CUỘC SỐNG HÀNG NGÀY CỦA ĐẠI SƯ HUYỀN HỌC

Tác giả: Ngư Diệu Thanh

Thể loại: Đô Thị, Bói Toán, Phong Thủy

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Nhóm dịch: Nhà YooAhin

Văn án:

Sau khi bị cướp đột nhập vào nhà rồi giết hại, Cố Khanh trọng sinh quay trở về thời đại học.

Không biết lí do vì sao mình chết, chẳng lẽ cứ ngây ngốc như vậy chờ chết thêm lần nữa ư?

Không!

Lần này cô quyết định sẽ phản đòn.

Sau khi trọng sinh cô mang theo một đôi mắt Âm Dương với một quyển sách cổ trong đầu.

Đoán mệnh, xem tướng, phong thủy giải nạn, bùa chú cùng bùa pháp…Tìm kiếm thân thế, báo thù rửa hận, nhân tiện bắt vài con quỷ, trở thành thiên sư, sống một cuộc sống hạnh phúc.

*

Cố Khanh: Bạn học, số của bạn có kiếp đào hoa đấy!

Người qua đường Giáp: Đúng là miệng quạ đen! Tôi với bạn gái rất hạnh phúc.

Ba ngày sau: Đại sư! Cứu tôi với!

*

Người vô gia cư ở ven đường: Không việc làm, không có tiền, vợ bỏ trốn, tôi muốn đi chết quá…

Cố Khanh đưa cho đối phương 100 tệ: “Tiền trên trời rơi xuống, hi vọng anh có thể làm nhiều việc thiện một chút.”

Cùng ngày, người nọ đứng ở dưới cầu vượt khóc như quỷ khóc sói gào: “Tôi trúng, vậy mà trúng thật rồi! Ha ha ha!”

Nửa tháng sau, công trình hi vọng nhận được một khoản tài trợ lớn để xây dựng trường tiểu học cho vùng núi.

Chương 1: Vô Đề

Cố Khanh đã bị sát hại bởi một tên cướp đột nhập vào nhà.

Cô mở to mắt nhìn một người đàn ông râu quai nón, đội chiếc mũ đen, mặc chiếc áo khoác bọc kín mít đang lục lọi trong nhà mình.

Bên cạnh bàn trong phòng khách, xác của cô nằm đó, trên mặt đất đầy máu đỏ, phía sau đầu đang chảy ra rất nhiều máu, sàn nhà toàn là màu đỏ của máu.

Đúng vậy!

Hồn ma của Cố Khanh đang quan sát mọi thứ xung quanh.

Cô đã chết rồi.

*

Mới 40 phút trước.

Cố Khanh vừa về nhà sau một ngày tìm việc thất bại, vừa lấy chìa khóa ra khỏi túi thì một tên cướp có râu quai nón từ góc đường chạy tới, bịt miệng cô và kéo vào nhà.

Khi vào cửa, hắn ta nhìn chằm chằm vào cô từ trên xuống dưới, như đang tìm kiếm cái gì đó.

Cố Khanh cố gắng giữ bình tĩnh, hy vọng có thể tự bảo vệ mình.

"Anh muốn làm gì? Tôi… tất cả tiền của tôi đều ở trong ví, tôi

không nhìn thấy khuôn mặt của anh..."

Nếu chỉ là một vụ cướp bình thường, Cố Khanh nghĩ rằng nếu cô chỉ cho hắn biết tiền ở đâu thì hắn sẽ lấy tiền rồi để cô được an toàn.

"Đồ ở chỗ nào?" Ai ngờ người đối diện cất tiếng hỏi, giọng nói hơi khàn.

Bởi vì quá hoảng nên Cố Khanh không hiểu đối phương đang nói đến thứ gì, nghĩ một hồi cô tưởng hắn đang hỏi tiền.

"Anh nói cái gì vậy?"

Nhìn thấy Cố Khanh không hiểu hoặc giả vờ không hiểu, trong lòng kẻ đó đã không nhịn được mà nóng nảy, hắn đá một cú thật mạnh vào bụng cô, hy vọng sự đau đớn sẽ khiến cô nói thật.

Cú đá mạnh khiến bụng cô đau đớn, đồng thời Cố Khanh bị đẩy ngã về sau và đầu đập vào góc bàn.

Trong khoảnh khắc đó, mọi thứ đều trở nên tối đen trước mắt Cố Khanh.

Cô bất tỉnh ngay lập tức, máu vẫn đang chảy ra liên tục từ phía sau đầu cô, khiến cả mặt đất đỏ đến nỗi không thể nhận ra được màu sắc ban đầu.

Kẻ đeo râu quai nón ban đầu chỉ muốn sử dụng sức mạnh để khống chế Cố Khanh, nhưng không ngờ lại khiến cô đập đầu trúng góc bàn.

"Chậc!" Râu quai nón rất bất mãn với tình huống này. Tuy nhiên, hắn không quan tâm tới sự sống còn của Cố Khanh, chỉ là việc tìm kiếm món đồ sẽ trở nên khó khăn hơn.

Hắn đã kiểm tra cổ cô rồi, nhưng không tìm thấy thứ mình cần.

Vì vậy râu quai nón tiếp tục đi vào phòng ngủ để tìm kiếm tiếp.

Nhưng hắn không biết rằng, Cố Khanh vốn đã hôn mê giờ lại mở mắt ra rồi tỉnh lại.

Dù máu vẫn tiếp tục chảy ra, cơ thể cô đang dần trở nên lạnh lẽo, nhưng tâm trí Cố Khanh lại rất tỉnh táo.

Cô đoán rằng hắn đang tìm kiếm chiếc dây chuyền ngọc bội mà mình đang đeo trên người.

May là vì chiếc dây chuyền này có liên quan đến thân thế của cô từ khi cô bị đưa vào cô nhi viện, cho nên cô đã che giấu chiếc dây chuyền ngọc bội đó vào vòng tay của mình.

Nó trông có vẻ rất bình thường, Cố Khanh cũng không đeo lên cổ, bởi vì quần áo mùa đông có chút dày nên sợi dây chuyền đã được che giấu khá tốt, kẻ cướp cũng không phát hiện được.

Cố Khanh cố gắng di chuyển một chút để gọi cảnh sát, nhưng điện thoại lại ở trong túi nằm ở gần cửa.

Bây giờ cô muốn di chuyển còn khó khăn chứ đừng nói là lấy điện thoại!

Cô muốn kêu cứu, nhưng do lượng máu mất quá nhiều nên không còn đủ sức để kêu lên. Chưa kể nếu phát ra âm thanh, tên cướp sẽ phát hiện ra rồi tiến lại gần.

Cơ thể cô ngày càng lạnh, cũng không còn đủ sức để di chuyển. Cố Khanh nhận ra rằng cô có thể sắp chết rồi...

Ngẫm lại cũng buồn cười, khi bị đưa vào cô nhi viện, trên người cô ngoại trừ quấn tã thì chỉ có mỗi sợi dây chuyền này.

Chương 2: Vô Đề

Bây giờ cô sắp chết, mà nguyên nhân cũng là vì mặt dây chuyền này?!

Với ý định không để kẻ phía sau thành công, Cố Khanh cố gắng giơ tay trái của mình lên.

Sau đó, cô cắn chặt một phát.

Đem cả mặt dây chuyền được quấn bằng sợi tơ kia vào miệng, dùng hết sức lực để nuốt xuống.

Sau đó, cơ thể cô ngày càng nặng, mí mắt trở nên nặng nề, cuối cùng mọi thứ đều chìm vào bóng tối, cái gì cũng không biết.

Trước đây, cô luôn hoài nghi về việc con người sau khi chết đi có linh hồn hay không?

Bây giờ, Cố Khanh đã xác định được.

Đúng là có thật!

Bởi vì sự tồn tại của cô đã chứng tỏ điều này.

Cố Khanh, người đã tỉnh lại từ trong bóng tối, cũng đã trở thành một hồn ma.

Cô nhìn vào cơ thể trong suốt của mình, có thể dễ dàng bay lượn trong không khí, không thể nhìn thấy, cũng không thể chạm vào bất cứ thứ gì. Cố Khanh cười cay đắng. Tại sao cuộc đời của cô lại khổ sở đến thế?!

25 năm trước, khi Cố Khanh còn là một đứa trẻ được bọc trong tã lót, không biết ai đã đem cô đặt trước cổng trại mồ côi.

Cô lớn lên trong một trại trẻ mồ côi, nhưng nhờ trí thông minh xuất sắc của mình, Cố Khanh đã đỗ đại học tại thành phố S với chuyên ngành văn học Trung Quốc của Khoa Tiếng Trung.

Sau khi tốt nghiệp, cô tìm được một công việc tại một công ty nước ngoài ở Thủ đô.

Cố Khanh vẫn nhớ rằng lần đầu tiên cô tham gia hội nghị đàm phán thương mại, cô được chọn làm trợ lý đi cùng Tổng giám đốc của công ty. Lúc ấy còn có ba người trợ lý đi cùng.

Nhưng cũng kể từ đó, Cố Khanh liên tiếp gặp phải những chuyện xui xẻo.

Trước tiên, trại trẻ mồ côi bị cháy và người mẹ nuôi của Cố Khanh đã thiệt mạng trong vụ hỏa hoạn.

Sau đó, trại trẻ mồ côi bị thu hồi vì các thủ tục giấy tờ không đầy đủ, số đồ đạc còn lại của mẹ nuôi cũng đã bị tịch thu.

Tiếp theo là công ty Cố Khanh làm việc bất ngờ tố cáo cô đã tiết lộ thông tin công ty và sa thải cô. Các công ty tại Thủ đô cũng từ chối tuyển dụng cô.

Sau một tháng liên tiếp tìm việc, mỗi lần ứng tuyển, các đối tác đều rất hài lòng với Cố Khanh, nhưng khi cô quay về nhà đợi thông tin, câu trả lời luôn là "Xin lỗi, chúng tôi đã tìm được người phù hợp với công việc".

Cuối cùng Cố Khanh cũng nhận ra có ai đó đang cố tình làm khó mình. Bởi vì không muốn mọi chuyện tệ hơn, cho nên thái độ của Cố Khanh dần trở nên khiêm tốn, chỉ muốn tìm một công việc

để kiếm sống.

Nhưng không ngờ, trước khi Cố Khanh tìm được công việc mới, cô đã bị một kẻ cướp vào nhà tấn công và giết chết.

Linh hồn của cô dần rời khỏi thân xác, mà lúc này Cố Khanh cũng không quan tâm đến cơ thể lạnh lẽo của mình.

Mặc dù đã chết, nhưng ít nhất cô cũng muốn biết tại sao mình lại chết và cha mẹ của cô là ai.

Sau khi cố gắng kiểm soát bản thân bay về hướng của tên râu quai nón kia, Cố Khanh biết rõ đây cũng là manh mối duy nhất mà cô có được.

Khi vừa mới trở thành hồn ma, cô thậm chí không có tí sức lực nào, hiện tại đã có thể di chuyển chậm chạp.

Dường như không nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, cũng không thấy linh hồn dần tan biến.

Mặc dù Cố Khanh không có cảm giác gì, nhưng trong bụng cô lại dâng lên một tia ấm áp. Liệu nó có liên quan đến mặt dây chuyền ngọc kia không?

Cố Khanh cảm giác lực kéo từ từ tăng lên, như muốn kéo linh hồn cô đến nơi khác.

Cô cố gắng chống lại, không muốn rời đi.

Dù đã chết rồi nhưng cô cũng phải tìm ra kẻ phía sau sai khiến tên sát nhân đó là ai chứ?!

Chương 3: Vô Đề

Trong phòng, sau khi tìm kiếm tất cả các góc khuất, râu quai nón không tìm thấy gì cả, lát sau hắn nhớ ra Cố Khanh đang ở trong phòng khách.

Nhưng khi râu quai nón ra ngoài, hắn phát hiện cô đã chết rồi, cả người cũng lạnh băng.

Chiếc điện thoại trong túi quần của hắn liên tục rung lên hai tiếng.

"Hoắc tiểu thư." Râu quai nón gọi tên của người bên kia điện thoại, Cố Khanh cũng tập trung nghe ngóng.

Họ Hoắc ư? Đã vậy còn là nữ?

Cố Khanh cố gắng di chuyển bằng cách "lơ lửng" để có thể nghe rõ giọng nói trên điện thoại.

Râu quai nón cảm thấy một cơn lạnh lẽo truyền đến từ phía sau, nhưng hắn không để tâm, trả lời câu hỏi của người trong điện thoại một cách cung kính.

"Xin lỗi, Hoắc tiểu thư, tôi vẫn chưa tìm ra đồ mà cô muốn." Giọng nói của râu quai nón rất cung kính, như thể hắn nghe theo lệnh của đối phương.

Cố Khanh nhanh chóng nhớ tới hội nghị đàm phán thương mại lần trước mình đi cùng với giám đốc, hình như ông chủ công ty kia có họ Hoắc? Liệu họ có liên quan đến thân thế của cô không? Có thể họ là người thân của cô, hoặc cũng có thể là đối thủ của gia đình cô.

Cô chưa kịp suy nghĩ thêm thì giọng nói của một cô gái trẻ vọng lên phía đối diện: "Người đâu rồi? Hỏi cô ta xem đồ để ở đâu?! Ép cô ta phải nói ra rồi mang vật đó đến đây để tôi cho người đi xử lí."

"Hoắc, Hoắc tiểu thư…người đó... không cẩn thận chết rồi." Giọng nói của râu quai nón nghe có vẻ khó xử.

Cảm giác quen thuộc trong giọng nói của cô gái kia khiến Cố Khanh phải suy nghĩ lại.

Trong khi đó, bởi vì mải suy nghĩ nên Cố Khanh cũng không phát hiện ra cơ thể của mình ngày càng nóng lên.

"Cô ta chết rồi á?! Sao lại thế? Chưa lấy được đồ mà để người chết rồi ư, mà anh có chắc là cô ta chết thật không? Đã kiểm tra trên người hết chưa?" Hoắc tiểu thư ở bên kia điện thoại rất tức giận, đương nhiên là vì chưa tìm được vật đó chứ không phải vì cái chết của Cố Khanh.

"Tôi chắc chắn là cô ta đã chết," Râu quai nón quay sang nhìn vào xác Cố Khanh đã lạnh đi.

Có vẻ như chiếc dây chuyền ngọc đó rất quan trọng.

Trong đó có chứa bí mật gì mà có thể khiến Hoắc tiểu thư này không ngại giết người để có được nó?

Cố Khanh cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng cô đã trở thành hồn ma, sao thân thể lại ngày càng nóng và đau dữ dội được?!

"Vậy...." Râu quai nón có chút do dự, nhìn thấy chiếc lắc tay màu đỏ trên tay trái của Cố Khanh liền sửng sốt.

Hắn ta tiến lại gần kiểm tra kỹ lưỡng và phát hiện rằng trên cổ

cô không có bất kỳ thứ gì giống như ngọc bội, chỉ có một chiếc lắc tay màu đỏ, ngoài ra không có gì đặc biệt.

"Tiểu thư, Tạ Tam đã tìm thấy cô ấy rồi." Có vẻ như có một người đàn ông đang nói chuyện với cô ta ở bên kia điện thoại.

Tạ Tam? Người này là ai?

Giờ đây, Cố Khanh đã bắt đầu cảm thấy một chút mơ màng, đau quá!

Chả lẽ cô sắp biến mất ư?

Trái tim của Hoắc tiểu thư bỗng thắt lại, nói với người râu quai nón qua điện thoại, "Tiền Hổ, dọn dẹp mọi thứ kĩ càng cho tôi, đốt chỗ đó đi, sau đó hãy nhanh chóng rời khỏi, tôi sẽ đưa anh ra nước ngoài trốn một thời gian."

Sau đó, đối phương liền treo máy.

Cơn đau ngày càng tăng.

Cố Khanh trơ trọi nhìn tên râu quai nón tên Tiền Hổ này đóng kín tất cả cửa sổ và cửa chính, sau đó...châm lửa vào "cơ thể" của cô rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Lửa cháy trên khắp cơ thể, dường như những vết thương trên thân thể cũng có thể bị linh hồn cảm nhận được.

Cả người vô cùng đau đớn, cùng với cảm giác nóng bỏng do linh hồn mang đến, linh hồn Cố Khanh cũng không ngừng quay cuồng.

Chương 4: Vô Đề

Cố Khánh cố gắng ghi nhớ ba cái tên ban nãy ở trong đầu: "Hoắc tiểu thư, Tạ Tam, Tiền Hổ. Hoắc tiểu thư, Tạ Tam, Tiền Hổ...."

Bỗng nhiên, linh hồn phát ra một luồng ánh sáng trắng, Cố Khanh biến mất, chỉ còn lại một cỗ thi thể cháy đen ở trong phòng.

Khi Cố Khanh tỉnh dậy, điều đầu tiên mà cô cảm nhận được là một tia nắng chói chang tràn vào phòng.

Cơ thể nặng nề đến mức không thể cử động, thậm chí cô còn không thể nhấc tay để che ánh sáng chiếu vào mắt mình.

Cô đang ở đâu?

Tại sao cô không biết gì cả?

Chẳng lẽ linh hồn không biến mất? Nếu không sao cô vẫn còn ý thức được?

Hay là hiện tại cô đang ở trong địa phủ?

Xung quanh trống rỗng, dường như không có ai ở đây.

Cố Khanh cả người không thể động đậy, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi để cơ thể hồi sức lại.

Cảm giác mệt mỏi cùng vô lực dần dần biến mất, mí mắt giãy giụa mấy lần, cuối cùng mở ra, Cố Khanh liền nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết.

Cô chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy và nhìn xung quanh.

Rất quen thuộc.

Đồ đạc xung quanh và cách bài trí đều rất quen thuộc.

Đây rõ ràng là ký túc xá ở trường đại học của cô mà!

Dựa vào mớ ký ức lộn xộn ở trong đầu, Cố Khanh biết được mình đã trở lại năm hai đại học.

Vì kỳ nghỉ hè cuối năm nhất, cô đã làm ba công việc liên tục để kiếm đủ tiền học và phí sinh hoạt cho mình. Đáng tiếc là vừa bắt đầu đi học, cô liền ngã bệnh rồi nằm ba ngày trời ở kí túc xá.

Lúc này, Cố Khanh thực sự rất nghèo. Vì vậy, cô thà mua một ít thuốc hạ sốt rồi ở nằm trong ký túc xá suốt ba ngày chứ một mực không chịu đến bệnh viện.

Bây giờ chắc là giờ học buổi chiều, ba bạn cùng phòng đều đã lên lớp, trước khi đi còn nói lát nữa sẽ mang cơm trưa về cho Cố Khanh.

Vì vậy, cô thật sự…trọng sinh rồi sao?

Cố Khanh nhận ra mình đã sống lại, không nhịn được mà đưa tay sờ lên khuôn mặt ấm áp của mình.

Sau đó, một trận cười phá lên, "Ha ha ha... sống lại? Trọng sinh? Ha ha ha..."

Cười xong rồi lại khóc. Lúc đầu chỉ là nhỏ giọng khóc nức nở, sau dần dần chuyển thành khóc ra tiếng.

Cố Khanh khóc đến nỗi khàn cả giọng, như thể cô muốn khóc

ra tất cả nỗi đau trong lòng.

Sao có thể không sợ hãi? Sao có thể không tức giận? Sao có thể... không hận?!

Chỉ vì cô đã chết nên mới không thể làm gì được.

Nhưng bây giờ cô đã sống lại?!

Sờ sờ mặt dây chuyền trên cổ tay, Cố Khanh thở phào nhẹ nhõm, nó vẫn còn ở đó.

"Hoắc tiểu thư, Tạ Tam, Tiền Hổ." Sau khi yên lặng đọc ba cái tên có liên quan đến thân thế của mình, Cố Khanh biết hiện tại việc quan trọng nhất cô nên làm chính là che giấu thực lực chờ thời cơ, dù sao cô bây giờ vẫn đang ở thế yếu, ngay cả một tên con đồ như Tiền Hổ mà cũng không thể đối phó được.

Về phần Tạ Tam đang tìm cô, mặc dù biết có thể hắn cùng Hoắc tiểu thư không cùng một phe, nhưng Cố Khanh cũng không biết hắn tìm cô là vì cái gì, là địch hay là bạn cũng không rõ.

Vì vậy, điều tốt nhất cô nên làm bây giờ là xem như không biết gì mà yên phận làm một sinh viên nghèo vẫn đang phải vật lộn để kiếm sống.

Khóc nhiều như vậy, cộng thêm cơ thể vẫn còn bệnh, một lúc sau Cố Khanh liền cảm thấy toàn thân mệt mỏi, dần dần chìm vào giấc ngủ.

....

“Cố Khanh không sao chứ?” Một nữ sinh khác tiến vào liền hỏi.

"Không biết, đã ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa tỉnh, có nên

đánh thức cậu ấy không?"

Chương 5: Vô Đề

"Dù sao cũng phải ăn chút gì trước đã." Giọng của nữ sinh khác lại vang lên.

"Nếu không hay là đưa cậu ấy đến bệnh viện đi! Đã ba ngày rồi còn gì, lỡ tình trạng trở nên nghiêm trọng hơn thì sao?" Một nữ sinh khác có giọng nói dịu dàng lên tiếng.

Cố Khanh bị tiếng nói chuyện đánh thức, sau khi ngủ lâu như vậy, hiện tại cô đã khá hơn rất nhiều.

“Tớ không sao.” Cố Khanh chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, giọng mũi nặng nề cùng đôi mắt sưng húp.

Trạng thái này rõ ràng vừa khóc xong, ba người kia liền kinh ngạc hỏi, "Cố Khanh, cậu không sao chứ?"

Cố Khanh cũng biết bộ dạng bây giờ của cô có chút đáng sợ, cô xoa xoa mi mắt sưng tấy, nói: "Không sao, trước đó trong lòng tớ có chút khó chịu, nhịn không được liền khóc một hồi."

Họ đã ở cùng một ký túc xá được một năm, tất cả mọi người trong đây đều biết Cố Khanh là một đứa trẻ mồ côi, mặc dù họ cũng thắc mắc vì sao một cô gái mạnh mẽ như Cố Khanh lại khóc. Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều cùng chung ý tưởng với nhau, cũng không có hỏi tại sao.

"Ôi, đừng nói chuyện này nữa, Cố Khanh, ngủ lâu như vậy nhất định đói bụng rồi đúng không!Này, tớ mang cho cậu cháo thịt nạc ninh với trứng bắc thảo đó, còn có một cái bánh trứng nữa, cậu lo ăn no bụng trước đi." Giọng nói này là của Hách Viện Viện.

Đối phương có một khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, khi cười lộ ra hai lúm đồng tiền, có thể nói Hách Viện Viện lớn lên có một khuôn mặt rất trẻ con.

“Cám ơn cậu.” Cố Khanh bước từ trên giường xuống, sờ sờ bụng, đói đến mức cái gì cũng không có cảm giác, chỉ khi chết một lần thì cô mới có thể hiểu được giá trị của sinh mệnh quý giá như thế nào.

Cố Khanh nâng niu từng ngụm cháo trong miệng, "Ai trả tiền đồ ăn cho tớ thế, tớ sẽ trả lại sau?"

“Tớ trả tiền rồi, không việc gì, lần sau chúng ta cùng nhau ăn sáng cậu có thể bao lại tớ mà.” Trần Nhất Khả xua tay, thầm nghĩ số tiền nhỏ này tính toán cũng phiền phức.

Tính tình của Trần Nhất Khả vốn luôn thẳng thắn như vậy.

Nếu là Cố Khanh của trước đó thì sẽ khác, là một sinh viên đại học cần đi làm thêm để trang trải học phí và tiền sinh hoạt, đồng thời có lòng tự trọng cao, cô nhất định sẽ chọn trả lại số tiền đó.

Nhưng bây giờ Cố Khanh lại cười với Trần Nhất Khả rồi đáp, "Được, lần sau tớ sẽ mời cậu ăn."

Đôi khi có những chuyện không cần phải tính toán quá rõ ràng.

Người còn lại là hoa khôi khoa tiếng Trung nơi Cố Khanh đang theo học, cô bạn cùng lớp hiền lành dễ mến Thẩm Thần.

Thẩm Thần lấy ra một tờ giấy từ trong ba lô của mình, xé một tờ trên cùng đưa cho Cố Khanh, “Đây là bài tập hôm nay giáo sưu Trương lưu lại.”

Cố Khanh đã xem qua, vừa đọc liền thấy tiêu đề là "Thế giới

bình thường", yêu cầu là viết một bài luận về nó.

Trời ạ!

Bây giờ mới là ngày khai trường, vậy mà đã phải chuẩn bị viết luận văn rồi ư?!

"Bài luận này cũng không vội, trước khi thi giữa kì nộp lên là được. Chỉ là điểm của bài luận này cũng ảnh hưởng đến tổng điểm cuối kì, cho nên cậu phải làm nghiêm túc vào đấy." Thẩm Thần kiên nhẫn giải thích cho cô hiểu.

Trong lòng Cố Khanh liền cảm động.

Thật ra, ngoại trừ vấn đề thân thế của cô thì từ bé đến giờ cô đều gặp được những người rất tốt.

Giống như mẹ nuôi viện trưởng ở trại trẻ mồ côi, bà vẫn luôn chăm sóc cho đám trẻ trong trại rất chu đáo mà không hề than vãn nửa lời.

Giống như ba người bạn cùng phòng ở đại học, cho dù bọn họ đều biết cô là cô nhi nhưng chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt khác thường hay kì thị, ngược lại ba người ở chung với nhau rất hợp, Cố Khanh cũng cảm thấy rất thoải mái.

Chương 6: Vô Đề

Cố Khanh thấy lòng ấm áp.

Thật ra trừ việc thân thế thì Cố Khanh toàn gặp người khá tốt.

Như mẹ Cố trong viện cô nhi, luôn không oán không hối hận nuôi lớn bọn nhỏ trong viện.

Như ba người bạn cùng phòng trường đại học này, dù biết cô là cô nhi nhưng chưa từng lộ vẻ mặt khác lạ, bình thường ở chung như thế nào thì cứ cư xử như thế, khiến Cố Khanh rất thoải mái.

Sau khi tốt nghiệp đại học, bốn người vẫn thường xuyên liên hệ. Sau khi Cố Khanh bị thất nghiệp, Thẩm Thần đã độc lập gây dựng sự nghiệp làm ra một nhãn hiệu thời trang còn đề nghị Cố Khanh đến làm việc giúp mình.

Sau khi cảm ơn lời nhắc nhở của Thẩm Thần, Cố Khanh vuốt mặt dây đeo tay trên tay, trong lòng còn một chút mờ mịt không biết làm sao.

Kế tiếp cô nên làm gì đây?

Cố Khanh vuốt ve mặt dây đeo tay, cô còn chưa suy nghĩ rõ ràng, lúc trước sau khi chết thì linh hồn của cô đau đớn kịch liệt, lẽ nào là do mặt dây đeo tay này?

Nó có tác dụng gì? Cho người ta sống lại sao?

Khoảnh khắc ngón tay chạm vào mặt dây đeo tay bằng ngọc chất lượng không được tốt lắm, Cố Khanh phát hiện mặt ngọc lại nóng lên.

Cố Khanh sợ hãi nhìn mặt dây đeo tay bằng ngọc, muốn buông tay nhưng nó dường như dính chặt vào tay cô, không vứt đi được.

Cố Khanh không dám tạo động tĩnh quá lớn sợ bị các bạn cùng phòng phát hiện lạ thường, đành phải giả vờ không có chuyện gì xảy ra, cẩn thận rút ngón tay ra khỏi mặt dây đeo tay bằng ngọc.

Vị trí mặt dây đeo tay bằng ngọc tiếp xúc với ngón tay càng lúc càng cao, cảm giác hơi cháy bỏng.

Tiếp đó đầu ngón tay đau xót, dường như đổ máu, nơi dính với mặt ngọc đã buông lỏng.

Buông lỏng rồi?

Biểu cảm của Cố Khanh còn có chút hoảng hốt.

Cô giơ tay lên xem, ngón tay trắng nõn không có bất cứ vết thương, thoạt nhìn chẳng có gì xảy ra. Nhìn lại mặt dây đeo tay bằng ngọc, vẻ mặt của Cố Khanh căng thẳng, mất rồi.

Sợi tơ quấn mặt dây đeo tay còn đây, nhưng mặt ngọc đã biến mất.

Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, trước mắt Cố Khanh tối đen, khi lại mở mắt ra thì cô trông thấy ngân hà rực rỡ.

Chính giữa ngân hà có một thứ giống quyển sách, bóng loáng như ngọc, xem màu sắc và hình dạng của nó rất giống mặt dây đeo tay bằng ngọc của cô.

Cô theo bản năng mím môi, chẳng lẽ đây chính là nơi bí mật của mặt dây đeo tay bằng ngọc?

Trong đầu Cố Khanh thoáng qua một suy nghĩ, tay chạm vào

thứ giống hình dạng quyển sách, bỗng chốc quyển sách kia hóa thành một luồng sáng bay vào mắt của cô, mắt cảm giác mát lạnh.

Khi Cố Khanh lấy lại tinh thần thì đã ở trong phòng ngủ, nhớ lại cuốn sách ngọc kia thì sẽ cảm giác có thứ lơ lửng trong óc, rõ ràng là mặt dây đeo tay bằng ngọc của mình.

Cố Khanh vuốt cổ tay trống trơn, thầm nghĩ như vậy cũng tốt.

Tuy chưa tìm hiểu rõ ràng sách ngọc trong đầu có tác dụng gì, nhưng chắc chắn đây là thứ gì ghê gớm lắm, thảo nào cô chủ Hoắc nhất định phải tìm được nó.

Lần này sách ngọc trực tiếp chui vào đầu của mình, không ai có thể tìm ra nó thì tốt quá rồi.

“Cố Khanh, cậu ổn không? Thật sự không có chuyện gì sao?" Thấy Cố Khanh ngây người lâu, Thẩm Thần ngồi ở bên cạnh lên tiếng hỏi.

Cố Khanh nhìn sang Thẩm Thần, đang định nói chính mình không sao thì con ngươi bỗng nở to, bị dọa hết hồn.

Ở trong mắt Cố Khanh đã thấy Thẩm Thần trở nên khác lạ.

Có luồng sương mù màu trắng mông lung phủ toàn thân Thẩm Thần, ngẫu nhiên có mấy luồng sương mù màu xanh mỏng manh lướt qua người cô ấy. Hơn nữa những luồng sương mù này chỉ xuất hiện trong phạm vi nửa mét quanh người Thẩm Thần.

Chương 7: Vô Đề

Cố Khanh dụi mắt cẩn thận nhìn kỹ hơn, không nhìn lầm được, sương mù vẫn còn ở quanh Thẩm Thần.

Cố Khanh nhìn hướng Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả trong phòng ngủ, dường như hai người bị động tác đột ngột đứng lên của Cố Khanh hù sợ, ngước mắt nhìn cô.

Trong mắt Cố Khanh thấy:

Toàn thân Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả cũng toát ra sương mù màu trắng, khác nhau là sương mù của Hách Viện Viện chỉ một màu trắng, không có sắc màu khác.

Trần Nhất Khả thì trong sương mù màu trắng mang theo từng luồng sương tím.

Cố Khanh lại lần nữa dụi mắt, xác định chính mình không nhìn lầm.

Đời trước đã biết thật sự có quỷ hồn tồn tại nên Cố Khanh giải phóng sức tưởng tượng. Bắt đầu suy nghĩ sương mù trên người chẳng lẽ là khí vận của một người?

Mặt dây đeo tay bằng ngọc mang đến mát lạnh cho mắt của cô, sau đó nhìn thấy sương mù, lẽ nào là 'xem khí' trong truyền thuyết? Đây là bí mật ẩn chứa trong mặt dây đeo tay bằng ngọc, có thể cho người xem khí?

Hôm nay biểu cảm của Cố Khanh rất kỳ lạ, cô bị bệnh còn chưa khỏe, đột nhiên khóc toáng lên, bây giờ thì không ngừng dụi mắt, quái lạ vô cùng.

Thẩm Thần, Trần Nhất Khả, Hách Viện Viện đều lại gần, quan tâm nhìn cô:

“Cố Khanh, hôm nay cậu thật sự ổn chứ? Hay là chúng ta đi bệnh viện khám đi!”

Bọn họ cho rằng Cố Khanh không có tiền đi khám bệnh, nhưng thân thể thật sự khó chịu nên mới có biểu hiện kỳ lạ.

Cố Khanh cố gắng kiểm soát trái tim đập nhanh của mình, lắp bắp nói: “Tôi ổn thật mà, cậu không tin thì sờ trán đi, đã hạ sốt rồi. Lúc nãy là tại mắt bị sưng nên thấy khó chịu.”

Cố Khanh nhiều lần bảo chứng chính mình không sao, thế này mới khiến ba người bạn chung phòng không tiếp tục chú ý tới cô.

Chờ ba người bận rộn việc của mình, Cố Khanh mới chậm rãi tỉnh táo, mắt cũng trong suốt và càng lúc càng sáng ngời. Bí mật trong mặt dây đeo tay bằng ngọc này không chừng có thể giúp cô tìm ra chân tướng, báo mối thù bị giết chết!

Trong lòng có chút niềm tin, đêm nay Cố Khanh ngủ rất ngon.

Hôm sau, Cố Khanh đã lấy lại tinh thần cùng ba người bạn cùng phòng đi học.

Dọc đường đi, Cố Khanh cảm thấy chính mình có nhận thức ‘mới’ về thế giới.

Tuy đại học S không nổi tiếng bằng trường Thanh Hoa hay các trường ở thủ đô, nhưng nó cũng là trường học có bề dày trăm năm, xung quanh rợp bóng cây, bầu không khí học hành rất dày đặc.

Thần kỳ là dọc đường đi, trong mắt Cố Khanh nhìn thấy thỉnh

thoảng có ánh sáng màu xanh quanh quẩn toàn bộ trường học, hơn nữa chỉ xuất hiện trong phạm vi trường học.

Người đi ngang qua cũng mang theo sương mù màu trắng, ngẫu nhiên có vài luồng sương mỏng manh lẫn màu khác vào trong sắc trắng.

Cố Khanh học khoa tiếng Trung của đại học S, trong trường học thường nói khoa tiếng Trung là chuyên ngành thoải mái nhất trường, không có nhiều khóa học, bài tập cơ bản là đọc sách viết luận văn, nếu không tìm được phương pháp học đúng thì sau bốn năm có lẽ bạn sẽ cảm giác mình chẳng học được gì cả.

Khoa tiếng Trung có hai lớp, lúc học luôn học chung một chỗ, dạy trong một phòng học lớn. Tiết học hôm nay là một môn giảng bài, văn học Trung Quốc đương đại, hai lớp học cùng nhau.

Trong phòng học lớn, bốn cô gái chung phòng ngủ ngồi cạnh nhau, ưm, ở vị trí giữa lớp mà xếp sau một chút, sẽ ít bị giáo viên chú ý nhất.

Cố Khanh đặt sách giáo khoa lên bàn, mở ra, làm dáng vẻ nghiêm túc nghe giảng bài, sự thực là nương ưu thế địa lý gần cuối lớp để thoải mái quan sát trạng huống một đám ‘vật sáng’ trong phòng học.

Chương 8: Vô Đề

Tối hôm qua Cố Khanh đã hiểu biết cơ bản về sương mù trên thân thể người.

Đại khái là người bình thường đều mang theo sương mù màu trắng, sương mù màu xanh tương đương với văn khí. Cố Khanh nhớ rõ Thẩm Thần là tài nữ nổi tiếng của khoa tiếng Trung bọn họ, còn từng viết sách xuất bản. Ngẫm lại đốm sáng xanh bay trong trường học dường như giống hệt với sương mù màu xanh.

Cố Khanh nhìn sương mù xanh trên người giáo viên đứng lớp dày đặc còn hơn của Thẩm Thần, cô gật gù, hẳn là văn khí! Dù sao giáo viên đại học hẳn là có nhiều văn khí hơn học sinh.

Còn sương mù màu tím hẳn là quý khí.

Có thành ngữ gọi là 'tử khí đông lai' đấy thôi, nên Cố Khanh bản năng nghĩ đến sương mù màu tím đại biểu cho quyền quý.

Nếu nghĩ theo chiều hướng này thì dường như biểu hiện thường ngày của Trần Nhất Khả rất bình thường, nhưng mấy sản phẩm dưỡng da, quần áo gì đó nếu nhìn kỹ sẽ phân biệt được không phải nhãn hiệu thông thường.

Cố Khanh quét mắt nhìn, đa số người xung quanh đều là sương mù trắng bình thường, ngẫu nhiên xen lẫn vài luồng màu xanh, nhìn kỹ thì tất cả là nhân vật học giỏi trong khoa.

Có vài người xen lẫn luồng sương màu hồng thì Cố Khanh đoán là liên quan tình duyên.

Mới đầu Cố Khanh khá tò mò khi nhìn thấy cái gọi là 'khí vận',

nhưng xem lâu thì cô có chút buồn bực.

Dường như hiện tại chưa nhìn ra được năng lực này có ích gì, cô chìm đắm vào trong ý thức, chọt nhẹ cuốn sách ngọc trong óc, sách ngọc không có chút phản ứng.

Hôm nay chỉ có hai tiết học buổi sáng, sau khi tan học Cố Khanh và nhóm người Trần Nhất Khả cùng đi căn tin ăn cơm.

Lúc ăn cơm Cố Khanh mới nhớ ra là hiện giờ trong tay của cô đã không có bao nhiêu tiền. Số tiền kiếm được từ làm thêm sau khi nộp học phí thì chỉ còn một nghìn tệ phí sinh hoạt.

Việc khẩn cấp trước mắt là cô cần nhanh chóng tìm được một việc làm thêm để kiếm phí sinh hoạt cho những ngày sắp tới.

Đã sống một lần, có thể nói Cố Khanh rất quen thuộc với chuyện đi làm.

Cô biết gần trường học có thể tìm một số việc như phát truyền đơn, nhân viên phục vụ, tuy dễ được nhận vào nhưng toàn là việc tốn sức, tiền lương thấp, còn hay bị ông chủ kiếm cớ trừ lương.

Giống kiếp trước, ban đầu Cố Khanh tìm loại công tác như vậy, làm mệt như chó còn phải học hành nữa, khiến sức khỏe suy sụp luôn.

Về sau Cố Khanh bởi vì học thiếu môn tiếng Trung nên đi dự thính thêm khoa tiếng Pháp, khoa tiếng Nhật, ngẫu nhiên phát hiện ra mình có thiên phú về ngôn ngữ.

Người khác phải luyện tập phát âm ngữ pháp rất lâu, còn cô chỉ là dự thính mấy lần đã nói rành rọt.

Mấy học sinh dở của khoa tiếng Pháp và tiếng Nhật đôi khi sẽ nhờ cô làm bài tập giúp, đương nhiên có trả tiền.

Điều này khiến Cố Khanh tìm được nguồn kiếm tiền mới.

Sau này học càng sâu, Cố Khanh thi lấy bằng mấy ngôn ngữ, nhận việc dịch thuật ở trên mạng, kiếm tiền nhiều hơn trước kia gấp mấy lần.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Cố Khanh bị sa thải, không tìm được công việc nào tốt nhưng sinh hoạt không khó khăn.

Tuy nhiên bây giờ mới học năm hai, cô vừa thi xong tiếng Anh cấp 4, dù nói cho người khác là cô biết mấy thứ tiếng thì người ta cũng không tin!

Cố Khanh nhớ lại, thật ra trong trường đôi khi giáo viên sẽ nhận một số công việc phiên dịch cho học sinh giỏi ngoại ngữ, nhưng đó đều là phúc lợi cho khoa của người ta.

Mấy ngày nữa sẽ có khách nước ngoài đến tham quan, toàn cử học sinh trình độ giỏi nhất trong mỗi lớp tiếng Anh đi.

Chương 9: Vô Đề

Về sau nghe nói trường học phát một món tiền thưởng khá dày cho học sinh tham dự nhiệm vụ tiếp đãi khách nước ngoài lần này. Đây là cơ hội Cố Khanh hiện tại có thể giành lấy.

Bây giờ điều đầu tiên cần làm là khiến giáo viên tiếng Anh nhớ kỹ cô!

Cố Khanh quyết định chủ ý, sau khi ăn xong Cố Khanh và nhóm người Trần Nhất Khả đi về ký túc xá.

Đại học S là trường cũ trăm năm, mỗi nơi trong trường học đều rất có mỹ cảm, giống như khu ngắm cảnh vậy. Dọc đường từ căn tin đến ký túc xá, bốn người đi ngang qua hồ Tình Nhân của trường, nhìn thấy một nam một nữ dường như đang phát sinh tranh chấp bên hồ.

Hồ Tình Nhân vốn có tên là hồ Gương, ý tứ là khi không có gió thì nước hồ trong suốt thấy đáy, có thể phản chiếu bầu trời trên mặt hồ giống như một chiếc gương.

Về sau bởi vì phong cảnh quanh hồ Gương đẹp, nhiều cặp đôi trong đại học đều thích tâm sự chim chuột cạnh hồ, thế là cái tên hồ Tình Nhân bất giác truyền ra.

Đương nhiên, có cặp đôi cãi lộn cạnh hồ Tình Nhân cũng là chuyện thường ở huyện.

Cố Khanh lỡ nhìn thoáng qua, đang định cùng các bạn cùng phòng rời đi chợt nghe Hách Viện Viện ở bên cạnh lên tiếng: “Đó là nam thần của khoa Quản trị Kinh doanh phải không nhỉ?”

Đã quên nói, Hách Viện Viện mặt đáng yêu, tính cách cũng rất đáng yêu có sở thích lớn nhất là hóng chuyện.

Thường ngày trong trường học phát sinh sự tình gì, hoặc lớn hoặc nhỏ đều không lọt khỏi tai của Hách Viện Viện được.

Nhưng Hách Viện Viện chỉ hóng chuyện chứ không buôn dưa lê, cùng lắm là nghe được chuyện gì thú vị sẽ chia sẻ với mấy người bạn chung phòng ngủ, tất cả đều kín miệng, nên ít ai biết sở thích này của Hách Viện Viện.

Thẩm Thần hợp thời hỏi một câu: “Cậu quen hả?”

Hách Viện Viện hào hứng nói: “Các hoa khôi, nam thần của khoa, hay nam thần, hoa khôi của trường học sao mà giấu được tôi! Như Thần Thần, cậu là hoa khôi của khoa tiếng Trung chúng ta đó!”

“Ủa mà nghe đồn nam thần của khoa Quản trị Kinh doanh Cao Minh tuy tính cách dịu dàng nhưng chưa có bạn gái, vậy cô gái ở bên cạnh anh ta là ai?!"

Họ đứng cách khá xa nên không nghe thấy bên kia nói cái gì.

Bởi vì góc độ, vị trí bốn người đứng vừa lúc bị cây cối xung quanh chắn tầm nhìn, nên bên hồ Tình Nhân hai người lôi kéo giằng co trông như cặp đôi kia không phát hiện bọn họ.

Lúc này, hai người giằng co qua lại khiến cô gái luôn đưa lưng về phía nhóm Cố Khanh lộ ra khuôn mặt.

“Ối trời ơi!”

Bỗng nghe Hách Viện Viện giật mình kêu lên: “Đó là hoa khôi của khoa tiếng Anh Hướng Vi mà? Sao hai người kia cặp bồ vậy?!”

“Thôi thôi, hình như bọn họ sắp tới chỗ này, chúng ta đi nào!” Dường như tiếng nói chuyện bên mình khiến người bên hồ chú ý, Cố Khanh vội thúc giục.

Tuy Hách Viện Viện bản năng đè thấp tiếng kêu nhưng vẫn khiến bên kia chú ý.

Hai người ở bờ hồ Tình Nhân dường như nói gì đó với nhau, Hướng Vi vung tay hất ra bàn tay Cao Minh kéo lại tay áo của mình, sau đó bước đi không quay đầu, hướng đi của Hướng Vi là chỗ của nhóm Cố Khanh.

Cao Minh thì đứng yên bên hồ vài phút mới chậm chạp rời đi.

Bốn người cũng cảm thấy nhìn trộm một chút không phải là điều tốt, nên khi đụng ngay mặt Hướng Vi thì giữ vẻ mặt nhìn thấy người lạ, hoàn toàn không biết gì.

Hướng Vi là đóa hồng băng giá trong trường học, bình thường gặp ai cũng giữ bộ mặt lạnh lùng, lúc thấy nhóm Cố Khanh, tuy trong lòng cô ta cũng hoài nghi bọn họ nhìn thấy cái gì, nhưng cảm thấy không cần thiết gặng hỏi.

Chương 10: Vô Đề

Cuối cùng Hướng Vi không nói gì, giữ vẻ mặt lạnh lùng kiêu kỳ lướt qua bọn họ.

Lúc Cố Khanh nhìn Hướng Vi thì phát hiện khí vận quanh người cô ta hơi giống Trần Nhất Khả, đều là trong màu trắng lẫn chút sắc tím. Khác nhau là, giữa hai chân mày của Hướng Vi mang theo chút màu đen, khiến Cố Khanh có cảm giác rất tệ.

Cho nên màu đen là đại biểu chuyện gì không tốt sắp phát sinh sao?

Cố Khanh nhớ lại kiếp trước, tuy phần lớn thời gian cô lo học và đi làm kiếm tiền, không nghe nói Hướng Vi gặp chuyện gì, hơn nữa mãi đến khi tốt nghiệp đều không có người phát hiện giữa Hướng Vi và Cao Minh có mối liên hệ.

Nhìn kỹ thì trên cổ Hướng Vi dường như đeo thứ gì tỏa ra ánh sáng vàng mỏng manh dần xóa đi khói đen giữa hai chân mày cô ta, Cố Khanh mới yên lòng.

Bốn người về phòng ngủ, Hách Viện Viện nghẹn một bụng mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Thật sự không ngờ Hướng Vi và Cao Minh yêu nhau, xem ra tài hóng chuyện của tôi còn cần tăng cấp bậc, trước đó không nghe được chút xíu tin tức nào.”

Vẻ mặt Hách Viện Viện thâm trầm, dường như cảm thấy phải khẩn cấp tăng level hóng chuyện.

Trần Nhất Khả cười nói: “Cậu đấy, nếu dời chút ít hứng thú hóng chuyện vào việc học thì sẽ không mỗi lần cuối kỳ đều la làng như sắp chết.”

Nói đến điều này thì Hách Viện Viện cũng ức chế lắm, trong ngày thường mọi người luôn bên nhau, nhưng vì sao mỗi khi thi cuối cùng Thẩm Thần đều ở top3, Cố Khanh và Trần Nhất Khả tuy không bằng cô ấy nhưng cũng vào top10. Có một mình Hách Viện Viện là lần nào cũng được điểm suýt soát.

Nhưng bảo Hách Viện Viện từ bỏ sự nghiệp hóng chuyện, lo tập trung học thì

Tưởng tượng tình huống đó, cô ấy lắc mạnh đầu, thôi thì tiếp tục học dốt, muôn đời sáu mươi điểm vậy.

“Chúng ta tiếp tục tâm sự về Cao Minh và Hướng Vi đi. Mấy cậu nói xem hai người đó thật sự là cặp đôi hay gì?” Hách Viện Viện ném chuyện học dốt ra sau đầu, tiếp tục hào hứng thảo luận chuyện người khác.

Trần Nhất Khả bâng quơ nói: “Chắc là thế, đã hẹn nhau đến hồ Tình Nhân còn gì. Nhưng lúc nãy thoạt nhìn hai người đang cãi nhau thì phải.”

“Tôi thì cảm thấy không phải." Thẩm Thần phát biểu ý kiến khác: “Thoạt nhìn Hướng Vi không giống như đang yêu, ngược lại trông như Cao Minh tương tư đơn phương."

Hách Viện Viện cãi lại: “Không giống chỗ nào? Nếu họ không phải người yêu thì tại sao lôi kéo nhau bên hồ Tình Nhân?”

Về chuyện này thì Thẩm Thần không tìm được giải thích hợp lý, nói thẳng: “Tóm lại trong mắt tôi thì bọn họ không phải người yêu.”

Ý kiến không thống nhất, ba người cùng nhìn về phía Cố Khanh vẫn chưa phát biểu ý kiến: “Cố Khanh, cậu thấy sao?"

"A? À.”

Cố Khanh tỉnh táo lại, ngẫm nghĩ.

Đúng rồi! Lúc nãy nhìn Hướng Vi thì dường như không thấy có khí vận màu hồng quanh người cô ta, điều này đại biểu cô ta không yêu đương.

Kết hợp một chút ký ức về Hướng Vi trong kiếp trước, Cố Khanh nói: "Tôi cũng cảm thấy bọn họ không giống người yêu, phỏng chừng tranh chấp vì chuyện gì đó thôi.”

Trong phòng ngủ huề nhau với tỷ số hai đều. Hách Viện Viện kiên trì giữa Hướng Vi và Cao Minh có drama, cô ấy tỏ vẻ nhất định sẽ tìm ra chứng minh hai người này là người yêu.

Thề với danh hiệu chuyên nghiệp hóng chuyện của cô ấy!

Suốt mấy ngày trời tâm trạng của Hách Viện Viện luôn trong trạng thái phấn khởi, chạy vào mỗi phòng ngủ, làm bộ vô tình hỏi thăm về chuyện tình cảm của hoa khôi khoa tiếng Anh Hướng Vi.

Tiếc rằng chuyên gia hóng chuyện Hách Viện Viện không thể tìm ra manh mối.

Chương 11: Vô Đề

Cho đến nay, đầu mối duy nhất là cuộc nói chuyện giữa Hướng Vi và Cao Minh bên hồ Tình Nhân bị bốn người cùng phòng ngủ bắt gặp, hơn nữa không rõ nội dung của cuộc nói chuyện.

Trong ấn tượng của một số cô gái trong khoa tiếng Anh thì Hướng Vi vừa đẹp vừa lạnh lùng cao ngạo, nói chuyện với con gái nhiều hơn, bình thường cô ta ít khi nói chuyện với con trai, càng miễn bàn có bạn trai.

Nhắc đến Cao Minh thì không thấy giữa anh ta và Hướng Vi có tiếp xúc gì.

Ngược lại bạn cùng phòng của Hướng Vi là Vương Thanh Thanh hình như học chung trường cấp 3 với Cao Minh, hai người thi chung một trường đại học. Nhưng Vương Thanh Thanh và Cao Minh thường ngày cũng không tiếp xúc gì, có vẻ xa lạ.

Biết được quan hệ giữa hai người là học chung trường cấp 3 là vì Hách Viện Viện vô tình phát hiện từ tấm hình tốt nghiệp trường cấp 3 của Vương Thanh Thanh.

Ngoài ra không có manh mối nào khác.

Liên tục vài ngày tay trắng trở về, hơn nữa lúc Hách Viện Viện lén hỏi thăm Vương Thanh Thanh thì phát hiện cô ta rất cảnh giác với việc này, không muốn đề cập nhiều.

Tuy Hách Viện Viện hóng chuyện nhưng không phải tay săn tin, không tra ra cái gì thì dần bỏ cuộc, chuyển sự chú ý sang câu chuyện thú vị mập mờ mông lung giữa một cặp đôi trong lớp.

Điều khiến Cố Khanh không ngờ rằng là

Có chuyện trùng hợp như vậy.

Mấy ngày sau khi Hách Viện Viện tuyên bố từ bỏ điều tra.

Cố Khanh và Hách Viện Viện trên đường đi về ký túc xá thì lại nhìn thấy có người cãi nhau bên hồ Tình Nhân.

Lần này hai người cách gần hơn, nên khi phát hiện thì có thể nghe được tiếng khắc khẩu bên hồ.

“Cậu có biết Vương Thanh Thanh đã đi đâu không? Dường như cậu ấy mất tích rồi.”

Người nói là Hướng Vi, vẻ mặt có chút sốt ruột.

Cao Minh mơ hồ còn chưa phản ứng lại: “Hả? Vương Thanh Thanh mất tích?”

Hướng Vi thấy bộ dạng mù tịt của Cao Minh thì nhíu mày nói: “Cậu không cần giả vờ nữa, mấy ngày hôm trước cậu tỏ tình với tôi, sau khi tôi từ chối cậu liền nói cho Vương Thanh Thanh biết chuyện, cậu ấy bảo muốn tìm cậu hỏi cho rõ.”

“. . . Hướng Vi, cậu từ chối tôi, nhưng tôi và Vương Thanh Thanh thật sự không có quan hệ gì, cậu không thể nói bậy! Hơn nữa tôi cũng không biết cô ấy đi đâu, dù cậu hỏi tôi thì tôi đâu có cách nào!” Cao Minh lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, vẫn giữ hình tượng nam thần của khoa dịu dàng ấm áp.

Phía sau cây cối, Hách Viện Viện và Cố Khanh đều bịt miệng.

Không ngờ suy đoán lúc trước của Thẩm Thần là chính xác, Cao Minh thật sự chỉ tương tư đơn phương.

Rõ ràng Hướng Vi không thích hình tượng chàng trai ấm áp của Cao Minh, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của cô ta không hề dao động chút nào.

“Cậu ấy nói với tôi rằng cậu là bạn trai của cậu ấy, bây giờ Thanh Thanh bị mất tích thì cậu đương nhiên là người tình bị nghi lớn nhất.”

“Cô ấy nói sao thì cậu nghe vậy à? Tôi và cô ấy chỉ là bạn học chung trường trung học bình thường, cô ấy bị chứng vọng tưởng, cậu hiểu không? Cậu có bao giờ thấy tôi ở cùng cô ấy chưa?”

Lúc Cao Minh nghe Hướng Vi nói là Vương Thanh Thanh thừa nhận hai người là bạn trai bạn gái thì tái mặt, lập tức phủ nhận.

Hướng Vi do dự, đúng là trừ nghe Vương Thanh Thanh nói một lần trong lúc khẩn cấp ra thì bình thường cô ta không thấy hai người ở chung.

Nhưng Hướng Vi vẫn nói: “Tóm lại mặc kệ thế nào thì Vương Thanh Thanh đã mất tích hai ngày, tôi làm đồng học khẳng định là phải báo cảnh sát."

Chương 12: Vô Đề

“Cho dù các người không có quan hệ, Vương Thanh Thanh từng nói cậu là bạn trai của cậu ấy, tôi sẽ phản ánh chuyện này cho cảnh sát, rồi cảnh sát sẽ đến hỏi cậu thôi.”

Nghe Hướng Vi nói sẽ báo cảnh sát thì Cao Minh thay đổi sắc mặt, nhưng biến đổi rất nhỏ, cơ hồ không có người phát hiện, giây sau anh ta lại khôi phục bình thường.

Sắc mặt của Cao Minh hơi sốt ruột hỏi: “Vương Thanh Thanh thật sự mất tích? Cô ấy từng dây dưa với tôi, luôn ảo tưởng tôi là bạn trai của cô ấy, nhưng tôi không quan tâm đến cô ấy. Đêm qua cô ấy gửi tin nhắn cho tôi, kêu tôi đi hồ Tình Nhân tìm cô ấy, nhưng tôi không đáp lại.”

“Đến hôm nay xem di động thì thấy khoảng mười hai giờ đêm lại nhận được một tin nhắn, nói là cô ấy sẽ khiến tôi hối hận, vậy tức là cô ấy thật sự mất tích?"

Vốn chỉ nghe nội dung phần đầu, được biết thêm thông tin về quan hệ của Hướng Vi và Cao Minh khiến Hách Viện Viện rốt cuộc thỏa mãn tính hóng chuyện của mình.

Chờ nghe đến đoạn sau thì cô ấy ngạc nhiên, tim đập hơi nhanh.

Vương Thanh Thanh mất tích? Không phải chứ?

Hơn nữa nghe ý tứ của Cao Minh thì dường như Vương Thanh Thanh bị chứng vọng tưởng?!

Hách Viện Viện nhanh chóng móc điện thoại di động ra, cô ấy

nhớ là hai ngày trước khi đi hỏi thăm trạng huống tình cảm của Hướng Vi còn gặp Vương Thanh Thanh, trông cô ta khá bình thường mà sao bỗng dưng mất tích?!

Hách Viện Viện lấy điện thoại ra, lục xem Moment* của Vương Thanh Thanh, bài post cuối cùng được gửi vào buổi tối hôm kia, nội dung viết là "Rất đau lòng, đã đến lúc chấm dứt."

(*) Công năng của Wechat, giống Facebook

Sau đó không có tin tức gì nữa.

Cố Khanh ở bên cạnh vốn chỉ cùng Hách Viện Viện nghe drama, nhưng lúc nghe có người mất tích thì cô bất giác nhớ tới khói đen giữa hai chân mày của Hướng Vi mà lần trước nhìn thấy, cô nhìn hướng bên hồ, trông thấy tình huống khiến cô giật mình.

Cố Khanh:???

Cố Khanh:!!!

Lách cách lách cách!

Hàm răng trên và dưới của Cố Khanh va vào nhau phát ra tiếng, cô đang run.

"Khanh Khanh? Cậu sao thế?"

Hách Viện Viện phát hiện Cố Khanh khác lạ, sắc mặt thì trắng xanh, răng va lách cách, làm cô ấy sợ hết hồn. Lúc này Hách Viện Viện mặc kệ bên kia còn đang cãi lộn về việc có mất tích hay không, vội dìu Cố Khanh, sợ cô xảy ra chuyện gì.

Cố Khanh nắm chặt cánh tay của Hách Viện Viện, gằn từng chữ hỏi: "Bên kia là hai người Hướng Vi và Cao Minh đứng bên hồ cãi lộn đúng không?"

Cố Khanh nhấn mạnh vào trọng điểm ‘hai người’.

Mặc dù Cố Khanh hỏi câu không liên quan nhưng Hách Viện Viện vẫn gật đầu: “Đúng rồi, là Cao Minh và Hướng Vi đang cãi vã, chẳng phải cậu cũng nhìn thấy à? Sao thế?”

Nghe vậy, Cố Khanh mềm chân sắp ngã xuống đất, nếu không có Hách Viện Viện dìu thì cô đã té thật.

Cố Khanh lén liếc hướng hồ Tình Nhân.

Hướng Vi và Cao Minh đúng là đang giằng co khắc khẩu.

Nhưng!

Bên cạnh Cao Minh có một cái bóng bán trong suốt.

Là phụ nữ, không, là nữ quỷ.

Mặc váy áo màu trắng, cả người không ngừng nhỏ nước, mắt tối om nhìn Cố Khanh không chớp mắt.

Thân hình của nữ quỷ mặc váy áo màu trắng này sưng phù, chắc là xác chết ngâm trong nước thành ‘người khổng lồ’ như lời đồn. Chắc đây là ma da?

Nhìn đau cả mắt!

Hoàng hôn ngày hè nhưng thời tiết vẫn oi bức, vậy mà tay chân của Cố Khanh lạnh lẽo, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Tuy cô từng biến thành quỷ hồn, nhưng khi tận mắt nhìn thấy con quỷ đầu tiên thì Cố Khanh vẫn thấy sợ.

Chương 13: Vô Đề

Con quỷ này quanh thân tỏa khói đen, biểu cảm dữ tợn, rõ ràng là lệ quỷ!

Mặt của lệ quỷ này sưng phù không thấy rõ đường nét, giọt nước nhỏ lên người Cao Minh nhưng anh ta dường như không cảm giác được gì.

Tuy nhiên mỗi giọt nước nhỏ trúng người Cao Minh đều khiến anh ta tăng thêm một lũ khói đen.

Bây giờ Cố Khanh mới biết đôi mắt này chẳng những nhìn thấy khí vận của một người, mà còn thấy quỷ!

Cố Khanh dựa vào Hách Viện Viện, sắc mặt trắng bệch: “Viện Viện, tôi bỗng thấy đau bụng quá, chúng ta nhanh trở về đi!"

Trừ linh hồn của mình ra, lần đầu tiên Cố Khanh gặp quỷ, còn là lệ quỷ, khiến cô sợ teo tim.

Dù là ai khi thấy một con quỷ sưng phù, ướt sũng không ngừng nhỏ nước nằm sấp trên vai một chàng trai, hơn nữa tỏa ra khói đen thì đều phải sợ!

Cố Khanh tỏ vẻ trừ có thể thấy quỷ ra cô không cách nào đối phó ‘hiện tượng siêu tự nhiên’ này.

Hơn nữa nhìn bộ dạng lệ quỷ đi theo Cao Minh thì rõ ràng là có thù! Cô chỉ là dân thường, vừa biết chính mình có thể nhìn thấy quỷ hồn, cô không thể nhúng tay vào.

Còn Hướng Vi thì giữa đầu chân mày xác thực có chút khói

đen, đó là do đứng gần Cao Minh bị dính vào. Hơn nữa Cố Khanh cũng phát hiện ra mặt dây chuyền trên cổ cô ta không ngừng tỏa ánh sáng vàng mỏng manh ngăn chặn khói đen, nên phỏng chừng cô ta sẽ không sao.

"Được rồi, chúng ta đi ngay." Hách Viện Viện thấy trên trán Cố Khanh rịn mồ hôi lạnh, ngẫm lại cô mới hết bệnh chưa bao lâu, không thể lại bị bệnh, vì vậy liền vội dìu cô về ký túc xá.

Sau khi quay về phòng ngủ, Cố Khanh uống một ly nước ấm mới bình tĩnh lại.

Nhưng nghĩ chuyện bên hồ Tình Nhân thì Cố Khanh vẫn bản năng cưỡng ép mình phải quên.

Cứ coi như xem phim ma đi, Cố Khanh tự an ủi mình như vậy.

Không ngờ rằng cách một ngày.

"Nguy rồi, nguy rồi!"

Hách Viện Viện vội vã chạy về phòng ngủ, thở hổn hển hỏi: "Mấy cậu nghe gì chưa? Vương Thanh Thanh của khoa tiếng Anh thật sự mất tích. Cảnh sát đã tới, đang hỏi tình huống trong phòng ngủ của bọn họ!"

Thẩm Thần nói: "Cảnh sát đến? Không thể nào, có nghe động tĩnh gì đâu?"

Nếu có cảnh sát đến, phỏng chừng toàn bộ ký túc xá đều làm ầm ĩ lên, sao có thể yên lặng như vậy?

"Ối chà!" Hách Viện Viện vung tay lên: "Là thường phục. Tôi đang chơi với một người bạn khoa tiếng Anh thì thấy có hai người đàn ông vào phòng ngủ của nhóm Hướng Vi, hỏi thăm tình huống của Vương Thanh Thanh."

Cố Khanh lúc này cũng tỉnh táo lại, cùng Hách Viện Viện nhìn nhau, hai người đều nhớ tới đối thoại của Hướng Vi và Cao Minh mà họ nghe được.

Trần Nhất Khả thấy hai người như thế thì hỏi thẳng: “Hai người làm sao thế?”

Hách Viện Viện kể lại đối thoại bọn họ nghe được bên hồ cho Trần Nhất Khả và Thẩm Thần.

Hai cô gái nghe xong cũng ngẩn ngơ.

Vậy xem ra Vương Thanh Thanh thật sự bị mất tích?! Chắc sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Nghĩ vậy, ba người đều cảm thấy hơi ớn lạnh.

Thì đúng là xảy ra chuyện rồi!

Cố Khanh thầm cảm thán một câu.

Ma da mà Cố Khanh đã thấy tuy toàn thân sưng phù, nhưng về sau ngẫm lại có thể mơ hồ nhìn thấy bộ dạng của Vương Thanh Thanh mất tích.

Hèn gì đời trước Cố Khanh ngẫu nhiên nghe nói Vương Thanh Thanh nghỉ học, về sau không còn nghe tin tức gì của cô ta nữa.

Phỏng chừng sự thực lúc ấy đã bị trường học giấu nhẹm, học sinh bình thường đều không biết. Lần này nếu không phải Hách Viện Viện nhìn, nghe được đối thoại giữa Hướng Vi và Cao Minh thì phỏng chừng đã không tốn công đi hỏi thăm.

Chương 14: Vô Đề

Chờ lần sau hỏi thăm phỏng chừng sẽ nghe được tin Vương Thanh Thanh xin nghỉ học.

Nhưng mà

Xem bộ dạng của Vương Thanh Thanh và cô ta bám theo Cao Minh không rời, căn cứ tư liệu Cố Khanh điều tra được trên mạng thì cái chết của Vương Thanh Thanh rõ ràng có quan hệ với Cao Minh, hơn nữa hẳn là chết chìm chứ không phải mất tích.

Vậy tại sao đời trước cô nhớ là Cao Minh vẫn thuận lợi tốt nghiệp? Là không tìm được xác của Vương Thanh Thanh nên xử lý theo hướng mất tích sao?

Đang lúc Cố Khanh suy nghĩ thì dưới lầu lại lại vang lên một trận ồn ào.

Hướng Vi đi theo hai người hẳn là cảnh sát thường mặc phục mà Hách Viện Viện nói đi ra ký túc xá, đi hướng ký túc xá nam.

Tình huống này là?

Trần Nhất Khả nói: "Đi! Chúng ta cũng đi nhìn xem."

Nếu không biết xảy ra chuyện gì thì đành thôi, nhưng bọn họ biết Vương Thanh Thanh mất tích thì phải tìm hiểu rõ ràng.

Thế là, bốn người cùng nhau đi hướng ký túc xá nam.

Dưới lầu ký túc xá nam.

Cao Minh nhanh chóng đi xuống, cùng Hướng Vi nhìn nhau một cái rồi chuyển sang hướng khác, anh ta gật đầu với hai cảnh sát mặc thường phục. Tiếp đó bốn người đi hướng phòng hiệu trưởng.

Xem ra tin Vương Thanh Thanh mất tích tám chín phần mười là Hướng Vi báo án, phỏng chừng bên trường học chưa biết gì.

Thấy bọn họ đều đi phòng hiệu trưởng, ước chừng không thể nghe ngóng tình huống gì, Hách Viện Viện thất vọng giậm chân, chuyển sang nhìn nhóm người Cố Khanh, trong mắt đượm nỗi lo: “Mấy cậu nói xem Vương Thanh Thanh sẽ không sao chứ?"

Hách Viện Viện mấy ngày gần đây luôn không tự chủ được lật xem Moment của Vương Thanh Thanh, nhưng không có bài đăng nào mới, khiến cô ấy có linh cảm không may.

Trần Nhất Khả cũng cau mày: “Phỏng chừng xảy ra chuyện gì thật rồi, nếu không thì không thể nào trực tiếp kêu cảnh sát đến.”

Cố Khanh im lặng không nói, cô nhìn quỷ hồn của Vương Thanh Thanh tỏa khói đen dày hơn hai ngày trước vẫn bám trên vai Cao Minh.

Sắc mặt của Cao Minh rất kém, Vương Thanh Thanh luôn theo bên cạnh khiến âm khí quanh người anh ta tăng thêm rất nhiều.

Trong một thoáng Cố Khanh dường như nhìn thấy con mắt tối om của Vương Thanh Thanh nhìn thoáng qua mình.

Ký túc xá buổi tối, bốn người đều ngủ say trên giường.

Mùa hè ngột ngạt, dự báo thời tiết nói tối hôm nay có đợt mưa sấm. Không lâu sau chợt nghe mấy tiếng sấm nổ, tiếp đó là tiếng mưa rào rào.

Giấc ngủ của Cố Khanh nông, bị tiếng sấm đánh thức, cô mơ màng không mở mắt ra được.

Cố Khanh nghe có tiếng tí tách dường như từ cửa chậm rãi đến gần chỗ mình.

Một luồng khí mát lạnh mang theo hơi nước ẩm ướt từ từ đến gần.

Cô từng cảm thụ hơi thở này rồi, đến từ ma da Vương Thanh Thanh bám trên người Cao Minh.

Ý thức được phát sinh cái gì, Cố Khanh lấy chăn mỏng quấn người mình, giả vờ còn đang ngủ, không dám nhúc nhích. Nhưng sự thực là Cố Khanh quấn chăn giống như tằm cưng đang không tự chủ được run cầm cập.

Một bàn tay.

Một bàn tay trắng bệch, bị nước ngâm sưng phù, mang theo từng lũ khói đen chậm thật chậm vươn tới.

Nó muốn nắm lấy cổ tay lộ ra ngoài chăn của Cố Khanh.

Cố Khanh nhắm chặt mắt, giả vờ không biết gì cả, lòng thầm đọc tên các vị thần, hy vọng bọn họ phù hộ chính mình.

Bàn tay duỗi tới sắp chạm vào Cố Khanh, cô có thể ngửi được mùi tanh của nước và mùi thối rữa, nhưng dù vậy cô không dám nhúc nhích một ly.

Khoảnh khắc sắp bị chạm vào.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Chương 15: Vô Đề

Cánh tay của Cố Khanh bắn ra chút tia chớp, ngón tay bị điện giật rụt về.

Qua một lúc, tay kia lại vươn tới muốn chạm vào tóc của Cố Khanh, lại có tia điện xẹt đùng lóe lên, bàn tay rụt về.

Nó không bỏ cuộc, bàn tay bao bọc trong khói đen dày lần thứ ba vươn tới.

Cái gọi là quá tam ba bận, sách ngọc ở trong đầu Cố Khanh lại tỏa sáng.

Cố Khanh nhắm mắt không hề hay biết giây phút đó toàn thân của cô được ánh sáng màu vàng bao bọc.

Ma da Vương Thanh Thanh đang định đưa tay qua thì ánh sáng vàng đánh trúng, phát ra một tiếng thét chói tai, tiếp đó biến mất không thấy.

Tiếng nước nhỏ tí tách biến mất, mùi mát lạnh u ám và tanh hôi cũng không còn.

Qua thật lâu.

Xác nhận đã không có việc gì, Cố Khanh mới tháo chăn phủ lên đầu xuống, thở phào một hơi.

Không ngờ sách ngọc còn có tác dụng như vậy, có thể bảo vệ cô không bị quỷ quái quấy nhiễu. Xem ra sách ngọc còn có nhiều điều chưa bị thăm dò ra.

Cố Khanh nhìn phía dưới giường, sạch sẽ, không có cái gì.

Cho nên, tại sao nữ quỷ này tìm tới cô?!

Ngày thứ hai, Cố Khanh không có môn học nên ở yên trong phòng ngủ, tìm được trang web cung cấp nhiệm vụ phiên dịch mà đời trước từng làm, sau khi đăng ký nick tạo tài khoản, cô bắt đầu tìm một số việc phiên dịch đơn giản để tăng cấp bậc.

Nhiệm vụ phiên dịch của trang web này có chia nhiệm vụ, càng là nhiệm vụ cấp bậc cao thì trả tiền càng nhiều. Muốn nhận nhiệm vụ cấp cao thì phải hoàn thành nhiệm vụ cấp thấp trước, được người phát nhiệm vụ chấm điểm tăng lên cấp bậc của mình mới được.

Trong phòng ngủ chỉ có một mình Cố Khanh.

Hách Viện Viện lại đi phòng ngủ khác chơi.

Trần Nhất Khả khó khăn mới có một ngày không phải đi học, đang nằm lười trên giường vọc điện thoại.

Thẩm Thần thì đi thư viện chuẩn bị đọc sách viết luận văn.

Cố Khanh không ngờ cái cô Vương Thanh Thanh này cố chấp đến vậy, hôm qua đã bị đánh sâu vào một lần mà hôm nay còn tới phòng ngủ của nhóm Cố Khanh.

Cố Khanh không hiểu, người liên quan cái chết của cô ta là Cao Minh, mắc mớ gì tới kiếm cô chứ?!

Bên cạnh Cố Khanh lại vang tiếng giọt nước nhỏ tí tách, bỗng nghe Vương Thanh Thanh hỏi: "Ngươi thấy được ta, đúng không?"

Lưu ý: Từ giờ con người nói chuyện với nhau xưng hô như bình thường, nhưng quỷ + thần - người đối thoại thì xưng hô ta –

ngươi. Do quỷ chết rồi ít có cảm xúc trần gian, sau này còn đối thoại với âm phủ và trên trời nữa, trường hợp đó buộc phải dùng từ ta - ngươi/huynh/muội các thứ.

Cố Khanh thầm giật mình, nhưng vẫn giữ vẻ mặt không thấy gì, không nghe được gì.

"Ta biết ngươi có thể nhìn thấy ta, ta đã thấy hai lần rồi, bên hồ Tình Nhân và cửa phòng hiệu trưởng, ngươi luôn nhìn chằm chằm ta, ta nhìn thấy."

Phát hiện Cố Khanh giả vờ không biết, Vương Thanh Thanh cũng không để ý, tự lẩm bẩm một mình, còn dán sát mặt vào Cố Khanh.

Một khuôn mặt sưng phù đến nỗi không thấy rõ ngũ quan bỗng gần sát mặt mình, Cố Khanh không tự chủ được nở to con ngươi, rất kinh dị, rất ghê tởm, cô không nhịn được đấm một phát.

Sau đó cô ngây ra.

Dường như quỷ hồn của Vương Thanh Thanh nhớ tới đau đớn không thể chịu đựng, bay cái vèo cách xa Cố Khanh ba mét, bày ra vẻ mặt ‘sợ quá đi’.

Trời biết mặt quỷ sưng phù mà làm biểu cảm hết sức nữ tánh ‘sợ quá đi’ thì nhìn quái dị cỡ nào.

Cố Khanh nhìn mà muốn bật cười, nhưng lại cố kìm nén.

Có vẻ như hôm qua sách ngọc phát ra công kích rất có hiệu quả.

Chương 16: Vô Đề

Nhưng nhớ lại mình mới vung nắm đấm, Cố Khanh có chút lúng túng. Hình như cô đã lòi đuôi?

Cố Khanh lập tức thu về cánh tay, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Vương Thanh Thanh biết cô có thể nhìn thấy cô ta liền đi theo, hôm qua còn muốn tổn thương cô, đúng là rắc rối lớn.

Cố Khanh muốn sống khỏe để điều tra rõ thân thế của bản thân, chuyện của Vương Thanh Thanh tốt nhất giao cho cảnh sát xử lý!

Nghĩ vậy, Cố Khanh càng chăm chú nhìn vào đối với màn hình máy vi tính, ra vẻ tập trung.

Về hành vi bịt tai trộm chuông của Cố Khanh, Vương Thanh Thanh cảm thấy dù mình là quỷ cũng thấy gai mắt.

"Ta không muốn hại ngươi. Ta chỉ muốn ngươi hỗ trợ, giúp ta nói cho cảnh sát rằng ta đã chết, không phải mất tích. Trên người của ta bị đá đè, chết trong hồ Tình Nhân. Là Cao Minh làm, sau khi hắn bóp xỉu ta thì cột đá vào người ta, ném ta xuống hồ."

Nói đến Cao Minh khiến Vương Thanh Thanh nhớ lại cái chết của mình, âm khí càng dày đặc, mặt càng sưng lên đáng sợ. Trên người Vương Thanh Thanh không ngừng chảy nước, giọt nước từ trên tóc rơi xuống.

Hiện giờ tâm trạng của Cố Khanh rất tốt, nhìn Vương Thanh Thanh giống như đang xem bộ phim kinh dị phiên bản thực. Nghe

nói là Cao Minh giết cô ta, tuy trước đó Cố Khanh đã suy đoán nhưng vẫn cảm thấy lòng lạnh lẽo.

Cao Minh nổi tiếng là nam khôi ấm áp của khoa Quản trị Kinh doanh, không ngờ tên này sẽ giết người, sau khi giết người còn làm bộ dạng ngây thơ không biết gì, qua mắt Hướng Vi và cảnh sát.

Khi thấy giọt nước từ sợi tóc của Vương Thanh Thanh nhỏ vào ly nước của mình thì Cố Khanh không có tâm tư suy nghĩ nhiều.

Mợ nó!

Năm xưa cô dùng cái ly này từ năm nhất tới năm tư, giờ bị chất lỏng lạ nhỏ vào thì sao cô tiếp tục uống được!

Cố Khanh đẩy ly nước ra xa hơn, quyết định chốc nữa sẽ ném nó vào sọt rác.

Vương Thanh Thanh chọt ngón tay vào nhau: “Cái đó xin lỗi nhé, ta không cố ý”

Bởi vì là ma da nên Vương Thanh Thanh không thể khống chế nước chảy ra từ người mình, thật ra chúng nó là do âm khí và oán khí hóa thành.

Cố Khanh không nói lời nào, tuy hiện tại trông như Vương Thanh Thanh có lý trí, nhưng cô không muốn dính dáng vào.

Thấy Cố Khanh vẫn mặt không cảm xúc, hiển nhiên không muốn giúp đỡ, Vương Thanh Thanh thở dài một hơi, dường như cảm giác có sức kéo, cô ta cùng với tiếng nước tí tách xa dần.

Vương Thanh Thanh không thể rời đi quá lâu, Cao Minh giết cô ta, nên cô ta phải luôn theo anh ta, cho đến khi giết Cao Minh hoặc là loại bỏ oán khí.

Sau khi Vương Thanh Thanh rời đi, Cố Khanh thẫn thờ nhìn màn hình máy vi tính thật lâu, mãi không nhúc nhích.

Cuối cùng Cố Khanh bất đắc dĩ, dùng một tờ giấy bình thường, dùng tay trái viết xuống nội dung đêm Vương Thanh Thanh mất tích dường như nhìn thấy có người ném cái gì vào hồ Tình Nhân.

Đợi tới lúc cô đi khoa tiếng Anh học ké, thừa dịp không có người nhìn thấy thì lén nhét vào túi áo của Hướng Vi.

Nếu Hướng Vi đã báo cảnh sát, vậy khi nhìn thấy manh mối này chắc sẽ tiếp tục tìm?

Lúc ấy Cố Khanh nghĩ như thế.

Sự tình cũng quả nhiên đúng như dự liệu của Cố Khanh.

Hướng Vi nhận được tờ giấy như vậy, dù ôm nghi ngờ với người viết tờ giấy, nhưng bởi vì Vương Thanh Thanh đã mất tích vài ngày mà không có manh mối gì, cô ta ôm ý tưởng lỡ như là thật sự cẩn thận đi tra xét.

Chương 17: Vô Đề

Khác với đời trước lặng lẽ, lần này sự tình Vương Thanh Thanh mất tích lan truyền trong trường học.

Bình thường hay nghe có người thảo luận khoa tiếng Anh có một bạn nữ đột nhiên mất tích. Nhưng mỗi lần nghe những nội dung có liên quan thì giáo viên sẽ ngăn cản bọn họ tiếp tục đàm luận.

Hôm sau, có bạn học nhìn thấy Hướng Vi dẫn theo một đám đàn ông to khỏe đi hướng hồ Tình Nhân, dường như đang vớt cái gì. Làm rầm rộ như vậy khiến đám học sinh hóng chuyện xúm lại xem.

Một đám đàn ông theo sau Hướng Vi, cô ta chỉ đâu họ làm đó. Lúc này mọi người mới phát hiện đóa hoa hồng băng giá Hướng Vi thường ngày không lộ vẻ gì dường như là tiểu thư của nhà quyền quý.

Chuyện Hướng Vi vớt đồ trong hồ Tình Nhân đương nhiên cũng truyền vào tai của Cao Minh.

Lúc ấy Cao Minh còn đang chơi bóng rổ với bạn cùng phòng, bỗng nghe bên cạnh có người nói: “Này, lúc nãy cậu có thấy không? Hoa khôi của khoa tiếng Anh Hướng Vi dẫn một đám người đi hướng hồ Tình Nhân, nói là muốn vớt cái gì đó.”

Nghe câu nói này, tim Cao Minh rớt cái bịch, cảm thấy không ổn.

Chẳng lẽ chuyện hôm ấy bị người nhìn thấy?

Vương Thanh Thanh tỏa khói đen núp dưới bóng cây tránh bị tia nắng đốt cháy đương nhiên cũng nghe thấy lời này, cô ta đoán là Cố Khanh truyền tin cho Hướng Vi.

Nghĩ đến xác chết của mình sắp lại thấy ánh mặt trời, trên khuôn mặt sưng phù của Vương Thanh Thanh lộ ra biểu cảm vừa hân hoan vừa tức giận.

Nhìn hung thủ hại chết mình, nhớ lại cái chết của bản thân, Vương Thanh Thanh bùng nổ âm khí, bất chấp tia nắng đốt người, cô ta lại quấn lấy Cao Minh.

Khoảnh khắc Vương Thanh Thanh bám lên người Cao Minh, anh ta cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thầm rùng mình.

Ngẫm lại mấy ngày nay luôn đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh lẽo, sáng sớm thức dậy sẽ thấy dấu tay tím đen trên cổ, Cao Minh cảm thấy tình huống không bình thường, định bụng sẽ rút ra thời gian đi chùa lạy thế Phật.

Cao Minh nhớ lại chuyện đêm đó, thầm tự an ủi rằng mình không để lại bất cứ sơ hở, cho dù tìm được xác chết cũng chẳng dính líu gì tới mình.

Dù sao hôm ấy lúc mười hai giờ anh ta còn ngủ trong phòng, có bạn cùng phòng ký túc xá làm chứng.

"Tìm được rồi!"

Tùy theo tiếng la của một người đàn ông ở trong hồ, xác chết của Vương Thanh Thanh nhanh chóng được vớt lên.

Lúc tìm được xác chết có nhiều học sinh ở bên cạnh nhìn, cho nên việc trong trường học có vụ án giết người thoáng chốc lan truyền khắp mọi ngõ ngách trong trường, nhà trường không thể

che đậy được nữa.

Cảnh sát lại đến.

Lần này không phải thường phục, đám người lái xe cảnh sát, mặc đồng phục cảnh sát, vẻ mặt nghiêm túc.

Từ vụ án mất tích đổi thành vụ án giết người, tính chất hoàn toàn khác nhau.

Đại học S xuất hiện vụ án giết người, hồ Tình Nhân vớt lên một xác nữ, sự tình truyền ra khiến truyền thông cũng chạy tới săn tin. Tiếc rằng bị trường học nghiêm lệnh cấm đàm luận, truyền thông chỉ có thể đào được ít ỏi tin tức bề nổi.

Được cảnh sát báo tin con gái bị hại, cha mẹ của Vương Thanh Thanh từ tỉnh ngoài chạy tới. Từ nhà của Vương Thanh Thanh đến đại học S chỉ mất nửa ngày.

Nhà của Vương Thanh Thanh đều là người bình thường, cha mẹ mở một siêu thị nhỏ, có chút tiền dành dụm.

Vương Thanh Thanh thi đậu đại học S ở trong trấn của bọn họ hiếm như lông phượng sừng lân, cô ta luôn là niềm tự hào của cha mẹ.

Không ngờ mới khai giảng năm hai chưa lâu, hai vợ chồng già nhận được tin con gái bị hại, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh!

Chương 18: Vô Đề

“Thanh Thanh của mẹ! Mấy ngày hôm trước con còn gọi điện thoại trở về, nói muốn ăn gạo nếp củ sen của mẹ nấu mà, sao con nỡ ra đi! Cha và mẹ sau này biết sống sao đây con ơi!”

Cố Khanh nhìn mẹ Vương nhanh chóng đến trường học, xác nhận thi thể của con gái xong khóc đến hôn mê, cha Vương khóc ròng không quên dồn dập hỏi ‘là kẻ nào hại con gái của tôi’, trong lòng cô cũng cảm thấy khó chịu.

Chẳng lẽ đời trước Vương Thanh Thanh luôn nằm ở đáy hồ Tình Nhân không bị ai phát hiện sao? Phải chăng cha và mẹ Vương luôn yên lặng chờ con gái mất tích của mình về nhà, nhưng mãi đến lúc chết cũng không đợi được người về?!

Giây phút này, Cố Khanh vô cùng hy vọng cảnh sát có thể nhanh chóng bắt Cao Minh.

Nhưng rất tiếc, Hách Viện Viện hỏi thăm được tin tức là điều tra vụ án đi vào ngõ cụt.

Tuy tìm được xác chết của Vương Thanh Thanh nhưng bị ngâm thời gian dài, dù phát hiện dấu vết cô ta bị bóp cổ, lại không thể dựa vào điều này tìm được hung thủ.

Hơn nữa, mấy ngày hôm trước có đợt mưa sấm, gột rửa sạch sẽ nhiều manh mối ở hiện trường, muốn tìm ra hung thủ là rất khó khăn.

Đương nhiên, cảnh sát cũng điều tra Cao Minh.

Tuy nhiên, trong tư liệu về Cao Minh biểu hiện anh ta chỉ là

người bị hại Vương Thanh Thanh tự tưởng tượng thành ‘bạn trai’, anh ta không phải bạn trai của Vương Thanh Thanh, thường ngày không tiếp xúc nhiều với cô ta.

Liên hệ giữa hai người cùng lắm là quan hệ bạn học cùng lớp thời trung học.

Hơn nữa về thời gian tử vong của Vương Thanh Thanh, sau khi điều tra được kết quả là đêm cô ta mất tích từ khoảng mười một giờ đến hai giờ sáng. Trong khoảng thời gian này cửa ký túc xá đã sớm khóa, bạn cùng phòng của Cao Minh cũng có thể chứng minh khoảng thời gian kia anh ta đã ngủ trong phòng.

Dưới tình huống như thế, quỷ hồn của Vương Thanh Thanh một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Cố Khanh.

Vương Thanh Thanh xuất hiện lần này hơi khác với lúc trước Cố Khanh nhìn thấy.

Vương Thanh Thanh lúc trước toàn thân tỏa khói đen, linh hồn bị sưng, thối rữa giống như xác chết của cô ta.

Còn hiện tại, không biết là do tìm được xác chết, hoặc là nhìn thấy cha mẹ nên khói đen giảm bớt chút, cũng phục hồi bộ dạng cũ, là một cô gái có mặt mày thanh tú.

Chẳng qua Vương Thanh Thanh vẫn mặc chiếc váy áo màu trắng kia, tóc và bộ đồ không ngừng nhỏ nước tí tách, nhưng trên sàn không đọng vệt nước.

“Nhóm cảnh sát hoài nghi Cao Minh là hung thủ, nhưng tạm thời không tìm được chứng cứ. Hơn nữa Cao Minh nói tối hôm đó hắn ở phòng ngủ, có bằng chứng vắng mặt.”

Không đợi Cố Khanh mở miệng, Vương Thanh Thanh trực tiếp

xuất hiện bên cạnh cô, nói ra câu trên.

Cố Khanh đứng ở ban công phòng ngủ, nhìn phong cảnh phương xa, dường như đang nghe Vương Thanh Thanh nói chuyện, lại như chỉ là đơn thuần ngắm phong cảnh.

“Ta nhớ cha mẹ của ta, nhưng đã không thể nói chuyện với họ được nữa. Thật ra lúc ấy ta ta chỉ muốn hỏi rõ Cao Minh. Rõ ràng hắn là bạn trai của ta nhưng tại sao tỏ tình với Hướng Vi? Trong một phút nóng giận ta nói với hắn rằng ta có thai.”

Vương Thanh Thanh không biết Cố Khanh có muốn nghe những lời này hay không, cô ta đơn thuần muốn tìm người chịu nghe câu chuyện mà cô ta kể.

"Ta không giúp được ngươi." Nhắc đến cha mẹ của Vương Thanh Thanh làm Cố Khanh nhớ tới bộ dạng già nua tan vỡ của hai người, lần đầu tiên cô mở miệng đáp lại.

Chương 19: Vô Đề

“Ngươi đang nói chuyện với ta?”

Mấy lần Vương Thanh Thanh tìm đến Cố Khanh đều bị xem như không khí, lần này cô chịu mở miệng nói chuyện khiến Vương Thanh Thanh đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó nở nụ cười: “Ta biết, lúc trước ngươi đã giúp ta, ngươi nói cho Hướng Vi biết địa điểm xác chết của ta, cảm ơn ngươi."

Tiếp đó, không đợi Cố Khanh nói chuyện, Vương Thanh Thanh bắt đầu kể câu chuyện của mình: “Ta và Cao Minh là bạn học cấp 3. Trong trường trung học ở thị trấn của chúng ta thì ta và hắn luôn giữ hạng nhất, hạng hai trong trường học. Mới đầu chỉ là tranh giành hạng nhất, sau nhiều lần so đấu thì ta có thiện cảm với hắn.”

“Hắn rất hiền hòa với mọi người, ai có thắc mắc muốn hỏi hắn, xưa nay hắn không giấu cho riêng mình. Nhưng hắn đặc biệt tốt với ta, sẽ sớm đến trường học lau bàn cho ta, sẽ lén nhét một tí đồ ăn vặt ngon vào hộc bàn của ta, sẽ cười thật đẹp trai với ta. Trước khi thi đại học chúng ta đã bên nhau, cũng hứa hẹn cùng thi vào đại học S, ta không nói cho ai biết điều này.”

Chỉ nghe đoạn này thì đó là chuyện tình yêu tươi mát giữa hai học sinh giỏi, nhưng khúc sau đột nhiên thay đổi phong cách.

"Lên đại học, chúng ta ở khoa khác nhau, cách rất xa. Cao Minh nói hắn muốn vào hội sinh viên, số phiếu của một phần sinh viên nữ rất quan trọng, hắn rất được nhóm sinh viên nữ yêu thích, hy vọng ta có thể tạm thời đừng công bố quan hệ giữa chúng ta. Ta đồng ý."

"Hắn bận rộn, bình thường khi chúng ta gặp nhau đều chỉ có thể giả vờ là bạn bình thường. Ngẫu nhiên lúc cuối tuần hoặc nghỉ lễ mới hẹn nhau cùng đi chơi, giống như cặp đôi bình thường."

Cố Khanh nghe đến đây thì không kiềm được mỉa một câu: "Đến mức này mà ngươi vẫn tin tưởng? Có phải là ngôi sao đâu mà bày đặt lén yêu đương?!"

Vương Thanh Thanh lườm Cố Khanh, bị cô không nể mặt mỉa mai khiến nụ cười trên khuôn mặt thanh tú của Vương Thanh Thanh có xu thế mở rộng.

Nhưng Vương Thanh Thanh chợt nhớ trên người Cố Khanh dường như có cái gì bảo hộ cô, lần trước suýt đánh tan hồn thể của cô ta, thế là Vương Thanh Thanh cố kiềm nén, kể tiếp câu chuyện của mình.

"Ta vốn cho rằng đợi khi hắn thành nòng cốt của hội sinh viên là có thể công khai. Nhưng về sau ta phát hiện, Cao Minh bắt đầu chú ý bạn cùng phòng của ta, Hướng Vi."

Nói đến đây thì Vương Thanh Thanh không kiểm soát được nữa, oán khí toát ra, lại biến thành bộ dạng quỷ như lần đầu tiên Cố Khanh gặp cô ta.

"Ta biết Hướng Vi đẹp hơn ta, nhà thì giàu, nhưng Hướng Vi không thích hắn! Hơn nữa Hướng Vi là bạn tốt của ta, sao hắn có thể đối xử với ta như vậy!"

"Tiếp theo là Cao Minh tỏ tình với Hướng Vi?" Cố Khanh tiếp lời, dù sao cô là người chứng kiến chuyện đó.

"Đúng vậy, Cao Minh bắt đầu cố ý vô tình gặp gỡ Hướng Vi, còn Hướng Vi thì không có thiện cảm đặc biệt gì với hắn. Sau này gặp mặt nhiều lần hơn, Hướng Vi hỏi ta về Cao Minh, ta không

kiềm được buột miệng nói hắn là bạn trai của ta.”

“Sau đó là một ngày trước khi phát sinh vụ việc, Hướng Vi về phòng ngủ, lén cho ta biết Cao Minh tỏ tình với cậu ấy, nhưng cậu ấy đã từ chối.”

Vương Thanh Thanh từ từ chảy ra dòng huyết lệ, lộ ra khuôn mặt cười khủng bố: “Lúc ấy dường như ta đã sớm có dự cảm, không quá bất ngờ. Nhưng ta không cam lòng, ta và Cao Minh bên nhau lâu như vậy nhưng luôn yêu lén, trên thực tế ta đã trao hết cho hắn! Hiện tại hắn đi tỏ tình với bạn của ta?!”

Chương 20: Vô Đề

“Đã vậy tên Cao Minh kia còn muốn giả vờ giữa chúng ta chưa từng phát sinh chuyện gì?!”

Lúc ấy Vương Thanh Thanh suy nghĩ một thời gian rồi gửi tin nhắn cho Cao Minh, muốn nói rõ ra ngô ra khoai với anh ta.

Bởi vì yêu lén nên hai người liên hệ đều là dùng điện thoại dự bị khác.

Hai người gặp nhau rồi đương nhiên sẽ có màn cãi lộn.

Khi biết Hướng Vi kể cho Vương Thanh Thanh nghe chuyện cô ta từ chối mình, Vương Thanh Thanh cũng nói ra việc là bạn gái của mình thì Cao Minh vừa hoảng loạn vừa hơi tức giận.

Vương Thanh Thanh hỏi Cao Minh rằng, anh ta làm như vậy rồi đặt bạn gái chính thức như cô ta ở chỗ nào? Có phải anh ta muốn vứt bỏ cô ta không? Giả vờ như giữa hai người chưa từng phát sinh chuyện gì?!

Cao Minh không đáp lại.

Lúc ấy Vương Thanh Thanh nổi giận, buột miệng bảo cô ta có con của Cao Minh rồi, nếu anh ta vẫn tiếp tục không thừa nhận quan hệ giữa hai người thì cô ta sẽ công bố chuyện mình mang thai, cũng nói ra cha của đứa bé này là ai.

Nếu hai người không phải quan hệ bạn trai bạn gái, mà trong bụng của Vương Thanh Thanh có con của Cao Minh thì về sau anh ta còn mặt mũi nào ở trong trường học?

“Lúc đó hắn rất tức giận, đến mức mặt đỏ rần. Hắn xông lên bóp cổ của ta, ta giãy giụa, nhưng không thể kéo tay của hắn ra được. Ngón tay trên cổ siết càng lúc càng chặt, ta bị nghẹt thở rồi hôn mê.” Vương Thanh Thanh nói đến cuối cùng đã khóc không thành tiếng.

Cố Khanh nghe ra một trọng điểm: “Con? Ngươi nói có con hả, vậy chờ cảnh sát khám nghiệm tử thi chắc chắn sẽ nghiệm DNA, tra ra cha của đứa bé, cùng lúc đó Cao Minh cũng hết cách biện giải!”

Vương Thanh Thanh nghe vậy, cười khổ một tiếng: “Làm gì có đứa con nào, lúc ấy ta chỉ muốn dọa hắn, nào ngờ hắn ác như vậy, trực tiếp xuống tay giết ta.”

Cố Khanh nghe lời này thì câm nín.

Cái này gọi là rảnh rỗi kiếm chuyện đây mà!

Chia tay thì chia tay thôi, ai lúc trẻ không gặp vài kẻ cặn bã? Cô ta lại nửa đêm đi tìm người đàm phán, còn kích thích đối phương, đây không phải là cho người ta cơ hội xuống tay à?

Cố Khanh hỏi tiếp: “Vậy ngươi theo sau lưng hắn ta đã lâu, có phát hiện chứng cứ gì không?”

Vương Thanh Thanh trả lời huề vốn: "Không có!"

“Lúc mới chết ta chỉ có thể theo bên cạnh Cao Minh, không thể rời đi. Về sau dần dần có chút sức lực, ngẫu nhiên có thể rời xa một lúc, giống như hiện tại đến tìm ngươi."

"Mỗi ngày buổi tối ta đều sẽ bóp cổ của Cao Minh, muốn giết hắn. Nhưng chỉ để lại vết bầm trên cổ hắn, không có chút xíu tác dụng.”

Vương Thanh Thanh còn chưa nói xong thì Cố Khanh nhìn thấy dường như có sức kéo vô hình kéo cô ta ra ngoài.

Vương Thanh Thanh vừa thuận thế bị kéo đi quay đầu nói: “Ta sẽ tiếp tục nhìn hắn, phát hiện manh mối gì sẽ đến tìm ngươi, ngươi giúp ta nói cho cảnh sát. Còn nữa, trông chừng Hướng Vi giúp ta, đừng để Hướng Vi đến gần Cao Minh, hắn rất nguy hiểm!"

Không đợi Cố Khanh chú ý Hướng Vi, cô ta ngược lại đến tìm Cố Khanh trước.

Khi thấy Hướng Vi xuất hiện ở cửa phòng học thì tim Cố Khanh rớt cái bịch, chẳng lẽ chuyện tờ giấy đã bị phát hiện ra?

Thái độ của Hướng Vi vẫn lạnh lùng cao ngạo, sau khi tìm được Cố Khanh thì hỏi hai người có thể nói chuyện riêng được không.

Cố Khanh đương nhiên đồng ý.

Chẳng qua nhớ lại ba bạn cùng phòng nhìn cô bằng ánh mắt ‘sao hai người biết nhau’ lúc Hướng Vi đến tìm, Cố Khanh chỉ muốn vò rối tóc.

Hai người tìm một phòng học trống, sau đó cùng nhau ngồi xuống.

Chương 21: Vô Đề

Hướng Vi hỏi thẳng: “Là cô làm đúng không? Bỏ tờ giấy vào túi áo của tôi.”

“Cô đang nói cái gì?" Cố Khanh cố gắng chối, giả vờ không biết Hướng Vi đang nói cái gì.

"Không cần diễn." Hướng Vi đánh gãy kỹ thuật diễn hơi khoa trương của Cố Khanh.

“Có lẽ cô không biết, trong mỗi phòng học đều có camera. Tôi phản ánh với nhân viên nhà trường mình bị mất di động, được lấy ra video khoảng thời gian đó, thấy tận mắt cô bỏ giấy ghi chép vào.”

A, nếu người ta đã có chứng cứ thì nói gì cũng vô nghĩa.

"Không sai!" Cố Khanh trực tiếp thừa nhận: “Là tôi bỏ vào.”

“Cô biết được cái gì? Cô đã nhìn thấy tình huống lúc đó à? Tại sao cô không ngăn cản? Sau đó tại sao không đứng ra làm chứng?!” Hướng Vi cho rằng Cố Khanh nhìn thấy quá trình vứt xác tối hôm đó.

“Này này, cô đừng kích động!” Cố Khanh nghe Hướng Vi nói như thế liền biết là cô ta hiểu lầm, vội nói: “Tôi không thấy gì cả, hôm đó tôi sớm trở về ký túc xá đi ngủ.”

Hướng Vi nghe vậy hơi bình tĩnh lại, hỏi tiếp:

“Vậy tại sao cô biết trong hồ Tình Nhân có có xác của Thanh Thanh?”

A, nên trả lời câu hỏi này thế nào đây?

Cố Khanh do dự.

Chẳng lẽ bảo cô nói thật là Vương Thanh Thanh chính miệng nói cho cô biết?

Nhìn ra Cố Khanh do dự, Hướng Vi lạnh lùng nói: “Nếu là lời nói dối thì cô đừng nói, tôi chỉ muốn biết chân tướng."

Biết Hướng Vi không dễ bị lừa, Cố Khanh cẩn thận dè dặt nhìn Hướng Vi: “Bạn học Hướng Vi, cô có tin trên đời này có quỷ không?”

“Cô nói cái gì?!” Đầu óc Hướng Vi rối bời, thậm chí còn lạc cả giọng.

Quả nhiên, đột ngột nói ra đề tài ‘quỷ’ còn hơi vội.

Ý thức đến đề tài này dường như hơi kịch liệt, Cố Khanh định bắt đầu từ đề tài dễ tiếp thu hơn.

“Vậy đi, cô biết thứ mình đeo trên cổ có tác dụng gì sao?"

“Cái này hả?”

Hướng Vi lôi ra mặt dây đeo bằng ngọc hình phật Di Lặc: “Đây là mặt dây chuyền mẹ xin cho tôi, từ nhỏ đã mang theo trên người, bảo vệ bình an cho tôi.”

Nét mặt Hướng Vi dịu dàng hơn chút, tuy cô ta không tin mấy thứ này, nhưng đó là tấm lòng của mẹ.

Cố Khanh nói thẳng: “Vậy cô có thể thay cái mới.”

“Ý của cô là sao?” Hướng Vi nhíu mày, không rõ tại sao đề tài chuyển từ Vương Thanh Thanh qua mặt dây đeo bằng ngọc của cô ta.

Cố Khanh bâng quơ nói: “Cô hãy nhìn kỹ, mặt dây chuyền phật Di Lặc này có phải là hơi khác không?”

Cố Khanh đã sớm trông thấy mặt dây chuyền từng tỏa ánh sáng vàng chặn lại khói đen mà Hướng Vi bị dính vào khi tiếp xúc gián tiếp với quỷ hồn, hiện tại ánh sáng kia sắp biến mất, hẳn là không còn tác dụng bảo vệ bình an.

Hướng Vi nghe vậy nhìn kỹ, lập tức phát hiện khác lạ.

“Chuyện gì đây?”

Hướng Vi thấy mặt dây chuyền phật Di Lặc của mình vốn có màu xanh trong suốt lấp lánh, hiện tại bên trong có khói đen mỏng manh, hình như còn bị nứt nhẹ.

Nếu không phải luôn trên cổ, Hướng Vi dám chắc đây là mặt dây chuyền của mình thì còn tưởng đâu đã bị ai đánh tráo.

Giờ thì dễ giải thích hơn nhiều.

Cố Khanh nói: “Cái đó thật ra thì tôi có năng lực nho nhỏ hơi bị đặc biệt, đó là có thể nhìn thấy linh hồn của người chết.”

Hướng Vi ngẩn ra, không ngờ Cố Khanh sẽ nói chuyện khó tin như vậy.

“Vương Thanh Thanh tự mình nói cho tôi biết bởi vì Cao Minh tỏ tình với cô nên muốn tìm hắn ta nói rõ, không ngờ cô ấy giả vờ nói mình mang thai để kích Cao Minh, hắn ta lại độc ác bóp xỉu cô ấy rồi cột đá vào người, nhấn chìm cô ấy xuống đáy hồ Tình Nhân.”

Chương 22: Vô Đề

Nói hết một lèo, Cố Khanh cũng hơi đứng ngồi không yên, lỡ như Hướng Vi không tin, kêu cảnh sát đến bắt cô đi thì biết làm sao đây?

Bây giờ Cố Khanh mới hối hận xen lẫn vào đống hỗn độn này, nhưng tất cả đã không còn kịp.

May mắn là Hướng Vi chỉ hơi nghi hoặc nhìn Cố Khanh: "Cô thật sự nhìn thấy Thanh Thanh?”

Hướng Vi hơi tin, bởi vì Cố Khanh nói ra nhiều chi tiết không thể nghe ngóng được, cô còn biết xác của Vương Thanh Thanh ở đáy hồ Tình Nhân.

Cố Khanh đang định nói gì thì bỗng nhiên dừng lại, nhìn về hướng cửa.

Cửa phòng học, dường như có một làn gió thổi tới, cánh cửa mở ra.

Thấy Cố Khanh cứ nhìn chằm chằm cánh cửa, Hướng Vi cũng ý thức được cái gì, cô ta nín thở.

Cảm giác luồng hơi lạnh dần tới gần, khiến Hướng Vi nổi da gà.

Cố Khanh khẽ nói: “Cô ấy tới rồi.”

"Thanh Thanh?" Hướng Vi quay đầu nhìn hướng cửa, nhưng không thấy gì cả.

"Vi Vi." Cách Hướng Vi chưa đầy ba mét, Vương Thanh Thanh kêu một câu, nhưng Hướng Vi không nghe được.

Cố Khanh nhìn Vương Thanh Thanh, hỏi: "Ngươi có phát hiện chứng cứ không?"

"Không có."

Vương Thanh Thanh hơi chán nản, nhưng lập tức lại nâng cao tinh thần: "Gần đây ta phát hiện mình lại mạnh lên nhiều, thời gian rời xa Cao Minh càng dài ra, buổi tối bóp cổ hắn cũng để lại dấu hằn sâu hơn nhiều."

Đây là sự thật, toàn thân Vương Thanh Thanh tỏa ra khói đen càng dày đặc. Tuy còn giữ bộ dạng người bình thường, nhưng trong mắt ngẫu nhiên lóe tia sáng đỏ lại khiến Cố Khanh có dự cảm không may.

Cứ tiếp tục như vậy, không chừng Vương Thanh Thanh sẽ trực tiếp mất đi lý trí, giết Cao Minh để báo thù.

Quả nhiên, Cố Khanh nghe Vương Thanh Thanh vẻ mặt hưng phấn nói: "Ta phát hiện chính mình có thể nhập vào người Cao Minh, tuy sau vài giây ngắn ngủi hắn liền tỉnh táo lại, hắn còn cho rằng chính mình tinh thần hoảng hốt. Hắn có khí dương cương của đàn ông quá nặng, ta là quỷ mới nên sức mạnh chưa đủ, ta nghĩ nếu tăng lên sức mạnh thì có thể trực tiếp báo thù cho bản thân."

Cố Khanh thuật lại lời Vương Thanh Thanh nói cho Hướng Vi nghe, Hướng Vi cũng ý thức được nếu để mặc Vương Thanh Thanh có lẽ sẽ phát sinh chuyện không thể cứu vãn.

Cố Khanh lạnh giọng nói với Vương Thanh Thanh: "Nhắc nhở ngươi một câu. Ngươi hiện tại đã là lệ quỷ, cố gắng khống chế

chính mình. Nếu ngươi giết người, phỏng chừng không thể đầu thai. Thứ người như Cao Minh hãy để cho cảnh sát kết tội đi, nếu ngươi giết hắn, ta và Hướng Vi giúp ngươi cũng sẽ bị trừng phạt."

Vương Thanh Thanh ngẩn ra, trong mắt lại vụt qua tia sáng đỏ, nhưng vẫn cố kiềm chế: "Vậy rốt cuộc ta phải làm sao mới được?!"

Vương Thanh Thanh không muốn liên lụy Cố Khanh và Hướng Vi, nhưng bản năng báo thù của lệ quỷ xui khiến cô ta đi giết Cao Minh.

Trong lúc sốt ruột, mắt Cố Khanh sáng lên: "Ngươi vừa mới nói có thể nhập xác, chờ khi Cao Minh ngủ thì có thể nhập xác thời gian dài không? Ngươi có thể khống chế Cao Minh nói ra chân tướng sự tình!"

Hướng Vi cơ bản đã tin lời Cố Khanh nói về quỷ hồn Vương Thanh Thanh, nghe vậy ánh mắt cũng sáng lên, bên cảnh sát tra án đã bị mắc kẹt lâu rồi.

"Ý này hay! Chúng ta có thể lén đặt bút ghi âm trong phòng ngủ của bọn họ, không chừng có thể làm chứng cứ. Chuyện này để tôi làm cho!"

Vương Thanh Thanh nghe kiến nghị này cảm thấy có chút hy vọng, cũng hơi bình tĩnh lại.

Chờ khi Vương Thanh Thanh lại bị sức mạnh không thể cưỡng lại kéo về bên cạnh Cao Minh, Hướng Vi mới do dự hỏi Cố Khanh: "Có biện pháp gì cho tôi cũng nhìn thấy Thanh Thanh không?"

Chương 23: Vô Đề

“Cái này thì”

Cố Khanh gãi đầu, cô thấy quỷ nhờ vào mặt dây đeo bằng ngọc, chứ cô cũng mù tịt về mảng này.

“Tôi chỉ ngẫu nhiên phát hiện chính mình có thể gặp quỷ, nhưng nghe nói bôi nước mắt trâu lên mí mắt thì có thể thấy quỷ, có lẽ cô nên tìm một bình nước mắt thử xem.”

Hướng Vi trầm tư.

Nước mắt trâu sao?

Động tác của Hướng Vi phi thường nhanh chóng, chưa đợi Cố Khanh phản ứng lại, cô ta đã chuẩn bị xong bút ghi âm và mua chuộc một người bạn cùng phòng của Cao Minh.

Kế hoạch của bọn họ tiến hành rất thuận lợi.

Hướng Vi đưa bút ghi âm cho bạn chung phòng ngủ với Cao Minh, cũng dặn người này mở bút ghi âm trước khi ngủ.

Tuy không biết tại sao hoa khôi của khoa tiếng Anh muốn làm như vậy, nhưng có tiền có thể sai khiến ma quỷ, chỉ là mở bút ghi âm đã được trả một trăm tệ, thu vài tiếng ngáy chắc không sao.

Sinh viên nam cầm bút ghi âm lúc ấy nghĩ như thế.

Trước khi ngủ, cậu ta mở bút ghi âm ra, nhưng không biết có phải do căng thẳng hay trong lòng chứa chuyện mà mãi không ngủ.

Trong lúc cậu trai mơ màng sắp ngủ thì nghe Cao Minh ở bên cạnh nói mớ.

Cậu ta cũng rất nhiều chuyện, còn cố tình cầm bút ghi âm mơ màng muốn đến gần nghe rõ Cao Minh đang nói cái gì, nhưng khi lắng nghe nội dung thì người này liền hết hồn.

“Thanh Thanh? Tôi tôi không phải cố ý, cô đừng đến bám tôi! Tôi không cố ý giết cô!” Cao Minh huơ tay múa chân trong mơ.

Ôi trời!

Giết người?

Chuyện này thật sự có quan hệ với Cao Minh?

Trong trường học có ai không biết chuyện Vương Thanh Thanh? Lúc trước nghe nói Cao Minh bị cảnh sát tìm rồi được thả ra, còn tưởng là chỉ kêu anh ta đi hỏi chuyện, giờ nghe lời Cao Minh nói mớ thì không chừng thật sự có quan hệ với anh ta!

Chuyện này lớn rồi đây.

Cậu trai cảm thấy chính mình không giải quyết được, nhanh chóng gọi dậy hai người khác, cùng nhau nghe Cao Minh rốt cuộc sẽ nói cái gì.

Tiếp đó, ba người nghe được Cao Minh trong lúc ngủ mơ từng chữ nói ra quan hệ người yêu với Vương Thanh Thanh, tối hôm đó anh ta lén từ ban công lầu ba tuột ống nước xuống dưới, trong cơn giận xúc động giết Vương Thanh Thanh rồi ném xác xuống hồ Tình Nhân.

Ba cậu trai khác trong phòng ngủ quay sang nhìn nhau.

Thật sự không ngờ! Cái tên Cao Minh này nhìn bề ngoài có vẻ là người tốt, ai dè chó cắn người là chó không sủa!

Ngẫm lại chính mình ở chung một phòng với can phạm giết người thời gian dài như vậy, ba chàng trai cảm giác da đầu hơi tê dại.

Cậu trai cầm bút ghi âm lên tiếng trước:

"Hiện tại nên làm gì?"

Mọi thứ đã rõ ràng, hoa khôi của khoa kêu cậu ta cầm bút ghi âm vào phòng ngủ là muốn lấy chứng cứ! Tuy không biết hoa khôi của khoa làm cách nào biết Cao Minh sẽ nói mớ, nhưng bút ghi âm trong tay cậu ta tuyệt đối là chứng cứ quan trọng.

Một cậu trai khác nhìn bút ghi âm, vẻ mặt kinh ngạc nói:

“Ôi mợ, mày lấy bút ghi âm ở đâu vậy? Đã chuẩn bị từ trước hả?”

“Cái này là hoa khôi của khoa tiếng Anh kêu tao làm, tao cũng không rõ ràng." Cậu trai cầm bút ghi âm luống cuống như giữ khoai lang phỏng tay.

Anh cả của phòng mở miệng nói:

“Được rồi, chuyện này liên quan đến án mạng, học sinh như chúng ta không quản được. Ngày mai mày đưa bút ghi âm cho Hướng Vi, sau đó chúng ta coi như không biết gì.”

Cậu trai gật đầu, lắp bắp nhìn anh cả:

“Vậy kế tiếp ngủ nữa không?”

Anh cả nghe vậy liền vỗ vào trán cậu ta.

Chương 24: Vô Đề

“Ngốc gì mà ngốc thế! Chúng ta không ngủ trong phòng, ngày mai Cao Minh thức dậy chẳng phải là phát hiện ra ngay có gì khác lạ sao!”

Rồi, hiểu luôn.

Ba người leo lên giường của mình, nhưng mà trên thực tế không ai ngủ được.

Hôm sau, sinh viên nam liền đưa bút ghi âm cho Hướng Vi, sau đó không nhận một trăm tệ mà chạy mất dép.

Thật ra, ngày hôm qua Cao Minh nói mớ không phải vì bị Vương Thanh Thanh nhập. Cô ta không ngờ sau khi thành công nhập xác, âm khí tích lũy nhiều ngày khiến Cao Minh trong lúc nửa mơ nửa tỉnh đã nhìn thấy quỷ hồn của cô ta, không tự chủ được khai hết quá trình giết người của mình.

Quả thực là hoàn thành nhiệm vụ vượt mức tưởng tượng!

Nội dung trong bút ghi âm cung cấp phát hiện mới cho Hướng Vi.

Bọn họ đều không ngờ thần kinh vận động của Cao Minh rất tốt, có thể từ tầng ba trèo ống nước xuống tầng hai, rồi tiếp từ lầu hai nhảy xuống. Như vậy mới không có người phát hiện sự thực Cao Minh từng rời khỏi phòng ngủ.

Hướng Vi lập tức xin tra xét camera ban công tầng dưới phòng ngủ của nhóm Cao Minh, quả nhiên phát hiện ra đêm Vương Thanh Thanh tử vong có một bóng đen từ phòng ngủ của nhóm

Cao Minh nhanh nhẹn nhảy xuống.

Giao video và bút ghi âm cho cảnh sát, cảnh sát cũng không ngờ học sinh thời nay có năng lực như vậy, bọn họ còn đang điều tra mà người ta đã đưa ra chứng cứ rồi.

Cảnh sát lập tức bắt Cao Minh.

Nhìn thấy bút ghi âm và video, Cao Minh hiểu rằng tiếp tục giảo biện không có tác dụng gì, mở miệng thừa nhận hết thảy.

“Tôi không cố ý, Thanh Thanh nói cô ta mang thai, muốn vạch trần tôi, tôi giận quá nên bóp cổ cô ta, không ngờ chỉ vì vậy mà cô ta tắt thở. Vì không để ai phát hiện nên tôi mới ném xác chết vào hồ Tình Nhân, tôi không cố ý.” Cao Minh không ngừng lặp lại những lời này.

“Cậu có chắc không?” Cảnh sát ngồi phía đối diện Cao Minh mở ra một phần tư liệu, là báo cáo khám nghiệm tử thi của Vương Thanh Thanh.

Xem không hiểu số liệu bên trong, nhưng có thể đọc hiểu một câu là người chết không có hiện tượng mang thai, nguyên nhân tử vong là chết chìm.

Cao Minh thộn mặt ra:

“Thế thế là sao?”

Cảnh sát nói:

“Nghĩa là Vương Thanh Thanh không hề mang thai. Lúc đầu cô ấy không chết, chỉ tạm thời nghẹt thở vì bị bóp cổ, rơi vào tình huống chết giả. Là về sau cậu ném cô ấy vào trong hồ, mới dẫn đến cô ấy chết chìm!”

“Không không thể nào sao có thể?! Điều này không thể nào!!!”

Bị âm khí quấy nhiễu nhiều ngày khiến sắc mặt Cao Minh xanh mét, hốc mắt trũng sâu, đã không còn khí chất nam thần ấm áp của trường, hiện tại anh ta bị tin tức này đả kích hơi hoảng hốt.

Cảnh sát và Cao Minh nhìn thấy Vương Thanh Thanh luôn theo sau lưng anh ta rốt cuộc xua tan khói đen trên người, trở lại bộ dạng vốn có của mình.

Đã không còn thứ gì trói buộc cô ta ở bên Cao Minh nữa, cô ta tự do.

Cha mẹ của Vương Thanh Thanh đi ra cục cảnh sát, đã khóc cạn nước mắt.

Bọn họ không ngờ con gái của mình chết vì tranh chấp với bạn trai, còn là sau khi bị bóp cổ xỉu, tưởng cô ta chết nên ném vào trong hồ dẫn đến chết chìm.

Cha mẹ họ Vương cố chịu đựng đau thương đi phòng ngủ của con gái thu thập đồ vật.

Cha mẹ Vương năm nay khoảng năm sáu chục tuổi mà dường như thoáng chốc già đi rất nhiều, lần trước mái tóc còn đen bóng nay cũng bạc phơ.

Thu thập đồ vật Vương Thanh Thanh để lại, một lúc sau mẹ Vương không kiềm được nước mắt.

Chương 25: Vô Đề

Cha Vương biết Hướng Vi giúp đỡ rất nhiều trong việc của Vương Thanh Thanh, ông cố nén đau thương nói với cô ta:

“Cô gái, rất cảm ơn cháu. Nếu không nhờ cháu thì Thanh Thanh của chúng tôi luôn nằm dưới đáy nước rồi.”

Không ai tiến lên quấy rầy đôi cha mẹ đã không chịu nổi gánh nặng, cho bọn họ thời gian yên lặng hồi ức giọng nói và dáng điệu nụ cười của con gái mình.

Cố Khanh cũng không đi qua, tuy cô có giúp đỡ trong chuyện này, nhưng nói ra phương thức hỗ trợ chưa chắc có người tin tưởng, cho nên vẫn ở trong phòng ngủ.

Sau khi cha mẹ họ Vương rời đi, Hướng Vi lại đến tìm Cố Khanh.

Hướng Vi nói:

“Về nước mắt trâu mà cô đã nói, tôi định tìm thử.”

Cố Khanh nghe vậy vội nói:

“Tôi chỉ xem trên mạng, không biết có làm được không. Hay là cô tìm người hiểu mấy chuyện này làm thử đi.”

Hướng Vi lắc đầu, tuy nhà của cô ta có chút tiền, nhưng cũng chỉ là có tiền. Cha cô ta sẽ mời thầy phong thủy bày trận phong thủy gì đó, nhưng về phương diện ma quỷ linh dị thì không quen nhân vật lợi hại nào.

“Tôi chỉ muốn làm thử một lần, nếu thành công thì có thể cho Thanh Thanh gặp lại cha mẹ của cậu ấy.” Hướng Vi làm điều này không phải vì chính mình.

Nghĩ đến cha mẹ của Vương Thanh Thanh trong khoảnh khắc già đi mười mấy tuổi, Cố Khanh cũng trầm mặc.

Có thể dùng tiền giải quyết thì không gọi là việc.

Câu nói này áp dụng với Hướng Vi rất có lý.

Hôm sau, Hướng Vi mang ba cái chai đến, bên trong đựng nước mắt trâu, mỗi chai có khoảng ba giọt.

Cố Khanh, Hướng Vi, còn có Vương Thanh Thanh, hai người một quỷ làm thí nghiệm trong phòng ngủ của Hướng Vi.

Hướng Vi chọn đại một chai, đổ ra khoảng một giọt lên ngón tay, hỏi:

“Tôi bôi nhé?”

Cố Khanh gật đầu.

Quỷ hồn Vương Thanh Thanh vô hình ở bên cạnh cũng gật đầu, khẩn trương siết chặt nắm tay.

Bình đầu tiên, không được.

Bình thứ hai, thất bại.

Đến bình thứ ba, khi Hướng Vi bôi nước mắt trâu lên mí mắt, hai người một quỷ đều thấp thỏm chờ đợi, Cố Khanh thoáng thấy có một chút ánh sáng trắng vụt qua khi nước mắt trâu bị bôi lên mí mắt Hướng Vi.

Cố Khanh có dự cảm, lần này sẽ thành công!

Hướng Vi chậm rãi mở mắt ra, cô ta nhìn thấy Cố Khanh, cùng với chiếc ghế bên cạnh Cố Khanh vốn trống rỗng nay có một bóng dáng bán trong suốt ngồi lên, rất quen thuộc.

"Thanh Thanh!"

Vương Thanh Thanh mỉm cười kêu một tiếng "Vi Vi", nước mắt trâu chỉ cho người ta thấy quỷ hồn, bởi vậy Hướng Vi chỉ có thể xem môi của Vương Thanh Thanh biết cô ta gọi tên mình.

“Xin lỗi, nếu tôi không nói cho cậu biết chuyện Cao Minh tỏ tình với tôi thì không chừng cậu sẽ không sao.” Hướng Vi luôn giấu chuyện này ở trong lòng, tự trách bản thân.

Vương Thanh Thanh mỉm cười, cô ta đã phục hồi bộ dạng vốn có, nụ cười kia giống như đóa cúc dại, yểu điệu đáng yêu.

"Ta không trách ngươi, đây là kiếp số của ta. Cảm ơn ngươi luôn giúp ta điều tra chân tướng, ta không quen sai người bạn này.”

Bởi vì chỉ có thể xem môi nên tốc độ nói chuyện của hai người rất chậm, nhưng có thể dùng phương thức như vậy gặp mặt một lần, Hướng Vi rốt cuộc có thể buông xuống một chút áy náy.

Năm phút sau, bóng dáng của Vương Thanh Thanh mờ dần.

Hướng Vi quay đầu hỏi:

"Thanh Thanh còn ở đây không?”

Cố Khanh gật đầu, trầm ngâm nói:

“Nhưng Cao Minh đã bị bắt, oán khí của Thanh Thanh đã biến

mất, đại biểu cô ấy có thể nhập địa phủ, nếu muốn cho Thanh Thanh và cha mẹ gặp mặt thì chúng ta phải nhanh lên.”

Chương 26: Vô Đề

Cố Khanh cũng không biết tại sao những kiến thức này hiện ra trong đầu của mình, phỏng chừng là vì sách ngọc.

Hướng Vi cầm lấy chai nước mắt trâu có hiệu quả, ném hai chai khác vào thùng rác, nói với Cố Khanh:

“Tôi biết chú và dì ở đâu, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Lúc trước Hướng Vi chuyển đồ giúp từng đi cùng cha mẹ Vương, cho nên rất nhanh tìm được quán trọ của họ, ở gần trường học.

Gõ cửa phòng, tuy cha mẹ họ Vương cố gắng nói chuyện với Hướng Vi, Cố Khanh nhưng trong mắt đã không còn tia sáng, bộ dạng như đã chết tâm.

Cố Khanh và Hướng Vi liếc nhau.

Cố Khanh do dự lên tiếng trước:

“Chú, dì, lời cháu sắp nói ra có lẽ sẽ rất kỳ lạ, nhưng xin hãy nghe cháu nói hết.”

"Thanh Thanh qua đời, nhưng cô ấy vẫn chưa rời đi, quỷ hồn luôn đi theo Cao Minh. Bởi vì mắt của cháu hơi đặc biệt nên nhìn thấy Thanh Thanh.”

Hướng Vi nói: “Chú, dì, chuyện này là thật. Lúc nãy cháu cũng nhìn thấy Thanh Thanh. Hơn nữa có thể bắt được hung thủ nhanh như vậy là vì Thanh Thanh luôn cố gắng hỗ trợ.”

“Dì tin, dì tin! Dì có thể cảm giác được con gái của dì vẫn chưa đi, con bé không nỡ bỏ lại cha mẹ của nó.” Mẹ Vương lập tức tin ngay, dường như bắt được cọng rơm cuối cùng.

So với thế hệ trẻ trải qua giới trị quan xã hội chủ nghĩa hài hòa tẩy rửa, người của thế hệ trước dễ dàng tiếp thụ một ít quan điểm thần kỳ hơn.

Cha Vương mấp máy môi, không nói gì, bộ dạng dường như nửa tin nửa ngờ.

Nếu đối phương có thể tiếp thụ mấy thứ này thì tiện hơn nhiều.

Cố Khanh ra hiệu Hướng Vi lấy chai pha lê ra, nói:

“Trong này có hai giọt nước mắt trâu, bôi một giọt vào hai mí mắt là có thể nhìn thấy quỷ hồn, một giọt đại khái có thể nhìn thấy năm phút.”

”Hung thủ bị bắt, hiện tại Thanh Thanh đã không còn oán khí, nguyên nhân vẫn chưa rời đi là vì nhớ hai người, nên hai người tranh thủ thời gian gặp một mặt rồi kêu Thanh Thanh đi đầu thai, nếu ở đây quá lâu sẽ không tốt cho Thanh Thanh.” Cố Khanh nhắc nhở một câu.

Cơ hồ là dùng cách cướp, mẹ Vương giật lấy chai pha lê trong tay Hướng Vi, sau đó cẩn thận đổ ra một giọt bôi lên mí mắt.

Mẹ Vương mở mắt ra, bóng dáng của Vương Thanh Thanh hiện ra trước mắt bà.

“Thanh Thanh của mẹ!”

Mẹ Vương gào lên, lao tới.

"Mẹ " Môi Vương Thanh Thanh hé mở, nhưng trừ Cố Khanh ra không ai nghe được âm thanh.

Hai mẹ con muốn ôm nhau, nhưng chỉ có thể ôm không khí vào vòng tay.

Cha Vương vốn nửa tin nửa ngờ, nhìn thấy bộ dạng đó của bạn già thì bàn tay cầm chai pha lê run rẩy, rồi cũng nhỏ một giọt bôi lên mí mắt.

Vừa mở mắt ra, ông lập tức nhìn phương hướng mà bạn già lao ra.

Sau đó một giọt nước mắt đục ứa ra từ khóe mắt lăn dài xuống:

“Con gái!”

Cố Khanh và Hướng Vi hợp thời ra khỏi phòng, lúc này nên để gia đình bọn họ tâm sự vài câu.

Rất nhanh hết năm phút.

Đối với gia đình sống chết cách biệt này thì năm phút quá ngắn ngủi.

Hướng Vi không nhìn thấy.

Cha mẹ Vương mắt sưng đỏ đi ra cũng không thấy được.

Nhưng mà Cố Khanh có thể nhìn thấy.

Vương Thanh Thanh đi tới, chậm rãi vẫy tay về hướng Cố Khanh và Hướng Vi.

Sau đó có một cái bóng màu đen, dường như mặc áo choàng

đen, đi đường phát ra tiếng xiềng xích va chạm.

Bóng đen giống quỷ sai bỗng nhiên xuất hiện, tiếp đó mang theo quỷ hồn của Vương Thanh Thanh đi hướng phương xa không biết tên.

Chương 27: Vô Đề

"Thanh Thanh đi rồi?" Dường như mẹ Vương cảm giác được.

“Dạ.”

Cố Khanh gật đầu, nhìn bọn họ bởi vì trông thấy con gái mà nâng cao tinh thần đôi chút, cô bổ sung thêm vài câu:

“Thanh Thanh không có tạo sát nghiệt, lại là bị chết oan. Kiếp sau hẳn là có thể đầu thai, chú và dì có thể đốt ít đồ xuống dưới cho cô ấy đút lót, không chừng cô ấy còn có thể báo mộng cho chú và dì.”

"Thật sự hữu dụng? Thanh Thanh còn có thể đến báo mộng cho chúng tôi hả?”

Mẹ Vương vốn đã rất mê tín, hiện tại tận mắt thấy quỷ hồn của con gái thì càng tin sái cổ mấy thứ này.

Cố Khanh nghiêm túc gật đầu: “Hữu dụng. Nhưng tiền giấy phải được tạo ra bằng phương pháp đặc biệt chuyên môn, nếu chú và dì không biết làm sao kiếm được thì có thể đi chùa thắp nhang, hẳn là cũng có hiệu quả."

Những thứ này đều là Cố Khanh kết hợp kiến thức ngẫu nhiên toát ra trong óc và tư liệu xem trên mạng suy luận ra.

Cha mẹ Vương nghe vậy, trong lòng có niệm tưởng mới, tinh thần lên cao chút, không còn bộ dạng ủ rũ nữa.

Hướng Vi ở một bên thì đang thả hồn lên mây.

Hướng Vi được Cố Khanh mở ra cánh cửa của thế giới mới, bắt đầu nhớ lại mỗi năm tiết Thanh Minh, trong nhà mua một đống tiền giấy.

Cô ta lại nhớ đến cha mình cách một khoảng thời gian sẽ mơ thấy ông nội giơ gậy đánh, mắng ông mua tiền giả.

Hướng Vi rụt cổ thầm nghĩ, chắc đây không phải là ông nội đang báo mộng chứ?

Từ biệt cha mẹ họ Vương, Cố Khanh vội vã trở về.

Khoảnh khắc Vương Thanh Thanh cúi đầu biểu thị cảm tạ bọn họ, tự nguyện rời đi thì Cố Khanh dường như nhìn thấy một luồng sáng vàng bay về phía bọn họ, tiếp đó chia làm hai nửa đi vào người của cô và Hướng Vi.

Sách ngọc vẫn luôn yên lặng trong đầu cô dường như nhích nhẹ, Cố Khanh sốt ruột muốn trở lại xem tình huống.

Về phòng ngủ, mọi người đều đi vắng. Cố Khanh nằm lên giường, giả bộ ngủ, tâm thần chìm vào trong đầu.

Quanh sách ngọc lấp lánh đốm sáng vàng, Cố Khanh suy đoán có thể là thứ giống với công đức này nọ.

Đốm sáng vàng dung hợp sách ngọc, cuốn sách lóe sáng, trong đầu Cố Khanh hiện ra một bức tranh và chữ.

Thuật luyện thể cơ sở.

Động tác từ dễ đến khó, hơi giống yoga. Động tác trên hình vẽ trong óc của cô sẽ khiến những huấn luyện viên yoga chuyên nghiệp tự thẹn không bằng.

Tổng cộng có bảy mươi hai động tác cơ sở, cộng thêm ba mươi

sáu động tác thăng cấp. Hoàn thành một trăm lẻ tám động tác liền mạch xem như tuần hoàn một chu kì.

Theo như giới thiệu thì thuật luyện thể cơ sở hẳn là thông qua động tác đặc biệt phối hợp tiết tấu hít thở kích hoạt trên dưới toàn thân, vừa hấp thụ linh khí bay ở xung quanh.

Cố Khanh nhìn tranh trong đầu, âm thầm líu lưỡi, tay chân của cô cứng ngắc, từ sau tập huấn quân sự hồi năm nhất thì thể năng tuột dốc không phanh, cô có thể làm được mười trong số các động tác này đã là cảm tạ trời đất, bắt cô làm xong một trăm linh tám cái?

Mới đầu Cố Khanh giả vờ ngủ, đến cuối cùng bất giác ngủ thật, mặt dây đeo bằng ngọc ở trong đầu cô sau khi hấp thu đốm sáng màu vàng thì không ngừng hút linh khí ở bên ngoài, dần thay đổi thể chất của cô.

Hôm sau thức dậy, Cố Khanh cảm thấy tinh thần phơi phới, dường như trước kia bởi vì làm việc lâu dài mà gặp vấn đề về sức khỏe đều bay biến đi hết sau giấc ngủ.

Cố Khanh duỗi lưng, xuống giường đi sân thể dục gần đó thử tập thuật luyện thể cơ sở trong đầu, để thử xem nó có thật sự thần kỳ không.

Chương 28: Vô Đề

Hôm nay Cố Khanh thức dậy đặc biệt sớm, trên sân thể dục lúc bình thường vốn không có nhiều người, vào giờ này thì chỉ có rải rác vài người chạy bộ.

Cố Khanh tìm chỗ trống chuẩn bị tập luyện thuật luyện thể cơ sở.

Ở trong tình huống này, cho dù không có người nhìn, nhưng vẫn khiến Cố Khanh hơi lúng túng khi làm một số động tác giống như yoga.

Nhưng sau khi bắt chước hình ảnh trong óc làm ra động tác thứ nhất, đầu của Cố Khanh thật sự trống rỗng, bản năng làm từng động tác trong đầu.

Chờ khi Cố Khanh lấy lại tinh thần thì đã làm xong động tác thứ tám.

Cố Khanh phát hiện mình bị mắc kẹt.

Hai tay móc ngược ra sau lưng một trên một dưới đan tay vào nhau, một chân đứng thẳng, chân kia quấn chân trụ như thắt bím tóc.

“Ui da, đau quá trời ơi!”

Cố Khanh khó khăn giải phóng hai tay hai chân, trong lúc ‘cởi trói’ còn có thể nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc.

Cố Khanh chảy mồ hôi ròng ròng tạm nghỉ, phát hiện thể chất của mình đúng là khỏe hơn trước kia một ít. Như động tác mềm

dẻo, nếu là lúc trước thì cô khó mà thực hiện được.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, sau khi tập xong tám động tác, Cố Khanh cảm thấy sách ngọc trong đầu hơi lóe sáng, nhưng nó lập tức lại phục hồi như cũ.

Tuy Cố Khanh không biết tiếp tục tập sẽ có tác dụng gì, nhưng chỉ riêng khoảng có thể tăng cường thể chất đủ khiến cô cực kỳ vừa lòng. Cố Khanh thầm nghĩ chờ khi nào kiếm được tiền sẽ thử báo danh lớp tán thủ, miễn giống như đời trước gặp phải người xấu không có năng lực chống cự.

(

) Võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc, chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.

Cố Khanh lấy lại sức, tiện đường đi căn tin mua bữa sáng cho mấy cô gái còn trùm chăn ngủ khét mông trong ký túc xá.

Cố Khanh vào cửa đã nghe giọng lười biếng của Trần Nhất Khả:

“Khanh Khanh, cậu đi đâu sớm vậy?”

Trần Nhất Khả là con nghiện điện thoại, còn nằm trong chăn mà tay đã mân mê di động.

Hách Viện Viện vẫn đang bình yên ngủ.

Thẩm Thần đã xuống giường, đang đánh răng rửa mặt.

Cố Khanh giơ bữa sáng trên tay, nói:

“Mới xuống dưới rèn luyện thân thể, tiện thể mua bữa sáng

cho các cậu luôn.”

Trần Nhất Khả đã sớm đói nhưng mà lười bò dậy đi căn tin nháy mắt tinh thần tỉnh táo, nhét di động vào túi áo ngủ, lập tức đi súc miệng.

Cố Khanh cũng thừa dịp hiện tại đi tắm rửa, mới tập có một lát mà mình đầy mồ hôi, còn bài tiết ra chút tạp chất màu xám.

Cô tắm rửa xong, ba người bạn cùng phòng đã ngồi vào chỗ của mình, ăn bữa sáng.

Cố Khanh mua bánh bao thịt kèm tương đậu nổi tiếng trong căn tin, mấy người bạn cùng phòng đều thích ăn.

Hách Viện Viện đang ăn bánh bao thịt, xoe tròn mắt hỏi:

“Mà này Khanh Khanh, sao dạo này cậu hay đi chung với Hướng Vi thế?”

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần nghe vậy cũng nhìn qua, họ cũng lấy làm lạ, chẳng qua lúc trước không tìm được cơ hội hỏi ra.

Trầm ngâm một lúc sau, Cố Khanh cảm thấy chuyện của mình không nên giấu kín lừa bạn, hơn nữa cô ở trọ, có cái gì lạ thường chắc chắn sẽ bị các bạn cùng phòng phát hiện, cứ nói dối mãi cũng sẽ là thử thách cho tình bạn.

Thế là Cố Khanh nửa thật nửa giả nói: "Thật ra mấy cậu cũng biết tôi là cô nhi. Lúc nhỏ bên cạnh cô nhi viện có ở một ông mù, là thầy tướng số, tôi học vài chiêu của ông ta. Hướng Vi tìm tôi bởi vì muốn nhờ tính xem hung thủ có phải là Cao Minh hay không.”

Chương 29: Vô Đề

Nhóm người Trần Nhất Khả nghe xong đều ngây người, đánh chết bọn họ cũng không ngờ sẽ là lý do không đáng tin như vậy.

Hách Viện Viện suýt không cầm chắc bánh bao:

“Wow! Khanh Khanh, cậu còn có chiêu này nữa hả?! Vậy là cậu tính chuẩn hung thủ là Cao Minh hả?”

Cố Khanh gật đầu nói: "Thật ra từ lúc Vương Thanh Thanh mất tích tôi đã phát hiện hồ Tình Nhân có gì đó kỳ kỳ, nên nói cho Hướng Vi biết, bởi vậy mới có chuyện Hướng Vi tìm tôi xem tướng Cao Minh.”

“Nhưng mấy cậu tốt nhất đừng nói cho ai là tôi biết mấy cái này, nếu không phải lần này xảy ra án mạng thì tôi cũng sẽ không nói ra.”

“Biết, biết mà.” Trần Nhất Khả thích vọc di động xem tiểu thuyết đã tự tưởng tượng thiết lập tính cách cao nhân lánh đời.

Thẩm Thần và Hách Viện Viện cũng gật đầu, Cố Khanh không muốn nói thì bọn họ cũng sẽ không lắm miệng.

Cố Khanh thấy cả đám trịnh trọng như thế thì bật cười, cô không muốn truyền ra ngoài vì sợ người ta tìm tới nhờ cô xem tướng.

"Khanh Khanh, nếu cậu biết tướng số thì có thể tính giùm bọn này không?” Hách Viện Viện dào dạt hứng thú với kỹ năng tướng số.

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Tôi chỉ có thể nhìn ra một chút. Thí dụ như cậu, có lẽ kỳ thi cấp 4 này khó qua lọt.”

Cái này không phải Cố Khanh tính ra, mà là đời trước Hách Viện Viện không thi đậu cấp 4 ngay lần đầu.

"A?" Hách Viện Viện sửng sốt, sau đó sốt ruột giậm chân: “Thôi tiêu, tiêu rồi, lúc thi tôi đã cảm thấy mình làm bài mà đầu óc mơ màng, phen này tàn đời.”

Trần Nhất Khả còn hơi nửa tin nửa ngờ, lầu bầu:

“Thiệt không vậy?”

Cố Khanh híp mắt, phát hiện dạo này sương mù màu tím trên người Trần Nhất Khả dày đặc hơn chút.

Trần Nhất Khả là một học sinh, đương nhiên không thể nào tự mình sản sinh sương mù màu tím, hẳn là trong nhà có người tiến thêm một bước sự nghiệp hoặc là con đường làm quan, mới khiến sương mù màu tím của mình tăng thêm.

Cố Khanh không xác định nói:

“Nhất Khả, chúc mừng nhé, hình như trong nhà cậu có ai gặp chuyện tốt.”

Trần Nhất Khả nghe vậy chợt nhớ hai hôm trước nói chuyện điện thoại với mẹ của mình, dường như có nói về việc tuyển cử thị trưởng nhiệm kỳ này.

Cha của Trần Nhất Khả là phó thị trưởng thành phố S, là ứng cử viên nặng ký trong đợt tuyển cử thị trưởng lần này.

Chắc chắn Cố Khanh không biết những chuyện này được.

Trong lòng Trần Nhất Khả có suy đoán, lập tức chạy ra ban công gọi điện thoại: “Mẹ ơi, con hỏi mẹ chút”

Xem tư thế của Trần Nhất Khả khiến Hách Viện Viện, Thẩm Thần hiểu rằng rất có thể Cố Khanh thật sự tính chuẩn.

Thẩm Thần cười híp mắt nhìn Cố Khanh: “Khanh Khanh, vậy cậu có thể tính ra tôi thế nào không?”

A Cố Khanh vuốt sống mũi, nói một câu thật lòng:

“Thẩm Thần, cậu thì vận thế bình ổn, có số học giỏi, cái khác thì tôi không nhìn ra.”

Hách Viện Viện ở một bên nóng ruột nóng gan.

Nếu nói ban đầu thật sự hỏi cho vui, chờ Trần Nhất Khả trở về từ ban công, tỏ vẻ Cố Khanh tính chuẩn, Hách Viện Viện cảm thấy mình hết hy vọng thật rồi.

Hách Viện Viện ủ rũ nằm sấp trên bàn, cả người mọc nấm:

“Tôi phải làm sao đây trời!”

Cố Khanh bấm đốt ngón tay, ra vẻ cao nhân nói:

“Ưm, tôi tính rồi, tới học kỳ này nếu cậu bắt đầu chuẩn bị ngay từ bây giờ, hơn nữa luôn nỗ lực thì chắc chắn đậu cấp 4.”

Hách Viện Viện ôm cánh tay Cố Khanh xin lời chắc chắn:

"Cố đại sư, thật không vậy?”

Cố Khanh vuốt mái tóc xoăn của Hách Viện Viện, vẻ mặt chắc

chắn: “Đương nhiên là thật."

Chương 30: Vô Đề

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần quay người qua cười lén. Còn vài tháng mới thi cấp 4, bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ thì dư sức đậu.

Phán quyết cho Cao Minh được đưa ra một cách nhanh chóng.

Trong trường học ra can phạm giết người, chuyện lớn như vậy dù phía nhà trường cố gắng muốn bưng bít nhưng không cách nào bịt miệng các học sinh.

Bởi vì Cao Minh đã trưởng thành, hơn nữa là cố ý giết người, còn vứt xác nên bị phán ở tù chung thân, phỏng chừng lúc được thả ra thì đã thành ông già.

Cha mẹ của Cao Minh đã qua đời từ lâu, chỉ để lại một món di sản, thân thích khác nghe tin Cao Minh giết người đều không muốn đến thăm anh ta.

Cuối cùng Cao Minh tự mình thuê luật sư.

Hơn nữa Cao Minh bị Vương Thanh Thanh vốn là lệ quỷ theo ám lâu như vậy, vận thế hạ thấp, sau đó bị nhập xác, toàn bộ thân thể đều lây dính âm khí, sau này sức khỏe sẽ càng lúc càng yếu.

Cố Khanh cảm thấy đây cũng xem như trả thù đến từ Vương Thanh Thanh.

Sau khi ra phán quyết cho Cao Minh, cha mẹ họ Vương lại đến tìm Cố Khanh.

"Cố đại sư, hiện tại hung thủ đã bị nhốt vào ngục giam, hai

chúng tôi cũng nên trở về.” Mẹ Vương vẫn già nua gầy trơ xương, nhưng trong mắt có tia sáng.

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Chú và dì hãy chăm sóc mình cho tốt, Thanh Thanh cũng hy vọng hai người khỏe mạnh.”

“Ừ, chúng tôi phải khỏe, còn thắp nhang và đốt tiền giấy cho Thanh Thanh nữa.” Mẹ Vương liên tục gật đầu, tiếp đó lấy một xấp tiền giấy ra khỏi túi xách.

“Cái này là cảm ơn cô giúp chúng tôi gặp Thanh Thanh một lần.”

Một xấp tiền dày, đều là tờ một trăm, ước chừng cỡ mười nghìn tệ.

Cố Khanh nhanh chóng từ chối:

“Không cần, không cần đâu.”

Thoạt nhìn mẹ Vương gầy yếu nhưng sức lực còn lớn hơn Cố Khanh, dúi tiền vào cho cô, còn nói:

“Cố đại sư, cô đã giúp chúng tôi, mà chúng tôi không có biện pháp khác cảm tạ cô. Hiện tại Thanh Thanh đã đi rồi, số tiền này cô cứ nhận lấy. Cô còn trẻ không hiểu mấy luật ngầm, đại sư hỗ trợ là nhất định phải thu tiền."

‘Đại sư giả’ Cố Khanh thật sự không hiểu mấy luật ngầm đó, óc lóe tia sáng nói:

“Thôi thì vậy đi dì, con chỉ nhận một phần mười, số tiền còn lại chú và dì hãy đi quyên với danh nghĩa của Thanh Thanh, cũng có thể giúp cô ấy tích lũy âm đức."

Nhắc đến có thể giúp Thanh Thanh tích lũy âm đức, hai vợ chồng già cảm thấy việc này cũng được.

Cha Vương hạ quyết định, rút mười tờ tiền đưa cho Cố Khanh, nói:

“Số tiền còn lại chúng tôi sẽ đi quyên, nhưng lấy danh nghĩa của Thanh Thanh, Cố đại sư và cô gái tên Hướng Vi.”

Tiếp đó hai vợ chồng lại lần nữa cảm tạ Cố Khanh trợ giúp, dìu nhau rời đi.

Chuyện của Vương Thanh Thanh nhạt dần theo thời gian.

Trải qua chuyện này, Cố Khanh và Hướng Vi xem như bạn bè.

Cố Khanh ngẫu nhiên đi khoa tiếng Anh học ké sẽ nói vài câu với Hướng Vi.

Hướng Vi từng hỏi Cố Khanh có thể sửa lại mặt dây chuyền phật Di lặc của cô ấy không.

Nhưng Cố Khanh chỉ biết xem khí tràng lưu động, bó tay với khoản chữa trị, kiến nghị Hướng Vi mang mặt dây chuyền đi ngôi chùa ngày xưa xin mặt dây hỏi thử xem sao.

Lúc trước Cố Khanh nghĩ tạo ấn tượng tốt trước mặt giáo viên tiếng Anh để tham gia hoạt động chiêu đãi khách quốc tế, nhưng vì có cha mẹ họ Vương cho một nghìn tệ nên cô không quá sốt ruột.

Một nghìn tệ cộng thêm số tiền hiện có, nếu Cố Khanh dùng tiết kiệm thì có thể sống ba tháng, đủ cho cô cày level dịch giả trên trang web kia.

Chương 31: Vô Đề

Trong khoảng thời gian này, bởi vì vụ án mà trường học luôn giữ tác phong không gây chú ý.

Bên hồ Tình Nhân, từ khi vớt xác Vương Thanh Thanh từ trong hồ thì không còn ai dám tâm sự chim chuột bên hồ nữa, bình thường đi ngang qua cũng sẽ bước nhanh hơn hoặc đi đường vòng.

Nghe nói nhà trường có người đang đề nghị lấp hồ Tình Nhân, xây tòa nhà dạy học mới, nhưng chưa có tin tức cụ thể hơn.

Sinh hoạt vườn trường của Cố Khanh dần khôi phục bình tĩnh.

Trừ việc ra kết quả thi cấp 4, Hách Viện Viện phát hiện chính mình thật sự không đậu thì ôm Cố Khanh kêu khóc 'đại sư cầu bao nuôi' ra.

Nhưng mà

Thật sự khôi phục bình tĩnh rồi sao?

Trong trường học thật sự không có quỷ khác sao?

Có.

Cố Khanh ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn thấy trên sân thượng tòa nhà nghệ thuật dường như có một bóng dáng màu đỏ vụt qua.

Khi đi cùng Thẩm Thần đến thư viện, Cố Khanh cũng cảm giác vài ánh mắt kỳ lạ, nhưng khi quay đầu lại thì không phát hiện cái gì.

Chúng nó chẳng qua là ẩn giấu đi.

Bởi vì tạm thời không có áp lực kinh tế, Cố Khanh và các bạn cùng phòng ra ngoài chơi nguyên ngày cuối tuần, khi lại đi lên lớp thì lại mẫn cảm phát hiện khí tràng trong phòng học dường như hơi lạ.

Thật ra không chỉ có Cố Khanh, nhóm người Thẩm Thần cũng cảm thấy hôm nay trong phòng học không khí hơi kỳ lạ.

Bởi vì là khoa tiếng Trung, số lượng con gái trong lớp vốn đã tương đối nhiều, con trai cộng lại chưa tới mười người. Trong khoa tiếng Trung trừ hoa khôi của khoa Thẩm Thần ra, cũng có khá nhiều gái xinh khác.

Nhưng hôm nay lên lớp, bốn người nhóm Cố Khanh phát hiện các cô gái trong lớp dường như đều cố ý vô tình liếc hướng chỗ cánh con trai tụ tập.

Đây là tình huống gì?

Bốn người vừa ngồi xuống đều hoang mang.

Cố Khanh cũng theo ánh nhìn của mọi người xem hướng bọn con trai, thoáng chốc bị sắc hường chiếm trọn màn hình làm ngây người.

Ôi mợ!

Cái người ngồi ở phía trước là ai vậy?

Sắc hồng hoa đào hơi bị nhiều.

Khi cẩn thận nhìn kỹ thì Cố Khanh đã rõ, hóa ra là người kia.

Cố Khanh nhớ là sinh viên nam bị sương mù màu hồng đào

bao quanh người cũng là một danh nhân trong khoa tiếng Trung.

Tên của người này là Từ Hạo Hoa, dáng người vừa cao vừa gầy, da dẻ hơi đen, nói thật thì trừ chiều cao ra còn lại đều rất bình thường. Nhưng trong mắt học sinh thì người này đã là nam thần của khoa tiếng Trung.

Cố Khanh nhớ người này tên Từ Hạo Hoa là bởi vì gã rất năng động, từ hoạt động của lớp đến thi đấu của trường, chỗ nào đều thấy bóng dáng của anh ta. Hơn nữa, cho dù không tham gia thi đấu thì Từ Hạo Hoa luôn vác một chiếc máy chụp hình làm nhân viên công tác đi hiện trường chụp ảnh.

Chuyện khiến Cố Khanh cảm thấy kỳ lạ nhất là rõ ràng bạn học trong lớp đều cảm thấy bộ dạng của Từ Hạo Hoa bình thường, nhưng trong mắt sinh viên nữ lớp khác thì Từ Hạo Hoa siêu đẹp trai. Tốc độ đổi bạn gái của gã không bao giờ lâu hơn ba tháng.

Điều này khiến bốn năm đại học, thú vui lớn nhất của các sinh viên nữ khoa tiếng Trung là đếm tần suất đổi bạn gái của Từ Hạo Hoa.

Bây giờ thì thắc mắc tròn bốn năm của Cố Khanh và các cô gái khoa tiếng Trung rốt cuộc được cởi bỏ.

Cố Khanh đã hiểu tại sao Từ Hạo Hoa được hoan nghênh như vậy.

Đây là tìm thứ gì đó chiêu hoa đào!

Nhìn sương mù màu hồng bọc toàn thân gã đi, ánh mắt của các cô gái xung phong đều sẽ không tự chủ được bị Từ Hạo Hoa hấp dẫn.

Chương 32: Vô Đề

Cố Khanh đương nhiên sẽ không bị ảnh hưởng. Trong khoảng thời gian này, cô mỗi ngày liên tục không ngừng luyện tập thuật luyện thể cơ sở trên sân thể dục, bây giờ cô có thể liền mạch hoàn thành mười lăm động tác.

Mỗi lần làm xong mười lăm động tác, tuy cô sẽ mệt vã mồ hôi, nhưng trong quá trình luyện tập hút linh khí xung quanh khiến Cố Khanh cảm thấy tinh thần phơi phới.

Bây giờ nhìn sương mù màu hồng tràn ngập quanh người Từ Hạo Hoa, linh khí trong thân thể khiến Cố Khanh luôn giữ sự tỉnh táo.

Nhóm người Hách Viện Viện ngồi bên cạnh Cố Khanh nhờ có linh khí khuếch tán mà không bị ảnh hưởng từ Từ Hạo Hoa.

Nhưng theo sự quan sát của Cố Khanh, tuy không biết Từ Hạo Hoa dùng cái gì chiêu hoa đào cũng chỉ là khiến con gái không tự chủ được chú ý tới anh ta, rời khỏi phạm vi có Từ Hạo Hoa là các cô sẽ tỉnh táo lại, cho nên không có tình huống một đám con gái đều thích anh ta.

Từ Hạo Hoa mang mùi hoa đào đầy mình chỉ có thể hấp dẫn đến một ít cô gái yếu đuối, ý chí không kiên định, vốn đã có thiện cảm với anh ta, hoặc chính cô gái ấy cũng đào hoa.

Hách Viện Viện phát hiện Cố Khanh cứ luôn nhìn hướng cánh con trai ở bên kia, mon men lại gần hỏi:

“Khanh Khanh, đang nhìn gì thế?”

Từ khi phát hiện Cố Khanh là đại sư, xem tướng cực chuẩn thì Hách Viện Viện rất thích kề sát cô hỏi này hỏi nọ, thậm chí còn nghe ngóng một ít truyền thuyết bí ẩn trong trường đè Cố Khanh ra hỏi xem có thật hay không.

Bây giờ Hách Viện Viện cảm thấy những sự kiện thần bí này thú vị hơn buôn dưa lê nhiều.

Cố Khanh sờ cằm, nói:

“Tôi xem có người ở trong lớp hoa đào quá nhiều, có lẽ sẽ gặp kiếp hoa đào.”

Tròng mắt Hách Viện Viện xoay tròn, đoán được Cố Khanh nói là ai, hỏi nhỏ vào tai cô:

“Là Từ Hạo Hoa hả?”

Cố Khanh nhẹ gật đầu.

Hách Viện Viện lập tức hưng phấn quay sang thì thầm với Trần Nhất Khả và Thẩm Thần.

Bốn người chung phòng ngủ nhóm Cố Khanh đều không thích Từ Hạo Hoa lắm.

Từ Hạo Hoa luôn ra vẻ anh đây siêu soái sớm khiến Hách Viện Viện gai mắt, cho rằng gã bị ảo tưởng sức mạnh

Càng quan trọng là, hồi năm nhất Từ Hạo Hoa so sánh nhan sắc tổng thể của các sinh viên nữ khoa tiếng Trung sau đó theo đuổi Thẩm Thần được bầu làm hoa khôi của khoa. Đương nhiên, Thẩm Thần lấy cớ tạm thời không muốn yêu đương từ chối anh ta.

Không ngờ bị Thẩm Thần dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối, Từ Hạo Hoa ở sau lưng nói xấu Thẩm Thần, gì mà Thẩm Thần tự cho

là thanh cao, là một đóa sen trắng giả tạo.

Hách Viện Viện với khả năng hóng chuyện của mình đương nhiên có thể nghe ngóng ra người ban đầu tung lời đồn này là Từ Hạo Hoa, bởi vậy bốn người chung phòng ngủ nhóm Cố Khanh luôn cảm thấy nhân phẩm của tên này siêu thấp, luôn ngó lơ gã.

Lần này nghe nói Từ Hạo Hoa có thể bị kiếp hoa đào, hỏi rõ Cố Khanh thì được biết là sẽ không nguy hiểm sinh mạng, Hách Viện Viện khó tránh khỏi lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa, nhanh nhảu chia sẻ với Trần Nhất Khả và Thẩm Thần.

“Thật không vậy?” Trần Nhất Khả cũng không thích Từ Hạo Hoa, hưng phấn cùng Hách Viện Viện thảo luận cái gọi là kiếp hoa đào sẽ có hiệu quả gì.

Thẩm Thần từng là đương sự, tuy với tính cách của cô ấy khó mở miệng nói rõ ghét ai, nhưng nghe nói Từ Hạo Hoa sắp gặp xui xẻo thì khóe môi hơi cong lên.

Từ Hạo Hoa không biết rằng tình huống của gã đã bị Cố Khanh thấy rõ.

Chương 33: Vô Đề

Hiện tại gã đang rất hưng phấn.

Tuy trước kia gã luôn rất năng động, quen vài bạn gái, nhưng nhanh chóng chia tay.

Lần này thì khác.

Từ lần trước Từ Hạo Hoa mua một chiếc móc đeo chìa khóa bằng gỗ mà nghe chủ quầy hàng nhỏ quảng cáo là dùng để chiêu hoa đào, gã rõ ràng phát hiện đường tình duyên với con gái của mình dần tốt hơn.

Khi đi đường luôn có con gái quay đầu nhìn lén Từ Hạo Hoa, tham gia hoạt động gì cũng nghe bọn họ bảo gã đẹp trai, còn có cô gái chủ động tìm gã xin số điện thoại. Cho dù có bạn gái rồi, trong lòng Từ Hạo Hoa vẫn rục rịch.

Bạn gái hiện tại của Từ Hạo Hoa là đàn em nhỏ hơn gã một năm học, mấy ngày hôm trước còn cãi lộn đòi chia tay với gã, hôm nay đã thỏ thẻ mời gã đi ra ăn cơm.

Điều này khiến Từ Hạo Hoa thích tính cách cay như ớt của cô ấy cảm thấy nhạt thếch, suy nghĩ có nên đổi bạn gái mới không.

Từ Hạo Hoa cảm thấy bây giờ mình được hoan nghênh như vậy đều nhờ công của thẻ gỗ hoa đào, nên luôn mang theo bên mình, chưa từng tháo xuống.

Thứ bảy.

Sáng sớm Từ Hạo Hoa đã sửa soạng chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay gã hơi tâm thần không yên.

Mới sáng tinh mơ đã ra ngoài là vì Từ Hạo Hoa sắp đi gặp bạn học cấp 3, con gái, còn là bạn gái cũ.

Ngày xưa bởi vì hai người thi đậu đại học khác nhau, liên hệ giảm bớt nên chia tay, nhưng hai ngày trước họ nhắn tin vài câu trong WeChat nên liên lạc trở lại.

Đối phương hẹn cuối tuần đến tìm gã chơi.

Con gái, là bạn gái cũ, còn đặc biệt đến tìm gã.

Trong lòng Từ Hạo Hoa bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, phải chăng cô gái này còn vấn vương gã nên mới thế?

Từ Hạo Hoa đi ra ngoài vừa lúc gặp Cố Khanh trở về từ sân thể dục tập buổi sáng.

Cố Khanh nhìn màu hồng quanh người Từ Hạo Hoa càng dày đặc thì biết kiếp hoa đào của gã tới rồi.

Cố Khanh gật đầu chào Từ Hạo Hoa, khi lướt qua nhau thì cô không nhịn được nhắc nhở một câu: “Đi ra ngoài tốt nhất cẩn thận hoa đào.”

Cố Khanh không thèm nhìn Từ Hạo Hoa có phản ứng gì, đi luôn không quay đầu.

Từ Hạo Hoa bởi vì thẻ gỗ hoa đào mà khi nghe hai chữ ‘hoa đào’ sẽ đặc biệt mẫn cảm.

Tại sao đột nhiên dặn chính mình cẩn thận hoa đào?

Nghe câu đó của Cố Khanh, vốn Từ Hạo Hoa đã tâm thần

không yên bây giờ trong lòng có chút bất an.

Nhưng mà lúc này bạn gái cũ Miểu Miểu gọi điện thoại: “Anh ra ngoài chưa?”

“Tôi ra rồi, sắp đến đón em!”

Nhớ lại khuôn mặt ngây thơ thuần khiết của Miểu Miểu khiến Từ Hạo Hoa quên hết những gì vừa suy nghĩ.

Tuy là bạn trai và bạn gái cũ, nhưng cả ngày Từ Hạo Hoa và Miểu Miểu chơi rất vui, dạo phố, ăn cơm, chơi game điện tử, khi lấy lại tinh thần thì đã chơi nguyên ngày.

Cả ngày đi chơi Miểu Miểu luôn dùng ánh mắt thẹn thùng rụt rè nhìn Từ Hạo Hoa, giống như hai người chưa từng chia tay, còn là bạn trai bạn gái của nhau.

Có người đẹp ở bên, Từ Hạo Hoa sớm quên hết cảm giác hốt hoảng lúc trước, hơn nữa đang có bạn gái mà đi chơi với người cũ thì hơi bị kích thích.

Từ Hạo Hoa không biết rằng chỉ riêng ngày hôm nay đã khiến sương mù màu hồng hoa đào quanh người gã từ màu nhạt chuyển sang màu đậm, gần như thành sắc đỏ.

Buổi tối.

Sau khi chơi cả ngày Từ Hạo Hoa đưa Miểu Miểu về nhà khách.

Miểu Miểu mắt chứa làn thu thủy hỏi: “Anh không đưa tôi đến cửa phòng sao?"

Từ Hạo Hoa do dự một chút, cuối cùng vẫn theo vào nhà khách, đưa Miểu Miểu đến cửa phòng.

Chương 34: Vô Đề

Từ Hạo Hoa định rời đi thì phát hiện bị níu góc áo, gã quay đầu lại.

Khuôn mặt Miểu Miểu đỏ tựa như đóa hoa hồng chớm nở:

“Một mình tôi ở nhà khách hơi sợ hãi."

Cô ấy có ý gì?!

Tim Từ Hạo Hoa đập nhanh, máu nóng dồn lên não, cô ấy đang mời mình ở lại sao?

Khoảnh khắc Từ Hạo Hoa do dự, Miểu Miểu đã ôm cổ gã hôn lên.

Bờ môi mềm mại mang theo mùi thơm hoa quả tươi mát, chủ động nghênh đón, môi răng dây dưa.

Mê muội vài giây, cảm giác bất an khó tả lại hiện lên trong lòng Từ Hạo Hoa:

“Cẩn thận hoa đào!"

Đây là câu nói Cố Khanh nhắc nhở, nó lại vang bên tai.

“Em làm gì vậy?!”

Từ Hạo Hoa khó khăn kéo Miểu Miểu quấn chặt mình ra, nói:

“Miểu Miểu, tôi đã có bạn gái."

“Tôi không tin!” Miểu Miểu nói: “Mà dù có đi chăng nữa thì tôi

cũng không để ý, tôi thích anh, muốn bên anh!”

Trong giọng nói của Miểu Miểu mang theo cố chấp và điên cuồng khiến Từ Hạo Hoa cảm thấy lạnh lẽo. Miểu Miểu là cô gái ngoan hiền bảo thủ, cô ta đột nhiên đến tìm bạn trai cũ là gã thì đã hành động kỳ lạ, bây giờ còn nói thẳng không ngại làm người thứ ba.

Từ Hạo Hoa ý thức được chuyện này có chỗ không ổn.

Từ Hạo Hoa đẩy Miểu Miểu vào phòng rồi đóng cửa lại, nói:

“Miểu Miểu, em hãy bình tĩnh lại, ngày mai tôi đưa em về.”

Từ Hạo Hoa nói xong lấy thẻ gỗ hoa đào ra khỏi túi xem, do dự một chút lại nắm chặt, tiếp đó xoay người rời khỏi.

Sau khi Từ Hạo Hoa rời đi, Miểu Miểu đứng trong phòng biểu cảm lạnh lùng, so với vừa rồi tựa như hai người khác nhau. Miểu Miểu đầu tiên là nhíu mày, suy nghĩ một hồi, tiếp đó lại lộ ra nụ cười ngây thơ trong sáng.

Sáng sớm hôm sau, Từ Hạo Hoa đến nhà khách để tiễn Miểu Miểu về.

Lúc đưa Miểu Miểu rời đi, cô ta luôn ngoan ngoãn đi bên cạnh Từ Hạo Hoa, không nhắc lại những lời đã nói ngày hôm qua, cũng không làm chuyện gì kỳ lạ, khiến gã thở phào một hơi.

Nhưng Từ Hạo Hoa yên tâm hơi sớm.

Chủ nhật qua đi.

Thứ hai.

Lúc Cố Khanh vào lớp nhìn thấy Từ Hạo Hoa thì cau mày.

Hồi thứ bảy tuần trước cô nhìn thấy hoa đào khuếch tán bên người Từ Hạo Hoa, đã cố ý nhắc gã hãy cẩn thận. Hiện tại mới qua hai ngày, hoa đào bên người gã đã từ màu hồng thành màu sạm đen, xem ra Từ Hạo Hoa không thể tránh khỏi kiếp hoa đào.

Quả nhiên, Cố Khanh không đoán sai.

Buổi chiều, hai tiết lịch sử văn học cổ đại mới qua một nửa thì nghe có người ở ngoài cửa kêu Từ Hạo Hoa ra ngoài.

Từ Hạo Hoa đi ra ngoài, đối phương mới nói là chủ nhiệm khoa và hiệu trưởng đang đợi gã trên phòng hiệu trưởng, kêu gã đến ngay.

Hách Viện Viện ra ngoài đi vệ sinh, đi về vừa lúc trông thấy cảnh này vội chạy vào lớp:

“Khanh Khanh, Khanh Khanh, tôi mới thấy Từ Hạo Hoa bị kêu đi phòng hiệu trưởng, có phải là cái kia đến rồi không?”

Cố Khanh gật đầu, biểu cảm có chút nghiêm túc. Tình huống của Từ Hạo Hoa nghiêm trọng hơn lúc đầu nhiều, không biết kiếp hoa đào này sẽ có ảnh hưởng gì đây.

Hách Viện Viện vốn định hỏi tới, nào ngờ chuông vào học đã reo, cô ấy đành thôi.

Chiều hôm nay, Từ Hạo Hoa không quay về lớp.

Từ Hạo Hoa đi theo anh lớp trên đi hướng phòng hiệu trưởng mà lòng rất hoang mang.

Từ Hạo Hoa suy nghĩ một vòng vẫn không nghĩ ra nguyên nhân khiến chủ nhiệm khoa và hiệu trưởng cùng đợi mình ở phòng hiệu trưởng.

Hơn nữa anh lớp trên gọi gã đi qua luôn dùng ánh mắt tự cho rằng rất mịt mờ nhưng tràn đầy xem thường và tội nghiệp nhìn gã, khiến Từ Hạo Hoa hoang mang hơn.

Chương 35: Vô Đề

Sau khi vào phòng hiệu trưởng, nhìn thấy hiệu trưởng và chủ nhiệm khoa cộng thêm hai vị cảnh sát, cùng với người mà Từ Hạo Hoa cho rằng đã đưa đối phương về nhà Vu Miểu Miểu!

Đầu óc Từ Hạo Hoa ù đặc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Gã không tự chủ được nhớ đến lời nhắc nhở 'cẩn thận hoa đào' của Cố Khanh, trong lòng không khỏi có dự cảm không may.

Thật ra Từ Hạo Hoa và Cố Khanh không quen thuộc, chỉ là bạn học cùng lớp thôi, trao đổi không hơn hai mươi câu, nhưng không hiểu sao lời cô nói hôm thứ sáu luôn quanh quẩn trong óc Từ Hạo Hoa mãi không thể quên.

Hai cảnh sát đứng lên, một trong số đó hỏi: "Là bạn học Từ Hạo Hoa đúng không?"

Từ Hạo Hoa gật đầu, nói: "Tôi là Từ Hạo Hoa."

Một người cảnh sát khác chỉ hướng Vu Miểu Miểu ngoan ngoãn ngồi ở một bên, hỏi tiếp: "Cậu quen bạn học Vu Miểu Miểu không?"

Quả nhiên có quan hệ với Miểu Miểu!

Suy đoán trong lòng được đến chứng thực, hiện tại Từ Hạo Hoa ngược lại mừng vì hôm thứ sáu mình kiềm nén không làm gì.

Từ Hạo Hoa gật đầu, nói: "Tôi và cô ấy học chung cấp 3, cũng là bạn gái cũ của tôi. Thứ sáu tuần trước cô ấy tìm đến tôi cùng đi chơi, hôm chủ nhật tôi đưa cô ấy về nhà. Nhưng tôi không hiểu,

tại sao cô ấy xuất hiện ở nơi này?"

Đối với cảnh sát, Từ Hạo Hoa nói hết những gì mình biết, chỉ sợ cảnh sát cho rằng gã che giấu cái gì.

Từ Hạo Hoa khai thật hết khiến sắc mặt của hai cảnh sát dễ nhìn hơn một chút.

Một cảnh sát nói: “Là vầy, bạn học Từ Hạo Hoa, hôm qua Vu Miểu Miểu một mình đến cục cảnh sát chúng tôi báo án, nói là có người cưỡng hiếp mình, người mà cô ấy chỉ chứng là bạn trai cũ, tức là bạn học Từ Hạo Hoa, chính là cậu đấy!”

"Cái gì?!"

Từ Hạo Hoa còn chưa phản ứng lại tin Vu Miểu Miểu báo cảnh sát nói bị gã cưỡng hiếp, hiệu trưởng ở bên cạnh đập bàn đứng dậy.

“Chuyện này có thật không?!”

Nhìn Từ Hạo Hoa liền biết là thành viên tích cực, mà Vu Miểu Miểu từ lúc vào phòng hiệu trưởng tới nay luôn ra vẻ cô gái ngoan, khiến trong lòng hiệu trưởng Mễ hơi thiên vị.

Dù sao ngay cả cảnh sát đều đến, đây không phải việc nhỏ.

Hiệu trưởng Mễ gãi cái đầu hơi phản quang của mình, cảm thấy sao số ông khổ quá.

Từ khi ông trở thành hiệu trưởng Mễ đại học S đến nay vẫn luôn cần cù vất vả vì sự phát triển lớn mạnh của trường học.

Mấy năm trước coi như ổn, nhưng tại sao năm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy?!

Đầu tiên là Vương Thanh Thanh mất tích, lại phát hiện là học sinh trong trường giết cô ấy, khiến chuyện đại học S có can phạm giết người truyền ra ngoài. Hiện tại hồ Tình Nhân trong trường biến thành hồ ma da, không ai dám tới gần.

Mới đè xuống chuyện này chưa lâu thì hai cảnh sát lại mang theo một cô gái tội nghiệp tìm tới cửa, nói có người báo cảnh sát tố cáo có học sinh trong trường là tội phạm cưỡng hiếp?!

Hiệu trưởng Mễ cảm thấy muốn làm một hiệu trưởng tốt thật sự là quá cực khổ, ông mới gãi chút xíu lại làm rớt nhiều cọng tóc, trên đầu chẳng còn bao nhiêu sợi tóc giờ sắp trọc luôn.

Hay là trực tiếp cạo sạch cho rồi???

Chủ nhiệm khoa ở bên cạnh thấy biểu cảm khó xử của hiệu trưởng thì nhanh chóng đứng ra, việc này quan hệ đến danh dự của trường học:

"Đồng chí cảnh sát, các người tra rõ rồi sao? Có khi nào là hiểu lầm gì không?"

Lúc này Từ Hạo Hoa rốt cuộc cũng phản ứng lại, chỉ hướng Vu Miểu Miểu, phản bác: "Không phải tôi, tôi không làm, cô ta nói bậy bạ!"

Thấy tình cảnh này, cảnh sát cũng nhanh chóng giải thích.

Chương 36: Vô Đề

"Là như vậy, chúng tôi đã điều tra, Vu Miểu Miểu không bị tổn thương nào, trên người cũng không có bất cứ vết thương, là báo án giả."

"Mang cô ấy đến đây chẳng qua là bởi vì Vu Miểu Miểu ở trong cục cảnh sát cứ nói bạn học Từ Hạo Hoa tổn thương cô ấy, có vấn đề gì thì hai người hãy giải quyết riêng, chứ bạn học Vu Miểu Miểu cứ ở mãi trong cục cảnh sát cũng ảnh hưởng công tác của chúng tôi."

Nghe nói là báo án giả, hiệu trưởng và chủ nhiệm khoa rốt cuộc thở phào một hơi, không phải bên họ sai lầm là được rồi.

Từ Hạo Hoa cũng thả lỏng một chút, giải thích: "Tôi thật sự không làm gì, chúng tôi đi quán trọ kia, tôi đưa cô ta đến cửa phòng liền rời đi, quán trọ chắc có camera."

Cảnh sát cao gầy gật đầu, bọn họ sẽ tiến hành điều tra những việc này, nhưng nhìn Vu Miểu Miểu ngoan ngoãn ngồi trên sofa, lại cảm thấy đau đầu.

"Vu Miểu Miểu, hiện tại Từ Hạo Hoa cũng đến rồi, cô có thể nói xem tại sao phải báo án giả?"

Từ khi vào phòng hiệu trưởng thì Vu Miểu Miểu luôn yên lặng rốt cuộc ngẩng đầu, khuôn mặt ướt lệ nhìn Từ Hạo Hoa, dường như gã là một tên đàn ông bạc tình.

"Không có nguyên nhân khác, chẳng qua là bởi vì anh ta lăng nhăng đá tôi, tôi muốn trả thù anh ta một vố đau."

Cảnh sát cao gầy nghe vậy nghiêm túc hỏi: “Cô có biết hành vi báo án giả như vậy là phạm tội không?!”

Vu Miểu Miểu mỉm cười, bộ dạng vẫn ngây thơ động lòng người lại khiến người ở trong phòng hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh: “Tôi vốn không định báo án giả, hôm đó ở nhà khách tôi đã tính toán hết rồi, dụ anh ta vào phòng, rồi làm chút vết thương trên người, sau đó hét to kêu người tới, vậy là sự tình gì đều rõ ràng."

Từ Hạo Hoa lại thầm mừng vì mình tỉnh táo trong khoảnh khắc đó, nhưng gã không rõ, gã và Vu Miểu Miểu chia tay trong hòa bình, tại sao cô ta đột nhiên lại đây trả thù mình?!

Từ Hạo Hoa hỏi: “Tại sao cô làm như vậy?”

Vu Miểu Miểu hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện.

Lúc ở trường cấp 3, Vu Miểu Miểu nghiêm túc muốn hai người mãi bên nhau, không ngờ rằng lên đại học mới hơn một tháng, Từ Hạo Hoa đã đòi chia tay.

Vu Miểu Miểu không muốn, về sau mỗi cách một khoảng thời gian đều sẽ thăm dò thử liên hệ Từ Hạo Hoa, phát hiện trong Moments toàn là một đám bạn gái bị gã lừa dối.

Mất hơn nửa năm, Vu Miểu Miểu rốt cuộc thừa nhận ngày xưa mình đã quen một tên sở khanh, vốn định cắt đứt liên lạc, coi như học một bài học.

Nhưng về sau không hiểu sao Từ Hạo Hoa trò chuyện với cô ta trong WeChat, dường như muốn tán tỉnh, trong đầu cô ta nảy ra một ý nghĩ: cho tên này một bài học! Để hắn biết cái giá phải trả cho tật lăng nhăng.

Không hiểu sao lúc ấy cô ta lại có ý nghĩ như vậy, còn điên

cuồng thực thi, Vu Miểu Miểu giữ im lặng không phân bua gì hết.

Từ Hạo Hoa cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Tuy Vu Miểu Miểu không nói ra nguyên nhân cụ thể, nhưng ít nhất ngòi nổ nhất định là vì cuộc chia tay ngày trước. Trong lòng gã có dự cảm Vu Miểu Miểu làm ra hành vi kịch liệt như vậy liên quan đến thẻ hoa đào trên tay gã.

Lúc này kết quả điều tra cũng ra rồi, quán trọ mà Vu Miểu Miểu ở đúng là có camera, chứng minh sau khi Từ Hạo Hoa đưa cô ta đi vào khoảng mười phút sau liền chạy ra.

Vu Miểu Miểu bị hai cảnh sát mang đi.

Cô ta vì trả thù Từ Hạo Hoa mà báo án giả, phải dẫn về cục cảnh sát tạm giam vài ngày cảnh cáo, còn phải kêu người nhà của Vu Miểu Miểu đến giải quyết.

Chương 37: Vô Đề

Vu Miểu Miểu sâu thẳm nhìn Từ Hạo Hoa một cái rồi đi theo cảnh sát, ánh mắt đó khiến gã vã mồ hôi lạnh.

Trường học giấu kín chuyện Từ Hạo Hoa bị người báo cảnh sát nói gã cưỡng hiếp, trừ đám bạn học ở khoa tiếng Trung lấy làm lạ tại sao gã ra ngoài cả buổi chiều không xuất hiện thì không có tin tức gì khác truyền tới.

Tuy chứng minh được Vu Miểu Miểu là báo án giả, chẳng liên quan gì Từ Hạo Hoa, nhưng gã là khởi nguồn, quan hệ trai gái lăng nhăng cũng là sự thực.

Hiệu trưởng Mễ bị chuyện phiền lòng gần đây mà trên đầu chỉ còn vài cọng tóc, ông nhìn Từ Hạo Hoa, ra hiệu cho chủ nhiệm Ngô của khoa tiếng Trung lên tiếng trước.

“Bạn học Từ Hạo Hoa, cậu hãy giải thích cho rõ chuyện hôm nay rốt cuộc là sao?”

Chủ nhiệm Ngô nổi tiếng là Diệt Tuyệt sư thái của khoa tiếng Trung, khuôn mặt khắc khổ, quanh năm hiếm khi cười.

Từ Hạo Hoa cũng biết không thể tránh khỏi vấn đề này, khai thật ra gã liên hệ với Vu Miểu Miểu qua WeChat, hẹn nhau đi chơi, sau đó đối phương ở quán trọ dụ dỗ gã, bị gã từ chối rồi bỏ về.

“Chủ nhiệm, tôi thật sự không biết cô ta sẽ làm như vậy, từ hơn nửa năm trước tôi và cô ta đã chia tay.”

Từ Hạo Hoa giấu một điều rằng mỗi lần đối phương nhắn tin WeChat với gã thì gã cũng viết tin nhắn ái muội không rõ để thả

thính cô ta.

Dù Từ Hạo Hoa cố gắng phủi sạch can hệ, nhưng gã đã rớt điểm ấn tượng với chủ nhiệm khoa về con số không to tướng.

Chủ nhiệm Ngô cũng là phụ nữ, vốn thiên hướng nữ giới rồi, huống chi bộ dạng của Vu Miểu Miểu ngoan ngoãn không giống kiểu con gái hư hỏng chút nào.

Từ Hạo Hoa đẩy hết trách nhiệm cho Vu Miểu Miểu ngược lại khiến chủ nhiệm Ngô càng có ấn tượng kém với gã.

"Cho dù là như vậy thì bạn học Từ Hạo Hoa, cậu xử lý mối quan hệ nam nữ cũng tương đương không ổn thỏa, nếu không thì đã chẳng dẫn tới sự tình hôm nay."

“Tôi vốn cảm thấy cậu là phần tử tích cực hiếm có trong khoa của chúng ta, nhưng xảy ra chuyện hôm nay, cậu tạm thời đừng nghĩ tới chuyện vào Đảng. Còn nữa, trường học sẽ ghi lỗi này vào học bạ, nếu muốn xóa nó thì về sau cậu phải biểu hiện cho tốt vào!”

Từ Hạo Hoa nhăn mặt gật đầu.

Sau đó gã quay về phòng ngủ, cho dù bạn cùng phòng hỏi thăm cỡ nào thì gã đều ngậm chặt miệng không hé răng nói nửa lời.

Chuyện quái quỷ gì đây, xui quá đi mất!

Từ Hạo Hoa nhìn thẻ gỗ hoa đào trong tay, lỗi tại nó hết!

Từ Hạo Hoa cởi thẻ gỗ ra khỏi móc chìa khóa, ném vào thùng rác, không muốn lại nhìn nó.

Nhưng gã không biết rằng có một số thứ không phải ném bỏ là

xong.

Ngày hôm sau từ lúc vứt bỏ thẻ gỗ hoa đào, Từ Hạo Hoa vẫn hơi không yên lòng.

Gã nhớ lời nhắc nhở của Cố Khanh, thế là sớm tinh mơ đã đi sân thể dục, định canh giữ tại đây chờ cô.

Trong lớp nhiều người biết mỗi sáng Cố Khanh sẽ đi rừng tre cạnh sân thể dục tập yoga, còn từng trêu ghẹo cô vì việc này.

Tuy rằng Cố Khanh trên thực tế không phải tập yoga, nhưng bạn cùng lớp hiểu lầm cũng tốt, vừa lúc che giấu mục đích thật cho cô.

Từ Hạo Hoa đã cố gắng hết sức dậy sớm, nhưng khi gã đi hướng sân thể dục thì Cố Khanh vừa lúc tập luyện xong, lúc này cô đang đi về.

Cố Khanh đã tập thuật luyện thể cơ sở một lần, hoàn thành động tác thứ hai mươi bốn, rõ ràng có thể cảm giác được một dòng khí nhỏ bé chảy vào trong người mình, dòng khí chui khắp người, khiến cô cảm giác như ngâm trong suối nước nóng.

Chương 38: Vô Đề

Từ lúc hoàn thành động tác thứ mười hai thì Cố Khanh đã có cảm giác tương tự, chẳng qua khi đó dòng khí chỉ có một chút, nên cô không để ý quá nhiều, nay xem ra mỗi khi hoàn thành mười hai động tác là một cửa ải lớn.

"Cố Khanh."

Từ Hạo Hoa trực tiếp ngăn cản đường đi của Cố Khanh.

Cô nhìn Từ Hạo Hoa, sương mù hoa đào không tiếp tục tăng thêm, hẳn là đã vứt bỏ thứ chiêu hoa đào, nhưng sương mù hoa đào quanh người gã vẫn không giảm bớt, rõ ràng kiếp nạn hoa đào vẫn còn tiếp tục.

Cố Khanh nhìn Từ Hạo Hoa giống như chướng ngại vật chặn đường, cô nhướng mày, hơi gắt gỏng hỏi: “Muốn gì?”

Tuy về bản chất thì Từ Hạo Hoa là cặn bã, nhưng thật ra miệng cọp gan thỏ, thấy Cố Khanh ngữ khí cắn rắn thì gã lập tức co vòi, vốn định chặn cô lại ép hỏi phải chăng cô biết chút gì đó thì bây giờ cũng không dám hỏi.

Từ Hạo Hoa cẩn thận dè dặt nhìn Cố Khanh, hỏi: “Cái đó tôi chỉ muốn hỏi là tại sao lúc trước cậu nhắc nhở tôi cẩn thận hoa đào, có phải là cậu biết chút gì không?”

Bởi vì tập thuật luyện thể cơ sở tiến bộ một bước dài khiến tâm trạng của Cố Khanh rất tốt, dù người đang ướt mồ hôi chỉ muốn trở về tắm rửa, cô cũng không thích loại người như Từ Hạo Hoa, nhưng vẫn trả lời câu hỏi: “Chẳng phải cậu đã đoán được sao? Tùy tiện mua thứ chiêu hoa đào mang bên người, nhưng

không biết hoa đào nhiều sẽ thành kiếp hoa đào!”

Từ Hạo Hoa không kiềm được nhớ đến Vu Miểu Miểu quá mức xung động, chân gã mềm như bún, vẻ mặt hoảng loạn hỏi: “Vậy bây giờ đã kết thúc chưa? Tôi đã ném nó đi rồi.”

Cố Khanh cẩn thận nhìn, tặc lưỡi nói: “Vứt nó đi chỉ có thể khiến hoa đào của cậu không tiếp tục tăng thêm, kiếp hoa đào vẫn còn đó. Tôi thấy cậu cố gắng tìm ngôi chùa lạy đi, hoặc là mời cao nhân xem.”

Từ Hạo Hoa do dự, gã không biết cao nhân nào rành về mặt này, nịnh nọt nhìn Cố Khanh: “Bạn học Cố Khanh à, cậu có thể giải quyết không? Tôi tôi sẽ trả tiền.”

Cố Khanh dứt khoát lắc đầu: “Tôi không biết.”

Không nói đến cô trừ xem khí ra chẳng biết gì cả, dù cô biết cách phá giải kiếp hoa đào cũng không muốn giúp. Bộ dạng của Từ Hạo Hoa hiện tại đều là nợ tình lúc trước gã mời đến, là kiếp nạn mà gã phải tự mình nếm trải.

Tính cách lăng nhăng đa tình quyết định Từ Hạo Hoa phải có một đợt kiếp hoa đào, hành vi đeo thẻ gỗ hoa đào chẳng qua thúc đẩy kiếp hoa đào tới dồn dập hơn.

Nói dễ hiểu là với tình huống của Từ Hạo Hoa thì cùng lắm là năm ba mươi tuổi ngoại tình bị bắt gian, tiếp đó mất đi một số tiền lớn.

Nhưng hiện tại, thẻ gỗ hoa đào khiến hoa đào của Từ Hạo Hoa càng thêm thịnh vượng, làm các cô gái yêu gã nhiều hơn, tương tự, những cô gái đã bị gã vứt bỏ thì càng căm hận, mới dẫn đến Vu Miểu Miểu vốn định bỏ qua rồi đột nhiên muốn trả thù Từ Hạo Hoa.

Từ Hạo Hoa bị dính kiếp hoa đào vốn không nên nghiêm trọng như vậy, nên Cố Khanh mới nhắc nhở một câu, còn sau đó gã có thể tránh thoát được hay không thì phải xem bản thân gã.

Nhưng hỏi Cố Khanh cách phá giải thì cô thật sự không biết.

Nghe Cố Khanh nói không biết, Từ Hạo Hoa nghĩ cô còn trẻ như vậy chắc đúng là không có bản lĩnh lớn gì.

Từ Hạo Hoa vốn còn mắt cún long lanh nhìn Cố Khanh thoáng chốc thay đổi sắc mặt: “Tôi còn tưởng cậu thật sự có bản lĩnh chứ, không ngờ là thần côn dỏm."

Chương 39: Vô Đề

"Bạn học Cố Khanh, cậu là sinh viên, phải biết chú trọng khoa học, về sau đừng nói mấy chuyện thần quái này nọ. Còn nữa, tôi không cần cậu làm sao biết được chuyện của tôi, nhưng hy vọng cậu giữ im lặng không nói, coi như không biết gì cả."

Ôi chao, lật mặt nhanh quá!

Cố Khanh câm nín nhìn Từ Hạo Hoa.

Vừa nghe Cố Khanh không cách nào hỗ trợ, Từ Hạo Hoa phản ứng đầu tiên là bịt miệng của cô, hăm dọa cô không được tiết lộ sự tình.

Cố Khanh vô tội nhún vai: "Yên tâm, tôi không hứng thú với mấy chuyện của cậu. Cậu nghĩ tôi tự bia ra rồi nói dối lừa cậu hả? Thế thì tùy."

Trên thực tế, trừ nhìn ra kiếp hoa đào của Từ Hạo Hoa ra, Cố Khanh vốn không biết xảy ra chuyện gì.

Cố Khanh trực tiếp vòng qua Từ Hạo Hoa, đi hướng ký túc xá.

Trở về phòng ngủ, Cố Khanh kể lại chuyện mình bị Từ Hạo Hoa chặn đường, lập tức dẫn tới toàn phòng ngủ lên án công khai.

"Chó chết, trước kia chỉ cảm thấy tên này lăng nhăng, không ngờ tính cách cũng rác rưởi như vậy!" Trần Nhất Khả cảm thấy Từ Hạo Hoa trực tiếp đổi mới tam quan của cô.

Thẩm Thần cảm thán rằng: "Sao người này giống như tắc kè hoa quá nhỉ, bình thường không nhìn ra luôn ấy."

“Này này, mấy người nói xem Từ Hạo Hoa rốt cuộc là sao thế nhỉ? Chắc chuyện lớn lắm, chứ không thì tại sao anh ta phải dặn Cố Khanh phải giữ bí mật?” Điểm chú ý của Hách Viện Viện vĩnh viễn nằm ở hóng chuyện.

Từ Hạo Hoa rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Hách Viện Viện bắt đầu chú ý từ chiều hôm qua gã không lên lớp rồi.

Cố Khanh xòe tay: “Anh ta không nói gì cả.”

“Ài.” Hách Viện Viện dùng bàn tay mũm mĩm chống cằm: “Tôi không nghe ngóng được gì, thời nay càng lúc càng khó hóng chuyện.”

Cố Khanh còn giấu một điều, xem bộ dạng của Từ Hạo Hoa dường như không muốn tìm người giúp, chờ qua hai ngày kiếp hoa đào tiếp tục bùng nổ, phỏng chừng gã sẽ lại chạy tới xin cô giúp.

Buổi chiều, bốn người chung ký túc xá nhóm Cố Khanh hẹn nhau đi thư viện.

Đọc ‘Thế giới bình thường’, viết một bài luận văn. Bắt đầu làm bài tập, mới qua không bao lâu đã chia rõ ranh giới giữa học sinh giỏi và học sinh dở trong bốn người cùng ký túc xá.

Thẩm Thần rõ ràng là bên học sinh giỏi, đã đọc hết cuốn sách, đang bắt đầu viết luận văn.

Cố Khanh và Trần Nhất Khả là học sinh bình thường, đọc được một phần nội dung, chưa chạm vào luận văn.

Học sinh dở Hách Viện Viện thì đã rất cố gắng nghe Cố đại sư chỉ dạy, gần đây luôn nỗ lực ôn tập tiếng Anh, nhưng không động một trang nào bài tập đọc sách và viết luận văn.

Trong phòng ngủ có một học sinh giỏi, dù nhiều hay ít cũng sẽ bị ảnh hưởng vài phần.

Đặc biệt là khi nhìn thấy người ta bắt đầu viết luận văn còn mình thì chưa đọc bao nhiêu trang sách, dù biết còn rất lâu mới đến ngày nộp bài, trong lòng vẫn cảm thấy sốt ruột.

Cho nên lần này bốn người cùng nhau đi thư viện.

Sau khi hẹn lịch xong xuôi rồi, mọi người cùng đến đọc sách viết luận văn.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, Hách Viện Viện bỏ trốn, không biết đi lang thang ở đâu.

Thẩm Thần đã đọc xong sách, sắp viết luận văn nên mang theo laptop.

Tuy Trần Nhất Khả đi cùng nhưng con nghiện điện thoại đương nhiên là tiếp tục vọc máy, sách thì có thể tải ebook mà xem, cô ấy đọc sách điện tử còn dễ hơn là cắn sách giấy.

Khi Cố Khanh đọc sách thì thích yên lặng, tìm được sách mình muốn trong thư viện rồi tìm một góc không có người ngồi xuống, chậm rãi đọc.

‘Thế giới bình thường’ kể về mười mấy năm từ thập niên bảy mươi đến tám mươi, lấy hai anh em Tôn Thiếu An và Tôn Thiếu Bình làm trung tâm, khắc họa hình tượng nhiều người bình thường ở các giai tầng xã hội lúc ấy.

Chương 40: Vô Đề

Lao động và tình yêu, suy sụp và theo đuổi, thống khổ và vui sướng, sinh hoạt hằng ngày và xã hội to lớn, các loại xung đột đan xen, cười và khóc trộn lẫn trong đó.

Mới đầu khi đọc có nhiều chỗ Cố Khanh xem không hiểu thấu, nhưng đọc một lúc thì bị nội dung trong sách hấp dẫn, không chú ý động tĩnh bên cạnh mình.

Đọc xong một chương, Cố Khanh định nghỉ tạm rồi xem tiếp mới phát hiện trong góc bốn chỗ ngồi này từ khi nào có một người ngồi phía đối diện.

Đó là một ông già, tóc bạc phơ, chải kiểu tóc tỉ lệ hai tám thẳng thớm, trên sống mũi treo kính mắt tròn gọng vàng, đó là loại mắt kính thoạt trông rất cũ kỹ, mặc áo choàng.

Phỏng chừng là giáo sư già về hưu của trường, Cố Khanh nghĩ như vậy.

Đại học S có khá nhiều giáo sư già, sau khi về hưu được trường học mời trở lại làm giáo sư vinh dự, thường ở ký túc xá giáo viên gần trường học, trong khuôn viên nhà trường cũng thường thấy bóng dáng một số giáo sư già.

Cố Khanh không cảm thấy lạ với cách ăn mặc cũ kỹ của giáo sư già. Tuy đại học S là trường học lâu năm cỡ trăm năm nhưng rất thoải mái, bình thường cũng có học sinh mặc Hán phục vào lớp, thậm chí có giáo viên mặc áo tăng, cạo trọc đầu lên lớp.

Giáo sư già ngồi ở đối diện lên tiếng trước: "Quyển sách này khá hay.”

Cố Khanh gật đầu: “Đúng rồi, giáo viên vốn chỉ yêu cầu xem quyển sách này rồi viết một bài luận văn, không ngờ càng đọc càng thấy hay, em cảm giác như hiểu rõ một thời đại qua sách vậy.”

Nghe thấy Cố Khanh đáp lại, trên mặt giáo sư già lộ vẻ mặt giật mình, nhìn kỹ cô, dường như muốn nói gì.

Nhưng khi Cố Khanh ngẩng đầu lên thì giáo sư già giấu đi biểu cảm, vẻ mặt hiền lành bắt đầu thảo luận nội dung trong sách với cô.

Dù sao là thầy giáo, đưa ra nhiều quan điểm đều rất mới mẻ độc đáo, có ý tưởng tương tự hoặc khác với Cố Khanh, va chạm tư tưởng sản sinh ra tia lửa mới khiến cô như lấy được báu vật.

Giáo sư già ngồi phía đối diện cũng nói chuyện vui vẻ, vuốt râu, cảm thấy lâu rồi không được trò chuyện vui như vậy.

Bất giác thời gian trôi qua, di động trong túi của Cố Khanh rung lên.

Cố Khanh xin lỗi giáo sư già, cô lấy điện thoại ra

“Cậu đang ở đâu?” Là Hách Viện Viện gửi WeChat.

“Thì đọc sách trong thư viện, trong một góc bên phải tầng ba.” Cố Khanh trả lời lại đương nhiên.

Vừa gửi WeChat xong Hách Viện Viện đã nhắn lại: “Mau đi ra, đến cửa thư viện đi! Drama lớn nhất năm, kiếp hoa đào của Từ Hạo Hoa đến rồi, có hai cô gái đang lôi kéo anh ta hỏi rốt cuộc ai mới là bạn gái của anh ta!”

Cố Khanh nhíu chặt chân mày, kiếp hoa đào đến nhanh vậy?

Cố Khanh nhanh chóng thu thập đồ vật, nói với giáo sư già: “Xin lỗi thầy, em có việc cần đi ngay, hôm nay nói chuyện với thầy rất vui.”

Giáo sư già gật đầu, mỉm cười nói: “Đi đi! Tôi thích đọc sách, khi rảnh rỗi thích đi dạo trong thư viện, khi nào em rảnh rỗi cứ đến thư viện tìm tôi, chờ lúc khác chúng ta nói chuyện lâu hơn.”

Cố Khanh mang túi xách nhỏ chạy hướng cửa thư viện, vì không quay đầu lại nên cô không biết rằng ghế bốn người ngồi ở trong góc không có một bóng người.

Khi Cố Khanh đến cửa thư viện thì đã đông nghẹt người vây xem.

Hách Viện Viện mắt sắc, đứng trong vòng tròn ngoắc tay với Cố Khanh: “Khanh Khanh, bên này!"

Hách Viện Viện dựa vào rada tìm dưa lập tức phát hiện tình huống hai cô gái kéo Từ Hạo Hoa cùng lớp với mình không chịu buông tay.

Chương 41: Vô Đề

Lại liên tưởng đến trước đó Cố Khanh luôn nói Từ Hạo Hoa có kiếp hoa đào khiến cô ấy siêu hưng phấn.

Rốt cuộc có một quả dưa kịp xẻ ăn rồi!

Sau khi Hách Viện Viện gửi WeChat cho Cố Khanh, Trần Nhất Khả, Thẩm Thần liền chiếm vị trí tốt nhất, vừa có thể xem rõ ràng trạng huống vừa không dễ bị ngộ thương, đúng là hàng ghế VIP.

Cố Khanh chen vào mới phát hiện Trần Nhất Khả, Thẩm Thần cũng ở bên trong, ba người đang hào hứng xem phim.

Cố Khanh nhìn vào giữa, đúng như Hách Viện Viện nói, hai cô gái giành một tên con trai, mà tên con trai đó đúng là Từ Hạo Hoa.

Hai cô gái đều có vẻ ngoài rất xinh đẹp.

Một người thì tinh nghịch đáng yêu, khi nổi giận như ớt hiểm. Nhóm người Cố Khanh biết cô gái này, là bạn gái được Từ Hạo Hoa khoe trong Moment, nghe nói là đàn em nhỏ hơn một năm.

Cô gái khác dáng vẻ dịu dàng động lòng người, nhóm Cố Khanh chưa gặp bao giờ.

Hách Viện Viện ở bên cạnh phổ cập khoa học: “Một người là bạn gái hiện tại của Từ Hạo Hoa, cô bé vẻ ngoài đáng yêu ấy. Người kia là hoa khôi câu lạc bộ của câu lạc bộ văn học trường, nghe nói học khoa kế toán.”

Hai gái một trai ở bên kia đã bùng nổ.

Một cô gái kéo tay trái của Từ Hạo Hoa, một cô thì kéo tay phải, hai người trừng nhau, không chịu buông ra.

“Cô là ai hả?!” Đưa ra câu hỏi là bạn gái của Từ Hạo Hoa.

“Cô mới nên nói mình là ai!” Đây là cô gái dịu dàng có suối tóc huyền.

“Tôi là bạn gái của anh ấy, cô kéo tay của bạn trai tôi như vậy không tốt đâu!” Bạn gái chính thức cột tóc đuôi ngựa, trong mắt tràn đầy cười nhạo.

“Tôi không tin!” Cô gái tóc dài mắt rưng rưng lệ giống như bị khi dễ: “Nếu anh ấy là bạn trai của cô thì tại sao hẹn tôi cùng đi thư viện?!"

“Cô!”

Cô gái tóc đuôi ngựa lắc tay của Từ Hạo Hoa: “Từ Hạo Hoa, anh nói cho cô ta biết em là ai của anh đi?”

Từ Hạo Hoa hết nhìn trái lại nhìn phải, cực kì khó xử.

Người đứng bên trái đúng là bạn gái của gã, nhưng người đứng bên phải là đàn em đã quen trong câu lạc bộ văn học, gã cũng có thiện cảm. Vốn hôm nay Từ Hạo Hoa hẹn cô gái mình có thiện cảm cùng đi thư viện đọc sách.

Nào ngờ không hiểu sao bạn gái hiện tại bình thường không thích đi thư viện đột nhiên đến, còn bắt tại trận hai người.

Bây giờ bị người bu đen bu đỏ nhìn, biết gã bắt cá hai tay. Nhưng hai cô gái này vẫn không chịu thôi, tiếp tục ồn ào không ngớt.

Từ Hạo Hoa thấy người chung quanh càng lúc càng nhiều,

không kiềm được nói: "Đủ rồi! Các người đừng cãi nhau nữa, gây ổ ở đây không sợ mất mặt sao?"

Hiện trường nháy mắt yên lặng.

Bạn nghĩ Từ Hạo Hoa bùng nổ là hết phim rồi sao?

Không, phim tiếp tục chiếu.

Sau vài giây yên lặng, Từ Hạo Hoa muốn rút tay về nhưng không thành công.

Tóc đuôi ngựa trừng tóc dài: "Cô buông ra!"

Tóc dài nắm chặt tay của Từ Hạo Hoa, không chút yếu thế: "Cô buông tay trước!"

"Cô biết liêm sỉ không hả? Đây là bạn trai của tôi!" Cô gái tóc đuôi ngựa tức giận nói không lựa lời: "Cô muốn làm người thứ ba sao?"

Tóc dài không chút dao động: "Anh ấy không chính miệng thừa nhận cô là bạn gái thì tôi không tin."

Hai cô gái lại cãi nhau ầm ĩ.

Họ chỉ trích đối phương nhưng không có một lời nào bất mãn Từ Hạo Hoa một chân đạp hai thuyền.

Phim chiếu khoảng nửa tiếng thì chủ nhiệm khoa – chủ nhiệm Ngô nghe bạn học tốt bụng báo tin rốt cuộc chạy tới.

Bà sắp tức chết rồi.

Chủ nhiệm Ngô vốn xem trọng Từ Hạo Hoa, bởi gã vừa tích cực lại khéo ăn nói, ứng xử cũng khéo léo, nào ngờ chuyện xảy ra

mấy ngày nay toàn là gã gây ra.

Chương 42: Vô Đề

Chủ nhiệm Ngô ngăn lại cãi vã, sơ tán đoàn người.

Sau đó bà lại trưng ra bộ mặt Diệt Tuyệt sư thái của mình: “Ba người, đi theo tôi đi văn phòng một chuyến.”

Nếu như nói hôm qua báo cho Từ Hạo Hoa biết bị ghi lỗi học bạ chỉ là cảnh cáo miệng, chờ xem hiệu quả, vậy thì bây giờ chủ nhiệm Ngô đã quyết định phải cho Từ Hạo Hoa một bài học.

Lỗi này nhất định phải ghi lại!

Lúc sắp đi theo chủ nhiệm Ngô thì Từ Hạo Hoa lườm Cố Khanh một cái, dường như gã gặp xui mà cô không chịu giúp là lỗi của cô.

Cố Khanh không biết nên nói cái gì, đúng là có lòng tốt không được đền đáp, nếu Từ Hạo Hoa còn đến cầu xin thì cô nhất định sẽ đòi giá siêu cao.

Xem phim hay xong, nhóm Cố Khanh thấy cũng tối rồi, không quay về thư viện tiếp tục đọc sách, mà là đi căn tin ăn cơm chiều.

Dọc đường đi, Hách Viện Viện líu ríu mình lại bị đổi mới tam quan: “Nếu bạn trai của tôi mà ngoại tình thì tôi đã sớm đi đánh người, tranh cãi với cô gái khác làm gì? Chuyện này một bàn tay thì không vỗ kêu được.”

Trần Nhất Khả cũng gật đầu, nói: “Rõ ràng là Từ Hạo Hoa có bạn gái còn tán tỉnh người khác, nhưng hai cô gái kia không thấy rõ.”

Tình yêu là thứ hạ thấp chỉ số thông minh của họ, Thẩm Thần tổng kết như thế.

Liên tục hai ngày xảy ra chuyện đều do gái, khiến mình bị xui xẻo, Từ Hạo Hoa cảm thấy vận may của mình có vấn đề.

Từ Hạo Hoa về ký túc xá, trực tiếp mở ra máy vi tính, bắt đầu tìm tòi chùa miếu nổi tiếng gần thành phố S.

Tình huống hiện tại của gã không thể dùng khoa học giải thích, tưởng tượng sau này sẽ luôn bị mấy cô gái nhét hành khiến Từ Hạo Hoa không ở yên một giây nào nổi.

Tuy Từ Hạo Hoa oán Cố Khanh không chịu hỗ trợ, nhưng vẫn tiếp nhận kiến nghị của cô, gã không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể tìm kiếm về mặt này.

Từ Hạo Hoa lật xem các ngôi chùa lớn của thành phố S, cuối cùng chọn một ngôi chùa xây trên núi nghe dân mạng đồn là rất linh nghiệm, tên là chùa Tích Vân.

Có cư dân mạng nói râu, lông mày của chủ trì đều trắng, thoạt nhìn tám, chín mươi tuổi mà mỗi ngày vẫn mang theo đồ đệ lên núi múc nước suối uống.

Có người nói từng vì một vài sự kiện linh dị đi lên núi cầu viện, dường như đều được giải quyết.

Chủ trì của chùa Tích Vân lớn tuổi, nhưng dưới tay còn có tăng nhân trẻ tuổi vì mở rộng danh tiếng của chùa Tích Vân mà đăng ký Weibo, tuyên truyền tình huống trong chùa.

Từ Hạo Hoa xem tuyên truyền trên Weibo, cảm thấy khá đáng tin. Gã xem thời khóa biểu chiều mai không có lớp, vừa lúc có thể đi một chuyến.

Nếu còn không giải quyết chuyện này thì Từ Hạo Hoa cảm thấy mình khó mà ngủ yên.

Cố Khanh không biết Từ Hạo Hoa quyết định dựa theo kiến nghị của cô đi tìm cao nhân giải quyết vấn đề, cô đang cảm thụ sách ngọc trong óc dường như có động tác mới.

Sau khi hoàn thành động tác thứ hai mươi bốn trong thuật luyện thể cơ sở, dòng linh khí đi vào thân thể Cố Khanh tăng thêm rất nhiều. Sau khi linh khí tăng thêm, sách ngọc trong đầu dường như nhích nhẹ, nhét thêm đồ vào não Cố Khanh.

Cố Khanh tổng kết rằng đạt được công đức, giống như trợ giúp Vương Thanh Thanh sẽ nhận được chỗ tốt. Hiện tại phát hiện linh khí trong thân thể tăng thêm dường như cũng có thể khiến cô nhận được nhiều thứ hơn.

Suốt một ngày, mãi đến buổi tối Cố Khanh mới có thời gian xem kỹ thứ trong đầu.

Nhìn một hồi thì biểu cảm của Cố Khanh trở nên kỳ lạ.

Chương 43: Vô Đề

Thứ trong óc không phải phương pháp tu luyện cụ thể mà là một cách viết chữ, một loại nét chữ.

Tên của nét chữ này là Vân Triện, nghe nói là chữ hình thành từ mây trên trời, chuyên dùng để viết thiên thư.

Còn tác dụng cụ thể cho bây giờ là dùng để vẽ bùa.

Nói thật, tuy Cố Khanh chết một lần rồi sống lại, còn có đôi mắt thần khí có thể nhìn thấy khí vận, thậm chí từng thấy quỷ, xem như trải đời rồi.

Nhưng về vẽ bùa, ấn tượng cũ của cô là đạo sĩ hoặc bà đồng mặt nhăn nheo trên phim, họ sẽ lấy một tờ giấy vàng vẽ quỷ vẽ bùa rồi dùng lửa đốt, đốt thành khói bụi bỏ vào trong nước kêu người uống vào bụng.

Ngày xưa Cố Khanh xem phim luôn cảm thấy người uống nước bùa chắc chắn bị tiêu chảy.

Nhưng tri thức trong đầu nói cho Cố Khanh biết bùa chú thật sự có ích? Trong đầu chỉ hiện cách viết Vân Triện chứ không nói cho cô vẽ bùa như thế nào.

Cố Khanh tìm một cây bút lông, lại tìm một tờ giấy trắng, căn cứ tri thức trong đầu thử tập trung linh khí trong cơ thể vào đầu bút, vẽ một tấm bùa hộ mệnh dựa theo hình tìm trên mạng.

Cách viết Vân Triện trọng điểm là dồn linh khí vào ngòi bút, phải một bút vẽ xong không được ngừng giữa chừng.

Cố Khanh viết xong một tờ, nhìn ‘quỷ vẽ bùa’ trên giấy, tốt lắm, mượt mà hoàn mỹ.

Nhưng không hiện ra hiệu quả thần kỳ gì cả.

Từ lần trước bôi nước mắt trâu phát hiện cái nào hữu dụng sẽ tỏa ánh sáng trắng nhạt thì Cố Khanh biết đồ huyền học nào hữu dụng sẽ phát sáng, tờ giấy trên tay cô chẳng có gì cả, là một tờ giấy trắng bình thường.

Cố Khanh vo giấy thành một cục ném vào thùng rác.

Xem ra phải tìm dụng cụ vẽ bùa chuyên môn rồi thử lại lần nữa.

Tiết học sáng vừa kết thúc, người của khoa tiếng Trung liền phát hiện nam khôi của khoa Từ Hạo Hoa liên tục hai ngày trở thành trung tâm đề tài, thành đại biểu sở khanh mới nhất lao ra khỏi phòng học ngay khi tiếng chuông tan học đầu tiên reo lên, mấy người bạn nam bình thường chơi thân với gã gọi lại cũng không khiến Từ Hạo Hoa dừng lại.

Gã chạy khỏi cổng trường, đến trạm xe, thời gian rất căng thẳng.

Tuy chùa Tích Vân ở trong thành phố S nhưng nằm giữa sườn núi Phù Vân vùng ngoại thành, đi xe taxi phải mất một tiếng, gã còn cần leo núi nữa, cho nên nếu không nhanh chân đi qua, chờ khi gã lên núi phỏng chừng trời cũng tối thui.

Từ Hạo Hoa đã tìm hiểu rồi, tin tức trên Weibo nói hôm nay phương trượng chủ trì của chùa Tích Vân là đại sư Từ Vân sẽ đi ra giảng giải Phật pháp cho Phật tử, đây là thời cơ tốt nhất cho gã đến xin giúp đỡ.

Từ Hạo Hoa vừa lên xe đã nhận được tin nhắn của bạn gái: “Anh đang ở đâu?”

Từ sau sự kiện hôm qua, mỗi cách một khoảng thời gian, bạn gái đều sẽ gửi tin nhắn như vậy để xác nhận gã có hẹn hò với cô gái nào khác không. Hễ Từ Hạo Hoa trả lời chậm thì đối phương sẽ trực tiếp gọi điện thoại tới, giống như bà vợ quanh năm đi đánh ghen ông chồng đến suy nhược thần kinh.

Từ Hạo Hoa cũng không hiểu lắm.

Trước kia bạn gái khá tốt, tinh nghịch hoạt bát, đôi khi nóng nảy như ớt hiểm nhưng không bám dính người, thấy sao cũng đáng yêu hết, vì sao bây giờ biến thành kẹo kéo dính chặt vào gã?

Ngón tay ấn vài cái lên điện thoại di động, gã gửi tin nhắn: “Anh ra ngoài bận chút việc, buổi tối sẽ về trường.”

Từ Hạo Hoa thở dài, ngày tháng như vậy bao giờ mới hết.

Chương 44: Vô Đề

Nhớ lại tư liệu về chùa Tích Vân mà mình điều tra được, trong lòng Từ Hạo Hoa có chút hy vọng, ông trời phù hộ ngôi chùa này linh thật, nếu không thì gã khó sống yên.

Di động reo chuông, là bạn gái gọi đến, Từ Hạo Hoa không muốn nhận, nhưng tiếng chuông như bùa đòi mạng cứ reo mãi không dứt, khiến tâm trạng của gã càng bức bối.

Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, Từ Hạo Hoa dứt khoát trực tiếp tắt máy. Có chuyện gì đợi gã trở về từ chùa Tích Vân rồi tính tiếp.

Có lẽ chờ khi gã giải quyết xong kiếp hoa đào thì bạn gái sẽ trở lại bộ dạng xinh xắn đáng yêu chăng? Từ Hạo Hoa ôm hy vọng tốt đẹp đó.

Trong lúc Từ Hạo Hoa rời trường học đi hướng chùa Tích Vân thì Cố Khanh cũng ra khỏi trường.

Cô định đi phố Đồ Cổ trong thành phố xem sao. Nghe nói phố Đồ Cổ và phố Phong Thủy của thành phố S cách nhau chỉ một ngã rẽ, vừa lúc mua ít lá bùa, bút bùa chơi thử.

Thẩm Thần và Hách Viện Viện hôm nay vừa lúc có việc, biểu thị không thể đi. Trần Nhất Khả nghe nói đi phố Đồ Cổ ngược lại rất có hứng thú, nói là muốn đi cùng Cố Khanh.

Phố Đồ Cổ cách đại học S không quá gần, đi taxi mất khoảng hai mươi phút. Lúc ở trên xe Trần Nhất Khả luôn hỏi thăm Cố Khanh ngày hôm qua Từ Hạo Hoa ở thư viện rốt cuộc là sao, thật sự là vì bị kiếp hoa đào ảnh hưởng sao?

Gần đây bị Cố Khanh cuốn hút, Trần Nhất Khả tìm đọc mấy cuốn tiểu thuyết về huyền học, hiện tại rất hứng thú với thứ này.

Hai người lo nói chuyện không phát hiện chú tài xế vừa xem đường vừa dùng ánh mắt xem bệnh thần kinh nhìn bọn họ qua kính chiếu hậu.

Chú tài xế: Thời này trong học sinh cũng có không ít bệnh thần kinh?

Cố Khanh và Trần Nhất Khả nghe chú tài xế nói một tiếng ‘đến’, hai người trả tiền xuống xe chợt nghe tiếng xe khởi động máy ở sau lưng.

Ngoái đầu nhìn thì thấy taxi nhanh chóng chạy khỏi hiện trường, không chút dừng lại, chỉ để lại khói đuôi xe.

Tạm dừng vài giây.

Trần Nhất Khả trầm mặc một lúc sau, vẻ mặt kỳ lạ mở miệng hỏi: “Cậu nói xem chú tài xế vừa rồi đang nghĩ cái gì?"

Cố Khanh không nhịn được phì cười: “Phỏng chừng là cảm thấy hai chúng ta mới chạy ra bệnh viện tâm thần?”

Hai người nhìn nhau rồi cùng cười ra tiếng.

Bởi vì thời gian còn sớm, Cố Khanh và Trần Nhất Khả định đi dạo một vòng phố Đồ Cổ rồi qua bên phố Phong Thủy xem có thứ Cố Khanh cần không.

Phố Đồ Cổ của thành phố S khá náo nhiệt, hai bên con phố đều là kiến trúc giả cổ, một khối khu vực ở ngoài cùng bên phải là quầy hàng nhỏ vỉa hè, bày đầy ‘đồ cổ’ các loại, nếu không hiểu những thứ này mà tiến lên thì khó tránh sẽ bị lừa một vố.

Cố Khanh và Trần Nhất Khả đều tự biết sức mình, chỉ xem chứ không mua, cưỡi ngựa xem hoa. Nếu có người chào mời thì hai cô gái chỉ mỉm cười, khiến đám chủ quán muốn mời chào khách hàng bất đắc dĩ không thể xuống tay.

Nhưng khi đi đến trước quầy hàng của một người phụ nữ trung niên sắc mặt vàng vọt, hốc mắt trũng sâu thì Cố Khanh khẽ kêu lên.

Trong đống đồ cổ giả, Cố Khanh nhìn thấy thứ có khí tràng.

Cố Khanh nhìn kỹ thì là tượng Quan Âm làm bằng gỗ, chỉ cỡ bàn tay, trông khá bình thường, đài sen có dấu bị hun khói, xem khí tràng hẳn là bởi vì người sở hữu trước đó quanh năm đốt nhang, hơn nữa rất thành kính mới khiến tượng Quan Âm này dần có khí tràng.

Chương 45: Vô Đề

Trần Nhất Khả nghe Cố Khanh kêu lên thì hỏi: “Sao vậy?”

Cố Khanh cố gắng giữ vẻ mặt tự nhiên, trên thực tế trộm lén nháy mắt với Trần Nhất Khả: “Có gì đâu, tại tớ cảm thấy mấy cái tượng gỗ này cũng đẹp.”

Quầy hàng này bày đầy tượng gỗ, có đủ kích cỡ hình dạng.

Cố Khanh có hứng thú với tượng gỗ Quan Âm này, cô nhớ viện trưởng của cô nhi viện mẹ Viên rất tin Phật, vừa lúc thỉnh Quan Âm Bồ Tát về cho mẹ Viên vui, cũng có thể phù hộ cô nhi viện mọi thứ tốt lành.

Trần Nhất Khả và Cố Khanh rất có ăn ý, hai người cùng ngồi xổm xuống nhìn từng bức tượng gỗ trên quầy hàng.

Người phụ nữ trung niên sắc mặt vàng vọt thấy có khách thì mỉm cười nói: “Hai cô gái, những thứ này đều là gỗ tốt, cái lớn có thể đặt trong nhà làm vật trang trí, nhỏ thì làm móc đeo cũng hay.”

Cố Khanh chọn tới chọn lui, chỉ vào một vật trang trí chim ưng: “Cái này bao nhiêu tiền?"

Vật trang trí chim ưng to nhất trong quầy hàng, cao cỡ bắp chân người.

Người phụ nữ trung niên vươn ra năm ngón tay: “Năm nghìn."

A!

Cố Khanh và Trần Nhất Khả giật nảy mình, đắt thế sao?!

Trần Nhất Khả nói thẳng: “Dì này, chẳng lẽ vì thấy chúng tôi trẻ tuổi nên ra giá lên mây lừa người sao? Nhìn điêu khắc này đi, không phải từ nhà điêu khắc nổi tiếng nào làm, cũng không dùng chất liệu gỗ quý báu gì, thậm chí không tinh tế chút nào mà dì báo ra giá năm nghìn cao ngất ngưởng?!”

Trần Nhất Khả nói xong kéo Cố Khanh muốn đi: “Khanh Khanh, chúng ta đi."

Cố Khanh cũng đi theo vài bước. Hai người đếm thầm trong bụng, một giây, hai giây, ba giây

Người phụ nữ trung niên ở phía sau nhanh chóng nói: "Giá tiền có thể bàn lại, trả giá được mà!”

Người phụ nữ trung niên chợt nhận ra hai cô gái trẻ không biết cách mua đồ ở đây, thấy giá cao liền rời đi.

Cái gọi là thét giá cao ngất trời trả giá xuống từ từ, bà ta chỉ nâng giá cao thăm dò, thế mà người ta bỏ đi luôn. Nếu không phải gần đây khó buôn bán, mấy ngày trời chỉ bán được vài vật đeo nhỏ thì bà ta lười để ý hai người.

Trần Nhất Khả và Cố Khanh do dự một chút lại trở về.

Cố Khanh nói: “Dì hãy cho giá thực đi.”

Người phụ nữ trung niên cũng lười nói nhiều: “Mấy cái nhỏ mười tệ một cái, cỡ vừa thì một trăm tệ một cái, lớn một chút thì tùy, như chim ưng kia, không cho một nghìn là tôi tuyệt đối không bán."

Thật ra người phụ nữ trung niên vẫn báo giá hơi cao. Những tượng gỗ này đa số là bà ta mua từ trong thôn, cái nhỏ chỉ cần năm cái mười tệ, rẻ mạt.

Cố Khanh giả vờ lựa chọn thật lâu mới cầm pho tượng Quan Âm to cỡ bàn tay lên. Trần Nhất Khả ở bên cạnh thấy thú vị nên cũng mua móc đeo hình cá chép nhỏ, hai người mua tổng cộng là mười tệ.

Người phụ nữ trung niên cười lấy tiền, chờ Cố Khanh và Trần Nhất Khả đi xa mới phun nước miếng: "Không có tiền mà lề mề như vậy!"

Từ Hạo Hoa ở bên này thì thở hổn hển đi từng bước trên đường núi, rốt cuộc đến chùa Tích Vân ở giữa sườn núi.

Còn chưa vào cửa đã nghe tiếng niệm Phật từ bên trong, nghe kỹ thì dường như một đám người cùng tụng kinh. Xem ra là phương trượng Từ Vân đang giảng giải kinh Phật đúng như trên Weibo tuyên truyền.

Nói cũng kỳ lạ, Từ Hạo Hoa rõ ràng nghe không hiểu, nhưng nghe một lúc thì cảm giác nỗi lòng nôn nóng vì kiếp hoa đào bỗng chốc bình tĩnh hơn nhiều. Như vậy xem ra phương trượng của chùa Tích Vân có bản lĩnh thật, trong lòng Từ Hạo Hoa càng mong đợi hơn.

Chương 46: Vô Đề

Từ Hạo Hoa đứng ở cửa chờ một lúc, nghe tiếng tụng kinh bên trong ngừng lại gã mới bước vào.

Một chú tiểu bước tới muốn tiếp đãi Từ Hạo Hoa, nào biết bị gã lơ đẹp, gã đi thẳng đến chủ trì già lông mày, râu trắng như tuyết ngồi ở tận cùng bên trong.

Từ Hạo Hoa nói: "Phương trượng, tôi có việc muốn mời ngài hỗ trợ."

Chú tiểu theo sau Từ Hạo Hoa, trong lòng sốt ruột. Thí chủ này bị sao vậy chứ? Sao có thể không nói rõ nguyên do đã xông thẳng đến trước mặt phương trượng?!

Phương trượng Từ Vân râu và chân mày trắng lắc đầu với chú tiểu, ra hiệu hãy lui xuống.

"A di đà phật."

Phương trượng Từ Vân nhìn thoáng qua Từ Hạo Hoa, tuy không thể xem khí vận quanh người của gã nhưng chủ trì già rồi thành tinh, có thể nhìn ra chút gì từ tướng mạo: “Thí chủ bị hoa đào làm phiền não?”

Chủ trì già chỉ nhìn một cái đã chỉ ra vấn đề của gã, Từ Hạo Hoa càng cảm thấy ông ấy có bản lĩnh thật, thế là kể ra việc mình mua thẻ gỗ hoa đào rồi bị hoa đào quấn thân thành kiếp hoa đào.

Từ Hạo Hoa hỏi: “Chủ trì, thứ này có thể hóa giải không?”

"A di đà phật. Nếu sự tình thật sự như thí chủ đã nói, như vậy

thí chủ cho dù mệnh cách phong lưu cũng không nên gặp kiếp hoa đào nghiêm trọng như vậy. Thẻ gỗ hoa đào này mới là then chốt, tác dụng của thẻ gỗ hoa đào hẳn là chiêu hoa đào định mệnh, chắc do pháp khí xảy ra vấn đề."

Sau khi phương trượng Từ Vân nghe rõ nguyên do thì nhìn Từ Hạo Hoa, nói: “Thí chủ hãy giao thẻ gỗ cho bần tăng, khiến bần tăng trừ bỏ tác dụng ảnh hưởng nhân duyên, sau đó thí chủ trai giới tắm ba ngày trong chùa này, chắc sẽ khôi phục.”

Lời này thốt ra khiến Từ Hạo Hoa ngẩn ngơ.

“Nhưng nhưng mà thẻ gỗ hoa đào đã bị tôi vứt rồi!”

Trong lòng Từ Hạo Hoa có dự cảm không may.

Quả nhiên, phương trượng Từ Vân sửng sốt, nói tiếp: “Thí chủ, thẻ gỗ này là ngọn nguồn, cho dù thí chủ vứt bỏ thì nó vẫn luôn ảnh hưởng thí chủ. Nếu không có thẻ gỗ thì sự tình sẽ khó khăn rất nhiều, thí chủ ít nhất phải ở trong chùa nửa tháng thì bần tăng mới có thể từ từ xua tan hơi thở hoa đào trên người thí chủ.”

Phương trượng Từ Vân ôm lòng từ bi của người xuất gia, đưa ra phương án thứ hai.

Nghe nói ở trong chùa nửa tháng, Từ Hạo Hoa lắc đầu liên tục: “Không, không được, phương trượng, tôi là học sinh, không thể xin nghỉ lâu như vậy, nếu lỡ bị cha mẹ của tôi biết sẽ đánh chết tôi!”

Phương trượng Từ Vân thở dài, lại nói: “Bần tăng thật sự không rành về nhân duyên, tạm thời không nghĩ ra phương pháp nào càng dễ dàng hơn. Nhưng bần tăng biết chút thuật xem tướng, có thể nhìn ra không lâu sau kiếp hoa đào của thí chủ sẽ được giải trừ.”

Nói xong, phương trượng Từ Vân lấy một chiếc bùa bình an màu vàng từ ống tay áo ra đưa cho Từ Hạo Hoa.

"Thí chủ, bùa bình an này hẳn là có thể tạm ngăn kiếp hoa đào, nhưng hiệu quả chỉ có ba ngày. Thí chủ trở về hãy cố suy xét đi.”

Từ Hạo Hoa hơi do dự rồi vươn tay nhận lấy bùa bình an, lắp bắp hỏi: “Cái này cần bao nhiêu tiền?"

Phương trượng Từ Vân niệm Phật: “Bần tăng tu là công đức, không cần tiền. Nếu thí chủ có lòng, sau khi giải quyết sự tình cố gắng làm nhiều chuyện tốt, vậy thì bần tăng cũng xem như không uổng công.”

Lời này khiến Từ Hạo Hoa đinh ninh phương trượng Từ Vân sẽ đòi tiền bỗng chốc đỏ mặt tía tai, không dám tiếp tục hỏi nhiều.

Chương 47: Vô Đề

Sau khi từ biệt phương trượng Từ Vân, Từ Hạo Hoa xuống núi.

Trên đường về Từ Hạo Hoa luôn suy nghĩ, rõ ràng phương trượng Từ Vân nói ít nhất cần nửa tháng, rồi lại nói xem tướng mạo của gã chỉ cần qua vài ngày là sẽ giải quyết, chẳng lẽ thẻ gỗ còn nằm trong thùng rác ký túc xá chưa bị bỏ?

Từ Hạo Hoa cầm một chiếc bùa hộ mệnh thoạt nhìn thủ công hơi sơ sài đi xuống núi. Gã định trở về ký túc xá tìm thật kỹ, căn cứ tốc độ gom rác của phòng ngủ bọn họ thì không chừng thẻ gỗ còn ở yên trong thùng ác!

Từ Hạo Hoa ôm kỳ vọng như thế chạy về trường học.

Bên kia, cuối cùng thì Cố Khanh và Trần Nhất Khả cũng từ phố Đồ Cổ đi dạo đến phố Phong Thủy.

So với phố Đồ Cổ náo nhiệt, phố Phong Thủy lạnh lẽo rất nhiều, nhìn chỉ là một con phố cổ xưa, dọc đường cũng không được vài người. Hai bên là cửa hàng, không ai bày quán ở ven đường.

Trần Nhất Khả ôm cánh tay của Cố Khanh, hỏi: "Khanh Khanh, rốt cuộc cậu muốn mua cái gì vậy?”

Cố Khanh nói: "Gần đây đọc được một số thứ thú vị trên mạng, cảm thấy bùa chú cũng thú vị, định mua ít công cụ học làm mấy lá bùa chơi.”

Trần Nhất Khả hoài nghi nhìn Cố Khanh: “Cậu biết làm

không?”

Đa số người nhận giới trị quan khoa học sẽ cảm thấy bùa chú là thứ không đáng tin, Trần Nhất Khả vốn là thanh niên nghiêm túc tin tưởng khoa học, chẳng qua lần trước coi tướng Cố Khanh tính siêu chuẩn khiến Trần Nhất Khả hơi mong đợi với huyền học.

“Nếu chưa từng học thì có khi nào vẽ ra thứ có hiệu quả kỳ lạ gì không?” Trần Nhất Khả nghi ngờ đặt câu hỏi, cảm thấy nếu không ổn thì sẽ kéo Cố Khanh về.

Cố Khanh nói đủ điều bảo đảm mình sẽ không vẽ lung tung mới khiến Trần Nhất Khả đồng ý cùng cô đi mua đồ vẽ bùa.

Trong phố Phong Thủy, chênh lệch giàu nghèo giữa các cửa hàng hai bên đường hơi bị rõ ràng, một số cửa hàng trang trí lộng lẫy, cũng có cửa hàng sập xệ khiến người không muốn xem lần thứ hai.

Trần Nhất Khả chỉ hướng một cửa hàng bề ngoài cấp cao rộng rãi, nhìn liền rất đáng tin, biểu hiệu viết Thụy Phúc Trai, cô ấy nói: "Khanh Khanh, chúng ta đi tiệm đó đi, trông khá đáng tin.”

Cố Khanh tập trung nhìn kỹ, tiếp đó chậm rãi lắc đầu. Cô nhìn cửa hàng xung quanh, chỉ hướng một cửa hàng pháp khí phía đối diện Thụy Phúc Trai, nơi ấy xập xệ thậm chí không có biển hiệu:

"Chúng ta đi nơi đó."

Trong mắt Cố Khanh nhìn thấy thứ mà Thụy Phúc Trai rộng lớn xa hoa bán chẳng có chút khí tràng đặc biệt, toàn là thứ lừa người.

Ngược lại cửa hàng đối diện, tuy không có biển hiệu, hơi xập xệ, nhưng trước cửa treo một chiếc gương bát quái có thể nói là

pháp khí thượng đẳng, khiến nguyên cửa hàng nằm trong phạm vi bảo hộ của gương, người cùng nghề cảm giác liền biết ngay cửa hàng này đáng tin.

Cố Khanh nói xong đã nhấc chân đi vào trong, Trần Nhất Khả bất đắc dĩ cũng đi theo.

Đang là buổi chiều, trong cửa hàng không có khách. Một người đàn ông trung niên thân hình hơi mập nằm sấp trên quầy dường như đang ngủ.

Bị tiếng động vào cửa của Cố Khanh và Trần Nhất Khả đánh thức, người đàn ông trung niên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về hướng cửa.

Thấy là hai cô gái đứng ở cửa thì người đàn ông trung niên đổi tư thế ngồi thả lỏng, hỏi:

“Muốn mua gì?”

Người đàn ông trung niên không nhìn hai cô gái, ngồi trên ghế không nhúc nhích, bộ dạng thích thì mua không thì thôi. Hai bên râu kẽm đặc biệt đối xứng cộng thêm mặt tròn hơi mập không hợp với tính cách lười để ý này.

Chương 48: Vô Đề

Trần Nhất Khả khá bất mãn với thái độ đó, đang định tiến lên nói mấy câu thì bị Cố Khanh ngăn cản.

Cố Khanh nhìn người đàn ông trung niên, cũng là chủ tiệm, hỏi: “Tôi muốn mua lá bùa và bút bùa, cộng thêm một ít chu sa, xin hỏi nơi này có bán không?”

Do dự một lúc, không đợi chủ tiệm nói chuyện, Cố Khanh lại thêm một câu: “Lấy rẻ chút.”

Hiện giờ Cố Khanh dựa vào việc phiên dịch trên mạng kiếm đủ phí sinh hoạt, nhưng lá bùa và bút bùa gì đó e rằng ngốn tiền, tạm thời mua thứ rẻ tiền chút để tiết kiệm.

Dường như cô nghe thấy chủ tiệm lạnh lùng hừ một tiếng, râu kẽm cong lên, người đàn ông trung niên nói: “Lá bùa một tờ năm mươi tệ, bút bùa loại kém nhất một cây năm trăm tệ. Chu sa thì rẻ, cô đi tiệm bán thuốc đông y mua là được."

Bởi vì có thể cảm giác được khí tràng lưu động trên người Cố Khanh, nên chủ tiệm mới báo giá pháp khí lá bùa và bút bùa rẻ nhất.

Trần Nhất Khả không kiềm được líu lưỡi: “Ôi mợ, đắt thế!”

Trần Nhất Khả rướn cổ nhìn quầy, một lá bùa chỉ to cỡ bàn tay mà báo giá năm mươi?! Có phải là đang lừa bịp tống tiền không?

Người đàn ông trung niên trưng ra bộ mặt dửng dưng, chỉ hướng Thụy Phúc Trai phía đối diện: “Muốn rẻ thì được thôi, đi đối diện, mười tệ được một xấp, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Nếu không phải thấy cô gái điềm tĩnh này toát ra khí tràng hơi khác biệt thì ông ta đã không bán rẻ như vậy, đồ trong tiệm của ông ta đều là hàng thật!

Chủ tiệm hếch cằm.

Cố Khanh gật đầu với chủ tiệm, đưa tiền qua: “Cho tôi mười lá bùa, một cây bút vẽ bùa.”

Người đàn ông trung niên nhận lấy tiền, đếm xong nói: “Chờ xíu!"

Ông ta đi vào phòng trong nằm phía sau cửa hàng, khi đi ra thì tay cầm một xấp nhỏ lá bùa và một cây bút lông thoạt trông rất bình thường.

Trần Nhất Khả ở bên cạnh trợn to mắt, nhìn muốn mỏi mắt nhưng không thấy những lá bùa và bút bùa này có cái gì khác biệt.

Cố Khanh nhận lấy, kiểm tra trước, thấy trên lá bùa và bút bùa có vầng sáng trắng mờ, tuy ánh sáng khá nhạt nhưng xác thực là hàng thật, mới cất đồ vào túi.

Cố Khanh nói với Trần Nhất Khả: “Được rồi, Nhất Khả, cậu lại đi theo tôi đến tiệm thuốc đông y mua ít chu sa là chúng ta có thể về trường học.”

Trần Nhất Khả đồng ý, chờ ra cửa hàng pháp khí mới kề sát Cố Khanh, hỏi: “Khanh Khanh, cậu có chắc là mình không bị hố không vậy? Sao tôi thấy cái gọi là lá bùa, bút bùa rất bình thường mà.”

Cố Khanh lắc đầu, nói: “Đây là một loại cảm giác. Bùa thật cần trải qua nhiều công đoạn, ngâm vào tài liệu đặc biệt, từ người chuyên nghiệp mới làm ra được, trong lá bùa có khí tràng đặc biệt. Loại giấy vàng của Thụy Phúc Trai phía đối diện đều là dùng máy

móc sản xuất, cúng tổ lúc thanh minh mua tiền giấy ở chỗ đó phỏng chừng cũng không có tác dụng gì."

Trần Nhất Khả gật đầu dù còn rất mơ hồ, cô ấy đi theo Cố Khanh đến tiệm thuốc đông y mua chu sa, sau đó hai người cùng nhau về trường học.

Từ Hạo Hoa từ chùa Tích Vân về trường, vừa vào phòng ngủ, không rảnh chào hỏi bạn cùng phòng đã lao thẳng đến thùng rác, khiến ba tên NET* đang chơi game không phản ứng lại.

(*) Thích ru rú trong nhà, phần lớn ăn bám cha mẹ, không chịu đi làm, không thích giao tiếp xã hội.

Ba người bị động tác lao vào phòng như gió xoáy của Từ Hạo Hoa dọa sợ, giây sau thấy gã đứng sững sờ trước thùng rác rỗng tuếch.

Chương 49: Vô Đề

Cậu trai ngồi gần cửa thấy Từ Hạo Hoa ngây ra cả buổi thì không kiềm được hỏi: "Lão Từ, bị sao thế?"

Một tiếng hỏi liền đánh thức Từ Hạo Hoa.

Gã quay đầu lại, nghiến răng nghiến lợi nhìn ba bạn cùng phòng: "Rácvứt từ khi nào?"

"Cái gì?" Bạn cùng phòng bận chơi game ngoáy lỗ tai, không phản ứng lại gã đang hỏi cái gì.

Từ Hạo Hoa đi qua, đập bàn một cái thật mạnh, phẫn nộ hỏi: "Tôi hỏi là rác trong thùng vứt từ khi nào?!"

Bạn cùng phòng ngồi gần cửa bị sắc mặt đen như mực của Từ Hạo Hoa dọa, cẩn thận dè dặt đáp: "Sáng sáng hôm nay! Hồi sáng tôi còn hỏi có cái gì muốn bỏ không, cậu nói không còn gì."

Nghe câu này Từ Hạo Hoa mới nhớ ra.

Gã ôm đầu, thẻ gỗ hoa đào bị ném đi, hoàn toàn không thể tìm về được nữa, chẳng lẽ gã phải đi chùa Tích Vân ở lại nửa tháng sao?

Từ Hạo Hoa siết chặt bùa hộ mệnh, vắt óc suy nghĩ.

Không đúng!

Nếu Từ Vân đại sư đúng là người tài ba thì tại sao lúc trước nói là chuyện của gã có thể giải quyết trong mấy ngày tới? Nhưng thẻ gỗ hoa đào có thể nhanh chóng giải quyết sự tình đã bị vứt

rồi?

Từ Hạo Hoa sửa sang lại suy nghĩ, chuyển ý nghĩ sang bạn học cùng lớp, người cũng có thể nhìn ra vấn đề của gã nằm ở đâu, chính là Cố Khanh.

...

Hôm sau.

Từ Hạo Hoa lại đến chặn đường.

Bùa hộ mệnh trên tay đúng là hơi có ích, đêm qua không phát sinh chuyện kỳ lạ gì nữa, bạn gái cũng không bệnh thần kinh gọi điện thoại cho gã.

Từ Hạo Hoa đến tìm Cố Khanh, bây giờ Cố Khanh là người duy nhất có thể giúp gã cấp tốc giải quyết kiếp hoa đào.

Chưa đợi Từ Hạo Hoa nói chuyện, Trần Nhất Khả cùng Hách Viện Viện một trái một phải chắn ở trước mặt gã: "Từ Hạo Hoa, cậu muốn làm gì?!"

Lần trước nghe Cố Khanh kể Từ Hạo Hoa chặn đường cô, khiến mấy bạn cùng phòng rất là gai mắt tên này, không ngờ mới cách mấy ngày lại giở chiêu cũ?!

Từ Hạo Hoa không thể tiến lên, đôi mắt trông mong nhìn Cố Khanh: "Cố Khanh, mọi người là bạn học với nhau, cậu hãy giúp tôi đi! Hiện tại chỉ có cậu là giúp được tôi thôi!"

Ý thức được Từ Hạo Hoa lần này thật sự là đến nhờ vả, Trần Nhất Khả và Hách Viện Viện mới hơi lùi lại, nhưng vẫn đứng hai bên trái phải che chở Cố Khanh.

Cố Khanh tập trung nhìn kỹ, hoa đào vẫn còn ở quanh người

Từ Hạo Hoa, chẳng qua tạm thời bị một vầng sáng trắng giống như vòng bảo hộ bao trùm, xem ra Từ Hạo Hoa tìm được cao nhân.

“Chẳng phải cậu đã tìm được cao nhân tạm thời phong hoa đào rồi sao? Người đó không nói cho cậu biện pháp giải quyết?" Cố Khanh hỏi.

Vừa nghe Cố Khanh nhìn thấu có bùa hộ mệnh thì Từ Hạo Hoa càng khẳng định cô có thể giải quyết, vẻ mặt đau khổ nói: "Thẻ gỗ bị tôi vứt rồi, tôi đi tìm người giúp, nhưng phương trượng trong chùa nói không có thẻ gỗ thì phải trai giới tắm trong chùa nửa tháng mới được.”

“Phụt!” Hách Viện Viện nghe nói Từ Hạo Hoa to con phải đi trong chùa trai giới tắm nửa tháng, cộng với biểu cảm nhăn nhó của gã thì không kiềm được cười lên.

Cố Khanh nghe cũng cảm thấy có chút buồn cười, bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự chưa từng giải quyết chuyện như vậy, tôi chỉ biết nhìn.”

Từ Hạo Hoa lắc đầu: “Cố Khanh, cậu nhất định có biện pháp. Phương trượng nói vấn đề của tôi sẽ được giải quyết trong vòng vài ngày, người có thể giúp được thì tôi chỉ có thể nghĩ đến cậu. Tôi có thể cho cậu phí dịch vụ, nói đi, mười nghìn? Hai mươi nghìn? Hay ba mươi nghìn?"

Chương 50: Vô Đề

Trong nhà Từ Hạo Hoa có chút tiền, nếu không thì gã không thể nào theo đuổi bạn gái không chút kiêng dè như vậy, cho nên gã có thể trả được mấy chục nghìn để giải quyết vấn đề.

Cố Khanh đang định nói chính mình thật sự không có cách nào, lại động ý niệm, bỗng nhiên nhớ đến một việc.

Hình như cũng có cách đấy.

Cố Khanh không kiên quyết từ chối, nói: “Vậy đi, ngày mai là thứ bảy, cậu để tôi trở về suy nghĩ một ngày, xem có cách nào không. Nếu thật sự không được thì cậu hãy ở trong chùa nửa tháng đi!”

“Được được được, Cố Khanh, tôi nhờ cả vào cậu. Chỉ cần sự tình được giải quyết, tôi nhất định cho cậu phí dịch vụ hậu hĩnh!”

Nghe Cố Khanh đồng ý giúp thì Từ Hạo Hoa rất vui, hoàn toàn bỏ ngoài tai nửa câu sau, chỉ chờ cô hỗ trợ giải quyết vấn đề.

Chờ Từ Hạo Hoa đi khuất, Thẩm Thần lo lắng nhìn Cố Khanh: “Khanh Khanh, cậu thật sự có biện pháp?"

Cố Khanh vuốt sống mũi, cười cười: “Ngày hôm qua cùng Nhất Khả đi mua đồ tôi còn chưa động vào, vừa lúc có thể làm thử.”

Dù sao kiếp hoa đào của Từ Hạo Hoa không nên nghiêm trọng như vậy, nếu giải quyết theo cách của Cố Khanh thì chẳng những giải quyết vấn đề của gã, còn có thể khiến công tử đào hoa này yên lặng một thời gian.

Vả lại nếu thật sự có số phí dịch vụ lớn vừa lúc trám vào tiền ngày hôm qua mua tượng Quan Âm, lá bùa, bút bùa linh tinh thì cũng giảm bớt căng thẳng thiếu tiền.

Trần Nhất Khả ở bên cạnh há to miệng, muốn nói cái gì nhưng hậm hực khép miệng lại.

Trần Nhất Khả thầm nghĩ: làm được không? Chính Khanh Khanh đã nói từ xưa đến nay chưa vẽ bùa bao giờ, nghe thật không đáng tin chút nào.

Hôm nay Cố Khanh dậy sớm hơn mọi khi, sau khi đánh răng súc miệng thì vội vàng đi tới sân thể dục.

Hiện giờ mỗi ngày thân thể của Cố Khanh đều hấp thu linh khí xung quanh, có thể nói là trạng thái siêu tốt. Bây giờ cô đã dưỡng thành đồng hồ sinh học, mỗi sáng không đúng giờ thức dậy đi sân thể dục luyện một lần thuật luyện thể cơ sở đều sẽ cảm thấy thiếu cái gì đó.

Cố Khanh hoàn thành bài tập rèn luyện một ngày, sau đó tắm rửa dâng hương đương nhiên không thể nào.

Cố Khanh tắm vội rồi rửa tay, lấy ra lá bùa, bút bùa và chu sa đã mua.

Cô định thử vẽ bùa hộ mệnh trước.

Pha bút bùa, chấm bút bùa vào chu sa, sau đó Cố Khanh hắng giọng, tập trung tinh thần.

Ba người sáu con mắt ở bên cạnh cùng nhìn chằm chằm, nín thở không dám nói chuyện, bỗng cảm thấy không khí hơi nghiêm túc.

Cố Khanh tập trung tinh thần, khống chế linh khí trong thân

thể từng chút một tập trung vào đầu bút. Cô hít sâu một hơi, dựa theo cách vẽ bùa hộ mệnh mà trong đầu ghi nhớ, đè bút xuống giấy vàng. Ánh sáng màu trắng nhạt theo chu sa hiện ra trên lá bùa trông càng tươi sáng, dần dà theo động tác của Cố Khanh hình thành một vòng sáng nguyên vẹn.

Lần vẽ bùa đầu tiên của Cố Khanh rất thuận lợi.

Quá thuận lợi, thế cho nên Cố Khanh một nét bút hoàn thành một tấm bùa hộ mệnh, tay cầm bút bùa vẫn chưa phản ứng lại.

Thấy Cố Khanh đứng yên nửa ngày không có động tác, ba người ở bên cạnh lại gần, ngó ngang ngó dọc 'quỷ vẽ bùa' ở trên bàn, nhưng không nhìn ra có gì đặc biệt.

Hách Viện Viện kéo tay áo của Cố Khanh: "Khanh Khanh, vẽ xong chưa?"

Cố Khanh tỉnh táo lại, cẩn thận nhìn bùa hộ mệnh trên bàn, ưm, vốn quanh lá bùa tỏa ánh sáng trắng, hiện tại vẽ xong thì dường như ánh sáng trắng bên mép bùa hộ mệnh tụ tập quanh lá bùa hình thành một lớp bảo hộ như kết giới.

Chắc đây là thành công.

Cố Khanh gật đầu, cầm bùa hộ mệnh lên, chu sa thoáng chốc khô lại bám trên lá bùa.

Chương 51: Vô Đề

Cố Khanh gấp bùa hộ mệnh thành hình tam giác nhỏ, đưa cho Trần Nhất Khả đứng bên cạnh tò mò nhìn: “Các cậu nhìn xem, có phải là cảm giác hơi khác biệt không.”

Cầm bùa hộ mệnh trong tay, Trần Nhất Khả lập tức ngẩn ngơ.

Rõ ràng nhìn bình thường, nhưng khoảnh khắc cầm lấy sẽ cảm thấy tinh thần nâng cao, cả người dường như yên tĩnh lại, rất ấm áp, rất thoải mái.

Thấy biểu cảm của Trần Nhất Khả thay đổi, Hách Viện Viện và Thẩm Thần tràn ngập hứng thú với bùa hộ mệnh trong tay cô ấy: “Sao hả, sao hả? Có cảm giác gì?”

“Cảm giác hả, mấy cậu tự mình cảm giác sẽ rõ ràng hơn.” Khi Trần Nhất Khả đưa bùa hộ mệnh cho Thẩm Thần thì hơi không lưu luyến.

Khoảnh khắc Thẩm Thần nhận lấy cũng ngẩn người, thật sự cảm thấy khác biệt. Khoảnh khắc cầm nó, Thẩm Thần cảm thấy có dòng nước ấm chạy trong người, toàn thân thoải mái, lòng yên ổn.

Hách Viện Viện ở bên cạnh sốt ruột giậm chân: “Mau đưa cho tôi thử với, cũng cho tôi cảm thụ nữa chứ!”

Trong lúc ba người giành nhau thưởng thức bùa hộ mệnh, Cố Khanh đã vẽ hai tấm bùa hộ mệnh khác, gấp xong chia cho nhóm người Trần Nhất Khả: “Ba chiếc, mỗi người lấy một cái đi, chắc sẽ có chút hiệu quả."

Bốn người đều là bạn tốt, chỉ là một tấm bùa hộ mệnh nên

nhận cũng không sao, nhóm người Trần Nhất Khả cảm ơn rồi nhận lấy. Trong ngày thường các bạn cùng phòng luôn âm thầm trợ giúp chính mình, Cố Khanh đã sớm muốn báo đáp một vài thứ, vừa lúc tặng họ bùa hộ mệnh.

Lúc này ba người bạn cùng phòng của Cố Khanh còn không biết chiếc bùa hộ mệnh của cô có hiệu quả thần kỳ thế nào.

Cố Khanh cảm thụ linh khí trong người, ba lá bùa vét sạch linh khí trong thân thể của cô, đang từ từ khôi phục.

Tranh thủ lúc linh khí từ từ khôi phục, Cố Khanh tìm ra bùa chú định đưa cho Từ Hạo Hoa. Đó là một bùa chú chuyên môn đối phó với hoa đào úa, kiếp hoa đào, tên là bùa chém hoa đào, thích hợp nhất cho tình huống của Từ Hạo Hoa.

Có điều, tác dụng của bùa chém hoa đào là chém sạch hoa đào úa và kiếp hoa đào, cuối cùng chỉ còn lại hoa đào định mệnh không bị ảnh hưởng.

Ý tứ là, chỉ cần đeo bùa chém hoa đào, mà bùa chém hoa đào của Cố Khanh đủ mạnh thì phỏng chừng trong khoảng thời gian dài nam thần của khoa phong lưu đa tình của chúng ta - Từ Hạo Hoa sẽ hết đường cua gái, trừ hoa đào định mệnh của gã ra.

Không biết bạn học Từ Hạo Hoa có để bụng điểm này không.

Buổi chiều, Cố Khanh liền kêu Từ Hạo Hoa tới.

Khi Từ Hạo Hoa đến thì hơi thấp thỏm.

Không phải nói cần một ngày sao? Nhanh vậy đã kêu gã đến, không lẽ Cố Khanh cũng chịu bó tay? Trong đầu Từ Hạo Hoa suy nghĩ lung tung.

Cố Khanh hẹn Từ Hạo Hoa gặp trước cửa thư viện, nhóm

người Trần Nhất Khả đã đi vào thư viện đọc sách.

Mãi đến khi Cố Khanh chờ mất kiên nhẫn mới thấy Từ Hạo Hoa lén lút đi hướng nơi này.

Lần trước là ở đây trình diễn bộ phim hai nữ giành một nam, khiến Từ Hạo Hoa có ám ảnh tâm lý với thư viện. Lần này nếu không phải Cố Khanh chỉ định gặp ở cửa thư viện thì gã còn lâu mới tới.

Từ Hạo Hoa căng thẳng hỏi: “Sao rồi Cố Khanh, cậu có biện pháp nào không?”

Cố Khanh không trả lời câu hỏi của gã, mà là nghiêm túc hỏi: "Từ Hạo Hoa, cậu có chắc là muốn giải quyết kiếp hoa đào của mình không?”

Hỏi cũng như không!

Từ Hạo Hoa kiên định gật đầu: “Đương nhiên giải quyết chứ, nếu không thì ngày tháng sau này tôi không sống yên.”

“Nhưng kiếp hoa đào đến từ mệnh cách phong lưu đa tình của cậu, nếu muốn trừ bỏ nó thì khoảng thời gian sau này trừ hoa đào định mệnh đã định sẵn là vợ chồng với cậu, các duyên hoa đào khác đều sẽ bị bài trừ."

Cố Khanh rất có đạo đức nghề nghiệp, báo cho biết tác dụng bùa chém hoa đào của mình trước, miễn cho cuối cùng có hiệu quả nhưng Từ Hạo Hoa bất mãn.

“Cái này”

Từ Hạo Hoa do dự, con người của gã rất thích tán gái, nếu về sau một khoảng thời gian không có hoa đào thì chán chết, nhưng không phá kiếp hoa đào thì không được.

Từ Hạo Hoa đành phải cắn răng đồng ý: "Được rồi, dù gì còn một hoa đào định mệnh."

Từ Hạo Hoa thầm đoán trong đám con gái mà mình đang có thiện cảm thì người nào là hoa đào định mệnh của mình.

Cố Khanh móc bùa chém hoa đào đã gấp sẵn ra khỏi túi, đưa cho Từ Hạo Hoa.

Chương 52: Vô Đề

“Đây, mang vào liền có hiệu quả.”

“Thật không vậy?” Từ Hạo Hoa lẩm bẩm nhận lấy, lập tức cảm thấy xung quanh hơi lạ, dường như có lưỡi dao ở xung quanh, khiến gã lạnh tóc gáy.

Từ Hạo Hoa túm lấy tay áo của Cố Khanh, căng thẳng hỏi: “Cố Khanh, bùa này chắc không phải cậu làm ra để hại tôi chứ? Sao tôi cứ cảm thấy dường như có đao gác lên cổ?”

Cố Khanh khoát tay: “Chém hoa đào mà, chắc chắn phải tràn ngập mũi nhọn rồi, tình huống bình thường."

Trên thực tế, Cố Khanh đã nhìn thấy sương mù hoa đào màu hồng xen lẫn sắc đen bên cạnh Từ Hạo Hoa dần tan biến.

Có vẻ như hiệu quả rất tốt! Cố Khanh sờ cằm.

Được Cố Khanh cho lời chắc chắn đây là tình huống bình thường, Từ Hạo Hoa hơi yên lòng, lại hỏi: “Vậy khi nào mới có hiệu quả?”

Cố Khanh lấy điện thoại ra xem, phỏng đoán tốc độ tan biến của đóa hoa đào thứ nhất bên cạnh Từ Hạo Hoa, cô chỉ hướng chính giữa cửa thư viện, nói: “Cậu đứng ở đây, năm phút sẽ thấy hiệu quả. Nhớ kỹ, thấy cô gái lúc trước có thiện cảm đột nhiên không còn thích cậu nữa tức là hoa đào đã bị chém xuống.”

Cố Khanh nói xong đi vào thư viện.

Hoa đào định mệnh của Từ Hạo Hoa chưa xuất hiện, phỏng

chừng còn phải đợi thêm vài năm nữa, Cố Khanh sẽ không nói ra điều này.

Nhóm người Hách Viện Viện đã chờ ở bên trong một lúc, thấy Cố Khanh liền hỏi: “Sao rồi? Giải quyết được không?”

Cố Khanh đặt ngón trỏ bên môi làm động tác suỵt, tiếp đó gật đầu, chỉ hướng cửa: “Khoảng năm phút sau có kịch vui để xem."

Ba người Trần Nhất Khả lập tức nhìn hướng cửa, tỏ rõ háo hức ăn dưa lê.

Ba người đếm thời gian nhìn ra cửa, Cố Khanh thì xem tốc độ hoa đào tan biến bên cạnh Từ Hạo Hoa.

Khoảnh khắc đóa hoa đào thứ nhất tan biến, Cố Khanh nói nhỏ: “Tới rồi.”

Gần đó, một cô gái xinh đẹp dịu dàng tóc dài xõa vai bước tới.

Nhóm người Hách Viện Viện xoe tròn mắt, bọn họ đều biết cô gái này!

Lần trước ở cửa thư viện là cô gái này biết rõ Từ Hạo Hoa có bạn gái còn chân đạp mấy thuyền nhưng vẫn không chịu buông tay!

Cô gái kia thấy ngay Từ Hạo Hoa đứng ở cửa thư viện.

Cô gái chậm rãi đi tới cửa, hỏi: “Anh đến tìm tôi?”

Từ Hạo Hoa siết chặt nắm tay, gã biết đợt thứ nhất đã tới.

Từ Hạo Hoa nhìn gái xinh của câu lạc bộ văn học mà mình rất có thiện cảm, nói lời thật: “Không phải."

Hai hàng nước mắt chảy xuống từ sau mắt kính, khi Từ Hạo Hoa cho rằng cô gái này sẽ tiếp tục dây dưa chính mình không chịu buông tay thì cô ta tiến lên hai bước.

Bốp!

Từ Hạo Hoa ăn một bạt tai.

"Về sau chúng ta xem như chưa từng biết nhau!"

Chính cô gái này cũng không rõ, tại sao trong khoảnh khắc liền phát hiện những điểm sáng của Từ Hạo Hoa lúc trước hấp dẫn mình giờ bỗng biến mất, giống như đi ra khỏi sương mù vậy. Cô gái lau nước mắt, sau đó tiếp tục đi vào thư viện.

“Ối trời ơi! Khanh Khanh, cậu giỏi quá! Hiệu quả này quả là số một!” Hách Viện Viện phục sát đất hiệu quả bùa chú của Cố Khanh.

Con gái người ta mấy ngày trước còn chết sống không chịu buông tay, bộ dạng như hoa sen trắng, giờ tát tên sở khanh rất dứt khoát, chắc chắn là bỏ rồi.

Từ Hạo Hoa cảm thấy mặt thật đau, siêu mất mặt, bị tát ngay trước công chúng đương nhiên khiến gã tức tối, nhưng nhớ lời Cố Khanh đã nói, hiểu rằng bùa chém hoa đào có hiệu quả.

Di động trong tay gã rung lên, phát hiện là bạn gái gửi tin nhắn.

“Từ Hạo Hoa, vừa rồi anh lại gặp cô gái ở câu lạc bộ văn học kia phải không? Anh giỏi lắm! Tôi suy nghĩ rõ ràng rồi, tôi không cần tên bạn trai lăng nhăng như anh, chúng ta chia tay đi!”

Lại một đóa hoa đào tiêu tan.

Từ Hạo Hoa muốn gửi tin WeChat nhưng phát hiện tin nhắn bị lỗi, biểu hiện là ‘bạn đã không phải bạn tốt của đối phương’.

Từ Hạo Hoa ngây người một lúc, vuốt mặt đi về ký túc xá, chuyện này xem như giải quyết, gã cần đi về tạm nghỉ một lúc.

Sau đó đám bạn học khoa tiếng Trung phát hiện, Từ Hạo Hoa – từng là nam thần của khoa, lăng nhăng thường xuyên thay bạn gái dường như thật sự cải tà quy chánh, chẳng những không đổi bạn gái như chong chóng, thậm chí không yêu đương gì nữa.

Chương 53: Vô Đề

Bốn người bọn Cố Khanh biết sự thật thì lén cười trộm, không phải cải tà quy chánh, rõ ràng là sau khi bị chém hoa đào thì các cô gái đều tránh xa gã.

Còn về phí dụng, sau khi Từ Hạo Hoa xác nhận chính mình đã hoàn toàn không thể cua gái đẹp liền gửi một lần ba mươi nghìn tệ vào tài khoản thanh toán của Cố Khanh, không dám ăn quỵt, bởi vì gã sợ Cố Khanh cho lá bùa khiến gã suốt đời không thể cưới được vợ.

Khai giảng hơn một tháng, chớp mắt đến ngày mười một Quốc Khánh, kỳ nghỉ bảy ngày là một dịp tốt để về nhà nghỉ ngơi.

Cố Khanh đã sớm quyết định sẽ về cô nhi viện một chuyến.

Từ khi sống lại Cố Khanh còn chưa trở về cô nhi viện, nơi ấm áp trong ký ức về sau biến thành phế tích vẫn luôn in dấu trong đầu cô, khiến cô không khỏi băn khoăn hoài niệm.

Lần này Cố Khanh phải trở về hỏi kỹ mẹ Viên, rằng lúc cô bị đưa đi cô nhi viện có tình huống đặc biệt gì không, phải chăng thủ tục trong cô nhi viện không đầy đủ.

Cố Khanh luôn hoài nghi cô nhi viện bị cháy, về sau nói thủ tục không đầy đủ cần bồi thường đều là bởi vì thân thế của cô gây ra.

Cố Khanh tan học về ký túc xá, Hách Viện Viện và Thẩm Thần xách hành lý đã đi trước một bước. Cố Khanh thu thập một bao nhỏ, cũng chuẩn bị đi.

Trước khi đi Cố Khanh nhìn thoáng qua Trần Nhất Khả đang chơi di động, cô nhíu mày dừng bước chân.

Xuất hiện từ bao giờ?

Cố Khanh nhìn thấy giữa hai chân mày của Trần Nhất Khả có một luồng khói đen như ẩn như hiện. Không quá đậm, nhưng khói đen tồn tại khẳng định không phải chuyện tốt gì. Bùa hộ mệnh mà Cố Khanh đưa cho Trần Nhất Khả đang nằm trong túi của cô ấy tỏa ra ánh sáng màu trắng ngăn cản khói đen lan tràn.

Cố Khanh nhíu mày hỏi: "Nhất Khả, trong lúc nghỉ lễ cậu sẽ đi ra ngoài chơi hả?"

Trần Nhất Khả nhắn tin điện thoại, nghe vậy gật đầu nói: "Đúng rồi, cha mẹ nói sẽ mang tôi về quê của bà nội, gần đây sức khỏe của bà nội không tốt, muốn đi thăm bà."

Khoảnh khắc nói muốn về quê nhà bà nội thì khói đen giữa hai chân mày của Trần Nhất Khả hoàn toàn hiện ra.

Cố Khanh không nhìn ra vấn đề nằm ở chỗ nào, nhưng chắc chắn là có trục trặc trong chuyến đi về nhà bà nội của Trần Nhất Khả.

Cố Khanh do dự một chút, nhấn mạnh nói: "Vậy trên đường đi cậu hãy cẩn thận chút, nhớ luôn mang theo bùa bình an tôi tặng cậu."

Bởi vì Cố Khanh nhấn mạnh nên Trần Nhất Khả giật thót tim, nhớ lại cô xem tướng siêu chuẩn và kiếp hoa đào của Từ Hạo Hoa.

Trần Nhất Khả sờ bùa hộ mệnh trong túi, gật đầu nói: "Đợi về nhà tôi sẽ xỏ dây đỏ đeo lên cổ."

Trần Nhất Khả biết là nếu Cố Khanh cố ý mở miệng nói, vậy

chuyến về quê này của mình sẽ không yên ổn, nên cẩn thận thì hơn.

Còn về xin phép cha mẹ không về, không nói tới bà nội bị bệnh cô ấy phải về thăm, Trần Nhất Khả phỏng chừng mình nói ra những chuyện huyền diệu này chưa chắc khiến cha mẹ chịu tin.

Cố Khanh nghĩ rằng, khói đen cũng không dày đặc, phỏng chừng chỉ là họa nhỏ, chắc bùa hộ mệnh có thể ứng phó, thế là cô chào Trần Nhất Khả rồi bước lên xe về nhà.

Cô nhi viện thu nhận Cố Khanh nằm ở thành phố H gần thành phố S, một thành phố nhỏ hạng ba, có tên là cô nhi viện Từ Tâm. Đi xe thì hai tiếng là về tới nơi.

Sau khi mua vé, Cố Khanh đi xe đò đường dài, chọn một vị trí ở giữa mà hơi thiên về phía sau, cô đặt túi vào mé trong, ôm chặt, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Thời gian dài căng thẳng tinh thần, lúc này sắp về cô nhi viện khiến Cố Khanh không chống đỡ nổi nữa, bất giác thiếp ngủ, không biết xe bắt đầu chạy từ khi nào.

Lúc Cố Khanh lần nữa tỉnh lại là xe đang chạy bị xóc nảy mạnh một cái, khiến người trên xe, bao gồm cô bị đánh thức.

Cố Khanh mở mắt ra, phát hiện trong xe đã ngồi đầy người.

Phía trước Cố Khanh có một đôi vợ chồng, người vợ ôm em bé sơ sinh. Em bé ăn no vốn đang ngủ nào ngờ xe xóc nảy khiến bé tỉnh lại, bắt đầu khóc toáng lên.

Chương 54: Vô Đề

“Oe oe oe!”

Người vợ ôm con, vừa ngâm nga giọng dịu dàng vừa vỗ nhẹ người em bé, hy vọng em bé yên lặng.

Chiêu này lúc bình thường siêu có hiệu quả vậy mà bây giờ vô dụng!

Người vợ cảm thấy kỳ lạ, bé nhà mình ngày thường siêu ngoan, dù có khóc cũng chỉ rên vài tiếng, được dỗ sẽ yên lặng, bây giờ chỉ là xe xóc nảy làm bé giật mình, không có lý nào cứ khóc mãi như vậy chứ?

Người vợ chuyển ánh mắt cầu trợ giúp sang người chồng ở bên cạnh:

“Chồng ơi”

Người chồng nhận lấy em bé, sờ trán của con, không bị bệnh, anh ấy ôm dỗ một lúc nhưng vẫn vô ích.

Người chồng lấy bình sữa còn ấm ra khỏi ba lô của vợ định cho con bú, em bé đẩy bình sữa rời khỏi bên miệng mình, tiếp tục khóc không ngừng.

Cố Khanh trầm mặc nhìn mọi thứ trước mắt.

Em bé sơ sinh không phải bởi vì xóc nảy hoặc là khó chịu mà khóc.

Mắt của trẻ sơ sinh thuần khiết, có thể nhìn thấy thứ mà rất

nhiều người bình thường không thấy được.

Cố Khanh có thể rõ ràng nhìn thấy vừa rồi xóc nảy một lần, tiếp đó một con quỷ què chân bỗng nhiên xuất hiện trên xe.

Nó đứng ở giữa xe, vừa lúc ngay phía trước hai vợ chồng mang theo em bé sơ sinh, trẻ con có thể thấy 'thứ' kỳ lạ đột nhiên xuất hiện này, bị dọa nên mới khóc mãi không ngừng.

Nhìn thời gian qua đã lâu mà em bé vẫn cứ khóc, nhiều người trong xe bắt đầu nhỏ giọng oán trách.

Cố Khanh thở dài, nói với người phụ nữ ở phía trước:

"Có lẽ con của cô bị dọa sợ, hãy che mắt của bé lại rồi dỗ thử xem, chắc bé sẽ ngoan ngay."

Người kia liếc qua Cố Khanh, tuy cảm thấy một cô gái sao mà biết cách dỗ con nít, nhưng bây giờ không có biện pháp nào, cô ta ôm em bé, làm theo cách Cố Khanh chỉ.

Nói cũng kỳ lạ, đơn giản che mắt em bé lại, tiếng khóc lập tức nhỏ đi nhiều, chỉ là còn một chút thút thít.

Hai vợ chồng kinh ngạc nhìn nhau một cái, sau đó tiếp tục dỗ con.

Cố Khanh thừa dịp bọn họ không chú ý, giả vờ bóp tay em bé chơi, rót một luồng linh khí vào tay em bé. Đứa trẻ cảm thấy thoải mái, dần ngừng khóc, mút núm vú cao su lại rơi vào giấc ngủ say.

Nhưng Cố Khanh rót linh khí vào khiến quỷ hồn què chân chú ý.

Bây giờ đã muộn rồi, sắc mặt hơi tối, quỷ hồn nam què chân ước chừng mạnh hơn Vương Thanh Thanh, ít nhất từ khi hắn xuất

hiện trong xe đến bây giờ luôn giữ bề ngoài bình thường. Nếu không phải bởi vì thân thể hiện ra bán trong suốt, hơn nữa quanh thân không có 'sinh khí' mà chỉ người sống mới có, Cố Khanh đều chưa chắc có thể nhận ra đây là một con quỷ.

Hắn theo linh khí quay đầu, liền phát hiện Cố Khanh ngồi ở ghế sau, hắn mở miệng nói chuyện, bởi vì mang theo âm khí nên nghe có vẻ u ám:

"Ngươi nhìn thấy ta?"

Cố Khanh không quan tâm con quỷ này.

Xe đầy ắp người, nếu Cố Khanh đột nhiên làm hành động khác thường sẽ bị xem là người điên.

Dường như quỷ hồn què chân chỉ tùy tiện hỏi, Cố Khanh không đáp lại thì hắn cũng không phật lòng, tiếp tục xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài xe, dường như chờ xe đến trạm kế tiếp thì sẽ đi xuống như người bình thường.

Sau khi xe đến trạm thành phố H, quỷ hồn biến mất.

Lúc xuống xe, em bé nằm trong ngực hai vợ chồng tỉnh dậy.

Lần này em bé ngủ ngon, cho nên tinh thần rất tốt, luôn há miệng cười, nước miếng chảy ra.

Đặc biệt lúc bé nhìn thấy Cố Khanh, dường như vì được cô rót cho ít linh khí khiến bé ghi nhớ loại hơi thở này, nên cứ cười với cô, còn vươn tay đòi ôm, đáng yêu đến mức khiến cô muốn hét to.

Cố Khanh không ôm em bé, chỉ nắm bàn tay nhỏ chơi với bé một lúc.

Xe bus đi cô nhi viện chạy tới gần Cố Khanh mới phất tay với

em bé, lên xe.

Bên kia, Trần Nhất Khả cũng trở về nhà.

Thấy cha mẹ đã thu thập xong đồ đạc bỏ lên xe, chỉ còn chờ cô ấy trở về là xuất phát.

“Chúng ta đi nhà bà nội ngay bây giờ sao?” Trần Nhất Khả nghi hoặc hỏi.

Có phải là quá sốt ruột rồi không?

Nhà họ Trần có thể nói là kết hợp quyền và tiền. Cha Trần Trần Dương Minh vào khoảng thời gian trước thành công gỡ bỏ chữ ‘phó’ gắn trước tên mình, thành thị trưởng của thành phố S. Mẹ Trần Lư Nguyệt là con gái của chủ tịch công ty khoa học kỹ thuật điện tử Bằng Trình, tuy không có quyền kế thừa, nhưng trong tay nắm số lượng cổ phần không nhỏ.

Chương 55: Vô Đề

Lư Nguyệt nghe thấy con gái trở về nhà, bĩu môi hướng chồng mình:

“Thì dạo này sức khỏe của bà nội con không được tốt, cha con khó khăn lắm mới nghỉ, đương nhiên vội vàng muốn trở về thăm.”

Nếu như nói Lư Nguyệt sinh ra đã ngậm thìa vàng, vậy thân phận địa vị của Trần Dương Minh hiện tại đều là dựa vào bản thân ông dốc sức làm ra.

Nhà Trần Dương Minh ở nông thôn, tự mình cố gắng đậu đại học, sau đó cùng bạn học Lư Nguyệt yêu nhau.

Có lẽ ai không hiểu tình huống nhà họ Trần sẽ nói Trần Dương Minh là phượng hoàng nam, dựa vào tiền của Lư Nguyệt mới đi đến hôm nay.

Nhưng trên thực tế, Trần Nhất Khả đã học đại học rồi mà nhà họ vẫn luôn sống như người bình thường, ví dụ chiếc xe của Trần Dương Minh đã chạy mười năm chưa đổi chiếc mới.

Khoảng thời gian trước Trần Dương Minh bận rộn công tác trong thành phố, mỗi ngày về nhà không được ngủ yên giấc, dù biết mẹ già ở dưới quê ngã bệnh thì ông cũng không có thời gian rảnh đi thăm bà cụ.

Bây giờ công việc tạm thời ổn định, lại có kỳ nghỉ ngày mười một, Trần Dương Minh muốn lập tức đi về thăm mẹ mới yên lòng.

Thấy Trần Dương Minh sốt ruột muốn về quê, làm vợ và con gái cũng đành phải đi theo, đi lên chiếc xe cũ mười năm của ông.

Vừa lên xe, Trần Nhất Khả liền cảm giác bùa hộ mệnh đeo trên cổ nóng lên, tiếp đó bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô ấy nói với cha mẹ ngồi ở đằng trước:

“Cha mẹ, hãy thắt dây an toàn."

Trần Nhất Khả ngồi ở ghế sau cũng đeo dây an toàn vào.

Lư Nguyệt cười nói:

“Con bé này, chuyện đó còn cần con nói sao?”

Trần Nhất Khả nhìn lại, cha mẹ đã sớm thắt dây an toàn.

Bởi vì nhà bà nội ở vị trí hơi hẻo lánh, gia đình ba người lên xe lập tức xuất phát.

Mới đầu Trần Nhất Khả còn cố nâng cao tinh thần, từ khi nghe Cố Khanh nhắc nhở phải ‘cẩn thận’ thì cô ấy trở nên mẫn cảm, nhìn nơi nào đều lo lắng sẽ có nguy hiểm.

Nhưng Trần Nhất Khả vội vã về nhà rồi lại cố nâng cao tinh thần đi nhà bà nội, rất nhanh cô ấy buồn ngủ mơ màng thiếp đi.

Trần Nhất Khả đang ngủ và Lư Nguyệt có chút mơ hồ, hai người không biết rằng Trần Dương Minh cũng hơi mệt mỏi, ông vì nhanh chóng về nhà mà lựa chọn đường nhỏ mình không quen thuộc.

...

Xe đến trạm.

Cố Khanh xuống xe, quẹo qua quẹo lại một lúc thì thấy một cô nhi viện cỡ nhỏ, bên trên treo biển cô nhi viện Từ Tâm.

Trên đất trống ở bên cạnh có các loại đồ chơi gỗ làm bằng tay, còn có xích đu, hơn hai mươi đứa trẻ có lớn có nhỏ đang vui vẻ chơi đùa.

"Ha ha, cao chút nữa, cao hơn nữa đi, ha ha ha ha ha ha!"

Hai cô bé một lớn một nhỏ đang chơi xích đu.

Cô bé nhỏ tuổi hơn mắt sắc, thoáng chốc trông thấy Cố Khanh:

"Chị Khanh Khanh về rồi! Chị Khanh Khanh về rồi!"

Đám nhóc nghe tiếng reo thì sửng sốt, sau đó ùa ra cửa như ong vỡ tổ, luôn miệng kêu 'chị Khanh Khanh'.

Cố Khanh cười ôm các em, sau đó bế bé nhỏ nhất, cũng là cô bé đầu tiên phát hiện cô trở về. Cố Khanh lấy một nắm kẹo trong túi xách tay ra giao cho cô bé lớn nhất, dặn chia cho mọi người cùng ăn.

Trong nhà, một bà già tóc hoa râm nghe tiếng la nên đi ra. Mắt của bà đã không còn tỏ tường, nghe tiếng la của đám nhóc mới nhận ra người ôm đứa bé nhất là Cố Khanh.

Mẹ Viên nở nụ cười hiền lành:

"Khanh Khanh về rồi à."

Cố Khanh buông cô bé xuống, xua đám trẻ đi chơi, cô tiến lên hai bước nắm lấy tay của mẹ Viên, mắt ngấn lệ:

"Con về rồi mẹ Viên."

Mẹ Viên mỉm cười, vươn tay lau nước mắt trên mặt Cố Khanh:

“Con bé này, mới rời đi hơn một tháng mà sao đã khóc nhè rồi?”

Cố Khanh nghe vậy mới phát hiện nước mắt đã bất giác chảy xuống.

Không phải cô rời đi một tháng mà là cách một đời!

Đời trước cô và mẹ Viên đã cách biệt âm dương, đám nhỏ trong cô nhi viện cũng tứ tán các phương, không còn gặp lại nhau. Trở lại thời đại học, Cố Khanh cảm kích nhất là cô nhi viện và mẹ Viên vẫn còn bình an, chưa phát sinh chuyện gì.

Cố Khanh dìu mẹ Viên vào văn phòng của bà, lấy một xấp tiền ra khỏi túi xách tay, có ba mươi nghìn tệ, là phí dịch vụ lúc trước cô giúp Từ Hạo Hoa giải quyết vấn đề, cô cố ý sớm rút tiền.

Chương 56: Vô Đề

Cố Khanh nói:

"Mẹ Viên, xin hãy nhận lấy số tiền này, mua đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp cho bọn nhỏ, học tập dụng cụ gì đó, cái nào nên đổi thì hãy thay mới.”

Tay của mẹ Viên khẽ run.

Cố Khanh là sinh viên nữ năm hai, thường ngày chỉ miễn cưỡng kiếm chút phí sinh hoạt, cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?!

Mẹ Viên không muốn hoài nghi đứa trẻ mình một tay nuôi lớn làm chuyện xấu, hỏi: "Số tiền này con kiếm ở đâu ra?”

Cố Khanh đã chuẩn bị từ trước.

Cô mở ra điện thoại, vào trang web phiên dịch, chỉ ra nhiệm vụ phiên dịch mình vừa làm và cấp bậc của mình, nói:

“Con học tiếng Pháp và tiếng Nhật, hiện tại làm phiên dịch trên mạng. Mẹ nhìn này, đây là nhiệm vụ phiên dịch gần đây của con, làm xong có ba nghìn tệ.”

Mẹ Viên đeo kính mắt xem một lúc mới hơi yên tâm, nhưng vẫn không chịu thu tiền:

“Con đã là cô gái trưởng thành, khó khăn lắm mới kiếm được chút tiền, mua quần áo mỹ phẩm cho mình đi, miễn cho bị bạn bè xem thường."

Cố Khanh lại nói: "Trong tay con còn một chút tiền, mẹ hãy

yên tâm. Hơn nữa con tìm được việc kiếm nhiều tiền rồi, về sau sẽ liên tục có tiền, mẹ đừng sợ con không có tiền."

Cố Khanh nói một hồi mẹ Viên mới chịu nhận số tiền kia.

"Đúng rồi." Cố Khanh cố ý vô tình hỏi: “Mẹ Viên, con nghe bạn học nói bây giờ tra cô nhi viện nghiêm khắc lắm, phải xử lý nhiều thủ tục, nếu không có thủ tục đầy đủ chẳng những bị phạt tiền, còn hủy cô nhi viện. Chỗ chúng ta chắc không có vấn đề gì chứ?”

Mẹ Viên không rõ tại sao Cố Khanh đột nhiên hỏi điều này, chỉ cho rằng cô quan tâm tình huống của cô nhi viện, nghiêm túc trả lời:

“Thủ tục của cô nhi viện chúng ta tuyệt đối không có vấn đề, mỗi năm mẹ đều kêu Tiểu Hà đi xác nhận với ngành tương quan, cô nhi viện chúng ta hoàn toàn chính đáng.”

Tiểu Hà là con gái của mẹ Viên, Cố Khanh gọi là chị, cũng hỗ trợ trong cô nhi viện.

Cố Khanh nghe mẹ Viên nói, cô không để bà nhìn thấy ánh mắt mình thay đổi. Nếu mẹ Viên nói là thật thì đời trước cô nhi viện bị cháy, tất cả tư liệu đều bị đốt sạch đúng như suy đoán của cô, không phải chuyện ngoài ý muốn?!

Cố Khanh nhớ lại, mẹ Viên bị phỏng, cuối cùng vết thương lở loét qua đời. Ngành tương quan nói thủ tục của cô nhi viện không đầy đủ, dường như chị Tiểu Hà còn la hét vài ngày rằng không thể nào. Nhưng về sau, không biết tại sao Tiểu Hà không la ó nữa, một mực giữ im lặng, về sau không còn gặp chị ta nữa.

Nay xem ra không thoát khỏi mấy chữ uy hiếp và dụ dỗ.

Cố Khanh cười cười, đổi đề tài:

“Vậy mẹ Viên còn nhớ ngày xưa con đến cô nhi viện như thế nào không?”

“Sao không nhớ được chứ!”

Mẹ Viên híp mắt, dường như trở lại hơn hai mươi năm trước:

“Hôm đó mẹ ra cửa sớm, thấy con hồi ấy còn là em bé sơ sinh bị đặt ở trước cửa, tã lót quấn người là tơ lụa mới tinh, bên trong kẹp vải bông, đáng yêu như ngọc tuyết.”

“Thời đó mà dùng loại vải dệt như vậy thì mẹ chắc chắn con là con của nhà giàu, không thể nào bị đưa đến cô nhi viện! Mẹ còn cố ý báo cảnh sát, nghĩ rằng có người lạc mất con chắc sẽ quay về tìm. Nhưng từng ngày trôi qua, con lớn phổng phao nhưng vẫn không có người đến tìm.”

Cố Khanh nghe mẹ Viên kể, chân mày nhíu lại. Sự tình càng lúc càng phức tạp.

Nếu năm đó chính mình là bị người ta trộm đi bỏ ở cô nhi viện, vậy mẹ Viên đã báo cảnh sát, không có lý nào cha mẹ không tìm được chính mình, chỉ có thể nói là có sức mạnh nào đó cản trở bọn họ.

Nhớ lại cô chủ Hoắc gây ra cái chết cho mình, nếu kẻ bắt cóc có liên quan với nhà họ Hoắc, vậy thì bọn họ muốn mặt dây ngọc thì nên sớm tìm đến cô, chứ không phải đợi cô tự đi Bắc Kinh, khiến cô Hoắc ngẫu nhiên phát hiện ra chính mình.

Nghĩ như vậy, chuyện năm xưa chắc có ba phe.

Phe thứ nhất là cha mẹ của cô, ước chừng họ tích cực tìm cô.

Chương 57: Vô Đề

Phe thứ hai là kẻ bắt cóc cô, hẳn là bọn họ tìm mặt dây ngọc mà cô mang trên người, bọn họ không quan tâm cô sống hay chết, là phe cô chủ nhà họ Hoắc.

Phe thứ ba phỏng chừng chờ phe thứ hai bắt cóc cô xong chặn đường trộm cô đi, rồi đặt ở cô nhi viện. Người này hẳn là muốn khiến cho cô sống, nhưng không chừng người đó đã chết rồi, nên tin tức về cô cũng bị đứt đoạn.

Cố Khanh nhìn về hướng mẹ Viên, nếu đời trước bà gặp họa vì bị cô liên lụy, vậy cô phải trước tiên bóp chết nhân tố này.

"Mẹ Viên, hiện giờ con muốn tìm cha mẹ của mình, mẹ có thể cho con những tư liệu năm xưa con đến cô nhi viện được không?"

Con nít ở cô nhi viện sau khi lớn lên cũng có nhiều người yêu cầu giống như vậy, mẹ Viên gật đầu, nói:

"Đương nhiên là được, hôm nay mẹ sẽ sửa sang lại xong hết, ngày mai đưa cho con."

Cố Khanh do dự một chút, lại nói:

"Mẹ Viên, về sau nếu có người đến cô nhi viện hỏi thăm về con thì mẹ hãy nói là vì nhà con nghèo nên cha mẹ bỏ con trong cô nhi viện được không?"

"Mẹ cũng biết tình huống của con lúc ấy, chắc chắn trong nhà xảy ra chuyện gì, trước khi chưa tìm được người nhà tốt nhất không nên để lộ ra gây thêm trắc trở."

Mẹ Viên khó hiểu, tại sao Cố Khanh phải trịnh trọng nhờ bà che giấu thân thế của cô, dường như chắc chắn có người sẽ tìm tới.

Nhưng đây là đứa trẻ mình nuôi lớn, mẹ Viên biết Cố Khanh có tính độc lập tự lập từ nhỏ, cho nên bà liền đồng ý.

“Được rồi, chúng ta không nói những chuyện này nữa. Mẹ Viên, con mang một món quà cho mẹ này, chắc chắn mẹ sẽ thích.”

Cố Khanh lấy ra một hộp gỗ đưa cho mẹ Viên.

Mẹ Viên hân hoan nhận lấy, trong miệng còn lầu bầu: “Mua quà làm gì, lãng phí tiền."

Khi mẹ Viên mở nắp hộp ra thì nhoẻn miệng cười.

Trong hộp gỗ là tượng gỗ Quan Âm to cỡ bàn tay mà Cố Khanh mua ở phố Đồ Cổ.

Mẹ Viên vuốt tượng Quan Âm, rõ ràng chạm trổ bình thường, nhưng không biết tại sao bà cảm thấy Quan Âm mặt mũi hiền từ, khiến người rất thoải mái.

Mẹ Viên lườm Cố Khanh:

“Quan Âm Bồ Tát sao có thể đặt trong hộp gỗ, phải lấy ra thờ.”

Cố Khanh vuốt sống mũi, nhìn mẹ Viên đặt tượng Quan Âm lên bàn thờ, lại thắp một nén nhang, làn khói bay lên, tăng thêm phần trang nghiêm mông lung cho tượng Quan Âm.

Mẹ Viên lạy tượng Quan Âm, có thể thấy bức tượng tỏa ra một lớp sương mù trắng mỏng manh bao bọc toàn bộ cô nhi viện.

Đám nhóc ở ngoài sân trong khoảnh khắc cảm thấy có dòng

nước ấm chảy qua trong tim.

Sắc trời mờ tối.

Xe của gia đình ba người Trần Nhất Khả ngừng trên con đường quê nhỏ.

Trong xe, ba người còn giữ vẻ mặt nghĩ mà sợ.

Vừa rồi xe của họ suýt đụng vào một chiếc xe máy từ đối diện chạy tới, may mắn kịp xoay tay lái tránh đi xe máy, đụng vào gốc cây nhỏ ở bên cạnh.

Gia đình ba người Trần Nhất Khả vốn đang chạy trên con đường đi hướng nhà bà nội của cô.

Trần Nhất Khả dần dần có chút buồn ngủ, khép mắt lại.

Đột nhiên chỗ ngực bị nóng lên khiến Trần Nhất Khả bừng tỉnh, thấy cha của mình mơ màng lái xe sắp đụng vào chiếc xe máy từ phía đối diện chạy tới.

“Cha ơi, coi chừng phía trước!”

Tiếng thét chói tai của Trần Nhất Khả khiến Trần Dương Minh nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức đánh tay lái, né qua xe máy.

Nhưng vì nhanh chóng thay đổi phương hướng nên xe của họ đụng vào một gốc cây ven đường, may mắn là ba người đều thắt dây an toàn, xung lực đụng cây bị cản bớt, không ai bị thương.

Trần Nhất Khả thở hồng hộc một lúc sau lấy bùa hộ mệnh ra khỏi cổ áo, mắt thường có thể thấy lá bùa vừa rồi còn làm cô bị nóng da đang nhanh chóng tối xuống, biến thành tờ giấy vụn vô dụng.

Nếu không có Cố Khanh nhắc nhở và bùa hộ mệnh, gia đình Trần Nhất Khả vẫn sẽ chạy tới nhà bà nội, nhưng cô ấy ngồi ở ghế sau sẽ không thắt dây an toàn, không có tiếng hét lớn của cô ấy thì dù Trần Dương Minh kịp bẻ tay lái trước khi đụng trúng người nhưng sẽ gặp xung lực mãnh liệt hơn hiện tại.

Chương 58: Vô Đề

Cha mẹ của Trần Nhất Khả có thắt dây an toàn, lại có đệm khí an toàn nên không bị gì, Trần Nhất Khả thì sẽ bởi vì không thắt dây an toàn, bị xung lực lớn quán tính đụng trúng đầu, bị chấn động não nằm viện vài ngày.

Lư Nguyệt lấy lại tinh thần cũng bị hù sợ giật nảy mình, quay đầu nhìn, phát hiện chồng và con gái đều bình an mới thở phào một hơi.

Lư Nguyệt nhìn kỹ thì thấy con gái lấy ra một bùa hộ mệnh đeo trên cổ, bà hỏi:

“Nhất Khả, con có khỏe không? Không sao chứ? Đây là cái gì?"

Chuyện lớn như vậy, Trần Nhất Khả cũng không giấu diếm nữa, thành thật kể các loại thần kỳ của bạn cùng phòng Cố Khanh, và lời nhắc nhở cô ấy cẩn thận trước khi nghỉ lễ.

Lư Nguyệt không quá tin tưởng mấy chuyện linh dị này:

“Ý của con là bạn cùng phòng của con là thần côn? Nhờ có cô ấy nhắc nhở một câu phải cẩn thận? Chắc đây là trùng hợp thôi.”

Trần Nhất Khả không vui, phản bác nói: "Khanh Khanh mới không phải thần côn, cậu ấy chỉ nhìn một cái liền biết trong nhà mình có người thăng quan. Hơn nữa cha mẹ xem này, bùa hộ mệnh của con lúc trước chu sa còn đỏ thắm, khoảnh khắc cha sắp đụng xe thì ngực của con bỗng nóng lên, mới lập tức nhắc nhở cha, rồi bùa hộ mệnh mới bị tối màu.”

Lư Nguyệt dùng khuỷu tay đụng chồng, ra hiệu ông đừng nói

lung tung, ngược lại hỏi kỹ Trần Nhất Khả chi tiết sự tích thần kỳ liên quan Cố Khanh.

Sau khi hỏi rõ, Lư Nguyệt mới cảm thán một câu:

“Xem ra bạn học này của con có chút bản lĩnh, con nhớ giữ mối quan hệ tốt với người ta.”

Nhà Lư Nguyệt làm ăn lớn như vậy, trong nhà cũng có chút mê tín, mỗi cách một khoảng thời gian sẽ chuyên môn đến Hongkong tìm thầy phong thủy nổi tiếng về nhà mình, điều chỉnh phong thủy cho công ty, cho nên bà tin tưởng mấy chuyện này. Hơn nữa Trần Nhất Khả có bùa hộ mệnh làm bằng chứng, khiến Lư Nguyệt càng thêm tin Cố Khanh có bản lĩnh, cho nên dặn dò con gái phải giữ mối quan hệ tốt với người ta.

“Mẹ!” Trần Nhất Khả nhíu mày: “Khanh Khanh là bạn của con, mẹ đừng như vậy”

Trần Nhất Khả xem Cố Khanh là bạn tốt, bởi vì mọi người ở chung hòa hợp chứ không phải bởi vì Cố Khanh có năng lực đặc biệt. Cô ấy hơi phản cảm việc mẹ dặn dò mình phải giữ quan hệ tốt.

Lư Nguyệt biết con gái không thích nghe những chuyện này, dời đề tài:

“Vậy bạn học của con có nói về sau xảy ra chuyện gì nữa không?”

Cú đụng vừa rồi làm Lư Nguyệt sợ, đến bây giờ tay chân còn mềm nhũn.

Trần Nhất Khả nhớ lại lời Cố Khanh nói, lắc đầu:

"Không có nói cái khác. Hơn nữa Khanh Khanh không nhắc gì

thêm thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.”

Gia đình ba người nói chuyện, đã có người phát hiện ra bên này xảy ra tai nạn xe cộ đụng vào thân cây, từ đồng ruộng chạy tới.

Người đến là một nông dân già, ông đến gần cửa sổ xe, gõ kính. Thấy Trần Dương Minh hạ cửa sổ xe xuống, người trong xe cũng tỉnh táo, ông già thở phào hỏi:

"Các người vẫn khỏe chứ?"

Trần Dương Minh mỉm cười nói:

“Không sao, đều không bị thương. Chú cho hỏi thôn Liên Hoa cách nơi này còn bao xa?”

Trước kia về nhà Trần Dương Minh toàn đi đường lớn, hôm nay vội vàng trở về nên đi đường nhỏ, không ngờ xảy ra chuyện. Ông nghe con gái nói một đống chuyện huyền học, trong đầu ông choáng váng không biết đi hướng nào, nhìn thấy có đồng hương thì vội hỏi đường.

Nông dân già cười lớn, vỗ đùi chỉ hướng một con đường nhỏ hướng tây bắc:

“Đó, đi đường đó gần mười phút là đến.”

Thì ra sắp tới đích?

Trần Dương Minh xuống xe, nhìn theo hướng nông dân già chỉ, đúng là thấy một ít phong cách quen thuộc, xem ra quê nhà cách bên kia không xa.

Nhìn con đường nhỏ bùn lầy đi thông thôn Liên Hoa, lại nhìn đầu xe móp vào, Trần Dương Minh nói với vợ và con gái:

“Đi bộ chỉ mười phút, chúng ta đi bộ thôi. Khóa xe đậu ở đây, chờ ngày mai kêu người đến kéo ra ngoài sửa.”

Lư Nguyệt gật đầu, cùng Trần Nhất Khả xuống xe, không lái xe cũng tốt. Trải qua vừa rồi bị làm sợ, bọn họ không muốn ở lại trong xe.

Chương 59: Vô Đề

Gia đình ba người xách quà đạp trên con đường nhỏ bùn lầy chậm rãi đi hướng thôn Liên Hoa.

Cố Khanh cùng mẹ Viên đi thương xá mua đồ cho đám nhóc, lại nghỉ ngơi vài ngày trong cô nhi viện, cô mang một ít tư liệu và hình chụp của mình trong cô nhi viện quay về trường học, trở về đợt này coi như có chút thu hoạch.

Ít nhất có thể biết người lúc trước đến tìm cô bắt đầu từng tới cô nhi viện, hơn nữa vì phòng ngừa tư liệu trong cô nhi viện bị người tìm được nên đã hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, đốt sạch tư liệu.

Lúc trước lửa bắt đầu cháy từ văn phòng của mẹ Viên, lúc ấy không phải mẹ Viên cứ muốn chạy vào trong cứu ra tư liệu thì đã không bị phỏng, bị lở loét rồi qua đời.

Trở về sau Quốc Khánh, Trần Nhất Khả vừa vào cửa đã lao tới ôm chặt Cố Khanh:

“Khanh Khanh, thật sự cảm ơn cậu nhiều!”

Cái ôm kịch liệt khiến Hách Viện Viện và Thẩm Thần tò mò xúm lại hỏi:

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Trần Nhất Khả bình ổn tâm trạng kích động, nói:

“Khanh Khanh, cậu không biết bùa hộ mệnh của cậu thần kỳ cỡ nào đâu!”

Sau đó Trần Nhất Khả kể lại mình về nhà, vội vàng đi nhà bà nội, chợt nhớ ra phải thắt dây an toàn, sau đó ngực bỗng nóng lên giật mình tỉnh lại, kịp thời ngăn cản một trận tai nạn xe cộ. Bởi vì là tự mình trải qua, thêm vào tôn sùng bùa hộ mệnh thần kỳ của Cố Khanh, Trần Nhất Khả kể chuyện thắt mở cao trào.

“Có điều bùa hộ mệnh cậu tặng cho sau lần đó thì hoàn toàn tối xuống, dường như mất đi tác dụng." Trần Nhất Khả nói một tràng như người đọc truyện, cuối cùng lắp bắp báo cho Cố Khanh biết bùa hộ mệnh mất hiệu lực.

“Thần kỳ như thế thật sao?” Hách Viện Viện nắm chặt bùa hộ mệnh của mình: “Đây không phải là bùa hộ mệnh, nó là một cái mạng! Khanh Khanh đại lão, cầu ôm đùi!”

Thẩm Thần cũng tò mò vuốt bùa hộ mệnh của mình, lấy ra so sánh với của Trần Nhất Khả, đúng là khác biệt rõ rệt.

Bùa của Thẩm Thần thì chu sa vẫn đỏ thắm như mới, khi cầm sẽ cảm thấy yên lòng. Bùa của Trần Nhất Khả thì chu sa mờ tối, nhìn ra được đã không còn tác dụng.

Cố Khanh giải thích:

“Bùa hộ mệnh vốn là thế, năng lực hiện giờ của tôi chế tạo bùa hộ mệnh đều là dùng một lần, sau khi phát huy tác dụng sẽ bị hỏng.”

Nhìn vẻ mặt hơi ngượng ngùng của Trần Nhất Khả, Cố Khanh nói: "Yên tâm, bằng tay nghề của tôi thì ngày mai sẽ vẽ thêm một tấm cho cậu.”

Trần Nhất Khả vui sướng bất ngờ hỏi:

“Thật không?”

Trần Nhất Khả chợt nhận ra mục đích xin thêm một tấm bùa đã bị nhìn thấu, lại nói: "Khanh Khanh, thật ra bùa hộ mệnh của cậu hữu dụng như vậy thì có thể vẽ nhiều chút, tiếp đó bán cho người khác."

Cố Khanh nghe, cảm thấy chủ ý này khá hay ho, nếu làm được thì sẽ có thêm con đường kiếm tiền.

Vấn đề là: “Sẽ có người chịu mua sao? Hiện tại rất nhiều người đều không tin thứ này.”

Trần Nhất Khả lập tức vỗ ngực:

“Khanh Khanh cứ nói đi, bao nhiêu tiền một tấm? Mẹ của tôi muốn mua mười tấm này.”

Lư Nguyệt có đầu óc kinh doanh, hiện tại Cố Khanh chưa nổi tiếng, bùa hộ mệnh hữu dụng như vậy mua về chắc chắn không bị lỗ. Nếu đợi khi Cố Khanh nổi tiếng, bà muốn mua bùa hộ mệnh phỏng chừng không bỏ ra một trăm, hai trăm nghìn thì không mua được.

Cố Khanh nghe vậy hơi do dự.

Trần Nhất Khả, Hách Viện Viện, Thẩm Thần đều là bạn tốt của cô, tặng một tấm bùa hộ mệnh thì không đáng gì.

Nhưng nếu là mẹ của Trần Nhất Khả muốn mua, cô định giá cao hay thấp đều khó mà nói ra.

Thẩm Thần nhìn ra Cố Khanh khó xử, ở một bên nghĩ ra một chủ ý:

“Khanh Khanh, lá bùa này và bút bùa phỏng chừng đều là cần chế tạo đặc biệt, lúc trước cậu mua ở đâu thì đi nơi đó hỏi xem họ

có thu mua bùa chú không. Dù người ta không thu mua nhưng có thể tiện thể hỏi giá đại khái."

Cố Khanh nghe vậy gật đầu, chân mày giãn ra, cách này được.

Sau khi Thẩm Thần và Hách Viện Viện đi, Trần Nhất Khả kéo Cố Khanh qua một bên.

Trần Nhất Khả lấy một xấp mười nghìn tệ đưa cho Cố Khanh: "Đây là quà cảm ơn mẹ kêu tôi đưa cho cậu."

Chương 60: Vô Đề

Trần Nhất Khả biết, nếu mình lấy tiền ra ở trước mặt Thẩm Thần, phỏng chừng trường hợp sẽ rất lúng túng.

Nhưng hiện tại cũng lúng túng rồi.

Cố Khanh vừa nhìn thấy tiền liền thay đổi sắc mặt nói:

“Tôi tặng bùa hộ mệnh cho cậu, giờ cậu cho tôi tiền thì về sau quan hệ của chúng ta sẽ như thế nào?!”

Lúc ấy Cố Khanh tặng bùa hộ mệnh cho Trần Nhất Khả làm quà, hơn nữa cô ấy thấy được Cố Khanh mua tài liệu, biết giá tiền. Hiện tại Trần Nhất Khả đưa nhiều tiền như vậy, dù cô ấy mua tấm bùa hộ mệnh kia thì ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau. Cố Khanh tuyệt đối sẽ không nhận tiền.

Huống hồ lúc trước Cố Khanh gặp khó khăn, bọn họ đã giúp cô nhiều việc, sao cô có thể nhận tiền của bạn bè!

“Nhưng mẹ của tôi nói là với bùa hộ mệnh của cậu thì cảm ơn bằng mười nghìn tệ là chúng tôi chiếm lợi rồi.”

Trần Nhất Khả cũng cảm thấy trực tiếp đưa tiền không tốt, nhưng mẹ bắt buộc cô ấy cầm lấy.

Suy nghĩ một hồi, Trần Nhất Khả lại nói:

“Thôi thì thế này, bùa hộ mệnh tặng cho tôi xem như quà, còn mười nghìn tệ này coi như là tiền đặt cọc cậu vẽ bùa giúp mẹ tôi, dư thì trả thiếu thì bù vào được không?”

Trần Nhất Khả cảm thấy đợi hôm nào cô ấy mua ít quà cảm ơn Cố Khanh, như thế còn được hơn là mười nghìn tệ của mẹ mình.

Cuối cùng Cố Khanh vẫn nhận mười nghìn tệ, coi như tiền đặt cọc thì không sao, dù gì cô chưa có đủ tiền mua lá bùa để vẽ, vừa lúc có số tiền này để dùng. Cùng lắm thì chờ hỏi rõ giá sẽ tặng thêm mấy tấm cho nhóm người Trần Nhất Khả.

Trần Nhất Khả còn tỏ vẻ mẹ của cô ấy có nhiều tiền, Cố Khanh cứ to gan báo giá cao vào, hoàn toàn không ngại hố mẹ của mình.

Hôm sau, Cố Khanh mang theo Trần Nhất Khả, Thẩm Thần, Hách Viện Viện cùng nhau đi phố Phong Thủy.

Trần Nhất Khả kể chuyện Cố Khanh chọn vào một cửa hàng cũ nát mua lá bùa, bút bùa, khiến Thẩm Thần và Hách Viện Viện tò mò Cố Khanh làm cách nào phân biệt ra pháp khí trong cửa hàng kia tốt.

Nói thật, trừ Cố Khanh là đến mua đồ, tiện thể thử bán bùa chú ra, ba người khác đều là đến góp vui.

Lần này bọn họ không nán lại lâu trong phố Đồ Cổ, ba người đến nơi liền thẳng tiến phố Phong Thủy.

Phố Phong Thủy vẫn vắng vẻ.

Thụy Phúc Trai vẫn cao cấp sang trọng.

Thẩm Thần, Hách Viện Viện chuyển tầm mắt qua cửa hàng xập xệ phía đối diện Thụy Phúc Trai, khóe môi co giật, bề ngoài như vậy thảo nào khi Trần Nhất Khả nói đến thì càu nhàu hai câu.

Trong cửa hàng xập xệ không có biển hiệu này chủ tiệm vẫn nằm sấp trên quầy, bộ dạng buồn chán.

Vành tai nhích nhẹ, dường như nghe được tiếng bước chân vào cửa, chủ tiệm trung niên để râu kẽm, hơi mập không thèm giương mắt, hỏi: “Muốn mua cái gì?”

Cố Khanh nói: “Mua lá bùa.”

Nghe âm thanh này dường như hơi quen tai, chủ tiệm để râu rốt cuộc ngước đầu lên, lập tức nhận ra Cố Khanh là vị khách mới đến gần đây.

Thời này hiếm thấy người trẻ tuổi có linh lực.

Chủ tiệm không hề vui vẻ nghênh đón khi thấy khách quen, ngược lại đứng lên, lùi hai bước nói: “Cô là tự cô muốn mua hàng rẻ, chỗ tôi không cho trả hàng!”

Cố Khanh ngẩn ra, tiếp đó hơi híp mắt.

Lời nói của chủ tiệm để râu này hơi bị thú vị.

“Ông chủ, ông nói xem xác suất thành công của hàng rẻ là bao nhiêu?!” Cố Khanh cố ý kéo dài âm thanh, khiến người cảm giác mùi nguy hiểm.

Chủ tiệm cười nịnh: “Cái cái đó, cô cũng nói là hàng rẻ, lúc trước cô chỉ mua mười tấm lá bùa, với xác suất thành công một phần trăm thì bị hỏng hết cũng là bình thường! Nếu cô không vừa lòng thì có thể xem lá bùa cấp bậc cao nhất trong tiệm, một tờ giá năm trăm, xác suất thành công có 10% đấy!”

Không hiểu sao linh khí trên người cô gái này tăng thêm nhiều so với lần trước gặp, tiến bộ nhanh vậy khiến ông không dám qua loa ứng đối.

Chủ tiệm để râu chỉ lo ngọt nhạt với Cố Khanh, mong cô đừng truy cứu vụ hàng rẻ, tiện thể đề cử pháp khí cao cấp trong cửa

hàng.

Ông không phát hiện khi nói xác suất thành công một phần trăm thì ba cô gái không có chút linh khí nhìn liền biết là người bình thường đứng ở phía sau đều hút ngụm khí, che miệng mình lại.

Chương 61: Vô Đề

Ngoài mặt Cố Khanh không lộ vẻ gì, nhưng trong lòng cũng giật nảy mình. Bây giờ cô mới phát hiện dùng nét bút Vân Triện học được trong đầu vẽ bùa thì xác suất thành công cao đến kinh dị.

Ba cô gái ở phía sau cũng ý thức được trình độ của Khanh Khanh dường như siêu lợi hại, lúc trước bọn họ nhìn thấy Khanh Khanh vẽ xoẹt xoẹt một cái đã xong ba tấm bùa hộ mệnh.

Xác suất thành công một phần trăm? Nói là một trăm phần trăm mới đúng! Bỗng dưng sùng bái Khanh Khanh ghê!

Cố Khanh chịu đựng ba đôi mắt sùng bái sáng lấp lánh ở sau lưng, cô không kiềm được ngắt ngang chủ tiệm để râu nhiệt tình đề cử, hỏi:

“Ông chủ, là vầy, hôm nay tôi lại đây trừ muốn mua thêm lá bùa chất lượng tốt một chút, còn muốn hỏi chỗ ông có thu bùa chú đã vẽ sẵn không?”

Chủ tiệm để râu thuận miệng hỏi: “Loại bùa chú gì?”

Sau đó ông phản ứng lại Cố Khanh nói cái gì, trợn to mắt hỏi: “Cô ý của cô là cô vẽ bùa thành công á?”

Tuy chủ tiệm nói xác suất thành công một phần trăm, nhưng trong lòng không cho rằng có ai có thể dùng bút bùa, lá bùa thấp kém thành công vẽ bùa.

Hơn nữa thời bây giờ huyền học thoái ẩn, người trẻ tuổi có thiên phú bùa chú đều bị người sớm thu nhận, bây giờ đột nhiên chui ra một người dùng tài liệu thấp kém liền có thể thành công vẽ

bùa thì có hơi ảo?

Nghe ra cảm xúc vừa mong đợi vừa kinh khủng trong giọng nói của chủ tiệm, tuy Cố Khanh không biết tại sao nhưng cũng không quan tâm, cô lấy một tấm bùa hộ mệnh đã vẽ sẵn ra khỏi túi xách, hơi xấu hổ nói: "Chỉ thành công một tấm, ông chủ giúp định giá được không?"

Tổ ba người biết tình huống chân thực, mỗi người đều có một tấm bùa hộ mệnh: ". . ."

Yên lặng nhìn cậu biểu diễn, chúng tôi sẽ không nói chuyện.

Chủ tiệm để râu nhận lấy bùa hộ mệnh, lẳng lặng cảm thụ khí tràng trên lá bùa.

"Ui!" Chủ tiệm mở mắt ra, nhìn lá bùa lại ngó Cố Khanh, biểu cảm hơi ngạc nhiên nghi ngờ.

Trình độ của cô gái này có vẻ không tầm thường, chẳng lẽ là cao đồ từ môn phái nào?

Chỉ là lá bùa và bút bùa thấp kém mà vẽ ra bùa chú có hiệu quả của bùa hộ mệnh bình thường, nếu cho cô gái này pháp khí đủ tốt thì không chừng vẽ ra bùa chú ghê gớm tới cỡ nào nữa.

Hai con mắt của chủ tiệm thoáng chốc đổi thành ký hiệu $, cảm giác có mưa vàng đang rơi xuống trước mắt.

Cố Khanh do dự kêu lên: "Ông chủ?"

Chủ tiệm để râu tỉnh táo lại, nhớ ra Cố Khanh nhờ mình định giá, chậm rãi vươn ra một ngón tay mũm mĩm: "Mười nghìn một tấm!"

Nếu không phải Trần Nhất Khả từng nói một tấm mười nghìn

xem như rẻ thì không chừng Cố Khanh bị chủ tiệm báo giá làm choáng váng.

Cố Khanh lấy lại lá bùa từ tay chủ tiệm, lờ đi khuôn mặt nhăn nhúm của ông ta, nói:

“Ông lấy cho tôi lá bùa một tấm năm trăm đi, lấy mười tấm. Sau đó là loại năm mươi một tấm, lấy cho tôi mười tấm.”

Mới có mười nghìn tệ vào tay đã dùng hết ngay.

Chủ tiệm cũng cảm thấy mình báo giá áp hơi thấp, sờ râu, đi ra sau tìm kiếm, hơi ngượng ngùng đưa qua lá bùa mà Cố Khanh muốn mua, lại hỏi: “Hay là một tấm ba mươi nghìn?”

Cố Khanh quay đầu nhìn về hướng Trần Nhất Khả.

Trần Nhất Khả liên tục lắc đầu, biểu thị giá tiền còn có thể cao hơn. Trần Nhất Khả di truyền thiên phú của gia đình, cô ấy rất biết cò kè mặc cả.

Cố Khanh cũng không kiên nhẫn dây dưa với chủ tiệm, cô không có con đường, ông ta thì thiếu nguồn hàng.

Cố Khanh nói thẳng: "Như vậy đi, ông chủ, tôi phụ trách cung cấp bùa chú, còn ông bán đi, chúng ta chia chín một chịu không?”

Chủ tiệm nhe răng cười, ảo tưởng hỏi: “Cô một tôi chín?”

Cố Khanh đáp lại bằng nụ cười giả tạo: “Ông đoán xem?”

Chủ tiệm xấu hổ cười, lén lút hỏi Cố Khanh một câu: “Cô có thể bảo chứng xác suất thành công sao?"

Cố Khanh mỉm cười nói: “Ông bán xong hàng rồi chia tiền cho tôi là được.”

Chủ tiệm cắn răng, vỗ tay: “Đồng ý!”

Sau đó ông ta vươn tay hướng Cố Khanh: “Trước tiên đưa tôi tấm đó đi.”

Người ở trong tiệm đều cười, một tấm bùa hộ mệnh đặt cái bộp vào tay chủ tiệm.

Lúc trước Cố Khanh mua lá bùa dùng một tấm vẽ bùa chém hoa đào, bốn tấm bùa hộ mệnh tặng cho ba người cùng phòng ngủ.

Chương 62: Vô Đề

Chừa một tấm bùa hộ mệnh cho mẹ Viên, còn lại bốn tấm cô đều vẽ bùa hộ mệnh, có thể nói xác suất thành công trăm phần trăm.

Nhưng Cố Khanh chỉ cho chủ tiệm để râu, à, tên của ông ta là Tiền Đồ, một tấm bùa hộ mệnh. Một mặt là vì che giấu xác suất thành công vẽ bùa của mình, mặt khác, tấm bùa hộ mệnh này là thăm dò, là cơ sở hợp tác về sau của bọn họ.

Ra cửa tiệm, Cố Khanh còn chưa nói gì Thẩm Thần đã lên tiếng trước:

“Khanh Khanh, về sau nhớ che giấu xác suất thành công vẽ bùa của mình, bọn tôi cũng sẽ giữ bí mật cho cậu, coi như lúc trước không nhìn thấy gì.”

Trần Nhất Khả cùng Hách Viện Viện cũng liên tục gật đầu, biểu thị bọn họ đều sẽ không nói ra.

Cố Khanh nghe, thấy lòng ấm áp. Đời trước đến hiện tại, những người bạn này chưa từng khiến cô thất vọng.

Ra cửa hàng pháp khí, bốn người không quay về trường, nhìn sắc trời còn sớm, quyết định đi phố Đồ Cổ dạo chơi.

Cố Khanh cũng không có ý kiến. Lần trước đi phố Đồ Cổ trùng hợp mua được tượng Quan Âm khiến cô bị ghiền kiểm lậu.

(

) Từ chuyên dụng trong đồ cổ, vì đồ cổ có hàng giả lẫn thật,

kiểm lậu nghĩa là chọn thứ nhìn như không có giá trị, nhưng thật ra đó là hàng hiếm.

Trần Nhất Khả đến phố Đồ Cổ cũng nhớ tới tượng Quan Âm, thuận miệng hỏi:

“À, lần trước cậu mua tượng Quan Âm có gì khác biệt không? Về sau không thấy cậu lấy ra làm tôi suýt quên luôn.”

Dù sao lần trước vì mua được tượng Quan Âm mà hai người hợp sức diễn kịch, tượng Quan Âm này hẳn là cũng không đơn giản.

Cố Khanh cười nói: “Hôm mười một tôi lấy về đưa cho mẹ nuôi viện trưởng. Tượng Quan Âm kia tuy chất liệu bình thường, nhưng được Phật tử thành kính thờ nhiều năm, có chút năng lực bảo vệ bình an, bởi vậy đặt ở cô nhi viện để che chở mọi người rồi.”

Trần Nhất Khả thế này mới sực tỉnh ngộ: “Vậy là hôm nay cậu lại muốn kiểm lậu hả?”

“Vậy Khanh Khanh, cậu nhìn ra được cái nào là đồ cổ không?” Hách Viện Viện đến phố Đồ Cổ cũng có chút nóng lòng muốn thử, nhớ tới năng lực đặc biệt của Cố Khanh nên hỏi thử.

Cố Khanh lắc đầu: “Tôi chỉ phân biệt được khí tràng của pháp khí. Đồ cổ đa số đều không phải pháp khí, tôi không hiểu lắm."

“À, vậy thôi.”

Hách Viện Viện có chút thất vọng, xem ra không thể thấy cảnh Khanh Khanh kiểm lậu, giết chóc bốn phương rồi. Nhưng Hách Viện Viện nhanh chóng nâng cao tinh thần, chốc lát nhìn bên này, xem chỗ kia, hào hứng chọn đồ.

Cố Khanh nhìn ba người, Trần Nhất Khả cùng Hách Viện Viện thoạt trông khí vận bình thường. Ngược lại Thẩm Thần, quanh thân có đồng tiền màu vàng quay quanh.

Cố Khanh hỏi dò: "Thần Thần, cậu không đi mua thứ gì chơi thử à?"

Thẩm Thần do dự nhìn xung quanh, nhẹ lắc đầu, định nói là chính mình xem không hiểu, không muốn mua.

Cố Khanh nhìn thấy đồng tiền màu vàng bên cạnh Thẩm Thần biến nhỏ, mờ dần thì vội nhắc nhở: "Hôm nay cậu cứ chọn đi, dường như tài vận rất tốt đấy!"

"Thật không?" Thẩm Thần xoe tròn đôi mắt như làn nước hồ thu, lộ ra vẻ mặt dào dạt hứng thú: "Vậy tôi phải xem thật kỹ."

Cố Khanh gật đầu, nói: "Cứ mua theo ý thích của mình, không cần cố ý mua thứ đắt tiền."

Bốn người tản ra, đi tìm thứ mình cảm thấy thích.

Mục tiêu của Cố Khanh là lắc tay.

Từ khi sách ngọc biến mất, đi vào đầu của cô, trên tay không có lắc đeo cứ cảm thấy trống rỗng không thói quen. Cố Khanh muốn lại tìm một mặt đeo ngọc thích hợp đeo lên cổ tay, tốt nhất là pháp khí.

Đồng thời cũng là vì để phòng ngừa.

Tuy Cố Khanh đã mang tư liệu ra cô nhi viện, còn bỏ vào tủ sắt trong ngân hàng, nhưng khó bảo đảm sẽ không có người giống như cô chủ nhà họ Hoắc lúc trước ngẫu nhiên nhận ra cô.

Xem tình huống đời trước thì bọn họ biết Cố Khanh có mặt

ngọc, nhưng không biết hình dạng và tác dụng của mặt ngọc, điều này cho cô có không gian thao tác.

Lại mua một mặt đeo ngọc, tốt nhất là pháp khí, đến lúc đó có người đến cướp thì lấy nó che mắt.

Trong phố Đồ Cổ muốn tìm đồ dỏm thì có đầy khắp nơi, gần như chiếm chín mươi chín phần trăm tất cả vật bán.

Chương 63: Vô Đề

Muốn tìm đồ cổ thì cũng có, xác suất một phần trăm, trừ cao thủ về đồ cổ thì chỉ có những người siêu may mắn mới có thể mua được hàng thật.

Nhưng muốn tìm một mặt ngọc trong đồ cổ, còn là có tiềm chất pháp khí thì Cố Khanh tỏ vẻ tìm một phần trăm trong xác suất một phần trăm, quá ít!

Đương nhiên, Cố Khanh không bỏ cuộc, dựa vào đôi mắt có thể nhìn thấy khí tràng quét qua mỗi quầy hàng bán mặt ngọc, dù sao cô cũng không sốt ruột, có thể tìm từ từ.

Lần này vận khí của Cố Khanh không tốt như lần trước mua tượng Quan Âm, cô đi ngang qua các quầy hàng hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn không nhìn thấy pháp khí có khí tràng nào cả.

Cuối cùng Cố Khanh cắn răng đi vào một cửa hàng ở bên cạnh, biển hiệu viết Cố Nguyệt Hiên.

Đi vào cửa liền có nhân viên nghênh đón: “Quý khách muốn mua cái gì?”

Cố Khanh suy nghĩ nhìn các quầy hàng mãi không thấy mặt ngọc, thế là hỏi nhân viên: “Tôi muốn mua mặt ngọc, nhỏ xinh chút, không cần đắt tiền.”

Trên thực tế, nhân viên thấy vẻ ngoài của Cố Khanh cũng biết cô chỉ là học sinh, không mua nổi thứ quá đắt.

"Được rồi!" Căn cứ theo nguyên tắc thịt muỗi dù nhỏ cũng là thịt, nhân viên lĩnh Cố Khanh đến trước một quầy hàng.

Trong quầy hàng này toàn trưng bày mặt ngọc, các loại lớn nhỏ hình dạng khác nhau. Đương nhiên, nhân viên này ở đây lâu, cũng sẽ không nói cho Cố Khanh bên trong có đồ cổ, cũng có giả cổ, mua được cái gì tùy vào mắt nhìn của cô.

Cố Khanh xem kỹ, công nhận thậm chí đều là đồ rẻ tiền nhưng không thiếu thứ thú vị.

Thí dụ như ngọc ve sầu ở trước mắt Cố Khanh, mặt trên bám vào hơi thở khác biệt, tiếc rằng âm khí đen thui, nếu là người không biết gì mua phải nó sẽ xui xẻo thật lâu.

Nghĩ đến ve sầu ngọc thời xưa đặt vào miệng người chết, Cố Khanh hơi hiểu rõ lai lịch của ve sầu ngọc này.

Cố Khanh lắc đầu xem tiếp, lại phát hiện ra một thứ thú vị.

Đó là một mặt ngọc hình hồ lô, khá lớn, nhưng sắc nước không quá tốt, có từng vệt trắng, trông hơi xấu.

Thần kỳ là miếng ngọc chất nước không tốt, siêu xấu xí này lại có khí tràng.

Cố Khanh đã thấy mặt dây chuyền ngọc phật Di Lặc của Hướng Vi, cô ta nói thỉnh từ chùa nổi tiếng.

Mặt ngọc hồ lô trước mắt Cố Khanh không kém hơn mặt dây chuyền của Hướng Vi, ngoài rìa phủ lớp khí tràng màu tím nhạt xinh đẹp, rất đúng với hai chữ ‘phúc lộc’.

“Cái này bao nhiêu tiền?" Càng nhìn càng thích, Cố Khanh trực tiếp chỉ hướng mặt ngọc hồ lô, hỏi giá.

Nhân viên cảm thấy hơi kỳ lạ, cô gái này nhìn khá xinh đẹp, phỏng chừng đầu óc không thông minh lắm, nhiều mặt ngọc đặt ở

trước mặt lại đi chọn cái xấu nhất, nhưng cũng có thể là vì trong tay không có tiền.

Nhân viên phỏng đoán sơ, nói: “Trước đó cô đã nói không cần quá đắt tiền nên tôi cũng không nói thách, mặt ngọc này tuy chất nước không tốt nhưng cũng có niên đại, nếu cô muốn mua thì trả một nghìn.”

Nhân viên nhớ ông chủ từng nói trong quầy này đều là hàng thanh lý, từ hai trăm trở lên là bán được, nếu bán được nhiều gã sẽ được trích phần trăm, cho nên gã báo giá cao.

Không ngờ Cố Khanh chẳng thèm trả giá, lấy mười tờ một trăm ra đưa cho nhân viên: “Anh đếm đi.”

Nhân viên hơi ngạc nhiên đếm tiền xong đưa mặt ngọc hồ lô cho Cố Khanh, trong lòng hơi chột dạ, không lẽ gã bán lỗ rồi?

Sau khi Cố Khanh đi, nhân viên lên tầng hai nói về mặt ngọc hồ lô, ông chủ vung tay lên nói đều là thu mua với giá rẻ, không đáng giá tiền, còn vỗ vai nhân viên nói tăng lương cho gã. Nhưng trong lòng gã vẫn rất bất an, cứ cảm thấy mình đã bỏ lỡ cái gì.

Cố Khanh ngắm nghía mặt ngọc hồ lô, hội hợp với nhóm người Hách Viện Viện đến tìm mình.

Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả, người thì cầm một hộp trang sức nhỏ, người thì cầm chiếc vòng tay xinh đẹp, lại mua ít đồ ăn vặt, cũng là thu hoạch tràn đầy.

Thẩm Thần khác với hai người kia, cô ấy nâng một hộp gỗ, vẻ mặt còn chưa hoàn hồn.

Chương 64: Vô Đề

Hách Viện Viện hỏi: “Cậu làm sao thế, Thần Thần?”

Lúc trước nghe Cố Khanh nói hôm nay cô ấy có tài vận, Thẩm Thần liền vui vẻ đi dạo khắp nơi.

Khi đến một chỗ bán đồ sứ, không hiểu sao Thẩm Thần không có hứng với đồ sứ xinh đẹp đã làm thành phẩm, ngược lại thấy đống mảnh sứ vỡ hơi bị đẹp.

Chủ hàng đang bận trao đổi với khách hàng lớn, xem Thẩm Thần chỉ nhìn chằm chằm mảnh sứ vỡ thì bảo ‘ba mảnh mười tệ’, rồi quay đầu đi tiếp đón khách khác.

Thẩm Thần là người có kiên nhẫn, phát hiện trong đống mảnh sứ vỡ có một ít rất đẹp, nghĩ rằng Cố Khanh nói dựa theo ý thích mà mua, thế là cô ấy ngồi xổm xuống tìm kiếm một giờ, tìm hơn hai mươi mảnh sứ vỡ, nhìn thoáng qua dường như có thể ghép lại thành đồ sứ hoàn chỉnh.

Sau khi mua xong Thẩm Thần mới phản ứng lại chính mình mua cái gì.

Thẩm Thần đưa hộp đựng mảnh sứ vỡ cho Hách Viện Viện, nói: “Tôi cũng không biết tại sao nữa, nhìn mớ mảnh sứ vỡ này thì đặc biệt muốn mua về.”

Cố Khanh nhìn đồng tiền màu vàng quay quanh Thẩm Thần đã chui vào giữa hai chân mày, cười nói: “Lấy tài vận vào tay rồi?”

Thẩm Thần khó tin chỉ vào cái hộp trong tay Hách Viện Viện: “Khanh Khanh, ý của cậu là những mảnh sứ vỡ này?”

Cố Khanh gật đầu, nói: “Tôi không xác định, nhưng có thể tìm người giám định thử.”

Thẩm Thần còn chưa phản ứng lại, Hách Viện Viện cầm hộp gỗ đã mắt sáng rực: “Ý của Khanh Khanh là thứ này rất đáng giá?"

Cố Khanh gật đầu, sờ cằm, cô cũng nhìn không ra mảnh sứ vỡ này có chỗ nào đáng giá: “Tôi xem không hiểu, nhưng tài vận của Thần Thần thật sự tăng lên rồi.”

“Ui chao, vậy là kiếm lậu rồi!” Hách Viện Viện cảm thán, trả hộp gỗ lại cho Thẩm Thần, thúc giục mau tìm người giám định, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy có người kiếm lậu!

Trần Nhất Khả ngăn cản, nói: “Chuyện này nên tìm người quen, đến cơ cấu giám định chuyên môn, miễn cho mấy người chúng ta đi tới đó bị lừa.”

Nỗi lo của Trần Nhất Khả có lý, thời nay hay có chuyện đen ăn đen, Hách Viện Viện cũng cảm thấy Trần Nhất Khả nói có đạo lý, không còn giục đi giám định nữa.

Bốn người đều mua được đồ, thấy cũng đã muộn rồi, chuẩn bị kêu xe về trường học.

Lúc đi, Cố Khanh đi ngang qua Cổ Nguyệt Hiên, vừa lúc nhìn thấy một người mập mạp trông như chủ tiệm mang theo nhân viên tiễn một người đàn ông đi ra.

Ủa?

Cố Khanh ngẩn người.

Người đàn ông đi ra này tuổi trạc ba mươi, để đầu nửa tấc, bộ dạng rất đàn ông, toàn thân toát ra khí thế sắc bén giống như kiếm

bén ra khỏi vỏ.

Khiến Cố Khanh ngẩn ngơ không phải vì mặt mũi của đối phương, cũng không phải đối phương rõ ràng là cảnh sát hoặc là quân đội mới mang theo sát khí, mà là sau lưng người đàn ông này có một con quỷ quen mặt đi theo.

Con quỷ theo sau lưng người đàn ông xem cách ăn mặc như là dân làm thuê từ dưới quê lên, dù là quỷ thì khi đi cũng khập khiễng.

Đây là con quỷ què chân mà Cố Khanh đã gặp trên xe bus lúc về nhà đây mà, chẳng phải con quỷ này biến mất ở thành phố H sao? Tại sao đến thành phố S, còn đi theo người đàn ông này?

Cố Khanh hoang mang nhìn bóng dáng đối phương đi xa, rõ ràng có một con quỷ đi theo sau lưng nhưng người đàn ông kia không bị ảnh hưởng gì, trên thân thể một người một quỷ còn tỏa kim quang công đức mông lung, chuyện này là sao?

Hiển nhiên quỷ què chân còn nhớ cô gái có thể nhìn thấy mình.

Con quỷ đó không đi theo người đàn ông kia nữa, mà đến trước mặt Cố Khanh.

Hắn chậm chạp nói: "Ngươi giúp ta một việc được không?"

Cố Khanh nhìn quỷ hồn kỳ lạ này.

Thông thường thì sau khi quỷ hồn chết sẽ bị quỷ sai câu đi địa phủ chờ đầu thai, quỷ hồn chết oan hoặc là báo thù hoặc chờ chấp niệm bị loại bỏ mới sẽ tự nguyện đi vào địa phủ.

Nhưng quỷ hồn trước mắt cô, nói là chết oan nhưng trên người có một kim quang công đức bảo hộ linh hồn của hắn, nhưng

hắn lại không vào địa phủ tức là chấp niệm chưa mất.

Hơn nữa hắn theo sau người đàn ông kia, người đó hiển nhiên là nhân viên công chức, một người một quỷ tiếp xúc thế mà hai bên đều không bị tổn thương.

Chương 65: Vô Đề

Trong tình huống bình thường hoặc là người đàn ông bị âm khí của quỷ hồn gây thương tích, hoặc là sát khí từ nhân viên công chức kia tổn thương quỷ hồn.

Xem Cố Khanh không nói lời nào, quỷ hồn cho rằng cô không muốn, sốt ruột nói: "Sẽ không khiến ngươi làm chuyện xấu, ta chỉ muốn nhờ ngươi thuật lại vài lời với người đàn ông kia."

Đang ở giữa đường, Cố Khanh khó mà nói chuyện, tránh cho bị người xem như người điên, chỉ nhẹ gật đầu, ra hiệu với quỷ hồn chờ lúc khác nói tiếp.

Xem Cố Khanh đồng ý, quỷ hồn nở nụ cười chất phác, bị râu quai nón che nên không thấy rõ.

Quỷ hồn nói: "Cảm ơn, chốc nữa ta đến tìm ngươi."

Sau đó quỷ hồn đi theo người đàn ông rời đi.

Cố Khanh ở phía sau hơi híp mắt, dường như cô nhìn thấy trên tay người đàn ông kia và quỷ hồn què chân này có một sợi dây nối với nhau, như ẩn như hiện.

Về phòng ngủ, trừ hộp gỗ và mảnh sứ vỡ bị Thẩm Thần cất đi, Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả khoe ra đồ mình chọn mua.

Cố Khanh lấy ra mặt ngọc hồ lô bị ba người bạn chê tơi tả.

"Khanh Khanh, mặt ngọc này xấu quá."

Không trách Hách Viện Viện nói thẳng, mặt ngọc này thật sự

không đẹp, chất nước không tốt, bên trong còn có từng sợi trắng, không có chút xíu trơn bóng của ngọc thạch, ngược lại như một cục đá xám xịt.

“Đúng rồi đó Khanh Khanh, cái này vốn có hình dạng hồ lô đúng không? Sao tổng như bị mẻ, sắp thành hình vuông luôn rồi.” Thẩm Thần cũng nói.

Trần Nhất Khả ra chiều đăm chiêu. Cô ấy biết lần trước Cố Khanh mua tượng Quan Âm, biết Cố Khanh bình thường chỉ mua pháp khí, cho nên mặt ngọc vừa xám tro vừa mẻ một miếng này chẳng lẽ có chỗ nào thần kỳ?

Nói đến chỗ bị mẻ, Cố Khanh nở nụ cười thần bí: “Chờ chút nữa các cậu sẽ biết.”

Cố Khanh nói xong mở ngăn kéo lấy một chiếc áo thun cũ thuần bông mà mình không mặc, cắt một mảnh vải xuống, bỏ hồ lô vào miếng vải rồi chậm rãi ma sát.

Nhóm người Trần Nhất Khả chỉ nhìn thấy Cố Khanh dùng vải bông lau mặt ngọc, nhưng trên thực tế, Cố Khanh vừa ma sát vừa để từng lũ linh lực từ tay mình thẩm thấu vào mặt ngọc.

Đó là lúc nãy cô phát hiện ra.

Cố Khanh vốn cầm mặt ngọc hồ lô trong tay ngắm nghía, chợt nghĩ đây là pháp khí nên muốn thăm dò tác dụng của nó, cô tụ tập một chút linh khí vào đầu ngón tay rồi chạm nhẹ mặt ngọc hồ lô.

Nào ngờ mặt ngọc hồ lô vốn hơi to thì bên mép rớt một miếng xuống.

Cố Khanh sợ tới mức nhanh chóng thu linh lực, nhưng nhìn kỹ thì khí tràng của mặt ngọc hồ lô không thay đổi.

Cố Khanh nhìn chỗ bị vỡ một lúc mới phát hiện dường như bên trong mặt ngọc khác với chất nước ở bên ngoài.

Hiện tại Cố Khanh dùng vải bông mềm chà lau, thêm vào linh lực từ từ thẩm thấu là vì chậm rãi bóc ra vỏ ngoài của mặt ngọc, xem thử bên trong như thế nào.

Tùy theo thời gian trôi qua từng giây từng phút, có thứ như bột phấn rơi ra từ tay Cố Khanh, nhóm người Hách Viện Viện xoe tròn mắt, muốn nhìn mặt ngọc hồ lô trong tay Cố Khanh biến hóa như thế nào.

Miếng vỏ cuối cùng rơi xuống, Cố Khanh xòe tay ra, trong vải bông lộ ra mặt ngọc nhỏ hơn trước một vòng, xanh biếc trơn bóng.

Giống như trút bỏ lớp da vậy, mặt ngọc trở nên rực rỡ hẳn lên.

Thẩm Thần thì thào: “Đẹp quá.”

Trần Nhất Khả cũng nở nụ cười, cô ấy sớm biết, vật mà Cố Khanh mua không thể nào đơn giản như vậy.

“Cho tôi xem, cho tôi xem! Khanh Khanh, cậu lợi hại quá!” Hách Viện Viện lại gần muốn nhìn thật kỹ.

Đến hôm sau, quỷ hồn què chân thừa dịp Cố Khanh đi thư viện đọc sách mới tìm cô.

Cố Khanh cảm thấy con quỷ này rất biết điều, nếu đêm khuya hắn đến ký túc xá nữ tìm cô thì Cố Khanh cảm thấy mình sẽ trực tiếp dán một tấm bùa đuổi quỷ vừa vẽ ra vào người con quỷ này.

Tuy không biết hiệu quả thế nào nhưng dùng thử cũng không vấn đề gì.

Cố Khanh ngồi trong góc, khoảnh khắc quỷ què chân xuất hiện

cô liền cảm thụ được.

"Ngồi xuống nói đi." Cố Khanh cầm cuốn sách, mắt không ngó nghiêng, môi khép mở khẽ nói.

Quỷ què chân cẩn thận dè dặt ngồi xuống, dường như cảm thấy ở trong thư viện khiến hắn hơi khó chịu.

Chương 66: Vô Đề

Hắn nói: “Ta tên Trịnh Thiết Trụ, người mà ta đi theo là con trai của ta.”

Bộp!

Sách từ tay Cố Khanh rớt xuống chân cô, vẻ mặt cô hoảng hốt, đờ người ra.

Cố Khanh nhớ lại hình dáng người đàn ông lúc trước mình nhìn thấy, không biết đó là quân nhân hay làm cảnh sát.

Một người một quỷ này trông không giống nhau chút nào, Cố Khanh thầm nhủ.

Người đàn ông mà Cố Khanh nhìn thấy bộ dạng giống như tinh anh, dáng người cao to thẳng tắp, mặc áo khoác thể dục đơn giản mà toát ra khí tràng của quân nhân hoặc là cảnh sát.

Còn Trịnh Thiết Trụ trước mắt cô thì bộ dạng người làm thuê từ quê lên, lưng cong, mặt đầy tang thương, hoàn toàn không dính dáng gì với người đàn ông kia.

Nhưng Cố Khanh nhớ tới sợi chỉ kết nối hai người, cô sờ cằm, giữ im lặng nghe Trịnh Thiết Trụ kể ra câu chuyện của mình.

"Cô bé, lại đến đọc sách à?” ‘Giáo sư già’ quanh năm ở trong thư viện lên tiếng, rồi chợt khựng lại.

Ông nhìn thấy bên cạnh cô bé ba ngày hai lần đến thư viện thảo luận vui vẻ với mình đang có một ‘con quỷ’ ủ rũ ngồi.

Hai quỷ gặp nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cố Khanh thở dài, nói: “Giáo sư, ngài cũng lại đây ngồi xuống đi! Vị này đến tìm em nhờ giúp đỡ.”

Vẻ mặt giáo sư già lúc sáng lúc tối, ông vốn cho rằng cô bé này không biết thân phận của mình nên mới thảo luận vui vẻ như vậy, nhưng nay xem ra, cô gái này hẳn là đã sớm biết ông là cái gì.

Chờ giáo sư già cũng ngồi xuống, Cố Khanh nói: "Thật ra lần đầu tiên đúng là em không nhận ra giáo sư là ai, nhưng về sau có một lần, trong ban tổ chức mọi người cùng đi tham quan nhà bảo tàng lịch sử của trường ”

Giáo sư già cười khổ nói: “Cho nên trò nhìn thấy hình của ta?”

Cố Khanh gật đầu, nói: “Thầy giáo đặc biệt giới thiệu ngài là ông nội ruột của hiệu trưởng Mễ hiện tại của chúng em, từng làm giáo sư vinh dự trong trường học, cả đời thích đọc sách nhất, thường ở trong thư viện cả ngày. Nghe nói hiệu trưởng Mễ được ảnh hưởng từ ngài nên mới làm công tác giáo dục, đến đại học S làm hiệu trưởng.”

Giáo sư Mễ hừ một tiếng, thường ngày mặt mũi hiền từ khi nghe về cháu trai làm hiệu trưởng của mình mới kiêu kỳ nói:

“Thằng nhóc đó, lúc trước bắt nó đi học thì chết sống không chịu, còn đòi tuyệt thực, không ngờ cuối cùng để nó làm hiệu trưởng.”

Bỗng được biết lịch sử đen của hiệu trưởng, Cố Khanh sáng suốt bảo trì trầm mặc, chờ giáo sư Mễ ngừng càu nhàu đột nhiên hỏi cô: “Cô bé, người này tìm trò là muốn trò giúp cái gì vậy?”

Cố Khanh nhanh chóng nói: “Hiện tại em chỉ biết ông ta tên

Trịnh Thiết Trụ, còn lại không biết gì cả. Giáo sư nếu ở đây thì cùng nghe đi, cho em yên tâm."

Giáo sư Mễ vốn lo lắng Cố Khanh, khó khăn lắm mới gặp một cô bé có thể nói chuyện với mình, đương nhiên phải bảo vệ kỹ, thế là ông vuốt râu đồng ý.

Tuy giáo sư Mễ làm quỷ đã lâu, chưa từng đánh nhau, cũng không biết có thể đánh thắng con quỷ ngồi phía đối diện không.

Cố Khanh giải quyết xong chuyện với giáo sư Mễ, quay sang nhìn hướng Trịnh Thiết Trụ vẫn có chút cục xúc bất an: "Được rồi, bác này, xin hãy nói tình huống của mình đi!"

Trịnh Thiết Trụ cũng không muốn như vậy.

Hắn là một nông dân bình thường, chỉ học xong tiểu học, luôn ôm lòng kính sợ với nơi như đại học, thư viện, ngồi ở đây rất là khó chịu.

Nhưng nghĩ đến ý đồ tới hôm nay, Trịnh Thiết Trụ lấy lại bình tĩnh, bắt đầu kể chuyện của mình.

"Lúc trước ta đi theo người đàn ông kia thật sự là con trai của ta, chẳng qua hai mươi tám năm trước nó bị bắt cóc."

Mùa hè hai mươi tám năm trước, Trịnh Thiết Trụ đi xa xứ làm việc, con trai bốn tuổi do vợ và mẹ già ở nhà chăm sóc.

Ngày đó có một người phụ nữ lạ đến thôn, nói là tới tìm người thân, hỏi thăm nhiều chuyện trong thôn. Thấy bà ta mặc đồ sang trọng, nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, nên bà ta hỏi cái gì thì người trong thôn đều nói thật ra.

Ai cũng không ngờ rằng, ngày hôm đó người phụ nữ mặc đồ sang trọng rời đi, đến giờ ăn cơm chiều, các thôn dân mới phát

hiện bởi vì mùa hè nóng nên đám nhỏ thích chơi bên cây hòe to trong thôn có vài đứa mất tích.

Chương 67: Vô Đề

Trong thôn mất tích năm đứa trẻ, sau khi bọn họ báo cảnh sát, cảnh sát nói chắc đây là hoạt động lừa bán trẻ em có tổ chức. Sau khi bọn chúng lừa bán thành công một lần chắc chắn sẽ nhanh chóng di chuyển, trong tình huống thiếu manh mối, cảnh sát chỉ có thể cố gắng đi tìm kiếm.

Lúc ấy Trịnh Thiết Trụ còn đi làm ở tỉnh ngoài nhận được điện thoại báo con mình bị bắt cóc liền chạy về. Khi trở về nhà thì thấy mẹ già bị bệnh vì chuyện của cháu nội, vợ suốt ngày khóc, khóc đến khi nước mắt đều phải chảy khô.

Trịnh Thiết Trụ bởi vì thời trẻ bị thương, cả đời chỉ có một đứa con, nay con trai bị mất tích khiến hắn sắp điên.

Cảnh sát nói không tìm được manh mối, Trịnh Thiết Trụ gói ghém hành lý tự mình tìm.

Một năm qua đi, hai năm trôi qua, rồi năm năm, mười năm cũng qua.

Mẹ của Trịnh Thiết Trụ đã qua đời, trước lúc mất còn nhắc cháu trai của mình. Vợ thì bởi vì năm đó cứ khóc mãi làm hỏng mắt, sức khỏe vốn không tốt, chỉ có thể ở trong nhà chờ tin.

Trịnh Thiết Trụ qua nhiều năm tìm con trai, từ một nông dân làm thuê bình thường dần hiểu rõ nhiều kiến thức lừa bán, phát hiện tổ chức lừa bán nào là tố giác ngay, kỳ vọng từ bên trong có tin tức về con trai của mình.

Nhưng từng năm trôi qua, Trịnh Thiết Trụ vẫn không tìm được.

“Mấy năm nay trừ tìm con trai, ta đã gặp nhiều đứa trẻ bị lừa bán. Hễ ta gặp là sẽ tố giác hết, coi như tích đức, mong ông trời cho ta nhanh chóng tìm về con trai. Nhưng không biết là ông trời ngủ rồi hay sao mà không cho ta tìm được con trai!"

Trịnh Thiết Trụ thở dài nói: “Khoảng thời gian trước ta lại phát hiện ra một tổ chức lừa bán trẻ em, gần thôn Mộc Dương kiều khu ngoại ô thành phố H. Tuy rằng đã báo cảnh sát, nhưng ta phát hiện dường như bọn họ sắp di chuyển, định bám theo bọn họ để báo cho cảnh sát biết vị trí. Nhưng ta lớn tuổi, sơ sẩy bị bọn họ phát hiện ra. Các ngươi cũng nhìn thấy, ta què một chân không chạy nhanh hơn bọn họ nổi, bị một gạch đập vào trán, sau khi ta tỉnh lại thì phát hiện chính mình biến thành quỷ."

Cố Khanh hỏi: “Sau đó thế nào? Bắt được băng bắt cóc con nít kia chưa? Xác chết của bác có bị phát hiện không?”

Trịnh Thiết Trụ lắc đầu, nói: "Ta chỉ trông thấy đối phương lục soát đồ của ta, sau đó ném xác gần trạm xe, bọn chúng mang theo con nít bị bắt cóc bỏ chạy. Ta chỉ muốn tìm được con trai, bất giác bay xa.”

Cố Khanh đã hiểu, giống như linh hồn người bị hại sẽ đi theo hung thủ vậy, chấp niệm của Trịnh Thiết Trụ là tìm về con trai của mình, nên hắn sẽ không tự chủ được đi phương hướng có con trai.

“Không ngờ tìm hai mươi tám năm vẫn không tìm được con trai, biến thành quỷ, nhờ liên hệ máu mủ mà thoáng chốc tìm được. Con trai của ta vừa cao vừa khỏe, còn thành cảnh sát, giỏi hơn cha của nó nhiều!” Trịnh Thiết Trụ nói đến đây thì tràn đầy vui mừng.

“Khổ cho ngươi rồi.” Giáo sư Mễ nghe câu chuyện của Trịnh Thiết Trụ mà rớt nước mắt, ông lấy ra khăn tay không biết giấu ở

đâu, lau nước mắt vương khóe mắt.

Cố Khanh hỏi: “Cho nên bác muốn tôi nói chuyện của bác cho con trai bác biết?”

Trịnh Thiết Trụ chất phác gãi đầu, nhe răng cười: “Ta đi theo con trai một khoảng thời gian dài, nó đã kết hôn sinh con, luôn cho rằng bị cha mẹ bỏ rơi, mình là cô nhi. Ta muốn cho thằng bé biết cha mẹ luôn không quên nó, luôn đi tìm nó.”

“Lần trước ta đi thành phố H là muốn báo mộng cho vợ, nói cho bà ấy là ta đã đi rồi, nhưng tìm được con trai, bảo bà ấy đến tìm con trai. Nhưng không ngờ vợ bị bệnh, ta có âm khí đầy người, nếu tới gần là hại bà ấy. Cho nên cô gái, chuyện này đành nhờ cả vào cô.”

Muốn đi tìm một người không quen, đối phương còn là cảnh sát, nói cho người này biết cha của anh ta tìm suốt hai mươi tám năm, nhưng vừa qua đời, thành quỷ hồn kính nhờ cô nói ra chuyện này, Cố Khanh cảm thấy công việc này hơi khó khăn.

Chương 68: Vô Đề

Nhưng Trịnh Thiết Trụ bởi vì nhiều năm đả kích tổ chức lừa bán trẻ em, cứu nhiều gia đình khiến quanh thân hắn có một vầng sáng công đức, mới có thể bảo chứng hắn theo cảnh sát mà không bị sát khí tổn thương. Con trai của Trịnh Thiết Trụ làm cảnh sát, cũng phá nhiều vụ án, cứu nhiều người, cho nên cũng được công đức vòng quanh.

Với người hoặc quỷ có công đức thâm hậu, Cố Khanh biết giúp được gì thì cố gắng giúp, đây cũng là cách tích lũy công đức cho cô.

Cố Khanh nói: “Tôi hứa với bác, nhưng tôi cần chuẩn bị vài thứ đã.”

Muốn cho một cảnh sát tin tưởng thân thế mà bản thân cũng không biết, đây không phải chuyện dễ.

Trịnh Thiết Trụ rất vui vẻ, vốn duy trì thân hình hoàn chỉnh cũng thay đổi, lộ ra lỗ máu không ngừng đổ máu sau gáy. Giáo sư Mễ không chịu nổi bộ dạng máu chảy đầm đìa đó, kêu Trịnh Thiết Trụ cố gắng bình tĩnh lại.

“Cái đó” Trịnh Thiết Trụ ngượng ngùng nhìn về hướng Cố Khanh, trông như còn có việc nhờ vả.

Cố Khanh hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Trịnh Thiết Trụ cúi đầu tỏ vẻ ăn năn: “Lúc trước ta đi theo con trai trở lại, thấy nó cưới vợ sinh con, ta có cháu nội, vui quá nên lỡ phát tán chút âm khí làm cháu trai bị bệnh. Cô gái, nhờ cô xem cháu trai giúp ta, đừng để bé bị ảnh hưởng."

Bộ dạng như ông nội khờ có cháu trai.

Đã đồng ý chuyện kia rồi, việc nhỏ này chẳng qua là tiện thể, Cố Khanh đương nhiên cũng đồng ý luôn. Nếu chỉ là chút âm khí thì cô rót ít linh khí hoặc cho một tấm bùa hộ mệnh chắc sẽ giải quyết được.

Cố Khanh tìm Hướng Vi trước, người cung cấp nước mắt trâu trong sự kiện quỷ hồn Vương Thanh Thanh.

Đúng dịp Hướng Vi cũng có việc muốn hỏi Cố Khanh.

Cố Khanh đến phòng ngủ của Hướng Vi, vừa lúc bên trong chỉ có một mình cô ta.

Cố Khanh hỏi Hướng Vi: “Lần trước cậu kiếm được nước mắt trâu còn hàng không?”

Tiếp đó, Cố Khanh trợn mắt há hốc mồm trơ mắt nhìn Hướng Vi từ trong túi lấy ra ba chai, lại mở tủ, bên trong tràn đầy một loạt hai thủy tinh.

“Đó, muốn bao nhiêu cứ lấy thoải mái.” Hướng Vi ra vẻ nhà giàu mới nổi ném tiền qua cửa sổ.

“Cậu chuẩn bị nhiều nước mắt trâu như vậy làm gì? Không sử dụng tùy tiện chứ? Dùng thứ này nhiều không tốt cho sức khỏe.”

Cố Khanh nhìn mà câm nín, rất hoang mang khi Hướng Vi chuẩn bị nhiều nước mắt trâu như thế.

Nước mắt trâu có thể sử dụng đều là tỏa ánh sáng trắng mông lung, nhưng mớ chai của Hướng Vi có một phần đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, có một phần chỉ tỏa ánh sáng le lói, ba chai mới lấy ra thì có ánh sáng mạnh nhất.

Hướng Vi phất tay: “Về sau cũng chỉ dùng một lần, năm phút đi dạo một lần trường học là hết thấy rồi, về sau không sử dụng nó nữa.”

Cố Khanh gật đầu: “Vậy là tốt rồi, người bình thường thấy quỷ quái nhiều quá cũng không phải chuyện tốt, còn dễ dàng dẫn quỷ nhập vào người, cho nên cậu tốt nhất hãy cẩn thận.”

Cố Khanh lại chỉ chai thủy tinh trong tủ: “Trong này đa số đã quá thời hạn, mất hiệu lực rồi.”

“Quá hiệu lực?” Gái xinh lạnh lùng cao ngạo Hướng Vi thoáng chốc cất cao giọng: “Sao mà quá thời hạn được? Thứ này mà cũng có hạn sử dụng hả?”

Từ lần trước gặp quỷ thì Hướng Vi bắt đầu tin mấy thứ huyền học, cố ý tìm được con trâu lúc trước thu thập được nước mắt trâu hữu dụng, tiếp đó mỗi ngày hứng một chai nước mắt trâu, bây giờ Cố Khanh nói cho cô ta bên trong đa số đã hết hạn sử dụng?

Cố Khanh bĩu môi, nói: “Có gì lạ đâu, hiện tại thứ gì mà không có hạn sử dụng. Nước mắt trâu này vốn phải dùng lúc mới mẻ, dù dự trữ thì cùng lắm được bảy ngày, quá thời hạn cũng bình thường.”

Cố Khanh nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Hướng Vi, hỏi: “Nhưng cậu còn chưa nói cho tôi biết thu thập nhiều nước mắt trâu như vậy làm gì?”

Hướng Vi ấp úng: “Thì tại vì nghĩ thứ này có lẽ hữu dụng, muốn tặng một ít cho cậu, rồi nhờ cậu giúp cho chút chuyện nhỏ.”

Cố Khanh bày ra tư thế nghiêng tai lắng nghe, chờ Hướng Vi nói có chuyện gì muốn nhờ cô giúp.

Chương 69: Vô Đề

Hướng Vi thấy Cố Khanh không từ chối ngay thì nói nhanh: “Là vầy, lần trước cậu nói tiền giấy gì đó không phải tùy tiện mua ở tiệm nào cũng được, nên tôi muốn hỏi cậu, cha của tôi hàng năm Thanh Minh và ngày giỗ của ông nội, sau khi đi thăm mộ trở về là gặp ác mộng suốt mấy ngày liền, nói trong mộng ông nội mắng cha là bất hiếu, thoạt nhìn ông nội mặc không tốt, người gầy rộp, cậu nói xem có phải vì tiền giấy mà cha tôi mua đều là hàng giả không?”

Cố Khanh sờ cằm, suy nghĩ một hồi, nói: "Có khả năng này, nhưng tôi chưa thấy tận mắt nên không xác định."

Nghĩ đến lúc trước, Cố Khanh cho Hướng Vi một chủ ý: “Vậy đi, qua một thời gian nữa là Tiết Hàn Y(Lễ bên Trung Quốc, tổ chức vào ngày 1 tháng 10 âm lịch, cúng ông bà tổ tiên, với ý nghĩa ngày này tổ tiên về nhận đồ chống lạnh để qua mùa đông), tôi giới thiệu một cửa hàng pháp khí cho cậu, cậu mua chút tiền giấy đốt cho ông nội cậu, thử coi có hiệu quả không.”

“Tiết Hàn Y á?”

Hướng Vi tỏ vẻ nhà mình chỉ có ngày Thanh Minh và ngày giỗ của ông nội là đốt tiền giấy cho ông, còn Tiết Hàn Y gì đó thì không hiểu lắm.

Tiết Hàn Y là vào ngày một tháng mười âm lịch hàng năm, dân chúng gọi là ngày đầu quỷ, là ngày lễ cúng truyền thống của Trung Quốc. Vào ngày này đặc biệt chú trọng cúng bái người mất, gọi là tặng áo lạnh. Tiết Hàn Y và Tiết Thanh Minh mùa xuân, Tết Trung Thu mùa thu, Tiết Hạ Nguyên được gọi là bốn Tiết Quỷ trong năm.

Cố Khanh phổ cập kiến thức bốn Quỷ Tiết, Hướng Vi sực tỉnh ngộ.

Hướng Vi hỏi: “Được được, cậu cho biết địa chỉ cửa hàng pháp khí đó đi.”

Cố Khanh nhìn cô ta, nói: “Biết phố Phong Thủy bên cạnh phố Đồ Cổ không?”

Hướng Vi gật đầu.

Cố Khanh nói tiếp: “Bên trong có một cửa hàng Thụy Phúc Trai, trang hoàng lộng lẫy xa hoa.”

Hướng Vi lại lần nữa gật đầu: “Tôi có đi cửa hàng này, lúc trước cùng cha tôi mua đồ cúng ông nội.”

Hướng Vi thầm nghĩ chẳng lẽ lúc trước cha toàn mua hàng thật? Vậy tại sao còn mơ thấy ác mộng?

Cố Khanh liếc Hướng Vi: “Cửa hàng đó bán toàn là hàng giả!”

Giờ thì Cố Khanh đã biết tại sao ông nội của Hướng Vi sẽ mắng cha của cô ta là bất hiếu.

Cố Khanh nói: “Tôi đang nói cửa hàng đối diện Thụy Phúc Trai, đó là một cửa hàng cực kỳ xập xệ, không có biển hiệu, đồ bên trong đắt hơn Thụy Phúc Trai nhiều, nhưng đều là hàng thật, cậu có thể mua một ít thử xem.”

Hướng Vi ngây người, cô chỉ suy đoán thứ cha mua là hàng giả, không ngờ bị Cố Khanh chứng thực nhanh như thế.

Nếu đã biết nguyên nhân, Hướng Vi gật đầu nói: “Tôi sẽ đi thử.”

Sau đó Hướng Vi đưa ba chai nước mắt trâu trong tay mình cho Cố Khanh: “Tặng cậu này, nếu dùng hết có thể tìm tôi lấy tiếp.”

Xem bộ dạng Hướng Vi là muốn làm nhà cung cấp nước mắt trâu cho Cố Khanh.

Cố Khanh thu nước mắt trâu của Hướng Vi, nói thêm mấy câu: “Lúc cậu đốt tiền giấy nhớ nhét hết vào một túi giấy, trên đó viết tên ông nội của cậu và ai gửi cho, như vậy mới sẽ không bị cô hồn dã quỷ khác cướp đi.”

Hướng Vi nhớ lại cha mỗi lần đều là trực tiếp đốt tiền giấy trước mộ ông nội, lại cảm thấy xấu hổ, liên tục gật đầu, nói: “Tôi biết rồi, nhất định sẽ làm đúng như lời cậu dặn.”

Trừ Hướng Vi ra, Cố Khanh lại gọi điện cho chủ tiệm để râu Tiền Đồ, hỏi thăm ông ta có pháp khí tìm người thân, hoặc là chứng minh quan hệ máu mủ giữa người và quỷ không.

Đối với việc này, Tiền Đồ tỏ vẻ có loại pháp khí đó, nhưng trong tay ông ta không có một món nào.

Cửa hàng của Tiền Đồ chỉ có vài pháp khí loại nhỏ, ngay cả bùa chú cũng thiếu, sau khi hợp tác với Cố Khanh mới bắt đầu mở ra kinh doanh bùa chú.

Hơn nữa nếu Tiền Đồ có pháp khí linh như thế thì đã không bỏ dỡ mối làm ăn chuyên môn giúp người tìm phần mộ tổ tiên, mở cửa hàng pháp khí xập xệ này làm gì.

Nghe Tiền Đồ nói tràng giang đại hải, không giống ông chủ hờ hững với khách như cô đã từng gặp, Cố Khanh cảm thấy không thể nhìn người qua bề ngoài, nhưng nói một đống mà không nghe được thứ gì hữu dụng.

May mà Tiền Đồ dường như nghe thấy tiếng lòng của Cố Khanh: “Nếu cô vẽ được thì trong bùa chú có một loại bùa thân duyên, sau khi sử dụng cho dù không quen biết nhau cũng có cảm ứng đặc biệt với người có máu mủ với mình."

Chương 70: Vô Đề

"Nhưng loại bùa này chỉ có thể tồn tại trong thời gian ngắn, tác dụng cũng không mạnh. Nếu cô biết vẽ có thể đặt trong cửa hàng bán, tôi nói cho cô biết, thời nay loại bùa chú tính chất đặc biệt này rất dễ bán"

". . ."

Nghe Tiền Đồ lại vòng vo đề tài qua chuyện buôn bán, Cố Khanh cúp điện thoại, cô cảm thấy mình đã suy nghĩ phức tạp, có thể dùng biện pháp đơn giản trực tiếp hoàn thành chuyện này.

Trong quán cà phê phía đối diện cục cảnh sát khu La Hưng thành phố S, Dương Ca là ông chủ đang dựa vào cửa sổ thừ người ra, nhân viên phục vụ nữ lướt qua hắn vài lần nhưng hắn đều không phát hiện.

Nói thật, lúc trước Dương Ca chọn mở quán cà phê ở đối diện cục cảnh sát vì nguyên nhân quan trọng là an toàn.

Lúc Dương Ca còn trẻ vô tri từng làm côn đồ, từng đắc tội nhiều người. Sau này sửa đổi, mở quán cà phê, Dương Ca sợ có người trở về kiếm chuyện nên cố ý mở quán ở đối diện cục cảnh sát.

Xác thực là an toàn, Dương Ca mở tiệm ở đây chưa từng gặp một người khách dáng vẻ lưu manh.

Nhưng quán kinh doanh không tốt không xấu, miễn cưỡng duy trì thu chi cân bằng. Nhờ cục cảnh sát phía đối diện gần như mỗi ngày đều đặt một đợt cà phê mang qua đó, là nhóm khách hàng lớn nhất của quán cà phê bọn họ.

Hôm nay có một cô gái ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ khiến ông chủ Dương Ca chú ý.

Rất kỳ lạ.

Cô gái này đến từ sáng sớm, ngồi ở đây gần một ngày.

Trong lúc ngồi cô gái này kêu một món bánh ngọt nhỏ, năm ly nước trái cây loại khác nhau, cộng thêm một chén cappuccino. À, cô gái lại bắt đầu kêu nhân viên phục vụ, dường như gọi thêm đồ ăn.

Ăn kiểu này sẽ không bị tiêu chảy chứ? Cô gái không thấy ngán sao? Không lẽ được ai mời tới kiếm chuyện với mình?

Dương Ca hơi đứng ngồi không yên, sợ cô gái này bởi vì ăn uống lung tung bị đau bụng đổ lỗi cho quán cà phê.

Cô gái ngồi trong quán cà phê theo dõi cục cảnh sát phía đối diện cả ngày, dùng sức ăn hơn người hấp dẫn ông chủ chú ý đương nhiên là Cố Khanh.

Từ sau khi tập thuật luyện thể cơ sở, mỗi ngày Cố Khanh đều sẽ bị linh lực gột rửa một lần, thân thể siêu khỏe hơn. Cố Khanh bất giác từ cô gái sức ăn nhỏ biến thành 'thùng cơm' như bây giờ, mỗi ngày tập thuật luyện thể tiêu hao rất nhiều.

Hôm nay là thứ bảy, dựa theo yêu cầu của Trịnh Thiết Trụ, Cố Khanh ngồi đây canh chừng con trai của hắn, à, đã biết con trai tên là Phùng Quân, một cảnh sát hình sự của cục cảnh sát khu La Hưng phía đối diện.

Cố Khanh lẩm bẩm: "Sao vẫn chưa đi ra?"

Nếu có người đi ngang qua bàn của Cố Khanh sẽ cảm thấy

sống lưng lạnh lẽo, dường như có luồng gió lạnh thổi qua.

Trên thực tế, quỷ hồn của Trịnh Thiết Trụ đang ngồi phía đối diện Cố Khanh, nuốt nước miếng nhìn Cố Khanh ăn bánh ngọt.

Làm một con quỷ, không có người cúng cho, Trịnh Thiết Trụ đã đói lâu rồi. Vốn hắn cũng không có cảm giác gì, nhưng nhìn Cố Khanh ăn ngon lành, trước kia hắn không ưa bánh kem ngọt ngấy, nhưng bây giờ cảm thấy chính mình siêu đói.

Làm cách nào cho một con quỷ lấp đầy bụng, Cố Khanh tỏ vẻ mình chưa học: “Bác chờ chút, lát nữa tôi mua ít đồ ăn thử coi có thể đốt cho bác không.”

Bỏ thức ăn vào túi rồi viết tên và ngày sinh của Trịnh Thiết Trụ, cuối cùng đốt nó chắc có thể gửi cho hắn?

Trịnh Thiết Trụ nuốt nước miếng trả lời Cố Khanh: “Đại Bảo là cảnh sát hình sự, công tác bận rộn. Nhưng ta từng đi xem rồi, hôm nay không có việc lớn gì, hẳn là có thể đúng giờ tan tầm."

Trịnh Đại Bảo là tên vốn có của con trai Trịnh Thiết Trụ, tức Phùng Quân.

Cố Khanh gật đầu, tiếp tục cách cửa kính nhìn về hướng cục cảnh sát.

Mắt cô hơi sáng lên, tính tiền rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Người cô chờ đã đi ra.

Phùng Quân vội bước ra cục cảnh sát.

Anh ấy sốt ruột về nhà.

Mấy ngày gần đây không hiểu sao con trai cứ khóc quấy không

ngớt, còn phát sốt nhẹ, vợ đã ôm con đi bệnh viện khám, bác sĩ nói con không có gì khác lạ.

Chương 71: Vô Đề

Nhớ tới con trai gần đây luôn làm ầm ĩ, Phùng Quân bước nhanh hơn, anh ấy phải nhanh chóng về nhà với vợ và con.

Một giọng nói có chút e sợ vang lên bên tai Phùng Quân: “Anh gì ơi, xin hỏi anh là cảnh sát phải không?”

“Tôi là cảnh sát, xin hỏi có chuyện gì?"

Phùng Quân nhìn qua, phát hiện ra tiếng là một cô gái trẻ, với nguyên tắc cảnh sát nhân dân phục vụ vì dân, anh ấy dừng bước chân, hỏi thăm đối phương có gì cần trợ giúp.

Cố Khanh nhìn xung quanh, tiếp tục vẻ mặt cẩn thận dè dặt hỏi:

“Anh có thể đến quán cà phê phía đối diện không? Cho tôi thời gian năm phút, tôi có việc muốn nói với anh.”

Phùng Quân do dự, không rõ cô gái này muốn tìm cảnh sát nhưng tại sao không vào cục cảnh sát mà đứng ở cửa ngăn lại mình đã tan ca, nhưng vẫn đồng ý cho Cố Khanh năm phút.

Thế là ông chủ quán cà phê Dương Ca ngẩn ngơ.

Trơ mắt nhìn cô gái ngồi cả ngày trong quán mới đi ra chưa đầy năm phút đã trở về, còn mang theo một người đàn ông hơi quen mắt, hình như đi làm trong cục cảnh sát phía đối diện cùng đi vào quán.

Kêu nhân viên phục vụ đưa tới hai ly nước lạnh, Cố Khanh bưng ly nước lên uống một hớp, nghe Phùng Quân ở đối diện hỏi:

“Xin hỏi cô tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?”

Trong lúc đi theo Cố Khanh, Phùng Quân đã tự phân tích biểu cảm và động tác của cô, dường như không phải cô gặp chuyện khó khăn gì muốn tìm cảnh sát hỗ trợ hoặc là báo án, ngược lại dường như cố ý đến tìm chính mình?

Cố Khanh báo ra thông tin cơ bản của Phùng Quân:

“Anh tên Phùng Quân, là một cảnh sát hình sự, năm nay ba mươi hai tuổi, bị lừa bán sau đó được giải cứu ra, từng lớn lên trong cô nhi viện. Vợ tên Văn Đình, trong nhà có một cậu con trai bốn tuổi đúng không?”

“Cô điều tra tôi?” Đây là phản ứng đầu tiên của Phùng Quân.

Cố Khanh lắc đầu, nói: "Không phải, là cha của anh nhờ tôi đến tìm anh.”

“Cha của tôi?” Trong giọng nói của Phùng Quân tràn ngập không tin, nhìn Cố Khanh từ trên xuống dưới, nói: “Dù người nhà tìm tôi cũng sẽ không nhờ một cô gái trẻ như cô ra mặt. Hơn nữa tôi làm cô nhi nhiều năm, hiện tại có vợ có con rồi, tìm tôi còn có ý nghĩa gì?”

Trong mắt Phùng Quân tràn đầy tìm tòi, anh ấy chờ xem cô gái này rốt cuộc muốn nói gì. Từ trong lời nói của Phùng Quân lộ rõ anh ấy vừa mong đợi vừa oán hận cha mẹ của mình.

Cố Khanh không cố ý gợi lòng tò mò, liếc qua bên cạnh Trịnh Thiết Trụ vẻ mặt kích động người tỏa âm khí, nói:

“Hai mươi tám năm trước, trong nhà Trịnh Thiết Trụ ở thôn Thanh Điền núi Đại Thanh thành phố H, con trai bốn tuổi Trịnh Đại Bảo bị một người phụ nữ bắt cóc. Lúc Trịnh Thiết Trụ còn nhỏ

bị thương một chân, bị què. Trong nhà có một người mẹ tuổi già, một người vợ ốm yếu, bởi vì con bị bắt cóc mà đều ngã bệnh. Ông ta đi xa xứ làm thuê, nghe nói con trai duy nhất bị bắt cóc nên bước trên con đường tìm con trai, suốt hai mươi tám năm."

"Con trai của ông ta, Trịnh Đại Bảo, nếu không bị bắt cóc thì năm nay vừa tròn ba mươi hai tuổi. Sau khi con trai bị bắt cóc thì Trịnh Thiết Trụ đi khắp nơi tìm kiếm, gặp tổ chức lừa bán sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ, tố giác."

"Cô muốn nói cái gì?" Phùng Quân cảm thấy chính mình rất bình tĩnh, bình tĩnh chưa từng có.

Phùng Quân hạ cánh tay xuống gầm bàn, siết chặt thành nắm đấm, Cố Khanh dường như không mang theo cảm tình kể câu chuyện đánh boss tìm con, nhưng không hiểu sao, Phùng Quân làm cảnh sát hình sự nhìn quen sinh ly tử biệt lại cảm thấy câu chuyện này rất quen thuộc, quen thuộc như thể nó từng phát sinh trên người mình.

Cố Khanh nói: "Anh là cảnh sát hình sự, anh nên hiểu chứ."

Phùng Quân cũng đoán được ý trong lời nói của Cố Khanh, tùy vào anh ấy có muốn tin hay không.

Phùng Quân hỏi: "Vậy hiện tại, Trịnh Thiết Trụ trong câu chuyện của cô đang ở đâu?"

Ký ức hồi nhỏ của Phùng Quân đã mơ hồ, chỉ nhớ là mình từng bị lừa bán, qua mấy năm thì được giải cứu ra, không nhớ rõ ký ức về gia đình, cũng không ai dẫn anh ấy về nhà, sau đó bị đưa vào cô nhi viện.

Chương 72: Vô Đề

Nhưng trong ký ức ít ỏi đúng là có một bóng dáng cao lớn, đi hơi khập khiễng, dường như là cha của anh ấy.

Trịnh Thiết Trụ ở bên cạnh vành mắt đỏ hoe, âm khí trên người càng đậm.

Cố Khanh thở dài một hơi:

“Ông ấy đã chết, hơn nửa tháng trước, bị một tổ chức lừa bán con nít phát hiện ông ấy bám theo. Hiện tại xác chết của ông ấy chắc còn ở gần trạm xe thôn Mộc Kiều Dương ở ngoại ô. À, tôi không biết đồng sự của anh có tìm được xác của ông ấy không, nếu tìm được thì anh có thể hỏi han rồi xét nghiệm DNA.”

Nắm tay siết càng chặt, Phùng Quân cắn răng hỏi tiếp:

“Vậy, cô làm sao biết?”

Nếu lời cô gái này nói đều là thật, vậy một cô gái trẻ tuổi làm sao biết những chuyện này.

Cố Khanh do dự nhìn Phùng Quân, nói:

“Mặc kệ anh tin hay không, quỷ hồn của Trịnh Thiết Trụ đến tìm tôi. Sau khi ông ấy chết mới tìm được anh, luôn ở gần anh.”

Cố Khanh lấy một tấm bùa hộ mệnh ra khỏi túi:

“Bởi vì Trịnh Thiết Trụ là quỷ hồn, trên người có mang âm khí, con nít thể chất yếu dễ bị ảnh hưởng. Anh đặt bùa hộ mệnh bên cạnh em bé thì nó sẽ không khóc quấy nữa.”

Phùng Quân im lặng không nói, cô gái này biết luôn chuyện con của anh ấy bị bệnh, là có người luôn giám thị nhà của anh ấy? Hay những lời cô gái nói là thật?

Bị Cố Khanh trùng kích thế giới quan, Phùng Quân chậm rãi đứng lên, qua một lúc không nói chuyện.

Mãi đến khi thu lại cảm xúc, Phùng Quân mới nói:

“Tôi luôn không tin thuyết quỷ hồn, nhưng tôi sẽ điều tra chuyện cô nói, hy vọng cô không lừa tôi.”

Phùng Quân sâu thẳm nhìn Cố Khanh, sau đó cầm bùa hộ mệnh rời đi.

Cố Khanh đau lòng nhìn một tấm bùa hộ mệnh bị tặng không, dù giá thành không cao, cô nghèo từ nhỏ đến lớn vẫn thói quen cảm thấy đau lòng.

Ông chủ để râu Tiền Đồ đã bán tấm bùa hộ mệnh thứ nhất mà Cố Khanh đưa cho ông ta, một trăm nghìn vào tay, cô thu lợi chín mươi nghìn, tương đương với cô vừa tặng không chín mươi nghìn tệ, nhưng nghĩ đến kim quang công đức trên người Trịnh Thiết Trụ và Phùng Quân thì cũng bớt đau lòng.

Trên đường về, Cố Khanh mua ít gà chiên trong tiệm gà chiên bên đường, bọc lại bằng túi giấy, viết tên và ngày sinh tháng đẻ của Trịnh Thiết Trụ lên túi, quẹo vào ngõ nhỏ kế bên, tranh thủ đốt túi khi không có ai.

Trong ánh lửa, có thể thấy cánh mũi Trịnh Thiết Trụ hít hà, dường như ngửi được cái gì.

Sau đó Trịnh Thiết Trụ lộ vẻ vui sướng, nhanh chóng ăn ngấu nghiến như quỷ chết đói đầu thai.

Quỷ cũng biết đói sao? Bọn họ ăn no bằng cách nào?

Cố Khanh suy nghĩ.

Lúc trước nhìn thấy Vương Thanh Thanh thì cô ta chưa từng biểu hiện đói bụng, nhưng thông qua tăng thêm oán khí và hút tinh khí trên người cao minh để lớn mạnh bản thân.

Về sau oán khí giảm bớt, cha mẹ nhà họ Vương cũng thường cúng cho cô ta.

Trịnh Thiết Trụ thì chết oan, bởi vì chấp niệm mà rời khỏi hung thủ giết mình, làm quỷ uổng mạng, nếu hắn bám lấy kẻ hại chết mình rồi hút tinh khí thì là báo thù, phù hợp quy tắc trời đất, nếu hắn vô cớ hút tinh khí của người khác là hại người.

Hiển nhiên Trịnh Thiết Trụ cũng biết những chuyện đó, sau khi rời khỏi hung thủ thì hắn không hại một ai, ngay cả đứa trẻ trong nhà Phùng Quân cũng chỉ vì lúc hắn mất kiểm soát lỡ tỏa ra âm khí làm ảnh hưởng, nếu không có ai giúp thì qua vài ngày đứa trẻ sẽ khỏe lại.

Không hút tinh khí, không có người nhà cúng cho, chỉ trông vào tích lũy công đức nhiều năm giữ cho linh đài thanh minh, bởi vậy Cố Khanh đốt cho hắn gà chiên mới bị hắn ngấu nghiến như quỷ chết đói.

Trịnh Thiết Trụ hơi no bụng, giảm chậm tốc độ ăn, ngại ngùng nói:

“Cố đại sư, làm phiền ngươi quá, ta không có thứ gì có thể cảm ơn ngươi."

Trịnh Thiết Trụ có chút xấu hổ, tìm người hỗ trợ nhưng không đưa trả thù lao được, thật sự là hơi mất mặt.

Cố Khanh phất tay:

“Tôi làm vậy để tu công đức. À, chắc bây giờ Phùng Quân đã về nhà, bác tính làm sao?”

Cố Khanh không thể nào mang theo một con nam quỷ trở về phòng ngủ được.

Chương 73: Vô Đề

Tay Trịnh Thiết Trụ còn cầm một nửa gà chiên, nói:

“Ta muốn theo Đại Bảo về, nhìn con trai và cháu nội lâu chút. Tình huống hiện giờ của ta là càng lúc càng ít cơ hội nhìn. Ngươi yên tâm, ta đã biết rồi, sẽ cách thật xa nhìn họ.”

Cố Khanh gật đầu, Trịnh Thiết Trụ như làn khói biến mất ở trước mắt cô.

Sau khi về nhà, Phùng Quân đứng trước cửa thật lâu vẫn chưa khôi phục tinh thần.

Hôm nay bị đánh sâu vào quá lớn.

Một cô gái tự xưng có thể trông thấy quỷ nói là được cha ruột đã qua đời của anh ấy nhờ vả nói ra thân thế thật sự cho anh ấy biết?

Việc này quá vớ vẩn!

Phùng Quân cười nhạt, nhìn thoáng qua bùa hộ mệnh trong tay, không kiềm được khinh bỉ bản thân, lúc đó anh ấy thật sự hơi tin, còn mang về bùa hộ mệnh mà đối phương đưa cho. Phùng Quân nhét bùa hộ mệnh vào túi, định vào nhà gặp vợ con.

“Chồng, anh làm gì thế?”

Trong nhà, vợ của Phùng Quân, Văn Đình ôm con trai mũm mĩm của hai người đi ra.

Con trai năm nay bốn tuổi, ăn ngon khỏe mạnh, cánh tay sổ

sữa như củ sen. Nhóc con này bình thường dễ dụ nhất, bị vấp ngã hoặc không vui chỉ cần được cho ăn ngon là ngoan ngay. Nếu không được, vậy cho ăn hai bữa, chưa từng thất bại.

Nhưng lần này đứa bé khó chịu suốt mấy ngày, lúc tỉnh thì còn chịu đựng được, nói mình là con trai của cảnh sát, không sợ đau, không sợ khổ. Nhưng rốt cuộc còn là con nít, lúc không chịu nổi sẽ rên ư ử, nước mắt rưng rưng nói trên người đau, khó chịu.

Văn Đình đã ôm con dỗ một lúc, thấy chồng vào nhà cứ đứng mãi ở cửa, cô ấy ra khỏi phòng nhìn xem chồng đang làm gì.

Phùng Quân khôi phục tinh thần, đi qua nhận lấy nhóc mập, nói:

“Không có gì.”

Nói cũng kỳ lạ, nhóc mập vừa rồi còn rên bảo khó chịu, khi được cha ôm vào ngực thì hết rên.

Hai người nhìn kỹ, trên mặt nhóc mập lộ vẻ thoải mái, mút ngón cái lim dim.

“Ủa? Mới rồi còn khóc mà sao anh ôm một cái đã hết rồi?” Văn Đình lấy làm lạ nhìn con, mấy ngày hôm trước dường như không có loại tình huống này.

Phùng Quân cũng cảm thấy kỳ lạ, sau đó nghĩ tới bùa bình an mình vừa nhét vào túi.

Phùng Quân một tay ôm nhóc mập, một tay lấy bùa bình an ra định đặt trên bàn. Không ngờ nhóc mập mới yên tĩnh lại, lim dim bỗng nức nở.

Xem tình huống không đúng, Phùng Quân thu tay về, nhóc mập không khóc nữa, lấy bùa hộ mệnh đi, nhóc lại mếu.

Lặp đi lặp lại vài lần, nhóc mập cáu rồi!

Bé xoe tròn mắt nhìn cha của mình.

Chơi gì mà ác vậy! Mấy ngày nay người ta thân thể khó chịu, ngủ không yên, cha mang về thứ này khó khăn khiến bé cảm thấy thoải mái, có thể ngủ ngon, vậy mà cứ thụt ra đút vào thử mãi không ngừng, còn cho bé cưng ngủ không hả?!

Nhóc mập gọi cứu binh:

“Hu hu! Mẹ, cha ăn hiếp con!”

Mẹ yêu nhóc mập còn nhiều hơn cha nó lập tức giành lại con trai, thuận tay vỗ chồng:

“Anh làm gì vậy hả! Khó khăn lắm con mới không quấy.”

"Không phải " Phùng Quân nhìn nhóc mập trở về vòng tay của mẹ, tiện thể cướp bùa hộ mệnh vào tay, nói: “Anh chỉ muốn xem con trai khôi phục có phải là nhờ bùa hộ mệnh này không.”

Văn Đình chợt phát hiện dường như con trai đặc biệt thích bùa hộ mệnh, cô ấy thử lấy đi nhưng con trai cầm chặt.

“Cục cưng!”

Văn Đình nhìn Phùng Quân:

“Chuyện này là sao?”

Phùng Quân vuốt mặt, anh ấy hơi tin lời của Cố Khanh, nói:

“Hôm nay lúc trở về gặp một cô gái”

Phùng Quân kể lại Cố Khanh báo cho biết thân thế của mình, hỏi:

“Vợ, em nói xem anh nên làm sao đây?”

Văn Đình mỉm cười nói:

“Thật ra trong lòng anh sớm có quyết định. Đi tra đi, anh cũng muốn biết cha mẹ của mình rốt cuộc là ai đúng không?”

Trên mặt Văn Đình bình tĩnh, nhưng thật ra thế giới quan cũng bị đánh sâu vào. Nhìn bùa hộ mệnh trên người nhóc mập, Văn Đình lặng lẽ dời tầm mắt, cô ấy cảm thấy mình cần tiêu hóa một chút.

Phùng Quân cũng đã có quyết định, gật đầu nói:

“Anh sẽ gọi điện cho cảnh sát nhân dân bên thôn Mộc Dương Kiều, anh nhớ Lý Binh cũng làm ở đó, có thể hỏi cậu ấy thử.”

Cố Khanh không chút gánh nặng nói hết chuyện của Trịnh Thiết Trụ cho Phùng Quân biết, xong trở về ký túc xá.

Chương 74: Vô Đề

Cố Khanh vốn nghĩ có nên lòng vòng chậm rãi cho đối phương biết không, nhưng ngẫm lại, Phùng Quân là cảnh sát, nói cho anh ấy biết, để anh ấy tự điều tra có lẽ càng dễ tin hơn.

Cho nên sau khi Cố Khanh canh chừng Phùng Quân thì nói thẳng mọi việc.

Còn về khả năng tiếp thụ của Phùng Quân, người có thể làm cảnh sát hình sự chắc năng lực tiếp thụ sẽ rất cao?

Trịnh Thiết Trụ vẫn đi theo Phùng Quân về, hắn không nỡ rời xa con trai hai mươi tám năm không gặp.

Nhưng được Cố Khanh cảnh cáo, biết đến quá gần không tốt cho gia đình con trai, cô tặng bùa hộ mệnh cũng tỏa ra ánh sáng trắng ngăn Trịnh Thiết Trụ cách con trai ba mét, nên hắn chỉ vòng quanh gần nhà con trai.

Cố Khanh về phòng ngủ liền phát hiện Trần Nhất Khả cùng Hách Viện Viện đang lôi kéo Thẩm Thần, đòi cô ấy mời khách ăn bữa tiệc lớn.

“Sao thế? Đều vui vẻ như vậy?" Cố Khanh dựa vào cửa cười hỏi.

"Khanh Khanh!" Hách Viện Viện xông đến lắc cánh tay của Cố Khanh: “Cậu thần quá! Sau này cậu mà thấy tôi có tài vận hay hoa đào gì nhớ là đừng quên nhắc nhở tôi nhé!”

Cố Khanh hiểu rõ, nhìn về hướng Thẩm Thần:

“Đã có kết quả giám định?”

Thẩm Thần cười gật đầu: “Là đĩa sứ thời Thanh, tuy nát nhưng vẫn đáng giá nhiều tiền.”

Thẩm Thần bỏ ra trăm tệ mua mảnh nhỏ đĩa sứ, kiếm được năm mươi nghìn, nói: “Hôm nay tôi mời khách, có thể đi nhà hàng hải sản ở phía nam trường học!”

Trong tiếng hoan hô của Hách Viện Viện, bốn người hẹn nhau cơm chiều đi nhà hàng hải sản kia ăn uống no nê.

Cuộc điều tra của Phùng Quân cũng rất nhanh có manh mối.

“Alo, Lão Phùng, sao anh biết gần đây phát hiện một xác chết ở gần trạm xe của thôn Mộc Dương Kiều vậy?”

Hỏi chuyện là anh em tốt kiêm đồng sự cũ của Phùng Quân, tên Lý Binh, sau này bị điều đến cục cảnh sát thôn Mộc Dương Kiều.

Hôm nay Lý Binh nhận được điện thoại của Phùng Quân còn khá hoang mang, bạn bè lâu năm khó khăn lắm mới gọi điện thoại lại đây, cư nhiên mở miệng câu đầu tiên đã hỏi gần đây có phải phát hiện một xác chết gần trạm xe không?

Nên biết trên người xác chết không mang theo thông tin thân phận, cũng không có người nhận lãnh, đã để lại cục cảnh sát nhiều ngày. Hơn nữa trên đầu xác chết có vết va đập chứng minh bị giết, bọn họ hoài nghi có liên quan một cuộc gọi tố giác lừa bán mà trong cục đã nhận được.

Tin tức còn chưa truyền ra, sao Phùng Quân biết được hay vậy?

Thông tin đều khớp, Phùng Quân vuốt mặt nói:

“Lúc trước tôi nhận được tin nội bộ, người chết dường như là người của thôn Thanh Điền núi Đại Thanh thành phố H, tên là Trịnh Thiết Trụ, cậu có thể tra thử. Tôi sẽ lập tức chạy tới.”

“Anh làm sao vậy?” Lý Binh nhận được manh mối, mặc kệ thật hay giả đều sẽ điều tra, nghe Phùng Quân đòi suốt đêm lại đây, sửng sốt hỏi: “Này anh em, cảm ơn anh cung cấp manh mối, chúng tôi sẽ điều tra kỹ. Nhưng anh tự mình tới thì hơi không ổn.”

Nếu Phùng Quân đến cục của bọn họ nhúng tay vào vụ án là hành vi vượt quyền.

Phùng Quân dừng một chút, nói:

“Tôi không phải vì vụ án, tôi nhận được tin, Trịnh Thiết Trụ này có thể là cha ruột của tôi.”

"Ôi mợ!" Lý Binh bản năng chửi thề, tiếp theo phản ứng lại, nếu là thật thì cha của Phùng Quân đã

“Anh em, anh hãy bình tĩnh đã, còn chưa xác định mà, chúng ta không nên xung động”

“Tôi biết.” Phùng Quân nói: “Tóm lại tôi lập tức chạy tới, cậu tìm người giúp tôi nghiệm DNA.”

“Còn nữa, nếu chứng thực người chết là Trịnh Thiết Trụ thì thẻ căn cước, hành lý của ông ấy có lẽ còn ở chỗ băng lừa bán, cậu có thể điều tra kỹ hơn.”

Nghe hai chữ lừa bán, Lý Binh lập tức nhớ gần đây trong cục có mấy vụ báo án con nít mất tích, rồi còn điện thoại tố giác mất liên lạc, sốt ruột nói:

“Tôi đi tra ngay, cúp máy đây.”

Lý Binh cúp điện thoại vội vàng điều tra tin tức của Trịnh Thiết Trụ.

Phùng Quân có chút mờ mịt luống cuống đi trở về, nhìn vợ ôm con, nói:

“Tin tức đều khớp, rất có thể anh”

Chương 75: Vô Đề

Trước kia Phùng Quân thường nghĩ nếu cha mẹ đến tìm mình sẽ là tình cảnh như thế nào, nhưng chưa từng nghĩ sẽ là cách biệt âm dương. Hai mươi tám năm, có người tìm anh ấy suốt hai mươi tám năm, chưa từng từ bỏ. Thì ra anh ấy không phải cô nhi, chẳng qua bởi vì một vụ lừa bán mà xa cách cha mẹ.

Hiện tại Phùng Quân đã tin lời của Cố Khanh hơn phân nửa, dù sao Cố Khanh nói một ít tình huống trong cục cảnh sát đều không để lộ ra, cho dù Cố Khanh thần thông quảng đại cỡ nào cũng không thể cử người lẻn vào cục cảnh sát tra ra một số thông tin. Nhưng về việc Cố Khanh nói nhìn thấy quỷ hồn, dù có bùa hộ mệnh thần kỳ thì Phùng Quân vẫn không dám tin tưởng mấy thứ này.

Văn Đình an ủi vỗ tay của Phùng Quân, nói:

"Có thể tìm được, ít nhất sẽ không để lại tiếc nuối suốt đời. Nếu đúng là chú thì ít ra bọn họ vẫn luôn tìm anh, anh còn một người mẹ cần chăm sóc."

Phùng Quân ngước đầu lên, thu về nước mắt sắp rơi, vuốt nhóc mập đã ngủ, nói:

“Anh đi thôn Mộc Dương Kiều ngay bây giờ, em hãy chờ tin của anh.”

Văn Đình gật đầu, điều người vợ có thể làm vào lúc này là không thêm phiền cho chồng.

Khi Phùng Quân đến cục cảnh sát thôn Mộc Dương Kiều, thấy Lý Binh đang mang theo người chạy ra ngoài, trông thấy Phùng

Quân liền nói:

“Anh em, tôi mới tra ra thân phận của người chết giống hệt như anh nói, còn về có phải là của anh hay không thì tôi đã nói với đồng sự nghiệm DNA giúp rồi. Bên tôi vừa nhận được tin, có người ở vùng ngoài sử dụng giấy căn cước và thẻ ngân hàng của Trịnh Thiết Trụ để lấy tiền, chúng tôi đang chạy qua đó.”

Phùng Quân biết chuyện khẩn cấp, gật đầu nói:

“Cậu hãy đi nhanh lên, tôi có thể tự giải quyết, bắt người quan trọng nhất!"

Lý Binh cũng biết, nếu Trịnh Thiết Trụ thật sự là cha của Phùng Quân, vậy đám bắt cóc con nít kia là hung thủ giết cha Phùng Quân, lúc này cần ưu tiên bắt hung thủ cứu trẻ con ra.

Lý Binh gật mạnh đầu, mang người lên xe rời đi.

Trịnh Thiết Trụ theo Phùng Quân vào cục cảnh sát, nhìn xác chết của mình nằm trong nhà xác, nhìn cục cảnh sát xét nghiệm DNA.

Quỷ hồn của Trịnh Thiết Trụ cách Phùng Quân ba mét, biểu cảm vừa đau thương lại vui mừng. Tuy rằng chính mình đã chết, nhưng ít nhất tìm được con trai, vợ còn được xem bộ dạng con trai của họ có tương lai tươi sáng.

Phải chờ một ngày mới có kết quả, Phùng Quân không rời đi, sau khi gọi điện thoại cho vợ thì lựa chọn ở lại, chờ tình huống bắt người bên Lý Binh.

Quá trình bắt không quá thuận lợi.

Đến rạng sáng, Phùng Quân mới nhìn thấy Lý Binh mang theo người suốt đêm trở về.

Chỉ bắt được hai tên bắt cóc một nam một nữ, con nít và người khác đều chạy mất.

Hơn nữa người đàn ông kia hẳn là thành viên vòng ngoài, bởi vì tham tiền trong thẻ ngân hàng của Trịnh Thiết Trụ mới bị Lý Binh bắt lấy manh mối, tìm được chỗ bọn chúng ở tạm.

Tiếc rằng đám người bắt cóc này rất tỉnh táo, vừa phát hiện tình huống không ổn đã sớm mang theo con nít di chuyển, chỉ để lại người đàn ông dùng thẻ ngân hàng của Trịnh Thiết Trụ, và một người phụ nữ mặc đồ như nông dân bình thường.

Hành lý của Trịnh Thiết Trụ đã bị tìm thấy, nhưng không tìm được con nít, hành động lần này không xem như thành công. Lý Binh định mang người suốt đêm thẩm vấn một nam một nữ bị bắt, xem thử có hỏi ra được manh mối gì không.

Mọi người lục tìm đồ trong hành lý, trừ vài bộ quần áo giặt sạch, còn lại là các cuốn nhật ký dày ghi lại hai mươi tám năm nay Trịnh Thiết Trụ tìm kiếm con trai, một bên đánh tan băng bắt cóc.

Bởi vì trình độ tốt nghiệp tiểu học nên nét chữ của Trịnh Thiết Trụ không đẹp, một số chữ không biết viết thì dùng ghép vần thay thế, nhưng không ảnh hưởng đọc.

“Ngày 15 tháng 3 năm 1992 Đây là ngày thứ 556 tôi tìm con trai, không có bất cứ manh mối. Nhưng hôm nay tôi thấy có một người phụ nữ đột nhiên xông tới định bế một đứa bé đi, tôi lập tức ngăn cản Bà ta chạy mất, cha mẹ của đứa trẻ cảm ơn tôi”

Chương 76: Vô Đề

“Ngày 8 tháng 5 năm 2003, mẹ của tôi qua đời, trước khi đi còn nhắc tên của Đại Bảo. Vợ cũng bị bệnh, hỏi tôi có phải cả đời cũng không thể tìm về con trai không, tôi nói không, tôi sẽ tìm được! Nhưng thật ra bản thân tôi cũng không biết có thể tìm được hay không”

“Ngày 5 tháng 12 năm 2013, vẫn không có bất cứ tin tức. Nhưng tôi sẽ không buông bỏ. Hôm nay nhìn thấy vài người lén lút trong nhà xưởng, tôi nhìn thoáng qua, bên trong có mấy cô gái trẻ tuổi bị trói. Chỗ này là vùng núi Tôi báo cảnh sát, núp ở phía sau, nhìn thấy cảnh sát đến mang các cô gái đi mới yên tâm."

Các cuốn nhật ký ghi đầy gian khổ và nỗ lực tìm kiếm con trai của một người cha già, dù trong cực khổ cũng quyết tâm giúp người khác giảm bớt bi kịch phát sinh. Những người có mặt đọc xong đều trầm mặc.

Cuốn vở mới nhất là ngày 12 tháng 1 năm 2018, viết là ‘Tìm một vòng vẫn không tìm được con trai, tôi đến thành phố S, cứ có dự cảm sắp tìm được con trai. Trên xe lửa, tôi nhìn thấy một đôi vợ chồng ôm một đứa bé không nói chuyện, hơi kỳ lạ, tôi phải đi theo xem sao’.

Nhật ký ngừng ở đây.

Kết quả kiểm nghiệm DNA đã có, Phùng Quân lật ra xem, tính khả thi cha con là 99. 97%, chứng thực anh ấy là con trai ruột của Trịnh Thiết Trụ.

Thì ra hai cha con cách nhau gần như thế, không chừng cho thêm vài ngày là họ sẽ nhận nhau. Nhưng chỉ thiếu vài ngày, bởi vì

băng bắt cóc khiến bọn họ vĩnh viễn xa cách nhau.

Phùng Quân cầm cuốn nhật ký kia, lại đi đến nhà xác, nhìn xác Trịnh Thiết Trụ nằm đó, môi mấp máy thốt ra một chữ:

“Cha”

Nước mắt chảy xuống, một cảnh sát hình sự kiên cường như lưỡi dao bén nhưng ở trong nhà xác khóc như đứa con nít vài tuổi.

Mọi người đều không đi vào quấy rầy Phùng Quân.

Trịnh Thiết Trụ cũng khóc.

Hắn là linh hồn thể, cho dù khóc cũng không thấy được nước mắt. Nhưng trong lòng hắn vui mừng, thật sự rất vui vẻ.

Con trai nhận hắn, cũng chịu gọi một tiếng ‘cha’.

Thật tốt.

Chấp niệm trong lòng dường như giảm bớt một chút.

Cố Khanh cũng không biết một buổi tối xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cô và ba bạn cùng phòng đang ăn vui vẻ trong nhà hàng hải sản gần trường học.

Ăn một lúc thì Hách Viện Viện dựng thẳng vành tai.

Bàn bên cạnh bọn họ có ba cô gái, xem bộ dạng dường như cũng là sinh viên, vừa ăn vừa tổ chức thảo luận ‘tám về bạn cùng phòng cực phẩm của tôi’.

Ba cô gái mặc đồ đẹp, đeo trang sức lóe sáng, vừa ăn hải sản

ngon lành vừa phàn nàn bạn cùng phòng của mình ngay trong nhà hàng hải sản, giọng không nhỏ chút nào, dường như sợ người ta không nghe thấy.

“Ài, có loại người không có chút quan niệm tập thể, mỗi ngày sáu giờ dậy, mười một giờ về, còn phát ra tiếng động lớn trong phòng ngủ, làm như sợ người ta ngủ giấc nghìn thu vậy! Nhìn bọng mắt của tôi đi, mấy ngày chưa tan!” Nói chuyện là một cô gái cột tóc đuôi ngựa.

“Đúng đúng, người bốc mùi lạ, không thích thay quần áo, nếu để người ta hiểu lầm mấy người chúng ta cũng ở dơ như cô ta thì làm sao bây giờ?!” Cô gái này để tóc ngắn, thoạt trông xinh đẹp, nhưng lời nói không dễ nghe chút nào.

“Về sinh hoạt có thể ráng nhịn, khiến người không thể chấp nhận nhất là người đó dụ dỗ bạn trai của bạn cùng phòng! Không nhìn lại khuôn mặt của mình đi!”

Cô gái tóc đen dài ngồi giữa xem như xinh nhất trong ba cô gái, có chút tội nghiệp nói: “Chu Châu nói với tôi rồi, anh ấy không thích Nam Nguyên, lúc trước thấy Nam Nguyên là bạn cùng phòng với tôi nên nói vài câu, nhưng khi phát hiện Nam Nguyên không có ý tốt thì sau này không để ý cô ta nữa.”

“Hôm nay chúng ta lại đây, không cần khó xử cô ta quá, chỉ cần cô ta đồng ý sau này đừng đến gần Chu Châu nữa thì tôi không thèm so đo.”

Câu này nghe rất giống đóa sen trắng trong thuần khiết.

"Chậc chậc Khanh Khanh, cậu nói xem chuyện bọn họ nói là thật hay giả?” Hách Viện Viện hóng chuyện đầy tai, dựa sát vào hỏi Cố Khanh chuyện này là thật hay giả.

Chương 77: Vô Đề

Cố Khanh bình tĩnh cắn sạch thịt trong càng cua, nói: "Hiện tại không xác định, xem tiếp rồi tính."

Nhưng theo Cố Khanh thấy thì ba cô gái này chẳng phải là người tốt gì. Cô gái tóc đen dài nhìn ngây thơ nhưng trên thực tế người đầy hoa đào, hẳn là cùng lúc có vài mối quan hệ tình cảm. Tóc đuôi ngựa khi nói thì miệng phả ra khói đen, có thể thấy là tạo khẩu nghiệp. Thú vị nhất là người tóc ngắn mắng người ta cướp bạn trai, trên người cô ta có một đóa hoa đào dính liền với một đóa hoa của cô gái mang theo một đống hoa đào.

Cố Khanh ăn hải sản nhìn ba cô gái kỳ quái hiếm có tụ tập một chỗ, thích thú xem.

Quả nhiên, bàn kia chưa chấm dứt drama, ăn một nửa đã kêu lên: "Nhân viên phục vụ, lại đây một chút!"

Một nhân viên phục vụ trông hơi thanh tú tiến lên, không ngờ ba cô gái không thích được trai đẹp phục vụ, phất tay nói:

"Không cần anh, đi kêu người kia đến!"

Ngón tay chỉ hướng một nhân viên phục vụ nữ ở xa.

Nhân viên phục vụ nam do dự một chút, đi hướng nhân viên phục vụ nữ, hai người dường như nói mấy câu, cô gái kia đi hướng bên này.

Khi nhân viên phục vụ nữ xoay người đi qua, bàn bốn người Cố Khanh rốt cuộc thấy rõ cả người của đối phương, ôi, gái đẹp!

Có một từ gọi là lậu thất minh quyên, Cố Khanh cảm thấy dùng trên người cô gái này rất thích hợp.

(

) Nghĩa là con gái nhà nghèo thường trí tuệ, xinh đẹp hơn hẳn.

Rõ ràng chỉ là mặc đồng phục quán ăn bình thường, cột tóc đuôi ngựa, trên mặt không phấn son, nhưng cô gái này tỏa sáng hơn tất cả người ở đây, bao gồm người có trang điểm và không trang điểm. Đôi mắt như nước hồ thu khiến người nhìn cảm thấy lòng thoải mái.

“Cô gái này chắc chắn không học ở trường chúng ta!” Hách Viện Viện ở bên cạnh bỗng dưng nói một câu.

Hách Viện Viện dám lấy danh hiệu mật thám trường học của mình ra bảo đảm, nếu trong trường học có cô gái xinh đẹp như vậy thì không có lý nào cô ấy không biết.

Chờ cô gái kia lại gần, ba người ở bàn bên cạnh bắt đầu gây sự.

Tóc đuôi ngựa nói: “Này Nam Nguyên, cậu xếp hạng nhất của khoa, có học bổng mà, sao còn làm thêm ở đây?”

Cô gái tóc ngắn nói tiếp: “Đúng rồi, cậu cười một cái là có nhiều con trai sẵn lòng nuôi, cần gì vất vả làm ở đây? Đi sớm về trễ ảnh hưởng mọi người nghỉ ngơi."

Người cuối cùng mái tóc suôn dài mắt rưng rưng nói: “Nam Nguyên, cậu có nhiều người theo đuổi như vậy, có thể có thể đừng dụ dỗ Chu Châu của tôi không? Chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ không không so đo những gì cậu từng làm.”

Đối với lời của mấy người này, gái xinh Nam Nguyên làm ngơ

như không nghe thấy, hỏi thẳng: “Xin hỏi quý khách có cần gì không? Nếu không có thì làm ơn đừng ảnh hưởng khách khác ăn cơm. Dù sao mọi người tới nơi này ăn cơm, mà không phải đến xem phim.”

Một câu làm ba cô gái nghẹn họng, tiếp đó phát hiện quả nhiên mọi người đều đang nhìn bọn họ. Nam Nguyên lộ vẻ dửng dưng thích nhìn thì tùy, ngược lại ba người tới gây sự cảm thấy mặt nóng ran vì những ánh mắt kia, không nói gì thêm.

Đám người Cố Khanh ở bên cạnh nghe một đống đối thoại nội dung phong phú xem như đã hiểu, người lúc trước bị ba người nói xấu là lậu thất minh quyên ở trước mắt, Nam Nguyên.

“Chắc chắn là bọn họ cố tình bôi đen! Tôi không tin cô gái xinh đẹp như vậy sẽ là người như bọn họ nói!”

Mở miệng đầu tiên là Trần Nhất Khả, làm một con cún mê cái đẹp, cô ấy luôn đứng về phía người đẹp.

Hách Viện Viện cùng Thẩm Thần cũng nhẹ gật đầu, cô gái này trông không giống như loại người bị ba người kia nói, hơn nữa mắt của đan điền trong suốt nhìn thấy đáy, xem liền biết là cô gái tốt.

Cố Khanh không nói chuyện, cũng đồng ý với các bạn cùng phòng.

Cố Khanh nhìn thấy nhiều hơn ba người bạn, trừ ba cô gái kia mỗi người đều có vấn đề, cô còn phát hiện Nam Nguyên là người có khí vận rất mạnh, nhưng khí vận màu đỏ đại biểu may mắn trên người cô ấy bị dòng khí màu xám ngăn chặn, Cố Khanh tạm thời còn không biết là nguyên nhân gì.

Chương 78: Vô Đề

Tuy nhiên, mọi người chỉ đến ăn cơm, hai bên không quen nhau, trong lúc ăn vô tình nghe được chuyện của người khác, bốn người không muốn nhúng tay vào, sau khi ăn xong thì rời khỏi.

Hai ngày sau.

Cố Khanh lại gặp Phùng Quân.

Anh ấy mang theo vợ và con đến, nói muốn mời Cố Khanh ăn cơm.

Hai bên hẹn nhau trong một phòng riêng của nhà hàng.

"Cố đại sư." Suy xét thật lâu, Phùng Quân chọn dùng xưng hô này: “Tôi đã điều ra, điều cô nói đều là thật.”

Cố Khanh âm thầm liếc qua Trịnh Thiết Trụ đứng trong góc:

“Nếu anh đã xác định thì nên xuất phát đi tìm mẹ của mình, hình như bà ấy còn bị bệnh, sức khỏe không tốt.”

Phùng Quân gật đầu, nói: “Tôi biết, nhưng tôi không biết nên nói chuyện này với bà ấy thế nào.”

“Lúc trước cô nói cha của tôi bị tổ chức lừa bán phát hiện ông theo dấu nên mới có đồng sự bên chúng tôi phát hiện tổ chức lừa bán, nhưng chỉ bắt được hai người, không tìm được thành viên khác, cũng không thấy mấy đứa nhỏ. Các đồng nghiệp của tôi đã thẩm vấn một ngày một đêm, vẫn không có manh mối, hiện tại thời gian rất khẩn cấp, tôi muốn hỏi là cô có phương pháp đặc biệt gì không?”

“Ý anh nói loại phương pháp nào?” Cố Khanh bỗng cảm thấy thật thú vị.

Một cảnh sát, còn là cảnh sát hình sự mà hỏi thần côn có phương pháp phi khoa học nào có thể trợ giúp cấp tốc phá án?

Cố Khanh còn chưa nghĩ ra cách gì thì thấy quỷ hồn của Trịnh Thiết Trụ bay tới, nói: "Ta có biện pháp, ta có thể tìm được những người này. Trong số chúng có hung thủ giết ta.”

Cố Khanh ngẫm nghĩ, đã hiểu.

Trịnh Thiết Trụ vốn đi theo hung thủ giết mình, nhưng bởi vì chấp niệm là tìm kiếm con trai, ngược lại bám theo Phùng Quân.

Nếu bây giờ muốn tìm người thì chỉ cần đi theo quỷ hồn Trịnh Thiết Trụ.

Không ngờ thứ chuẩn bị phòng hờ rốt cuộc vẫn sử dụng.

Cố Khanh lấy một chai thủy tinh ra khỏi túi xách, nhìn Phùng Quân, nói: "Không biết anh Phùng có muốn thấy cha của mình không? Ông ấy nói có thể tìm được những người này."

“Chẳng phải cha của tôi đã” Phùng Quân nói được một nửa mới phản ứng lại ý tứ trong lời của Cố Khanh.

Lấy lại bình tĩnh, Phùng Quân nhận lấy chai thủy tinh trong tay Cố Khanh: “Tôi cũng muốn thấy ông tận mắt, nói vài câu với ông.”

Văn Đình kéo tay áo của Phùng Quân, nói với Cố Khanh: “Đại sư cũng cho tôi một phần đi! Tôi làm con dâu, dù gì cũng nên gặp cha chồng.”

Nhóc mập thì bỏ đi, cậu bé còn nhỏ tuổi, dù không dùng nước mắt trâu cũng có thể nhìn thấy thứ người ngoài không thấy được, chẳng qua sau khi lớn lên thì dần dần không nhìn thấy nữa.

Nhóc mập mới tỉnh ngủ đang liên tiếp nhìn hướng Trịnh Thiết Trụ, hiển nhiên là phát hiện nơi đó có một 'người'.

Vẻ mặt Trịnh Thiết Trụ vui mừng.

Con trai, con dâu đều muốn thấy hắn, phải cố gắng giữ thân hình, không thể quá kích động biến thành mặt quỷ dọa sợ bọn họ!

Hai vợ chồng bôi nước mắt trâu theo cách Cố Khanh chỉ dẫn.

Trong mơ hồ lại mở mắt ra, liền thấy cách chỗ bọn họ không xa có thêm một bóng dáng.

Phùng Quân lập tức nhận ra: "Cha!"

Văn Đình ngồi bên cạnh vẫn thấy sợ, dù sao là quỷ là thần, hơi bị khủng bố với nữ giới. Nhưng Trịnh Thiết Trụ giữ bộ dạng hồi còn sống, Văn Đình cố kiềm chế run rẩy, cũng gọi một tiếng cha.

"Đây!" Môi Trịnh Thiết Trụ mấp máy lên tiếng, giọt nước mắt rơi.

Hai cha con nhìn nhau không nói nên lời, nhưng trong lòng dâng trào cảm xúc.

Cố Khanh ở bên cạnh giải thích: "Là như vậy, cha của anh nói hung thủ giết ông ấy không bị bắt, ông có thể cảm ứng được hung thủ đang ở đâu, chỉ cần đi theo quỷ hồn của cha anh liền có thể tìm được mấy kẻ bắt cóc con nít."

Cố Khanh do dự nói: "Hiện tại vấn đề là, nước mắt trâu trong tay tôi chỉ có hiệu quả trong năm phút."

Thời gian ngắn ngủi hiển nhiên là không đủ cho bọn họ đi bắt người.

Phùng Quân nghe vậy liền hỏi: “Vậy đại sư, có thể mời cô đi cùng tôi không?”

Nếu Cố Khanh đi thì có thể tùy thời biết tình huống của Trịnh Thiết Trụ.

Cố Khanh không có ý kiến, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, nhưng

“Bên trường học của tôi thì tính sao?”

Chương 79: Vô Đề

Phùng Quân lập tức đáp:

“Chúng tôi sẽ giải quyết giúp cô!”

Hành động của Phùng Quân rất nhanh.

Cố Khanh cũng không biết anh ấy dùng biện pháp gì thay cô xin phép trường học, cố vấn học đường còn hiền lành dặn cô cố gắng trợ giúp đồng chí cảnh sát phá án.

Nhân viên cùng đi bắt tội phạm nhanh chóng tập hợp với nhau.

“Anh em, có thể tìm được không vậy?” Lý Binh bị Phùng Quân kêu đến.

Khâu thẩm vấn đi vào ngõ cụt, nên nghe Phùng Quân nói có manh mối của bọn bắt cóc Lý Binh liền mang người chạy tới.

Phùng Quân mặt không đổi sắc bắt đầu nói dối: “Một tay trong của tôi nói đã phát hiện bọn chúng, chẳng qua đối phương luôn di động. Chúng vừa dừng lại, tay trong liền gọi điện thoại cho tôi.”

Bởi vì nhờ Phùng Quân mới có manh mối về thân phận của Trịnh Thiết Trụ, nên Lý Binh không hoài nghi.

Lý Binh thấy Cố Khanh ngồi ở ghế sau xe, kinh ngạc hỏi: “Anh em, cô gái này là?"

Phùng Quân lời ít mà ý nhiều trả lời Lý Binh: “Đối tượng bảo hộ đặc biệt, là ai thì cậu đừng hỏi, chúng ta lo đi bắt người quan

trọng hơn."

Lý Binh vừa quay đầu vừa lẩm bẩm: “Bỗng nhiên nói chính mình có manh mối, nếu không phải làm anh em nhiều năm, tin tưởng nhân phẩm của anh thì tôi đã hoài nghi anh quấy rối tôi! Còn không cho tôi hỏi”

Dọc đường đi, Phùng Quân không nói địa điểm cụ thể, cứ bảo quẹo trái, quẹo phải, đi thẳng, dùng phương thức như vậy nói cho người lái xe nên đi hướng nào. Trên thực tế là Cố Khanh lén dùng động tác tay cho Phùng Quân biết phương hướng.

Điều này khiến Lý Binh càng thêm nghi ngờ, có ai chỉ đường kiểu này? Anh ta hoài nghi Phùng Quân che giấu sự tình gì.

Một hàng ba chiếc xe cuối cùng chạy đến khu nhà xưởng cũ bỏ hoang. Nhà xưởng gần như đã bị bỏ hoang, không có ai, chỉ có chỗ gác cổng dường như có bóng người. Đối diện dường như là khu ký túc xá của công nhân, hiện tại không có công nhân, những người ở đây đều là không có tiền thuê nhà.

Lý Binh xuống xe, nhìn bốn phía, hỏi Phùng Quân: “Ở đây hả?”

“Đúng.” Phùng Quân nhận được ám hiệu của Cố Khanh, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, ngoài miệng nói: “Tôi nhận được tin đối tượng ở trong nhà trệt dân cư một tầng đối diện nhà xưởng.”

Đáp án này nằm ngoài dự đoán.

Trong tình huống bình thường, vì trốn truy bắt, nhà xưởng bỏ hoang rộng rãi mà bốn phương thông suốt mới là chỗ núp tốt nhất. Nhưng đối phương đi ngược lại, ở trong ký túc xá đối diện nhà xưởng?

“Không ở nhà xưởng? Chà, còn biết đấu tâm lý nữa chứ.” Lý

Binh đi hướng chòi gác cổng trước nhà xưởng, tuy nhà xưởng bỏ hoang nhưng bên trong dường như còn có một ông già canh giữ.

“Bác ơi cho hỏi, gần đây có phải là có một nhóm người mang theo mấy đứa trẻ lại đây không?”

Ông già giữ cửa dường như bị giật mình, sau đó che miệng chỉ hướng nhà trệt thấp bé phía đối diện, ra hiệu người mà Lý Binh muốn tìm ở nơi đó.

Lý Binh nhe răng cười, vung tay lên, mấy anh em cầm súng cẩn thận tới gần khu ký túc xá.

Ông già nhúc nhích chân mày, tay đút vào túi, dường như định lấy ra cái gì.

Cố Khanh núp sau lưng Phùng Quân bỗng lên tiếng: “Ông già trông cửa có vấn đề, dường như là thành viên trung tâm của tổ chức đó.”

Cố Khanh thấy màu máu lan tràn quanh người ông già, ngay cả quỷ đều không thể đến gần.

Khí vận màu máu như vậy chắc chắn là loại người trên tay dính nhiều máu. Hơn nữa cách ông già mấy mét có quỷ hồn tàn khuyết đang lơ lửng, bộ dạng con nít, chẳng qua đã không có thần trí.

Phùng Quân vốn định đi theo nhóm người Lý Binh, nghe Cố Khanh nói thì giật thót tím, quét mắt qua ông già trông cửa, bộ dạng trung thực, nhưng tay đang đút vào túi, trong túi căng phồng hình dạng hơi giống súng ngắn!

Phùng Quân nhanh như tia chớp tiến lên hai bước, quặc tay ông già ra sau, mấy người Lý Binh ngạc nhiên quay đầu lại, khi Cố

Khanh lấy cây súng ra khỏi túi đối phương mới khiến các cảnh sát hiểu ra.

Ông già trông cửa này là đồng bọn với băng bắt cóc con nít!

Không có đánh rắn động cỏ, hành động bắt lần này rất thuận lợi.

Chương 80: Vô Đề

Không đầy hai mươi phút, cảnh sát liền áp mấy kẻ bắt cóc lên xe, tiện thể mang bọn nhỏ bị đói vài ngày nhưng tinh thần còn khá tốt đi ra.

Cố Khanh có thể cảm giác được sau khi băng bắt cóc bị bắt, con nít được thả ra, dường như có từng luồng kim quang công đức chậm rãi chui vào người của mình, đi vào óc, bị sách ngọc hấp thụ rồi lại phun ra, khiến khí vận quanh người cô càng vững chắc hơn.

Những cảnh sát ở đây, bao gồm Trịnh Thiết Trụ là quỷ hồn đều tỏa ra ánh sáng vàng.

Hơn nữa đây là tập đoàn lừa bán, đám bắt cóc này bị bắt sau đó lôi ra càng nhiều đồng phạm, cứu càng nhiều trẻ con, công đức của đám người Cố Khanh sẽ càng nhiều nữa.

“Cố đại sư, cảm ơn cô trợ giúp. Cô giúp tôi tìm được cha mẹ, lại cứu bọn nhỏ. Tôi nghe nói đại sư giúp đỡ đều phải đưa bao lì xì, đây là tích góp mấy năm nay của tôi, xin cô nhận cho.”

Sau khi về cục cảnh sát, Phùng Quân lén đưa một tấm thẻ ngân hàng cho Cố Khanh.

Cố Khanh từ chối.

Có trích phần trăm từ bán bùa chú, cộng thêm ngẫu nhiên phiên dịch trên trang web, Cố Khanh đã tạm thời không thiếu tiền.

Lần này Cố Khanh giúp đỡ một là vì công đức, cũng không thể trơ mắt nhìn chuyện lừa bán, chứ không phải vì tiền.

Nếu cô nhận số tiền kia thì coi như thanh toán xong với Phùng Quân, nhưng Cố Khanh còn muốn sau này nếu có chuyện gì thì nhờ anh ấy giúp đỡ, tốt nhất giữ lại nợ ân tình này.

Cố Khanh nhìn khí vận của Phùng Quân, ấn đường có tia sáng đỏ, phỏng chừng chuyện này chấm dứt anh ấy sẽ thăng chức. Cố Khanh nhướng chân mày, nếu Phùng Quân tiếp tục thăng cấp thì phải chăng có thể điều tra chút việc giúp cô, thí dụ như nhà họ Hoắc.

Cố Khanh từ chối nhận thẻ ngân hàng, nói: “Không cần tiền, bây giờ anh trừ vợ con ra còn phải nuôi mẹ, nhưng về sau nếu tôi cần anh tra giúp ít thứ thì hy vọng anh không từ chối."

Phùng Quân trả lời chém đinh chặt sắt: "Đương nhiên sẽ không."

Cố Khanh giúp đỡ anh ấy rất nhiều, nếu sau này cô cần nhờ giúp thì anh ấy tuyệt đối không từ chối.

Cố Khanh nhìn nét mặt của Trịnh Thiết Trụ càng an tường, nhắc nhở một câu: “Sự tình chấm dứt rồi thì mau trở về tìm mẹ của anh đi, chấp niệm của cha anh đã xong, hung thủ hại ông ấy đã bị bắt, phỏng chừng quỷ sai sắp đến mang ông đi, tranh thủ trở về cho hai vợ chồng họ gặp một mặt.”

Cố Khanh đưa chai nước mắt trâu cuối cùng cho Phùng Quân.

Để lại Phùng Quân hoang mang ‘Thế giới này thật sự có quỷ sai? Vậy còn địa phủ? Thiên đình thì sao?’.

Không nói đến chuyện Phùng Quân mang theo vợ con đưa mẹ già về nhà chăm sóc, và hai vợ chồng cách biệt âm dương gặp lại nhau.

Cố Khanh từ chối Phùng Quân đưa về, tự mình đi xe về.

Chỉ còn một trạm là về trường học, Cố Khanh bỗng nổi hứng xuống xe đi bộ về.

Khi Cố Khanh đi qua một ngõ nhỏ thì nghe tiếng người nói chuyện.

“Nam Nguyên, tại sao em phớt lờ tôi? Tôi thích em thật lòng, nếu em đồng ý bên tôi thì tôi bảo đảm suốt đời chỉ có mình em. Hơn nữa tôi có thể giúp em chuyện mẹ của em” Là giọng đàn ông.

Còn chưa nói xong đã bị giọng nữ trong trẻo lạnh lùng đánh gãy: “Chu Châu, làm ơn đừng dây dưa tôi nữa. Tôi thấy lạ lắm, anh và bạn gái của anh không nghe hiểu tiếng người à? Tôi đã nói là không thích anh, không muốn quan tâm anh, sao mấy người giống như là hoàn toàn nghe không hiểu vậy?”

“Tôi đã chia tay với Lưu Di rồi, bởi vì tôi yêu em, sao em không chịu hiểu? Vì em, tôi sẵn sàng làm bất kỳ chuyện gì!” Người tên Chu Châu vẫn dai dẳng như đỉa.

"Hừ!" Nam Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Vậy hôm nay tôi nói rõ lần cuối với anh, tôi không thích anh! Làm ơn đừng bám riết tôi nữa, nếu không thì coi chừng tôi trực tiếp báo cảnh sát nói là anh quấy rối!”

Cố Khanh tình cờ đi qua đầu ngõ lại nghe được trò hay, cô sờ cằm. Nam Nguyên? Chu Châu? Hai cái tên này hơi bị quen tai.

Chương 81: Vô Đề

Cố Khanh không lựa chọn lập tức đi qua, giọng nói trong ngõ hẻm vẫn không ngừng lại.

Sau khi thẳng thừng từ chối đối phương, cô gái tên Nam Nguyên dường như định rời đi.

"Không được đi! Nam Nguyên, nếu em không thích tôi thì nói cho tôi biết, tại sao mỗi lần thấy tôi là em sẽ cười với tôi? Em luôn lạnh lùng như băng giá với người khác, chỉ cười với mình tôi, chẳng lẽ như vậy không phải là thích tôi sao?"

Trong ngõ hẻm, Chu Châu bắt lấy cổ tay của Nam Nguyên, nhìn cô ấy không thể vùng thoát khỏi tay mình, trong lòng đột nhiên sinh ra khoái cảm.

"Buông tôi ra! Ai cười với anh chứ, bị điên à!"

Nam Nguyên vẫn chưa phát hiện nguy hiểm buông xuống, cực kỳ không kiên nhẫn với Chu Châu đeo bám dai dẳng, cô ấy gồng sức muốn vùng thoát tay của Chu Châu.

Nam Nguyên không biết rằng vào lúc thế này, sự từ chối của cô ấy là kích thích đối với Chu Châu đã hơi điên cuồng.

"Không, là em cười với tôi trước, là em dụ dỗ tôi trước!" Chu Châu lẩm bẩm, nắm cổ tay của Nam Nguyên siết càng chặt hơn.

Cố Khanh nghe không nổi nữa, phỏng đoán theo lẽ thường thì cứ để như vậy ước chừng sẽ dẫn phát sự kiện không được tốt. Huống hồ Cố Khanh có thể nhìn thấy sương mù màu đen khuếch tán từ ngõ hẻm, đó là ác ý toát ra từ trong tim Chu Châu.

Cố Khanh xuất hiện ở đầu ngõ khiến một nam một nữ trong hẻm vừa lúc nhìn thấy cô.

Người đàn ông tên Chu Châu kéo Nam Nguyên, bị cô ấy từ chối thẳng thừng khiến đầu óc của gã nóng phừng phừng.

Trong đầu có người không ngừng nói với gã, dường như đang dụ dỗ rằng: tất cả là lỗi của Nam Nguyên, là Nam Nguyên dụ dỗ mình, đối xử với mình khác biệt với mọi người, chỉ cười với mình. Chờ sau khi mình yêu cô ấy thì lại đá mình đi, chỉ vì khiến chính mình xấu mặt. Đều là lỗi của Nam Nguyên, ả là hồ ly tinh! Ả là con điếm!

Chu Châu buông bàn tay cầm cổ tay của Nam Nguyên ra, không đợi cô ấy chạy trốn thì gã vươn hai tay bóp chặt cổ của cô ấy, đang định từ từ tăng thêm sức bỗng phát hiện đầu ngõ có một bóng người xuất hiện.

Cố Khanh mở di động ra, nhanh chóng cho người ta thấy trên di động đã hiện ba con số, ngón tay cô để gần nút gọi, mỉm cười hỏi:

“Cần tôi gọi 110 giúp không?”

Bộp!

Tay buông xuống.

Bị người nhìn thấy?

Chu Châu hơi hốt hoảng, gã cũng không rõ vừa rồi mình làm sao nữa, bởi vì Nam Nguyên luôn từ chối khiến gã khó chịu, bất giác

Nam Nguyên không bị ai giữ nên té ngã, bởi vừa bị bóp cổ nên

không ngừng ho khan.

Chu Châu nhìn, phát hiện chỉ có một cô gái là Cố Khanh, thầm nghĩ không thể để người khác biết chuyện này, gã tiến lên hai bước, miệng đe dọa 'đưa di động cho tao', xông lên định cướp.

Cố Khanh nhờ tập thuật luyện thể cơ sở nên sức mạnh đã hơn con trai bình thường, cô không sợ chút nào, lùi lại hai bước, co chân đạp vào bụng của Chu Châu.

Bùm!

Chu Châu ngã xuống đất, ôm bụng nói không ra lời.

Quá đã!

Cố Khanh thầm thích, nỗi khó chịu khi thấy con nít bị lừa bán cũng bay theo cú đá này.

Từ đời trước bởi vì vũ lực không đủ bị người vào nhà cướp bóc con mất mạng, Cố Khanh đã hy vọng chính mình có sức lực mạnh mẽ rồi, vốn định học môn tán thủ, về sau bởi vì có thuật luyện thể cơ sở nên cô luyện tập mỗi ngày.

Hiện tại cuối cùng có hiệu quả nhỏ, còn thành công thực tiễn một phen. Xem kìa, tuy Chu Châu không thuộc loại cao lớn thô kệch, ít nhất cũng là đàn ông trưởng thành, vậy mà bị Cố Khanh đá một cái té lăn quay, đủ chứng minh tác dụng của thuật luyện thể cơ sở.

Cố Khanh đã thỏa mãn.

Chu Châu chỉ cho rằng mình một phút lơ là mới bị cô gái này chọc được kẽ hở, gã đứng lên muốn tiếp tục xông tới.

Cố Khanh không ngờ ăn một đá không làm người tỉnh não, thế

là nghiêng người tránh nắm đấm của Chu Châu, lại đạp vào bắp chân của gã.

Ầm!

Chu Châu ngã sóng soài, không biết có bị gãy chân không.

Khoảnh khắc lại té ngã, Chu Châu biết mình đã coi thường, không ngờ một cô gái trông mong manh mà có sức mạnh như vậy.

Chương 82: Vô Đề

Đau đớn từ chân cũng khiến Chu Châu tỉnh hồn khỏi trạng thái nóng đầu, phát hiện tình huống hiện tại khá bất lợi cho mình.

“Mày”

Chu Châu nén đau đứng lên, thoạt nhìn trông có vẻ chân chưa gãy.

Chu Châu còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn Cố Khanh tiến lên một bước thì chân không tự chủ được run run, cảm giác đau nhói vẫn còn, phần bụng cũng đau âm ỉ, gã rụt vòi.

“Mày chờ đấy!”

Ngoài mạnh trong yếu để lại một câu như vậy, Chu Châu khập khiễng vòng qua Cố Khanh bỏ chạy, không thèm nhìn Nam Nguyên ngã dưới đất cái nào.

Nam Nguyên bị ngã nhưng vẫn đẹp.

Dù hơi chật vật vì xung đột vừa rồi, nhưng người đẹp dù trong tình huống chật vật, hơi cau mày ho khan vẫn rất đẹp.

Cố Khanh nhìn Nam Nguyên, khí vận trên người cô ấy khiến Cố Khanh không kiềm được nhíu mày.

Đều nói hồng nhan bạc mệnh, xem ra vẫn là có đạo lý.

Cô gái tên Nam Nguyên này, từ lần trước Cố Khanh nhìn thấy thì khí vận màu đỏ của cô ấy tuy bị khí vận màu xám áp chế, nhưng ít nhất vẫn là địa vị ngang nhau.

Nhưng lần này, khí vận màu xám tăng thêm, bên người còn có thêm mấy đóa hoa đào úa.

Cố Khanh dời mắt xuống, nhìn tay của Nam Nguyên, một xâu chuỗi gỗ đàn trông sáng bóng, có màu tím sậm, hẳn là đeo rất nhiều năm. Nhưng từ xâu gỗ đàn này tỏa khói đen cuồn cuộn ăn mòn khí vận màu đỏ của chính Nam Nguyên, chậm rãi tăng thêm khí vận màu xám của cô ấy.

Thứ này hẳn là pháp khí chuyên môn dùng để hại người?

Cố Khanh thầm nghĩ.

Nam Nguyên nghỉ ngơi một lúc mới hồi sức, cô ấy đứng lên, còn có chút lảo đảo, đi đến trước mặt Cố Khanh, nói: "Cảm ơn cô."

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng, nhưng cực kỳ dễ nghe.

Cố Khanh lắc đầu, dìu Nam Nguyên có chút đứng không vững:

“Cái này không có gì."

Cố Khanh dìu Nam Nguyên đến đầu ngõ, thấy cô ấy có thể tự đi về thì không quan tâm nhiều nữa. Trước khi đi, Cố Khanh lại nhìn thoáng qua xâu gỗ đàn trên tay Nam Nguyên.

"Đợi đã." Nam Nguyên gọi lại Cố Khanh.

Nam Nguyên đã phát hiện ánh mắt của Cố Khanh, cho rằng cô thích xâu chuỗi của mình, vì cảm tạ lúc trước cô ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ mà trực tiếp tháo xâu chuỗi gỗ đàn đeo trên cổ tay xuống:

“Tôi tên Nam Nguyên, cảm ơn cô đã nhiệt tình giúp đỡ, thấy cô có vẻ thích, tặng cô xâu chuỗi đeo tay.”

Xâu chuỗi đưa tới trước mắt, Nam Nguyên cho rằng Cố Khanh sẽ vui vẻ thu nhận lấy.

Không ngờ Cố Khanh trực tiếp lắc đầu, nói: "Tôi không thích đeo mấy thứ này."

Do dự một chút, Cố Khanh lại thêm một câu:

"Cô tốt nhất cũng đừng đeo."

Nam Nguyên nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Cố Khanh, dường như không nghe hiểu.

Cố Khanh cố ý nhấn mạnh:

"Thứ này không tốt cho sức khỏe. Thấy cô cũng ổn rồi, tôi đi đây."

Cố Khanh xoay người bước đi.

Lúc Nam Nguyên chật vật về phòng ngủ thì trong phòng có hai cô gái.

Lưu Di để tóc đen dài, là gái xinh thứ hai trong phòng ngủ chỉ đứng sau Nam Nguyên, là bạn gái của cậu trai tên 'Chu Châu', hoặc nên nói là bạn gái cũ.

Lưu Di vẫn làm biểu cảm đáng thương, khi thấy Nam Nguyên trở về thì giống như giữa hai người chưa từng phát sinh chuyện gì, dịu dàng hỏi thăm một tiếng:

"Nam Nguyên, về rồi hả!"

Dường như Lưu Di không nhìn thấy chật vật trên người Nam Nguyên.

Nam Nguyên đi thẳng tới chỗ của mình ngồi xuống, không đáp lại câu hỏi của Lưu Di, khiến đối phương lại lộ vẻ mặt uất ức.

Trương Mộng Hinh trên người nở đầy hoa đào, rõ ràng không đẹp bằng Lưu Di và Nam Nguyên nhưng duyên con trai đặc biệt tốt, cô ta mới nhận được một cuộc điện thoại, bận ra ngoài 'giao tế', vẫn chưa trở về phòng ngủ.

Trần Hiểu Hiểu ngồi trên giường sơn móng tay màu đỏ thắm ngước đầu lên, thấy Nam Nguyên quần áo xộc xệch thì hừ lạnh một tiếng, mắng một câu: "Hồ ly tinh, không đứng đắn!"

Trần Hiểu Hiểu là người nhan sắc bình thường nhất trong phòng ngủ, cô ta vẫn luôn hy vọng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Trần Hiểu Hiểu học trang điểm đậm từ trên mạng, sơn móng tay xinh đẹp, dường như tất cả đều không thể khiến mọi người dời tầm mắt khỏi Nam Nguyên xinh đẹp, mấy chục ánh nhìn ngẫu nhiên giữ lại cũng chưa từng rơi xuống người Trần Hiểu Hiểu.

Chương 83: Vô Đề

Từ lần đầu tiên nói xấu Nam Nguyên, cảm thụ ánh mắt ngạc nhiên của người khác nhìn mình thì Trần Hiểu Hiểu bắt đầu thích loại cảm giác này, khiến mọi người đều nhìn chính mình, nghe chính mình nói chuyện, loại cảm giác này thật sự là vô cùng tuyệt vời!

Trần Hiểu Hiểu thói quen loại mô thức này, trà trộn trong đám con gái nói xấu một cô gái khác, có vài điều là thật, nhưng đa số đều là Trần Hiểu Hiểu thêu dệt. Nói nhiều nhất là Nam Nguyên làm hoa khôi trường nhưng nghèo hèn, lạnh lùng, hoa khôi trường xinh đẹp có cả đống đề tài thú vị để thêu dệt.

Nếu Cố Khanh ở đây sẽ phát hiện khói đen từ miệng của Trần Hiểu Hiểu chẳng những không giảm bớt, ngược lại tăng nhiều, xem ra cô ta luôn chìm đắm trong khoái cảm nói xấu, ô miệt người khác.

Trần Hiểu Hiểu lấy điện thoại ra chụp lén bộ dạng chật vật của Nam Nguyên, tiếp đó giả vờ sơ sẩy gửi cho sinh viên nữ trong phòng ngủ khác, tin nhắn viết: “Lúc Nam Nguyên trở về dường như gặp được chuyện gì, quần áo dính đầy bụi, tôi không dám hỏi cô ta.”

Đối phương lập tức hưng phấn: “Sao, sao thế? Cô ta xảy ra chuyện gì?!!"

Nhưng mặc cho đối phương gửi bao nhiêu tin nhắn hỏi han thì Trần Hiểu Hiểu không trả lời lại.

Lúc này tự tưởng tượng sẽ có kết quả nhiều hơn là lời nói.

Trần Hiểu Hiểu cười tươi tắt máy.

“Ui!” Trần Hiểu Hiểu bỗng cảm thấy lưng hơi nhói, nhưng lập tức hết đau, cho nên không chú ý nhiều.

Trần Hiểu Hiểu đương nhiên không biết lần này bỏ qua sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho cô ta.

Nếu Trần Hiểu Hiểu có thể nhìn thấy sẽ phát hiện vị trí đau nhói trên lưng dường như có thêm một miếng nhỏ đen tuyền giống như bớt.

Màu đen như khối bớt kia dường như nhích nhẹ.

Bên kia phòng.

Từ sau khi Nam Nguyên vào phòng ngủ, ngồi xuống thì không nói một câu. Vô luận là Lưu Di nửa thật nửa giả quan tâm hoặc là Trần Hiểu Hiểu mỉa mai thì cô ấy đều làm ngơ như không nghe thấy.

Ngoài mặt có vẻ như Nam Nguyên bị Chu Châu làm sợ.

Nhưng trên thực tế là Nam Nguyên đang suy nghĩ về xâu chuỗi gỗ đàn trên tay.

Tại sao cô gái cứu mình rõ ràng nhìn xâu chuỗi vài lần lại bảo rằng không thích thứ này? Tay của cô gái ấy cũng đeo một sợi dây đỏ, trên đó treo một chiếc hồ lô xinh đẹp, thế thì sao cô gái ấy không thích dây đeo tay được?

Cô gái ấy không thích thì thôi đi, tại sao nói với mình là ‘tốt nhất cũng đừng đeo’?

Nam Nguyên cởi xâu chuỗi ra, đặt trên bàn quan sát kỹ.

Xâu chuỗi gỗ đàn này thật ra là một món quà, một người bạn có quan hệ rất tốt với cha mẹ của Nam Nguyên, cô ấy tôn kính gọi bác Tống.

Từ sau khi cha làm ăn thất bại, trong nhà phá sản, cha mẹ chỉ có thể mở quán ăn để kiếm sống, cơ hồ tất cả thân thích bạn bè đều cắt đứt quan hệ, chỉ có người bác này cho cha mượn tiền mở quán ăn, luôn trợ giúp nhà họ.

Xâu chuỗi này là lúc trước Nam Nguyên thi đại học, bác cố ý mang đến, nói là xin trong chùa, có thể phù hộ cô ấy học hành tiến bộ. Bình thường khi Nam Nguyên làm việc sẽ cẩn thận tháo xuống đặt trong bao, chỉ sợ làm hỏng.

Không biết có phải ảo giác hay không, xâu chuỗi gỗ đàn mà Nam Nguyên cảm thấy rất quý giá, rất thích sau khi nghe cô gái kia nói rằng không tốt, trong lòng cô ấy cũng không tự chủ được cảm thấy cầm xâu chuỗi khiến lòng rối loạn, dường như thật sự ảnh hưởng xấu đến sức khỏe.

Tuy Nam Nguyên cho rằng cảm giác như thế có chút buồn cười, nhưng nhìn xâu chuỗi gỗ đàn thật lâu sau, Nam Nguyên lấy một hộp gỗ ra từ ngăn kéo, bỏ xâu chuỗi vào.

Nam Nguyên thở hắt ra, dường như cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng. Đêm nay, Nam Nguyên hiếm có được một giấc ngủ ngon.

Tối hôm nay, trừ Nam Nguyên ngủ ngon ra, ba người khác cùng phòng ngủ đều trằn trọc.

Trần Hiểu Hiểu đang ngủ, trong mơ, cô ta đang mặt mày hớn hở cùng mọi người khinh thường nhìn Nam Nguyên chật vật, dè bỉu cô ấy không đáng một đồng.

Lưng Trần Hiểu Hiểu lại cảm thấy đau nhói, dấu đen dần biến lớn, khuếch tán ra.

Chương 84: Vô Đề

Lưu Di trốn trong ổ chăn lặng lẽ khóc nửa buổi tối, cô ta nhận được tin nhắn chia tay của Chu Châu, dùng từ rất khó nghe, gần như chỉ trích Lưu Di đừng đến dây dưa gã nữa.

Con người của Lưu Di tuy hơi hoa sen trắng, giả thánh mẫu, nhưng thật sự thích Chu Châu. Tuy Chu Châu không nói rõ, nhưng Lưu Di biết chia tay là vì gã thay lòng. Tuy nhiên, Nam Nguyên đã nói rõ không thích Chu Châu rồi, gã đang ở bên ai?

Trương Mộng Hinh nửa đêm cầu xin dì quản ký túc xá mới được cho vào cửa, khi cô ta trở về thì trong phòng ngủ đã tắt đèn.

Cho nên ba người trong phòng ngủ đều không phát hiện cặp môi đỏ chót của Trương Mộng Hinh, sắc mặt hồng hào rõ ràng vừa được 'tưới', khóe mắt cũng đầy vẻ quyến rũ.

Ở trong mắt Trương Mộng Hinh thì ba người cùng phòng đều là ngu xuẩn!

Một người đã xấu còn suốt ngày trang điểm, thích lép bép nói xấu người khác, cho rằng mọi người đều là đồ ngốc.

Một người chỉ lo nhìn chằm chằm một người đàn ông không chịu buông, hoàn toàn không biết bạn trai của cô ta là loại hàng gì! Trương Mộng Hinh đã từng câu Chu Châu, chẳng qua đối phương ở bên cô ta vài ngày thì càng mê Nam Nguyên xinh đẹp hơn.

Người ngốc nhất là Nam Nguyên, có khuôn mặt đẹp tuyệt trần, không thoa phấn mà đã xinh như thế, vậy mà không biết lợi dụng tốt, đi làm nhân viên phục vụ, ngu không thuốc chữa!

Cố Khanh không ngờ trên đường về đại học gặp phải Nam Nguyên, tiện thể anh hùng cứu mỹ nhân.

Chờ khi cô về ký túc xá thì Hách Viện Viện đang kể về chuyện của Nam Nguyên.

“Tôi nói cho các cậu nghe, nhân viên phục vụ hôm gặp trong nhà hàng hải sản, người đẹp tên Nam Nguyên ấy, còn nhớ không? Đó là hoa khôi trường của đại học Truyền Thông kế bên!”

Hách Viện Viện nhìn thấy Cố Khanh tiến vào, cô ấy đang ngứa miệng, vẫy tay ra hiệu cho Cố Khanh mau lại đây nghe kể chuyện mà cô ấy hóng được.

Thật ra việc này cũng nằm trong dự đoán, bốn người trong phòng ngủ bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều hơi mê cái đẹp. Hách Viện Viện vừa mê cái đẹp vừa ham hóng chuyện khi phát hiện ra người đẹp như tiên, còn nghe một bụng tin đồn không rõ ràng, sao có thể không nhanh chân đi nghe ngóng kỹ hơn!

“Nam Nguyên, học sinh năm ba khoa Múa của đại học Truyền Thông, hoa khôi trường được trường học công nhận, tính cách lạnh lùng, cơ hồ không có bạn. Hơn nữa đánh giá trong trường học nửa tốt nửa xấu.”

Hách Viện Viện lộ ánh mắt vô cùng thê thảm nói:

“Đánh giá xấu gần như đều đến từ các cô gái, dường như bọn họ cực kỳ ghét Nam Nguyên, trong bạn học đồn nhiều phiên bản về Nam Nguyên, nội dung đều rất quá đáng.”

Trần Nhất Khả cắn trái táo, nói:

“Ồ, lòng ghen tỵ của phụ nữ thật đáng sợ.”

“Đúng đúng!” Hách Viện Viện gật đầu đồng ý: “Mấy cậu không

biết đâu, tôi chỉ ngẫu nhiên hỏi một câu về Nam Nguyên với một cô gái không quen thân ở đại học Truyền Thông, cô ta trực tiếp phổ cập mấy phiên bản về Nam Nguyên, không biết là ai đồn nữa."

Thẩm Thần nói ra cảm giác của mình:

"Phỏng chừng có liên quan ba cô gái trong nhà hàng hải sản, nhưng trong đám con gái toàn là bình luận kém ngược lại khiến người cảm thấy không đáng tin lắm."

Hách Viện Viện cùng Trần Nhất Khả gật đầu đồng ý.

Đàn chị xinh đẹp, mắt trong suốt như vậy không giống như cô gái xấu xa trong lời đồn của bọn họ.

"Cậu thấy sao hả Khanh Khanh?" Ba người cùng quay đầu, muốn hỏi ý kiến của 'đại sư' Cố Khanh.

Cố đại sư giả vờ bấm đốt ngón tay, chờ ba người đều lộ vẻ mặt khẩn trương mới nói:

"Tôi cảm thấy chúng ta sắp đến muộn môn học tự chọn rồi!"

Chớp chớp mắt, một giây, hai giây xem giờ trên điện thoại di động, ba cô gái lập tức nhảy vọt lên, thay quần áo, thu thập đồ đạc, dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành tất cả công tác để chạy ngay đến phòng học.

Hách Viện Viện vừa thay đồ vừa la làng:

"Ôi, tiêu đời, tàn đời rồi! Giáo viên môn tự chọn của tôi dữ lắm, hơn nữa vừa vào lớp đã điểm danh!"

"Ha ha, giáo viên của cậu cũng tạm được đi. Còn tôi lần đầu chọn môn đều không có chỗ trống, lần thứ hai chọn đại môn còn sót lại thì toàn là mấy thứ lung tung, đi kêu tôi học toán! Tiêu rồi,

tôi để bài tập môn toán lần trước ở đâu nhỉ?" Trần Nhất Khả cũng đang bận rộn.

Chương 85: Vô Đề

Thẩm Thần khá may mắn, chọn được phân tích điện ảnh, cơ bản là lên lớp xem phim. Tuy Thẩm Thần không sốt ruột, nhưng nhìn thấy hai bạn cùng phòng bận rộn như vậy, cô ấy không tự chủ được tăng nhanh động tác.

Môn học tự chọn vào tối thứ tư là học sinh cả trường chọn môn học mình thích, chỉ cần cuối cùng đủ điểm, muốn chọn môn gì đều được. Thông thường môn học do giáo viên trường học quyết định, có thể nói là đủ thứ.

Đương nhiên, một số môn học tự chọn hấp dẫn dễ lấy điểm đều có nhiều người chọn, có thể thông qua máy vi tính sàng lọc môn học thì khá ít.

Trong lúc ba bạn cùng phòng bận tối mặt tối mày, Cố Khanh vẫn tương đối nhàn nhã.

Một mặt là vì Phùng Quân đã thay cô xin phép nghỉ vài ngày, bây giờ cô sớm về trường trả phép đi học, đó là biểu hiện nhiệt tình yêu học tập.

Mặt khác, môn học tự chọn của Cố Khanh may mắn chọn trúng môn Chu Dịch, thầy dạy lỏng lẻo, nghe nói cuối kỳ viết đại một bài luận văn là được cho đậu.

Trong diễn đàn trường học có nhiều tin đồn về môn học tự chọn hấp dẫn như môn Chu Dịch này, nghe đồn giáo viên dạy môn Chu Dịch xem tướng chuẩn như thần!

Cố Khanh rất nhanh liền gặp giáo viên của môn Chu Dịch.

Tóc ngắn sát đầu, kính gọng đen, chiều cao trung bình, hay cười, không có gì khác biệt với giáo viên khác.

Nhưng trong diễn đàn của trường học đồn là người thầy tên Khổng Phương này mỗi lần trên môn Chu Dịch đều tùy ý chọn lựa ba đồng học, xem tướng cho bọn họ.

Hơn nữa, trước đến giờ chưa từng bị sai!

Nghe nói thầy Khổng Phương có thể nhìn liền biết trạng huống gia đình của một học sinh, cha mẹ ông bà nội, anh chị em trai gái trong nhà thế nào ông đều nói rõ ràng, ngay cả việc ông nội qua đời, bà nội của học sinh kia còn khoẻ mạnh đều có thể nhìn ra.

Từng có một học sinh đúng dịp mất chìa khóa, thầy Khổng Phương khiến cho đối phương hiện trường dùng đồng tiền xem bói, tiếp đó căn cứ đồng tiền biểu hiện trạng huống, nói học sinh kia hẳn là không mất chìa khóa, dường như còn ở đâu đó bên cạnh cô ấy, rất nhanh sẽ tìm được.

Quả nhiên, sau khi tan học, sinh viên kia tìm được chìa khóa bị mất trên giường phòng ngủ của mình.

Có một lần thần kỳ nhất, một học sinh không quá tin vào bói toán, cứ đòi thầy Khổng Phương phỏng đoán tình huống gia đình của anh ta, cuối cùng lộ luôn anh ta bị trong nhà nhận nuôi.

Tình huống lúc ấy là vầy.

Mọi người đều biết, mỗi lần thầy Khổng Phương dạy môn Chu Dịch đều lấy ba quẻ làm chuẩn, hơn nữa ngẫu nhiên chọn người.

Nhưng lần đó trong lớp có một sinh viên nam tên là Tôn Văn Bân, là đồ ba gai.

Lúc đầu chọn người xem bói, sinh viên tên Tôn Văn Bân đã giơ

tay thật cao, dường như nếu không chọn anh ta thì anh ta sẽ không buông tay xuống.

Lần đầu tiên xem bói, Khổng Phương không chọn anh ta.

Lần thứ hai xem bói, Khổng Phương vẫn không chọn anh ta.

Đợi đến lần thứ ba, Khổng Phương chưa chỉ định ai thì Tôn Văn Bân đã đứng lên:

“Thầy, chọn em đi, em đây trước giờ không tin tướng số gì đó, cho nên đặc biệt muốn nhìn xem thầy rốt cuộc tính chính xác hay giả.”

Làm thầy đương nhiên phải bao dung học sinh của mình, nếu người ta đã đứng lên thì chọn cũng được, lúc ấy Khổng Phương nghĩ như vậy.

Nhưng không ngờ sau khi Khổng Phương xem tướng mạo của sinh viên tên Tôn Văn Bân thì cau mày, lại hỏi kỹ tên của anh ta, cẩn thận tính toán.

Cuối cùng xác nhận kết quả, Khổng Phương đầu tiên là nói đơn giản Tôn Văn Bân có đầy đủ cha mẹ, con một.

Đối với việc này, Tôn Văn Bân khịt mũi khinh bỉ, nói:

“Thầy à, những chuyện này đều chỉ là cơ sở, đơn giản tra trong hồ sơ của trường chắc cũng tra được.”

Ngụ ý là không tin.

Do dự một chút, Khổng Phương hỏi:

“Vậy bạn học, trò có ý tưởng gì?”

Tôn Văn Bân đã sớm suy nghĩ kỹ:

“Thầy phải nói chuyện mà mọi người đều không biết thì em mới tin.”

Khổng Phương ngẫm nghĩ, nói với Tôn Văn Bân là ông biết một chuyện hơi riêng tư, có thể nói riêng với nhau không.

Tôn Văn Bân không chịu.

Trước kia không có tình huống này, Tôn Văn Bân nghĩ rằng lúc Khổng Phương tướng số đều là một vài tình huống cơ bản, hoặc việc nhỏ như tìm đồ, không chừng là mèo mù vớ chuột chết.

Chương 86: Vô Đề

Bây giờ anh ta hỏi vấn đề xảo quyệt, thầy Khổng Phương không trả lời được, phỏng chừng tướng số cũng chỉ là mánh lới, bây giờ muốn lén thảo luận, không chừng là định vụng trộm thuyết phục anh ta làm cò.

Học sinh bình thường có lẽ biết chừng mực, Tôn Văn Bân thì không, anh ta càng phấn khích hơn, khăng khăng thầy Khổng Phương phải nói ra ngay tại đây, dù thật sự là việc riêng trong nhà cũng cho phép ông nói.

Thầy Khổng Phương nhiều lần xác nhận Tôn Văn Bân cứ bắt phải nói ngay trong lớp, thế là ông nói.

Sau đó bí mật ẩn giấu hai mươi năm bị phanh phui.

Thầy Khổng Phương nói: “Trò Tôn Văn Bân, tướng mạo của trò biểu hiện thân duyên cha mẹ của trò từng đứt một lần lúc trò một tuổi, sau đó lại nối, cho nên trò rất có thể không phải con trai ruột của cha mẹ trò.”

Tôn Văn Bân muốn điên rồi.

Dưới tình huống bình thường, một đứa trẻ được cha mẹ yêu thương đến lớn, bỗng nhiên nghe nói chính mình có lẽ không phải con ruột của cha mẹ, vậy đương nhiên phải phản bác rồi.

Huống chi Tôn Văn Bân vốn không tin có thể nhìn ra từ tướng mạo.

Tôn Văn Bân lập tức nói thầy giáo nhìn lầm tướng mạo, nói bậy bạ, suýt xông lên đánh người.

Vì chứng minh Khổng Phương tính sai, anh ta lập tức gọi điện thoại về nhà hỏi chuyện này.

Không ngờ sau khi cuộc gọi thông, Tôn Văn Bân hỏi mình có phải là con ruột không, mẹ nhận điện thoại trầm mặc, thật lâu về sau mới nghẹn ngào nói một câu xin lỗi.

Tôn Văn Bân cúp điện thoại, ngây ra thật lâu, hốc mắt đỏ hoe.

Đám bạn học xung quanh đã biết, thầy tính đúng.

Từ nay về sau, thầy Khổng Phương dạy môn Chu Dịch nổi tiếng luôn.

Đương nhiên, bình thường thầy Khổng Phương không dạy môn này, ông là thầy dạy toán của khoa Kinh Tế, trong ngày thường cũng không tuyên truyền mê tín, chỉ khi lên lớp môn Chu Dịch mới ngẫu nhiên chọn ba sinh viên xem bói, xem tướng.

Cũng bởi vì điều này mà môn học tự chọn môn Chu Dịch trở nên hot trường học, Cố Khanh giành được một chỗ đúng là siêu may mắn.

Quả nhiên, trên môn Chu Dịch, đám sinh viên thường ngày vọc điện thoại, ngủ, tám chuyện đều trở nên vô cùng tích cực, chỉ chờ tới giai đoạn xem tướng lúc giữa tiết học.

Khổng Phương giảng môn Chu Dịch cũng rất thú vị, ông không giảng những thứ phức tạp khó hiểu trong Chu Dịch, mà xuất phát từ bên cạnh, giảng một số chuyện mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Thí dụ như trong tiết học này, thầy Khổng Phương bắt đầu nói lịch sử kiến trúc của đại học S, nào là ‘nguyên nhân cửa nam của trường học xây méo’, ‘ý nghĩa xây dựng gác chuông nổi tiếng của

trường', 'lý do thư viện là kiến trúc cao nhất trường', hoặc thật hoặc giả, nhưng mọi người đều nghe say sưa.

Cố Khanh cũng hào hứng nghe.

Cảm giác kỹ thì trên người thầy Khổng Phương có một chút linh khí tồn tại, không nhiều, cỡ một phần năm linh khí trong người Cố Khanh.

Nhưng chỉ dựa vào chút linh khí đó mà sao ông xem tướng chính xác vậy?

Môn học tự chọn tiến hành đến một nửa, trong sự mong đợi của mọi người, bắt đầu tiết mục xem tướng, Cố Khanh mới sực tỉnh ngộ.

Tuy trên người thầy Khổng Phương không có nhiều linh khí, nhưng ông hiểu chút kiến thức xem tướng và cách giải của quẻ Lục Hào.

Thầy Khổng Phương lấy ba đồng tiền ra, ngẫu nhiên chọn một học sinh, khiến đối phương mặc niệm chuyện mình muốn bói toán, tĩnh tâm lại, sau đó trải đồng tiền ra mặt bàn, cùng một phương pháp làm sáu lần.

Thầy Khổng Phương ghi lại quẻ tượng mỗi lần hiện ra từ đồng tiền, rồi bắt đầu giải quẻ.

Cố Khanh có thể nhìn thấy ba đồng tiền trong tay thầy Khổng Phương hiển nhiên đều là đồ cổ, hơn nữa tỏa ánh sáng trắng mông lung, hẳn là thứ quẻ sư nào đó để lại.

Có pháp khí như vậy hỗ trợ, thảo nào thầy Khổng Phương không có nhiều linh khí nhưng được tiếng là xem bói siêu chuẩn.

"Bạn học, người cuối cùng là trò!"

Bên cạnh dường như có người đang kéo cô, Cố Khanh khôi phục tinh thần, mới phát hiện cơ hồ sinh viên cả lớp và giáo viên đều nhìn cô.

Thì ra trong thời gian này thầy Khổng Phương đã liên tục hoàn thành hai quẻ, hơn nữa đều tính chuẩn.

Chương 87: Vô Đề

Khi chọn người thứ ba, thầy Khổng Phương vốn muốn tùy ý chọn đại, nhưng trong đám học sinh dào dạt hứng thú, mắt tràn đầy sùng bái thì Cố Khanh ánh mắt ngơ ngẩn không biết đang nghĩ gì đó trở nên cực kỳ nổi bật.

Khổng Phương tò mò, thế là chọn Cố Khanh làm đối tượng xem tướng cuối cùng của mình.

Cố Khanh suy nghĩ một hồi, cảm thấy tính thử một quẻ cũng không tệ.

Khi Khổng Phương kêu Cố Khanh âm thầm nghĩ chuyện mình muốn bói toán, trong lòng cô nghĩ cha mẹ của mình.

Liên tục sáu lần, Khổng Phương ghi lại quẻ tượng rồi bắt đầu đo lường tính toán.

Ông sửng sốt.

Loạn.

Trong quẻ tượng của Cố Khanh chỉ có một chữ loạn.

Khổng Phương có thể nhìn ra Cố Khanh cầu thân duyên, nhưng không biết tại sao chuyện cô cầu lại hiện ra hai loại đáp án hoàn toàn khác nhau.

Một là mệnh cách cha mẹ đầy đủ, giàu sang chưa từng có, một mệnh cách khác là cực khổ không có chỗ dựa, chết sớm.

Một người thân duyên, làm sao có thể tính ra hai loại kết quả

hoàn toàn khác nhau?

Khổng Phương không bỏ cuộc, lại nhìn Cố Khanh, muốn tìm manh mối từ tướng mạo.

Nhưng Khổng Phương nhìn kỹ phát hiện càng không nhìn thấu tướng mạo của Cố Khanh, giống như có sương mù luôn biến ảo, không thấy rõ, xem không hiểu.

Khổng Phương thăm dò đưa linh lực của mình qua, sau đó hoảng sợ.

Trong học sinh của mình ẩn giấu đồng nghiệp huyền học?!

Khổng Phương ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Cố Khanh, ngoài mặt không lộ vẻ gì.

Cố Khanh mỉm cười với Khổng Phương.

Khổng Phương thấy thế thì cười khổ, xem ra danh hiệu xem tướng siêu chuẩn của ông phỏng chừng không giữ được.

Khổng Phương vờ như không có chuyện gì xảy ra, hỏi:

“Bạn học này, xin hỏi trò muốn xem thân duyên phải không?”

Cố Khanh ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy xin hỏi” Khổng Phương muốn hỏi đối phương có phải là cha mẹ khoẻ mạnh, hỏi một nửa thì không nói tiếp được, không tính chuẩn được, còn hỏi nhiều làm gì.

Khổng Phương thở dài nói:

“Điều bạn học này cầu tôi không tính chuẩn được.”

Cả lớp xôn xao.

Khổng Phương là ai? Là thần tướng của trường học! Từ khi mở môn học tự chọn Chu Dịch, mỗi lần ba quẻ đều không tính sai. Bây giờ còn chưa nói xong Khổng Phương đã trực tiếp thừa nhận chính mình tính không chuẩn, không biết là thầy Khổng Phương gặp trục trặc gì hay sinh viên nữ này có vấn đề.

Nhiều sinh viên đã bắt đầu lấy điện thoại ra up bài lên diễn đàn tiếp sóng trực tiếp. Môn Chu Dịch mỗi lần ba quẻ chưa bị lỗi lần nào, vậy mà thầy Khổng Phương chính miệng nói tính không ra một sinh viên, đây chẳng phải là việc lớn động trời sao?

Cố Khanh lại cảm thấy tính không ra là chuyện bình thường.

Người trong huyền học xem như đồng nghiệp, chỉ khi nào năng lực vượt qua đối phương rất nhiều mới tính chuẩn được, nếu không thì chỉ có thể tính ra một ít cơ sở. Thầy Khổng Phương không có nhiều linh lực, trước kia tính chuẩn là dựa vào ba đồng tiền cổ có tiềm chất pháp khí, hơn nữa xem tướng cho người bình thường, nên ông không tính ra được tình huống của Cố Khanh là bình thường.

Tuy nhiên, có thể trực tiếp thừa nhận chính mình tính không chuẩn, đủ thấy thầy Khổng Phương là người rộng lòng.

Cố Khanh cười nói: “Thầy tính không ra là bình thường, lúc em còn nhỏ thường bị bệnh, về sau gặp một đạo sĩ già đưa cho một hồ lô ngọc, thế là hết bệnh. Sau khi khỏe lại, ngẫu nhiên gặp người xem tướng cũng khó tính ra tình huống của em.”

Cố Khanh đương nhiên nói dối, nhưng cô đeo hồ lô ngọc là cái mua ở phố Đồ Cổ, nó đã thay da đổi thịt trông không giống vật bình thường. Mặc kệ là thật hay giả, vụ này xem như cho qua.

Không dây dưa nhiều, đám bạn học cũng đồng ý cho giáo viên đổi một người xem tướng, chứng minh ông vẫn tính chính xác. Mọi người đều tạm thời buông xuống di động, chờ xem người tiếp theo được xem tướng.

Lần này được chọn là một sinh viên nam cao gầy hơi đen, quẻ tượng hiện ra, thầy Khổng Phương bật cười hỏi:

“Xem ra bạn học này là lòng động Hồng Loan, tính nhân duyên!"

“Ố ồ!”

Đám sinh viên trong lớp đều ồ lên.

Cậu trai mặt đen nghe mọi người la lên thì đỏ mặt, da mặt vốn đen mà bây giờ đỏ ửng thành màu đỏ đen, khiến mọi người cười càng lớn tiếng.

“Đúng rồi, em muốn tính nhân duyên."

Chương 88: Vô Đề

Không ngờ cậu trai này nhìn dễ dàng ngượng ngùng, cư nhiên dũng cảm thừa nhận.

Thầy Khổng Phương nhìn quẻ tượng, mỉm cười bí hiểm:

“Từ quẻ tượng thầy có thể nhìn ra một câu nói. Cái gọi là xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, xem ra người mà trò thích ở trong lớp này.”

“Ố ồ!” Lại rộ lên ồn ào.

“Thầy, thầy tính siêu chuẩn! Vậy hôm nay chúng ta ngừng ở đây thôi?”

Hiển nhiên cậu trai không muốn bị lộ bên gái, nhanh chóng xin thầy tha cho mình một lần. Thầy Khổng Phương đương nhiên cũng đồng ý, chẳng qua khi nhìn hướng cô gái ngồi mé trái phía trước cậu trai kia thì ánh mắt dừng lại đó một giây.

Không có trò hay xem, đám bạn học tỏ vẻ thất vọng, nhưng thầy Khổng Phương chuyển sang nói một việc lạ xuất hiện trong trường học vào mấy năm trước, dần hấp dẫn sự chú ý của các sinh viên.

Tan học, Cố Khanh và thầy Khổng Phương liếc nhau, biểu hiện hôm khác sẽ liên hệ.

Qua vài ngày, Tiết Hàn Y đã đến.

Lúc Tiết Hàn Y, Hướng Vi đánh tiếng với Cố Khanh, xác nhận một số điều cần chú ý, cô ta cố ý về nhà nói muốn đốt tiền giấy

cho ông nội.

Nhà của Hướng Vi ở thành phố S.

Cố Khanh thấy ở trong trường học không tiện, nên mượn chỗ của Tiền Đồ, cùng ông ta cứu tế cô hồn dã quỷ, cũng tích lũy âm đức.

Con gái về nhà, trong lòng cha Hướng rất vui. Nhưng con gái luôn miệng nói đồ cúng ông mua mấy năm nay đều không tốt, bắt đi một cửa hàng xập xệ mua đồ cúng mới, nói là Tiết Hàn Y phải cúng ông nội đàng hoàng, cha Hướng tỏ vẻ không vui.

“Thụy Phúc Trai tốt biết mấy, cao cấp sang trọng biết mấy, cha của con là khách VIP đó! Mỗi lần Thanh Minh và ngày giỗ của ông nội con, con cũng thấy cha mua từng chồng tiền giấy mà, sao không tốt được?”

Bị con gái phủ định, cha Hướng xụ mặt không vui.

Hướng Vi liếc cha của mình, nhìn ông ra vẻ uất ức phụng phịu thì không nhanh không chậm nói:

“Vậy cha nói xem, mỗi lần cúng xong tại sao cha luôn nằm mơ?”

Nói đến giấc mơ thì cha Hướng cũng cảm thấy hơi kỳ, mỗi lần đều là sau khi cúng về liền mơ thấy cha của mình giơ gậy muốn đánh mình, ông hơi chột dạ:

“Thì tại vì ngày nhớ đêm mộng thôi, cha nhớ ông nội của con ấy mà.”

Hướng Vi hừ mũi không nói chuyện, có đúng hay không cứ đợi hôm nay cúng xong ông sẽ biết.

Mẹ Hướng ở bên cạnh giúp đỡ gấp tiền giấy vỗ ông chồng lười không chịu làm:

“Được rồi, ông còn không mau hỗ trợ! Con gái muốn cúng ông nội, ông có ý kiến gì?!”

" Không có ý kiến."

Cha Hướng sợ vợ nhanh chóng đứng thẳng, xum xoe cùng mẹ Hướng gấp tiền giấy.

Đêm đó, Hướng Vi làm theo lời của Cố Khanh, cùng người nhà ở trong nhà thắp nhang, nến hướng về phía nam nơi có bia mộ ông nội, đốt nguyên túi tiền giấy cho ông nội đã qua đời. Trên túi viết tên, ngày sinh tháng đẻ của ông nội, khi vái thì trong miệng mặc niệm ông nội.

Cha Hướng thấy tiền giấy đã đốt xong, vuốt tóc của Hướng Vi:

“Xong chưa? Giờ thì an tâm rồi chứ?”

Hướng Vi mặc kệ mình bị cha xoa rối tóc, mỉm cười nói:

“Dạ, yên tâm rồi.”

Nụ cười đó khiến cha Hướng rùng mình, có một loại dự cảm không may.

Tối nay.

Quả nhiên cha Hướng lại nằm mơ.

Khác với mọi khi cha xanh xao vàng vọt còn vung gậy đánh mình.

Lần này trạng thái của ông nội Hướng rất tốt, mặt hồng hào,

áo cũng đổi mới, lẩm bẩm với cha Hướng một lúc lâu, luôn bảo:

“Chỉ có cháu gái của cha là hiếu thảo, biết cho ông nội tiền tiêu! Thằng ngốc như con, nên nghe lời vợ với con gái đi.”

Cha Hướng ở trong mơ cãi lại:

“Cha, Vi Vi ngoan chứ chẳng lẽ con thì không? Mấy năm nay con đốt tiền giấy chẳng lẽ cha không nhận được?”

Đúng là ngày nghĩ đêm nằm mơ, Hướng Vi nhắc một câu tiền giấy là giả, vô dụng, tuy ngoài miệng cha Hướng không tin nhưng trong lòng vẫn lèm bèm.

Không nói chuyện này thì còn vui vẻ, vừa đề cập tới, ông nội Hướng ở trong mơ tức giận múa gậy chống, sức lực còn lớn hơn mấy lần trước:

“Đánh thằng ngốc này! Đốt cho tao toàn là giấy vụn! Giấy vụn! Giấy vụn!"

Một gậy cuối cùng đánh vào chân của cha Hướng, sức lực rất mạnh, làm ông ăn đau tỉnh dậy.

“Ui da!”

Cha Hướng bừng tỉnh.

Mẹ Hướng ở bên cạnh cũng bị tiếng la đánh thức:

“Sao vậy?”

Cha Hướng ngồi dậy, nói:

“Đừng hỏi nữa, lại mơ thấy cha, nói là tôi đốt giấy cho ông đều là giấy vụn, còn mắng tôi ngốc! Cuối cùng tức giận rượt đánh

tôi, đánh đau chết được!”

Chương 89: Vô Đề

Mẹ Hướng nghe vậy bật cười.

Cha Hướng không vui:

“Bà còn cười? Bà biết gậy của cha đánh đau cỡ nào không? Cú đập cuối cùng đánh trúng chân tôi này, đau thấu trời, làm tôi giật mình tỉnh dậy.”

Cha Hướng nói xong giở chăn lên nhìn xem, cảm thấy sau khi tỉnh lại đùi còn hơi đau.

Vừa vén chăn, cha mẹ họ Hướng cùng ngẩn ngơ.

Trên đùi cha Hướng có một vết bầm màu xanh, dài giống như hình gậy đánh.

Lách cách lách cách!

Răng của cha Hướng va lập cập.

Mẹ Hướng vốn cũng hơi sợ, nhưng thấy bộ dạng đó của cha Hướng thì không sợ nữa, đánh cánh tay của ông:

“Đó là cha của ông đó, sợ cái gì?!"

Lời này thốt ra, cha Hướng bình tĩnh hơn, chẳng qua sau đó hai vợ chồng thao thức.

Sáng sớm hôm sau, Hướng Vi tinh thần phơi phới thức dậy, xuống lầu liền trông thấy cha mình với cặp mắt thâm quầng.

Cha chạy tới trước mặt cô ta, cười nịnh hỏi:

“Vi Vi, nói cho cha biết, mấy đồ cúng tiền giấy của con mua ở đâu thế?”

Hướng Vi đã hiểu, nhoẻn miệng cười.

Cô ta nhìn cha Hướng, nói:

“Là cửa hàng pháp khí không có biển hiệu ở đối diện Thụy Phúc Trai, bạn học của con đặc biệt đề cử."

Ăn sáng xong, Hướng Vi về trường đi học.

Ngày hôm sau của Tiết Hàn Y, buổi chiều không có môn học.

Nhóm Cố Khanh ở trong phòng ngủ, ăn đồ ăn vặt, uống trà nóng, câu được câu không tán gẫu.

Tiếp đó chợt nghe Hách Viện Viện mang theo tin bom tấn hùng hổ xông vào, uống một ly nước to mới bình tĩnh lại.

“Các chị em, nghe tin gì chưa? Trường kế bên, đại học Truyền Thông ra chuyện lớn rồi!” Hách Viện Viện thở hổn hển công bố tin mình nghe ngóng được.

Gì?

Mấy người Cố Khanh nghe nói là đại học kế bên thì nổi hứng thú.

Đại học S và đại học Truyền Thông là láng giềng, cách nhau khá gần, chỉ cách một con sông, đôi khi ở bờ bên này có thể thấy bóng dáng học sinh đại học Truyền Thông đi tới đi lui bên kia sông.

Về bảng xếp hạng trường học thì đương nhiên là trường cũ trăm năm như đại học S có nội tình văn hóa hơn, lực lượng giáo viên hùng hậu hơn.

Nhưng đại học Truyền Thông có nhiều trai đẹp gái xinh!

Khác với sinh viên đại học S càng chú trọng nghiên cứu học thuật, dù có một vài nhân vật nổi tiếng ở lĩnh vực nào đó, người bình thường có lẽ hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Đại học Truyền Thông thì khác, đám học sinh đều là trai đẹp gái xinh, người nổi tiếng hoặc là MC hoặc là ngôi sao lớn, là những quảng cáo sống cho đại học Truyền Thông.

Bởi vì sát bên nhau, hai trường học đều quen biết, thường ngày thân thiện, trên thực tế lén so kè.

Nghe nói trong vụ án giết người ở hồ Tình Nhân trong trường học, phó hiệu trưởng của đại học Truyền Thông cố ý tìm hiệu trưởng Mễ của đại học S cùng nhau đi uống trà, hơn nữa khắc sâu thảo luận vấn đề chú trọng sức khỏe tâm lý và thành quả học hành của học sinh, khiến hiệu trưởng Mễ trở về tức giận ăn không ngon vài hôm.

Hiệu trưởng Mễ trắng trẻo mập mạp dường như gầy đi một vòng trong khoảng thời gian đó.

Bây giờ nghe nói đại học Truyền Thông xảy ra chuyện, mấy người Cố Khanh hào hứng hóng chuyện.

Hách Viện Viện rất vừa lòng với ba người nghe, hắng giọng, nói: "Hôm nay, tôi nổi hứng đi cửa hàng bán đồ ăn sáng ở phía nam trường mua bánh rán trái cây, nghe hai sinh viên nam của đại học Truyền Thông nói hôm qua hình như trường học của bọn họ bị quỷ phá!"

A!

"Thật hay giả vậy?" Trần Nhất Khả nhanh mồm hỏi một câu.

Thẩm Thần ngồi chính giữa túm lấy Cố Khanh ngồi kế bên, hiển nhiên vẫn hơi sợ mấy chuyện quỷ quái.

Đầu ngón tay Cố Khanh nhích nhẹ, nghĩ đến ngày hôm qua là Tiết Hàn Y, nếu đại học Truyền Thông xảy ra sự kiện linh dị gì thì cũng có thể lắm.

Cố Khanh nhớ lại ngày hôm qua cứu tế cô hồn dã quỷ.

Nói cũng kỳ lạ, rõ ràng là cô và Tiền Đồ cùng gấp tiền giấy, cùng đốt cho cô hồn dã quỷ, nhưng không hiểu sao hôm qua cô hồn dã quỷ đến cửa tiệm của Tiền Đồ cướp tiền giấy đặc biệt nhiều, toàn chọn tiền giấy của Cố Khanh mà cướp.

Ngẫm lại cũng biết, cô hồn dã quỷ không được thờ cúng, rậm rạp, nhiều quỷ giữ trạng thái khi chết, rất là chói mắt, Cố Khanh lại có đôi mắt thấy rõ tất cả quỷ quái.

Lúc ấy mặt Cố Khanh xanh mét.

Chương 90: Vô Đề

Nghe Tiền Đồ nói quỷ hồn thích cướp tiền giấy chỗ Cố Khanh bởi vì linh lực của cô tràn đầy, gấp tiền giấy có hiệu quả tốt hơn của ông ta nhiều, đám 'ma cũ' gian trá trong quỷ quái phát hiện ra nên mới điên cuồng giành giật.

Chuẩn bị sẵn tiền giấy suýt không đủ đốt, có mấy con quỷ còn thò đầu vào cửa hàng của Tiền Đồ, muốn xông vào cướp đồ.

May mà cửa của Tiền Đồ treo gương bát quái nhìn giống vật phẩm trang sức nhỏ. Khi mấy con quỷ muốn xông tới thì gương bắn ra tia sáng, quỷ bị ánh sáng chiếu trúng lập tức bị thương bốc khói, đau đớn vội bỏ trốn.

Lúc ấy Cố Khanh thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Cố Khanh đã gặp hai quỷ Vương Thanh Thanh và Trịnh Thiết Trụ, nhưng đều là quỷ thần trí thanh tỉnh không hại người, cho dù biết chính mình có sách ngọc bảo hộ, trong lòng cô vẫn hơi sợ.

Cô chỉ có sách ngọc giữ mạng, không có thủ đoạn đối phó quỷ quái.

Đối với việc này, Tiền Đồ kiến nghị Cố Khanh vẽ thêm bùa chú.

Nào là bùa đuổi quỷ, bùa chém quỷ, hữu dụng nhất đương nhiên là bùa lôi, khi nào vẽ thuận tay thì có thể đặt một mớ trong cửa hàng của ông ta.

Lần đầu tiên gặp trường hợp có quỷ muốn xông vào nhà, Tiền

Đồ cũng hơi sợ.

Cố Khanh lấy lại tinh thần, Hách Viện Viện kể mào đầu dài dòng, rốt cuộc đi vào chính đề.

Nói là đêm qua, các học sinh năm ba khoa Múa của đại học Truyền Thông đang lên lớp trong phòng học.

Bởi vì môn xem và bình luận điệu múa chỉ có thể tiến hành trong phòng học bình thường.

Học được giữa chừng thì đột nhiên một cô gái ngồi vị trí giữa phòng học la đau, tiếng hét sắc nhọn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mọi người theo âm thanh nhìn qua, liền phát hiện cô gái này không ngừng la đau, vuốt lưng mình, gãi mạnh đến nỗi mơ hồ nhìn thấy vài vết máu.

Giáo viên thấy tình huống không đúng, nhanh chóng chỉ huy bạn học xung quanh tiến lên giúp cô ta.

Nhưng không ngờ khi hai cô gái ở bên cạnh nâng đối phương định đưa đi phòng y tế, cô gái kia bỗng bùng nổ sức mạnh siêu lớn đẩy bạn học hai bên ra, sau đó lăn lộn dưới đất, kêu la ‘đau quá, đau quá’, khiến người bên cạnh đều không dám tới gần.

Không ngừng lăn lộn, không ngừng cào cấu lưng của mình, áo của cô gái bị xé rách lộ ra phần lưng.

"A! Quỷ!”

Một số học sinh cách gần phát ra tiếng thét, hơn nữa đồng thời lui về phía sau, muốn tránh né cô gái ở dưới đất.

Chờ đoàn người tản ra, người ở phía sau và giáo viên lại gần

mới thấy rõ ràng.

Trên lưng của cô gái không ngừng lăn lộn dưới đất có một dấu đen to giống như bớt, thoạt trông giống như một khuôn mặt quỷ.

Bên cạnh có một giọng nói rụt rè cất lên:

“Trước kia trên người cô ấy không có thứ đó.”

Bởi vì là khoa Múa, bình thường cần tập múa, khi các cô gái thay đồ thì sẽ nhìn thấy trên người đối phương có bớt hay không.

Trên lưng một người đột nhiên xuất hiện một cục đen kỳ lạ, còn hình thành khuôn mặt quỷ khủng bố, loại chuyện này thấy sao đều cảm thấy rất kỳ dị.

Lại một giọng nói hỏi nhỏ:

"Không biết có truyền nhiễm không?”

Vài người còn đứng gần lập tức âm thầm thụt lùi mấy bước, lỡ như thứ này là truyền nhiễm thì bọn họ không muốn bị lây.

Cô gái cuối cùng đau ngất đi, giáo viên kêu nhân viên bảo vệ của trường đưa cô ta đi bệnh viện.

“Cô gái trên lưng xuất hiện mặt quỷ màu đen kia chúng ta đều từng gặp.” Hách Viện Viện kể xong sự tình, thấy biểu cảm của nhóm người Cố Khanh nghiêm túc thì bồi thêm một câu.

“Là một trong ba cô gái chúng ta gặp ở nhà hàng hải sản, không hiểu sao bỗng dưng trên lưng mọc ra thứ này.”

Thẩm Thần và Trần Nhất Khả nhớ ba cô gái kia, nhưng không biết chính xác là người nào xảy ra chuyện.

Cố Khanh lại đoán được, hẳn là cô gái thích tạo khẩu nghiệp.

Nghe hình dung của Hách Viện Viện, trong đầu Cố Khanh nhảy ra một danh từ, Ghẻ Mặt Quỷ, chắc đây là tên gọi dấu ấn mặt quỷ màu đen trên người cô gái mà Hách Viện Viện kể.

Cố Khanh vốn định tìm thời gian nói chuyện với thầy Khổng Phương về huyền học.

Không ngờ cô chưa đi tìm, hai người đã gặp nhau trong thư viện.

Chương 91: Vô Đề

Suy nghĩ một hồi, Cố Khanh cùng Khổng Phương chọn góc hẻo lánh ngồi xuống.

Khổng Phương trước tiên không kiềm được mở miệng hỏi:

“Bạn học Cố Khanh, xin hỏi trò là môn hạ của nhà nào?”

Cố Khanh sửng sốt, cô đâu có theo học ở môn phái nào, những thứ cô học đều đến từ sách ngọc trong đầu, không có dấu vết để lần theo.

Cố Khanh cười cười, nói với Khổng Phương:

“Thầy Khổng, lúc nhỏ em ngẫu nhiên đọc một cuốn sách, tập theo đến tận bây giờ, không môn không phái.”

"A?"

Khổng Phương không ngờ tới điều này, dù sao Cố Khanh có linh lực hơn ông quá nhiều, cộng thêm mang pháp khí (hồ lô ngọc), khiến người cảm thấy hẳn là có truyền thừa, không ngờ Cố Khanh một mình luyện đại.

Sau khi phản ứng lại, Khổng Phương không hỏi nhiều, tự giới thiệu tình huống của mình:

“Bạn học Cố, tôi học theo phương trượng Từ Vân của chùa Tích Vân, là đệ tử tục gia, năm xưa học chút thuật bói toán. Lúc trước yêu cầu giáo viên mở môn học tự chọn, tôi mở môn Chu Dịch, không kiềm được khoe khoang thuật bói toán trong trường, không ngờ lần này gặp đồng nghiệp.”

À, phương trượng Từ Vân của chùa Tích Vân, Cố Khanh có nghe nói về người này. Lúc trước Cố Khanh cố ý hỏi Từ Hạo Hoa cầu bùa hộ mệnh ở đâu, gã trả lời là phương trượng Từ Vân của chùa Tích Vân, không ngờ thầy Khổng Phương là đệ tử tục gia được phương trượng Từ Vân thu.

Cố Khanh khen: “Em từng nghe về phương trượng Từ Vân, tế thế cứu người, là cao tăng đắc đạo."

Lúc trước Cố Khanh giúp Từ Hạo Hoa đa số là vì kiếm tiền, phương trượng Từ Vân thì không nhận một đồng nhưng nguyện ý trợ giúp Từ Hạo Hoa, có thể thấy cảnh giới cao hơn cô nhiều.

Nghe Cố Khanh khen ngợi sư phụ của mình, Khổng Phương vui vẻ nói:

“Sư phụ của tôi đúng là rất lợi hại, hồi xưa tôi cũng lỡ đụng khắc, được mẹ ôm lên chùa Tích Vân, là sư phụ cứu tôi, còn thu tôi làm đệ tử tục gia.”

Khổng Phương say sưa kể sự tích của sư phụ mình.

Giáo sư Mễ thì ở một bên nói cho Cố Khanh biết chuyện về thầy Khổng Phương:

“Giáo viên này có học thức cao, thường hay đi thư viện đọc sách kinh tế học, nhưng ngẫu nhiên sẽ không đáng tin lắm.”

Cố Khanh gật đầu, nở nụ cười.

Dường như không phải tất cả người trong huyền học đều có thể giống như cô, không dựa vào bất cứ thứ gì liền có thể nhìn thấy quỷ quái và khí vận của người khác, giáo sư Mễ bay bên cạnh cô lâu rồi mà thầy Khổng Phương phía đối diện dường như hoàn toàn không có cảm giác được.

Cố Khanh che giấu về đôi mắt của mình, nói hồi xưa mình học thuật luyện thể và một ít bùa chú.

Khổng Phương nghe vậy mắt sáng lên:

“Sư phụ của tôi cũng hơi am hiểu về bùa chú, tiếc rằng tôi không có thiên phú về mặt này, chỉ học được chút ít về bói toán, còn phải dựa vào ba đồng tiền cổ mà sư phụ cho tôi mới tính chuẩn xác."

Hai người nói chuyện một lúc, không hiểu sao đi đến kết quả là tìm một ngày rảnh đi thăm viếng phương trượng Từ Vân.

Khổng Phương mỉm cười nói:

"Quyết định vậy đi, bạn học Cố Khanh, tôi đi trước, đừng quên cuối tuần này cùng đi chùa Tích Vân!”

Nhìn Khổng Phương bước chân nhẹ nhàng rời đi, Cố Khanh không tự chủ được hoài nghi phải chăng mình bị dụ?

Nhưng Cố Khanh cũng muốn tìm người trong huyền học để tìm hiểu tình huống của giới huyền học, Tiền Đồ và Khổng Phương chỉ biết đôi chút, phương trượng Từ Vân là đối tượng thích hợp.

Vậy nên Cố Khanh không rối rắm nhiều.

Cuối tuần.

Khi Cố Khanh đi theo thầy Khổng Phương đến chùa Tích Vân, trông thấy một đôi vợ chồng trung niên mang theo một cô gái che mặt quỳ trước phương trượng Từ Vân.

"Phương trượng đại sư, van xin ngài hãy giúp con gái của tôi đi!”

“Xin ngài đấy phương trượng, con gái của tôi còn nhỏ, có chuyện gì đều có thể ứng trên người cha mẹ của nó, con gái còn tương lai lâu dài.”

Khổng Phương mặc kệ những người này, trực tiếp mang theo Cố Khanh đến trước mặt phương trượng Từ Vân, chắp hai tay vào nhau, cung kính kêu một tiếng: “Sư phụ.”

Cố Khanh cũng bắt chước chắp hai tay vào nhau:

“Phương trượng Từ Vân.”

Mắt phương trượng Từ Vân khẽ động, chuyển từ người Khổng Phương qua Cố Khanh, hiển nhiên cảm thụ được linh lực trên người cô:

“A di đà phật."

Chương 92: Vô Đề

Khổng Phương nhìn vợ chồng trung niên đang quỳ và cô gái giữ im lặng đứng ở phía sau, hỏi:

“Có chuyện gì vậy sư phụ?”

Loại tình huống này thường xảy ra.

Trong nhà gặp một số tình huống kỳ lạ, bệnh viện không giải quyết được thì sẽ tìm phương pháp đặc biệt, phương trượng Từ Vân là đại sư nổi tiếng gần xa, đương nhiên là lựa chọn cầu cứu hàng đầu của những người này.

Phương trượng Từ Vân lắc đầu, nói với đôi vợ chồng đang quỳ:

"A di đà phật, hai vị thí chủ xin hãy đứng lên trước, theo bần tăng đi vào, để bần tăng xem tình huống của con gái các vị trước rồi nói tiếp, được không?”

Giọng nói của phương trượng Từ Vân hiền hòa nhưng mang theo sức mạnh không cho phép từ chối.

Hai vợ chồng kia do dự, lại không tự chủ được đứng lên.

Người chồng xoa tay, ngượng ngùng nói: "Phương trượng đại sư, đây đây là con gái của chúng tôi, con bé là sinh viên, trước đó không lâu, không biết tại sao mắc bệnh lạ!”

Người vợ liên tục lau nước mắt:

“Hiểu Hiểu của mẹ, hu hu! Con còn trẻ tuổi xinh đẹp mà mang

theo thứ như vậy, sau này làm sao ra đường gặp người chứ! Sau này con làm sao lấy chồng sinh con, đời này bị thứ đó phá hỏng! Ông trời ơi, tôi sẵn lòng chịu khổ thay cho con gái, tôi lớn tuổi rồi, chuyện gì cũng không sao hết, xin hãy tha cho con gái của tôi đi."

Cô gái che mặt vẫn luôn không có nói chuyện cũng không kiềm được khóc lên, ôm mẹ mình.

Không khí hơi lúng túng.

Cố Khanh, thầy Khổng Phương, phương trượng Từ Vân nhìn ba người ở phía đối diện kêu khóc giống như giây tiếp theo con gái của họ sẽ chết vậy.

Nhưng trên thực tế là gia đình này vừa vào chùa Tích Vân, nhìn thấy phương trượng Từ Vân liền quỳ xuống. Phương trượng Từ Vân còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì họ đã gào khóc than vãn, mọi người đều nghe.

Kêu mấy chú tiểu khuyên nhủ vài câu mới đưa người nhà này vào thiên điện được. Cố Khanh vì đi theo thầy Khổng Phương vào nên không bị mời ra ngoài.

Cô gái che mặt rốt cuộc lộ ra khuôn mặt của mình.

Các chú tiểu đứng bên cạnh hô nhỏ một tiếng, chợt nhớ ra nơi mình đang đứng, lại nhanh chóng ngậm miệng.

Phương trượng Từ Vân cau mày nhìn cô gái trước mắt.

Rất trẻ tuổi, dường như khá khỏe mạnh.

Nhưng trên mặt cô gái này có một miếng bớt màu đen, dường như là từ sau lưng lan tràn tới cổ rồi lên mặt.

Người phụ nữ trung niên kia lau nước mắt, nói:

“Mấy ngày trước lúc con gái tôi đang học thì cảm thấy lưng đau nhức, bị bệnh đưa vào bệnh viện. Phát hiện phát hiện trên lưng con bé đột nhiên mọc mặt quỷ này, còn lan rộng ra! Vốn chỉ ở lưng, mới qua vài ngày đã lan tràn đến trên mặt."

"A di đà phật." Phương trượng Từ Vân niệm Phật, đã xem hiểu.

Cố Khanh ở bên cạnh cũng hiểu.

Câu chuyện hơi quen tai, cộng thêm cô gái khá quen mắt, đây là cô gái mắc chứng Ghẻ Mặt Quỷ mà Hách Viện Viện kể đây mà!

"Phương trượng, ngài nói xem con gái của tôi rốt cuộc bị gì? Còn cứu được không?" Người đàn ông trung niên bình tĩnh hơn hai người phụ nữ khác, ông hỏi thẳng vào trọng điểm.

"Bần tăng xem hiểu bệnh của nữ thí chủ này, trên người có bớt đen giống mặt quỷ tên là Ghẻ Mặt Quỷ.” Phương trượng Từ Vân chậm chạp nói ra câu này.

Cố Khanh âm thầm gật đầu, phương trượng Từ Vân quả nhiên thấy rộng biết nhiều.

Khổng Phương ở bên cạnh nhìn thấy Cố Khanh gật đầu, lặng lẽ hỏi:

"Bạn học Cố Khanh, Ghẻ Mặt Quỷ là cái gì?"

Cố Khanh cũng lặng lẽ đáp lại: "Tên như ý nghĩa, Ghẻ Mặt Quỷ là chỉ vết bớt đen giống như mặt quỷ trên người cô ta, đây là bởi vì một người tạo khẩu nghiệp lâu dài, gây hại nghiêm trọng với người khác, thậm chí có lẽ hại mạng người, từ lệ khí và âm khí hỗn hợp sản sinh. Nói ngắn gọn, là cô gái này tự tạo nghiệt.”

Bởi vì Cố Khanh nói rất nhỏ, trừ Khổng Phương ở bên cạnh ra

không ai nghe thấy.

Gia đình kia nhìn phương trượng Từ Vân chằm chằm, bọn họ không biết cái gì là Ghẻ Mặt Quỷ, chỉ muốn hỏi thăm biện pháp giải quyết.

Phương trượng Từ Vân vẫn chắp hai tay vào nhau, mặt mũi hiền lành, nói: "Bần tăng không giúp được vị nữ thí chủ này, chỉ có thể tặng cho các người một câu nói, gỡ nút cần người thắt nút."

"Không!"

Chương 93: Vô Đề

Nghe phương trượng Từ Vân nói không có cách chữa, mẹ của Trần Hiểu Hiểu vội quỳ xuống nhưng bị chú tiểu ngăn lại, khóc ròng van xin:

"Phương trượng, cầu ngài cứu giúp con bé đi, hãy cứu con gái của tôi đi!"

“Mẹ, đừng năn nỉ nữa!”

Trần Hiểu Hiểu trừ khóc ra không nói chuyện, bây giờ lên tiếng:

“Tôi thấy chùa Tích Vân cũng chỉ là lừa đời lấy tiếng, Ghẻ Mặt Quỷ gì chứ, biên ra cái tên nào đó tự đặt thành bệnh của tôi, còn lảm nhảm cái gì mình làm mình chịu, không giải quyết được thì nói thẳng đi! Miễn cho lãng phí thời gian của mọi người!”

Trần Hiểu Hiểu quay đầu nhìn cha của mình:

“Cha, mau tìm cho con, chúng ta đi thủ đô, đi nước ngoài, con không tin không thể chữa hết bệnh này!”

Trần Hiểu Hiểu nói chuyện không phát hiện tùy theo lời của cô ta, trên người lệ khí càng nghiêm trọng, Ghẻ Mặt Quỷ ở trên mặt cũng mấp máy.

Người đầu tiên phát hiện khác lạ là một chú tiểu, phát hiện vết bớt màu đen trên mặt Trần Hiểu Hiểu nhúc nhích thì giật mình kêu lên:

“Sư phụ ơi, bớt đen trên mặt cô ấy đang nhúc nhích!”

Cha mẹ nhà họ Trần nghe lời này vội tiến lên dìu Trần Hiểu Hiểu, nhìn kỹ thì quả nhiên bớt đen lan rộng trên mặt cô ta.

Trần Hiểu Hiểu lại bắt đầu đau, từ trên lưng, đến cổ, đến trên mặt, hễ là nơi nào bị bớt đen phủ lên là cảm thấy đau.

“Mẹ, đau quá, con đau quá!”

Trần Hiểu Hiểu đau đến mức đứng không yên.

"Đại sư, đại sư." Mẹ Trần nhìn về phía phương trượng Từ Vân.

Phương trượng Từ Vân thở dài, ông đương nhiên không thể để người xảy ra chuyện ngay trong chùa, lấy ra một lá bùa gấp sẵn đặt vào tay Trần Hiểu Hiểu.

Trần Hiểu Hiểu thoáng chốc cảm thấy đau đớn trên người giảm bớt nhiều.

Phương trượng Từ Vân nói:

“Bùa của bần tăng chỉ có thể làm chậm lại vấn đề của thí chủ, nếu muốn giải quyết, bần tăng vẫn câu cũ, gỡ nút cần người thắt nút, mời thí chủ đi cho!”

Nói xong, phương trượng Từ Vân ra hiệu Khổng Phương và Cố Khanh đi theo mình, xoay người rời khỏi.

Đi theo phương trượng Từ Vân vào thiện phòng dùng để tiếp khách, ba người ngồi xếp bằng trên đệm ngồi.

Phương trượng Từ Vân tự mình lấy lá trà pha một bình trà xanh.

Nước trà tỏa hương mơ hồ, Cố Khanh hít nhẹ, cảm thấy tinh

thần nâng cao.

Khiến Cố Khanh kinh ngạc là khi nước trà chảy vào cổ họng thì cảm giác linh khí của mình chậm rãi tăng thêm, dùng một loại phương thức thoải mái mà chậm rãi thấm nhuần toàn thân.

“Trà này là?” Cố Khanh kinh ngạc nhìn chén trà.

Không ngờ trong tay phương trượng Từ Vân có thứ tốt như vậy, chỉ dựa vào uống trà liền có thể tăng thêm linh khí, còn có thể tẩm bổ toàn thân.

Khổng Phương ở một bên cười nói:

“Đây là lá trà sư phụ của tôi thích nhất, một năm không được vài gram, rất ít lấy ra đãi khách”

Khổng Phương nói xong thích thú nâng chén trà lên uống. Thường ngày sư phụ không nỡ lấy ra, khó khăn lần này ông chịu pha, phải uống thêm vài ly!

Phương trượng Từ Vân uống một ngụm trà, nói: "Đây là một cây trà lớn tuổi được chùa phát hiện trên núi, xem như linh vật trăm năm, hàng năm lấy vài mảnh lá non, dùng phương pháp đặc biệt rang mới được một chút trà ngon.”

Phương trượng Từ Vân yên lặng ngồi ở đó tựa như cây tùng bình thường trong núi, hòa vào hơi thở bốn phía.

Mắt Cố Khanh lóe tia sáng, cô nhìn thấy linh khí quanh thân phương trượng Từ Vân sung túc, nhưng khí vận của phương trượng giống như bị sương mù trắng che chắn, xem không rõ.

Chắc đây là áp chế cấp bậc thực lực huyền học, Cố Khanh có thể thấy rõ Khổng Phương linh khí ít hơn mình, nhưng không thể nhìn thấu phương trượng Từ Vân linh khí nhiều hơn cô rất nhiều.

Khổng Phương uống hết một ly trà, hỏi:

“Sư phụ, Ghẻ Mặt Quỷ trên người cô gái vừa rồi không thể chữa lành à?”

Thường ngày Khổng Phương thiên về học bói toán, không biết nhiều về mấy chuyện thần quái, hôm nay gặp gỡ khiến ông càng tò mò.

Phương trượng Từ Vân khẽ lắc đầu, cười nói: "Không phải không chữa được, là không thể chữa.”

Cố Khanh ở bên cạnh hỗ trợ bổ sung thêm:

“Ghẻ Mặt Quỷ thông thường có nguồn gốc từ khẩu nghiệp của chính người bệnh, muốn loại trừ Ghẻ Mặt Quỷ thì có rất nhiều phương pháp có thể làm được, ví dụ về bùa thì một tấm bùa xua tà tiêu sát là được."

Chương 94: Vô Đề

"Nhưng đây là trị phần ngọn không trị tận gốc, cho dù hiện tại loại trừ Ghẻ Mặt Quỷ trên người cô ta, một khi cô ta lại tạo khẩu nghiệp thì sẽ tái phát càng thêm nghiêm trọng."

Phương trượng Từ Vân gật đầu, nói: “Muốn hoàn toàn loại trừ Ghẻ Mặt Quỷ phải dựa vào chính nữ thí chủ kia nhận thức được vấn đề của mình, thành tâm sám hối và nhận được sự tha thứ. Sau này tu nhiều công đức thì Ghẻ Mặt Quỷ mới sẽ không tái phát."

“Thì ra dù chúng ta có thể chữa cũng chỉ là trị phần ngọn không trị tận gốc! Nhưng con thấy cô gái kia mang lệ khí rất nặng, dường như ôm oán hận mãnh liệt với người xung quanh, muốn cho cô ấy suy nghĩ rõ ràng phỏng chừng rất khó.”

Khổng Phương nghe hiểu, cảm thấy hứng thú nói tiếp:

“Thưa sư phụ, có Ghẻ Mặt Quỷ thì phải chăng còn có Ghẻ Mặt Người?”

Nghe hiểu đồ đệ đang nỗ lực tìm đề tài, phương trượng Từ Vân liếc qua Khổng Phương, phối hợp nói: "Xác thực có Ghẻ Mặt Người, nhưng Ghẻ Mặt Quỷ và Ghẻ Mặt Người là hai thứ hoàn toàn khác nhau.”

Ghẻ Mặt Quỷ, nói là mặt quỷ, trên thực tế là đến từ lệ khí trong lòng người.

Ghẻ Mặt Người, nói là mặt người nhưng chỉ là một thứ rất giống mặt người đột nhiên xuất hiện trên thân thể con người, trên thực tế nó đến từ quỷ vật.

Phương trượng Từ Vân nói:

"Ghẻ Mặt Người, kỳ thực là bởi vì một người có gút mắt và oán hận quá sâu với quỷ vật, quỷ vật bám vào thân thể báo thù mà đánh ra dấu ấn, thông thường đại biểu cho không chết không ngừng. Cho nên, nếu một người đột nhiên có khuôn mặt người trên thân thể thì phỏng chừng không sống bao lâu."

Phương trượng Từ Vân từng thấy Ghẻ Mặt Người một lần, khi ấy ông còn là một hòa thượng nhỏ, đi theo sư phụ của mình du lịch khắp nơi.

Về sau có một lần ở trong một thôn, phát hiện một người đàn ông bị bệnh lạ, trên người bỗng nhiên mọc ra một khuôn mặt người, khiến vợ mới cưới của ông ta sợ hãi không dám sống chung nữa, chạy trốn.

Người hóng chuyện trong thôn lại xem, cũng bị giật mình, vì họ biết khuôn mặt người này, là vợ cũ mà người đàn ông nói là đã bỏ trốn theo người khác.

Người trong thôn lén nói với nhau, phỏng chừng người vợ này không bỏ trốn, kỳ thực đã bị người đàn ông này hại chết.

Lúc trước sư phụ của phương trượng Từ Vân tình cờ đi qua nơi đây, bởi vì biết chút y thuật nên được mời tới khám, sau khi xem xong sư phụ của phương trượng Từ Vân lắc đầu thở dài đi ra, nói là đại hạn đã tới.

Quả nhiên, không quá ba ngày, người đàn ông kia đã chết đột ngột.

Khổng Phương bởi vì linh lực ít, trước đến giờ chưa từng gặp quỷ quái rùng mình, cười gượng hỏi:

“Đây là quỷ quái quấy phá, sư gia cũng không có biện pháp sao? Người trong huyền học gặp phải loại tình huống này bình thường đều sẽ không cứu sao?"

“Bình thường sẽ không!"

"Sẽ không!"

Cố Khanh và phương trượng Từ Vân cùng lên tiếng.

Phương trượng Từ Vân nói: "Ghẻ Mặt Người đại biểu hàm nghĩa là lệ quỷ này vì báo thù, nguyện ý hồn phi phách tán cũng quyết khiến đối phương trả giá đắt, hình thành Ghẻ Mặt Người đồng thời lệ quỷ đã bám trên thân thể người bệnh, khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại. Thù sâu oán nặng như vậy, trên cơ bản là không giải được."

Cố Khanh cũng gật đầu nói:

“Người mắc bệnh Ghẻ Mặt Người thông thường đều là kẻ cùng hung cực ác, cho nên người trong huyền học vì tránh cho nhân quả cũng sẽ không ra tay. Đương nhiên, cũng không bài trừ một vài người trong tà đạo sẽ làm, nhưng dù ra tay cứu cũng phải trả giá rất lớn.”

Phương trượng Từ Vân gật đầu, dường như vô cùng đồng ý với cách nói của Cố Khanh:

“Không ngờ cô bé tuổi còn trẻ mà tu vi và kiến thức đều rất không tầm thường."

Đã nói đến trọng điểm.

Khổng Phương thò người tới trước mặt sư phụ của mình, nói:

“Không chỉ vậy đâu sư phụ, bạn học Cố Khanh chẳng những

tuổi trẻ có tài, cũng rất có kỹ thuật về bùa chú.”

Làm giáo viên mà khen học sinh của mình như thế, không biết ngượng chút nào.

Nghe nói đến bùa chú, mắt Cố Khanh lóe tia sáng, dường như đoán được tại sao Khổng Phương cứ muốn kéo cô cùng đi chùa Tích Vân.

Phương trượng Từ Vân điểm vào trán của Khổng Phương, như thể đang quở trách đứa trẻ nghịch ngợm:

“Ngươi đấy.”

Quay đầu nhìn về hướng Cố Khanh, phương trượng Từ Vân không che lấp giúp Khổng Phương.

Chương 95: Vô Đề

“Bần tăng nghiên cứu đạo bùa chú bởi vì trong tay có một lá bùa tàn khuyết, mãi không nghiên cứu thấu được. Phỏng chừng Minh Tâm thấy bần tăng khổ não vì nó, khi thấy tiểu hữu tu tập bùa chú thì tìm cách mang tiểu hữu lên núi.”

Minh Tâm là pháp danh mà phương trượng Từ Vân đặt cho Khổng Phương, lấy từ câu minh tâm kiến tính.

Trước khi đến đây, Khổng Phương đột nhiên hẹn cô lên núi viếng thăm phương trượng Từ Vân, trong lòng Cố Khanh cảm thấy mình bị gài hàng, lúc này nghe phương trượng Từ Vân giải thích mới hiểu nguyên nhân.

Khổng Phương ở một bên cũng hơi ngượng ngùng. Mặc kệ nói sao thì Cố Khanh là học sinh trong trường học của ông, vậy mà ông không nói cho cô biết một câu đã mang đến chùa Tích Vân, đúng là hơi không thuần túy.

Vuốt sống mũi, Khổng Phương nói: "Bạn học Cố Khanh, trò đừng để bụng, tôi chỉ nghĩ là nếu trò biết về bùa thì có thể hỗ trợ nhìn xem."

Cố Khanh lắc đầu, tỏ vẻ mình không quan tâm:

“Đúng là em biết chút bùa chú, có thể xem bùa tàn khuyết. Nhưng nếu là bùa mà phương trượng cũng không thể trả lại nguyên vẹn thì phỏng chừng em càng không thể làm được. Lần này em đến là muốn xin hỏi phương trượng về tình huống đại khái của giới huyền học, miễn cho về sau bất giác đắc tội người nào."

Phương trượng Từ Vân cũng biểu thị không để bụng với lời từ

chối của Cố Khanh:

“Không chừng thí chủ nhìn thấy rồi sẽ có ý nghĩ khác.”

Phương trượng Từ Vân kêu Khổng Phương vào phòng của mình lấy hộp gỗ đặt cạnh bàn học lại đây, ông thì giảng giải một số tình huống của giới huyền học cho Cố Khanh nghe.

“Bởi vì lúc trước chủ trương bài trừ mê tín, những năm gần đây thoạt nhìn huyền học xuống dốc, trên thực tế chỉ là giấu sâu hơn. Toàn Chân, Chính Nhất, Lao Sơn, Mao Sơn đều có đạo thống, các chùa nổi tiếng của Phật giáo có cao tăng trấn giữ, các nơi cũng có một ít truyền thừa của thế gia huyền học. Còn về những người đuổi thi, linh môi, thuật vu cổ thì đều lánh đời”

Phương trượng Từ Vân nói đại khái tình huống của giới huyền học xong lại bảo:

“Tiểu hữu tuổi còn trẻ, lại là tán tu, nếu muốn tìm kiếm che chở thì có thể gia nhập tổ chức chính phủ.”

“Tổ chức chính phủ?” Cố Khanh tập trung lắng nghe: “Chẳng phải mới nói là nhà nước chủ trương bài trừ mê tín sao?"

Phương trượng Từ Vân lộ ra nụ cười nghịch ngợm:

“Đó chỉ là mặt ngoài, cần làm như vậy để yên ổn lòng người dân bình thường. Trên thực tế, các nơi có tình huống đặc biệt gì đều cần có một bộ môn để chuyên môn xử lý những chuyện này.”

Cố Khanh cảm thấy hứng thú hỏi:

“Vậy tổ chức chính phủ này rốt cuộc là loại tổ chức gì?”

Từ Vân đại sư vẫn giữ biểu cảm cao tăng đắc đạo, nhanh chóng lấy một thứ từ trong túi áo tăng ra đưa tới trước mặt Cố

Khanh.

Một tờ giấy nhỏ trắng tinh.

Cố Khanh ngẩn ngơ.

Đó là một tấm danh thiếp.

Trên danh thiếp viết thông tin cơ bản: Phương trượng Từ Vân, lệ thuộc Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị Quốc Gia, thành viên vinh dự, am hiểu bùa chú, siêu độ, Phật pháp.

Bên dưới còn có địa chỉ và phương thức liên lạc.

Biểu cảm của Cố Khanh hơi phức tạp.

Từ khi mới gặp phương trượng Từ Vân luôn cho Cố Khanh cảm giác cao tăng đắc đạo siêu thoát thế tục, không ngờ ông đột nhiên móc một tấm danh thiếp ra, bên trên còn in hình phương trượng cỡ nhỏ.

Phương trượng Từ Vân hắng giọng, giải thích rằng:

“Thật ra Đạo giáo, Phật giáo, thế gia huyền học đều chuyên môn cử người gia nhập bộ môn chính phủ, một mặt là hợp tác với nhau bảo vệ yên ổn xã hội, mặt khác, gia nhập tổ chức chính phủ sẽ được phúc lợi riêng, thí dụ như mỗi tháng nhận số lượng bùa, chu sa giới hạn, chỉ cần ngẫu nhiên hoàn thành mấy cái nhiệm vụ là được.”

“Còn cái hình nhỏ biểu tượng đó là một tiểu hữu trong bộ môn thiết kế, bần tăng cảm thấy trẻ con cũng hay hay, nên dùng luôn.”

Đối với việc phương trượng Từ Vân cố ý giải thích nhiều một câu, Cố Khanh cảm thấy giống như càng bôi càng đen.

Cố Khanh gật đầu, không có phản bác, bỏ danh thiếp vào túi xách, sau đó thấy Khổng Phương hai tay bưng một hộp gỗ vào cửa.

Phương trượng Từ Vân đứng lên, nhận lấy hộp gỗ, Cố Khanh nhìn thấy Khổng Phương thở hắt ra, giống như thứ vừa cầm không phải hộp gỗ mà là cục đá nặng nghìn ký.

Chương 96: Vô Đề

Thấy biểu cảm thắc mắc của Cố Khanh, phương trượng Từ Vân mở hộp gỗ ra, nói:

“Đây là bùa tàn khuyết kia, từng dùng để phong ấn một ác quỷ, có tổng cộng tám lá bùa, dường như đã lâu cỡ trăm năm. Đến ngày hôm nay của trăm năm sau, linh lực bùa chú giảm bớt, trở nên tàn khuyết, ác quỷ ở bên trong cũng trốn thoát. May mắn ngày xưa phát hiện kịp thời, ác quỷ bởi vì bị phong ấn lâu năm nên năng lực giảm nhiều, đã bị đánh tan, chỉ để lại tám lá bùa tàn khuyết này.”

"Tổng bộ để lại một lá bùa, chia bùa khuyết khác cho mấy người nghiên cứu sâu về bùa chú, hy vọng có thể căn cứ bùa khuyết lần mò ra bùa chú nguyên vẹn. Nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu mà bần tăng nghiên cứu hơn ba tháng mãi không nhìn ra nguyên do.”

Phương trượng Từ Vân nói xong cẩn thận lấy bùa khuyết ra, đưa cho Cố Khanh:

“Tuy linh lực trên lá bùa đã giảm đi, tàn khuyết, nhưng nó vẫn nặng như cục sắt, tiểu hữu hãy cẩn thận.”

Cố Khanh cẩn thận nhận lấy, đúng là nặng tay, rõ ràng chỉ là một tờ giấy vàng, nhưng khi cầm thì như cục sắt. Cố Khanh nhìn thoáng qua, mặt lộ vẻ khó xử.

Thật ra mặc dù cô biết Vân Triện, xác suất vẽ bùa cao hơn người thường nhiều, nhưng cách vẽ bùa chú của cô đều là bắt chước bùa trên mạng.

Giờ nhìn tấm bùa tàn khuyết, kêu cô nhìn xem bùa chú hoàn chỉnh có hình dạng gì thì Cố Khanh chịu bó tay.

Không trâu bắt chó đi cày, Cố Khanh tập trung tinh thần nhìn bùa khuyết trên tay.

Ủa?

Cố Khanh bỗng nhìn ra điểm khác biệt.

Lá bùa này thoạt nhìn được hoàn thành bằng một nét bút, đường nét đều có linh khí, nhưng trên thực tế linh khí trong một nét bút hoặc nhẹ hoặc nặng, dường như sắp hàng có quy luật.

Thấy nét mặt của Cố Khanh khác lạ, phương trượng Từ Vân vốn không ôm hy vọng gì lúc này ngược lại khẩn trương lên: "Tiểu hữu đã nhìn ra cái gì sao?"

Cố Khanh tỉnh táo lại, dùng ngón tay vuốt dấu vết chu sa trên bùa, nói với phương trượng Từ Vân:

"Phương trượng nhìn xem, chu sa ở đây dường như linh khí không đều."

Phương trượng Từ Vân rất sửng sốt, ai am hiểu bùa chú đều biết lúc vẽ bùa tốt nhất là vẽ liền một nét, linh khí phải đều đều không ngừng. Cho nên sau khi phương trượng Từ Vân nhận được lá bùa thì dựa theo dấu vết chu sa tàn khuyết mô phỏng lá bùa, không phát hiện linh khí có chút gập ghềnh.

Nhưng trong bùa chú có thể áp chế ác quỷ trăm năm sao có thể linh khí không đều?

Phương trượng cũng dùng tay vuốt một đường chu sa trên bùa, quả nhiên linh khí không đều.

Phương trượng Từ Vân suy nghĩ kỹ một lúc, dường như có linh cảm, nói nhanh:

"Bần tăng có ý tưởng mới, nếu thực nghiệm thành công nhất định cảm tạ tiểu hữu hậu hĩnh. Minh Tâm, ngươi đi lấy lá trà của ta lại đây, chia một phần cho Cố tiểu hữu."

Ngụ ý là muốn đuổi khách.

Quả nhiên, sau khi nói xong, phương trượng Từ Vân ngồi trên đệm tập trung vuốt bùa chú, nhắm mắt suy nghĩ.

"Sư phụ của tôi thường xuyên như thế, có linh cảm liền đuổi người."

Khổng Phương bị đuổi ra thiện phòng, vuốt sống mũi lúng túng nói đỡ vài câu cho sư phụ, ông nhớ đến lời sư phụ vừa nói, hơi ghen tỵ nhìn Cố Khanh:

"Sư phụ chưa một lần cho tôi lá trà, ngẫu nhiên uống một ly đều sẽ khiến sư phụ giậm chân."

Khổng Phương tủi thân muốn khóc.

Cố Khanh bật cười, Khổng Phương đã qua tuổi trung niên, còn là thầy giáo của cô, vậy mà ở trước mặt phương trượng Từ Vân thì giống như con nít, ghen tỵ này nọ. Quả nhiên đúng như giáo sư Mễ cho cô biết người này 'không đáng tin'.

Nghe tiếng cười của Cố Khanh, Khổng Phương cũng hơi thẹn quá thành giận, sau cùng cảm thấy đã như vậy rồi thì buông luôn, chẳng thèm giữ dáng vẻ của người thầy khi ở trước mặt cô.

Khổng Phương lấy lá trà giúp Cố Khanh, cùng cô đi ra chùa Tích Vân, mới phát hiện gia đình Trần Hiểu Hiểu vẫn không đi.

Lúc trước bọn họ còn muốn tiếp tục quỳ trong chùa, không ngờ bị các chú tiểu đuổi ra.

Hai vợ chồng nảy ra một ý, bọn họ mà bỏ qua phương trượng Từ Vân cũng khó mà tìm được cao nhân khác giúp, hơn nữa xem bùa chú vừa rồi thì phương trượng Từ Vân xác thực là có bản lĩnh. Thế là bọn họ quỳ trước chùa.

Chương 97: Vô Đề

Tuy chùa Tích Vân xây ở sườn núi, sân chùa không lớn, nhưng khách hành hương ra vào không ít, người đi qua lại đều nhìn thấy, chắc chắn có ảnh hưởng không tốt với chùa Tích Vân.

Khiến người sửng sốt là Trần Hiểu Hiểu che mặt cư nhiên cũng quỳ xuống. Rõ ràng lúc nãy còn la lối Từ Vân đại sư lừa đời lấy tiếng, hiện tại phát hiện bùa chú hữu dụng, xác thực có thể ngừng lại đau đớn trên người mình, cô ta lại quỳ xuống cầu, quả nhiên là kiểu người co được giãn được.

Phương trượng Từ Vân bình thường không quản sự, đa số việc trong chùa đều là hai sư huynh của Khổng Phương quản. Một người pháp danh Minh Trừng, người kia pháp danh Minh Quan, lúc trước ý tưởng lập nick Weibo cho chùa Tích Vân cũng là hai người này nghĩ ra.

Nhưng hiện tại hai sư huynh hơi rơi vào tình huống khó xử.

Bọn họ mở chùa, người ta quỳ trước chùa, không thể cưỡng ép đuổi họ đi, hơn nữa giữa sườn núi, xô đẩy lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Khổng Phương bởi vì vừa rồi biết nhiều điều, biết bệnh của Trần Hiểu Hiểu là cô ta tự chuốc lấy, nên rất khinh bỉ hành vi quỳ trước chùa ép người ta hỗ trợ của cha mẹ nhà họ Trần, đây là đang bắt cóc đạo đức!

Mắt thấy xung quanh tụ tập càng nhiều người, cha mẹ nhà họ Trần bắt đầu lớn tiếng xin phương trượng Từ Vân cứu người.

Khổng Phương không kiềm được tiến lên đi, nói: "Các người

không nghe hiểu lời sư phụ của tôi nói sao? Gỡ nút cần người thắt nút, nếu muốn con gái của các người khỏe mạnh chỉ có thể khiến bản thân cô ta suy nghĩ rõ ràng. Bệnh của cô ta đều là tự mình nói hưu nói vượn tạo thành, là do khẩu nghiệp, biết chưa?"

Mẹ Trần ngẩng đầu, bà ta luôn khóc, nước mắt đã khô trên mặt trông lem luốc, bà ta khóc ròng:

"Hiểu Hiểu của chúng tôi từ nhỏ đến lớn đều là bé ngoan, bệnh này thật sự là không biết tại sao dính phải, đại sư nói mình làm mình chịu, nhưng chúng tôi không biết nên làm sao bây giờ!"

Người chung quanh tiếp tục chỉ trỏ xem náo nhiệt.

Cố Khanh bước lên nói:

"Muốn chữa khỏi Ghẻ Mặt Quỷ thì đương sự phải chân thành xin lỗi tất cả người bị tổn thương vì cô ta nói bậy bạ, cũng được đối phương tha thứ thì vết bớt đen hình thành từ lệ khí cùng oán khí kết hợp mới tan biến. Quỳ ở đây, ai cũng không cứu được cô ta."

Tuy Trần Hiểu Hiểu che mặt nhưng người xung quanh vẫn thấy bớt đen trên cổ, trên tay. Nghe Cố Khanh giải thích nguồn gốc bớt đen, tất cả đều là tự cô gái gây ra.

Có người bắt đầu chỉ trỏ nói:

"Nếu đã có biện pháp sao người nhà này không đi thử ngay?"

Một người khác nhanh chóng nói:

"Thì rõ là không muốn làm, muốn cầu xin phương trượng có cách giải quyết nào đơn giản hơn không."

"Tự mình tạo nghiệt thì tự mình trả, cầu phương trượng đại

sư có tác dụng gì?!" Một bà thím trung niên ở bên cạnh trợn trắng mắt.

Bị nhìn khiến Trần Hiểu Hiểu không nhịn được nữa.

Cô ta lảo đảo đứng lên, hung hăng nhìn xung quanh một vòng, quần chúng vây xem sợ hãi đều lùi lại.

Trần Hiểu Hiểu nói:

“Nói vài câu vu vơ thôi mà, thời nay có ai chưa từng nói xấu người khác mấy câu? Cô nói đây là nguyên nhân trên người tôi mọc bớt hả, cô nghĩ tôi tin sao? Không muốn chữa thì thôi, đừng nói mấy thứ linh tinh này!”

Trần Hiểu Hiểu nói xong kéo cha mẹ họ Trần đứng lên, không quỳ nữa, hùng hổ xuống núi.

Gia đình này đi, quần chúng vây xem cũng giải tán.

“Rốt cuộc chịu đi.” Khổng Phương thở phào một hơi.

Cố Khanh nghĩ đến ánh mắt tràn ngập oán hận trước khi đi của Trần Hiểu Hiểu, cảm thấy chuyện này có lẽ vẫn chưa xong.

Dự cảm của Cố Khanh không sai.

Cách hai ngày, buổi chiều thứ ba lên lớp xong, Cố Khanh và ba bạn cùng phòng đi ra phòng học, đang suy nghĩ đi đâu ăn thì nhìn thấy có vài người vội vàng chạy ra cửa trường học, vẻ mặt xem náo nhiệt.

Hách Viện Viện dựa vào tính cách dễ làm thân của mình bắt chuyện với một cô gái thoạt nhìn dễ nói chuyện, sau đó vẻ mặt kinh hoàng chạy trở về: “Bọn họ đều nói đại học Truyền Thông hàng xóm xảy ra chuyện, cư nhiên có người cầm dao hành hung ở

cổng trường!”

Mấy người Cố Khanh hút ngụm khí.

“Nhưng đã bị bắt giữ ngay.” Hách Viện Viện bổ sung thêm.

Chương 98: Vô Đề

Ba người khác thở phào, nói chuyện mà ngừng ngang làm gì.

Hách Viện Viện hào hứng đề nghị:

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng ta cũng đi xem đi!”

Nếu đã bị bắt lại thì chắc không có chuyện lớn gì, vây xem rốt cuộc phát sinh chuyện gì hẳn là sẽ không có nguy hiểm nhỉ?

Mấy người Cố Khanh nghĩ rằng nếu bọn họ không đồng ý, với tính cách của Hách Viện Viện phỏng chừng sẽ tự mình đi, cuối cùng bọn họ đồng ý cùng nhau đi cổng đại học Truyền Thông nhìn xem, nếu có chuyện gì thì bọn họ còn kéo lại Hách Viện Viện, miễn cho cô ấy thấy có drama thì cắm đầu vào.

Đại học Truyền Thông và đại học S kề sát nhau.

Là hàng xóm, bên này xảy ra chuyện gì, bên kia khẳng định như ong vỡ tổ ùa tới xem náo nhiệt. Đây là thiên tính.

Thử nghĩ xem, kế bên nhà bạn có hai vợ chồng cãi nhau trước cửa đòi ly hôn, tình huống bình thường vẫn sẽ đi qua xem có chuyện gì đúng không nào?

Khoảng thời gian trước, đại học của chúng ta xảy ra chuyện, đại học Truyền Thông xem hồ Tình Nhân của đại học S là khu ngắm cảnh đấy thôi, bọn họ rủ nhau lúc rảnh rỗi đi xem địa điểm giết người ném xác, học sinh trong trường còn không dám tới gần, đám người trường khác thật to gan!

Cho nên lần này gió đổi chiều, đến lượt đại học Truyền Thông.

Lúc Cố Khanh đi hướng cổng đại học Truyền Thông, nhìn qua khóe mắt thấy một bóng dáng mập mạp trắng trẻo, trên đầu bóng loáng không cọng tóc hớn hở chạy hướng đại học Truyền Thông.

A, xem bóng dáng tổng giống hiệu trưởng Mễ ghê, xem ra còn ghi thù bị hiệu trưởng Phó trường kế bên châm chọc, chắc định chạy qua báo thù bị bắn tên trúng tim đây mà.

Lúc nhóm Cố Khanh chạy đến thì trước cổng đại học Truyền Thông đã tụ tập đông người, bên trong dường như có nhân viên bảo an hỗ trợ sơ tán đoàn người.

Bốn người Cố Khanh không chen vào trong, chỉ đứng bên ngoài xem.

“Này bạn ơi, cho hỏi xảy ra chuyện gì vậy?” Hách Viện Viện chớp chớp mắt, chọn một phía trước chen ra khỏi đám đông cố tiến vào trong.

Người này từ bên trong đi ra, khẳng định biết một ít chuyện.

Cậu trai kia đột nhiên bị bắt lấy vốn hơi cáu, nhưng khi thấy bốn cô gái cùng nhìn mình thì hơi thẹn thùng.

Cậu trai gãi đầu nói:

“Thật ra tôi chỉ biết đại khái, mới nãy có một cô gái đột nhiên lao ra cổng trường, cầm dao định chém người.”

“Lúc ấy mọi người đều không phản ứng lại, giật mình nhìn người bịt mặt kia la lên rằng đều là lỗi của mày, là mày hại tao, sau đó đâm dao hướng một cô gái. Mấy cô biết hoa khôi trường Nam Nguyên không? Cô ấy suýt bị đâm đấy.”

Trần Nhất Khả xen mồm hỏi:

“Ý tứ là không bị đâm trúng đúng không?”

Cậu trai gật đầu, vẻ mặt vui mừng: “May mắn bên cạnh có một học sinh thể dục nhanh nhạy phản ứng lại đá ngã cô ta, sau đó bảo an chạy đến bắt lại. Nghe nói người che mặt là một bạn học của khoa Múa bọn họ, là người hai ngày trước bị quỷ phá, trên người mọc mặt quỷ.”

Xem ra cậu trai này cũng là một trong những người mến mộ Nam Nguyên, khi nhắc đến người cầm dao thì vẻ mặt chán ghét.

Cố Khanh nghe đến đây đã bắt đầu nhíu mày. Trần Hiểu Hiểu này quả nhiên không yên phận, bảo cô ta phải trừ nợ nghiệt, tích khẩu đức, vậy mà cô ta trực tiếp cầm dao chém người.

“Ồ, ra là vậy.” Hách Viện Viện gật gù tỏ vẻ hiểu, nhón mũi chân nhìn vào trong: “Vậy người kia chắc là bị bắt đi rồi, sao vẫn còn nhiều người vây xem vậy?”

Cậu trai tức giận bĩu môi hướng bên trong, nói:

“Cha mẹ của học sinh kia đến, quỳ trước cửa không chịu đi!”

Đợi đến khi đoàn người tản ra, nhìn thấy đôi vợ chồng trung niên quen mắt quỳ ở cửa trường, bị bảo an kéo cũng không chịu đứng lên, Cố Khanh không biết nên nói cái gì. Hai vợ chồng này dường như luôn thích dùng một chiêu này đối phó người khác.

Lúc ở chùa Tích Vân, gia đình này không tin lời của Cố Khanh và phương trượng Từ Vân đã nói sao? Đặc biệt là Trần Hiểu Hiểu, cãi chem chẻm nhưng sự tình liên quan thân thể của cô ta, tại sao có thể bỏ qua chứ?

Ngoài miệng Trần Hiểu Hiểu nói không tin, nhưng trong lòng vẫn nghe lọt. Đặc biệt là về nhân tố hình thành Ghẻ Mặt Quỷ.

Nhưng làm một người cực đoan cho rằng chính mình là trung tâm thế giới, hoàn toàn không sai, Trần Hiểu Hiểu chỉ nghe lọt tai một nửa, là lời mà cô ta muốn nghe.

Chương 99: Vô Đề

Trần Hiểu Hiểu nghe được Ghẻ Mặt Quỷ trên thân thể là vì nói xấu người khác, người ta bởi vậy sản sinh oán khí với cô ta, tụ hợp hình thành Ghẻ Mặt Quỷ.

Sau khi Trần Hiểu Hiểu đã hiểu thì nghĩ rằng nếu đã là bọn họ oán hận chính mình mới sản sinh Ghẻ Mặt Quỷ, có phải là bọn họ biến mất, chết rồi, tất cả điều này có thể kết thúc?

Đặc biệt là Nam Nguyên, bình thường cô ta nói xấu Nam Nguyên nhiều nhất, chắc chắn Nam Nguyên rất ghét cô ta. Không chừng Nam Nguyên biến mất, vậy là cô ta sẽ khỏe lại như bình thường!

Trần Hiểu Hiểu có ý tưởng như vậy, một nửa là do bản thân cực đoan, một nửa khác xác thực bị ảnh hưởng. Giống như trong ngõ hẻm, Chu Châu bỗng nhiên đã bị dụ dỗ muốn bóp chết Nam Nguyên, dù cô ấy đã tháo xâu chuỗi xuống nhưng khí vận bị màu xám áp chế vẫn khiến cô ấy làm bia ngắm, bị một số người tâm tính cực đoan oán hận. Nói đơn giản ví dụ trong trò chơi, tình huống của Nam Nguyên mà dùng để dụ boss thì xác suất trăm phần trăm.

Nhưng Trần Hiểu Hiểu chưa từng nghĩ đến người bị cô ta nói xấu không chỉ mình Nam Nguyên, hơn nữa dù bởi vì lời đồn từ cô ta hại Nam Nguyên bị sinh viên nữ trong trường chán ghét, nhưng vẫn chưa sản sinh hậu quả đặc biệt nghiêm trọng. Tính cách của Nam Nguyên khiến cô ấy không quan tâm lời đồn trong trường học, cùng lắm là hơi ghét Trần Hiểu Hiểu chứ không đến mức oán hận.

Cho nên chủ thể oán khí của Ghẻ Mặt Quỷ trên người Trần Hiểu Hiểu không liên quan Nam Nguyên.

Chính Trần Hiểu Hiểu cũng đã quên, cô ta từ nhỏ đã thích bàn ra tán vào chuyện của người khác, thời cấp 2, 3 hay áp dụng lên người bạn của mình.

Chẳng qua lúc ấy Trần Hiểu Hiểu che giấu rất tốt, không bị người khác phát hiện cô ta ngẫu nhiên có động tác nhỏ.

Lúc ấy Trần Hiểu Hiểu và một người bạn tốt cùng học múa cổ điển. Hai người học đều giỏi, còn hẹn nhau thi vào khoa Múa của đại học Truyền Thông. Đương nhiên, đối phương bộ dạng rất xinh đẹp, Trần Hiểu Hiểu thì vẻ ngoài bình thường, hai người trở thành bạn là do Trần Hiểu Hiểu chủ động làm quen.

Đối phương thật sự xem Trần Hiểu Hiểu là bạn, nhưng cô ta thì không. Trần Hiểu Hiểu chỉ là thói quen tìm người đẹp nhất, được hoan nghênh nhất làm bia ngắm. Đối phương học múa từ nhỏ, Trần Hiểu Hiểu thì lên cấp 2 bắt buộc cha mẹ đóng học phí cho cô ta học lớp múa, có người bạn giỏi trợ giúp cô ta tiến bộ kỹ xảo múa, cũng dễ khiến giáo viên chú ý hơn.

Nếu chỉ riêng là như vậy, Trần Hiểu Hiểu cùng lắm là lợi dụng bạn tốt của mình.

Nhưng Trần Hiểu Hiểu không thỏa mãn chỉ có như thế.

Trong một đợt hoạt động diễn xuất cấp thành phố, trong tay giáo viên có một suất đề cử. Bởi vì ưu tú nhất là bạn thân của Trần Hiểu Hiểu, cô ấy có xác suất cao nhất nhận được suất diễn.

Trần Hiểu Hiểu một mặt chúc mừng bạn tốt, nói suất này thuộc về cô ấy chắc rồi, sau lưng thì lợi dụng thân phận là bạn bè tuyên truyền người bạn này coi khinh người khác, hạ thấp người

ta. Trần Hiểu Hiểu còn mượn danh bạn tốt chèn ép một cô gái múa giỏi khác.

Bạn tốt của Trần Hiểu Hiểu cũng khờ, tính cách hơi chậm nhiệt, chỉ có mình Trần Hiểu Hiểu là bạn thân, hoàn toàn không biết người trong lớp múa bất mãn với mình.

Chờ khi cô ấy phát hiện thì đã muộn.

Trong một buổi luyện múa tập thể, không biết là ai giả vờ không cẩn thận làm cô ấy vấp ngã, trong giày của cô ấy bị người rải mấy miếng thủy tinh.

Hai đợt liên tiếp khiến cô ấy vừa trật chân vừa chảy máu, một khoảng thời gian dài đều không thể múa.

Xảy ra chuyện lớn như vậy đương nhiên là phải tra. Hai cô gái thường ngày không thích bạn của Trần Hiểu Hiểu bị tra xét ra, nhưng Trần Hiểu Hiểu thường ngày hay đâm thọc hai bên thì không bị túm đầu.

Tuy Trần Hiểu Hiểu không được suất diễn cấp thành phố, nhưng hại người bạn mà cô ta luôn ngầm ghen tỵ không thể tham dự cũng khiến cô ta vui rồi.

Trong khoảng thời gian bạn tốt bị thương nằm viện, Trần Hiểu Hiểu giả vờ vô tình để lộ bạn tốt ức hiếp người trong lớp múa, bị tất cả mọi người chán ghét tiếp đó trả thù, khiến các bạn cùng lớp giảm mạnh ấn tượng với người bạn này.

Chương 100: Vô Đề

Chờ người bạn này chữa lành trở về trường học, Trần Hiểu Hiểu thành công truyền bá 'hành vi ác liệt' của cô ấy cho cả lớp, tất cả bạn học thực hành bạo lực lạnh với cô ấy. Bọn họ bỏ qua cô ấy, cười nhạo, khinh thường, thậm chí ức hiếp cô ấy. Dù có người khác không tin những lời này, cũng đều là việc chẳng liên quan đến mình mà đứng xem.

Đối phương rất nhanh chuyển trường, không còn tin tức nữa, Trần Hiểu Hiểu dần quên người bạn cũ này.

Bạn thân của Trần Hiểu Hiểu bị phá hủy giấc mơ múa, lại bởi vì bạo lực lạnh của bạn cùng lớp mà tổn thương tâm lý, sau khi chuyển trường cô ấy như thay đổi thành con người khác, không tiếp tục nhảy, thành tích học cũng xuống dốc không phanh, cuối cùng chỉ đậu vào đại học hạng ba. Cô ấy trở nên trầm mặc, trong lòng oán hận Trần Hiểu Hiểu tăng dần theo từng ngày.

Những oán hận đó tụ tập bên cạnh Trần Hiểu Hiểu, kết hợp với lệ khí sinh ra vì cô ta ghen tỵ người khác.

E rằng Trần Hiểu Hiểu nằm mơ đều không ngờ nguồn gốc Ghẻ Mặt Quỷ trên thân thể có phần cống hiến lớn nhất của người bạn thân mà cô ta đã quên.

Hiệu trưởng Mễ vội chạy tới đương nhiên là càng dễ nghe ngóng tin tức cụ thể hơn nhóm Cố Khanh.

Hiệu trưởng Mễ tùy tiện tìm một giáo viên quen biết 'ép' hỏi rõ đầu đuôi sự tình, ông vừa lòng chắp tay sau lưng, bước đi thong thả hướng văn phòng của hiệu trưởng Phó, định trò chuyện một buổi với người bạn già này.

Ông già đó rốt cuộc cũng có hôm nay!

"Lão Phó, tôi đến thăm anh này!"

Từ xa đã nghe giọng của hiệu trưởng Mễ, hiệu trưởng Phó ôm đầu.

Khác với hiệu trưởng Mễ trắng trẻo mập mạp, hiệu trưởng Phó là hình mẫu phần tử trí thức, mặc đồ tây thắt caravat, tóc rậm rạp, đeo mắt kính, tràn ngập nho nhã và phong độ trí thức, nhìn liền biết thời trẻ nhất định là anh đẹp trai.

Trần Hiểu Hiểu mới rồi cầm dao hành hung đã bị cảnh sát nghe tin báo chạy tới hiện trường dẫn đi, lúc đi cô ta còn rống to:

"Đều do Nam Nguyên, là nó hại tôi!"

Cha mẹ của Trần Hiểu Hiểu vốn quỳ trước cổng trường, biết được con gái đã bị mang đến cục cảnh sát, lại nhanh chóng chạy đi cục cảnh sát.

Đây là tình huống giết người chưa thành, phỏng chừng Trần Hiểu Hiểu sẽ bị xử phạt, còn tùy vào Nam Nguyên có tố cáo cô ta hay không. Ý kiến của trường học đối với Trần Hiểu Hiểu là phải đuổi học.

Hiệu trưởng Phó bị chuyện này làm ồn ào nhức đầu đã lâu, khó khăn mới yên ổn lại, không ngờ lúc trước mình đi cười nhạo hiệu trưởng Mễ bây giờ báo ứng đến nhanh như sao xẹt.

Hiệu trưởng Mễ cười tủm tỉm giống như Phật Di Lặc xuất hiện ở cửa: "Lão Phó, tôi nghe chuyện của anh rồi, liền vội vàng đến thăm anh. Sao, thấy tôi tình nghĩa không?"

"Tình nghĩa gì, biết tôi gặp xui nên tới cười nhạo chứ gì?"

Hiệu trưởng Phó tự giễu nói:

“Ài, tôi cũng không ngờ mới khoảng thời gian trước nói chuyện với anh, học sinh bên tôi cũng không yên phận, anh nói xem học sinh bây giờ sao ghê gớm vậy chứ? Dám cầm dao tổn thương người khác!”

Thấy hiệu trưởng Phó thật sự sầu khổ, tuy thường ngày hai người hay đốp chát với nhau, hiệu trưởng Mễ thu lại biểu cảm cười nhạo, an ủi:

"Hiện tại học sinh đều có chủ ý, tố chất tâm lý kém, gặp chút chuyện liền muốn trả thù xã hội, khác với thời chúng ta.”

“Đúng rồi, được lên đại học tốt biết mấy, chỉ vì một phút bốc đồng mà phá hủy hết.” Hiệu trưởng Phó giải thích sơ sự kiện cầm dao tổn thương người: “Bạn học nữ tên Trần Hiểu Hiểu bởi vì mắc bệnh lạ cứ nói là bị bạn nữ xinh đẹp khác cùng phòng ngủ hại, còn nói nếu đối phương chết thì bệnh của em ấy sẽ hết, không hiểu lấy đâu ra ý tưởng trên trời như vậy nữa.”

Hiệu trưởng Mễ không còn cười, ngược lại cau mày:

“Nghe như bị đả kích quá lớn, cho nên tinh thần xảy ra vấn đề?”

Cũng có khả năng này, thời nay có trường học nào mà không ra vài học sinh bởi vì áp lực quá lớn phát điên.

Hiệu trưởng Phó thấy hiệu trưởng Mễ không cười nhạo mình, ngược lại an ủi mấy câu thì tự phản tỉnh hành vi lúc trước của mình hơi quá đáng, ông vỗ vai hiệu trưởng Mễ.

Chương 101: Vô Đề

“Lão Mễ, cảm ơn anh đến thăm tôi.”

Hai vị hiệu trưởng đồng bệnh tương liên, lúc này không còn gai mắt nhau, ngược lại xúm vào cảm khái học sinh hiện giờ càng lúc càng kỳ quái.

Đoàn người sơ tán, hai vợ chồng đang quỳ không biết nghe được gì mà dắt nhau đi, mấy người Cố Khanh cũng chuẩn bị rời khỏi.

“Bạn gì ơi, xin chờ chút.”

Mấy người Cố Khanh quay đầu lại.

Lại gặp mặt rồi, đúng là có duyên thật.

"Nam Nam Nam Nguyên?”

Bỗng nhìn thấy người bị hại trong sự kiện vừa rồi xuất hiện ở trước mắt, vài người đều kinh ngạc.

Cô gái này có phải là hơi vô tư quá không? Vừa rồi suýt bị người lấy dao chém mà bây giờ ngang nhiên đứng đây, không cần đi cục cảnh sát làm ghi chép sao?

Dường như nhìn ra ngạc nhiên trong mắt họ, Nam Nguyên nói:

“Chuyện vừa rồi không quan hệ đến tôi nhiều, tôi đã làm ghi chép trong phòng hiệu trưởng rồi.”

Nam Nguyên chỉ bị hoảng sợ, cô ấy vốn định gọi điện thoại

báo cho cha mẹ biết, nhưng thấy Cố Khanh ở công trường, cô ấy quyết định sẽ gọi điện sau, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn cần hỏi.

Nam Nguyên nhìn về hướng Cố Khanh: “Bạn này, tôi có thể nói chuyện một mình với cậu được không?”

Nam Nguyên muốn tìm cô gái này lâu rồi, hiện tại rốt cuộc cũng tìm được.

Từ lần trước bị Cố Khanh nhắc nhở một câu, Nam Nguyên tháo xâu chuỗi xuống, cô ấy phát hiện mình ngủ ngon hơn, tinh thần khá hơn nhiều.

Nam Nguyên đặc biệt chú ý việc này.

Cuối tuần trước Nam Nguyên cố ý về nhà, mới phát hiện thì không chỉ riêng cô ấy là đeo đồ mà chú Trịnh tặng, đồng hồ của cha, túi xách của mẹ cũng đều là đồ chú Trịnh tặng.

Bởi vì sau khi cha bị phá sản, trong nhà kinh doanh một quán cơm nhỏ, chú Trịnh đều lấy cớ tặng quà sinh nhật, tặng những món quà giá bình dân khiến cha mẹ sử dụng mà không có gánh nặng tâm lý.

Với quan hệ của nhà bọn họ và nhà chú Trịnh thì tặng đồng hồ, túi xách là bình thường. Nhưng vì xâu chuỗi đeo tay, Nam Nguyên ôm hoài nghi.

Thừa dịp cha mẹ không phát hiện, buổi tối Nam Nguyên lén lục túi xách của mẹ. Rõ ràng cô ấy không tìm được gì trong túi, nhưng khi chạm vào nó làm cô ấy cảm thấy rất khó chịu, giống như xâu chuỗi đeo tay vậy.

Phát hiện đó khiến Nam Nguyên thầm hoảng.

Chú Trịnh rốt cuộc tặng những thứ gì cho gia đình bọn họ?

Có nên nói cho cha mẹ không? Bọn họ sẽ tin tưởng chứ?

Nam Nguyên suy nghĩ cả đêm, hôm sau thấy cha vui vẻ gọi điện thoại cho chú Trịnh hôm nào cùng ăn cơm, cô ấy quyết định tạm thời không nói. Hiện tại nói thì không có chứng cứ, cha sẽ không tin.

Hôm sau, Nam Nguyên dùng tiền làm thuê của mình mua một túi xách, nói là tặng cho mẹ, nhõng nhẽo đòi bà phải dùng túi xách của cô, còn cái túi bị đào thải kia thì Nam Nguyên xin cho mình dùng, mang đi trường học.

Về đồng hồ của cha, bởi vì là anh em tốt tặng, cha Nam dù lúc ngủ cũng không cởi ra, Nam Nguyên chưa tìm được phương pháp giải quyết nào tốt.

Bởi vì có phát hiện này, Nam Nguyên càng muốn tìm được Cố Khanh đã nhắc nhở mình, muốn hỏi xâu chuỗi gỗ đàn đó rốt cuộc là cái gì? Chú Trịnh tặng thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Không ngờ Nam Nguyên tìm gần trường học mấy ngày không gặp người, hôm nay suýt bị Trần Hiểu Hiểu đâm, sau đó nhìn thấy Cố Khanh ở cổng trường, cô ấy lập tức không suy nghĩ nhiều vội gọi đối phương lại.

Ngồi trong quán trà sữa ở đối diện đại học Truyền Thông, Cố Khanh và Nam Nguyên đều trầm mặc.

Xem Nam Nguyên dường như có việc gấp muốn tìm Cố Khanh, nhóm Hách Viện Viện nhớ tới bản lĩnh ‘đặc biệt’ của cô, nên đều hiểu chuyện nói bận việc đi trước.

Cố Khanh biết Nam Nguyên muốn hỏi cái gì, tóm lại là về xâu

chuỗi gỗ đàn kia.

“Xin” Nam Nguyên mới nói một chữ.

Cố Khanh đã lên tiếng:

“Tôi biết cậu muốn hỏi cái gì. Tôi chỉ biết nó không phải thứ tốt, có hại cho sức khỏe con người, cụ thể dùng làm cái gì, đến từ đâu thì tôi không biết."

Trong khoảng thời gian này, bởi vì lúc trước đánh boss nên công đức liên tục hội tụ vào người Cố Khanh, chẳng qua bởi vì chỉ là hỗ trợ nên cô không được hưởng nhiều, sách ngọc tạm thời vẫn chưa cung cấp tin tức khác.

Chương 102: Vô Đề

Dạo gần đây tốc độ tu luyện thuật luyện thể cơ sở của Cố Khanh tăng nhanh nhiều, bây giờ đã tập đến động tác thứ sáu mươi tám, mỗi lần tập xong đều sẽ cảm thấy trong thân thể có một luồng linh khí to lớn hội tụ rồi tản ra các góc thân thể, dịch kinh tẩy tủy.

Cố Khanh có một loại cảm giác, sau khi cô hoàn thành bảy mươi hai động tác cơ sở sẽ có vui sướng bất ngờ xuất hiện. Nhưng trước đó cô vẫn rất yếu.

Dù linh khí trong người không ngừng tăng thêm, Cố Khanh còn chưa hiểu rõ kiến thức cụ thể trong huyền học một cách hệ thống, chỉ có thể dựa vào mắt nhìn phân biệt tốt hay xấu.

“A, vậy hả.” Không ngờ rằng Cố Khanh cũng không biết đó là thứ gì, cảm xúc của Nam Nguyên hơi ủ rũ: “Thật ra xâu chuỗi gỗ đàn này là một người chú rất tốt tặng cho tôi, chú ấy nói là cố ý xin về cho tôi học hành tiến bộ, mãi khi cậu nhắc nhở một câu, tôi cởi xâu chuỗi đeo tay qua vài ngày mới phát hiện, có lẽ người chú này không giống như hình tượng trong mắt tôi.”

Cười khổ một tiếng, Nam Nguyên nói tiếp: "Trừ xâu chuỗi đeo tay ra, tôi phát hiện trong nhà còn có đồ chú ấy tặng như đồng hồ của cha tôi, túi xách của mẹ tôi, chúng khiến tôi cảm thấy khó chịu, giờ tôi không biết phải làm thế nào."

Cố Khanh nghe vậy, lập tức động ý niệm.

Nếu cả gia đình đều có thứ như vậy thì không phải ngoài ý muốn, là có người cố ý dùng thứ huyền học hại người?

Cố Khanh vuốt tấm danh thiếp trong túi, ngước đầu nhìn hướng Nam Nguyên, hỏi: "Cô gái, cậu thích leo núi không?”

Nam Nguyên hoang mang nhìn Cố Khanh.

Cố Khanh chớp chớp mắt, nói tiếp:

“Tôi nghe nói chùa Tích Vân trên núi Phù Vân ở ngoại ô đặc biệt linh nghiệm, hay là ngày mai cùng đi nhé?”

Nam Nguyên nhìn vào mắt Cố Khanh, cười nói tiếng cảm ơn, hẹn với Cố Khanh ngày mai cùng nhau đi chùa Tích Vân.

Cố Khanh nghĩ rằng, phương trượng Từ Vân thấy rộng biết nhiều, hẳn là sẽ biết xâu chuỗi gỗ đàn kia là cái gì. Hơn nữa, cho dù không biết, phương trượng Từ Vân là người gia nhập tổ chức chính phủ, phát hiện tình huống dùng pháp khí hại người như vậy, chắc phía chính phủ sẽ có biện pháp xử lý đặc biệt nhỉ?

Ngày thứ hai, Cố Khanh không có lớp học chiều nên giao hẹn với Nam Nguyên cùng lên núi Phù Vân.

Trên núi vẫn đầy nhang khói, dường như sự kiện quỳ xin vào hai ngày trước không tạo thành ảnh hưởng xấu nào.

Minh Trường và Minh Quan đã gặp Cố Khanh biết là người quen của tiểu sư đệ, sư phụ còn tặng lá trà mà ông quý trọng cho cô, nên khi nghe cô có việc muốn tìm phương trượng Từ Vân thì không ngăn cản, còn đưa cô và Nam Nguyên đến thiện phòng, kêu người đi thông báo phương trượng Từ Vân.

Không bao lâu, phương trượng Từ Vân mang vẻ mặt vui mừng vào thiện phòng: “Cố tiểu hữu, lâu không gặp, lần trước cô cung cấp ý kiến cho tôi gợi ý rất lớn, hiện tại đã có chút manh mối rồi.”

Cố Khanh cũng cười nói: "Có thể giúp được thì tốt rồi, hơn nữa

phương trượng cũng đã cho tôi thù lao.”

Cố Khanh đang nói đến lá trà mà phương trượng Từ Vân tặng, lần trước Khổng Phương trở về cố ý nhấn mạnh với cô rằng lá trà hiếm có cỡ nào.

Phương trượng Từ Vân nhìn Nam Nguyên bên cạnh Cố Khanh, biết cô đến vì có việc nên không muốn nói chuyện riêng nhiều, thế là chuyển đề tài, chắp hai tay vào nhau: “A di đà phật, Cố tiểu hữu mang đến người bạn này dường như không quá tốt.”

Ngay khi phương trượng Từ Vân nhìn thấy Nam Nguyên liền cảm giác khí vận trên người đối phương hơi không đúng.

Cố Khanh gật đầu, nói: "Đây là một người bạn tôi quen, tên của cô ấy là Nam Nguyên, chẳng những khí vận trên người dường như bị áp chế, còn mang theo một pháp khí không tốt cho sức khỏe, cha mẹ của cô ấy cũng vậy”

Cố Khanh không nói hết câu nhưng phương trượng Từ Vân nghe hiểu, ánh mắt sắc bén một giây rồi trở lại bộ dạng hiền từ, nhìn sang Nam Nguyên có chút bất an, nói:

“Vị thí chủ này, có thể đưa đồ vật cho bần tăng xem được không?”

Nếu thật sự phát hiện có người lợi dụng huyền học hại người thì Bộ Đặc Dị phải quản.

Chương 103: Vô Đề

Nam Nguyên đặt xâu chuỗi gỗ đàn trong hộp gỗ nên giao luôn cái hộp cho phương trượng Từ Vân, bao gồm túi da lấy từ tay mẹ.

Phương trượng Từ Vân mở hộp gỗ ra trước, sau khi thấy thứ ở bên trong thì sửng sốt.

"Phương trượng đại sư, có phải xâu chuỗi này có gì kỳ lạ không?" Nam Nguyên khẩn trương hỏi.

Phương trượng Từ Vân khôi phục tinh thần, vẻ mặt kỳ lạ hỏi:

“Xâu chuỗi này là có vị thí chủ cầu từ chỗ bần tăng.”

Câu trả lời này khiến Cố Khanh và Nam Nguyên đều không có phản ứng lại, hai mặt nhìn nhau, đây là đồ của phương trượng.

“Vậy xâu chuỗi này không có vấn đề?" Nam Nguyên ôm ảo tưởng, nếu thật sự là hiểu lầm thì tốt quá rồi. Cả gia đình họ thật sự xem chú Trịnh là một thành viên trong nhà, nếu thật sự là ông ta muốn hại nhà bọn họ, Nam Nguyên cảm thấy nhà họ đều sẽ rất đau lòng.

Cố Khanh lại khẽ lắc đầu. Cho dù cầu xâu chuỗi này từ tay phương trượng Từ Vân, pháp khí vốn là để giúp người đã biến thành công cụ hại người, chú của Nam Nguyên chắc chắn có vấn đề.

Phương trượng Từ Vân lắc đầu, nói:

“Xâu chuỗi thì đúng là được bần tăng đưa cho, nhưng dường như bị người dùng phương pháp khác luyện lại, thành thứ hại

người.”

Phương trượng Từ Vân mân mê hạt châu đàn, dường như cảm giác có từng luồng khói xám bay ra, lại bị linh khí trên người ông xua tan.

Cố Khanh hỏi một vấn đề mấu chốt:

“Đại sư còn nhớ là ai cầu xâu chuỗi đeo tay này không?”

Phương trượng Từ Vân đương nhiên nhớ kỹ, thường ngày ông gặp Phật tử xin giúp thì đều dùng bùa cứu trợ, số lượng tặng pháp khí có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Là một bà cụ thành kính, ăn chay niệm phật, thích làm người khác vui, tu công đức đầy người. Bà cụ một bước một lần dập đầu lên núi, nói là cầu bùa hộ mệnh cho con gái bị bệnh quanh năm, để bảo hộ cô gái không bệnh không tai. Bần tăng thấy bà ấy thành kính, liền tặng xâu chuỗi gỗ đàn trên tay.”

Từ Vân đại sư cẩn thận nhìn, trên xâu chuỗi gỗ đàn vốn không có khắc chữ, bây giờ tuy mắt thường không thấy nhưng dùng tay vuốt thì có thể chạm vào hoa văn nhỏ, nhìn kỹ thì thấy chữ khắc trên đó.

Sau khi nhìn rõ thứ được khắc, phương trượng Từ Vân xác nhận: “Đây là chú cắn vận.”

Tiếp đó phương trượng Từ Vân nhìn về hướng Nam Nguyên, nói: “Nữ thí chủ này bản thân có khí vận như lũ, nhưng bởi vì đeo chuỗi hạt châu này, chú cắn vận khắc trên đó từng giây từng phút cắn nuốt khí vận của cô, khiến cô chỉ có thể sống cuộc đời bình thường, còn khiến cô thường bị các loại vận rủi quấy nhiễu."

Nam Nguyên nghe vậy sắc mặt trắng bệch, lúc này không còn

ôm may mắn, đưa túi xách qua, hỏi:

“Đại sư, trên túi xách này cũng có chú cắn vận sao?”

Từ Vân đại sư nhìn kỹ, đây là một chiếc túi da, vỏ màu đỏ, bóng loáng mà tràn ngập khuynh hướng cảm xúc. Nam Nguyên đã từng tìm kiếm một lần nhưng không tìm được gì. Từ Vân đại sư cũng cau mày lật xem, ông cảm thụ được trong túi cũng có tà vật, nhưng nguyên vỏ túi đều có, đây là cái gì?

Cố Khanh cũng xem không hiểu. Cô nhìn thấy thứ trên túi này dường như khác với xâu chuỗi gỗ đàn, một cái là xám mông lung, một cái là dạng sương mù màu hồng.

Trong lòng Cố Khanh có chút liên tưởng, màu hồng đại biểu nhân duyên, màu hồng còn mang theo chút sương mù hoa hồng, phỏng chừng liên quan mấy thứ như mê tâm, mê tình.

Cố Khanh không tiện nói thẳng với Nam Nguyên rằng: người chú kia phỏng chừng có ý đồ không tốt với mẹ của cậu. Nói ra thì thật lúng túng, thôi thì chờ phương trượng Từ Vân tìm người cùng nhau giải quyết.

Đúng là phương trượng Từ Vân đang tìm người, ông lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại, nói vài câu với người ở đầu dây bên kia, dặn Cố Khanh và Nam Nguyên tạm ngồi chờ trong thiện phòng, nói có nhân viên chuyên nghiệp đến giúp.

Cố Khanh cùng Nam Nguyên đứng ngồi không yên đợi người. May mắn tốc độ của đối phương rất nhanh, tính theo tốc độ lên núi mới qua một tiếng mà đã tới nơi, xem như rất kịp thời.

Có ba người đến, một đạo sĩ tuổi xấp xỉ với phương trượng Từ Vân, một người đẹp nóng bỏng mặc váy áo đỏ rực, một cậu trai mặt búp bê.

Chương 104: Vô Đề

Trong ba người thì rõ ràng lấy người đẹp bốc lửa dẫn đầu, cô ấy đến trước mặt Cố Khanh và Nam Nguyên, nheo mắt liếc qua Cố Khanh rồi nhìn thẳng Nam Nguyên:

“Nam Nguyên, cha là Nam Minh, mẹ là Thẩm Uyển, sau khi phá sản trong nhà kinh doanh một quán cơm nhỏ, hiện tại hoài nghi Trịnh Diên Khánh lợi dụng thủ đoạn huyền học tổn thương cô và người nhà của cô, đúng không?”

Trịnh Diên Khánh là tên chú Trịnh của Nam Nguyên.

Nam Nguyên nhìn xâu chuỗi đeo tay và túi xách trên bàn, cắn môi nói: "Đúng vậy."

Người đẹp bốc lửa đi tới trước bàn, tặc lưỡi, dường như rất gai mắt thứ trên bàn.

"A di đà phật." Phương trượng Từ Vân nói: “Xâu chuỗi gỗ đàn vốn là tôi làm pháp khí hộ thân, bây giờ bị khắc chú cắn vận lên đó, đã thành tà khí."

Người đẹp bốc lửa gật đầu, hờ hững chỉ vào túi xách màu đỏ, nói với chàng trai mặt búp bê:

"Nhìn xem là cái gì."

Chàng trai mặt búp bê bĩu môi, nói: "Lại là tôi làm khổ sai.”

Chàng trai lục lọi túi xách một lần, không phát hiện đồ vật, lại cạo chút vụn vỏ túi bỏ vào nước, thêm thứ gì đặc biệt vào, hít ngửi, chỉ còn thiếu bước nhấm nháp.

Cuối cùng dường như tra ra cái gì, chàng trai mặt búp bê sắc mặt cực kỳ khó xem, sắc mặt xanh đen nói với người đẹp bốc lửa:

"Là thi du."

“Hừm hừm.” Người đẹp bốc lửa gõ ngón tay lên bàn, nói: “Thủ đoạn khá lắm.”

Không biết người đẹp bốc lửa lấy đồng hồ từ đâu ra, chỉ hướng chàng trai mặt búp bê:

"Tiếp tục."

Nam Nguyên nhận ra được, đó là đồng hồ mà cha cô đeo, sao bọn họ lấy đi được?

Nam Nguyên đang định tiến lên hỏi rốt cuộc bọn họ làm cái gì thì bị Cố Khanh cản lại, nói nhỏ vào tai cô ấy:

“Cậu yên tâm, mấy người này là người của tổ chức chính phủ, cha mẹ của cậu chắc chắn không sao.”

Nam Nguyên bắt lấy Cố Khanh, tay của cô ấy hơi run, giọng cũng run:

“Cố Khanh, thi du có phải là thứ mà tôi nghĩ đến không?”

Cố Khanh gian nan gật đầu, từ khi bọn họ nói đó là thi du thì trong đầu cô tự động hiện ra cách sử dụng về thi du:

“Chắc cái này là một người đàn ông và một người phụ nữ yêu nhau, hai người đang yêu thắm thiết thì bên nữ bỗng mất mạng, sau đó bên nam dùng xác chết của bên nữ làm thành thi du. Nghe nói ai lâu dài tiếp xúc với loại thi du này sẽ giống như người sở hữu thi du, yêu phải người đàn ông mà xác nữ đó yêu.”

Nam Nguyên nghe hiểu, cô ấy là một người thông minh.

Nếu chú Trịnh đưa túi xách bôi thi du cho mẹ của cô ấy thì chỉ có một khả năng.

Ông ta có ý đồ với mẹ của cô ấy!

Nam Nguyên cảm thấy rất buồn nôn, vô cùng buồn nôn.

Nam Nguyên không kiềm được nôn mửa, trên thế giới sao có thể có người như vậy?!

Nghĩ đến trước kia cô ấy tôn kính ông ta, cha mẹ xem ông ta là anh em tốt nhất, mẹ cảm kích ông ta giúp đỡ, nay xem ra tất cả điều này có lẽ đều là ông ta gây ra.

Người đẹp bốc lửa nghe thấy Cố Khanh nhỏ giọng giải thích, cười khẽ một tiếng, nhưng không nói gì thêm. Khi cô ấy liếc qua khuôn mặt của Cố Khanh thì tạm dừng một chút, dường như cảm thấy hơi quen mắt. Nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra, đành tạm gác lại.

Kết quả kiểm tra đồng hồ rất nhanh cũng đi ra, bề mặt nhìn không ra vấn đề gì, nhưng gỡ ra phát hiện bên trong có linh kiện khắc chú cắn vận.

Nếu đã xác nhận thì tiếp theo là bắt người.

Người đẹp bốc lửa mang theo Cố Khanh, Nam Nguyên và hai cấp dưới nhanh như gió xuống núi.

Nam Minh và Thẩm Uyển vẫn đang buôn bán bình thường. Nam Minh lo nấu ăn, Thẩm Uyển lo tiếp đón khách.

Thẩm Uyển hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn rất đẹp, ngẫm lại

cũng đúng, người có thể sinh ra gái đẹp như Nam Nguyên thì đương nhiên nhất định là đẹp như tiên giáng trần rồi.

So với Nam Nguyên trong trẻo lạnh lùng, Thẩm Uyển có nét dịu dàng thướt tha, bề ngoài trông chỉ khoảng hai mươi bảy, tám tuổi.

Bên ngoài vọng vào giọng của Thẩm Uyển:

“Nam Minh, xem ai đến này!”

Nam Minh ở nhà bếp nấu đồ ăn đi ra xem, cười tươi chào:

“Diên Khánh!"

Chương 105: Vô Đề

Cứ cách một thời gian là Trịnh Diên Khánh sẽ đến thăm họ, mang theo một đống đồ.

Trịnh Diên Khánh cười ôm chặt Nam Minh, lại mắt sắc phát hiện đồng hồ trên tay Nam Minh không còn.

Trịnh Diên Khánh giả vờ vô tình hỏi:

“Ủa, Nam Minh, đồng hồ tôi tặng anh đâu? Hư rồi hả?”

Nam Minh cũng mới phát hiện trên tay trống rỗng:

“Không thể nào, chắc làm rớt ở đâu đó, tôi nhớ rõ sáng nay còn đeo mà!”

Trịnh Diên Khánh thở hắt ra, nhìn Thẩm Uyển dịu dàng như nước đưa một ly trà qua, trong ánh mắt lộ ra chút si mê rồi lập tức giấu đi.

Trịnh Diên Khánh uống một hớp nước trà bình ổn tâm trạng, lại phát hiện túi xách trong tay Thẩm Uyển cũng thay đổi.

Trịnh Diên Khánh thật sự hơi đứng ngồi không yên, ông ta nhìn Thẩm Uyển, khen:

“Túi xách chị dâu mới mua đẹp quá.”

Thẩm Uyển cười tươi:

“Không phải tôi mua, tôi không nỡ mua cái mới đâu. Đây là Nam Nguyên cứ muốn mua cho tôi, dùng tiền con bé làm thuê

kiếm được.”

Trịnh Diên Khánh nhủ thầm làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, tình cờ rớt đồng hồ, lại tình cờ thay túi xách. Nhưng nhìn Nam Minh và Thẩm Uyển dường như hoàn toàn không biết gì.

Trực giác của Trịnh Diên Khánh rất nhạy bén, ông ta ngồi một lúc cứ cảm thấy tim đập nhanh, sắp có chuyện gì không hay xảy ra, thế là xin phép hai vợ chồng rời đi.

Nam Minh không vui nói:

“Hai hôm trước còn hứa cùng nhau ăn bữa cơm, hay là chọn hôm nay luôn đi, tôi tự mình xuống bếp, hai ta uống một ly.”

Trịnh Diên Khánh từ chối ngay:

“Anh bạn, thật sự không được. Hôm nay tôi có chuyện quan trọng hơn, phải tham gia một cuộc họp, thôi không ở đây nữa, đi trước.”

“Đi à không đi được.”

Một giọng nói truyền đến.

Người đẹp bốc lửa mang theo hai cấp dưới, Nam Nguyên và Cố Khanh theo sau cùng.

Người đẹp bốc lửa nói với Trịnh Diên Khánh:

“Trịnh Diên Khánh, hãy đi với chúng tôi một chuyến.”

Đến gần giờ cơm tối, gần đường Tân Phong khu Vân Thủy, người đi ngang qua phát hiện quán cơm nhỏ ở mặt tiền có đồ ăn ngon, bà chủ đặc biệt xinh đẹp bỗng ngừng buôn bán.

Trong nhà.

Im ắng, không có người ra tiếng trước.

Trịnh Diên Khánh không bị người đẹp bốc lửa mang đi ngay, Nam Minh chắn ở trước mặt ông ta.

Tình huống hiện giờ nếu không nói rõ ràng thì Nam Minh không chịu tin tưởng anh em tốt đi hại mình, không cho phép bọn họ đi bắt người.

Bởi vì trong bộ môn quy định không được tổn thương người bình thường, cho nên không đến lúc bất đắc dĩ thì người đẹp bốc lửa không muốn mạnh bạo.

"Nam Nguyên, chuyện này là sao?" Nam Minh nhìn con gái của mình cùng Cố Khanh đứng sau cùng.

Là Nam Nguyên dẫn người tới, Nam Minh lựa chọn hỏi rõ con gái rốt cuộc có chuyện gì.

Biểu cảm của Nam Minh rất nghiêm túc, bình thường ông hết sức cưng yêu Nam Nguyên, hay gọi là con gái rượu, bây giờ kêu cả tên lẫn họ biểu thị ông hơi tức giận.

Nam Nguyên đi ra.

Từ sau khi đến chỗ này thì Nam Nguyên không nhìn Trịnh Diên Khánh cái nào, cô ấy sợ chính mình không kiềm được tiến lên phía trước đánh Trịnh Diên Khánh, xé nát khuôn mặt giả vờ vô tội đó.

"Cha, chú Trịnh Trịnh Diên Khánh không phải người tốt, ông ta luôn hại nhà chúng ta." Mắt Nam Nguyên rướm lệ, nhưng vẫn kiên định nói ra câu này.

"Có ý gì? Nói bậy bạ gì thế?" Nam Minh nghi hoặc, hay nên nói

từ lúc thấy nhóm người người đẹp bốc lửa thì ông đã liên tưởng ra điều gì, nhưng vẫn không muốn tin tưởng.

“Để tôi nói cho.”

Người đẹp bốc lửa bước lên trước:

“Người này.” Ngón tay sơn màu đỏ xinh đẹp chỉ hướng Trịnh Diên Khánh: “Tình nghi lợi dụng thủ đoạn huyền học tổn thương ích lợi của người khác, phá hư ổn định xã hội, chúng tôi cần bắt ông ta về thẩm vấn.”

“Ông ta đã thành công đánh tan khí vận của chính ông, hơn nữa ý đồ cướp lấy người vợ xinh đẹp của ông, khiến con gái ông cả đời chỉ có thể làm cô gái xui xẻo, nếu như vậy ông đã nghe hiểu chưa?"

Người đẹp bốc lửa không quen Nam Minh, sẽ không suy xét tâm trạng của ông, nhanh chóng vạch ra mọi chuyện.

“Cô cô nói bậy!”

Không đợi Nam Minh nói chuyện, Trịnh Diên Khánh đã nhảy ra trước, có vẻ như định đánh chết cũng không thừa nhận.

“Cha, bọn họ nói đều là thật, Trịnh Diên Khánh tặng đồng hồ, túi xách, tặng xâu chuỗi đeo tay cho con đều là thứ hại người, con thấy tận mắt.”

Chương 106: Vô Đề

Nam Nguyên cũng đi ra chứng minh: “Cha cũng đeo đồng hồ, chắc cũng có cảm giác chứ? Nhà chúng ta suy tàn có phải là bắt đầu từ khi cha đeo thứ ông ta tặng không?”

“Các người đang nói cái gì”

Nam Minh mờ mịt, dường như trong khoảnh khắc toàn bộ thế giới trở nên khác biệt với điều ông nghĩ, nhưng vẻ mặt mang chút cay đắng.

Thẩm Uyển đứng bên cạnh Nam Minh thì thay đổi sắc mặt, bà nhớ lúc Nam Minh tổ chức sinh nhật, Trịnh Diên Khánh tặng một mặt Phật, không lâu sau, Nam Minh làm ăn luôn vững vàng vì một phút sai sót tổn thất một số tiền lớn.

Hơn nữa, Thẩm Uyển mang túi xách bôi thi du lâu như vậy, sẽ không có cảm giác sao?

Có.

Rõ ràng bà yêu chồng mình, yêu con gái của mình, luôn cố gắng bảo vệ gia đình nhỏ của họ.

Nhưng đôi khi, đặc biệt là lúc nhìn thấy Trịnh Diên Khánh thì sẽ hoảng hốt, cảm thấy không còn là bản thân, mà là người phụ nữ khác, người đó yêu anh em tốt của chồng mình, Trịnh Diên Khánh.

Bà có thể luôn giữ lằn ranh giới hạn dưới sự ảnh hưởng của thi du, vẫn yêu chồng và con gái, chỉ ngẫu nhiên tinh thần hoảng hốt, tất cả đều dựa vào trực giác phụ nữ của Thẩm Uyển, khi bà

phát hiện những lúc đến gần Trịnh Diên Khánh sẽ hoảng hốt thì bản năng giữ khoảng cách với ông ta.

Hơn nữa Trịnh Diên Khánh không nỡ hại Thẩm Uyển, chỉ dùng thi du nên không ngờ khí vận của bà cũng không kém chồng mình.

Lúc trước Nam Minh có thể lấy được thành tựu lớn như vậy là nhờ vận vượng phu của Thẩm Uyển mang đến ảnh hưởng. Nhiều năm qua, lúc nhà có tiền thì Thẩm Uyển luôn tích cực làm từ thiện, sau khi phá sản, bình thường thấy chó mèo cũng sẽ cho thức ăn, những công đức này tích lũy khiến bà cưỡng lại được ảnh hưởng từ thi du.

Vì chứng minh Trịnh Diên Khánh rắp tâm hại người, người đẹp bốc lửa nháy mắt với người ở phía sau. Thanh niên mặt búp bê vất vả khổ cực mang theo ba món pháp khí tà ác xuống núi liền đặt chúng nó lên chiếc bàn bên cạnh.

Lấy xâu chuỗi đeo tay ra, người đẹp bốc lửa lắc nó rồi nói:

“Đây là xâu chuỗi đeo tay mà anh em tốt của ông đưa cho con gái ông, nhìn kỹ đây.”

Người đẹp bốc lửa đặt xâu chuỗi lên bàn, lấy một lá bùa ra nói:

“Đây là một lá bùa trừ tà, cho dù không thể hoàn toàn thanh lọc nó nhưng có thể nhìn rõ thứ này là tốt hay xấu.”

Người đẹp bốc lửa nói xong dán lá bùa vào xâu chuỗi, rõ ràng không dán keo hay gì mà tờ giấy vẫn dính sát vào.

Ngay sau đó, lá bùa không lửa tự cháy.

Sau khi lá bùa cháy sạch thì không có chút tro tàn, xâu chuỗi gỗ đàn bốc khói đen, cùng với mùi hôi khó tả, hình thành một

đoàn khói đen trong không trung, dường như bay hướng Nam Nguyên.

Bóc!

Người đẹp bốc lửa búng ngón tay, khói đen bị linh khí áp súc mà cô ấy búng ra đánh tan.

“Sao, vẫn chưa tin à?”

Nhìn gia đình Nam Nguyên trợn mắt há hốc mồm đổi mới tam quan, người đẹp bốc lửa lại lấy một tờ giấy ra, vẫn là bùa trừ tà, chỉ hướng hai món khác trên bàn:

“Có muốn xem trong túi xách này là gì không?”

Nam Nguyên biết trên túi là cái gì, lui về phía sau hai bước, hơi buồn nôn.

Thẩm Uyển vội dìu cô ấy, hỏi: “Nguyên Nguyên, có phải có phải trên túi này có thứ gì đặc biệt không tốt? Con hãy nói cho mẹ.”

Nghĩ đến mình từng xách thứ này lâu như vậy, Thẩm Uyển nổi hết da gà da vịt.

Biểu cảm của Nam Nguyên phức tạp phất tay: “Mẹ tốt nhất đừng biết.”

Nếu để mẹ biết thứ trên đó là gì phỏng chừng sẽ sợ tới mức vài ngày ngủ không yên.

Nhìn sắc mặt khó coi của Nam Nguyên, Thẩm Uyển đã phỏng chừng được thứ trong túi xách, sắc mặt càng thêm khó coi.

Trịnh Diên Khánh thấy ba người nhà Nam Minh bất giác cách

xa mình thì thay đổi sắc mặt nói: “Này, mấy người kia, biết chút thủ đoạn đặc biệt là có thể tùy tiện ô miệt người khác sao? Đúng là tôi tặng mấy thứ này, nhưng qua tay các người rồi lấy ra, nói là tôi hại người, tôi không thừa nhận. Không chừng là các người cố hãm hại tôi!”

“Ồ?”

Nghe câu này, người đẹp bốc lửa hừ mũi, sắp mất kiên nhẫn. Người này cư nhiên còn muốn giảo biện.

Thanh niên mặt búp bê bước lên trước, nói: "Tổ trưởng, trực tiếp mang đi cho rồi. Nhìn tên này là biết không hiểu huyền học, phỏng chừng là con rối thôi, chúng ta mang về hỏi ra kẻ đứng sau màn.”

Chương 107: Vô Đề

Trực tiếp bắt người đương nhiên không khó với họ, nhưng bị người xấu ô miệt, người đẹp bốc lửa cảm thấy khó chịu trong lòng. Không ngờ đã lấy đồ vật ra rồi mà đối phương còn cãi chày cãi cối.

Cố Khanh mắt sắc, thấy hai túi đồ để dưới đất dù bị cái túi bao lại nhưng sương mù màu hồng toát ra rõ ràng, giống như trên túi xách kia.

Cố Khanh đến gần người đẹp bốc lửa, nói:

“Chị, đồ trong cái túi dưới đất có vấn đề."

Người đẹp bốc lửa nghe vậy nở nụ cười, hỏi Nam Minh:

“Thứ này là ông ta tặng đúng chứ?”

Nam Minh gật đầu, Trịnh Diên Khánh mới mang tới, chưa ai chạm vào.

Hiện tại Nam Minh cũng bắt đầu hoài nghi, vài người này nhìn liền biết không phải người bình thường, làm gì rảnh đi hãm hại người bình thường như Trịnh Diên Khánh?

Nghĩ vậy thì Trịnh Diên Khánh thật sự không có ý tốt với gia đình mình? Nghĩ tới đây, Nam Minh siết chặt nắm tay, cảm thấy chính mình quá hồ đồ.

Rất nhanh soát ra đồ vật trong túi, là hai đôi bao tay da, một đôi màu đen, một đôi màu đỏ, nhìn liền biết là tặng cho hai vợ chồng Nam Minh.

Màu đen không có vấn đề gì, màu đỏ thì lại lãng phí một lá bùa trừ tà, những người có mặt thấy tận mắt nó bốc lên sương khói màu hồng. Người đứng gần sẽ cảm thấy lòng mơ hồ, gò má ửng đỏ, dường như nhìn thấy bóng dáng người mình yêu nhất.

Lần này thì không còn thắc mắc gì nữa.

Nam Minh thở dài, nhìn Trịnh Diên Khánh: “Tôi cứ nghĩ cậu đã sớm buông xuống, không ngờ vẫn còn ghi hận trong lòng."

Trịnh Diên Khánh cũng biết chính mình không trốn thoát được, hừ một tiếng, nói: "Đương nhiên, dù sao là anh phản bội tôi trước, cướp người phụ nữ tôi yêu!”

Trịnh Diên Khánh nhìn hướng Thẩm Uyển, si mê trong mắt ông ta đã lộ rõ trần trụi.

Thấy ánh mắt đó, Thẩm Uyển lùi lại hai bước, khiến vẻ mặt của Trịnh Diên Khánh buồn bã nhiều.

Trịnh Diên Khánh hỏi: “Nam Minh, anh nhớ chứ? Lúc trước ba chúng ta biết nhau như thế nào?”

Nam Minh đương nhiên nhớ kỹ.

Ông và Trịnh Diên Khánh là bạn từ nhỏ, ở cùng một thị trấn. Trong một lần xem phim, hai người cùng gặp Thẩm Uyển lúc ấy còn đi học.

Thẩm Uyển là con gái của giáo viên trên trấn, là người đẹp nổi tiếng gần xa.

Lúc hết phim, Thẩm Uyển phát hiện mình bị rớt ví, hai thanh niên có lòng mến mộ chủ động tìm giúp. Cuối cùng là Trịnh Diên Khánh tìm được ví, trả lại cho Thẩm Uyển, ba người quen nhau.

Trịnh Diên Khánh nhớ lại ngày xưa: “Lúc ấy tôi hỏi anh có phải thích Thẩm Uyển không, anh nói người ta sao có thể vừa ý hai kẻ khố rách áo ôm như chúng ta."

“Lúc ấy tôi nói thích cô ấy, muốn theo đuổi. Nếu không xứng thì tôi sẽ cố gắng làm cho mình xứng, vì có thể xứng với Thẩm Uyển mà tôi theo quân.”

Nói đến đây, vẻ mặt của Trịnh Diên Khánh trở nên độc ác: “Không ngờ anh em tốt của tôi, chờ khi tôi tòng quân trở về thì hai người đã sắp kết hôn.”

“Anh nói bậy bạ gì đó?!"

Thẩm Uyển luôn dịu dàng với người khác lần đầu tiên lớn tiếng quát: “Tôi tự hỏi lần đó nhặt ví xong không hề tiếp xúc gì với anh, cũng không hẹn ước điều gì. Tôi và Nam Minh quen nhau, biết nhau bình thường, yêu nhau rồi mới kết hôn, chúng tôi chưa từng có lỗi với anh, vậy mà anh hại chúng tôi như thế?!”

“Em thì biết gì!”

Trịnh Diên Khánh lộ ra nụ cười khiến người có chút sợ hãi: “Rõ ràng là tôi trước tiên nói thích em, Nam Minh dám thừa dịp tôi vắng mặt cướp lấy em, đây là phản bội! Nếu không phải bị nhóm người này phát hiện ra, Uyển Uyển, em rất nhanh sẽ yêu tôi.”

“Cậu điên hả? Đúng là lúc tôi kết hôn cảm thấy có lỗi vì cướp mất cô gái mà cậu thích, chính cậu nói với tôi chuyện này không đáng gì. Chẳng phải về sau cậu cũng kết hôn với Xuân Phương sao?”

Nam Minh thở hắt ra: “Sau khi Xuân Phương mất sớm, tôi phát hiện cậu trở nên cực đoan, vẫn luôn xem cậu là người nhà, tìm cậu

nói chuyện, sợ cậu nghĩ quẩn. Không ngờ cậu vẫn luôn không buông xuống."

Trịnh Diên Khánh nhe răng cười: "Xuân Phương mất sớm? Anh cảm thấy mấy thứ trên tay tôi là lấy từ đâu?"

Nam Nguyên lập tức nhớ lại lời Cố Khanh nói, thi du là một người phụ nữ yêu say đắm một người đàn ông, sau khi chết bị người đàn ông luyện chế ra thi du, ngẫm kỹ thật đáng sợ.

Chương 108: Vô Đề

Cuối cùng cả nhóm người đại diện cho chính phủ mang Trịnh Diên Khánh đi để hỏi về người chế tạo mấy món pháp khí tà ác.

Cố Khanh nghĩ gia đình Nam Nguyên cần thời gian để bình tĩnh, cô không quấy rầy bọn họ, định trở về trường học.

Không ngờ lúc Cố Khanh xoay người thì bị người đẹp bốc lửa túm lấy cổ áo:

“Cô bé, định đi sao?”

Cố Khanh quay đầu cười nịnh:

“Chị, tôi còn bận việc trong trường học, ở đây có các người rồi, tôi yên tâm nên mới về trước.”

"Không được, cô đi theo chúng tôi về.”

Người đẹp bốc lửa bá đạo kéo Cố Khanh lên xe.

Cố Khanh cũng không phản kháng, tuy ba người này, một đạo sĩ già, một chị đẹp yểu điệu, một thanh niên gầy yếu mặt búp bê, trông không quá lợi hại.

Nhưng Cố Khanh có loại cảm giác, nếu chính mình muốn chạy phỏng chừng sẽ rất chật vật, nên ngoan ngoãn nghe lời thì hơn.

Xe chạy đến dưới một tòa nhà văn phòng, Cố Khanh không ngờ cái gọi là Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Linh Dị Quốc Gia có thể mở văn phòng trong tòa nhà văn phòng cao như vậy ở trung tâm thành phố S tấc đất tấc vàng.

Đi theo người đẹp bốc lửa lên đỉnh tầng, đạo sĩ già và thanh niên mặt búp bê phụ trách áp Trịnh Diên Khánh đi thẩm vấn người chế tạo pháp khí, Cố Khanh thì bị người đẹp bốc lửa dẫn đến văn phòng của cô ấy.

"Tự giới thiệu chút, tôi tên Lệ Hoan, là tổ trưởng tổ một chi nhánh bên này, cô tên Cố Khanh đúng không?" Lệ Hoan đưa cho Cố Khanh một chai nước khoáng, tự mình mở một chai uống.

Cố Khanh gật đầu: “Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì sao?"

Lệ Hoan cười nói: “Tôi nghe nói cô rất có thiên phú về bùa chú, xác suất thành công rất cao, dường như đang hợp tác với Tiền mập? À, Tiền mập là Tiền Đồ, ông ta có quan hệ hợp tác sơ với bộ chúng tôi.”

Nhìn thấy Cố Khanh khẩn trương dường như tùy thời đều chuẩn bị chạy trốn, Lệ Hoan buồn cười, sao cô gái này luôn có dáng vẻ hoảng sợ thế nhỉ.

Nghe Lệ Hoan nhắc đến Tiền Đồ, Cố Khanh mới biết chuyện của mình bị lộ như thế nào. Cho dù phương trượng Từ Vân biết cô giỏi bùa chú cũng không thể nào biết xác suất thành công của cô.

Cố Khanh âm thầm cắn răng, lần sau nhất định phải hố Tiền Đồ thật đau.

Cố Khanh lấy lại bình tĩnh, liên tưởng lời phương trượng Từ Vân đã nói, cô có một ít suy đoán.

“Chị Lệ Hoan muốn cho tôi gia nhập tổ chức của các người sao?"

Lệ Hoan cười, cô ấy thích loại người thông minh như vậy.

“Bên chúng tôi lệ thuộc cơ quan nhà nước, vào đây cô cũng được tính là nhân viên công vụ, năm hiểm một kim, các loại phúc lợi đều có. Hơn nữa không có thời gian đi làm cố định, trong bộ có lương cứng, nhận nhiệm vụ sẽ được trích phần trăm. Mỗi tháng được cấp cho các loại linh trà, đan dược để tu luyện. Sao, điều kiện tốt lắm đúng không?”

Cố Khanh hơi động lòng.

Gia nhập cơ quan nhà nước đúng là được nhiều chỗ tốt, hơn nữa có che chở, muốn điều tra rõ thân thế của mình cũng càng tiện lợi. Nhưng đồng thời, nếu gia nhập sẽ tăng xác suất bại lộ, cô cần suy nghĩ kỹ.

Cố Khanh hỏi: “Chị Lệ Hoan, cho tôi suy nghĩ đã, sau đó sẽ trả lời cho chị được không?”

Lệ Hoan cười híp mắt: “Đương nhiên được, trong vòng ba ngày, tôi đợi trả lời của cô.”

Lệ Hoan nhìn khuôn mặt cười của Cố Khanh, cảm giác quen thuộc kia lại ùa về, nhưng nhìn kỹ mặt của Cố Khanh thì không có người quen nào bộ dạng giống như cô ấy.

Sau khi Cố Khanh rời đi, thanh niên mặt búp bê đi vào: “Tổ trưởng, hỏi ra rồi, ông ta nói lúc trước gặp một đạo sĩ già suy sút nên giúp một phen, người đó dạy cho ông ta cách luyện chế pháp khí. Trịnh Diên Khánh vốn không có linh khí, nhưng đạo sĩ già cố ý chỉ cho ông ta mấy chỗ âm sát, nói làm xong chôn vật vào trong, qua một khoảng thời gian thì sẽ chuyển hóa thành pháp khí. Đạo sĩ già nói xong rời đi, bản thân không nhúng tay vào.”

Lệ Hoan gõ mặt bàn, nói: “Thảo nào mấy món pháp khí này dễ phá như vậy, thì ra là dùng âm sát khí từ từ nuôi ra. Nhưng phải tiếp tục điều tra đạo sĩ già kia, khí vận của mấy người nhà họ Nam

bị hút đi, nhưng khí vận của Trịnh Diên Khánh không tăng thêm, chắc chắn đạo sĩ già giở trò gì trong đó."

"Rõ!"

Chương 109: Vô Đề

Thanh niên mặt búp bê lên tiếng, xoa tay chuẩn bị điều tra kỹ đạo sĩ già. Anh ấy có dự cảm nếu làm xong vụ này phỏng chừng sẽ được vào tổng bộ thủ đô.

Sau khi thanh niên mặt búp bê rời đi, Lệ Hoan suy nghĩ một hồi, trong đầu vụt qua một khuôn mặt, đôi mắt hoa đào chồng lên cô gái khi cười trông mềm nhũn vừa rồi, cô ấy chợt nhận ra tại sao cảm thấy quen mắt.

Lệ Hoan bấm một số điện thoại: “Tạ Tam.”

“Có chuyện gì?” Một giọng nói hờ hững phát ra từ ống loa.

Giọng nói lạnh nhạt đó không làm ảnh hưởng tâm tình của Lệ Hoan, cô ấy vẫn hớn hở nói:

“Tôi vừa quen một cô bé, có thiên phú cao về bùa chú, trông khá quen mắt. Anh đoán thế nào? Ánh mắt của cô bé cực kỳ giống với mắt của anh, nhưng ngũ quan thì không giống lắm”

Cạch!

Đối phương ghét bỏ ồn ào, cúp điện thoại.

"Hừ!" Lệ Hoan tỏ vẻ khó chịu, muốn tìm người trút giận, Trịnh Diên Khánh liên can giết vợ mình là một lựa chọn tốt.

Thủ đô.

Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị Quốc Gia, tổng bộ.

Tạ Giác – cậu ba Tạ cúp máy xong bắt đầu thẫn thờ.

Nếu em gái không bị đánh mất chắc cũng có đôi mắt hoa đào xinh đẹp, cũng trổ mã rồi.

Lệ Hoan và Tạ Giác quen nhau phải ngược dòng đến đại khái ba năm trước kia.

Giới huyền học tuy bởi vì tình hình trong nước mà làm việc không gây chú ý, nhưng cách một khoảng thời gian cũng sẽ tổ chức một buổi giao lưu.

Nói là buổi giao lưu nhưng thật ra là các nhà các môn phái cử người trẻ tuổi của mình tiến hành luận bàn, khoe khoang trình độ người trẻ tuổi nhà mình.

Bởi vì là luận bàn nên đặt các ải bùa chú, xem bói, pháp thuật để những người trẻ tuổi có sở trường riêng tách ra so đấu.

Lệ Hoan xưa kia là người trẻ tuổi trong giới trẻ nhà họ Lệ, về mặt thiên phú pháp thuật thì dù là em trai thân là người thừa kế cũng không bằng cô ấy, Lệ Hoan là chị đại trong bọn nhỏ.

Thiên tài nhà họ Tạ cậu ba Tạ Giác luôn chỉ nghe tiếng không thấy người, Lệ Hoan không thèm để anh ấy vào mắt, còn đặc biệt ghét ‘con nhà người ta’ này.

Cho nên trong buổi giao lưu, phát hiện Tạ Giác thì Lệ Hoan lập tức tiến lên khiêu khích.

Nhưng Lệ Hoan không ngờ mình thua hoàn toàn. Vô luận là bắt quỷ, khu sát, bùa chú, xem tướng so từng môn nhưng đều thua.

Lệ Hoan với tôn chỉ kẻ thắng làm vua từ đó theo sau Tạ Giác, anh ấy làm cái gì là cô ấy đi theo làm cái đó, ngẫu nhiên yêu cầu

so tài lại lần nữa, lập chí phải thắng Tạ Giác một lần, khiến Tạ Giác không chịu nổi quấy rầy.

Tạ Giác đi bắt quỷ, Lệ Hoan cũng đi theo bắt quỷ.

Tạ Giác bị trong nhà phái ra ngoài so đấu với người khác, Lệ Hoan nhảy ra đòi Tạ Giác phải so với mình trước đã.

Tạ Giác vừa vào Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị làm việc cho quốc gia, Lệ Hoan cũng vào sau.

Tuy sau này Tạ Giác bị Lệ Hoan quấy rầy đến bùng nổ đã điều cô đi thành phố S làm tổ trưởng, nhưng cô ấy vẫn ba ngày hai lần gọi điện thoại nói nhảm với Tạ Giác, tuy lần nào anh ấy cũng vô tình cúp máy.

Sau khi Tạ Giác tỉnh táo lại, nhớ ra Lệ Hoan nói nhìn thấy một cô gái có đôi mắt rất giống mình. Thật ra tìm nhiều năm, mặc kệ bộ dạng có giống với anh ấy hay không, hễ tìm được người tuổi tác xấp xỉ tình nghi là em gái thì anh ấy và cha đều sẽ tìm đến đối phương, dùng bùa nghiệm máu mủ thử một lần, nhưng chỉ nhận lại nhiều lần thất vọng.

Tuy lần này vẫn không ôm hy vọng lớn với cô gái mà Lệ Hoan nói, Tạ Giác vẫn chuẩn bị tìm người đi tra xét.

Hai mươi năm trước.

Sau khi em gái mất tích, mẹ vốn đã bởi vì hậu sản mất máu mà suy yếu vẫn luôn tự trách, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, được hai năm thì buồn bực mà chết.

Tạ Giác và cha chưa bao giờ ngừng tìm tung tích của em gái.

Nhưng thuật pháp huyền học không giúp được bọn họ.

Tạ Giác đã từng không chỉ một lần bói toán tung tích của em gái, nhưng chỉ có thể tính em gái bình an vô sự, chuyện khác đều không thể tính ra.

Tạ Giác đã thử hết bùa thân duyên, bùa tìm tung tích rồi, rõ ràng chỉ cần nhỏ một giọt máu liền có thể dựa vào đó tìm được người thân mất tích, nhưng mỗi lần đều không có phản ứng.

Cha nói cho Tạ Giác biết, đây là bởi vì trên người em gái mang theo mặt ngọc gia truyền, đó là pháp khí hàng đầu, có tác dụng che mắt thiên cơ, cho nên sau khi em gái mất tích, không chỉ riêng bọn họ không tìm được, ‘nhóm người kia’ cũng không thể tìm ra.

Chương 110: Vô Đề

Tạ Giác nhớ lại lời của cha, và mấy năm nay tra ra chút manh mối liên quan 'nhóm người kia', nắm tay siết chặt.

Cấp dưới của Tạ Giác, Uông Diệc đứng ở cửa, nơm nớp lo sợ nói:

"Bộ trưởng, bên ngoài có một cô họ Hoắc đến tìm bộ trưởng."

Uông Diệc vừa kính vừa sợ bộ trưởng của mình.

Bộ trưởng còn trẻ đã ngồi vào vị trí bộ trưởng Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị, không lạnh lùng hờ hững như mặt ngoài, nhiều năm qua, xác suất hoàn thành nhiệm vụ của bộ trưởng luôn là trăm phần trăm, điều này khiến Uông Diệc đi theo bên cạnh rất khâm phục.

Nói đến sợ thì thủ đoạn của bộ trưởng hơi dọa người. Mấy năm qua, nhìn các loại lệ quỷ yêu ma thành mây khói trong tay bộ trưởng liền biết, bộ trưởng mà điên lên thì không nói đạo lý.

Uông Diệc vốn không muốn đến thông báo, bởi vì bộ trưởng rõ ràng gai mắt nguyên nhà họ Hoắc, nhưng cô Hoắc ở bên ngoài đến tìm bộ trưởng luôn càn quấy, cô ta không dám trêu vào.

Tuy rằng đối phương chỉ là người bình thường, nhưng người ta là cô chủ của nhà họ Hoắc. Tuy bây giờ nhà họ Hoắc xuống dốc, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, dù dần im hơi lặng tiếng trong giới huyền học, nhưng mở xí nghiệp họ Hoắc thì càng làm càng lớn.

Nói đến nhà họ Hoắc thì đây là gia tộc của mẹ Tạ Giác.

Năm xưa Hoắc lão gia có hai người con trai, con cả có thiên phú huyền học, được cả gia đình yêu thích. Con thứ vốn không được thích, nhưng bởi vì giỏi kinh doanh nên cuộc sống cũng bình thường trong nhà họ Hoắc.

Trong lúc công ty của con trai thứ nhà họ Hoắc càng lúc càng phát triển lớn mạnh thì một trận tai nạn xe cộ mang đi hai vợ chồng, chỉ để lại một cô con gái.

Trận tai nạn xe cộ rốt cuộc là ngoài ý muốn hay người làm thì hiện tại khó mà truy cứu, dù sao cuối cùng công ty kia rơi vào tay con trai cả nhà họ Hoắc, phát triển lớn mạnh thành xí nghiệp họ Hoắc hiện tại.

Mẹ của Tạ Giác là con gái của con trai thứ Tạ Giác, tên Hoắc Vu.

Sau này con trai cả nhà họ Hoắc là Hoắc Thiên Minh cầm quyền, nâng niu con trai Hoắc Cẩn có thiên phú huyền học và con gái Hoắc Huyên lên tận trời.

Hoắc Vu lớn lên trong sự bỏ qua của gia tộc.

Lúc này nhà họ Hoắc bắt đầu xuống dốc trong giới huyền học, nhà họ Hoắc muốn ôm chân nhà họ Tạ ra thiên tài huyền học để kéo nhà họ Hoắc phát triển, cách tốt nhất để leo lên nhà họ Tạ là đám hỏi.

Hoắc Thiên Minh đương nhiên muốn cho con gái của mình Hoắc Huyên gả vào nhà họ Tạ, vậy thì quan hệ giữa hai nhà sẽ kết hợp chặt chẽ.

Thế hệ nhà họ Tạ vừa lúc có hai con trai, con cả đã cưới vợ sinh con.

Con thứ Tạ Vọng Sóc có thiên phú kinh người, độc thân, là lựa chọn tốt nhất.

Đó đương nhiên là cha của Tạ Giác.

Xem đến đây thì trên cơ bản cũng có thể đoán được.

Không sai!

Năm đó muốn ôm chân nhưng không thành công, ngược lại một lần ngẫu nhiên anh hùng cứu mỹ nhân khiến thiên tài huyền học Tạ Vọng Sóc và người bình thường tiên nữ Hoắc Vu yêu nhau.

Năm xưa cha mẹ yêu nhau và kết hôn sinh con, bởi vì nhà họ Hoắc từng bạc đãi mẹ, lúc cha mẹ yêu nhau thì nhà họ Hoắc cũng giở trò, thật ra cha mẹ không có ấn tượng tốt với nhà họ Hoắc, chẳng qua vì giao tình mặt ngoài nên không trở mặt.

Hơn nữa năm xưa sau khi em gái của Tạ Giác mất tích, nhà họ Hoắc vọng tưởng dùng một cô gái dòng chính của nhà họ Hoắc thay thế vị trí em gái, giao cho mẹ Hoắc Vu nuôi nấng, sau khi bị cha mẹ của Tạ Giác từ chối thì quan hệ giữa hai nhà càng kém.

Sau khi mẹ qua đời, hai nhà trên cơ bản không liên hệ.

Nhưng gần mấy năm nay nhà họ Hoắc lại bắt đầu giở trò.

Bởi vì con gái của nhà họ Hoắc lúc trước không thành công ôm chân nên gả cho con cháu thế gia huyền học khác, nay ly hôn quay về nhà họ Hoắc. Nhà họ Hoắc nghĩ một người thì mất vợ, một người thì ly dị, năm xưa hai người suýt thành đôi, thế là muốn nhét Hoắc Huyên cho Tạ Vọng Sóc làm vợ.

Chương 111: Vô Đề

Nghĩ đến Hoắc Huyên mấy năm qua cứ bám riết cha của mình, ngẫu nhiên lên mặt trưởng bối với mình, đặc biệt là mấy năm nay khi Tạ Giác điều tra tung tích của em gái có tra ra một số thứ khác, con ngươi của Tạ Giác trở nên tối màu, nếu chuyện năm đó thật sự liên quan với họ thì anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Ánh mắt của Tạ Giác khiến Uông Diệc đứng chờ ở cửa không kiềm được run cầm cập.

Tiếp đó nghe Tạ Giác nói:

“Tôi không muốn gặp cô ta. Còn nữa, nói cho người trông cửa, Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị chúng ta không phải chỗ mà người bình thường có thể tùy tiện tiến vào."

“Rõ.”

Uông Diệc lên tiếng, đang định ra ngoài đuổi cô Hoắc thì bên ngoài đã ồn ào ầm ĩ, người ta xông đến.

“Anh họ!”

Cô Hoắc có vẻ ngoài đẹp lộng lẫy, giống như đóa hoa hồng, tỏa ánh sáng chói mắt.

Cô Hoắc thẹn thùng nhìn Tạ Giác, ngoài mặt trông giống như hình tượng em gái hoàn mỹ.

“Cô Hoắc, nhà chúng tôi và nhà các người đã không có quan hệ gì. Ngày xưa là ông nội của cô chính mồm nói chúng ta nước giếng không phạm nước sông."

Tạ Giác hừ lạnh một tiếng:

“Cô của cô Hoắc luôn quấn quýt cha của tôi, còn cô thì suốt ngày chạy đến bộ môn chúng tôi bám riết tôi. Tôi nói cho cô biết, còn dám đến lần nữa tôi sẽ xử cô theo tội rình trộm cơ mật quốc gia.”

Cô hai của thế hệ trẻ nhà họ Hoắc cười tươi:

“Em không tin anh họ sẽ làm như vậy, chúng ta chính là thân thích!"

Hoắc Mai này là con gái thứ của con trai trưởng nhà họ Hoắc, là cô gái lúc trước nhà họ Hoắc định dùng để thay thế em gái Tạ Giác, là người bình thường, rất được nuông chiều. Nhưng không biết nhà họ Hoắc rót gì vào não cô ta, khiến Hoắc Mai luôn muốn thân thiết với nhà họ Tạ, xem mình là em gái của anh ấy.

Trong lòng Tạ Giác càng không kiên nhẫn với nhà họ Hoắc, nhưng nhớ lời của cha, vì tra ra chuyện năm đó, anh ấy phải nhịn.

Tạ Giác kéo cổ áo, lạnh lùng hỏi:

“Cô đến lại có chuyện gì?"

Hoắc Mai cười tươi nói:

“Anh họ, tháng sau là sinh nhật của ông nội em, nên em đến mời anh tham gia.”

“Tôi” Không đi.

Tạ Giác định từ chối nhưng do dự, nhớ lại mấy ngày hôm trước tra ra một vài thứ, có một số việc anh ấy phải tự mình đi xác nhận.

Cuối cùng Tạ Giác sửa miệng: “Tôi sẽ đi, cô hãy về trước.”

Tuy Hoắc Mai không vừa lòng với thái độ lạnh lùng đuổi người của Tạ Giác, nhưng anh ấy đã đồng ý coi như cô hoàn thành nhiệm vụ hôm nay rồi, vì thế nghe lời rời khỏi.

Bị Hoắc Mai quấy rối, Tạ Giác lo suy nghĩ đi nhà họ Hoắc điều tra nên quên ý định muốn đi thành phố S tra về cô gái kia.

Bên Cố Khanh, trải qua ba ngày suy xét thì cũng đồng ý lời mời của Lệ Hoan, làm thành viên của Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị thành phố S.

Chẳng qua năng lực của Cố Khanh bây giờ toàn nằm ở bùa chú, cũng chưa vẽ loại bùa có tính công kích, cho nên làm nhân viên hậu cần.

Sau khi trở thành ‘nhân viên công vụ’, sinh hoạt của Cố Khanh không thay đổi gì nhiều, bình thường cung cấp lá bùa từ đưa cho Tiền Đồ đổi thành vừa đưa cho ông ta vừa đưa cho bộ môn.

Nhưng chia bùa cho hai nơi, Cố Khanh ngược lại kiếm càng nhiều tiền. Hơn nữa vì sợ cô không đủ nguyên vật liệu, Lệ Hoan còn xin một đống lá bùa và chu sa làm trợ cấp cho Cố Khanh.

Nam Nguyên đã lấy lại tinh thần cũng tìm tới Cố Khanh.

Trong gia đình ba người này, khí vận của Nam Minh đã bị chú cắn vận nuốt, không thể bù lại khí vận đã mất. Nhưng may mắn khí vận của Thẩm Uyển vẫn còn, vợ chồng một thể, hai người luôn ân ái bên nhau thì khí vận sẽ dần tốt lên.

Còn Nam Nguyên, ban đầu cô chỉ bị áp chế khí vận, chưa bị cắn nuốt nhiều, sau khi cởi xâu chuỗi đeo tay, lại được nhóm người Lệ Hoan giúp đỡ tìm Từ Vân đại sư xua tan khí xám trên

người, khí vận màu đỏ của cô ấy dần nhiều lên.

Lần này gặp Nam Nguyên, cô ấy trông càng đẹp hơn trước kia, dưới ánh sáng mặt trời giống như cô ấy tự phát sáng.

“Cảm ơn cậu, tuy bây giờ nhà chúng tôi không có tiền, cũng không giúp được gì cho cậu. Nhưng cậu yên tâm, chờ khi tôi có năng lực, về sau nhất định sẽ báo đáp ơn giúp đỡ của cậu.”

Chương 112: Vô Đề

Nam Nguyên cảm thấy xấu hổ vì được Cố Khanh tìm người giúp gia đình mình, nhưng người nhà chỉ quyên ít tiền cúng dường chùa Tích Vân, không cho Cố Khanh chút gì cảm tạ.

Cố Khanh không để bụng, sau khi giúp gia đình họ, cô nhận lại công đức càng dày đặc hơn mấy lần trước, cô cảm thấy đủ thỏa mãn rồi.

Cố Khanh có dự cảm, chờ cô tiêu hóa hết mớ công đức này thành sức mạnh của riêng mình thì sẽ xuất hiện vui sướng bất ngờ mới.

Cố Khanh nói với Nam Nguyên:

“Chờ sau này cậu nổi tiếng, làm nhiều chuyện tốt coi như báo đáp tôi.”

Nam Nguyên học khoa Múa, vừa xinh đẹp vừa có khí vận màu đỏ, Cố Khanh đoán về sau có lẽ cô ấy sẽ thành ngôi sao, còn là ngôi sao lớn. Nếu sau này Nam Nguyên làm nhiều chuyện tốt, mang đến ảnh hưởng tốt cho xã hội thì sẽ chia một chút công đức cho Cố Khanh.

Nam Nguyên gật đầu, lại hỏi tình huống của Trịnh Diên Khánh sau khi bị mang đi.

Cố Khanh không rành về việc này, nhưng

“Hình như ông ta giết vợ là Xuân Phương, tiếp đó mới chế thành thi du, sẽ không rửa được tội giết người.”

Nếu Cố Khanh không đoán sai, năm đó đi tìm phương trượng Từ Vân cầu bùa hộ mệnh hẳn là mẹ của Xuân Phương, bà cực khổ xin bùa hộ mệnh cho con gái vì mong sẽ phù hộ con gái khỏe mạnh.

Đáng tiếc bùa hộ mệnh phù hộ thân thể con gái khỏe mạnh, nhưng không thể ngăn con sói đói bên cạnh.

Cuối cùng chẳng những xác của con gái bị hủy, lén làm thành thi du, bùa hộ mệnh cũng bị Trịnh Diên Khánh phế vật lợi dụng làm thành pháp khí hại người đưa cho Nam Nguyên.

Nam Nguyên lộ ra cười gượng: “Tôi cũng hơi đoán được."

Thật ra, bởi vì là người đầu tiên hoài nghi Trịnh Diên Khánh, sau khi Nam Nguyên biết chân tướng thì không quá khó chấp nhận, mẹ của cô ấy cũng vậy, chỉ có cha của cô ấy, bị anh em tốt nhiều năm ám hại nên tâm trạng suy sụp.

Đối với việc này, cũng chỉ có thể nói, dựa vào thời gian làm nhạt mọi thứ.

Mấy ngày sau, Cố Khanh ổn định kim quang công đức trên người, lại thành công hoàn thành bảy mươi hai động tác cơ sở, sau khi hút vào một mảng lớn linh khí thì phát hiện trong đan điền có thay đổi.

Lúc trước tập thuật luyện thể cơ sở, Cố Khanh cảm giác dòng linh khí chui vào tứ chi bách hải của mình, tẩm bổ thân thể. Nhưng những linh khí này chỉ là thu nạp từ bên ngoài, sau khi tẩm bổ thân thể thì không còn lại gì, cần hấp thu một vòng mới.

Nhưng lần này hoàn thành bảy mươi hai động tác xong, một mảng lớn linh khí giống như bị cái gì hấp dẫn cùng chui vào thân thể của Cố Khanh, khiến cô suýt cho rằng mình sẽ bị linh khí

trướng nứt.

Sau khi linh khí đi vào thân thể thì rất nhẹ nhàng hội tụ ở đan điền, hình thành đoàn linh khí như sương mù.

Cố Khanh suy đoán, chắc đây là tu luyện huyền học đi vào một cảnh giới mới.

Sau đó Cố Khanh cảm giác sách ngọc trong óc khẽ động một cái, lại truyền ra một ít tư liệu vào não cô.

Cố Khanh nhìn kỹ, Quỷ Môn Thập Tam Châm.

Quỷ Môn Thập Tam Châm là quỷ phong, quỷ cung, quỷ quật, quỷ lũy, quỷ lộ, quỷ thị, quỷ đường, quỷ chẩm, quỷ tâm, quỷ chân, quỷ tin, quỷ doanh, quỷ tàng, quỷ thần trong 'Trung Y – bài ghim kim'. Dùng linh khí ngự kim, đâm vào quỷ môn, ngoài mặt nói là dùng để chữa một số bệnh như mất ngủ, điên, tinh thần phân liệt. Trên thực tế là dùng để chữa chứng bệnh khác lạ và liên quan đến quỷ quái.

Một bên là Quỷ Môn Thập Tam Châm, bên kia là Lệ Hoan thấy Cố Khanh có thiên phú vẽ bùa nhưng không biết nhiều về chủng loại bùa chú, ném cho cô một quyển từ điển bùa chú. Cố Khanh học hành như treo cổ, căng thẳng giống hồi xưa thi cao đẳng.

Bên Lệ Hoan, sau khi Cố Khanh đồng ý gia nhập bộ môn thì bắt tay vào điều tra cuộc đời của cô.

Gia nhập bộ môn đặc biệt phải trải qua ải này, gia thế không đủ trong sạch thì không cho bạn gia nhập.

Lệ Hoan cũng nhìn thấy thân phận cô nhi của Cố Khanh, điều tra rõ Cố Khanh xác thực không có vấn đề gì thì gửi tư liệu của cô đến tổng bộ, khiến tổng bộ lưu lại thông tin của cô.

Nếu Tạ Giác có ở đây đương nhiên sẽ nhìn thấy những tài liệu này, hơn nữa sẽ phát hiện thành viên mới gia nhập chẳng những có đôi mắt hoa đào giống mình, tuổi tác cũng xấp xỉ với em gái.

Chương 113: Vô Đề

Tiếc rằng lúc này bộ trưởng Tạ nghỉ sớm về nhà thương lượng chuyện đi nhà họ Hoắc với cha của mình, Uông Diệc làm cấp dưới thay thế lưu thông tin này, khiến người thân vốn gần ngay trước mắt lại lần nữa bỏ qua nhau.

Nhà họ Tạ là một thế gia huyền học, nhưng người nhà không ở chung với nhau.

Người cầm quyền hiện tại của nhà họ Tạ là ông bà nội của Tạ Giác, ở nhà tổ nhà họ Tạ, một tứ hợp viện xinh đẹp.

Nhà họ Tạ có trụ cột vững vàng, bác của Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc là cha của anh ấy, mỗi người tự mua một căn biệt thự nối liền với nhau, hai gia đình ở kế bên nhau.

Lúc Tạ Giác về nhà liền thấy cha và hai bóng người đáng ghét, Hoắc Huyên và con gái của bà ấy, Bành Viện.

“Anh Sóc, hôm nay tôi đến đây là muốn nhờ anh giúp một việc. Đây là con gái của tôi, Bành Viện, con bé có thiên phú cao về huyền học, anh có thể nhắc một tiếng với Tạ Giác giùm không? Cho con bé gia nhập bộ môn của thằng bé?”

Hoắc Huyên hơn bốn mươi tuổi, bởi vì tu luyện quanh năm và chăm chỉ bảo dưỡng, thoạt trông trẻ tuổi, giống như chị em với Bành Viện ngồi bên cạnh.

Tạ Vọng Sóc cũng có khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng bởi vì năm đó con gái mất tích, vợ qua đời nên hai bên mép tóc đều biến thành màu trắng.

Trong khoảng thời gian này, Tạ Giác nhìn Hoắc Huyên lấy các loại lý do đến nhà, nhìn liền phiền.

Lúc này nghe Hoắc Huyên dùng con gái của mình làm lý do đặt nước cờ đầu, Tạ Giác cười lạnh lên tiếng:

"Không cần hỏi, linh khí yếu, người thực lực kém nhất trong bộ môn của tôi còn mạnh hơn cô ta gấp mấy lần, thôi đừng đi tự rước lấy nhục."

Tạ Vọng Sóc mỉm cười nói:

"Nếu Giác đã nói không thích hợp, vậy hai người hãy trở về đi!"

Tính cách của Tạ Vọng Sóc là thế, ngoài mặt thoạt trông dễ làm thân, treo Hoắc Huyên không lên không xuống, trên thực tế ngầm ngáng chân nhà họ Hoắc nhiều lần, trước khi chưa mò rõ năm xưa có phải con gái bị nhà họ Hoắc bắt cóc hay không, hai cha con phải lá mặt lá trái.

Hoắc Huyên mang theo Bành Viện dè dặt tội nghiệp rời đi, không phát hiện cha con nhà họ Tạ mắt bắn ra tia sáng lạnh nhìn bóng lưng của hai người.

Cố Khanh không ngờ mình gia nhập Bộ Đặc Dị, cơ hội làm nhiệm vụ đến nhanh như vậy.

Ngày này, Lệ Hoan kêu Cố Khanh và thanh niên mặt búp bê Thẩm Du đến, muốn hai người cùng nhau đi điều tra một việc.

Gần đây trong học sinh tốt nghiệp cấp 3 cùng một lớp xuất hiện sự kiện học sinh ly kỳ tử vong, cần bộ môn bọn họ điều tra rõ.

Trên đường đi điều tra, Cố Khanh hỏi thăm Thẩm Du:

“Anh Thẩm, tư liệu về sự kiện kỳ dị trong bộ của chúng ta đều lấy từ đâu vậy?”

Đừng nhìn Thẩm Du có khuôn mặt trẻ măng, thật ra đã ‘lớn tuổi’ tròn hai mươi tám rồi, trong bộ môn anh ấy giống như Cố Khanh, công việc nghiêng hướng hậu cần, nghiên cứu sâu về các loại tài liệu kỳ lạ dùng cho huyền học. Bình thường Thẩm Du thích ỷ vào khuôn mặt măng non của mình giả làm sinh viên.

Vốn hai nhân viên hậu cần sẽ không tổ đội bị phái ra ngoài. Nhưng dạo này trong bộ môn có nhiều việc, nhân viên hữu hạn, Lệ Hoan suy xét Cố Khanh đã vẽ nhiều bùa chú có tác dụng công kích, cần lấy kinh nghiệm, nên phái hai người ra ngoài.

Về thắc mắc của Cố Khanh, Thẩm Du cười nói:

“Bộ môn của chúng ta dù gì cũng là lệ thuộc quốc gia, như trong cục cảnh sát nếu có vụ án đặc biệt gì thì sẽ có người chuyên môn gửi tư liệu cho chúng ta. Ngoài ra chúng ta còn có nguồn tin khác.”

Thẩm Du bí hiểm nói với Cố Khanh:

“Lén cho cô biết nhé, tổ trưởng của chúng ta siêu lợi hại! Cô ấy từng bắt một lệ quỷ trăm năm, lúc đưa vào địa phủ còn đánh tiếng với quỷ sai. Tôi hoài nghi nhiều tin tức là đội trưởng lấy từ chỗ quỷ sai.”

Cố Khanh nghe vậy nghệt mặt ra.

Thật không vậy? Chị Lệ Hoan có thể liên hệ với quỷ sai?

Cố Khanh nhớ lần duy nhất nhìn thấy quỷ sai, đối phương khoác áo đen, không nói chuyện, và tiếng kéo lê xiềng xích đáng sợ. Cố Khanh lắc đầu, phỏng chừng quỷ sai đó khác với cô nhìn

thấy?

Chương 114: Vô Đề

Lật xem tư liệu vụ án mà Lệ Hoan cung cấp.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì ly kỳ tử vong, hiện tại điều tra ra đã có ba học sinh chết, ba người đều học chung lớp, còn là bạn tốt thường chơi với nhau, bây giờ chỉ còn một người sống trong nhóm bạn.

Bốn người, đã chết ba người!

Nhưng hiện tại, người sống sót cuối cùng sắp bị ép nổi điên, suốt ngày khóa cửa phòng không chịu đi ra, la hét có người muốn hại mình.

Cố Khanh và Thẩm Du xem tư liệu, cau mày, mấy người này cũng chẳng phải thứ tốt.

Đúng vậy, trong tư liệu viết bốn cậu trai này có thể nói là cùng chung chí hướng. Hút thuốc, đánh nhau, uống rượu, tán gái, tuy chưa đến mức giết người phóng hỏa, nhưng ăn chơi cờ bạc, đánh nhau, bắt nạt bạn học đều có mặt bọn họ.

Trong bốn cậu trai, ba người kia đều là gia đình bình thường, người còn sống thì trong nhà có tiền có thế, là cầm đầu trong nhóm bốn người.

Cũng là bởi vì trong nhà có quyền thế, sau khi phát hiện con trai không bình thường thì sự kiện này nhanh chóng được đưa đến Bộ Đặc Dị.

Cậu trai đầu tiên tên Trương Dương, tuy không phải thủ lĩnh trong bốn người nhưng trên cơ bản tất cả chuyện xấu đều là hắn

dẫn vài người cùng nhau làm.

Nguyên nhân chết của Trương Dương là kỳ nghỉ sau khi thi cao đẳng, trong nhà không có người quản, hắn buổi tối đi bar uống rượu, dẫn gái đi khách sạn. Thấy gái điếm mang theo súng ngắn, Trương Dương tò mò muốn thử.

Hôm sau khi phát hiện thì Trương Dương đồng tử nở to nằm trên giường nhìn trần nhà, đã chết từ lâu, theo điều tra, cảnh sát hoài nghi Trương Dương hít nhiều ma túy sản sinh ảo giác, dường như bị dọa chết rồi.

Người thứ hai là cậu trai tên Lữ Thông, chết trong nhà mình, nguyên nhân chết là tự sát.

Nghe nói do thành tích thi cao đẳng không tốt, áp lực quá lớn, buổi tối luẩn quẩn trong lòng, mở ra cửa sổ nhảy xuống.

Nhưng nếu nghĩ kỹ thì sẽ phát hiện không đúng. Bình thường thành tích của Lữ Thông đã không tốt, chẳng thấy hắn có áp lực gì cả, chưa từng để ý thành tích thi cao đẳng, ngoài miệng hay nói sau khi tốt nghiệp muốn vào xã hội xông xáo, kiếm nhiều tiền, chưa từng nghĩ đến thi đại học.

Cậu trai như vậy mà nhảy lầu? Còn là vì thành tích học tập? Người bình thường sẽ không tin tưởng.

Còn có một cậu trai tên Ngô Cương chết bệnh.

Rõ ràng có thân thể là kiện tướng thể thao, trong lớp chơi bóng rổ thì hắn chơi giỏi nhất.

Không ngờ sau khi thi cao đẳng, mấy tháng ngắn ngủi Ngô Cương đã gầy trơ xương, bệnh viện cũng không tra ra chứng bệnh, chỉ có thể mỗi ngày nhìn khí quan toàn thân hắn dần héo rút. Lúc

Ngô Cương chết thậm chí không có sức nhấc tay.

Phát hiện ba anh em tốt của mình qua đời trong thời gian ngắn ngủi, Vương Thiệu Hoa lập tức liền cảm thấy trong này khẳng định có vấn đề.

Hắn cảm thấy đây là có người đang trả thù. Ba anh em đều chết rồi, không chừng người tiếp theo đến lượt hắn, hắn trốn trong phòng không chịu đi ra, cũng không chịu gặp ai, thế này mới kinh động cha mẹ của hắn, sự tình truyền đến Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị.

Cố Khanh và Thẩm Du đến dưới lầu nhà của Lữ Thông.

Cố Khanh nhìn bốn phía, rất kỳ lạ, không thấy xung quanh có hơi thở không tốt nào.

Thẩm Du lấy một lá bùa linh nhãn ra, thứ này có thể khiến người tạm thời nhìn thấy thế giới mà mọi người không biết. Đến nơi này, nếu có đủ linh lực thì có thể tự mình dùng thuật pháp tạm thời mở linh nhãn, nhưng Thẩm Du không giỏi về mặt này, chỉ có thể nhờ cậy vào bùa.

Thẩm Du dán một tấm lên người, lại lấy một tấm ra định dán cho Cố Khanh:

“Nào, chúng ta trước tiên nhìn xem xung quanh có quỷ hồn không, đặc biệt là quỷ hồn của Lữ Thông, hỏi rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Cố Khanh nhìn bùa vàng dễ thấy trên người Thẩm Du, người đi ngang qua nhìn cô ấy như xem đồ ngốc, cô vội từ chối ý tốt của Thẩm Du.

“Không cần dán bùa, tôi có thể nhìn thấy, bên này không có

quỷ hồn của cậu trai kia.” Cố Khanh nhìn một vòng lớn nhưng vẫn không phát hiện quỷ hồn của Lữ Thông.

Chương 115: Vô Đề

“Ồ, cô có mắt âm dương bẩm sinh à?”

Thẩm Du tràn ngập hâm mộ Cố Khanh, làm công tác như bọn họ nếu có đôi mắt âm dương thì đỡ bao nhiêu rắc rối.

Sau đó Thẩm Du phản ứng lại lời Cố Khanh nói, vội nhìn quanh bốn phía, nhíu mày nói:

“Điều này vô lý! Cậu ta là quỷ tự sát chẳng lẽ có thể tự chạy đi?”

Họ ưu tiên đến tìm cậu trai Lữ Thông nghe nói là nhảy lầu tự sát cũng vì hắn tự sát nên không chạy thoát được.

Người tự sát là tự chọn chấm dứt mạng sống của mình, tự mình giết mình, mang tội nghiệt càng sâu, quỷ như vậy không thể rời khỏi nơi tự sát, phải liên tục lặp lại tình cảnh lúc mình tự sát, mãi đến khi được người khác cứu vớt mới siêu thoát.

Đương nhiên, cũng có người nói rằng người tự sát chỉ cần dụ người khác tự sát thay thế mình, vậy là kẻ đó có thể lấy lại tự do.

Cách nói này cũng không sai, làm như vậy thì người tự sát xác thực có thể thoát khỏi quá trình mỗi ngày lặp lại tự sát, nhưng đồng dạng, vốn đã là tự sát còn tiếp tục hại chết một người, đã sai càng sai thêm, không có tư cách vào địa phủ đầu thai, chỉ có thể nhập ma, chờ ngày nào đó bị tiêu diệt.

Lữ Thông là quỷ mới, căn bản còn không có năng lực tìm thế thân, vậy mà không tìm được linh hồn của hắn ở xung quanh, đủ thấy chuyện này thật sự không đơn giản.

...

Lại đi nhà khách của cậu trai Trương Dương chết đầu tiên và phòng bệnh của Ngô Cương qua đời thứ ba, vẫn không thấy dấu vết linh hồn, Cố Khanh và Thẩm Du báo lên trên phát hiện của họ.

Sau đó đến nhà Vương Thiệu Hoa sống sót cuối cùng.

Vương Thiệu Hoa không đi ra, gã nhốt mình trong phòng, ban ngày mà vẫn mở đèn, một mình ở trong phòng và không cho phép bất cứ người nào đi vào. Đồ ăn đều chỉ có thể đặt ở cửa, chỉ cần có người muốn vào phòng thì Vương Thiệu Hoa sẽ phát ra tiếng thét thê thảm, chộp lấy tất cả những gì có thể bắt lấy ném về phía người đi vào.

Mẹ Vương ở nhà làm nội trợ và cha Vương làm việc trong Ủy viên thành phố ngồi ở phòng khách, mặt ủ mày chau.

"Hai vị, các người có nhìn ra cái gì không? Thiệu Hoa của chúng tôi rốt cuộc bị sao vậy?"

Hiển nhiên cha Vương biết Cố Khanh và Thẩm Du là người đến từ đâu, cho nên không lộ vẻ mặt hoài nghi.

Mẹ Vương khóc nói:

"Thiệu Hoa đã lâu không ăn cơm ngon lành, ngủ ngon giấc, trong nhà có động tĩnh nhỏ gì cũng làm thằng bé sợ chết khiếp."

"Xin hỏi cậu ta và mấy bạn học có từng đắc tội ai không? Hoặc từng phát sinh chuyện gì tương đối lớn?"

Cố Khanh đặt câu hỏi khiến hai vợ chồng này lộ vẻ mặt lúng túng.

Thật ra hai người biết rõ con của mình là loại người như thế nào, chẳng qua trước kia cưng chiều quá mức, bây giờ không uốn nắn lại được nữa. Nếu hỏi từng đắc tội ai, với tính cách của con trai họ thì có thể nói là kẻ địch đầy rẫy, hai vợ chồng ở sau lưng giải quyết bao nhiêu vụ cho con trai.

Bởi vì Cố Khanh có mắt âm dương nên Thẩm Du không lãng phí lá bùa, anh ấy đụng chạm cánh tay của cô, hỏi nhỏ:

“Có nhìn ra cái gì không?”

Cố Khanh nhẹ gật đầu, chỉ hướng phòng của Vương Thiệu Hoa, nói:

"Trong phòng tràn ngập âm khí nhẹ, xem ra xác thực có người quấy phá."

Cha Vương nghe vậy mắt sáng lên, đang định nói chuyện đã bị tiếng thét trong phòng con trai ngắt ngang.

Bốn người sửng sốt, cùng nhau xông về phía căn phòng.

Vương Thiệu Hoa trốn trong phòng, kéo rèm chắn ánh nắng từ bên ngoài, trong phòng mở đèn sáng trưng.

Vương Thiệu Hoa dùng chăn bao kín người, dù vậy vẫn đang run cầm cập.

Sắc mặt Vương Thiệu Hoa trắng xanh, vẻ mặt khủng hoảng.

Gã luôn không tự giác nhìn đông nhìn tây, dường như có cái gì sắp nhảy ra cắn hắn.

Dưới mắt là hai bọng mắt sưng phù thâm đen, hiển nhiên lâu rồi chưa ngủ ngon.

Trong lòng Vương Thiệu Hoa biết những chuyện này chắc chắn không phải ngoài ý muốn.

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, mấy anh em liên tiếp chết? Còn chết ly kỳ như vậy?

Hơn nữa Vương Thiệu Hoa có thể cảm giác được.

Sau khi mấy anh em chết thì dường như có cái gì bám lấy gã.

Chương 116: Vô Đề

Trong góc tối có thứ gì đó đang nhìn gã chằm chằm, muốn giết luôn gã.

Mỗi ngày buổi tối Vương Thiệu Hoa đều không dám đi vào giấc ngủ.

Có vài lần trong mơ Vương Thiệu Hoa thoáng nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc, là nhóm Lữ Thông, bọn họ ở trong thế giới tối tăm vẫy tay gọi gã:

“Tới đây, tới đây nào, người tiếp theo là mày.”

Phương xa hơn, Vương Thiệu Hoa mơ hồ nhìn thấy một cây cầu, bên trên viết cầu Nại Hà. Có một người đứng trên cầu, Vương Thiệu Hoa không thấy rõ, nhưng rất quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt kia, không dính bụi trần, khiến trong lòng nổi da gà.

Trong căn phòng đóng kín cửa sổ dường như có luồng gió lạnh thổi qua.

Đèn điện chớp tắt, thoạt trông tối rất nhiều.

Bởi vì thời gian dài cố chống cự không chịu ngủ nên thần kinh của Vương Thiệu Hoa càng mẫn cảm.

Vương Thiệu Hoa nhìn thấy poster Kobedán trên tường dường như thay đổi, thoạt nhìn người đó giống anh em của gã, Ngô Cương, hắn mặc đồ bệnh nhân, gầy trơ xương.

(

) Kobe Bryant là cầu thủ bóng rổ người Mỹ.

Hắn nói: “Anh em tốt, chúng tao đều đã chết, không thể bỏ lại một mình mày.”

Dù Vương Thiệu Hoa ôm đầu trốn vào chăn, nhưng âm thanh không bị ngăn cách.

Lại một giọng nói truyền vào, dường như là Lữ Thông: “Thiệu Hoa, bọn này đang đợi mày, mau tới nhé!”

Vương Thiệu Hoa bịt tai phát ra tiếng hét the thé: "Không, không! Tao không muốn chết, tao không muốn! Bọn mày đừng bám tao, tao không làm gì cả!”

Tiếng hét đó bị cha mẹ của Vương Thiệu Hoa ở ngoài phòng luôn lo lắng nghe được, Cố Khanh và Thẩm Du cũng nghe thấy.

Mẹ Vương nhanh chóng gõ cửa: “Con trai, nhanh mở cửa, mở cửa! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Con nói đi!”

Cha Vương đẩy mẹ Vương ra, dùng chìa khóa phụ mở cửa.

Cửa mở ra.

Trên giường chăn phồng lên run rẩy, dường như không thấy thứ gì khác.

Mẹ Vương lao qua ôm lấy Vương Thiệu Hoa run rẩy trên giường:

“Thiệu Hoa, không sao đâu, mẹ và cha đều ở, đã tìm người tới giúp con rồi.”

"Mẹ, có quỷ! Đám Lữ Thông biến thành quỷ, bọn họ nói muốn mang con đi theo!” Vương Thiệu Hoa khóc chảy nước mắt nước

mũi.

Cha Vương nhìn về hướng Cố Khanh và Thẩm Du, cô nhẹ lắc đầu với ông ta, ra hiệu căn bản không có quỷ, hẳn là bị âm khí ảnh hưởng sản sinh ảo giác.

Nhưng rất kỳ lạ.

Rõ ràng trong phòng đều là âm khí, nhưng bốn người Cố Khanh đi vào, âm khí tránh bọn họ, ngược lại quấn quýt Vương Thiệu Hoa, từng lũ đi vào thân thể của gã, khiến gã sản sinh ảo giác, bị bệnh, thậm chí muốn tự sát.

Vương Thiệu Hoa khó khăn lắm mới được mẹ Vương trấn an, nức nở chờ Cố Khanh và Thẩm Du đặt câu hỏi.

Hai người chưa rõ những âm khí này đến từ đâu, tại sao chỉ quay quanh Vương Thiệu Hoa chứ không ảnh hưởng người khác.

“Vương Thiệu Hoa, anh hãy suy nghĩ kỹ lại, trong giấc mơ của anh rốt cuộc có những thứ gì?"

Sau khi hỏi thăm phát hiện quỷ quái mà Vương Thiệu Hoa nhìn thấy đều là ảo giác, Cố Khanh và Thẩm Du tập trung mục tiêu vào giấc mơ kỳ lạ.

“Tôi không biết, tôi chỉ trông thấy một mảnh màu đen, các anh em mặt trắng bệch nhìn tôi cười, cười rất khủng bố còn có cầu Nại Hà! Có phải đây là biểu thị tôi cũng chết không?!” Vương Thiệu Hoa nói một hồi lại hơi kích động.

Cố Khanh nhanh chóng trấn an nói: “Thông thường giấc mơ đều là có dự báo, thứ anh thấy trong mơ rất có thể là mấu chốt của sự việc.”

“Anh hãy nhớ kỹ lại tại sao mơ thấy cầu Nại Hà mà không

phải Quỷ Môn Quan hoặc là mười tám tầng địa ngục? Chắc chắn là có dự báo gì, hơn nữa anh nói người đứng trên cây cầu là ai? Hẳn là sẽ có manh mối."

Lời của Cố Khanh dường như có tác dụng hướng dẫn, khiến Vương Thiệu Hoa rõ ràng nhớ lại thứ trong mơ.

Vương Thiệu Hoa bắt đầu hồi tưởng, ánh mắt trong mơ rốt cuộc thuộc về ai? Chắc chắn gã đã từng gặp, đôi mắt hờ hững không dính bụi trần còn có cầu Nại Hà cầu Nại Hà?!

"Nhớ ra, tôi biết rồi, tôi nhớ ra rồi! Là nhật ký học sinh, nhật ký học sinh! Tôi chờ cậu trên cầu Nại Hà! Tôi đã đọc câu này, ở nhật ký học sinh! Là Cao San viết, đôi mắt kia là của Cao San!”

Bởi vì Vương Thiệu Hoa quá mức kích động nên Thẩm Du dán một lá bùa an thần cho gã, khiến gã ngủ thiếp đi.

Chương 117: Vô Đề

Đã có manh mối, Cố Khanh nhìn về hướng mẹ Vương: “Xin hỏi nhật ký học sinh mà con trai bà nói, bà có biết nó nằm ở đâu không?”

“Tôi biết, sau khi thi cao đẳng thì thằng bé này vứt hết sách giáo khoa, chỉ giữ lại một cuốn nhật ký học sinh, ở tủ đầu giường.”

Mẹ Vương nhìn thoáng qua tủ đầu giường, cho nên, rất có thể thứ hại con trai của bà thì ra luôn nằm gần chỗ con trai đến thế sao? Bà ta muốn lấy nhật ký học sinh ra, nhưng bị Cố Khanh trước tiên ngăn lại.

Cố Khanh lấy một cuốn nhật ký học sinh ra, trông khá bình thường, không thấy có gì đặc biệt. Nhưng trên thực tế, xác thực có một luồng âm khí đang chậm rãi tăng thêm, bởi vì vừa nãy cả căn phòng tràn ngập âm khí nên Cố Khanh không phát hiện.

Thật ra cuốn nhật ký học sinh này không phải Vương Thiệu Hoa mua, mà là chủ nhiệm của lớp họ phát. Tốt nghiệp cấp ba, chủ nhiệm lớp phát cho mỗi người một cuốn nhật ký học sinh, khiến mọi người viết cho nhau, chủ nhiệm lớp nói hy vọng về sau có thể làm kỷ niệm. Vương Thiệu Hoa tùy tiện ném nhật ký học sinh cho đám bạn học viết.

Sau khi về nhà, Vương Thiệu Hoa chỉ lật vài tờ, bạn học khác dù không thích cũng để lại lời chúc tốt đẹp trong nhật ký học sinh. Chỉ có Cao San, lời nhắn cuối cùng là một mảnh đỏ như máu, rất xui xẻo, khiến Vương Thiệu Hoa nhét nhật ký học sinh vào tủ đầu giường không muốn thấy lần thứ hai.

Cố Khanh mở nhật ký học sinh ra, lật đến trang của Cao San, chữ viết thanh tú xinh đẹp, nhìn khá bình thường.

Lật mặt trang, bút đỏ vẽ một nữ quỷ và một cây cầu, đặc biệt tả thực, nhìn có chút âm u. Bên trên viết mấy chữ siêu to: 'Tôi ở trên cầu Nại Hà đợi cậu!', cha mẹ Vương ở bên cạnh xem cũng thấy ớn lạnh.

Bút mực đỏ trông đẫm máu, trong mực nước dường như có thêm thứ gì đặc biệt.

Cố Khanh cau mày đưa nhật ký học sinh cho Thẩm Du: "Anh hãy nhìn mực nước."

Thẩm Du thừa dịp nói chuyện nhật ký học sinh đã tranh thủ báo cáo tiến độ với Lệ Hoan, yêu cầu cử đồng sự đi nhà của ba người khác tìm xem có nhật ký học sinh cũng viết 'Tôi ở trên cầu Nại Hà đợi cậu!' hay không và điều tra tin tức của Cao San.

Nghe Cố Khanh hỏi, Thẩm Du nhận lấy nhật ký học sinh, vuốt chữ mực đỏ, xác thực cũng cảm thấy có thứ gì đó ở bên trong. Thẩm Du lấy dao nhỏ ra cạo một ít trên đó, anh ấy định nhìn kỹ xem thứ này rốt cuộc là gì.

Mẹ Vương hỏi: "Cố Cố đại sư, xin hỏi chuyện của con trai tôi có phải liên quan tới Cao San này không? Bây giờ tìm được nhật ký học sinh rồi, có phải là Thiệu Hoa không sao nữa chứ?"

Thật ra hiện tại chỉ có thể nói tìm được một ít manh mối, còn lâu lắm mới chạm tới đích.

Tuy rằng tìm được nhật ký học sinh, nhưng nó tỏa ra âm khí vẫn chỉ nhằm vào Vương Thiệu Hoa nằm trên giường, điều này biểu thị đây là 'nguyền rủa' có tính nhằm vào.

Cố Khanh nói: "Chuyện này đúng là có quan hệ với Cao San, là một loại nguyền rủa nhằm vào con trai của bà và mấy người anh em của anh ta, tổ trưởng của chúng tôi chắc đã cử người đi tìm Cao San."

Đang nói chuyện thì di động của Cố Khanh reo chuông.

"Chị Lệ Hoan? Đúng rồi, ừm, cái gì? Rồi rồi, tôi đã biết."

Cố Khanh cúp điện thoại, biểu cảm có chút kỳ lạ:

"Cao San đã qua đời."

Mẹ Vương có chút đứng không yên: "Là có ý gì?"

Thẩm Du đã nghiên cứu xong thứ lẫn trong mực, là máu và chu sa, nói: "Ý tứ là, con trai của bà bị một nữ quỷ nguyền rủa, người ta dù chết cũng không bỏ qua cho con trai của bà."

Chuyện nguyền rủa vừa lớn cũng vừa nhỏ. Nếu đối phương không chết, hai bên điều giải, đối phương tự nguyện cho vài giọt máu là giải quyết dễ dàng.

Nhưng nếu người đã chết, đặc biệt là đã vào địa phủ thì tốn công sức hơn nhiều, phải chiêu người ta từ địa phủ đến, hòa giải với quỷ, làm giao dịch, mới có thể hòa bình giải trừ nguyền rủa.

Đương nhiên, nếu có đủ năng lực thì có thể lựa chọn bạo lực phá giải nguyền rủa.

Thế thì sau khi thành công sẽ bị dính vào chút nhân quả, cần công đức mới hóa giải được.

Chương 118: Vô Đề

Suy xét đến cha mẹ nhà họ Vương chưa từng làm chuyện xấu, trên người cha Vương có khí tím vòng quanh. Vương Thiệu Hoa tuy không phải người tốt nhưng không phạm sai lầm quá lớn, tội không đến nỗi phải chết, Lệ Hoan thông báo Cố Khanh và Thẩm Du, chuẩn bị mở đàn làm phép, sau đó chiêu quỷ.

Trong tư liệu điều tra của Lệ Hoan thì Cao San là một cô gái bình thường, thành tích trong trường học thuộc lớp giữa, mặt mũi cũng bình thường, không thích gây sự, cũng không nói chuyện nhiều, sức khỏe không được tốt, tính cách hơi hướng nội.

Trong tư liệu hiện có kể rõ trạng huống gia đình của Cao San rất bình thường, cha mẹ là nhân viên văn phòng bình thường, hoàn toàn không biết cô ta học được cách nguyền rủa từ đâu.

Nhưng khoảng thời gian trước Cao San qua đời vì bệnh, mẹ của Cao San mất tích, cụ thể đang ở đâu thì Lệ Hoan đã cử người tiếp tục tra.

Tại sao Cao San muốn nguyền rủa mấy cậu trai này?

Ở trong nhà của Lữ Thông, Ngô Cương, Trương Dương đã chết, bọn họ tìm được nhật ký học sinh tương tự, cũng có trang mà Cao San ghi, mặt trái dùng sắc đỏ chót vẽ nữ quỷ và cầu Nại Hà, viết 'Tôi ở cầu Nại Hà đợi cậu!'.

Sau khi Vương Thiệu Hoa tỉnh lại, Cố Khanh và Thẩm Du hỏi nguyên nhân. Trước khi Lệ Hoan chiêu đến hồn phách của Cao San, bọn họ phải tranh thủ hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy nhóm Cố Khanh hỏi mình và Cao San có mâu thuẫn

gì không, vẻ mặt của gã trở nên sợ hãi rụt rè, dường như hơi không muốn nói ra.

Cố Khanh thấy thế, nói: "Nếu anh không nói rõ ràng, cho dù cuối cùng tìm được linh hồn của Cao San, cô ta không chịu hòa giải thì việc của anh vẫn như cũ không giải quyết được!"

Vương Thiệu Hoa giật mình kêu lên: “Cao San đã chết?!”

Cao San chết rồi???

Trước đó Vương Thiệu Hoa chỉ hơi nghi, sau này thấy Cao San không có phản ứng gì thì gã cũng quên việc này, sau khi mấy anh em chết, gã không nghi ngờ Cao San.

Thì ra cô ta đã chết? Cho nên, thật sự là bởi vì nữ quỷ dây dưa nên gã mới biến thành bộ dạng hiện tại?

Biểu cảm của Vương Thiệu Hoa trở nên có chút hoảng loạn: “Thật ra tôi chỉ hơi hoài nghi, nhưng tôi thật sự chưa làm gì, tôi cùng lắm là bình thường khi dễ cô ta, còn lại chưa từng làm gì!”

Vương Thiệu Hoa lại nhìn Cố Khanh và Thẩm Du: “Các người nhất định phải cứu tôi, phải cứu giúp tôi!”

Nói thật, tuy Vương Thiệu Hoa ăn chơi trác táng, nhưng được cha mẹ dạy bảo nên còn kiềm lại chút. Dù gã ăn chơi, đánh lộn chửi tục, trên người của gã không có công đức, cũng không có nợ nghiệt sản sinh khi hại người, chỉ có chút xui xẻo nhỏ sản sinh vì làm một số chuyện xấu, không đến mức bị người nguyền rủa đến chết.

Nhưng dù Vương Thiệu Hoa không làm gì, từng lời nói của gã không khó nghe ra mấy ‘anh em tốt’ của gã có làm gì.

Nhìn thấy con trai dường như còn che giấu những thứ gì, mẹ

Vương thúc giục hỏi:

“Thiệu Hoa, rốt cuộc con biết cái gì, hãy nói đi! Con che giấu làm gì nữa? Sắp mất mạng rồi!”

“Con con thật ra có một lần, nhóm Trương Dương nói tan học sẽ dẫn tôi đi chơi thứ rất vui. Tuy không biết là thứ gì hay ho, nhưng lúc ấy bọn họ cười tủm tỉm nhìn Cao San, tôi cảm thấy có quan hệ với cô ta, tôi chỉ nghĩ rằng bọn họ lại nảy ý tưởng chọc phá gì. Bình thường Cao San là đối tượng bị chúng tôi trêu cợt.”

Vương Thiệu Hoa liếc qua cha vẻ mặt nghiêm túc, nói tiếp: “Nhưng hôm đó vừa lúc cha đi làm về, nói là tiện đường đón tôi, nên tôi không đi cùng bọn họ mà về trước.”

Vương Thiệu Hoa nhớ lại chuyện mấy tháng trước, trong giọng nói cũng có chút hoảng hốt.

"Đợi đến ngày thứ hai, Cao San không đi học, tôi cảm thấy không ổn, cảm giác nhóm người Trương Dương hẳn là làm chuyện gì không tốt, lo lắng Cao San xảy ra chuyện gì. Nhưng nhưng bọn họ là anh em của tôi, nên tôi không nói ra.”

Tuy điều kiện gia đình của Vương Thiệu Hoa tốt nhất trong bốn người, nhưng thật ra gã nhát gan nhất nhóm, luôn sợ làm sự tình gì liên lụy cha của mình.

Cha Vương nghe vậy đã tự tưởng tượng nhiều nội dung tức giận đập bàn, trên thực tế ông càng muốn tát vào mặt con trai hơn.

Ông hít sâu, nói: “Nói tiếp đi.”

"Về sau, đại khái một tuần sau Cao San trở lại đi học. Tôi thấy cô ta không khác gì với lúc trước nên cho rằng không sao, thế là bỏ qua chuyện này.”

Chương 119: Vô Đề

Bây giờ Vương Thiệu Hoa nhớ lại cũng cảm thấy ngay lúc đó hơi quá mức.

Vương Thiệu Hoa có thể đoán được, Cao San gặp phải chuyện gì, dù sao sau này khi nhóm Trương Dương nhắc đến Cao San thì lộ ra nụ cười khiến người cảm thấy đê tiện, nhưng lúc ấy gã cứ khăng khăng giữ nghĩa khí anh em, cảm thấy không thể nói ra chuyện này.

“Con sao con sẽ biến thành như vậy?!" Mẹ Vương nghe xong tức giận đến đỏ mặt, ôm ngực thở hổn hển: “Con mặc kệ cô bé kia bị khi dễ, thậm chí còn con cũng là tòng phạm sao?!”

Nếu đúng như mọi người suy đoán, vậy chắc chắn nhóm Trương Dương đã làm chuyện gì không thể tha thứ với Cao San, mới khiến cô ta có ý định nguyền rủa.

Môi Vương Thiệu Hoa mấp máy, gã không biện giải, khi nghe Cao San qua đời thì đúng là gã hơi hối hận.

Vương Thiệu Hoa hỏi: “Cao San qua đời như thế nào?”

Thẩm Du xem tư liệu, trả lời: "Nghe nói là bị bệnh, rất nghiêm trọng. Nhưng bác sĩ nói lẽ ra không nên phát bệnh nhanh vậy, hẳn là còn có thể kéo dài mấy ngày.”

Nhận được thông báo của Lệ Hoan, Cố Khanh và Thẩm Du mang theo gia đình ba người Vương Thiệu Hoa đến nơi chỉ định.

Thời này muốn mở đàn còn phải tìm chốn yên lặng không dễ bị quấy nhiễu, miễn cho bị quần chúng không biết chân tướng tố

giác.

Bàn thờ, đồ cúng, nhang đèn, lá bùa, tất cả chuẩn bị đầy đủ.

Cố Khanh và Thẩm Du đứng ở một bên, gia đình ba người nhà họ Vương đứng ở bên kia, nhìn Lệ Hoan đứng ở giữa mở đàn làm phép.

Chiêu hồn cúng vái có nhiều loại, một số cần trực hệ có mặt, nếu không thì đôi khi không thể chiêu hồn phách về.

Lệ Hoan không có nỗi lo đó, cô ấy sai người lấy một nắm đất trước mộ của Cao San, bắt đầu làm phép.

Lệ Hoan dùng bùa chiêu hồn do Cố Khanh vẽ, bởi vì là lần đầu tiên sử dụng, Cố Khanh hơi căng thẳng, không biết hiệu quả như thế nào. Nhưng dựa theo mớ bùa hộ mệnh đã vẽ thì chắc bùa chiêu hồn bình thường này sẽ có hiệu quả tốt.

Lệ Hoan đốt nhang đèn, một tay kết ấn đốt cháy bùa chiêu hồn, lẩm bẩm:

“Yểu yểu minh minh, thiên địa đồng sinh, tán tắc thành khí, tụ tắc thành hình "

Cờ chiêu hồn ở bên cạnh là pháp khí mà Lệ Hoan cố ý mang đến, lấy gỗ hòe làm gậy, vải trắng làm cờ, nuôi dưỡng trong đất tụ âm, có thể chiêu quỷ hồn.

Đã viết tên, ngày sinh tháng đẻ và giờ chết của Cao San trên lá cờ, Lệ Hoan nâng cờ chiêu hồn lên, vừa vung vừa hét to:

“Cao San, hồn quy lai hề, hồn quy lai hề!"

Ba người nhà họ Vương là người bình thường nên xem không hiểu những thao tác này, Cố Khanh và Thẩm Du đứng một bên thì

hào hứng xem, cảm giác chính mình lại học được một chiêu.

Không bao lâu, cửa sổ vốn đóng kín trong phòng bỗng nhiên bị một làn gió thổi mở.

Luồng gió này thổi vào người khiến cảm giác lạnh toát.

Chính giữa phòng dường như dần hiện ra hai bóng người.

Tập trung nhìn thì thấy một người đàn ông mặc đồ tây màu đen, trong tay cầm xiềng xích, trên mặt mang theo ý cười biếng nhác.

Đầu kia sợi xích trói một cô gái, là hình dáng Cao San trong tư liệu.

“Tiểu Hoan Tử, giỏi đấy! Bùa chú lần này rất mạnh, sau khi đốt chúng ta liền có cảm ứng, tốc độ đến nhanh không?”

Nam ‘quỷ’ thoạt nhìn là âm sai dường như là người quen của Lệ Hoan.

Bùa chú tùy vào thiên phú của người vẽ bùa và trình độ linh lực cao thấp mà có chênh lệch lớn. Ví dụ bùa chú lúc trước bộ môn sử dụng cũng không kém, nhưng sau khi thắp nhang đốt bùa phải chờ ít nhất nửa tiếng thì âm phủ mới phản ứng lại.

So với bùa chiêu hồn của Cố Khanh phối hợp cờ chiêu hồn, chưa đầy năm phút đã có quỷ sai dắt quỷ tới.

Lệ Hoan liếc xéo, bây giờ cô ấy không rảnh tám nhảm với đối phương.

Thẩm Du ở bên cạnh ném một lá bùa mở mắt có hạn chế thời gian cho gia đình họ Vương, trở lại chọt cánh tay của Cố Khanh, nháy mắt ra hiệu ‘Thấy chưa, tôi đã nói là tổ trưởng quen biết âm

sai mà'.

Ba người họ Vương bị dọa sợ.

Chương 120: Vô Đề

Tuy rằng nghe nhóm Cố Khanh nói chuyện, sớm biết ngay trên thế giới có quỷ, nhưng sau khi dán lá bùa vào bỗng thấy chính giữa căn phòng trống rỗng đột nhiên có thêm hai 'người' thì vẫn cảm thấy sợ đứng tim.

Cao San bị dẫn ra khỏi âm phủ, nhìn xung quanh cũng hiểu có chuyện gì, lại nhìn thoáng qua gia đình ba người họ Vương, đúng là người có quyền có thế, có thể tìm người gọi cô ta về từ âm phủ.

Vậy xem ra nguyền rủa thật sự hữu dụng! Cao San nhếch mép cười.

Thì ra tổ tiên của bà nội đã qua đời của Cao San từng làm bà đồng, thứ này truyền nữ không truyền nam, xem như kỹ năng phòng thân để giấu đáy hòm, cho nên trừ hai mẹ con Cao San, dù là cha của cô ta cũng không biết chuyện này.

Cao San vốn chỉ xem đây là mê tín, trước đến giờ không ngờ rằng chính mình có một ngày sẽ sử dụng những thứ áp đáy hòm này.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cao San thì Vương Thiệu Hoa vừa e sợ vừa hơi chột dạ, nhưng lập tức lại cảm thấy rất tức giận: "Tại sao nguyền rủa tôi? Tôi không hại cậu. Dù từng có ma sát thì cũng chỉ là xung đột giữa bạn học, có cần làm tới mức này không?"

Cao San đáp lại câu hỏi này là nụ cười lạnh băng, mỉa mai: "Trong lòng ngươi biết rõ mà, cái hôm ngươi không ở đó, ba tên xấu xa kia đã làm chuyện gì."

Ở trong mắt Cao San thì Vương Thiệu Hoa cũng cùng chung

một giuộc với đám người kia, thậm chí Vương Thiệu Hoa có gia thế tốt nhất là núi dựa cho mấy tên khốn đó lộng hành.

Cao San vĩnh viễn nhớ kỹ chuyện này.

Hôm ấy cô ta tan học về nhà như mọi khi.

Vừa ra cửa trường học, Cao San đã bị học sinh cá biệt trong lớp là Trương Dương, Lữ Thông, Ngô Cương cản đường.

Bọn họ bịt miệng Cao San, kéo cô ta vào công trường xây dựng không bóng người ở gần đó, cởi đồ, đè cô ta xuống đất, khởi nguồn chỉ vì bọn chúng xem một bộ phim 'thú vị', sau đó muốn làm thử, mà người xui xẻo được chọn trúng lại là cô ta.

Xong việc, vì phòng ngừa Cao San nói ra, bọn họ còn chụp hình để đe dọa.

Cao San nhìn Vương Thiệu Hoa vẻ mặt vô tội:

"Ngươi chung nhóm với chúng, nếu không phải bối cảnh nhà của ngươi cho chúng nó có tự tin thì sao chúng nó càng lúc càng không coi ai ra gì? Nếu nói ai hại ta thì ngươi là đầu sỏ gây nên!"

"Sau khi chuyện đó xảy ra, ta vốn muốn báo cảnh sát, nhưng chúng dùng hình chụp uy hiếp ta. Chúng còn nói trong tay giữ nhiều chứng cứ phạm pháp của ngươi, cha của ngươi dù chỉ vì ngươi cũng sẽ đè ép chuyện này xuống. Nhà chúng ta đều là dân chúng bình thường, sao có thể đấu với quan chức ủy viên thành phố?"

Vương Thiệu Hoa nói: "Cô nói bậy! Tôi chưa từng làm chuyện gì phạm pháp! Hơn nữa nhóm Trương Dương đều là anh em tốt của tôi, bọn họ sẽ không đối xử với tôi như vậy."

"A, thế hả?" Cao San cười nói: "Vậy ngươi có biết ba tên đó

trấn lột bạn học, vênh váo quậy phá trong trường học đều dùng tên của ngươi không?"

Ánh mắt Cao San nhìn Vương Thiệu Hoa vẫn âm u lạnh lẽo, dường như không muốn hòa giải và gỡ bỏ nguyền rủa.

Lệ Hoan ở bên cạnh nói một câu: "Cao San, hiện tại ngươi là quỷ hồn, một người rốt cuộc đã hại người hay chưa chắc ngươi có thể cảm giác được chứ?"

Mấy người nhà họ Vương nghe vậy ngẩn ra.

Lệ Hoan đang nói cho bọn họ, hiện tại dù Cao San biết cảnh ngộ mình gặp được không liên quan nhiều đến Vương Thiệu Hoa, nhưng cô ta vẫn quyết không bỏ qua cho gã.

Quả nhiên, Cao San cười to bảo: "Ta không cần biết, ta nhận định bọn họ là đồng bọn, bọn họ đều phải chết chung với ta. Ta bởi vì nguyền rủa bọn họ mà bị địa phủ trách phạt, ba người hoặc là bốn người, ta cảm thấy không có gì khác nhau, chẳng qua là ở trong địa ngục lâu hơn chút thôi."

Vương Thiệu Hoa thì thào: "Cô ta vốn không nên như vậy."

Cao San vốn là một cô gái kiên cường, dù bị 'khi dễ' nhưng cô ta có cha mẹ, còn có tương lai rất dài, cắn răng một cái xem như bị chó cắn là được, thời gian lâu thì mọi thứ sẽ trôi qua.

Nhưng Cao San không ngờ mình bị bệnh.

Bác sĩ nói bệnh của Cao San không chữa hết được, không còn bao nhiêu thời gian, chỉ có thể từng ngày chờ chết.

Tâm trạng của Cao San cũng nhanh chóng thay đổi.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì cô ta chưa làm chuyện xấu,

người bị hại như cô ta lại phải chết? Còn mấy người kia khi dễ cô ta lại sống vui vẻ nhởn nhơ?

Chương 121: Vô Đề

Nếu dù sao cũng phải chết, chẳng bằng kéo đám khốn nạn đó chết chung!

Cao San nhớ lại thứ áp đáy hòm của bà nội, cô ta mang theo thân thể bệnh tật tham gia buổi tiệc tốt nghiệp, dùng chu sa và máu của mình đã chuẩn bị sẵn cố ý để lại nguyền rủa trên nhật ký học sinh.

Sau đó Cao San an tâm đi bệnh viện chờ chết.

Nguyền rủa làm thân thể của cô ta suy sụp nhanh hơn.

Tốt nghiệp cấp 3 chưa qua nửa tháng Cao San đã chết, lúc chết trên mặt còn mang theo nụ cười mỉm thần bí.

Trong khi những người khác nhức đầu vì Cao San từ chối hòa giải.

Lệ Hoan bỗng cười híp mắt nói: “Ngươi muốn ôm mọi chuyện về mình sao?”

Cao San kích động nói: “Ngươi đang nói cái gì, đều là ta làm, sự nguyền rủa của ta đã giết mấy người!”

Cố Khanh và Thẩm Du cùng cười, xem ra chị Lệ Hoan đã tìm được người.

Lệ Hoan lắc ngón trỏ với Cao San: “Không không không, nguyền rủa của ngươi dù có hiệu quả nhất định, nhưng ngươi chưa tu luyện có hệ thống, một chốc rủa chết ba người, sắp đến người thứ bốn, ngươi cảm thấy có khả năng này sao?"

Trong lúc nói chuyện, phía cửa phòng, một người đàn ông vạm vỡ áp một người lớn tóc bạc phơ đi vào.

Cao San gọi người tóc bạc phơ kia là ‘mẹ’.

Hết hồn!

Trong tư liệu, mẹ của Cao San là bộ dạng người phụ nữ trung niên bình thường, mới cách vài hôm mà trông như bà già bảy, tám mươi tuổi, thấy sao đều là có vấn đề.

Người mẹ hiểu rõ con gái nhất, Cao San gặp chuyện, làm mẹ sao có thể không cảm giác được?

Sau khi Cao San bị bệnh, mẹ Cao phát hiện con gái luôn nửa đêm lén xem cuốn ‘phong kiến mê tín sót lại’ do mẹ của bà để lại, mấy ngày sau còn mang thân thể bệnh tật quyết tham gia buổi tiệc tốt nghiệp cấp 3, mẹ Cao biết ngay con gái muốn làm gì.

Mẹ Cao không ngăn cản, ngược lại sau khi con gái qua đời, bà phát hiện uy lực của nguyền rủa chỉ có thể khiến đối phương ăn không tốt ngủ không tốt tinh thần hoảng hốt, bà quyết định dùng sự sống của mình tăng mạnh hiệu quả nguyền rủa, khiến thân thể của bọn họ yếu dần từng ngày, sản sinh ảo giác gặp quỷ hoặc là muốn tự sát.

Lệ Hoan chỉ hướng mẹ Cao đã là gần đất xa trời, hỏi: “Ngươi muốn cứ tiếp tục như vậy sao? Nếu tiếp tục, chờ sau khi Vương Thiệu Hoa chết, tuổi thọ của mẹ ngươi cũng hết theo. Bà ta bởi vì thiêu đốt sự sống của mình tăng mạnh nguyền rủa phỏng chừng đến địa phủ sẽ bị phạt nặng. Ngươi cảm thấy thật sự muốn tiếp tục như thế sao?”

Cao San giãy giụa, muốn tránh thoát xiềng xích của quỷ sai

nhào về phía mẹ mình, mắt chảy ra giọt lệ đỏ thắm: “Mẹ! Mẹ! Sao mẹ làm vậy? Con chết rồi, mẹ làm như thế không đáng giá "

Mẹ Cao cũng xông lên, bà không ngờ mình còn được nhìn thấy con gái.

“San San, con về rồi? Con không chịu khổ chứ? Yên tâm đi San San, những kẻ khi dễ con, mẹ nhất định sẽ khiến bọn họ nhận được trừng phạt thích đáng."

Mẹ Cao đã thành bộ dạng này, lẽ nào muốn cho bà cứ tiếp tục như vậy, chờ sau khi Vương Thiệu Hoa chết, mẹ Cao cũng đi địa phủ nhận tội vì dùng thuật nguyền rủa hại người và từ bỏ mạng sống của mình?

Cao San điên cuồng lắc đầu: “Mẹ, đừng làm tiếp nữa, kẻ nên nhận được trừng phạt đã chết, cũng đã đủ. Mẹ hãy sống khỏe, kiếp sau chúng ta lại làm mẹ con.”

Cao San nhìn về phía ba người nhà họ Vương: “Ta có thể tự nguyện giải trừ nguyền rủa, nhưng các người phải đồng ý với ta một chuyện”

Sau khi đồng ý các việc như chăm sóc cha mẹ họ Cao tới già, mỗi năm đốt giấy cúng cho Cao San, cô ta rốt cuộc đồng ý giải trừ nguyền rủa.

Sau khi nguyền rủa cởi bỏ, Vương Thiệu Hoa còn bị âm khí xâm nhập, phải tĩnh dưỡng một thời gian mới khỏe lại.

Chờ khi đưa quỷ hồn của Cao San về địa phủ, gia đình họ Vương rối rít cảm ơn rồi rời đi.

Nhưng quỷ sai không đi, ngược lại đến trước mặt đám người Cố Khanh, nói với Lệ Hoan: “Tiểu Hoan Tử, lần trước đốt tiền giấy

ta sắp dùng hết rồi, đốt thêm cho ta đi?”

Nói về quan hệ giữa Lệ Hoan và quỷ sai này thì dính chút họ hàng.

Chương 122: Vô Đề

Quỷ sai là chú út của Lệ Hoan, ngày xưa trong nhà tưởng hắn đã sớm chết, từng có quan hệ thân thiết với cô ấy, không ngờ sau khi chú út qua đời được làm quỷ sai, lại liên hệ với cô ấy.

Lệ Hoan đã thói quen chú út cơ hồ mỗi tháng đều bỏ ra thời gian tìm đến nói bên dưới không đủ tiền tiêu, gật đầu nói: "Khi nào về sẽ chuẩn bị cho chú."

Chú út reo lên, lại lắp bắp nói: "Vậy nếu tiện thì đốt điện thoại Apple loại mới nhất cho chú được không?"

Chú út nói điện thoại Apple đương nhiên không phải loại di động giả trong tiệm hàng mã sau khi đốt cháy thì vẫn là giấy, mà là mua điện thoại Apple thật, dùng linh khí nuôi dưỡng sau đó đốt cho đối phương.

Lệ Hoan không biết nên nói cái gì: "Trong nhà mới đốt di động cho chú rồi mà?"

"Đó không phải mẫu mới nhất, ta dùng trước mặt đồng sự thì thật là mất mặt."

Chú út thấy Lệ Hoan không chịu thì bắt đầu khóc than mình đáng thương cỡ nào: "Ngẫm lại ta đường đường thiên tài huyền thuật, vì một phút bất cẩn đấu với lệ quỷ mà tuổi trẻ chết sớm. Khó khăn tìm được một công tác ở địa phủ, ta thảm quá! Nhớ năm xưa ta chỉ muốn kiếm công tác có ăn có uống ở địa phủ, ngẫu nhiên đến trần gian đi dạo, nào ngờ thi nhân viên công vụ làm quỷ sai mất hết hai mươi năm, ngày xưa ta cũng là học sinh giỏi vậy! Sau khi thi đậu nhân viên công vụ mới phát hiện thế giới đều biến đổi, ngay cả cháu gái nhỏ mà ta thương nhất cũng ghét bỏ chú của

nó”

Cố Khanh không kiềm được lén hỏi Thẩm Du: “Quỷ sai đều giống như vậy sao?”

Thẩm Du cũng là lần đầu tiên biết quan hệ giữa quỷ sai và Lệ Hoan, nghe vậy lúng túng nói: “Chắc không phải đâu.”

Trong lúc nói chuyện, quỷ sai chú út đã vòi vĩnh thành công Lệ Hoan đồng ý đốt cho điện thoại Apple đời mới nhất, lại đến gần hai cấp dưới của Lệ Hoan là Cố Khanh và Thẩm Du để quan sát một phen.

Chú út nhìn Cố Khanh, đây là người mới mà cháu gái vừa thu vào bộ môn? Tuổi còn nhỏ mà linh lực sung túc, kim quang công đức trên người rất sáng.

Cố Khanh cũng không rụt rè, kêu một tiếng tiền bối rồi đầy hứng thú nhìn đồ tây đen mà chú út mặc: “Xin hỏi, đây là đồng phục của các người hả?”

Chú út sửa sang lại cổ áo, đỏng đảnh nói: “Đúng rồi, đây là đồng phục tốt nhất, có công năng phòng ngự rất tốt, tuyệt lắm đúng không?”

“Vậy sao lần trước ta nhìn thấy quỷ sai mặc đồ hơi khác với chú?” Cố Khanh nhớ bóng dáng lúc trước dẫn Vương Thanh Thanh đi, đưa ra nghi vấn của mình.

Chú út nghe xong lộ vẻ mặt hâm mộ: “Chắc là ngươi nhìn thấy cấp trên của chúng ta, không biết là Hắc Bạch Vô Thường, hay là Đầu Trâu mặt Ngựa, hoặc là Âm Dương Tuần Tra Sử.”

Chú út siêu hâm mộ, hắn ở trong địa phủ lâu như vậy, đã làm nhân viên công vụ nhưng còn chưa được gặp những đại nhân vật

lớn này.

Cố Khanh không biết quỷ sai chú út hâm mộ cô được gặp ‘đại nhân vật’ một lần, vẫn đang hỏi thăm cụ thể về địa phủ.

Trong khi xã hội hiện đại phát triển thì địa phủ cũng không có lạc hậu, nhìn đồng phục của chú út là đồ tây liền biết. Nhưng bởi vì hai giới âm dương bị ngăn cách, bình thường quỷ thần càng ưa sử dụng pháp thuật, cho nên một ít trang bị hiện đại hóa bị phổ cập khá chậm.

Bởi vì quỷ sai không thể ở lâu trên dương gian, sau khi vòi vĩnh Lệ Hoan mua cho mình bún ốc cỡ lớn, nhấn mạnh đừng quên đốt tiền giấy và điện thoại, chú út quay về làm việc.

Làm quỷ sai thường nhận nhiệm vụ tiếp dẫn quỷ hồn, có thể nói là hai mươi bốn tiếng đều có việc làm.

Lệ Hoan hỏi Cố Khanh và Thẩm Du đã dùng bao nhiêu lá bùa, đồ cúng, tính toán báo cáo bao nhiêu phí dịch vụ với bên trên, sau đó đuổi Cố Khanh và Thẩm Du đi về.

Chuyện trợ giúp Vương Thiệu Hoa giải quyết nguyền rủa có thể nói là tốn sức mà chẳng được lợi.

Vương Thiệu Hoa vốn không có công đức, sau khi giúp gã, nếu về sau gã làm ác sinh ra nợ nghiệt cũng sẽ ảnh hưởng tu hành của Cố Khanh và Lệ Hoan, may mà trải qua chuyện này, cha Vương cũng biết cứ để mặc con trai tiếp tục như vậy chắc chắn không được, định đưa gã vào quân đội mài giũa lại, hy vọng sinh hoạt trong quân đội có thể mang đến thay đổi khác cho gã.

Chương 123: Vô Đề

Còn về Cao San và mẹ của cô ta, tuy rằng giải trừ nguyền rủa, giảm bớt đôi chút tội nghiệt nguyền rủa người khác của Cao San, cũng giúp mẹ Cao sống lâu mười mấy năm, nhưng bọn họ cũng chỉ là người bình thường, còn làm ra chuyện nguyền rủa như vậy, cho nên không thể lấy được công đức.

Thiếu công đức thì chỉ có thể bồi thường bằng vật chất.

Lệ Hoan dựa vào chuyện này lấy phí cảm tạ từ cha mẹ Vương, còn lấy tiền thưởng từ cục cảnh sát. Cố Khanh và Thẩm Du đều được chia phần.

Sau khi về ký túc xá, Cố Khanh nghe giọng còi tàu của Hách Viện Viện tuyên bố tin bom tấn mà cô ấy nghe ngóng được.

"Đỗ Hiểu đạo diễn Đỗ đó, mấy cậu từng nghe rồi đúng không? Là người quay bộ phim truyền hình Như Nguyệt Truyền Kỳ, sau khi chiếu liền hot, liên tục chiếu lại trên TV."

Hách Viện Viện nói: "Đạo diễn lớn đó đang công khai tuyển người bên đại học Truyền Thông, nói là muốn quay bộ phim mới."

"Phim truyền hình bây giờ được bao nhiêu bộ đáng xem? Coi xong đều không kiềm được ngứa mỏ muốn càu nhàu thôi."

Trần Nhất Khả vọc điện thoại, tỏ vẻ đọc sách tự tưởng tượng còn vui hơn: "Nhưng Như Nguyệt Truyền Kỳ xem như quay nghiêm chỉnh, hồi nghỉ hè bị mẹ với bà nội kéo tôi xem một lần."

"Người ta là đạo diễn lớn, có bao nhiêu diễn viên nguyện ý diễn phim của ông ấy, sao đặc biệt chạy đến đây tuyển diễn viên?"

Thẩm Thần biểu thị hoài nghi, tin tức này rốt cuộc có đáng tin không.

Hách Viện Viện phất tay, nói: “Là thật, một người bạn tốt trong đại học Truyền Thông báo tin trực tiếp cho tôi mà.”

“Nghe đâu là Đỗ Hiểu đạo diễn Đỗ nhìn trúng một cuốn tiểu thuyết tiên hiệp, muốn cải biên thành phim truyền hình, nghìn dặm xa xôi chạy đến nơi này tìm tác giả bàn việc ký hợp đồng, xong rồi định quay về sắp xếp tuyển diễn viên, không ngờ đạo diễn đột nhiên tuyên bố tổ chức tuyển ngay trong trường, tìm người mới. Cụ thể là nguyên nhân gì thì hiện tại chưa tiết lộ.”

Cố Khanh nghĩ đến Nam Nguyên, khí vận của cô ấy đang dần phục hồi, không chừng sẽ được chọn trúng rồi một lần là nổi tiếng.

“Nếu chọn trong đại học Truyền Thông ở kế bên, nếu không chọn trúng hoa khôi trường Nam Nguyên thì đạo diễn Đỗ bị mù rồi.”

Không chỉ có một mình Cố Khanh nghĩ như vậy, Hách Viện Viện cũng nhớ đến lậu thất minh quyên Nam Nguyên đẹp chói mắt.

À, hiện tại thì không gọi là lậu thất minh quyên nữa.

Trịnh Diên Khánh dùng phương pháp huyền học khiến cha của Nam Nguyên bị phá sản, bản thân ông ta tuy không cắn nuốt khí vận của Nam Minh nhưng cũng tính là một ông chủ nhỏ.

Hiện tại Trịnh Diên Khánh bị bắt, chuyện giết vợ hại người dính líu đến nhân tố huyền học không thể công bố ra, nhưng chính phủ vẫn cho nhà Nam Nguyên bồi thường, đó là một phần gia sản của Trịnh Diên Khánh.

Số gia sản còn lại thì Trịnh Diên Khánh không cha không mẹ, sau khi vợ chết cũng không có con, đương nhiên là sung công.

Nghe Hách Viện Viện nói chắc chắn như thế, nhớ lại sắc đẹp của Nam Nguyên vừa xuất hiện đã khiến người bên cạnh đều trở thành phông nền, cũng cảm thấy với nhan sắc đó mà xuất hiện trong phim truyền hình thì sẽ đẹp cỡ nào, đều gật đầu đồng ý với ý kiến của Hách Viện Viện.

Hiển nhiên mắt của đạo diễn Đỗ không mù.

Tuy địa điểm tuyển diễn viên là ở đại học Truyền Thông, nhưng đạo diễn Đỗ cũng không hạn chế người khác lại đây báo danh.

Sau mấy vòng sàng chọn, Nam Nguyên nương sắc đẹp kinh người được chọn, nhận nhân vật nữ thứ ba.

Ngày tháng trôi qua bình yên trong khi Cố Khanh đi thư viện nghe giáo sư Mễ kể chuyện, ngẫu nhiên cùng thầy Khổng Phương tâm sự xem bói, lại tham thảo với phương trượng Từ Vân tiến trình phục hồi bùa khuyết.

Hiện giờ Cố Khanh đã thói quen nhìn thấy một thế giới sặc sỡ nhiều màu, dù ngẫu nhiên gặp nữ quỷ mặc áo đỏ nhảy từ sân thượng xuống, nhìn thấy quỷ treo cổ dưới tầng hầm đỗ xe bay tới bay lui tự chơi với mình, nếu đối phương không kiếm chuyện với Cố Khanh thì cô cũng có thể xem như không nhìn thấy.

Những kẻ tự sát này dùng cách tự sát kết thúc mạng sống của mình trong khi chưa hết dương thọ, bọn họ mỗi ngày phải chịu thống khổ lúc mình tự sát cho đến khi hết dương thọ, mới được siêu độ, đi vào địa phủ.

Chương 124: Vô Đề

Cố Khanh từng nghĩ rằng nếu giúp bọn họ thì có ích cho việc tu luyện công đức không? Nhưng khi Cố Khanh đến gần nữ quỷ áo đỏ, sát khí trên người đối phương kích phát công năng tự bảo hộ của sách ngọc.

Không nói một câu nào, mắt của nữ quỷ áo đỏ từ màu đen biến thành màu đỏ máu.

Đây là chiều hướng hoàn toàn không cho người ta cơ hội nói chuyện.

Còn quỷ treo cổ cũng là tình huống tương tự, không đến gần thì không sao, vừa lại gần sẽ mở ra mô thức nổi khùng.

Cố Khanh từng hỏi bóng gió thầy Khổng Phương, nhưng sau khi ông nghe xong thì trong mắt đầy hoang mang.

Cũng đúng, thầy Khổng Phương tới trường học chưa được vài năm, sát khí trên người hai con quỷ này thoạt nhìn đã mười mấy hai mươi năm, thầy Khổng Phương không biết cũng là bình thường.

Cố Khanh lại tìm cơ hội hỏi giáo sư Mễ trong thư viện, ông tỏ vẻ hai con quỷ đó tuy là tự sát nhưng trong lòng có chấp niệm mãnh liệt.

Tuy bị văn khí của trường học áp chế, khiến bọn họ có thể bảo trì thần trí thanh minh, không có làm ra chuyện tìm kẻ chết thay, nhưng trạng thái hiện tại của họ cũng tương đương nguy hiểm.

“Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mới sẽ tự sát chứ?”

Về câu hỏi này, giáo sư Mễ tỏ vẻ trình độ hiện tại của Cố Khanh không đủ, biết cũng vô ích, chờ khi nào trình độ của cô cao rồi mới thử xem có thể giải quyết hai con quỷ kia không.

Cố Khanh đương nhiên không ngốc.

Quỷ dữ dằn như vậy, Cố Khanh tỏ vẻ cô không giải quyết được, tạm thời xem như không nhìn thấy vậy.

Không lâu sau, Nam Nguyên đã xuất phát đi thành phố điện ảnh để quay phim đột nhiên gọi điện thoại cho Cố Khanh.

“Cố Khanh, tôi cảm thấy đoàn phim của chúng tôi có gì đó lạ lắm.” Nam Nguyên ở trong căn phòng được đoàn phim phân phối cho, âm thanh hơi hoảng hốt lo sợ.

"Chuyện gì? Cậu bình tĩnh chút, nói từ đầu, nói thật rõ ràng.” Giọng nói của Cố Khanh bình thản nhưng có sức mạnh trấn an lòng người.

Cố Khanh cũng cảm thấy kỳ lạ, Nam Nguyên đi quay phim truyền hình của đạo diễn Đỗ Hiểu mà, sao có gì bất trắc được?

Hơn nữa Nam Nguyên có mang bùa hộ mệnh trừ bỏ xui xẻo mà phương trượng Từ Vân tặng cho, dù có chuyện gì cũng sẽ không tìm đến cô ấy.

Nam Nguyên nghe Cố Khanh trấn an thì lòng bình ổn lại, giọng nói cũng vững vàng hơn.

Chuyện này phải nói từ đầu.

Khoảng thời gian trước đạo diễn Đỗ đến đại học Truyền Thông công khai chọn diễn viên cho phim tiên hiệp mới của mình.

Nam Nguyên dựa vào vẻ ngoài và kỹ thuật diễn tạm được dễ dàng trở thành nhân vật nữ số ba, một nữ tiên bề ngoài xinh đẹp, tính cách trong trẻo lạnh lùng, trong lòng chỉ có đại đạo, cuối cùng vì cứu thiên hạ mà hy sinh chính mình.

Lúc ấy trừ nhân vật nữ số ba của Nam Nguyên ra, hoa sen trắng Lưu Di cùng phòng với cô ấy được lĩnh một vai phụ, không nghe nói trong đại học Truyền Thông có người nào khác lĩnh nhân vật quan trọng gì.

Nhưng khi chính thức quay phim, Nam Nguyên đến đoàn phim mới phát hiện Lưu Di đã bị thay vai.

Người thay vị trí của Lưu Di là một cô gái khác cùng phòng với Nam Nguyên, chị em giả tạo của Lưu Di, Trương Mộng Hinh.

Đương nhiên, chúng ta tạm không bàn sâu về Trương Mộng Hinh dùng phương pháp gì thay thế Lưu Di, từ khi chính thức quay phim thì Trương Mộng Hinh thật sự có gì đó không ổn.

Trương Mộng Hinh thay thế Lưu Di nhận lấy vai nhỏ, chỉ lộ mặt trong nội dung hai, ba tập, nhân vật phụ thì không cần quay tỉ mỉ như nhân vật chính.

Bắt đầu quay màn thứ nhất, Trương Mộng Hinh xảy ra vấn đề.

Biểu diễn ổn, còn chưa thốt ra lời kịch Trương Mộng Hinh đã ôm ngực la đau.

Nam Nguyên biết trái tim của Trương Mộng Hinh không có vấn đề gì, lúc trước trường học kiểm tra tố chất thân thể chạy tám trăm mét, Trương Mộng Hinh từng cảm khái sao mình không mắc bệnh tim hay hen suyễn, có thể khiến bệnh viện ghi giấy chứng minh miễn chạy rồi.

Mọi người vốn cho rằng Trương Mộng Hinh chẳng qua là không chuẩn bị tốt, lấy cớ để không bị đạo diễn mắng.

Nhưng không ngờ qua một hồi lâu Trương Mộng Hinh vẫn ôm ngực, trán toát mồ hôi lạnh, mọi người mới cảm thấy không ổn.

Trương Mộng Hinh đau đến mức sắc mặt tái nhợt, vã mồ hôi lạnh, bị đưa vào bệnh viện kiểm tra, bác sĩ kiểm tra một lần cho kết luận là Trương Mộng Hinh không bị gì cả.

Trương Mộng Hinh nghe xong ngây người.

Chương 125: Vô Đề

Cô ta thật sự bị đau ngực, sao có thể không mắc bệnh gì được? Trương Mộng Hinh không tin, lại khám một lần, vẫn không có gì.

Người trong đoàn phim nhìn Trương Mộng Hinh với ánh mắt khác: Cô gái này giỏi ghê, diễn bị bệnh giống y như thật, mỗi tội không dùng vào việc chính đáng.

Trương Mộng Hinh bị hiểu lầm 'có kỹ thuật diễn' nhưng tâm tư không thuần khiết buộc phải cúi đầu xin lỗi mọi người.

Nhưng chuyện của Trương Mộng Hinh vẫn chưa xong.

Từ sau lần bị đau ngực, mỗi khi đến lượt Trương Mộng Hinh quay phim luôn sẽ xuất hiện một ít vấn đề, khiến cô ta phải nhiều lần quay lại. Nào là lỡ vấp té, đau đầu, lắp bắp, khiến đạo diễn Đỗ từ sắc mặt bình thường trở nên ngày càng đen.

Trừ Trương Mộng Hinh ra, Nam Nguyên cảm thấy nam chính cũng là lạ.

Nam chính của bộ phim tiên hiệp này là mời một diễn viên nam nổi tiếng, ngôi sao nhỏ tuổi ra nghề, bình thường ít khi gây chú ý, là diễn viên dựa vào kỹ thuật diễn mà thắng.

Tống An Nhiên rất giỏi kết bạn, toàn đoàn phim trên đến đạo diễn, biên kịch, dưới đến diễn viên quần chúng, trợ lý, anh ta đều có thể bắt chuyện, bao gồm Nam Nguyên bình thường hơi lạnh nhạt xa cách thì anh ta cũng sẽ thường nói chuyện phiếm đùa giỡn.

Nhưng sau vài ngày hoàn thành màn ảnh xuất sắc, một ngày nọ Tống An Nhiên đột nhiên thay đổi.

Trở nên có chút táo bạo, không thích nói chuyện, không thể nhập diễn, khi thảo luận với đạo diễn thì vài lần suýt cãi nhau.

Rõ ràng lúc trước Tống An Nhiên diễn một lần là đạt, thái độ rất khiêm tốn với người khác.

Nam Nguyên vốn cho rằng diễn viên là thế, đôi khi tính cách thay đổi nắng mưa.

Nhưng mấy ngày hôm trước, buổi tối Nam Nguyên thức dậy đi vệ sinh bỗng thấy có một bóng người đi qua cửa sổ bên ngoài, rõ ràng là nam chính Tống An Nhiên.

Tống An Nhiên lúc ấy sắc mặt trắng bệch, mắt trân trân nhìn đằng trước, thoáng chốc lướt qua.

Hôm sau khi Nam Nguyên hỏi thì vẻ mặt Tống An Nhiên mờ mịt tỏ vẻ mình ngủ cả đêm, chưa từng đi ra ngoài.

Nhưng trừ Nam Nguyên thì trong đoàn phim có một cô gái làm trợ lý cũng nói buổi tối nhìn thấy Tống An Nhiên biểu cảm rất kỳ lạ đi qua, trông hơi giống cương thi.

Tống An Nhiên thường ngày tốt tính bị lời nói của Nam Nguyên và trợ lý nhỏ dọa, sắc mặt tái nhợt: “Không lẽ tôi bị bệnh gì? Chẳng lẽ mộng du?”

Tống An Nhiên nghĩ vậy liền gọi điện thoại cho người quản lý của mình, kêu lại đây ngay.

Người đại diện của Tống An Nhiên cũng là anh họ, sau khi nhận được điện thoại, nghe nói em họ xảy ra chuyện liền chạy tới.

Sau khi đến đoàn phim, anh họ người đại diện nghe em họ Tống An Nhiên hỏi: “Anh họ, khoảng thời gian trước em làm kiểm

tra sức khoẻ, thân thể không có vấn đề gì chứ?”

Vẻ mặt anh họ người đại diện mờ mịt đáp: “Có vấn đề gì đâu, trừ hơi mệt nhọc ra thì hết thảy bình thường."

Tống An Nhiên hỏi tiếp: “Vậy anh họ, bình thường khi ngủ em có ngẫu nhiên nghiến răng hoặc mộng du gì không?”

Anh họ người đại diện gãi đầu nói: “Không, ngáy thì khá to, rốt cuộc em muốn hỏi cái gì?”

Khuôn mặt dễ thân của Tống An Nhiên trở nên cứng ngắc.

Thôi, biết không thể hỏi ra chuyện gì từ anh họ, Tống An Nhiên kể chuyện Nam Nguyên và trợ lý nhỏ đêm khuya thấy anh ta lang thang bên ngoài. Anh họ sốt ruột muốn dẫn Tống An Nhiên đi bệnh viện làm kiểm tra ngay.

Mấy ngày này, chưa có kết quả kiểm tra sức khỏe của Tống An Nhiên, nhưng tinh thần thì càng lúc càng kém.

Trước kia Nam Nguyên không rõ mấy chuyện này, bây giờ đặc biệt mẫn cảm với chuyện liên quan huyền học, cô ấy cảm thấy chuyện của Trương Mộng Hinh hay Tống An Nhiên chắc chắn có liên quan với huyền học.

Sau khi Cố Khanh nghe xong cũng hoài nghi đôi mắt xem khí vận của mình bị trục trặc.

Rõ ràng khí vận của Nam Nguyên dần tốt lên mà sao đi đoàn phim đóng phim còn sẽ gặp gỡ những chuyện linh dị này?!

Dưới thỉnh cầu của Nam Nguyên, Cố Khanh đồng ý lấy danh nghĩa đến thăm, tiện thể nhìn xem đoàn phim rốt cuộc ra vấn đề gì.

Cố Khanh đến đoàn phim, đầu tiên là gặp nam chính Tống An Nhiên.

Đối phương cũng không biết Cố Khanh là người nào.

Chương 126: Vô Đề

Nam Nguyên kéo Cố Khanh, giới thiệu: “Anh Tống, đây là bạn của tôi, Cố Khanh, cố ý đến đoàn phim thăm tôi.”

“À, là bạn của Nam Nguyên hả. Xin chào, tôi là Tống An Nhiên.” Tính khí của Tống An Nhiên đúng như Nam Nguyên nói, rất khiêm hòa.

Tinh thần của Tống An Nhiên rất kém, mỗi ngày cần tập trung tinh thần khi quay, vừa quay xong thì toàn thân mệt mỏi vô cùng.

Cố Khanh ở một bên xem quá trình quay phim của Tống An Nhiên, lập tức phát hiện vấn đề của anh ta.

Dưới ánh sáng mặt trời, Tống An Nhiên ở trong mắt Cố Khanh thì mơ hồ như có một cái bóng chồng lên.

Chờ Tống An Nhiên quay xong một cảnh, mệt mỏi ngồi trên ghế bên cạnh nghỉ ngơi thì Cố Khanh lại gần.

Cố Khanh đưa một lá bùa đã gấp cho Tống An Nhiên, nói: “Nếu anh Tống gần đây thân thể khó chịu thì tôi tặng cho anh một lá bùa nhé? Mang bên người, bảo đảm có bùa là hết bệnh.”

Tống An Nhiên bật cười: “Chẳng phải cô là bạn của Nam Nguyên à? Vậy chắc là sinh viên, sao còn làm mấy chuyện phong kiến mê tín này?”

Trong miệng nói như vậy, nhưng Tống An Nhiên lại ma xui quỷ khiến nhận lấy lá bùa Cố Khanh đưa qua.

Trong nháy mắt đó, Tống An Nhiên cảm thấy trạng thái ngơ

ngẩn mấy ngày nay thoáng chốc tốt lên rất nhiều, đầu óc tỉnh táo, lòng yên ổn.

Tống An Nhiên ngạc nhiên nhìn lá bùa trong tay, định quay đầu hỏi thăm Cố Khanh, lại phát hiện cô gái vừa rồi còn đứng ở bên cạnh đã không thấy bóng dáng.

“An nhiên, cảnh tiếp theo đến lượt cậu.”

Đạo diễn đang kêu người, Tống An Nhiên nhét bùa vào áo, nghĩ rằng tìm được cơ hội nhất định phải hỏi cho rõ.

Chuyện của Tống An Nhiên dễ giải quyết, một lá bùa là xong.

Nhưng khi nhìn Trương Mộng Hinh, người mà Nam Nguyên nói cũng có vấn đề thì Cố Khanh cau mày.

Trên người Trương Mộng Hinh dường như cũng là một loại nguyền rủa?

Cố Khanh nhìn bên cạnh Trương Mộng Hinh đứng Lưu Di nở nụ cười rụt rè như hoa sen trắng, người bị thay nhân vật. Hôm nay Lưu Di cũng đến thăm, thăm Trương Mộng Hinh.

Lưu Di ở bên cạnh khen ngợi Trương Mộng Hinh, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng vì chuyện đổi nhân vật, vẫn xem Trương Mộng Hinh là người bạn tốt nhất của mình.

Nhưng Cố Khanh nhìn thấy dưới khuôn mặt như Thánh Mẫu hoa sen trắng đó, trong túi xách cô ta cầm dường như là ngọn nguồn nguyền rủa khiến Trương Mộng Hinh liên tiếp gặp trục trặc.

Thân là nhân viên công vụ có nhiều chỗ tốt, ưu điểm lớn nhất là khi bạn muốn điều tra sự tình gì thì mỗi bộ môn ở phía trước đều sẽ bật đèn xanh cho bạn.

Cố Khanh chẳng qua báo với Lệ Hoan nhìn thấy một số nguyền rủa cỡ nhỏ, nhờ đối phương điều tra giúp, cô lập tức biết tình huống đại khái gần đây của Trương Mộng Hinh và Lưu Di.

Tình huống của Lưu Di không có gì lạ thường, trừ hơi hoa sen trắng chút, trên người không có chút xíu linh lực.

Nhưng tư liệu ghi rằng Trương Mộng Hinh cướp nhân vật của Lưu Di từ đó bị xui xẻo. Khoảng thời gian trước, một chị họ của Lưu Di lúc đi làm có kết thù với một cô gái, dường như đối phương cũng đột nhiên gặp xui triền miên.

Sau khi biết đại khái, Cố Khanh nói Nam Nguyên nghe, thừa dịp Lưu Di rời đi thì tranh thủ tìm đến Trương Mộng Hinh.

Trương Mộng Hinh không nhận biết Cố Khanh, nhưng biết cô đến thăm Nam Nguyên, thấy Cố Khanh đến gần mình thì nhíu mày hỏi: “Cô có chuyện gì?"

Cố Khanh cười cười, hỏi: “Gần đây có phải thân thể của cô chỗ nào cũng khó chịu, còn thường gặp xui không?”

Trương Mộng Hinh nhíu chặt chân mày, ngữ khí trở nên hằn học: “Là Nam Nguyên nói? Cô lại đây cười nhạo tôi hả?”

Trương Mộng Hinh cũng mơ hồ cảm thấy có chút không đúng. Từ khi đoàn phim bắt đầu quay thì Trương Mộng Hinh khó chịu toàn thân, lúc quay phim càng nặng hơn, thường xuyên bị đạo diễn mắng, quả thực xui xẻo hết mức! Hiện tại một người bạn của Nam Nguyên không biết từ đâu chui ra cố ý đến xem trò cười của cô ta, Trương Mộng Hinh không kiềm nén được cơn giận trong lòng.

Cố Khanh lắc đầu, thở dài nói: “Tôi và cô vốn không quen, rảnh đâu đến xem trò cười của cô. Còn cô thì gắng suy nghĩ nhiều

vào mình đã đắc tội với ai, đừng để hoa ăn thịt người theo bên cạnh mà không hay biết gì.”

Chương 127: Vô Đề

Trương Mộng Hinh nghe vậy chân mày nhích nhẹ, đoán được cái gì, cô ta nhìn về hướng Cố Khanh: “Cô biết trên người tôi rốt cuộc ra vấn đề gì?"

Cố Khanh nhìn Trương Mộng Hinh: “Cô nhìn thứ trong túi xách của bạn mình liền rõ.”

Cố Khanh nói xong bước đi tìm Nam Nguyên.

Nguyền rủa cỡ nhỏ như vậy không tổn thương mạng người, nhưng có thể khiến đối tượng bị chỉ định gặp xui, cho dù báo án cũng không có chứng cứ cụ thể. Cộng thêm Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị thường chỉ phụ trách sự kiện linh dị có ảnh hưởng lớn, đối với nguyền rủa quy mô nhỏ sẽ không hại mạng người như vậy nếu gặp thì chỉ ngăn lại.

Nhưng Cố Khanh đoán Lưu Di và chị họ của cô ta nếu đều dùng thứ nguyền rủa hại người, vậy mấy thứ kia đến từ đâu?

Cố Khanh cảm giác sự tình trong này không đơn giản như mặt ngoài.

Cố Khanh tìm được Nam Nguyên, hai người trò chuyện vài câu, cô nói cảm giác của Nam Nguyên là đúng, Trương Mộng Hinh hay Tống An Nhiên xác thực đều có chút không đúng, nhưng

"Hai người này đều là bởi vì ân oán cá nhân, chắc sẽ không ảnh hưởng đến người khác.”

Cố Khanh đang nói thì bên ngoài đã ồn ào.

Nhìn ra ngoài, hai chị em giả tạo Trương Mộng Hinh và Lưu Di đã đánh nhau, túm tóc nhéo tai, đá đấm cắn người, hai cô gái đẹp chớp mắt thành hai bà tám.

Bên cạnh là đồ vật trong túi xách của Lưu Di rơi vãi ra.

Xung quanh là một đám xem náo nhiệt, ai cũng không có tiến lên phía trước khuyên can.

Hai người trở mặt cũng nằm trong dự đoán của Cố Khanh, dù sao trước đó cô tìm đến Trương Mộng Hinh nói lời kia là muốn mượn cơ hội khiến hai người cãi nhau, tiện thể điều tra vật phẩm nguyền rủa của Lưu Di là lấy từ đâu ra.

Nhưng Cố Khanh không ngờ hai người sẽ đánh nhau tại đây.

Thật ra Trương Mộng Hinh đã sớm hoài nghi.

Lưu Di giống như đóa sen trắng, nhưng không ngốc chút nào, Trương Mộng Hinh trắng trợn cướp nhân vật của cô ta vậy mà vẫn không chút khúc mắc làm bạn với Trương Mộng Hinh, trong này khẳng định là có vấn đề!

Trong khoảng thời gian ở đoàn phim trải qua những chuyện đó, đương nhiên Trương Mộng Hinh cũng hoài nghi Lưu Di, nhưng Trương Mộng Hinh toàn gặp chuyện ngoài ý muốn, lúc bình thường ăn uống đều rất cẩn thận dùng thứ mình mua, khiến cô ta trong một chốc không tìm được chứng cứ.

Nhưng hôm nay Cố Khanh chỉ rõ vị trí là túi xách của Lưu Di, Trương Mộng Hinh liền mượn cơ hội lục túi luôn.

Cái khác đều rất bình thường, đồ trang điểm, gương, ví tiền, chìa khóa, nhưng bên trong cư nhiên còn có một con búp bê cổ xưa kỳ lạ.

Búp bê này không phải loại bằng bông hay búp bê Barbie mà các thiếu nữ thích, nó là búp bê hình người làm bằng vải bông màu trắng, trên đó vẽ ký hiệu màu đỏ, nhìn đã thấy kỳ dị.

Khiến Trương Mộng Hinh hết hồn là vị trí trái tim của búp bê ghim một cây kim!

Trương Mộng Hinh nhớ đến những ngày qua trái tim thường đau nhói, mắt cô ta tròn xoe.

Mặt sau búp bê có khóa kéo, có thể mở ra.

Trương Mộng Hinh mở búp bê ra, khi thấy thứ nằm bên trong thì ớn lạnh.

Trừ bông gòn làm búp bê phồng lên, có mấy sợi tóc, màu hạt dẻ giống như tóc của Trương Mộng Hinh. Mấy mảnh móng tay bị cắt xuống, Trương Mộng Hinh nhớ mấy ngày hôm trước dường như có cắt móng tay. Cuối cùng là một tờ giấy viết tên của cô ta.

Trương Mộng Hinh đã rõ, Lưu Di lén nguyền rủa mình?!

Trương Mộng Hinh đang định cầm búp bê đi tìm Lưu Di chất vấn thì vừa lúc người này trở về.

Lưu Di trở về liền thấy thứ trong tay Trương Mộng Hinh, thấy mặt Trương Mộng Hinh xanh mét, ánh mắt sáng rực nhìn chính mình, cả người Lưu Di run rẩy, nuốt nước miếng, mở miệng nói: “Mộng Hinh, cậu cậu nghe tôi nói đã”

Trương Mộng Hinh cười nhạt một tiếng: “Giải thích? Giải thích cái gì? Giải thích tại sao trong túi xách của mày có thứ nguyền rủa người, hơn nữa người bị nguyền rủa là tao sao?!”

Trương Mộng Hinh đã tức điên.

Cô ta luôn khinh thường ba cô gái cùng phòng ngủ với mình.

Trần Hiểu Hiểu bởi vì sự kiện cầm dao bị thương người khác mà ngồi tù.

Chương 128: Vô Đề

Nam Nguyên được nhân vật nữ số ba, hiện tại mạnh hơn cô ta nên Trương Mộng Hinh không dám đắc tội.

Còn Lưu Di từng bị cô ta lén cướp bạn trai, hiện tại lại bị cướp nhân vật, giờ thì quá ghê gớm, mặt ngoài vờ là chị em, sau lưng thì nguyền rủa cô ta?!

Trương Mộng Hinh nhào lên đánh Lưu Di, con gái đánh nhau thì móng tay và răng mới là vũ khí mạnh mẽ nhất. Trong khi hai người bứt tóc cắn nhau thường phát ra tiếng kêu hấp dẫn người xung quanh bu lại.

Nhưng so với Trương Mộng Hinh, Lưu Di thiết lập tính cách hoa sen trắng rõ ràng sức khỏe không bằng, đánh với Trương Mộng Hinh vài phút thì bắt đầu bị đè đầu đánh.

Lưu Di ăn đau, đầu tiên là chửi ầm lên:

“Đúng đấy, là tao nguyền rủa mày xui xẻo! Mày không ngẫm lại xem, nếu không phải mày cướp nhân vật của tao trước thì tao sẽ đối xử với mày như thế sao?”

“Chỉ biết lén lút giở trò vặt, lúc trước mày không giữ được bạn trai Chu Châu, bây giờ nhân vật này dù tao không cướp thì mày cũng không giữ được!” Trương Mộng Hinh túm một dúm tóc của Lưu Di, không chút nương tay.

Lưu Di bị đánh đau, biết chính mình đánh không lại thì bắt đầu van xin:

“Đủ rồi, đừng đánh nữa, lúc ấy tao cũng không ngờ cái này là

hàng thật!”

“Tao hơi tức giận vì bị cướp nhân vật, vừa lúc chị họ giới thiệu một trang web cho tao, nói là trên đó bán búp bê nguyền rủa rất linh nghiệm, tao mới mua một con”

Lưu Di nói sự thật, thời nay có ai chưa từng rủa thầm người mình ghét chứ? Chẳng qua Lưu Di không ngờ chị họ đề cử trang web, cô ta mua búp bê nguyền rủa về thử mà nó linh thật.

Lần đầu tiên thành công khiến Trương Mộng Hinh trong lúc quay phim bởi vì kim đâm ngay vị trí trái tim mà không thể quay tiếp, Lưu Di nếm ngon ngọt rồi không quay về được nữa, cô ta cố ý ở bên cạnh Trương Mộng Hinh vì có thể tùy thời tùy chỗ nhìn đối phương xấu mặt.

Cố Khanh đứng một bên xem bắt lấy trọng điểm, thứ đồ chơi này cư nhiên bán trên mạng?!

Vẻ mặt của Cố Khanh trở nên nghiêm túc.

Nếu ai đều có thể mua trên mạng thì chuyện này nghiêm trọng rồi, lỡ có nhiều người mua, gai mắt ai là nguyền rủa người đó thì xã hội này sẽ loạn mất.

Phó đạo diễn có mặt ở hiện trường rốt cuộc đi tới xua tan đoàn người, Cố Khanh tìm được Lưu Di muốn trốn đi, ép hỏi địa chỉ trang web bán búp bê nguyền rủa.

Bên Trương Mộng Hinh, đã tìm được búp bê nguyền rủa thì cô ta chỉ cần lấy lại tóc, móng tay, tờ giấy viết tên mình thì sẽ không sao.

Trong cầu thang bên ngoài đoàn phim, Cố Khanh chặn lại Lưu Di.

Lưu Di bị ép hỏi, ban đầu không chịu nói: “Cô không có quyền lợi ngăn tôi lại, nếu cô còn không cho tôi đi thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

Cố Khanh không để ý tới Lưu Di uy hiếp, lấy điện thoại ra khỏi túi, nhấn số 110.

“Tôi không sợ, báo cảnh sát đi, tôi không làm gì cô Lưu cả. Nhưng chuyện vừa rồi trong đoàn phim, nếu bị điều tra, dù cảnh sát không tra ra cái gì thì phỏng chừng thanh danh của cô Lưu mất hết. Bạn cùng phòng độc ác mua búp bê nguyền rủa để làm gì? Cô cảm thấy tiêu đề này thế nào? Trùng hợp là tôi có quen vài cảnh sát, có cần tôi tuyên truyền tin tức giùm cô không?”

Lưu Di hung tợn nhìn chằm chằm Cố Khanh, cuối cùng thở hắt ra, lấy giấy bút từ trong túi xách để đồ lộn xộn ra, viết xuống đường liên kết rồi đưa cho Cố Khanh, thế này mới được cho đi.

Sau khi Lưu Di rời đi.

Cố Khanh lập tức gọi điện thoại cho Lệ Hoan, nói chuyện về trang web.

Lệ Hoan vốn cho rằng chỉ là nguyền rủa vặt vãnh phạm vi nhỏ, chẳng đáng gì, nghe Cố Khanh nói trên mạng có trang web bán búp bê nguyền rủa mới bắt đầu xem trọng.

Ghi lại đường liên kết mà Cố Khanh báo cho, Lệ Hoan đi ra văn phòng, tìm cấp dưới giỏi về máy vi tính, Đổng Diệu Diệu.

Lệ Hoan nói: “Diệu Diệu, điều tra đường link này giúp tôi.”

Tuy Đổng Diệu Diệu là thành viên của Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị nhưng mới có mười ba tuổi, vì giỏi máy vi tính và biến dị não bộ, cực kỳ nhạy cảm với phân tích toán học mới được

đặc biệt chiêu vào.

Danh thiếp của Từ Vân đại sư là do Đổng Diệu Diệu làm.

Đổng Diệu Diệu tìm ra trang web mà Lệ Hoan nói, nhìn xong hết hồn.

Mấy người xung quanh nghe lời của Lệ Hoan cũng xúm lại xem.

Chương 129: Vô Đề

Trang web thiết kế nền màu đỏ đen, nhìn khiến người liên tưởng đến một số chuyện tối tăm bạo lực. Phía trên cùng viết bốn chữ lớn 'tâm tưởng sự thành', rõ ràng là nét chữ màu đen bình thường, nhưng bị nền màu đỏ làm nổi bật hơi khủng bố.

Phía dưới liệt kê thứ bán ra, từ hình ảnh đến cách dùng, hiệu quả đều ghi rõ.

Trang web không bán nhiều loại, chỉ có ba món, một cái là búp bê nguyền rủa mà Cố Khanh nhìn thấy, chỉ cần lấy tóc, móng tay, hoặc tên và ngày sinh tháng đẻ của người mình muốn nguyền rủa vào trong búp bê, khi dùng kim đâm búp bê thì đối tượng bị nguyền rủa cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Món thứ hai là một bùa chú tên là bùa xui xẻo. Tên như ý nghĩa, bùa chú dùng lên người nào thì đối phương sẽ xui xẻo.

Món thứ ba khiến người chung quanh tái mặt.

Đây là một hạng phục vụ tên là 'kéo thêm mạng sống', giá rất đắt, chỉ riêng là tiền đặt cọc đã cần một triệu, sau khi thành công phải trả thêm bốn triệu.

Giới thiệu ở phía dưới chỉ có hai câu ít ỏi: 'Người bị nguy hiểm mạng sống, dùng phương pháp này có thể kéo dài tuổi thọ'.

Thẩm Du mặt búp bê đọc đến đây thì không nhịn được la lối:

"Mợ nó, sao cảnh sát mạng không quản loại trang web này chứ!"

“Nếu chỗ này toàn bán hàng thật thì không biết có ai đã dùng thuật kéo dài mạng sống cuối cùng chưa.” Đạo sĩ già đạo trưởng Huyền Thanh vuốt râu, cau mày.

Lệ Hoan xem xong nói với Đổng Diệu Diệu: "Diệu Diệu, có thể tra ra địa chỉ IP không?”

Mười ngón tay gõ nhanh trên bàn phím, Đổng Diệu Diệu nói:

“Người làm ra trang web này hiển nhiên có kỹ thuật, giấu địa chỉ rất kín, còn làm vài ván cầu, tôi cần một ít thời gian."

Trong lúc Đổng Diệu Diệu tra địa chỉ IP thì Lệ Hoan liên tục gọi mấy cuộc điện thoại.

Trên mạng xuất hiện thứ như vậy, đã nguy hại ổn định xã hội, nhất định phải báo cáo.

" Tra được rồi.”

Mọi người nghe Đổng Diệu Diệu reo vui:

“Địa điểm ở thủ đô!”

Sau khi Cố Khanh cúp máy thì tính quay về đoàn phim, chợt thấy một người đứng trên cầu thang.

Cố Khanh ngước mắt lên, đó là nam chính của đoàn phim, Tống An Nhiên.

Ánh mắt Tống An Nhiên nhìn Cố Khanh hơi phức tạp.

Tống An Nhiên chỉ muốn đến hỏi thăm tại sao sau khi nhận lá bùa mà Cố Khanh tặng thì anh ta nâng cao tinh thần, không ngờ nghe được nội dung đối thoại.

Dường như cô gái tên Cố Khanh này là người của tổ chức chính phủ?

Như vậy ngược lại khiến Tống An Nhiên càng yên lòng.

Tống An Nhiên lấy ra lá bùa đặt trong áo:

“Cố Khanh, tôi muốn hỏi lúc trước tôi rốt cuộc bị gì? Tại sao sau khi lấy lá bùa của cô thì cảm thấy khỏe hơn nhiều?”

Cố Khanh nhìn, chỉ hướng lá bùa nói:

“Anh biết đây là bùa gì không? Tên của lá bùa này là bùa định hồn.”

Tống An Nhiên miễn cưỡng giữ bình tĩnh: “Có ý gì?"

Cố Khanh cười cười: “Nam Nguyên đã kể với tôi, buổi tối rõ ràng nhìn thấy anh đi ra ngoài, nhưng chính anh nói cả buổi tối đều đang ngủ, tôi vốn cũng cho rằng anh bị mộng du.”

“Mãi sau khi nhìn thấy anh tôi mới xác nhận, không phải là mộng du."

"Đó là cái gì?" Tống An Nhiên nhớ đến Cố Khanh nói là bùa định hồn, hỏi: “Có liên quan tới hồn phách à?”

Cố Khanh gật đầu: “Dù anh ở dưới ánh sáng mặt trời vẫn có bóng chồng thân thể và linh hồn, tôi cảm thấy buổi tối có lẽ anh từng có hiện tượng ba hồn bảy vía rời thể xác. Người bát tự yếu dễ nhìn thấy loại hiện tượng này.”

“Nhưng tôi chưa phát hiện nguyên nhân hồn phách của anh rời thể xác, tạm tặng một tấm bùa định hồn cho anh, bảo đảm anh tạm thời không có hiện tượng ly hồn đã.”

Nghe thấy Cố Khanh nói chỉ có thể tạm thời bảo chứng an toàn, Tống An Nhiên giật nhẹ, cười gượng: “Vậy cô có thể xác định đây là ngoài ý muốn hay là có người làm không?”

“Chuyện này” Cố Khanh suy nghĩ một hồi, nói: “Thường thì con nít sau khi bị dọa sợ sẽ có hiện tượng ly hồn, người lớn hơi hiếm thấy.”

Ý tứ của Cố Khanh rất rõ ràng, cô cảm thấy xác suất người làm khá lớn.

Tống An Nhiên gật đầu, nói: “Tôi có chút suy đoán, hy vọng hôm nào cô Cố Khanh rút ra thời gian gặp tôi, có một số chuyện tôi muốn hỏi cô.”

Chương 130: Vô Đề

Cố Khanh nhìn, từ khí vận của Tống An Nhiên thì anh ta xem như người tốt, cho nên cô đồng ý.

Bên kia, sau khi Lệ Hoan tra ra có trang web bán mấy thứ nguyền rủa, kéo dài mạng sống liền báo cáo tình huống với tổng bộ.

Cuối cùng tra được địa chỉ IP của trang web nằm ở thủ đô càng khiến người kinh ngạc.

Tạ Giác tự mình dẫn người đi địa điểm của địa chỉ IP, là một tòa nhà văn phòng, nhưng nghe nói đã thật lâu không có người thuê.

Khi Tạ Giác mang người đến, mấy thứ như máy vi tính còn đó, xung quanh rải rác một ít giấy vàng, chu sa và tài liệu chế tạo búp bê nguyền rủa, nhưng người đã chạy.

"Sao có thể chạy nhanh vậy chứ?" Một cấp dưới để râu xồm của Tạ Giác đập mạnh tay xuống chiếc bàn bên cạnh.

Việc này rất kỳ lạ.

Sau khi bọn họ nhận được tin liền lập tức xuất phát.

Xem hiện trường thì người ở đây cũng rời đi vội vàng.

Tại sao bọn họ rời khỏi kịp thời như vậy?

Điều này khiến người không thể không hoài nghi phải chăng trong Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị có thành viên cũng tham

dự lập trang web này.

Tuy người chế tạo của trang web đã trốn, nhưng trang web tên Tâm Tưởng Sự Thành bị niêm phong, tăng mạnh giám thị internet.

Theo tư liệu để lại tìm đến thông tin của mỗi người mua, ngược lại khám phá ra mấy vụ án bởi vì lúc trước không tìm được manh mối mà rơi vào bế tắc.

Tuy không bắt được đầu sỏ gây nên, nhưng nên khen thì vẫn phải khen, sau khi về bộ môn, Tạ Giác cố ý kêu Lệ Hoan báo lên người phát hiện trang web, nói bộ môn sẽ cho một số phần thưởng đặc biệt.

Chờ khi xem hai chữ Cố Khanh mà Lệ Hoan báo lên, Tạ Giác sửng sốt, anh ấy còn nhớ Lệ Hoan nói cô gái mới vào bộ môn.

Tạ Giác tìm hai chữ Cố Khanh trong thông tin thành viên bộ môn, nhấn nút enter.

Thông tin về Cố Khanh và hình chụp hai tấc xuất hiện trên màn hình máy vi tính.

Khi Tạ Giác thấy đôi mắt hoa đào của Cố Khanh thì giật mình.

Tạ Giác tìm em gái suốt hai mươi năm.

Đương nhiên, nếu bạn nói là vì anh ấy có tình cảm sâu đậm với em gái, rất nhớ em gái, lời này nói ra chính Tạ Giác còn không tin.

Dù sao hai mươi năm trước em gái còn là trẻ sơ sinh đã bị trộm đi, anh ấy còn chưa kịp bồi dưỡng tình cảm.

Tìm kiếm nhiều năm như vậy, càng nhiều là một loại trách nhiệm và lời hứa với người mẹ năm xưa đau buồn mà chết.

Tạ Giác vốn định thừa dịp tiệc mừng thọ của nhà họ Hoắc tìm manh mối nhà họ Hoắc năm xưa tham dự trộm em bé, từ đó tìm ra bọn họ đã đưa em gái đến đâu rồi.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cô gái tên Cố Khanh, một dòng nước ấm tuôn ra trong lòng nói cho Tạ Giác biết đây là em gái của anh ấy.

Không cần kiểm nghiệm DNA, không cần bùa thân duyên, khi nhìn đôi mắt hoa đào kia, rung động máu mủ tình thân trong lòng đã dâng trào.

Tạ Giác lập tức lựa chọn mang theo tư liệu của Cố Khanh về nhà, anh ấy muốn nói cho cha còn ở trong nhà biết tin tức này.

Cha của Tạ Giác, Tạ Vọng Sóc bởi vì nhiều năm trước một lần bói toán bị cắn ngược tổn thương gốc rễ nên đã lùi lại sau màn, quản lý công việc trên thương trường của nhà họ Tạ, rất ít đi ra ngoài.

Tạ Vọng Thư và Tạ Vọng Sóc vốn được gọi là song bích nhà họ Tạ, hai người có thiên phú về mặt huyền học cực kỳ tốt, khiến ông nội Tạ làm gia chủ nhà họ Tạ hơi khó lựa chọn cho ai trở thành người thừa kế đời tiếp theo.

Nhưng về sau Tạ Vọng Thư cưới Khương Dung cùng xuất thân thế gia huyền học, thiên phú rất tốt, hơn nữa sinh một nam một nữ thông tuệ đáng yêu, thiên phú cũng tốt thì cán cân trong lòng Tạ lão gia dần nghiêng.

Sau khi Tạ Vọng Sóc không để ý phản đối của Tạ lão gia, cưới người bình thường Hoắc Vu chẳng có chút cảm giác tồn tại trong nhà họ Hoắc thì cán cân nghiêng càng nhiều.

Về sau xảy ra chuyện bị người ta bắt cóc con, mấy năm sau Hoắc Vu qua đời, Tạ Vọng Sóc cũng bị cắn ngược tổn thương căn cơ, vị trí gia chủ đời tiếp theo của nhà họ Tạ cơ bản đã bị Tạ lão gia xác nhận rơi vào người bác của Tạ Giác, Tạ Vọng Thư.

Chương 131: Vô Đề

Dù Hoắc Vu sinh ra Tạ Giác có thiên phú huyền học tốt nhất, sau đó bà qua đời, Tạ Giác lớn lên thành bộ trưởng Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị Quốc Gia, Tạ lão gia vẫn không thích gia đình bọn họ, thường ngày ít gặp mặt, chỉ có ngày lễ ngày Tết gọi mọi người cùng đến nhà tổ gặp mặt.

Tạ Vọng Sóc thấy con trai Tạ Giác từ nhỏ đến lớn tính cách trầm ổn, thích mặt lạnh người lạ chớ gần cư nhiên vội vàng trở về nhà, vẻ mặt hưng phấn thì ông hơi ngạc nhiên.

Mãi khi con trai đưa một phần tư liệu cho Tạ Vọng Sóc.

Tư liệu rất mỏng, một số nội dung viết khá đơn giản, nhưng Tạ Vọng Sóc cũng giống như Tạ Giác, khi thấy hình chụp trên tờ giấy chứng nhận trên cùng thì bàn tay cầm tư liệu của ông giật nhẹ.

Cố Khanh ở trong hình nhoẻn miệng cười, đôi mắt hoa đào dường như lóe tia sáng.

Tạ Vọng Sóc ôm ngực mình, trái tim đập rất nhanh, rung động đến từ dòng máu nói cho ông biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

"Đây là " Mắt Tạ Vọng Sóc đỏ ửng nhìn Tạ Giác.

Tạ Giác gật đầu, nói:

“Con có cùng cảm giác như cha, là con bé!”

Tạ Vọng Sóc không ngờ con gái hai mươi năm bị người trộm đi sẽ xuất hiện ở trước mắt của mình với phương thức như vậy, dù

chưa từng làm gì xác thực, nhưng Tạ Vọng Sóc biết đúng là con bé rồi.

Tạ Vọng Sóc nhìn Tạ Giác, cảm khái nói: "Hai mươi năm, rốt cuộc tìm được, con bé đang ở đâu?"

Tạ Giác nói: "Thành phố S, em gái đã bước lên con đường huyền học, hiện tại gia nhập Bộ Đặc Dị của thành phố S, là cấp dưới của Lệ Hoan. Con sẽ lập tức đến đó ngay, mang em ấy về."

Tạ Giác cảm thấy trái tim của mình đang kêu gào, một tấm hình sao mà đủ? Anh ấy cần thấy tận mắt em gái khỏe mạnh đứng ở trước mắt mình.

Nghe lời Tạ Giác nói, Tạ Vọng Sóc hơi động lòng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tạ Vọng Sóc lắc đầu, nói:

"Bây giờ con vội vàng chạy qua dễ làm lộ ra em gái của con. Những chuyện năm xưa chúng ta còn không tìm được đầu sỏ gây nên, nếu bị đối phương biết tin tức, cha sợ"

Tạ Giác thầm hiểu.

Nếu bây giờ mang em gái về sẽ chỉ khiến em ấy lại rơi vào vũng nước đục nhà họ Tạ. Nhưng không mang em gái theo bên cạnh thì Tạ Giác cảm thấy trong lòng vô cùng bất an, cứ cảm thấy sẽ xuất hiện chuyện gì khiến anh ấy hối hận.

Tạ Vọng Sóc nói:

"Chúng ta giải quyết nhà họ Hoắc trước, tìm ra bàn tay đen sau màn năm đó. Chờ khi nơi này an toàn hãy phong cảnh đón em gái của con về."

Tạ Vọng Sóc suy xét nhiều lần, cảm thấy đây là biện pháp tốt

nhất.

Điều Tạ Vọng Sóc lo lắng là sau lưng nhà họ Hoắc có phải là còn có bàn tay đen sau màn góp sức trong chuyện năm đó không? Dù sao nhà họ Hoắc thuở ấy xuống dốc, thật sự có thể làm được thần không biết quỷ không hay trộm em bé ra sao?

Sau khi sự tình phát sinh, Tạ Vọng Sóc không chỉ một lần muốn dùng thuật bói toán tính ra tung tích của con gái, và bàn tay đen sau màn rốt cuộc là ai.

Nhưng trên người em bé đeo mặt ngọc hộ thân gia truyền của nhà họ Tạ.

Mặt ngọc là lão tổ tông truyền xuống, truyền qua từng đời, có các loại hình thức. Sau khi con cháu nhà họ Tạ sinh ra, cha của em bé có thể đi Tàng Bảo Các của nhà họ Tạ tìm một món ngọc khí hộ thân.

Lúc trước sau khi con gái sinh ra, Tạ Vọng Sóc vốn nói sẽ chọn một vòng tay ngọc, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lấy mặt ngọc hình dạng cuốn sách.

Mặt ngọc này trông xám xịt, tác dụng hộ thân kém xa ngọc khí khác trong Tàng Bảo Các, nhưng có tác dụng giấu hơi thở rất cao. Sau khi lấy nó ra thì Tạ Vọng Sóc hơi hối hận, vốn định về sau tự mình chế tạo một pháp khí hộ thân bồi thường cho con gái, nào ngờ ngày thứ hai sau khi đeo mặt ngọc thì em bé bị trộm.

Sau khi em bé bị bắt cóc, Tạ Vọng Sóc vận dụng các loại thủ đoạn huyền học tìm kiếm, ra kết quả đều là thiên cơ che lấp. Tạ Vọng Sóc đành chuyển hướng qua bàn tay đen sau màn.

Chương 132: Vô Đề

Người tu luyện huyền học nếu bói toán đối phương thì sẽ bị đối tượng cảm ứng được, Tạ Vọng Sóc làm thật cẩn thận, có chút gì không đúng sẽ tạm dừng bói toán.

Nhưng không ngờ trong một lần bói toán, bởi vì đối phương rất mạnh dẫn đến cắn ngược, ngược lại khiến ông bị tổn thương căn bản, hai mươi năm qua linh lực đều không có tiến bộ.

Bị cắn ngược khiến Tạ Vọng Sóc càng vững tin sau lưng nhà họ Hoắc chắc chắn còn có người linh lực càng mạnh hơn giúp đỡ họ.

Tạ Giác đương nhiên biết nỗi lo của Tạ Vọng Sóc, nhưng trực giác mách bảo anh ấy rằng nếu bỏ mặc em gái ở nơi khác không tìm trở về sẽ có hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Tạ Giác ngẫm nghĩ nói:

“Hay là vậy đi, dù sao em gái làm việc dưới tay Lệ Hoan, cũng vào bộ môn của chúng tôi rồi, lần này là bởi vì lập công lớn, tìm được một tổ chức thần bí bán đồ dùng huyền học trên mạng, cần được khen ngợi. Con có thể lấy danh nghĩa khen ngợi đi thành phố S, trước tiên nhận nhau với em gái, mặt ngoài không cho người khác biết."

Nếu như là bộ môn khen ngợi thì đây cũng là danh chính ngôn thuận.

Suy nghĩ một hồi, Tạ Vọng Sóc đồng ý, ông không kiềm được ý tưởng trong lòng:

“Con hãy mang theo nhiều pháp khí hộ thân qua đó, xem con bé sống có tốt không. Mấy năm nay em gái của con không ở bên cạnh chúng ta, con hãy chăm sóc tốt cho con bé, đừng luôn để mặt lạnh tanh."

Tạ Vọng Sóc xem trên tư liệu viết Cố Khanh lớn lên trong cô nhi viện, mấy năm qua làm sao sống sướng được?

Cố Khanh không biết người thân của mình đã phát hiện ra cô trước, đang đi tìm cô.

Hiện tại Cố Khanh đang ngồi trong phòng riêng của một tiệm cơm, ngồi phía đối diện là nam diễn viên nổi tiếng Tống An Nhiên và anh họ người đại diện Địch Cường.

Đồ ăn bày đầy bàn, ba người ăn cơm trước bàn rồi mới nghiêm túc thảo luận tình huống trên người Tống An Nhiên.

“Cố Khanh, cảm ơn cô.” Tống An Nhiên đặt đũa xuống, cảm ơn trước: “Sau khi mang bùa của cô thì gần đây không phát sinh chuyện kỳ lạ gì nữa, cũng ngủ ngon hơn.”

Cố Khanh cẩn thận nhìn Tống An Nhiên, tuy còn chút bóng chồng nhưng đã nhạt hơn nhiều.

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Đúng là hồn phách ổn cố hơn rồi.”

Trước khi đến Tống An Nhiên đã nói cho Địch Cường biết tình huống, thường ngày Địch Cường che chở cậu em họ này nhất, trước kia tưởng Tống An Nhiên bị mộng du nên rất khẩn trương, hiện tại nghe nói là hồn phách có vấn đề thì mặt anh ta không còn chút máu.

Địch Cường sốt ruột hỏi:

“Cố đại sư, em họ của tôi rốt cuộc tại sao sẽ xuất hiện loại vấn đề này?”

Cố Khanh có thể nhìn thấy trong hồn phách của Tống An Nhiên nối với một sợi chỉ đen kéo thẳng tới nơi nào đó.

“Anh Tống.” Cố Khanh lên tiếng: “Lần trước tôi có nói thường thì hiện tượng ly hồn nhi đồng chiếm đa số, hiện tượng giống như anh đa số do con người gây ra.”

Mặt Tống An Nhiên nghiêm túc gật đầu:

“Tôi biết, lần này lại đây là muốn hỏi phải chăng Cố Khanh có biện pháp cho tôi biết rốt cuộc là ai hại tôi?”

Cố Khanh lại liếc qua sợi chỉ dài kia, gật đầu, nhìn thẳng Địch Cường:

“Hai người lái xe đến phải không? Theo tôi đi một nơi trước.”

Sau đó Địch Cường lái xe, nghe Cố Khanh qua một đoạn đường sẽ chỉ huy ‘quẹo trái’, ‘quẹo phải’, ‘đi thẳng’, mãi khi con đường phía trước càng lúc càng quen thuộc.

Tống An Nhiên ngồi hàng ghế sau cùng với Cố Khanh lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

Cố Khanh đương nhiên cũng phát hiện ra:

“Sao vậy? Anh biết chỗ này à?”

Tống An Nhiên kinh ngạc hỏi ngược lại: "Đây là gần nhà của tôi mà, sao Cố Khanh có thể biết nơi này?!"

Bởi vì là ngôi sao, chỗ ở của Tống An Nhiên thông thường đều

là giữ bí mật rất kỹ, phòng ngừa một số fan cuồng chuyên môn canh giữ gần nhà chờ anh ta. Nhưng xem bộ dạng của Cố Khanh thì rõ ràng không biết đây là nhà của Tống An Nhiên, cư nhiên dựa vào chỉ huy Địch Cường quẹo trái quẹo phải đã chạy đến gần nhà anh ta.

Cố Khanh cũng kinh ngạc, sờ cằm hỏi:

“Trong nhà trừ anh ra còn có người không?”

Tống An Nhiên lắc đầu, nói:

“Tôi mới dọn tới đây, chỉ một mình tôi ở.”

Chương 133: Vô Đề

Cố Khanh không cần Tống An Nhiên chỉ đường, cứ đi theo sợi chỉ đen nối với anh ta, đi mãi cho đến khi tới tầng trên nhà của Tống An Nhiên.

Cố Khanh ra hiệu Địch Cường tiến lên, cô nhìn sương mù màu xám bay ra từ khe cửa.

Địch Cường nghe lời tiến lên, ấn chuông cửa, không có người đáp lại, lại dùng tay vỗ cửa rầm rầm, vẫn không đáp lại.

Tống An Nhiên thấy không có người mở cửa, kỳ lạ nói:

"Kỳ lạ, chỗ này là nhà của chị Dương, dù bình thường chị ấy đi vắng, con đi học nhưng trong nhà còn có người già mà sao bây giờ kỳ vậy?”

Trước đó bởi vì quay phim nên Tống An Nhiên đã mấy tháng không trở về, không biết nhà chị Dương rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chị Dương cũng là diễn viên, tên Dương Lộ, đóng phim nhiều năm nhưng phần lớn đều là vai phụ, luôn quanh quẩn ở hạng ba, bốn, thuộc loại nhìn quen mắt nhưng không thể gọi tên ra.

Cố Khanh lắc đầu, trong này phỏng chừng đã xảy ra chuyện, cho nên cả gia đình đều vắng mặt.

Cố Khanh nhìn Tống An Nhiên:

“Tìm chỗ ngồi trước đã.”

Tống An Nhiên gật đầu: “Dưới lầu là nhà của tôi.”

Vừa vào nhà của Tống An Nhiên, Cố Khanh nhìn thấy bên trong thì con ngươi co rút.

Cố Khanh giành vào trước, chộp không khí, nói với Tống An Nhiên:

“Có thể cho tôi một căn phòng yên lặng không? Tôi có việc cần hoàn thành."

Tống An Nhiên nhìn tay trái dường như nắm cái gì của Cố Khanh, biểu cảm phức tạp gật đầu, mang theo cô đi phòng đọc sách của mình:

“Trong này là phòng đọc sách của tôi, nếu cô cần gì thì có thể kêu chúng tôi đi mua.”

Địch Cường đi sau cùng nhìn động tác của Cố Khanh, thoạt nhìn cô khá bình thường, sau khi vào cửa bỗng vươn ra tay trái giống như bắt lấy cái gì, nhưng trong mắt Địch Cường thì tay cô trống rỗng.

Gió lạnh thổi qua, Địch Cường cảm thấy cổ lạnh lẽo, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn Cố Khanh.

Chờ Cố Khanh vào phòng đọc sách, đóng cửa lại.

Địch Cường níu lấy em họ của mình, hỏi:

"Cô gái này rốt cuộc có đáng tin không vậy? Sao anh thấy quái lạ quá.”

Tống An Nhiên chọt khuỷu tay vào bụng Địch Cường:

“Không có bản lĩnh thì có thể không dựa vào bất cứ chỉ dẫn đã tìm được nhà của em sao? Anh cũng đừng đoán mò, cô gái này

dường như có bối cảnh chính phủ, không đáng ngờ.”

Địch Cường nghe nói có bối cảnh chính phủ thì thở phào, lại đến gần Tống An Nhiên:

“An Nhiên à, em nói xem vừa rồi tay cô ấy bắt lấy cái gì? Lúc nãy anh nhìn mà dựng đứng hết lông tơ.”

Tống An Nhiên cũng cảm thấy trên tay Cố Khanh hẳn là bắt được cái gì, nhưng chắc vấn đề không lớn. Dù sao lúc ấy Cố Khanh tay không bắt nó, nếu có vấn đề lớn thì chẳng phải nên làm giống như trong phim, lấy bùa chú, kiếm gỗ đào đánh sao?

Trong phòng đọc sách của Tống An Nhiên.

Cố Khanh buông xuống thứ mình luôn nắm trong tay, móc một lá bùa ra khỏi túi dán lên nó.

Trong không trung chỉ có một lá bùa bay lơ lửng mà không có vật gì đỡ lấy.

Dần dần, dường như xuất hiện một bóng mờ, là bán trong suốt, nhưng nhìn kỹ thì đây là hình dạng một đứa con nít.

"Nói đi, tại sao chạy đến nơi này?" Cố Khanh ngồi trên ghế, hỏi.

Quỷ hồn con nít dường như bốn năm tuổi, bĩu môi, quay đầu không xem Cố Khanh, không chịu nói chuyện.

Người này là người xấu, lúc nó nhào về phía anh An Nhiên thì bắt lấy nó, khiến nó vùng vẫy cỡ nào cũng không thể tránh thoát.

Cố Khanh lại hỏi:

“Ngươi là con của gia đình trên lầu đúng không? Tại sao không

ở nhà mình, không đi theo cha mẹ mình mà đến đây?”

Đứa trẻ vặn vẹo người, quay đầu liếc trộm Cố Khanh, nói:

“Anh An Nhiên đã hứa chơi với ta, ta ở đây đợi anh ấy cùng chơi.”

Trong mắt của nó không có một chút ác ý, tràn đầy vui vẻ vì Tống An Nhiên trở về.

Dường như nó không biết sự tồn tại của mình sẽ có ảnh hưởng gì cho Tống An Nhiên.

Cố Khanh trầm mặc một lúc sau, hỏi:

“Cha mẹ của ngươi đi đâu rồi? Ngươi không muốn về nhà tìm họ sao?”

Đứa trẻ chọt ngón tay với nhau, bĩu môi:

“Mẹ bận, cha không muốn mẹ con ta, nhưng ta cũng không cần ông ta. Gần đây bà ngoại bị bệnh, nằm viện, mẹ ở trong bệnh viện chăm sóc bà ngoại.”

Chương 134: Vô Đề

Do dự một lúc, Cố Khanh lại hỏi: "Ngươi biết mình bị gì không?"

Đứa bé năm tuổi đôi mắt trong trẻo, gật đầu: "Ta biết, ta đã chết, lúc băng qua đường một chiếc xe đã chạy tới, chờ khi ta tỉnh lại thì bọn họ đều không thấy ta. Ta giống như Oreo, nên đi thế giới khác. Nhưng ta không yên tâm bà nội và mẹ, bọn họ khóc đau lòng lắm."

Oreo là con thỏ màu trắng đen đứa trẻ từng nói, mấy tháng trước đã chết.

Cố Khanh sờ mái tóc rậm của đứa trẻ, khiến nó kinh ngạc trợn tròn mắt, từ khi biến thành quỷ hồn lần đầu tiên có người có thể chạm vào nó.

"Chị?" Nó nghi hoặc nhìn Cố Khanh, còn nhón chân vươn đầu lên, hy vọng Cố Khanh vuốt thêm nữa, nó thích được người chạm vào.

Cố Khanh mỉm cười, thỏa mãn nguyện vọng của nó, chậm rãi hỏi:

"Tên của ngươi là gì?"

Nó non nớt trả lời:

"Ta tên là Dương An, mẹ và bà ngoại đều gọi ta là An An."

Đứa trẻ này trừ có âm khí mà quỷ hồn đều có thì không còn thứ gì khác, là đứa trẻ ngoan.

“An An.” Cố Khanh từ từ giải thích: “Ngươi hiện tại đã khác với trước kia, nếu ngươi chơi với anh An Nhiên ở bên ngoài thì sức khỏe của anh ấy sẽ càng lúc càng kém, càng lúc càng khó chịu, ngươi biết không?”

An An hơi bất an xoay người, nhìn về hướng Cố Khanh: “Thật không? Ta chỉ muốn chơi với anh An Nhiên, anh ấy đã đồng ý sau này mỗi tối sẽ đến đây chơi với ta, nhưng hai ngày nay không đến nữa.”

Cố Khanh đã hiểu đại khái tình huống, cố gắng nói rõ ràng ra cho An An biết:

“Hai ngày này lại đây chơi với ngươi là một lũ hồn phách của anh An Nhiên. Ngươi hãy nghĩ đi, sau khi anh An Nhiên đến đây có phải là không nói chuyện, không nhúc nhích, sắc mặt đặc biệt trắng không? Tiếp tục như vậy thì anh An Nhiên của ngươi rất có thể biến thành tên ngốc."

Cau mày suy nghĩ một hồi, An An gật đầu, đúng là sau khi anh An Nhiên đến đây thì không nói chuyện, cũng không chơi với nó.

An An ngẫm lại hai chữ tên ngốc, nó biết ý nghĩa, lúc trước đi cùng bà nội từ nhà trẻ về nhà, ven đường có một dì mặt dơ bẩn, cười chảy nước miếng, mọi người nói dì ấy là tên ngốc.

Tưởng tượng anh An Nhiên biến thành bộ dạng đó, Dương An đặc biệt áy náy: “Ta, ta không phải cố ý. Ta không muốn anh An Nhiên biến thành tên ngốc, ta về sau không cần anh An Nhiên chơi với ta nữa.”

Khi An An nói ra câu này, Cố Khanh nhìn thấy sợi chỉ đen nối nó với Tống An Nhiên bị đứt.

Không cần Cố Khanh ra tay đã giải quyết xong sự việc, cô nhướng mày nắm tay Dương An:

“Vậy chúng ta ra ngoài xin lỗi anh An Nhiên được không?”

Mới nãy Cố Khanh dán lá bùa hiện hình lên trán Dương An, không ngờ rằng sự tình giải quyết nhanh như vậy, nhìn bộ dạng áy náy của quỷ nhỏ này, cô cho nó tự mình nói rõ ràng ra thì về sau mới có thể rời đi không mang theo tiếc nuối.

Còn về Tống An Nhiên và Địch Cường ở bên ngoài có bị dọa sợ hay không, Cố Khanh tỏ vẻ đàn ông đàn ang chắc không dễ bị sợ đâu?

Cửa phòng đọc sách mở ra.

Tống An Nhiên và Địch Cường chờ ở bên ngoài một giây mà cảm giác như cả năm, hai người nhìn Cố Khanh bước ra khỏi phòng đọc sách.

Tay cô nắm một quỷ hồn bán trong suốt, trên trán dán một lá bùa.

Con ngươi dần nở to, hai người nhìn Cố Khanh từng bước một tới gần, ngừng hô hấp.

“. . . An An?”

Chờ Cố Khanh kéo quỷ hồn đi lại gần, Tống An Nhiên mới lấy lại tinh thần từ nỗi sợ thấy quỷ, phát hiện quỷ hồn bị dán bùa che mặt khá quen mắt.

An An nhếch môi, ngại ngùng chọt hai ngón tay vào nhau:

“Xin lỗi anh An Nhiên, An An suýt hại anh biến thành tên ngốc!"

Tống An Nhiên hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, nét mặt hoảng hốt nhìn về hướng Cố Khanh, bé An An con nhà chị Dương ở lầu trên bình thường hay chơi với anh ta sao có thể biến thành bộ dạng này?!

Bên cạnh, Địch Cường cao to vạm vỡ đã rúc vào góc sofa.

Địch Cường run cầm cập nhìn cảnh tượng phi khoa học ở trước mắt, cảm thấy mình có nên xỉu không?

Chương 135: Vô Đề

Nhưng nhìn Cố Khanh bề ngoài như thiếu nữ yếu ớt, và em trai tiểu thịt tươi chẳng hề tỏ ra sợ hãi, Địch Cường đành vừa run vừa cố nâng cao tinh thần tiếp tục nhìn. May mà người và quỷ ở đây không quan tâm Địch Cường làm gì.

Cố Khanh nói:

“Tống An Nhiên, anh còn nhớ mấy hôm anh ‘mộng du’ buổi tối mơ thấy gì không? Hoặc anh còn nhớ có phải mình đã hứa gì trong mơ không?”

Thứ trong mơ thường thì khi tỉnh lại chỉ nhớ rải rác vài điều, nhưng câu hỏi của Cố Khanh giống như tia sét khiến Tống An Nhiên lập tức nhớ lại vài thứ.

Một giọng nói non nớt quen thuộc hỏi:

“Anh An Nhiên, hu hu, An An sợ quá, anh An Nhiên có thể chơi với An An không?”

“Được chứ, An An đừng khóc, anh An Nhiên chơi với em.” Âm thanh này càng quen thuộc, là giọng của Tống An Nhiên.

Nhớ kỹ lại thì mấy ngày nay đúng là giấc mơ mỗi tối dường như Tống An Nhiên đều nghe giọng một đứa trẻ nói chuyện.

Tống An Nhiên nhìn An An:

“Cho nên, là bởi vì tôi đồng ý với An An sẽ chơi cùng nên mới bị hồn phách rời thể xác? Vậy tại sao An An biến thành bộ dạng này, em ấy đã qua đời?!”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Lúc ấy An An chết vì tai nạn xe cộ, không bị quỷ sai mang đi, quỷ hồn trốn trong nhà mình. Nhưng không ngờ quỷ hồn của em ấy thông qua thứ gì đó trong nhà của anh ngẫu nhiên kết nối với giấc mơ của anh vốn ở nơi xa, nhập mộng. Anh ở trong mơ đồng ý chơi với An An, vậy là có khế ước.”

Phải công nhận, tình huống này của Tống An Nhiên là hoàn toàn bị liên lụy. Tính cách của Tống An Nhiên vốn khiêm hòa, chơi thân với con nít, ở trong mơ không từ chối thỉnh cầu của An An mới tạo thành hiện tượng mỗi ngày ly hồn.

Thật ra nếu nhân phẩm của Tống An Nhiên xấu thêm chút thì có thể lợi dụng lúc An An cần anh ta làm bạn, ngược lại yêu cầu An An giúp mình.

Điều này sẽ biến thành thủ đoạn nuôi tiểu quỷ hơi thô ráp.

Được Cố Khanh giải thích, Tống An Nhiên đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, anh ta mỉm cười tiêu sái vươn tay ra hướng An An.

Tuy chỉ chạm vào một đoàn không khí, nhưng An An giống như thật sự được đụng vào, vui vẻ híp mắt như mèo con:

“Anh An Nhiên không trách ta hả?”

Tống An Nhiên cười nói:

“Em cũng không biết sẽ phát sinh tình huống như vậy, anh đương nhiên không trách rồi.”

Nhưng tình huống của An An như vậy, rốt cuộc phải làm thế nào đây? Tống An Nhiên nhìn về hướng Cố Khanh, dùng ánh mắt hỏi thăm.

An An quay đầu lại túm ngón tay của Cố Khanh, dè dặt hỏi:

“Chị, An An muốn gặp mẹ và bà ngoại, được không?”

Cố Khanh gật đầu: “Bọn họ ở bệnh viện, ta mang ngươi qua.”

Cố Khanh rất rộng lượng với tiểu quỷ như An An. Con nít chưa phân rõ phải trái trắng đen, sau khi đột nhiên trở thành quỷ dễ bị một ít lệ khí và âm khí ảnh hưởng mà hại người, đây cũng là nguyên nhân nhiều người thích điều khiển tiểu quỷ.

Nhưng sau khi An An qua đời ngoài ý muốn vẫn giữ được bản tâm không bị ảnh hưởng, điều mong mỏi nhất chỉ là gặp lại mẹ và bà ngoại.

Tình huống của Tống An Nhiên cũng chỉ là ngoài ý muốn, nếu có ý xấu thì khi hồn phách của Tống An Nhiên rời thể xác, An An có thể hút hơi thở sự sống của đối phương để lớn mạnh chính mình. Nhưng Cố Khanh có thể nhìn ra, trên người An An chỉ có âm khí chậm rãi hình thành, không có cái khác.

Nói về số lượng quỷ hồn lơ lửng thì trong bệnh viện có nhiều nhất.

Những quỷ hồn này chưa tan chấp niệm, không muốn đi vào luân hồi, thường ngừng lại ở bệnh viện. Đương nhiên, đa số quỷ hồn ngay khi chết sẽ bị quỷ sai mang đi.

Dương Lộ xin một phòng bệnh riêng cho mẹ.

Thật ra bà cụ không có bệnh gì lớn, chẳng qua bởi vì An An qua đời, bà ấy không chịu nổi mới thoáng chốc ngã bệnh, lòng rất khó chịu. Đừng nói là một bà cụ, bản thân Dương Lộ tuy cố nâng cao tinh thần chăm sóc mẹ, có ai biết nỗi đau trong lòng chị ta?

“Lộ Nhi, con cũng bận rộn nhiều ngày, đi nghỉ ngơi đi. Mẹ không sao, chẳng qua là trong lòng khó chịu. Con nói xem tại sao An An đã”

Bà cụ nằm trên giường vốn mập mạp phúc hậu, mấy ngày nay đã gầy đi một vòng, cả người cũng không có tinh thần.

Nhắc đến An An thì hai mẹ con không nói được nữa, mắt ửng đỏ, vì dời đề tài, Dương Lộ cầm ấm nước bên cạnh lên:

“Mẹ, con đi hứng nước cho mẹ.”

Chương 136: Vô Đề

Cốc cốc cốc!

Vang tiếng gõ cửa.

Hai người nhìn hướng cửa, là một cô gái lạ mặt.

Cô gái nhìn hai người trong phòng:

“Xin hỏi, là mẹ và bà ngoại của An An phải không?”

Một câu nói khiến hai mẹ con cố nén nước mắt giờ thì không kiềm được nữa.

“Đúng rồi, tôi là mẹ của An An, xin hỏi cô là?”

Bề ngoài Dương Lộ xinh đẹp, trưởng thành quyến rũ, nhưng cũng vì khuôn mặt như thế nên chỉ có thể diễn vai nữ phụ, nhân vật phản diện, không nổi tiếng trong giới diễn viên.

Nhưng bây giờ trên mặt chị ấy không trang điểm đậm, thậm chí không tô son dặm phấn, chị ấy chỉ là một người mẹ đáng thương mất con.

Bà cụ ở bên cạnh không kiềm được rơi nước mắt:

“An An của bà, sao con nỡ”

Ở nơi hai người không nhìn thấy, bé con An An lơ lửng bên cạnh họ, cố gắng dùng ngón tay vô hình lau nước mắt cho bà ngoại và mẹ.

Cố Khanh đóng cửa phòng bệnh lại, nói thẳng:

“Tôi thấy quỷ hồn của An An, bé không yên lòng các người không chịu đầu thai, cho nên tôi mang bé lại đây gặp mặt các người lần cuối.”

Tuy rằng có chút tàn nhẫn, nhưng có một số việc còn cần nói rõ ràng.

Cố Khanh lấy ra lá bùa dán lên trán An An, nói:

"Các người có mười phút, chỉ có mười phút, nếu An An ở lại dương thế quá lâu sẽ không tốt cho bé.”

Trong ánh mắt hoảng sợ của hai mẹ con Dương Lộ, lá bùa lơ lửng trên không trung, một bóng dáng quen thuộc dần hiện ra.

“An An!”

Dương Lộ nhào qua ôm, nhưng chỉ có thể ôm lấy một đoàn không khí.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy An An, không thể chạm vào.

An An an ủi vỗ tay của mẹ giống như trước kia đã làm, mặc dù tay mình xuyên qua tay của mẹ:

“Mẹ ơi, An An đã qua đời, sắp đi thế giới khác rồi, giống như Oreo. Mẹ và bà ngoại phải thật khỏe, đừng khóc."

"Không! An An, con ở lại đi, bà ngoại và mẹ không thể thiếu con!” Bà cụ nằm trên giường gắng gượng ngồi dậy, cùng con gái ôm cháu trai của mình.

An An nheo mắt cười, nghiêm túc vuốt mặt của bà ngoại mình:

“Bà ngoại phải ngoan nha, chị Cố Khanh đã nói cho An An, ở lại đây thì An An sẽ khó chịu, mẹ và bà ngoại cũng sẽ không khỏe, An An phải đi nơi khác.”

An An lại nhìn sang Dương Lộ:

“Xin lỗi mẹ, con không nghe lời mẹ, lúc băng qua đường không cẩn thận mới sẽ bị đụng vào.”

“Mẹ không trách con, là mẹ không trông chừng tốt cho con!” Dương Lộ đã khóc không thành tiếng.

An An nói:

“Sau này mẹ đừng nhớ cha nữa, cha không cần An An, An An cũng không thích cha. Mẹ có thể tìm cha mới cho An An, rồi sinh em gái cho An An.”

“Được, được, mẹ sẽ tìm cha mới cho con, lại sinh em gái cho con.”

Lúc này An An nói cái gì Dương Lộ đều sẽ gật đầu đồng ý.

Bên trên đã nói, Dương Lộ xinh đẹp, kiểu đẹp quyến rũ.

Lúc xưa khi Dương Lộ mới vào giới giải trí đã quen một bạn trai.

Bảy năm, hai người ăn ở với nhau bảy năm nhưng không công khai.

So với Dương Lộ bởi vì bề ngoài quá quyến rũ nên bị hạn chế vai diễn, bạn trai của chị ấy đi trên con đường diễn viên có thể nói là xuôi gió xuôi nước, diễn bộ phim thần tượng thứ nhất đã có chút tiếng tăm, về sau càng dựa vào kỹ thuật diễn xuất sắc thường đóng vai nam chính trong phim thần tượng.

Lúc ấy Dương Lộ phát hiện chính mình mang thai.

Dương Lộ nói cho bạn trai biết tin này, đối phương chẳng những không vui vẻ, còn vô cùng sợ hãi.

Bạn trai cho rằng sự nghiệp của mình chỉ mới nổi lên, hiện tại kết hôn sinh con hoàn toàn là tự tìm đường chết.

Bạn trai muốn Dương Lộ phá thai, nhưng chị ấy không chịu.

Bởi vì vậy mà Dương Lộ lâu dài chiều ý bạn trai đã cãi lộn với gã mấy lần, đến cuối cùng bạn trai đòi chia tay.

Dương Lộ đã từ cuộc khắc khẩu thấy rõ bạn trai rốt cuộc là loại người gì nên dứt khoát chia tay, nhưng chị ấy muốn giữ lại đứa trẻ này.

Vì cho đứa bé không mang tiếng không rõ về cha, Dương Lộ dùng một ít điểm yếu của bạn trai uy hiếp đối phương kết hôn với mình rồi mới ly hôn, điều kiện trao đổi là trả hết tất cả điểm yếu cho bạn trai, hơn nữa ngậm miệng không nói ra cha của đứa trẻ là ai.

Chương 137: Vô Đề

Dương Lộ theo bạn trai bảy năm, trong tay đương nhiên có nhiều thứ.

Bạn trai vì vậy mà thỏa hiệp.

Tám tháng sau, Dương Lộ sinh một đứa con, đặt tên Dương An, hơn nữa chính thức ly hôn.

An An không biết chuyện năm đó, còn cho rằng mẹ luôn nhớ cha. Thật ra sau khi Dương Lộ có An An thì cảm thấy mình đã có tất cả, tình yêu gì đó dẹp hết sang một bên.

Không ai ngờ An An sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

Thời gian mười phút rất ngắn.

An An nắm tay Cố Khanh, phất tay chào mẹ và bà ngoài, tiếp đó lá bùa dần dần mất đi hiệu lực bắt đầu tự cháy. Sau khi lá bùa cháy hết thì bóng dáng của An An cũng biến mất.

Dương Lộ nhìn về hướng Cố Khanh, ánh mắt khát vọng hỏi:

“An An sẽ tốt, đúng không?”

Cố Khanh trầm ngâm một lúc, gật đầu:

“Bé là một bé ngoan, kiếp sau sẽ bình an.”

“Vậy là tốt rồi, tốt quá rồi.”

Trong lời lẩm bẩm của Dương Lộ, Cố Khanh mang theo An An

rời khỏi.

Đến cửa bệnh viện, đứng ở nơi trống trải, thoáng như nghe tiếng xiềng xích va chạm.

Cố Khanh nhìn thấy không trung trống rỗng xuất hiện một bóng đen.

Là quỷ sai mặc áo choàng màu đen không thấy rõ mặt!

Địa phủ bây giờ có thể tùy tiện thấy 'đại nhân vật' sao?

Đây là ý tưởng đầu tiên của Cố Khanh.

An An buông tay Cố Khanh, đi hướng đối phương, sau đó một lớn một nhỏ chuẩn bị rời đi.

Cố Khanh mở miệng nói:

"À này"

Quỷ sai mặc áo choàng không thấy rõ mặt tạm dừng.

"Ta muốn hỏi sau này An An sẽ như thế nào?"

Tuy Cố Khanh nói với An An là kiếp sau của An An sẽ sống tốt, thật ra cô không có bản lĩnh lớn như thế biết kiếp sau của một người, chẳng qua không nỡ nhìn đối phương đau lòng nên thốt ra lời nói dối thiện ý để an ủi.

Đối phương nhìn đứa bé ở bên cạnh, tạm dừng một lúc rồi mở miệng, giọng trầm ấm nghe khá trẻ tuổi:

"Ngươi chúc phúc đứa trẻ này, nên kiếp sau của nó sẽ sống rất tốt."

Khi Cố Khanh buột miệng nói An An kiếp sau sẽ bình an thì kim quang công đức trên người cô có vài tia khuếch tán ra, rơi xuống người An An, là sức mạnh chúc phúc, phù hộ nó kiếp sau yên ổn khỏe mạnh.

Dường như có liếc Cố Khanh một cái, đối phương mang theo An An biến mất ở trong không khí.

Qua một thời gian Lệ Hoan mới nói cho Cố Khanh về vụ trang web Tâm Tưởng Sự Thành.

Nghe nói trang web bị niêm phong nhưng người đã chạy mất, Cố Khanh cũng không kiềm được nhíu mày.

"Không có tra được rốt cuộc là ai làm sao?"

Lệ Hoan cũng rất giận, bọn họ vất vả khổ cực phát hiện ra manh mối phát cho tổng bộ, bên tổng bộ lo việc bắt người vậy mà để người ta chạy thoát.

Lệ Hoan tức giận đập bàn, dù sùng bái Tạ Giác cỡ nào cũng cảm thấy anh ấy hơi lãnh đạo thất trách:

“Cái tên Tạ Tam đó, rốt cuộc nhận loại người gì vào bộ mà để lộ tin tức vậy chứ!”

Lệ Hoan không phát hiện, Cố Khanh ngồi phía đối diện cô ấy nghe hai chữ Tạ Tam thì thay đổi sắc mặt.

Tạ Tam? Có phải là người đó không?

Cố Khanh không ngờ mình chưa đi thủ đô, gia nhập Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị mà đã sớm nghe được cái tên liên quan thân thế của mình.

Cố Khanh uống một hớp nước, giả vờ lơ đãng mở miệng hỏi:

“Chị Lệ Hoan, chị nói Tạ Tam là?”

Lệ Hoan cũng không để ý, ngược lại phổ cập khoa học cho Cố Khanh:

“Tạ Tam này tên thật là Tạ Giác, gia đình cũng là thế gia huyền học giống như tôi, xếp thứ ba, hiện tại là bộ trưởng của tổng bộ, lợi hại hơn tôi.”

“Ồ, vậy à.” Cố Khanh lại uống một hớp nước, trên mặt nhìn không ra một chút biểu cảm.

“Nhưng nhà họ Tạ mặc dù là thế gia huyền học thì trong nhà cũng không yên ổn.” Lệ Hoan nói tiếp: “Không nói đến mấy chuyện lung tung của nhà họ Hoắc họ hàng bên ngoại của Tạ Tam, gia đình anh ấy cũng bị Tạ lão gia áp chế."

Cố Khanh dường như đang nghe, hoặc không, bỗng nghe nhắc nhà họ Hoắc, cho nên Tạ Tam và nhà họ Hoắc có liên quan?

Tạ Tam đang được Cố Khanh suy nghĩ thì sau khi nhanh chóng xin phát thưởng cho sự kiện trang web lần này, đã mang theo cấp dưới Uông Diệc ngồi trên máy bay đến thành phố S.

Chương 138: Vô Đề

Lúc Cố Khanh ở trong phòng ngủ luyện tập vẽ bùa thì Lệ Hoan gửi tin nhắn.

Nội dung tin nhắn là Lệ Hoan kêu Cố Khanh đến bộ môn ngay, nói là bộ trưởng tổng bộ Tạ Giác chuyên môn mang phần thưởng vì phát hiện trang web huyền học phi pháp đến, nói là muốn gặp cô một lần.

Khi thấy hai chữ Tạ Giác trên tin nhắn, tay phải cầm bút bùa dính chu sa của Cố Khanh không tự chủ được giật giật, chu sa nhỏ xuống lá bùa, hỏng một tấm bùa hộ mệnh.

Từ khi Cố Khanh biết đội trưởng của tổng bộ là Tạ Tam mà cô đã nghe thấy trước khi chết thì đoán sẽ có ngày gặp mặt.

Nhưng không ngờ ngày đó đến nhanh như thế.

Cố Khanh từng nhớ lại tình cảnh lúc ấy, trong điện thoại, cô chủ Hoắc kia khi nghe thấy Tạ Tam thì tràn ngập khẩn trương và sợ hãi. Có thể xác định Tạ Tam này không cùng phe với cô Hoắc.

Nhưng Lệ Hoan cho Cố Khanh biết Tạ Giác và nhà họ Hoắc có quan hệ người thân.

Nên khi nghe nói Tạ Giác muốn đến thành phố S, nói muốn khen ngợi mình thì Cố Khanh thầm khẩn trương.

Đời trước tại sao Tạ Giác muốn tìm cô?

Cố Khanh từng hỏi bóng hỏi gió thông tin của Tạ Giác.

Lệ Hoan cho biết Tạ Giác là một thiên tài huyền học, rất lợi hại, nhưng tính cách rất lạnh lùng. Lúc bình thường tối đa làm nhiều nhất là hoàn thành các loại nhiệm vụ trong bộ môn để rèn luyện bản thân.

Nhưng từ giọng nói của Lệ Hoan không khó nghe ra cô ấy xem trọng Tạ Giác, chắc đây là người chính phái, sẽ không làm chuyện giết người diệt khẩu.

Cố Khanh cũng lén hỏi Thẩm Du vài câu, so với Lệ Hoan xem trọng thì Thẩm Du hoàn toàn là fanboy.

Nghe Cố Khanh hỏi về bộ trưởng tổng bộ Tạ Giác, Thẩm Du xổ ra một tràng lời khen không chút tạm dừng, tóm lại ý tứ là Tạ Giác chỗ nào cũng tốt.

Nghe ngóng nhiều nơi, Cố Khanh hơi yên lòng, hơn nữa cô là nhân viên công vụ của bộ môn đặc biệt quốc gia, cảm thấy sẽ không ai dám vào lúc thế này trắng trợn đến hại cô.

Khi Cố Khanh đến bộ môn, bị Lệ Hoan thúc giục vào văn phòng của một mình Tạ Giác.

Cố Khanh đi vào, nhìn thấy một bóng người đứng ở nơi đó.

Đối phương nghe thấy bước chân thì quay đầu lại.

Thình thịch thình thịch!

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, không chỉ mình Cố Khanh là tim đập nhanh, trái tim của Tạ Giác cũng khiêu vũ.

Tăng tốc độ máu lưu động, Cố Khanh nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, rõ ràng chưa từng gặp, nhưng không biết tại sao khóe mắt cô cay xè, cảm giác tội nghiệp muốn khóc.

Không chỉ thế, sách ngọc trong đầu Cố Khanh lúc này giật nhẹ, truyền đến cảm giác hân hoan.

Người này sẽ không tổn thương chính mình!

—— đây là trực giác nói cho Cố Khanh.

“Anh/cô”

Hai người cùng lên tiếng rồi cùng ngậm miệng lại, bốn mắt nhìn nhau.

Nếu người không biết chuyện ở đây nhìn thấy cảnh này phỏng chừng sẽ cho rằng hai người này có phải là vừa gặp đã thương.

Do dự một lúc, Cố Khanh lên tiếng trước:

“Chào bộ trưởng, tôi là thành viên mới gia nhập chi nhánh, tôi tên Cố Khanh, am hiểu vẽ bùa chú.”

Cố Khanh gật đầu, nghi ngờ hình như vành mắt đối phương đỏ hoe, nhưng chớp mắt đã không thấy gì.

“Cố Khanh.” Tạ Giác gọi lên hai chữ này: “Lúc cô nhìn thấy tôi có phải là cảm giác rất quen thuộc, tim đập rất nhanh?"

Cố Khanh nhướng mày, sao người này biết?

Cố Khanh cảm giác mình sắp chạm vào góc bí mật đời trước, cô gật đầu, hỏi:

“Bộ trưởng cũng có cảm giác đó?”

Tạ Giác không kiềm được nói:

"Đây là bởi vì chúng ta là anh em ruột, giữa chúng ta có liên

kết máu mủ. Khoảnh khắc gặp em là anh biết ngay đây là em gái mà anh tìm hai mươi năm!”

Cố Khanh: " "

Cố Khanh cảm thấy mình bị dọa.

Cô vốn định sau khi tăng mạnh thực lực sẽ đi thủ đô tìm nhà họ Hoắc báo thù, rồi tìm kiếm chân tướng thân thế của mình.

Nhưng hiện tại, chưa đợi cô mạnh đủ để đi báo thù thì người nhà đã tự tìm tới?

Nhớ lại tình cảnh trước khi chết, vậy là đời trước cô suýt chút được gặp người thân của mình, chẳng qua bị nhà họ Hoắc giành trước tiêu diệt?

Chương 139: Vô Đề

Trong lòng tràn ngập rung động, nhưng Cố Khanh vẫn gắng hết sức bảo trì bình tĩnh, cô lấy một lá bùa ra khỏi túi xách cầm tay, nói:

“Tôi cần xác nhận đã.”

So với liên kết máu mủ mà Tạ Giác nói thì Cố Khanh càng tin tưởng bùa trong tay mình hơn.

Tạ Giác vươn tay ra nặn một giọt máu, anh ấy không phật lòng vì Cố Khanh hoài nghi, ngược lại cảm thấy em gái như vậy rất tốt, thông minh mà cẩn thận, mới không dễ bị tổn thương.

Cố Khanh cũng nặn ra một giọt máu, hai giọt máu tươi nhỏ xuống bùa nhân duyên, không thấm vào lá bùa, ngược lại giống như giọt sương lăn trên lá sen, một ánh sáng vàng vụt qua, hai giọt máu hợp thành một giọt.

Điều này đại biểu Cố Khanh cùng đối phương xác thực có quan hệ huyết thống.

Cố Khanh đốt bỏ lá bùa này, nghiêng đầu nhìn Tạ Giác:

“Cho nên, anh là anh trai của em?”

Nghe hai chữ anh trai, lòng Tạ Giác dịu dàng, vươn tay muốn vuốt đầu đối phương biểu thị thân thiết, nhưng vươn tay ra nửa đường thì rút lại. Tạ Giác biết Cố Khanh lớn lên từ cô nhi viện không thói quen tiếp xúc thân mật với người khác.

Tạ Giác gật đầu: “Năm đó em vừa sinh ra đã bị người ta trộm

đi. Anh và cha tìm em hai mươi năm, mãi đến ngẫu nhiên nhìn thấy hình chụp của em trong tư liệu bộ môn anh mới tìm được em."

Cố Khanh có điều dự cảm, hỏi tiếp:

"Vậy anh nói xem người trộm em là ai?!"

Cố Khanh cảm thấy có liên quan nhà họ Hoắc, nếu không thì cô chủ nhà họ Hoắc không thể nào tốn nhiều công sức tìm mặt ngọc trước khi Tạ Giác tìm ra cô, hơn nữa giết chết cô.

Không ngờ Tạ Giác nghe câu hỏi thì lắc đầu, nói:

"Chuyện này anh và cha luôn điều tra, sắp tìm được bàn tay đen sau màn. Tuy rằng hiện tại tìm được em, nhưng em đừng dính dáng vào, em chỉ cần sống tốt, bình an, chờ cuối cùng anh và cha mang em về nhà là được."

Chuyện nhà họ Tạ, nhà họ Hoắc, bàn tay đen đứng sau nhà họ Hoắc, Tạ Giác không muốn Cố Khanh chịu đựng mấy thứ này. Phải công nhận, sau khi Tạ Giác tìm về Cố Khanh thì từ 'trách nhiệm' chớp mắt chuyển thành 'tình thân', anh ấy thành người anh trai tốt trân trọng em gái.

Nếu Tạ Giác không muốn nói việc này thì Cố Khanh cũng ngoan ngoãn gật đầu, dù sao anh ấy không muốn cô đã sớm biết sự tồn tại của nhà họ Hoắc.

Thân nhân gặp mặt, rõ ràng trong lòng đều phi thường kích động, nhưng mặt đối mặt, tuy rằng luôn nhìn đối phương lại không nói được gì.

Tạ Giác bình ổn tâm trạng, nói:

"Em yên tâm, còn một tháng nữa anh và cha có thể trước tiên

xóa một phần thế lực của đối phương, lúc ấy em về nhà cũng sẽ an toàn rất nhiều."

Tạ Giác rất áy náy khi tạm thời không thể đưa Cố Khanh về nhà. Nhưng cha nói cũng có đạo lý, hiện tại rước Cố Khanh về sẽ khiến cô thành bia ngắm, bị các mặt chú ý và ám hại.

Cố Khanh gật đầu, cô không có cảm giác gì với việc quay về nhà họ Tạ, chỉ cần có thể nhận về người thân của mình là cô vui lắm rồi.

Thấy thời gian nói chuyện đã lâu, Tạ Giác lấy danh nghĩa đến đây khen ngợi Cố Khanh, anh ấy chỉ vào ba món đồ trên bàn, nói:

“Mấy cái này là phần thưởng cho em phát hiện ra trang web Tâm Tưởng Sự Thành. Lá bùa và bút bùa đều là anh chọn giúp em, đều là pháp khí tốt nhất trong bộ môn. Anh còn chọn một ngọc phù phòng thân có thể giúp em ngăn cản công kích và điều tra của một số huyền học.”

Nói đến đây, Tạ Giác nhớ tới Cố Khanh hẳn là mang theo một mặt ngọc hộ thân:

“Mặt ngọc mà em mang trên người là năm xưa cha đi Tàng Bảo Các trong nhà chọn giúp em, nhưng nghe nói đẳng cấp pháp khí không tốt, cha luôn muốn đổi cái tốt hơn cho em.”

Tạ Giác nói xong vươn tay ra, một cây kiếm bằng bạch ngọc nhỏ xinh đột nhiên xuất hiện ở lòng bàn tay, sau đó ẩn vào:

“Đây là mặt ngọc hộ thân lúc nhỏ của anh.”

Cố Khanh chợt nhớ ra sách ngọc trong đầu mình thì ra là ‘mặt ngọc hộ thân’.

Chương 140: Vô Đề

Nhưng nếu theo như lời Tạ Giác thì mặt ngọc hộ thân chỉ có tác dụng phòng thân và phòng ngừa người khác điều tra, tại sao nó ở trong đầu của cô? Còn hiện ra một số kiến thức huyền học mà người khác không biết?

Hoặc là ngay cả nhà họ Tạ cũng không biết những điều này?

Nhưng Cố Khanh vẫn giữ im lặng.

Nếu không ai biết bí mật của sách ngọc, Cố Khanh định che giấu cả đời.

Đám người Lệ Hoan ở bên ngoài thấy cửa văn phòng mở ra, Tạ Giác và Cố Khanh đi ra ngoài. Tạ Giác đi ở đằng trước, Cố Khanh cầm phần thưởng của mình theo sau.

Hai người giữ khoảng cách, thái độ xa lạ, giống như cấp trên và cấp dưới lần đầu tiên gặp mặt, không có dẫn tới bất cứ hoài nghi.

Tạ Giác đã nói cho Cố Khanh biết bên cạnh anh ấy cũng không an toàn, lúc nãy ở trong văn phòng có kết giới đã được anh ấy bố trí trước, sau khi ra khỏi cửa thì hai người phải giữ trạng thái không quen.

Chuyện nhà họ Hoắc rời thủ đô đi thành phố S không giấu người khác.

Nhà họ Hoắc, nhà họ Tạ, người nên biết đều biết. Thông tin mặt ngoài là Tạ Giác bị cấp trên phái đi thưởng cho cấp dưới, tiện thể thị sát chi nhánh.

Nhưng trên thực tế rốt cuộc là tình huống gì thì mọi người vẫn đang điều tra.

Nhà họ Hoắc.

Hoắc Mai vùng vằng giận dỗi trước mặt cha mẹ.

“Anh họ đi thành phố S, tại sao không nói cho con biết?!”

Theo phong cách thường ngày của Hoắc Mai thì Tạ Giác đi nơi nào cô ta sẽ theo tới đó.

Dù lúc trước Tạ Giác làm nhiệm vụ, Hoắc Mai là người bình thường không có linh lực cũng sẽ đi theo, đương nhiên với sự bảo hộ của cao thủ huyền học mà cha mẹ phái đi.

Tuy Hoắc Mai là em họ của Tạ Giác, nhưng cô ta cho rằng giữa thế gia huyền học vì bảo chứng thiên phú huyết thống huyền học, cũng có trường hợp anh em họ đám hỏi.

Lúc xưa cô ruột không thành công, ngược lại để cô họ Hoắc Vu giành trước, Hoắc Mai cho rằng cô ta gả cho Tạ Giác, rót huyết thống của nhà họ Hoắc vào huyết thống thiên tài của nhà họ Tạ cũng xem như hoàn thành tiếc nuối không thành công của ông nội năm xưa.

Tiếc rằng nhiều năm qua Hoắc Mai không ngừng dây dưa, chẳng những không khiến Tạ Giác sản sinh chút xíu thiện cảm nào, còn khiến anh ấy ghét cả cô ta lẫn nhà họ Hoắc nhiều hơn nữa.

“Mai Mai, đã qua nhiều năm, Tạ Giác vẫn không thích con thì con còn đi theo hắn làm gì?" Mẹ của Hoắc Mai, Chân Trân đau lòng nhìn con gái, nói: “Dòng phụ thứ hai nhà Tạ Giác hiện tại đã thất thế, nếu con muốn gả vào nhà họ Tạ thì nên nhằm vào hai con trai của dòng chính cậu cả Tạ!”

Tiếc rằng Hoắc Mai không nghe vào tai lời của Chân Trân:

"Tạ Giác lợi hại nhất thế hệ trước nhà họ Tạ, sao mẹ dám chắc về sau anh ấy sẽ không chấp chưởng nhà họ Tạ? Hơn nữa cha mẹ cũng nói rồi, thứ kia đã bị chú hai Tạ lấy đi."

Thì ra năm xưa Hoắc Thiên Thành muốn Hoắc Huyên gả vào nhà họ Tạ, một mặt là hy vọng nhà họ Hoắc có thể dung hợp dòng máu thiên tài của nhà họ Tạ, sinh ra đứa con khiến nhà họ Hoắc dần xuống dốc sẽ đúc lại huy hoàng.

Nhưng còn một nguyên nhân khác, Hoắc Thiên Thành từng đọc một cuốn sổ bí mật trong nhà, năm xưa tổ tông của nhà họ Tạ từng ngẫu nhiên được một mặt ngọc hình cuốn sách, trên mặt ngọc có một chữ triện xem không hiểu, như thế nào chỉ có tác dụng phòng ngự và ẩn nấp. Tổ tiên nhà họ Hoắc ngẫu nhiên biết một tin tức, nghe nói trong mặt ngọc ẩn giấu bí mật một kho báu, dựa vào nó có thể tìm được huyền thuật và pháp khí siêu phẩm thời xưa để lại.

Hoắc Thiên Thành tìm nhiều năm, bố trí tay trong mới nghe ngóng được đồ vật cũ của nhà họ Tạ đều đặt trong Tàng Bảo Các, có người ngày đêm trông chừng, chỉ được đi vào đọc sách, không thể mang ra ngoài.

Chỉ có trẻ con mới sinh, cha của đứa bé được cho phép đi vào Tàng Bảo Các chọn một món đồ đưa cho em bé.

Sau này người của nhà họ Hoắc sơ sẩy bị phát hiện, 'người kia' lấy đó làm uy hiếp khiến nhà họ Hoắc trộm con gái của Tạ Vọng Sóc đưa ra ngoài, khiến dòng phụ thứ hai nội loạn.

Chương 141: Vô Đề

Dưới sự trợ giúp của 'người kia', em bé bị bắt cóc, qua tay không biết bị đưa đến đâu rồi. Người kia đồng ý với nhà họ Hoắc sẽ lấy mặt ngọc ra giúp, nhưng phải chia một phần kho báu cho hắn.

Không ngờ đi vào Tàng Bảo Các tìm mãi vẫn không thấy.

Đến lúc này bọn họ mới biết, mặt ngọc mà họ khát khao đó nằm trên người bé gái bị họ đưa đi.

Nhưng đứa trẻ đã qua tay nhiều người, không biết giữa đường bị ai trộm mất, đã sớm không tìm được.

Những năm gần đây, trừ cha con nhà họ Tạ đang tìm con gái và em gái ra, nhà họ Hoắc cũng tìm cô bé ấy.

Nhưng nhiều năm trôi qua.

Nhà họ Hoắc lại bắt đầu hoài nghi, năm xưa mặt ngọc kia thật sự bị cô bé đó mang đi sao?

Hay là mặt ngọc còn ở trong tay Tạ Vọng Sóc, chẳng qua ông không lấy ra?

Bên nhà họ Tạ cũng được tin Tạ Giác đi thành phố S.

Tạ Vọng Sóc ở nhà mình ít khi đi ra ngoài, tin tức này là Tạ Vọng Thư mang theo vợ con mình đi nhà tổ thăm Tạ lão gia, con cháu ngẫu nhiên nhắc tới.

Khoảnh khắc nói ra, mọi người mẫn cảm đã cảm giác được

trong lòng Tạ lão gia khó chịu.

Tạ lão gia lạnh lùng hừ một tiếng: “Hiện tại cư nhiên không thèm đến thăm ông già này, quả nhiên là cánh cứng.”

Tạ Vọng Thư với hình tượng ông ba phải an ủi cha mình:

“Cha đừng nói thế, nhiều năm rồi, khó trách Vọng Sóc và thằng bé Tạ Giác ôm giận, chắc chắn trong lòng hai người vẫn kính cha.”

Khương Dung nhận tín hiệu từ chồng, cũng cười hiền dịu pha tách trà đưa cho Tạ lão gia:

“Cha, uống ly trà bớt giận. Lần này Tạ Giác ra ngoài cũng là vì công vụ, hiện tại cậu ấy là bộ trưởng của Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị Quốc Gia, được quốc gia cử đi.”

Không nói việc này còn đỡ, nhắc tới là Tạ lão gia càng tức hơn:

“Lúc trước cha không cho nó đi, nó cứ khăng khăng muốn đi quốc gia nhậm chức. Giỏi lắm, từ đó về sau liền càng thêm không nghe lời, kêu nó làm cái gì cũng chỉ biết cãi lại cha!”

Năm xưa Tạ Giác có thiên phú tốt nhất thế hệ này, Tạ lão gia cũng từng dao động.

Nhưng cha của Tạ Giác, Tạ Vọng Sóc không nghe lời khiến lão gia tức giận, mẹ chỉ là người bình thường khiến lão gia không thích. Ngày xưa bởi vì thiên phú của Tạ Giác, Tạ lão gia vốn nói muốn ôm anh ấy về nuôi, sau này cho kế thừa nhà họ Tạ, vậy thì ông ta có thể miễn cưỡng công nhận cha mẹ của Tạ Giác.

Nhưng đoán được con trai sẽ bị bồi dưỡng thành ‘máy móc gia tộc’, Tạ Vọng Sóc và Hoắc Vu kiên quyết từ chối, khiến Tạ lão gia càng không thích bọn họ.

Lão gia tức giận, Khương Dung nháy mắt, hai con trai của bà ta xúm lại an ủi lão gia, hơn nữa nói chuyện tu luyện gần đây của mình, mới khiến lão gia nguôi giận.

Lại một lần đâm thọc, thành công kích phát sự bất mãn của lão gia đối với Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác.

Trở về nhà, Tạ Vọng Thư và Khương Dung gọi điện thoại, yêu cầu điều tra Tạ Giác đang làm gì ở thành phố S. Hai vợ chồng đều muốn điều tra tình huống của Tạ Giác, nhưng lại lừa đối phương, không biết mỗi người gọi điện thoại riêng là có ý đồ gì.

Cố Khanh giữ bình tĩnh rời đi bộ môn, về trường học, trái tim của cô còn đang đập nhanh.

Cách hai đời mới lần đầu tiên gặp người thân của mình, cho dù bị yêu cầu giả vờ không có chuyện gì xảy ra, nhưng nỗi lòng của cô khó mà bình ổn.

Cố Khanh tìm kiếm trong xấp lá bùa thượng đẳng mà Tạ Giác đưa cho, tìm ra một tờ đặc biệt, thử dùng linh khí rót vào, mặt trên hiện ra chữ.

Lúc trước bởi vì Tạ Giác nói không thể bại lộ quan hệ giữa bọn họ, hai người chỉ xác nhận quan hệ huyết thông, qua loa nói vài câu rồi đi ra văn phòng, không kịp nói rõ chuyện khác.

Tạ Giác đã trước tiên dùng linh khí viết những gì mình muốn nói lên tờ giấy khi dùng linh lực tra xét sẽ nổi lên chữ viết, để lại lời dặn trên giấy sau khi Cố Khanh dùng linh khí xem xong hãy hủy tờ giấy.

Tạ Giác nói từ lâu rồi cha của họ vì bói toán tung tích của Cố Khanh, tìm ra kẻ thù mà sơ sẩy bị người ám toán, mười mấy năm

qua linh lực trì trệ không tiến bộ.

Chương 142: Vô Đề

Mẹ của họ bởi vì khó sinh, sau đó con bị bắt cóc, mấy năm sau đau buồn mà chết.

Những năm gần đây, bọn họ vẫn luôn không có dừng lại bước chân tìm kiếm chân tướng.

Nhưng bọn họ cũng cảm giác được có nhiều kẻ giấu mặt ở bên cạnh âm thầm dòm ngó. Trong nhà cũng bởi vì ông nội không thích, bác cả chèn ép mà bị bỏ qua. Mãi khi Tạ Giác chủ động xin làm thành viên Bộ Đặc Dị quốc gia, sau đó làm bộ trưởng mới dần tốt lên.

Tạ Giác vẫn không nói rõ về kẻ thù, rõ ràng không muốn cuốn Cố Khanh vào.

Cố Khanh xem xong nội dung, khóe mắt hơi đỏ, người thân của cô vẫn luôn không từ bỏ cô, nhưng đời trước sau khi cô tốt nghiệp Tạ Giác mới tìm đến, lúc ấy trong nhà đã trải qua chuyện gì?

Hơn nữa Tạ Giác viết trên giấy rằng trạng huống hiện tại đã tốt lên nhiều.

Anh ấy là bộ trưởng của bộ môn đặc biệt, vậy mà phải dùng loại phương pháp này nói cho Cố Khanh biết tình huống trong nhà, đủ thấy bên cạnh anh ấy cũng không an toàn, có thể nói là loạn trong giặc ngoài.

Tạ Giác là bộ trưởng Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị Quốc Gia, người ta không dám trắng trợn ngáng chân, nhưng có thể thả một, hai tai mắt bên cạnh anh ấy để nghe ngóng tin tức.

Còn có chuyện mặt ngọc.

Tạ Giác nói đó chỉ là một mặt ngọc hộ thân bình thường, đủ thấy Tạ Giác, thậm chí người của nhà họ Tạ cũng không biết bí mật của mặt ngọc.

Nhưng lúc trước nhà họ Hoắc chỉ rõ muốn mặt ngọc, tức là bọn họ biết thông tin mà nhà họ Tạ không biết.

Vậy xem ra lúc trước Cố Khanh mua hồ lô ngọc hòng thay thế sách ngọc đánh lừa đám người nhà họ Hoắc đã trở nên vô dụng.

Cố Khanh nhớ lại hình ảnh Tạ Giác làm kiếm ngọc hiện ra từ lòng bàn tay rồi thu về, cô vươn bàn tay ra, khép mắt lại, dùng linh lực dẫn đường sách ngọc trong đầu hiện ra.

Linh lực dọc theo kinh mạch đi vào đầu óc, chọt nhẹ sách ngọc.

Sách ngọc không nhúc nhích chút nào, còn nuốt luôn linh khí.

Ôi!

Cố Khanh không chịu thua, cô tụ lại linh khí vươn tới, thử thêm lần nữa.

Lại bị nuốt, vẫn không được.

Có vẻ như tạm thời không thể lấy sách ngọc ra khỏi đầu, vậy là nếu Tạ Giác hỏi thì cô đành nói thẳng. Nếu ngày nào đó cô bị nhà họ Hoắc phát hiện ra, có phải nên chuẩn bị hàng giả hay không?

Cố Khanh đảo tròng mắt nhìn ba phần thưởng mà Tạ Giác tặng.

Lá bùa, bút bùa, và một ngọc khí pháp khí hộ thân mới. Đó là một miếng thẻ ngọc, rất lớn, nếu cải tạo thì cũng được. Cố Khanh híp mắt lại, nở nụ cười.

Trước đó có nói lần này Tạ Giác lần này tới thành phố S mục đích chủ yếu là thị sát tình huống chi nhánh, tiện thể khen Cố Khanh đã phát hiện ra trang web huyền học phi pháp.

Vốn làm bộ trưởng, lúc thị sát chỉ cần nhìn tình huống công tác của thành viên chi nhánh là được.

Nhưng Tạ Giác đến đúng dịp, trong tay Lệ Hoan vừa lúc có một sự kiện hóc búa cần giải quyết, có bộ trưởng ở thì càng an toàn hơn.

Chuyện này vốn không liên quan nhiều với Bộ Đặc Dị.

Khoảng thời gian trước thành phố S xuất hiện một cướp nhập nha. Nhóm người này phân công minh xác, thiết bị hoàn mỹ, chuyên môn đi những gia đình hơi giàu nhưng không có bảo vệ để cướp.

Ban đầu bọn chúng chỉ cần tiền, không tổn thương mạng người, vừa lúc những người này giàu có nên tay chân không sạch sẽ lắm, băng cướp chẳng những cướp tiền còn lấy luôn chứng cứ làm việc xấu của họ, uy hiếp bọn họ không thể báo cảnh sát.

Vì bị cướp tiền không nhiều, lại có điểm yếu trong tay đối phương nên đa số người sẽ chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng trong một lần gần đây, mấy tên cướp đụng phải đá cứng, một phú ông nhỏ không thuê bảo vệ nhưng trong tay có súng.

Băng cướp cũng có súng, hai bên đụng độ, làm lớn chuyện. Phú ông và vợ, con trai chết dưới súng. Bốn tên cướp thì chết một người, trốn thoát ba người.

Cục cảnh sát xuất động các phương cảnh lực toàn thành lùng bắt băng cướp này.

Không ngờ bọn chúng trốn đông trốn tây, bị buộc vào đường cùng, mấy ngày trước ba tên cướp công nhiên bắt cóc một chiếc xe bus công cộng, bắt tài xế và hành khách trên xe làm con tin, lái xe đi hướng một ngọn núi hoang ở ngoại ô.

Chương 143: Vô Đề

Cảnh sát nhận được tin lập tức đuổi theo, trên đường đi bọn họ phát hiện nhiều hành khách bị người từ trên xe ném xuống ven đường, may mắn chỉ bị thương không ai gặp ngoài ý muốn gì lớn.

Tiếp tục đuổi theo, khi nhân viên cảnh sát đến núi hoang chỉ thấy chiếc đậu ở góc khuất dưới núi, trên xe không có một ai.

Hoài nghi bọn cướp dẫn con tin vào núi, cảnh sát cũng phái người vào núi điều tra.

Lần theo dấu vết đoàn người đi qua và chó cảnh sát trợ giúp, cuối cùng thì bọn họ tìm đến một vách núi, dấu vết bọn cướp và con tin hoàn toàn biến mất ở đó.

Rất đột ngột, mọi thứ, dấu chân, mùi, trong khoảnh khắc đều biến mất.

Chó cảnh sát vòng quanh vách núi, dường như rất mờ mịt.

Bọn cướp và con tin không biết tung tích, cảnh sát đã tìm quanh đó, nhưng gần vách núi không có bất cứ thứ gì, cũng không có đường đi ví dụ như hang núi, hoàn toàn là trống rỗng biến mất, khiến bọn họ bó tay không biện pháp.

Sau khi báo lên trên, cấp trên có người hoài nghi liên quan đến huyền học.

Thí dụ như quỷ đập tường, trận pháp, kết giới này nọ, tất cả đều có khiến mọi vết đột nhiên biến mất.

Cấp trên đưa tư liệu vào tay Lệ Hoan.

Lệ Hoan đã đi vị trí bọn cướp và con tin mất tích để điều tra, phát hiện vị trí vách núi đúng là có một kết giới lớn, nếu không có ngoài ý muốn lần này thì cô không biết gần thành phố S còn có nơi như vậy.

Phá vỡ kết giới cũng cần pháp khí đặc biệt, hơn nữa không rõ tình huống bên trong, Lệ Hoan định quay về tìm đủ người rồi mới vào điều tra, không ngờ lúc về thì nhận được tin Tạ Giác đến.

Tạ Giác đến quá đúng lúc.

Lệ Hoan không am hiểu thuật kết giới, nếu có bộ trưởng Tạ Giác mang đội đi điều tra sẽ càng an toàn hơn.

Tạ Giác chỉ mang theo một cấp dưới Uông Diệc đến, sau khi Lệ Hoan suy xét thì định mang theo Cố Khanh, đạo sĩ già Huyền Thanh.

Nghe sắp xếp của Lệ Hoan, Tạ Giác bản năng nói:

“Không được."

Tạ Giác không rõ tình huống kết giới, không muốn để em gái vừa tìm vè bị rơi vào trong nguy hiểm, bản năng lựa chọn từ chối.

Tạ Giác chợt nhận ra mình mới nói cái gì, anh ấy thấy Lệ Hoan nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

Tạ Giác hắng giọng nói:

“Tôi và Uông Diệc đi một chuyến là được, các người đều không cần đi."

Lời này không có ý gì khác, đơn thuần là bù lại câu vừa rồi.

Nhưng Lệ Hoan từ sau khi thua Tạ Giác thì đặc biệt mẫn cảm, nhảy dựng lên:

“Anh cảm thấy tôi và các tổ tiên của tôi cản trở anh sao?!”

Tạ Giác cảm thấy câu hỏi này hơi nguy hiểm, tuy anh ấy cho rằng một mình là dư sức giải quyết chuyện kết giới, nhưng nếu nói ra câu này thì phỏng chừng không khí càng tệ hơn.

Tạ Giác ngậm miệng biểu thị im lặng là vàng.

Lệ Hoan không quan tâm câu nói trước đó của Tạ Giác rốt cuộc có ý gì.

Chi nhánh thành phố S là địa bàn của cô ấy, vốn gọi Tạ Giác đi cùng là vì để phòng ngừa, nếu anh ấy đi một mình, giải quyết vụ việc thì chẳng phải tỏ ra cô không có năng lực à?

Lệ Hoan vỗ bàn biểu thị nói bao nhiêu người đi là bấy nhiêu người đi, không sửa!

Tạ Giác thầm nghĩ với thực lực của mình, nếu gặp gỡ sự tình gì hẳn là có thể bảo hộ an toàn của em gái nên cũng đồng ý.

Giờ phút này, trong núi hoang vùng ngoại ô thành phố S, ba tên cướp mang theo vài con tin đang chạy lung tung, hét chói tai:

"Quỷ ! Có quỷ!"

Thật ra bọn họ cũng không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Lúc trước bọn chúng cướp xe bus công cộng vãng trốn hướng bên này là vì có một tên cướp từ nhỏ lớn lên ở đây, quen đường núi, gã nói chỉ cần vào núi là sẽ tìm được cơ hội từ hướng khác chạy ra ngoài.

Lúc xuống xe, ba tên cướp, một học sinh trung học, một đôi vợ chồng già, một bà bầu, cộng thêm tài xế xe bus, mấy thanh niên trai tráng đã bị chúng ném xuống xe lúc dọc đường, sống hay chết dựa vào chính họ.

Bọn cướp mang theo mấy con tin còn lại, tên cướp dẫn đường nhớ là từ một phương hướng khác leo qua hai ngọn núi có thể đến thành phố kế bên.

Nhưng rất kỳ lạ.

Chương 144: Vô Đề

Rõ ràng lúc trước nhìn thấy cây cối thưa thớt, dường như có người ở trên núi.

Vài người dựa vào vách núi nghỉ ngơi một lúc, chợt phát hiện họ đã đổi sang chỗ khác.

Cây cối xung quanh cao lớn, thảm thực vật rậm rạp che ánh nắng chiếu xuống, khiến người giống như ở trong rừng nguyên thủy. Trong không khí yên tĩnh không tiếng động, lúc trước còn nghe tiếng chim hót bây giờ cũng không có.

Có thể xác định là nơi này không phải núi hoang.

Hoảng hốt lo sợ một lúc sau, bọn cướp và các con tin miễn cưỡng khôi phục tinh thần.

So với sợ hãi thì bọn cướp vui vẻ nhiều hơn, tuy rằng không biết tất cả điều này phát sinh bằng cách nào, nhưng trong khoảnh khắc đổi vị trí khác đại biểu cho bọn họ thoát khỏi cảnh sát bắt, bọn họ tự do!

Đương nhiên, tạm thời vẫn cần mang theo con tin, lỡ như chờ chút nữa quay về núi hoang kia thì sao?

Bắt buộc các con tin cùng đi tới trước, bọn họ đi hướng một phương hướng, nghĩ rằng dù thế nào cũng sẽ tìm được giới hạn của ‘rừng nguyên thủy’ này.

Bỗng nhiên một tên cướp kêu lên:

“Không đúng! Chỗ này, chúng ta mới đi qua đây mà!”

Lời này thốt ra, không chỉ là hai tên cướp khác, đám con tin cũng chú ý tới.

Tên cướp dẫn đường hỏi:

“Thuyên Tử, mày nói cái gì/”

Tên cướp có tên Thuyên Tử chỉ hướng chiếc lá dưới đất rõ ràng đã bị nhai, nói:

“Đại ca, lúc chúng ta mới tới, tôi đã hái mảnh lá cây này rồi phun ở đây. Đại ca nhìn xem, dấu cắn còn mới này!”

Thuyên Tử đã hơi luống cuống.

Tên cướp khác tên là Nhị Lăng cũng nhìn về hướng đại ca, hỏi:

"Đại ca, đây là tình huống gì?"

Đại ca cũng là tên cướp tự nhận quen với núi hoang, hiện tại phụ trách mở đường.

Gã trầm ngâm rồi tìm hai nhánh cây làm thành dấu chữ thập đặt trên một tảng đá, tiếp đó chỉ hướng một phương hướng, nói: "Chúng ta đi hướng bên kia thử.”

Đoàn người đi theo phương hướng đại ca chỉ.

Qua một lúc, học sinh trung học trong nhóm con tin giật mình la lên, mọi người dừng lại, nhìn theo hướng ánh mắt của cậu ta.

Một tảng đá, trên đó có nhánh cây làm thành hình chữ thập.

“Đại đại ca, chúng ta bị lạc đường sao? Hay là quỷ đập tường?!” Thuyên Tử nuốt nước miếng nhìn đại ca của mình, suýt

không cầm chắc cây súng.

Biết bọn họ có lẽ lạc đường, hai vợ chồng già ngược lại giữ bình tĩnh. Bà bầu ôm bụng đi cẩn thận, túa mồ hôi như tắm, mếu áo sắp khóc.

Tài xế lái xe là người đàn ông to lớn, chẳng qua lúc trước bị ba tên cướp khống chế, đánh gãy tay phải, hiện tại chỉ có thể đi theo. Nhưng tài xế ngẫu nhiên liếc trộm bàn tay cầm súng ngắn của Thuyên Tử, hiển nhiên trong lòng còn có mưu đồ.

Đi hai lần đều về chỗ cũ, Nhị Lăng hơi nóng nảy hỏi:

“Làm sao đây đại ca?”

Đại ca nhìn dấu hiệu chữ thập, cắn răng nói:

“Đổi hướng khác thử xem.”

Đi nửa đường thì có người không chịu nổi.

“Tôi tôi đi không nổi”

Sản phụ dựa vào một cây to, thân thể chậm rãi trượt xuống.

Chị ta vốn là bà bầu, đã đuối sức, bị kẻ cướp bắt cóc dọa sợ, có thể giữ bình tĩnh đi theo lâu như vậy đã rất không dễ dàng.

Nhưng hiện tại, chị ta thật sự đi không nổi nữa, bụng đau nhói, chị ta cảm thấy có lẽ mình thật sự sắp chết tại đây.

Nhị Lăng đi ở giữa quát to:

“Bớt nói nhảm, mau đi cho tao!”

Nhị Lăng tiến lên tát bà bầu để chị ta tỉnh não, trạng huống kỳ

lạ vốn đã khiến gã bức bối rồi, còn mang theo mấy cục nợ không đi đường nổi, nhưng vì phòng ngừa có cảnh sát, chỉ có thể mang theo mấy người này.

Nhị Lăng lùi lại, nhìn đại ca:

“Đại ca, hay là chúng ta bỏ bọn họ lại, chỉ chừa một người?”

Mang theo đám vướng víu này thì biết bao giờ mới đi ra ngoài được?

Đại ca nhìn đám ‘gài yếu bệnh tàn’ này, tay cầm súng giật nhẹ.

Đôi vợ chồng già đến lúc này còn dìu nhau đi, trên mặt cũng không có hoảng hốt lo sợ, rất là bình thản.

Chương 145: Vô Đề

Bà bầu bụng to thật sự đi không nổi, mới nãy Nhị Lăng tát một cái làm chị ta súy té xuống đất, may có tài xế dùng tay nâng mới không bị ngã.

Học sinh trung học còn là đứa trẻ mới lớn, trong mắt đều là sợ hãi, bọn cướp bắt đi thì cậu ta chỉ có thể đi theo, không dám phản kháng.

Đại ca làm ra quyết định:

"Không được, mang tất cả đi cùng!”

Gã là một người mâu thuẫn, tuy cướp xe, nhưng ở trong tình huống này lại không chịu bỏ lại đám con tin rõ ràng là vướng víu.

Không còn cách nào, Nhị Lăng và Thuyên Tử đành nghe theo đại ca, bắt buộc mấy con tin cùng đi tới trước.

Bà bầu không có thể lực, bụng lại đau, gắng gượng đi theo.

Hẳn là chị ta sẽ không chống được bao lâu.

Chợt nghe một tiếng bịch, trong tiếng hét của bà bầu, chị ta trượt chân ngã xuống đất.

Chị ta bị thương, ôm bụng, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Dưới váy tràn ra giọt máu.

“Đại ca, làm làm sao đây?”

Thuyên Tử nhìn bà bầu, với bộ dạng này thì rõ ràng là sẩy thai.

Đại ca siết chặt nắm tay:

“Bỏ nó lại, mấy người kia thì đi tiếp!”

Thuyên Tử đồng ý, xua hai vợ chồng già cùng học sinh trung học tiếp tục đi, chợt phát hiện ống quần của mình bị níu lại.

Bà bầu vươn bàn tay dính đầu máu bắt lấy ống quần của Thuyên Tử:

“Cứu cứu tôi! Hãy cứu con của tôi!”

Tài xế ở bên cạnh muốn lại gần giúp đỡ nhưng bị Nhị Lăng chĩa súng vào, không dám động.

Học sinh trung học trước đến giờ chưa từng gặp trường hợp như vậy, trong một chốc ngẩn ngơ, cũng không có tiến lên.

Vợ chồng già từ đầu đến cuối luôn bình thản lúc này tiến lên nắm tay của bà bầu, trấn an:

"Cô gái, đừng sợ, không sao đâu.”

Nhưng lúc này trừ trấn an ra bọn họ cũng không có biện pháp nào khác.

Thuyên Tử vẫn đang rối rắm.

Nhị Lăng không kiên nhẫn, họng súng chỉ hướng vợ chồng già:

“Đừng lề mề, đi cho tao!”

Hai vợ chồng do dự, không buông ra, lúc này mà buông tay

tương đương với để bà bầu tự sinh tự diệt.

Đang lúc Nhị Lăng định bắn một phát súng cảnh cáo hai vợ chồng già thì trong không trung dường như bay tới tiếng thở dài.

Sau đó bà bầu và hai vợ chồng già biến mất trước mặt mọi người.

Không chút dấu vết.

Bao gồm vết máu mà bà bầu để lại cũng biến mất.

Cả đám hút ngụm khí.

“Quỷ, quỷ!”

Thuyên Tử thét chói tai, cắm đầu chạy trốn.

Học sinh trung học cùng tài xế cũng lập tức vãng chạy hướng khác nhau.

Nhị Lăng sau khi mỗi người một bên đuổi theo tài xế, đuổi theo học sinh trung học đi hướng khác nhau.

Chỗ vách núi hoang.

Nhìn trước mắt rõ ràng là vách núi chắc chắn, là cái gọi là kết giới.

Tạ Giác cau mày nhìn một lúc, nói: "Chắc đây là thiên nhiên hình thành kết giới."

Chỉ thấy chân Tạ Giác đạp Thất Tinh Bộ, tay phải kết ấn, vòng quanh một vòng, khép ngón trỏ và ngón giữa tay phải, mang theo linh khí chỉ tới trước.

Bóc!

Dường như có cái gì vỡ ra.

Trước mặt nhóm Cố Khanh xuất hiện một hang núi to lớn.

Đi tới trước, hang núi bốn phương thông suốt, cũng không biết thông hướng nơi nào.

Nhắm mắt cảm ứng một chút linh khí xung quanh, chân mày Tạ Giác giãn ra:

“Không ngờ ngọn núi này cư nhiên có sơn linh."

Sơn Linh, tên như ý nghĩa, là tinh linh trong núi, một loại linh vật rất hiếm thấy.

Khác với Sơn Tiêu, trong sách ghi rằng: ‘Sơn Tinh hình dạng như con nít, một chân hướng ra sau, đêm thích phá người, tên gọi Tiêu.’

Sơn Tiêu là một loại quái vật thích ăn người, lấy máu thịt của con người và âm sát khí mà sinh ra, người bình thường gặp Sơn Tiêu dù không chết cũng mất nửa mạng.

Sơn Linh thì chỉ hấp thu linh khí của trời đất, tinh hoa của trời trăng, dựa vào trời sinh trời nuôi mới dần dần sinh ra ý thức.

Sau khi Sơn Linh sinh ra ý thức sẽ tiếp tục tu luyện, hơn nữa trợ giúp người gặp nạn trong núi đủ tu công đức, qua trăm nghìn năm thì công đức viên mãn, là có thể trở thành Sơn Thần.

Cho nên, người bình thường gặp Sơn Linh thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn, thậm chí nếu may mắn còn được Sơn Linh trợ giúp.

Đương nhiên, trong xã hội hiện đại linh khí mỏng manh, Tam

Giới ngăn cách, muốn trở thành Sơn Thần e rằng xa xôi vô tận. Làm một con Sơn Linh, có thể bảo đảm trong thời đại không bị người bắt lấy dùng để luyện đan đã là rất may mắn rồi.

Chương 146: Vô Đề

Lúc kết giới bị phá vỡ, nhóm Cố Khanh nhìn thấy một hang núi, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, mới chớp mắt một cái thì hang núi trước mặt đã biến thành rừng rậm nguyên thủy.

Tạ Giác nói nhanh:

"Là ảo giác. Bấm quyết Thanh Tâm, niệm chú Thanh Tâm."

Quyết Thanh Tâm và chú Thanh Tâm là nguyên bộ động tác tay, chú ngữ, tác dụng là khiến người bảo trì trong lòng bình tĩnh, không bị vật bên ngoài quấy nhiễu, đây là một trong các pháp quyết đơn giản nhất mà người tu luyện huyền học đều biết dùng.

Tạ Giác dẫn đầu, mọi người tay bấm quyết Thanh Tâm, tụng niệm:

"Thanh tâm như thủy, thanh thủy tức tâm. Vi phong vô khởi, ba lan bất kinh. U hoàng độc tọa, trường khiếu minh cầm. Thiền tịch nhập định, độc long độn hình. Ngã tâm vô khiếu, thiên đạo thù cần. Ngã nghĩa lẫm nhiên, quỷ mị giai kinh. Ngã tình hào dật, thiên địa quy tâm"

Cánh rừng nguyên thủy ở trước mắt dần trở nên mơ hồ, giống như một bức tranh bị nước làm nhòe, chậm rãi biến mất, cuối cùng trước mắt chỉ còn lại một mảnh sương mù dày đặc.

Sương mù rất lớn, trên cơ bản chỉ thấy rõ thứ xung quanh mình trong phạm vi một mét, nhìn xa hơn là một mảnh trắng xóa.

Vốn người tu luyện huyền học gặp tình huống sương mù dày đặc như vậy chỉ cần chuyển linh khí lên mắt, hoặc sử dụng bùa

chú đặc biệt là có thể nhìn thấu. Nhưng lần này không có hiệu quả, bởi vì trong sương mù này có thành phần linh khí nên không cách nào xuyên thấu.

"Nếu không phải vội vàng cứu người thì chỗ này là nơi tu luyện rất tốt.” Lệ Hoan nhìn xung quanh, nói.

Người khác cũng liên tục gật đầu, linh khí mà ngưng tụ thành sương đủ thấy nồng độ linh khí trong hang núi này cao cỡ nào.

Nơi tu luyện tốt giống như vậy thật ra mỗi nơi đều có, nhưng đã sớm bị những chùa miếu đạo quán, thế gia huyền học chiếm trước.

Lần này gặp nơi tu luyện tốt như vậy, những người ở đây đều động lòng.

“Linh khí dày đặc như vậy, không biết bên trong có báu vật gì không?” Uông Diệc cảm thấy trái tim ham tìm bảo bối của mình đang rục rịch.

Tiếc rằng bị ngài bộ trưởng lườm một cái, Uông Diệc cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, nhanh chóng đổi đề tài: “Nhưng chúng ta lo tìm người trước đã.”

Khí lạnh biến mất, Uông Diệc thở phào.

Tạ Giác nói:

"Trước tiên hãy tìm ra điểm nút trừ bỏ sương mù dày đặc mới có thể biến nơi này thành chỗ tu luyện cho Bộ Đặc Dị chúng ta, qua một thời gian mở ra làm phần thưởng cho người trong bộ môn.”

Tạ Giác cũng biết, nơi này nếu bị phát hiện ra, hơn nữa không phải một người nhìn thấy, nếu bọn họ không nhanh chân chiếm

chỗ thì phỏng chừng người của thế lực khác cũng sẽ lăm le nơi này, chẳng bằng bọn họ ra tay trước.

Nhưng tiếc cho Sơn Linh ở đây sẽ phải làm sao.

Nghe câu này, người khác đều siêu kích động. Đám người tu luyện không có truyền thừa tốt nào dám mơ nơi tu luyện đã bị chiếm, trong đoàn người chỉ có nhà họ Tạ và nhà họ Lệ là có chỗ tu luyện dành riêng, nhưng đơn giản là dùng linh thạch bố trí ra trận Tụ Linh, còn nơi linh khí tụ tập thiên nhiên giống như vậy phỏng chừng chỉ có những môn phái lớn mới sở hữu được.

Nơi này sẽ thuộc về bộ môn, nếu bọn họ là người phát hiện đầu tiên thì sẽ được phúc lợi đặc biệt.

Trong một đống đất gần chỗ nhóm Cố Khanh, Sơn Linh trốn tránh không dám nhúc nhích nghe câu này thì khóc hu hu cắn ngón tay, không hỏi nó một tiếng liền muốn chiếm nhà của nó?! Sao mặt dày thế???

Hang núi này đúng là một nơi tốt để tu luyện, linh khí dày đặc. Nhưng thật ra linh khí không dày đến mức thành sương, những sương mù này là Sơn Linh cố ý tỏa ra để cấu trúc cảnh ảo.

Sơn Linh rất muốn ném nhóm người này, bao gồm mấy người đã đến sớm hơn ra khỏi núi, nhưng nó nó đánh không lại đối phương, hic hic.

Tuy nó là một con Sơn Linh nhưng mới có vài chục năm ý thức, trừ lợi dụng kết giới thiên nhiên đã sinh ra nó, nuôi lớn nó bố trí thành cảnh ảo ra, nó không biết làm gì khác.

Chương 147: Vô Đề

Sơn Linh quan sát, trong nhóm người này thì loài người khuôn mặt lạnh lùng đi chính giữa có linh lực mạnh nhất, chỉ một mình người này đã cho nó cảm giác không thể giải quyết, nó tốt nhất là trốn trong đất rồi tìm cơ hội chạy ra ngoài sau.

Còn nhà thì đành bỏ lại, giữ mạng quan trọng hơn.

Sơn Linh đang định hút về linh khí đã tỏa ra, sau đó thừa dịp khoảng trống chạy trốn.

Vào lúc thế này, Cố Khanh sáng suốt bảo trì trầm mặc, cùng mọi người bấm đốt tay, niệm chú.

Trên thực tế, Cố Khanh luôn nhìn qua đuôi mắt quan sát tình huống xung quanh.

Cô có thể nói thứ mà mắt mình nhìn thấy là một hang núi hết sức tả thực sao?!

Tuy có sương, nhưng bởi vì cô có thể nhìn thấy khí vận, cho nên mọi thứ trong hang núi rực rỡ nhiều màu trong mắt cô, phân biệt rõ ràng. Cố Khanh còn thấy vài chỗ màu khí vận hơi khác biệt với mọi người, chẳng qua lúc này không tiện nói ra.

Hơn nữa Tạ Giác cũng không phải kẻ yếu.

Tuy rằng bị sương mù dày đặc ngăn trở, Tạ Giác vẫn dựa vào trực giác nhanh nhạy của mình dẫn dắt mọi người chậm rãi đi vào trung tâm hang núi.

Dù ngẫu nhiên quẹo cua, lòng vòng thêm vài vòng nhưng

phương hướng tiến lên là chính xác.

Trong hang núi nối liền với mấy cửa hang, bốn phương thông suốt phân không rõ phương hướng.

Lựa chọn cửa hang ở giữa, Cố Khanh mẫn cảm phát hiện bên phải dường như có khí vận hình dạng con người, nơi đó có người!

Cố Khanh thừa dịp mọi người không phát hiện lén giật góc áo của Tạ Giác, ra hiệu cho anh ấy đi hướng bên phải.

Tạ Giác dừng một chút, trên mặt không có biểu cảm, nhưng vẫn lập tức làm theo gợi ý của Cố Khanh đi hướng bên phải, anh ấy tin tưởng em gái chắc chắn đã phát hiện điều gì.

Dần dần tới gần, Cố Khanh trông thấy hai người già và một bà bầu nằm dưới đất.

Tuy họ nằm trên mặt đất không nhúc nhích, dường như có vết máu rải rác, nhưng nhìn ba người này sắc mặt hồng hào, trên người cũng không có vết thương, phỏng chừng chỉ là hôn mê bình thường.

“Ôi! Nơi này có người!”

Sau khi Cố Khanh nhìn rõ thì Lệ Hoan cũng trông thấy người, vội vàng đi qua nhìn, ấn vào cần cổ của họ, nói: “Hẳn là con tin, chỉ bị hôn mê bình thường.”

Có một vấn đề.

Bọn họ có năm người đi vào hang, giờ thì ưu tiên đưa ba con tin ra ngoài? Hay tìm bọn cướp và con tin khác rồi mới đưa hết ra ngoài?

Tạ Giác đang định kêu Uông Diệc và Cố Khanh đi ở phía sau

đưa ba con tin ra, còn lại ba người phụ trách đi tìm người khác thì gần chỗ bọn họ truyền đến từng đợt tiếng thét.

Giương mắt nhìn qua, vẫn như cũ là sương mù trắng xem không rõ, nhưng trông nó nhạt hơn vừa rồi một chút, hiện tại có thể mơ hồ nhìn thấy sự vật trong phạm vi ba mét.

“Chuyện gì vậy?” Uông Diệc nghi hoặc dùng tay sờ sương mù.

"Sương mù đang dần biến mất, tác dụng của cảnh ảo cũng yếu bớt.”

Tạ Giác vừa nói vừa tra xét bốn phía, anh ấy cảm thấy có cái gì dòm ngó bọn họ, hẳn là Sơn Linh!

Sơn Linh: dù không làm tan sương mù cũng sẽ bị các người phá đi, chẳng bằng ta chủ động ra tay, hấp thu chút nào hay chút ấy.

Tiếng thét dần dần gần, nhóm Cố Khanh cũng thấy rõ ràng.

Chỉ thấy ba tên cướp và một người đàn ông trung niên bị tổn thương tay phải, một học sinh không ngừng chạy loanh quanh trong phạm vi hang núi.

Học sinh trung học và một tên cướp luôn miệng hét to:

“Có quỷ, có quỷ!”

Rõ ràng bọn họ chạy lòng vòng, nhưng thần kỳ là không đụng phải nhau, cũng không cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Nói thật, người bình thường rơi vào ảo cảnh đúng là dễ bị dọa sợ.

Nhưng trong mắt đám người Cố Khanh dần thấy rõ tình huống

xung quanh, đám cướp và con tin càng giống như bị đột phát bệnh tâm thần Phát điên! Cảm giác như xem hài kịch.

Phát hiện sương mù xung quanh mỏng dần, Tạ Giác cũng đoán được là Sơn Linh làm, anh ấy ra hiệu bằng tay với nhóm người Lệ Hoan ở phía sau, vài người tiến lên, dùng bạo lực đánh ngất, bùa chú làm mê man các loại thủ đoạn khiến nhóm cướp và con tin đều nằm ngã xuống đất.

Chương 148: Vô Đề

Sơn Linh trốn trong ụ đất không dám nhúc nhích, cảm thấy mình thật khổ.

Mấy chục năm trước nó chỉ là một hà thủ ô trăm năm bình thường, chưa sinh ra ý thức.

Không chừng chờ ngày nào đó sẽ có một người gặp vận may từ trên trời rơi xuống tìm được nó, hái nó xuống bào chế thành dược liệu bán lấy tiền.

Nhưng hiển nhiên nó rất may mắn, mấy trăm năm qua chẳng những không bị đám người hái thuốc phát hiện, hơn nữa trong mùa mưa giông mấy chục năm trước, bởi vì một tia chớp đánh vào cây đã che mưa chắn gió cho nó mấy trăm năm, lôi điện dọc theo thân cây có một chút lan tràn đến trên người nó.

Cây bị sét đánh khét, nhưng nó thì không sao, còn hấp thu sức mạnh trong thiên lôi. Nó dựa vào chút ít thiên lôi đó dần có ý thức, truyền thừa trong ký ức cho nó biết nó là Sơn Linh, cần tiếp tục tu luyện mới có thể trở thành Sơn Thần.

Nhưng muốn trở thành Sơn Thần quá khó khăn!

Nó là Sơn Linh mới có ý thức chưa bao lâu, trừ không cần luôn ở lại một nơi, được tự do chạy ra ngoài, nó cần từ từ tu luyện mới có được năng lực của bản thân. Hơn nữa tùy theo xã hội phát triển mà linh khí xung quanh càng lúc càng mỏng manh, điều này khiến Sơn Linh cảm thấy rất lo âu.

May mắn là nó tìm được một hang núi có kết giới thiên nhiên bị ẩn giấu đi, linh khí trong hang đậm gấp đôi bên ngoài, còn siêu

an toàn, thế là Sơn Linh dời nhà vào hang núi, trừ ngẫu nhiên ra ngoài đi dạo, cơ bản đều tu luyện trong này.

Trong đám người xông vào kết giới lần này, Sơn Linh biết mùi của một người, nó đã gặp lúc ra ngoài đi dạo hồi mười mấy năm trước.

Năm đó loài người kia còn là đứa con nít, thích chạy long nhong trên núi, hái trái rừng, tìm trứng chim. Khi đứa nhóc kia về nhà xây trên núi thì sẽ ôm chân mẹ của mình khóc nhè.

Sơn Linh không ngờ nó chỉ ngủ một giấc, đứa trẻ đột nhiên thành 'người xấu' cầm súng.

Đừng cho rằng Sơn Linh không biết gì hết.

Trên núi hoang cũng có vài hộ gia đình, sau khi Sơn Linh có ý thức, lúc nó ngẫu nhiên đi dạo cũng sẽ đi chỗ loài người ở để nhìn lén, tìm hiểu chuyện ở thế giới loài người.

Bản năng của Sơn Linh nói cho nó biết phải làm chuyện tốt tu công đức thì nó mới có thể tiếp tục biến mạnh.

Nên khi thấy mấy người xâm nhập cảnh ảo dường như có nguy hiểm thì Sơn Linh giúp bọn họ giấu dấu vết, khiến bọn họ ngủ mê mệt.

Với loài người mang 'con', Sơn Linh rót một luồng linh khí vào bụng giúp cô ta bảo vệ đứa bé.

Nhưng nó chỉ là một Sơn Linh có năng lực tạo cảnh ảo, sau khi nhốt mấy người ở đây thì nó phải làm sao đây?

Chưa đợi Sơn Linh nghĩ ra cách âm thầm đưa mấy loài người xâm nhập kết giới này đi ra thì phát hiện kết giới bị phá mở, bên ngoài lại tiến vào một đám người.

Quanh thân nhóm người này đều có linh khí, cảnh ảo trong kết giới vô hiệu với bọn họ!

Sơn Linh khống chế cảnh ảo dẫn đám người thường này tụ hợp với nhau, hy vọng nhóm người Tạ Giác tìm được người rồi nhanh chóng rời đi, để nó có thời gian thu thập đồ đạc chạy trốn.

Nhóm Tạ Giác thật sự làm như vậy.

Khi nhìn thấy bọn cướp và con tin, nhóm Tạ Giác liền khống chế mọi người, định mang người ra ngoài trước rồi tính tiếp.

Trước tiên cất hết vũ khí trên người ba tên cướp, trói người lại, từ Tạ Giác, Uông Diệc trông giữ.

Dán cho các con tin mỗi người một lá bùa Thanh Tâm, tạm thời giải trừ ảnh hưởng của cảnh ảo, sau đó đánh thức bọn họ đi theo đoàn người ra ngoài.

Cố Khanh đang định đánh thức học sinh trung học, nhìn qua khóe mắt dường như thấy một ụ đất nhúc nhích.

Cố Khanh không tiếp tục nhìn hướng nơi đó, cô nâng học sinh đứng lên, giải thích tình huống cho cậu ta biết.

Vợ chồng già, học sinh trung học, bà bầu, tài xế sau khi tỉnh lại cảm thấy hơi hoảng hốt.

Rõ ràng bọn họ đi lạc trong rừng nguyên thủy, đi thật lâu, sao tỉnh lại đã ở trong một hang núi?

Chương 149: Vô Đề

“Các vị, nhóm cướp đã bị chúng tôi bắt giữ, mọi người hãy nắm tay nhau cùng chúng tôi đi ra, hoàn cảnh ở đây hơi nguy hiểm, khí thể ở bên trong dễ khiến người sản sinh ảo giác."

Lệ Hoan dùng phương pháp khiến người thường dễ hiểu được đổi ảo giác thành bọn họ hút phải khí thể đặc biệt.

Trong khoảng loạn, các con tin không hỏi nhiều về việc này, cho dù nhìn thấy trên người dán một lá bùa vàng dễ thấy thì họ cũng chỉ giữ im lặng không nói.

Mặc kệ là tình huống gì, có thể an toàn ra ngoài thì tốt rồi.

Đoàn người đi hướng cửa hang, Tạ Giác và Uông Diệc khiêng ba tên cướp hôn mê, đám người Cố Khanh thì mang theo đám con tin còn lại.

Đi ra cửa hang, nhìn thấy núi hoang quen thuộc và xe cảnh sát đậu dưới núi, Cố Khanh có thể nghe thấy mấy con tin rõ ràng thở phào một hơi.

Không!

Không đúng!

Cố Khanh cảm giác được sau lưng có nguy hiểm, bản năng né sang bên cạnh.

Khoảnh khắc cô tránh đi, tài xế xe bus đứng bên cạnh bởi vì bắt hụt Cố Khanh mà chuyển sang chộp lấy học sinh trung học bị dọa ngây người.

Tài xế vừa rồi rõ ràng tay phải trật khớp hiện giờ dùng cánh tay đó kẹp cổ học sinh, lộ ra nụ cười dữ tợn:

“Thả các đồng bạn của tao ra!”

Cảnh này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Tài xế xe bus là đồng bọn với đám cướp?!

Cố Khanh thụt lùi hai bước, lắc đầu.

Cô thấy rõ khí vận quanh người tài xế này bình thường, hiển nhiên chưa từng làm chuyện xấu, bây giờ gã biến thành đồng bọn với băng cướp, điều này khiến Cố Khanh thật sự không dám tin tưởng.

Khoảnh khắc bắt học sinh trung học thì khí vận màu trắng của tài xế bắt đầu lây dính một chút khói đen.

Cố Khanh lắc đầu, sống bình yên không được sao? Cứ muốn chuốc khổ.

Tài xế xe bus này hiển nhiên không ngờ gã đối mặt không phải một đám người bình thường.

Lệ Hoan nháy mắt với đạo sĩ già đi ở phía sau ít nói chuyện, đạo trưởng Huyền Thanh gật đầu tiến lên, chắp tay vái hướng tài xế:

“Vô lượng thọ phúc!"

Không thấy đạo sĩ già làm động tác gì, đơn giản vung phất trần, dường như có làn khói bay ra, tài xế và học sinh trung học cùng nhau cứng ngắc.

Tròng mắt có thể đảo, miệng có thể mấp máy, nhưng bộ vị khác trên người giống như trong khoảnh khắc không có tri giác, hoàn toàn cứng ngắc.

Đạo trưởng Huyền Thanh có năng lực khá cao về mặt luyện đan, trong quá trình luyện đan sẽ làm ra một số 'thứ tốt' có hiệu quả kỳ lạ.

Lệ Hoan bước tới, vỗ mặt tài xế:

"Giỏi lắm, dám bắt cóc con tin trước mắt chúng tôi? Lá gan của anh to lắm!"

Lệ Hoan rất muốn hỏi, rõ ràng nói là ba tên cướp và một xe con tin, từ khi nào tài xế này cùng một giuộc với bọn cướp?

Cảnh sát nhận được tín hiệu cũng từ dưới núi chạy lên, định đưa bọn cướp và con tin đến cục cảnh sát, bệnh viện.

Những cảnh sát này dường như đã bị cấp trên nhắc nhở, trông thấy nhóm Lệ Hoan cũng không phát ra nghi vấn gì, thấy bùa dán trên người con tin đều hiểu chuyện không hỏi một câu.

Nhưng tài xế và học sinh trung học đứng cứng ngắc thì phỏng chừng đưa đến bệnh viện cũng vô dụng.

Suy nghĩ một hồi, một người rõ ràng là cầm đầu trong đội cảnh sát đi tới:

"Các sếp, tôi là đội trưởng của chi đội cảnh sát hình sự số một thành phố S, Tần Nghĩa, phụ trách công tác mang đội lần này."

Tần Nghĩa ở trên vị trí này, cũng mơ hồ biết trên thế giới tồn tại một số sức mạnh mà bọn họ không hiểu được. Ví dụ khi đội cảnh sát gặp một số chuyện không thể giải quyết luôn sẽ đưa tư liệu lên trên, gửi đến 'bộ môn đặc biệt'.

Tần Nghĩa nhìn người đẹp ăn mặc nóng bỏng, anh đẹp trai mặt lạnh, cô cậu bé thoạt nhìn bình thường và một đạo sĩ ở trước mặt mình, bản năng cho rằng đạo sĩ già Huyền Thanh lông mày trắng là người cầm đầu, nhìn ông chằm chằm.

Những người khác không quan trọng, nhưng cần nhóm người giúp đỡ giải quyết tài xế và học sinh trung học cứng ngắc không thể động đậy

Đạo trưởng Huyền Thanh không nói chuyện, nhìn hướng Lệ Hoan.

Chương 150: Vô Đề

Lệ Hoan đứng ra:

“Tôi là người phụ trách hành động lần này, Lệ Hoan. Mới rồi gã tài xế kia có ý đồ khống chế con tin, anh ta là đồng bọn của đám cướp, về thân thể của họ cứng ngắc thì không cần đưa đi bệnh viện, nửa giờ sau sẽ hoạt động bình thường.”

Tần Nghĩa gật đầu tỏ vẻ đã biết, anh ấy vung tay lên cho đám cấp dưới mang theo bọn cướp, con tin xuống núi trước.

Còn về tại sao trên vách núi đá đột nhiên xuất hiện một cái hang rồi bỗng biến mất, Tần Nghĩa cảm thấy tốt nhất là đừng nên hỏi nhiều.

Chờ sau khi cảnh sát lần lượt lái xe rời đi, đám người Cố Khanh xoay người lại, mắt long lanh nhìn Tạ Giác.

Không biết trong hang núi sẽ có thứ tốt gì?

Khi nhóm Cố Khanh lại đi vào thì sương mù trong hang núi đã biến mất gần hết, lộ ra hình dạng vốn có.

Tối om, trống rỗng, trên mặt đất không có một cọng cỏ.

Hình như trống rỗng?

Không giống nơi tu luyện siêu tốt chút nào!

Dù là hang núi bình thường thì bên trong cũng nên có chút rêu phong này nọ, còn hang núi này, nơi bọn họ vừa bước vào thật sự không mọc một ngọn cỏ, qua đó có thể tưởng tượng tình huống

trong hang.

“A cái này trông không giống như hoàn cảnh tốt.” Lệ Hoan chớp chớp mắt, xác nhận chính mình không nhìn lầm.

Khó khăn lắm mới tìm được nơi tu luyện siêu tốt mà thành ra như vậy?

Lệ Hoan cảm thụ thoáng qua, độ dày linh khí cũng nhạt hơn lần đầu tiên vào nhiều.

“Tóm lại độ dày linh khí vẫn cao hơn bên ngoài, gần đây chắc chắn sẽ có bảo bối!" Đây là ý tưởng của Uông Diệc, dù nơi này không phải chỗ tu luyện siêu tốt nhưng có thể tìm được một ít thứ tốt thì bộ môn không bị lỗ.

Tạ Giác quét mắt qua mọi người, nói:

“Tất cả tản ra đi tìm trong từng cửa hang, chú ý cảm ứng nơi có linh khí dày đặc. Nếu phát hiện ra cái gì hoặc là gặp được nguy hiểm thì kêu lên.”

Cố Khanh gật đầu, không nói chuyện.

Trong khi mọi người lên tiếng, tản ra mỗi hướng điều tra thì Cố Khanh vừa đi vừa nhìn mặt đất gần cửa hang.

Từ sau khi kết giới của hang núi lại mở ra, nhóm Cố Khanh đi vào, cô liền trông thấy một cục toả khí vận màu tím núp dưới đất chậm rãi di chuyển hướng cửa hang, chắc là thứ giấu trong ụ đất lúc trước, xem bộ dạng dường như muốn chạy trốn.

Trừ Cố Khanh ra không ai chú ý đến.

Tùy theo lời nói của bọn họ, cả nhóm tách ra chuẩn bị tìm kiếm, tốc độ cục màu tím di động dường như tăng nhanh nhiều.

Cố Khanh ngẫm nghĩ, không mở miệng ngăn cản.

Nếu đây là cái gọi là Sơn Linh, xem bộ dạng nó không muốn tiếp xúc nhiều với loài người. Trực giác nói cho Cố Khanh, nếu cưỡng ép giữ nó lại không chừng sẽ dẫn phát hậu quả tồi tệ nào đó.

Uông Diệc cũng nghĩ đến Sơn Linh, không kiềm được mở miệng hỏi:

“À mà sếp này, anh nói xem Sơn Linh còn ở trong hang này không?”

Sơn Linh trừ có các loại năng lực khác nhau ra, năng lực lớn nhất là khi ý thức sinh ra liền học được cách ẩn giấu sự tồn tại của mình, chúng nó có thể giấu linh khí vào thân thể mà không tiết lộ ra chút xíu nào, nên mới khó tìm được.

Cố Khanh có thể phát hiện tung tích của Sơn Linh là nhờ vào đôi mắt khác biệt với mọi người.

“Sao vậy?”Nghe Uông Diệc đặt câu hỏi, Tạ Giác không trả lời Sơn Linh có ở đây hay không, hỏi ngược lại Uông Diệc muốn làm cái gì.

Cố Khanh nhìn thấy cục màu tím ở trong đất bùn khi nghe hai chữ Sơn Linh thì khựng lại, cứng ngắc tại chỗ, dường như muốn nghe câu trả lời của Uông Diệc.

Uông Diệc cười nham nhở:

“Không có gì, chẳng qua tôi chưa từng thấy Sơn Linh nên muốn xem bộ dạng của nó thế nào. Nhưng tôi nghe người ta nói Sơn Linh thường là vật siêu bổ, nếu lấy đi luyện đan làm ra đan dược có thể khiến linh lực tăng nhiều."

Uông Diệc nói xong nhìn hướng đạo trưởng tóc trắng ở bên kia:

“Có đúng như vậy không hả đạo trưởng Huyền Thanh?”

Huyền Thanh luôn giữ im lặng, khuôn mặt nghiêm nghị, nghe hỏi về luyện đan mà mình am hiểu thì biểu cảm càng nghiêm túc hơn:

Chương 151: Vô Đề

“Bần đạo chưa từng thử dùng Sơn Linh để luyện đan, nhưng có đọc trong sách cất chứa trong bộ môn. Năm Khang Hy có một vị đạo sĩ giỏi về luyện đan từng bắt được một con Sơn Linh, sau khi luyện thành đan thì đúng là có thể tăng thêm linh lực, cho dù người bình thường ăn vào cũng có thể tăng thêm mấy chục năm tuổi thọ. Nhưng người đời sau ghi lại rằng bởi vì bắt giết Sơn Linh dường như khiến đạo sĩ già kia gặp báo ứng, một lần ngoài ý muốn đã đột tử ngay tại chỗ."

Đạo sĩ già Huyền Thanh vừa nói xong, Cố Khanh phát hiện Sơn Linh lại nhúc nhích, cục màu tím lấy tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp đôi di chuyển hướng cửa hang.

Sơn Linh:

" "

Loài người quả nhiên siêu đáng sợ, định dùng nó để luyện đan, hic hic.

Sơn Linh cố gắng di chuyển hướng cửa hang, lặng lẽ xuyên thấu kết giới, biến mất ở trước mắt.

Ánh mắt của Cố Khanh di chuyển theo, bước chân tạm dừng.

Phát hiện Tạ Giác nhìn mình, Cố Khanh mỉm cười với anh ấy, lắc đầu tỏ vẻ không có gì.

Tạ Giác thở phào một hơi, may mắn lần này chỉ gặp phải Sơn Linh, mấy tên cướp không uy hiếp đến bọn họ được, vừa rồi em gái thừ người ra làm anh ấy tưởng đâu cô phát hiện ra cái gì.

“A! Bên này có thứ tốt!” Tiếng la của Lệ Hoan vọng ra từ một cái hang gần đó.

Nghe tiếng la của Lệ Hoan, mấy người còn đang tìm kiếm lập tức chạy tới chỗ cô ấy.

Họ đi vào cửa hang, thứ đập vào mắt là nụ cười hớn hở của Lệ Hoan.

Cô ấy chỉ một góc hang núi ở trước mặt.

Chỗ đó có nguyên một bụi hà thủ ô, hoặc lớn hoặc nhỏ, mọc đan xen nhau. Nhìn sơ phỏng chừng có mấy chục cái, năm tuổi từ một, hai năm đến mấy chục năm.

"Wow! Quả nhiên là thứ tốt." Uông Diệc bản năng muốn vươn tay hái một cây hà thủ ô.

Chát!

Tay của Uông Diệc bị Huyền Thanh tát lệch xuống.

Huyền Thanh nạt:

“Không thể hái dược liệu kiểu như vậy!”

Uông Diệc ngượng ngùng thả tay xuống, cũng biết vừa rồi chính mình lỗ mãng, nếu tùy tiện hái hà thủ ô không chừng sẽ ảnh hưởng hiệu quả thuốc:

“Mời đạo trưởng.”

Đạo trưởng Huyền Thanh không nhún nhường, tiến lên lấy từ trong túi vải mang theo bên mình một cây cào thuốc, mấy cái hộp ngọc? Thậm chí còn lấy một thùng nước ra.

Một câu hỏi:

Trong túi vải của đạo trưởng Huyền Thanh rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ?!

Từ núi hoang áp giải tội phạm đến cục cảnh sát, ba tên cướp và tài xế bị rắc bột phấn không rõ xuất xứ làm cả người cứng ngắc đều lục tục tỉnh lại.

Tần Nghĩa kêu cấp dưới tách bọn họ ra mang vào phòng thẩm vấn.

Sau khi tài xế xe bus có thể hoạt động tự do, ban đầu thấy nhóm người Cố Khanh không có mặt nên luôn miệng chối chính mình vô tội.

Sau khi cảnh sát căn cứ thẻ căn cước công dân của gã điều tra ra thông tin, tìm hiểu ra quan hệ của gã và 'anh đại' kia thì tài xế mới chịu khai ra sự thật.

Tên của gã là Lý Cường, tên của 'anh đại' là Triệu Quốc Huy. Lý Cường là cậu em vợ của Triệu Quốc Huy.

Tài xế xe bus ban đầu đúng là vô tội, gã không biết gì về bọn cướp, càng không biết anh rể của mình là cầm đầu băng cướp.

Nhưng khi chiếc xe bus mà gã cầm lái bị ngăn lại, mấy tên cướp đeo mặt nạ lên xe bắt cóc bọn họ, Lý Cường ngẫu nhiên thấy một vết sẹo trên tay một tên cướp liền nhận ra đó là anh rể của mình.

Vết sẹo đó là năm xưa anh rể đi lính bị thương trong một lần cứu người, nên Lý Cường biết rõ về nó.

Lý Cường cũng hiểu ngay nguyên nhân tại sao anh rể làm như

vậy.

Mấy tháng trước, cháu gái của Lý Cường bị bệnh nhập viện. Bác sĩ nói trong thân thể của cháu gái có khối u, cần cố gắng nhanh chóng làm giải phẫu.

Nhưng anh rể Triệu Quốc Huy sau khi đi lính xuất ngũ về nhà chuyển sang làm công việc bảo vệ, chị gái là nội trợ bình thường, gia đình họ đào đâu ra tiền chữa bệnh?!

Lý Cường cũng muốn giúp chị gái và anh rể lắm, nhưng gã chỉ là một tay lái xe, không có vợ con, bình thường lĩnh lương sau khi trả tiền nhà thì tiêu hết vào việc ăn uống, không còn dư bao nhiêu.

Mượn tiền họ hàng bạn bè, bán căn nhà đi nhưng vẫn thiếu.

Chương 152: Vô Đề

Lý Cường nhớ là mấy hôm trước khi anh rể đến tìm gã có khoe là hắn ta quen một người anh em, có cách kiếm tiền, kêu hắn ta đi giúp một tay, phải đi xa vài hôm, nhờ gã chăm sóc chị gái và cháu gái cho tốt.

Bây giờ Lý Cường đã phản ứng lại, cái gọi là 'cách kiếm tiền' thì ra là đi cướp bóc!

Hiển nhiên Triệu Quốc Huy cũng không ngờ trong lúc bối rối mấy người chọn đại xe bus để bắt cóc, nào ngờ tài xế là cậu em vợ.

Trước khi Lý Cường buột miệng kêu 'anh rể' thì Triệu Quốc Huy nhanh tay bắt lấy gã, bẻ một phát trật khớp cánh tay. Lý Cường xem hiểu ý tứ trong đáy mắt của Triệu Quốc Huy, ngầm dặn gã ngậm miệng lại, coi như không nhận ra hắn ta, nếu không thì sơ sẩy một cái hai anh em đều vào nhà đá, chị và cháu gái của gã sẽ tiêu luôn.

Trong khoảnh khắc, Triệu Quốc Huy thì thầm một câu vào tai Lý Cường, chỉ có hai anh em biết nội dung, dù bị cảnh sát tra hỏi gã cũng không khai ra.

Ngày xưa cánh tay của Lý Cường hay bị trật khớp, không phải chuyện gì nghiêm trọng, muốn lành thì tự gã bẻ lại là xong, nhưng gã cố chịu đựng, đóng vai con tin bình thường đi theo bọn cướp.

Lý Cường nghĩ rằng nếu anh rể chạy thoát được thì hay quá, lỡ bị bắt thì gã sẽ tìm cách cứu.

Đây là nguyên nhân tại sao mọi người ra khỏi hang núi, Lý

Cường giơ tay ra bắt cóc con tin buộc nhóm Cố Khanh thả người.

“Anh rể của tôi không phải người xấu, anh ấy chỉ muốn kiếm chút tiền cứu cháu gái của tôi!”

Lý Cường khai hết những gì mình biết, khẩn trương nhìn cảnh sát ở trước mặt, cố gắng cầu tình cho anh rể.

Nhưng gã không biết rằng, hành động hiếp bức con tin cứu Triệu Quốc Huy đã đẩy bản thân gã vào đường tù tội, thân mình lo chưa xong còn cầu tình?

Thuyên Tử là anh em mà Triệu Quốc Huy quen sau khi giải ngũ.

Lúc trước Thuyên Tử một người không chỗ nương tựa đi tới thành phố lớn làm công, còn bị người lừa hết tiền trong túi.

Nhờ Triệu Quốc Huy cho mượn tiền, còn giới thiệu Thuyên Tử vào công ty bảo vệ nơi hắn ta làm việc.

Từ nay về sau Thuyên Tử răm rắp nghe theo Triệu Quốc Huy.

Gia đình Triệu Quốc Huy gặp chuyện, con gái bị bệnh nhưng không có tiền chữa.

Nhà của Thuyên Tử cũng nghèo, mẹ già bị bệnh nằm liệt giường đã lâu mà không có tiền chữa, gắng gượng ở trong nhà cho qua ngày.

Đến đường cùng, Triệu Quốc Huy nảy ra chủ ý cướp bóc.

Triệu Quốc Huy dù gì từng làm lính, bây giờ làm cướp thì lựa chọn mục tiêu luôn là những người làm giàu bất chính, chọn địa điểm toàn là mấy năm nay hắn ta làm bảo vệ nên nắm rõ, tay chân của hắn ta cũng nhanh nhẹn.

Triệu Quốc Huy thông qua con đường đặc biệt còn mua được súng, định kéo Thuyên Tử làm chung, sau khi cướp được đủ số tiền chữa bệnh cho người nhà sẽ thu tay về.

Nào ngờ trong lúc hai người thương lượng thì bị Nhị Lăng làm cùng công ty phát hiện ra manh mối.

Đừng nhìn gã tên là Nhị Lăng nhưng đầu óc rất khôn ngoan, gã lần theo dấu vết phát hiện ra kế hoạch cướp bóc của Triệu Quốc Huy!

Nhị Lăng không tố giác Triệu Quốc Huy, gã mang theo em trai Ba Mập của mình tìm đến Triệu Quốc Huy, lấy việc này ra uy hiếp đòi được gia nhập, đòi chia chác.

Triệu Quốc Huy muốn từ chối.

Hắn ta tin tưởng Thuyên Tử, nhưng không tin Nhị Lăng và Ba Mập, lỡ tay thất bại là cả đám tiêu đời.

Nhưng lúc này không theo ý muốn của Triệu Quốc Huy được, trong tay Nhị Lăng nắm chứng cứ Triệu Quốc Huy định cướp bóc, dù hắn ta chưa làm nhưng nếu bị lộ ra thì cũng mất luôn công việc bảo vệ.

Cộng thêm tình huống của con gái càng lúc càng khẩn cấp, cuối cùng Triệu Quốc Huy đồng ý cho Nhị Lăng vào.

Hai người chia tiền và bốn người chia tiền đương nhiên là khác biệt. Triệu Quốc Huy vốn lên kế hoạch cướp hai gia đình, hắn ta và Thuyên Tử chia nhau một nửa đã đủ tiền, nhưng thêm Nhị Lăng và Ba Mập thì phải cướp bốn nhà mới đủ.

Hai nhà đầu thì Triệu Quốc Huy lên kế hoạch đầy đủ, đối phương đều là nhà khai phá bất động sản lòng dạ hiểm độc, trong

tay có nhiều điểm bẩn, bọn họ cướp chút ít tiền, đối phương cũng không dám nói nhiều.

Chương 153: Vô Đề

Nhưng hai nhà sau, chưa điều tra tư liệu đầy đủ đã bị Nhị Lăng thích thú từ việc ăn cướp thúc giục, Triệu Quốc Huy đành sắp xếp cho bốn người đi cướp.

Không ngờ lần này xảy ra chuyện.

Ba Mập bị đối phương phát hiện ra, một phát súng bắn trúng tim.

Triệu Quốc Huy đánh trả đã bắn bị thương chân của chủ nhà, hắn ta chỉ muốn lấy tiền chứ không muốn giết người.

Triệu Quốc Huy không ngờ Nhị Lăng đã mất em trai nổi máu nóng giật lấy cây súng bắn liên tục mấy phát, giết chủ nhà, không tha cả vợ con.

Tình huống đại khái được cảnh sát lắp ráp từ miệng mấy tên cướp.

Nhưng có mâu thuẫn ở một điểm, Nhị Lăng kiên trì nói kế hoạch cướp bóc là Triệu Quốc Huy đặt ra, cũng là hắn ta giết cả gia đình nạn nhân.

Điều này khác với tình huống mà Triệu Quốc Huy và Thuyên Tử đã khai.

Khi bị hỏi số tiền đã bị cướp trước đó thì ba người cùng giữ im lặng.

Vô luận tra hỏi cỡ nào, hễ đụng tới câu hỏi tiền giấu ở đâu là tập thể im lặng.

Đang lúc nhân viên cảnh sát bên Tần Nghĩa chịu bó tay, Tạ Giác mang theo đám người Cố Khanh trở về. Bọn họ cảm thấy lúc ấy mấy tên cướp và con tin có thể đi vào kết giới hẳn là trên người có vật đặc biệt nào đó nên mới dẫn đến loại tình huống này, thế là tìm đến đây hỏi thăm thử.

Nghe Tần Nghĩa nói không tìm được tiền giấu ở đâu, Lệ Hoan vui vẻ đẩy Tạ Giác ra:

“Đây là bộ trưởng của chúng tôi, gặp tình huống không tìm được đồ vật cứ tìm anh ta là tiện nhất.”

Tạ Giác cực kỳ giỏi về xem tướng và bói toán, năm xưa Lệ Hoan đã chịu thiệt vì vậy.

Tạ Giác: “. . .”

Thấy Tần Nghĩa cao to vạm vỡ mắt cún nhìn mình, cộng thêm trong đội ngũ bên mình trừ Lệ Hoan dào dạt hứng thú, đạo trưởng Huyền Thanh mặt không cảm xúc ra, Cố Khanh và Uông Diệc đều dùng ánh mắt lấp la lấp lánh trông đợi nhìn anh ấy.

Tạ Giác khựng lại, bàn bạc với Tần Nghĩa một lúc rồi một mình vào phòng thẩm vấn.

Đám người Cố Khanh ở bên ngoài xuyên qua thủy tinh một mặt nhìn tình huống bên trong.

Triệu Quốc Huy thừa nhận sự thật mình cướp bóc, hắn ta biết chắc chắn sẽ ngồi tù, nhưng quyết không nói ra số tiền đó, vì đó là tiền cứu mạng.

Hiện tại Triệu Quốc Huy chỉ hy vọng cậu em vợ được xử nhẹ, sau đó chuyển lời của hắn ta cho vợ.

Két két!

Cửa phòng thẩm vấn mở ra.

Khi nhìn thấy Tạ Giác thì đồng tử của Triệu Quốc Huy rút nhỏ lại.

Triệu Quốc Huy tự tin có thể chịu đựng thẩm vấn từ cảnh sát, nhưng dường như những người này khác với đám cảnh sát lúc trước.

Lúc ở trong cảnh ảo Triệu Quốc Huy đã bị đánh bất tỉnh, cho nên cũng không biết đoàn người Tạ Giác mới là người tìm được và bắt bọn họ.

Tạ Giác ngồi xuống trước mặt Triệu Quốc Huy, cẩn thận xem tướng mạo của hắn ta.

“Cuộc đời của anh có nhiều khúc chiết."

Tạ Giác nói: “Đầu tiên là cha chết sớm, sau đó mẹ đi lấy chồng, sau khi lớn lên thì đi lính, bởi vì đắc tội người khác mà phải giải ngũ sớm. Sau khi giải ngũ thì kết hôn với vợ, có một con gái. Nhưng gần đây con gái mắc bệnh nặng.”

“Những lời anh nói trong tư liệu đều có thể tra được.” Ngoài miệng Triệu Quốc Huy nói vậy nhưng thầm giật thót tim.

Ít ai biết hắn ta đắc tội với người buộc phải giải ngũ sớm, bởi vì người ấy khá lợi hại, nên biên ra nguyên nhân là đánh lộn ẩu đã làm trái kỷ luật bị buộc giải ngũ.

Tạ Giác không để ý lời của Triệu Quốc Huy, nói tiếp:

“Vậy còn chuyện năm anh mười hai tuổi rơi xuống nước được cứu, mười sáu tuổi đột nhiên có một số tiền, hai mươi lăm tuổi

từng bị tai nạn xe cộ thì sao?”

Mỗi khi Tạ Giác nói một câu là Triệu Quốc Huy trợn to mắt một phần, tim đập rất nhanh.

Những chuyện này có một số chính hắn ta đều suýt quên mất, tại sao người này biết được?!

“Cho nên, anh chịu khai chưa?”

Nghĩ tình trên người của Triệu Quốc Huy không có nhiều ác nghiệp, Tạ Giác cho một cơ hội.

Nếu Triệu Quốc Huy nói ra còn xem như lập công chuộc tội, nếu không nói coi như chết cũng không hối cải.

Chương 154: Vô Đề

Triệu Quốc Huy nhìn Tạ Giác chằm chằm, hắn ta biết người này không tầm thường. Những chuyện này có một số chỉ mình Triệu Quốc Huy biết, vậy mà Tạ Giác kể vanh vách.

Triệu Quốc Huy chậm rãi lắc đầu, còn ôm may mắn, không chịu nói gì.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, Tần Nghĩa đã xem ngây người.

Tần Nghĩa chưa kịp đưa tư liệu cơ bản của Triệu Quốc Huy cho Tạ Giác xem thì anh ấy đã đi vào phòng.

Tất cả chuyện này đều là Tạ Giác xem tướng mạo nhìn ra?

Cố Khanh cũng vui vẻ nhìn bên trong, có người anh giỏi như vậy thật tuyệt!

Trong phòng thẩm vấn.

Tạ Giác thở dài, lấy một mai rùa và sáu đồng tiền ra khỏi túi áo, bắt đầu xem bói.

Sau khi lắc sáu lần, Tạ Giác nhìn quẻ tượng, nói: "Phương hướng đông nam”

Chân mày Triệu Quốc Huy nhích nhẹ.

Tần Nghĩa dán thủy tinh nghe Tạ Giác nói chuyện.

Tạ Giác bổ sung thêm:

"Trong nước."

Tần Nghĩa trực tiếp gọi điện thoại:

“Đi hướng đông nam, tìm nơi băng cướp từng đến, nơi nào có nước, món tiền đó chắc bị dìm xuống nước.”

Triệu Quốc Huy không còn ôm tâm lý cầu may, sắc mặt trắng bệch:

“Anh rất giỏi, nhưng có biết là anh làm như vậy sẽ hại chết con gái của tôi không?”

Tạ Giác đứng lên, xoay người đi:

“Con gái của anh không sao, tôi đã xem rồi, anh không có tướng chết con gái.”

Tạ Giác đi ra phòng thẩm vấn.

Triệu Quốc Huy nghe lời của Tạ Giác thì vành mắt đỏ hoe, nói nhỏ:

“Cảm ơn."

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Cố Khanh chần chừ nhìn Tạ Giác: “Bộ trưởng, con gái của người đó thật sự không sao chứ?”

Mới rồi cô xem khẩu cung của tài xế xe bus nói trong người con gái của Triệu Quốc Huy mọc khối u, nghe y như thật.

Tạ Giác gật đầu:

“Xem tướng mạo thì tuy đầy biến cố nhưng không hiểm nguy."

Tạ Giác nhìn sang Lệ Hoan:

“Lệ Hoan, cô hãy tìm thời gian đi điều tra, để phòng ngừa."

Thật ra Tạ Giác cảm thấy hơi hụt hẫng, anh ấy rất muốn quang minh chính đại nghe Cố Khanh kêu mình một tiếng ‘anh trai’.

Lệ Hoan qua hai giây mới phản ứng lại là Tạ Giác kêu cô ấy đi điều tra, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình:

“Tôi? Tại sao là tôi đi?”

Tạ Giác gật đầu nói một cách đương nhiên:

“Lần này tôi đến đây chủ yếu là thị sát tình hình chi nhánh, vừa lúc gặp chuyện kết giới nên mới ở hỗ trợ, hiện tại sự tình giải quyết ổn thỏa thì tôi nên về tổng bộ, hai ngày này tổng bộ đã tích lũy không ít chuyện."

Nếu Tạ Giác còn ở lâu hơn không chừng sẽ khiến người hoài nghi, hơn nữa anh ấy cần về thủ đô giúp cha điều tra gốc gác của nhà họ Hoắc.

Cố Khanh nghe Tạ Giác sắp đi thì hơi buồn, nhưng trên mặt không lộ ra cảm xúc gì.

Khó khăn lắm mới được người thân tìm ra, vừa ở chung hai ngày đã chia xa. Nhưng Cố Khanh cũng nghe anh trai nói rồi, bên cạnh anh ấy không an toàn, vì thế cô giữ im lặng.

Lệ Hoan sảng khoái đồng ý, nhớ đến hang núi kia:

“Còn về kết giới và mớ hà thủ ô này thì tính sao?”

Tạ Giác và Uông Diệc đi cùng, dù gì cũng phải được chia phần chứ? Hơn nữa bọn họ cũng thử rồi, linh khí trong hang núi tuy

không dày đặc như bọn họ nghĩ, nhưng ít ra đậm hơn bên ngoài nhiều, muốn chiếm chỗ này cũng cần bộ môn phê duyệt.

Tạ Giác nhìn thoáng qua Uông Diệc thèm muốn hà thủ ô, cảm thán cậu ta vào bộ môn còn quá ngắn ngủi.

Anh ấy nói:

“Cho đạo trưởng Huyền Thanh luyện đan, luyện chế ra đan dược chia đều cho mỗi người, còn chuyện hang núi thì chờ tôi trở lại tìm người xử lý."

Uông Diệc vốn định trực tiếp chia phần hà thủ ô, cậu ấy còn chưa từng thấy linh dược như vậy, giờ nghe có thể luyện thành đan dược rồi chia, ngẫm lại mình không biết luyện đan, phương pháp này cũng không tệ, vì thế gật gù nói phương pháp này tốt.

Cố Khanh và Lệ Hoan nghe xong cũng không có ý kiến.

Đạo trưởng Huyền Thanh đã sớm ngứa tay với mớ hà thủ ô này, nghe nói phân phối cho ông dùng để luyện đan thì càng không có ý kiến gì.

Bên này vừa nói xong, Tần Nghĩa liền ra khỏi cục cảnh sát, vui sướng bất ngờ nói:

“Vị cao nhân này, ngài đúng là thần! Cấp dưới của tôi vừa ở trong một hồ nhân tạo hướng đông nam tìm được vali giấu tiền của bọn cướp.”

Chương 155: Vô Đề

Tần Nghĩa biết những người này thuộc ngành khác với mình, thông qua thẩm vấn vừa rồi anh ấy khá là kính sợ Tạ Giác, không biết nên xưng hô đối phương như thế nào nên gọi là 'cao nhân' luôn.

Tần Nghĩa không ngờ thông qua manh mối của cao nhân đã nhanh chóng tìm được đồ vật, trên mặt tràn ngập hưng phấn:

"Nhóm người kia rất thông minh, dùng giấy dầu bọc kín tiền sau đó bỏ vào vali, dùng dây câu cột vali ném vào trong nước, đầu dây còn lại quấn vào một cây cột không bắt mắt dưới lan can bên hồ, thế mà vẫn bị tìm được!"

Đám cướp bị nhốt trong cục cảnh sát biết được tiền đã bị tìm ra, không còn hy vọng gì nữa, thế là lần lượt khai ra.

Trừ Nhị Lăng vẫn khăng khăng gã không giết người, là Triệu Quốc Huy giết, còn lại lời khai khá giống nhau.

Nhưng loại chuyện này rốt cuộc là ai nói dối thì không cần nhóm Tạ Giác hỗ trợ, cảnh sát có thể căn cứ vào manh mối ở hiện trường thẩm vấn ra.

Phá được một vụ án lớn, Tần Nghĩa thở phào nhẹ nhõm, anh ấy đi ra ngoài một mặt là muốn nói cho nhóm Tạ Giác biết đã tìm được tiền, ngoài ra cũng muốn làm quen với những người kỳ tài này.

Nếu có một người giỏi về huyền học trợ giúp thì bọn họ phá án sẽ ít tốn sức hơn.

Giống như lần này, nếu không có Tạ Giác hỗ trợ, nhóm người kia cắn chặt miệng không nhả, phỏng chừng không tìm lại số tiền bị mất được, dù có thể tìm về cũng sẽ mất mấy ngày.

Nhóm Lệ Hoan đã thói quen bị lôi kéo làm quen như vậy.

Lệ Hoan làm người phụ trách chi nhánh thành phố S, cô ấy tiến lên, thuần thục nhận lấy đề tài, thương lượng với Tần Nghĩa sẽ giữ liên hệ.

Lệ Hoan phát triển một đám tay trong đa số đều là từ những tình huống thế này.

Hôm sau.

Tạ Giác mang theo Uông Diệc ngồi trên máy bay về thủ đô.

Cố Khanh theo nhóm Lệ Hoan đi đưa tiễn.

Trước khi rời khỏi, Tạ Giác cố ý nhắc đến 'hội mừng cuối năm của bộ môn':

"Tôi nghe nói hội mừng cuối năm của bộ môn năm nay có không ít thứ tốt, các người đều có thể đi qua xem."

Hội mừng cuối năm của bộ môn, nói là hội mừng cuối năm nhưng trên thực tế là cho thành viên trong ngành cơ hội giao lưu, giao dịch với nhau. Dù sao tuy là cơ cấu quốc gia nhưng nhiều 'sếp' trong ngành chỉ là nhân vật trên danh nghĩa, ít khi xuất hiện trong bộ môn, bị cứng rắn quy định phải có mặt vào hội mừng cuối năm.

Hơn nữa, các thành viên giao dịch với nhau sẽ phát hiện một ít "Thứ tốt".

Cố Khanh mới vào bộ môn, trừ bùa chú ra không có thứ tốt gì.

Nhóm Lệ Hoan lúc làm nhiệm vụ cũng đoạt được nhiều pháp khí kỳ lạ hiếm hoi, vừa lúc có thể dùng để trao đổi.

“Tôi biết, nhất định sẽ mang theo đoàn đội cùng đi.”

Lệ Hoan không rõ tại sao Tạ Giác cố ý nhắc đến chuyện này, dù sao mỗi năm thành viên sẽ không bỏ qua dịp hội mừng cuối năm, nhưng cô ấy lập tức gật đầu biểu thị mang tất cả thành viên đi trải nghiệm sự đời.

Tạ Giác nghe câu này thì vừa lòng.

Thật ra Tạ Giác nói câu đó chủ yếu là cho Cố Khanh nghe, khiến cô tham gia hội mừng cuối năm, một mặt là vì thừa dịp đó cho cha gặp cô. Mặt khác, sau khi tiệc mừng thọ của nhà họ Hoắc là nhà đó tới số xui rồi, Tạ Giác muốn cho Cố Khanh thấy tận mắt.

Tiệc mừng thọ của Hoắc lão gia vừa lúc là ở cuối năm.

Trong khoảng thời gian này, Tạ Vọng Sóc tạo áp lực khiến họ Hoắc bị đánh sâu vào nhiều.

Hai cha con cũng tra được nhiều thứ, trừ mấy năm nay nhà họ Hoắc lợi dụng huyền học làm một ít chuyện ghê tởm, trong lúc truy tra Tạ Giác loáng thoáng phát hiện trang web ‘tâm tưởng sự thành’ dường như có chút quan hệ với ai đó trong nhà họ Hoắc.

Di động rung hai cái, Cố Khanh phát hiện có hai món tiền gửi vào tài khoản ngân hàng.

Có hai tin nhắn đến từ Tống An Nhiên và Dương Lộ.

Thì ra sau khi giải quyết chuyện của An An, Tống An Nhiên và Dương Lộ muốn biểu đạt cảm tạ Cố Khanh, hai người từ chỗ Nam Nguyên biết số tài khoản của cô nên lần lượt chuyển khoản.

Chương 156: Vô Đề

Về số tài khoản ngân hàng của Cố Khanh, là do Nam Nguyên lấy cớ trong tay không có tiền mặt, sau này có tiền sẽ đưa cho cô, năn nỉ mãi mới lấy được.

Hiện tại trong thẻ của Cố Khanh có nhiều tiền, nhưng cô không cần tiêu xài, chỉ rút ra một phần mỗi tháng đúng hạn gửi cho mẹ Viên.

Gửi số tiền không nhiều không ít, vừa có thể trợ giúp cô nhi viện, cũng sẽ không khiến mẹ Viên hoài nghi cô kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy.

Ngày này, Cố Khanh trở về từ thư viện thì phát hiện phòng ngủ cùng tầng với mình hơi kỳ lạ.

Phòng ngủ số 222 cùng tầng với phòng của nhóm Cố Khanh, lúc cô đi ngang qua thì từ khe hở cửa phòng ngủ đó bay ra luồng âm khí mờ nhạt.

Cố Khanh cau mày cảm ứng kỹ hơn thì dường như trong phòng ngủ không có gì kỳ lạ, bên trong vốn cũng không có người.

Cô còn chưa cởi bỏ được thắc mắc, nhóm người Hách Viện Viện trở về mang đến một nghi vấn mới.

Hách Viện Viện thấy Cố Khanh ở trong phòng thì vẻ mặt hăng hái đề nghị:

“Khanh Khanh, cậu trở về vừa lúc, hôm nay phòng ngủ chúng ta cùng chơi một trò chơi đi!"

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần ở bên cạnh lộ vẻ mặt do dự, dường như không mấy hứng thú với trò chơi mà Hách Viện Viện nói.

Cố Khanh hỏi:

“Cậu muốn chơi trò gì?”

“Thì Bút Tiên, cậu đã xem phim đó chưa?” Hách Viện Viện nói: “Nghe đồn gần đây trong trường học có trò chơi Bút Tiên siêu hot, linh lắm.”

Nếu là lúc bình thường Hách Viện Viện tuyệt đối không dám chơi, nhưng Cố Khanh đã về, lá gan của cô ấy to hẳn ra.

Nhưng không ngờ Cố Khanh thay đổi sắc mặt, ngón tay chỉ vào trán Hách Viện Viện:

“Cậu không muốn sống nữa sao?!”

Trò chơi Bút Tiên mời đến quỷ đều là không xác định, lỡ mời đến nữ quỷ áo đỏ nhảy lầu trong trường học thì Cố Khanh tỏ vẻ cô không giải quyết được.

“Đúng rồi đó Viện Viện, chơi thứ đấy hơi nguy hiểm. Cậu nhìn thủ đoạn đặc biệt của Khanh Khanh là biết, trên thế giới có một số tồn tại chúng ta không biết, lỡ như”

Thẩm Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ với tâm trạng cái gì đều muốn thử của Hách Viện Viện, may mắn Hách Viện Viện tương đối nghe khuyên, cũng dễ bị dời sự chú ý.

Từ sự kiện bùa hộ mệnh thì Trần Nhất Khả răm rắp nghe theo Cố Khanh, cô nói cái gì không được là Trần Nhất Khả tuyệt đối sẽ không làm, cũng tỏ vẻ không hứng thú với loại trò chơi linh dị này.

“Vậy không chơi thì thôi.”

Hách Viện Viện là loại người dám quậy, vốn thấy Cố Khanh trả phép trở về, hưng phấn nhớ ra trò chơi được lưu hành dạo này, giờ trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, Thẩm Thần và Trần Nhất Khả cũng không muốn chơi, Hách Viện Viện ngại ngùng tỏ vẻ mình không chơi.

Cố Khanh dò hỏi:

“Cậu nói trò chơi rất linh nghiệm, sao cậu biết?”

Hách Viện Viện nói trò chơi rất hot trong trường học, phải chăng đã có nhiều người thử?

Hách Viện Viện ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, mở web cho nhóm Cố Khanh xem: “Là trong diễn đàn của trường, có một bài post bỗng hot, kể chuyện chơi trò Bút Tiên trong phòng ngủ.”

Cố Khanh nhận lấy di động, cùng Trần Nhất Khả, Thẩm Thần đọc bài viết.

Có thể là vì phòng ngừa bị quản lý viên nhìn thấy xóa post, đặt tên tiêu đề khá bình thường, tên là ‘phòng ngủ của tôi dạo này hơi lạ’.

Nội dung bên trong khá phong phú.

Ban đầu chủ topic dùng giọng điệu oán trách nói một phòng ngủ có bốn cô gái, trong đó ba cô gái có mâu thuẫn với một cô gái, không nói tên ra, chỉ dùng ABCD thay thế.

Chủ topic là A, đứng chung phe với cô ta là bạn cùng phòng BC, kẻ thù chung của bọn họ là bạn cùng phòng D.

Theo như chủ topic nói thì D đến từ nông thôn, thoạt trông rất

thuần phác, nhưng ở chung lâu, các bạn cùng phòng mới phát hiện, dưới bề ngoài ngây thơ đó của D là tính tình không chịu nổi cỡ nào.

Làm bạn cùng phòng, D quanh năm dựa vào ‘mượn’ các loại đồ dùng sinh hoạt của bạn cùng phòng để sống qua, bột giặt, kem đánh răng, sữa tắm, giấy vệ sinh D thường hay nói một câu là: “Cho tôi mượn dùng tạm, lần sau trả lại cậu.”

Nhưng chẳng bao giờ thấy trả.

Chương 157: Vô Đề

Một, hai lần thì không sao, thời gian lâu, chủ topic và hai người bạn cùng phòng BC không chịu nổi cách làm này, sau khi kể ra tình huống của mình, bọn họ mới biết chính mình không phải là người duy nhất bị 'mượn' đồ.

Trải qua thảo luận, bọn họ quyết định cho D một bài học.

Bọn họ cất hết đồ dùng sinh hoạt, khi nào sử dụng mới lấy ra. Bình thường không nói chuyện với D, cùng nhau cô lập D.

Dường như D cũng ý thức được chính mình bị cô lập, yên phận một khoảng thời gian, ít nói chuyện, tự bỏ tiền ra mua đồ dùng sinh hoạt.

Nhóm chủ topic cho rằng chiến thuật của mình được đến hiệu quả, rất vui mừng.

Bài post đến phần này thì tương tự như 'Cùng tám về bạn cùng phòng quái lạ của tôi', không có gì mới mẻ, trong trường học nào mà không có loại người này?

Nhưng hiển nhiên câu chuyện này chưa xong, chủ topic còn viết tiếp.

Nghe nói về sau, có một ngày vào buổi tối, chủ topic nửa đêm tỉnh lại, phát hiện D thế mà không ngủ, một người ngồi trên ghế ở dưới sàn.

Lúc ấy chủ topic cảm thấy tình huống hơi không đúng, cô ta giả vờ ngủ, nhìn qua khe hở chăn xem D đang làm cái quỷ gì.

Bốn phía đen như mực, chỉ có đèn bàn của D chiếu sáng, nương ánh đèn mờ, trên mặt bàn chải một tờ giấy trắng.

Mu bàn tay trái phải của D kẹp một cây bút vào giữa, lẩm bẩm:

“Bút Tiên ơi Bút Tiên, ta là kiếp trước của ngươi, ngươi là kiếp này của ta, nếu muốn nối duyên với ta xin hãy vẽ vòng tròn trên giấy”

Âm thanh khẽ khàng, nhưng dường như mỗi một chữ đều có thể rõ ràng chui vào lỗ tai của chủ topic.

Chủ topic tỏ vẻ lúc ấy sợ suýt ướt quần, vội cắn chặt góc chăn mới không hét lên.

Làn gió tà thổi tới, D hỏi một câu:

“Bút Tiên, là ngươi sao?"

Sau đó chủ topic nhìn thấy cây bút bị mu bàn tay kẹp từ từ di động vẽ dấu móc trên giấy.

D nở nụ cười.

Chủ topic nghe D lẩm bẩm một mình, gì mà ‘Bút Tiên hãy làm bạn với ta’, ‘các bạn cùng phòng đều khi dễ ta, ngươi có thể giúp ta chứ?’ cây bút bị kẹp giữa hai mu bàn tay chậm rãi vẽ ra một đám ký hiệu trên giấy.

Ôi mợ!

Đây là đang tìm quỷ tới trả thù giúp!

Chủ topic không dám nhìn nữa, run rẩy trùm chăn, sợ hãi chính mình bị phát hiện nên cũng không dám nhúc nhích.

Mãi đến khi ánh đèn bên ngoài tối xuống, D lên giường nằm xuống, chủ topic mới thở phào một hơi.

Chủ topic cũng không biết mình thiếp ngủ lúc nào.

Hôm sau tỉnh dậy, chủ topic kể chuyện đêm qua cho B và C.

Đối với việc này, phản ứng đầu tiên của họ là D có vấn đề về tâm lý.

Không có gì lạ, bản thân D vốn ít nói, bởi vì bọn họ cô lập mà càng ít nói chuyện với người khác hơn, ba người cảm thấy hơi áy náy.

Đương nhiên, áy náy là một nhẽ, tâm lý của D có vấn đề, bọn họ tuyệt đối không muốn ở chung phòng với người như vậy. Bọn họ suy nghĩ có nên nói chuyện này cho cố vấn học đường không.

Bắt đầu từ hôm nay, phòng ngủ của họ xuất hiện việc lạ.

Nửa đêm, ngoài ban công có tiếng gõ.

Đồ cất trong tủ bỗng dưng biến mất, lại tìm được ở nơi khác.

Khi đi vệ sinh luôn thấy dưới đất một bãi đỏ thắm, lau xong lại xuất hiện.

Không ai bị tổn thương, nhưng cảnh ảo như thế khiến chủ topic và các bạn cùng phòng hoàn toàn không thể yên ổn sinh hoạt và học tập.

Khi bọn họ nói chuyện này với cố vấn học đường thì không có bất cứ chứng cứ biểu hiện là D làm.

Họ đăng post lên trường học, chủ topic muốn nhờ giúp đỡ giải

quyết chuyện này.

“Trường của chúng ta vậy mà có chuyện như vậy?”

Trần Nhất Khả cảm thán, không biết là nói về bạn cùng phòng quái lạ hay là về Bút Tiên: “Nhưng nếu ở chung không hợp thì sao không đổi phòng ngủ cho rồi, mắc gì làm ra nhiều chuyện như vậy?”

Thẩm Thần cười nói:

“Cậu nghĩ dễ đổi phòng ngủ lắm à? Bình thường cố vấn học đường nhớ kỹ ai ở phòng ngủ nào, xin đổi phòng ngủ nếu không đến lúc bất đắc dĩ thì cố vấn học đường sẽ không đồng ý."

Nhưng mọi người thường lén đổi phòng, dù sao mọi người đều là sinh viên, chẳng lẽ chỗ ngủ cũng phải bị quản thúc sao?

"Viện Viện, cậu biết trong bài post nói phòng ngủ là phòng nào không?”

Chương 158: Vô Đề

Cố Khanh đọc xong phản ứng đầu tiên phòng ngủ Bút Tiên cùng tầng với bọn họ, lúc nãy cô đi ngang qua có thấy âm khí.

Không ngờ Hách Viện Viện đưa ra đáp án khác:

"Tôi có hỏi thăm rồi, nghe nói không phải ký túc xá của chúng ta, là bên học sinh mới năm nhất."

Điều này nằm ngoài dự đoán của cô.

Hiển nhiên bài post này đã hot mấy ngày trong diễn đàn.

Cố Khanh suy nghĩ tìm thời gian đi xem bên phòng ngủ năm nhất, xem coi có vấn đề gì không.

Liên tục mấy ngày, Cố Khanh tan học cùng các bạn cùng phòng trở về đều cảm thụ được âm khí mơ hồ toát ra từ cửa phòng ngủ 222, nhưng nhìn kỹ thì lại không phát hiện cái gì, bốn cô gái trong phòng ngủ 222 cũng không có vấn đề gì, Cố Khanh tạm thời gác chuyện này lại.

Bài post hot hai ngày rồi nhưng chủ topic không quay lại đổi mới nội dung.

Cố Khanh còn cố ý đến dưới lầu ký túc xá năm nhất để điều tra, nhưng không phát hiện quỷ hồn hoặc là âm khí sót lại.

Rốt cuộc chủ topic lại xuất hiện.

Thì ra đã điều tra rõ sự việc.

Một buổi tối nọ, lại nghe tiếng gõ kỳ lạ ngoài ban công, chủ topic mang theo hai bạn cùng phòng phồng lên can đảm nhìn ra ban công.

Không ngờ phát ra loại âm thanh này là D mà bọn họ cho rằng đang ngủ trên giường.

Những chuyện kỳ lạ phát sinh trong phòng ngủ đều là D làm, chỉ vì làm nhóm chủ topic kinh hoàng hoảng sợ.

Về Bút Tiên cũng là D cố ý làm ra, liên tục diễn kịch cố ý cho ai đó trong phòng ngủ nghe thấy, để sản sinh ý tưởng không tốt đối với những chuyện phát sinh sau đó, không dám đi điều tra chân tướng.

Nhưng không ngờ sự tình cuối cùng vẫn bị bại lộ.

Chủ topic và hai bạn cùng phòng khác lập tức biểu thị không thể chấp nhận loại chuyện này, ồn ào đến chỗ cố vấn học đường, chủ nhiệm khoa, kêu phụ huynh lên.

Đương nhiên người nhà của D cũng bị kêu tới, hỏi thăm mới biết học sinh này vốn từng có vấn đề về thần kinh, lúc học cấp 3 tạm nghỉ học một năm, sau khi chữa khỏi mới thi đại học.

Chủ topic và bạn cùng phòng nghe được đều hết hồn, ở chung với một người có lẽ bị bệnh tâm thần lâu như vậy, không chừng hành vi của bọn họ đã kích thích D.

Bọn họ bỗng cảm thấy mình còn sống là rất may mắn, dù sao bệnh tâm thần giết người

Đây là nguyên nhân nhiều ngày qua chủ topic không viết thêm bài.

Hách Viện Viện xem xong được thỏa mãn tính hóng chuyện, vẻ

mặt thất vọng nói:

“Tôi còn tưởng là Bút Tiên thật sự hiển linh!”

Cố Khanh thầm nghĩ đúng vậy, có lẽ chủ topic nói chuyện điện thoại di động là giả, nhưng bởi vì bài post này mà gần đây trong trường lưu hành trò chơi Bút Tiên. Bút Tiên được mời tới chưa chắc là giả.

Mỗi ngày Cố Khanh đi ngang qua phòng ngủ 222 vẫn sẽ phát hiện có âm khí mờ nhạt, nhưng cô tạm thời không điều tra ra vấn đề, cô nhờ Hách Viện Viện chú ý phòng ngủ này có xuất hiện chuyện gì kỳ lạ không.

Hách Viện Viện luôn tràn ngập nhiệt tình với nghề gián điệp, lập tức vỗ ngực tỏ vẻ:

“Không có vấn đề, cứ giao cho tôi!”

Về việc hỏi thăm tin tức thì tìm cô là trúng tủ rồi.

Cố Khanh nhìn Hách Viện Viện hưng phấn như thế thì đặc biệt nhắc nhở một câu:

“Cậu hỏi phòng kế bên và bạn học xung quanh là được, đừng tới gần phòng Bút Tiên và người trong phòng đó, khí tràng của phòng ngủ đó dạo này có gì kỳ lắm.”

Tuy Cố Khanh không nói rõ ra nhưng Hách Viện Viện nghe hiểu, cô ấy che miệng, trợn to mắt tò mò nhìn Cố Khanh hỏi:

“Có phải là cái kia không?”

Biểu cảm của Hách Viện Viện không giống như sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Từ khi cô ấy biết năng lực đặc biệt của Cố Khanh thì luôn rất tò mò với chuyện liên quan linh dị.

Đụng tới truyền thuyết vườn trường, chỗ nào có quỷ là Hách Viện Viện đặc biệt có hứng thú. Nhưng trên thực tế những truyền thuyết vườn trường đó giống như bài post Bút Tiên vậy, cuối cùng chứng minh là không có tồn tại đặc biệt nào, khiến Hách Viện Viện muốn được gặp cũng không thể nhìn thấy.

Lần này nghe thấy Cố Khanh kính nhờ cô ấy hỏi thăm phòng 222 có lẽ 'có vấn đề', Hách Viện Viện thoáng chốc lên tinh thần:

"Phòng của bọn họ lẽ nào có quỷ? Hay là yêu quái?"

Chương 159: Vô Đề

Hách Viện Viện tràn đầy lòng tò mò, lá gan cũng to. Bình thường mấy người trong phòng ngủ có khi cùng xem phim ma, Cố Khanh thì do đã thấy quỷ thật, nên xem phim cứ cảm thấy chỗ nào cũng giả. Trần Nhất Khả và Thẩm Thần sợ hãi nắm chặt tay của Cố Khanh không buông, Hách Viện Viện thì nhai khoai tây chip rôm rốp, không sợ chút nào.

Lúc này nghe nói phòng 222 có chuyện, Hách Viện Viện càng thêm dào dạt hứng thú. Nếu không phải Cố Khanh nhiều lần dặn cô ấy không được trực tiếp đi phòng 222 hỏi thăm tình huống, không chừng cô ấy đã đi rồi, tiện thể có lẽ được xem bộ dạng của quỷ là như thế nào?

Sau khi Cố Khanh nhờ Hách Viện Viện hỏi thăm tin tức giùm, bên chị Lệ Hoan cũng truyền đến tình huống mới.

Trước khi Tạ Giác rời đi từng kêu chị Lệ Hoan tìm thời gian đi điều tra chuyện con gái bị bệnh của Triệu Quốc Huy. Bởi vì xem tướng mạo thì con gái là đầy biến cố nhưng không hiểm nguy, nhưng tư liệu của bệnh viện biểu hiện trong người cô bé có khối u khiến Tạ Giác bận lòng.

Lệ Hoan rút ra thời gian đi bệnh viện một chuyến, lại phát hiện trong sự kiện cướp bóc lần này dường như có thứ khác tồn tại.

Trong phòng bệnh, bởi vì thiếu tiền thiếu thuốc nên con gái của Triệu Quốc Huy ở phòng bình thường nhất, mấy bệnh nhân chung một phòng.

Vợ của Triệu Quốc Huy đã từ chỗ cảnh sát biết chuyện chồng

làm, mấy ngày nay cô ta đã chảy khô nước mắt, vì sợ con gái lo lắng ảnh hưởng tình trạng bệnh nên chỉ có thể trộm khóc, trước khi trở về phòng bệnh sẽ lấy đá chườm mắt, chờ hết sưng đỏ mới về.

Lúc Lệ Hoan đến, vợ của Triệu Quốc Huy là Tiền Phân đang ngồi ở trước giường bệnh gọt táo cho con gái.

Trên giường bệnh nằm một cô bé khoảng bảy, tám tuổi, sắc mặt có chút tái nhợt, thoạt nhìn hơi gầy, nhưng tổng thể còn ổn định.

Tuy cô bé bị bệnh nhưng luôn cười, líu ríu không ngớt tựa như chim non, khiến phòng bệnh trở nên ấm áp nhiều.

Lệ Hoan đến đây với thân phận cảnh sát, giơ giấy chứng nhận cho Tiền Phân xem. Tiền Phân do dự nhìn Lệ Hoan, cô ta không rõ, chồng đã bị bắt, cảnh sát cũng tìm được tiền rồi sao giờ còn đến tìm mình?

Dù sao là chồng bị đám cảnh sát này bắt, dù hắn ta làm chuyện xấu nhưng Tiền Phân tạm thời không có biện pháp thuyết phục chính mình mỉm cười đối mặt cảnh sát, nên lẳng lặng gọt táo tiếp.

Cô bé nằm trên giường bệnh không biết gì cả, ít khi được nhìn thấy chị gái xinh đẹp như vậy, cô bé mỉm cười với Lệ Hoan, ngây thơ nói: "Chị đẹp quá, giống như tiên nữ vậy."

Lệ Hoan bị lời nói ngây thơ của cô bé chọc cười:

"Em cũng đẹp, chờ em hết bệnh, sau khi lớn lên nhất định còn đẹp hơn chị, cũng trở thành tiên nữ."

Cô bé cười híp mắt nhận lời khen:

"Cha của em cũng nói vậy, cha nói em là bé gái xinh nhất thế

giới.”

Nói đến cha, cô bé nhớ ra đã mấy ngày rồi cha không đến thăm mình.

Cô bé nhìn qua mẹ:

“Mẹ ơi, sao cha còn chưa về thăm con? Cha đi công tác vẫn chưa về ạ?”

Cô bé nhớ là cha đã vài hôm không đến thăm mình, cái miệng vừa rồi còn cười giờ chu lên mếu máo:

“Cha ơi, có phải cha không thương con nữa?”

Cô bé biết mình bị bệnh, biết Tuệ Tuệ giường kế bên bởi vì bị bệnh mà mẹ bỏ cô bé, chỉ còn cha chăm sóc. Cô bé luôn lo lắng cha mẹ sẽ bỏ rơi mình, giờ nhớ cha khiến cảm xúc bùng nổ.

Ngực Tiền Phân thắt lại, cũng muốn khóc, nhìn khuôn mặt nhỏ gầy guộc của con gái, cô ta không biết nên trả lời thế nào, nói rằng cha của cô bé vì cứu con mà bí quá hoá liều bị cảnh sát sao? Tiền Phân không nói ra được.

Bởi vì con gái đột nhiên bị bệnh mà gia đình này đã sụp một nửa. Hiện tại chồng vào nhà tù, một nửa khác cũng lung lay sắp đổ. Tiền Phân không biết sau khi tiêu hết tiền thì sắp tới con gái sẽ đi về đâu.

“Cha của em gần đây nhận một hạng mục mới nên không đến được, phải kiếm tiền chữa bệnh cho em, phải thật lâu mới có thể về nhà. Chị làm trong công ty thuê cha của em, nên mới tới thăm em!”

Chương 160: Vô Đề

Lệ Hoan tiến lên nhận lấy đề tài, nắm tay cô bé, linh lực chảy vào trong thân thể nhỏ bé điều tra.

Kỳ lạ

Lệ Hoan dùng linh lực tra xét toàn thân cô bé, nhưng dường như trong này chẳng có khối u nào cả, trừ thân thể hơi yếu ra, cô bé hoàn toàn khỏe mạnh.

Lệ Hoan lại điều tra thêm một lần sau đó thu tay về, liếc hướng Tiền Phân, ra hiệu đi ra ngoài nói chuyện.

Hai người đi đến góc trong cùng bên phải hành lang ngoài phòng bệnh.

Lệ Hoan hỏi:

“Gần đây cô bé có làm kiểm tra không? Xác định trong thân thể có cục u?”

Tiền Phân gật đầu, trả lời bằng giọng mũi:

“Hai ngày trước vừa kiểm tra, bác sĩ còn nói khối u trong người có dấu hiệu khuếch tán.”

Lệ Hoan nghe vậy ánh mắt sâu thẳm, cô ấy ngước lên nhìn Tiền Phân:

“Kiểm tra thêm lần nữa.”

Lệ Hoan cảm thấy sự tình có vẻ không đơn giản như bọn họ

nghĩ.

“Cô nói gì?” Mới đầu Tiền Phân nghe không hiểu, nhưng nghĩ đến một khả năng, run giọng hỏi: “Ý ý của cô là sao? Tại sao phải kiểm tra lại?”

Lệ Hoan không kiên nhẫn giải thích, cương quyết ra lệnh:

"Hiện tại, lập tức, lập tức đi yêu cầu kiểm tra lại lần nữa!”

Tiền Phân co chân chạy nhanh, cô ta biết nếu ‘cảnh sát’ này nói phải kiểm tra lại thì chắc chắn là đã phát hiện ra cái gì.

Sau khi kiểm tra.

"Kỳ quái."

Bác sĩ cầm báo cáo, lẩm bẩm.

Kết quả trên tờ báo cáo biểu hiện cô bé ở trước mắt ông trừ thân thể hơi yếu ra không bị gì cả.

Nhưng bác sĩ rõ ràng nhớ kỹ, mấy ngày trước ông tự mình làm kiểm tra, u bướu trong dạ dày của cô bé đã bắt đầu khuếch tán, khiến cô bé không muốn ăn.

Tình huống rất kỳ dị.

Bác sĩ xác định chính mình không chẩn đoán sai, nhưng cô bé này thật sự bỗng nhiên khỏe lại.

Chưa đợi bác sĩ làm rõ rốt cuộc có chuyện gì, Tiền Phân biết kết quả kiểm tra đã ngồi bệch xuống đất, gào khóc như đứa con nít.

Bé gái thì chưa hiểu gì cả, bị bộ dạng của mẹ làm hết hồn,

vươn tay hướng Tiền Phân ngồi dưới đất, nức nở hỏi:

“Mẹ ơi, mẹ bị sao vậy? Tại sao mẹ khóc?”

Trong lúc cô bé làm kiểm tra, Lệ Hoan đã điều tra bốn phía phòng bệnh.

Không có thứ gì kỳ lạ, trừ dưới đất có một nắm tro tàn, trông giống tro của bùa chú bị đốt.

Lệ Hoan thu thập tro tàn dưới đất, cô ấy nghĩ nếu muốn dùng bùa chú chữa cho một cô bé vốn bệnh nặng bỗng khỏe hẳn nhất định phải là loại bùa cao cấp, mới có thể loại bỏ u bướu trong vòng hai ngày.

Nhưng bọn họ đã điều tra tình huống của Triệu Quốc Huy, hắn ta không quen người lạ chuyện lạ nào, ai nỡ dùng một lá bùa cao cấp cứu một cô bé xa lạ?

Chờ Tiền Phân bình tĩnh lại từ niềm vui lớn con gái khỏe mạnh và nỗi buồn chồng uổng công vào tù, Lệ Hoan bắt đầu hỏi thăm:

“Hai ngày này bà có gặp người nào hoặc chuyện gì kỳ lạ không?”

Tiền Phân ngẫm nghĩ nói:

“Không, hai ngày nay tôi luôn ở đây với con, chỉ có lúc mua cơm mới ra ngoài, ra vào đều là người trong phòng bệnh.”

Vậy kỳ lạ, tro tàn dưới đất từ đâu ra, người cứu cô bé rốt cuộc là ai?

Lệ Hoan mở rộng tuyến thời gian:

“Vậy mấy ngày trước khi chồng bà nói phải đi ra ngoài có biểu hiện gì kỳ lạ không?

Tiền Phân nhớ lại, dần dà sắc mặt tái nhợt:

“Ngày anh ấy đi có nói với tôi là có biện pháp cứu con gái, dặn tôi ở trong bệnh viện chăm sóc cho con, còn còn nói nếu anh ấy xảy ra chuyện cũng đừng đau lòng, miễn là cứu được con gái.”

Cô ấy vốn cho rằng đây là lời cha đứa nhỏ để lại trước khi đi ăn cướp, bây giờ ngẫm kỹ dường như Triệu Quốc Huy vô cùng chắc chắn con gái sẽ hết bệnh.

Lệ Hoan nghe lời của Tiền Phân cũng thay đổi sắc mặt, nếu Triệu Quốc Huy vốn biết đứa nhỏ không có việc gì, vậy lúc ở trong phòng thẩm vấn chắc chắn hắn ta che giấu gì đó.

Có lẽ bọn họ đều bị Triệu Quốc Huy đánh lừa!

Vài ngày sau, Hách Viện Viện nghe được tin tức.

Bốn cô gái của phòng 222 quả nhiên xuất hiện vấn đề.

Mấy ngày hôm trước, sắc mặt của bốn người rất kém, thoạt trông giống như ngủ không ngon vậy.

Đến hôm nay, nghe nói bọn họ dường như ăn nhầm cái gì, tập thể tiêu chảy.

Chương 161: Vô Đề

Bốn người đi phòng y tế khám, không tra ra có bệnh gì, chỉ bị tiêu chảy bình thường, bác sĩ cho họ thuốc ngừng tiêu chảy.

Nhưng bốn người uống thuốc rồi vẫn bị tiêu chảy.

Hơn nữa ngày hôm nay bốn người không cùng ăn chung thứ gì, sao có thể cùng bị tiêu chảy?

Hách Viện Viện thuật lại tin mình nghe ngóng được cho Cố Khanh, hỏi:

“Khanh Khanh, bọn họ bị sao vậy?”

Cố Khanh lắc đầu: “Hiện tại còn không quá rõ ràng, chẳng qua tôi liên tục nhìn thấy khí tràng trong phòng của họ không ổn nên mới kêu cậu chú ý giùm, nếu bị tiêu chảy thì chắc vấn đề không quá lớn."

Dù sao nếu vời đến lệ quỷ gì đó thì không thể nào chỉ có một chút âm khí.

Trong lòng Cố Khanh đã sớm có suy đoán:

“Phòng bọn họ có từng chơi Bút Tiên không?”

Lời này thốt ra, Hách Viện Viện lập tức hiểu:

“Ý cậu là bọn họ?”

Thẩm Thần ở bên cạnh một lòng hai dùng vừa đọc sách vừa nghe cuộc nói chuyện của hai cô gái cũng nghĩ tới cái gì, mặt trắng

bệch hỏi:

“Khanh Khanh, ý của cậu là bọn họ thật sự chơi?”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Tôi hoài nghi bọn họ chiêu đến Bút Tiên.”

So với Hách Viện Viện lộ vẻ hưng phấn sau khi nghe Cố Khanh khẳng định, Trần Nhất Khả tỏ vẻ hiểu rõ, Thẩm Thần nhát gan nhất, tay đã run nhẹ.

“Vậy có phải Khanh Khanh sẽ đi chém yêu trừ ma?!"

Hách Viện Viện làm động tác đánh võ học trong TV, nhìn chẳng ra cái gì, còn nhăn mặt nhe răng khiến Thẩm Thần, Trần Nhất Khả bị tin tức này làm sợ bỗng chốc thả lỏng.

Cố Khanh không gật đầu cũng không lắc đầu:

“Tôi cần xác nhận tình huống đã.”

Cô nhìn về hướng Hách Viện Viện:

“Hiện tại trong phòng họ có mặt đủ người không?”

Hách Viện Viện lập tức đáp lại:

“Có đấy, đều ở! Bởi vì tiêu chảy nên họ xin phép nằm nghỉ trong phòng hết!”

Cố Khanh nghe xong lập tức nhấc chân chuẩn bị đi phòng 222 nhìn xem, Hách Viện Viện trực tiếp theo sau.

Cố Khanh bất đắc dĩ vịn trán: “Viện Viện, tôi không phải đi chơi, cậu đi theo lỡ như xảy ra chuyện gì "

Hách Viện Viện kiên quyết không lùi:

“Tôi đứng ở cửa nhìn, không đi vào. Huống hồ, trong tay tôi còn có bùa bình an mà cậu tặng cho!”

Hách Viện Viện chưa từng gặp chuyện như vậy, sao có thể chùn chân chỉ vì một ánh mắt của Khanh Khanh!

Phía sau Hách Viện Viện, Trần Nhất Khả và Thẩm Thần cũng đứng lên, dường như chuẩn bị cùng nhau đi góp vui.

Trần Nhất Khả:

“Chuyện này không thể thiếu tôi được, thú vị còn hơn đọc truyện!”

Mặc dù Thẩm Thần sợ hãi nhưng vẫn kiên trì đứng cạnh Trần Nhất Khả:

“Tôi phải đi theo trông chừng các người, phòng ngừa các người làm càn."

Vì thế bốn người cùng ra cửa, rầm rộ đứng trước cửa phòng 222.

Cố Khanh nhìn kỹ, cửa vẫn tỏa ra âm khí nhưng mơ hồ.

Cô giơ tay lên gõ cửa.

Một lúc sau mới có một cô gái ôm bụng mở cửa ra.

Xem bộ dạng hiển nhiên cô gái đau bụng không chịu nổi, giãy giụa bò dậy mở cửa cho Cố Khanh.

Thấy bốn cô gái đứng trước cửa trông quen mắt nhưng mình

không biết, cô gái ngơ ngác hỏi:

“Các người là ?"

Cố Khanh nhìn vào phòng ngủ, phát hiện điều gì, đáy mắt lóe tia hiểu rõ, tiếp đó nhìn về hướng cô gái mở cửa:

“Có phải mấy hôm trước các người chơi Bút Tiên vài lần không?”

Cô gái mở cửa sắc mặt khó coi, cả phòng ngủ đều bị bệnh, sao lại có người tới cửa hỏi chuyện vớ vẩn này.

“Rốt cuộc cậu có chuyện gì?”

Ba cô gái khác nằm trên giường nghe âm thanh cũng đưa mắt nhìn.

Một người khó chịu hỏi:

“Cậu là ai? Đến phòng của chúng tôi làm gì?”

Cố Khanh không trả lời bọn họ, hỏi tiếp:

"Các người thỉnh Bút Tiên đến nhưng đã quên mời nó đi đúng không?”

Cô gái mở cửa sửng sốt, quên cả ôm bụng.

Cô ta nhớ lúc đó mọi người chơi Bút Tiên, giữa chừng phát hiện bốn người rõ ràng không nhúc nhích nhưng cây bút trong tay thì di chuyển, bọn họ hết hồn thả tay ra.

Dường như đúng là bọn họ không mở miệng đưa Bút Tiên đi.

Cô ta hồi ức, ba người khác trong phòng ngủ cũng nhớ ra, vốn

bị bệnh sắc mặt kém rồi, hiện tại càng khó coi hơn.

Cô gái lúc trước gắt gỏng giờ trực tiếp hỏi:

“Sao sao cậu biết?”

Cố Khanh thở dài một hơi.

Chương 162: Vô Đề

Cô nhìn thấy sau lưng cô gái mở cửa có một cô bé mặc váy công chúa màu hồng cười tủm tỉm ngồi trên bàn học đá chân, còn chào cô:

“Chào chị!”

Cô bé không đáng sợ chút nào, mặt tròn sổ sữa, cột tóc hai bên đung đưa, trông hơi đáng yêu.

Cố Khanh thu hồi tầm mắt, nhìn bốn người phòng 222.

“Có phải gần đây sẽ ngẫu nhiên nghe tiếng cười của bé gái? Khi ngủ có phải mơ thấy cô bé mặc váy công chúa? Có phải đồ ăn vặt trong phòng đột nhiên không có chút mùi vị gì?”

Cố Khanh nói mỗi một câu là sắc mặt của bốn người trong phòng 222 càng trắng một phần, hai người đã run cầm cập, không kiềm được hét rầm lên có ma.

Hách Viện Viện cùng Cố Khanh đứng ở cửa không đi vào thấy cô nói vài câu đã dọa sợ người phòng 222 thì lộ vẻ mặt hưng phấn.

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần đứng phía sau phát hiện Cố Khanh đi vào, trên mặt không lộ vẻ khó khăn gì thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái mở cửa liên tục thay đổi sắc mặt:

“Bạn học, nếu cậu biết phòng ngủ của chúng tôi ra vấn đề gì, có thể hỗ trợ giải quyết không?”

“Đúng đúng, bạn học, làm ơn giải cứu tụi này đi!”

“Lúc trước tôi đã bảo là đừng chơi trò này rồi! Mấy người cứ kéo tôi chơi cùng, giờ thấy gì chưa? Này bạn học đứng ở cửa, làm ơn giúp chúng tôi giải quyết đi!"

“Đúng rồi, nếu cậu biết xảy ra chuyện gì thì nhất định có thể giải quyết nó chứ!"

Bọn họ dùng giọng điệu đương nhiên sai khiến.

Cố Khanh hít sâu một hơi.

Cô chưa nói gì Hách Viện Viện đã không kiềm được:

“Đây là thái độ nhờ người giúp của mấy người đó hả? Khanh Khanh của chúng tôi tốt bụng nhắc nhở các người xảy ra chuyện gì, mấy người đẩy hết cho Khanh Khanh? Mặt dày thế?”

Cố Khanh lặng lẽ ngoắc tay với cô bé mặc váy công chúa, ra hiệu cô bé đến bên mình.

Cô nói với mấy cô gái bởi vì suy yếu mà không thể cãi lộn với Hách Viện Viện:

"Nếu đã là các người chơi Bút Tiên mời nó tới thì chỉ có thể là các người đưa đối phương đi.”

“Nhớ kỹ, phải cúng một số đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp, tốt nhất đặt trong một cái túi, đốt chung với cây bút đã dùng để mời Bút Tiên, trong miệng mặc niệm Bút Tiên chớ trách, trò chơi kết thúc, mấy thứ này đưa cho ngươi, thỉnh ngươi trở về đi "

Cố Khanh rời khỏi phòng 222, nháy mắt ra hiệu với nhóm người Hách Viện Viện, mang theo Bút Tiên đi về.

Mấy người tìm đường chết mời Bút Tiên đến còn không biết nhận sai, cứ mặc họ ở trong âm khí thêm ít ngày, bị tiêu chảy vài ngày mới biết có một số thứ đừng nên ngu dại làm thử.

Sau khi mang theo ba bạn cùng phòng trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, Cố Khanh mới buông lỏng bàn tay luôn nắm cô bé.

Cố Khanh dẫn cô bé ngồi xuống ghế, bắt đầu hỏi chuyện cô bé dưới ánh nhìn kỳ lạ của ba người bạn cùng phòng.

Cố Khanh nhìn cô bé mặc váy công chúa:

“Được rồi, nói đi, tại sao ngươi có thể xuất hiện ở đây?”

Cô bé trông vẫn siêu đáng yêu, sau khi bị Cố Khanh dắt vào phòng thì ngoan ngoãn ngồi trên ghế, tư thế ngay ngắn khiến Cố Khanh hỏi với ngữ khí dịu dàng rất nhiều.

Bởi vì gặp một chị nhìn thấy được mình nên cô bé ngoan ngoãn nhìn Cố Khanh, cười híp mắt trông siêu đáng yêu.

Cô bé còn chưa trả lời, nhưng ba người Hách Viện Viện đi theo vào cửa đã giật mình ngây người.

Mới đầu là: ?

Tiếp đó là:!!!

Hách Viện Viện, Thẩm Thần cùng Trần Nhất Khả đứng cạnh nhau, cùng nhìn hướng mà Cố Khanh nói chuyện, không có gì cả, chỉ có không khí.

Chết tiệt! Rốt cuộc là thật hay giả?

Ba người bạn với dục vọng cầu sống dồi dào nhìn Cố Khanh, lại ngó chiếc ghế không ai ngồi, cùng hút ngụm khí lạnh.

Ba người nắm tay nhau, từng bước chuyển đến sau lưng cô, cách xa cô và cái ghế mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người không biết rằng động tác đó khiến cô bé ngồi trên ghế nhìn thấy, cười khúc khích mắt híp thành hình trăng rằm.

Hách Viện Viện nuốt nước miếng hỏi:

“Khanh Khanh, cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Hách Viện Viện lúc này vừa hưng phấn vừa hoảng sợ, bởi vì có Cố Khanh đứng che ở phía trước nên phần hưng phấn càng chiếm đa số.

Cố Khanh sờ cằm, nhìn về hướng nhóm người Hách Viện Viện, Trần Nhất Khả:

“Các cậu muốn xem không?”

Một câu hỏi.

Chương 163: Vô Đề

Hách Viện Viện lập tức gật đầu. Trần Nhất Khả và Thẩm Thần ở bên cạnh do dự một lúc, cũng đều gật đầu.

Ngẫm lại cũng biết 'con quỷ' này không đáng sợ, nên Cố Khanh mới hỏi bọn họ có muốn thấy nó không.

Trong khoảng thời gian gia nhập Bộ Đặc Dị khiến Cố Khanh học được nhiều thứ, trước kia muốn cho người bình thường gặp quỷ cần phải chuẩn bị nước mắt trâu hoặc là bùa chú. Nhưng hiện tại thì cô niệm chú mở mắt, sau đó bôi linh khí lên mí mắt người đó là được.

Ba người nghe lời Cố Khanh nhắm mắt lại, cảm giác có thứ gì mát lạnh xẹt qua mí mắt.

Khi họ lại mở mắt ra thì nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác.

Trên chiếc ghế vừa rồi còn trống rỗng hiện tại ngồi một cô bé mặc váy công chúa màu hồng, cột tóc hai bên.

Cô bé cười híp mắt, bởi vì chân ngắn nên lơ lửng trên ghế cao, chân đung đưa tinh nghịch, gò má phúng phính bởi vì nụ cười của cô bé mà trông càng mũm mĩm.

Nói đơn giản là: Đáng yêu muốn véo.

Nhóm người Hách Viện Viện mắt sáng rực nhìn.

Cô bé như vậy không giống Bút Tiên chút nào, ba người Hách Viện Viện nhìn mà ngứa tay, nhưng hiểu chuyện không lại gần.

Hiển nhiên cô bé cũng phát hiện ra mấy chị gái vừa rồi không thấy mình dường như có thể thấy, bé vui vẻ phất tay với họ:

“Chào các chị!”

Tiếc rằng nhóm người Hách Viện Viện chỉ có thể nhìn thấy động tác, đọc môi suy đoán cô bé đang nói gì, chứ không thể nghe thấy.

Dù sao Cố Khanh chỉ niệm chú mở mắt cho họ, lỗ tai không thể nghe quỷ nói.

Biết cô bé chào mình, nhóm người Hách Viện Viện cũng ngượng ngùng vẫy tay lại.

Cố Khanh vỗ tay, ra hiệu cô bé nhìn qua:

“Giờ hãy nói đi, tên của ngươi là gì, tại sao ở trong phòng kia không chịu đi?”

Nói đến chuyện này thì cô bé phồng má như sóc nhỏ tức giận:

“Mấy chị đó kêu Kỳ Kỳ đến, nói là muốn chơi với Kỳ Kỳ, nhưng chơi được một lúc thì bỏ mặc Kỳ Kỳ, không cho Kỳ Kỳ đi nên Kỳ Kỳ không thể rời đi Bọn họ là chị xấu xa!”

Cố Khanh ra chiều đăm chiêu:

“Có phải lúc trước Kỳ Kỳ đói nên ăn bánh của mấy chị đó không?”

Nếu không thì bốn người phòng 222 hẳn là sẽ không bị tập thể tiêu chảy.

Kỳ Kỳ cũng nhớ ra, có chút ngượng ngùng nói:

“Kỳ Kỳ bị nhốt trong phòng không ra được, cảm thấy hơi đói nên lén ăn một chút, có chút xíu thôi.”

Kỳ Kỳ huơ tay làm động tác mình chỉ ăn chút xíu.

Sau khi thành quỷ hồn, trừ đồ cúng ra vốn không thể ăn được thức ăn của trần gian, nhưng bởi vì bốn người phòng 222 chơi Bút Tiên, không đưa Kỳ Kỳ đi, khiến cô bé có chút liên hệ với bốn người, mới ăn được bánh trong tay họ.

Hơn nữa, bởi vì thức ăn bị quỷ chạm vào, chẳng những không còn mùi hương, còn dính âm khí, ăn vào thứ như vậy không bị tiêu chảy mới lạ.

Cố Khanh tạm bỏ qua những việc này, hỏi tiếp:

“Vậy Kỳ Kỳ có nhớ tên đầy đủ của mình không? Hoặc là cha mẹ của Kỳ Kỳ tên là gì?”

Một tiểu quỷ sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong trường học, khả năng lớn nhất có lẽ là gần đó có bé gái qua đời, quỷ hồn còn chưa ổn định đã bị kéo đi làm Bút Tiên.

Kỳ Kỳ ngồi trên ghế ngoan ngoãn gật đầu:

“Kỳ Kỳ nhớ kỹ. Mẹ từng nói tên đầy đủ của Kỳ Kỳ là Tằng Kỳ, tên của cha là Tằng Nghị, tên của mẹ là Hồ Thư Cầm, Kỳ Kỳ còn có anh trai tên là Tằng Hoành.”

Cố Khanh ôm đầu nhớ lại cái tên Tằng Nghị, khá quen tai.

Hách Viện Viện ở bên cạnh xem hiểu ngôn ngữ môi của Kỳ Kỳ, lập tức phản ứng lại:

“Tằng Nghị, là giáo sư Tằng viện Y Học!”

Nhìn lại Kỳ Kỳ, thấy cô bé nhìn qua thì Hách Viện Viện hạ giọng xuống:

“Tôi nghe nói nhà giáo sư Tằng Nghị có đôi song sinh trai gái, cỡ bảy, tám tuổi, nghe nói khoảng thời gian trước con bị bệnh nằm viện nên giáo sư Tằng xin phép nghỉ một thời gian.”

Giáo sư Tằng Nghị xem như danh nhân trong học viện Y Học của trường, anh ta không lớn tuổi, khoảng ba mươi mấy mà đã làm giáo sư của viện Y Học, bởi vì mặt mũi rất có phong độ, khí chất nho nhã, luôn xếp hạng nhất trong danh sách giáo sư được thích nhất trường.

Nếu nhìn thấy Kỳ Kỳ ở đây tức là con gái của giáo sư Tằng đã

Chương 164: Vô Đề

“Nhưng sao Kỳ Kỳ có thể xuất hiện ở nơi này chứ?”

Bởi vì đây là con gái của thầy giáo, Kỳ Kỳ lại giữ bộ dạng đáng yêu nên Trần Nhất Khả và Thẩm Thần không sợ, hỏi ra thắc mắc.

Đúng vậy, nếu Kỳ Kỳ chết tự nhiên thì đã hồn về địa phủ, chờ đầu thất sẽ được đưa về một lần.

Nhưng sự thực là sau khi Kỳ Kỳ trở thành quỷ hồn thì bị trò chơi Bút Tiên hấp dẫn lại đây thành ‘Bút Tiên’.

Cỡ tuổi như Kỳ Kỳ đã hiểu được mình chết, cô bé nói:

“Kỳ Kỳ cũng không biết tại sao nữa, Kỳ Kỳ bỗng bị bệnh, sau đó cha mẹ đưa Kỳ Kỳ đi bệnh viện, Kỳ Kỳ ngủ trên giường bệnh hai ngày thì thành bộ dạng hiện tại.”

Cố Khanh nghe câu này, chân mày cau lại.

Vậy thì càng lạ hơn, chứng bệnh gì khiến một cô bé bảy tuổi không có chút cảm giác, trong hai ngày ngắn ngủi đã qua đời?

Cố Khanh quyết định đi viếng giáo sư Tằng Nghị, nếu không làm rõ chuyện này không chừng Kỳ Kỳ sẽ vĩnh viễn mắc kẹt ở chỗ này, không thể đầu thai.

Cố Khanh đang định mang Kỳ Kỳ đi ký túc xá giáo sư bỗng nghe cô bé khẽ kêu, cô phát hiện thân hình của Kỳ Kỳ hiện rõ hơn vừa rồi nhiều, bên người xuất hiện nhiều thứ, bánh, đồ chơi, áo đẹp.

"Wow! Xem ra các chị xấu xa đã xin lỗi Kỳ Kỳ, vậy Kỳ Kỳ sẽ tha thứ bọn họ!”

Kỳ Kỳ vung tay lên, đồ vật quanh cô bé biến mất, chỉ để lại một túi bánh khoai tây trong tay, vui vẻ nhai rôm rốp.

Hiển nhiên mấy người ở phòng 222 đã khẩn cấp ‘đưa đi Bút Tiên’.

Nhà của giáo sư Tằng Nghị ở trong ký túc xá được trường học cấp cho, Cố Khanh vừa tới gần liền có thể mơ hồ nghe thấy bên trong truyền tới tiếng khóc.

Kỳ Kỳ vốn nhảy nhót về nhà gặp cha, mẹ, anh trai, nghe tiếng khóc trong nhà thì ủ rũ, bộ dạng mếu máo trông tội nghiệp.

Cốc cốc cốc!

Cố Khanh gõ cửa.

Chốc lát sau cửa mở.

Mở cửa là một người phụ nữ tràn ngập phong độ trí thức, mắt sưng đỏ, rõ ràng tràn ngập đau thương nhưng vẫn lễ độ hỏi Cố Khanh:

“Xin hỏi cô tìm ai?”

Cố Khanh nói:

“Chào cô, em tìm giáo sư Tằng Nghị, có liên quan về con gái của các vị.”

Hồ Thư Cầm nhìn cô gái xa lạ này nhắc tới con gái mình thì sửng sốt.

Cô ấy còn chưa phản ứng lại, đối phương đã trực tiếp vào cửa, khi đi ngang qua dường như mang theo làn gió lạnh.

Trong phòng khách, giáo sư Tằng Nghị làm nhân vật nằm trong top giáo sư được yêu thích nhất trường vẫn giữ vẻ ngoài phong độ, dù chuyện của con gái khiến anh ấy râu ria xồm xàm, quần áo không được thẳng thớm.

Giáo sư Tằng ngồi trên sofa, khóe mắt đỏ rực, vuốt ve ảnh chụp trong tay.

Một cậu bé ngồi cạnh giáo sư Tằng, đó là anh trai của Kỳ Kỳ, Tằng Hoành, cậu bé cũng khóc rất nhiều.

Tằng Hoành đang khóc chợt ngừng, đưa mắt nhìn hướng cửa, nhìn sau lưng cái chị được mẹ đưa vào nhà.

Tằng Hoành chỉ tay ra sau Cố Khanh, kích động kêu lên:

“Em gái! Em gái!”

Ban đầu Cố Khanh bị bất ngờ, cho rằng cậu bé cũng có thiên phú như mắt âm dương, nhưng ngẫm lại có lẽ là cảm ứng song sinh giữa cậu bé và em gái. Mắt của con nít sạch sẽ có thể nhìn thấy quỷ quái cũng là một nhân tố.

Hai vợ chồng giáo sư Tằng Nghị không biết tại sao con trai đột nhiên hướng mặt về phía cửa kêu em gái, cho rằng con trai bởi vì em gái qua đời mà không thể chấp nhận được, vội ôm con trai.

“Hoành Hoành, đừng như vậy, em của con em của con đã”

Tằng Nghị nói đến một nửa thì không thể nói tiếp, anh ấy không muốn nói ra sự thực con gái yêu dấu đã qua đời.

Cố Khanh ra tiếng đánh gãy bầu không khí đau thương trong

căn nhà này:

“Chào giáo sư Tằng, em tên Cố Khanh thuộc khoa tiếng Trung, hôm nay em cố ý đến nhà các vị.”

Tằng Nghị nhìn bạn học trước mắt, cô gái này không phải học sinh của mình, cũng chưa từng đi khoa tiếng Trung:

“Bạn học này, em lại đây có chuyện gì không?”

Cố Khanh gật đầu, chỉ vào Tằng Hoành ở trong vòng tay giáo sư Tằng Nghị, lại chỉ hướng Tằng Kỳ đứng ở cửa nhưng bọn họ không nhìn thấy:

“Mới rồi con trai của các người không nhìn lầm, con gái của thầy đang đứng ở cửa, là em đưa con gái của các người về.”

Chương 165: Vô Đề

Cố Khanh nhìn hai vợ chồng giáo sư Tằng biểu cảm nghiêm túc, không biết họ có tin không, cô kể ra phòng 222 chơi trò Bút Tiên, rồi cô phát hiện Tằng Kỳ như thế nào, sau đó nói:

“Con trai của các người phát hiện Kỳ Kỳ là nhờ cảm ứng tâm linh đặc biệt giữa song sinh.”

Nhìn con trai trong vòng tay, quả nhiên dù Tằng Hoành bị ôm nhưng không ngừng nhảy nhót đòi xuống dưới đi tới chỗ em gái, luôn miệng kêu em gái.

Tằng Nghị nửa tin nửa ngờ buông con trai ra.

Tằng Hoành được tự do, lập tức chạy hướng Tằng Kỳ:

“Em gái, em gái, sao bây giờ em mới về!”

Kỳ Kỳ cười tươi gọi anh trai, hiển nhiên rất vui vì anh trai nhìn thấy mình.

Tằng Hoành tiến lên, vươn tay muốn nắm tay em gái nhưng phát hiện mình không thể bắt lấy:

“Em bị sao vậy? Tại sao anh không nắm tay em được?”

Tằng Nghị và Hồ Thư Cầm nhìn động tác của Tằng Hoành, giống như thật sự có một bé gái mà họ muốn gặp lại đang đứng ở đó.

Hồ Thư Cầm trước tiên không kiềm được, cô ấy bước tới, thành khẩn nhìn Cố Khanh:

“Bạn học Cố, chuyện chuyện này có thật không? Kỳ Kỳ thật sự ở đây sao? Con bé đã trở về? Tôi tôi có thể thấy con bé không?”

Giáo sư Tằng Nghị không nói chuyện, bàn tay cầm ảnh chụp siết chặt.

Dù giáo dục bao năm qua tiếp thụ nói với anh ấy rằng tất cả điều này là gạt người, không chừng cô gái ở trước mắt đang lừa đảo, nhưng kỳ vọng trong lòng anh ấy quá mãnh liệt.

Tằng Nghị rất, rất muốn lại nhìn thấy con gái mình.

Cố Khanh gật đầu:

“Em biết vợ chồng giáo sư hoài nghi, nhưng chờ em niệm chú xong, hai người thấy tận mắt liền biết.”

“Được được, cô hãy mau niệm chú!”

Hồ Thư Cầm nhắm mắt lại, chỉ cần cho cô ấy lại được nhìn thấy Kỳ Kỳ thì cô ấy sẵn lòng tin bất kỳ điều gì, sẵn lòng thử bất cứ cái gì.

Cố Khanh mặc niệm chú mở mắt, sau đó kêu Tằng Nghị và Hồ Thư Cầm nhắm mắt, bôi lên mí mắt của họ:

“Được rồi, các người có thể mở mắt ra."

Hai người chậm rãi mở mắt ra, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, đứng ngay bên cạnh Hoành Hoành.

Cô bé mặc váy công chúa màu hồng mà mình thích nhất, đó là Hồ Thư Cầm đặc biệt đốt cho cô bé, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào kêu lên:

“Cha, mẹ.”

Họ bịt chặt miệng, dòng lệ tuôn rơi:

“Kỳ Kỳ!”

Chờ hai vợ chồng giáo sư Tằng Nghị bình tĩnh lại từ nỗi kích động nhìn thấy cô gái, Cố Khanh mới bày ra ý đồ tìm đến.

Cố Khanh, Tằng Nghị, Hồ Thư Cầm ngồi trên sofa, Tằng Hoành thì mang theo em gái Kỳ Kỳ ‘biết bay’ chơi ở gần đó.

Cố Khanh nói:

“Giáo sư Tằng, em muốn mạo muội hỏi thầy vài câu, thầy cũng thấy đấy, tình huống hiện tại của Kỳ Kỳ xem như kẹt lại ở trần gian, rất tệ cho cô bé.”

Tằng Nghị gật đầu.

Người không tin vào huyền học cỡ nào sau khi thấy tận mắt quỷ hồn của con gái thì chẳng còn gì để hoài nghi.

Tằng Nghị căn cứ kiến thức ít ỏi về quỷ hồn trong đầu, biết bình thường con người sau khi chết hẳn là đi đầu thai.

“Có gì muốn hỏi em cứ hỏi đi.”

Chỉ cần có thể giúp đỡ con gái của mình, Tằng Nghị sẵn lòng làm hết.

Cố Khanh hỏi thẳng:

“Lúc ấy Kỳ Kỳ rốt cuộc bị bệnh gì?”

Nói đến đề tài này, Tằng Nghị nghẹn ngào:

“Bệnh viện nói là u bướu, ung thư dạ dày."

Nói thật lòng, Tằng Nghị làm giáo sư học viện Y của đại học S khó mà tin vào chẩn đoán này, nhưng báo cáo kiểm tra nằm ở đó, không tin cũng không được.

Quả nhiên, Cố Khanh cũng không tin.

"U bướu? Nếu như là u bướu thì tại sao Kỳ Kỳ qua đời trong hai ngày ngắn ngủi?”

Cố Khanh càng phát hiện chuyện kỳ lạ hơn.

Kỳ Kỳ bị bệnh quá đột ngột, hơn nữa chữa bệnh ung thư cho dù là thời kỳ cuối cũng không nên trong vòng hai ngày đã cướp mất mạng sống của một cô bé.

Hồ Thư Cầm ngồi bên cạnh dùng khăn giấy lau nước mắt, tham lam nhìn bóng dáng chơi đùa vui vẻ của con trai.

Chú mở mắt có giới hạn thời gian, bây giờ Hồ Thư Cầm đã không nhìn thấy con gái. Nhưng không sao, chỉ cần cô ấy biết con gái ở nơi đó thì tốt rồi.

"Chúng tôi cũng không rõ, từ nhỏ chúng tôi đã dạy dỗ hai đứa nhỏ rất tốt, cho ăn cơm, ngủ đúng giờ, cách một thời gian sẽ đi kiểm tra sức khoẻ, không có lý nào thân thể của đứa nhỏ có vấn đề lớn như vậy mà người lớn như chúng tôi không biết.”

Chương 166: Vô Đề

Lúc xem báo cáo kiểm tra của Kỳ Kỳ, phản ứng đầu tiên của Hồ Thư Cầm là nhầm lẫn. Thật vô lý, hai đứa con song sinh được nuôi y như nhau mà sao anh trai khỏe mạnh, em gái đột nhiên bị ung thư dạ dày chứ?

Hồ Thư Cầm và Tằng Nghị luôn thắc mắc điểm này.

Nhưng báo cáo kiểm tra của bệnh viện rõ ràng rành, đứa nhỏ đúng là bị ung thư dạ dày, bọn họ làm cha mẹ thật khó chấp nhận điều này.

Cố Khanh nghe vậy cau mày, chuyện này càng kỳ lạ hơn.

Hơn nữa, ung thư dạ dày, bé gái bảy tuổi, thiết lập này quen lắm.

Cố Khanh nhớ đến cái gì, vội vàng ngẩng đầu hỏi:

“Kỳ Kỳ nằm viện ở bệnh viện nào?”

Tằng Nghị đáp:

“Bệnh viện số một.”

Cố Khanh trầm tĩnh suy nghĩ. Bệnh viện số một, dường như con gái của tên cướp Triệu Quốc Huy cũng bị ung thư dạ dày, cũng ở bệnh viện số một, hai ngày sau khi Kỳ Kỳ qua đời thì cô bé kia đột nhiên khỏe lại.

Nếu nói trong chuyện này không có chút liên quan thì Cố Khanh tuyệt đối không tin.

Tằng Nghị đã nhìn ra chút gì từ nét mặt của Cố Khanh, mặt anh ấy đỏ lên vì kiềm nén cảm xúc:

“Bạn học Cố Khanh, xin hãy nói cho tôi biết, Kỳ Kỳ của chúng tôi có phải con bé bị người hại?!”

Tằng Nghị vốn làm nghiên cứu y học, Kỳ Kỳ đột nhiên bị bệnh, tất nhiên anh ấy có hoài nghi, chẳng qua không tìm được chứng cứ. Hiện tại Cố Khanh đến, dẫn theo linh hồn của Kỳ Kỳ trở về khiến Tằng Nghị bình tĩnh lại. Kỳ Kỳ như vậy, Cố Khanh cố ý tìm tới hỏi, bên trong khẳng định là có vấn đề.

Hồ Thư Cầm cũng nhớ đến con gái đáng thương của mình lẻ loi nằm trên giường bệnh, lặng lẽ trút hơi thở, nước mắt không kiềm được ứa ra.

Cố Khanh nghi hoặc nhìn Hồ Thư Cầm.

Từ lúc dẫn Kỳ Kỳ vào cửa thì Cố Khanh đã cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý thuyết, Kỳ Kỳ đã qua đời, tuy linh hồn còn chưa vào địa phủ nhưng có thể nói thân duyên kiếp này đã đứt.

Cho nên dù giữa Kỳ Kỳ và nhóm Tằng Nghị có liên hệ khí tràng thì chỉ là một sợi chỉ đen bình thường, giống như Triệu Thiết Trụ tìm con trai vậy.

Nhưng hiện tại sợi chỉ đen nối Kỳ Kỳ với cha mẹ bắt đầu mơ hồ tỏa ra màu đỏ, khiến Cố Khanh cảm thấy kỳ lạ.

Cố Khanh tạm thời không nói ra điều này, trước tiên an ủi vợ chồng Tằng Nghị:

“Chẳng qua là em cảm thấy có một số việc quá mức trùng hợp, còn Kỳ Kỳ gặp chuyện rốt cuộc có phải do người làm hay không thì

em phải tìm người điều tra đã.”

Cố Khanh nói xong xin phép vợ chồng Tằng Nghị, đi ra ban công gọi điện thoại. Phát hiện này nhất định phải nói cho chị Lệ Hoan còn đang điều tra chuyện con gái của Triệu Quốc Huy.

"Cái gì?! Em hãy nói rõ ra xem, rốt cuộc là sao?!”

Quả nhiên, chị Lệ Hoan vừa nghe Cố Khanh phát hiện một cô bé đã qua đời, thời gian qua đời gần với thời gian con gái của Triệu Quốc Huy khỏe lại, cùng bị ung thư dạ dày, còn là đột nhiên phát bệnh thì bùng nổ.

"Khanh Khanh, ý của em là cái chết của Kỳ Kỳ và con gái của Triệu Quốc Huy khỏe lại có liên quan với nhau?”

Cố Khanh nói: "Thật ra, em nghĩ đến một thứ, trang web bị chúng ta tra được có một cái là thuật đổi mệnh, nhớ không?”

Lệ Hoan hút ngụm khí lạnh.

Lúc trước trang web bị niêm phong, nhưng tội phạm đã chạy mất. Nói đến thuật đổi mệnh, lại liên tưởng điểm giống nhau giữa Kỳ Kỳ và con gái của Triệu Quốc Huy, Lệ Hoan phải thừa nhận, suy đoán này rất có thể là đúng!

“Chị lập tức điều tra tư liệu của Kỳ Kỳ và con gái Triệu Quốc Huy.”

Trùng hợp Lệ Hoan đang ở trong bộ môn, lập tức kêu Đổng Diệu Diệu phụ mình tra tư liệu của hai cô bé.

Ngón tay Đổng Diệu Diệu lướt nhanh trên bàn phím, chốc lát sau đã hiện ra tư liệu của hai cô bé.

Lệ Hoan xem tư liệu trên màn hình máy vi tính, sắc mặt càng

thêm khó coi.

Không ngờ hai cô gái này cùng tuổi, còn là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, tuy không cùng giờ.

Loại tình huống này là có thể dùng thuật đổi mệnh, cộng thêm tro bùa chú tìm được trong phòng bệnh.

Xem ra sau khi trang web bị niêm phong còn một số người ở lại thành phố S làm mưa làm gió!

Chương 167: Vô Đề

Sau khi xác nhận bên Lệ Hoan nhận được tin tức rồi, Cố Khanh không biết nên nói thế nào với Tằng Nghị và Hồ Thư Cầm.

Cố Khanh quay về phòng khách, ngồi xuống sofa, mấy lần hé môi nhưng không biết nói sao.

Tằng Nghị nhìn bộ dáng đó của Cố Khanh thì đã hiểu, anh ấy nhìn thẳng vào mắt cô:

“Bạn học biết cái gì hãy nói thẳng đi! Yên tâm, chúng tôi sẽ bình tĩnh, dù sao chúng tôi còn Hoành Hoành.”

“À thì” Cố Khanh suy nghĩ một hồi, vẫn nói ra sự thực: “Tình huống của Kỳ Kỳ hẳn là bị người dùng thuật đổi mệnh.”

Cố Khanh không nói cụ thể đổi mệnh với ai, nếu biết không chừng vợ chồng Tằng Nghị sẽ tìm người liều mạng.

Thuật đổi mệnh, nghe liền biết dùng để làm gì.

Tằng Nghị cắn răng, mắt đỏ ngầu:

“Là ai?!"

Bộ dạng đó làm Cố Khanh hết hồn.

Cô lắc đầu, không thể nói ra, dù kẻ làm phép này đáng hận đáng chết, nhưng con gái của Triệu Quốc Huy không làm gì cả, cô bé không biết gì.

Hồ Thư Cầm ở bên cạnh cũng không chịu nổi, hôm nay cô ấy

đã gặp nhiều hoảng sợ, giờ nghe nói con gái của mình – Kỳ Kỳ bị người dùng thuật đổi mệnh hại chết thì không chấp nhận nổi.

“Kỳ Kỳ” Hồ Thư Cầm thốt ra hai chữ này, vừa đứng lên được một nửa thì ôm đầu ngồi xuống, cô ấy cảm thấy tức ngực, rất khó chịu.

Sắc mặt Hồ Thư Cầm tái nhợt làm Tằng Nghị hết hồn, không tiếp tục truy vấn Cố Khanh, vội dìu vợ mình:

“Thư Cầm, em làm sao vậy? Không sao chứ?"

Tằng Hoành và Kỳ Kỳ ở bên cạnh chơi cũng chạy trở về, tuy thấy được một đứa còn một đứa vô hình, nhưng hai đứa con xoay quanh Hồ Thư Cầm:

“Mẹ bị sao vậy?”

Hồ Thư Cầm lắc đầu, mấy ngày này cô ấy lao tâm lao lực quá độ, hôm nay vui đó buồn đó nên bị kích thích không chịu nổi, hơn nữa Hồ Thư Cầm mơ hồ cảm thấy bụng của mình dường như hơi đau.

Cố Khanh phát hiện, tùy theo Kỳ Kỳ đến gần Hồ Thư Cầm, sợi chỉ nối cô bé và Hồ Thư Cầm càng lúc càng đỏ.

Óc lóe linh quang, Cố Khanh đã hiểu.

“Em hiểu rồi!” Cố Khanh vỗ trán, nói: “Kỳ Kỳ sẽ không đi mất.”

Tằng Nghị và Hồ Thư Cầm cùng hỏi:

"Có ý gì?"

Khi hai người nhìn thấy linh hồn của Kỳ Kỳ liền biết cô bé sớm muộn gì cũng phải đầu thai chuyển thế, sẽ rời đi, bây giờ Cố

Khanh nói là Kỳ Kỳ có thể ở lại chỗ này?

Cố Khanh chỉ hướng Hồ Thư Cầm:

“Hiện tại cô Hồ chắc đã mang thai, Kỳ Kỳ còn có duyên phận làm con hai người thêm một kiếp.”

Sau khi Kỳ Kỳ đến gần thì sợi chỉ càng lúc càng đỏ là chứng minh, với kỹ năng xem tướng mạo gà mờ của Cố Khanh thấy rõ giáo sư Tằng Nghị và Hồ Thư Cầm đúng là còn một đứa con nữa.

Lại được trở thành mẹ con, cha con với Kỳ Kỳ, đối với Tằng Nghị và Hồ Thư Cầm thì không thể hình dung bằng từ vui sướng bất ngờ nữa.

Hồ Thư Cầm vuốt bụng phẳng của mình, nhớ cơn đau nhói vừa rồi, và sau khi Kỳ Kỳ qua đời thì kinh nguyệt của cô ấy cũng không đều.

Hồ Thư Cầm không kiềm được hỏi:

“Có thật không?”

Giờ thì cô ấy không dám nhúc nhích, nằm trên sofa, cẩn thận dè dặt.

Tằng Nghị cầm lấy cổ tay của Hồ Thư Cầm, bắt mạch như thầy thuốc trung y.

Cố Khanh nghi hoặc nhìn động tác của Tằng Nghị:

“Em nhớ giáo sư Tằng hình như dạy ngoại khoa giải phẫu?”

Tây y bắt mạch có chính xác không?

Tằng Nghị đã bắt mạch xong, đúng là có dấu hiệu mang thai,

nhưng có lẽ vì tháng còn nhỏ nên không quá xác địch.

Tằng Nghị nghe hỏi thì trợn trắng mắt: “Năm xưa đi học ké thêm môn trung y, đủ để bắt mạch.”

Từ khi biết nguyên nhân Kỳ Kỳ qua đời thì cục nghẹn mắc kẹt trong lồng ngực Tằng Nghị giờ thì đã vơi bớt.

Ông trời còn giảng đạo lý, biết Kỳ Kỳ vô tội nên cho cô bé một cơ hội quay về bên họ.

Tằng Nghị vốn nghĩ rằng dù Cố Khanh không chịu nói thì anh ấy cũng quyết tìm ra kẻ đổi mạng con gái của mình, khiến đối phương trả giá đắt.

Nhưng nghĩ đến vợ, con trai, và Tằng Kỳ nằm trong bụng vợ, Tằng Nghị buông bỏ quyết định này.

Chương 168: Vô Đề

Kỳ Kỳ bay bên cạnh Hồ Thư Cầm nghe hiểu một chút, cô bé ngơ ngác nhìn mẹ, tiếp đó quay đầu nhìn về hướng Cố Khanh: "Chị, vậy là bây giờ Kỳ Kỳ ở trong bụng mẹ ạ?"

Cố Khanh cười trìu mến, gật đầu nói:

"Kỳ Kỳ sẽ lại trở thành bảo bối nhỏ của cha mẹ bé."

Tuy có lẽ cô bé không còn ký ức hiện tại, nhưng vẫn là Kỳ Kỳ.

Sau khi Lệ Hoan tra ra Kỳ Kỳ và con gái của Triệu Quốc Huy đổi mạng liền đến cục cảnh sát, cô ấy xin được thẩm vấn Triệu Quốc Huy.

Triệu Quốc Huy đã nói ra mọi chuyện, tuy không biết tại sao lúc này Lệ Hoan xin thẩm vấn, Tần Nghĩa vẫn chấp nhận.

Triệu Quốc Huy ủ rũ ngồi trong phòng thẩm vấn.

Lệ Hoan đi vào liền hỏi:

"Anh có từng nghe về thuật đổi mệnh không?"

Triệu Quốc Huy lập tức nâng cao tinh thần, đôi mắt bắn ra tia sáng nhìn Lệ Hoan, đứng bật dậy, cực kỳ hưng phấn hỏi:

"Thành công không? Nữu Nữu đã khỏe phải không?"

Nữu Nữu là nhũ danh của con gái Triệu Quốc Huy.

Một câu nói này đã biểu lộ Triệu Quốc Huy sớm biết thuật đổi

mệnh, thậm chí hắn ta có lẽ đạt thành giao dịch nào đó với kẻ dùng phép, dù sao chút tiền đó của hắn ta tuyệt đối không đủ mời người thi triển thuật đổi mệnh.

Lệ Hoan chán ghét nhìn Triệu Quốc Huy, tới lúc này hắn ta vẫn chỉ nghĩ đến cứu con gái của mình, chưa từng sám hối, mạng của con gái là lấy từ mạng của bé gái khác.

"Thành công?" Lệ Hoan cười nhạt một tiếng: “Anh cho rằng sau khi thuật đổi mệnh thành công là chuyện tốt sao?"

Triệu Quốc Huy cũng ý thức được chính mình vừa rồi kích động đã nói lỡ miệng, nhưng ý tứ trong lời nói của Lệ Hoan khiến hắn ta có dự cảm không may:

“Cô có ý gì?”

Lệ Hoan nói:

“Thuật đổi mệnh chia ra cao thấp, dùng trên người con gái của anh là loại cấp thấp nhất.”

Mắt Triệu Quốc Huy lóe tia sáng không tin.

Lệ Hoan nói tiếp: "Bởi vì đổi lấy mạng sống của người khác khiến con gái anh gánh nhân quả, chẳng những kiếp này gặp nhiều trắc trở, sau khi chết còn bị trừng phạt vì giết người. Anh có biết sau khi giết người vào địa ngục sẽ bị trừng phạt cái gì không?”

“Bởi vì ngày sinh tháng đẻ của hai người không hoàn toàn trùng khớp, sau khi đổi mệnh, dù con gái của anh khỏi bệnh cũng sẽ bệnh tật nằm trên giường cả đời.”

“Hơn nữa anh đổi mạng của cô bé làm rối loạn nhân quả, dương thọ của cô bé đã khác, sau khi vào địa phủ không chừng phải đi súc sinh đạo, luân hồi mấy lần mới được làm người trở

lại.”

“Đây là thứ mà người làm cha như anh muốn làm cho con gái mình sao?!”

Triệu Quốc Huy hoảng loạn:

“Không, không! Hắn không phải nói như vậy. Hắn nói đổi mệnh rồi Nữu Nữu sẽ không sao, nên tôi mới đồng ý đi cướp bóc, dẫn người tới núi hoang”

Lệ Hoan đứng lên, cô ấy không hứng thú nghe những chi tiết này.

Có câu đó của Triệu Quốc Huy đã rõ mọi thứ, tất cả điều này chỉ vì thứ trong núi hoang, rất có thể là Sơn Linh!

Biết mục đích của người làm giao dịch với Triệu Quốc Huy là núi hoang, Lệ Hoan liền gọi điện thoại cho Tạ Giác, báo cho anh ấy biết thuật đổi mệnh, hoài nghi người này có quan hệ với trang web ‘mộng tưởng thành thật’.

Sau khi Tạ Giác về thủ đô, gần đây vốn đã truy tra tiếp trang web đó, nhưng giống như có người từng giây từng phút chú ý chuyện này, mới tra được chút tin tức là người điều tra sẽ ly kỳ mất tích hoặc là tử vong.

Hơn nữa, Tạ Giác bắt được vài người đều là thành viên vòng ngoài, phụ trách làm giàn giáo và trao đổi giao dịch của trang web, người thật sự bán bùa chú và thi triển thuật đổi mệnh thì chưa tìm được tung tích.

Tạ Giác nhận được điện thoại của Lệ Hoan thì cau mày.

Anh ấy còn nhớ tướng mạo của Triệu Quốc Huy, cái gọi là con gái tuy gặp nguy hiểm nhưng sẽ bình an thì ra là vì thuật đổi mệnh

thành công?

Nhưng lúc Tạ Giác quan sát tướng mạo của Triệu Quốc Huy thì không phát hiện có chỗ nào khác lạ.

Về trang web thì Tạ Giác mới bắt mấy thành viên vòng ngoài, vậy mà đã có người trốn đi thành phố S, là vì vây Ngụy cứu Triệu, giảm bớt áp lực cho đồng bọn núp trong thủ đô?

Chương 169: Vô Đề

Hay là vì kẻ này vốn đã ở thành phố S, mưu đồ một số thứ tại đây, trùng hợp bị bại lộ?

Lệ Hoan gọi điện thoại xong lập tức dẫn người đi núi hoang, mặc kệ mục tiêu của đối phương có phải là Sơn Linh hay không đều cần đi sưu tầm một lần mới có thể an tâm.

Bởi vì Sơn Linh giỏi ẩn núp, Lệ Hoan dẫn dắt tổ viên trang bị đầy đủ.

Bùa chú tra xét linh khí, pháp khí cảm ứng nồng độ linh khí, dò xét tất cả địa điểm linh khí dày đặc quanh núi hoang.

Nhưng rất đáng tiếc, bọn họ không thu hoạch được gì.

Trong lúc nhóm Lệ Hoan bố trí, Sơn Linh lặng lẽ bao bọc linh khí quanh thân không để toát ra một chút nào, tiếp tục run cầm cập núp trong đống đất.

Sơn Linh làm một con yêu thích hòa bình, xem tu luyện là mục tiêu số một, cuộc sống của nó thật là vất vả.

Người nào người nấy đều muốn tìm được nó, ăn luôn nó.

Mới rồi có một người già mang theo hai người trẻ tuổi đi khắp núi tìm nó, đã tìm vài ngày.

Nó trốn trong đống đất nghe được bọn họ muốn bắt nó 'kính hiến' cho ai đó để đổi lấy một vài thứ.

Tình huống lúc đó là như vầy

Hang núi hoang có kết giới che chở, nên nhóm Cố Khanh sau khi đi ra thì không cố ý phái người trông chừng, chỉ bỏ thêm vài tầng kết giới ở bên ngoài kết giới cũ.

Một ông già mang theo hai người trẻ tuổi, trong tay cầm la bàn, từng bước một đi trên núi hoang, phương hướng luôn thay đổi theo kim chỉ trên la bàn.

Sơn Linh rất nhanh nhạy, nó thấy có người đến, còn cố cầm pháp khí liền chui xuống đất, hút vào hoặc xua tan linh khí xung quanh, khiến linh khí chỗ ụ đất được cân đối.

Sơn Linh nhìn một già hai trẻ cầm la bàn đi một vòng, hai vòng, ba vòng quanh ụ đất chỗ nó núp, sau đó nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Người trẻ tuổi cầm la bàn nhìn về phía ông già:

“Sư phụ, nơi này thật sự có thứ tốt sao? Chúng ta đã đi vòng quanh ba vòng rồi, chẳng tìm được gì cả.”

"Đương nhiên có thứ tốt."

Ông già không nói nhiều, cương quyết khiến hai đồ đệ tiếp tục tìm:

“Chỉ cần tìm được thứ kia là chúng ta có thể dùng nó đổi một đống đồ, pháp khí, phương pháp tu luyện, muốn gì cũng có.”

Lúc trước ông già tìm khắp các dãy núi mới phát hiện trong núi hoang lớn này có một con Sơn Linh thực lực hơi yếu, chỉ tiếc đối phương luôn co đầu rút cổ trong hang núi.

Còn ông già thì giống như nhóm người kia, nhân quả đầy mình, muốn bắt giữ Sơn Linh phải đi vào hang núi dày đặc linh

khí, dễ rơi vào cảnh ảo.

Đừng nhìn cảnh ảo có vẻ không đáng sợ, nhưng đó là tùy người. Cái gọi là cảnh ảo dễ dụ ra tâm ma, người bị dính nhân quả ở trong cảnh ảo nhìn thấy chưa chắc là rừng nguyên thủy, không chừng là lệ quỷ bám lấy.

Không phải nói ông già không thể xóa bỏ cảnh ảo, chẳng qua so với chính mình ra tay, lão tin tưởng vào đầu óc của mình càng thích lợi dụng người và việc xung quanh hơn, phát huy ích lợi đến lớn nhất.

Ông già tìm rất lâu mới tìm được một người quen thuộc núi hoang và cuộc sống cực kỳ thất bại như Triệu Quốc Huy, loại người này dễ bị dụ nhất.

Con gái của Triệu Quốc Huy – Nữu Nữu đúng là bị bệnh, ung thư dạ dày. Chẳng qua, bệnh của Nữu Nữu mới ở giai đoạn đầu, nếu chữa kịp lúc thì Nữu Nữu sẽ không sao.

Thứ mà ông già này làm là tìm cách tăng tốc độ bùng nổ tình trạng bệnh của Nữu Nữu, khiến cô bé trong thời gian ngắn nhất đối mặt uy hiếp đến từ cái chết.

Làm như vậy rất đơn giản, chỉ cần dẫn một ít âm sát khí vào người Nữu Nữu là có thể tự động làm ung thư nặng thêm.

Quả nhiên, Triệu Quốc Huy vì cứu con gái mà hoàn toàn điên cuồng.

Lúc này, ông già cố ý phô bày chút pháp thuật nhìn có vẻ đồ sộ ở trước mặt Triệu Quốc Huy, khiến hắn ta sắp tuyệt vọng giống như bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Ông già đồng ý cứu Nữu Nữu, nhưng cũng thuận thế đưa ra

điều kiện của mình. Khiến Triệu Quốc Huy đầu tiên làm một ít sự tình hấp dẫn cảnh sát chú ý, tiếp đó bắt cóc một vài người, mang theo bùa chú mà lão đưa cho hắn ta đi tới chỗ vách núi hoang.

Chương 170: Vô Đề

Bùa chú có thể phá kết giới nứt ra một khe hở nhỏ, đưa đoàn người Triệu Quốc Huy vào trong kết giới. Trong tình huống cảnh sát không tìm được người thì khả năng lớn nhất đương nhiên là mời người của Bộ Đặc Dị đến giúp.

Tính toán của ông già là trong lúc Bộ Đặc Dị vào kết giới cứu người thì lão mang theo hai đồ đệ mai phục ở bên ngoài.

Nếu Sơn Linh bị người của Bộ Đặc Dị bắt được, lão tự tin có thể cùng hai đồ đệ nẫng tay trên.

Nếu Sơn Linh qua mắt được người của Bộ Đặc Dị, trốn khỏi cửa hang thì nhóm ông già mai phục ở bên ngoài cũng có thể bắt lấy nó.

Ông già tính hết mọi đường, nhưng không ngờ Tạ Giác đột nhiên đến thành phố S tuần tra, đúng dịp đụng phải sự kiện nhóm Triệu Quốc Huy mất tích, dẫn cấp dưới cùng đến.

Về Tạ Giác, tổ chức của bọn họ đã trong tối ngoài sáng giao thủ với anh ấy nhiều lần.

Mặc dù tổ chức ở trong chỗ tối nhưng vài lần bị phá hủy kế hoạch vì Tạ Giác, thực lực của anh ấy mạnh đến mức dù ông già giỏi về pháp thuật thiên môn* cũng không thể chống cự.

(*) Ý chỉ những phép thuật xấu xa, 'bàng môn tả đạo'.

Bây giờ khoảnh khắc sắp bắt giữ Sơn Linh bỗng nhìn thấy Tạ Giác.

Ông già nhanh chóng quyết định là rút lui mang tính chiến lược.

Tuy bọn họ bị Tạ Giác phát hiện tung tích, nhưng cũng bỏ lỡ thời cơ tốt nhất bắt giữ Sơn Linh.

Ông già rất vui mừng, nhóm Tạ Giác là ‘quân chính nghĩa’ nên đã không bắt Sơn Linh, cho lão cơ hội đi tìm Sơn Linh.

Triệu Quốc Huy hoàn thành việc ông già giao cho thì đương nhiên lão cũng giúp hắn ta tìm một cô bé cùng ngày sinh tháng đẻ với Nữu Nữu, hoàn thành thuật đổi mệnh.

Làm như vậy không liên quan tới danh dự, đơn giản là lão không muốn dính càng nhiều nhân quả chỉ vì việc nhỏ này. Dù sao chỉ thi triển thuật đổi mệnh cấp thấp nhất, nhân quả đó không cần lão gánh.

Nhưng ông già không ngờ, khi lão cho rằng Tạ Giác rời đi là lúc mình có thể tiếp tục đi bắt Sơn Linh, vậy mà mới tìm kiếm hai ngày đã bị Cố Khanh trùng hợp phát hiện ra chuyện thuật đổi mệnh, khiến Lệ Hoan thẩm vấn Triệu Quốc Huy ra một số chuyện sau màn.

Ông già còn đang sưu tầm trên núi hoang, bỗng nhận được điện thoại từ ‘cấp trên’.

"Các người bị phát hiện ra, nhanh chóng rút lui." Đầu dây là giọng nữ, ngữ khí gấp gáp, giọng điệu ra lệnh.

Hiển nhiên ông già hơi bất mãn với người ‘cấp trên’ này, nhíu mày nói:

“Không thể nào! Tôi luôn rất cẩn thận. Hơn nữa sắp sửa bắt được, cô kêu chúng tôi từ bỏ ngay bây giờ?”

Hai đồ đệ cũng dừng bước chân, nhìn sư phụ gọi điện thoại.

Bọn họ đi đến nơi này, tốn nhiều công phu lùng bắt Sơn Linh chỉ vì đổi thứ tốt, bây giờ cấp trên bắt bọn họ từ bỏ ngay, đổi lại là ai đều không muốn.

Đối phương nghe vậy càng sốt ruột nói:

“Chúng tôi xếp tai mắt vào Bộ Đặc Dị, người bên cạnh Tạ Giác nghe được tin tức. Bọn họ đã phát hiện ra mục đích của ông ở núi hoang, nếu bây giờ không đi thì tự các người lo thân!”

Quả nhiên bên cạnh Tạ Giác có gián điệp của tổ chức này.

Nếu là thông tin mà ‘nhân viên nội bộ’ nghe được, ông già sẽ không hoài nghi, ra hiệu hai đồ đệ thu thập đồ đạc, bọn họ lập tức rời đi.

Hai đồ đệ tìm suốt hai ngày nhưng không được gì, đương nhiên không muốn về:

“Sư phụ, nhất định phải ra đi à? Từ bỏ Sơn Linh vậy sao?”

Lão thở dài một hơi: “Việc này cũng là bất đắc dĩ, bây giờ chúng ta còn chưa thể đụng độ người bên chính phủ.”

“Nhưng nhanh thôi, rất nhanh chúng ta sẽ không cần tiếp tục trốn tránh như vậy nữa.”

Hai tiếng sau khi ông già cùng hai đồ đệ rời đi, Lệ Hoan mang người đến núi hoang.

Lẽ tất nhiên bọn họ không tìm được gì, cũng không thể xác định Sơn Linh rốt cuộc còn ở núi hoang hay không.

Bởi vì điều này mà Lệ Hoan nổi nóng, mỗi lần đều chậm hơn

một bước, thật sự khiến người tức giận.

Thu đội rút về, Lệ Hoan lại lần nữa thẩm vấn Triệu Quốc Huy, tiếc rằng không hỏi ra được gì.

Triệu Quốc Huy chỉ nói người giúp hắn ta là một đạo sĩ già, người đó không nói cho hắn ta biết tên.

Chương 171: Vô Đề

Còn tướng mạo thì người biết huyền học thi triển chút pháp thuật, khiến người bình thường xem nhẹ mặt mũi của bọn họ là việc rất đơn giản.

Lệ Hoan vốn định mang theo tổ viên truy tra tiếp, nhưng phát hiện đối phương thông minh loại bỏ tất cả manh mối, cô ấy đành tạm gác lại.

Bởi vì đã đến hội mừng cuối năm của bộ môn, bọn họ sắp đi thủ đô.

Trước kia mỗi khi Tết đến Cố Khanh sẽ về cô nhi viện, cùng nhóm người mẹ Viên ăn Tết, nhưng lần này đành lỡ hẹn vì phải đi thủ đô.

Cố Khanh gọi điện thoại cho mẹ Viên nói về chuyện này.

Mẹ Viên biết Cố Khanh bận việc quan trọng không thể về thì đồng ý ngay, nhưng bà hơi ấp úng, dường như muốn nói cái gì.

Cố Khanh hỏi:

“Sao vậy mẹ? Cô nhi viện xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Mẹ Viên nhanh chóng nói: "Không có việc gì, chẳng qua hai hôm trước có một người lạ đến cô nhi viện hỏi thăm tin tức về con.”

Nghe lời này, Cố Khanh tập trung tinh thần hỏi:

“Là loại người thế nào?”

Mẹ Viên nói: "Người kia nhìn hung hăng, mặc vest thắt cravat, đi vào đã đòi biết tình huống của con, nói con có lẽ là đứa trẻ bị mất tích của nhà bọn họ."

"Nhưng thoạt nhìn bộ dạng của người này không giống như tìm người thân, mẹ đoán phải chăng Khanh Khanh đắc tội ai?"

Mẹ Viên rất lo lắng, tuy lúc người đó đến bà đã lừa dối qua mắt, nhưng bà cảm thấy đối phương nhằm vào Khanh Khanh, sẽ không dễ dàng dừng tay.

Cố Khanh đã sớm đoán được sẽ có người điều tra về mình, nhưng không ngờ tới nhanh như vậy.

Có vẻ như lần trước Tạ Giác đến làm bại lộ nhiều tin tức.

Mặc dù cô và Tạ Giác lén nhận nhau, nhưng anh ấy nói bề ngoài của cô rất giống mẹ, nên khó mà giấu giếm.

Những thám tử được sắp xếp bên cạnh Tạ Giác khó bảo đảm lúc giám thị anh ấy sẽ không tiện thể báo lên thông tin về cô, nhìn thấy ảnh chụp, bề ngoài giống nhau như vậy, boss của họ rất dễ liên tưởng ra.

Trước tiên phát hiện vẻ ngoài của Cố Khanh đương nhiên là nhà họ Hoắc.

Nói sao thì mẹ của Cố Khanh là cô chủ lớn lên trong nhà họ Hoắc, mặc dù không được yêu thương.

Nhà họ Hoắc giữ lại nhiều hình chụp của Hoắc Vu, lúc trước họ lưu giữ lại không phải vì về sau cầm nó đi tìm Cố Khanh, mà là muốn căn cứ tư liệu của Hoắc Vu bồi dưỡng ra người mới kiềm chế Tạ Vọng Sóc.

Nhà họ Hoắc xếp tai mắt vào bên cạnh Tạ Giác, hai bên đều ngầm hiểu điều này.

Nếu không phải như vậy thì đã không có chuyện Tạ Giác đến đâu là Hoắc Mai có mặt ngay sau đó.

Nói thật lòng, Tạ Giác cực kỳ khó chịu với tình huống này, mặc cho ai biết chính mình luôn bị người khác giám thị đều sẽ bực bội.

Huống chi không chỉ mình nhà họ Hoắc giám thị Tạ Giác.

Về việc này thì Tạ Vọng Sóc khuyên Tạ Giác đừng nóng nảy, dù sao làm thiên tài thế hệ trẻ của nhà họ Tạ, bộ trưởng của Bộ Đặc Dị, dù Tạ Giác giết hết những kẻ giám thị mình thì vẫn sẽ có những người khác đến giám thị.

Việc anh ấy có thể làm là âm thầm hố chết những kẻ truyền tin về và người đứng sau bọn họ.

Đôi khi tin tức nửa thật nửa giả mới càng dễ khiến người mắc mưu.

Thần kỳ là, người phát hiện Cố Khanh và Hoắc Vu có vẻ ngoài giống nhau là Hoắc Mai.

Lúc ấy thám tử báo cáo chuyện Tạ Giác làm trong thành phố S còn kèm theo một số hình.

Bởi vì là chụp lén, cự ly khá xa nên Cố Khanh không chút bắt mắt trong tấm hình.

Nhưng có lẽ là trực giác, Hoắc Mai xem hình phản ứng đầu tiên không phải ghen tỵ Lệ Hoan đứng cạnh Tạ Giác, ngược lại cảm thấy Cố Khanh đứng ở phía sau có vấn đề.

Hoắc Mai không báo cho người nhà ngay mà tự mình tra xét tư liệu của Cố Khanh, tuy chỉ được một số thông tin mặt ngoài, nhưng khuôn mặt giống hệt Hoắc Vu đủ khiến những người nhà họ Hoắc sinh nghi.

Bởi vậy mới có chuyện phái người chuyên môn đến cô nhi viện tra tình huống của Cố Khanh.

Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc cũng nhận được tin nhà họ Hoắc phái người đi tra Cố Khanh.

Chương 172: Vô Đề

Bọn họ vốn lo lắng bại lộ Cố Khanh sẽ mang đến nguy hiểm cho cô, nhưng hiện tại nhà họ Hoắc bị Tạ Vọng Sóc ngầm chèn ép đã sứt đầu mẻ trán, không có quá nhiều tinh lực tra rõ thành viên Bộ Đặc Dị đã trở thành 'nhân viên công vụ nhà nước' Cố Khanh. Từ việc nhà họ Hoắc chỉ phái tên trộm được họ thuê đi thành phố S chứ không phải huyền thuật sĩ liền biết.

Hơn nữa Cố Khanh sắp đi theo Lệ Hoan đến thủ đô, ngày bị bại lộ thân phận sắp tới rồi, dù hiện tại nhà họ Hoắc ra tay cũng không thể qua mắt Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác được.

Lần này nhóm Cố Khanh đi thủ đô là tham gia hội mừng cuối năm, cũng xem như 'đi công tác', Lệ Hoan rộng rãi đặt vé máy bay khoang hạng nhất cho mọi người. Dù sao Bộ Đặc Dị trừ tiền lương cơ bản, giúp người giàu trừ tà kiếm khoản thu nhập thêm khá nhiều.

Sau khi lên máy bay, trong lòng Cố Khanh có chút thấp thỏm.

Thủ đô là nơi kiếp trước cô bị hại.

Sau khi sống lại, Cố Khanh vốn nghĩ trước khi chưa đủ thực lực tuyệt đối sẽ không đến thủ đô, nào ngờ mới nửa năm ngắn ngủi cô sắp đến nơi đó.

Lần này cô sẽ đoàn tụ với người thân của mình, sẽ nhìn kỹ kết cục của những kẻ kiếp trước hại cô!

Thành viên bộ môn đều đang xem phim, nghe nhạc, ngủ, chỉ mình Cố Khanh mở to mắt ngồi trên ghế máy bay, không biết đang nghĩ cái gì.

Lệ Hoan phát hiện Cố Khanh khác lạ, tưởng cô không thích ngồi máy bay:

“Sao vậy Khanh Khanh? Thân thể khó chịu hả?”

Cố Khanh nhìn qua, miễn cưỡng lộ ra nụ cười:

“Dạ, không quen lắm.”

Cô nhớ chuyện trước khi chết, giờ đây cô đã biết Tạ Tam là Tạ Giác, là anh trai ruột của cô. Cái gọi là cô Hoắc, Cố Khanh đã từng điều tra về nhà họ Hoắc, trong thế hệ này có hai cô Hoắc, kẻ từng hạ lệnh đến giết cô chắc chắn là một trong hai cô Hoắc này, vừa lúc có thể đi thủ đô chạm mặt với họ.

Còn Tiền Hổ nữa, tên trộm nhập nha đã giết cô, hiện tại cô chưa phát hiện tung tích của gã, nhưng Cố Khanh có dự cảm, nhanh thôi, cô có thể tự tay báo thù!

Cố Khanh trò chuyện với Lệ Hoan vài câu chợt nghe tiếng loa máy bay:

“Các vị hành khách, trên máy bay có hành khách đột phát bệnh tật, cần bác sĩ trợ giúp "

Cố Khanh nhìn thấy ghế trước có một người đàn ông trung niên đứng lên, hẳn là bác sĩ chuẩn bị đi giúp.

Cố Khanh nhìn thoáng qua rồi không chú ý nữa.

Vốn cho rằng có bác sĩ đi qua thì không sao nữa, nào ngờ qua mười phút, radio lại vang lên:

“Các vị hành khách, trên máy bay có hành khách đột phát bệnh tật, cần bác sĩ trợ giúp "

Xem ra bác sĩ kia không giúp được gì.

Đổng Diệu Diệu đang xem phim bỗng tháo tai nghe xuống, nhìn về hướng Lệ Hoan:

“Bác sĩ vừa đi là Phùng Kinh, bác sĩ ngoại khoa số một của bệnh viện số một thủ đô, từng tham gia hội giao lưu y học của thành phố S. Với y thuật của ông ấy không có lý nào không chữa được.”

Lệ Hoan đương nhiên sẽ không hoài nghi trí nhớ của Đổng Diệu Diệu, cô ấy cau mày. Đám người huyền học bọn họ bình thường tiếp xúc với huyền học nhiều, khi gặp chuyện thì phản ứng đầu tiên là có dính líu đến huyền học hay không.

Đến lần thứ ba nghe radio kêu gọi bác sĩ:

“Các vị hành khách "

Lệ Hoan kéo Cố Khanh đứng lên, định cùng đi xem tình huống, mặc kệ nói sao thì cứu người hơn xây bảy bậc phù đồ, đôi khi huyền thuật sẽ mang đến chút tác dụng.

Bị đột phát bệnh tật là một danh nhân.

Giáo sư của khoa khảo cổ đại học Bắc Kinh, tên là Lục Hoài Dân.

Lúc trước có người phát hiện một mộ cổ thời Tống gần thành phố S, giáo sư Lục liền mang theo hai nghiên cứu sinh của mình từ thủ đô đi theo đoàn đội lại đây khảo sát tình huống.

Ngôi mộ đúng là mộ cổ thời Tống, không bị trộm mộ phá hoại, đồ vật bên trong còn lưu giữ nguyên vẹn. Giáo sư Lục và đoàn đội gian khổ phấn đấu hơn ba tháng mới miễn cưỡng thăm dò toàn bộ

mộ cổ không quá lớn.

Chương 173: Vô Đề

Phân tích tình huống nhìn thấy trong mộ thì chủ nhân của mộ cổ là một tiểu thư con nhà phú quý, trong vật chôn cùng phần lớn là gấm vóc lụa là, trang sức châu báu. Sau khi tìm được quan tài, nhóm giáo sư Lục kinh ngạc phát hiện thi cốt nữ nằm bên trong xuất hiện tình huống 'hóa ngọc'.

Hóa ngọc ý chỉ phần ngoài thi cốt có hiệu quả trong suốt giống như ngọc thạch, bộ thi cốt này trông như xương khô thủy tinh.

Tình huống này lập tức dẫn đến đoàn khảo cổ trọng thị. Giáo sư Lục mang theo hai học sinh nghiên cứu rất muốn phá giải bí ẩn thi cốt hóa ngọc. Nhưng quanh thi cốt trừ quần áo mục nát, các vật trang sức đeo kèm theo ra không phát hiện có điểm nào đặc biệt.

Lúc giáo sư Lục muốn tiếp tục nghiên cứu thì phát hiện mình dần yếu sức, trước kia nghiên cứu cả ngày cũng không thấy mệt, bây giờ chỉ ở trong mộ một lúc đã cảm giác tức ngực hụt hơi, thân thể lạnh lẽo.

Làm giáo sư già của đại học Bắc Kinh, tình huống của Lục Hoài Dân khiến người dẫn tới đoàn khảo cổ chú trọng, bọn họ đưa ông ấy đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện giáo sư già vốn thân thể khỏe mạnh bị chẩn đoán ra bỗng dưng suy kiệt.

Qua hai ngày, trừ Lục Hoài Dân ra, mấy nhà khảo cổ thường xuống mộ cổ làm nghiên cứu bắt đầu cảm thấy thân thể khó chịu, đi bệnh viện kiểm tra thì mắc bệnh giống nhau.

Cả đoàn khảo cổ chuyển ánh mắt nghi ngờ về phía mộ cổ, bọn họ hoài nghi trong mộ có lẽ tồn tại bệnh độc chưa biết nào đó làm

họ bị cảm nhiễm, mới sẽ đột nhiên xảy ra tình huống thân thể suy kiệt.

Nhanh chóng quyết định niêm phong mộ cổ, đoàn khảo cổ hốt hoảng chuẩn bị về thủ đô chữa bệnh.

Nào ngờ giáo sư Lục lớn tuổi, mấy ngày bôn ba cộng thêm thân thể bỗng dưng suy kiệt, ngồi trên máy bay đột nhiên ôm ngực ngã xuống, rơi vào hôn mê.

Phùng Kinh nghe radio thông báo liền chạy tới, áp dụng thi thố cấp cứu, nhưng dường như không có tác dụng. Sau khi tìm hiểu tình huống của giáo sư Lục từ người bên cạnh, Phùng Kinh chịu bó tay, không có công cụ, ông ta không biết có phải giáo sư Lục bị cảm nhiễm bệnh độc gì đó không.

Lệ Hoan mang theo Cố Khanh cũng đi tới.

Hai người vừa đến liền cau mày.

Không chỉ mình giáo sư Lục Hoài Dân hôn mê, các thành viên đội khảo cổ hoặc nhiều hoặc ít đều có âm khí.

m khí trên người Lục Hoài Dân là nặng nhất, đã lan tràn hướng trái tim. Mọi người đều biết tầm quan trọng của trái tim đối với con người, nếu âm khí khuếch tán đến vị trí đó phỏng chừng giáo sư già này sẽ hồn về địa phủ ngay.

Nguyên nhân chết thì chỉ có thể tra ra là đột phát bệnh tim.

Các thành viên đội khảo cổ cũng vậy, mấy người dính âm khí ít thì liên tục phơi nắng vài ngày, bị bệnh một lúc là sẽ khỏe. Nhưng mấy người dính nhiều âm khí, nếu không có ai loại trừ giúp phỏng chừng sẽ giống như giáo sư già ngã xuống đất kia.

Tuy biết nguyên nhân đối phương phát bệnh, nhưng đang trên

máy bay, trước mắt bao người, nếu Lệ Hoan và Cố Khanh nói mình có thể giúp, còn dán một lá bùa lên người giáo sư già, không nói tới người ta có tin hay không, phỏng chừng sẽ có hỗn loạn lớn.

Dùng linh khí chậm rãi xua âm khí thì rất mất thời gian, còn phải tiếp xúc với người bệnh, cũng tốn nhiều sức lực.

Nhưng bọn họ làm ‘nhân viên công vụ nhà nước’, không thể thấy chết không cứu.

Đang lúc Lệ Hoan suy xét phải dùng biện pháp gì cứu người mới không dẫn tới rối loạn thì bị Cố Khanh kéo góc áo:

“Chị Lệ Hoan, em có biện pháp."

Lệ Hoan nghi hoặc nhìn Cố Khanh:

“Em hả?”

Lệ Hoan biết thiên phú huyền học của Cố Khanh kinh người, tốc độ tu luyện siêu nhanh, nhưng cô giỏi nhất là bùa chú, lúc này có thể dùng biện pháp gì cứu người?

Cố Khanh gật đầu, biểu thị chính mình thật sự có biện pháp, tiếp đó lấy một ống trúc ra khỏi túi, đi hướng giáo sư Lục Hoài Dân.

Lệ Hoan: " "

Chuyện gì vậy? Khanh Khanh học được y thuật từ bao giờ?!

Chương 174: Vô Đề

Lúc trước sách ngọc truyền một phần Quỷ Môn Thập Tam Châm cho Cố Khanh, cô lén tập luyện nó, dư sức loại trừ âm khí. Có thể dùng trung y châm cứu làm cái cớ, sẽ không khiến người hoài nghi.

Quả nhiên, khi Cố Khanh tiến lên, lấy kim bạc ra khỏi ống trúc, xin được chữa thử, tuy quần chúng vây xem cảm thấy cô gái này hơi quá trẻ tuổi, nhưng người bệnh đã đến nông nỗi này, bọn họ không tìm ra nguyên nhân bệnh, chẳng bằng cho cô gái này thử một lần.

Phùng Kinh cũng nghĩ vậy, ông ta giỏi tây y, ngoại khoa, cũng đồng ý một vài lý luận trong trung y. Ông ta thấy Cố Khanh cầm kim bạc, vẻ mặt nắm chắc thì lùi sang một bên, chờ xem động tác của cô.

Nhưng dù tránh sang một bên thì Phùng Kinh vẫn nhìn chăm chú Cố Khanh, phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì thì ông ta có thể kịp thời cứu lại.

Cố Khanh xem tình trạng của Lục Hoài Dân, sau đó rút kim bạc ra từ ống trúc, cắm vào các huyệt vị như quỷ phong, quỷ cung, quỷ quật lúc cô ghim kim còn tiện thể rót một lũ linh khí vào, khiến việc loại trừ âm khí càng nhanh hơn.

Thật ra khoảnh khắc Cố Khanh ghim kim thì có người muốn tiến lên ngăn trở.

Trên máy bay, người chạy đến đây không chỉ mình Phùng Kinh là bác sĩ, bọn họ không tra ra nguyên nhân bệnh, vốn hơi nổi nóng, giờ thấy Phùng Kinh không hỏi tiếng nào đã cho một thiếu nữ tiến

lên ghim kim.

Quan trọng nhất là có bác sĩ học trung y phát hiện kim bạc đâm vào huyệt vị cách xa châm cứu mà họ thường ngày được học.

“Cô gái, có biết châm cứu không vậy? Đừng nói là ghim lung tung, sẽ ra mạng người!” Nói chuyện là một người đàn ông trẻ học trung y.

Cố Khanh liếc người kia, không nói chuyện. Bắt đầu có âm khí trên người Lục Hoài Dân bị linh khí kích thích và châm cứu dẫn đường chậm rãi khuếch tán ra, mới nãy cô còn thấy chân mày Lục Hoài Dân nhích nhẹ.

Chờ khi Lục Hoài Dân tỉnh lại liền biết có phải cô ghim bậy hay không.

Nào ngờ Cố Khanh không nói lời nào lại bị người kia cho rằng là chột dạ:

“Một cô gái trẻ, trông như chưa tốt nghiệp, cô có bằng bác sĩ không? Lỡ ông cụ xảy ra chuyện gì thì cô gánh trách nhiệm được không?!”

Bên cạnh có vài người phụ họa, có vài người trầm mặc.

Phùng Kinh nghe mấy người đó châm chọc mỉa mai thì nhíu mày nói:

“Mặc kệ thế nào, cô gái này có thể đứng ra cứu người, dù không chữa được thì mấy người cũng không nên nói cô ấy như vậy! Mọi người đều là làm bác sĩ, các người chẳng lẽ hy vọng lúc mình cứu người bị người ta hoài nghi như vậy sao?! Mới nãy tôi và các người đã cùng nhau kiểm tra, chẳng phải đều không thể tìm ra nguyên nhân sao?!"

Lời của Phùng Kinh có sức nặng, hoặc nên nói là vì danh tiếng bác sĩ ngoại khoa số một của bệnh viện số một thủ đô.

Mấy người nói mắt thấy Phùng Kinh mở miệng thì biết điều ngậm miệng lại.

Chỉ có người trẻ tuổi ban đầu trào phúng là vẻ mặt không cam lòng, còn muốn mở miệng nói cái gì.

“Ưm” Phát ra tiếng rên, Lục Hoài Dân hôn mê chậm rãi tỉnh lại.

"Giáo sư / lão Lục, có sao không?”

Đoàn khảo cổ ở bên cạnh bởi vì sợ quấy rầy đến cấp cứu, đều tự động ở yên một bên, giờ nhìn thấy giáo sư Lục Hoài Dân tỉnh dậy đều xúm lại.

Cố Khanh đang xem tình trạng của Lục Hoài Dân bị ồn ào khiến cô gắt lên:

“Đừng ồn!”

Hai chữ đã khiến bọn họ tự động an tĩnh lại.

m khí trên người Lục Hoài Dân đã bị loại trừ hơn phân nửa, phần còn sót lại chỉ cần phơi nắng nhiều, bổ sung một ít dinh dưỡng là có thể từ từ khôi phục lại.

Cố Khanh rút kim bạc ra khỏi người Lục Hoài Dân, bây giờ sức khỏe của ông ấy còn yếu, dù sao bị âm khí ăn mòn một thời gian, không thể khỏe ngay được.

Nhưng Lục Hoài Dân cảm thấy trạng thái của mình cực kỳ tốt, không giống lúc trước cả người nặng trĩu, đầu óc mơ hồ, nhìn thân thể của mình yếu dần, nỗi hoảng sợ đó làm người ta phát điên.

Bây giờ là lúc đầu óc của ông ấy tỉnh táo nhất trong thời gian gần đây.

Chương 175: Vô Đề

Biết là thiếu nữ trước mắt cứu mình, Lục Hoài Dân trước tiên cảm ơn, giọng nói nhẹ đến mức sắp không nghe thấy:

“Cô gái, cảm ơn cứu tôi.”

Từ lúc Cố Khanh ghim kim đến Lục Hoài Dân tỉnh lại, khoảng thời gian này không quá lâu.

Mấy bác sĩ nghe radio chạy lại đây cứu người đều giật mình sững sờ.

Lúc nãy bọn họ cũng xem tình trạng của Lục Hoài Dân rồi, trừ biết thân thể của ông ấy suy kiệt, đột phát bệnh tim thì không nhìn ra thứ gì khác. Sau khi đút cho Lục Hoài Dân thuốc trợ tim cũng không làm giảm bớt tình trạng bệnh.

Nhưng hiện tại cô gái này dùng mấy cây kim đâm vào huyệt vị lung tung nào đó, đối phương cứ như thế tỉnh dậy?

Trong phút chốc những người vừa nói mát đều im mồm.

Mắt Phùng Kinh sáng rực, ông ấy không giỏi trung y nhưng cũng nghe được lời nhóm người kia nói, cách ghim kim của Cố Khanh dường như không giống với thứ bọn họ học.

Nhưng cách ghim kim này lại có thể khiến Lục Hoài Dân nhanh chóng tỉnh lại.

Phải chăng cách châm cứu này có gì đặc biệt?

Lục Hoài Dân dù sao là giáo sư lâu năm, sau khi hồi sức liền

hỏi:

“Xin hỏi cô biết tình huống này của tôi là do cái gì gây ra không? Có nhiều người trong đội cũng bị giống như tôi, mà tôi bị nặng nhất. Nếu được thì cô gái có thể chữa giúp họ không?”

Lệ Hoan ở bên cạnh giật mình vì phép châm cứu của Cố Khanh, nghe đến đây rốt cuộc phản ứng lại, tiến lên nói:

“Chào ông, đây là em gái của tôi. Các thành viên trong đội của ông chưa bị nghiêm trọng, chữa như thế nào thì chờ xuống máy bay chúng ta sẽ nói sau.”

Cố Khanh dùng Quỷ Môn Thập Tam Châm, mặc dù không tiêu hao nhiều linh lực, nhưng nếu phải chữa cho cả đội khảo cổ thì còn hơi miễn cưỡng, chẳng bằng chờ xuống máy bay, nói rõ với đối phương rồi riêng tư dùng bùa chú giải quyết.

Nhìn biểu cảm thắc mắc của Lục Hoài Dân, Cố Khanh bổ sung một câu:

“Bệnh này chắc là do hút vài thứ trong mộ cổ.”

m thanh rất nhẹ, chỉ có Lục Hoài Dân và Phùng Kinh ở bên cạnh nghe được.

Phùng Kinh lộ vẻ mặt ngạc nhiên, Lục Hoài Dân thì dường như sớm đoán được, thấy biểu cảm nghiêm túc của Cố Khanh và Lệ Hoan, ông gật đầu đồng ý, tạm thời không nói nhiều.

Vẻ mặt nghiêm túc bí hiểm sâu xa của Lệ Hoan, Cố Khanh dọa Lục Hoài Dân, cỡ tuổi như ông ấy đã gặp qua nhiều việc, trong lòng có chút hoài nghi tình huống đột nhiên xuất hiện với cả đội khảo cổ, nên mới niêm phong mộ cổ, mang mọi người trở về, định tìm người tra rõ rốt cuộc xảy ra vấn đề gì.

Nhưng không ngờ gặp chuyện ngay trên máy bay, may mắn gặp nhóm Cố Khanh, ổn định được tình huống.

Xuống máy bay, nhóm người Lệ Hoan bị Lục Hoài Dân kéo đi chỗ khác nói chuyện.

Bọn họ cực kỳ sốt ruột.

Từ khi kiểm tra ra tất cả nhân viên khảo cổ hoặc nhiều hoặc ít đều bị thân thể suy kiệt thì dẫn tới khủng hoảng to lớn trong đội.

Lục Hoài Dân nói mình quen một số kỳ nhân dị sĩ mới làm ổn định các thành viên, đoàn người về thủ đô trước.

Đương nhiên, Lục Hoài Dân nói kỳ nhân dị sĩ không phải thành viên tổ chức chính phủ giống như Lệ Hoan, Cố Khanh, mà là hai kẻ trộm mộ đã rửa tay chậu vàng mà ông ấy kết bạn thời trẻ.

Còn về một giáo sư khoa khảo cổ vì sao quen trộm mộ rồi còn kết bạn, đây là một câu chuyện xưa khác.

Năm xưa giáo sư già Lục Hoài Dân còn là một thanh niên tươi xanh.

Có một lần ông ấy đi theo thầy của mình khảo sát một mộ cổ.

Lúc ấy trẻ tuổi ham chơi, suốt ngày ở trong đống đất tham dự tác nghiệp khảo cổ là công việc nhàm chán đối với người trẻ tuổi, qua hai ngày thì Lục Hoài Dân không nhịn được đi dạo miếu Thành Hoàng gần đó.

Lúc ấy trong miếu Thành Hoàng nơi bọn họ khảo cổ có nhiều người bán đồ cổ, đương nhiên bên trong lẫn lộn thật giả, mua được cái gì chỉ có thể xem ánh mắt của chính bạn.

Tuy Lục Hoài Dân là người làm công tác khảo cổ, trong nhà

không thiếu tiền, một người trẻ tuổi ăn mặc không tầm thường đi trên đường, nhìn liền biết là ‘dê béo’.

Chương 176: Vô Đề

Lục Hoài Dân chưa đi được bao xa đã bị ngăn lại, hai người trẻ tuổi bôi mặt đen thui nhẹ giọng hỏi: "Anh em, có thứ tốt đây, có muốn xem thử không?”

Hai người trẻ tuổi này một người cao gầy, một người mập mạp. Tên mập cầm một bọc vải, bộ dạng thần bí.

Lục Hoài Dân gật đầu, nhìn thứ trong tay đối phương, là một bình sứ nhỏ, thân bình vẽ hoa phú quý nở, trông khá giống đồ thật. Lục Hoài Dân nhìn kỹ thì phát hiện vấn đề.

Hình dạng này, phong cách này, sao giống với vật chôn cùng trong mộ cổ mà đội ông ấy đang khảo sát.

Ngôi mộ bọn họ đang khảo sát đã bị trộm mộ viếng thăm, một nông dân ngẫu nhiên phát hiện báo cáo lên trên, lần này nhóm Lục Hoài Dân đến là để cứu số còn sót lại.

Lục Hoài Dân tình cờ dạo chơi miếu Thành Hoàng, không ngờ phát hiện đồ cổ hình dạng cùng thời với vật trong mộ cổ, ông ấy nổi lên hoài nghi.

Lục Hoài Dân giả vờ dào dạt hứng thú hỏi hai người một mập một ốm:

“Thứ như vậy phải là một cặp mới đẹp, các người còn không?”

Tên mập và tên gầy khá cẩn thận, lúc đầu không định dẫn Lục Hoài Dân đi, nhưng về sau bị tiền mê hoặc. Lục Hoài Dân đưa ra điều kiện, nói nếu là giao dịch thành công sẽ cho bọn họ phí mười phần trăm, hai người liền dẫn Lục Hoài Dân đến cứ điểm tạm thời

của họ.

Trước lúc đó Lục Hoài Dân nói đi nhà xí, đã báo tình huống bên này cho thầy mình, nhờ thầy báo cảnh sát.

Có thể tưởng tượng, đám trộm mộ này muốn hốt một mớ, thấy tên mập và tên gầy dẫn Lục Hoài Dân đến, còn chưa giao dịch xong xuôi đã có một đám cảnh sát tìm tới.

Nhưng không ngờ đám trộm mộ này cũng rất gian xảo, chúng có năm người, bốn người ở bên trong tiếp đãi khách, để lại một người ở cửa canh chừng.

Bỗng nghe bên ngoài có mấy tiếng chim Đỗ Quyên hót đầy nhịp điệu, trộm mộ đang chuẩn bị giao dịch lập tức thay đổi sắc mặt, bỏ lại đồ vật co giò chạy trốn.

Tên mập và tên gầy cách Lục Hoài Dân gần nhất, bị ông ấy phản ứng lại bám giữ, kéo dài thời gian, cuối cùng bị cảnh sát bắt.

Khiến Lục Hoài Dân không ngờ là mấy năm sau còn có dịp gặp lại tên mập và tên gầy.

Tên mập và tên gầy vì Lục Hoài Dân mà bị bắt vào tù, hai người nung nấu ý định ra tù nhất định phải trả thù Lục Hoài Dân.

Nhưng không ngờ khi hai bên thật sự gặp nhau, hai người chẳng những không trả thù Lục Hoài Dân, ngược lại cảm ơn ông ấy, nói rằng về sau bọn họ rửa tay thau vàng.

Hai người dùng số tiền tích góp mua một cửa hàng ở phố Đồ Cổ trong thủ đô, làm ăn đàng hoàng.

Lục Hoài Dân thì bởi vì học khảo cổ, bình thường thích đi dạo phố Đồ Cổ, hai bên qua lại vài lần trở nên hợp nhau.

Sau khi quen thân hơn, Lục Hoài Dân mới hỏi tại sao hai người thay đổi nhiều như vậy, cũng buông bỏ trả thù ông ấy.

Thì ra năm xưa nhóm năm người có ba người chạy thoát, chỉ có tên mập và tên gầy bị bắt.

Ban đầu bọn họ ôm lòng căm hận, định bụng ra tù nhất định phải tìm Lục Hoài Dân báo thù.

Nhưng thời gian luôn xóa nhòa mọi thứ, khi ra ngoài rồi, hai người dù vẫn căm hận nhưng lòng báo thù cũng nhạt bớt.

Bọn họ chỉ muốn tìm mấy anh em bỏ chạy hồi xưa, nhìn xem có ai lăn lộn tốt, nâng đỡ họ với.

Không ngờ phát hiện hai trong ba anh em đã chết sớm, người còn sống duy nhất cũng suy yếu sắp chết.

Nghe người anh em nằm trên giường bệnh chỉ còn hơi thở kể, hai người mới biết sau khi bọn họ bị bắt rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Năm xưa sau khi hai người bị bắt, ba anh em khác yên phận một thời gian, trong tay còn có tiền dư, họ tạm lắng xuống khi cảnh sát truy lùng gắt gao.

Chờ tiêu hết tiền, ba anh em lại ngứa nghề muốn đào mộ.

Lúc trước bọn họ dám tổ đội đào mộ là có tự tin, tổ tông của tên mập và tên gầy từng làm thổ phu tử, để lại nhiều kiến thức liên quan mồ mả.

(

) Cách gọi xưa của trộm mộ.

Chương 177: Vô Đề

Người tổ chức năm người cùng đi trộm mà cái người đang nằm trên giường bệnh, ngày xưa từng học khảo cổ, chẳng qua trong lúc khảo cổ nảy lòng tham lén trộm một món đồ, sau khi bị phát hiện thì bị đuổi.

Hắn ta dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, lợi dụng kiến thức khảo cổ đã học làm thổ phu tử mua bán.

Ba anh em liên tục trộm mấy ngôi mộ nhỏ, kiếm được ít tiền thì lá gan to hơn, muốn làm một vố lớn để ăn chơi vài năm.

Tên cầm đầu nghe được một tin tức, chỗ huyện Ngô có lẽ có một ngôi mộ cổ nhà Đường, thế là dẫn anh em đi qua.

Bọn họ mất một thời gian dài mới tìm được chút xíu manh mối.

Nào ngờ trong mộ không dễ trộm, cả đám trượt chân luôn.

Chủ ngôi mộ là một quan lớn nhà Thanh, khi bọn họ đánh mở đường hầm đi vào thì thấy một cương thi mặc quan phục triều Thanh.

Trước đó đã nói rồi, tên cầm đầu học khảo cổ, tuy nghe tên mập và tên gầy nói nhiều chuyện về mộ, nhưng lúc gặp thứ như cương thi thì chỉ có một chiêu là cắm đầu chạy trốn.

Tên cầm đầu lựa chọn chạy trốn, nhưng bị cương thi cào trúng tay.

Hai anh em khác thì mãi mãi nằm trong mộ.

Sau khi tên cầm đầu đi ra liền bít cửa hầm lại, tính về nhà xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đừng quên, hắn ta đã bị cương thi cào trúng, dù về nhà rửa bằng nước, sát trùng, băng bó, nhưng qua một khoảng thời gian chẳng những vết thương không lành, ngược lại càng thêm nghiêm trọng, bắt đầu sinh mủ, quanh miệng vết thương còn nổi lấm tấm.

Nếu tên mập và tên gầy ở đây sẽ nói cho tên cầm đầu biết thứ đó là thi độc.

Tiếc rằng sau khi tên cầm đầu bỏ chạy thì không còn chú ý tình huống của tên mập và tên gầy, lúc này đành mặc cho thi độc dần khuếch tán trong thân thể.

Tên cầm đầu đương nhiên cũng muốn tìm một ít kỳ nhân dị sĩ cứu mạng, nhưng tìm được hoặc là lừa bịp, hoặc là nhìn hắn ta rồi lắc đầu.

Tên cầm đầu làm trộm mộ, nhân quả trên người quá nặng, lại trúng thi độc, số ít đồng nghiệp mà hắn ta tìm tới đều không muốn lây dính những thứ này.

Lúc tên mập và tên gầy ra tù tìm đến tên cầm đầu thì hắn ta đã nằm trên giường bệnh gần một năm, không có biện pháp nào chữa khỏi, chỉ có thể nhìn thân thể của mình từ từ mục rữa.

Sau khi tên cầm đầu chết, tránh cho thi độc lan tràn, tên mập và tên gầy kịp thời đốt thi thể.

Hai người thầm mừng năm xưa bị bắt, không cùng các anh em đi trộm mộ, nếu không thì không chừng bọn họ cũng phải chết trong mộ.

Nghĩ vậy thì Lục Hoài Dân ngược lại đã cứu mạng họ.

Về sau tên mập và tên gầy đi thủ đô mở tiệm, không ngờ lại gặp Lục Hoài Dân, hai người không trả thù ông ấy, ngược lại bởi vì 'chuyên nghiệp' mà quen nhau, thành bạn bè.

So với nhà khảo cổ học chuyên nghiệp như Lục Hoài Dân, 'kiến thức trộm mộ' của tên mập và tên gầy càng nghiêng hướng huyền học hơn. Đôi khi Lục Hoài Dân gặp tình huống không hiểu gì sẽ tìm bọn họ hỏi một câu, đã giúp ông ấy giải quyết khá nhiều vấn đề.

Khi Lục Hoài Dân phát hiện thân thể suy kiệt, đoán được gặp thứ không thể giải quyết, nghĩ ngay đến thi độc mà tên mập và tên gầy từng nói, ông ấy liền mang đội trở về, chuẩn bị tìm bọn họ giúp đỡ.

Không ngờ trên máy bay trùng hợp gặp được người có thể giải quyết vấn đề.

Bởi vì hai người vừa xuống máy bay đã bị kéo đi, Tạ Giác đặc biệt ở trong bộ môn chờ em gái tới cửa đến dài cổ cũng không thấy người, may mà Lệ Hoan chợt nhớ ra gửi tin nhắn anh ấy mới biết tình huống.

Bên đoàn khảo cổ là Lục Hoài Dân đứng ra nói chuyện với nhóm Lệ Hoan.

Bởi vì chỉ có một mình Lục Hoài Dân nên Lệ Hoan nói thẳng:

"Ông và đội của ông phỏng chừng gặp âm sát khí khá lợi hại, may mắn là dường như đối phương không muốn lấy mạng người."

Lời của Lệ Hoan khiến Lục Hoài Dân há to miệng thành hình chữ 0.

Hại cả đội bọn họ mà còn bảo là không muốn lấy mạng người?

Chương 178: Vô Đề

Mà đối phương là ai? Chủ ngôi mộ sao?

Thấy biểu cảm của Lục Hoài Dân, Lệ Hoan gật đầu xác nhận suy đoán của ông ấy:

“Đúng vậy, thông thường trong huyệt đều tồn tại âm khí, cho nên nhiều nhân viên khảo cổ đều bị lạnh tay chân. Nhưng loại âm khí này chỉ cần phơi dưới nắng vài ngày là sẽ chậm rãi tan biến.”

“Nhưng âm khí trên thân thể mấy người đã hình thành âm sát, âm sát dày đặc như vậy thông thường là sản sinh từ lệ quỷ.”

Còn về tại sao Lệ Hoan nói lệ quỷ không muốn lấy mạng người, nghĩ lại đi, một lệ quỷ nếu thật sự muốn giết nhóm người này thì làm gì cho bọn họ có thời gian ra khỏi mộ?

Lục Hoài Dân cảm thấy chính mình cần thời gian bình tĩnh, tam quan bị đúc lại.

Nhớ trước kia tên mập và tên gầy giảng về cương thi cho Lục Hoài Dân nghe, bởi vì bọn họ không thấy tận mắt nên dù nói ly kỳ cỡ nào ông ấy cũng cảm thấy là khoa trương.

Nhưng hiện tại, tự mình trải qua cái gọi là ‘âm sát’, Lục Hoài Dân nhớ lại chủ ngôi mộ.

Trang sức trải qua trăm năm mà vẫn rực rỡ như mới đến phi khoa học, thi cốt hóa ngọc Lục Hoài Dân rùng mình.

Lục Hoài Dân kể toàn bộ tình huống trong mộ cho Lệ Hoan nghe, có lệ quỷ như vậy, cô ấy chắc chắn sẽ báo cáo bộ môn đi

điều tra, nhưng không biết tại sao lệ quỷ kia ở lại trần gian trăm năm.

Lục Hoài Dân vẫn nhớ các thành viên đội khảo cổ mình:

“Vậy những đội viên của tôi nên làm sao bây giờ?”

Bây giờ Lục Hoài Dân đã khỏe lại nhiều, Cố Khanh cũng nói ông ấy chỉ cần điều dưỡng một khoảng thời gian sẽ khỏe, nhưng các đội viên của ông ấy vẫn không ngừng suy nhược.

Lệ Hoan nhún vai, hỏi Lục Hoài Dân:

“Không biết các đội viên của ông có tin vào bùa chú không?”

Dùng Quỷ Môn Thập Tam Châm tuy có hiệu quả tốt nhưng quá lãng phí thời gian, chẳng bằng trực tiếp dùng bùa đuổi sát, dù hiệu quả kém một chút nhưng phơi nắng nhiều là sẽ khỏe.

“Cái này”

Lục Hoài Dân hơi do dự, vừa rồi bọn họ thấy ông ấy được châm cứu chữa khỏi, đột nhiên nói phải dùng bùa chú, ông ấy sợ mấy người trẻ tuổi không tin, ngược lại chọc giận nhóm người Lệ Hoan.

Cố Khanh nói ra đề nghị:

“Hay là nấu một nồi thuốc trung y rồi hòa bùa vào thuốc cho bọn họ uống, sẽ không khiến nghi ngờ.”

Lệ Hoan và Lục Hoài Dân đồng ý đề nghị của Cố Khanh, chuyện mua dược liệu giao cho Thẩm Du rảnh rỗi ở một bên.

Cố Khanh ngay tại chỗ lấy ra chu sa, giấy vàng bắt đầu vẽ bùa đuổi sát, bình thường ít dùng loại bùa này, giờ một đống người

cần dùng, chỉ có vài tấm e rằng không đủ.

Phân công nhiệm vụ xong, Lệ Hoan bắt đầu cầm di động hỏi Tạ Giác về mộ cổ.

Đạo trưởng Huyền Thanh và Đổng Diệu Diệu ở một bên đều nhắm mắt dưỡng thần.

Lần này hội mừng cuối năm, phương trượng Từ Vân vốn cũng nên đến, tiếc rằng ông ấy nói đang nghiên cứu bùa khuyết đến phút mấu chốt nên không đi thủ đô.

Lục Hoài Dân chưa từng thấy bùa chú trực tiếp, dào dạt hứng thú đứng cạnh xem, nghiên cứu cách vẽ bùa chú của Cố Khanh.

Bởi vì mọi người đều nhìn nên Cố Khanh cố ý kiểm soát xác suất thành công, mỗi ba tấm sẽ có một tấm bị hỏng.

Dù vậy xác suất thành công và tốc độ bùa chú vẫn rất kinh người.

“Vậy là xong rồi?”

Lục Hoài Dân nhìn Cố Khanh xoẹt xoẹt vài cái, không thèm nhìn giấy vàng đã vẽ xong một lá bùa, ông ấy sản sinh hoài nghi thuật bùa chú trong tưởng tượng của mình.

Cố Khanh gật đầu, không giải thích nhiều.

Hiệu suất làm việc của Thẩm Du rất cao, chốc lát sau mang theo thuốc trở về.

Chú ý, không phải mang dược liệu về mà là một nồi thuốc đặc sệt, đen tuyền, nồng mùi đắng.

Lục Hoài Dân chưa kịp hỏi đây là thuốc gì đã thấy Cố Khanh

cùng Lệ Hoan bắt đầu ra tay, dùng linh lực đốt bùa đuổi sát vừa vẽ xong thả vào nước thuốc.

Bỏ vào khoảng mười tấm bùa đuổi sát, Cố Khanh nói:

“Chắc đủ rồi.”

Cô đưa thuốc vào tay Lục Hoài Dân, mỗi người uống xong một chén sẽ thấy hiệu quả.

Nhìn thấy nhóm Cố Khanh đều không giải thích nhiều, Lục Hoài Dân cho rằng thuốc này cũng cần giữ bí mật nên không dám hỏi nhiều, trực tiếp mang thuốc ra ngoài, phân phối cho các đội viện.

Chương 179: Vô Đề

Mấy người Lệ Hoan đi theo ra ngoài, nhìn đám đội viên của Lục Hoài Dân uống một ngụm nước thuốc, đắng đến mức mặt nhăn nhúm suýt phun ra.

Sau đó bọn họ phát hiện thân thể yếu ớt dường như có chút sức lực, thầm mừng uống một hớp lớn, lại lần nữa bị đắng đến thụt lưỡi, cứ thế vòng đi vòng lại, mấy người Cố Khanh nhìn mà buồn cười.

Cố Khanh hỏi nhỏ:

“Anh Thẩm, anh mua thuốc gì vậy?”

Thẩm Du mỉm cười nói:

“Tôi kêu tiệm thuốc nấu nước hoàng liên, thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh! Tôi còn cố ý kêu bọn họ bỏ nhiều vào.”

Ôi chao!

Cố Khanh và Lệ Hoan giật mình ngây người, không ngờ Thẩm Du có thể làm ra chuyện như vậy, trong bụng đen quá đi.

Chờ giải quyết xong chuyện của đội khảo cổ, đám người Cố Khanh tiếp tục đi tổng bộ, phòng cả nhà họ Tạ cuối cùng phát hiện ra chuyện của Cố Khanh.

Nói đến thì người phát hiện ra Cố Khanh trước là lão gia nhà họ Tạ.

Tạ lão gia cũng phái người chuyên môn ở bên cạnh Tạ Giác

làm bảo vệ.

Tạ Giác dù gì là cháu nội có thiên phú tốt nhất thế hệ trẻ nhà họ Tạ, mặc dù anh ấy luôn ngỗ nghịch lão gia nhưng trong lòng ông cụ vẫn quan tâm anh ấy.

Đương nhiên, những người này được phái đi rốt cuộc là bảo hộ hay bị người thu mua trộm giám thị thì Tạ lão gia không biết.

Nên khi Tạ lão gia nhận được tư liệu của những 'người bảo hộ ngầm' này đưa lên, phát hiện bên trong có một người vẻ ngoài cực kỳ giống con dâu thứ hai đã qua đời của ông cụ, bên phòng cả* cũng nhanh chóng biết.

(*) Bên mình mặc định phòng cả (gia đình con cả), phòng hai (gia đình con thứ hai).v.v.

Sự thực thì trong nhà họ Tạ, Tạ lão gia là người bài xích con dâu thứ hai Hoắc Vu nhất, bởi vì bà là một người bình thường, tại bà mà con trai của ông cụ sa sút, khiến cháu nội ngỗ nghịch, ở trong lòng Tạ lão gia thì người phụ nữ này là tai họa.

Nhưng cũng vì cực kỳ bài xích nên khoảnh khắc Tạ lão gia nhìn thấy Cố Khanh liền nhận ra, khuôn mặt của cô rất giống Hoắc Vu.

Lại liên tưởng lúc trước Tạ Giác đột nhiên nói muốn đi thành phố S thị sát, giờ thì Tạ lão gia đã hiểu tại sao.

Hai cha con Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác sớm tìm được đứa trẻ năm xưa mất tích, nhưng luôn lừa người của nhà họ Tạ, sợ bọn họ hại đứa nhỏ kia sao?!

Tạ lão gia chưa từng cảm thấy gia đình con trai thứ hai và ông cụ không phải một gia đình.

Dù ghét Hoắc Vu đến đâu thì bé gái được sinh ra kia cũng mang dòng máu của nhà họ Tạ, lẽ nào ông cụ đi hại cháu gái của mình?

Tạ lão gia phất tay khiến người đi xuống điều tra kỹ tình huống của cô bé tình nghi là cháu nội gái của mình.

Tin tức truyền đến chỗ Tạ Vọng Thư, Khương Dung, hai người lập tức thay đổi sắc mặt.

Khương Dung hoảng loạn giật tay áo của Tạ Vọng Thư, hỏi:

“Vọng Thư, đứa nhỏ kia đã bị tìm được, chúng chúng ta làm sao bây giờ?”

“La lối cái gì?! Chúng ta không trộm đứa bé đó, dù tìm về thì sao chứ? Lúc trước chúng ta cùng lắm là mở rộng cửa tiện lợi cho họ.”

Tạ Vọng Thư vẫn còn khá bình tĩnh, hoặc nên nói năm đó khi làm chuyện kia thì ông ta đã sớm suy nghĩ kỹ đường lui.

“Nhưng lỡ như bị tra được” Khương Dung bị Tạ Vọng Thư nạt ngược lại tỉnh táo một chút, nhưng vẫn ngập ngừng nói.

Năm xưa nhà mẹ đẻ của bà ta cũng là thế gia huyền học, nếu không thì đã chẳng cho bà ta đám hỏi với Tạ Vọng Thư, nhưng không ngờ mấy năm nay nhà mẹ đẻ xuống dốc, khiến bà ta luôn thấp cổ bé họng trong nhà họ Tạ.

Tạ Vọng Thư rất bực mình bộ dạng vâng dạ của vợ:

“Bà đang buồn lo vô cớ cái gì?"

“Chưa chắc đứa nhỏ đó là của nhà chúng ta, dù đúng thì con bé không biết chuyện năm xưa, bà không nói, tôi không nói, nhà

họ Hoắc và chúng ta liên hệ qua tai mắt, sau này tai mắt cũng bị khử, còn ai biết nữa?!"

Chương 180: Vô Đề

“Nhưng mấy năm nay nhà em hai luôn không buông bỏ điều tra, tôi sợ cuối cùng lão gia biết sẽ lại thiên vị nhà em hai.” Khương Dung nói với vẻ mặt lo lắng, trên thực tế lại ngầm đốt lửa trong lòng Tạ Vọng Thư.

Dù sao làm vợ chồng nhiều năm, Khương Dung nắm bắt chuẩn xác tâm lý của chồng mình. Nhiều năm qua tuy Tạ Vọng Thư nắm giữ quyền lớn trong nhà họ Tạ, nhưng trong lòng luôn lo lắng ngày nào đó lão gia sẽ lại thiên hướng gia đình Tạ Vọng Sóc.

“Được rồi, suốt ngày lo này lo nọ, cho dù thằng hai tra ra cái gì cũng không có chứng cứ rõ ràng, không dám ồn ào tới chỗ lão gia. Cho dù lão gia biết, vì nhà họ Tạ, lão gia cũng sẽ không làm gì tôi!”

Tạ Vọng Thư không kiên nhẫn nói, sau đó ngẫm nghĩ bổ sung thêm:

“Hơn nữa với tình huống của thằng hai lẽ nào tôi sợ nó?!”

Nói vậy nhưng Tạ Vọng Thư còn hơi chột dạ, đóng mạnh cửa đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài rầm một tiếng, hẳn là Tạ Vọng Thư đã rời đi.

Khương Dung vốn giữ vẻ mặt lo lắng vâng dạ lập tức thay đổi, phun nước miếng hướng cửa.

"Đồ vô dụng!"

Khương Dung lấy điện thoại dự bị ra khỏi túi xách, gọi cho một số điện thoại.

“Alo?” Giọng đối phương vang lên, hơi khàn.

Khương Dung nói với đầu dây bên kia:

“Đã tìm được đứa trẻ năm xưa!”

Trong âm thanh không có sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn.

Giọng khàn hỏi lại:

“Có chắc không?”

“Chắc tám mươi phần trăm!” Khương Dung nói: “Mặt giống Hoắc Vu như vậy, còn ở bên cạnh Tạ Giác, tôi cảm thấy cô gái kia đúng là đứa trẻ đó.”

Giọng khàn dường như trầm ngâm một lúc, nói:

“Vậy tôi sẽ cử người đi điều tra trước, nếu đúng như vậy thì tranh thủ lấy mặt ngọc vào tay. Tuy không biết kho báu giấu bên trong rốt cuộc là cái gì, cứ lấy được nó thêm một phần tiền cược luôn đúng, không chừng chúng ta có thể chiếm thêm một phần!”

Khương Dung tỏ ra rất bình tĩnh về việc này:

“Tôi không quan tâm chuyện khác, tóm lại phần của tôi nhất định không thể thiếu, nếu không thì đừng trách tôi cá chết lưới rách!"

"Ha ha ha!" Giọng khàn không giận chút nào, ngược lại cảm thấy rất thú vị: “Thật ra tôi luôn tò mò, người thừa kế nhà họ Tạ hiện tại là chồng của bà, sau này con trai bà cũng sẽ kế thừa gia tộc, bà vẫn chưa thấy đủ sao? Tại sao hợp tác với tôi?”

"Đương nhiên không đủ, một nhà họ Tạ tầm thường chẳng

đáng gì, con của tôi nên đứng ở nơi cao hơn nữa!" Khương Dung không thèm che giấu dã tâm của mình.

Năm xưa Khương Dung đám hỏi gả vào nhà họ Tạ, vốn cho rằng về sau làm bà chủ gia tộc, nhưng lúc ấy lão gia thiên hướng Tạ Vọng Sóc càng có thiên phú huyền học, muốn cho ông kế thừa nhà họ Tạ, khiến Khương Dung vài lần bị mất mặt. Khương Dung từ nhỏ đã mơ ước vùng trời rộng lớn vẫn luôn ghi nhớ những điều này.

Tiếc rằng Tạ lão gia thiên vị cũng vô ích, Tạ Vọng Sóc không hứng thú kế thừa gia nghiệp, bắt đầu tập trung vào tu luyện, sau này có vợ càng không muốn nghe Tạ lão gia dặn dò đặt gia tộc lên hàng đầu.

Khó khăn lắm lão gia thất vọng với gia đình phòng hai, đặt ánh mắt lên Tạ Vọng Thư, Khương Dung cũng đứng vững gót chân trong thế gia huyền học, còn sinh ra hai người con trai thiên phú không tệ.

Cố tình gia đình Tạ Vọng Sóc sinh ra Tạ Giác có thiên phú càng tốt, kéo lại thiên vị của lão gia vốn hơi nghiêng về phía gia đình bà ta.

Lúc ấy chủ nhân giọng khàn tìm đến Khương Dung, nói có thể hợp tác với bà ta, trợ giúp bà ta cuối cùng cướp lấy nhà họ Tạ, nhưng đổi lại Khương Dung phải lợi dụng con đường của mình cho hắn ta ẩn giấu đi, hai bên hợp tác đạt được đồ vật sẽ chia đều.

Khương Dung không suy nghĩ bao lâu liền đồng ý.

Năm xưa nhà họ Hoắc phái người đi trộm đồ, bà ta chẳng qua nghe theo lời người kia thuận thế khuyến khích Tạ Vọng Thư tìm nhà họ Hoắc hợp tác trộm đứa bé đi. Đơn giản là muốn làm gia đình chú hai rối ren, vậy thì chồng và con của bà ta mới có thể đạt

được càng nhiều tài nguyên, địa vị của bà ta càng vững chắc.

Khương Dung thuở ấy thật sự là một người đàn bà sẵn lòng làm mọi thứ vì chồng con, bà ta hợp tác với người kia cũng là vì gia đình mình.

Chương 181: Vô Đề

Nhưng về sau, khi bà ta sinh con gái út thì phát hiện chồng lén quen người khác, còn có con trai riêng lớn hơn con gái cả của bà ta một tuổi!

Khương Dung là loại đàn bà nhẫn tâm, nếu là Tạ Vọng Thư có lỗi với bà ta trước, vậy bà ta không thèm để ông ta vào lòng nữa, chỉ lo mượn tên tuổi của ông ta, đẩy ông ta lên vị trí người cầm quyền nhà họ Tạ rồi tìm cách khiến con trai mình thay thế.

Trong lúc hợp tác với người kia, bọn họ đã dùng chút đồ vật lên người Tạ Vọng Thư, lúc bình thường không nhìn ra, đợi đến lúc cần là có thể trực tiếp điều khiển mạng sống của Tạ Vọng Thư.

Khương Dung nói:

“Chuyện mặt ngọc cần ông làm, bên Tạ Vọng Thư nhất định cũng sẽ phái người đi, chúng ta giành xuống tay trước.”

Nhiều năm qua, Khương Dung đã sớm không còn tình cảm vợ chồng với Tạ Vọng Thư, bà ta đặt hết hy vọng lên bọn nhỏ.

Bên kia, nhà họ Hoắc là người sớm nhất phát hiện Cố Khanh ở gần bên Tạ Giác, sau khi xác nhận trên người cô đúng là có mặt ngọc hình sách cũng bắt đầu hành động.

Khi Hoắc Mai biết trong nhà định hành động thì xung phong nhận việc, nói là muốn đi trước thăm dò Cố Khanh.

Hội mừng cuối năm của Bộ Nghiên Cứu Hiện Tượng Đặc Dị đặc biệt bao sân, đặt kết giới ở xung quanh.

Hội mừng cuối năm áp dụng hình thức hội triển lãm đấu giá.

Hai ngày đầu sẽ triển lãm một số đồ dùng huyền học quý giá từ các nơi đưa đến giao dịch trong năm nay, sẽ dùng kết giới loại nhỏ bao đồ vật, chỉ được nhìn không được sờ vào. Chờ đến ngày cuối cùng tập trung đấu giá, đương nhiên không dùng tiền mà là linh thạch, là ngọc thạch ẩn chứa linh khí.

Những thứ bình thường khác thì tùy vào mình cần cái gì, hoặc cần giao dịch cái gì thì có thể đăng ký với bộ môn, trong lúc tổ chức hội mừng bộ môn sẽ làm người trung gian hỗ trợ giao dịch giữa hai bên.

Trong lúc giao dịch, khi chưa được đồng ý bộ môn sẽ không tiết lộ thông tin thân phận của người giao dịch, làm vậy cũng là để bảo đảm riêng tư cho người giao dịch.

Nhóm Lệ Hoan đã từng đi hội mừng cuối năm, Cố Khanh thì lần đầu tiên đến, cô theo nhóm Lệ Hoan vào cửa, tò mò nhìn đông nhìn tây, quan sát các đồ vật nằm trong thứ giống tủ kính nhưng thật ra là kết giới.

Tạ Giác thấy nhóm Lệ Hoan mang Cố Khanh đến thì thở phào nhẹ nhõm, chờ mãi không thấy nhóm người làm anh ấy tưởng rằng nhà họ Hoắc điên cuồng đến mức ra tay bất chấp tất cả, may mắn sau đó cô ấy gửi tin nhắn, Tạ Giác mới biết không có việc gì.

Tạ Giác bước đến, nhìn nhóm Cố Khanh: “Thế nào? Không sao chứ?"

Lệ Hoan phất tay: “Một đám người bị bám vào nhiều âm sát khí, giải quyết gọn lẹ rồi. Chẳng qua cần tìm thời gian gặp một lần lệ quỷ trong ngôi mộ mà họ khảo sát.”

Phòng ngừa có quỷ quái phá hư ổn định của xã hội, đây là

nguyên nhân Bộ Đặc Dị được thành lập.

Tạ Giác cũng gật đầu:

“Nên tìm người điều tra, xem thử có thể tra ra thông tin về chủ nhân ngôi mộ không.”

Tạ Giác phát hiện Cố Khanh tò mò nhìn bốn phía, trong lòng cảm thấy em gái siêu đáng yêu. Từ lúc anh ấy và cô nhận nhau thì cô luôn giữ dáng vẻ chín chắn điềm tĩnh, bộ dạng tò mò hiện giờ mới giống thiếu nữ vô âu lo.

Lòng Tạ Giác mềm mại, làm bộ vô tình dẫn nhóm người Lệ Hoan dạo một vòng, phát hiện Cố Khanh có hứng thú nhìn thứ gì thì anh ấy sẽ lên tiếng giới thiệu cho cô hiểu rõ.

Tạ Giác chợt nhớ dường như em gái chỉ có pháp khí mang tính phòng ngự, đa số bùa chú là tự tay cô vẽ, anh ấy tự ngẫm lại mình làm anh trai mà vô tâm quá, đến bây giờ còn chưa tặng quà cho em gái.

Em gái không có linh thạch, không thể mua đồ, chỉ có thể lấy vật đổi vật.

Nghĩ vậy, Tạ Giác nhìn các loại đồ vật trong sân càng cẩn thận hơn, muốn tìm ra món nào em gái thích để mua tặng.

Cuối cùng là Lệ Hoan ghét bỏ bộ trưởng Tạ Giác đi bên cạnh họ quá hấp dẫn ánh mắt, đuổi anh ấy đi.

Mặt Tạ Giác lạnh băng thui thủi bước đi: không được đi với em gái, khum vui!

Chương 182: Vô Đề

Về hội mừng cuối năm của bộ môn thì Bộ Đặc Dị tuyên bố với bên ngoài là chỉ có người trong ngành được vào.

Nhưng nếu người khác muốn đi vào cũng có thể dàn xếp.

Dù sao nhiều thành viên của Bộ Đặc Dị đều là có gia tộc, có sư môn, trong tay mỗi người có ba suất được dẫn người khác vào.

Đương nhiên, bạn mang người vào thì phải làm đảo bảo cho người đó, nếu gây ra sự tình gì, thành viên đưa người vào phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Tâm trạng của Hoắc Mai cô Hoắc không được tốt lắm.

Cô ta là một người bình thường, muốn vào hội mừng cuối năm của bộ môn chỉ có thể khiến người khác dẫn vào. Hoắc Mai vốn định năn nỉ Tạ Giác đưa mình vào, nhưng phát hiện không biết từ khi nào anh ấy đã kéo số điện thoại của cô ta vào sổ đen.

Người của nhà họ Hoắc thì bởi vì mâu thuẫn không thể hòa giải giữa nhà họ Tạ và họ Hoắc, cộng thêm Tạ Giác là bộ trưởng Bộ Đặc Dị, cho nên người nhà họ Hoắc không gia nhập Bộ Đặc Dị, chỉ sợ Tạ Giác tìm cơ hội lấy việc công báo thù riêng.

Hoắc Mai khó khăn tìm một 'tép nhỏ' không có bối cảnh đồng ý dẫn cô ta vào, nhưng bị đòi một số tiền lớn khiến tâm trạng của cô ta càng tồi tệ.

Tép nhỏ còn ở bên cạnh lải nhải dặn Hoắc Mai đừng gây phiền phức cho mình.

Nào ngờ Hoắc Mai vừa vào trong đã mắt sáng rực, cô ta tìm được người mình muốn tìm hôm nay.

Hoắc Mai đi hướng Lệ Hoan và Cố Khanh.

Bởi vì mỗi người có sở thích riêng, sau khi dạo một vòng thì ai đi đường nấy, nhưng Lệ Hoan thấy Cố Khanh lần đầu tiên tới, cô ấy cần dẫn dắt người mới.

“Chị Lệ, lâu không gặp!” Hoắc Mai nở nụ cười rực rỡ tựa đóa hồng nóng bỏng.

Lệ Hoan cũng xuất thân thế gia huyền học, Hoắc Mai từng gặp cô ấy, chẳng qua hai bên không thân thiết.

Khi Cố Khanh nhìn thấy người đẹp rực rỡ như đóa hoa này thì đồng tử không tự chủ được rút nhỏ, nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Cô đã sớm nghĩ tới sẽ có ngày gặp mặt.

Lệ Hoan nhìn Hoắc Mai, nhíu mày hỏi:

“Cô là?”

Một phát ngay tim!

Người của thế gia huyền học giống như Lệ Hoan từ nhỏ đã được bồi dưỡng cách ghi nhớ người khác, nhớ kỹ nhân vật của mỗi gia tộc, môn phái, trợ giúp cho họ về sau tích lũy mối quan hệ, cũng phòng ngừa bọn họ sẽ đắc tội người không nên đắc tội.

Có lẽ Lệ Hoan không nhớ kỹ Hoắc Mai, nhưng cô ta mặc đồ có dấu hiệu của nhà họ Hoắc, dù thế nào cũng không đến mức không nhận biết, chỉ có thể nói Lệ Hoan hoàn toàn không có thiện cảm với Hoắc Mai, cố ý làm cô ta mất mặt.

Hiển nhiên Hoắc Mai không ngờ Lệ Hoan không nể tình, cơ mặt cứng ngắc, tiếp đó lại mỉm cười: “Chị Lệ Hoan thật biết đùa, em là Hoắc Mai, Hoắc Mai của nhà họ Hoắc.”

“À, nhà họ Hoắc hả.” Lệ Hoan ra vẻ sực tỉnh ngộ, khi Hoắc Mai nhếch môi nở nụ cười kiêu ngạo thì cô ấy nói tiếp: “Nhưng tôi nhớ nhà họ Hoắc thế hệ này biết huyền thuật là Hoắc Mẫn và Hoắc Chỉ, hôm nay là hội mừng cuối năm về huyền học, cô”

Double kill!

Hoắc Mai sắp không cười nổi nữa, Lệ Hoan đang trào phúng cô ta không biết huyền thuật mà đến đây góp vui.

Theo thường lệ nếu có vệ sĩ đi theo thì Hoắc Mai nhất định sẽ sai người cho Lệ Hoan một bài học nhớ đời, tiếc rằng hôm nay cô ta vào một mình.

Hoắc Mai liếc qua Cố Khanh đứng cạnh Lệ Hoan, cô ta nhớ kỹ mục đích hôm nay.

“Chị này, em đến tìm anh họ.” Anh họ đương nhiên là Tạ Giác, Hoắc Mai chỉ hướng Cố Khanh, hỏi: “Chị Lệ Hoan, người này là?"

Lệ Hoan không nóng không lạnh đáp:

“Người mới trong bộ môn của tôi.”

Hoắc Mai lại mỉm cười chào Cố Khanh:

“Xin chào, tôi tên Hoắc Mai.”

Cố Khanh thầm cắn răng, dưới khuôn mặt xinh đẹp tựa đóa hồng kiều diễm này là lòng dạ độc ác đến mức nào?!

“Tôi tên Cố Khanh, xin chào.”

Cố Khanh nói xong câu này lập tức cúi đầu, trông như thỏ nhỏ run rẩy, rụt rè, nhưng bàn tay giấu sau lưng đã siết chặt.

Chương 183: Vô Đề

Hoắc Mai khinh thường nhìn bộ dạng đó của Cố Khanh, đánh giá từ trên xuống dưới, mãi khi thấy mặt dây chuyền trên cổ của cô thì mắt sáng lên, đang định nói chuyện.

"Các người đang nói chuyện gì vậy?"

Tạ Giác phát hiện ra Hoắc Mai và Cố Khanh gặp nhau nên vội chạy đến.

"Anh họ!" Hoắc Mai nở nụ cười ngọt ngào, như thể chưa từng để ý Cố Khanh.

Tạ Giác liếc qua Hoắc Mai, không đáp lời, anh ấy đã lười tham gia tiết mục anh họ em họ này, hơn nữa nếu Hoắc Mai đã gặp Cố Khanh thì không cần che giấu làm gì, vài hôm nữa anh ấy sẽ cho nhà họ Hoắc nếm mùi đau thương.

"Đây không phải chỗ cô nên tới."

Câu nói của Tạ Giác gần giống với lời Lệ Hoan đã nói.

Lệ Hoan bật cười, Cố Khanh cũng cười.

Hoắc Mai thở hổn hển, ngực phập phồng lên xuống:

"Anh họ, sao anh có thể nói như vậy? Em là em gái họ của anh, đến tìm anh có gì không được? Mà tại sao anh chặn số điện thoại của em?!"

Hoắc Mai vừa nói vừa tiến lên định kéo góc áo của Tạ Giác.

Tạ Giác né qua, đanh mặt nói:

“Tự cô không rõ quan hệ giữa nhà cô và nhà tôi sao? Suốt ngày quấn quýt lấy tôi, cô cảm thấy thích như vậy sao?”

Câu nói của Tạ Giác khiến Hoắc Mai kinh hãi.

Lâu như vậy tới nay, hai nhà luôn giữ hòa bình ngoài mặt, hiện tại Tạ Giác nói lời này là muốn chính thức quyết liệt với nhà họ Hoắc sao?”

“Anh họ, anh anh nói vậy là sao?”

“Là qua vài ngày nữa tôi sẽ cùng cha chính thức tới cửa nói chuyện về những gì nhà họ Hoắc các người đã làm mấy năm nay.” Trong lời nói của Tạ Giác không mang một chút cảm tình.

“Em em không biết anh đang nói gì. Anh họ, anh nói chuyện như thế, em về nhà méc với cha mẹ đây, anh chờ xem!”

Cô chủ nhà họ Hoắc Hoắc Mai từ lúc vào cửa đến hiện tại chưa được ba mươi phút đã vội vã về nhà.

Tạ Giác dám nói thẳng ra thì chắc chắn trong tay có cái gì, cô ta phải đi về báo cho nhà mình biết ngay.

Hơn nữa dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng cô ta thấy mặt dây chuyền trên cổ Cố Khanh giống hệt hình vẽ quyển sách.

Chờ Hoắc Mai luống cuống rời đi, vẻ mặt Tạ Giác nghiêm túc nhìn Cố Khanh:

“Cố Khanh, cô theo tôi qua đây.”

Bộ dạng đó giống như chủ nhiệm giáo dục đến sau giờ học, nhìn khiến người sợ hãi.

Lệ Hoan còn chưa hiểu gì, Tạ Giác đột nhiên nghiêm túc tìm Cố Khanh nói chuyện, cô ấy tưởng đâu xảy ra chuyện gì, anh ấy muốn phê bình Cố Khanh, Lệ Hoan vội che ở trước mặt Cố Khanh:

“Tạ Tam, anh tính làm gì? Khanh Khanh là tổ viên của tôi, anh không thể vô duyên vô cớ răn dạy em ấy!”

Tạ Giác: ?

Anh ấy chẳng qua là muốn tâm sự với em gái, ai đồn thành răn dạy em gái?

Vẻ mặt nghiêm túc của Tạ Giác lập tức đổi thành bất đắc dĩ:

“Tôi chỉ là muốn nói một chuyện với Cố Khanh, bảo đảm sẽ không răn dạy cô ấy.”

Lệ Hoan mới không yên tâm tránh ra, để Cố Khanh đi theo Tạ Giác.

Tạ Giác mang theo Cố Khanh vào một phòng nghỉ, dùng bùa chú bày một kết giới cách âm.

Anh ấy nhìn Cố Khanh ngoan ngoãn đứng, hỏi:

“Gần đây khỏe không?”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Em khỏe, nhóm chị Lệ Hoan chăm sóc em rất tận tình. Nhưng gần đây dường như có người đang tra tin tức của em, mẹ Viên của cô nhi viện nói có người đặc biệt tìm tới cô nhi viện hỏi về em. Hơn nữa sau khi đến thủ đô, em cảm thấy có ai đó giám thị mình, không biết có phải là ảo giác không.”

Tạ Giác hừ mũi, anh ấy đương nhiên biết có người âm thầm điều tra em gái của mình:

“Anh đã biết, bọn họ sẽ sớm không có thời gian điều tra em.”

Xem ra lúc trước đẩy đống phiền phức cho bọn họ còn chưa đủ nhiều, dù là bên nhà họ Hoắc hay nhà bác cả.

Trong đầu Tạ Giác suy tính đốt thêm lửa cho bọn họ, anh ấy ngước đầu nhìn hướng Cố Khanh, nhớ đến mục đích muốn nói chuyện riêng với cô.

“Cô gái vừa rồi thuộc nhà họ Hoắc, không dễ ở chung, sau này em hãy cách cô ta xa chút. Người nhà của cô ta cũng vậy, em hãy tránh xa.”

Trời biết lúc nãy thấy Hoắc Mai đi vào liền thẳng tới chỗ Cố Khanh thì Tạ Giác giận tới mức nào.

Chương 184: Vô Đề

Nghe Tạ Giác nhắc nhở, Cố Khanh lại không kiềm được mở miệng hỏi:

“Tại sao? Anh anh trai, anh nói người có thù với nhà chúng ta, trộm em đi có phải là nhà bọn họ không?”

Cố Khanh không muốn giả vờ không biết gì nữa, sau khi Tạ Giác ám thị rằng nhà họ Hoắc sắp nhận được trừng phạt thì cô cũng muốn báo thù cho mình, nếu không thì mỗi khi nhớ lại chuyện kiếp trước là cô lại lấn cấn.

Tạ Giác không trả lời ngay mặt.

Bởi vì Cố Khanh gọi một tiếng anh trai làm anh ấy siêu kích động, mặc kệ nghe mấy lần đều sẽ không thấy chán.

Tạ Giác giơ tay sờ đầu của Cố Khanh:

“Em không cần nhúng tay chuyện này, anh và cha đều đã chuẩn bị sẵn sàng, người năm xưa dính líu chuyện này sẽ phải trả giá đắt."

Cố Khanh thấy Tạ Giác mãi không chịu nói thì thêm một câu:

“Vậy anh biết chuyện bọn họ đang tìm mặt ngọc của em không? Là mặt ngọc hình sách mà cha tặng cho em lúc em mới chào đời, anh từng kể em nghe đấy.”

"Cái gì?!"

Tạ Giác không biết chuyện này.

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Em khẳng định trăm phần trăm mục đích của bọn họ là mặt ngọc đó. Hoắc Mai vừa rồi khi thấy mặt ngọc trên cổ của em thì luôn nhìn chằm chằm, dường như chuyên môn đến để tìm nó.”

Tạ Giác cảm thấy không tin nổi:

“Ý em nói là mặt ngọc hộ thân mà cha chọn cho em lúc em mới sinh ra? Chẳng lẽ trong này còn có bí mật gì khác?!”

Tạ Giác lập tức cảnh giác. Thật ra lúc trước em gái mất tích, bọn họ luôn cho rằng nhà họ Hoắc muốn khiến nhà họ Tạ nội loạn, hơn nữa thừa dịp thời cơ này dùng con của họ thay thế vị trí của em gái.

Nhưng nay xem ra, có lẽ bên trong còn có thứ gì đó mà bọn họ không biết, thứ đó nằm trong mặt ngọc này.

Cố Khanh không định nói ra bí mật của sách ngọc, cô sẽ giấu cả đời.

Cố Khanh nói:

“Em cũng không biết tại sao, nhưng thứ em đang đeo là giả, dùng phần thưởng miếng ngọc lúc trước anh cho làm phỏng theo.”

Nghe Cố Khanh nói, Tạ Giác giật mình nhận ra có lẽ em gái biết điều gì đó, nếu không thì tại sao em gái chuyên môn làm đồ giả? Có lẽ em ấy biết từ lâu đã có người đang tìm mặt ngọc?

Tạ Giác không hỏi nhiều về chuyện này, anh ấy nghĩ nếu em gái không muốn nói, còn báo cho anh ấy biết về mặt ngọc, vậy làm anh trai đương nhiên phải hỗ trợ giấu giếm.

Ngẫm lại mặt ngọc là chuyên môn làm nhái, Tạ Giác nhướng mày hỏi:

“Vậy là em định dùng mặt ngọc gài bẫy?”

Cố Khanh gật đầu nói:

“Em bỏ thêm thứ vào trong đó, mặt ngoài trông như pháp khí hộ thân được em luyện chế sơ bộ, trên thực tế bên trong có một tia linh khí được em rót vào, không điều tra ra nó được, nhưng nếu em muốn tìm thì có thể thông qua linh khí mỏng manh này tìm ra mặt ngọc.”

Sau khi công đức của Cố Khanh tăng dần lên, sách ngọc truyền đến cách chế tạo pháp khí cơ sở thì cô mới học được cách này, nếu trực tiếp cắt thẻ ngọc kia phỏng chừng sẽ làm hỏng pháp khí.

Tạ Giác nhận lấy mặt ngọc giả mà Cố Khanh đưa qua, cẩn thận quan sát một lúc rồi khen:

“Tinh xảo lắm, nhưng thế này vẫn dễ bị người nhìn ra. Dù sao thế hệ trước nhà họ Hoắc có vài nhân vật lợi hại.”

Nếu nhà họ Hoắc tốn nhiều công sức chỉ vì mặt ngọc này, không có chút đồ vật trong này thì làm sao có thể chứng minh nó là thứ tốt?

Tạ Giác dùng ngón tay làm bút, linh khí tập trung ở đầu ngón tay, điểm lên nhiều chỗ trên mặt ngọc theo quy luật.

Mắt Cố Khanh nhìn thấy pháp khí hộ thân bình thường bỗng nhiên thậm chí thay đổi, Tạ Giác dùng linh khí vẽ một trận pháp, khiến mặt ngọc thành khóa linh khí tinh xảo.

Theo như Cố Khanh nhìn thì kỹ xảo của Tạ Giác rất cao minh, phỏng chừng thứ này không dễ cởi bỏ.

Sau khi hoàn thành trận pháp lại tròng một trận pháp vô hình ở bên ngoài, thoạt nhìn giống như lúc trước, trở thành một pháp khí hộ thân.

Cố Khanh nhận lấy mặt ngọc mà Tạ Giác đưa qua, ánh mắt có chút kỳ lạ, cô cảm thấy về mặt hố người ta dường như anh trai giỏi hơn cô?

Chương 185: Vô Đề

Tạ Giác không biết ý tưởng của Cố Khanh, sau khi trả mặt ngọc lại cho cô bèn nói:

“Nếu có người đến cướp thì em hãy giả vờ bị cướp, chuyện sau này có anh truy tra tiếp.”

Mấy năm nay Tạ Giác và cha đã góp nhặt nhiều chuyện nhà họ Hoắc làm trái luật, có một sự kiện lớn nếu đưa lên chính phủ thì đủ để xóa sổ nhà họ Hoắc khỏi giới huyền học.

Nhưng manh mối về chuyện năm xưa vẫn rất ít, nếu có thể thông qua mặt ngọc xác nhận người tham dự, danh chính ngôn thuận báo thù đương nhiên càng tốt.

Nói xong việc chính, Tạ Giác vuốt sống mũi, đưa một tấm thẻ qua.

?

Cố Khanh nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn thẻ, mặt thẻ không có dấu hiệu gì, chỉ dùng linh lực hình thành một ký hiệu, cô có thể cảm giác được đây là linh lực chuyên thuộc về Tạ Giác.

Tạ Giác có chút ngượng ngùng nói:

“Anh vốn định tặng quà cho em, nhưng không biết tặng cái gì. Tấm thẻ này là người huyền học chuyên dụng, giống với thẻ ngân hàng, bên trong có tích góp mấy năm nay của anh, lát nữa em thích gì cứ mua.”

Tạ Giác tỏ vẻ mấy năm nay làm nhiệm vụ và riêng tư tích góp

lại linh thạch quả nhiên có chỗ hữu dụng, có thể cho em gái mua sắm thoải mái.

Cố Khanh bật cười.

Lại nhìn Tạ Giác bởi vì nói những lời này mà vành tai đỏ ửng, cô vươn tay nhận lấy, ngọt ngào nói:

“Cảm ơn anh trai.”

Lần đầu Cố Khanh gặp tình huống bị người yêu cầu mua sắm thả cửa, cảm giác khá tuyệt.

Rút về kết giới, Tạ Giác và Cố Khanh một trước một sau ra khỏi văn phòng, không khiến ai chú ý.

Cố Khanh đi ra, Lệ Hoan lập tức tiến lên hỏi:

“Có sao không Khanh Khanh? Tạ Tam tìm em làm gì?”

Lệ Hoan nhủ thầm, dường như Tạ Giác đặc biệt chú ý Cố Khanh.

Cô không muốn lừa gạt Lệ Hoan luôn chăm sóc mình, bèn nói:

“Qua vài ngày nữa chị sẽ biết.”

Lệ Hoan thấy Cố Khanh thần bí như vậy, dường như không muốn lừa dối cô ấy, không kiềm được chọt trán Cố Khanh:

“Em đấy, chờ mấy ngày cũng được, chị chống mắt xem rốt cuộc chuyện này là sao.”

Cố Khanh lại theo Lệ Hoan đi dạo.

Cố Khanh vốn không có tiền, cùng lắm lấy bùa chú của mình

đổi ít linh thạch từ bộ môn, căn bản mua không nổi những thứ triển lãm trong kết giới, nên cô giữ tư thái ngắm cảnh đi dạo.

Hiện tại thì khác, cầm tấm thẻ, Cố Khanh cảm thấy mình có thể tìm xem có pháp khí gì tiện cho việc tìm vật không.

Đi dạo một lúc thì Cố Khanh nhìn trúng một la bàn.

Trước mắt cô là loại la bàn tổng hợp tam nguyên tam hợp* điển hình, làm bằng gỗ đào.

(*) La bàn có ba loại gồm la bàn tam nguyên, la bàn tam hợp, la bàn tổng hợp tam nguyên tam hợp, nếu học phong thủy thì nên chọn loại thứ ba. Nó là tổng hợp của hai loại la bàn trước, loại tam hợp là ba tầng hai mươi bốn phương vị, một trong những công năng của nó là định hướng. Loại tam nguyên có đặc điểm là từ sáu mươi bốn quẻ của quẻ dịch.

Thứ khiến Cố Khanh thích nhất là chính giữa la bàn rỗng, bên dưới có thể mở ra một lỗ hổng bỏ đồ vào. Bỏ đồ vào lỗ hổng rồi rót linh khí là la bàn sẽ theo đó tìm người, tìm vật, rất tiện lợi.

Cố Khanh đang định tiến lên xem kỹ cấp bậc của pháp khí la bàn này thì sơ sẩy đụng vào người cũng đang tiến sát lại.

“Ui da!” Là một giọng nữ.

Hai người va vào nhau, đều lảo đảo suýt té, nào ngờ đối phương xoay người kéo tay của Cố Khanh, dường như muốn kéo cô làm đệm lưng.

Mắt Cố Khanh lóe tia sáng, cũng túm chặt tay của đối phương giật mình.

Hai bên cùng kéo ngược lại khiến cả hai đứng vững.

Người va chạm với Cố Khanh là một người đẹp, khác với Hoắc Mai rực rỡ như hoa hồng, cô gái trước mắt mặc váy áo màu vàng nhạt nhã hiệu nổi tiếng, toát ra khí chất cổ điển tựa như cung nữ trong tranh, sóng mắt ướt nước.

Nhưng thời nay bộ dạng xinh đẹp chưa chắc là người tốt!

Nghĩ đến lúc nãy đối phương bản năng kéo mình làm đệm lưng, ánh mắt Cố Khanh tối xuống.

Chương 186: Vô Đề

“Ngại quá, vừa rồi tôi sơ sẩy đụng trúng cô, bản năng bắt trúng tay cô.”

Nào ngờ thủ đoạn của đối phương rất cao, xin lỗi trước hòng chặn họng Cố Khanh, giống như vừa rồi cô ta chỉ là sơ sẩy.

Cố Khanh lắc đầu:

“Tôi cũng không thấy rõ.”

Cô nghĩ mình không biết cô ta, tốt nhất đừng sinh sự.

Cố Khanh định đi dạo chỗ khác, không ngờ đối phương gọi lại:

“Chờ đã!”

Cố Khanh quay đầu, nghi hoặc nhìn đối phương: “Có chuyện gì không?"

Đối phương nhếch miệng mỉm cười:

“Xin chào, tôi tên Tạ Tư Duyên, vừa rồi thấy cô rất chú ý la bàn này, hay là đợi lát nữa đấu giá tôi mua nó, xem như quà xin lỗi đã lỡ đụng trúng cô?”

Đối phương rất lễ độ, Cố Khanh cảm thấy càng kỳ lạ.

Đầu tiên, cô ta họ Tạ, tên là Tạ Tư Duyên, Cố Khanh không chắc chữ Tạ này có phải cùng họ với anh trai hay không.

Thứ hai, chỉ là đụng nhẹ, đối phương cố ý bắt chuyện làm

thân, còn đòi mua la bàn xem như quà xin lỗi. Nên biết rằng la bàn này nếu được lấy ra trưng bày thì chắc chắn không phải hàng rẻ tiền, khi không ân cần như vậy chắc chắn có âm mưu!

Cố Khanh ứng đối càng cẩn thận:

“Không cần, nếu tôi muốn nó thì có thể tự mua.”

Dường như Tạ Tư Duyên cũng phát hiện ra mình biểu hiện hơi sốt ruột, gật đầu nói:

“Vậy được rồi, mặc kệ thế nào, vừa rồi xin lỗi nhé, tôi không cố ý.”

Tạ Tư Duyên nói xong không đợi Cố Khanh đáp lời đã bước đi.

Cố Khanh rất hoang mang, Tạ Tư Duyên lại đây chỉ vì cố ý đụng vào cô sao?

Cố Khanh vuốt mặt dây chuyền đeo trên cổ, nó không bị đổi.

Trên thực tế, hiện tại đầu óc của Tạ Tư Duyên cũng mờ mịt.

Cô ta không biết tại sao lúc nãy thấy cô gái đi bên cạnh Lệ Hoan thì có cảm giác tim đập chân run.

Làm người tu luyện huyền học, bọn họ rất tin vào trực giác của bản thân, nên Tạ Tư Duyên chủ động đi qua tìm hiểu cô gái kia rốt cuộc là ai.

Không ngờ phản ứng của đối phương khá nhanh, Tạ Tư Duyên cố ý muốn đối phương làm đệm lưng nhưng người ta phản ứng lại ngay.

Tính cảnh giác cũng cao.

Tạ Tư Duyên cảm thấy sau khi lại gần đối phương, cảm giác kiêng kỵ trong lòng chẳng những không có hạ thấp, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Điều này thật vô lý, Tạ Tư Duyên đường đường con gái dòng chính nhà họ Tạ, đối phương chỉ là một tán tu huyền học nho nhỏ, linh lực không thể sánh bằng cô ta. Tạ Tư Duyên hoàn toàn không nghĩ ra đối phương có chỗ nào uy hiếp được mình.

Tạ Tư Duyên hoang mang rời đi trước, định báo cho hai anh trai biết tình huống này.

Hoắc Mai nóng lòng như lửa đốt trở về nhà, lập tức liền kêu lên:

“Cha, mẹ, nguy rồi! Thái độ của nhà họ Tạ hơi lạ!”

Hai vợ chồng Hoắc Cẩn, và cô của Hoắc Mai là Hoắc Huyên đang ngồi uống trà.

Nghe giọng của Hoắc Mai, Hoắc Huyên đầu tiên là bất mãn buông xuống chén trà:

“Hoắc Mai, con là cô chủ của nhà họ Hoắc mà làm tư thái như vậy sao?!”

Hoắc Mai nhanh chóng thu lại biểu cảm:

“Xin lỗi cô, con sẽ chú ý hơn.”

Hoắc Huyên gật đầu, nói:

“Như vậy mới đúng, về sau con nên học theo chị Bành Viện, nếu con cứ như thế này, bản thân lại không có linh lực thì sau này làm sao gả đi”

Mẹ của Hoắc Mai thấy Hoắc Huyên tùy ý quở trách con gái mình thì rất bất mãn, nhưng chồng bà ta luôn bênh em gái, càng miễn bàn Hoắc Mai chỉ là đứa con gái không có linh lực.

Bà ta không kiềm được ngắt ngang buổi răn dạy của Hoắc Huyên:

“Được rồi, Mai Mai, con mới nói nhà họ Tạ sao thế?”

Hoắc Mai nói nhanh:

“Hôm nay con đi hội mừng cuối năm của Bộ Đặc Dị, chuyên môn tìm cô bé năm xưa, phát hiện thái độ của Tạ Giác đối với con thay đổi. Trước kia anh ấy còn giữ lễ độ, hiện tại ngữ khí cương quyết, dường như muốn trực tiếp quyết liệt với chúng ta.”

Hoắc Cẩn nghe vậy buông xì gà xuống:

“Nhà họ Tạ, ài, cha con Tạ Giác vẫn luôn âm thầm tra chuyện năm đó, có lẽ đã nắm giữ được cái gì.”

Nhưng Hoắc Cẩn có mục tiêu càng lớn nên không để ý hai cha con Tạ Giác nữa:

“Con nói đã đi tìm cô bé kia, vậy con nhìn thấy không?”

Hoắc Mai gật đầu, nói:

“Cô ta tùy tiện đeo trên cổ, dường như căn bản không biết bí mật bên trong.”

Chương 187: Vô Đề

Điều này khiến Hoắc Mai hoài nghi, nếu thứ này quan trọng thì sao có thể thoải mái đặt ở bên ngoài.

Hoắc Cẩn nheo mắt nói:

“Đây mới là bình thường. Dù sao bề ngoài của thứ này trông giống mặt ngọc hộ thân, còn là loại pháp khí hạ phẩm. Xem ra sau khi Tạ Giác tìm được cô ta thì đã cho nhiều thứ tốt, khiến cô ta không chú ý nhiều tới pháp khí hạ phẩm này.”

Nếu cố ý ẩn giấu đi, Hoắc Cẩn ngược lại sẽ hoài nghi là cái bẫy, dù sao trong ấn tượng của ông ta thì hai cha con Tạ Giác không biết bí mật mặt ngọc, cô bé kia càng không nên biết.

Hoắc Cẩn thầm nghĩ, có thể tìm một cơ hội sai người lấy đồ vật về.

Ba ngày sau, đây là ngày đấu giá.

Cố Khanh đã sớm suy nghĩ kỹ, cô muốn mua la bàn mà lúc trước mình vừa ý.

Bởi vì dùng hình thức hội đấu giá nên Cố Khanh đi theo nhóm Lệ Hoan ngồi ở đại sảnh, không có phòng riêng của mình.

Mà như vậy thì một cô gái mới đi vào giới huyền học không bao lâu như Cố Khanh có thể mua được vật phẩm đấu giá dễ khiến người có ý tưởng.

Cố Khanh suy nghĩ một hồi, định tìm cơ hội trả thẻ lại cho Tạ Giác, nhờ anh ấy mua la bàn giúp mình. Bởi vì Tạ Giác làm bộ môn

Bộ Đặc Dị, có phòng riêng trên tầng hai, còn cô thì đi theo chị Lệ Hoan ngồi ở đại sảnh góp vui là được.

Bộp bộp bộp!

Nhà đấu giá đứng trên đài đấu giá ở đằng trước nhất là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mặc tây trang giày da, Cố Khanh thấy linh lực vòng quanh thân thể người này, chắc cũng là người tu luyện huyền học.

Nhà đấu giá gõ búa ba cái, toàn trường lập tức im lặng.

“Được rồi, các vị, hội đấu giá của chúng ta hôm nay sắp bắt đầu, chúng ta hãy xem thương phẩm đấu giá thứ nhất”

Cố Khanh cùng Lệ Hoan, và nhóm người Đổng Diệu Diệu, Thẩm Du ngồi chung một hàng ghế. Cô ngồi phía ngoài gần hành lang, Lệ Hoan ngồi cạnh cô.

Món hàng đấu giá đầu tiên triển lãm trên đài là một thanh kiếm gỗ đào.

Thanh kiếm gỗ đào này có màu đỏ sậm, là ánh sáng đặc biệt chỉ có sau khi chất liệu gỗ được mài, trên kiếm điêu khắc hoa văn phức tạp, trên thực tế hình thành một trận pháp trừ tà.

“Gỗ đào còn được gọi là gỗ tiên, gỗ chế ngự rồng, gỗ khiến quỷ sợ. Gỗ đào từ xưa đến nay được gọi là bảo vệ nhà, trừ tà, đuổi xui hưởng phúc, càng là tượng trưng của an khang trường thọ, là tài liệu diệt tà bắt quỷ sử dụng rộng khắp nhất.”

Nhà đấu giá xem thẻ ghi chú, nuốt nước miếng nói tiếp:

“Thanh kiếm gỗ đào này do thiên sư Trương thế hệ này của Long Hổ Sơn tự tay chế tạo, lấy gỗ đào thiên nhiên trăm năm, điêu khắc bằng tay, sau đó dùng linh khí nuôi dưỡng trở thành pháp

khí. Tuy rằng thời gian hình thành pháp khí chỉ có ba năm, nhưng tác dụng vượt xa kiếm gỗ đào bình thường! Bởi vì là đệ tử của Long Hổ Sơn vừa đưa đến trước khi đấu giá, nên trước đó không triển lãm nó."

Xôn xao!

Vừa giới thiệu xong, toàn trường xáo động.

Hiển nhiên trước đó thanh kiếm gỗ đào này không được triển lãm, giờ đột nhiên lấy ra làm vật phẩm đấu giá thứ nhất khiến mọi người đều không phản ứng lại.

Thứ này là thiên sư Trương thế hệ này tự tay chế tạo!

Nếu mua về, không nói tới uy lực của kiếm gỗ đào này vốn cao hơn kiếm gỗ đào khác, sau khi mua về nuôi dưỡng thêm vài năm không chừng uy lực càng lớn, chỉ bàn về nó do thiên sư Trương chế tác, mua nó là có cớ giao tiếp với Long Hổ Sơn rồi.

Những người có mặt, đặc biệt là đạo sĩ đều mắt sáng rực, đạo sĩ thích dùng pháp khí như kiếm gỗ đào nhất.

Tống Sở chú ý đến đạo trưởng Huyền Thanh bình thường kiệm lời cũng mắt sáng ngời nhìn kiếm gỗ đào trên đài.

Đúng là đạo trưởng Huyền Thanh rất hứng thú với kiếm gỗ đào, ông ấy thường dùng phất trần, nhưng cũng thèm thanh kiếm gỗ đào này.

Chẳng qua ánh mắt của Huyền Thanh tối xuống, e rằng người bình thường không mua nổi thanh kiếm gỗ đào này. May mà tâm tính của đạo trưởng Huyền Thanh tương đối rộng rãi, tự biết mua không nổi, nhìn vài cái rồi từ bỏ, không tham gia kêu giá.

Chương 188: Vô Đề

Sau một lúc kêu giá, kiếm gỗ đào bị một thanh niên vẻ mặt vênh váo mua về. Sau khi xác định mua được kiếm gỗ đào, thanh niên còn cố ý liếc hướng tầng hai.

Lệ Hoan nói khẽ bên tai Cố Khanh:

"Người kia tên Ngư Tử Ngang, cũng thuộc Bộ Đặc Dị, nhưng là thân tín của phó bộ trưởng, luôn chống đối với Tạ Tam."

Đúng vậy, Tạ Giác làm bộ trưởng trong Bộ Đặc Dị nhưng không một mình nắm quyền to. Anh ấy còn trẻ làm bộ trưởng, còn có một người đàn ông trung niên tên là Phù Minh làm phó bộ trưởng, cũng xem như kiềm chế lẫn nhau.

Ngư Tử Ngang là một trong những thân tín của Phù Minh, ở trong bộ môn chỉ nghe theo Phù Minh, không nghe Tạ Giác.

Trừ Ngư Tử Ngang ra, Phù Minh ỷ vào mình làm việc trong Bộ Đặc Dị nhiều năm, quen biết nhiều người, thu nhiều thân tín.

Lúc Tạ Giác mới làm bộ trưởng còn suýt bị Phù Minh lấy mất quyền lực.

May mà Tạ Giác quyết định nhanh chóng, trước tiên dùng thực lực của mình khiến một số người trong bộ môn tôn trọng thực lực là trên hết nghe theo mình, anh ấy liên tục hoàn thành viên mãn vài nhiệm vụ cỡ lớn mới ngồi vững trên ghế bộ trưởng Bộ Đặc Dị.

Cố Khanh vừa để lại một phần chú ý chờ đấu giá la bàn, vừa nghe Lệ Hoan kể năm xưa cô ấy đi theo Tạ Giác vào Bộ Đặc Dị gặp các loại việc lớn.

Cố Khanh tò mò hỏi:

“Vậy tại sao chị bị phân phối đến thành phố S làm người phụ trách?”

Từ trong lời kể của Lệ Hoan thì biết cô ấy đi theo Tạ Giác vào Bộ Đặc Dị, sau đó luôn cùng anh ấy làm nhiệm vụ. Chị Lệ Hoan luôn miệng kêu ‘Tạ Tam’, quan hệ của hai người chắc không tệ, vậy tại sao chị Lệ Hoan đột nhiên đến thành phố S?

Lệ Hoan bị Cố Khanh hỏi một câu nghẹn lời, cáu kỉnh lườm cô:

“Chuyện đó con nít đừng hỏi nhiều.”

Nhớ chuyện quá khứ khiến Lệ Hoan hơi khẩn trương, đổi đề tài:

“Lúc trước em đi dạo lâu như vậy, có thích thứ gì không?”

Ố ồ!

Cố Khanh chớp chớp mắt, hình như có câu chuyện gì đây.

Cô đang định mở miệng hỏi tiếp, chợt nghe trên đài chuẩn bị đấu giá la bàn mà cô thích, Cố Khanh liền tập trung chú ý vào đấu giá.

Lệ Hoan thấy Cố Khanh không hỏi tiếp thì thầm thở phào.

Lúc trước mất hết mặt mũi, sao cô ấy có thể mặt dày tiếp tục ở lại tổng bộ? Chuyện đó tuyệt đối không thể để các đội viên biết, cô ấy phải giữ uy nghiêm của đội trưởng!

La bàn mà Cố Khanh nhắm trúng là một pháp khí trung phẩm, không bắt mắt trong mớ vật phẩm đấu giá, giá trị không cao bằng

kiếm gỗ đào xuất hiện đầu tiên, ưu điểm của nó là chế tác tinh xảo và thiết kế cơ quan nhỏ rỗng ở giữa.

Rốt cuộc đến lượt đấu giá la bàn.

Hai tay Cố Khanh siết chặt vào nhau, còn chưa chính thức bắt đầu đấu giá mà cô đã khẩn trương rồi.

Kêu giá bằng linh thạch hạ phẩm, tỷ lệ đổi của linh thạch hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm là 1: 100: 10000.

Giá quy định của la bàn 1000 linh thạch hạ phẩm.

Nhà đấu giá mới kêu giá thấp nhất thì bên dưới đã có người giơ biển.

"1000."

"1500."

"2000."

Thường thì người trong phòng riêng ở tầng trên ít khi mua loại linh khí trung phẩm này, lúc đấu giá kiếm gỗ đào cũng có người kêu giá, không ngờ bị Ngư Tử Ngang trong đại sảnh giành đi. Hiện tại báo giá la bàn dần thăng cao nhưng trên lầu không chút động tĩnh.

Cố Khanh kiên nhẫn chờ đợi.

Khi giá la bàn lên tới 10000 thì trên lầu truyền ra tiếng nói:

“20000 linh thạch."

m thanh đã bị chuyên môn làm méo, nghe giống âm thanh điện tử, không nghe ra được là người nào nói chuyện.

Nhà đấu giá trung niên nhìn hướng phòng riêng phát ra tiếng nói, hơi sửng sốt.

Một mặt là bởi vì biên độ tăng giá hơi lớn, dù sao bọn họ định giá la bàn này chỉ cỡ 15000 linh thạch hạ phẩm, tăng lên đến hai mươi nghìn thì hơi hiếm thấy.

Mặt khác, ông ta biết phòng riêng phát ra giọng nói đó là của bộ trưởng bọn họ.

Nhưng nhà đấu giá chỉ sửng sốt một giây rồi lấy lại bình tĩnh.

“Tốt, vị khách ở phòng 205 trực tiếp ra giá hai mươi nghìn, có ai ra giá cao hơn không? Các vị, hai mươi nghìn một lần, hai mươi nghìn lần thứ hai, hai mươi nghìn "

Chương 189: Vô Đề

Đang lúc nhà đấu giá định gõ búa xuống hoàn thành cuộc giao dịch này, từ phòng khác truyền ra tiếng nói:

“Tôi ra hai mươi lăm nghìn.”

Cố Khanh không kiềm được nhìn lên trên, chân mày cau lại, dù cùng là âm thanh điện tử nhưng cô cảm thấy âm thanh này hơi đáng ghét.

Trong phòng 205, Tạ Giác cũng nhíu mày, anh ấy không ngờ mình ra giá hai mươi nghìn mà vẫn có người tăng giá.

Nhưng Tạ Giác không buông bỏ, tiếp tục tăng giá: “Ba mươi nghìn."

“Tốt, vị khách phòng 205 lại tăng giá, ba mươi nghìn linh thạch, còn ai muốn tăng giá không?” Nhà đấu giá lén lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác nếu còn ai tăng giá thì ông ta sẽ bị bộ trưởng làm khó dễ, ông ta hỏi nhanh hơn.

Trong phòng 203, có ba người hai nam một nữ ngồi trong này.

Nếu Cố Khanh ở đây thì sẽ phát hiện cô gái kia là Tạ Tư Duyên từng đụng vào mình, hai người ngồi bên cạnh là anh trai của cô ta, Tạ Tư Thanh và Tạ Tư Huyền.

Hiển nhiên Tạ Tư Duyên rất khó chịu vì có người ra giá cao hơn, muốn giơ tay tăng giá tiếp, nhưng vừa giơ tay lên đã bị Tạ Tư Thanh ngăn lại.

“Đừng quấy, cô gái mà em nói không hề kêu giá, em cứ khăng

khăng đòi mua pháp khí trung phẩm kia làm gì?!" Tạ Tư Thanh là anh hai của Tạ Tư Duyên.

Anh cả Tạ Tư Huyền nhàn nhã nhấp một ngụm trà, nói:

"Em tăng thêm giá cao như vậy, nếu không phải phòng này có hiệu quả che giấu thân phận thì phỏng chừng đã đắc tội người ở phòng kế bên, thôi bỏ đi."

Tạ Tư Thanh và Tạ Tư Huyền tin tưởng trực giác của Tạ Tư Duyên, nhưng bọn họ cũng kiêu hãnh về thân phận và linh lực của mình, cảm thấy thiếu nữ như Cố Khanh không thể nào tạo thành uy hiếp cho Tạ Tư Duyên, dù có thì hai người cũng dư sức giải quyết đối phương trong thời gian ngắn.

Vậy nên so với Tạ Tư Duyên cáu kỉnh, Tạ Tư Thanh và Tạ Tư Huyền có vẻ hờ hững hơn.

"Em không chịu!" Tạ Tư Duyên vẫn muốn giơ tay kêu giá.

Cô ta cứ có cảm giác nếu không giành thì thứ kia sẽ rơi vào tay cô gái mà mình kiêng kỵ, về sau sẽ mang đến rắc rối vô tận cho cô ta.

Từ khi phát hiện Cố Khanh mang đến cảm giác kiêng kỵ Tạ Tư Duyên liền tìm hai anh trai, nhờ tra xét tư liệu của Cố Khanh.

Tuy bọn họ ở trong giới huyền học cũng xem như trẻ tuổi có tài, nhưng ba anh em còn quá trẻ, chỉ tra được Cố Khanh đi theo Lệ Hoan đến, là một tán tu.

Còn về khuôn mặt của Cố Khanh và quan hệ với nhà họ Tạ, bởi vì lúc trước Tạ Vọng Sóc mang theo Tạ Giác rời khỏi nhà họ Tạ thì nhà họ không còn lưu giữ hình của Hoắc Vu, cộng thêm vợ chồng Tạ Vọng Sóc và Khương Dung mặc dù ngầm làm không ít

chuyện, nhưng ở trước mặt con thì giữ bộ dạng cha mẹ tốt mô phạm, nên ba anh em không biết chuyện cha mẹ từng làm, căn bản không nhận ra Cố Khanh có thể là em gái họ nội của mình.

Động tác của Tạ Tư Duyên vẫn là bị ngăn trở, dù sao cô ta không có nhiều linh thạch, nếu không có hai anh trai giúp đỡ thì vừa rồi cô ta muốn tăng giá cũng không được.

Linh thạch trong tay hai anh trai vốn là để dành cho vật phẩm đinh nhất đấu giá, không thể để Tạ Tư Duyên tiêu xài hoang phí.

Không còn chướng ngại vật cuối cùng Tạ Tư Duyên, la bàn tự nhiên sẽ vào tay của Tạ Giác.

Sau đó đấu giá tiến hành rất thuận lợi, ở những chỗ nhóm Cố Khanh không phát hiện, trong phòng đấu giá bất giác có thêm nhiều người, bọn họ rải rác ở các nơi, không có người phát hiện.

Vật phẩm đinh lần này khá hấp dẫn.

Là một pháp ấn.

Pháp ấn hay còn gọi là thần ấn, ấn triện, là ấn chương quyền uy của thần tiên tượng trưng cho Thiên Giới, bắt chước ngọc tỷ của vua cổ đại và ấn chương của quan phủ, thông thường khắc bằng kim loại, ngọc và gỗ.

Nghe nhà đấu giá giới thiệu thì pháp ấn ở trước mặt ông ta tên là Hàng Long Bảo Ấn.

Truyền thuyết kể rằng ấn này có thể mời rồng thần bảo hộ. Muốn gọi ra rồng thần cần chuẩn bị ba mét vải trắng, ấn lên đầu và cuối tấm vải, chính giữa viết chữ rồng, uống một hớp lớn, hét lớn ba tiếng ‘thần long hộ thân’ thì rồng sẽ hiện ra.

Chương 190: Vô Đề

Đương nhiên, mọi người không biết nó có thần kỳ đến thế hay không, bởi vì Hàng Long Bảo Ấn trong tay nhà đấu giá bị khuyết một góc.

Nhưng dù bị mẻ, người nào hơi hiểu huyền học đều cảm thụ được sức mạnh ẩn chứa trong pháp ấn.

Hơn nữa, nếu như có thể tham ngộ ra cách chế tác pháp ấn, có hy vọng làm ra một chiếc Hàng Long Bảo Ấn.

Nhà đấu giá giới thiệu xong, tuyên bố 'bắt đầu đấu giá', từ phía sau chợt lao ra một người, trong miệng hô lớn:

"Pháp ấn kia là giả!!!"

Người đó vừa hét vừa xông lên trên.

Giả?!

Người chung quanh đều giật nảy mình.

Bọn họ đến tham gia đấu giá đương nhiên đều là vì thứ này, các vật phẩm đã thông qua bộ môn chính phủ kiểm nghiệm xác nhận là hàng thật, bỗng nhiên có người nói là giả, ai cũng không dám tin tưởng.

Có mấy người ôm lòng hoài nghi không kiềm được đứng lên, định đến gần nhìn kỹ pháp ấn là thật hay giả.

Lúc này, trong đám người lại có một người hô lớn:

“Nguy rồi, gã đó muốn cướp đoạt pháp ấn!”

Mọi người trong sân càng rối loạn.

Trong hỗn loạn, có càng nhiều người đứng lên, một số muốn duy trì trật tự, một số muốn đục nước béo cò.

Mấy người Cố Khanh đứng lên theo Lệ Hoan, tuy họ là người của chi nhánh nhưng vẫn tính là bên tổ chức, lúc này cũng nên đứng ra duy trì trật tự.

“Ui!”

Vài người vội vàng lướt qua Cố Khanh, đụng cô mấy cái làm cô lảo đảo.

“Ngại quá, cô không sao chứ?" Đang lúc Cố Khanh sắp ngã sang bên cạnh thì một chàng trai vịn cô, đối phương đẹp trai phong độ, toát lên vẻ hào hiệp, nhìn khiến người sinh ra thiện cảm.

Màu mắt Cố Khanh sâu thẳm, giây sau trở về bình tĩnh, gò má ửng hồng dường như thẹn thùng, mỉm cười nói:

“Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Cố Khanh nhớ kỹ khuôn mặt và dao động linh khí trên thân thể của người này.

Sau khi đứng vững, Cố Khanh đi theo Lệ Hoan tiến lên giữ trật tự.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, kẻ xông lên bục đấu giá dường như chuyên môn tấn công kiểu tự sát, trên người không có bất cứ phòng hộ, chỉ húc đầu xông lên bục, trong mắt chỉ có Hàng Long Bảo Ấn.

Người bảo vệ đứng ở xung quanh dễ dàng đánh người kia rớt xuống bục, mọi người thấy kẻ đó nằm dưới đất la hét vài cái rồi dần bất động.

Nhìn kỹ thì không thấy người đâu, chỉ có một người giấy gấp giống y người thật.

Tạ Giác đi tới, Phù Minh cũng lại gần.

Hai người chia nhau tra xét người giấy, trong đầu suy tư. Tạo ra cuộc hỗn loạn này trước mắt bao người, nhưng dùng thuật thế thân chạy trốn, hung thủ rốt cuộc có mục đích gì?

Cố Khanh theo phía sau Lệ Hoan nhìn người giấy nằm yên dưới đất, thoạt nhìn cô giống như một thiếu nữ tràn ngập tò mò.

Sự thực thì cô đã lén nhìn mặt ngọc trên cổ, thầm bĩu môi, không ngờ đối phương sốt ruột như vậy.

Đúng thế, trong cuộc hỗn loạn vừa rồi, bất giác mặt ngọc đeo trên cổ Cố Khanh đã bị lấy đi.

Sau khi đối phương lấy mặt ngọc thì làm phép che mắt lên cổ của cô, đinh ninh linh lực của cô quá thấp sẽ không phát hiện mặt ngọc bị mất.

Nếu Cố Khanh không có đôi mắt thần kỳ thì đúng là trong một chốc không phát hiện ra mặt ngọc đã không còn.

Cố Khanh đoán khuôn mặt trai đẹp vừa bị cô nhớ kỹ có khả năng cao là kẻ cắp.

Không đợi đấu giá kết thúc, Tống Sở đã dùng phương thức của mình gửi tin mặt ngọc bị ăn cắp cho Tạ Giác.

Phương pháp cũng rất đơn giản, canh lúc sắp xếp mọi người

trở lại chỗ ngồi tiếp tục đợt đấu giá cuối cùng, cô liếc hướng Tạ Giác, tay vuốt sợi dây đỏ trên cổ là anh ấy hiểu ngay.

Lúc hai người mặt đối mặt đi qua nhau, Cố Khanh nhanh chóng nhét hồ lô ngọc đeo trên cổ tay vào tay Tạ Giác.

Mặt ngọc và hồ lô ngọc đều là bị Cố Khanh luyện chế lại, linh khí bám trên hai mảnh ngọc đều giống nhau, cộng thêm Tạ Giác mua về la bàn cho cô, sử dụng nó sưu tầm hướng đi của mặt ngọc là tốt nhất.

Cố Khanh đi theo Lệ Hoan về lại chỗ ngồi, nhà đấu giá ở trên bục lau mồ hôi trán, trấn an cảm xúc của mọi người.

Chương 191: Vô Đề

Trong khi mọi người quay về chỗ ngồi chuẩn bị đấu giá vật phẩm cuối cùng pháp ấn Hàng Long, Tạ Giác bỏ hồ lô ngọc vào túi quần, anh ấy không quay về phòng riêng mà đi hướng cửa ra.

“Anh ba!”

Tạ Giác quay đầu, người gọi anh ấy lại lộ vẻ mặt dè dặt, khóe môi cong lên, vẻ đẹp rụt rè e thẹn giống như cung nữ cổ đại.

Là Tạ Tư Duyên.

Trong nhà họ Tạ, tuy hai bên là quan hệ anh em họ nội, nhưng ở bên ngoài thì bọn họ xếp hạng theo thứ tự chào đời, nên Tạ Tư Duyên kêu anh ba chứ không phải anh họ.

Chữ Tư là tên chữ dùng chung cho thế hệ bọn họ.

Bởi vậy tên cúng cơm của Tạ Giác nên là Tạ Tư Giác, chẳng qua ngày xưa Tạ Vọng Sóc quyết liệt với lão gia, rời khỏi nhà họ Tạ, tên của anh ấy bị cha sửa thành hai chữ.

Nghe Tạ Tư Duyên kêu mình, Tạ Giác thản nhiên liếc qua cô ta:

“Có chuyện gì?”

Tạ Giác không có thiện cảm gì với cô em họ này, tuy cô ta luôn giữ hình tượng em gái ngoan hoàn mỹ ở trước mặt anh ấy.

Tạ Tư Duyên cũng biết tính khí của Tạ Giác là không thích quanh co lòng vòng, bèn hỏi thẳng:

“Em muốn hỏi là lúc nãy đấu giá có một chiếc la bàn, em khá thích nó, anh ba đã mua nó hả?”

Ba anh em Tạ Tư Duyên vốn không biết người trong phòng 205 là ai, nhưng ai kêu nơi này đột nhiên rối loạn? Khi ba người Tạ Tư Duyên ra khỏi phòng đúng dịp thấy bóng dáng Tạ Giác ra phòng 205, vì thế hai anh em cử Tạ Tư Duyên lại đây tìm hiểu tin tức.

Tạ Tư Duyên chặn Tạ Giác lại hỏi chuyện cũng là có ý đồ riêng.

Tạ Tư Duyên biết bình thường Tạ Giác sử dụng pháp khí đều là đứng đầu, hiện tại đột nhiên mua một pháp khí trung phẩm phỏng chừng dùng để tặng người.

Tạ Tư Duyên cố ý nhấn mạnh ‘em rất thích’ là muốn thử xem Tạ Giác có khi nào vì quan hệ anh em mà tặng cho cô ta không? Lúc nhỏ ông nội tặng đồ gì cho anh chị em bọn họ, cô ta hỏi một câu là Tạ Giác sẽ đưa cho cô ta ngay.

Tạ Giác: " "

Tặng cho cô là vì tôi lười để ý tới cô, hơn nữa mấy thứ tầm thường đó tặng đi cũng chẳng sao.

Tạ Giác không lấy ra la bàn, nói thẳng:

“Tôi mua, hữu dụng, đi trước.”

Tạ Giác nói xong gật đầu hướng Tạ Tư Duyên, lướt qua cô ta đi ra ngoài.

Tạ Tư Duyên đứng sau lưng Tạ Giác vẫn giữ nụ cười thục nữ chuẩn chỉnh, nhưng tay thì siết chặt, dường như nghe tiếng nghiến

răng ken két.

Qua một lúc Tạ Tư Duyên mới điều chỉnh tâm trạng, trở lại phòng riêng.

Hiện trường hội đấu giá tràn ngập bầu không khí giằng co.

Tuy vừa rồi kẻ quấy rối sử dụng người giấy thế thân chạy trốn, nhưng gã hét lên 'bảo ấn là giả' vẫn khiến một số người đến vì Hàng Long Bảo Ấn sản sinh hoài nghi.

May mắn, nhà đấu giá rất giỏi tùy cơ ứng biến.

Ông ta thành khẩn nói:

"Tôi biết bởi vì trận rối loạn nhỏ vừa rồi khiến mọi người sản sinh hoài nghi với Hàng Long Bảo Ấn này, nhưng xin mọi người hãy tin Bộ Đặc Dị, mặc dù bảo ấn này tàn khuyết nhưng tuyệt đối là hàng thật."

"Theo như nhà giám định của chúng tôi suy đoán, thứ này rất có thể liên quan đến thiên sư Hứa Tốn năm đó. Vì chứng minh Hàng Long Bảo Ấn này là đồ thật đã thử nghiệm trước, tuy bảo ấn bị khuyết nhưng lúc gặp tình huống khẩn cấp vẫn sẽ hình thành kết giới bảo hộ nhất định, cũng có sức sát thương rất mạnh."

Nhà đấu giá nhận lấy một cây đao từ tay nữ nhân vật ở bên cạnh:

"Đây là pháp khí dạng đao, trải qua chiến tranh tẩy rửa, thanh đao này tràn ngập huyết khí và sát khí, mời mọi người xem."

Tùy theo tiếng nói chuyện của nhà đấu giá, mọi người có thể nhìn thấy ông ta vận dụng linh lực quanh người, vung đao chém xuống Hàng Long Bảo Ấn nằm trên bục.

Ánh đao thoáng hiện.

Thân đao dường như tỏa một lớp ánh sáng màu máu mỏng manh.

Keng!

Lưỡi đao không chạm đến bảo ấn đã bị một vầng sáng đỏ bật ra, ánh sáng đỏ hình thành khiên bảo vệ, dường như có con rồng to xoay quanh trên tấm khiên, qua một hồi lâu mới chậm rãi biến mất.

Xôn xao!

Trong ánh mắt hoảng sợ của những người có mặt, thân đao vỡ ra từng tấc, một món pháp khí hạ phẩm cứ thế bị hủy.

Mọi người đều hưng phấn lên.

Chương 192: Vô Đề

Không nói tới pháp ấn này là giả hay thật, mua nó về xem như pháp khí hộ thân cũng không bị lỗ.

Lại là một đợt đấu giá long tranh hổ đấu.

Cuối cùng, pháp ấn bị phái Lư Sơn mua về.

Dù sao nhà đấu giá nói bảo ấn này có lẽ liên quan thiên sư Hứa Tốn, phái Lư Sơn tôn Hứa Tốn làm sư tổ, sao có thể bỏ qua thứ liên quan sư tổ?

Tạ Giác ra khỏi phòng đấu giá liền lấy ra một tờ giấy trắng, viết vài hàng sau đó gấp thành hạc giấy, rót vào linh khí.

Hạc giấy vỗ cánh chậm rãi bay lên, bị Tạ Giác thêm hai chú ẩn thân, biến mất ở trong không khí.

Tạ Giác vội vàng đuổi theo dấu vết của mặt ngọc, chỉ kịp gửi một con hạc giấy cho cha, tin tưởng cha kịp chạy đến sẽ biết nên đi đâu.

Tạ Giác lấy ra la bàn vừa mua được, cầm hồ lô ngọc mà Cố Khanh mới lén nhét vào tay anh ấy bỏ vào ô vuông nhỏ trong la bàn, đóng nắp lại, rót vào linh khí.

Chỉ thấy cây kim trên la bàn nhanh chóng di chuyển, cuối cùng chỉ hướng tây nam.

Nhà tổ của họ Hoắc vừa lúc ở trên một ngọn núi hướng tây nam.

Tạ Giác nhanh chóng đuổi theo phương hướng la bàn chỉ dẫn.

Vài phút sau, cửa ra hội đấu giá lại xuất hiện một người, bóng dáng lén lút đuổi theo phương hướng Tạ Giác rời đi.

Người này là Cố Khanh.

Cô biết anh trai không muốn để cô nhúng tay vào những chuyện năm xưa, ngay cả việc mặt ngọc cũng chỉ dặn cô thuận thế cho người ta ăn cắp đồ, còn chuyện sau đó thì không cần cô quản.

Nhưng Cố Khanh không muốn như thế, vấn đề giữa cô và nhà họ Hoắc không chỉ đơn giản là họ ăn trộm cô lúc mới lọt lòng.

Kiếp trước cô vô tội chết thảm, đau đớn bị lửa đốt cháy, đó là thứ mà Cố Khanh vĩnh viễn không cách nào quên!

Không thấy tận mắt nhà họ Hoắc bị hủy là gút mắt trong lòng Cố Khanh không thể gỡ bỏ.

Vậy nên cô đi ra.

Cô định lén theo sau, tận mắt xem kết cục của đám người nhà họ Hoắc!

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Gia đình Hoắc Cẩn, Hoắc Huyên và con gái của bà ta là Bành Viện không hẹn mà cùng vắng mặt trong hội đấu giá, bọn họ tụ tập lại, mắt sáng rực nhìn một mặt ngọc trong tay Hoắc Cẩn.

Phải công nhận, tuy người nhà họ Hoắc không phải người tốt, nhưng vì cùng một mục đích bọn họ có thể đồng lòng chung sức, kiềm chế không nội chiến đúng thật là hiếm thấy.

Một người đứng trước mặt Hoắc Cẩn, trông tuấn tú và toát ra

vẻ hào hiệp, rõ ràng là thanh niên lúc trước ‘tốt bụng’ dìu Cố Khanh.

Người trẻ tuổi có biệt danh Giảo Hồ cung tay nói:

“Thưa ngài, Giảo Hồ đã hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.”

Giảo Hồ là một trong những cô nhi có thiên phú huyền học mà nhà họ Hoắc chuyên tìm kiếm để bồi dưỡng thành tay sai.

Nguyên nhân gã tên là Giảo Hồ là do khuôn mặt có thể biến đổi muôn vàn, dù là người tu luyện huyền học, không có tu vi cao thâm cũng không thể nhìn thấu. Giảo Hồ còn có tài trộm siêu đẳng, thiên phú ảo thuật cao, có thể nói là rất được Hoắc Cẩn nể trọng.

Nên Hoắc Cẩn mới giao nhiệm vụ quan trọng cướp lấy mặt ngọc cho Giảo Hồ.

"Rất tốt, tốt lắm! Cậu đã làm tốt chuyện này, tôi sẽ cho phần thưởng thích hợp với cậu nhất. Cậu tạm đi xuống trước.”

Hoắc Cẩn mê muội nhìn mặt ngọc bình thường này, nó giống hệt hình vẽ trong bút ký của tổ tiên.

Giảo Hồ cúi đầu, trong mắt vụt qua một chút trào phúng, vái chào rồi đi ra biệt thự.

Thoạt nhìn bốn phía biệt thự trống trải, trên thực tế có nhiều ám vệ ẩn núp. Giảo Hồ bình tĩnh đi ra nhà họ Hoắc, nhưng sự thực là gã âm thầm dùng ảo thuật núp ở gần đó.

Tạ Giác nhanh chóng chạy tới.

Tạ Vọng Sóc gần như đến cùng một lúc.

Sau lưng Tạ Vọng Sóc trừ có mười mấy người tu luyện huyền

học, còn đi theo một đám người vạm vỡ cầm súng ống, hiển nhiên đều là quân nhân.

Hai cha con gật đầu với nhau, cùng đi hướng nhà họ Hoắc.

Ám vệ ở xung quanh phát hiện ra có người xâm nhập, đang định cảnh báo, nhưng chưa kịp phát ra âm thanh đã bị người đánh ngất xỉu từ phía sau.

Chương 193: Vô Đề

Hoắc Cẩn đang vui vẻ nhà mình tìm đồ vật hơn hai mươi năm rốt cuộc vào tay, mới cởi bỏ lớp pháp trận vô hình đầu tiên trên mặt ngọc, phát hiện bên trong sáng lấp lánh, còn một pháp trận mới hình thành bảy ổ khóa, ông ta đang định cởi bỏ.

Bỗng rầm một tiếng, cửa biệt thự bị đá bung.

Một đống người ùa vào trong, người cầm đầu tự nhiên là Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc.

Tim Hoắc Cẩn rớt cái bịch, cảm thấy có lẽ mình đã bị lừa.

Hoắc Cẩn không hổ là làm chủ gia tộc, lúc này còn có thể miễn cưỡng vui cười chào Tạ Vọng Sóc:

“Anh hai Tạ, sao lại mang theo cháu trai đột nhiên tới cửa thế?"

Tạ Vọng Sóc không muốn nhiều lời, hừ lạnh một tiếng:

“Hoắc Cẩn, ông bị bắt với tội làm hại an ninh quốc gia, mời theo chúng tôi trở về. Đương nhiên, người nhà của ông cũng phải đi cùng, hiệp trợ điều tra."

Những người tu luyện huyền học và người bình thường cầm súng ống ở phía sau hiển nhiên đều là quốc gia phái ra.

“Anh anh Tạ Vọng Sóc, anh có ý gì? Tôi đường đường nhà họ Hoắc, thế gia huyền học, tuy rằng suy tàn nhưng không cho phép anh ô miệt!”

Nghe tội danh làm hại an ninh quốc gia thì Hoắc Cẩn có chút ngoài mạnh trong yếu:

“Trong trận chiến ở Phượng Hoa Sơn, cha của tôi cùng nhóm tu sĩ huyền học Trung Quốc đối kháng với đám m Dương Sư bên Nhật, cực khổ vất vả lắm mới giữ gìn được tư liệu mật của nước mình”

“Ồ?” Không đợi Hoắc Cẩn nói xong, Tạ Vọng Sóc nhướng mày nói: “Nhưng sao có một phần tư liệu trong tay tôi nói là năm xưa cha của ông thông đồng với địch bán nước, tàn hại tu sĩ huyền học nước mình?”

Sao sao Tạ Vọng Sóc biết?

Chân Hoắc Cẩn mềm nhũn, mặt không còn chút máu. Mấy người nhà họ Hoắc hiển nhiên cũng xem hiểu sắc mặt của Hoắc Cẩn, đều hoảng hốt lo sợ.

Hôm đó cha của Hoắc Cẩn lén hợp tác với m Dương Sư của Nhật, hố chết đa số tu sĩ huyền học trên Phượng Hoa Sươn rồi giả vờ ra sức đấu tranh mang về tư liệu tuyệt mật, đổi lấy quốc gia ưu đãi cho nhà họ Hoắc.

Hơn nữa, vì không dẫn tới quốc gia hoài nghi, cha của Hoắc Cẩn thậm chí không nói chuyện này cho em trai tức là cha của Hoắc Vu biết, khiến ông ấy hy sinh trong trận chiến dịch.

Những năm gần đây, Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác vẫn luôn không từ bỏ điều tra quan hệ giữa nhà họ Hoắc và sự kiện con bị trộm.

Không ngờ chuyện trộm con chỉ tra được ít ỏi, nhưng trong một lần nhiệm vụ với nước ngoài, Tạ Giác ngẫu nhiên bắt được một người Nhật, người này là con cháu của người tham dự Phượng Hoa Sơn năm xưa.

Vì cứu người về, người tham dự năm xưa đưa ra giao dịch là sẽ đưa chứng cứ cho Tạ Giác, còn anh ấy phải thả cháu trai của người đó ra.

Hai năm nay Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác luôn nhẫn nhịn là vì muốn biết tung tích của em gái từ nhà họ Hoắc, sợ lỡ vạch trần thì nhà họ Hoắc sẽ chó cùng rứt giậu.

Xong rồi.

Hoàn toàn tiêu đời.

Hoắc Cẩn ngẩn ngơ nhìn mặt ngọc trên tay, cực khổ vất vả tìm được thứ này, nào ngờ vừa lấy vào tay thì nhà họ Hoắc bọn họ sắp tiêu đời.

Tội danh thông đồng với địch bán nước đủ cho cả gia đình bọn họ chết mười lần.

Mặt ngọc này đã không còn hấp dẫn Hoắc Cẩn, kho báu to lớn quý giá cỡ nào cũng không thể cứu mạng ông ta!

Tạ Giác tiến lên bắt lấy bàn tay cầm mặt ngọc của Hoắc Cẩn:

“Nói cho tôi biết, rốt cuộc mặt ngọc có bí mật gì mà ông khăng khăng muốn lấy nó? Còn nữa, năm xưa ông làm cách nào mang em gái của tôi đi? Hãy nói ra!”

Tạ Vọng Sóc cũng tiến lên hỏi:

“Đúng vậy, canh phòng của nhà họ Tạ năm đó nếu không có người hỗ trợ, chỉ dựa vào nhà họ Hoắc các người thì không thể nào đưa đứa bé đi! Nói cho tôi biết, năm đó là ai giúp các người?”

Thật ra qua nhiều năm, trong lòng Tạ Vọng Sóc có suy đoán,

nhưng ông không dám tin.

Dường như nhìn ra Tạ Vọng Sóc rối rắm, Hoắc Cẩn chợt cười to bảo:

“Ha ha ha! Tạ Vọng Sóc ơi là Tạ Vọng Sóc, rốt cuộc là ai giúp tôi? Là ai hại vợ của ông chết sớm? Ông thông minh như vậy lẽ nào không biết?!”

Hoắc Cẩn lại cúi đầu nhìn mặt ngọc:

Chương 194: Vô Đề

“Đáng hận tôi khổ sở tìm hai mươi năm nhưng không biết bí mật bên trong rốt cuộc”

Hoắc Cẩn còn chưa nói xong đã nghẹo cổ, khóe môi chảy vệt máu, ông ta đã tự sát.

Nhưng Hoắc Cẩn không nói, tự nhiên có người khác chịu nói.

Tạ Giác ép hỏi mấy câu, đứa con gái được nuông chiều lớn lên Hoắc Mai là người đầu tiên chịu không nổi:

“Tôi nói, tôi nói! Trong bút ký của tổ tiên viết mặt ngọc này liên quan tới một kho báu to lớn”

Hoắc Mai dẫn mấy người đi phòng đọc sách của Hoắc Cẩn, định lấy ra bút ký chứng minh mình thẳng thắn theo khoan, muốn đổi lại cơ hội sống.

Không ngờ cô ta lục tìm trong hộc ngầm trên tường của Hoắc Cẩn thật lâu mà không thấy bút ký đâu.

Bên ngoài biệt thự, Cố Khanh lén đi theo Tạ Giác đến, phát hiện có nhiều quân nhân đi cùng nên không dám lại gần, cô dán tấm bùa tàng hình lên người núp ở một bên nhìn, sau đó trơ mắt nhìn người lúc trước trong hội đấu giá lén trộm mặt ngọc của cô nghênh ngang đi ra biệt thự mà không ai phát hiện.

Nhiều người như vậy đều không phát hiện chỗ ẩn núp của Cố Khanh, Tạ Giác mới đi ra biệt thự liền phát hiện ra.

Tạ Giác bất đắc dĩ liếc phương hướng mà Cố Khanh núp, lên

tiếng:

“Ra đi.”

Cố Khanh nghe vậy cũng biết không trốn được nữa, xé bùa tàng hình dán trên người, gãi đầu cười khờ:

“Anh, sao anh biết em ở đây?”

Chưa đợi Tạ Giác đáp lại, Cố Khanh đã ngẩn ngơ.

Cô nhìn Tạ Giác, sau lưng anh ấy có một ‘Tạ Giác’ phiên bản trung niên đi ra biệt thự, khuôn mặt giống nhau nhưng trông tang thương hơn anh ấy nhiều.

Trái tim đập nhanh trong lồng ngực nói cho Cố Khanh biết người này là cha của cô.

Hiển nhiên Tạ Vọng Sóc cũng phát hiện ra Cố Khanh, không kiềm được tiến lên vài bước, khóe mắt ửng đỏ.

Ông chợt nhớ ra điều gì, xoay người sửa sang lại tóc tai, khi quay lại thì đã điều chỉnh biểu cảm như ngày thường, vẫy tay với Cố Khanh:

“Bé, lại đây.”

Cố Khanh chớp chớp mắt, cơ mặt căng cứng chậm rãi đến gần.

Khi cách Tạ Vọng Sóc còn một bước thì Cố Khanh ngừng lại, ngước đầu nhìn ông.

Đây là cha của cô sao, trông thật cao, thật đẹp trai.

Rõ ràng lòng vui mà sao sống mũi cay cay, trong mắt dường như có cái gì tràn ra.

Tay của Tạ Vọng Sóc chậm rãi sờ tóc của Cố Khanh, nói:

“Con bé ngốc, cha là cha của con.”

Lời này thốt ra, Cố Khanh không còn kiềm được nước mắt nữa.

“Cha!”

Cố Khanh ôm chặt tay của Tạ Vọng Sóc, mặt kệ nước mắt nước mũi tèm lem:

“Sao bây giờ cha mới tìm được con!”

Đây là tiếng hét phát ra từ Cố Khanh hai kiếp người.

Tay Tạ Vọng Sóc run nhẹ, hốc mắt ẩm ướt, giọt lệ lăn xuống:

“Lỗi của cha, cha vẫn luôn tìm, nhưng không tìm ra con”

Sau khi Cố Khanh và Tạ Giác nhận nhau thì cô luôn né tránh câu hỏi về cha mẹ, bởi cô không biết nên dùng thái độ như thế nào đối diện cha của mình.

Nhưng khoảnh khắc gặp mặt, tất cả cảnh tượng gặp gỡ mà Cố Khanh từng phỏng đoán đều biến mất hết, cô chỉ muốn ôm cha của mình, khóc một trận cho đã.

Đám người nhà họ Hoắc bị áp ra, xác chết của Hoắc Cẩn cũng phải được mang về.

Biệt thự của nhà họ Hoắc bị niêm phong, sẽ có người chuyên môn tiến hành điều tra bên trong.

Hoắc Mai mất hồn mất vía đi ra, nhìn thấy cảnh tượng khiến

cô ta trợn to muốn nứt khóe mắt.

Cô ta nhìn thấy Cố Khanh mà mình đinh ninh không biết gì cả đang ôm bác hai Tạ kêu 'cha', Tạ Giác ở một bên nhìn, bọn họ đã sớm nhận nhau! Bọn họ đào hố cho nhà họ Hoắc!

"Con điếm! Mày liên hợp bọn họ hãm hại nhà tao!"

Hoắc Mai giãy giụa muốn lao qua, nhưng anh lính đứng bên cạnh kiềm chặt cô ta không phải tay mơ, một bàn tay dư sức kiềm chế cô ta, kéo cô ta lên xe, mặc cho Hoắc Mai hét muốn bể giọng thì anh lính vẫn thờ ơ.

Bành Viện bởi vì đi theo mẹ đến nhà họ Hoắc mà bị đưa đi luôn cũng yên lặng lên xe, nhưng trước khi lên xe thì cô ta sâu thẳm nhìn hướng nhóm người Cố Khanh.

Mặt ngọc tự nhiên cũng bị đám người mang về, Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác đều không nói chuyện.

Nếu người nhà họ Hoắc đều nói mặt ngọc liên quan một kho báu, vậy thì dù thứ này vốn thuộc về nhà họ Tạ nhưng nhà nước sẽ không thích bọn họ đòi về.

Chương 195: Vô Đề

Hơn nữa Tạ Giác vốn biết mặt ngọc kia là giả nên càng không nói nhiều, kho báu trong mặt ngọc gì đó cứ để bọn họ chậm rãi tìm.

Nhà họ Hoắc suy tàn trong một đêm, tất cả người tương quan đều bị bắt, chuyện này dẫn tới chấn động to lớn. Vô luận là giới huyền học hay giới tài chính thì nhà họ Hoắc là tồn tại không thể bỏ qua.

Sau khi phản ứng lại thì các thế lực lớn tranh giành nhau trong tối ngoài sáng.

Thường nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nhà họ Hoắc xuống dốc trong giới huyền học, trong tay có nhiều thứ tốt, huống chi còn có một xí nghiệp họ Hoắc to như vậy.

Cố Khanh đi theo Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác về nhà, cô nói cho hai người biết đã nhìn thấy một người nghênh ngang ra khỏi biệt thự.

Cố Khanh còn vẽ hình dạng của người đó.

Nghe cô nói, Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác liếc nhau, cùng cau mày.

Theo lý thuyết, lúc ấy bốn phía biệt thự nhà họ Hoắc sắp xếp nhiều người của chính phủ, trừ quân nhân ra còn có nhiều tu sĩ huyền học.

Không ai phát hiện nhưng chỉ có một mình Cố Khanh nhìn thấy, thuật tàng hình của người này chắc chắn rất ghê gớm.

Nhưng việc này cũng bại lộ ánh mắt của Cố Khanh khác biệt với mọi người.

"Khanh Khanh, có phải mắt của em” Tạ Giác hỏi.

Trừ chuyện sách ngọc ra, Cố Khanh không lừa chuyện khác, cô gật đầu nói:

“Sau khi em bắt đầu tu luyện huyền học thì phát hiện mắt của mình không cần bất cứ pháp thuật hoặc là bùa chú liền có thể nhìn thấy thứ người khác không thấy được.”

Tạ Giác có chút lo lắng. Linh lực của Cố Khanh không cao, nếu bại lộ cô có đôi mắt này rất dễ bị một số kẻ tà đạo mơ ước.

Tạ Vọng Sóc thì vẻ mặt vui mừng nói:

“Nhà họ Tạ chuyên ra thiên tài huyền học, Khanh Khanh kế thừa thiên phú gia đình.”

Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác đều dặn Cố Khanh đừng nói ra chuyện này, lúc nên dùng bùa thì hãy sử dụng giống như người khác, vì giấu dốt.

Bọn họ đã mất đi Cố Khanh hơn hai mươi năm, hiện tại chỉ muốn cả đời cô bình an, nếu không phải cô đã tu luyện huyền học, bọn họ cho rằng cô sống cuộc đời bình phàm có lẽ sẽ càng hạnh phúc.

Lúc Lệ Hoan biết chuyện thì Cố Khanh đã chính thức nhận cha và anh, nhưng bên lão gia thì không có tin tức gì.

Lệ Hoan cố ý đến nhà họ Tạ thăm Cố Khanh, thấy mọi thứ đều ổn với cô khiến Lệ Hoan tạm yên lòng.

Lệ Hoan vỗ vai Cố Khanh:

“Em giỏi đấy, giấu giếm lâu như vậy! Chị không ngờ em là em gái của Tạ Tam, giờ ngẫm lại lúc trước Tạ Tam đến thành phố S chắc là vì em!”

Lệ Hoan nhớ ra lúc trước là cô ấy nói cho Tạ Giác biết mắt của Cố Khanh giống anh ấy.

“Không được, chị lập công lớn trong chuyện này mà Tạ Tam không thèm cảm ơn một tiếng, chị phải đi tìm anh ta!”

Bên nhà họ Hoắc còn có rất nhiều chuyện cần xử lý, không chỉ có Tạ Giác, ngay cả Tạ Vọng Sóc rảnh rỗi ở nhà cũng bị gọi đi phụ giải quyết, nên bây giờ Cố Khanh ở nhà một mình.

Cố Khanh cảm thấy hơi ngại vì giấu giếm Lệ Hoan lâu như vậy:

“Xin lỗi chị, bởi vì kẻ năm xưa trộm em đi còn chưa bị bắt, nên anh trai dặn em tạm giấu kín. Nhưng em thật sự cảm ơn chị nhiều, nếu không có chị mời em vào Bộ Đặc Dị thì em không thể tìm được anh trai dễ dàng như vậy.”

Cố Khanh chân thành cảm ơn khiến Lệ Hoan vốn vỗ ngực ôm hết công lao cảm thấy hơi xấu hổ, người đẹp nóng bỏng hiếm thấy đỏ lỗ tai nói:

“Chị chị không có ý đó, ôi, tóm lại chị sẽ bắt Tạ Tam nói cảm ơn, còn em thì lo làm công chúa nhỏ của nhà họ Tạ đi.”

Cố Khanh: " "

Không hiểu sao cô ngửi được mùi mờ ám, mà thôi, tốt nhất đừng nói gì.

Về việc ‘trở lại nhà họ Tạ’, Cố Khanh cảm thấy tuy nhận lại

cha và anh trai nhưng cô vẫn sẽ trở về thành phố S học tiếp đại học. Còn về Tạ lão gia và gia đình bác cả Tạ, trước khi xác định thái độ của họ đối với mình thì Cố Khanh tạm thời miễn bình luận.

Dù sao Tạ Giác cho cô biết bác cả Tạ có con gái tên Tạ Tư Duyên, cô không có thiện cảm với gia đình bác trai.

Chương 196: Vô Đề

Tạ lão gia và Tạ Vọng Thư đã sớm biết Cố Khanh là con gái mất tích nhiều năm của Tạ Vọng Sóc, ngay từ lúc cô đi theo ông về biệt thự.

Nhưng hai bên ăn ý giữ im lặng, dùng thái độ 'bỏ qua' đối với chuyện Cố Khanh về nhà họ Tạ.

Một mặt là vì Tạ lão gia không biết nên dùng phương thức gì đối mặt với cháu gái hai mươi năm không gặp.

Thứ hai là Tạ Vọng Thư và Khương Dung suốt ngày lo âu hoảng hốt, sợ trong nhà họ Hoắc có thể khui ra chuyện năm đó hai vợ chồng tham dự vào vụ trộm con.

Hai đứa con trai của họ vâng theo thái độ của cha mẹ, cha mẹ phớt lờ sự tồn tại của Cố Khanh thì bọn họ cũng sẽ lơ đi.

Cho nên kỳ dị là trừ Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác thật lòng vui vẻ vì Cố Khanh trở về, những người nhà họ Tạ khác đều im lặng.

À không, còn một người khác.

Tạ Tư Duyên hoàn toàn táo bạo.

Cô ta biết trước rồi!

Trực giác của cô ta là đúng, Cố Khanh không hợp từ trường với cô ta!

Tạ Tư Duyên vốn là cô gái duy nhất trong thế hệ trẻ nhà họ Tạ, có thể nói là được cưng chiều đủ điều, không nói đến cha mẹ

anh trai của cô, còn có ông nội, dù là bên bác hai và anh ba cũng vì cô ta là con gái mà ưu ái chăm sóc.

Nhưng bây giờ Cố Khanh trở về.

Hiển nhiên Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác muốn bồi thường Cố Khanh, trút hết tình thân đã thiếu hai mươi năm cho cô.

Trong khoảng thời gian này, chuyện hai cha con Tạ Vọng Sóc không ngừng mua đồ tặng cho Cố Khanh đã lan truyền.

Yêu thương vốn thuộc về mình bị một con nhỏ từ đâu chui ra cướp đi một phần, dù phần yêu thương đó vốn thuộc về Cố Khanh, nhưng Tạ Tư Duyên vẫn cảm thấy nghẹn trong ngực.

Ngặt nỗi Tạ Tư Duyên bị cha mẹ nghiêm lệnh cấm không được đi gây sự với Cố Khanh, cô ta chỉ có thể nổi giận trong phòng.

“Bà nói xem, năm xưa bà làm như thế nào hả? Nếu bị thằng hai biết phỏng chừng sẽ lật nóc!”

Tạ Tư Duyên cau mày, đây là giọng của cha cô ta. Tạ Tư Duyên xuống giường, đến gần cửa nghe tiếng bước chân lên lầu của cha mẹ.

Giọng Khương Dung truyền đến:

“Chuyện này không thể chỉ trách tôi, lúc trước nói muốn làm gia đình chú hai rối ren, chẳng phải ông cũng đồng ý à?”

Tạ Tư Duyên khẩn trương bịt miệng, dường như cô ta nghe được chuyện gì không nên nghe.

Két két!

Là tiếng mở cửa.

Tạ Vọng Thư và Khương Dung vào phòng, sau đó không nghe được âm thanh gì nữa, dường như đã bố trí kết giới cách âm.

Qua một lúc Tạ Tư Duyên mới buông xuống bàn tay che miệng.

Cô ta không ngờ chuyện đó của gia đình chú hai thì ra có cha mẹ của mình tham dự. Thảo nào khoảng thời gian gần đây dường như tâm trạng của cha mẹ không tốt, cấm cô đi gây sự với Cố Khanh.

Tạ Tư Duyên yên phận, ôm tâm sự không biết nên tỏ cùng ai.

Bệnh viện số một thủ đô.

Phòng bệnh VIP.

Phùng Kinh nhìn bệnh nhân trước mắt, nhíu chặt chân mày lật bệnh lịch.

Phùng Kinh hỏi y tá ở bên cạnh:

“Bệnh nhân này được đưa tới từ hai ngày trước phải không?”

Y tá gật đầu, nói: "Đúng vậy, hai ngày trước bệnh nhân này bởi vì tai nạn xe cộ bị chấn động não, còn đứt động mạch chân được đưa vào bệnh viện. Sau khi xử lý kịp thời thì đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng "

Y tá không nói tiếp nhưng trong bệnh lịch đã giới thiệu rõ ràng. Bệnh nhân chỉ bị chấn động não và đứt động mạch chân, hiện tại đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, chỉ cần tĩnh tâm tu dưỡng.

Nhưng từ khi bệnh nhân nhập viện, mỗi lần tỉnh lại thì não bộ

sẽ đau đớn kịch liệt.

Mọi người đều biết, nếu bị đau nhẹ thì ráng chịu đựng cho qua được, nhưng nếu đau mạnh, còn là phần não thì khi đau sẽ chết người.

Bệnh nhân lần đầu tiên tỉnh lại bọn họ còn chưa có kinh nghiệm, bệnh nhân đau đến mức từ trên giường ngã xuống đất, lăn lộn dưới đất, khiến cái chân khó khăn mới băng bó xong lại bị thương, được bác sĩ tiêm thuốc an thần mới im lặng.

Nhưng đây chỉ là tạm thời, sau khi bệnh nhân tỉnh lại vẫn tiếp tục đau đớn kịch liệt, phải tiêm thuốc an thần mới yên lặng.

Bọn họ đã kiểm tra tổng quát cho bệnh nhân, không phát hiện có gì khác lạ.

Gia đình của bệnh nhân này không dễ chọc, bệnh viện của bọn họ không dám nói rằng không tìm ra nguyên nhân, bệnh nhân này khỏe mạnh.

Chương 197: Vô Đề

Lúc trước Phùng Kinh đi công tác, sau khi trở về lại nghỉ ngơi hai ngày, đây là lần đầu ông ấy gặp bệnh nhân này, sau khi lật xem bệnh lịch ông ấy vẫn không tìm ra có chỗ nào không ổn.

Y tá ở bên cạnh dè dặt hỏi:

“Bác sĩ Phùng cảm thấy bệnh nhân này có bị bệnh thật không?”

Không trách bọn họ hoài nghi, dù sao bọn họ làm hết các loại kiểm tra rồi, mỗi một khả năng đều bài trừ, nhưng bệnh nhân vẫn là vừa tỉnh lại liền đau đầu, trường hợp này rất kỳ lạ.

Phùng Kinh lắc đầu: “Có thể là mọi người bỏ qua chỗ nào đó, tôi xem bệnh lịch này thì nhìn không ra vấn đề gì."

Y tá gật đầu, lúc trước bệnh viện tổ chức chuyên gia hội chẩn, cũng không phát hiện vấn đề.

Y tá nói nhỏ:

“Theo tôi người này trông càng giống như bị trúng tà!”

Phùng Kinh đang đi ra phòng bệnh, ông ấy nghe được lời nói nhỏ của y tá liền quay đầu hỏi:

"Cái gì?!"

Y tá giật bắn người, phát hiện Phùng Kinh không mắng mình thì phồng lên can đảm lặp lại một lần:

“Tôi cảm thấy bệnh nhân này trông càng giống như bị trúng tà!”

Đúng rồi!

Trong óc Phùng Kinh lóe linh quang, chứng bệnh kỳ lạ như vậy nhưng kiểm tra không ra cái gì, có chút giống với bệnh nhân trên máy bay.

Tuy Phùng Kinh không biết cô gái chữa lành cho bệnh nhân trên máy bay là ai, nhưng ông ấy biết bệnh nhân đó là giáo sư của đại học Bắc Kinh.

Qua vài ngày là đến Tết.

Lúc trước Tạ Giác còn bảo đảm với Cố Khanh rằng qua Tết, trong tiệc mừng thọ của Hoắc Cẩn sẽ làm gỏi nhà họ Hoắc luôn, nào ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, chưa đến Tết mà nhà họ Hoắc đã vào nhà tù đặc biệt của nhà nước.

Sau hai mươi năm khó khăn tìm về Cố Khanh, Tạ Vọng Sóc vốn ôm chút hy vọng rằng lão gia sẽ kêu họ dẫn cô về gặp mặt, cả gia đình cùng nhau ăn Tết.

Không ngờ lão gia chẳng đề cập gì đến Cố Khanh, chỉ kêu Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác về ăn Tết.

Hai cha con tức giận: các người chướng mắt con gái / em gái của tôi thì ai thèm về!

Thế là gia đình ba người không về nhà tổ, họ ăn Tết trong biệt thự.

“Khanh Khanh, con chờ nhé, cha sẽ nấu hai món ngon nhất cho con! Hồi xưa mẹ của con thích ăn cà xào tương và khoai tây hầm thịt bò tự tay cha nấu nhất.”

Tạ Vọng Sóc dặn Tạ Giác cùng Cố Khanh ở phòng khách nói chuyện, còn ông thì vào phòng bếp.

Thật ra với tình huống của nhà họ Tạ, bình thường nấu cơm dọn dẹp đều thuê người giúp việc, Tạ Vọng Sóc muốn thân thiết với con gái nên chủ động khoe ra tay nghề đã nhiều năm không biểu hiện.

Cố Khanh và Tạ Giác ngồi trong phòng khách nhìn Tạ Vọng Sóc mặc vào tạp dề bông bi, tay cầm cái xẻng đi hướng phòng bếp, hai anh em nhìn nhau rồi cùng cười.

“Xưa nay cha chưa từng như vậy, cha thật sự rất vui có thể tìm lại em.” Tạ Giác không kiềm được cảm thán nói, trong giọng nói còn một chút chua xót.

Tạ Giác tỏ vẻ cha ở trong mắt của anh ấy là từ sau khi mẹ qua đời thì ông luôn nghiêm túc, ở sau màn bày mưu lập kế, lần đầu anh ấy thấy hình tượng người cha ngốc vui vẻ giống như vậy.

Cố Khanh cười khẽ:

"Rất đáng yêu, cha ở trong lòng em là bộ dạng này."

Cố Khanh hiểu rằng khoảng trắng vắt ngang hai mươi năm cần bọn họ chậm rãi mài giũa mới dần trở nên thân mật như gia đình bình thường. Tạ Vọng Sóc đang dùng phương thức của mình vụng về khiến mọi người thân thiết hơn.

Trong phòng bếp, Tạ Vọng Sóc luống cuống tay chân xử lý nguyên liệu nghe được đối thoại giữa Cố Khanh và Tạ Giác, ông mỉm cười.

Cố Khanh hỏi:

“Phải rồi, có manh mối gì về người đi ra từ biệt thự chưa?”

Cô còn dựa theo khuôn mặt trong trí nhớ vẽ ra cho Tạ Giác dễ phân rõ.

Trình độ vẽ của Cố Khanh vốn không giỏi, nhưng sau khi tu luyện linh lực, sức mạnh tinh thần tăng lên khiến cô có thể sao chép lại khuôn mặt trong ký ức, không sót một cọng tóc, phải công nhận đây là một cái lợi của tu luyện.

Tạ Giác nghĩ đến hình vẽ Cố Khanh đưa mình, nghiêm túc gật đầu:

Chương 198: Vô Đề

“Người nhà họ Hoắc biết, nói biệt danh của tên này là Giảo Hồ, không rõ tên thật, được nhà họ Hoắc bồi dưỡng từ nhỏ, luôn làm việc cho Hoắc Cẩn.”

Nhưng một người từ nhỏ đã bị nhà họ Hoắc giáo dục tẩy não sao có thể phản bội nhà họ Hoắc?

Tạ Giác thầm hoài nghi phía sau vụ mặt ngọc rất có thể còn tồn tại khác, chẳng qua nhà họ Hoắc đã sa lưới, người sau màn tạm thời giấu đi.

Nghĩ đến đám nhân viên nghiên cứu quốc gia bởi vì không có bút ký của nhà họ Hoắc mà tập trung vào mặt ngọc, Tạ Giác phải khen ngợi kỹ thuật tạo giả pháp khí của em gái. Nếu không phải em gái tự mình nói mặt ngọc là đồ giả, Tạ Giác còn góp sức bày trận pháp lên mặt ngoài, hoàn toàn nhìn không ra mặt ngọc đó là giả.

Nhưng nếu không có người phát hiện, Tạ Giác đương nhiên giả vờ không biết gì cả. Dù sao nếu có kho báu, em gái cố ý làm một cái giả, Tạ Giác đoán em gái đã lấy được kho báu kia nên mới thuận lợi bước lên đường tu luyện.

Cho Thám Tử Lừng Danh Tạ Giác một like nào!

Cả gia đình tụ tập cùng nhau ăn một bữa cơm phong phú mà ấm áp, sau đó Cố Khanh nhìn hướng Tạ Vọng Sóc:

“Cha, con muốn xem vết thương ngầm của cha sao rồi.”

Tạ Giác sớm nói cho Cố Khanh biết năm xưa lúc Tạ Vọng Sóc

bói toán bị tập kích cắn ngược, tổn thương căn bản, cho nên hơn mười năm nay tu luyện bị khựng lại.

Tạ Vọng Sóc không để bụng vết thương ngầm của mình, tùy tiện vươn tay ra cho Cố Khanh bắt mạch, một bên cười nói: “Nhiều năm như vậy, cha quen rồi.”

Cố Khanh mím môi bắt mạch.

Tuy cô học Quỷ Môn Thập Tam Châm, nhưng không rành về cách chữa vết thương ngầm.

Một luồng linh lực dịu nhẹ dọc theo cổ tay chậm rãi chui vào trong.

Cố Khanh giật nảy mình.

Chỗ đan điền của Tạ Vọng Sóc trừ chính giữa có chất lỏng linh khí trong vắt như nước tụ lại, xung quanh lan tràn thứ giống như mạng nhện màu đen.

Hơn nữa, Cố Khanh có thể cảm giác được, linh khí trong đan điền của Tạ Vọng Sóc đang thong thả bị tằm ăn.

Nếu ngày nào đó thứ như mạng nhện màu đen chiếm toàn bộ đan điền thì phỏng chừng Tạ Vọng Sóc sẽ bị phế.

Cố Khanh thu tay về, cô tạm thời không có biện pháp nào. Cố Khanh cắn móng tay nhớ lại kiến thức mà sách ngọc truyền cho cô có cách giải quyết nào không.

Tạ Vọng Sóc nhìn bộ dạng khổ não của Cố Khanh, thản nhiên nói:

“Không sao đâu, dù ngày nào đó không còn linh lực, cha làm người bình thường cũng tốt.”

Tạ Giác ở bên cạnh bổ sung thêm: "Lần trước đi núi hoang ở nhà họ Tạ tìm được hà thủ ô, luyện thành đan dược hẳn là có thể giảm bớt tình trạng vết thương của cha."

Vết thương của Tạ Vọng Sóc là loại thương cũ lâu năm, hơn nữa theo thời gian trôi qua từ từ ăn mòn đan điền của ông, phải dùng linh dược lâu năm luyện chế thành đan dược mới làm chậm lại tình trạng vết thương.

Cố Khanh ngẩng đầu: "Không có biện pháp khác sao?"

Cô rất muốn báo hiếu cho cha.

Tạ Giác hiểu tâm trạng của Cố Khanh, sờ đầu của cô:

"Lúc trước ông nội từng mời người khám giúp, là đại sư Vô Tri của chùa Hồng Liên, ông ấy nói tình trạng vết thương của cha phải dùng linh đan thượng phẩm trị đúng bệnh, hoặc là bùa Xuân Phong Hóa Vũ thượng phẩm mới có thể chữa khỏi."

Hiện tại phù đạo và đan đạo đều là tài nguyên khan hiếm, người biết làm thì nhiều, nhưng ít ai giỏi. Đại sư Vô Tri nhắc đến linh đan thượng phẩm và bùa chú thượng phẩm đã vài chục năm chưa xuất hiện.

Trong giọng nói của Tạ Giác cất giấu buồn bã, trơ mắt nhìn cha của mình yếu dần là điều mà mỗi người con đều không muốn nhìn thấy.

Cố Khanh nghe xong sờ cằm, nếu bùa Xuân Phong Hóa Vũ thì cô có thể thử nỗ lực từ phương hướng này.

Phùng Kinh rốt cuộc vẫn tìm được Cố Khanh.

Việc này thật không dễ dàng!

Bởi vì biết bệnh nhân trên máy bay làm ở đại học thủ đô, Phùng Kinh đi thẳng tới trường học.

Từ chỗ giáo sư Lục Hoài Dân được biết nhóm Lệ Hoan hẳn là ‘người của chính phủ’, họ có để lại số điện thoại, Phùng Kinh lại bắt đầu gọi điện cho Lệ Hoan.

Chương 199: Vô Đề

Nhưng trùng hợp khoảng thời gian đó Cố Khanh quay về nhà họ Tạ, Lệ Hoan đưa địa chỉ nhà họ Tạ cho Phùng Kinh, còn cô ấy thì đi canh me Tạ Giác đang bận việc nhà họ Hoắc.

Phùng Kinh canh giữ bên ngoài biệt thự nhà họ Tạ chờ Cố Khanh.

Nếu nói Phùng Kinh là vì bệnh nhân kỳ lạ kia mà đến tìm Cố Khanh thì không hoàn toàn đúng.

Tuy làm bác sĩ, ông ấy nên cứu người chết chữa người bị thương, nhưng cũng vì là bác sĩ, đã thật không dễ dàng!

Bởi vì biết bệnh nhân mà chuyên môn đi canh chừng người khác, Phùng Kinh khó mà làm ra chuyện như vậy được.

Phùng Kinh muốn tìm Cố Khanh là vì trên máy bay xem cách châm cứu của cô khiến ông ấy sản sinh hướng thú với kiểu ghim kim hoàn toàn khác với châm cứu mà mình từng gặp.

Đặc biệt là sau khi tìm đến giáo sư Lục Hoài Dân, đối phương lộ ra một ít nội dung liên quan 'bùa chú chữa bệnh', khiến Phùng Kinh càng thêm cảm thấy hứng thú.

Cố Khanh dẫn Phùng Kinh vào biệt thự.

Hai người ngồi xuống, Cố Khanh hỏi ý đồ của ông ấy:

"Xin hỏi bác sĩ Phùng tìm tôi có chuyện gì không?"

Cố Khanh còn nhớ bác sĩ Phùng từng bênh vực cô trên máy

bay.

"Là như vậy." Ngồi trên sofa, Phùng Kinh xoa bàn tay: “Lần trước trên máy bay tôi thấy cách châm cứu của cô Cố, phát hiện nó khác hẳn cách châm cứu truyền thống, nhưng có hiệu quả.”

“Cộng thêm tôi đi đại học thủ đô hỏi giáo sư Lục Hoài Dân, biết được cách trị liệu của các người dường như khác với người thường. Gần đây có một bệnh nhân đến bệnh viện của chúng tôi, vốn chỉ bị tai nạn xe cộ, không ngờ sau khi bệnh nhân tỉnh lại, hễ có ý thức thì sẽ cảm thấy đau đầu không chịu nổi, hơn nữa kiểm tra không ra bất cứ vấn đề gì, cho nên nên tôi muốn mời cô hoặc là bạn của cô xem giúp rốt cuộc có chuyện gì.”

Cố Khanh dào dạt hứng thú: “Nếu bác sĩ Phùng tìm đến tận đây tức là ông đã gặp chị Lệ Hoan, vậy sao không dứt khoát nhờ chị ấy giúp luôn?”

Dù sao nếu Phùng Kinh biết nhóm người của cô làm cái gì thì nên rõ ràng Lệ Hoan mới là đội trưởng của bọn họ.

“Tôi tôi chỉ muốn lại được nhìn châm cứu của cô Cố”

Giọng Phùng Kinh nhỏ dần, ông ấy có thể ngồi đến vị trí hiện tại thì cũng thuộc tuýp người si mê y học, hiện tại bị Cố Khanh nói toạc ra ý đồ nhỏ khiến ông ấy hơi ngượng ngùng.

Cố Khanh suy nghĩ một hồi. Bị đau đầu, vừa tỉnh lại sẽ bị đau, trong huyền học không thiếu loại tình huống này, cụ thể là gì thì phải gặp người thật mới biết.

Trong khoảng thời gian này, Cố Khanh luôn ở trong biệt thự nhà họ Tạ cũng hơi chán, cô đồng ý đi bệnh viện số một nhìn xem.

“Tốt quá, vậy chúng ta hãy đi ngay bây giờ!” Phùng Kinh thấy

Cố Khanh đồng ý liền vội mời cô đi bệnh viện.

Cố Khanh gật đầu, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác, sau đó cùng Phùng Kinh đi bệnh viện số một.

Cố Khanh tu công đức, công đức càng cao thì tu luyện linh lực càng nhanh, nên bình thường cô sẽ không từ chối giúp người.

Nhưng!

Giúp người cũng tùy đối tượng.

Nếu quanh thân không có công đức, không lời không lỗ thì cũng chẳng sao, nhưng nếu bị sát khí quấn quanh hoặc là dính quá nhiều nhân quả thì Cố Khanh tuyệt đối sẽ không tiếp xúc.

Người trước mắt là loại người mà Cố Khanh sẽ không giúp.

Cố Khanh đi theo Phùng Kinh đến bệnh viện số một, vào phòng VIP, lập tức nhìn hướng người đàn ông nằm trên giường bệnh.

Vì bị tai nạn xe cộ nên đầu và chân người này băng bó, thời gian dài vừa tỉnh lại liền đau đầu, chỉ có thể dựa vào nước dinh dưỡng và thuốc an thần giữ trạng thái hiện tại nên người này rất gầy gò.

“Là bệnh nhân này, luôn đau đầu nhưng không tra ra vấn đề gì, ngặt nỗi gia đình của bệnh nhân này có chút quyền lực”

Đây là một nguyên nhân khác mà Phùng Kinh tìm Cố Khanh đến hỗ trợ, bệnh viện bọn họ không thể trêu vào người có bối cảnh.

Cố Khanh trực tiếp lắc đầu:

“Tình huống của anh ta là không ai cứu được.”

Trên người của bệnh nhân này không có nghiệt trái, nhưng có nhân quả rất sâu, dường như truyền từ lớp cha chú trong gia tộc.

Mấy chục năm trôi qua nhưng nhân quả vẫn còn, truyền xuống đời sau thì đủ thấy chấp niệm sâu cỡ nào.

Phùng Kinh lấy làm lạ hỏi:

“Tại tại sao vậy?”

Chương 200: Vô Đề

Cố Khanh chỉ nhìn sơ đã phán không ai cứu được, như thế càng kỳ lạ hơn là cô nói có thể cứu.

“Người này không có vấn đề, tình huống hiện tại của anh ta là vì nghiệt của người thế hệ trước truyền xuống, anh ta đang trả nợ.”

Lời của Cố Khanh càng khiến Phùng Kinh mờ mịt hơn.

“Được rồi, đã xem xong, tôi đi đây.”

Cố Khanh xác định không giúp được người này, cũng không thể giúp nên từ biệt Phùng Kinh, cô ở lại đây cũng vô dụng.

Trước khi đi, Cố Khanh liếc hướng cửa sổ phòng bệnh.

“Này! Cố Khanh, chờ chút đã!”

Phùng Kinh không ngăn được Cố Khanh, nhưng có hai người trung niên một nam một nữ đi vào từ cửa. Nam thì khí thế kinh người, nữ thì ung dung hoa quý.

“Cô gái, hãy chờ đã, tôi cũng muốn hỏi con trai của tôi rốt cuộc bị gì?” Nói chuyện là người phụ nữ trung niên xinh đẹp, dù sốt ruột vì con trai mình nhưng ngữ điệu nói chuyện vẫn không nhanh không chậm.

“Đúng vậy, tôi cũng muốn biết Du Bán Sơn này đã tạo nghiệt gì mà cần con trai trả!” Ánh mắt của người đàn ông trung niên lóe tia sáng lạnh nhìn chằm chằm Cố Khanh.

Thì ra khi Cố Khanh theo Phùng Kinh vào thì hai vợ chồng này đã ở bên ngoài nhìn.

Bọn họ cảm thấy rất kỳ lạ.

Bọn họ biết Phùng Kinh, bác sĩ ngoại khoa số một bệnh viện, nhưng tại sao ông ấy dẫn theo một cô gái vào phòng bệnh của con trai họ?

Hai vợ chồng chờ ngoài phòng bệnh, không ngờ nghe được chuyện càng thêm kỳ lạ. Với địa vị bác sĩ ngoại khoa số một bệnh viện của Phùng Kinh vậy mà vô cùng cung kính với một cô gái, còn hy vọng cô khám xem con trai của họ bị bệnh gì?

Cô gái này thì lảm nhảm gì mà nhân quả nghiệt trái, không biết có phải đang giả thần giả quỷ không nữa.

Cố Khanh không để bụng hai vợ chồng trung niên trong mắt tràn đầy không tín nhiệm, dù sao cô không định tham dự, cần gì rước lấy phiền phức?

Cố Khanh gật đầu: “Quấy rầy, tôi không định tham dự chuyện này, xin cho tôi rời đi.”

Cố Khanh nói xong định vòng qua hai vợ chồng ra khỏi phòng bệnh.

Nào ngờ lại có hai người vào phòng, vệ sĩ áo đen đứng bít cửa.

Xem bộ dáng nếu Cố Khanh không nói rõ ràng sẽ không để cô đi?

Phùng Kinh ý thức được tình huống có chút không đúng, nhanh chóng nói:

“Ông Du, bà Du, đây là bạn nhỏ do tôi mang đến, xin đừng”

Du Bán Sơn phất tay ngăn Phùng Kinh nói tiếp:

“Chỉ cần cô gái này nói rõ ra là có thể rời đi ngay.”

Đáy mắt Cố Khanh lóe lên lửa giận.

Từ khi cô học huyền học tới nay thì luôn xuôi gió xuôi nước, bao gồm kẻ thù đời trước cũng bị giải quyết với sự tham dự của cha, anh trai, cô chưa từng gặp loại người lấy thế đè người như vậy.

Nhưng gặp phải loại tình huống này, đối phương lại không làm hại an toàn mạng sống của cô, căn cứ quy định của bộ môn thì cô không được dùng huyền học đối phó người bình thường, đặc biệt là người bình thường không mang nghiệt trái.

Cố Khanh bước đến bên cửa sổ, chỗ đó có một nữ quỷ mặc áo bông màu đỏ, nữ quỷ đã yên lặng nhìn ngoài cửa sổ thật lâu.

“Cô”

Cố Khanh không biết nên xưng hô đối phương như thế nào, nhìn quần áo dường như đã qua đời từ mấy chục năm trước.

“Vừa rồi ngươi cũng thấy hết, có lời gì cần ta truyền đạt không?”

Nữ quỷ nhìn qua, mím môi không nói chuyện.

“Cô cô đang nói chuyện với ai?”

Trong phòng bệnh, hai vệ sĩ ra ngoài từ bao giờ.

Phùng Kinh đã được Lục Hoài Dân cho biết một ít chuyện, nên nhìn hành động của Cố Khanh tuy khiến ông ấy ngạc nhiên lại

nhanh chóng bình tĩnh.

Du Bán Sơn dù sao là đàn ông, có thể miễn cưỡng giữ bình tĩnh. Nhưng bà Du bên cạnh ông ta thấy Cố Khanh nói chuyện với cửa sổ không có một ai thì toát mồ hôi lạnh.

Cố Khanh nhìn kỹ, nữ quỷ hé môi dường như muốn nói gì, nhưng không phát ra một chút âm thanh.

Cố Khanh ngẫm nghĩ, lấy một tờ giấy vàng trong túi xách ra, giấy dùng để vẽ bùa, cô dán nó lên cửa sổ, chỉ hướng tờ giấy rồi nói với nữ quỷ:

“Biết viết chữ không? Có lời gì hãy viết ra.”

Nữ quỷ gật đầu, dùng ngón tay xẹt qua giấy vàng, trên giấy xuất hiện một vệt máu.

Xem ra nữ quỷ có văn hóa, chữ viết khá đẹp. Cố Khanh nhìn ‘chữ máu’ hiện ra trên giấy vàng, cảm khái một câu.

Chương 201: Vô Đề

Trong phòng bệnh có bốn người, còn một người hôn mê trên giường.

Phùng Kinh và hai vợ chồng Du Bán Sơn bị dọa.

Giấy vàng chậm rãi hiện ra một hàng chữ: cho Du Tu Văn đến gặp ta!!!

Trên giấy vàng dán kính cửa sổ đột nhiên hiện ra chữ viết màu máu thật là đáng sợ.

Đặc biệt là trên tờ giấy vàng viết rõ tên của cha mình.

Đúng vậy, Du Tu Văn là tên của cha Du Bán Sơn.

Trong thời đại ấy, giữa một rừng cái tên Kiến Quốc, Kiến Dân, Ái Đảng thì cái tên Du Tu Văn tỏ ra đặc biệt có văn hóa.

Du Bán Sơn từng nghe ông cụ thổi phồng rằng lúc trước chuyên môn mời một người văn hóa đặt tên cho ông cụ, trong học đường, mình có cái tên văn hóa cho cảm giác khác biệt hẳn với chúng bạn.

Cô gái này hẳn là không biết tên cha của ông ta, vậy là chỗ cửa sổ thật sự tồn tại thứ gì bọn họ không nhìn thấy, còn là do cha của ông ta trêu chọc tới!

“Chồng chồng! Làm làm sao bây giờ?!” Vợ của Du Bán Sơn, người phụ nữ trung niên xinh đẹp không còn giữ được dáng vẻ ung dung hoa quý.

Đây là quỷ!

Bà ta ôm chặt cánh tay chồng, chặt đến mức Du Bán Sơn cảm thấy đau, dường như làm như vậy thì bà ta sẽ không sợ hãi.

Giờ thì Du Bán Sơn hiểu rằng bọn họ gặp cao nhân.

Đừng nhìn Cố Khanh tuổi còn trẻ, nhưng người ta có bản lĩnh thật!

Mà nói đi phải nói lại.

Hành vi cưỡng ép người ta ở lại của bọn họ hiển nhiên đã đắc tội với người, giờ muốn nhờ người ta giúp sẽ không dễ dàng.

Hơn nữa gây ấn tượng xấu với một đại sư huyền học là điều mà người làm ăn như Du Bán Sơn không thể chấp nhận.

Du Bán Sơn vội nói:

“Vị đại sư này, mới rồi rất xin lỗi, Du Bán Sơn xin lỗi ngài. Xin ngài giúp con trai của tôi, nó từ nhỏ đến lớn đều là bé ngoan, nó vô tội. Đại sư, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Cố Khanh lười bắt bẽ biểu hiện trước lên mặt sau luồn cúi của đối phương, cô chỉ hướng giấy vàng trên kính cửa sổ:

“Đối phương đã nêu yêu cầu, phải là người có tên trên giấy đến mới có khả năng giải quyết vấn đề của con trai ông.”

Rất hiển nhiên, đây là người lớn làm sai để đời cháu chịu khổ, người trẻ tuổi nằm trên giường đúng là vô tội.

Du Bán Sơn gật đầu, nhanh chóng gọi cho ông cụ.

Ông cụ cũng rất quan tâm cháu nội của mình, con trai vừa gọi

điện thoại ông cụ liền bắt máy:

“Alo? Bán Sơn hả? Sao rồi, Tiểu Cảnh khỏe không?”

"Cha!" Du Bán Sơn kêu một tiếng rồi nhỏ giọng thuật lại việc phát sinh trong phòng bệnh, đặc biệt nhấn mạnh trên giấy vàng dán cửa sổ đột nhiên hiện ra chữ máu.

Du Bán Sơn hỏi nhỏ:

“Cha, nói thật với con đi, cha có biết đây rốt cuộc là ai làm không?”

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu.

Cuối cùng Du Bán Sơn nghe được ông cụ thở dài:

“Đã qua mấy chục năm không ngờ cô ta còn chưa đi, cha đến bệnh viện ngay.”

Du Bán Sơn cúp điện thoại, có chút ngượng ngùng nói:

“Ông cụ nhà tôi nói sẽ đến ngay.”

Thật ra Du Bán Sơn đang nói cho quỷ hồn bên cửa sổ nghe, nhưng ông ta không nhìn thấy đối phương, cũng không dám nhìn hướng đó, bèn nói với Cố Khanh.

Cố Khanh nhìn về phía nữ quỷ mặc áo bông in hoa to màu đỏ, đối phương lại nhìn ra cửa sổ, dường như nghe được, dường như không.

Cố Khanh không hứng thú với rắc rối nhân quả quấn quanh của nhà họ Du, cô vốn có thể rời đi, nhưng cô nổi hứng thú với nữ quỷ này.

Không nói chuyện được là vì nữ quỷ bị câm? Nhưng lúc trước cô ấy chỉ hướng miệng thì hình như không giống, hơn nữa nữ quỷ không biết thủ ngữ, trông rất có văn hóa.

Dường như miệng của cô ấy bị cái gì lấp kín.

Một điều kỳ lạ là thoạt nhìn nữ quỷ bình thường, nhưng âm sát khí tràn ngập quanh thân, hiển nhiên là lệ quỷ.

Nhưng làm lệ quỷ, đặc biệt là thoạt nhìn đã tồn tại mấy chục năm, nếu muốn báo thù thì sẽ chẳng quan tâm vô tội hay có tội, trực tiếp giết toàn bộ nhà họ Du mới là thao tác thông thường.

Nữ quỷ chỉ khiến người trẻ tuổi đang hôn mê trên giường bị đau đầu, trên người anh ta không dính nhiều âm khí, hiển nhiên nữ quỷ không muốn tổn thương anh ta.

Chuyện này là sao?

Chương 202: Vô Đề

Ông cụ Du Tu Văn đến rất nhanh.

Mấy chục năm trôi qua, thanh niên tuấn tú năm xưa đã thành ông già tóc bạc da mồi.

Ông cụ chống gậy đầu rồng cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đáng tiếc động tác run rẩy biểu hiện sự thực ông đã sớm già nua.

Nữ quỷ luôn lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ lúc này xoay qua, nhìn bộ dạng này của Du Tu Văn thì trong mắt vụt qua một chút tia sáng đỏ.

"Đại sư, cha của tôi đã đến." Du Bán Sơn cung kính nói với Cố Khanh.

Dù ông cụ đến rồi, nhưng bọn họ không nhìn thấy quỷ thì không thể giải quyết chuyện này.

"Bán Sơn, chuyện này để cha giải quyết, con và vợ hãy giải quyết chuyện này."

"Bao gồm bác sĩ kia nữa." Ông cụ Du Tu Văn vào phòng lập tức đuổi người đi hết.

Ông cụ không nhìn Cố Khanh mà nhìn thẳng hướng cửa sổ.

Ông cụ có thể nhìn thấy?!

Cố Khanh nheo mắt, xem ra trong chuyện này có mờ ám. Ông cụ Du này hiển nhiên không muốn cho con trai và con dâu biết rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến con trai của họ bị bệnh.

Hơn nữa nhân quả và khí hung thần trên người ông cụ Du này dày đặc hơn cháu nội nhiều, chẳng qua bị ngọc Phật mà ông cụ mang theo chắn ở bên ngoài.

Chưa đợi Cố Khanh nói chuyện, một luồng gió tà thổi qua, mặt ông cụ Du đỏ rực, hé môi: “A A? A!"

Du Tu Văn đột nhiên nói không ra lời.

Ông cụ Du ném gậy chống đầu rồng đi, hai tay ôm cổ nỗ lực muốn nói cái gì, nhưng nói không ra. Du Tu Văn nhìn chằm chằm nữ quỷ bên cửa sổ, trong con mắt vụt qua một chút giải thoát.

Tình huống như vậy đương nhiên dẫn tới vợ chồng Du Bán Sơn chú ý, vội chạy tới dìu ông cụ:

“Cha, cha? Cha bị sao vậy?”

Cố Khanh nhún vai: “Hiển nhiên là ai đó không muốn cho cha của ông đuổi hết người đi.”

Nữ quỷ nhìn Du Tu Văn, âm sát khí quanh người có cảm giác sắp bùng nổ tới nơi, tròng mắt liên tục đổi từ màu đen sang màu đỏ.

Dường như nữ quỷ muốn bùng nổ, chợt nghĩ tới cái gì, lộ vẻ kiêng kỵ cố nhịn.

Nữ quỷ nhìn về hướng Cố Khanh, miệng khẽ động, không có âm thanh, nhưng xem khẩu hình có thể nhìn ra là hai chữ: “Giúp ta".

Cố Khanh thật sự không muốn lãng phí linh lực của mình vì gia đình này, cô lấy một xấp bùa Linh Nhãn ra khỏi túi xách, yết giá:

“Bùa Linh Nhãn, có thể nhìn thấy thứ bình thường không thấy được, một tấm trăm nghìn!”

Ôi mợ!

Trong mắt của tất cả người ở đây nhìn Cố Khanh hiện ra đúng một câu: nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Cố Khanh không dao động, cô không muốn xen vào, tiền trao cháo múc là lẽ tất nhiên, cô không bắt bọn họ mua.

Du Bán Sơn cắn răng: “Cho tôi hai tấm!”

Du Bán Sơn nghĩ rằng chuyện này hiển nhiên có liên quan tới cha mình, mua hai tấm, hai cha con mỗi người một tấm. Còn về vợ, tuy làm vợ chồng nhiều năm, nhưng ngày xưa là đám hỏi, ông ta tin vợ yêu gia đình này, nhưng không xác định sau khi bà ta biết chuyện gì sẽ không nói cho nhà mẹ đẻ.

Cố Khanh đưa hai tấm bùa Linh Nhãn qua, tốt bụng nhắc nhở:

“Một lá bùa có thể duy trì nửa giờ, còn nữa, ước chừng cha của ông nhìn thấy, không cần bùa chú."

Du Bán Sơn nghẹn một hơi, cuối cùng không nói lời nào, cầm một lá bùa dán vào tay.

Phùng Kinh luôn ở trong phòng bệnh làm phông nền, e sợ bị người đuổi ra, lúc này cũng hơi rục rịch, muốn mua một tấm bùa Linh Nhãn thử xem.

Đây chính là quỷ! Ông ấy là bác sĩ nhìn quen sinh ly tử biệt, nhưng chưa từng thấy quỷ có bộ dạng gì!

Nhưng ngẫm lại chuyện này là ân oán nhà giàu, ông ấy chỉ là

một bác sĩ nhỏ bé tốt nhất đừng xen vào, đành tạm bỏ ý định mua bùa.

Du Bán Sơn nhìn thấy nữ quỷ cạnh cửa sổ.

Bề ngoài của nữ quỷ không đáng sợ chút nào, thắt bím tóc cổ điển, cột dây buộc tóc màu đỏ, mặc áo bông màu đỏ trùm kín, bộ dạng thanh tú, có phong độ trí thức.

"Vị này "

Du Bán Sơn không biết nên xưng hô đối phương như thế nào, trực tiếp hỏi:

“Xin hỏi ngài và cha của tôi có mâu thuẫn gì? Tại sao muốn đi theo nhà chúng tôi, tổn thương con trai tôi?”

Du Tu Văn mới bị âm khí của nữ quỷ bóp cổ, giờ còn chưa dịu lại, không nói chuyện được.

Nữ quỷ vươn tay ra, viết chữ trong không khí.

Chương 203: Vô Đề

Chỉ có Cố Khanh, cha con Du Bán Sơn nhìn thấy chữ. Lúc trước Cố Khanh nhìn thấy nữ quỷ dùng âm khí viết chữ, chẳng qua dùng giấy vàng làm chữ hiện ra thì mấy người Du Bán Sơn mới chịu tin tưởng, nên cô mới dùng giấy vàng.

"Ngậm oan chịu nhục, cám bít miệng."

Không trung hiện ra mấy chữ này.

Cố Khanh sực tỉnh ngộ!

Hèn gì trông nữ quỷ nhìn không giống người câm nhưng không thể nói chuyện, thì ra là cám bít miệng!

Điển cố này cần ngược dòng thời kỳ Tam Quốc.

Truyền thuyết Chân Mật được ca ngợi trong 'Lạc Thần phú' sau khi trở thành hoàng hậu của Tào Phi, bởi vì Quách Nữ Vương vươn lên trên mà Chân Mật bị Tào Phi chán ghét vứt bỏ.

Quách Nữ Vương được sự cho phép của Tào Phi đã ban rượu độc cho Chân Mật, xõa tóc che mặt, sau khi nhét cám vào miệng vì khiến Chân Mật sau khi chết cũng không có mặt gặp người, dù thấy người cũng không thể nói ra oan khuất của mình.

Đây là nguồn gốc của phương pháp dùng cám bít miệng người chết oan.

Cố Khanh chỉ hướng Du Tu Văn:

"Là do ông ta làm?

Nữ quỷ gật đầu, lại lắc đầu.

Không hiểu, chờ cô ấy viết chữ thì rườm rà, Cố Khanh móc điện thoại ra nhắn tin hỏi Tạ Giác:

“Anh, nữ quỷ bị cám bít miệng không thể nói chuyện thì cởi bỏ bằng cách nào?”

Đúng vậy, Cố Khanh bây giờ đã học được nhờ anh trai giúp.

Cố Khanh: Anh của mị lợi hại như vậy, có thứ gì mà không làm được?!

Tạ Giác trả lời ngay: có thể dùng chú Tinh Khẩu, linh lực kèm theo có thể trợ giúp đối phương mở miệng được, chú pháp là

Cố Khanh mặc niệm năm phút trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, sau đó thực hành phương pháp anh trai dạy.

"Đan chu khẩu thần, thổ uế trừ phân. Thiệt thần chính luân, thông mệnh dưỡng thần.

La thiên xỉ thần, khước tà vệ chân. Hầu thần hổ bí, khí thần dẫn tân.

Tâm thần đan nguyên, lệnh ngã thông chân. Tư thần luyện dịch, đạo khí thường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh!"

Linh khí tập trung vào ngón tay sau đó vạch hướng miệng của nữ quỷ.

Trong miệng nữ quỷ dường như phun ra một cục gì đó, thứ đó bay ra liền biến mất.

Sau đó nữ quỷ nói chuyện:

“Bốn mươi tám năm, ta rốt cuộc có thể nói chuyện."

Ánh mắt nữ quỷ nhìn Du Tu Văn tràn ngập sát ý, nhưng nhìn về hướng Du Bán Sơn thì mang theo một chút ấm áp: “Những năm gần đây con sống ổn chứ? Con trai của ta.”

Một câu khiến Du Bán Sơn tái mặt.

Thế là sao? Ông ta là con trai của nữ quỷ này?

Du Bán Sơn hoảng sợ nhìn qua lại giữa nữ quỷ và cha già, muốn ai đó nói cho ông ta biết rốt cuộc là sao.

Cuối cùng Du Tu Văn có thể nói chuyện:

“Ả không phải mẹ của con!”

"Vậy sao?" Nữ quỷ chỉ miệng mình: “Nếu không phải lo lắng thì tại sao ngươi và vợ muốn giết ta, rồi còn dùng cám bít miệng của ta? Chẳng phải vì sợ ta đi âm phủ cáo trạng à?!”

Giết giết giết giết người?

Du Bán Sơn càng không chấp nhận nổi, ý tứ này là cha giết nữ quỷ trước mắt?

Du Bán Sơn là người làm ăn, việc kinh doanh khá lớn, nhưng ông ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Sau khi kinh doanh phát triển, Du Bán Sơn muốn khuếch trương hơn đã cưới người vợ hiện tại, xem như đám hỏi thương nghiệp.

Nhưng ông ta chưa từng làm chuyện trái pháp luật phạm tội!

Ngược lại, vì mở rộng sức ảnh hưởng của công ty mà Du Bán Sơn và vợ rất tích cực làm từ thiện.

Đây cũng là nguyên nhân Cố Khanh bị vợ chồng Du Bán Sơn lấy thế đè người nhưng không sử dụng huyền thuật rời đi.

Giờ bỗng nghe nói cha mình từng giết người, dường như giết mẹ ruột của mình, Du Bán Sơn tỏ vẻ hết sức hoang mang.

“Đồ nữ quỷ kia, đừng hòng mê hoặc con trai của ta! Ta không sợ ngươi!" Du Tu Văn đứng che ở đằng trước Du Bán Sơn, dường như không muốn cho con trai và nữ quỷ mặt đối mặt.

Nhưng hành vi như vậy nhìn sao cũng giống như càng bôi càng đen.

Du Bán Sơn nhìn cha đứng trước mặt mình, trầm mặc không nói chuyện.

"Hừ!"

Nữ quỷ hừ lạnh một tiếng:

“Du Tu Văn, ngươi nghĩ ta đã xuất hiện ở đây thì những lời nói dối của ngươi còn có ý nghĩa sao?!"

Không cho Du Tu Văn nói chuyện, nữ quỷ bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Tên của cô ấy là Phan Lệ Hoa.

Chương 204: Vô Đề

Cô ấy là vợ của Du Tu Võ, em trai của Du Tu Văn. Năm xưa cô ấy là thanh niên trí thức xuống nông thôn, cùng thợ săn giỏi nhất thôn Du Tu Võ yêu nhau rồi kết hôn.

Lúc hai người kết hôn thì Du Tu Văn đã có vợ vài năm nhưng mãi không có mụn con.

Ngày tháng sau khi kết hôn đối với Phan Lệ Hoa là ngọt ngào, hai vợ chồng cùng nhau tưởng tượng tương lai, tràn ngập hy vọng.

Nhưng ngày tháng hạnh phúc luôn ngắn ngủi.

Trong một lần Du Tu Võ và người cùng thôn lên núi săn thú đã gặp cọp, người thì chết, người thì bị thương, Du Tu Võ qua đời.

Phan Lệ Hoa thành quả phụ.

Thời đại đó, trước cửa quả phụ có nhiều thị phi, cô ấy là phụ nữ, chết chồng, không có con, cuộc sống rất vất vả. Phan Lệ Hoa muốn về thành phố, nhưng thuở ấy thanh niên trí thức muốn về thành phố là rất khó khăn, cô ấy chỉ có thể sống được ngày nào hay ngày ấy.

Những ngày tháng đó, vợ chồng Du Tu Văn giúp đỡ cô ấy nhiều việc.

Nhưng Phan Lệ Hoa không ngờ vợ chồng Du Tu Văn chăm sóc cô ấy sau khi Du Tu Võ qua đời không phải vì cô là vợ của Du Tu Võ, mà là ôm ác ý cố ý đến gần.

Thì ra vợ của Du Tu Văn không thể sinh con, nên bọn họ nhằm

vào em dâu đã chết chồng. Bọn họ muốn mượn bụng sinh con, hơn nữa Phan Lệ Hoa là thanh niên trí thức, không có người quen trong thôn, nếu mất tích thì cứ bảo rằng cô ấy đã chạy trốn, có thể nói thần không biết quỷ không hay.

Đêm đó, vợ chồng Du Tu Văn tìm được cơ hội bắt trói Phan Lệ Hoa giấu trong hầm, đến hôm sau giả vờ anh trai và chị dâu đi tìm em dâu, nhưng em dâu chạy trốn rồi.

Bởi vì hai vợ chồng làm chứng cho nhau, mọi người cùng là xóm giềng nên không ai hoài nghi.

Một tháng sau, Du Tu Văn tuyên bố vợ của mình có bầu, nhưng vị trí thai nhi không ổn định, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Mọi người nhìn thấy là bụng của vợ Du Tu Văn dần to ra.

Trên thực tế bên trong nhét bông gòn.

Phan Lệ Hoa bị nhốt trong hầm nhận hết hành hạ, bụng thật sự to ra.

Cô ấy mang thai mười tháng sinh ra đứa con.

Là con trai, Du Tu Văn đặt tên là Du Bán Sơn.

Phan Lệ Hoa vẫn bị nhốt trong hầm, cô ấy không bỏ cuộc, luôn tìm kiếm cơ hội.

Mãi đến có một ngày, Du Tu Văn đi ra ngoài, vợ ông ta đưa cơm cho Phan Lệ Hoa. Bởi vì đứa nhỏ ở bên ngoài chợt khóc toáng lên, vợ Du Tu Văn vội đi xem ‘con trai’ sơ sẩy bị Phan Lệ Hoa vùng lên đánh xỉu.

Sau đó Phan Lệ Hoa chạy ra, cô ấy muốn đi báo cảnh sát,

khiến cảnh sát bắt vợ chồng Du Tu Văn, nhưng tiếng khóc của Du Bán Sơn khiến cô ấy hơi do dự, dù sao đây là đứa nhỏ mình mang thai mười tháng đẻ ra.

Phút do dự đó khiến lúc Phan Lệ Hoa chạy trốn đụng phải Du Tu Văn trở về.

Có thể tưởng tượng kết quả.

Vì phòng ngừa Phan Lệ Hoa lại lần nữa chạy trốn, Du Tu Văn cùng vợ đã tỉnh lại giết chết Phan Lệ Hoa.

Hai người ném Phan Lệ Hoa vào mương người chết ngoài rìa thôn, lấp đất chôn, còn đặc biệt nhét cám vào miệng cô ấy, vì người già trong thôn từng nói nhét cám vào miệng người chết thì đối phương không thể đi âm phủ cáo trạng.

Nguyên nhân gọi là mương người chết bởi vì ở đây chôn nhiều người.

Bởi vậy có nhiều oan hồn lệ quỷ.

Phan Lệ Hoa thành một lệ quỷ mới, cô ấy quá yếu, dựa vào thù hận mãnh liệt từng chút một bò ra từ mương người chết.

Cô ấy muốn đi báo thù.

Lúc đó đã qua vài năm kể từ khi cô ấy bị giết.

Phan Lệ Hoa dùng âm khí chậm rãi ảnh hưởng vợ chồng Du Tu Văn, hai người nhanh chóng bị bệnh, trở nên càng lúc càng yếu ớt.

Vợ của Du Tu Văn trước tiên không chịu nổi đã qua đời.

Nhưng Du Tu Văn rất tốt số, lúc sắp chết gặp được một hòa thượng, ông ta cúng toàn bộ gia tài nhờ hòa thượng thu Phan Lệ

Hoa.

Hòa thượng kia mê tiền, chẳng cần nguyên do nhân quả gì, đồng ý với Du Tu Văn.

Chương 205: Vô Đề

Hòa thượng không thể độ hóa Phan Lệ Hoa tràn đầy lệ khí đã hại chết một người nên phong ấn cô ấy vào một thẻ gỗ, sau đó đưa cho Du Tu Văn, nói phải để người chung dòng máu với Phan Lệ Hoa mang theo, chậm rãi xóa bỏ lệ khí của cô ấy, sau khi lệ khí bị loại bỏ thì cô ấy sẽ đầu thai chuyển thế.

Du Bán Sơn đã đeo thẻ gỗ mười mấy năm, sau khi có con trai thì đeo trên người con trai hơn hai mươi năm.

Phỏng chừng hòa thượng đó cũng không ngờ lệ khí của Phan Lệ Hoa chưa bị loại bỏ.

Thời gian một tấm bùa Linh Nhãn sắp hết, cảnh tượng trước mắt hơi mơ hồ, Du Bán Sơn nhanh chóng lại dán một tấm lên người.

Sắc mặt của ông ta cực kỳ khó coi, ông ta chưa từng nghĩ thân thế của mình sẽ tồi tệ như vậy.

Du Bán Sơn không muốn tin tưởng, nhưng đường nét của nữ quỷ khiến ông ta cảm thấy quen mắt, nhìn bộ dạng lo lắng của Du Tu Văn càng khiến lòng ông ta lạnh lẽo.

Mặt Du Bán Sơn không cảm xúc nhìn Du Tu Văn:

“Lời bà ấy nói đều là thật sao?"

Môi Du Tu Văn mấp máy, giữ im lặng.

Du Bán Sơn đã hiểu, ông ta không nhìn Du Tu Văn nữa, quay sang nhìn về phía Phan Lệ Hoa:

“Cho nên, ngài muốn làm cái gì?"

Phan Lệ Hoa không muốn mạng của Du Tu Văn, cười tiêu sái nói:

“Ta muốn cho các ngươi đều biết Du Tu Văn rốt cuộc là loại người gì! Hơn nữa ta chịu khổ nhiều năm như vậy, để Du Tu Văn chết đơn giản thì quá hời cho hắn!”

Phan Lệ Hoa vận dụng một luồng âm sát khí đánh vào trong thân thể của Du Tu Văn, ông cụ lập tức mềm nhũn ngã xuống, tứ chi không thể nhúc nhích, miệng méo không nói nên lời, chảy nước dãi.

"Đều nói tai họa sống ngàn năm, hy vọng ngươi giữ bộ dạng này sống lâu trăm tuổi!"

Phan Lệ Hoa nói xong đánh tan lệ khí, đi đầu thai.

Phan Lệ Hoa không thể đối mặt con trai và cháu nội ruột, dù sao đó không phải là đứa con mà cô ấy mong đợi, nó là chứng minh cô ấy chịu nhục. Nhưng cô ấy sinh ra đứa nhỏ. Vì thế, sau khi quyết định số phận ngày tháng sau này của Du Tu Văn thì Phan Lệ Hoa lựa chọn rời đi.

Thanh niên nằm trên giường bệnh dường như mơ hồ nghe thấy toàn bộ câu chuyện, giọt lệ vương khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

Sau khi Phan Lệ Hoa biến mất, vợ chồng Du Bán Sơn đầu tiên là kêu người nâng ông cụ xụi lơ dưới đất vào một phòng bệnh khác để khám, Phùng Kinh cũng đi theo hỗ trợ.

Cố Khanh thì rơi vào trầm tư.

Trước khi Phan Lệ Hoa tan biến đã thì thầm một câu bên tai Cố Khanh, dường như chỉ mình cô nghe được, những người khác không nghe thấy.

"Cảm ơn ngươi giúp ta giải thoát khỏi trạng thái người câm, trước khi đi ta sẽ nói cho ngươi một bí mật. Trong phòng kế bên có một cơ duyên lớn, tuy rằng không biết cụ thể là cái gì, nhưng dù ở trong phòng này ta vẫn cảm thụ được sức ép cực mạnh và sức mạnh công đức. Ngươi có thể đi nhìn xem."

Phan Lệ Hoa nói xong liền biến mất.

Cố Khanh đi ra phòng bệnh, phòng kế bên cũng là phòng VIP, cửa phòng đóng kín, không biết ai ở bên trong.

Cố Khanh há to miệng.

Từ khe cửa bay ra các đốm sáng vàng lấp lánh rất đẹp.

Đây là kim quang công đức?!

Ôi trời!

Cố Khanh giật mình.

Phải có kim quang công đức thâm sâu cỡ nào mới khiến đốm sáng công đức bay tới cửa cách giường bệnh bốn, năm mét rồi chui ra khỏi khe cửa?

Chẳng lẽ bên trong là người tốt bụng mười kiếp sao? Nhưng công đức của người tốt bụng mười kiếp cũng không dày như thế! Lẽ nào là tiên nhân chuyển thế?!

Cố Khanh không dám đi điều tra tình huống trong phòng bệnh.

Cô là gà con trong huyền học, lỡ làm như vậy đắc tội nhân vật

lớn nào thì sao sống nổi?

Dù sao chuyện ở đây đã giải quyết xong, Cố Khanh xoay người định bước đi.

Khoảnh khắc Cố Khanh xoay người rời đi, trong phòng bệnh, một người đàn ông điển trai nhưng nét mặt tiều tụy chậm rãi mở mắt ra, mờ mịt chớp mí mắt, cảm giác vừa rồi đã bỏ lỡ cái gì.

"Con trai, con tỉnh rồi? Cảm giác thế nào? Mẹ lập tức đi gọi bác sĩ."

“Ài, con từ nhỏ đã sức khỏe không tốt, sao không biết chú ý hả? Xem đi, lại bị bệnh, làm mẹ của con lo chết mất.”

Giọng nói của cha mẹ thu hút sự chú ý của người đàn ông.

Chương 206: Vô Đề

Người đàn ông mỉm cười, không kiềm được lại ho khan hai tiếng:

“Cha mẹ, con không sao, chỉ bị trúng gió thôi.”

Cha mẹ mím môi, không nói chuyện.

Gia đình bọn họ biết sức khỏe của người đàn ông này yếu, hay bị bệnh, không có kỹ thuật chữa bệnh nào có thể chữa khỏi, cách duy nhất là điều dưỡng.

Mẹ đi kêu bác sĩ, cha gọt táo, người đàn ông thì nhớ lại cảm giác trong mơ vừa rồi, khoảnh khắc đó người này cảm thấy thứ luôn đè lên người mình trở nên nhẹ hơn nhiều, nhưng chốc lát sau mọi thứ trở lại như cũ.

Chuyện nhà họ Du đoạn sau do Du Bán Sơn kể cho Cố Khanh lúc đến trả tiền mua bùa.

Du Tu Văn hoàn toàn tê liệt, tứ chi không thể nhúc nhích, méo miệng không nói chuyện được, toàn thân chỉ có con mắt là có thể di chuyển.

Làm Du Tu Văn tê liệt là âm sát khí của Phan Lệ Hoa, cho nên bệnh viện kiểm tra không có bất cứ kết quả.

Du Bán Sơn đưa Du Tu Văn đến một trại an dưỡng, thuê người chăm sóc. Người trong trại an dưỡng sẽ phụ trách ăn uống vệ sinh cho Du Tu Văn, mãi đến khi ông cụ qua đời.

Du Bán Sơn đã biết toàn bộ sự tình, biết xuất thân của mình,

ông ta lựa chọn chôn chuyện này trong đáy lòng. Du Bán Sơn không thể đối mặt vụ này bị phanh phui thì người khác sẽ nhìn mình bằng ánh mắt thế nào.

Sau khi trải qua chuyện này Du Bán Sơn khó mà nhìn mặt Du Tu Văn. Tuy Du Tu Văn là cha ruột của ông ta, nhiều năm qua luôn yêu thương ông ta, nhưng hễ nhìn mặt của Du Tu Văn là Du Bán Sơn sẽ nghĩ đến ngày xưa ông cụ đối xử thế nào với mẹ ruột của ông ta.

Du Bán Sơn sẽ chuyển tiền cho trại an dưỡng đúng ngày, nhưng sẽ không đi thăm Du Tu Văn, bao gồm vợ và con trai của ông ta cũng sẽ không đến.

Du Bán Sơn cũng cử người đi mương người chết.

Dù sao thi cốt của mẹ ruột còn ở nơi đó, Du Bán Sơn muốn tìm về, ít nhất cho đối phương yên nghỉ dưới lòng đất.

Con trai của Du Bán Sơn là Du Thừa Nghiệp đã tỉnh lại ngay đêm đó, không còn bị nhức đầu, nhưng sau khi tỉnh lại thì ngồi thẫn thờ thật lâu, không nói chuyện.

Du Thừa Nghiệp sau khi tỉnh lại không hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao trước đó còn đau đầu mà giờ đã hết. Anh ta thẫn thờ cả buổi, trong lòng đã hiểu biết tất cả.

Lúc trước bởi vì đau đầu nên Du Thừa Nghiệp bị tiêm thuốc an thần, ngủ mê man.

Nhưng trên thực tế, vào lúc ấy Du Thừa Nghiệp ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, mọi chuyện phát sinh trong phòng bệnh ngay cả mẹ của anh ta cũng không biết, nhưng anh ta nghe rõ mồn một.

Thẻ gỗ khóa Phan Lệ Hoa lại bị vỡ lúc tai nạn xe cộ, Phan Lệ Hoa nhờ đó thoát khốn.

Sau khi thoát ra, Phan Lệ Hoa muốn tìm Du Tu Văn báo thù ngay. Nhưng qua nhiều năm, Du Tu Văn đã thành ông già, suốt ngày ru rú trong nhà không ra ngoài, còn thỉnh nhiều tượng Phật về nhà, thần giữ cửa bảo hộ, không biết có phải vì năm xưa suýt bị Phan Lệ Hoa hại chết làm ông ta trở nên nhát gan.

Phan Lệ Hoa bất đắc dĩ đành khống chế làm Du Thừa Nghiệp liên tục đau đầu, buộc Du Tu Văn đi ra.

Du Thừa Nghiệp ngẩn người một thời gian dài thì trở lại như bình thường, nhưng không hỏi câu nào về ông nội.

Cố Khanh không hứng thú với chuyện của nhà họ Du, nhưng Du Bán Sơn đã nhắc tới vừa lúc làm cô nhớ tới kim quang công đức trong phòng bệnh bên cạnh.

Cố Khanh dào dạt hứng thú hỏi:

“Ông có biết người trong phòng bệnh kế phòng của con trai ông là ai không?”

Du Bán Sơn nghe câu hỏi thì ngây ra, sau đó nhớ lại:

“Tôi không đặc biệt chú ý, nhưng có thể ở phòng VIP cơ bản đều là giàu hoặc có quyền.”

“A!” Du Bán Sơn vỗ tay một cái: “Đại sư, tôi nhớ ra rồi, người ra vào phòng bệnh hình như là vợ chồng Khương Diễn. Hai vợ chồng từ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến hiện tại thành quyền quý mới nổi trong giới kinh doanh thủ đô, thật là không thể coi thường. Phỏng chừng người trong phòng bệnh là người thân của họ.”

Khương Diễn.

Cố Khanh mặc niệm, ghi nhớ cái tên này, cô gật đầu với Du Bán Sơn, ra hiệu ông ta đi được rồi.

Đã kể xong đoạn sau câu chuyện, cũng đưa tiền rồi, tự nhiên nên đi.

Chương 207: Vô Đề

Lúc Du Bán Sơn đi mang theo khuôn mặt cười khổ, đắc tội đại sư mà còn muốn nịnh nọt đúng là khó khăn.

Chuyện ở thủ đô đã giải quyết xong.

Đoàn người Lệ Hoan đã quay về thành phố S trước.

Cố Khanh ở cùng cha và anh thêm vài ngày thì nói chuyện mình tính về thành phố S.

Đại học sắp khai giảng, cô còn quay về đi học nữa.

“Không thể chuyển trường lên thủ đô sao? Cha khó khăn lắm mới tìm con về, giờ phải chia xa”

Tạ Vọng Sóc cau mày, khi thấy Cố Khanh quyết ý rời đi thì giả vờ tội nghiệp, ra vẻ cha già đau lòng.

Tạ Giác không ngăn cản, còn khuyên bảo:

“Tuy anh ở Bộ Đặc Dị nhưng dù gì cũng là nhân viên công vụ quốc gia, có thể giúp em chuyển đại học.”

Cố Khanh: " "

Cố Khanh cũng không muốn như thế, mặc dù cô rất vui tìm được cha và anh, nhưng bạn bè của cô đều ở thành phố S, còn mẹ Viên trong cô nhi viện nữa. Dù có cha và anh ở đây, nhưng thủ đô vẫn là thành phố xa lạ khiến cô sợ.

Cố Khanh dỗ ngọt mãi mới thuyết phục Tạ Vọng Sóc và Tạ

Giác thả cô về thành phố S đi học tiếp.

Nhưng cô cũng đồng ý một loạt điều kiện, thí dụ như mỗi ngày gọi điện một lần, tới kỳ nghỉ cố gắng về nhà.

Cố Khanh dở khóc dở cười, nhưng lòng ấm áp, cha và anh đều nhét một tấm thẻ ngân hàng cho cô, lại đi thương xá mua một đống đồ, cha con Tạ Giác mới lưu luyến đưa cô đến sân bay.

Về thẻ ngân hàng còn suýt chút dẫn phát mâu thuẫn gia đình.

Từ góc độ của Cố Khanh thì cô không cần thẻ atm của họ, dù sao cô đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, hiện tại cô không thiếu tiền. Nhưng Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác đều cho rằng Cố Khanh sống khổ cực nhiều năm, phải bù đắp lại tất cả cho cô.

Sau đó hai cha con chia nhau đưa cô thẻ atm, còn lườm người kia.

“Cha nuôi con gái của mình, con xen vào làm gì?”

Tạ Vọng Sóc có con gái càng phát hiện đứa con trai này không ra hồn, lạnh nhạt với người khác, còn giành con gái với ông!

Tạ Giác không dao động:

“Cha cho là của cha, con cho là của con.”

Cố Khanh tỏ vẻ:

“Nhưng bây giờ con không còn thiếu tiền!”

Tạ Giác suy nghĩ một hồi, thu về thẻ ngân hàng, lại lấy ra một tấm thẻ mới, anh ấy từng đưa cho Cố Khanh trong hội đấu giá, tấm thẻ cho cô thích mua gì tùy ý.

“Cầm thẻ này có thể lĩnh linh thạch, linh thạch có thể dùng để mua đồ, cũng có thể dùng để bày trận." Tạ Giác đưa thẻ qua: “Tùy tiện dùng."

Tạ Vọng Sóc nghiến răng, lại bị giành trước một bước!

Linh thạch trong thẻ của ông cũng không ít hơn con trai!

Tạ Vọng Sóc nhét thẻ của mình vào tay Cố Khanh:

“Anh con đưa thẻ cho con, lúc nào nó cần dùng sẽ bất tiện, xài thẻ của cha đi, lâu rồi cha không sử dụng huyền thuật, giữ thẻ này cũng vô ích."

Tạ Vọng Sóc nói xong còn cố ý đẩy thẻ của Tạ Giác trở lại.

Cha con ngầm ‘tranh giành tình nhân’ khiến Cố Khanh nhìn mà buồn cười.

Cuối cùng cô lấy thẻ của Tạ Vọng Sóc, ngồi trên máy bay về thành phố S.

Sau khi về thành phố S, Cố Khanh quay về cô nhi viện một chuyến.

Mẹ Viên trong khoảng thời gian này luôn lo lắng cho Cố Khanh, người từng đến hỏi về cô rốt cuộc là ai? Có mục đích gì?

Những nghi vấn này luôn làm mẹ Viên băn khoăn.

Hiện tại, Cố Khanh trở về khiến bà thở phào một hơi: “Khanh Khanh, dạo này con khỏe không? Có người kỳ lạ nào đến tìm con không?”

Cố Khanh hiểu nỗi lo của mẹ Viên, cô không nói chuyện nhà họ Hoắc, dù sao gia đình đó đã tiêu đời, giờ đề cập chỉ làm mẹ

Viên lo lắng. Cố Khanh chỉ nói lần này đi thủ đô tìm được cha và anh ruột.

Mẹ Viên quả nhiên hiểu lầm:

“Nói vậy là người kia rất có thể là cha ruột của con cử đến tìm con? Vậy lúc ấy mẹ không nói ngược lại làm cản trở bọn họ tìm được con.”

Cố Khanh lắc đầu, không giải thích nhiều:

“Có thể tìm được cha và anh là con đã rất vui vẻ."

Lần này về cô nhi viện vẫn là bao lớn bao nhỏ, Cố Khanh chơi với bọn nhỏ mấy ngày, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Thật ra Cố Khanh có đôi mắt đặc biệt, đi vào huyền học là kỳ ngộ, nhưng thông qua quỷ hồn hiểu rõ một số chuyện cũng mang đến năng lực mặt trái ảnh hưởng tâm trạng của cô.

Chương 208: Vô Đề

May mắn có bọn nhỏ, khuôn mặt cười ngây thơ của bọn họ có tác dụng chữa lành, khiến thể xác và tinh thần mệt mỏi của Cố Khanh lại lần nữa tràn ngập sức mạnh.

Qua thêm vài ngày là đến ngày khai giảng.

Cố Khanh mang theo bao lớn bao nhỏ trở lại trường học, mới vào phòng ngủ đã thấy mọi người đều trở về.

Cố Khanh kéo hành lý vài phòng, không phát hiện ba người trong phòng đều không nói chuyện, đều hơi giật mình nhìn cô.

Mãi khi Cố Khanh buông xuống hành lý, nhìn về hướng ba người đang sững sờ:

“Mấy cậu làm sao thế?”

"A a a! Trời ạ trời ạ trời ạ!"

Ba người xúm lại, người sờ mặt, người nhéo tay.

Hách Viện Viện ném ra một câu:

“Khanh Khanh, cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ hả???”

“Vớ vẩn!” Trần Nhất Khả vỗ Hách Viện Viện một cái, lại vuốt tay Cố Khanh: “Thẩm mỹ sao mà tiện thể sửa luôn bàn tay đẹp như vậy chứ!”

Cố Khanh ngơ ngác nhìn ba người bạn ‘sàm sỡ’ mình.

“Rồi tóm lại là mấy người đang làm gì?”

Cố Khanh bị đẩy tới bồn lavabo, Hách Viện Viện chỉ hướng người trong gương:

“Cậu không phát hiện cái gì sao?"

Cố Khanh nhìn, ảnh phản chiếu trong gương vô cùng bình thường, vì thế cô lắc đầu: “Không phát hiện cái gì."

Thẩm Thần gật gù xác định:

“Khanh Khanh, cậu trở nên xinh đẹp hơn nhiều!”

Trần Nhất Khả đã nhanh chóng lục ra ảnh chụp của Cố Khanh hồi huấn luyện quân sự năm nhất, đưa qua cho cô xem:

“Tự cậu so sánh liền biết.”

Cố Khanh nhìn di động, đó là hình chụp của cô hồi năm nhất, lại ngắm mình trong gương mới phát hiện đúng là mình thay đổi nhiều.

Mặt trắng trẻo mịn màng hơn nhiều, như trứng gà lột vỏ. Có câu da trắng che mọi cái xấu, trắng lên làm cô đẹp hơn nhiều.

Ngũ quan vẫn là của cô, nhưng có thay đổi nhỏ, càng tinh xảo hơn, phối hợp khuôn mặt đặc biệt thích hợp.

Cố Khanh ấp úng nói:

“Chắc tại mỗi ngày tôi luyện công ha?”

Trừ mỗi buổi sáng kiên trì luyện tập thuật luyện thể cơ sở tăng lên linh khí, Cố Khanh không nghĩ ra nguyên nhân khác.

Ba cô gái đều nghe được, hỏi thăm Cố Khanh, được cho biết công pháp đó không cần giữ bí mật thì đều tỏ vẻ sáng sớm mai nhất định đi theo Cố Khanh chăm chỉ học công pháp của cô.

Ai có thể bỏ qua phương pháp khiến mình biến đẹp?

Sự thay đổi bề ngoài của Cố Khanh không phải đột nhiên, mà là dần biến đổi.

Từ sau khi bắt đầu tu luyện, mỗi buổi sáng sớm Cố Khanh luyện tập thuật luyện thể cơ sở một lần, à, bây giờ chỉ còn ba trong số bảy mươi hai động tác cơ sở là cô sẽ hoàn thành trọn vẹn, có thể tập ba mươi sáu động tác cấp bậc cao hơn.

Từng ngày qua đi, Cố Khanh cũng dần đổi khác.

Lúc trước do gặp nhau mỗi ngày nên mấy người bạn cùng phòng đều không phát hiện. Cố Khanh cũng vậy, mỗi ngày đều soi gương nên không cảm thấy chính mình có thay đổi gì.

Nhưng qua một kỳ nghỉ đông không gặp mặt, Cố Khanh trở lại trường học, nhóm người Hách Viện Viện vẫn giữ ấn tượng bộ dạng của cô trước kỳ nghỉ, so sánh với cô bây giờ đương nhiên làm họ giật mình.

Từ khuôn mặt đến khí chất của Cố Khanh đều thay đổi, làm các cô gái suýt không nhận ra.

Hơn nữa Cố Khanh cầm bao lớn bao nhỏ đều là quần áo, giày, các loại sinh hoạt đồ dùng càng đối lập rõ ràng so với trước kia không có tiền, mỗi lần về trường học chỉ mang vài bộ quần áo.

Hơn nữa nhìn bộ đồ Cố Khanh mặc trên người liền biết là loại có nhãn hiệu cao cấp.

Cố Khanh che giấu sự thay đổi này, cười tủm tỉm nói cho các

bạn biết cô đã tìm được người nhà.

Những người bạn càng giật mình, chỉ đi thủ đô một chuyến đã tìm được người nhà?! Việc này rất giống tình tiết trong phim truyền hình!

“Nói vậy là cậu đi thủ đô trực tiếp thành cô chủ trong gia tộc lớn rồi?” Mắt Hách Viện Viện sáng rực hỏi: “Gia tộc lớn trông như thế nào?”

Cố Khanh bất đắc dĩ nhìn đối phương lại chuyển đề tài sang hóng hớt, lắc đầu nói:

“Tôi cũng không biết, trong nhà chỉ thấy cha và anh trai.”

“Ồ.” Ba người gật gù, tìm về đứa trẻ bị mất hai mươi năm vậy mà không ai đến thăm, xem ra trong này có nhiều vấn đề.

Trần Nhất Khả cảm thấy thật khó tin, hoảng hốt nói:

“Sao tôi cảm giác như đang nghe và xem tiểu thuyết? Quả nhiên nguồn gốc của nghệ thuật đến từ cuộc sống.”

Thẩm Thần là người bình tĩnh nhất, thật lòng mừng cho Cố Khanh tìm được người thân:

“Chúc mừng nhé, Khanh Khanh.”

Chương 209: Vô Đề

Cố Khanh vui vẻ cười với Thẩm Thần, sau đó lục trong hành lý tìm ra quà chuyên môn mua cho ba người, tặng cho bọn họ.

Sáng sớm hôm sau.

Cố Khanh đã quen hình thành đồng hồ sinh học, cô xuống giường, chuẩn bị rửa mặt súc miệng.

Ba tiếng chuông báo thức vang lên cùng lúc từ giường của ba người bạn cùng phòng, còn là ba loại tiếng chuông khác nhau hòa cùng.

Ngay sau đó, Hách Viện Viện ngồi dậy trước, dụi mắt, khó khăn bò lên. Thẩm Thần là người thức thứ hai, lặng lẽ nhưng động tác nhanh nhất. Trần Nhất Khả thì bởi vì tối hôm qua nửa đêm vọc điện thoại nên còn vùi mình trong chăn, mấy người Cố Khanh thay phiên kêu cô ấy mới gọi dậy được.

Bốn người cùng Cố Khanh đi sân thể dục mà cô thường dùng để tập thuật luyện thể cơ sở.

Cố Khanh rất thả lỏng, tìm một khối đất trống, ra hiệu nhóm người Hách Viện Viện làm theo mình, bắt đầu tập luyện. Suy xét đến nhóm người Hách Viện Viện là người mới học, Cố Khanh còn cố ý thả chậm tốc độ.

Ba người hôm qua còn vỗ ngực nói mình rất mềm dẻo thấy thế cũng nhanh chóng học theo.

Trên sân thể dục này trừ học sinh dậy sớm tập thể dục, gần đó có giáo viên về hưu, giáo sư ở trong ký túc xá giáo viên cũng

thường hẹn nhau buổi sáng lại đây tập thể dục, hoạt động thông thường là đánh Thái Cực.

Học kỳ trước Cố Khanh ngày ngày sáng sớm đến đây rèn luyện, đã quen thuộc với những giáo viên này.

Người nhà của các giáo viên đều biết có một cô gái mỗi buổi sáng đến đây tập 'yoga', suốt một học kỳ không nghỉ ngày nào.

Sáng hôm nay bọn họ đến đây, nhìn khu vực Cố Khanh thường luyện tập.

Ôi chà, không chỉ mình Cố Khanh đến, còn thêm ba cô gái.

Cứ như vậy một lúc sau, Cố Khanh đã luyện tập đến động tác thứ mười.

Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả tập theo Cố Khanh, đến động tác thứ tám thì hơi lệch, kiên trì tới động tác thứ mười thì làm không nổi nữa, hai người dừng lại.

"Ui da, tôi chịu không nổi, không cong chân nổi đâu!" Hách Viện Viện xoa bóp đùi mình, cảm thấy chân sắp rút gân.

Trần Nhất Khả cũng mệt thở hồng hộc:

"Mỗi ngày Khanh Khanh đều tập như vậy sao? Tôi mới tập một chút đã toát mồ hôi rồi."

Mức độ mềm dẻo của Thẩm Thần tốt hơn hai cô bạn, kiên trì một lúc đến động tác thứ mười lăm mới dừng lại.

Về thuật luyện thể cơ sở của Cố Khanh, mặc dù nhóm người Hách Viện Viện không thể đưa linh khí vào người giống như cô, nhưng nếu tập luyện quanh năm, thân thể cũng sẽ bởi vì tiếp xúc linh khí lâu dài trở nên càng thêm khỏe mạnh, xinh đẹp.

Ba người dừng lại, Cố Khanh thì vẫn chìm đắm trong tu luyện, nhưng như vậy thì ba người có vẻ rảnh rỗi.

Hách Viện Viện cười gian, cô ấy đã chuẩn bị từ lâu!

Cô ấy lục lọi trong túi xách đặt bên cạnh, cuối cùng lấy ra một túi thức ăn cho mèo loại cao cấp?

Hách Viện Viện chỉ hướng rừng tre gần sân thể dục:

"Chúng ta đi bên kia không? Nghe nói có nhiều mèo ở lại trong rừng tre này, chúng ta tiện thể vuốt mèo luôn!"

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần mắt sáng rực, vui vẻ liên tục gật đầu. Bốn người trong phòng ngủ của Cố Khanh đều thích động vật nhỏ, đặc biệt là loại có nhiều lông.

Vừa vào rừng tre liền thấy hai con mèo mướp, chúng nó vừa kêu meo meo vừa đi dạo trong rừng.

Trong rừng đặt mấy cái máy inox, hiển nhiên là có người cố ý đặt ở đây cho mèo ăn.

Phát hiện ba người Hách Viện Viện, hai con mèo mướp ngây ra, sau đó chẳng chút sợ hãi, cất bước mèo ưu nhã đi tới, dụi vào chân ba người.

Hai con mèo ngồi trước mặt ba người, kêu meo meo.

Quàng thượng vạn tuế!

Ba người Hách Viện Viện bị dụ dỗ đổ thức ăn cho mèo vào khay đặt dưới đất.

Hai con mèo mướp hít hà, xác nhận trong khay là thức ăn,

chúng nó không nhào lên ăn mà kêu hai tiếng hướng phía sau.

Sau đó từ bốn phương tám hướng có khoảng mười mấy bé mèo con chạy ra.

Thức ăn trong khay chắc chắn không đủ, Hách Viện Viện vừa đổ tiếp thức ăn đang cầm trên tay vừa lấy từ trong túi xách ra một bao thức ăn cho Thẩm Thần, để cô ấy cũng đổ thức ăn ra.

Chốc lát sau, tất cả con mèo không kêu nữa, vùi đầu ăn.

Ba người Hách Viện Viện dừng lại động tác, quan sát kỹ mười mấy con mèo ở trong rừng tre.

Chương 210: Vô Đề

Tuy rằng là mèo hoang, nhưng đàn mèo này rất đẹp, dù sống bụi đời thì da lông vẫn thẳng thớm sáng bóng.

Thật ra đa số mèo hoang ở đây từng là mèo nhà.

Văn bản của trường quy định rõ không được phép nuôi thú cưng, nhưng vẫn có nhiều người lén nuôi chó mèo trong phòng ngủ.

Luôn sẽ có một số người lúc nuôi thì cưng chiều, đến khi cảm thấy thú cưng phiền phức, họ sẽ không tìm chủ mới mà tùy tiện vứt bỏ.

Dần dà mấy con mèo tụ tập lại với nhau, ở lại trong rừng tre của trường.

Có nhiều người thích mèo nhưng không muốn nuôi sẽ bỏ chút thời gian vào rừng cho thức ăn.

Kinh nghiệm bị chủ nhân vứt bỏ không ảnh hưởng tâm trạng của đám mèo, chúng nó vẫn thân thiết với con người, ăn no sẽ lại gần dụi vào người nhóm Hách Viện Viện, sau đó tìm một góc có thể phơi nắng, nằm sấp xuống chuẩn bị ngủ.

Hách Viện Viện đột nhiên nhỏ giọng nói:

“Nhìn kìa! Con mèo kia đẹp quá!”

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần nhìn theo hướng Hách Viện Viện chỉ, quả nhiên là một con mèo đẹp.

Đây là một con mèo Ba Tư thuần chủng, toàn thân lông trắng, đôi mắt màu xanh lam giống như đá mắt mèo cao cấp nhất, đặc biệt hấp dẫn người.

Tư thái của con mèo này đẹp nhất trong đàn mèo. Con mèo xinh đẹp sau khi ăn uống no đủ cố ý tìm một tảng đá bằng phẳng, nằm nghiêng ở nơi đó, trông không giống con mèo xinh đẹp mà càng như tiên nữ.

“Là nó đó, con mèo đó! Mèo Ba Tư thuần chủng, rất đẹp, nó nổi tiếng trên diễn đàn của trường lắm ấy! Bọn họ nói nó là con mèo xinh đẹp số một đại học S chúng ta. Mà lông của nó vẫn luôn trắng như thế sao? Làm cách nào giữ lông đẹp được hay vậy?” Hách Viện Viện hưng phấn cầm di động chụp hình con mèo xinh đẹp.

Hiển nhiên con mèo xinh đẹp cũng phát hiện ra ba loài người nhóm Hách Viện Viện xuất hiện trong địa bàn của mình, nó thản nhiên liếc qua bọn họ rồi lười biếng ngáp một cái, tiếp tục ngủ ngon lành.

Thẩm Thần hỏi:

“Bé mèo xinh đẹp như vậy sao có người nỡ bỏ nó chứ? Mà cũng không ai muốn nuôi nó sao?”

“Sao biết là không có? Trên diễn đàn nói vô số người muốn nuôi mấy bé mèo này.” Hách Viện Viện buông xuống di động, trợn trắng mắt: “Nhưng các bé mèo đều không muốn đi, cho dù tạm thời bị người dùng thức ăn dụ đi thì mấy hôm sau sẽ tự chạy về. Trong trường chúng ta chỉ có một, hai người thành công nhận nuôi mèo ở đây.”

“Đặc biệt là con mèo xinh đẹp nhất kia, bình thường cho nó đồ ăn thì nó ăn, nhưng muốn dụ nó đi theo mình thì còn lâu, chảnh

mèo lắm.”

Trong lúc ba người Hách Viện Viện ở trong rừng tre hút mèo thì Cố Khanh hoàn thành bài tu luyện hôm nay.

Cô dừng lại, nhìn xung quanh mới phát hiện nhóm người Hách Viện Viện đã sớm ngừng, đang chơi trong rừng tre ở gần đó.

“Cô bé, một kỳ nghỉ đông không gặp, trông càng lúc càng xinh đẹp.”

Nói chuyện là giáo sư Tần, chải tóc ra sau đầu, khí chất nho nhã, là giáo sư nghiên cứu lịch sử cổ đại Trung Quốc.

“Đúng rồi, thảo nào nhìn thoáng qua suýt không nhận ra.”

Nói chuyện là một bà cụ có nụ cười hiền lành, đừng thấy bà cụ có vẻ hiền hòa dễ thân, năm xưa bà dạy kinh tế học có thể nói là khoa khó đậu nhất trường.

Cố Khanh cười híp mắt chào từng giáo sư, nói:

“Con đã sớm kêu mọi người tập chung với con mà không chịu, mọi người thấy không, con tập cái này hữu dụng hơn Thái Cực của mọi người.”

Bà cụ giáo sư Phùng vội xua tay với Cố Khanh:

“Ôi, cái đó không được đâu! Chúng tôi đã già rồi, nhìn những động tác của con đã thấy đau nhức khắp mình, để chúng tôi tập Thái Cực đi."

Bộ dạng vội vàng từ chối đó khiến người khác cười phá lên.

Giáo sư Phùng thẹn quá thành giận:

“Sao hả? Các người không đồng ý lời của tôi? Vậy các người đi tập đi.”

Nghe lời này mọi người lại cười, rối rít xua tay:

“Giáo sư nói đúng, đều đúng!”

Đang cười đùa chợt nghe tiếng động cơ máy ầm ầm từ xa truyền đến, chỉ nghe mười mấy giây đã khiến người có cảm giác bức bối.

Nhóm giáo sư Phùng ngừng cười, nhíu mày nói:

“Lại tới nữa!”

Cố Khanh mới về lại trường ngày hôm qua, chưa biết là tình huống gì, vội hỏi:

“Có chuyện gì vậy ạ? Chỗ nào cần trang hoàng sao?”

Giáo sư Tần nâng gọng kính:

“Là chuyện xảy ra ở hồ Gương, lãnh đạo của trường sau khi thảo luận đòi lấp hồ Gương, xây một tòa gác chuông."

Chương 211: Vô Đề

“Chuyện này được quyết định lúc nghỉ đông, không ngờ từ lúc ấy mỗi ngày từ sáng sớm đến chạng vạng liên tục có tiếng động cơ ầm ầm, công nhân viên chức già ở khu này như chúng tôi đều không chịu nổi.”

“Đúng rồi, như Tiểu Dương kế bên nhà chúng tôi đã không chịu nổi, tìm tạm một chỗ dọn ra ngoài.”

“Hơn nữa bọn họ xây dựng quá chậm, bây giờ khai giảng vẫn còn làm, như vậy chẳng phải là sẽ ảnh hưởng các học sinh học tập sao?”

Cố Khanh híp mắt lại, cô nhìn hướng hồ Gương, khí tràng ở nơi đó hơi không ổn.

“Khanh Khanh!”

Mấy người Hách Viện Viện ở gần đó phát hiện Cố Khanh đã luyện xong thì huơ mạnh cánh tay kêu cô đi qua.

Cố Khanh tạm thời buông xuống ý định điều tra hồ Gương, chào từ biệt nhóm giáo sư Phùng, đi hướng rừng tre.

Cố Khanh đi tới chỗ họ, ba người Hách Viện Viện chợt nhớ ra sáng sớm đến đây để làm cái gì thì cảm thấy hơi lúng túng.

Lúc trước họ còn vỗ ngực bảo đảm thân thể của mình rất dẻo, nào ngờ mới tập vài động tác đã không chịu nổi, còn chạy đi cho mèo ăn.

“Khanh Khanh, chúng tôi chỉ làm vài động tác, sẽ có ích chứ?”

Hách Viện Viện đã nhìn thấy Cố Khanh tập một lần, đã hiểu độ khó trong đó, khó hơn yoga nhiều.

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Lúc tôi mới tập còn không bằng các cậu, còn hiệu quả thì trước khi đến các cậu đã chụp hình rồi mà, kiên trì qua một tuần chúng ta sẽ biết kết quả.”

Hách Viện Viện, Trần Nhất Khả, Thẩm Thần đều gật đầu.

Một tuần thì bọn họ còn ráng được. Vì trở nên càng xinh đẹp, bọn họ có thể kiên trì! Siết tay!

Cố Khanh nhìn ánh mắt kiên định của ba người bạn tốt, cười thầm trong bụng.

Khi Cố Khanh dẫn ba người cùng rèn luyện thì linh khí xung quanh chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến bọn họ. Phỏng chừng đợi một tuần sau thấy hiệu quả, không cần Cố Khanh nói, ba người cũng cố gắng tập tiếp.

Cố Khanh chú ý đến bầy mèo con chơi đùa ở trước mắt.

“Thì ra nơi này còn có mèo, tôi không đi dạo bên này nên không biết.” Cố Khanh ngồi xổm xuống, nhìn mấy chú mèo con ở xung quanh.

Hách Viện Viện đắc ý nói:

“Hôm qua tôi ở trên mạng phát hiện bài post nói trong rừng tre có mèo, còn chuyên môn mang theo thức ăn cho mèo đến!”

Hách Viện Viện nói xong cố ý lục tìm trong bao còn sót lại, lấy ra ít thức ăn cho mèo đưa hướng Cố Khanh.

“Này Khanh Khanh, còn lại một ít, cậu cũng cho chúng ăn thử?”

Trước đó đã nói bốn người trong phòng ngủ của Cố Khanh đều thích lông xù, đương nhiên cô sẽ không từ chối đề nghị này.

Nhận lấy thức ăn cho mèo mà Hách Viện Viện đưa qua, Cố Khanh chậm rãi đến gần một con mèo mướp cách cô gần nhất, cô còn kêu meo meo hấp dẫn sự chú ý của mèo con.

Tiếc rằng duyên động vật của Cố Khanh bình thường.

Mèo mướp vốn lười biếng nằm phơi nắng, phát hiện ra Cố Khanh tới gần, đầu tiên là tai dựng đứng lên, xoay người đứng dậy, cảnh giác nhìn cô.

Cảm giác mèo con chuẩn bị tùy thời chạy trốn.

Cố Khanh: " "

Cố Khanh không chết tâm vươn tay đưa qua thức ăn cho mèo, muốn thử thêm lần nữa, nào ngờ mèo mướp lùi hai bước.

Quàng thường đã ăn no, thức ăn không còn sức quyến rũ.

“Phụt!”

Nhóm Hách Viện Viện không nhịn được bật cười.

Cố Khanh phồng má chu môi, đàn mèo này không nể tình gì hết!

Cố Khanh đảo tròng mắt nghĩ ra một biện pháp, nói:

“Tôi thử thêm lần nữa.”

Lần này không cần thức ăn cho mèo, Cố Khanh bỏ thức ăn trên tay vào khay, phủi tay, sau đó ngồi xổm xuống, mục tiêu của cô là mèo con trên lưng lông xám, bụng màu trắng. Mèo con đang hoạt bát bắt lấy lá tre ở dưới đất.

Cố Khanh vừa kêu meo meo gọi mèo con qua vừa tỏa ra một chút linh khí.

Bình thường Cố Khanh giữ linh khí ở đan điền, người tu luyện bình thường đều biết cách làm này.

Dùng linh khí để chơi với mèo, đây là lần đầu Cố Khanh làm điều này.

Quả nhiên.

Lần này có hiệu quả!

Chỉ thấy mèo xám đầu tiên là lộ vẻ mờ mịt, tiếp đó không tự chủ được tới gần Cố Khanh.

“Méo mèo meo~” Hơi thở thật thân thiết, rất thoải mái, nhưng nó không quen thú hai chân này.

Mèo xám đi đến trước mặt Cố Khanh, đáng yêu nghiêng đầu.

“Á! Cưng quá cưng quá, cuteo chết mất!” Mấy người Hách Viện Viện sợ dọa chạy mèo con nên nói giọng nhỏ xíu.

Cố Khanh vươn tay hướng mèo xám.

Chương 212: Vô Đề

Mèo xám do dự một chút, cuối cùng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của linh khí, vùi vào tay của Cố Khanh.

“Meo meo~” Muốn vuốt.

Cố Khanh vui vẻ, nhanh chóng vuốt lông mèo con chủ động đến gần.

Đầu ngón tay của Cố Khanh mang theo một chút linh khí, khi vuốt lông như vậy giống như đang xoa bóp, khiến mèo xám thoải mái kêu liên hồi.

Mắt thấy Cố Khanh rốt cuộc thành công sờ mèo con, còn ba người thừa dịp cho ăn mới được sờ vài cái, bây giờ không có ăn, bầy mèo ở đây giữ khoảng cách an toàn với họ.

“Trời ạ, thần kỳ quá!” Trần Nhất Khả cảm thán nhìn mèo con ngoan ngoãn trong tay Cố Khanh, siêu hâm mộ.

Cô ấy học theo Cố Khanh thử vươn tay hướng con mèo xinh đẹp nhất nằm trên tảng đá, không ngờ bị nó phát hiện, con mèo nhanh chóng chạy xa.

“Nhất Khả, cậu nhìn kìa!”

Trần Nhất Khả chưa kịp tiếc nuối đã bị Thẩm Thần kéo góc áo, cô ấy giương mắt nhìn hướng Cố Khanh.

“Khanh Khanh đã thắp sáng skill thu hút động vật sao?!”

Thì ra sau mèo xám, những con mèo khác không biết là do bị

linh khí hấp dẫn, hay vì bị tiếng kêu của mèo xám làm sản sinh tò mò, lục tục đến gần chỗ Cố Khanh.

Việc này cũng là bình thường, dù sao linh khí luôn có sức hấp dẫn đặc biệt với sinh vật.

Rốt cuộc, một con mèo sọc trước tiên không kiềm được vọt về phía Cố Khanh, dừng lại khi cách cô vài cm, nó ngồi xổm trước mặt cô:

“Meo~”

Cố Khanh bật cười, cô sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, vuốt mèo sọc vài cái chải lông cho nó, khiến mèo con thoải mái liên tục kêu.

Con mèo sọc này rất ngoan, thân thể lên xuống theo bàn tay vuốt ve, khiến Cố Khanh càng dễ sờ hơn. Sờ tới cái đuôi thì nó cố ý dùng đuôi dài quấn cổ tay Cố Khanh, không muốn tay cô rời đi.

Có con thứ nhất, thứ hai, mấy con mèo khác đang quan sát đều hiểu thú hai chân trước mắt chẳng những toát ra cảm giác khiến mèo siêu dễ chịu, còn giỏi vuốt mèo.

Vì thế mười mấy con cùng nhau hành động, chúng nó chen chúc đến gần Cố Khanh, kêu gọi muốn cho cô vuốt lông.

Mèo xám và mèo sọc còn muốn bá chiếm Cố Khanh, hai con mèo xù lông chuẩn bị đánh nhau một trận.

Một tiếng mèo kêu bỗng vang lên.

“Meo!”

Mười mấy con mèo vây quanh Cố Khanh đều khựng lại, sau đó tản ra hai bên như Moses rẽ nước biển, một con mèo Ba Tư trắng

tinh từ phía sau đi tới.

Là con mèo xinh đẹp nhất.

Bầy mèo xung quanh giống như đang nghênh đón sếp của chúng, nhìn con mèo đẹp đi tới trước mặt Cố Khanh.

Tình huống gì đây?

Cố Khanh còn bình tĩnh, dù sao cô đã gặp nhiều trường hợp, còn suýt thấy Sơn Linh.

Nhưng nhóm người Hách Viện Viện đều cực kỳ kinh ngạc, mặt lộ vẻ kỳ dị, sao cảm giác Cố Khanh hơi giống gậy chơi với mèo? Sao những con mèo này đều lại gần Cố Khanh muốn vuốt ve? Rồi tư thế đón sếp trùm này là sao?

Sau ngạc nhiên là siêu ghen tỵ.

Hách Viện Viện thở dài một hơi:

“Ghen tỵ khiến tôi biến hình.”

Mắt Trần Nhất Khả nhìn vào hư vô:

“Ghen tỵ khiến tôi co nguyên sinh.”

(

) Là quá trình diễn ra trong tế bào thực vật, chất tế bào bị co rút lại và tách ra thành tế bào thông qua quá trình thẩm thấu.

Thẩm Thần vì giữ nguyên đội hình thế là thêm một câu:

“Ghen tỵ khiến tôi phân tích nhân tử.”

Chờ mèo xinh đẹp Ba Tư đến gần, ba người đều ngừng thở, im lặng.

Theo như Hách Viện Viện đã nói thì con mèo Ba Tư này đẹp nhất trong bầy mèo, nhưng cũng khó đến gần nhất, bình thường đều là người khác nịnh nọt cỡ nào cũng bị nó lơ đẹp.

Hôm nay nó chủ động đến gần Cố Khanh là lần đầu tiên.

Con mèo xinh đẹp cất bước chân mèo đẹp đẽ đi tới trước mặt Cố Khanh, ngồi xuống, nó hít mũi, dường như ngửi được mùi linh khí, lộ ra ánh mắt mờ mịt.

Cố Khanh thử vươn tay ra muốn sờ.

Con mèo xinh đẹp lùi lại hai bước, do dự một chút, lại tiến lên hai bước, không từ chối.

Cố Khanh thỏa mãn.

Quá dễ chịu, xúc cảm mềm mại từ bộ lông mềm dài này khiến người vuốt xong lại muốn vuốt nữa.

Muốn sờ quá!

Hách Viện Viện thèm nhỏ dãi nhan sắc của quàng thượng.

Chương 213: Vô Đề

Lúc này, bọn họ chợt phát hiện mèo tụ tập quanh Cố Khanh đều ngồi bên cạnh không rời đi.

Thẩm Thần phát hiện một con mèo cam ngồi xổm cạnh mình, thử vươn tay ra.

Lại gần, gần thêm chút nữa sờ được rồi, mãn nguyện!

Phát hiện ra động tác của Thẩm Thần, mắt Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả sáng rực, nhắm mục tiêu vào con mèo mình thích, chuẩn bị tới gần.

Vì lát nữa còn có môn học sáng, nên mấy người Cố Khanh không ở lại lâu.

Lúc đi, con mèo Ba Tư xinh đẹp lưu luyến kêu mấy tiếng hướng Cố Khanh, dường như muốn giữ lại cô.

Nhưng khi Cố Khanh thử ôm nó đi thì con mèo xinh đẹp nhảy khỏi ngực cô, từ chối đề nghị ôm nó về của cô.

Buổi chiều, Cố Khanh bỏ ra thời gian đi thư viện một chuyến.

Trong khoảng thời gian này Cố Khanh không ở trường học, muốn hiểu rõ chuyện xây hồ Gương thành gác chuông, cô cảm thấy hỏi giáo sư Mễ thường quanh quẩn trong thư viện sẽ đáng tin hơn.

Nào ngờ giáo sư Mễ nghe Cố Khanh nói ra ý đồ đến thì khẽ thở dài:

"Về chuyện này, cho dù trò không tìm ta thì ta cũng sẽ nhờ trò hỗ trợ."

Cố Khanh nghe vậy càng tò mò hơn:

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

Giáo sư Mễ lơ lửng trước một khung cửa sổ trong thư viện, từ cửa sổ này có thể nhìn thấy phương hướng hồ Gương, có nhiều công nhân đang hừng hực làm việc.

Giáo sư Mễ nói:

"Sau khi lấp hồ Gương lại xây gác chuông thì phong thủy ở đây sẽ bị hỏng."

Cố Khanh gật đầu, phong thủy khá thường gặp trong kiến trúc, thảo nào cô cảm giác khí tràng bên hồ Gương kỳ lạ, không có âm khí vòng quanh, thì ra là vì phong thủy.

Nhưng chuyện này hơi khó cho Cố Khanh, về phong thủy có tương quan với kiến trúc, dù cô nhìn bằng mắt tìm ra được vấn đề nằm ở đâu cũng không thể ngăn trường học xây gác chuông.

Huống chi dù Cố Khanh nói cho hiệu trưởng, ông ấy có chịu tin hay không còn chưa biết.

Cố Khanh hỏi:

"Trong trường có phát hiện vấn đề không?"

Giáo sư Mễ gật đầu: "Phát hiện rồi, còn mời một thầy phong thủy đến xem. Vấn đề là thầy phong thủy mà bọn họ mời tới là hàng giả!"

Giáo sư Mễ cho biết, lúc trước mời người xem phong thủy ông

ấy còn cố ý đi xem, phát hiện thầy phong thủy kia không biết vấn đề nằm ở đâu, nói lung tung, cháu nội hiệu trưởng Mễ của ông ấy và mấy lãnh đạo trường rõ ràng nghe không hiểu chỉ biết gật đầu theo.

Giáo sư Mễ rất tức giận, nếu có thể thì ông ấy rất muốn cốc đầu hiệu trưởng Mễ.

Giáo sư Mễ nói xong xoay tay nhờ cô:

"Bạn học Cố Khanh, hiện tại chỉ có thể dựa vào trò giúp."

Cố Khanh: ?

Cô muốn từ chối, cô thiệt tình không muốn bại lộ bản thân với hiệu trưởng và giáo viên của mình.

Giáo sư Mễ cũng rất thông cảm, biểu thị không sao, nói cho mình hiệu trưởng Mễ là được, Cố Khanh chỉ cần tìm giúp một thầy phong thủy đáng tin đề cử cho trường học.

Cố Khanh thở phào một hơi, tìm thầy phong thủy không khó.

Nhưng mà

"Lỡ như hiệu trưởng không tin thì sao?"

Giáo sư Mễ quắc mắt:

"Nó dám?!"

Rồi ông ấy nhìn Cố Khanh, cười nịnh:

"Này, cô bé, biết vẽ bùa Nhập Mộng không?"

Cố Khanh: " "

Từ lâu giáo sư Mễ đã muốn nhập mộng đánh cháu nội một trận.

Chuyện gác chuông là thứ yếu, nguyên nhân chủ yếu là từ khi hiệu trưởng Mễ làm hiệu trưởng của đại học S thì không chú trọng thư viện trường!

Đương nhiên, so với trường khác thì thư viện trong trường học cũ trăm năm như đại học S khá xa hoa, nhưng giáo sư Mễ cực kỳ không thỏa mãn.

Giáo sư Mễ chết vì bệnh.

Người đã già tự nhiên ngã bệnh, không thể chữa khỏi, vì thế qua đời.

Nhưng tại sao linh hồn của giáo sư Mễ không đầu thai, mà là luôn quanh quẩn trong thư viện của trường?

Cái này phải nói đến giáo sư Mễ.

Ông cụ cả đời yêu nhất là đọc sách, loại sách nào ông cũng đọc say sưa, lúc sắp chết vẫn nhớ mong một quyển sách chưa đọc xong.

Sau khi chết, giáo sư Mễ phát hiện mình xuất hiện trong thư viện đại học S.

Giáo sư Mễ rất thích điều này, ở trong thư viện thì ông cụ có thể tiếp tục, liên tục không ngừng đọc sách.

Chương 214: Vô Đề

Nhưng mọi người phải hiểu rằng linh hồn không cần ngủ, giáo sư Mễ đọc được một thời gian thì phát hiện thư viện đổi mới sách càng lúc càng chậm.

Giáo sư Mễ nhìn kỹ lại thì người không xem trọng việc đổi mới sách của thư viện là cháu nội của ông!

Thấy đáng đánh đòn không?

Lại bàn về chuyện nhập mộng.

Quỷ hồn đúng là có thể nhập mộng, nhưng còn tùy vào thời gian, âm khí của quỷ hồn đó. Như quỷ hồn vào địa phủ, mỗi khi đến ngày Cô Hồn hoặc là ngày giỗ, đút lót ít tiền âm phủ là được, có thể xin được báo mộng cho người thân trên trần gian.

Quỷ hồn chưa vào âm phủ, thông thường có năng lực nhập mộng thì hoặc là nhờ thủ đoạn huyền học trợ giúp, hoặc là thành lệ quỷ hại người.

Còn kiểu như giáo sư Mễ bởi vì chấp niệm mà ở lại trần gian, âm khí mỏng manh, không đủ để nhập mộng.

Cho nên chỉ có thể dựa vào Cố Khanh vẽ bùa Nhập Mộng giúp cho.

Cố Khanh rộng rãi cho giáo sư Mễ ba tấm bùa Nhập Mộng.

Sau khi đốt bùa cho đối phương thì quỷ cũng dùng được.

Cố Khanh đưa bùa chú xong an tâm chờ hiệu trưởng Mễ chủ

động tìm mình.

Quả nhiên, ba ngày sau, hiệu trưởng Mễ gọi vào điện thoại di động của Cố Khanh, kêu cô đi phòng hiệu trưởng một chuyến.

Cố Khanh cúp điện thoại liền đi phòng hiệu trưởng, không ngờ hiệu trưởng Mễ nằm mơ ba lần mới gọi điện thoại cho cô.

Cố Khanh vào phòng hiệu trưởng, may mắn trông thấy hiệu trưởng 'gấu trúc'.

Hiệu trưởng Mễ đáng thương, lúc trước còn vài cọng tóc bay trong gió nay cũng bỏ nhà ra đi, cái đầu trụi lủi. Bề ngoài của hiệu trưởng Mễ vốn mập trắng, nhìn từ xa giống quả trứng gà trơn trượt.

Hiệu trưởng Mễ liên tục bị ông nội nhập mộng ba ngày, cả người tiều tụy.

Đêm đầu tiên, hiệu trưởng Mễ ở trong mơ thấy ông nội qua đời đã nhiều năm thì rất mừng, trò chuyện thật lâu với ông nội, nghe ông nội lải nhải nói phong thủy của hồ Gương không đúng, giục hiệu trưởng Mễ mau tìm đại sư đến xem. Ông nội nhấn mạnh việc đổi sách cho thư viện, dặn cháu nội phải chú ý nhiều hơn.

Bởi vì đã lâu không nói chuyện với cháu nội nên giáo sư Mễ không nhẫn tâm gặp mặt liền cho ăn cốc, chỉ dịu dàng nhắc nhở.

Nhưng không ngờ!

Sau khi tỉnh lại, hiệu trưởng Mễ cho rằng mình ngày nhớ nên đêm mơ, không hề nghĩ tới ông nội thật sự nhập mộng.

Giáo sư Mễ tức giận.

Đêm thứ hai giáo sư Mễ lại nhập mộng, không còn là ông nội

dịu dàng nữa, ông cụ giơ gậy chống đánh vào chân cháu nội:

“Đã bảo là phong thủy của hồ Gương có vấn đề mà mày không nghe này! Không nghe này! Không nghe này!”

Hiệu trưởng Mễ bị dọa bừng tỉnh, ông ấy nhìn dấu bầm trên chân, tin ông nội trong mơ là thật. Nhưng bởi vì tỉnh dậy quá nhanh, ông nội không kịp nói rõ việc tìm đại sư cho ông ấy.

Bởi vì không thể nhập mộng nhiều lần trong một ngày, nếu không thì sẽ tổn hại dương khí, vì thế giáo sư Mễ chờ đến ngày thứ ba.

Đêm đó, ở trong mơ, hai ông cháu rốt cuộc mặt đối mặt nói chuyện đàng hoàng. Giáo sư Mễ trước tiên là dặn chuyện hồ Gương, nhấn mạnh cháu nội phải tìm bạn học Cố Khanh của khoa tiếng Trung giúp đỡ.

Tiếp đó đặc biệt nhấn mạnh về thư viện.

Sau khi hiệu trưởng Mễ tỉnh lại không khỏi cảm thán ông nội mình đi địa phủ rồi vẫn không quên chú ý kiến thiết thư viện của trường, quả nhiên xứng với xưng hô ‘mọt sách’ mà bạn bè đặt cho ông cụ.

Vì thế ngày thứ ba hiệu trưởng Mễ tỉnh lại, mang theo hai quầng thâm mắt gọi điện thoại kêu Cố Khanh đến.

Cố Khanh tới rồi, hiệu trưởng Mễ nhìn cô gái trẻ tuổi này thì càng lúng túng.

Người này thật sự là cao thủ huyền thuật mà ông nội đã nói sao?

Hiệu trưởng Mễ lắp bắp nói:

“Cái đó bạn học Cố Khanh đúng không? Em có biết tôi kêu em đến là vì”

Cố Khanh mỉm cười, gật đầu:

“Em biết, vì chuyện phong thủy hồ Gương. Thật ra hiệu trưởng đừng lo, em lệ thuộc Bộ Đặc Dị quốc gia, xem như nhân viên công vụ, có quen vài nhân vật lợi hại về phong thủy.”

Cố Khanh khoe ra thân phận nhân viên công vụ, hiệu trưởng Mễ liền yên lòng.

Sau khi xác nhận với hiệu trưởng Mễ, Cố Khanh gọi điện thoại cho chị Lệ Hoan nhờ cử một người giỏi phong thủy đến trường học xem giùm.

Chương 215: Vô Đề

Bởi vì chờ người đến nên hiệu trưởng Mễ tán gẫu với Cố Khanh.

“Mà này, bạn học Cố Khanh, em cố ý gọi ông nội của tôi từ âm phủ đến sao? Ông cụ sống ở âm phủ có tốt không?”

Đến bây giờ hiệu trưởng Mễ còn cho rằng ông nội sau khi qua đời đã vào âm phủ, lần này là bởi vì phong thủy bị hỏng nên bị Cố Khanh gọi đến làm thuyết khách.

Cố Khanh lắc đầu, ngạc nhiên hỏi:

“Hiệu trưởng không biết ạ? Giáo sư Mễ luôn ở trong thư viện trường.”

“Ui!”

Vừa nghe lời này, hiệu trưởng Mễ đầu tiên là hút ngụm khí lạnh:

“Ý của em là ông nội của tôi không đi không đi xuống dưới, cũng không định đầu thai? Ông ông còn ở trong thư viện trường chúng ta?!”

Biểu cảm của hiệu trưởng Mễ lúc này chắc có thể gọi là muốn khóc.

Hiệu trưởng Mễ nằm mơ cũng không ngờ ông nội lang thang trong trường học của mình nhiều năm như vậy!

Hiệu trưởng Mễ sốt ruột hỏi:

"Bạn học Cố Khanh, chuyện này là sao? Ông của tôi chắc chắc không làm chuyện xấu gì, suốt đời ông cụ dạy học dạy người”

Cố Khanh nhanh chóng giải thích: “Không không không, không phải bởi vì điều này. Bởi vì chấp niệm nên giáo sư Mễ không thể hồn về địa phủ. Cả đời giáo sư Mễ thích nhất là đọc sách, chấp niệm cũng là sách, nên khi chưa đọc hết sách mình thích thì ông không muốn đi đầu thai. Hơn nữa đại học S có ý nghĩa đặc biệt với giáo sư Mễ, chắc ông cũng muốn bảo vệ nơi này.”

“Vậy à.”

Hiệu trưởng Mễ nhớ đến cá tính của ông nội, nhớ trong mộng ông cụ luôn nhấn mạnh chuyện thư viện, giờ thì đã hiểu, đó là bởi vì không có sách mới để đọc!

Hiệu trưởng Mễ cười gượng, xem ra sau này phải quy hoạch thư viện trường kỹ hơn.

Có ông nội theo dõi sát sao, ai biết hôm nào đó không có sách đọc ông cụ lại báo mộng.

Không lâu sau, Lệ Hoan mang theo nhân tài giỏi phong thủy đến.

Kỳ lạ là đối phương không phải thầy phong thủy mặc áo khoác dài mà là cô bé tay ấn la bàn, miệng lẩm bẩm.

Thoạt nhìn còn nhỏ tuổi hơn Cố Khanh.

Đối diện sự ngạc nhiên của Cố Khanh, ánh mắt hoài nghi của hiệu trưởng Mễ, Lệ Hoan cười nói:

“À thì đại sư giỏi phong thủy nhất trong bộ môn chúng tôi trùng hợp là mới đi làm nhiệm vụ, nên cử đồ đệ nhỏ của mình

đến.”

Lệ Hoan vỗ cô bé bên cạnh, giới thiệu:

“Em ấy tên Tư Nam, đừng thấy tuổi em ấy còn nhỏ, trong mấy đồ đệ thì em ấy giỏi nhất.”

Nếu đã mang người đến, cho dù trong lòng còn có chút hoài nghi, hiệu trưởng Mễ vẫn là đưa người đến chỗ hồ Gương.

Phòng ngừa bị người nói là phong kiến mê tín, hiệu trưởng Mễ cho các công nhân nghỉ nửa ngày.

Hồ Gương đã bị lấp, bây giờ đang đánh nền, chuẩn bị dựng gác chuông.

Tư Nam cầm la bàn vòng quanh chỗ này, nói:

“Quả nhiên phong thủy chỗ này không đúng.”

Tư Nam chỉ hướng hồ Gương, nói:

“Nơi này vốn thuộc thủy, vừa lúc đào một cái hồ hợp với bố trí của toàn bộ trường học, hình thành một đại trận Ngũ Hành, khiến toàn bộ trường học linh khí đầy đủ, văn khí hưng thịnh. Có đại trận thêm vào đại học S mới trở thành trường nổi tiếng trăm năm như hiện tại.”

Tư Nam mở ra bản đồ trường học do hiệu trưởng Mễ cung cấp, chậm rãi phân tích cho nhóm Cố Khanh nghe:

“Nhìn đi, đây là vị trí của hồ Gương, thuộc thủy.”

Cô gái lại chỉ chỗ khác:

“Nơi này thuộc mộc, trồng cây là tốt nhất.”

Hiệu trưởng Mễ nhớ lại:

“Đúng rồi, ở đó trồng một cái cây mận, nghe nói trồng từ lúc mới thành lập trường.”

Tư Nam gật đầu, nói:

“Đào mận không nói hạ tự thành hề, trồng cây mận trong trường học là thích hợp nhất.”

(

) Đây là thành ngữ có liên quan điển cố sớm nhất từ Tây Hán – Tư Mã Thiên “Sử ký – Lý tướng quân liệt truyện”. Nghĩa gốc là cây đào, cây mận không biết nói, nhưng vì hoa xinh đẹp, trái ngon miệng nên mọi người đi hái, vì thế đạp thành một con đường dưới gốc cây. Ngụ ý làm người chân thành thật thà thì tự nhiên có thể đánh động lòng người.

Sau đó Tư Nam lại chỉ ba phương hướng kim, hỏa, thổ, đều đối ứng với kiến trúc trong trí nhớ của hiệu trưởng Mễ.

Chương 216: Vô Đề

Cố Khanh nghe xong mới biết trường học của mình có linh khí và văn khí dày đặc như vậy thì ra là nhờ một đại trận.

Cố Khanh hỏi:

“Nhưng bây giờ hồ đã bị lấp, đại trận bị phá, phải làm thế nào?”

Đây là chỗ khó, nếu Cố Khanh nhìn kỹ thì có thể nhìn ra vấn đề nằm ở đâu, nhưng hỏi cách giải quyết, cô cùng lắm là khuyên lại đào ra hồ Gương.

Hiệu trưởng Mễ cũng chịu bó tay:

“Đúng rồi, làm sao bây giờ?”

Ông ấy không ngờ chỉ là lấp một cái hồ mà phá luôn đại trận của trường, nếu không giải quyết được thì chẳng phải là thành tội nhân của trường học?

Tư Nam lắc đầu, hỏi:

“Trong hồ này có phải từng xảy ra hung án?”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Vụ giết người vì tình, một bạn học nam giết một bạn học nữ, cô gái kia còn biến thành lệ quỷ, hiện tại đã tự nguyện đi địa phủ.”

Hiệu trưởng Mễ:

“. . .”

Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi nghe thấy cái gì?!

Hiệu trưởng Mễ luôn cho rằng vụ án hồ Gương là cảnh sát tìm được hung thủ, hóa ra trong này còn có lệ quỷ từng xuất hiện?!

Hiệu trưởng Mễ tội nghiệp nhìn một vòng, phát hiện Cố Khanh, Lệ Hoan, Tư Nam đều không lộ ra chút xíu ngạc nhiên, dường như có lệ quỷ là chuyện bình thường.

Tư Nam tiếp tục giải thích: "Thật ra sau khi có hung án, âm khí của lệ quỷ đã phá hủy đại trận. Ban đầu đại trận là sản sinh linh khí, sau khi bị âm khí phá hủy hồ nước thì toàn bộ đại trận bị ảnh hưởng bắt đầu tan vỡ, lại qua một khoảng thời gian thậm chí sẽ sản sinh âm khí, vậy nên lấp hồ là đúng.”

Được khẳng định, hiệu trưởng Mễ vỗ ngực, may mắn không làm sai.

Tư Nam tổng kết lại:

“Còn về phong thủy bị hỏng, sau khi đại trận bị phá hư, nơi này xây gác chuông, gác chuông thuộc kim, ngũ hành không cân đối, tạo thành xung đột khí tràng. Muốn giải quyết vấn đề hiện tại thì chỉ cần phá hư mắt trận ở phương hướng khác, khiến đại trận hoàn toàn bị hỏng thì không còn xung đột khí tràng gì nữa.”

Vẻ mặt hiệu trưởng Mễ khó xử, phương án này không tốt!

Tuy nói là trừ bỏ sức ảnh hưởng của đại trận là được, sự thực là Tư Nam sợ phiền phức, cho nên đưa ra phương án ít tốn sức nhất.

Thấy vẻ mặt của hiệu trưởng Mễ khó xử và không vừa lòng, Lệ Hoan lén chọt eo của Tư Nam.

A.

Tư Nam ngầm hiểu, cười nói:

“Nếu hiệu trưởng không vừa lòng thì chúng ta có thể dùng phương án khác, nhưng muốn cải tạo phong thủy mới cần phải mua một vài thứ, giá tiền”

Đúng thế, tuy rằng đồng ý Cố Khanh tìm người đến giúp, nhưng xem phong thủy cũng như nhiệm vụ bộ môn, không phải làm miễn phí.

Hiệu trưởng Mễ gật đầu: “Tiền không là vấn đề, xin hãy nói phương án khác trước đi.”

Dù lúc trước mời thầy phong thủy giả đến cũng trả nhiều tiền, huống chi là đại sư ‘thật’ này.

Tư Nam lại nhìn bản đồ trường học, ngẩng đầu hỏi: "Chỗ này nhất định phải xây gác chuông sao?”

Hiệu trưởng Mễ nghe hỏi thì lắc đầu:

“Không cần, chủ yếu là chuyện hồ Gương quá ồn ào, ảnh hưởng không tốt nên muốn lấp hồ, không ngờ dính dáng đến phong thủy.”

Nghe nói không bắt buộc xây gác chuông, Tư Nam chớp chớp mắt, có ý tưởng mới:

“Chỗ này đừng xây gác chuông, hãy xây tháp Văn Xương.”

Cái tên tháp Văn Xương đúng như ý nghĩa của nó, là một loại kiến trúc phong thủy mở mang trí tuệ, thăng tiến.

Pháp khí tháp Văn Xương trợ giúp thí sinh trong nhà, nhân viên văn chức, nhân viên công vụ thu được ích lợi lớn, đầu óc thông thoáng, làm việc hiệu suất gấp đôi.

Tư Nam chỉ điểm dùng tháp Văn Xương thay thế gác chuông tuy không có tác dụng như pháp khí, nhưng phối hợp một ít bố trí phong thủy vẫn có tác dụng tương tự.

“Văn xương thuộc mộc, tháp Văn Xương vừa lúc nằm ở vị trí gần trung tâm trong toàn trường. Ba hướng của tháp Văn Xương thì để nguyên cây mận trăm năm, phải trồng thành rừng. Hai phương hướng khác trồng rừng đào, rừng hạnh, tốt nhất là một cây trăm năm tuổi làm trụ. Vậy thì lấy ba loại cây tẩm bổ thúc đẩy văn khí của tháp Văn Xương, tùy theo cây cối trong rừng dần mọc cao, văn khí mỗi năm sẽ càng lúc càng nhiều."

Chương 217: Vô Đề

Nghe giải thích của Tư Nam, mắt hiệu trưởng Mễ càng lúc càng sáng, sau khi cô gái nói xong thì ông ấy hỏi:

“Sau khi làm hoàn tất thì văn khí so với trước kia như thế nào?”

Ông ấy vẫn nhớ đại trận Ngũ Hành bị phá hủy.

Tư Nam không che giấu:

“Người lúc trước bố trí đại trận Ngũ Hành nhất định là đại sư phong thủy, trình độ của tôi không sánh bằng đối phương."

Ngụ ý dù thúc đẩy tháp Văn Xương cũng không có hiệu quả tốt bằng đại trận cũ.

Nhìn vẻ mặt hiệu trưởng Mễ thất vọng, Lệ Hoan bình tĩnh bổ sung thêm:

“Đạo phong thủy phần lớn là trợ lực, xét cho cùng phải dựa vào nỗ lực của mình. Tôi nghĩ vinh dự trường danh tiếng trăm năm của đại học S không thể nào hoàn toàn nhờ vào một trận phong thủy.”

Hiệu trưởng Mễ sực tỉnh ngộ, vẻ mặt tỉnh táo lại:

"Đúng đúng đúng, tôi đã nghĩ sai. Chủ yếu là đạo phong thủy quá thần kỳ, bất giác muốn nhờ cậy sức mạnh thần kỳ này cho trường học lên thêm một bậc.”

Cố Khanh làm khán giả luôn cười tủm tỉm. Hiệu trưởng Mễ có

thể thoát khỏi dụ hoặc của phong thủy huyền học cũng xem như người kiên định.

Phương án cuối cùng đương nhiên làm theo lời của Tư Nam.

Nhưng trước khi bố trí phong thủy mới cần giải quyết đại trận phong thủy cũ đã.

Mấy người Cố Khanh không biết rằng, trong lúc bọn họ thảo luận phương án thì trong ký túc xá nam hướng đông nam hồ Gương, có người phát hiện ra đoàn người.

"Mau nhìn mau nhìn, đó là hiệu trưởng của chúng ta nhỉ? Sao ông ấy mang theo ba cô gái đi hướng hồ Gương? Bọn họ muốn đi làm gì?"

Người nói chuyện có biệt hiệu Khỉ Ốm trong phòng ngủ, theo như gã nói thì sở thích lớn nhất của mình là quan sát. Vì xứng với biệt danh, Khỉ Ốm cố ý lắp một kính viễn vọng ở ban công phòng ngủ, có thể nhìn thấy xung quanh trường học.

“Đâu đâu?”

Trong phòng ngủ, hai người xông đến, bọn họ tên là Bân Tử và Lư Tử.

Ba người ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, bị Khỉ Ốm ảnh hưởng, hai người này cũng thích dùng kính viễn vọng quan sát tình huống xung quanh trường học.

Khỉ Ốm đột nhiên hét to:

“Đệt! Cô gái kia cầm cái gì vậy?!”

Bân Tử và Lư Tử không có kính viễn vọng chỉ mơ hồ thấy bóng người, nên cũng không biết đoàn người Cố Khanh đang làm

cái gì.

Nhưng Khỉ Ốm nhìn qua kính viễn vọng thấy rõ một cô gái cầm la bàn, cái loại thường thấy trong phim.

Khỉ Ốm chiếm vị trí có lợi, loan báo cho các bạn cùng phòng:

“Có một cô gái cầm la bàn, hiệu trưởng đang tìm người xem phong thủy sao? Nhưng trông cô gái kia trẻ tuổi như vậy, không đáng tin lắm.”

Trong phòng ngủ chỉ có một chàng trai còn ngồi đọc sách, bộ dạng gầy yếu, sắc mặt nhợt nhạt, đeo kính gọng đen, tóc rối xù.

Khuôn mẫu học sinh giỏi.

Cậu trai này tên là Trương Tường, đúng là một học sinh giỏi.

Khi Trương Tường nghe Khỉ Ốm nói đến la bàn thì bàn tay cầm sách rung nhẹ.

“Tường Tử, nhanh lại đây, lúc này còn đọc sách làm gì!” Bân Tử giật lấy một nửa kính viễn vọng của Khỉ Ốm, cũng bắt đầu quan sát.

“Đúng đúng, mọi người biết cậu là học sinh giỏi, không đọc sách cũng giỏi hơn chúng tôi rồi, đừng liều mạng thế.” Lư Tử chậm một bước nên không cướp được gì, hiện tại chỉ có thể híp mắt mơ hồ xem.

Trương Tường ngẫm nghĩ, đặt sách xuống, đi ra ban công.

"Mau nhìn mau nhìn, bọn họ đang coi phong thủy! Thật thần kỳ! Thì ra hiệu trưởng của chúng ta cũng tin thứ này, may mắn trường học còn cho chúng ta khóa chính trị chủ nghĩa Mác!”

Khỉ Ốm luôn tốt với Trương Tường nhất, dù sao có bạn là học sinh giỏi, ngẫu nhiên khi thi được ưu thế lớn.

Thấy Trương Tường lại gần, Khỉ Ốm rộng rãi nhường kính viễn vọng cho Trương Tường xem.

Không chịu nổi nhiệt tình của bạn, Trương Tường cầm kính viễn vọng nhìn thử.

Thật ra Trương Tường sớm biết phong thủy của hồ Gương bị hủy, không phải vì anh ấy biết xem phong thủy, mà là bởi vì thể chất đặc biệt của anh ấy.

Ông nội của Trương Tường từng là thầy phong thủy.

Năm xưa ông nội của anh ấy trong một lần xem phong thủy đã làm lỗi, hại gia đình người ta gặp trục trặc, bị người tới cửa trả thù. Mấy gã đàn ông vạm vỡ đến nhà bọn họ, đè ông nội ra đánh.

Chương 218: Vô Đề

Trong lúc vật lộn, bà nội tiến lên giúp đỡ bị người đẩy ngã xuống đất đập trúng cục đá, vì thế qua đời.

Từ đó về sau, ông nội của Trương Tường thề không bao giờ đụng mấy thứ này nữa. Ông cụ khóa hết dụng cụ phong thủy vùi vào trong đất, cầm lên cây cuốc, yên phận làm nông dân già trong thôn.

Cha của Trương Tường bởi vì tuổi nhỏ thấy tận mắt mẹ của mình bởi vì cha xem sai phong thủy mà bị ngộ thương đến chết, luôn không tha thứ cho cha của mình, thái độ không nóng không lạnh, chỉ cho tiền ăn uống, ít khi đối thoại.

Tình huống như vậy kéo dài đến khi Trương Tường sinh ra.

Trương Tường sinh ra vào ngày rằm tháng bảy, hay còn gọi là tháng Cô Hồn.

Ngày đó cực kỳ không tốt, đặc biệt là đứa trẻ sinh ra vào ngày này, thí dụ như Trương Tường, bẩm sinh bát tự nhẹ, dễ gặp phải một số thứ kỳ lạ.

Từ lúc chào đời Trương Tường đã khóc quấy không ngớt, khi nào được cha mẹ ôm mới thiếp ngủ một lúc.

Hồi nhỏ Trương Tường hành cha mẹ rất nhiều.

Cha ôm anh ấy từ bệnh viện về nhà, ông nội nhìn Trương Tường mới được sinh ra, thở dài thườn thượt.

Cha của anh ấy tưởng ông cụ không thích con mình, mặt đen

thui, vài ngày ngó lơ ông nội.

Không lâu sau ông nội nói đi thăm bạn, đi ra ngoài hơn một tháng, lúc trở về cầm một lá bùa bình an, không để ý con mình mặt khó chịu, ông cụ đeo bùa cho Trương Tường.

Nói cũng kỳ lạ, sau khi đeo vào bùa bình an, Trương Tường bình thường phải là được cha mẹ ôm mới yên lặng bỗng chốc ít khóc quấy.

Sau khi Trương Tường lớn hơn một chút thì thể chất đặc biệt hiện ra, bởi vì bát tự quá nhẹ cộng thêm nhỏ tuổi, Trương Tường có thể thấy quỷ hồn.

Đương nhiên, lúc ấy Trương Tường không biết đó là quỷ hồn, không phân rõ người và quỷ có gì khác nhau.

Cha mẹ Trương ý thức được sự khác biệt của con trai là năm Trương Tường bốn tuổi.

Bởi vì bà nội Lý hàng xóm qua đời, cha mẹ Trương dắt Trương Tường bốn tuổi sang nhà ăn cơm chay.

Trong buổi tiệc, không hiểu sao Trương Tường luôn nhìn hướng di ảnh.

Ở trong nhà người ta không tiện giáo dục con, sau khi về nhà mẹ Trương mới hỏi:

“Sao lúc nãy con cứ nhìn hình của bà nội?”

Trương Tường gãi đầu nói:

“Lúc nãy trong sảnh, bà nội Lý nhìn hình của mình nói là bị chụp xấu.”

!!!

Lạnh lẽo chạy dọc sống lưng mẹ Trương, cánh tay nổi hết da gà.

Mẹ Trương ôm con kêu lên:

“Cha nó ơi, mau lại đây!”

Cha Trương nghe tiếng kêu thì đi tới, nghe mẹ Trương và Trương Tường nói ra chuyện đó.

Cha Trương bình thường kiệm lời, nay hiếm hoi vào phòng cha mình, hai người nói chuyện thật lâu.

Hôm sau tỉnh lại, Trương Tường phát hiện mình bị ông nội, cha, mẹ quản gắt gao.

Phải về nhà trước khi trời tối, không được đi ra mồ chơi, cũng không được tham gia lễ tang, bắt Trương Tường phải học thuộc lòng một đám ‘không được’ này.

Sau tám tuổi trong nhà mới thả lỏng hạn chế.

Lúc ấy Trương Tường đã hiểu được một số thứ, biết mình ngẫu nhiên có thể nhìn thấy quỷ hồn.

Bây giờ Trương Tường đã lớn, không còn năng lực thấy quỷ hồn, chẳng qua bát tự nhẹ dễ bị quỷ hồn, âm khí ảnh hưởng.

Nên Trương Tường mới cảm giác được phong thủy của hồ Gương bị hỏng.

Trương Tường ngừng hồi ức thuở nhỏ, thấy các bạn cùng phòng đã thảo luận rôm rả.

Khỉ Ốm lên tiếng đầu tiên:

“Ê, tôi nghĩ họ đang xem phong thủy thì phải, phong thủy của trường chúng ta bị trục trặc gì chăng?”

Trương Tường thầm gật đầu, đúng là có trục trặc.

“Có thể lắm, thảo nào gần đây tôi cứ cảm giác tức ngực bức bối.”

Nói chuyện là Bân Tử, anh ta ôm ngực ra vẻ khó chịu, không như mới phút trước còn hoạt bát, không đi làm diễn viên đúng là tiếc nuối.

Lư Tử liếc Bân Tử, chọc thủng biểu diễn của anh ta:

“Xạo ke! Tức ngực bức bối chẳng phải là vì bị hoa khôi lớp bên cạnh cho ăn cả ký bơ à?”

Thấy không qua mắt được, Bân Tử ngừng giả vờ, nhưng anh ta không nói dối chuyện thấy tức ngực.

“Tôi nói thật, các cậu không cảm thấy là khi đi ngang qua hồ Gương cũ sẽ cảm thấy tức ngực, đi thêm một đoạn bỗng chốc hít thở bình thường à?”

Trương Tường lại lần nữa âm thầm gật đầu, không ngờ Bân Tử khá nhạy cảm.

Chương 219: Vô Đề

Khỉ Ốm và Lư Tử liếc nhau, biểu thị họ chẳng có cảm giác gì.

“Này, bọn họ sắp đi rồi, chúng ta đi theo xem trò vui nào!”

Lư Tử thấy nhóm Cố Khanh dường như định đi, muốn kéo các bạn cùng phòng đi qua xem rốt cuộc là tình huống gì.

Mấy bạn cùng phòng nhìn nhau, đồng ý lên đường.

Nhóm Cố Khanh đang dỡ bỏ trận cơ của đại trận cũ.

Hồ Gương đã bị lấp nên mặc kệ nó, cây mận còn dùng được, cũng bỏ qua luôn.

Dựa theo chỉ thị của Tư Nam, nhóm Cố Khanh tìm một miếng đá, một khúc gỗ bị sét đánh.

Hiệu trưởng Mễ cuốc ở vị trí kim mà Tư Nam chỉ thị, chợt nghe thấy một tiếng nổ trầm đục.

Đào lên, mở ra xem thì ra là một chiếc bình gốm, bên trong đầy ắp đồng tiền, giờ chúng nó rơi rớt đầy đất.

Trên miếng đá ghi lại nội dung lúc thành lập đại học S, xem như đồ cổ, hiệu trưởng Mễ định trưng bày trong phòng lịch sử trường.

Còn gỗ bị sét đánh, Lệ Hoan biểu thị bọn họ có thể không thu phí, chỉ cần đưa khúc gỗ cho bọn họ.

Gỗ bị sét đánh là tài liệu làm phép rất tốt, huống chi khúc gỗ

này là một trong những trụ của trận pháp, đã hơn trăm năm, đã có khí tràng của pháp khí.

Hiệu trưởng Mễ cũng nhìn ra giá trị gỗ bị sét đánh, nhưng dù nó hữu dụng, nằm trong tay người bình thường như ông ấy cũng không ích gì.

Vì thế hiệu trưởng Mễ rộng rãi tỏ vẻ có thể trực tiếp tặng gỗ bị sét đánh cho nhóm Lệ Hoan.

Còn vè đồng tiền dưới đất, tuy cũng qua trăm năm, xem như có khí tràng của pháp khí, nhưng nguyên bình đồng tiền thì năng lượng rải rác, nên nhóm Cố Khanh không chú ý nhiều tới những đồng tiền này.

Hiệu trưởng Mễ chú ý trên đồng tiền dường như có chữ Càn Long Thông Bảo, Khang Hy Thông Bảo, cho rằng dù gì cũng xem như đồ cổ, đang nhặt lên chợt thấy có bốn chàng trai ở một bên lặng lẽ quan sát thật lâu.

Vừa lúc, có culi rồi.

Hiệu trưởng Mễ kêu nhóm Khỉ Ốm nhặt đồng tiền lên gom lại.

Nhóm Khỉ Ốm lúng túng, vốn chỉ định theo sau xem tình huống, bọn họ đi theo hiệu trưởng Mễ đến đây, thấy cô gái cầm la bàn chỉ vị trí, nhóm hiệu trưởng Mễ liền đào được gì từ trong đất, cảm thấy có chút thần kỳ.

Không ngờ bọn họ lại gần một chút đã bị phát hiện ra.

Trên thực tế, trừ hiệu trưởng Mễ ra, ba người nhóm Cố Khanh sớm phát hiện có người theo ở phía sau, chẳng qua lười quan tâm.

Hiệu trưởng sai khiến bọn họ nhặt đồ giúp, bốn cậu trai đương nhiên sẽ không từ chối.

Đồng tiền rơi đầy đất, phải nhặt từng quả lên cũng hơi tốn sức.

Khỉ Ốm nhìn trái nhìn phải, thừa dịp mọi người không chú ý đã giấu một quả Ung Chính Thông Bảo vào lòng bàn tay, tiếp đó lặng lẽ bỏ vào túi.

Mấy người Cố Khanh chú ý thấy, nhưng không để ý. Chẳng qua là một pháp khí thành hình nửa chừng, không tạo thành ảnh hưởng gì được.

Trương Tường cũng phát hiện ra, nhíu mày nhìn Khỉ Ốm, nhưng cuối cùng không nói gì.

Hôm sau, Khỉ Ốm tìm thời gian rảnh mang theo Ung Chính Thông Bảo mà mình lén giấu đi hướng phố Đồ Cổ.

Gã cũng không muốn làm như vậy.

Gia cảnh của Khỉ Ốm bình thường, sau khi lên đại học, sinh hoạt phí hàng tháng có mức giới hạn, tuy đủ cho gã ăn mặc, nhưng sau khi quen bạn gái thì trở nên thiếu thốn.

Lúc bình thường đến nhà hàng ăn một bữa cơm, xem phim, lại tặng quà cho bạn gái, bất giác không chỉ riêng phí sinh hoạt của tháng này, Khỉ Ốm cũng dùng hết tiền để dành.

Khỉ Ốm cũng muốn đi làm thêm, nhưng tốc độ kiếm tiền quá chậm, còn rút bớt thời gian nghỉ ngơi của gã, khiến bạn gái bất mãn, cho nên làm mấy ngày liền xin nghỉ.

Lần này Khỉ Ốm thật sự không có tiền tiêu, nên ngày hôm qua ma xui quỷ khiến trộm một quả đồng tiền.

Khỉ Ốm cho rằng Ung Chính Thông Bảo là tiền cổ, chắc đáng

giá mấy nghìn tệ?

Đương nhiên đây chỉ là Khỉ Ốm nghĩ vậy.

Ung Chính Thông Bảo từng có mười lăm Cục Tiền, Ung Chính Thông Bảo đúc từ Cục Tiền khác nhau thì giá trị cũng khác, thông thường giá từ hai trăm đến năm trăm.

Khỉ Ốm lang thang ở phố Đồ Cổ một lúc, cuối cùng chọn một tiệm đồ cổ tên là Nghệ Cổ Hiên.

Sau khi vào cửa, Khỉ Ốm hơi do dự.

Lúc này một nhân viên nam tiến lên đón:

“Xin hỏi, muốn mua gì ạ?”

Chương 220: Vô Đề

Khỉ Ốm ôm túi, nói:

“Tôi muốn tìm người xem giúp một đồng tiền.”

Lời này thốt ra, khuôn mặt nhiệt tình của nhân viên nam bỗng chốc giảm đi nhiều.

Về tiền thì khá ít cái đáng giá, người trước mắt nhìn liền biết là gà non không hiểu đồ cổ, nhân viên nam không cho rằng người này có thể lấy ra thứ tốt gì.

Nhưng không thể quơ đũa cả nắm, nhân viên nam cười nói:

“Vậy quý khách hãy lấy đồ ra trước, tôi dù gì đi theo chưởng quầy học giám định đồ cổ vài năm.”

Khỉ Ốm nuốt nước miếng, lấy ra đồng tiền ở trong túi, nhân viên nam thấy gã thậm chí không lấy cái gì bọc tiền lại thì càng không ôm hy vọng.

Nhân viên nhận lấy Ung Chính Thông Bảo trong tay Khỉ Ốm, ngắm nghía một lúc, quả nhiên chỉ là tiểu bình Ung Chính Thông Bảo của cục Bảo Hà, không phải hàng hiếm.

(*) Cục Bảo Hà là cục đúc tiền trong tỉnh Hà Nam thời Thanh, đúc tiền mặt trái luôn có chữ ‘hà’. Tiểu bình là đơn vị tiền nhỏ nhất, sau nó là mười, năm mươi, trăm, năm trăm. Chất liệu tiền có ba loại là đồng, sắt, chì, tiền tiểu bình đa số là sắt.

Nhân viên nhìn khuôn mặt tràn đầy chờ mong của Khỉ Ốm, nói:

“Ung Chính Thông Bảo này tuy là đồ thật nhưng loại đồng tiền này còn khá nhiều ở thời nay, cho nên giá cả cũng không cao, thông thường cỡ bốn trăm tệ là cùng.”

Khỉ Ốm nhìn chằm chằm đồng tiền trong tay nhân viên:

“Chỉ có giá nhiều như vậy sao?"

Chênh lệch quá lớn so với mong đợi của gã, Khỉ Ốm cho rằng cố ý chôn ở vị trí đặc biệt trong trường, còn là thầy phong thủy chỉ điểm đào ra đồng tiền, nó không nên rẻ mạt như vậy.

Khỉ Ốm đảo tròng mắt, lấy lại đồng tiền từ tay nhân viên, đi phố Phong Thủy ở kế bên.

Phố Phong Thủy vẫn như cũ không có ai, Khỉ Ốm đi vào Thụy Phúc Trai.

Nhân viên bán hàng của Thụy Phúc Trai là một người phụ nữ có cặp mắt tam giác, thoạt nhìn khó tính.

Đối phương đang buồn chán nằm sấp trước quầy chơi di động.

“Chị gì ơi.” Khỉ Ốm lên tiếng: “Có thể xem giúp tôi đồng tiền này giá trị bao nhiêu tiền không?”

Nhân viên bán hàng không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, cô ta chỉ là một người bán hàng, không làm giám định.

Người phụ nữ liếc qua đồng tiền trong tay Khỉ Ốm, lạnh lùng hừ một tiếng:

“Cửa hàng của chúng tôi không thu thứ này.”

“Cô!”

Ánh mắt khinh thường của đối phương khiến mặt Khỉ Ốm đỏ rần, rút tay về, quay đi.

Khỉ Ốm ra Thụy Phúc Trai, suy nghĩ đồng tiền này không đáng giá, thôi về trường vậy.

Gã chợt nghe phía sau có người kêu lại:

“Vị cư sĩ này, xin dừng bước."

Khỉ Ốm quay đầu thấy đối phương là một đạo sĩ lông mày trắng.

Khỉ Ốm đang buồn rầu vì tiền nên ngữ khí không được tốt:

"Có chuyện gì?"

Đối phương không phật lòng, hỏi Khỉ Ốm:

“Có thể cho bần đạo nhìn xem đồng tiền trong tay cư sĩ được không?”

Khỉ Ốm nghi ngờ nhìn đạo sĩ, cuối cùng vẫn đặt đồng tiền vào tay đạo sĩ.

Đạo sĩ soi đồng tiền dưới ánh nắng một lúc, khen:

“Khí tràng sung túc, chắc được chôn trong lòng đất trăm năm, còn mang theo linh khí, đã là pháp khí nửa đường, khá lắm.”

Mắt Khỉ Ốm sáng rực hỏi:

“Ông muốn mua không?”

Đạo sĩ mỉm cười gật đầu: “Vật này có ích cho bần đạo, tiếc

rằng tiền Ngũ Đế mà chỉ có một quả Ung Chính Thông Bảo, nếu gom đủ năm quả làm thành pháp khí thì giá trị sẽ tăng lên mười mấy lần.”

Tiền Ngũ Đế?

Khỉ Ốm móc điện thoại ra tìm tòi tri thức về tiền Ngũ Đế.

Tiền Ngũ Đế có chia ra nhỏ và lớn, đạo sĩ nói tiền Ngũ Đế hẳn là loại nhỏ, gồm có Thuận Trị Thông Bảo, Khang Hy Thông Bảo, Ung Chính Thông Bảo, Càn Long Thông Bảo, Gia Khánh Thông Bảo.

Tiền Ngũ Đế là tiền được năm vị vua hưng thịnh nhất Trung Quốc đúc ra, vì vậy mà tiền Ngũ Đế càng hội tụ khí của trời, đất, người, lâu trên trăm năm mang đến tài vận, nghe nói có thể giữ nhà, tiêu trừ sát, giúp làm giàu, tăng mạnh tự tin cho chủ nhân, loại bỏ hoang mang lo sợ.

Khỉ Ốm nhớ lúc trước nhặt đồng tiền giúp hiệu trưởng Mễ, lại nghe đạo sĩ nói giá trị ‘gấp mười lần’, mắt của gã sáng như đèn pha, dường như tròng mắt hiện ra ký hiệu đồng tiền.

Khỉ Ốm hỏi:

"Đạo trưởng, nếu tôi làm ra tiền Ngũ Đế thì ông sẽ cho tôi bao nhiêu tiền?"

Chương 221: Vô Đề

Đạo sĩ cười tiên phong đạo cốt, vươn ra một ngón tay.

Khỉ Ốm đoán:

"Mười nghìn?"

Đạo sĩ lắc đầu: “Trăm nghìn."

“Ui!” Khỉ Ốm hoàn toàn bị con số này mê hoặc: “Được! Ông chờ tôi ba ngày, ba ngày sau chúng ta gặp lại ở đây.”

Đạo sĩ đương nhiên là đồng ý, vì tạo niềm tin cho Khỉ Ốm, lão mua Ung Chính Thông Bảo trong tay gã với giá mười nghìn tệ.

Trong ba ngày này, các bạn cùng phòng của Khỉ Ốm phát hiện gã tâm thần hoảng hốt, không biết đang lo lắng cái gì.

Trương Tường thì đoán được, anh ấy cho rằng Khỉ Ốm lo âu vì ăn cắp một đồng tiền.

Trương Tường không biết rằng Khỉ Ốm đã tiến hành kế hoạch càng lớn.

Cái đêm Khỉ Ốm trở về từ phố Đồ Cổ, gã lập tức đi chỗ lúc trước đào ra đồng tiền, lại lần nữa tìm kiếm một lần, xác định bên trong không sót lại đồng tiền nào.

Ý tưởng muốn dựa vào may mắn nhặt thêm vài đồng tiền để đổi số tiền lớn đã tan biến.

Khỉ Ốm biết lúc trước hiệu trưởng Mễ sai bọn họ nhặt đồng

tiền xong mang theo mớ tiền và miếng đá dời vào phòng lịch sử trường.

Khá ít người đi phòng lịch sử, nhưng nhiều người giữ chìa khóa phòng, dù sao bên trong đều là tư liệu giấy, vật phẩm quý trọng được khóa ở chỗ khác.

Hiệu trưởng Mễ bỏ đồ vào phòng này một là vì miếng đá quá nặng, vài người không nâng lên nổi, chắc sẽ không ai trộm đi. Còn về đồng tiền, bởi vì thái độ hờ hững của nhóm người Cố Khanh khiến hiệu trưởng Mễ cho rằng chúng không đáng giá.

Hiệu trưởng Mễ còn nhớ lúc ở nhà bà ngoại, trong lúc cuốc đất đã đào ra nhiều đồng tiền, đi hỏi thì được biết là không đáng giá, đều làm thành quả cầu cho con nít chơi.

Hơn nữa đây là tòa nhà dạy học kiểu cũ, khóa cửa không chắc chắn.

Khỉ Ốm dùng dây thép và thẻ trường học, một tối nọ thuận lợi vào phòng lịch sử trường, tìm ra bốn quả tiền Ngũ Đế khác trừ Ung Chính Thông Bảo ra.

Khỉ Ốm chỉ muốn kiếm ít tiền vượt qua lúc túng thiếu chứ không muốn hốt hết đồng tiền.

Hôm sau, Khỉ Ốm canh đúng giờ hẹn đi phố Phong Thủy, tìm được đạo sĩ già, hoàn thành giao dịch.

Đạo sĩ già lấy tiền Ngũ Đế vào tay cũng rất vừa lòng, trước khi Khỉ Ốm đi, lão để lại phương thức liên lạc, đầy ẩn ý nói: "Cư sĩ giúp bần đạo, bần đạo ấn đường của cư sĩ đen, e rằng sẽ có tai nạn nhỏ, nếu cư sĩ xử lý không được có thể liên hệ bần đạo, bần đạo sẽ giúp cư sĩ một lần."

Khỉ Ốm đang hai mắt sáng rỡ đếm tiền, không nghe vào tai lời dặn của đạo sĩ.

Đương nhiên, gã rất nhanh sẽ nhớ kỹ.

Nghe nói buổi tối mấy hôm trước có người phát hiện 'ma' trong phòng lịch sử.

Bởi vì khi đi ngang chỗ đó sẽ nghe tiếng răng rắc, nhưng lại gần thì không thấy ai. (phải công nhận Khỉ Ốm rất nhanh nhẹn, phát hiện có người đến gần đã sớm bỏ chạy)

Chuyện này càng đồn càng mơ hồ, mới không bao lâu đã vào danh sách sự kiện linh dị vườn trường.

Khỉ Ốm thầm lo lắng, thậm chí không có tâm trạng đi chơi với bạn gái.

Nếu không ai đồn thổi chuyện này thì không chừng qua mấy ngày đã lãng quên, gã cũng sẽ an tâm.

Nhưng chuyện này truyền ra, khó bảo đảm sẽ không bị lãnh đạo nhà trường nghe được, xúc động thần kinh nào đó đòi xem camera gần đó.

Tuy lúc ấy gã đã che mặt, nhưng nếu muốn tìm vẫn có thể phát hiện ra gã.

Khỉ Ốm nhớ đến lời của đạo sĩ, gã luống cuống.

Lẽ nào bị ông ta nói đúng?

Nếu gã bị phát hiện ra thì phải làm sao đây?

Tại sao lúc trước gã ma xui quỷ khiến muốn lấy thêm bốn quả đồng tiền làm gì?

Bây giờ Khỉ Ốm nhớ kỹ lại, giật mình túa mồ hôi như tắm. Cảm giác lúc ấy gã như bị quỷ nhập vào người, chỉ muốn lấy tiền.

Khỉ Ốm nhớ lại chuyện phát sinh mấy ngày nay, lúc này đã ngồi phía đối diện đạo sĩ.

Khỉ Ốm nhìn rõ ngồi đối diện là ai, gã thoáng hiểu ra:

“Là ông? Chính ông khống chế tôi? Ông biết thôi miên?!”

Trên mặt đạo sĩ chẳng còn nụ cười hiền hòa, thản nhiên nói: "Chẳng qua là phóng đại dục vọng trong lòng cư sĩ không làm gì khác.”

Đúng là đạo sĩ không làm chuyện gì dư thừa, chỉ phóng đại dục vọng trong lòng Khỉ Ốm, khiến khát vọng về tiền của gã mở rộng, lớn đến mức có thể khiến gã đi ăn cắp.

Chương 222: Vô Đề

Khỉ Ốm hơi sợ hỏi:

“Ông ông muốn làm cái gì?!"

Người này có thể bất giác khống chế gã, không chừng có thể làm cho gã tự sát, tại sao ông ta muốn hại gã?

"Bần đạo sẽ dàn xếp chuyện này cho cư sĩ, còn cho trăm nghìn tệ. Nhưng cư sĩ phải giúp bần đạo làm một việc." Đạo sĩ nói tiếp: “Cư sĩ chỉ cần "

Tối hôm đó.

Khỉ Ốm bình tĩnh về phòng ngủ.

Trương Tường là người đầu tiên lại gần vỗ vai Khỉ Ốm:

“Khỉ Ốm, dạo này sao thế? Hồn vía để đâu không.”

“Ui!”

Trương Tường giật tay lại, cảm giác như bị phỏng.

Khỉ Ốm tỉnh táo lại, nghi hoặc nhìn Trương Tường:

“Gì vậy?”

"Không, không có gì." Trương Tường lắc đầu, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Khỉ Ốm, nhưng lập tức lại khôi phục bình thường: “Hẳn là tĩnh điện."

Khỉ Ốm không nghi ngờ gì, đi vào phòng ngủ.

Gã không phát hiện, sau khi Trương Tường chạm vào vai của gã thì không đụng chạm vào người gã nữa.

Lúc Cố Khanh bị người chặn đường dưới ký túc xá thì khá ngạc nhiên, cô không biết cậu trai trước mắt.

Trương Tường do dự nhìn Cố Khanh:

“Bạn học, tôi có thể nói chuyện với cậu được không?”

Cậu trai rất thành khẩn, trong mắt cất giấu sốt ruột. Cố Khanh nhìn cậu trai như thế thì gật đầu đồng ý.

Hai người đi tòa nhà dạy học gần đó, tìm được một phòng học trống.

Cố Khanh trực tiếp hỏi:

“Nói đi, có chuyện gì?”

Trương Tường có chút đứng ngồi không yên nói:

“Chào cậu, tôi tên Trương Tường, lần trước các người xem phong thủy trong trường học, tôi là một trong những người cuối cùng đến nhặt giúp đồng tiền.”

À.

Cố Khanh đã nhớ ra.

Trên người cậu trai này mang theo khói đen mơ hồ, thoạt nhìn bẩm sinh dễ bị âm khí ảnh hưởng. Nhưng bởi vì trên người có bùa hộ mệnh nên người này sinh hoạt bình thường.

Bởi vì khí vận của cậu trai khá đặc biệt nên Cố Khanh nhớ kỹ.

Đón ánh mắt hiểu ra của Cố Khanh, Trương Tường không cần cô đặt câu hỏi, nói thẳng:

“Tôi nghĩ có lẽ các người đã chú ý, một người bạn của tôi lúc cùng nhặt tiền từng trộm lấy một quả.”

Cố Khanh gật đầu, đúng là cô có chú ý đến.

“Nhưng kể từ đó, người bạn của tôi càng lúc càng kỳ lạ. Đặc biệt là ngày hôm qua trở về, bên cạnh cậu ấy dường như có cái gì, tôi vừa chạm vào đã có cảm giác bị đốt cháy.”

Hiện giờ Trương Tường không thể thấy quỷ hồn nữa, nhưng mức độ nhạy cảm với khí tràng mách bảo anh ấy rằng bên cạnh Khỉ Ốm có thứ không tốt.

Vẻ mặt của Cố Khanh trở nên nghiêm túc.

Điều này không thể nào, nếu chỉ vì đồng tiền, mang theo nó có tác dụng tăng mạnh vận thế, vậy mà bây giờ xảy ra chuyện?

Cố Khanh hỏi:

“Bạn của cậu còn giữ đồng tiền đó không?”

Trương Tường lắc đầu: “Hẳn là không. Tôi có hỏi một câu, đã bị cậu ấy dời đề tài, tôi nghĩ có lẽ cậu ấy đã bán nó đi.”

Cố Khanh gật đầu biểu thị đã biết:

“Tôi sẽ đi xem bạn của cậu.”

Cố Khanh báo cáo chuyện này cho Lệ Hoan.

Dưới sự phối hợp của Trương Tường, Cố Khanh gặp Khỉ Ốm

đi xuống ký túc xá, nhưng trên người của gã trừ mang theo một chút xui xẻo thì không có vấn đề gì.

Cố Khanh âm thầm lắc đầu với Trương Tường.

Trương Tường thấy cô lắc đầu thì lộ vẻ mặt khó hiểu, tiến lên vỗ vai của Khỉ Ốm, không có chuyện gì xảy ra.

Vậy là không sao rồi?

Sự tình phát sinh rất đột nhiên.

Buổi sáng.

Cố Khanh và các bạn cùng phòng đang học môn nhận xét văn học phương Tây trong phòng học.

Bọn họ loáng thoáng nghe thấy bên ngoài dường như có náo động.

Đầu tiên là tiếng xì xầm, sau đó có nhiều người đi qua đi lại, rồi tiếng ồn lớn.

Giáo viên dạy học là một bà cụ tính tình hiền lành, lúc này cũng cảm thấy bên ngoài hơi không ổn.

Lớp trưởng Từ Cảnh Dật nhanh nhạy, thấy ánh mắt của cô giáo liếc qua liền đi ra xem tình huống.

Vài phút sau, Từ Cảnh Dật vội chạy về:

“Nguy rồi cô ơi, trên sân thượng dường như có người muốn nhảy lầu!”

À, ra là nhảy lầu, đây là số người chưa phản ứng lại.

Hả? Nhảy lầu!!!_đây là phản ứng sau khi hiểu rõ.

Bà cụ dạy môn nhận xét văn học phương Tây sợ trắng mặt, vội vã đi ra ngoài.

Vì trấn an các học sinh rục rịch, bà cụ dặn một câu:

"Mọi người đều yên lặng ở trong phòng học."

Nhưng chờ bà cụ đi rồi, mọi người nhét sách vào túi, trực tiếp lao ra bên ngoài.

Chương 223: Vô Đề

Có người sắp nhảy lầu, ai mà ngồi yên được chứ?

Lúc cả lớp Cố Khanh xuống dưới, bên dưới đã tụ tập một loạt người. Đoàn người chen chúc với nhau, có người la hét mau báo cảnh sát, có người hét to nói chuyện với cô gái trên lầu, có người thờ ơ, tóm lại là lộn xộn.

Giáo viên ở hiện trường từ lúc biết có học sinh định nhảy lầu thì đã báo cho cảnh sát.

Cô gái ngồi trên sân thượng mặc váy màu vàng nhạt xinh đẹp, mái tóc dài bay bay, mặc cho nhiều người đứng dưới lầu la hét thì cô gái vẫn thờ ơ.

Chỉ chốc lát Hách Viện Viện đã nghe ngóng được về cô gái trên sân thượng.

“Là đàn chị khoa kế toán, dường như là bởi vì thất tình, luẩn quẩn trong lòng "

Lãnh đạo nhà trường mang theo các bạn cùng phòng của cô gái lên lầu, lúc này cảnh sát vẫn chưa đến, bọn họ phải tranh thủ trấn an cô ấy.

Trời biết, sân thượng của tòa nhà dạy học luôn bị khóa, cô gái này lên bằng cách nào.

Cố Khanh đi theo dòng người đứng ở dưới lầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Nếu như là bình thường bởi vì thất tình luẩn quẩn trong lòng

thì đành chịu, Cố Khanh không quản được tình huống như vậy.

Nhưng đàn chị này rõ ràng là bị quỷ bám vào người!

Đúng vậy, còn nhớ hai con lệ quỷ trong đại học S mà Cố Khanh không giải quyết được không?

Cô gái mặc váy màu vàng nhạt trên sân thượng hiển nhiên bị lệ quỷ mặc váy đỏ mỗi ngày đều phải nhảy lầu chết một lần bám vào người.

Nhưng Cố Khanh cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Lệ quỷ váy đỏ trừ mỗi ngày lặp lại một lần nhảy lầu thì luôn kiềm chế chính mình không hại người, tại sao lần này nhập xác? Chẳng lẽ không thể cưỡng lại bản năng của lệ quỷ?

Cố Khanh không biết đánh nhau với lệ quỷ, trình độ hiện tại của cô cũng đánh không lại đối phương.

Nhớ tới lệ quỷ này mỗi ngày nhảy lầu vào mười hai giờ đêm, nhưng đàn chị bị quỷ nhập tính nhảy lầu lúc giữa trưa, rõ ràng sự tình có chút không ổn!

Cố Khanh quyết định thật nhanh, tìm góc không người gọi điện thoại cầu cứu: “Chị Lệ Hoan, cứu mạng! Trường chúng em có lệ quỷ mặc váy đỏ nổi điên, đang bám vào người một học sinh muốn nhảy lầu!"

Sau khi Lệ Hoan hiểu rõ tình huống lập tức dẫn người hành động.

Lệ Hoan tiện thể gọi điện cho hiệu trưởng Mễ, nói cho ông ấy biết tình huống cụ thể. Nếu không thì lỡ như đánh nhau, cần sơ tán các học sinh, giáo viên ở đây trước.

Hiệu trưởng Mễ nhận được điện thoại của Lệ Hoan, gần đây ông ấy bận rộn mua cây, khi biết trong trường học có lệ quỷ và đang nổi điên thì hoảng hốt.

Ông ấy chỉ là hiệu trưởng một trường đại học bình thường thôi mà, tại sao luôn gặp phải chuyện như vậy?

Nhưng mặc dù oán trách, hiệu trưởng Mễ vẫn nhanh chóng kêu người đi sơ tán người ở hiện trường.

Cố Khanh cúp điện thoại, bắt đầu suy nghĩ kỹ nguyên nhân lệ quỷ nổi điên, cô nhanh chóng nhớ tới cậu trai tên Trương Tường mấy hôm trước tìm mình, nói là bạn cùng phòng có gì đó kỳ lạ, nhưng lúc cô đi xem thì người đó đột nhiên bình thường.

Có khi nào liên quan tới chuyện này không? Cố Khanh híp mắt suy nghĩ.

Cố Khanh đang suy nghĩ chuyện liên quan Trương Tường và Khỉ Ốm.

Phòng ngủ của Trương Tường cũng nghe thấy tin tức, nói là tòa nhà dạy học nào đó có người nhảy lầu.

Tâm tính của người trong nước là thế, thích xem náo nhiệt. Không cần quản là chuyện tốt hay xấu, nghe có chuyện là luôn như ong vỡ tổ lao qua.

Trương Tường đang đọc sách trong phòng ngủ, nghe Lư Tử nói bên tòa nhà dạy học xảy ra chuyện, trái tim anh ấy giật thót.

Trương Tường cùng đoàn người xem náo nhiệt chạy hướng tòa nhà dạy học.

Từ xa đã thấy trên sân thượng tòa nhà dạy học có một người mặc váy màu vàng nhạt ngồi bên mép sân, có vài người đứng gần

do dự không dám tới gần, sợ kích thích đối phương.

Trương Tường không kiềm được chớp chớp mắt.

Đã lâu rồi anh ấy không nhìn thấy quỷ hồn, lúc này trông thấy một bóng chồng màu đỏ trên người cô gái ở sân thượng, tuy mơ hồ nhưng Trương Tường xác định đó là một quỷ hồn.

Bên cạnh có người đang hỏi:

“Chuyện gì vậy? Sao có người nhảy lầu?”

Lại có người trả lời:

“Nghe nói là đàn chị, bị bồ đá, chịu không nổi đả kích muốn nhảy lầu.”

Chương 224: Vô Đề

“Không thể nào, tôi biết người này, Hồ Duyệt của khoa kế toán, từ lúc vào đại học đến hiện giờ quen bạn trai mười ngón tay đếm không hết, cô ấy mà nhảy lầu vì chia tay?”

“Hả? Thế là không phải bị trai bỏ, vậy thì tại sao?”

Trương Tường càng suy nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, anh ấy kéo Khỉ Ốm ra khỏi đoàn người đi tới một góc vắng người, hỏi nhỏ:

“Khỉ Ốm, cậu hãy thành thật nói với tôi, cậu đã làm chuyện gì?”

Khỉ Ốm trong một chốc còn chưa phản ứng lại: “Cái, cái gì?"

Vẻ mặt của Trương Tường nghiêm túc nói:

“Tôi không nói giỡn với cậu, hãy cho tôi biết, trừ lấy trộm đồng tiền ra cậu còn làm cái gì?!"

Mặt của Khỉ Ốm thoáng chốc đỏ lên, gã luôn cho rằng mình che giấu rất tốt, không có người phát hiện, nào ngờ những gì gã làm sớm bị anh em tốt phát hiện ra.

“Tôi không biết cậu đang nói gì!” Khỉ Ốm cứng đầu không nhìn Trương Tường, đánh chết cũng không thừa nhận.

Trương Tường khẽ thở dài:

“Cậu biết ba cô gái ngày hôm đó là ai không?”

Khỉ Ốm biết Trương Tường đang nói đến cô gái hôm đó đi theo

hiệu trưởng Mễ, gã liếc xéo Trương Tường, hiển nhiên là không biết.

“Ba cô gái kia thuộc ngành đặc biệt của quốc gia. Cậu nghĩ đi, hôm đó bọn họ cố ý đến giúp hiệu trưởng cải thiện phong thủy, thái độ của hiệu trưởng đã chứng minh tất cả. Sau này tôi còn cố ý hỏi thăm, thật sự là bộ môn quốc gia.”

“Cậu hãy nhìn cô gái sắp nhảy lầu.” Trương Tường lấy bùa bình an luôn đeo trên cổ ra: “Tôi không giấu gì cậu, từ nhỏ tôi đã có bát tự nhẹ, dễ gặp quỷ.”

“Tôi nói thật cho cậu biết, cô gái trên sân thượng bị quỷ nhập, sau khi cậu mang thứ kỳ lạ kia vào trường học! Cậu hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu cô gái này nhảy xuống, chết rồi, đừng nói trường học còn cho cậu đi học hay không, nhà tù của cơ quan đặc biệt đang đợi cậu đấy!”

Lời nói của Trương Tường càng lúc càng nghiêm khắc, đến câu cuối thì vẻ mặt nghiêm nghị.

Trên trán Khỉ Ốm chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Gã bản năng nhìn sân thượng, từ khoảng cách này chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu vàng nhạt.

Thật sự là vì thứ đó sao?

Khỉ Ốm càng nghĩ càng bất an.

Rốt cuộc gã bắt đầu thổ lộ sự thật:

“Tôi tôi không cố ý. Là người kia uy hiếp tôi, bắt tôi làm, nếu không sẽ phanh phui chuyện tôi trộm đồ!”

Lòng Trương Tường máy động, thúc giục:

“Nói rõ ràng, rốt cuộc cậu đã làm gì?”

Khi đã nói ra rồi thì Khỉ Ốm dứt khoát thổ lộ hết, bao gồm ban đầu trộm Ung Chính Thông Bảo, sau này đi phòng lịch sử trường ăn cắp, sau đó bị uy hiếp.

“. . . chuyện là vậy đấy. Người đó đưa một bao vải đỏ bọc thứ gì, dặn tôi chôn ở chỗ trường học mới thi công, hôm qua tôi vừa chôn xuống”

Chỗ mới thi công đương nhiên là chỉ hồ Gương cũ.

Trương Tường kéo Khỉ Ốm:

“Đi, chúng ta đi nói rõ ràng!"

Trước khi Trương Tường và Khỉ Ốm nói rõ ràng thì Lệ Hoan đã mang người đến hiện trường.

Đoàn người Lệ Hoan lái xe cảnh sát tới, mặc đồng phục cảnh sát làm Cố Khanh hết hồn.

Thì ra vì tiện làm việc, không gây hoảng loạn cho trường học nên Lệ Hoan mượn xe và áo của cảnh sát.

Dù sao cảnh sát đã nhận được điện thoại báo cảnh sát, giờ để Lệ Hoan đi thay họ càng thích hợp.

Đương nhiên, cảnh sát cũng cử người đi cùng, là người quen, Phùng Quân cảnh sát Phùng.

Lệ Hoan nhìn sân thượng, dù không cần ‘mở mắt’ cũng cảm giác được trên đó tràn đầy sát khí:

“Chậc, hóc búa đây.”

Lệ Hoan dẫn theo Thẩm Du, cảnh sát Phùng Quân chuẩn bị lên sân thượng, cô ấy nháy mắt với Cố Khanh ra hiệu đi theo.

Nhân viên bảo vệ của trường cũng chậm rãi tới, bắt đầu sơ tán đoàn người ở dưới lầu. Các cảnh sát khác lót đệm khí ở dưới lầu, phòng ngừa người tự tử không nghe khuyên vẫn nhảy xuống.

Trên sân thượng, Hồ Duyệt không phát hiện không khí khẩn trương xung quanh, cô ta mặc váy áo mình thích nhất, ngồi bên mép sân, thổi gió mát, bên cạnh cô ta là một chiếc điện thoại Apple mới toanh đã vỡ nát.

“Bạn học Hồ Duyệt, có chuyện gì mọi người có thể từ từ nói rõ ràng, không cần thiết cực đoan như vậy, đúng không nào?”

"Duyệt Duyệt, cậu làm gì vậy? Mau xuống dưới, bên kia rất nguy hiểm!"

“Đúng rồi, Sở Trung Nguyên là rác rưởi, cậu cần gì đau lòng vì loại đàn ông đó? Chúng ta tìm người mới càng tốt hơn!”

Chương 225: Vô Đề

Mặc cho giáo viên và các bạn cùng phòng cố gắng khuyên bảo, Hồ Duyệt làm ngơ như không nghe thấy.

Cô ta luôn cúi đầu nhìn bên dưới, ánh mắt ngơ ngẩn không biết suy nghĩ cái gì.

Lệ Hoan mang người đi lên, trước tiên khuyên ngăn giáo viên và các bạn cùng phòng của Hồ Duyệt, sau đó cô ấy chậm rãi thử tới gần Hồ Duyệt.

Tay Lệ Hoan giấu sau lưng đang cầm một lá bùa, là bùa Ngũ Lôi hàng tồn mà cô ấy chuẩn bị sẵn, có hiệu quả đặc biệt với lệ quỷ, tùy thời chuẩn bị ném bùa ra.

Không ngờ Lệ Hoan mới tới gần hai bước, Hồ Duyệt đã lườm qua.

Không, đó không phải là Hồ Duyệt.

Đó là lệ quỷ áo đỏ bám trên người Hồ Duyệt.

Nhìn khuôn mặt tỉnh táo kia thì hiển nhiên lệ quỷ này biết mình muốn làm gì.

Lệ Hoan không cố lại gần hơn, hỏi:

"Nói đi, mấy chục năm đều yên phận, tại sao lúc này đột nhiên ra tay?”

‘Hồ Duyệt’ nhìn chằm chằm Lệ Hoan, không nói chuyện.

Cố Khanh và Thẩm Du theo bên cạnh Lệ Hoan, cảnh giác quan sát.

Người bình thường duy nhất tại hiện trường là cảnh sát Phùng Quân, anh ấy không kiềm được nuốt nước miếng. Tuy sớm biết lần này không phải sự kiện nhảy lầu tự sát bình thường, nhưng trước mắt rõ ràng là con người, bọn họ lại nói cho anh ấy biết trong thân thể của đối phương có một con quỷ, loại cảm giác này thật khó miêu tả.

Đợi một lúc sau mới nghe 'Hồ Duyệt' phát ra âm thanh ngọng nghịu như trẻ con mới bi bô tập nói, chỉ có hai chữ: "Báo thù."

"Làm vậy không đúng!" Lệ Hoan lấy điện thoại ra, lập tức phản bác: "Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, căn cứ tư liệu mà chúng ta tra được thì ngươi tên là Tống Vi Lan, qua đời vào sáu mươi ba năm trước. Nhưng cô gái này mới hai mươi tuổi, ngươi nói báo thù e rằng tìm nhầm đối tượng."

Nữ quỷ váy đỏ mờ mịt nhìn Lệ Hoan, khi nghe đến cái tên 'Tống Vi Lan' thì có phản ứng rõ rệt.

Nhưng nghe thấy Lệ Hoan nói mình tìm nhầm đối tượng, Tống Vi Lan không đồng ý.

Tống Vi Lan mượn miệng của Hồ Duyệt phun ra một câu ngọng nghịu:

"Mùi trên người giống giống nhau."

Hiển nhiên Tống Vi Lan cho rằng cô gái này là kẻ thù của mình đầu thai chuyển kiếp, dù sao đã qua sáu mươi ba năm, kẻ thù đầu thai cũng là bình thường.

Tống Vi Lan đã chờ sáu mươi ba năm, vừa cảm giác được mùi

của kẻ thù liền bị tức giận khống chế lý trí, cô ta muốn báo thù.

Mùi trên người cô gái này giống như kẻ thù của cô ta, nhất định là người kia chuyển thế!

Tống Vi Lan lặp lại quá trình tử vong của mình ngày này qua ngày khác, cô ta đã tê dại, mơ hồ. Nhưng cô ta khắc sâu nhớ kỹ mùi của kẻ thù, bởi vì thù hận mới khiến cô ta ở lại trần gian nhiều năm như vậy dù phải chịu đau khổ.

“Vậy thì càng vô lý.” Lệ Hoan nói đạo lý: “Nếu là kẻ thù của ngươi tức là đối phương hại ngươi đúng không? Nếu đối phương qua đời, tính ưu khuyết điểm một kiếp người, kẻ đó gián tiếp hại chết ngươi, không thể nào được cho đi đầu thai nhanh như vậy, còn là đầu thai làm người!”

Lệ Hoan biểu thị trong nhà có mối quan hệ với địa phủ nên rành về những việc này.

Tống Vi Lan càng thêm do dự, cô ta cảm thấy Lệ Hoan hẳn là không lừa mình, nhưng mùi trên người cô gái này khiến cô ta không muốn bỏ qua đối phương.

Trên cầu thang lên sân thượng có hai bóng người thập thò bị Phùng Quân phát hiện ra.

“Hai người muốn làm cái gì?!"

Trương Tường và Khỉ Ốm có chút lúng túng đứng ở cửa thang lầu, mãi đến khi nhìn thấy Cố Khanh mới thở phào một hơi: “Bạn học Cố Khanh, chỗ chúng tôi có manh mối."

Trương Tường ra hiệu Khỉ Ốm lấy đồ vật ra.

Khỉ Ốm móc từ trong túi ra một vật bị vải đỏ bao lại.

Thì ra hai người này đi đào đồ vật trước rồi mới tới đây.

Cố Khanh bước đến nhìn thứ Khỉ Ốm đưa qua, hắng giọng, vận dụng một lớp linh khí bọc tay mình rồi mới cầm nó.

Cô đi hướng Lệ Hoan.

Rõ ràng Tống Vi Lan lại xao động.

“Là mùi này, là mùi của người kia! Báo thù!”

Tống Vi Lan khống chế Hồ Duyệt lặp đi lặp lại nói những lời này.

Cố Khanh mở ra vải đỏ, bên trong là một tấm thẻ gỗ.

‘Hồ Duyệt’ đứng lên, đi tới hai bước rồi mềm nhũn ngã xuống đất, đã hôn mê.

Chương 226: Vô Đề

Tống Vi Lan thoát khỏi thân thể Hồ Duyệt, cô ta nhìn chằm chằm thẻ gỗ trong tay Cố Khanh:

“Đúng là mùi này rồi, hắn còn chưa chết!!!"

Tùy theo Tống Vi Lan nói chuyện, tóc dài xõa ra bay rối trong gió, giận dữ điên cuồng. Thẻ gỗ và vải đỏ trong tay Cố Khanh bay vào tay của Tống Vi Lan.

Không đợi mấy người Cố Khanh phản ứng lại, quỷ hồn của Tống Vi Lan đã biến mất trước mắt bọn họ.

Kết thúc nhanh vậy?

Cố Khanh còn sững sờ lệ quỷ này làm rầm rộ mà đầu voi đuôi chuột, chợt nghe di động của Lệ Hoan reo chuông.

Lệ Hoan bắt máy:

“Alo? Sao? Anh lặp lại lần nữa?!"

Ống loa phát ra giọng nói rõ ràng:

“Sơn Linh đã bị bắt!”

Lệ Hoan rất ngạc nhiên.

Từ lần trước biết có người muốn bắt Sơn Linh thì Lệ Hoan đã ôm cảnh giác với nhóm người này.

Về sau trong bộ môn bận các việc lớn nhỏ, Lệ Hoan không có

thời gian tự mình đi núi hoang tìm kiếm Sơn Linh, nhưng cô cử người luôn theo dõi núi hoang, dặn bọn họ phát hiện có gì khác lạ phải báo cho cô ấy ngay.

Không ngờ lần này cư nhiên có người lợi dụng kế điệu hổ ly sơn, dùng lệ quỷ nổi điên trong đại học S dụ cô ấy đi, thừa dịp đó họ đi núi hoang, đánh xỉu người trông chừng, bắt được Sơn Linh.

Lệ Hoan hỏi manh mối:

“Có phát hiện là ai làm không?”

Người ở đầu dây bên kia có biệt hiệu là Mắt Ưng, tên như ý nghĩa, con mắt biến dị. Khác với Thiên Nhãn của Cố Khanh, mắt của Mắt Ưng biến dị trong một tình huống đặc biệt, khiến công năng mắt của anh ta tăng mạnh gấp mười lần so với người bình thường, có thể nói là ‘kính viễn vọng’ phiên bản người thật.

Nên Lệ Hoan cử Mắt Ưng đi chú ý động tĩnh núi hoang là thích hợp nhất.

Nghe thấy Lệ Hoan hỏi thăm, Mắt Ưng do dự đáp:

“Tôi nhìn thấy một đạo sĩ mang theo hai người trẻ tuổi, nhưng không biết tại sao không thể nhớ rõ mặt mũi của đối phương.”

Lại là đạo sĩ!

Lệ Hoan đã thông qua hỏi thăm biết người uy hiếp Khỉ Ốm chôn đồ vật cũng là một đạo sĩ, như vậy càng có thể chứng minh việc hôm nay đã được lên kế hoạch trước.

Hiện tại Lệ Hoan chỉ hy vọng lệ quỷ váy đỏ tên Tống Vi Lan đột ngột biến mất có thể căn cứ thẻ gỗ tìm được nhóm người kia, cho bọn họ chút rắc rối.

Lúc này trên một lối mòn ở vùng hoang dã.

Một chiếc xe van loại nhỏ đang chạy hướng phương xa không biết tên.

Hàng ghế sau ngồi đạo sĩ già mà Lệ Hoan tìm khắp nơi không thấy.

Ngồi ghế trước là hai đồ đệ của lão.

Rõ ràng là nhóm người lúc trước muốn bắt giữ Sơn Linh!

Thì ra bọn họ vẫn không rời khỏi thành phố S mà núp vào, tùy thời quấy rối nhóm Lệ Hoan rồi thừa cơ bắt Sơn Linh.

Dương Vô Khê vừa lái xe vừa hỏi sư phụ ở ghế sau:

“Sư phụ, giờ chúng ta sẽ đi thủ đô hả? Nhưng người ở thủ đô đang tìm chúng ta, nếu đi qua chẳng khác nào chui đầu vô lưới.”

Đạo sĩ già hừ lạnh một tiếng: “Bắt chúng ta? Có người muốn bắt thì tự nhiên cũng có người muốn bảo vệ chúng ta. Thầy đã làm nhiều chuyện như vậy cho bọn họ, nếu cuối cùng thầy bị bắt thì bọn họ đừng hòng sống yên!”

"Huống chi " Đạo sĩ già lấy ra túi vải vẽ đầy ký hiệu kỳ lạ giắt bên hông, lấy ra Sơn Linh bị chỉ đỏ trói lại: “Chỉ cần có thứ này thì thầy có nắm chắc làm giao dịch với một người, đến lúc đó không ai dám động vào thầy.”

Sơn Linh trông như hà thủ ô thành hình người, có đường nét giống người, mắt to như trong truyện tranh chớp chớp, phối hợp thân hình đen thui còn dính mấy miếng lá cây xanh biếc, trông vừa xấu vừa đáng yêu.

Hiển nhiên nó đã biết tình cảnh của mình, không biết dây

thừng đỏ này làm bằng cái gì, nó bị trói hoàn toàn không thể nhúc nhích, linh khí quanh người không thể sử dụng.

Sơn Linh rưng rưng nước mắt giãy giụa hết nửa ngày, phun ra một chữ:

“Hic.”

Tiếc rằng Sơn Linh vừa xấu vừa đáng yêu không thể đánh động trái tim của nhóm đạo sĩ già, ánh mắt của họ nhìn Sơn Linh chỉ có hai chữ, tham lam.

Chương 227: Vô Đề

Sơn Linh cảm thấy mình không có hy vọng sống, không chừng sẽ bị người chế thành đan dược ăn, trong đôi mắt sáng lấp lánh chảy ra hai giọt nước mắt?

Đạo sĩ già nhanh tay nhanh mắt lấy một bình ngọc ra khỏi túi hứng lấy nước mắt của Sơn Linh.

Nước mắt của Sơn Linh cũng là thuốc dẫn rất quý giá.

“Hic.”

Sơn Linh phát hiện nhóm người này ngay cả nước mắt của mình cũng không bỏ qua, nó ngược lại không khóc nữa, nhắm mắt, không giãy giụa, xem bản thân như hà thủ ô bình thường.

Trương Vô Liệt ngồi ở ghế trước thèm muốn nhìn Sơn Linh:

“Sư phụ, Sơn Linh này thật sự hữu dụng như vậy? Có thể cho đồ đệ nhìn xem được không?”

Đạo sĩ già nghe vậy liếc gã một cái, không nhắc tới chuyện Sơn Linh:

“Vô Liệt, con phải học theo sư huynh nhiều vào, trầm ổn một ít, lần này nếu không phải vi sư phản ứng nhanh không chừng Sơn Linh đã chạy thoát.”

Đạo sĩ già vừa nói vừa nhét Sơn Linh vào túi lại, phù văn trên núi được đặc biệt vẽ ra, xem như tác phẩm tự hào của đạo sĩ già, chẳng những khiến Sơn Linh ở bên trong không thể sử dụng linh khí, còn có hiệu quả giấu hơi thở.

“Vâng thưa sư phụ.” Trương Vô Liệt cung kính nói, không dám hỏi về Sơn Linh nữa, gã yên lặng ngồi trên ghế, cúi thấp đầu, ánh mắt vụt qua một chút dữ tợn.

Đạo sĩ già vừa lòng gật đầu, đang chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi một lúc, bọn họ đã bận rộn nhiều ngày vì bắt Sơn Linh.

Đạo sĩ già bỗng mở mắt ra, dường như lão cảm giác được cái gì.

Đạo sĩ già tặc lưỡi, bất đắc dĩ đứng lên, kéo xuống một lá bùa dán trên trần xe, lại dán một tấm khác lên, mới tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Lần này vì hoàn thành kế hoạch điệu hổ ly sơn bắt giữ Sơn Linh mà lão trả giá rất lớn.

Dùng thẻ gỗ gọi ra lệ quỷ Tống Vi Lan vẫn luôn cắn chặt lão không nhả, khiến trường học hỗn loạn, buộc người phụ trách Bộ Đặc Dị phải đi xử lý.

Vậy là sự chú ý vào núi hoang sẽ ít đi nhiều, tiện cho lão bắt Sơn Linh.

Đạo sĩ già đã nghĩ kỹ rồi, thẻ gỗ có hơi thở của lão, sẽ kích thích lòng báo thù của Tống Vi Lan, lại có tác dụng mê hoặc và tăng cường âm sát khí, có thể khiến Tống Vi Lan rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Lệ quỷ đấu với Bộ Đặc Dị thì hai bên cùng bị tổn thương.

Tuy đã bắt được Sơn Linh, nhưng Tống Vi Lan hoàn toàn không bị thẻ gỗ ảnh hưởng, cũng không bởi vì hại người mà bị nhóm người Bộ Đặc Dị bắt, ngược lại cô ta dựa vào hơi thở của

thẻ gỗ đuổi theo lão.

Đây là rắc rối lớn.

Đạo sĩ già không muốn đụng độ với lệ quỷ Tống Vi Lan, việc khẩn cấp trước mắt là nhanh chóng đi thủ đô.

Lá bùa dán trên xe là bùa Ẩn Nấp.

Loại bùa này trong thời gian nhất định có thể giấu hơi thở của mọi người trong phạm vi chiếc xe, phòng ngừa Tống Vi Lan căn cứ hơi thở đuổi theo.

Nhưng lá bùa này có thời hạn, một tấm chỉ giữ hiệu quả một tiếng đồng hồ.

Đạo sĩ già nhìn vài tấm bùa Ẩn Nấp còn sót lại, dù đã có Sơn Linh trong tay vẫn làm lòng lão nhỏ máu.

Trong khi nhóm người đạo sĩ già chạy đi thủ đô, quỷ hồn của Tống Vi Lan đuổi theo.

Cố Khanh và nhóm Lệ Hoan đang nghiên cứu tư liệu về Tống Vi Lan.

Bọn họ không biết người bắt đi Sơn Linh là ai, chỉ biết là một đạo sĩ mang theo hai người trẻ tuổi.

Theo thông tin hiện có thì đối phương là người Tống Vi Lan khắc ghi không quên muốn báo thù.

Bọn họ cần đọc tư liệu của Tống Vi Lan tìm ra kẻ dắt mũi bọn họ.

Tư liệu ghi Tống Vi Lan là nhóm sinh viên sớm nhất của đại học S.

Thời đại đó tỷ lệ chọn sinh viên cực kỳ ít, hơn nữa gia đình của Tống Vi Lan là nông thôn, ba đời bần nông, con nhà nòi.

Ở trong tình huống này còn có thể thi lên đại học, trong ổ núi hoang rừng vắng bay ra phượng hoàng vàng là câu dành cho loại người như Tống Vi Lan.

Bởi vì thời đại lâu năm, ngày xưa nhảy lầu tự sát không phải chuyện sáng rọi gì, nên tư liệu rất ít ỏi.

Trong hồ sơ niêm phong của cục cảnh sát chỉ có đánh giá của giáo viên và mấy bạn học của Tống Vi Lan lúc ấy. Bọn họ đều nói Tống Vi Lan là một cô gái xinh đẹp, lương thiện, cần lao, hoàn toàn không ngờ tại sao cô ta làm chuyện như vậy.

Chương 228: Vô Đề

Một cô gái như vậy, vào lúc chưa tốt nghiệp, thậm chí trong tuổi xuân đẹp nhất, mặc vào váy áo đỏ mình thích, từ sân thượng tòa nhà dạy học của đại học S gieo mình xuống.

Lý do tự sát có ghi trong hồ sơ, chưa cưới đã mang thai.

Việc này vào thời đó gần như là hành vi phạm tội bị dạo phố, hơn nữa bình thường Tống Vi Lan không quen bạn trai.

Áp lực bị nhà trường đuổi học, bạn học và giáo viên chỉ trỏ khiến Tống Vi Lan dần gầy guộc, nhưng cô ta không nói ra cha của đứa bé.

Tống Vi Lan không để lại bất cứ di ngôn.

Một tối nọ, cô ta một mình leo lên nóc tòa nhà dạy học rồi nhảy xuống.

Bởi vì kết quả điều tra xác định là tự sát, cảnh sát không điều tra sâu thêm, đặc biệt cha của đứa trẻ trong bụng Tống Vi Lan là ai còn là điều bí ẩn.

Khiến Lệ Hoan cảm thấy kinh ngạc là trong hồ sơ niêm phong của Bộ Đặc Dị cũng có tư liệu về Tống Vi Lan.

Thì ra năm xưa cũng có người phát hiện lệ quỷ áo đỏ trong đại học S.

Bởi vì đối phương vẫn luôn không hại người, cho nên tiền bối của Bộ Đặc Dị muốn đi siêu độ đối phương. Nhưng hiển nhiên Tống Vi Lan không đồng ý, vẫn ở đây, chờ đợi kẻ thù xuất hiện.

Thẩm Du nhìn mấy tờ giấy mỏng manh, vò đầu:

“Trong tư liệu này không nói kẻ thù của Tống Vi Lan là ai sao?”

“Hơn nữa lúc Tống Vi Lan xuất hiện thì khí hung thần rất nặng, hiển nhiên là một lệ quỷ, tức là Tống Vi Lan nhất định ôm oán hận rất lớn nhảy lầu tự sát, hơn nữa qua mấy chục năm vẫn không nguôi ngoai, khăng khăng báo thù, có thể thấy oán hận sâu cỡ nào, vậy mà không nhắc một chữ về kẻ thù sao?” Cố Khanh cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lệ Hoan sờ cằm nhìn một lúc, búng ngón tay:

“Tôi cảm thấy chuyện này nên tra từ đứa bé trong bụng của cô ta.”

Tại sao phải tra từ đứa bé?

Tư liệu về chuyện năm đó quá ít, không tìm được bao nhiêu thông tin có hiệu quả.

Lúc này phải dựa vào thủ đoạn khác.

Ngẫm lại năm xưa Tống Vi Lan có bầu nhảy lầu.

Nhưng lúc bọn họ nhìn thấy quỷ hồn của Tống Vi Lan thì không có anh linh bên cạnh cô ta.

Chỉ có một khả năng: anh linh đã đầu thai lại.

Hiển nhiên năm xưa Tống Vi Lan không muốn vì oán hận của mình ảnh hưởng đứa trẻ đầu thai, hấp thu oán khí chết khi chưa được sinh ra của đứa trẻ.

Như vậy vẫn chưa đủ, hẳn là có người tu luyện huyền học trợ giúp siêu độ anh linh mới thành công đầu thai.

Nếu anh linh vào địa phủ, chắc chắn ở địa phủ có tư liệu. Trong sổ Sinh Tử, dù là thai nhi chưa sinh ra chắc chắn có thông tin biểu minh cha mẹ của đứa bé là ai.

Trong tình huống này, chỉ có thể tìm chú út giúp.

Chọn đại một cái bàn, bày biện KFC loại combo gia đình.

Đặt thêm một lư hương, lấy ra một cây nhang cắm vào, đốt cháy.

Khói bay lên nghi ngút.

Một phút.

Năm phút.

Mười lăm phút.

Trong mắt mấy người Cố Khanh đã niệm chú mở mắt:

Trên bầu trời chậm rãi xuất hiện một bóng dáng mặc đồ tây đen.

Bóng dáng kia phất tay với Lệ Hoan, cười nhe hàm răng trắng:

“Ôi, cháu gái, tìm ta có chuyện gì không? À phải rồi, cảm ơn lần trước đã đốt di động xuống, tính năng tuyệt vời, các đồng nghiệp cực kỳ hâm mộ ta!"

"Đừng nói nhảm." Lệ Hoan vung tay lên: “Giúp con tra một người đã.”

Lệ Hoan giơ tờ giấy cho chú út xem:

“Ở đây, có một ảnh linh chưa thành hình, mẹ là một lệ quỷ, tên là Tống Vi Lan, chú hãy tra giúp con xem cha của đứa bé là ai.”

Chú út không xem tờ giấy kia, xòe tay nói:

“Cháu gái à, chú út của con chỉ là một quỷ sai nhỏ bé, muốn tra loại thông tin này ít nhất phải là cấp bậc Hắc Bạch Vô Thường mới có quyền đó.”

Chú út không đủ cấp bậc, hiển nhiên là không thể tra.

Điều này khiến cuộc điều tra lại rơi vào bế tắc.

Chú út thèm thuồng nhìn combo gia đình cúng cho mình, đang định vươn tay lấy một cái ăn thì thấy Lệ Hoan giơ tay che trước mặt:

“Chú làm quỷ sai nhiều năm mà không làm thân với mấy nhân vật lớn sao?”

Chú út tiếp tục xèo tay:

“Ta còn chưa gặp nhân vật lớn được vài lần, lấy đâu ra cơ hội làm quen?”

Lệ Hoan câm nín, rút tay về.

Chương 229: Vô Đề

Không còn chướng ngại vật, chú út thò tay vào combo gia đình lấy một cái đùi gà ra cắn.

Combo gia đình không thiếu miếng nào, nhưng đùi gà không còn mùi thơm, khi cắn chắc chắn sẽ có mùi vị như gỗ vụn.

"Bây giờ nên làm gì đây?" Thẩm Du hỏi dò: "Hay là báo chuyện này lên trên? Không chừng trong bộ môn có tiền bối biết một số nhân vật lớn trong địa phủ?"

Chú út cắn đùi gà, khoát tay nói:

"Rắc rối lắm, trong các ngươi có ai biết vẽ bùa Rước Quỷ không? Thử thứ đó đi."

Bùa Rước Quỷ có hiệu quả tương tự như bùa Rước Thần, chẳng qua bùa Rước Thần là thỉnh thần tiên trên trời, bùa Rước Quỷ là thỉnh quỷ sai ở địa phủ.

Đương nhiên, loại bùa này mời quỷ sai đến không biết sẽ là cấp bậc thế nào. Có người siêu may mắn không chừng một lần đã mời được Diêm Vương đến, có người xui thì quỷ sai bình thường cũng chẳng muốn tới.

Đương nhiên, sau khi sử dụng bùa Rước Quỷ, quỷ sai được mời đến dương thế sẽ tiêu hao linh lực lá bùa, hết linh lực thì quỷ sai quay về.

Cho nên nếu siêu may mắn mời Diêm Vương tới, không chừng mới hai, ba giây đã hao hết linh lực, nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ.

Bùa Rước Quỷ?

Thẩm Du và Lệ Hoan cùng nhìn về phía Cố Khanh.

Trong nhóm chỉ có Cố Khanh là quen thuộc bùa chú nhất.

Cố Khanh: ?

Trong đầu của Cố Khanh đúng là có cách vẽ bùa Rước Quỷ, nhưng cô chưa thử bao giờ.

Dưới ánh mắt sáng rực của Lệ Hoan và Thẩm Du, ánh mắt xem trò hay của quỷ sai chú út, Cố Khanh quyết vẽ thử.

Bút bùa, chu sa, giấy vàng đều có sẵn.

Cố Khanh cầm bút bùa chấm chu sa, trong đầu hiện ra hình dạng của bùa Rước Quỷ, cô ghi nhớ rồi bắt đầu vẽ.

Tuy lần đầu vẽ nhưng Cố Khanh có kinh nghiệm vẽ bùa đã lâu, bây giờ vẽ rất thuận tay.

Ba phút sau, vẽ xong lá bùa đầu tiên.

Thành công lá đầu rồi thì vẽ càng lúc càng thuận tay.

Lá thứ hai, thứ ba, thứ bốn

Bộp!

Đó là tiếng cằm của quỷ sai chú út rớt xuống đất.

Lệ Hoan thấy bùa Rước Quỷ thành công càng lúc càng nhiều, vội ngăn cản:

“Thôi thôi, đủ rồi, vài tấm là đủ.”

Cố Khanh thu bút, vẻ mặt chưa thỏa mãn khiến hai người một quỷ đứng bên cạnh càng giật mình với kỹ thuật vẽ bùa của cô.

Giống như trước kia bọn họ gặp đều là bùa chú giả vậy, thì ra tốc độ vẽ bùa có thể nhanh đến thế sao?

Chuẩn bị rước quỷ.

Cố Khanh, Lệ Hoan, Thẩm Du, mỗi người một tấm bùa Rước Quỷ, họ nhìn nhau, không ai ra tay trước.

"Đừng nhìn, ba người cùng làm, mau, niệm đi.” Chú út ăn gần hết combo gia đình, rảnh rỗi xúi dại.

Ba người Cố Khanh cùng lên tiếng:

"Thiên thương thương, địa thương thương, chúng quỷ thần tại hà phương "

Tùy theo chú ngữ được niệm ra, dùng linh khí trong người đốt bùa, lá bùa bốc cháy ngọn lửa xanh lá, dần cháy thành tro tàn trên tay.

Trước mặt ba người đều có một cái bóng dần tụ lại.

Quỷ sai trước mặt Lệ Hoan và Thẩm Du mặc đồ tây đen giống như chú út, xem ra là đồng nghiệp cùng cấp bậc.

Cố Khanh ngây người.

‘Quỷ sai’ trước mặt cô mặc áo choàng đen che kín người, mũ trùm che khuôn mặt, trên tay có một sợi xích sắt màu bạc.

Tạo hình này hơi quen mắt.

Quỷ sai chú út: ?

Chú út lập tức ném xương gà, chạy tới bên cạnh hai đồng nghiệp tới sau, cùng đứng thẳng cúi đầu hướng ‘áo choàng đen’ ở trước mặt Cố Khanh:

“Đại nhân!"

???

Lệ Hoan và Thẩm Du liếc nhau, hình như thật sự mời đến một nhân vật lớn?

‘Nhân vật lớn’ trước mắt giấu mặt trong áo choàng, không thấy rõ biểu cảm.

Lúc ba quỷ sai chú út cung kính chào, vị này chỉ nhẹ gật đầu, không định cởi mũ trùm đầu xuống.

Đầu của vị này hơi di chuyển, dường như nhìn về hướng Cố Khanh, giọng nói phát ra có chút lạnh lùng, mang theo từ tính: “Chuyện gì?"

Cố Khanh: ?

Cô còn đang suy nghĩ tại sao liên tục ba lần gặp cùng một quỷ sai.

“Tuần Tra Sử đại nhân! Là như vậy "

Thấy Cố Khanh ngẩn ngơ không nói chuyện, chú út tiến lên hai bước giải thích rõ nguyên nhân hậu quả, biểu cảm siêu chân chó.

Trong lòng chú út tràn ngập bình luận.

Siêu may mắn!

m Dương Tuần Tra Sử đại nhân bao nhiêu năm không gặp một lần giờ đây xuất hiện ở trước mặt mình!

Nhất định phải trả lời câu hỏi của Tuần Tra Sử đại nhân, ôm chân để sớm ngày thăng chức!

Lệ Hoan câm nín che mắt.

Chương 230: Vô Đề

Nhà mình có chú út 'cầu tiến tới' không đáng tin như vậy thật sự là khiến người không biết nên nói cái gì.

"Bla bla bla là vậy đấy." Khó khăn nói xong sự tình, chú út mắt cún nhìn m Dương Tuần Tra Sử, chờ đối phương sai khiến.

"Ừm."

Cuối cùng chỉ chờ đến một chữ này.

Chú út xụ mặt, hiển nhiên Tuần Tra Sử đại nhân không hứng thú với tự thuật của ông ấy.

Ba người hai quỷ ở bên cạnh nghe chú út giới thiệu một chuỗi dài mà đối phương chỉ ừ một tiếng, đều sửng sốt.

Vậy thôi? Không định phát biểu ý kiến? Rốt cuộc là có đồng ý giúp hay không?

Sau đó áo choàng đen lướt qua chú út che tầm mắt, lại nhìn về phía Cố Khanh.

Cho dù cách áo choàng, không thấy rõ biểu cảm. Cố Khanh cũng có thể cảm giác được ánh nhìn của đối phương hướng về phía mình.

Cố Khanh trực giác cảm thấy đối phương đang đợi cô nói chuyện.

Cố Khanh suy nghĩ một hồi, quyết đoán mở miệng:

“A Tuần Tra Sử đại nhân có thể điều tra giúp không?”

Khi nói ra lời này thì Lệ Hoan và Thẩm Du đứng hai bên Cố Khanh, giống như ông Hầm ông Hừ, phòng ngừa cô không đủ linh lực thì bọn họ sẽ bổ sung giúp.

Nhưng lúc này Cố Khanh mới nhớ ra, dường như trừ lúc bắt đầu dùng bùa Rước Quỷ là rút đi linh lực của cô, sau khi vị Tuần Tra Sử này đến thì không còn tiêu hao linh lực. Quả nhiên là một nhân vật lợi hại.

Nghe Cố Khanh chủ động hỏi, người đàn ông mặc áo choàng lại ừ một tiếng, lần này mang ý tứ đồng ý, trên tay cũng có động tác.

Chỉ thấy đối phương vươn tay ra, một chiếc điện thoại Apple hiện ra trong tay.

Ôi, giàu dữ.

Xem lần trước chú út đòi Lệ Hoan đốt cho di động thì biết bởi vì trần gian ít người biết cách đốt đúng đồ, rất thiếu những thứ như điện thoại.

Nhìn ánh mắt hâm mộ của hai vị quỷ sai được Lệ Hoan, Thẩm Du mời tới liền biết.

Biểu cảm của chú út càng dễ hiểu, trên mặt tràn ngập ‘ta dùng cùng loại với sếp, sướng!’.

Lúc lấy di động ra, đối phương đeo bao tay màu đen, nhưng khi vươn tay thì bay ra vài lũ màu vàng.

Cố Khanh nhìn thấy, sờ cằm nghĩ mới rồi hoa mắt nhìn nhầm sao?

Nhưng chốc lát sau cô không có thời gian suy nghĩ điều này.

Người đàn ông mặc áo choàng cầm di động, không biết gọi cho ai, nói vào ống nghe:

“Nơi này có việc, ngươi đến một chuyến, hỗ trợ."

Sau đó cúp điện thoại, nói với nhóm Cố Khanh ‘chờ chút’, sau đó y yên lặng đứng chờ.

Không khí hiện trường hơi nặng nề.

Lệ Hoan lén chọt chú út:

“Này này, chú út tình huống gì vậy? Đây là ai?”

Tuy rằng bởi vì là hồn thể, ngón tay của cô ấy xuyên qua eo chú út, nhưng đối phương vẫn có cảm giác.

Chú út lén lút dán sát Lệ Hoan, nói nhỏ:

“Không trêu vào được, m Dương Tuần Sát Tử, nhân vật lớn, bên trên phái xuống.”

Quỷ sai được Lệ Hoan mới tới cũng tụ lại:

“Đúng đúng, nghe nói nhân vật lớn này rất thần bí, quỷ sai bình thường như chúng ta thậm chí không thấy mặt thật của ngài ấy.”

Quỷ sai được Thẩm Du mời cũng hóng hớt:

“Mấy người biết cái gì, chắt trai của cậu của em trai của bác hai bên nhà ngoại của ta làm việc dưới tay Chung Quỳ đại nhân, tuy chỉ là tôm nhỏ nhưng cũng biết được nhiều tin vỉa hè từ đó.”

Mấy người Lệ Hoan và quỷ đều mắt sáng rực nhìn quỷ sai này, muốn nghe hắn định nói gì.

Quỷ sai đắc ý, nhưng còn nhớ kỹ trường hợp hiện tại, liếc trộm Tuần Tra Sử đại nhân vẫn đứng yên như tượng tại chỗ kia, nói nhỏ:

“Tuần Tra Sử đại nhân rất lợi hại, nghe nói năm đó có một lệ quỷ hại chết nhiều mạng người, có người bẩm báo địa phủ cầu cứu.”

"Ngay lúc đó Chung Quỳ đại nhân bận việc nên phái vị Tuần Tra Sử đại nhân này đi. Vốn gặp lệ quỷ thông thường là bắt quy án, sau đó đưa đến địa phủ kết tội, rồi đi vào mười tám tầng địa ngục chuộc tội. Vị đại nhân này ghê gớm, thấy lệ quỷ hại chết nhiều người như vậy, trực tiếp nổi giận đánh lệ quỷ đó hồn phi phách tán, không chừa một mảnh.”

Ồ!

Mấy người Lệ Hoan gật gù, xem ra là nhân vật dữ dằn.

Chương 231: Vô Đề

Lúc này, người đàn ông mặc áo choàng đứng yên một bên lại lấy ra điện thoại, thì ra là có người gọi tới.

Sau khi bắt máy, không biết đối phương nói cái gì, chỗ bọn họ chỉ thấy cách một thời gian y lại ừ một tiếng.

Sau khi cúp máy, đối phương đi hướng nhóm Cố Khanh.

Mãi khi đi tới trước mặt Cố Khanh, y vươn tay ra:

“Bùa Rước Quỷ.”

Cố Khanh hiểu ý ngay, lục lọi túi xách, đưa qua một lá bùa Rước Quỷ mới.

Đối phương nhận lấy, lại vươn tay:

“Linh hương."

Linh hương?

Cố Khanh không có thứ này, cô nhìn qua Lệ Hoan.

Lệ Hoan lục tìm túi xách của mình, cuối cùng lấy ra một cây linh hương đưa vào tay đối phương.

Bàn và lư hương đã có sẵn.

Người đàn ông mặc áo choàng cắm linh hương vào lư hương, đốt cháy, lại đốt lá bùa, trong miệng lẩm bẩm.

Hành động này làm nhóm Cố Khanh giật mình.

Y y đang rước quỷ?

Thời nay quỷ cũng có thể dùng cách của con người để rước quỷ?

Thao tác này cũng được.

Trong lúc người đàn ông mặc áo choàng rước quỷ thì linh lực trên người Cố Khanh vẫn không bị rút bớt.

Không bao lâu, trên bầu trời hiện ra một bóng mờ, đối phương mặc quan phục cổ đại, tay trái cầm sổ Sinh Tử, tay phải cầm bút Câu Hồn. Hiển nhiên đây là Phán Quan đại nhân của địa phủ.

Địa phủ căn cứ chức năng chia ra bốn Phán Quan, gồm Thưởng Thiện Tư Ngụy Chinh, Phạt Ác Tư Chung Quỳ, Sát Tra Tư Lục Chi Đạo, m Luật Tư Thôi Ngọc.

Vị trước mắt có bút Thôi Ngọc và sổ Sinh Tử, hẳn là nhân vật hàng đầu nổi tiếng âm tào địa phủ, chuyên môn làm nhiệm vụ thêm thọ cho người thiện, khiến kẻ ác chết, Thôi Ngọc Thôi Phán Quan.

Trong Tây Du Ký, Đường Thái Tông mộng xuống địa phủ, người tăng thêm tuổi thọ trong sổ Sinh Tử cho ông ấy chắc là vị Thôi Phán Quan này.

Ba quỷ sai nhóm chú út không dám càn rỡ, cung kính vái chào Thôi Phán Quan:

“Phán Quan đại nhân."

Thôi Phán Quan rất tò mò với tình cảnh trước mắt, chuyện gì đây? Mời nhiều quỷ sai như vậy đến?

Thôi Phán Quan tò mò nhìn về phía người đàn ông mặc áo choàng mời mình:

“Mặc Ngôn, tìm ta có chuyện gì?”

Thì ra tên của người đàn ông mặc áo choàng là Mặc Ngôn.

Người đàn ông mặc áo choàng chỉ hướng chú út mới lùi xuống, phun ra hai chữ: “Giải thích."

Hiển nhiên, buổi giải thích vừa rồi của chú út để lại ấn tượng khắc sâu cho Tuần Tra Sử.

Chú út kích động đến nỗi suýt nói không nên lời, tiến lên một bước nói rõ ngọn nguồn cho Phán Quan, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc không chút giỡn hớt.

Đừng nhìn Thôi Phán Quan trông như người đọc sách yếu đuối, nhưng có thể ngồi vững trên vị trí Phán Quan hàng trăm năm thì hiển nhiên sức mạnh của ông ấy không thể khinh thường.

Chẳng qua, chú út mặc đồ tây đen, Thôi Phán Quan thì mặc quan phục cổ đại, đứng cạnh nhau cảm giác như xuyên qua thời không.

Thôi Phán Quan: khụ, mặc quan phục nhiều năm đã thói quen.

Khó khăn nói xong ngọn nguồn một lần nữa.

Thôi Phán Quan đã biết sự việc là vì một lệ quỷ, còn là lệ quỷ kiên trì bảy mươi năm không hại người thì sinh lòng cảm khái.

Nhân viên công tác địa phủ giống như ông ấy đã gặp quá nhiều người chết vì oan ức sau khi biến thành lệ quỷ, bị âm sát khí ảnh hưởng, hoàn toàn lạc mất bản tính, chỉ biết không ngừng giết người. Lệ quỷ có thể kiên trì mấy chục năm không hại người là

cực kỳ ít ỏi.

“Trần gian thôi, nếu đã tìm ta thì ta sẽ tra giúp các ngươi.” Thôi Phán Quan đồng ý việc này.

Ông ấy vung sổ Sinh Tử biến thành một chiếc điện thoại di động.

Nhóm Cố Khanh ngây ra, di động?

Chú ý tới ánh mắt của mọi người, Thôi Phán Quan mỉm cười nói:

“Địa phủ cũng phải bắt kịp với thời đại chứ. Hiện nay các thông tin của sổ Sinh Tử đều gửi trong kho tư liệu địa phủ, phải dùng quyền hạn điện thoại di động mới tra được.”

Còn về sổ Sinh Tử vừa rồi là vì hình tượng cố hữu của Thôi Phán Quan, ông ấy muốn lưu giữ một chút!

Gõ thông tin Tống Vi Lan vào di động, ngày và năm sinh lúc chào đời, lúc mất, chớp mắt tư liệu đã hiện ra.

Trong quan hệ thân duyên của Tống Vi Lan biểu hiện không kết hôn, nhưng mục con cái thì có.

Nhấn vào mục con cái, biểu hiện con trai, không tên, sống trong bụng năm tháng, chết vì cơ thể mẹ tử vong.

Chương 232: Vô Đề

Tư liệu biểu hiện, cha của đứa trẻ tên là Tề Thư Ký.

Người đã chết.

Người tên Tề Thư Ký đã chết một tuần trước khi Tống Vi Lan tự sát.

“Tề Thư Ký, Tề Thư Ký” Thẩm Du mặc niệm nhớ lại, linh quang chợt lóe: “Tôi nhớ ra rồi!”

Thẩm Du cầm tư liệu trên bàn, chỉ hướng một hàng:

“Tề Thư Ký, năm xưa là thầy dạy văn học trong nước của đại học S, một tháng trước khi Tống Vi Lan tự sát đột nhiên mất tích, đến nay không có bất cứ tin tức."

Cố Khanh và Lệ Hoan nhìn nhau, vốn cho rằng kẻ thù của Tống Vi Lan là cha của đứa trẻ, nay xem ra bọn họ nghĩ quá đương nhiên.

Nhưng nếu thế thì manh mối lại đứt.

Quỷ sai được Lệ Hoan mời tới mặc niệm cái tên Tề Thư Ký, nhớ lại.

Cái tên này quen lắm.

Quỷ sai vỗ đầu, đã nhớ ra:

“Phán Quan đại nhân, ta nhớ ra rồi, trong đám quỷ trên cầu Nại Hà không chịu đầu thai có một quỷ tên như vậy!”

Qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà là các bước phải làm trước khi đầu thai.

Như hiện giờ, muốn đầu thai, trừ việc chờ trên người hết nghiệt trái, chỉ riêng xếp hàng đã phải đợi vài năm.

Nhưng có một số người bởi vì đủ loại lý do, rõ ràng đã đến lượt nhưng không chịu đầu thai, ở lại cầu Nại Hà, chờ ngày nào đó bọn họ nghĩ thông mới đi đầu thai.

Quỷ sai biết một quỷ chờ trên cầu Nại Hà tên là Tề Thư Ký thật ra vì ngoài ý muốn.

Hôm ấy quỷ sai kéo một đám quỷ trở về đã đi ngang qua cầu Nại Hà.

Quỷ hồn tên Tề Thư Ký bỗng nhiên chạy tới, hét hướng một trong những quỷ hồn mà quỷ sai dẫn theo.

Quỷ sai không nhớ Tề Thư Ký kêu cái gì, nhưng đối phương tới gần bỗng nhiên nói nhận sai, xoay người trở lại trên cầu Nại Hà.

Thôi Phán Quan không biết chuyện này, lật xem tư liệu của Tề Thư Ký. Đúng là Tề Thư Ký chết rồi đến âm phủ, bởi vì lúc còn sống không làm chuyện ác, còn mang một ít công đức, cho nên sớm có thể đầu thai làm người.

Nhưng tư liệu không ghi kiếp sau của Tề Thư Ký, hiển nhiên đối phương vẫn không đầu thai.

Thôi Phán Quan trầm ngâm một lúc sau, nói: "Đã vậy thì ta giúp cho trót, kêu quỷ hồn của Tề Thư Ký lên cho các ngươi hỏi rõ."

Phán Quan đại nhân dễ nói chuyện như vậy khiến nhóm Cố Khanh ngại ngùng, rối rít cảm ơn, thầm nghĩ hôm khác nhất định phải đốt nhiều tiền giấy cho Thôi Phán Quan.

Phán Quan gọi quỷ tự nhiên là không cần bùa chú, cầm bút điểm không trung, viết tên và ngày sinh tháng đẻ của Tề Thư Ký, vài giây sau, quỷ hồn xuất hiện trước mặt nhóm Cố Khanh.

Khoảnh khắc xuất hiện, Tề Thư Ký khẽ run.

Dù sao hắn chỉ là một quỷ hồn bình thường, trước mắt có ba quỷ sai, cộng thêm Phán Quan đại nhân và một đại nhân không biết là ai nhưng uy áp mạnh mẽ, khiến hắn cảm thấy có chút sợ hãi, còn cho rằng mình ở lì trong âm phủ không chịu đầu thai khiến bọn họ bất mãn.

Tề Thư Ký nhìn kỹ bỗng thấy nhóm người Cố Khanh, nơi này hình như là dương thế?

Chỗ này cảm giác rất quen thuộc.

Biểu cảm của Tề Thư Ký dần trở nên kích động hỏi:

“Chỗ chỗ này là đại học S sao?”

Tuy rằng thay đổi rất nhiều, nhưng Tề Thư Ký vẫn nhận ra đây là đại học mà hắn từng dạy.

Cố Khanh gật đầu: “Đúng vậy."

Trong mắt Tề Thư Ký tràn ngập hy vọng hỏi:

“Vậy xin hỏi nơi này có một giáo viên tên là Tống Vi Lan không?”

Cố Khanh ngạc nhiên.

Hiển nhiên Tề Thư Ký không biết Tống Vi Lan đã chết, hơn nữa thành lệ quỷ.

Cố Khanh khó xử tìm từ ngữ, Lệ Hoan nhanh miệng nhận lấy đề tài:

“Chúng ta tạm không bàn về chuyện này. Ngài Tề Thư Ký, chúng ta nhờ Phán Quan đại nhân giúp đỡ vì muốn hỏi ngài, có biết năm đó mình qua đời như thế nào không?”

Tề Thư Ký nghe hỏi thì ngẩn ngơ.

Nghe nhóm người Lệ Hoan hỏi thăm mình qua đời như thế nào, Tề Thư Ký lộ vẻ mặt mờ mịt.

“Ta ta có biết gì đâu, không nhớ”

Tề Thư Ký chỉ nhớ là khi mình tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy bản thân thành quỷ hồn, lơ lửng ở nơi xa lạ. Xung quanh hoang vắng trừ chính hắn ra thậm chí không có một con quỷ.

Tề Thư Ký cứ lơ lửng ở đó ngày qua ngày, không thể rời đi. Một ngày nọ Tề Thư Ký phát hiện mình có thể nhúc nhích, thế là bay ra, chưa kịp đi tìm vị hôn thê giao hẹn với mình thì đã bị quỷ sai phát hiện, mang về địa phủ.

Chương 233: Vô Đề

Sau này Tề Thư Ký luôn chờ trên cầu Nại Hà.

Đám người Cố Khanh sắc mặt có chút phức tạp, không ngờ có người quên luôn mình chết như thế nào?

Trong lúc bọn họ hỏi Tề Thư Ký qua đời như thế nào thì Thôi Phán Quan nhìn chằm chằm màn hình di động, chân mày nhíu chặt, miệng lẩm bẩm:

“Sao có thể như vậy, điều này không thể nào?!"

Lệ Hoan tiếp tục đặt câu hỏi với Tề Thư Ký vẻ mặt mờ mịt:

“Không nhớ ra chút gì sao? Trước khi ngủ đã phát sinh cái gì? Hoặc ngươi còn nhớ tình cảnh gặp Tống Vi Lan lần cuối không?”

Nhắc đến Tống Vi Lan hiển nhiên kích thích trí nhớ của Tề Thư Ký, trong mắt của hắn vụt qua một chút ánh sáng nhạt: “Ta chỉ nhớ hôm ấy ta và Vi Lan hẹn nhau gặp bên ngoài trường học. Sau khi gặp mặt, Vi Lan nói cho ta biết cô ấy mang thai, có con với ta.”

Thời đại ấy tình cảm thầy trò, thêm vào chưa cưới đã mang thai, nếu bị phanh phui ra tuyệt đối có thể đè sập hai người trẻ tuổi.

Tề Thư Ký không định giấu giếm, hắn và Tống Vi Lan thật lòng yêu nhau.

“Lúc ấy Vi Lan sắp tốt nghiệp, chúng ta đã sớm suy nghĩ kỹ, chờ cô ấy tốt nghiệp chúng ta liền kết hôn. Hiện tại có con, chúng

ta quyết định đi đăng ký kết hôn trước."

Bởi vì cha mẹ sớm qua đời, Tề Thư Ký đặc biệt vui vì có một người thân máu mủ ruột thịt với mình.

Hắn còn nhớ khoảnh khắc nghe Vi Lan nói 'em mang thai' thì sững sờ, sau đó ôm Vi Lan xoay mấy vòng. Bọn họ giao hẹn sáng sớm hôm sau sẽ đi đăng ký kết hôn.

Nhưng hôm đó Tề Thư Ký về ký túc xá ngủ, lúc tỉnh lại phát hiện mình chỉ còn là quỷ hồn lơ lửng ở nơi không biết tên.

"Điều này không đúng!"

Trong khi đám người Cố Khanh hoang mang về nhân quả giữa Tề Thư Ký và Tống Vi Lan, Thôi Phán Quan đột nhiên lên tiếng:

"Trong sổ Sinh Tử của ta ghi rõ Tề Thư Ký chết vì đột phát bệnh tim, sao có thể không nhớ được?"

"Điều này không thể nào!" Tề Thư Ký nghe lời này bản năng phản bác: "Ta từ nhỏ thân thể khỏe mạnh, căn bản không có bệnh tim."

Phản bác xong rồi mới phản ứng lại chính mình cãi Thôi Phán Quan, hắn thầm run.

May mà Thôi Phán Quan không phật lòng, ngược lại vuốt râu của mình: "Trong này quả nhiên có vấn đề, thật đúng là kỳ quặc quái gở!"

Nghe điểm mâu thuẫn trong lời nói của Thôi Phán Quan và Tề Thư Ký, Cố Khanh và Lệ Hoan liếc nhau, nghĩ đến thuật đổi mệnh.

Trước đó có nhắc tới rồi, thuật đổi mệnh chia ra nhiều loại, dùng bùa chú đổi mệnh cho hai người có ngày sinh tháng đẻ giống

nhau là cách thô thiển nhất, sẽ hại người đổi mệnh dính nhân quả.

Cố Khanh và Lệ Hoan nghĩ đến thuật đổi mệnh cấp cao hơn.

Không phải tìm người có ngày sinh tháng đẻ giống nhau, mà tìm ra người có mệnh cách xứng đôi, nói đơn giản là từ trường tương tự. Người có tu vi huyền học cao thâm có thể lợi dụng điểm này che đậy thiên cơ, chia linh hồn của mình vào thân thể của người khác, chiếm tuổi thọ vốn có của người ta.

Loại phương pháp này nếu xử lý tốt thì âm phủ không tra được, người đổi mệnh sống tự do ở dương thế qua cả đời cũng chưa chắc bị phát hiện.

Nếu đạo sĩ già kia biết đổi mệnh, không chừng có thể dùng thuật đổi mệnh cấp cao này chiếm thân thể và mệnh cách vốn có của Tề Thư Ký.

Nếu đúng như suy đoán của Cố Khanh và Lệ Hoan, thế thì đúng là Tề Thư Ký đã chết, nhưng thân thể của hắn có lẽ còn sống!

Nghịch thiên sửa mệnh toàn là vì che đậy thiên cơ, sau khi thành công thiên cơ sẽ bị sửa chữa. Nếu không phải Thôi Phán Quan tra kỹ sổ Sinh Tử thì chuyện của Tề Thư Ký có lẽ không phát hiện ra được.

Mấy người so sánh kỹ trí nhớ của Tề Thư Ký với tư liệu trong sổ Sinh Tử, rốt cuộc có manh mối.

Ngày chết ghi trong sổ Sinh Tử là khoảng một tháng sau khi Tề Thư Ký mất tích, tức là mấy ngày trước khi Tống Vi Lan nhảy lầu. Nhưng trong trí nhớ của Tề Thư Ký, ngày thứ hai sau khi hắn mất tích đã biến thành quỷ hồn, hiển nhiên không khớp với ghi chép trong sổ Sinh Tử.

"Chuong 234: Vô Đề

Điều này biểu mình Tề Thư Ký đã đánh mất trí nhớ một tháng, hoặc là trong một tháng mất tích hắn luôn ở trạng thái hôn mê?

Trên thực tế, làm quỷ hồn nếu ở lại dương thế quá lâu, âm sát khí tăng thêm có lẽ sẽ khiến ký ức của quỷ hồn càng lúc càng mơ hồ, chỉ nhớ vài chuyện mình để ý nhất.

Nhưng trường hợp như Tề Thư Ký đã có thể đầu thai, chưa uống canh Mạnh bà thì ký ức kiếp trước hẳn là hoàn chỉnh.

Chắc chắn hắn có ký ức một tháng mất tích, có thể là bởi vì ngay lúc đó quá mức thống khổ, cố ý quên chăng?

Thôi Phán Quan nhíu mày, vươn tay ra chỉ vào giữa hai chân mày của Tề Thư Ký.

Đầu chân mày Tề Thư Ký lóe sáng, bắn ra luồng sáng trắng, dường như đang phá vỡ thứ gì ở bên trong.

Mọi thứ khi còn sống dần hiện ra ở trước mắt.

Lúc bi bô tập nói thì cha mẹ nhìn mình, sau đó hai người nhìn nhau cười.

Tuổi nhỏ cha mẹ qua đời, trong lễ tang một mảnh màu đen túc mục.

Vào cô nhi viện, cố gắng học tập để có ngày nổi bật.

Trở thành giáo viên, lần đầu tiên đi lên bục giảng, nhìn một đám học sinh trong lớp.

Còn có Tống Vi Lan.

Từng cảnh tượng hai người biết nhau, yêu nhau đều khắc sâu trong óc của hắn.

Ngay sau đó, đầu bắt đầu đau đớn kịch liệt.

Tề Thư Ký ôm đầu, cắn răng, thỉnh thoảng phát ra kêu rên. Bởi vì đã thành quỷ hồn nên hắn không đổ mồ hôi, nhưng sau khi yên tĩnh lại thì thấy rõ hồn thể của Tề Thư Ký nhạt nhòa nhiều.

Biểu cảm của Tề Thư Ký phức tạp, hắn đã nhớ ra tất cả.

Lúc trước hắn và Vi Lan giao hẹn ngày thứ hai kết hôn, hai người tách ra, hắn định về ký túc xá nhân viên nhà trường để ngủ.

Nào ngờ trên đường gặp một đạo sĩ.

Tề Thư Ký vốn không tin mấy chuyện này.

Nhưng đạo sĩ kia lợi hại, chỉ nhìn một cái đã nói ra quỹ tích cuộc đời hai mươi mấy năm của hắn, cũng tính ra hắn sắp kết hôn.

Tề Thư Ký đã tin, hắn nghĩ nếu đạo sĩ này giỏi như vậy vừa lúc nhờ lão tính giùm ngày hoàng đạo kết hôn, tiền thì không thành vấn đề.

Đạo sĩ mặt mũi hiền lành, cười híp mắt đồng ý thỉnh cầu của Tề Thư Ký.

Đạo sĩ giơ tay bấm đốt tính, sau đó nhíu mày nói Tề Thư Ký và bạn gái hiện tại có duyên không phận, con của hai người sẽ vì ngoài ý muốn mà mất đi.

Nếu là trước kia, đạo sĩ dám nói như vậy chắc chắn Tề Thư Ký sẽ sầm mặt đi luôn.

Nhưng Tề Thư Ký mới biết chuyện Vi Lan mang thai, sao đạo

sĩ này biết được?

Tề Thư Ký nghĩ vậy, lại nghe lời của đạo sĩ nói, hắn sốt ruột xin đạo sĩ hóa giải giúp.

Đạo sĩ cũng biểu thị giữa Tề Thư Ký và Tống Vi Lan còn có duyên phận, số mệnh của con hai người có thể thay đổi. Nhưng, Tề Thư Ký phải cùng lão lập đàn cúng.

Lúc ấy Tề Thư Ký hoang mang ù ù cạc cạc, đạo sĩ nói sao thì hắn nghe vậy đi theo lão, không chút hoài nghi, mơ hồ với đoạn ký ức này.

Chờ khi Tề Thư Ký tỉnh táo lại thì phát hiện mình nằm trong một cỗ quan tài.

Đạo sĩ già thì nằm trong quan tài khác ở bên cạnh.

“Ông là ai? Muốn làm cái gì?!"

Tề Thư Ký cảm giác mình nằm trong quan tài, rõ ràng không bị thứ gì trói buộc nhưng không thể ra ngoài, giống như bên trên có lớp pha lê bán trong suốt ngăn cách.

Khi ấy Tề Thư Ký đã có dự cảm không may, tình cảnh này, cách làm này, e rằng hắn sẽ mất mạng.

Quan tài của Tề Thư Ký và đạo sĩ già là cùng kiểu dáng, gỗ hòe thượng đẳng làm thành quan tài, cực kỳ kín gió, bề mặt quan tài dùng chu sa vẽ hoa văn kỳ dị.

“Vào lúc thế này cậu hỏi điều đó còn có ý nghĩa sao?” Đạo sĩ già nằm trong quan tài bên cạnh, tâm trạng rất tốt, dửng dưng trả lời Tề Thư Ký.

Dù sao không lâu sau người trẻ tuổi sẽ chết, còn lão thì có thể

nương thân thể của người trẻ tuổi sống lại.

Bên cạnh có tiếng nước rào rào.

Tề Thư Ký nhìn thấy có người từ từ tới gần.

Đối phương đến bên cạnh quan tài mà Tề Thư Ký nằm, có tiếng nước, mùi máu tươi tràn ngập xoang mũi.

Người giấy đang đổ máu vào quan tài!

Trong đầu Tề Thư Ký vụt qua vô số ý nghĩ, hắn muốn trốn, nhưng hiện tại không thể nhúc nhích chút nào.

Nhìn kỹ 'người' đổ máu vào quan tài.

Chương 235: Vô Đề

Khuôn mặt trắng bệch, không có lỗ chân lông, vẽ hai vết son đỏ ửng, mắt không tiêu cự, khi đi cứng ngắc.

Trước mắt là người giấy?

“Lão đạo thật may mắn, khó khăn lắm mới thu thập đủ máu chí âm, chỉ thiếu một người mệnh cách tương xứng để thi triển thuật đổi mệnh. Vốn cho rằng không tìm được, không ngờ gặp cậu. Chàng trai, cậu hãy cống hiến cho thuật đổi mệnh của lão đạo đi!” Đạo sĩ già đang hưng phấn, không ngại nói ra mục đích mình chọn Tề Thư Ký.

Tề Thư Ký cảm thấy vớ vẩn:

“Ông đang nói gì vậy? Phép thuật tà môn gì thế? Ông bị điên ư?”

Máu loãng trong quan tài dần lan tràn lên, vượt chân, tay, ngực, cổ của Tề Thư Ký, mãi đến khi toàn thân của hắn tẩm trong máu loãng vẫn không có ai đến cứu.

Ý thức của Tề Thư Ký bắt đầu mơ hồ, dần dà cảm thấy nghẹt thở, lúc hít thở thì máu loãng chảy vào xoang mũi, hắn hôn mê.

Nhưng rất kỳ lạ, Tề Thư Ký tẩm trong máu loãng mà ngực vẫn thong thả phập phồng.

Hắn không chết!

Đã đổ đầy một cỗ quan tài, người giấy làm theo chỉ lệnh đổ tiếp vào quan tài của đạo sĩ già.

Đạo sĩ già không chút giãy giụa, lão đã sớm sắp xếp xong, chờ khi tỉnh lại lão sẽ có một thân thể trẻ tuổi.

Mặc cho máu loãng nhấn chìm mình, đạo sĩ già cũng dần rơi vào trạng thái chết giả.

Người giấy lấp đất lên hai cỗ quan tài, hoàn thành tất cả nhiệm vụ của mình, nó tự cháy.

Hai cỗ quan tài này chôn ở lòng đất khoảng một tháng.

Ngày nào đó, trên bầu trời sấm chớp đì đùng, bỗng có một tia chớp đánh xuống vị trí quan tài của đạo sĩ già.

Nơi đó xuất hiện một hố to.

Quan tài bao gồm thân thể của đạo sĩ già đều thành tro trong tia chớp.

Lại qua hai ngày.

Đống đất bên cạnh từ từ mấp máy, nắp quan tài bị hất ra.

'Tề Thư Ký' bò ra từ quan tài, nhưng linh hồn bên trong đã đổi thành đạo sĩ già.

Đạo sĩ già vốn định tìm linh hồn của Tề Thư Ký rồi hủy diệt tất cả dấu vết.

Nhưng bởi vì mới vừa thi triển xong thuật đổi mệnh, 'thân thể mới' của lão còn trong giai đoạn suy yếu, chẳng có một chút linh lực. Không biết quỷ hồn của Tề Thư Ký làm cách nào mà chạy mất, đạo sĩ già tìm mãi không ra đành căm giận bỏ qua.

Tề Thư Ký nhớ lại tất cả giảng giải nhóm Cố Khanh mới biết

trong này rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Nếu đã biết đạo sĩ già dùng thuật đổi đưa linh hồn của mình vào thân thể của Tề Thư Ký thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Bọn họ có thể căn cứ bề ngoài của Tề Thư Ký vẽ ra bộ dạng tuổi già của hắn, bề ngoài hiện tại của đạo sĩ già kia chắc sẽ như vậy.

Tuy rằng có thể dùng huyền thuật mê hoặc người bình thường, nhưng đối với Bộ Đặc Dị trước đó chẳng có một chút manh mối thì ít ra đã có phương hướng.

Hơn nữa người dùng thuật đổi mệnh dù gì thân thể không phải của mình, bị máu chí âm ngâm, tứ chi lạnh lẽo chẳng có chút hơi ấm, nếu không thu lại âm sát khí trên người thì không khác gì lệ quỷ, đây cũng là một hướng điều tra.

Sau khi Thôi Phán Quan làm rõ sự tình, bọn họ ở lại dương thế đã lâu, ông ấy chào một tiếng rồi kéo Tề Thư Ký biến mất.

Ba quỷ sai nhóm chú út đã sớm rời khỏi khi linh lực trên người Lệ Hoan, Thẩm Du tiêu hao gần hết.

Trong khoảnh khắc hiện trường chỉ còn lại ‘người đàn ông mặc áo choàng’ Mặc Ngôn.

Từ khi Phán Quan đến thì Mặc Ngôn luôn giữ im lặng, đám người suýt bỏ qua sự tồn tại của y.

Thấy nhóm Phán Quan đã đi, Mặc Ngôn gật đầu với đám người Cố Khanh, cũng chuẩn bị rời khỏi.

“A, chờ đã." Cố Khanh gọi lại đối phương, cẩn thận dè dặt hỏi: “Tuần Tra Sử đại nhân, xin hỏi, chúng ta trước kia có quen biết gì không?”

Nghi vấn này đã làm khó Cố Khanh một khoảng thời gian, liên tục ba lần trông thấy quỷ sai đều là vị Tuần Tra Sử đại nhân này, cô không cho rằng đây là trùng hợp.

"A!" Dường như có thể nghe thấy đối phương cười khẽ: “Nếu ngươi muốn biết quan hệ giữa hai chúng ta thì hãy đi thủ đô, ngươi sẽ tìm được đáp án."

Mặc Ngôn nói xong biến mất.

Cố Khanh xoe tròn mắt, cắn răng, nói chuyện không rõ ràng gì hết, rốt cuộc có ý gì chứ?

Chương 236: Vô Đề

Đã biết manh mối về nhóm người đạo sĩ già, Lệ Hoan dùng tốc độ nhanh nhất kêu Đổng Diệu Diệu làm ra ảnh lúc Tề Thư Ký về già, hơn nữa gọi điện thoại báo cáo tổng bộ.

Cố Khanh đưa Lệ Hoan và Thẩm Du ra cổng trường, cũng tại đây được xem trực tiếp bộ phim 'hoàng tử và Lọ Lem, cùng với nữ diễn viên vai ác', nhưng hiện trường dường như không giống trong phim lắm.

Nữ diễn viên vai ác trong bộ phim này tên là Tống Thời Vũ.

Từ lúc mới nhập học thì cô gái này đã là người nổi tiếng trong đại học, là cô chủ nhà giàu nức tiếng.

Tuy trong trường học không thiếu người có gia thế tốt, giống như bạn cùng phòng của Cố Khanh là Trần Nhất Khả, nhưng rêu rao khoe giàu như Tống Thời Vũ thì hơi ít gặp trong đại học S.

Cố Khanh từng nhìn thấy cảnh đối phương nhập học hồi năm nhất.

Còn nhớ hồi nhập học năm nhất, Cố Khanh cõng bao lớn bao nhỏ xuống xe taxi, trông thấy một chiếc xe thể thao đỏ rực đậu trước cổng trường, còn có một chiếc BMW đi theo phía sau.

Ngồi trên xe thể thao đỏ rực ở phía trước đương nhiên là Tống Thời Vũ, mấy vệ sĩ bước xuống từ chiếc BMW.

Bọn họ phụ trách đưa hành lý của Tống Thời Vũ đến ký túc xá.

Cảnh rầm rộ đó làm dì quản ký túc xá hết hồn, không dám

ngăn cản đám vệ sĩ áo đen lên lầu.

Đến trường mà rêu rao như vậy khiến Tống Thời Vũ vừa nhập học đã thành danh nhân trên diễn đàn. Cố Khanh đi dạo diễn đàn mới biết cô gái đi xe thể thao là học sinh mới của khoa tài chính, tên là Tống Thời Vũ.

Từ đó về sau, tin tức về Tống Thời Vũ liên tục treo trên diễn đàn.

Mỗi ngày đều có người đăng hình chụp lén Tống Thời Vũ, bên dưới sẽ có một đám người phân tích hôm nay bạn học giàu đẹp này dùng đồ trang điểm gì, bộ đồ đang mặc giá trị bao nhiêu tiền.

Có người thống kê quần áo của Tống Thời Vũ từng lập kỷ lục suốt ba tháng không mặc lại.

Hiển nhiên Tống Thời Vũ đã quen được chú ý, chưa từng phát biểu ý kiến gì về hình trên diễn đàn.

Người lật xem hình của Tống Thời Vũ trên này sẽ phát hiện bên cạnh cô ấy luôn có một người theo hầu nhạt nhòa như cái bóng.

Bộ dạng trông cũng thanh tú đáng yêu, nhưng bởi vì đứng cạnh Tống Thời Vũ làm nổi bật lên vẻ rụt rè.

Hơn nữa đa số hình chụp đều là người theo đuôi xách túi, đưa nước cho Tống Thời Vũ, hoàn toàn giống một người hầu.

Tên của 'người theo đuôi' này là Vương Thơ Tình, có phải nghe tên hơi giống Tống Thời Vũ không?

Nhìn kỹ thì mặc dù Tống Thời Vũ rực rỡ động lòng người, Vương Thơ Tình thanh thoát, nhưng mắt mày của hai người hơi giống nhau.

Mọi người đều suy đoán Vương Thơ Tình và Tống Thời Vũ không chừng là quan hệ họ hàng.

Nhưng trên thực tế, trừ chút xíu quan hệ huyết thống xa lắc xa lơ ra, Tống Thời Vũ không hề muốn cho Vương Thơ Tình xuất hiện trong đời mình.

Đến nay Tống Thời Vũ còn nhớ.

Năm cô ấy bảy tuổi, cha dẫn Vương Thơ Tình tám tuổi về nhà, nói với cả gia đình rằng:

“Từ nay Thơ Tình là người nhà của chúng ta.”

Ai thèm làm người nhà với cô ta?!

Đến bây giờ nhớ lại Tống Thời Vũ vẫn muốn trợn trắng mắt.

Ngày xưa đưa Vương Thơ Tình đến nhà, cha của cô ấy nói đây là con của một nhà họ hàng xa lơ xa lắc. Nhưng người ta ngày xưa có ơn với ông ấy, giờ người nhà hoặc chết hoặc ly tán, chỉ còn một bé gái, ông ấy muốn nuôi nấng cô bé lên đại học để trả ân tình.

Tống Thời Vũ lúc ấy còn nhỏ, cha dặn rằng hãy chơi chung với chị, cô ấy ngoan ngoãn đồng ý, còn cảm thấy có người chị làm bạn chơi cùng khá tốt, không phát hiện lúc ấy mẹ mình thay đổi sắc mặt.

Gia đình đang yên lành đột nhiên một người ngoài chen vào, dù là ai cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ.

Vương Thơ Tình là cô gái mồ côi, khó khăn lắm mới có người đồng ý nhận nuôi nên rất giỏi xem xét thời thế.

Vương Thơ Tình biết trong nhà này trừ cha Tống ra chẳng ai

hoan nghênh cô ta đến, bình thường không gây chú ý, cơ hồ không cảm giác được sự tồn tại của cô ta. Lúc ở nhà Vương Thơ Tình luôn chăm chỉ làm việc nhà, nấu cơm, khiến mẹ Tống không tìm được chỗ soi mói.

Chương 237: Vô Đề

Lúc đi học, Vương Thơ Tình học cùng năm cùng lớp với Tống Thời Vũ, ân cần đi theo cô ấy, bưng trà đưa nước, giúp làm trực nhật gì đó, trông giống như một nữ hầu.

Ban đầu vì lời của cha Tống nên Tống Thời Vũ cũng cố gắng thân thiện với Vương Thơ Tình, hơn nữa sự ân cần của Vương Thơ Tình khiến Tống Thời Vũ nhỏ tuổi rất có thiện cảm.

Nhưng về sau Tống Thời Vũ mới phát hiện Vương Thơ Tình chỉ giả vờ.

Bởi vì Vương Thơ Tình ở trong nhà bưng trà rót nước quét dọn nấu cơm bị cha Tống nhìn thấy, cho rằng mẹ Tống khắt khe với cô ta, hai vợ chồng vì vậy mà cãi lộn.

Trời thấy, nhà bọn họ không phải thiếu tiền, có thuê bảo mẫu, không cần bắt Vương Thơ Tình nhỏ tuổi làm việc nhà!

Hơn nữa trong trường học bởi vì hành động 'nữ hầu' của Vương Thơ Tình khiến bạn học xung quanh đều cho rằng là Tống Thời Vũ ăn hiếp cô ta, dần bài xích Tống Thời Vũ. Lúc ấy Tống Thời Vũ còn nhỏ, vì bị tẩy chay mà dần không muốn đi trường học, tính cách trở nên trầm mặc rất nhiều.

Cuối cùng là mẹ Tống phát hiện ra con gái lạ thường, dùng thủ đoạn sấm sét yêu cầu cha Tống đưa Vương Thơ Tình đến một căn nhà mà họ sở hữu, thuê bảo mẫu chăm sóc, cho hai đứa trẻ học lớp khác nhau, cuộc sống của Tống Thời Vũ mới dần dần khôi phục bình thường.

Tuy Vương Thơ Tình chỉ ở trong nhà một thời gian ngắn như

thế, về sau chỉ có ngày lễ ngày Tết mới tới cửa, nhưng để lại ấn tượng cho Tống Thời Vũ là Vương Thơ Tình không phải người tốt.

Không ngờ vào đại học, 'nghiệt duyên' của Tống Thời Vũ và Vương Thơ Tình lại bắt đầu. Bọn họ thi đậu cùng một trường, tuy không chung khoa, Vương Thơ Tình lại bắt đầu hành động như lúc nhỏ.

Lúc ấy Tống Thời Vũ nghĩ rằng người ta muốn làm nữ hầu thì chúng ta chiều, dù sao cô ấy chỉ cần mặc kệ đối phương là được.

Không ngờ lên đại học, thủ đoạn của Vương Thơ Tình càng cao, học được tìm núi dựa giúp mình, còn học được ô miệt!

Hiện tại Vương Thơ Tình đang tham dự vào vở náo kịch trước cổng trường, đóng vai cô bé Lọ Lem.

"Tống Thời Vũ, cậu có thể ngừng khi dễ Vương Thơ Tình được không? Cô ấy bình đẳng như chúng ta, cậu không có quyền lợi đối đãi cô ấy như nha hoàn của cậu!"

Tiêu Thành Phong kéo Vương Thơ Tình chặn đường Tống Thời Vũ đang định ra cổng trưởng, vẻ mặt tràn đầy chính nghĩa.

Tiêu Thành Phong ở khoa nghệ thuật là hoàng tử dương cầm nổi tiếng, vẻ ngoài có khí chất quý tộc, được một số cô gái yêu thích.

Nghe nói trong trường học còn có người tổ chức fanclub nữa.

Đó là vì trong một buổi tiệc tối lễ hội nghệ thuật của trường, Tiêu Thành Phong và Tống Thời Vũ đàn violin hợp tấu một bài, được trường học tuyên truyền thành Kim Đồng Ngọc Nữ.

Đáng tiếc Kim Đồng Ngọc Nữ giờ đây không thành đôi, ngược lại hơi căng thẳng.

Tống Thời Vũ nghệt mặt ra.

Chuyện gì vậy?

Cô ấy? Xem Vương Thơ Tình như nha hoàn?

Trời thấy!

Thường ngày Tống Thời Vũ cố gắng hết sức tránh mặt Vương Thơ Tình, dù sao mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt mếu máo như bị ức hiếp đều sẽ không chịu nổi phương thức ở chung như vậy.

Làm nha hoàn?

Cái chuyện vặt vãnh này từ bao nhiêu năm trước rồi?

Dù là lúc còn nhỏ cô ấy cũng không sai khiến Vương Thơ Tình làm gì cho mình, đều là cô ta thấy có người nhìn liền làm ra vẻ cô bé Lọ Lem đáng thương bị ăn hiếp, khăng khăng bưng trà rót nước cầm cặp sách thay cho cô ấy.

Giờ lớn lên, khác khoa, người ta tự nguyện vượt qua một khoa chỉ để bưng trà rót nước cầm túi xách cho bạn, thử hỏi bạn sẽ làm gì?

“Cậu nói vớ vẩn gì vậy? Nói rõ ra cho tôi! Tôi bắt cô ta làm nha hoàn hồi nào? Mặt của cậu lớn thế? Tôi chưa từng liên hệ với Vương Thơ Tình, là tự cô ta tới gần, ok?” Tống Thời Vũ là một người cao ngạo, làm sao có thể mặc kệ Tiêu Thành Phong ô miệt mình.

Tiêu Thành Phong không hề cảm thụ cơn giận của Tống Thời Vũ, nói ra câu chuyện nghe từ Vương Thơ Tình dặm thêm chút sức tưởng tượng của mình:

“Tạm không nói lúc nhỏ cậu ức hiếp Thơ Tình, bây giờ Thơ Tình đã lớn, chẳng những cậu sai khiến cô ấy như nha hoàn, nhà các người còn bắt cô ấy đi làm trả lại tiền nuôi cô ấy đi học mấy năm nay, các người không cảm thấy chính mình quá đáng lắm à?!”

Chương 238: Vô Đề

Tống Thời Vũ tiếp tục ngốc như gà gỗ.

Gì chứ? Nhà bọn họ ép Vương Thơ Tình trả tiền hồi nào?

Vương Thơ Tình rụt rè tội nghiệp núp sau lưng Tiêu Thành Phong, nhìn Tống Thời Vũ một cái rồi kéo áo của anh ta:

“Không không phải vậy, là tôi không muốn nợ chú Tống nên muốn cố gắng nhanh chóng làm thêm để dành tiền trả lại chú Tống.”

Tống Thời Vũ nghe lời này thì đã hiểu.

Ôi chao, ghê gớm thật.

Tìm được núi dựa mới nên quay sang bôi đen ân nhân cũ của mình?

“Vương Thơ Tình, cô nói xem tôi coi cô là nha hoàn như thế nào? Cậu để cho cô ta nói tôi có bắt cô ta làm việc không?” Tống Thời Vũ cười khẩy nói: “Trả tiền? Nếu cô trả tiền sao tôi không nghe cha mẹ nhắc đến?”

Tống Thời Vũ liếc đồng hồ trên tay Vương Thơ Tình:

“Đồng hồ trên tay cô giá hai trăm nghìn, là quà cha của tôi tặng cô thi đậu đại học đúng chứ? Cô không muốn dùng tiền của nhà chúng tôi thì nhận làm gì?”

Ui chu choa!

Đám khán giả hưng phấn nhìn Vương Thơ Tình cố gắng muốn nhét đồng hồ vào ống tay áo. Đồng hồ giá trị hai trăm nghìn?

“Tôi tôi muốn trả, nhưng chú Tống nói không nhận tiền của tôi. Đồng hồ này là quà chú Tống tặng cho tôi.” Vương Thơ Tình vẫn đáng thương núp sau lưng Tiêu Thành Phong.

Nhưng lời này thốt ra, lúc trước nói cô ta làm thêm trả nợ trở nên giả dối.

Vậy là cô không trả một đồng nào, còn nhận quà đắt tiền của người ta, miệng thì rao giảng mình làm thêm trả tiền, là tấm gương vượt khó?

Khán giả tụ tập càng lúc càng đông, thỉnh thoảng chỉ trỏ bọn họ.

Trong đám người có một cô gái không kiềm được châm biếm:

“Đây là Tiêu Thành Phong? Hoàng tử dương cầm nổi tiếng của trường? Sao tôi cảm thấy như bị thiếu não?”

Tình cảnh máu chó này phát sinh bên cạnh mình thật là khiến người không biết nên nói cái gì.

“Đúng rồi. Cái tên Tiêu Thành Phong đó mắt cao hơn đầu, không ngờ mắt mù tìm cái thứ như Vương Thơ Tình, công nhận rất xứng đôi.” Đây là cậu trai ghét Tiêu Thành Phong.

Tiêu Thành Phong nghe xung quanh dè biểu mình, anh ta hơi hoảng loạn:

“Sao cậu có thể nói như vậy? Là cha của cậu tự nguyện giúp đỡ Thơ Tình, cô ấy muốn trả tiền cũng là có tấm lòng, chẳng qua tiền lương hiện tại không đủ! Nói đi phải nói lại, cô ấy cũng là chị của cậu, đi bức ép cô ấy đến mức này coi có được không?”

Tống Thời Vũ càng thêm câm nín:

“Hài ghê, chị? Họ hàng xa lắc xa lơ, năm xưa nếu không phải cha của tôi dẫn người vào nhà, cậu nghĩ nhà tôi sẽ đồng ý nuôi một cục nợ sao?”

“Cậu còn nói tôi ép cô ta? Cậu suy nghĩ bằng não giùm, hôm nay nếu không phải hai người đứng chặn trước mặt tôi thì tôi lười quan tâm!” Tống Thời Vũ nói chuyện khó nghe nhưng là sự thực.

Vương Thơ Tình hơi khó xử, cô ta muốn làm Tống Thời Vũ khó chịu, cho cô ấy biết Tiêu Thành Phong được tiếng ‘Kim Đồng Ngọc Nữ’ với cô ấy đã thành bạn trai của mình.

Không ngờ Tống Thời Vũ căn bản không có chút tình cảm gì với Tiêu Thành Phong, ngược lại chế nhạo Vương Thơ Tình tơi bời.

“Thời Vũ, chị biết vì mấy năm nay chú Tống tốt với chị nhiều hơn em nên em luôn không thích chị, nhưng chị thật sự cảm kích nhà em nhận nuôi chị.”

Mắt Vương Thơ Tình rưng rưng lệ:

“Chị đã sớm nói với chú và dì Tống rằng chờ khi nào chị kiếm được tiền sẽ từ từ trả lại cho nhà me. Nhưng nhưng xin em đừng cướp đi Thành Phong, hai người bọn chị thật lòng yêu nhau!”

Mèn ơi!

Đám người hóng chuyện ngừng tám, nghe ý tứ này thì bên trong còn có chuyện khác?

Tống Thời Vũ tức giận bật cười:

“Ý của cô là tôi muốn cướp bạn trai của cô?”

Tống Thời Vũ nhìn Tiêu Thành Phong từ trên xuống dưới.

Tiêu Thành Phong cũng giật mình với lời của Vương Thơ Tình, Tống Thời Vũ thích mình?

Khi Tống Thời Vũ nhìn qua, Tiêu Thành Phong bản năng đứng thẳng người.

Chương 239: Vô Đề

“Tôi và bạn học Tiêu Thành Phong này tính ra thì chỉ từng tiếp xúc vào lễ hội nghệ thuật trường, đã là chuyện của vài tháng trước, sau đó không có liên hệ gì nữa.” Tống Thời Vũ mỉm cười: “Xin hỏi, cô từ chỗ nào nhìn ra tôi thích bạn học Tiêu Thành Phong?”

Tuy Tống Thời Vũ thừa nhận mình từng có thiện cảm với Tiêu Thành Phong, nhưng khi anh ta mang theo Vương Thơ Tình chặn đường cô ấy, Tống Thời Vũ tỏ vẻ đã đá bay thiện cảm ra ngoài vũ trụ!

Mọi người nghe xong đều đồng tình.

Dù lúc ấy trên diễn đàn đồn ầm ầm, nói Tống Thời Vũ và Tiêu Thành Phong là Kim Đồng Ngọc Nữ, nhưng đó là cư dân mạng tự tưởng tượng, hai người không có tiếp xúc nào khác, Vương Thơ Tình nhìn như thế nào mà thành Tống Thời Vũ muốn cướp bạn trai của cô ta?

Quá phi lý!

Đám người lại chỉ trỏ nói này nói nọ.

Có vài bạn học sớm giơ di động quay lại vụ việc, sẵn sàng đăng lên diễn đàn của trường.

Càng lúc càng nhiều người kéo đến khiến Tiêu Thành Phong và Vương Thơ Tình chạy trối chết. Sau khi hai người chạy đi, Tống Thời Vũ cũng rốt cuộc đi về được.

Xem một vở náo kịch máu chó, cảm giác tam quan bị đập ra

xây lại. Nhưng đa số người còn trí thông minh bình thường đều đứng về phía Tống Thời Vũ.

Qua vài ngày.

Đám khán giả này bị vả mặt.

Trên diễn đàn đăng một bài post.

Hình chụp một nam một nữ ôm hôn nhau, ánh trăng tuyệt đẹp, tình nhân ôm nhau, vô cùng lãng mạn duy mỹ.

Nhưng!!!

Hai người này cư nhiên là Tiêu Thành Phong hai ngày trước còn bênh vực Vương Thơ Tình, và Tống Thời Vũ tỏ vẻ dửng dưng với Tiêu Thành Phong. Vụ này trở thành chuyện lớn.

Giờ phút này.

Vương Thơ Tình ngồi trước bàn học của mình, trên màn hình máy vi tính là tấm hình ôm hôn kia. Vương Thơ Tình lặng im thật lâu, không có bất cứ biểu cảm.

"Thơ Tình, cậu đừng đau lòng, không đáng với người như vậy."

Bạn cùng phòng nhìn thấy Vương Thơ Tình lặng im nhìn không rời mắt màn hình, cho rằng cô ta đã đau buồn tới mức không nói nên lời.

Một bạn cùng phòng khác vội nói:

"Không sai, Thơ Tình, chúng ta mặc kệ cặp nam nữ chó kia đi!

Vương Thơ Tình cúi đầu, bóng ma bao phủ không thấy rõ biểu

cảm của cô ta.

Khi Vương Thơ Tình lại ngước đầu lên thì vành mắt đỏ hoe, nhưng trong mắt tràn ngập kiên định: “Không, tôi tin tưởng Thành Phong, anh ấy không phải loại người như vậy.”

Trong khi nói chuyện, Vương Thơ Tình không tự chủ được vuốt sợi dây đỏ trên tay.

Trong quán cà phê sách cạnh trường học.

Cố Khanh kêu một chén cappuccino, nhìn thoáng qua hai cô gái ngồi ở đối diện.

Một người vẻ mặt ngượng ngùng nhìn cô.

Một người khác thì tràn ngập hoài nghi quan sát Cố Khanh từ trên xuống dưới.

“Hướng Vi, tôi xem cậu như bạn tốt mới nói chuyện đó cho cậu, tin tưởng cậu tìm người giúp.”

Cô gái chỉ hướng Cố Khanh:

“Đây mà là đại sư giỏi mà cậu nói đấy hả?”

Cố Khanh cũng không ngờ một trong những nhân vật chính vở náo kịch mà mình thấy trước cổng trước mấy hôm trước sẽ có liên quan gì với mình.

Đúng vậy, hai người ngồi đối diện, một người từng là Hướng Vi, nhà cung cấp nước mắt trâu của Cố Khanh. Người thứ hai là nhân vật chính trong tình yêu tam giác đang hot trên diễn đàn, Tống Thời Vũ.

Quan hệ của Tống Thời Vũ và Hướng Vi phải ngược dòng đến

đời cha chú.

Hai người biết nhau từ nhỏ, bởi vì người lớn làm ăn qua lại, hai cô gái tính khí hợp nhau nên chơi đến bây giờ.

Chẳng qua Hướng Vi không ngờ bạn tốt từ nhỏ của mình, Tống Thời Vũ kiêu ngạo rực rỡ sẽ bị cuốn vào sóng gió tình tay ba, với vai nữ phụ độc ác.

Nên lúc thấy tấm hình ôm hôn trên diễn đàn, Hướng Vi lập tức gọi điện thoại cho Tống Thời Vũ.

Tuy Tống Thời Vũ có giường ngủ trong ký túc xá, nhưng chỉ ở vài ngày hồi năm nhất rồi thuê phòng ngoài trường, ở một mình.

Nhận được điện thoại của Hướng Vi, Tống Thời Vũ cho bạn mình địa vị nhà.

Hướng Vi nghe Tống Thời Vũ kể về câu chuyện với khía cạnh hoàn toàn khác.

Trong lời kể của Tống Thời Vũ thì sau tiệc tối lễ hội nghệ thuật trước, bởi vì luôn luyện tập hợp tấu nên cô ấy và Tiêu Thành Phong có thiện cảm với nhau, tuy không nói rõ ra.

Chương 240: Vô Đề

Nhưng sau lễ hội nghệ thuật thì hai người đột nhiên không tiếp xúc nữa.

Tống Thời Vũ cho rằng thiện cảm lúc trước chỉ là ảo giác, dần phai nhạt.

Không ngờ mấy ngày hôm trước, Tiêu Thành Phong kéo Vương Thơ Tình đến gây sự với cô ấy.

Tống Thời Vũ hoàn toàn không ngờ Vương Thơ Tình và Tiêu Thành Phong tiếp xúc với nhau từ khi nào.

Nguồn gốc tấm hình ôm hôn càng thêm kỳ lạ.

Đừng nhìn tấm hình duy mỹ động lòng người, trên thực tế lúc ấy Tống Thời Vũ bị cưỡng hôn.

Rõ ràng chỉ là ngẫu nhiên gặp trên đường, Tiêu Thành Phong đột nhiên ngăn cản Tống Thời Vũ, nói có chuyện muốn nói với cô ấy, về Vương Thơ Tình.

Tống Thời Vũ tưởng rằng Tiêu Thành Phong muốn tiếp tục ôm bất bình thay Vương Thơ Tình, dù sao lúc ngăn cô ấy lại xem sắc mặt của anh ta không được tốt lắm.

Tống Thời Vũ khoanh tay trước ngực đang định hỏi Tiêu Thành Phong rốt cuộc muốn nói gì, trong rừng tre phương xa bỗng truyền đến một tiếng mèo kêu:

“Meo!”

Ngay sau đó, Tiêu Thành Phong rùng mình, ánh mắt thay đổi.

Anh ta nhìn xung quanh, ngoài mặt giả vờ cãi lộn với Tống Thời Vũ, trên thực tế cư nhiên trộm nhắc nhở cô ấy phải cẩn thận Vương Thơ Tình, nói cô ta là mụ độc ác, biết yêu pháp. Còn nói Vương Thơ Tình dùng yêu pháp khống chế anh ta.

Nhưng Tiêu Thành Phong chưa nói xong, Tống Thời Vũ còn đang hoang mang thì thấy anh ta trở nên ngẩn ngơ, hai mắt vô thần nhìn đằng trước.

Khi lấy lại tinh thần thì Tiêu Thành Phong đã biến thành nam chính phim Quỳnh Dao y hệt lúc ngăn đường cô ấy ở cổng trường.

Tiêu Thành Phong dùng ánh mắt phức tạp mang theo chán ghét nhìn Tống Thời Vũ, đột nhiên vươn tay bắt lấy tay của cô ấy.

Tống Thời Vũ lập tức cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Tiêu Thành Phong đột nhiên ôm Tống Thời Vũ, cưỡng hôn cô ấy.

Tuy chỉ có hai, ba giây nhưng cũng đủ cho kẻ mai phục đã lâu chụp được.

Tống Thời Vũ có lý do hoài nghi vụ chụp hình cũng là Vương Thơ Tình làm!

Tống Thời Vũ nói chuyện mình gặp được cho Hướng Vi nghe.

Lúc này Tống Thời Vũ còn cho rằng Tiêu Thành Phong mắc bệnh hai nhân cách nên mới biểu hiện kỳ lạ như vậy. Còn về tà thuật mà anh ta nói thì Tống Thời Vũ không tin.

Nhưng Hướng Vi không nghĩ vậy, đã trải qua chuyện quỷ hồn Vương Thanh Thanh đúc lại tam quan, cô ấy tập trung chú ý vào tà

thuật.

Hướng Vi hỏi:

“Tôi hỏi cậu, lúc cậu nhìn Tiêu Thành Phong và Vương Thơ Tình có phát hiện thứ gì kỳ lạ không? Hoặc chỗ nào khiến cậu đặc biệt khó chịu?”

Tống Thời Vũ nhất thời không phản ứng lại: “Không, không có? Cậu cũng biết tôi luôn không vừa mắt Vương Thơ Tình, không thèm nhìn thẳng nhỏ đó.”

Hướng Vi mím môi, lấy một chai thủy tinh ra khỏi túi xách tay.

Từ lúc được Cố Khanh cho biết nước mắt trâu cũng sẽ quá thời hạn, Hướng Vi nhờ người nuôi con bò vàng già giúp mình, cách ba ngày hứng một bình nước mắt, mang theo bên người, giờ thì có dịp sử dụng rồi.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Tống Thời Vũ, Hướng Vi đổ chất lỏng trong chai thủy tinh vào lòng bàn tay, bôi một ít lên mí mắt.

Mở mắt ra.

Quả nhiên!

Trên người Tống Thời Vũ có sương mù màu đen mơ hồ, đặc biệt là chỗ cổ tay, vị trí bị Tiêu Thành Phong bắt lấy đang bao trùm khói đen, dày đặc như một sợi xích vòng quanh cổ tay cô ấy.

Tống Thời Vũ thấy Hướng Vi ánh mắt sáng rực nhìn chính mình thì sợ hãi rụt cổ, lấy làm lạ hỏi:

“Cậu làm gì thế Vi Vi?”

Hướng Vi còn nhiều nước mắt trâu nên bảo Tống Thời Vũ nhắm mắt lại, có một số việc phải thấy tận mắt sẽ có hiệu quả hơn nói nhiều.

Vì tình cảm bạn bè từ nhỏ, Tống Thời Vũ tin tưởng Hướng Vi sẽ không trêu đùa chính mình. Cô ấy nghe lời khép mắt lại, cảm giác có cái gì bôi lên mí mắt, hơi mát lạnh.

Tống Thời Vũ từ từ mở mắt ra.

“Ôi mợ! Đây là cái quái gì?”

Tống Thời Vũ phát hiện không biết là cái gì mà đen tuyền, nó không dính lên người cô ấy, mà vòng quanh như sương mù.

Tống Thời Vũ nhìn Hướng Vi, trên người của Hướng Vi không có màu đen, ngược lại tỏa ra màu trắng mông lung, khiến người nhìn liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Chương 241: Vô Đề

“Chuyện chuyện này là sao? Thứ trên người của tôi là gì vậy?”

Tống Thời Vũ thoáng chốc liên tưởng đến lời của Tiêu Thành Phong.

Vậy là con nhỏ Vương Thơ Tình thật sự biết yêu pháp? Nhỏ đó muốn hại cô ấy? Lời Tiêu Thành Phong nói lúc ấy là thật sự?!

“Dám hại tôi! Chờ tôi tìm người đập chết con đó!”

Tống Thời Vũ táo bạo, muốn kêu vệ sĩ của mình đi đánh người, nhưng nếu đánh Vương Thơ Tình, đối phương nhất định sẽ méc cha của cô ấy, làm sao bây giờ?

Hướng Vi đè lại Tống Thời Vũ kích động:

“Bình tĩnh, hiện tại vấn đề của cậu không lớn, phỏng chừng người tên Tiêu Thành Phong càng nguy hiểm hơn.”

Tống Thời Vũ cũng nghĩ đến tình huống như bị phân cách phân liệt của Tiêu Thành Phong, rõ ràng là bị khống chế rồi!

Tống Thời Vũ nắm tay của Hướng Vi, phát hiện khói đen bắt đầu lan tràn hướng tay của bạn mình thì vội rụt tay về:

“Vi Vi, cậu nói xem tôi phải làm sao?”

Khi Hướng Vi nhìn thấy khói đen lập tức nghĩ đến Cố Khanh, chẳng qua với tính khí của Tống Thời Vũ chỉ sợ thấy Cố Khanh tuổi xấp xỉ như bọn họ sẽ không tin trình độ của cô.

Hướng Vi ngẫm nghĩ, cắn răng nói:

“Tôi quen một đại sư, rất lợi hại, chẳng qua bề ngoài khá trẻ.”

Lúc này mà còn quan tâm trẻ với già gì nữa?!

Tống Thời Vũ giống như bắt được cọng rơm cứu mạng:

“Được được, chỉ cần là đại sư, chúng ta liên hệ người đó ngay đi!”

Hướng Vi liên hệ Cố Khanh.

Cho nên mới có cảnh tượng quán cà phê sách đầu chương.

Tống Thời Vũ đã nghe Hướng Vi nói đại sư rất trẻ tuổi, nhưng không ngờ trẻ đến mức này, là bạn cùng lứa của họ, còn là bạn cùng trường?

Cố Khanh không quan tâm khi bị Tống Thời Vũ hoài nghi.

Cô thản nhiên nhìn cổ tay của Tống Thời Vũ:

“Có phải cổ tay hơi đau? Hai ngày nay hơi khó ngủ, luôn mơ ác mộng?”

Đôi cổ tay với làn da trắng như ngọc, không thấy có vấn đề gì, nhưng Cố Khanh hỏi Tống Thời Vũ có phải bị đau cổ tay, âm khí mơ hồ trên người cô ấy cũng sẽ ảnh hưởng giấc ngủ.

Tống Thời Vũ nghi hoặc nhìn về hướng Hướng Vi, tưởng rằng bạn mình nói cho Cố Khanh. Hướng Vi vội lắc đầu, cô ấy chỉ nói là có việc cần nhờ Cố Khanh giúp, còn chưa kịp nói là chuyện gì.

Thấy phản ứng của Hướng Vi, Tống Thời Vũ thế này mới hơi tin tưởng vị đại sư quá trẻ này, nói: "Đại sư xem giùm trên người

của tôi có gì không ổn không? Có phải là có người đang hại tôi? Chỉ cần đại sư giải quyết giúp tôi thì tiền không là vấn đề."

Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn khiến Tống Thời Vũ biết thứ có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là vấn đề, nhưng phương thức nói chuyện như vậy hơi khó nghe.

Cố Khanh không trả lời đồng ý giúp hay không, âm khí trên người Tống Thời Vũ không nặng, chưa đến mức cần đặc biệt tìm người giúp, cùng lắm là thân thể khó chịu mấy ngày.

Nhưng ngọn nguồn tạo thành loại âm khí này thì cần xem kỹ.

Cố Khanh nói:

“Hãy nói rõ mọi chuyện trước.”

Sau đó Tống Thời Vũ và Hướng Vi thi nhau kể lại vụ việc.

Cố Khanh càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

Pháp thuật khống chế lòng người?

Nếu trong trường học xuất hiện người tu luyện huyền học như vậy, không có lý nào Cố Khanh không biết.

Bằng vào đôi mắt cho Cố Khanh nhìn thấy linh lực quanh thân người tu luyện huyền học khác biệt với mọi người. Lúc trước ở cổng trường nhìn ba người cãi lộn, Cố Khanh không phát hiện có vấn đề gì.

Chỉ nghe Tống Thời Vũ thuật lại, tạm thời Cố Khanh nghe không ra có vấn đề gì.

Nhưng mấy hôm trước Cố Khanh học được một môn thuật Huyền Quang, vừa lúc có thể sử dụng.

Cố Khanh nhìn Tống Thời Vũ:

“Có thể cho tôi mượn một sợi tóc không?”

Tống Thời Vũ đương nhiên đồng ý, bứt một cọng tóc đưa cho Cố Khanh, tóc quăn màu hạt dẻ, rất xinh đẹp.

Cố Khanh cầm lấy một ly nước lọc đặt ở một bên, bỏ sợi tóc vào trong nước, làm phép niệm chú:

"Thiên hoàng sắc nhật diễn pháp chân. Cửu thiên ngũ sắc tường vân hàng. Kim quang hạo khiết kiền khôn chiếu. Vạn thần xuân triệu phó long hoa. Hàng đàn toàn y thiết khẩu đoạn. Bất đắc ẩn hình thuyết hư ngôn”

Sợi tóc trong ly thoáng chốc biến mất, nước trở nên đục ngầu, trên mặt nước dần hình thành một mặt gương.

Chương 242: Vô Đề

Cố Khanh đẩy ly nước đến vị trí giữa ba người, để bọn họ đều nhìn thấy thứ hiện ra trên mặt nước.

Tống Thời Vũ bị biến hóa của ly nước làm giật mình, vừa thấy sợ vừa hưng phấn.

Hướng Vi thì không có những băn khoăn này, đã vội thò đầu lại gần nhìn biến hóa trong ly nước, không chút lo lắng sẽ xảy ra vấn đề gì.

Trên mặt gương nước hiện ra một bóng dáng mơ hồ, ba người Cố Khanh đều biết người này, đúng là Vương Thơ Tình, cô ta núp trong bụi cỏ sân trường, nhìn về hướng đằng trước, Tống Thời Vũ và Tiêu Thành Phong đang nói chuyện.

“Là lúc bị chụp hình!”

Tống Thời Vũ nhìn thấy cảnh tượng này liền nhớ ra, rốt cuộc xác định người chụp hình là Vương Thơ Tình.

Màn ảnh phóng to.

Có thể nhìn thấy cảnh tượng Tống Thời Vũ và Tiêu Thành Phong nói chuyện, nhưng không nghe được âm thanh.

Tống Thời Vũ cảm thấy hơi kỳ lạ.

Cùng bạn tốt xem lại cảnh mình bị người cưỡng hôn, dù là ai đều sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Cố Khanh chỉ lo nhìn tay của Tiêu Thành Phong, có một sợi chỉ

đỏ thoạt nhìn bình thường, cùng kiểu với Vương Thơ Tình đeo trên tay vừa rồi thoáng hiện trong gương.

Cố Khanh sờ cằm, trong lòng có suy đoán.

Chờ hình ảnh trong nước biến mất, ly nước lọc trong veo, Cố Khanh giả vờ lỡ tay làm đổ ly nước, hoàn thành "Hủy thi diệt tích".

Nước đã bị làm phép tuy uống vào sẽ không bị gì, nhưng vì tác dụng tâm lý, tốt nhất nên đổ nước đi.

Cố Khanh nói:

“Dựa theo tình huống tôi vừa nhìn thấy thì phỏng chừng cậu chỉ bị liên lụy.”

Ngón tay cô gõ mặt bàn:

“Có thấy sợi dây đỏ trên cổ tay của Tiêu Thành Phong không?”

Tống Thời Vũ và Hướng Vi ngoan ngoãn gật đầu, rất nhiều người đều đeo sợi dây đỏ như vậy, thông thường sợi dây sẽ xâu thêm vật lủng lẳng gì, đâu có gì đặc biệt?

“Thứ kia hẳn là chỉ đỏ.” Cố Khanh nói: “Tuy thoạt nhìn giống như sợi dây đỏ của người bình thường, nhưng chỉ đỏ trên tay Tiêu Thành Phong và Vương Thơ Tình là một cặp.”

Chỉ đỏ thông thường là sợi chỉ se duyên của Nguyệt Lão, dùng để cột chân của vợ chồng, mặc kệ là nam nữ, mặc kệ là kẻ thù hoặc cách thật xa, chỉ cần dùng sợi dây đỏ cột vào chân họ thì chắc chắn họ sẽ có quan hệ tốt đẹp, hơn nữa thành vợ chồng.

Sợi dây đỏ trên tay Vương Thơ Tình có tác dụng tương tự, nhưng so với tơ hồng của Nguyệt Lão, thứ của Vương Thơ Tình hiển nhiên là một loại pháp khí có tà tính.

Từ lời nói của Tiêu Thành Phong không khó đoán ra anh ta không thích Vương Thơ Tình, nhưng sau khi đeo chỉ đỏ vào thì không tự chủ được răm rắp nghe theo Vương Thơ Tình, đủ thấy sự lợi hại của chỉ đỏ nhỏ bé này.

Tống Thời Vũ hỏi:

“Có thể phá được loại pháp thuật này không?”

Cố Khanh gật đầu: “Muốn giải trừ chỉ đỏ, nếu Tiêu Thành Phong có sức mạnh ý chí đủ mạnh thì lúc tỉnh táo cố gắng cởi chỉ đỏ ra. Nhưng dựa vào bản thân anh ta thì càng muốn cởi chỉ đỏ, sức mạnh khống chế anh ta sẽ càng mãnh liệt, cho nên cần có sức mạnh ý chí siêu cao. Nếu người ngoài muốn cởi bỏ giúp thì cần ba giọt máu của kẻ dùng phép, sau đó tôi làm phép tháo chỉ đỏ xuống.”

Tống Thời Vũ nghe vậy ra chiều đăm chiêu.

Bên kia.

Ba thầy trò đạo sĩ già cực khổ lái xe vài ngày, trốn đông trốn tây rốt cuộc đến gần thủ đô.

“Sư phụ, không hiểu dạo này làm sao vậy? Dường như dọc đường đi đều là giới nghiêm, chúng ta mấy lần suýt bị phát hiện ra!” Dương Vô Khê co đầu rụt cổ nhìn cảnh sát giao thông ở gần đó, nói.

"Hẳn là nhóm người Bộ Đặc Dị phát hiện Sơn Linh bị mất, bắt đầu không kiêng nể gì lùng bắt.” Đạo sĩ già dựa vào ghế sau nhắm mắt dưỡng thần.

Thân thể này đã già, cho dù có linh lực bảo vệ, phỏng chừng không chống được lâu, lão cần nhanh chóng lấy được thứ mình

muốn, đổi thân thể mới.

“Sư phụ sư phụ, nguy rồi!” Trương Vô Liệt đi ra ngoài mua cơm bỗng chạy về nhỏ giọng nói: “Sư phụ, bên ngoài có người cầm hình vẽ của sư phụ, đang tìm sư phụ.”

Đạo sĩ già bỗng nhiên mở mắt, đáy mắt vụt qua một chút sắc bén. Điều này không thể nào?! Mấy năm nay lão luôn rất cẩn thận, ra ngoài làm việc sẽ dùng bùa xem nhẹ dán lên mặt, khiến người bình thường nhìn thấy lão luôn xem nhẹ mặt mũi của lão.

Chương 243: Vô Đề

Còn thuật sĩ đã gặp lão thì chẳng còn ai sống sót ở thế giới này.

Tại sao khuôn mặt của lão bị lộ?!

Đạo sĩ già nằm mơ cũng không ngờ có người dùng bùa Rước Quỷ cấp thấp nhất mời đến m Dương Tuần Tra Sử, còn tiện thể mang ra Phán Quan, xốc hết gốc gác của lão.

Nhưng bây giờ đạo sĩ già đã không rảnh để ý những chuyện này, thủ đô gần ngay trước mắt, lão buộc phải tiến lên, không thể lùi.

Đạo sĩ già nói:

"Được rồi, người bình thường cho dù cầm hình vẽ cũng không biết đó là thầy. Chúng ta cẩn thận làm việc, vào thủ đô trước đã."

Cố Khanh không ngờ khả năng hành động của Tống Thời Vũ nhanh đến thế.

Hiện tại đặt trước mặt Cố Khanh là một ít bông gòn chuyên môn dùng để xử lý vết thương, bông gòn thấm máu của Vương Thơ Tình.

Cố Khanh đã sớm đoán được Tống Thời Vũ sẽ có hành động.

Dù sao lần trước gặp mặt, cô đã nói cho Tống Thời Vũ biết phương pháp cụ thể cởi bỏ chỉ đỏ, cô cũng thấy bộ dạng đăm chiêu của Tống Thời Vũ.

Nhưng Cố Khanh không ngờ cách làm của Tống Thời Vũ sẽ đơn giản thô bạo đến vậy.

Không sai, là đơn giản thô bạo!

Từ điển cuộc sống của Tống Thời Vũ là ‘dùng tiền giải quyết được thì không thành vấn đề’.

Vì thế khi biết phương pháp giải quyết chỉ đỏ trên tay Tiêu Thành Phong và Vương Thơ Tình, Tống Thời Vũ áp dụng thực hiện đơn giản thô bạo.

Dùng tiền thu mua một người tên Miêu Miêu chung phòng ngủ với Vương Thơ Tình, và một người tên Chu Tú Tú ở phòng kế bên.

Hôm đó, Chu Tú Tú của phòng kế bên cầm một thau đồ mới giặt, lúc lên lầu cố ý đụng trúng Vương Thơ Tình đang xuống lầu đi ăn cơm.

Vương Thơ Tình té xuống bậc thang, trên chân trầy da đổ máu.

“Ôi chao ơi, sao cậu cố ý đụng người ta vậy? Có mắt nhìn đường không?”

Tống Thời Vũ cố ý chọn cô gái tên Chu Tú Tú, không chỉ vóc người cao lớn, giỏi nhất là vô lý gây rối.

Rõ ràng là Chu Tú Tú đụng vào người ta, ngược lại giành trước nói xấu.

Bạn chung phòng Miêu Miêu đi cùng Vương Thơ Tình vội dìu cô ta lên:

“Cậu có sao không?”

Vương Thơ Tình bị đụng trầy chân, còn chảy máu, cô ta nhìn

vết thương, cảm giác chân đau nhói, rèm mi dài che tia sáng tối tăm vụt qua đáy mắt, cô ta khẽ đáp:

“Tôi không sao.”

Vương Thơ Tình thử đứng lên, chân còn có thể động, không gãy xương, chẳng qua bị trầy da cần băng bó.

Vương Thơ Tình ngước mắt nhìn cô gái phòng kế bên:

“Là cậu đụng vào tôi, còn làm tôi bị thương, sao cậu có thể vô lý trách ngược như vậy?”

“Tôi đụng cậu?” Chu Tú Tú cười to bảo: “Có người nhìn thấy không? Có người chứng minh không?”

Chu Tú Tú đã tính thời gian mới đụng người, xung quanh không có người nhìn thấy, cô ta không sợ chút nào.

Trên cầu thang trừ ba người ra đúng là không có một ai.

Miêu Miêu đứng ra:

“Tôi có thể làm chứng là cậu đụng Thơ Tình!”

Chu Tú Tú liếc qua Miêu Miêu, trợn trắng mắt:

“Cậu là bạn của cậu ta đương nhiên sẽ giúp đỡ cậu ta rồi. Vậy tôi nói là cậu đụng trúng tôi, quần áo tôi mới giặt đều rơi xuống đất, đền đi!”

“Sao cậu ăn đẳng sóng nói đẳng gió vậy chứ!”

“Tôi nói vậy đó, rồi sao?!”

Cuộc khắc khẩu này đương nhiên là không có kết quả gì.

Vương Thơ Tình núp ở phía sau dựa vào Miêu Miêu cãi lộn với đối phương thay mình, cuối cùng hai bên tan rã trong không vui, không ai chịu bồi thường ai.

Đầu gối của Vương Thơ Tình đụng trúng cạnh bén bậc thang, máu chảy dọc theo chân, trông hơi đáng sợ, cần được băng bó.

Miêu Miêu dìu Vương Thơ Tình đi khập khiễng đến phòng y tế, nhờ bác sĩ băng bó vết thương trên chân cô ta.

Bác sĩ vừa rửa vết thương cho Vương Thơ Tình vừa dặn dò:

“Chân không sao, chỉ bị trầy da chảy ít máu. Sau khi cầm máu thì mấy ngày này đừng vận động nhiều, nghỉ ngơi mấy ngày."

Cồn khử trùng đặt trên miệng vết thương khiến Vương Thơ Tình rên rỉ.

Băng bó xong, Vương Thơ Tình cảm ơn Miêu Miêu:

“Miêu Miêu, hôm nay cảm ơn nhé, nếu không có cậu thì tôi không cãi lại Chu Tú Tú nổi.”

Miêu Miêu phất tay: “Chúng ta là bạn mà, chẳng lẽ tôi trơ mắt nhìn Chu Tú Tú lật ngược phải trái ức hiếp cậu sao?”

Vương Thơ Tình cảm kích cười với Miêu Miêu:

“Vậy lần sau tôi mời cậu ăn cơm để cảm ơn đã giúp.”

Chương 244: Vô Đề

Miêu Miêu giả bộ ham ăn:

“Vậy lúc đó tôi sẽ ăn no bụng luôn!”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi cười xong, Vương Thơ Tình rũ mí mắt, biểu cảm tràn ngập trào phúng. Xem đi, kết bạn chỉ cần nói hai câu dễ nghe, mời ăn bữa cơm là người ta sẽ hết lòng hết dạ với bạn, đơn giản không?

Vương Thơ Tình không chú ý Miêu Miêu tùy tiện cười với cô ta, lén lấy một ít bông gòn mà bác sĩ đã dùng để lau vết thương cho cô ta, bỏ hết vào túi xách của mình.

Cái gọi là tình chị em bằng nhựa là đây!

Tống Thời Vũ chỉ cục bông gòn thấm máu trên bàn:

“Cố đại sư, số máu này dùng được không?”

Muốn thần không biết quỷ không hay lấy máu của Vương Thơ Tình thì đây là biện pháp nhanh nhất, nếu không dùng được thì cô ấy sẽ nghĩ cách khác.

Cố Khanh nhìn, gật đầu.

Máu này có thể dùng, chẳng qua máu dính trong bông gòn đã khô, nhìn đỏ sậm.

Cố Khanh ngẫm nghĩ, dùng linh lực tách bông gòn và máu ra,

bỏ máu khô vào chai nhỏ, rót vào ít nước, miễn cho khi dùng khó khăn.

Đã lấy được máu thì bắt tay vào giải chú thôi.

Nhưng Tiêu Thành Phong hiện tại tương đương với bị Vương Thơ Tình thôi miên, trong lòng trong mắt chỉ có cô ta, nếu mang anh ta lại đây giải chú, phỏng chừng anh ta sẽ chạy đi nói cho Vương Thơ Tình biết.

Đối với việc này, phương pháp của Tống Thời Vũ vẫn là đơn giản thô bạo.

Cô ấy kêu hai vệ sĩ 'mời' Tiêu Thành Phong luyện dương cầm trong phòng học nhạc đang trên đường về đến chỗ mình.

Vì tiện cho việc giải chú, Cố Khanh và Tống Thời Vũ chọn một khách sạn, đặt phòng tổng thống.

Tống Thời Vũ kiên quyết không cần phòng thường, tự bỏ tiền ra đặt phòng tổng thống, Cố Khanh không có ý kiến.

Lúc vệ sĩ đưa Tiêu Thành Phong đến, thoạt nhìn giống như anh ta là cậu ấm uống say bị vệ sĩ nâng.

Trên thực tế là Tiêu Thành Phong bị vệ sĩ đánh xỉu nâng tới đây.

Tống Thời Vũ nhìn Tiêu Thành Phong nằm trên giường, hỏi:

"Cố đại sư, hiện tại cần làm thế nào?"

Cố Khanh nói:

"Cô hãy trói anh ta lại trước, lúc giải chú cần anh ta trong trạng thái tỉnh táo, tôi sợ anh ta giãy giụa."

Tống Thời Vũ kêu hai vệ sĩ trói Tiêu Thành Phong lại, Cố Khanh bưng chậu rửa mặt, hứng đầy nước mang về.

Cố Khanh lấy ly nước trong phòng hứng đầy nước, hất vào mặt Tiêu Thành Phong.

“Khụ khụ!”

Mặt lạnh lẽo cộng thêm bị sặc nước, Tiêu Thành Phong lập tức tỉnh lại.

Tiêu Thành Phong mơ màng mở mắt ra, thử nhích người thì phát hiện chính mình bị trói lại, không động đậy được.

Tiêu Thành Phong thoáng chốc tỉnh táo, mở mắt ra nhìn xung quanh.

Tống Thời Vũ đứng phía bên phải anh ta, hai vệ sĩ áo đen đứng đằng sau cô ấy, là hai người đột nhiên đánh xỉu anh ta!

Đứng bên phải là một cô gái lạ mặt, đối phương còn bưng một thau nước.

“Tống Thời Vũ?” Tiêu Thành Phong hỏi: “Là cậu bắt tôi? Cậu làm vậy là bắt cóc, là phạm tội đấy biết không? Mau thả tôi ra!”

Tống Thời Vũ không dao động.

Hiện tại đầu óc của Tiêu Thành Phong không tỉnh táo, Tống Thời Vũ lười tranh biện với anh ta.

Thấy Tống Thời Vũ không nói chuyện, Tiêu Thành Phong càng kích động:

“Dù cậu bắt tôi đến đây thì tôi cũng sẽ không thích cậu! Tôi chỉ

thích Vương Thơ Tình!”

Lúc nói lời này thì trong mắt của Tiêu Thành Phong tràn ngập tình yêu, tràn đầy thành kính. Nhưng ánh mắt quá thâm tình ngược lại hơi kỳ lạ.

“Cố đại sư?” Tống Thời Vũ nhìn về hướng Cố Khanh.

Cố Khanh gật đầu, biểu thị lập tức có thể ra tay.

Một thau nước đặt bên tay trái của Tiêu Thành Phong, Cố Khanh lấy lọ đựng máu của Vương Thơ Tình ra, đổ máu loãng vào.

Nước trong thau rửa mặt thành màu hồng.

Trong ánh nhìn chăm chú của Tống Thời Vũ và Cố Khanh, sợi dây đỏ trên tay trái của Tiêu Thành Phong dường như đổi màu tươi hơn.

“Rốt cuộc các người muốn làm cái gì?!" Nhìn thấy tình huống xung quanh rất kỳ lạ, giọng nói của Tiêu Thành Phong trở nên the thé.

Cố Khanh mặc kệ Tiêu Thành Phong, cầm tay trái của anh ta bao gồm sợi dây đỏ ngâm trong máu loãng.

Chương 245: Vô Đề

Vương Thơ Tình đang trong ký túc xá, bởi vì chân bị thương nên nằm trên giường nghỉ ngơi.

Vương Thơ Tình bỗng có cảm giác nôn nóng, suy nghĩ xảy ra chuyện gì, vừa vuốt sợi dây đỏ trên cổ tay, cô ta có một loại dự cảm không may.

Tay ngâm trong máu loãng, Tiêu Thành Phong không có cảm giác gì, nhưng sợi dây đỏ trên cổ tay anh ta thì giống như gặp thứ ngon lành gì, thoáng chốc lỏng ra.

Tống Thời Vũ lắp bắp:

“Nó nó nó nó chỉ đỏ dài ra!”

Hai vệ sĩ đứng phía sau nhớ kỹ lời dặn của cô chủ, khép chặt miệng, chẳng qua mắt trợn to như mắt trâu, hiển nhiên cũng bị giật mình.

Đúng vậy, sợi dây đỏ ngâm trong máu loãng so với lúc trước vừa khít cổ tay Tiêu Thành Phong, giờ đây nó chậm rãi lỏng ra, dài hơn, khoảng cách đủ để luồn một bàn tay khác vào.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay lúc ấy, Cố Khanh lấy thế sét đánh không kịp bưng tai từ sau lưng rút ra một cây kéo cắt đứt chỉ đỏ.

Cố Khanh đã chuẩn bị sẵn cây kéo, có bôi máu chó mực, vì để phòng ngừa cô còn dám một tấm bùa đuổi sát.

Nhưng kéo cắt sợi dây đỏ không đứt, ngược lại Tiêu Thành Phong phát ra một tiếng hét thảm, giống như không phải cắt dây mà là cắt vào thịt của anh ta.

Đau nhức qua đi, trong mắt Tiêu Thành Phong vụt qua tia tỉnh táo, dường như nhớ đến rốt cuộc là tình huống gì.

Cố Khanh thấy thế, nhanh chóng nói:

“Tôi sẽ cắt đứt sợi dây đỏ trên tay anh, vậy thì anh sẽ không còn bị khống chế. Sẽ rất đau, anh phải giữ tỉnh táo, cố chịu đựng!”

Trên trán Tiêu Thành Phong thấm ướt mồ hôi, ánh mắt kiên định nhìn sợi dây đỏ trên cổ tay, gật đầu, phun ra một chữ:

“Cắt!”

Cố Khanh lại nhấp kéo, sợi dây đỏ đã đứt một nửa.

Tiêu Thành Phong mới phát ra tiếng rên liền cố nén lại.

Tống Thời Vũ không kiềm được quay đầu đi, không nhẫn tâm xem. Hai vệ sĩ thì không có cảm giác gì, nghiêm túc nhìn.

Vương Thơ Tình ở trong phòng ngủ, khi Cố Khanh cắt lần đầu đã làm cô ta cảm thấy ngực đau nhức.

Vương Thơ Tình nhìn sợi dây đỏ trên cổ tay bỗng chốc xỉn màu, biết ngay là xảy ra chuyện.

Vương Thơ Tình lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Thành Phong, nhưng từ ống nghe truyền đến âm thanh là:

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy "

Vương Thơ Tình chưa kịp gọi lại thì ngực đau nhói, Cố Khanh

đã cắt lần thứ hai.

Vương Thơ Tình nhìn sợi dây đỏ càng xỉn màu, cô ta biết mình tiêu rồi.

Vương Thơ Tình bất chấp chuyện này, sửa soạng bề ngoài rồi khập khiễng ra khỏi phòng, cô ta còn có việc cần hoàn thành!

Bốn lần.

Phải cắt bốn lần sợi dây đỏ mới đứt hoàn toàn.

Trong thời gian này, sợi dây đỏ nhanh chóng rút nhỏ, muốn dính chặt vào tay của Tiêu Thành Phong.

May mà động tác của Cố Khanh nhanh, dặn Tiêu Thành Phong ráng nhịn, dùng tốc độ nhanh nhất cắt đứt sợi dây đỏ.

Dù vậy vẫn có vệt dây hằn sâu trên tay Tiêu Thành Phong.

Cởi trói cho Tiêu Thành Phong đã tỉnh táo, anh ta xoa cổ tay, chân thành nhìn về hướng Cố Khanh và Tống Thời Vũ:

“Cảm ơn các người, nếu không thì tôi có lẽ luôn bị Vương Thơ Tình khống chế.”

Nhắc đến Vương Thơ Tình, đáy mắt Tiêu Thành Phong lóe tia chán ghét.

Tống Thời Vũ hỏi:

“Chuyện này là sao?”

Trên mặt Tiêu Thành Phong thoáng qua nét lúng túng:

“Sau tiệc tối lễ hội nghệ thuật, Vương Thơ Tình tìm đến tôi, cô

ta nói cậu nhờ cô ta tặng một món quà cho tôi. Bởi vì hai người luôn đi cùng nhau nên tôi tưởng hai người là bạn, không hoài nghi.”

Tống Thời Vũ chỉ vào sợi dây đỏ trong thau rửa mặt:

“Là cái này hả?”

Tiêu Thành Phong gật đầu, nói:

“Lúc ấy tôi có với cậu, nên đã nhận món quà này. Không ngờ sau khi đeo vào, hôm sau bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, không tự chủ được sinh ra thiện cảm với Vương Thơ Tình.”

Tình huống tiếp theo thì mọi người đều rõ ràng.

Tiêu Thành Phong bị sợi dây đỏ ảnh hưởng đổi vai từ hoàng tử dương cầm trường học thành nam chính rít gào trong thể loại phim drama.

Hiện giờ tỉnh táo lại, Tiêu Thành Phong nhớ đến những chuyện mình làm lúc trước đều cảm thấy mặt đỏ, càng oán hận Vương Thơ Tình hại mình thành bộ dạng này.

Chương 246: Vô Đề

Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, Tiêu Thành Phong nói với Tống Thời Vũ:

“Vương Thơ Tình trừ khống chế tôi ra, tôi nghe trong lời nói của cô ta dường như tràn ngập oán hận với gia đình cậu, hình như có giở trò gì trên người cha của cậu.”

Tống Thời Vũ vừa nghe lời này, hoàn toàn thay đổi sắc mặt:

“Cậu nói sao?!”

Tống Thời Vũ phỏng đoán Vương Thơ Tình sẽ hại mình, hại mẹ mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ Vương Thơ Tình sẽ hại cha của mình, người tốt với Vương Thơ Tình nhất trong nhà họ Tống.

Tống Thời Vũ nhìn về hướng Cố Khanh, lúc này chỉ có Cố Khanh mới giúp được cô ấy.

Cố Khanh gật đầu: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi xem cha của cậu.”

Cố Khanh đi theo Tống Thời Vũ cưỡi chiếc xe thể thao xa hoa về nhà của cô ấy, vừa lúc có mặt đủ người.

Cha Tống vô lực ngã trên sofa, mẹ Tống ở bên cạnh sốt ruột luống cuống:

"Lão Tống, Lão Tống? Ông làm sao vậy?”

Vương Thơ Tình thì quỳ ở một bên khóc sướt mướt, chẳng có chút khí chất của hoa sen trắng.

“Có chuyện gì vậy?”

Tống Thời Vũ hoảng hốt đi vào.

Rõ ràng cô ấy đã gọi điện thoại cho cha mẹ, nói cho họ biết Vương Thơ Tình không có ý tốt, cô ta dùng tà thuật hại người.

Tuy cha mẹ nửa tin nửa ngờ, nhưng đều hứa với cô ấy rằng sẽ cách xa Vương Thơ Tình.

Tại sao cha thành bộ dạng hiện tại?

Tống Thời Vũ lắc cánh tay của cha Tống:

“Cha, cha bị sao vậy? Tỉnh lại đi!”

Cha Tống hít thở đều đều, sắc mặt cũng hồng hào, nhưng không tỉnh dậy.

“Cô đã làm gì? Đồ ăn cháo đá bát! Cha của tôi nuôi cô ăn nuôi cô học, vậy mà cô nỡ lòng nào hại ông ấy?!”

Tống Thời Vũ đi đến trước mặt Vương Thơ Tình, vung tay lên muốn tát.

Không ngờ Vương Thơ Tình còn đang khóc thê thảm nhanh nhẹn bắt lấy tay của Tống Thời Vũ.

Tống Thời Vũ sửng sốt.

Vương Thơ Tình mỉm cười nói:

“Cha của tôi từng cứu cha của cô, nên cha cô nuôi tôi chẳng phải là chuyện nên làm à? Hơn nữa, những năm gần đây gia đình các người ném tôi ở trong căn nhà lạnh băng, mỗi lần đến đây là

cô và mẹ cô luôn châm chọc mỉa mai tôi. Trừ tiền ra, các người có ân tình gì với tôi?!"

Mẹ Tống ở bên cạnh nói chuyện: "Cho dù như vậy, Lão Tống chưa từng bạc đãi cô, nếu cô hại tôi hay Thời Vũ thì còn có lý do, nhưng cô hại Lão Tống là đồ vô ơn!"

"Tôi không hại chú Tống!" Vương Thơ Tình nóng nảy hét to: "Tôi chỉ là chỉ muốn biết chân tướng!"

Giọng của Vương Thơ Tình nhỏ dần.

Vương Thơ Tình nhớ hồi nhỏ gia đình mình ở trong núi sâu.

Đó là một thôn trang nhỏ bé cũ nát, thuở ấy Vương Thơ Tình là cô bé không biết gì, chỉ muốn ăn kẹo.

Mẹ của Vương Thơ Tình rất đẹp, biết hát biết nhảy, biết kể chuyện rất hay, biết giặt đồ nấu cơm, quan trọng nhất là mẹ của Vương Thơ Tình yêu cha cô ta sâu đậm.

Từ nhỏ Vương Thơ Tình đã nghe người chung quanh nói:

"Vương Đại Trụ thật là gặp vận may từ trên trời rơi xuống, tìm được vợ đẹp như tiên."

Đúng thật, cha của Vương Thơ Tình không đẹp trai, chỉ học đến cấp tiểu học, thu nhập của gia đình đều đến từ cha cày ruộng, cuộc sống nghèo khó.

Nhưng chẳng sao, ở trong lòng bé Vương Thơ Tình thì gia đình họ sống rất hạnh phúc.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày.

Cha Tống trẻ tuổi đến thăm cha của Vương Thơ Tình.

Khi thấy mẹ của Vương Thơ Tình thì cha Tống giật mình.

Thì ra cha Tống biết mẹ của Vương Thơ Tình, hai người là bạn cùng đại học.

Nhưng mẹ của Vương Thơ Tình chưa tốt nghiệp đại học đã bị lừa bán, không biết bán tới đâu.

Đánh chết cha Tống cũng không ngờ anh em từng cứu mình đã mua bạn học bị lừa bán của mình.

Vương Thơ Tình còn nhớ cô ta trốn trong phòng nhìn cha mình và chú Tống từng tặng mình kẹo ăn ngon cãi nhau đỏ mặt tía tai.

Sau đó chú Tống bỏ đi.

Qua một khoảng thời gian.

Có một đám người lại đây, cương quyết đưa mẹ của cô ta đi.

Cha cố gắng ngăn cản, người trong thôn cũng giúp đỡ.

Nhưng đối phương đã chuẩn bị từ trước, báo cảnh sát.

Cứ như thế, mẹ của Vương Thơ Tình bị mang đi.

Chương 247: Vô Đề

Vương Đại Trụ bắt đầu bỏ ăn bỏ uống, cứ nhìn mãi sợi dây đỏ trên cổ tay.

Cho đến một ngày, sợi dây đỏ đứt, Vương Đại Trụ phun ra một ngụm máu, cắt đứt hy vọng cuối cùng.

Dường như Vương Đại Trụ đã quên người vợ xinh đẹp của mình, không còn nhắc tới nữa, chỉ lo nuôi con gái.

Cuộc sống vốn nên tiếp tục như vậy.

Nhưng sự đời không ai đoán trước được, một lần nọ thanh niên trai tráng trong thôn lên núi săn thú, lúc xuống núi thì Vương Thơ Tình chỉ thấy cha mình máu thịt nhầy nhụa.

Vương Đại Trụ chưa chết, nhưng cũng hấp hối, ông ta nhờ người gọi điện thoại cho cha Tống.

Cha Tống chạy tới, nhìn thấy anh em tốt ngày xưa của mình đang hấp hối. Vương Đại Trụ kính nhờ ông ta chăm sóc con gái mình, mãi tới khi lớn lên, cha Tống đồng ý.

Cha Tống không ngờ trước khi mình đến thì Vương Đại Trụ đã đưa cho Vương Thơ Tình một số thứ ông ta cất chứa, trong đó bao gồm hai sợi chỉ đỏ.

Lúc Vương Đại Trụ đưa chỉ đỏ cho Vương Thơ Tình đã dặn rằng:

“Nếu gặp người con thích, hãy dùng máu của con trộn với bột phấn hoa đào tháng ba, ngâm chỉ đỏ ba ngày rồi cho đối phương

đeo vào, người đó sẽ hết lòng hết dạ với con. Nhớ kỹ, phải là hai người yêu nhau đeo, đừng giống như cha của con"

Vương Thơ Tình mơ hồ lúc ấy không rõ cha đang nói gì, chỉ biết nhớ kỹ những lời này.

Nhưng Vương Thơ Tình không nghe theo lời dặn của cha, cô ta dùng sợi dây đỏ cột Tiêu Thành Phong không hề thích mình.

Lý do cũng rất đơn giản.

Đơn thuần muốn cho Tống Thời Vũ khó chịu.

Dựa vào cái gì gia đình Tống Thời Vũ hạnh phúc, còn cô ta thì thành cô nhi?! Dựa vào cái gì Tống Thời Vũ có nhiều tiền xài không hết, cô ta thì như ăn mày bị nhà họ Tống bố thí?! Dựa vào cái gì Tống Thời Vũ được người thích, còn người cô ta thích thì không yêu cô ta?

Trở lại vấn đề, Vương Thơ Tình dùng một loại thuốc mê do cha cô ta điều chế chuốc thuốc cho cha Tống.

Không có hiệu quả gì khác, chỉ là khiến người hôn mê, trong mơ hồ bị hỏi cái gì trả lời cái ấy.

Vương Thơ Tình chỉ muốn hỏi chuyện của cha mẹ mình năm xưa.

Thật ra sau khi dùng chỉ đỏ thì Vương Thơ Tình đã đoán được.

Vừa rồi cha Tống trong mơ màng đã kể ra chuyện năm xưa.

Năm đó Vương Đại Trụ lên núi vô tình gặp mẹ của Vương Thơ Tình bị lừa bán nhưng đã chạy trốn.

Đối phương cầu cứu Vương Đại Trụ, nhờ ông ta đưa mình về

nhà.

Một cô gái xinh đẹp như tiên nữ xuất hiện ở trước mặt mình, Vương Đại Trụ thoáng chốc đã thích cô gái này.

Vương Đại Trụ giấu cô gái trong nhà mình, nhưng không muốn đưa cô ấy về nhà, thậm chí dùng chỉ đỏ gia truyền trói chặt tay cô ấy.

Có chỉ đỏ, cô gái yêu Vương Đại Trụ, còn đẻ một đứa con gái cho ông ta, đặt tên là Vương Thơ Tình.

Vương Đại Trụ không ngờ anh em tốt ngẫu nhiên tới thăm mình lại quen biết vợ mình.

Chuyện sau đó thì mọi người đã biết.

Cha Tống không vượt qua được giày vò lương tâm, báo cho người nhà của cô gái biết tin.

Gia đình đó có chút quyền thế, nhanh chóng đón con gái về, còn tìm cao nhân tháo chỉ đỏ xuống.

Sau này cha Tống có hỏi thăm, gia đình đó đã đi nước ngoài, không còn tin tức.

Bởi vì áy náy, cha Tống đồng ý với Vương Đại Trụ sẽ nuôi Vương Thơ Tình lớn lên, mãi đến bây giờ.

Lúc trước Vương Thơ Tình khóc là bởi vì ảo tưởng gia đình hạnh phúc trong đầu mình tan biến.

Thì ra ngôi nhà ấm áp trong trí nhớ của cô ta được xây lên từ một vụ lừa bán và tà thuật khống chế.

Vương Thơ Tình bị Cố Khanh kêu người dẫn đi, mặc kệ thế

nào, cô ta đã sử dụng chỉ đỏ tổn thương người khác, Bộ Đặc Dị phải quản chuyện này.

Lúc Vương Thơ Tình đi thì cha Tống còn hôn mê chưa tỉnh, khóe mắt dường như chảy xuống một giọt nước mắt.

Một bên khác, đạo sĩ già mang theo hai đồ đệ trầy trật gian nan rốt cuộc vào thủ đô.

Vừa vào thủ đô, ba người liền đi bệnh viện số một thủ đô.

Ba người rất cẩn thận.

Chương 248: Vô Đề

Nhưng bọn họ không hay biết, sau khi họ vào thủ đô đã bị người phát hiện ra!

Tạ Giác tự mình mang người đi theo ba thầy trò này, muốn thả dây dài câu cá lớn, tìm ra một số nhân vật tương quan của trang web 'tâm tưởng sự thành'.

Tiếc rằng sau khi vào thủ đô, ba người không tìm người che chở, ngược lại đi bệnh viện.

Tạ Giác nhận được tin tức, hai đồ đệ ở bên ngoài trông chừng, sư phụ thì dán một lá bùa ẩn thân đi vào phòng VIP.

Linh lực của đạo sĩ già cao, nhưng hiển nhiên trình độ của hai đồ đệ lão không cao, Tạ Giác rất thuận lợi thoát khỏi hai người này trông chừng, đi theo.

Đạo sĩ già vào trong.

Trong phòng bệnh nằm một người trẻ tuổi ốm yếu.

Đối phương ngủ không sâu, đạo sĩ già vừa vào cửa liền làm người trẻ tuổi bừng tỉnh.

Người trẻ tuổi hỏi:

"Ông là ai?"

Đạo sĩ già cười nói:

"Cậu chủ Khương, tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi

muốn làm một giao dịch với cậu.”

Nếu Cố Khanh ở đây sẽ phát hiện căn phòng mà đạo sĩ già vào là phòng bệnh lúc trước cô không vào, kim quang công đức nhiều đến nỗi bay ra khỏi phòng.

Cậu chủ nhà họ Khương rất bình tĩnh: “Giao dịch gì?"

Đạo sĩ già lôi Sơn Linh ra khỏi túi. Sơn Linh luôn bị nhốt trong túi, không hấp thu linh khí được, mắt thường có thể thấy nó gầy rộp.

Sơn Linh bị đạo sĩ già lôi ra ngoài, ủ rũ khẽ rên một tiếng.

Đạo sĩ già hươ Sơn Linh trong tay:

“Đây là Sơn Linh, sau khi cậu ăn vào thì sẽ không bệnh nữa. Từ lúc sinh ra vẫn luôn bị bệnh chắc khó chịu lắm đúng không? Chỉ cần có nó, cậu có thể vĩnh viễn thoát khỏi ốm đau, cha mẹ của cậu cũng sẽ không lo âu hoảng hốt vì cậu nữa.”

Cậu chủ nhà họ Khương tiếp tục bình tĩnh hỏi:

“Ông muốn gì?”

Đạo sĩ già cười gian:

“Cậu chỉ cần đồng ý cho tôi mượn chút khí vận là được.”

Tạ Giác ở bên ngoài nghe lén rốt cuộc hiểu được mục đích của đạo sĩ già.

Chắc khí vận của cậu chủ nhà họ Khương này rất mạnh, mới sẽ khiến đạo sĩ già đến đường cùng muốn lợi dụng khí vận của đối phương để vực dậy.

Đạo sĩ già cho rằng cậu chủ nhà họ Khương chịu khổ vì ốm đau, giờ lão dùng Sơn Linh trao đổi, có khả năng rất lớn sẽ đồng ý giao dịch với lão.

Dù sao chỉ là một chút khí vận thôi mà.

Nhưng hiển nhiên cậu chủ nhà họ Khương không giống trong tưởng tượng của lão.

Đầu tiên, đối phương rất bình tĩnh.

Cực kỳ bình tĩnh, không chút sợ hãi khi thấy người lạ xông vào phòng bệnh của mình.

Sau khi đạo sĩ già đưa ra điều kiện giao dịch, cậu chủ nhà họ Khương cũng chẳng có một chút kích động, trực tiếp nói: "Tôi từ chối."

Đạo sĩ già bị bất ngờ không kịp trở tay:

“Cậu không đồng ý? Cậu không muốn hết bệnh sao?”

Cậu chủ nhà họ Khương cười cười, nói: "Khuya khoắt đột nhiên xông vào nói có thể giúp tôi, ông cảm thấy tôi sẽ tin ông sao? Hơn nữa khí vận là thứ hư vô xa xăm, làm sao có thể tùy tiện cho mượn?!”

Đạo sĩ già nét mặt sa sầm nói:

“Nếu cậu không muốn thì đừng trách tôi bạo lực lấy!”

Tạ Giác nghe đến đây thì biết đã tới lúc, đạp cửa xông vào.

Tạ Giác tiến vào quá nhanh.

Vô luận là đạo sĩ già hay cậu chủ nhà họ Khương đều không có

phản ứng lại.

Đạo sĩ già vốn dự định nếu cậu chủ nhà họ Khương không muốn cho lão mượn khí vận thì sẽ bắt về luôn, sử dụng trận Mượn Vận mang tính cưỡng ép.

Tuy làm như vậy sẽ khiến nhân quả trên người lão càng nhiều, nhưng vì đổi một thân thể khác tiếp tục tiêu dao trên cõi đời, lão bất chấp.

Còn về cậu chủ nhà họ Khương, khi đạo sĩ già xông về phía mình thì bàn tay giấu dưới chăn giật nhẹ, chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc nghe tiếng nổ, nhìn thấy Tạ Giác đạp cửa lao vào, cậu chủ nhà họ Khương ngừng động tác tay.

Trong khoảnh khắc, đạo sĩ già và Tạ Giác đã vật lộn với nhau.

Ở trong mắt người thường có lẽ sẽ cảm thấy hai người này đang làm động tác giả gì, ngẫu nhiên lấy ra một lá bùa chớp mắt đã cháy.

Nhưng cậu chủ nhà họ Khương có thể nhìn thấy linh lực của hai bên va chạm.

Tạ Giác thầm cảm ơn em gái.

Bình thường Tạ Giác làm nhiệm vụ đa số dựa vào linh lực mạnh mẽ của mình, ít khi dùng pháp khí, bùa chú.

Chương 249: Vô Đề

Cố Khanh biết điểm này, bình thường vẽ bùa chú cô luôn giữ lại một phần gửi cho Tạ Giác, dặn dò anh ấy mang theo bên người.

Tạ Giác cách một khoảng thời gian sẽ thu được một bọc đựng đầy bùa chú, chuyện này đã đồn khắp Bộ Đặc Dị, anh ấy vừa thấy bất đắc dĩ vừa sung sướng.

Bất đắc dĩ là vì cho rằng anh ấy không cần dùng nhiều bùa chú như vậy, nếu anh ấy muốn có thể dùng điểm đổi với Bộ Đặc Dị.

Sung sướng đương nhiên là vì em gái luôn nghĩ tới anh ấy.

Cho nên Tạ Giác đặc biệt tìm pháp khí không gian bỏ mớ bùa chú mà Cố Khanh gửi tới vào trong, mang theo bên người.

Giờ thì cần dùng rồi.

Đạo sĩ già cũng rất giật mình.

Lão đương nhiên có tìm hiểu bộ trưởng Bộ Đặc Dị Tạ Giác, nhưng trong tư liệu ghi rằng Tạ Giác luôn dựa vào linh lực và pháp thuật của mình, tại sao bây giờ có nhiều bùa chú như vậy?

Đạo sĩ già vốn định dùng bùa chú tiêu hao linh lực của Tạ Giác rồi tìm cơ hội chạy trốn, nhưng bùa chú bị sử dụng càng lúc càng nhiều khiến lão càng tuyệt vọng.

Còn về Sơn Linh?

Lúc đạo sĩ già và Tạ Giác bắt đầu dùng pháp thuật chém giết, lão không kịp nhét Sơn Linh vào túi, Sơn Linh bị ném tới bên cạnh

cậu chủ nhà họ Khương.

Sơn Linh đang lặng lẽ di chuyển sang bên cạnh.

Nó vẫn bị trói, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là cách xa chỗ này một chút!

Sơn Linh hì hục bò ra ngoài, đột nhiên một vật che chắn khổng lồ xuất hiện trước mắt nó.

Sơn Linh len lén nhìn lên, lại ưm một tiếng, bị phát hiện rồi, làm sao bây giờ?

Thì ra cậu chủ nhà họ Khương xuống giường bệnh từ bao giờ, đang chặn đường di chuyển của Sơn Linh.

Cậu chủ nhà họ Khương nhìn một cây hà thủ ô có đôi mắt to đen bóng, trên đầu dính lá cây, vừa xấu vừa cưng phát hiện ra mình thì ngã xuống đất giả chết, làm cậu chủ bật cười.

Cậu chủ nhà họ Khương chọt Sơn Linh nằm ngay đơ, nó không nhúc nhích.

Cậu chủ nhà họ Khương cảm giác bên ngoài có cái gì đang không ngừng tới gần.

Đạo sĩ già đang đánh nhau với Tạ Giác sắp tiêu hết linh lực thì hoàn toàn tái mặt.

“Tề – Thư – Ký!!!”

Một âm thanh sắc nhọn từ bên ngoài cửa sổ phòng bệnh truyền vào, dường như nổ vang bên tai ba người ở trong phòng.

Một nữ quỷ mặc đồ đỏ hùng hổ lao đến.

Trong mắt của Tống Vi Lan chỉ có một mình đạo sĩ già, cô ta không nhìn cậu chủ nhà họ Khương túm lấy Sơn Linh lùi lại hai bước, cũng phớt lờ Tạ Giác đang đánh với đạo sĩ già, Tống Vi Lan khống chế âm sát khí của mình tấn công lão.

"Vi Lan." Đạo sĩ già né qua đòn tấn công trong đường tơ kẽ tóc: “Rất xin lỗi, năm xưa ta bị bất đắc dĩ.”

Lão chân thành nhìn Tống Vi Lan, giống như lão chính là Tề Thư Ký yêu Tống Vi Lan sâu đậm.

Năm xưa, bởi vì đổi thân thể của Tề Thư Ký nên đạo sĩ già có một số mảnh nhỏ ký ức của Tề Thư Ký.

Nhưng sau đó đạo sĩ già phỏng theo nét chữ của Tề Thư Ký viết lá thư chia tay gửi cho Tống Vi Lan, sau đó biến mất trong biển người mênh mông, khiến Tống Vi Lan mang thai bị người bàn ra tán vào kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Hiện tại đạo sĩ già còn giả vờ là Tề Thư Ký, định lừa gạt Tống Vi Lan chuyển đầu mâu làm tay sai cho lão.

Thế công của Tống Vi Lan chậm lại, cô ta dùng âm khí khóa kín căn phòng, vậy thì không ai có thể phá vỡ âm khí của cô ta ra khỏi đây.

Đồng tử biến thành màu đỏ máu, Tống Vi Lan nhìn đạo sĩ già:

“Ngươi nói đi, để xem ta có tin ngươi nữa không!”

Vẻ mặt đạo sĩ già bất đắc dĩ, vừa rồi Tạ Giác đã thuận thế bắt lão lại, dùng pháp khí trói buộc, dáng vẻ thì tham khảo Sơn Linh.

Tạ Giác không định xử lý đạo sĩ già ngay tại đây, tuy lão làm rất nhiều chuyện xấu, chết không đáng tiếc, nhưng anh ấy biết còn nhiều điều chưa đào móc từ trang web đó, đạo sĩ già là một lỗ

hổng đột phá.

Cho nên, lão chưa thể chết.

Chương 250: Vô Đề

“Lá thư chia tay kia là ta bị buộc viết. Ngày đó sau khi chúng ta chia tay, trên đường về ta gặp một đạo sĩ, đó là một tên tà đạo, trực tiếp bắt cóc ta, nói muốn ta làm đồ đệ của y, nếu không sẽ giết người thân bạn bè của ta.”

Đạo sĩ già nói chuyện nửa thật nửa giả: “Về sau đạo sĩ kia đã chết, ta có đi tìm em, nhưng bọn họ nói em đã”

Sắc đỏ trong mắt Tống Vi Lan nhạt bớt.

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau:

“Lão đang lừa ngươi.”

Là cậu chủ nhà họ Khương.

Tống Vi Lan, đạo sĩ già và Tạ Giác cùng nhìn về phía người này.

Cậu chủ nhà họ Khương cầm một chiếc di động không biết nhãn hiệu, chắc là loại chế tạo riêng:

“Tề Thư Ký thật sự đã chết, tà đạo này cướp lấy thân thể của Tề Thư Ký. Nếu không tin, ngươi có thể hỏi lão một số bí mật sâu nhất giữa hai ngươi và Tề Thư Ký, chắc chắn lão không biết.”

Tống Vi Lan hoài nghi nhìn về hướng đạo sĩ già.

Đúng vậy, nếu không phải gương mặt này và hơi thở trên người biểu minh đây là người yêu năm xưa của cô ta, từ tận đáy lòng Tống Vi Lan không muốn tin người yêu vứt bỏ mình.

Bởi vậy lúc nhận được lá thư chia tay mới khiến cô ta tuyệt vọng.

Hiện tại cậu chủ nhà họ Khương cho Tống Vi Lan một khả năng khác.

Người này không phải người yêu của cô ta!

Đây là hung thủ hại người yêu, hại cả nhà của cô ta!

Đạo sĩ già tái mặt, lão chưa bao giờ ngờ rằng chuyện mà Tống Vi Lan cũng không biết, sao đối tượng lão muốn 'mượn vận' lại biết?

Mắt Tống Vi Lan sáng ngời nhìn qua, da mặt đạo sĩ già giật nhẹ, năm xưa lão chỉ được chút mảnh nhỏ ký ức, nếu cô ta hỏi kỹ thì sẽ bị chọc thủng ngay.

"Câu đầu tiên ngươi nói với ta là gì? Hai chúng ta tỏ tình với nhau vào lúc nào? Khi ta nói cho ngươi biết ta có thai, ngươi nói câu đầu tiên là gì?"

Hàng loạt câu hỏi tung ra, đạo sĩ già trầm mặc.

Đã lòi mặt chuột! Lão thật sự không phải là Tề Thư Ký!

Nghĩ đến người yêu thì ra đã bị lão hại chết từ lâu, lão còn gián tiếp hại chết mình và con, mắt của Tống Vi Lan đỏ thẫm, trong con mắt tràn ngập thù hận, âm khí càng lúc càng đậm, tùy thời chuẩn bị bùng nổ chết chung với đạo sĩ già.

Tạ Giác đứng che trước mặt đạo sĩ già:

"Ngươi còn chưa thể giết hắn. Chúng ta cần biết một số tư liệu từ miệng của lão."

Tròng mắt đạo sĩ già đảo tròn:

“Đúng rồi, bộ trưởng Tạ, chỉ cần cậu cứu tôi khỏi đây thì hỏi gì tôi cũng trả lời.”

Đạo sĩ già muốn đẩy Tạ Giác đi đấu với Tống Vi Lan để hai bên cùng bị thương.

Cậu chủ nhà họ Khương cầm Sơn Linh lại mở miệng nói:

“Ngươi giết hắn thì vào địa phủ sẽ đi địa ngục chịu phạt.”

Tống Vi Lan nói:

"Ta không để ý."

“Nhưng nếu làm vậy thì ngươi không thể cùng Tề Thư Ký bên nhau.” Cậu chủ nhà họ Khương nói: “Tề Thư Ký đã chờ ngươi trên cầu Nại Hà mấy chục năm."

Tống Vi Lan lập tức xông đến, nhìn vào mắt cậu chủ nhà họ Khương:

“Ngươi nói đều là thật?"

Cậu chủ nhà họ Khương mỉm cười:

“Ta không bao giờ nói dối.”

Tống Vi Lan tin, thật sự tin, nhưng lại do dự.

Tống Vi Lan muốn tự tay báo thù cho gia đình mình, nhưng sau khi báo thù thì sao? Cô ta phải đối mặt thống khổ lại chia xa người mình yêu.

Lúc này Tạ Giác cung cấp một phương án:

“Xin yên tâm, tà đạo này làm nhiều việc ác, quốc gia nhất định sẽ khiến lão nhận trừng phạt nên nhận, hiện tại chẳng qua là vì lão chưa phun ra thứ mình biết nên cho sống yên ổn thêm vài ngày. Nếu ngươi còn chưa hết giận thì”

Tạ Giác dồn sức lên tay vỗ vào đan điền của đạo sĩ già, phế bỏ đan điền.

Trong mắt đạo sĩ già tràn ngập tuyệt vọng, xong rồi, hoàn toàn tiêu đời. Không có linh lực, cho dù lão có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng không vận dụng được.

Tạ Giác nói với Tống Vi Lan:

“Nghe nói trên đời này thống khổ nhất không phải chết mà là sống không bằng chết."

Tống Vi Lan lập tức hiểu hàm ý của Tạ Giác. Anh ấy phế đan điền của đạo sĩ già, chặt đứt hy vọng của lão, Tống Vi Lan cũng đánh âm khí vào người lão.

Chương 251: Vô Đề

Những âm khí này sẽ chậm rãi ăn mòn thân thể của đạo sĩ già.

Tống Vi Lan khống chế rất chuẩn, đạo sĩ già sẽ không chết, nhưng mỗi ngày chịu đựng hành hạ từ âm khí lăn lộn trong thân thể.

Tống Vi Lan thu lại âm khí của mình:

“Xong rồi.”

Biết người yêu không vứt bỏ mình, chấp niệm trong lòng Tống Vi Lan đã loại bỏ, cô ta còn ở lại đây chẳng qua vì muốn báo thù.

Giờ thì Tống Vi Lan sẵn sàng đi địa phủ, tìm người chờ đợi mình mấy chục năm.

Tống Vi Lan quay đầu nhìn cậu chủ nhà họ Khương vẫn đang cầm Sơn Linh, mỉm cười nói:

“Cảm ơn ngươi đã nói chân tướng cho ta.”

Bóng dáng Tống Vi Lan mờ dần, biến mất trước mắt mọi người.

Hai đồ đệ của đạo sĩ già ở bên ngoài bị các đồng nghiệp Bộ Đặc Dị khống chế, đạo sĩ già cũng bị Tạ Giác giao cho cấp dưới.

Sau khi đạo sĩ già bị dẫn đi, Tạ Giác quay lại phòng bệnh.

Tạ Giác nhìn cậu chủ nhà họ Khương nằm trên giường, tiếp tục chọt Sơn Linh đang giả chết.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Không trách Tạ Giác thắc mắc.

Trong tư liệu điều tra của họ thì cậu chủ nhà họ Khương này tên là Khương Mặc Ngôn, trời sinh sức khỏe yếu hay bệnh, nguyên nhân là bởi vì từ khi sinh ra mang khí vận quá mạnh, khí vận khổng lồ khiến thân thể không chịu nổi.

Nhóm Tạ Giác không biết về công đức, dù sao không phải ai đều có thể giống như Cố Khanh nhìn thấy công đức của mỗi người.

Nhưng một cậu ấm yếu đuối bệnh tật, trên người không có linh lực, chưa đi ra ngoài vài lần vậy mà thoáng chốc nói toạc ra sự thật đạo sĩ già cướp lấy thân thể của Tề Thư Ký thật, biết cả chuyện quỷ hồn của Tề Thư Ký chờ mấy chục năm trên cầu Nại Hà thì khá kỳ lạ.

Và cả

“Sơn Linh này ở núi hoang thành phố S, xin cậu Khương thả tự do cho nó, để nó quay về quê hương mà nó sinh ra.”

Cậu chủ nhà họ Khương không trả lời câu hỏi mình là ai, tiếp tục chọt Sơn Linh:

“Có muốn trở về hay không tùy vào ý muốn của nó.”

Sơn Linh cảm giác cái chọt này khác với lúc nãy trêu đùa, nó cảm giác tỉ mỉ, phát hiện trói buộc trên người mình đã biến mất.

Hơn nữa cái chọt vừa rồi đưa công đức vào người của nó, là công đức!!!

Sơn Linh được tự do, kêu a a ôm lấy ngón tay của Khương Mặc Ngôn, dùng hành động biểu đạt ý muốn quyết không rời đi.

Đùa! Đây chính là công đức! Có thể tùy tiện tặng công đức cho người khác thì không phải nhân vật đơn giản gì, bản năng nói cho Sơn Linh biết phải ôm chân thật chặt!

Nhìn bộ dạng đó của nó, Khương Mặc Ngôn cười khẽ một tiếng.

Tạ Giác cũng hiểu, đã không cần hỏi nhiều, Sơn Linh ăn vạ Khương Mặc Ngôn.

Tạ Giác còn muốn tiếp tục hỏi thăm tình huống của Khương Mặc Ngôn, nào ngờ nhận một cuộc điện thoại.

Uông Diệc ở đầu dây bên kia sốt ruột kêu lên:

“Sếp, nguy rồi! Đồng sự thăm dò mộ cổ dường như xảy ra chuyện!"

“Tôi đến ngay.”

Tạ Giác cúp điện thoại, sâu thẳm nhìn Khương Mặc Ngôn một cái rồi rời đi.

Chuyện về mộ cổ, bởi vì lần trước gặp Lục Hoài Dân trên máy bay, Lệ Hoan đã sớm báo cáo với Tạ Giác.

Sau khi giải quyết xong chuyện nhà họ Hoắc thì Tạ Giác cử người đi điều tra mộ cổ đó.

Trước khi cử người đi điều tra Tạ Giác cũng đã dặn dò, bởi vì là mộ cổ thời Tống, trong mộ có lẽ có lệ quỷ mấy trăm năm, cộng thêm xương khô thủy tinh hóa ngọc không rõ tình huống, sau khi đụng vào sẽ bị dính âm sát khí, dù cẩn thận đến mấy vẫn có rủi ro.

Người được Tạ Giác phái đi khá nghe lời, chỉ điều tra xung quanh mộ cổ, tiện thể xem sách huyện đó có ghi chép về mộ cổ không, khi chưa rõ tình huống tuyệt đối không đi vào trong hầm mộ chính.

Ngoài ý muốn là lúc xem sách huyện thật sự tra ra chút đồ vật.

Sách huyện có mục ghi chép việc lớn thời Tống đã viết thế này, thuở ấy trong huyện từng ra một quan lớn, làm tới tam phẩm, đã làm một số chuyện lợi cho dân trong huyện.

Chương 252: Vô Đề

Sau này quan lớn họ Ngụy cáo lão về quê, ở lại thành phố S hiện tại, hơn nữa xây cầu sửa đường, báo đáp quê hương, thành người lương thiện lớn nổi tiếng gần xa.

Có thể xây hầm mộ xa hoa như vậy, sàn lọc kỹ lại thì chỉ có vị quan lớn họ Ngụy này là có khả năng cao nhất. Nhưng theo tư liệu mà giáo sư Lục Hoài Dân cung cấp, xương khô trong hầm mộ là một nữ giới trẻ tuổi, không phải quan lớn họ Ngụy.

Vì thế bọn họ tiếp tục tra xét quay quanh quan lớn họ Ngụy.

Lần này lại tra ra ít đồ.

Đường làm quan của quan lớn họ Ngụy đúng là rất tốt, đọc sách khảo đến tiến sĩ, ghi chép về vị này phần lớn là việc thiện từng làm.

Nhưng thân duyên của ông ta không tốt.

Bởi vì vị quan lớn này không có con cháu trực hệ, bút ký ghi lại sinh hoạt của ông ta cũng là từ thôn dân ở gần đó cung cấp, nghe nói tìm được trong tay con cháu dòng phụ của quan lớn.

Lúc quan lớn còn trẻ vợ khó sinh, sau khi đẻ ra con trai thì qua đời. Về sau quan lớn không cưới thêm người khác, vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi con đến lớn.

Về sau con trai lấy vợ, sinh ra cháu gái. Trong một lần con trai mang theo con dâu về nhà mẹ đẻ thăm người thân thì gặp cướp núi, chết thảm trên tay bọn cướp.

Tuy quan lớn họ Ngụy tức giận mời người tiêu diệt cướp núi, nhưng bi kịch đã tạo thành, chỉ còn lại cháu gái nhỏ tuổi và quan lớn họ Ngụy nương tựa lẫn nhau.

Cháu gái từ nhỏ sức khỏe yếu hay bệnh, hôm sinh nhật mười tám tuổi đột nhiên phun ra một ngụm máu, tình trạng bệnh trở nặng, qua đời.

Từ đó quan lớn lẻ loi một mình.

Thật ra sau khi con trai và con dâu qua đời, quan lớn đã tìm người tính cho mình, phán rằng ông ta là thiên sát cô tinh, khắc cha khắc mẹ khắc vợ khắc con. Ai có quan hệ thân duyên với ông ta đều sẽ bị khắc chết.

Từ đó quan lớn chỉ dám nuôi cháu gái từ xa, không dám đến gần, nào ngờ cháu gái vẫn không sống qua mười tám tuổi.

Kể từ đó quan lớn không dám mơ về người thân nào nữa, thậm chí không dám quá kế, sợ tiếp tục khắc chết người ta.

(

) Nhận con nuôi của gia đình cùng dòng họ, gia đình được chọn thường sẽ đưa con trai cả qua, nếu không có mới chọn con trai thứ hai.

Theo như phân tích của người điều tra, trong mộ cổ thời Tống rất có thể chôn cháu gái của quan lớn họ Ngụy.

Bởi vì năm đó sau khi cháu gái qua đời, không ai biết quan lớn chôn mộ của cháu gái ở đâu.

Tình huống hiện tại là lúc đoàn người của giáo sư Lục Hoài Dân rời đi đã phong lại mộ cổ thời Tống, vì sợ thứ khiến cơ thể người suy kiệt lan tràn ra ngoài.

Nhưng bọn họ không ngờ tới tham lam trong tính người.

Tin nơi này có một tòa mộ cổ thời Tống đã bị tiết lộ.

Mấy kẻ lưu manh trong thôn gần đó muốn đào ít đồ cổ trong mộ để đổi số tiền lớn, bọn họ lén đào hầm vào mộ.

Không ngờ đào đường hầm vào bên trong mới biết tình huống trong đó có chút mất kiểm soát.

Mấy tên lưu manh vào hầm mộ chính, chưa kịp lấy đồ vật thì gió tà thổi qua, đầu óc của họ trở nên ngơ ngẩn.

Bọn họ đột nhiên nhìn thấy một con quái vật xuất hiện lao về phía mình, vì sống sót, bọn lưu manh lấy ra dao phay đã chuẩn bị sẵn để liều mạng.

Nhưng trên thực tế, nơi này không có quái vật gì, chỉ có mấy tên lưu manh tự tàn sát nhau.

m khí đi vào óc khiến bọn họ sản sinh ảo giác, cho rằng quanh mình đều là quái vật, nên mới chém giết nhau.

Hai cấp dưới được Tạ Giác phái lại đây điều tra tin tức phát hiện mộ cổ không ổn, liều mạng cứu ra hai tên lưu manh.

Những người khác đã chết trong trận chém giết.

Hai tên lưu manh sống sót mình đầy vết thương, nhưng chưa xong, bởi vì âm khí xâm nhập vào não nên hai người này tỉnh lại liền la ó:

"Có quỷ! Có yêu quái! Giết người!”

Hễ ai đến gần hai người sẽ điên cuồng tấn công, bị tiêm vào

thuốc an thần mới yên lặng chút.

Bọn họ đã phát điên.

Cấp dưới của Tạ Giác tạm lấp đường hầm, nhưng dường như ‘thứ’ trong mộ đã bị chọc giận, không ngừng muốn lao ra mộ.

Chương 253: Vô Đề

Với tình huống hiện tại phỏng chừng không phong mộ được vài ngày, nên Uông Diệc mới khẩn cấp cầu viện.

Lúc Tạ Giác dẫn theo Uông Diệc tới thì hai cấp dưới sắp gục ngã rồi.

Vừa cứu người vừa phong ấn mộ khiến hai người hao phí nhiều linh lực đến hiện tại vẫn chưa khôi phục, một người bị dính âm sát khí, cần một khoảng thời gian dài mới có thể loại trừ.

Hai người được cử lại đây điều tra, một người tên Mạc Huyền, là tán tu, giỏi thuật ẩn nấp, giỏi về cơ quan trận pháp.

Một người khác tên là Tịnh Tương, một hòa thượng trẻ, đương nhiên giỏi về pháp thuật Phật Môn.

Hai người dẫn Tạ Giác và Uông Diệc đến trước hầm mộ.

Uông Diệc nhìn cửa lớn hầm mộ cách một khoảng thời gian sẽ truyền đến một tiếng nổ trầm đục, cậu ấy rụt cổ lại:

“Làm sao bây giờ hả sếp?”

Uông Diệc nhìn qua khóe mắt thấy Mạc Huyền chưa thanh lọc âm sát khí nên mặt còn màu xanh đen thì càng lo âu.

Tình huống của Uông Diệc hơi đặc biệt, cậu ấy là ‘thể chất vô cảm’, có nghĩa là cậu ấy có thể nhìn thấy quỷ quái, nhưng quỷ quái trừ công kích vật lý ra không thể ảnh hưởng được cậu ấy, dù âm khí đi vào thân thể của cậu ấy cũng sẽ bị máu lưu thông bài trừ ra ngoài cơ thể.

Cho nên từ khía cạnh này, Tạ Giác mang theo Uông Diệc có nguyên nhân khá lớn là ở chỗ ‘an toàn’ đó.

Tạ Giác đã nghe Mạc Huyền báo cáo thông tin họ tra được, về câu hỏi của Uông Diệc, anh ấy hờ hững liếc qua:

“Đi vào, thử xem có thể nói chuyện không, nếu không thể thì đành phải đánh.”

Thật ra Tạ Giác cũng không nắm chắc.

Dù sao anh ấy sắp đối diện lệ quỷ có thể đã mấy trăm năm, so với Tống Vi Lan mới thành quỷ mấy chục năm đã gặp vài hôm trước căn bản không cùng cấp bậc.

Két một tiếng, Mạc Huyền đã tiến lên đẩy mở cửa lớn.

Tạ Giác nhìn Tịnh Tương, nghỉ ngơi hai ngày khiến anh ta phục hồi linh lực khá nhiều, so sánh thì sắc mặt xanh đen của Mạc Huyền càng rõ rệt. Dù Tạ Giác đến đây, cho Mạc Huyền đan dược và bùa chú làm tăng tốc độ loại trừ âm sát khí thì anh ta vẫn chưa khôi phục nguyên khí.

Tạ Giác nói:

“Mạc Huyền, anh còn chưa khôi phục, hãy ở lại bên ngoài trông chừng."

Tạ Giác dẫn Uông Diệc và Tịnh Tương đi vào trong.

Mạc Huyền cũng biết bộ dạng này của mình nếu gặp nguy hiểm thì sẽ gây cản trở cho cả đội, nên không đòi đi cùng.

Sau khi nhóm Tạ Giác đi vào, hầm két một tiếng, tự động đóng lại.

Mạc Huyền thay đổi sắc mặt, bước tới trước cửa mộ gồng sức đẩy nhưng không thể đẩy ra.

Lúc trước đi vào không có loại tình huống này. Mạc Huyền cảm thấy không ổn lắm.

Ba người đi vào hầm mộ cũng có linh cảm không may.

Bọn họ vừa vào cửa thì cánh cửa tự động đóng lại sau lưng, trong mộ trở nên mát lạnh, âm sát khí dần tăng thêm.

"Dùng linh lực bảo vệ toàn thân." Tạ Giác chia mấy tấm bùa hộ mệnh cho Uông Diệc và Tịnh Tương, cũng dán một tấm lên người mình.

Anh ấy một lần nữa thầm mừng vì mang theo bùa chú của em gái, một tấm bùa hộ mệnh có thể bảo đảm trong vòng nửa tiếng âm sát khí sẽ không xâm nhập thân thể, tiết kiệm nhiều linh lực.

Biết về xương khô thủy tinh nên bọn họ không dừng lại ở đây, đi thẳng đến hầm mộ chính.

Vẫn là quan tài xa hoa, xung quanh bày đầy các loại quần áo, vật phẩm trang sức mà con gái thích.

Nhưng bên trong không có xương khô thủy tinh!

“Chuyện chuyện gì đây?” Uông Diệc cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng: “Bị người ta trộm rồi sao?"

Ngẫm lại cảm thấy không thể nào, lệ quỷ ở đây sao có thể để mặc người ta chạm vào thi cốt của mình?

Tịnh Tương cũng giật nảy mình: “A di đà phật, lần trước tiểu tăng đến cứu người thì thi cốt bên trong còn nguyên.”

Trong hầm mộ mờ tối, chỉ có đèn pin của Uông Diệc phát ra ánh sáng mỏng manh.

Trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng răng rắc, khiến người sởn gai ốc.

m thanh dường như dần đến gần.

“A!!!” Một tiếng thét chói tai.

Uông Diệc hoảng sợ ném đèn pin lên trời, vừa rồi dường như có cái gì bắt lấy mắt cá chân của cậu ấy.

Trong ánh sáng chói lòa của bùa hộ mệnh, thứ đó bị phỏng rụt về.

Chương 254: Vô Đề

Tạ Giác bắt lấy đèn pin bị ném đi, chiếu về phía Uông Diệc. Bùa trên người Uông Diệc đã thành tro, cậu ấy ngồi xổm xuống nhìn mắt cá chân của mình.

Ánh sáng đèn pin chiếu rõ trên mắt cá chân của Uông Diệc có một vòng dấu xanh tím, nhờ bùa hộ mệnh bảo vệ nên không có âm sát khí chui vào người, dù có thì với thể chất của Uông Diệc cũng có thể từ từ khôi phục lại.

Tạ Giác lại lần nữa dán một tấm bùa hộ mệnh lên người Uông Diệc, anh ấy tiếp tục điều tra xung quanh.

Tịnh Tương bảo vệ Uông Diệc, lẩm bẩm niệm chú Kim Cương. Bên ngoài vòng sáng bùa hộ mệnh, tùy theo Tịnh Tương mặc niệm chú Kim Cương hiện ra chữ vạn của Phật gia màu vàng thành một vòng quanh họ, tác dụng hộ thân tăng mạnh lên nhiều.

Trong tình huống này, 'thứ' núp trong chỗ tối hiển nhiên xem Tạ Giác là mục tiêu.

Tạ Giác xoay người lại, sau lưng anh ấy xuất hiện một mảnh màu trắng.

Uông Diệc vội hét lên:

"Sếp, cẩn thận!"

Tạ Giác đã chuẩn bị từ trước, chú Ngũ Lôi tích lũy đã lâu trong lòng bàn tay vỗ qua. Nơi lòng bàn tay và xương khô thủy tinh tiếp xúc vụt qua một tia chớp.

Trên hộp sọ của xương khô thủy tinh, vị trí hốc mắt cháy ngọn lửa xanh lè.

Nó phát ra tiếng thét chói tai, chẳng những không có lui về phía sau, ngược lại tiến lên mấy bước.

Tạ Giác vừa chống cự công kích của xương khô thủy tinh vừa nói:

“Nó đã mất ý thức, Tịnh Tương, mau niệm chú Tỉnh Thần!”

Phật pháp luôn có hiệu quả đặc biệt với tà vật như vậy.

Tịnh Tương nhanh chóng ngồi xếp bằng, chắp hai tay vào nhau, niệm chú Tỉnh Thần. Một đám chữ vạn màu vàng bay ra từ miệng Tịnh Tương, tiếp đó bay hướng xương khô thủy tinh.

Uông Diệc ở một bên thừa dịp Tạ Giác và xương khô thủy tinh vật lộn thì ném mấy lá bùa Lôi vào, xem như giảm bớt áp lực cho anh ấy.

Thế công của xương khô thủy tinh dần chậm lại, ngọn lửa xanh trong hốc mắt bập bùng cháy, hai bên ngừng đánh, Tạ Giác lùi về che trước mặt Tịnh Tương và Uông Diệc.

"Các ngươi là ai? Tại sao quấy rầy giấc ngủ của ta?” Miệng xương khô thủy tinh khép mở, phát ra giọng nữ êm tai như chim vàng anh hót.

Xương khô thủy tinh cũng là tiểu thư họ Ngụy khá buồn bực.

Năm xưa tiểu thư họ Ngụy chết bình thường, chết bệnh.

Nhưng ông nội nghe lời bậy bạ của đạo sĩ chôn thi cốt của nàng ở đây, muốn thay đổi số phận thiên sát cô tinh của mình, khiến nhà họ Ngụy kéo dài mãi.

Nàng không trách ông nội làm như vậy, ông nội yêu thương nàng bao nhiêu năm, làm như vậy cũng là bị buộc bất đắc dĩ.

Huống chi người chết rồi chỉ còn lại túi da, nếu có thể giúp ông nội thì nàng cũng sẵn lòng.

Nhưng mấu chốt ở chỗ, đó là một kẻ tà đạo, hắn chôn thi thể của nàng ở đây chẳng những không thể thay đổi mệnh cách của ông nội, còn sẽ biến nàng thành cương thi.

Cương thi sau khi đi ra, bước đầu tiên là phải hút máu của người ruột thịt.

Tiểu thư họ Ngụy ngoài ý muốn nghe được kế hoạch của đạo sĩ, nàng chết bệnh vốn có thể hồn về địa phủ nhưng đã ở lại trần gian.

Nàng nhìn thi thể của mình bị đặt trong huyệt tràn ngập âm sát khí, từ từ phát sinh thay đổi.

Nàng không muốn xác chết của mình biến thành cương thi, cho nên những năm sau nàng luôn dùng âm khí tự mình tu luyện chống cự âm sát khí của bản thân.

Nỗ lực của tiểu thư họ Ngụy có hiệu quả.

Đại khái mười mấy năm sau, tà đạo kia lại trở về, muốn khống chế cương thi mà hắn đinh ninh đã chờ mình trong mộ.

Nào ngờ tiểu thư họ Ngụy cố gắng vài năm, thi thể không biến thành cương thi, ngược lại bởi vì hai bên đối kháng mà thành xương khô thủy tinh.

Hơn nữa, thừa dịp tà đạo bị bất ngờ vì xương khô thủy tinh, nàng giết đối phương.

Sau khi giải quyết nguy cơ từ tà đạo, tiểu thư họ Ngụy lại bởi vì giết người mà thành lệ quỷ, không thể vào địa phủ nữa.

Nàng luôn ngủ trong hầm mộ này, một giấc mơ dài mấy trăm năm.

Tiểu thư họ Ngụy không ngờ mấy trăm năm sau sẽ có một đội khảo cổ mở ra hầm mộ của mình.

Chương 255: Vô Đề

Lúc nhóm giáo sư Lục Hoài Dân vào thì quỷ hồn của tiểu thư họ Ngụy chưa thức tỉnh, nếu không thì bị nhiều người đụng vào thân thể, tiểu thư họ Ngụy với tính bảo thủ sẽ không bỏ qua cho họ đơn giản như thế.

Mấy hôm trước đám lưu manh vào mới thật sự bừng tỉnh tiểu thư họ Ngụy.

Bọn họ chẳng những trộm trang sức châu báu của nàng, khi thấy thi cốt của nàng thần kỳ thì tính đem đi bán.

Tiểu thư họ Ngụy siêu tức giận làm bọn họ phát điên, tự tàn sát nhau.

Nhưng lại hại chết vài người khiến âm sát khí trên người nàng càng dày đặc, nàng rơi vào trạng thái giết chóc, mất đi ý thức.

Tiểu thư họ Ngụy nghe Uông Diệc giải thích rõ mọi việc, lên tiếng hỏi:

“Cho nên, các ngươi tính giải quyết trạng huống hiện tại của ta như thế nào?”

Tình huống của nàng bây giờ là lệ quỷ mấy trăm năm, rất khó loại bỏ sát khí trên người nàng, nhưng nếu không thanh lọc sát khí thì không thể siêu độ, không vào địa phủ được.

Cũng không thể để tiểu thư họ Ngụy ở lại hầm mộ, âm sát khí chỗ này chưa bị thanh lọc, một nữ quỷ ở lại chỗ này thì càng không thể siêu độ.

Tạ Giác suy nghĩ một hồi:

“Việc này cần báo lên trên, thảo luận phương án giải quyết."

Ý tưởng của Tạ Giác là nếu tạm thời không thể siêu độ nữ quỷ thì có thể lấy hình thức thân thể quỷ gia nhập Bộ Đặc Dị làm việc, tích lũy công đức cũng dễ loại bỏ sát khí. Chẳng qua chuyện này chưa được cấp trên đồng ý, nên Tạ Giác không nói ra.

Không ngờ tiểu thư họ Ngụy trực tiếp đóng lại hầm mộ:

“Vậy ngươi kêu người có thể làm chủ lại đây, sắp xếp cho ta xong các ngươi mới được đi.”

Tiểu thư họ Ngụy biết chính mình là lệ quỷ, lo lắng nhóm người Tạ Giác rời đi sẽ kêu kẻ lợi hại hơn nữa đến đánh cho nàng hồn phi phách tán, nên quyết định giữ nhóm Tạ Giác làm con tin.

Uông Diệc làm rớt đèn pin xuống đất:

“Nhưng mà chúng ta cần đi ăn cơm uống nước."

Lúc bọn họ lại đây trừ mang bùa chú, pháp khí ra thì không mang theo thức ăn nước uống gì cả.

Có lẽ mọi người đều từng chơi trò gọi là truyền lời.

Cùng là mấy câu nói, dựa theo trình tự từng người nói lại cho người sau. Rõ ràng là một câu đơn giản, nhưng truyền một hồi thì thay đổi, đến cuối cùng lời nghe được có lẽ hoàn toàn khác với ý ban đầu.

Nhóm Tạ Giác đang gặp loại tình huống này.

Ba người Tạ Giác làm ‘con tin’ để tiểu thư họ Ngụy có thể đàm phán với cấp trên.

Nào ngờ Mạc Huyền đóng giữ ở bên ngoài phát hiện không thể vào hầm mộ, lại nhận được tin nhắn Tạ Giác từ bên trong gửi, cho rằng nhóm Tạ Giác thật sự xảy ra chuyện, lập tức báo lên.

Báo lên từng tầng, chờ khi tin tức khuếch tán tới chỗ Lệ Hoan và Cố Khanh thì đã biến thành anh trai Tạ Giác của cô bị nữ quỷ trong mộ cổ nhìn trúng, bắt về làm phu quân áp trại!

Cố Khanh ngây người.

Bọn họ nói là anh của cô bị nữ quỷ cướp chú rể?

Được rồi, Cố Khanh phải công nhận anh trai mình khá đẹp trai, bộ dạng lạnh lùng xa cách mọi người đó có mỹ cảm cấm dục.

Nhưng không đến mức vướng vào tình cảm người và quỷ chứ?

Lệ Hoan phản ứng còn mạnh hơn Cố Khanh, nghe được tin lập tức đập bàn.

Cố Khanh vốn cho rằng chị Lệ Hoan sẽ tức giận, dù sao chị Lệ Hoan luôn giữ kín một số chuyện năm ấy, không chừng từng phát sinh chuyện gì với anh trai của cô.

Nào ngờ Lệ Hoan buột miệng nói:

“Làm tuyệt lắm!"

Hiển nhiên cô ấy cực kỳ thích hành vi cướp phu quân làm áp trại của nữ quỷ tiểu thư.

Cố Khanh: " "

Bỗng nhiên cảm thấy những tưởng tượng trước kia của mình đều sai.

Lệ Hoan chợt ý thức được em gái của đương sự còn ở bên cạnh nhìn, cô ấy nhanh chóng thu lại biểu cảm vui sướng khi người gặp họa, gãi đầu giả vờ suy nghĩ:

“Cái đó vì tránh cho ngài bộ trưởng có nguy hiểm, chúng ta hãy nhanh chóng xin đi theo đội giải cứu bọn họ!”

Vẻ mặt của cô ấy siêu nghiêm túc, nhưng không thể che giấu giọng điệu háo hức xem cuộc vui.

Cố Khanh thở dài, gật đầu.

Mặc kệ thế nào, cô phải đi xem anh trai, làm em gái cần bảo vệ ‘trinh tiết’ cho anh trai.

Chương 256: Vô Đề

Cố Khanh sẽ không nói thật ra trong lòng cô cũng có chút xíu muốn xem trò hay.

Cấp trên quyết định cử người đi đàm phán với nữ quỷ, rất nhanh chọn xong người.

Là một người bình thường không có linh lực, đương nhiên, người thì bình thường nhưng chức vị thì không. Đây là một vị quan lớn của Ủy ban thành phố thủ đô, hơn bốn mươi tuổi, tên là Lương Quốc Huy.

Vị quản lý cấp cao tên Lương Quốc Huy này mặt mũi bình thường, nhưng nói sao đây, trên người có khí chất khiến người cảm thấy rất thân thiết. Lương Quốc Huy luôn cười tủm tỉm, trông dễ thân.

Lúc hội hợp, Lương Quốc Huy cười híp mắt biểu thị: "Chúng ta lần này phải làm việc không gây chú ý, nên mọi người gọi tôi là Lão Lương được rồi."

Thoạt nhìn không có dáng vẻ làm quan.

Đương nhiên, Lão Lương nếu có thể được cấp trên chọn đi bàn điều kiện với một nữ quỷ lợi hại, đủ thấy ông ấy rất giỏi về đàm phán.

Lão Lương đã đọc tư liệu của Bộ Đặc Dị, biết tính tình của mọi người, ông ấy biết trừ mình ra những người khác đều có năng lực đặc biệt, nhưng đối đãi với mọi người như đồng bạn, không lâu sau rất là thân thiết.

Biết tin Tạ Giác bị nhốt, trừ Lão Lương đi đàm phán, còn có Phù Minh và Ngư Tử Ngang muốn xem Tạ Giác xấu mặt.

Mặt ngoài nói là Tạ Giác đã bị nhốt, người giỏi nhất Bộ Đặc Dị hiện giờ là phó bộ trưởng Phù Minh, nên ông ta phải đi giúp đỡ, thân tín của ông ta là Ngư Tử Ngang tự nhiên cũng đi.

Tổng bộ không có Tạ Giác, Phù Minh tích lũy uy sâu nặng, dù người bên dưới có một số ủng hộ Tạ Giác thì lúc này cũng đành giữ im lặng.

Lệ Hoan ở chi nhánh sớm mang theo Cố Khanh xin được theo đội. Mặt ngoài lấy cớ là Cố Khanh làm em gái của Tạ Giác, đương nhiên là phải đi cứu anh trai.

Cũng bởi vì như thế, Lệ Hoan và Cố Khanh, Phù Minh và Ngư Tử Ngang, có thể nói hai bên nhìn nhau mà ghét.

Lúc đoàn người đàm phán đến thì nhóm Tạ Giác đã bị nhốt một ngày.

Trong khoảng thời gian này.

Mạc Huyền làm người duy nhất thoát khỏi số phận bị nhốt phụ trách đưa cơm nước cho đồng bạn trong mộ cổ, có thể nói là chịu mệt chịu khổ.

Phải cảm ơn Tạ Giác thấy xa, quyết định không cho Mạc Huyền đi vào mộ cổ là vô cùng chính xác.

Thật ra tiểu thư họ Ngụy bày âm khí xung quanh mộ cổ, Tạ Giác có thể phá được, loại âm khí cỡ này thậm chí không giữ chân được Tịnh Tương.

Nhưng Tạ Giác nghĩ rằng dùng phương thức như vậy tìm người đàm phán càng đơn giản, hơn là báo lên từng tầng, các loại

thế lực cãi cọ này nọ.

Người đến, đàm phán, hai bên đạt thành hiệp nghị, đơn giản vậy thôi.

Thế nên Tạ Giác ngoan ngoãn làm ‘con tin’.

Sau khi truyền tin ra ngoài, Tạ Giác bắt đầu đả tọa tu luyện nhập định, thậm chí không ăn cơm uống nước.

Tịnh Tương vốn là người trong Phật Môn, rất quen thuộc với đả tọa nhập định, thấy bộ trưởng không sợ nữ quỷ đánh bất ngờ trực tiếp bắt đầu tu luyện, anh ta cũng bắt chước ngồi xếp bằng nhập định.

Cho nên nói, Mạc Huyền đưa đồ ăn và thức uống thật ra là cho một mình Uông Diệc.

Chờ khi Tạ Giác có cảm ứng, tỉnh lại từ nhập định thì phát hiện cấp dưới Uông Diệc từ khi nào đã nói chuyện với chủ nhân của mộ cổ là tiểu thư họ Ngụy, còn tám chuyện rôm rả.

Dù sao ‘thành viên hiệp hội ở nhà’ mấy trăm năm chỉ biết ngủ tất nhiên tràn ngập tò mò với thế giới bên ngoài.

Nhìn Tạ Giác và Tịnh Tương lần lượt nhập định tu luyện, Uông Diệc vừa có tính nhiều chuyện vừa nhát gan là lựa chọn nói chuyện tốt nhất của tiểu thư họ Ngụy.

Sau khi thân thiết hơn rồi, tiểu thư họ Ngụy thậm chí vì không dọa sợ ‘bạn’ mà biến thi cốt thành bộ dạng khi còn sống.

Trước mắt thoáng qua làn khói xanh, xương khô thủy tinh biến thành một cô gái, mặc váy mềm thời Tống truyền thống, bới búi tóc, sắc mặt tái nhợt có chút bệnh, dáng vẻ tiểu thư, rất xinh đẹp.

Chương 257: Vô Đề

Vì nói chuyện hợp ý với Uông Diệc, tiểu thư họ Ngụy thậm chí cho phép cậu ấy gọi tên mình ‘Thục Ngọc’.

Bên ngoài bỗng có tiếng vang.

Tạ Giác nói:

“Người tới rồi.”

Ngụy Thục Ngọc như gặp kẻ địch lớn, lại biến về bộ dạng xương khô thủy tinh, trốn sau lưng Uông Diệc.

Khi Cố Khanh đi theo đoàn người đến mộ cổ, từ xa đã thấy một người trẻ tuổi canh giữ ở cửa.

Mạc Huyền nghênh đón, nói: "Bọn họ ở bên trong, xem tình huống hiện tại thì dường như đối phương không có địch ý gì, phỏng chừng chỉ muốn đàm phán với chúng ta.”

Lão Lương gật đầu, ông ấy là người bình thường, không thể nhìn thấy quỷ hồn, nên khi vào mộ cổ thì Phù Minh đưa qua một lá bùa Linh Nhãn để ông ấy có thể nhìn thấy quỷ mị.

Két két!

Từ sau khi nhóm Tạ Giác đi vào thì không thể mở ra cửa lớn mộ cổ được nữa, nhưng giờ đây không ai đẩy mà nó tự mở ra.

Lão Lương ngây ra, tiếp đó cười híp mắt nói:

“Xem ra đối phương đang hoan nghênh chúng ta đi vào.”

Khác với Lão Lương người không biết không sợ, Phù Minh và Ngư Tử Ngang làm rất nhiều chuẩn bị. Linh lực âm thầm hội tụ trên tay Phù Minh, Ngư Tử Ngang thì lấy ra kiếm gỗ đào do Trương thiên sư đương thời chế tạo mà gã mua trong hội đấu giá.

Lệ Hoan và Cố Khanh thì đơn giản hơn nhiều, mỗi người cầm một xấp bùa Lôi đã chuẩn bị sẵn, đi theo Lão Lương vào trong.

Chốc lát sau, đoàn người đến hầm mộ chính, Cố Khanh lập tức thấy anh trai.

“Anh!” Cố Khanh nhanh như chớp chạy tới trước mặt Tạ Giác.

Nhìn Tạ Giác tay chân lành lặn đứng đó, cũng không bị thương, Cố Khanh thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Giác hơi bất ngờ, tức giận hỏi:

“Sao em đến đây?”

Tạ Giác luôn không thích em gái đến gần những nơi có nguy hiểm, tuy cô đến tìm khiến anh ấy rất vui, nhưng càng lo lắng nhiều hơn.

Cố Khanh bất mãn bĩu môi:

“Anh đến được, tại sao em không thể tới?!"

Hừm, uổng công người ta có lòng tốt!

Tạ Giác cũng biết giọng điệu của mình hơi gắt, chọc con nhóc giận rồi.

“Được được, em đương nhiên có thể đến, nhưng lần sau đi nơi nguy hiểm phải nhớ tìm anh hai đi cùng, biết không?”

Tạ Giác nói rồi xoa rối mái tóc dài của Cố Khanh.

Cô bị anh trai thương yêu xoa đầu, ngượng ngùng đỏ mặt.

Một hòa thượng trẻ đẹp trai đứng cạnh Tạ Giác thấy đoàn người tới thì ngừng niệm kinh, chắp hai tay vào nhau niệm một câu "A di đà phật."

Anh ta đi tới chỗ đoàn người, biểu thị không quấy rầy hai anh em bộ trưởng tâm sự.

Tình huống bên kia hơi kỳ dị.

Cố Khanh đã gặp Uông Diệc, theo đuôi anh trai của cô, hơi nhát gan, tuy năng lực không quá nổi bật nhưng rất trung thành với anh của cô.

Nhưng Uông Diệc nhát gan thế mà lúc này đứng cùng với xương khô thủy tinh, rõ ràng là trùm ở đây, dường như quan hệ không tệ lắm.

Càng kỳ lạ là, trông xương khô thủy tinh dường như bị làm sợ, trốn phía sau Uông Diệc, còn kéo góc áo của cậu ấy.

Này này! Đây là nữ quỷ lợi hại cướp anh của cô làm phu quân áp trại sao? Vì sao trông như thỏ trắng nhỏ hoảng sợ?

Nói thật ra, một bộ xương khô thủy tinh nhìn liền biết tràn ngập âm sát khí làm động tác giống như cô bé sợ hãi trốn sau lưng người khác, khiến mọi người ngạc nhiên nhìn trân trân.

Uông Diệc vụng về an ủi:

“Thục Ngọc, đừng sợ, chúng ta sẽ không tổn thương nàng.”

Lão Lương nhanh chóng nhận lấy đề tài: “Ngụy tiểu thư phải không? Ta là quan viên được quốc gia cắt cử lại đây đàm phán với tiểu thư, có yêu cầu gì xin hãy nêu ra trước.”

Có lẽ khí chất thân thiết đặc biệt của Lão Lương có hiệu quả, tiểu thư họ Ngụy hơi thả lỏng.

Nàng buông góc áo của Uông Diệc ra.

Roẹt!

Góc áo bị âm sát khí làm thủng một lỗ to.

Uông Diệc dở khóc dở cười phất tay ra hiệu không sao, để Ngụy Thục Ngọc và Lão Lương nói chuyện, cậu ấy lùi sang một bên.

Thấy trước mắt không có ‘vật che chắn’. Ngụy Thục Ngọc rốt cuộc thoát khỏi thiết lập tính cách tiểu thư họ Ngụy ốm yếu, phục hồi khí tràng lệ quỷ.

Ngụy Thục Ngọc hỏi:

“Yêu cầu gì đều được?”

“Đương nhiên rồi.” Lão Lương cười híp mắt nói: “Chúng ta sẽ đồng ý nếu yêu cầu hợp lý.”

Chương 258: Vô Đề

Ý tứ là, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu quá đáng.

Yêu cầu của Ngụy Thục Ngọc có thể nói là ngoài ý muốn nhưng không bất ngờ:

“Ta muốn ra ngoài, được không?”

Ngụy Thục Ngọc chợt nảy ra yêu cầu này.

Nàng vốn định tiếp tục canh giữ ở đây, yêu cầu người của chính phủ bảo vệ mộ mình để không bị quấy rầy.

Nhưng trong cuộc trò chuyện với Uông Diệc, biết bên ngoài có nhiều thứ thú vị, khiến Ngụy Thục Ngọc ru rú trong mộ mấy trăm năm khát khao với thế giới bên ngoài.

“Chuyện này” Lão Lương do dự một chút.

Thả lệ quỷ như vậy ra ngoài sẽ tạo thành mối nguy cho sự ổn định an toàn của xã hội.

Lão Lương liếc hướng Tạ Giác, anh ấy đi qua thì thầm vào tai ông ấy vài câu, khiến mắt ông ấy sáng ngời.

Lão Lương nói với Ngụy Thục Ngọc:

“Chúng ta có thể đồng ý yêu cầu này.”

Ngụy Thục Ngọc chưa kịp vui vẻ thì Lão Lương nói tiếp:

“Nhưng bởi vì ngài có sức phá hoại cực kỳ mạnh, sau khi ra

ngoài, ngài cần hoạt động dưới sự giám thị của bộ môn liên quan.”

Ngụy Thục Ngọc nghe hiểu, có chút không vui: “Các người muốn giám thị ta?”

"Đương nhiên không phải." Tạ Giác nhận lấy đề tài: “Ngụy tiểu thư, chắc hẳn tiểu thư cũng không muốn luôn làm một con lệ quỷ sống sót ở thế giới này đúng không? Phương án của chúng ta là Ngụy tiểu thư làm tồn tại đặc biệt gia nhập Bộ Đặc Dị chúng ta, hỗ trợ trong khả năng của mình khi có sự kiện linh dị trong nước, vậy thì Ngụy tiểu thư có thể thông qua chiếm được công đức tiêu trừ sát khí, một ngày nào đó được đầu thai chuyển thế."

Phải công nhận, đề nghị của Tạ Giác rất khiến người động lòng.

Ngụy Thục Ngọc đương nhiên không muốn làm quỷ mãi mãi.

Nàng trở thành lệ quỷ đã mấy trăm năm, luôn ở trong hầm mộ, chưa nếm mùi kết hôn sinh con. Nàng muốn đầu thai chuyển thế, tự mình cảm thụ thế giới mới mà Uông Diệc kể.

“Được, ta đồng ý với ngươi.”

Đến đây thì thành viên phi loài người đầu tiên của Bộ Đặc Dị đã vào chỗ.

Đoàn người cộng thêm một con lệ quỷ đi ra mộ cổ.

Sợ sau khi ra ngoài không có tiền, Ngụy Thục Ngọc chọn nhiều trang sức châu báu trong vật chôn cùng của mình.

Mọi người nhìn mộ cổ thời Tống từ từ chìm xuống cho đến khi không còn dấu vết.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của mọi người nhìn mình, Ngụy

Thục Ngọc ôm đầy trang sức, đã phục hồi bộ dạng tiểu thư khuê các dõng dạc nói:

“Đây là nhà của ta, dùng pháp thuật giấu nó đi phòng ngừa bị người đào, không được sao?”

Mọi người liên tục gật đầu, được chứ, mộ của nàng thì tự nàng định đoạt.

Mộ cổ thời Tống đã bị đội khảo cổ nghiên cứu một nửa bỗng biến mất, không biết Bộ Đặc Dị sẽ giải quyết ‘hiện tượng thần bí’ này như thế nào.

Lệ quỷ lần này dễ giải quyết như vậy, Phù Minh và Ngư Tử Ngang vốn đến đây xem trò cười của Tạ Giác, hai người chưa kịp cười nhạo anh ấy thì sự tình đã thuận lợi giải quyết.

Trừ dùng hai tấm bùa Linh Nhãn, họ đi rồi về như khách du lịch.

Hiển nhiên giữa Tạ Giác và Phù Minh, dường như Lão Lương càng nghiêng hướng Tạ Giác không tốn một binh một tốt đã thu phục lệ quỷ, khiến Phù Minh đi theo đội tới đây hơi lúng túng.

Trên đường về, Phù Minh và Ngư Tử Ngang ngồi riêng một xe, có chút trầm mặc.

Cố Khanh thì bởi vì đến mộ cổ chợt nhớ giáo sư Lục Hoài Dân, người lúc trước bởi vì vào mộ cổ, chạm vào tiểu thư Ngụy Thục Ngọc khiến âm sát chui vào người.

Giáo sư Lục Hoài Dân ở thủ đô xa xôi còn không biết mộ cổ hoàn chỉnh khó khăn lắm mới phát hiện, có thể nghiên cứu dấu vết cuộc sống thời Tống giờ đã biến mất.

Nếu biết chuyện này, không biết giáo sư Lục Hoài Dân có khóc

xỉu trong nhà vệ sinh không.

Ngụy Thục Ngọc nhớ kỹ hai nhóm người vô duyên vô cớ xông vào hầm mộ của mình.

Nhóm côn đồ thứ hai đã bị trừng phạt, nhưng nhóm người thứ nhất kịp chạy mất trước khi nàng thức tỉnh.

Trải qua Uông Diệc giới thiệu, Ngụy Thục Ngọc biết nhóm người thứ nhất không phải người xấu, là người làm công tác khảo cổ chính đáng, lúc trước dính âm sát khí đã được Bộ Đặc Dị trừ bỏ giúp.

Chương 259: Vô Đề

Biểu cảm khó chịu của Ngụy Thục Ngọc khiến Uông Diệc bản năng giấu chuyện Cố Khanh trừ âm sát khí.

Phát hiện Ngụy Thục Ngọc có ý tưởng muốn tính sổ với bọn họ, Uông Diệc quấn quýt nói đạo lý, khó khăn thuyết phục nàng bỏ ý tưởng trừng phạt đội khảo cổ.

Ngụy Thục Ngọc bĩu môi hứa với Uông Diệc:

“Nếu ngươi đã nói vậy thì thôi, ta bỏ qua cho họ.”

Đương nhiên, dù ngoài miệng tha thứ cho sự liều lĩnh của nhóm người này, trong lòng tiểu thư Ngụy Thục Ngọc vẫn rất bực bội, dựa theo thời nàng còn sống, nhóm người này tùy tiện chạm vào thân thể của nàng không khác gì lưu manh thối!

‘Lưu manh thối’ giáo sư Lục Hoài Dân: “. . .”

Nhưng chỉ một lúc sau, Ngụy Thục Ngọc không rảnh ghi hận nhóm người đội khảo cổ.

Ngụy Thục Ngọc Ngụy tiểu thư ở trong hầm mấy trăm năm, khi trở lại trần gian ồn ào thì trong mắt tràn ngập tò mò.

Nhớ lúc nàng còn là tiểu thư họ Ngụy, bên ngoài yêu cầu nghiêm khắc với nữ giới vô cùng, nàng là tiểu thư nhà quan, muốn ra phố phải suy xét đủ điều, mang theo hộ vệ, chỉ được đi dạo ở nơi quy định, ra đường nhất định phải đội mũ.

Bây giờ trên phố đầy rẫy các cô gái, trong nụ cười của họ tràn ngập tự do, dù mặc áo thun quần short cũng không ai nói bọn họ

không giữ nề nếp.

Lúc đầu Ngụy Thục Ngọc còn thấy ngượng, cảm thấy phi lễ chớ nhìn. Nhưng chốc lát sau, nàng háo hức muốn thử.

Con gái luôn khó cưỡng lại quần áo đẹp.

Bởi vì Ngụy Thục Ngọc thân thiết với Uông Diệc nhất, nên công việc khiến nàng hòa hợp vào cuộc sống hiện đại, cũng dạy cho nàng quy tắc cơ bản sinh tồn ở đây đều giao cho Uông Diệc.

Uông Diệc rất muốn từ chối.

Đừng thấy lúc trong mộ cậu ấy nói chuyện trơn tru với Ngụy Thục Ngọc, đó là do không ai thèm quan tâm cậu ấy, hơn nữa cậu ấy tạm thời quên đối phương là lệ quỷ.

Bây giờ ra ngoài, trở về trần gian, Uông Diệc tự xét lại hành vi trong mộ cổ của mình tương đương không sợ chết, hoàn toàn không phù hợp tính cách thường ngày cẩn trọng của cậu ấy!

May mà Thục Ngọc dù là lệ quỷ nhưng tính cách không xấu, lỡ gặp lệ quỷ xấu tính, lúc nói chuyện hơi phật ý một chút thì bây giờ không biết còn được nhìn thấy Uông Diệc tay chân lành lặn không.

Uông Diệc hoàn toàn không có gì bất mãn với Ngụy Thục Ngọc, dù sao lúc trước bọn họ nói chuyện hợp nhau. Uông Diệc thích nói, Ngụy Thục Ngọc thì bởi vì muốn hiểu rõ bên ngoài cho nên nghe nghiêm túc, hai bên đều rất hài hòa. Hơn nữa, Ngụy Thục Ngọc phục hồi vẻ ngoài khi còn sống cũng là một người đẹp, không ai cưỡng lại được một người đẹp làm thân.

Nhưng Uông Diệc nhớ đến thân phận thật của Ngụy Thục Ngọc thì trong lòng luôn cảm thấy sợ hãi.

Một chút mất tự nhiên trong lòng Uông Diệc chẳng là gì với

lãnh đạo, lãnh đạo sắp xếp công tác cho bạn là vì xem trọng năng lực của bạn, dám từ chối sao? Không muốn đi làm nữa à?

Uông Diệc đương nhiên muốn tiếp tục ở Bộ Đặc Dị, cậu ấy rất vừa lòng tiền lương của nhân viên công vụ quốc gia.

Cho nên dưới ánh mắt vui vẻ của Ngụy Thục Ngọc, Uông Diệc rầu rĩ đồng ý công tác ‘vú em’ này.

Hiện tại chính thức vào việc.

Trên xe, Ngụy Thục Ngọc tò mò nhìn cảnh tượng xung quanh, thường hỏi Uông Diệc đủ thứ.

“Uông Diệc Uông Diệc, đó là cái gì?"

"Đó là xe đạp, là một loại công cụ di chuyển.”

“Uông Diệc Uông Diệc, bọn họ đang làm gì?"

"Bọn họ múa tập thể, là dùng để rèn luyện thân thể.”

“Uông Diệc Uông Diệc”

Lão Lương và Tạ Giác cùng hứa hẹn với Uông Diệc, bởi vì làm công tác hướng dẫn cho Ngụy Thục Ngọc nên được lĩnh hai phần tiền lương, bao gồm tiền và linh thạch, thế là Ngụy Thục Ngọc hỏi gì cậu ấy cũng trả lời, không có chút xíu mất kiên nhẫn.

Trên chiếc xe này có hai người một quỷ.

Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc một hỏi một đáp, ở chung rất thoải mái.

Hàng ghế trước, tài xế đã biết Ngụy Thục Ngọc là thứ gì, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Uông Diệc bằng ánh mắt tràn ngập

khâm phục.

Trên một chiếc xe khác.

Chương 260: Vô Đề

Tạ Giác nghe Lệ Hoan báo cáo các sự vật của chi nhánh trong thời gian gần đây, khi nghe cô ấy nói bọn họ dùng bùa Rước Quỷ mời được trùm địa phủ mới tra được chuyện đạo sĩ già đổi mệnh, anh ấy nhớ đến chuyện này.

Lúc trước vì chuyện quá khẩn cấp, sau khi biết tướng mạo của đạo sĩ già và chuyện đổi mệnh, Lệ Hoan nhanh chóng kêu Đổng Diệu Diệu phỏng ra bộ dạng về già của lão rồi gửi về bộ môn, không nói kỹ chuyện rước quỷ với Tạ Giác.

Tạ Giác hỏi:

“Các người có biết một người tên Khương Mặc Ngôn không?”

Rõ ràng Khương Mặc Ngôn chưa đi thủ đô nhưng biết chuyện đạo sĩ già đổi mệnh, biết luôn cô nhi viện của Tề Thư Ký thật không đầu thai còn ở lại địa phủ, Tạ Giác mãi chưa rõ vì sao.

“Là một thanh niên ốm yếu, hơn hai mươi tuổi, khí vận trên người mạnh mẽ nhưng không tu luyện linh lực.”

Tạ Giác miêu tả tỉ mỉ, còn giơ di động chứa tư liệu về Khương Mặc Ngôn cho hai cô gái xem.

Cố Khanh và Lệ Hoan liếc nhau, cái tên Mặc Ngôn hình như vị m Dương Tuần Tra Sử cũng tên giống như vậy?

Nhưng người ta là trùm địa phủ, dường như không dính dáng gì tới người bình thường khí vận mạnh trong tư liệu của Tạ Giác.

Người bình thường ở nhân giới chắc không thể nào là sếp

trong địa phủ?

Thế là hai người cùng nhau lắc đầu, không thể nào không thể nào.

Tuy phủ nhận nhưng hai người vẫn ôm chút nghi hoặc.

Đặc biệt là Cố Khanh, nhớ tới m Dương Tuần Tra Sử kêu cô đi thủ đô thì rơi vào trầm tư.

Chuyện này tạm xong.

Ngụy Thục Ngọc đi theo đoàn người Tạ Giác, Lão Lương đến thủ đô.

Cuộc sống vườn trường của Cố Khanh khôi phục bình tĩnh.

Thật sự bình yên.

Từ khi Cố Khanh sống lại đến bây giờ đã lâu rồi không được yên lặng như vậy.

Quỷ hồn còn ở lại trường lâu dài chỉ có quỷ treo cổ ở tầng hầm gara, đến nay vẫn không muốn mở miệng nói chuyện, chỉ treo cổ đu đưa như chơi xích đu, trông khá vui vẻ.

Hiệu trưởng Mễ thúc giục tháp Văn Xương nhanh chóng xây dựng, bày trận cần cây đào, rốt cuộc tìm được một gốc trăm năm, đã thuận lợi mua được, chỉ chờ di chuyển tới nơi trồng.

Với cây hạnh thì chịu bó tay.

Tư Nam khá rộng rãi, nói thẳng với hiệu trưởng Mễ là khi nào tìm đủ vật thì sẽ bố trí phong thủy giúp cho, khiến hiệu trưởng Mễ vô cùng cảm kích.

Trong lúc hiệu trưởng Mễ bận rộn tìm tài liệu cũng từng tìm đến Cố Khanh.

Cố Khanh vốn cho rằng hiệu trưởng Mễ là bởi vì không tìm được cây hạnh nên nhờ cô giúp.

Không ngờ hiệu trưởng Mễ với cái đầu bóng loáng như quả trứng gà, xoa tay nịnh nọt hỏi Cố Khanh:

“Bạn học Cố Khanh, trong khoảng thời gian này ông nội của tôi có chỉ thị gì không?”

Bởi vì giáo sư Mễ không thể tự nhập mộng, đã dùng hết bùa Nhập Mộng, ngược lại khiến hiệu trưởng Mễ hoảng sợ phải chăng ông nội cực kỳ bất mãn với thư viện trường, nên không muốn nói chuyện với cháu nội?

Thái độ khủng hoảng sợ ông nội không hài lòng của hiệu trưởng Mễ khiến Cố Khanh dở khóc dở cười, đành đồng ý cho giáo sư Mễ thêm mấy lá bùa Nhập Mộng, để ông cụ khi nào rảnh rỗi thì đi ‘thăm’ cháu nội.

Cuộc sống trường học đã định sẵn sẽ không bình tĩnh quá lâu.

Không biết từ khi nào, trong ký túc xá nữ bắt đầu lưu hành một loại đồ trang điểm mới, kem mặt mộc nhà làm vừa rao bán trên Taobao.

Nghe nói loại kem mặt mộc này có hiệu quả rất tốt, con gái không trang điểm chỉ cần bôi một lớp kem mỏng lên mặt thì khuôn mặt sẽ sáng sủa rạng ngời, hiệu quả tốt còn hơn bỏ ra một tiếng đồng hồ tô son đánh phấn.

Các cô gái khen ngợi loại kem này, cảm thấy vượt xa các loại đồ trang điểm đang bán, cơ hội khiến kem mặt mộc hot như vậy

xuất phát từ một cô gái tên Tiểu Chi ở khoa thực phẩm.

Bề ngoài của Tiểu Chi không đẹp.

À thì có lẽ ở trong mắt đa số người cô ta hơi xấu.

Bởi vì trên mặt cô ta, gò má bên trái gần mắt có một mảng bớt màu đỏ sẫm rất to.

Mấy năm nay Tiểu Chi bị ức hiếp rất nhiều chỉ vì bớt trên mặt.

Lúc ở nhà trẻ, tất cả đều là con nít, nhưng con nít cũng sớm có thẩm mỹ đẹp xấu.

Chương 261: Vô Đề

Tiểu Chi muốn chơi với các bạn lại bị người kêu một tiếng 'nhỏ xấu xí' thì cô ta biết rằng, chính mình không được hoan nghênh.

Tiểu Chi dần lớn lên, đúng là không có ai bỏ qua vết bớt trên mặt, thật lòng làm bạn với cô ta.

Nhưng lúc đi trên đường, bởi vì bớt trên mặt mà Tiểu Chi luôn được chú ý, nhưng cô ta không muốn sự chú ý này.

Vì che giấu bớt, Tiểu Chi tìm rất nhiều phương pháp, mua nhiều đồ trang điểm, nhưng phấn nền hiển nhiên không cách nào che mất bớt.

Tiểu Chi từng để tóc mái dài che nửa bên mặt, tuy cách này đúng là che được bớt lại khiến Tiểu Chi trông khá u ám.

Sau khi đậu đại học, giáo viên và bạn học đều rất tốt, xem Tiểu Chi như bạn học bình thường, chưa từng chú ý hoặc nhắc đến bớt trên mặt cô ta.

Nhưng trong lòng Tiểu Chi luôn vấn vương một điều, cô ta muốn nhìn khuôn mặt mình lúc không có bớt.

Dù sao mặt mũi cha mẹ của Tiểu Chi không xấu, nhìn kỹ thì ngũ quan của cô ta cũng rất tinh trí, chỉ là bị bớt che giấu.

Tiểu Chi không có nhiều tiền tiêu vặt nên chuyển sang mua đồ online.

Trên Taobao có nhiều sản phẩm làm đẹp nhà làm, đánh cờ

hiệu có phương thuốc bí mật của hoàng gia, hễ cái nào thoạt nhìn không tệ Tiểu Chi đều sẵn lòng mua dùng thử.

Đương nhiên, hành vi đó của Tiểu Chi dẫn đến nhiều hậu quả nghiêm trọng.

Sản phẩm nhà làm ba không, Tiểu Chi từng vì vậy mà mẫn cảm nằm viện, tu dưỡng vài hôm mới khỏe lại.

Sau đó vụ đó Tiểu Chi vẫn giữ tấm lòng son, quyết tìm ra sản phẩm có thể che bớt trên mặt.

Khá kiên định.

Trời không phụ người có lòng.

Nửa tháng trước, Tiểu Chi ngẫu nhiên thấy một shop mới trên Taobao.

Shop chỉ bán một loại sản phẩm, là kem mặt mộc.

Dường như mãi chưa có khách mua, chủ tiệm không thèm thuê người cho năm sao.

Tiểu Chi ôm tâm trạng cẩn thận chat với chủ tiệm.

Dường như chủ tiệm khá hiểu rõ tâm tư của người mua như Tiểu Chi, biểu thị loại kem mặt mộc này được làm bằng thuốc đông y, là phương thuốc bí mật của hoàng gia được lưu truyền từ đời cố tổ.

Tiểu Chi cẩn thận thăm dò, chưa vội mua, chủ tiệm cũng không sốt ruột, ngược lại phổ cập tỉ mỉ kiến thức làm đẹp trung y cho cô ta.

Tiểu Chi nhanh chóng bị thuyết phục, đặt mua một phần kem

mặt mộc.

Tiểu Chi nghĩ rằng dù sản phẩm vô dụng nhưng thái độ của chủ tiệm cũng đáng giá cô ta mua ủng hộ.

Tiểu Chi không ngờ lần đặt mua này nghênh đón cơ hội thay đổi cuộc đời cô ta.

Kem mặt mộc có hiệu quả!

Tiểu Chi thử trên tay trước, phát hiện không có mẫn cảm thì dùng kem mặt mộc che bớt trên mặt.

Thấy thế chỉ bôi một lớp mỏng kem mặt mộc lên mặt, trong tích tắc che đi vết bớt làm khổ cô ta hai mươi mấy năm.

Hơn nữa lớp da bôi kem mặt mộc trắng nõn bóng loáng, chẳng có một chút dấu vết.

Quá thần kỳ!

Tiểu Chi nhanh chóng bôi kem mặt mộc đều lên mặt, tiếp đó đứng trước gương.

Nước mắt bất giác đong đầy hốc mắt.

Các bạn chung phòng ngủ kêu cô ta:

“Đi học thôi Tiểu Chi.”

Tiểu Chi cười cười khẽ ừ, quay đầu lại.

“Mèn ơi!”

“Ôi mợ!”

“Gái là ai thế?!”

Tiểu Chi nở nụ cười, khuôn mặt hiện tại của cô ta xứng đáng là gái đẹp.

Thế là, một truyền mười, mười truyền trăm, toàn bộ ký túc xá nữ náo động.

Dù sao người qua kẻ lại, luôn sẽ có người nhìn thấy bớt trên mặt Tiểu Chi, lúc này khuôn mặt của cô ta không chút tỳ vết, thành người đẹp?

Mọi người thi nhau hỏi Tiểu Chi chuyện gì thế này, có phải cô ta phẫu thuật thẩm mỹ không? Nhưng không thể nào, mới một ngày, giải phẫu dù nhanh đến mấy cũng không thể nhanh tới mức này.

Tiểu Chi không giấu giếm, nói ra kem mặt mộc.

Ở trong lòng Tiểu Chi nghĩ chủ tiệm bán kem mặt mộc có ơn tái tạo, nên cô ta không keo kiệt đề cử công cụ thần kỳ này cho bạn bè.

Trải qua nửa tháng truyền bá, kem mặt mộc hoàn toàn cháy hàng trong ký túc xá nữ.

Bạn mãi mãi không biết một người phụ nữ sẽ cố chấp đến cỡ nào với cái đẹp.

Kem mặt mộc mang đến thay đổi cho Tiểu Chi rất rõ ràng.

Cô ta vẫn như cũ hấp dẫn ánh mắt nhất trong đám đông, nhưng bây giờ không phải vì cái bớt dễ thấy trên mặt nữa, mà là vẻ ngoài xinh đẹp.

Chương 262: Vô Đề

Tiểu Chi bắt đầu thích cùng các bạn đi chơi, chứ không phải ru rú trong phòng ngủ. Khi nói chuyện với người khác, Tiểu Chi sẽ ngước đầu lên nhìn thẳng đối phương, mà không phải cúi đầu dùng tóc mái che bớt.

Tiểu Chi trước đến giờ không được con trai bày tỏ thiện cảm, lần đầu tiên có người bắt chuyện với cô ta.

Tiểu Chi nghĩ rằng cuộc sống như vậy thật tuyệt, rất hạnh phúc, tất cả thay đổi này đều là kem mặt mộc mang đến cho cô ta.

Kem mặt mộc cũng mang đến thay đổi lớn cho các cô gái trong trường.

Không cần mỗi ngày trang điểm hơn nửa tiếng mới dám ra cửa, không cần lo lắng không thể che đậy tỳ vết trên mặt.

Trong khoảng thời gian này, nhóm người Hách Viện Viện mỗi buổi sáng đi theo Cố Khanh ra ngoài rèn luyện đúng là làn da có chút thay đổi.

Mặt ít mụn hơn, da dẻ trắng nõn mịn màng hơn nhiều, bởi vì mỗi ngày dậy sớm tập luyện nên trạng thái tinh thần cũng khác.

Phải cảm tạ Cố Khanh đã hoàn thành thuật luyện thể bảy mươi hai thức cơ sở, bắt đầu luyện tập thuật luyện thể ba mươi sáu thức giai đoạn càng cao.

Mỗi lần rèn luyện bọn họ đều đứng sát phía sau Cố Khanh, thuật luyện thể đi vào giai đoạn sau thì trong lúc cô tu luyện sẽ hấp dẫn nhiều linh khí đến hơn, trong vô hình khiến hiệu quả rèn

luyện của Hách Viện Viện, Trần Nhất Khả, Thẩm Thần tăng thêm nhiều.

Dù vậy, Hách Viện Viện nghe ngóng tác dụng kỳ diệu của kem mặt mộc vẫn đặt mua bốn phần trên Taobao.

Mua cho các bạn cùng phòng mỗi người một phần.

Trong thời gian này điểm sắc đẹp trung bình của ký túc xá nữ đã lên cao mảng lớn.

Kem mặt mộc cháy hàng trong thời gian ngắn khiến Cố Khanh cảm thấy kỳ lạ, khi Hách Viện Viện mua hàng về, cô có cẩn thận kiểm tra.

Hình như thật sự làm từ thuốc đông y, không có vấn đề gì.

Cố Khanh cảm thụ được một chút linh khí trong một hộp kem mặt mộc bình thường, có lẽ đây là nguyên nhân nó có hiệu quả thần kỳ như vậy?

Nhưng nếu không có vấn đề gì thì Cố Khanh không tò mò tìm tòi nghiên cứu phương thuốc điều chế, tạm gác chuyện kem mặt mộc lại.

Dù sao với làn da hiện tại, nếu không gặp trường hợp quan trọng gì thì cô không cần trang điểm.

Nhưng rất nhanh, kem mặt mộc bình thường này dẫn phát ra vấn đề càng lớn.

Tiểu Chi quen bạn trai.

Người đó là một cậu trai khoa Phát Thanh bên đại học Truyền Thông.

Bạn trai của bạn cùng phòng của Tiểu Chi ở khoa Phát Thanh đại học Truyền Thông, đối phương ồn ào đòi tổ chức quan hệ hữu nghị giữa hai phòng.

Nếu đặt ở trước kia, Tiểu Chi sẽ từ chối không đi, dù sao vết bớt trên mặt định sẵn cô ta luôn là người không được chú ý nhất trong bốn người chung phòng ngủ.

Nhưng hiện tại có kem mặt mộc, Tiểu Chi trở nên sáng sủa hơn nhiều, cô ta ngẫm nghĩ, đồng ý cuộc quan hệ hữu nghị này.

Không ngờ tham dự quan hệ hữu nghị khiến cô ta gặp được tình yêu.

Cô ta vừa gặp đã thương một cậu trai.

Đối phương là bạn cùng phòng với bạn trai của bạn chung phòng của cô ta, tên là Chu Văn Hòa.

Người giống như tên, trông anh ta ôn hòa lễ độ, giống như miếng mỹ ngọc thượng đẳng, ấm áp, nhưng không chói mắt.

Tiểu Chi mãi mãi nhớ cảnh tượng hai người gặp lần đầu.

Bốn trai bốn gái ngồi đối diện nhau.

Chu Văn Hòa ngồi phía đối diện Tiểu Chi, anh ta mặc áo sơ mi trắng và quần bò đơn giản nhất, thoạt trông đặc biệt "Sạch sẽ".

Thấy Tiểu Chi nhìn mình, Chu Văn Hòa mỉm cười, vươn tay nói:

“Xin chào, tôi tên Chu Văn Hòa.”

Chỉ một nụ cười đơn giản đó đã bắn trúng trái tim cô ta.

Tiểu Chi cười bẽn lẽn:

“Tôi tôi tên Tiểu Chi.”

Chu Văn Hòa khen ngợi: “Tên của cậu rất hay, rất đáng yêu."

Trước đến giờ Tiểu Chi đều không cảm thấy tên của mình dễ nghe, vào giây phút này bỗng nhiên đồng ý rằng tên mình dễ nghe.

Là Chu Văn Hòa theo đuổi trước hay Tiểu Chi chủ động trước, hai người đều không xác định.

Có thể xác định là, qua cuộc quan hệ hữu nghị này hai người đều có thiện cảm với nhau, sau khi để lại phương thức liên lạc thì bắt đầu ba ngày hai lần gửi tin nhắn.

Tuy không cùng chuyên nghiệp, nhưng hai người có thiện cảm dù thế nào cũng có thể tán gẫu vui vẻ.

Chương 263: Vô Đề

Không lâu sau, Tiểu Chi và Chu Văn Hòa xác định quan hệ yêu đương.

Có tình yêu dễ chịu, mỗi ngày Tiểu Chi cười tươi như hoa.

Nhưng bên dưới tình yêu ngọt ngào là tai họa ngầm không thể tránh khỏi.

Tiểu Chi luôn trang điểm khi gặp Chu Văn Hòa.

Cô ta bận tâm vết bớt trên mặt, dù có kem mặt mộc làm áo giáp cho cô ta, nhưng cô ta giống như tách ra thành hai người, sau khi trang điểm thì vô cùng tự tin, mỗi ngày quay về tháo trang điểm thì trở lại bộ dạng hơi tự ti.

Đặc biệt sau khi có bạn trai.

Chu Văn Hòa đẹp trai, ngũ quan hơi bình thường nhưng tổng hợp lại khiến người cảm thấy đặc biệt thoải mái, cộng thêm khí tràng dịu dàng như ngọc đặc biệt của mình, Chu Văn Hòa rất được hoan nghênh trong đại học Truyền Thông.

Tiểu Chi đương nhiên cảm thấy kiêu ngạo vì có bạn trai như vậy, nhưng càng như thế thì cô ta càng không dám để lộ bộ dạng thật của mình.

Tiểu Chi cảm thấy bộ dạng vốn có của mình không xứng với Chu Văn Hòa.

Một lần nọ hai người hẹn nhau đi xem phim.

Xem một bộ phim tình yêu, thể loại bi kịch.

Xem được nửa bộ phim thì Tiểu Chi khóc như mưa.

Chu Văn Hòa không biết làm sao, vội cầm khăn giấy muốn lau mặt cho Tiểu Chi, an ủi:

“Rồi nào, em đừng buồn, trong phim diễn đều là giả.”

Tiểu Chi không nghe rõ lời an ủi của Chu Văn Hòa, khoảnh khắc bàn tay cầm khăn giấy duỗi qua thì cô ta hất tay anh ta ra.

Cô ta sợ lớp trang điểm bị lau đi lộ ra vết bớt.

Hiển nhiên Chu Văn Hòa cũng không ngờ Tiểu Chi sẽ có động tác quá kích như vậy, hai người trong một chốc cứng ngắc.

Tiểu Chi muốn giải thích, nhưng cô ta không biết giải thích thế nào việc mình hất tay của Chu Văn Hòa ra.

Tuy sau đó hai người bản năng bỏ qua chuyện này, tiếp tục hẹn hò như bình thường, nhưng hai người đều ăn ý không đưa nhau đi xem phim nữa.

Sau khi ý thức được vấn đề của mình, Tiểu Chi liên hệ chủ shop trên Taobao.

Bởi vì kem mặt mộc nên cô ta thành bạn của chủ shop.

“Có kem thuốc gì có thể xóa bớt trên mặt không?”

“Tôi cần xem bớt như thế nào đã.”

Tiểu Chi gửi hình của mình qua.

Khiến cô ta thất vọng là sau khi chủ shop xem tấm hình chụp

mặt của cô ta thì biểu thị không có biện pháp loại trừ bớt.

Tiểu Chi không chịu tin, sau khi thấy hiệu quả của kem mặt mộc thì cô ta cho rằng chủ shop có thể làm được tất cả.

Nhiều bộ trang điểm nhãn hiệu nổi tiếng đều không làm được, nhưng chủ tiệm kem mặt mộc dễ dàng làm được.

Bây giờ chủ tiệm nói với cô ta là: không có biện pháp.

Trực giác nói cho cô ta biết chủ tiệm đang nói dối.

Bởi vì lúc trước cô ta hỏi cái chủ tiệm cũng kiên nhẫn trả lời, lần này sau khi cô ta hỏi thăm thì chủ tiệm nói thẳng là không có cách nào, sau đó mất liên lạc.

Tiểu Chi không ngừng khẩn cầu chủ tiệm hỗ trợ:

“Làm ơn đi, xóa bớt trên mặt rất quan trọng với tôi, điều này quan hệ đến hạnh phúc cả đời tôi!”

Tiểu Chi năn nỉ ỉ ôi chủ tiệm giúp mình.

Nhưng chủ tiệm nói:

“Cô không cảm thấy bộ dạng vốn có của cô rất đẹp sao? Tại sao nhất định phải xóa bớt đi?!”

Cô ta đẹp?

Không!

Không đẹp chút nào!

Tiểu Chi không hề cảm thấy chủ tiệm đang khen mình, ngược lại cho rằng đây là trào phúng.

Chủ tiệm mãi không chịu đồng ý, trong lòng Tiểu Chi bắt đầu nảy sinh âm u.

Ban ngày cô ta vẫn là Tiểu Chi rạng rỡ chói lòa, có tình yêu dễ chịu.

Nhưng đến buổi tối, về phòng ngủ, tẩy trang, nhìn vết bớt phản chiếu trong gương, lòng Tiểu Chi sẽ không tự chủ được bắt đầu oán hận.

Tại sao trên mặt cô ta phải có dấu bớt này?

Tại sao chủ tiệm rõ ràng có năng lực lại không chịu giúp cô ta?

Tại sao tại sao tại sao?!

Trong gương, dường như tùy theo cô ta tức giận, vẻ ngoài cũng vặn vẹo.

"Vô luận trả giá đắt như thế nào cô vẫn muốn có một khuôn mặt hoàn mỹ phải không?"

Trong bóng tối, dường như Tiểu Chi nghe thấy có người đang nói chuyện.

Nhưng bởi vì câu hỏi đánh trúng tâm tư của cô ta nên Tiểu Chi không sợ hãi.

Tiểu Chi nghe giọng mình trả lời:

“Tôi đồng ý.”

Khi Tiểu Chi lại có ý thức thì trời đã sáng.

Tiểu Chi đoán câu hỏi mình nghe được chỉ là trong mơ.

Chương 264: Vô Đề

Nhìn thấy các bạn cùng phòng đều đã rời giường bắt đầu trang điểm mặc đồ, Tiểu Chi cũng nhanh chóng ngồi dậy.

Rửa mặt súc miệng xong, Tiểu Chi ngồi trên ghế, mở ra chiếc gương nhỏ chuẩn bị trang điểm.

Người biết trang điểm đều biết một điều, lúc trang điểm sẽ không tự chủ được kề sát mặt vào gương, đó là vì trang điểm tỉ mỉ hơn.

Bôi một lớp kem mặt mộc trước, Tiểu Chi bắt đầu kẽ mắt.

Cô ta nhìn mắt mình trong gương, chậm rãi kẽ mắt.

Tiểu Chi bỗng thấy con mắt trong gương chớp chớp.

Nhưng cô ta rõ ràng không chớp mắt!

Tiểu Chi hết hồn, buông xuống gương, lui về phía sau hai bước.

Bạn cùng phòng ở bên cạnh hỏi:

“Sao vậy Tiểu Chi? Sắc mặt kém thế?”

Tiểu Chi nhếch môi:

“Tôi không sao.”

Vừa rồi chắc chỉ là hoa mắt?

Tiểu Chi không dám lại dùng kính nhỏ của mình, cô ta chọn

lavabo trong phòng ngủ, ở đó có gương to.

Ban đầu khá bình thường, Tiểu Chi bắt đầu tin mình bị hoa mắt, đang tô son.

Trang điểm xong, Tiểu Chi trong gương rất đẹp.

Tiểu Chi mím môi, mỉm cười với mình trong gương.

Sau đó cô ta lại bị dọa đứng tim.

Tiểu Chi ở trong gương không cười, mặt không cảm xúc.

Khi thấy biểu cảm sợ chết khiếp của Tiểu Chi, người trong gương mới nhoẻn miệng cười.

Chuyện gì đây?

Là yêu quái?

Là quỷ à?

Trực giác nói với Tiểu Chi rằng lạ thường hôm nay có liên quan giấc mơ đêm qua của cô ta.

Tiểu Chi khá to gan, dù gặp trạng huống linh dị như vậy nhưng phản ứng đầu tiên cư nhiên không phải sợ hãi, mà là nghĩ đến câu nói trong giấc mơ đêm qua ‘sẽ như ý cô’, phải chăng sẽ biến thành sự thật?

Hôm nay Tiểu Chi và Chu Văn Hòa hẹn hò.

Tiểu Chi hỏi:

“Văn Hòa, anh thích mặt của em không?”

Chu Văn Hòa nói:

“Đương nhiên, em rất đẹp.”

“Vậy nếu em không đẹp như này thì anh còn thích em chứ?”

Chu Văn Hòa ngẩn ra, nhưng lập tức đáp lại: “Đương nhiên, anh thích em không chỉ vì vẻ ngoài thôi.”

“A, vậy ạ.” Sau đó Tiểu Chi hơi yên lặng.

Không chỉ vì vẻ ngoài tức là bề ngoài vẫn chiếm nhân tố nhất định.

Tối hôm nay, Tiểu Chi lại nằm mơ.

Trong mơ lại hỏi:

“Cô có sẵn lòng trả giá mọi thứ vì sắc đẹp không?”

Tiểu Chi trả lời:

“Tôi đồng ý.”

“Vậy thì ngày mai xin hãy làm thế này”

Hôm sau.

Các bạn cùng phòng kinh ngạc phát hiện Tiểu Chi không vội trang điểm.

Kỳ lạ, từ sau khi thể nghiệm hiệu quả của kem mặt mộc, mỗi ngày sau khi Tiểu Chi thức dậy đánh răng xong thì việc làm đầu tiên là trang điểm.

Nhưng hôm nay Tiểu Chi đứng trước gương lavabo, yên lặng

nhìn bộ dạng của mình vô cùng chăm chú.

Tiểu Chi sờ bớt trên mặt, vốn có màu đỏ sậm, hôm nay nhìn thì dường như nhạt hơn nhiều.

Thật sự có hiệu quả!

Tiểu Chi vui vẻ vuốt vết bớt mờ rất nhiều, càng tin tưởng giọng nói trong mơ kia.

Tiểu Chi ở trong gương cười với Tiểu Chi ở ngoài gương, dường như mừng thay cho cô ta.

Lần này Tiểu Chi không sợ thứ trong gương chút nào, cô ta mỉm cười đáp lại đối phương.

Phương pháp khiến chính mình càng lúc càng xinh đẹp rất đơn giản.

Giọng nói trong mơ cho cô ta biết.

Tiểu Chi trong gương là linh sinh ra từ chấp niệm của cô ta.

Chỉ cần Tiểu Chi tôn thờ linh, mỗi ngày đúng giờ đút cho ba giọt máu thì linh sẽ đáp lại ước nguyện của Tiểu Chi, khiến cô ta càng lúc càng xinh đẹp.

Đương nhiên, linh không phải tồn tại trong một chiếc gương.

Chỉ cần Tiểu Chi muốn nhìn thấy đối phương thì cô ta đều có thể tìm được linh trong bất cứ chiếc gương nào.

Tiểu Chi không dùng kem mặt mộc nữa, cô ta đã có phương pháp đẹp vĩnh viễn.

Chỉ cần ba giọt máu mỗi ngày là cô ta sẽ càng lúc càng xinh

đẹp, có gì mà không được?

Kế tiếp, người xung quanh Tiểu Chi nhìn bớt trên mặt cô ta mờ dần mỗi ngày, cho đến ngày nọ hoàn toàn biến mất.

Vết bớt của Tiểu Chi biến mất khiến xung quanh bàn tán rôm rả. Dù sao người quen thuộc đều biết bớt trên mặt Tiểu Chi dù dùng laser cũng khó bảo đảm loại bỏ, có kem mặt mộc che mất đã là may mắn, bây giờ chỉ một chốc đã xóa bỏ bớt, dù là ai cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Về việc này thì Tiểu Chi chỉ có thể giải thích rằng gia đình tìm được một thầy thuốc trung y già rất giỏi về xóa bớt, chuyên môn cho cô ta kem thuốc, bôi lên sẽ làm bớt nhạt dần.

Đa số người không mấy tin giải thích này.

Chương 265: Vô Đề

Trong thời đại bùng nổ thông tin này, giải thích nghe giống như viện cớ như thế đã hoàn toàn không được chuộng. Nhưng Tiểu Chi không muốn nói ra, hỏi nhiều quá cô ta sẽ giữ im lặng, mọi người cũng chỉ là tò mò nên không hỏi sâu hơn.

Sau khi bớt biến mất, vẻ ngoài của Tiểu Chi vẫn tiếp tục thay đổi.

Người cùng phòng ngủ với cô ta có cảm giác sâu nhất, Tiểu Chi càng lúc càng xinh đẹp, bất giác mắt to hơn, mũi cao hơn, môi đỏ như anh đào mới hái. Nếu không phải Tiểu Chi luôn cùng mọi người lên lớp còn tưởng đâu cô ta phẫu thuật thẩm mỹ.

Mặt của Tiểu Chi dần đẹp lên, sức khỏe cũng yếu đi, mỗi ngày ba giọt máu, thoạt nhìn không tiêu hao bao nhiêu, nhưng đó là tinh huyết, không phải máu bình thường.

Mấy ngày nay sắc mặt của Tiểu Chi luôn trắng bệch, tay chân trở nên lạnh lẽo.

Nhưng Tiểu Chi không để ý, mỗi ngày nhìn khuôn mặt dần đẹp hơn trong gương là cô ta cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Không đủ, còn chưa đủ! Cô ta còn có thể đẹp hơn nữa!

Bất giác vẻ ngoài của Tiểu Chi thay đổi, tính khí cũng đổi khác.

Tiểu Chi đẹp hơn khiến các bạn cùng phòng hâm mộ.

“Tiểu Chi, bây giờ cậu đẹp quá.”

“Tiểu Chi, cậu dùng sản phẩm bảo dưỡng gì mà da trắng thế, mịn thế?”

“Tiểu Chi, chúng ta là bạn với nhau, cậu có cách bảo dưỡng gì hay hãy dạy cho chúng tôi với.”

Nghe khen đẹp Tiểu Chi đều vui lòng nhận, nhưng hỏi cách bảo dưỡng thì cô ta giữ kín, bị hỏi phiền còn trở nên táo bạo.

Tiểu Chi vẫn thích Chu Văn Hòa, còn giữ chặt anh ta.

Chu Văn Hòa cũng là một trong những người có cảm thụ sâu nhất về biến hóa của Tiểu Chi.

Trước kia Tiểu Chi thẹn thùng, hơi tự ti, giống như một đóa hoa lài, đóa hoa dù nhỏ nhưng trắng ngần ngát hương.

Tiểu Chi hiện tại dần giống đóa hoa hồng rực lửa.

Mỗi lần hai người hẹn hò, Tiểu Chi đều sẽ tìm cơ hội hỏi một lần: “Văn Hòa, anh thấy em đẹp không?”

Dường như được Chu Văn Hòa trả lời là ‘đẹp’ thì cô ta mới thỏa mãn.

Tiểu Chi không phát hiện ánh mắt Chu Văn Hòa nhìn cô ta càng lúc càng kỳ lạ, bên trong có vô số tìm tòi nghiên cứu và lo lắng.

Hôm nay.

Tiểu Chi tỉnh lại như mọi ngày.

Ánh nắng từ ban công chiếu vào phòng, Tiểu Chi ngáp dài thức dậy.

Tiểu Chi mơ màng đi vệ sinh, chậm chạp phát hiện có gì đó kỳ lạ.

Lúc bình thường thời gian cô ta thức dậy giống các bạn cùng phòng.

Nhưng hôm nay Tiểu Chi nhìn ba chiếc giường khác, đều trống rỗng.

Các bạn cùng phòng đi đâu hết rồi?

Lẽ nào có việc ra ngoài?

Tiểu Chi cố gắng đè nén nỗi lòng bất an, ngước đầu nhìn hướng trong gương.

"A!!!"

Tiểu Chi phát ra một tiếng thét chói tai, chạy đến một bên.

Người trong gương là ai?

Trên mặt có một vết bớt màu đỏ thật to, làn da thô ráp xỉn màu, mắt thâm quầng đen thui, con nhỏ xấu xí trong gương rốt cuộc là ai?!

Đã thói quen mình mỗi ngày đẹp hơn khiến Tiểu Chi dần quên cô gái xấu xí trong gương là bộ dạng ngày xưa của cô ta.

Chẳng qua bởi vì xói mòn tinh huyết thời gian dài khiến trạng thái càng kém.

Tiểu Chi càng cảm thấy không ổn lắm, nơi này quá yên lặng.

Bình thường vào giờ này, bạn học có tiết học sẽ thức dậy tạo

tiếng ồn.

Dù trùng hợp đều không có môn học sáng, bên ngoài ngẫu nhiên vang tiếng chim hót, tiếng cãi lộn của dì quản ký túc xá ở dưới lầu, tại sao tất cả bỗng chốc không còn?

Cô ta thức dậy lâu như vậy, trừ tiếng hét của cô ta ra thì không nghe được âm thanh gì.

Sao thế này?

Tiểu Chi loạng choạng trở lại trước lavabo.

Cô gái xấu xí trong gương biến mất, trên gương dao động tựa sóng nước.

Tiểu Chi nhìn thấy bên kia gương xuất hiện cảnh tượng mình quen thuộc nhất.

Một cô gái xinh đẹp mà Tiểu Chi cực kỳ quen thuộc đang đánh răng với người bạn bên cạnh, vừa cười giỡn vô cùng vui vẻ.

Mắt mi này, cái mũi này, miệng này đó là mặt của cô ta!

Các bạn cùng phòng của cô ta đứng cạnh người đó!

Cho nên

Liên tưởng tất cả dấu hiệu kỳ lạ hôm nay, Tiểu Chi hơi hiểu ra.

Cô ta đã ở trong gương?

Tiểu Chi nhìn xung quanh, đi hướng ban công.

Dưới lầu không có một người, à không, phải nói là nơi này trừ

Tiểu Chi ra không có vật sống nào.

Cô ta ở trong gương, vậy người ở bên ngoài chiếm thân phận của cô ta là ai?

Chương 266: Vô Đề

Là cái gọi là linh sinh ra từ chấp niệm? Hay là âm thanh nói chuyện với cô ta trong mơ?

Tiểu Chi không nhịn được xông hướng lavabo, Tiểu Chi ở bên kia gương vẫn đang đánh răng rửa mặt.

Cô ta dường như có thể nhìn thấy Tiểu Chi kia mỉm cười đầy ẩn ý với mình.

“Đó là mặt của tôi! Đó là thân thể của tôi! Đó là cuộc đời của tôi!”

Tiểu Chi điên cuồng rít gào, nắm tay đập vào gương nối liền hai thế giới.

Nhưng không có một chút tác dụng.

Mặt gương dao động sóng nước rồi trở nên bằng phẳng.

Tiểu Chi thoáng như nghe được giọng nói trong mơ đang nói chuyện.

“Cô không nhớ sao?”

“Cô đã nói chấp nhận trả bất kỳ cái giá nào để đẹp hơn.”

“Cô đã đẹp hơn rồi, đương nhiên tới lúc trả giá đắt."

"Giá đắt là, để ta thay thế cô trở thành Tiểu Chi thật sự.”

Tiểu Chi ngẩng đầu lên, giọng nói trong mơ và linh đang cười

với cô ta trong gương là cùng một người.

'Tiểu Chi' đã rời đi, cùng các bạn cùng phòng đi học.

Tiểu Chi thật sự thì lẻ loi một mình ở thế giới trong gương, hối hận chảy nước mắt.

Bạn học xung quanh đều phát hiện.

Tiểu Chi đã thay đổi.

Không chỉ vẻ ngoài thay đổi, tính cách càng thêm được hoan nghênh.

Cô ta cười với mỗi bạn học, trò chuyện vui vẻ với họ. Đi học sẽ hăng hái trả lời câu hỏi của giáo viên, không còn là Tiểu Chi ít nói khi gặp người lạ.

Tiểu Chi như vậy càng khiến mọi người thích.

Nếu nói lúc trước cô ta được hoan nghênh là vì vẻ ngoài thay đổi, một số cô gái muốn xinh đẹp tâng bốc cô ta, vậy thì 'Tiểu Chi' bây giờ được hoan nghênh là vì hành xử khéo léo.

Nhưng cùng lúc đó.

Bạn trai của Tiểu Chi là Chu Văn Hòa lấy cớ không hợp nhau đưa ra chia tay với cô ta.

'Tiểu Chi' hiện tại đương nhiên không cần, với giá thị trường của cô ta bây giờ thì người theo đuổi xếp hàng dài.

Cô ta không giống Tiểu Chi thật yêu Chu Văn Hòa sâu đậm, sẵn sàng làm mọi thứ vì anh ta.

'Tiểu Chi' đồng ý chia tay ngay, không phát hiện Chu Văn Hòa

nhìn bóng lưng đi xa của cô ta, nói một câu:

“Cô không phải là em ấy.”

Chu Văn Hòa xoay người đi, định tìm ai đó giúp anh ta tìm về Tiểu Chi thật.

Trong quán cà phê nơi hai người chia tay, Tiểu Chi thật ở trong kính cửa sổ sáng đến nỗi có thể làm gương đang tuyệt vọng hét:

“Đừng!”

Tuy Tiểu Chi ở thế giới trong gương nhưng không thể tự do hành động, cô ta phải đi theo yêu quái chiếm thân phận của mình, đối phương ở đâu thì cô ta sẽ xuất hiện ở nơi giống như vậy nhưng trong thế giới gương, cô ta thông qua gương nhìn thấy mọi thứ phát sinh ở thế giới thực.

Không ai phát hiện cô ta đã không phải là cô ta.

Tiểu Chi nhìn bạn bè, bạn học, giáo viên càng thích ‘Tiểu Chi’ hiện tại hơn.

Trừ bạn trai Chu Văn Hòa ra, không có bất cứ người nào phát hiện điểm này.

Tiểu Chi càng hối hận nhiều hơn, lúc trước khi có kem mặt mộc rõ ràng cô ta đã thỏa mãn với tác dụng của nó.

Là từ khi nào cô ta càng cố chấp, càng tham lam muốn đẹp hơn?

Tiểu Chi hối hận, nhưng hiện tại cô ta trừ chờ đợi có người đến cứu ra không có bất cứ biện pháp.

Hôm nay có một người ăn mặc kỳ lạ đến đại học S.

Đối phương mặc áo khoác dài cổ đại, phớt lờ ánh mắt kỳ lạ của người xung quanh, lao thẳng đến ký túc xá nữ, nói muốn tìm Tiểu Chi.

Đúng vậy, đây là chủ shop Taobao bán kem mặt mộc online, tên thật là Lý Thanh Mậu.

Trong nhà học vấn sâu xa, nhà bọn họ nhiều đời làm linh y.

Cái gọi là linh y, là dùng thủ pháp đặc biệt nuôi dưỡng linh dược rồi chế thành dược phẩm chữa bệnh đặc biệt, công năng gần giống như luyện đan sư.

Truyền đến đời Lý Thanh Mậu, anh ấy học được hết những gì linh y cần học, nhưng đi hơi lệch đường.

Lý Thanh Mậu nghiên cứu dùng linh dược chế ra sản phẩm bảo vệ da!

Đương nhiên, trong linh dược có biện pháp bảo vệ da và làm đẹp, nhưng Lý Thanh Mậu nghiên cứu sản xuất số lượng nhiều, đưa cho mọi người sử dụng.

Kem mặt mộc xem như sản phẩm thí nghiệm của Lý Thanh Mậu.

Chương 267: Vô Đề

Lý Thanh Mậu tìm đến Tiểu Chi là có nguyên do.

Lúc trước Tiểu Chi đã gửi một tấm hình cho Lý Thanh Mậu.

Tiểu Chi chụp hình ngay lúc ấy.

Tuy Lý Thanh Mậu học linh y nhưng cũng học chút thuật xem tướng, sau khi Tiểu Chi gửi hình qua thì anh ấy phát hiện tướng mạo của cô ta không quá tốt.

Lý Thanh Mậu muốn nói cho Tiểu Chi biết về xem tướng, lại sợ người ta không tin, khi anh ấy quyết tâm nói ra thì Tiểu Chi không lên Taobao nữa.

Lý Thanh Mậu có linh cảm không may, cố ý đưa tấm hình cho người bạn giỏi xem mặt coi thử, người bạn đó phán một câu:

“Quá cố chấp về tướng mạo, ấn đường đã đen, e rằng có mối nguy tính mạng.”

Lý Thanh Mậu nhận được câu trả lời liền chạy tới địa chỉ giao hàng mà Tiểu Chi viết, anh ấy cảm thấy Tiểu Chi cố chấp tướng mạo như vậy có phần nào vì tính cách, kem mặt mộc của anh ấy là một mồi dẫn.

‘Tiểu Chi’ bị bạn học kêu xuống dưới.

Khoảnh khắc Lý Thanh Mậu nhìn thấy ‘Tiểu Chi’ thì sửng sốt, sau đó co rúm lại.

Anh ấy cho rằng Tiểu Chi sẽ xảy ra chuyện, nhưng không ngờ

là chuyện lớn như vậy!

Anh ấy không đánh thắng thứ này nổi!

Lý Thanh Mậu cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình:

“Xin hỏi, cô có phải là bạn Phương Tiểu Chi không?”

Tiểu Chi đương nhiên không họ Phương, cô ta họ Lộ, tên Lộ Tiểu Chi.

Nhưng ‘Tiểu Chi’ dào dạt hứng thú nhìn thanh niên mặc áo khoác dài ở trước mắt, linh khí trên người đặc biệt sung túc!

Bị ánh mắt đó nhìn, Lý Thanh Mậu dựng đứng lông tơ, giả vờ ngu ngơ hỏi lại:

“Xin hỏi có phải là Phương Tiểu Chi?”

Cô ta lười biếng trả lời:

“Không, tôi họ Lộ.”

“Ồ, vậy hả, ngại quá, tôi tìm nhầm người.” Lý Thanh Mậu thầm thở phào một hơi, cứng ngắc xoay người rời khỏi.

Thật đáng tiếc.

‘Tiểu Chi’ xoay người lại, bây giờ đã có hình người nhưng chưa dung hợp hoàn toàn, không thể giống như trước kia muốn dụ ai cũng được.

Tư chất của người đàn ông trước mắt hiển nhiên tốt hơn Tiểu Chi.

Lý Thanh Mậu đang định trở về nhờ người giúp, bước chân vội

vàng rời đi lướt qua một người đàn ông trung niên và một thanh niên.

“Tiểu Chi!”

Đối phương kêu một tiếng này khiến Lý Thanh Mậu dừng bước chân.

Gọi lại Tiểu Chi là Chu Văn Hòa đã nhiều ngày không gặp.

Chu Văn Hòa tìm một hòa thượng nghe nói có ‘năng lực đặc biệt’.

Vì làm việc không gây chú ý, tuy đối phương có đầu trọc sẹo giới, nhưng mặc đồ bình thường, không bắt mắt bằng Lý Thanh Mậu.

Pháp danh của hòa thượng này là Giới Sân, thật ra chỉ là người hơn bốn mươi tuổi mới tu luyện huyền học đến giai đoạn sơ cấp.

Hắn nổi tiếng là nhờ vào bùa hàng thật mua được và tuyên truyền nhiều.

Giới Sân nhìn thấy ‘Tiểu Chi’ đứng dưới ký túc xá, cô ta đương nhiên cũng thấy hắn.

Cô ta dào dạt hứng thú nhìn bộ dạng như gặp kẻ địch lớn của Chu Văn Hòa và Giới Sân, cô ta không ngờ Chu Văn Hòa thật lòng với Tiểu Chi, phát hiện ra cô ta là hàng giả.

Tiểu Chi đưa ra đề nghị:

"Tìm một chỗ nói chuyện đi.”

Rõ ràng cô ta không thèm để Giới Sân vào mắt, chẳng chút sợ hãi.

Lý Thanh Mậu làm linh y, dù linh lực không cao nhưng có thể phán đoán được thực lực của hai bên.

Hòa thượng trước mắt tuyệt đối không đánh lại 'Tiểu Chi' này.

Thừa dịp không có người chú ý chính mình, Lý Thanh Mậu lại thụt lùi hai bước.

Anh ấy phải nhanh chóng đi tìm người hỗ trợ, nếu không thì nguy!

Lý Thanh Mậu vội vàng chạy xa khỏi ký túc xá nữ nguy hiểm, nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại:

"Alo? Anh Thẩm, giang hồ cứu cấp!"

Thẩm Du ở đầu dây bên kia không phản ứng lại: "Ai vậy?"

Lý Thanh Mậu không kịp than thở 'trùm' Bộ Đặc Dị khó khăn mới làm quen nhưng người ta không thèm lưu số điện thoại của mình, anh ấy nhanh chóng nói ra sự tình:

"Là tôi đây anh Thẩm, Lý Thanh Mậu, người học linh y. Tôi đang ở đại học S, bên này có một cô gái, có vẻ như bị Kính Linh cướp thân thể! Các người hãy nhanh phái người lại đây hỗ trợ!"

Kính Linh có nguồn gốc từ khát cầu vẻ đẹp trong lòng người sinh ra ở trong gương. Nếu tâm trí kiên định, không bị Kính Linh dụ dỗ, vậy thì Kính Linh không thể hấp thu tinh huyết sẽ yếu dần cho đến biến mất.

Nhưng nếu bị Kính Linh dụ dỗ, cung cấp máu tươi của mình cho nó thì nó sẽ từng giọt hút tinh khí của bạn, vào lúc thân thể của bạn yếu nhất nó sẽ đi ra từ trong gương, cướp lấy thân thể của bạn.

Chương 268: Vô Đề

Sau khi Kính Linh thành công cướp lấy thân thể, ra khỏi gương rồi nó sẽ không dừng lại bước chân.

Nó sẽ tiếp tục nghe mọi người khao khát cái đẹp, lấy lý do thỏa mãn nguyện vọng của họ chậm rãi hút tinh khí của người xung quanh để bảo dưỡng thân thể khó khăn chiếm được.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện trong khoảng thời gian gần đây, bạn cùng phòng và bạn học của Tiểu Chi, đặc biệt là các cô gái dường như đẹp hơn nhiều, nhưng cũng ủ rũ hơn, có mấy cô gái bởi vì sức khỏe yếu mà bị bệnh.

Trạng thái của 'Tiểu Chi' thì càng lúc càng tốt, da thịt luôn trắng hồng, nhìn liền biết khí huyết sung túc.

Lý Thanh Mậu không nghe được Thẩm Du trả lời, sốt ruột thúc giục:

"Anh Thẩm? Anh Thẩm! Hiện tại có một người tu luyện gà mơ mới chạm mặt Kính Linh, tôi sợ đối phương đánh không thắng Kính Linh ngược lại để nó chạy mất, Bộ Đặc Dị các người quản mấy chuyện này đúng không? Mau kêu người đến giúp!"

Mới nãy Lý Thanh Mậu thấy Kính Linh mang hai người đàn ông đi ra cổng trường.

Thẩm Du phản ứng lại Lý Thanh Mậu rốt cuộc là ai, đầu tiên là ngây ra một lúc sau đó nói ngay:

"Tôi cho cậu một số điện thoại, cậu hãy nhờ người đó trước. Tôi đi tìm đội trưởng ngay."

Thẩm Du nói xong lập tức cúp máy, sau đó điện thoại của Lý Thanh Mậu reo chuông, có tin nhắn mới, bên trong chỉ có dãy số và hai chữ Cố Khanh.

Lý Thanh Mậu không kịp nghĩ đối phương rốt cuộc là ai, anh ấy lập tức gọi điện thoại.

Cố Khanh đang vẽ bùa chú cho qua thời gian.

Xem bùa chú như thứ giải khuây thì trừ Cố Khanh ra e rằng không có ai.

Lúc tiếng chuông đầu tiên reo vang, Cố Khanh xem điện thoại, thấy là số lạ thì từ chối nghe.

Thời nay bị rò rỉ thông tin nghiêm trọng, luôn sẽ có các loại điện thoại quảng cáo, lừa dối gọi vào, khiến Cố Khanh nuôi thói quen số lạ gọi lần đầu sẽ không bắt máy.

Đối phương vẫn bám riết không bỏ.

Lần đầu tiên không bắt máy, lập tức gọi lần thứ hai.

Lần này Cố Khanh bắt máy.

“Alo, xin chào, xin hỏi có phải là Cố Khanh không?”

“Đúng rồi, anh là ai?”

“Tạm không nói chuyện này, Thẩm Du kêu tôi gọi điện cho cô, trong đại học S đang xuất hiện một Kính Linh, cô có thể giải quyết không?”

Lý Thanh Mậu hơi nghi ngờ liệu Cố Khanh có thể giải quyết Kính Linh được không, dù sao giọng con gái phát ra từ ống nghe có

vẻ không đáng tin lắm.

Cố Khanh mặc kệ sự nghi ngờ của Lý Thanh Mậu, hỏi địa điểm, dọn dẹp đồ đạc chạy ngay ra phòng ngủ.

Cố Khanh từ xa thấy một người đàn ông mặc áo khoác dài đứng dưới ký túc xá nữ.

Cô híp mắt lại, quanh thân người này có linh khí, nhìn vẻ mặt nóng nảy kia thì chắc là người vừa gọi điện thoại cho cô rồi.

Cố Khanh tiến lên hỏi:

“Xin chào, tôi là Cố Khanh, bọn họ đi hướng nào?”

Lý Thanh Mậu ngẩng đầu lên, đánh giá Cố Khanh.

Quả nhiên là một cô gái trẻ!

Lý Thanh Mậu lèm bèm trong bụng Thẩm Du tìm người có đáng tin hay không, chợt phát hiện không thể nhìn thấu tu vi của cô gái trước mắt.

Ý thức được chính mình coi khinh đối phương, Lý Thanh Mậu nhanh chóng chỉ hướng cổng trường:

“Tôi thấy bọn họ đi hướng đó!”

Cố Khanh và Tiểu Chi không chung tòa ký túc xá, cho nên cũng không biết xảy ra chuyện lớn như vậy.

Bây giờ đã biết, dấu vết của Kính Linh làm sao có thể trốn thoát được mắt của Cố Khanh?

Cố Khanh lần theo hơi thở màu đỏ nhạt tìm được đám người Tiểu Chi trong ngõ nhỏ.

Cái gọi là đại sư Giới Sân đã ôm ngực ngã xuống đất, không thể động đậy.

Trên người 'Tiểu Chi' có chút vết thương, chắc bị bùa chú công kích, nhưng chỉ có chút xíu vết thương, không bị tổn thương nặng.

Bị 'bạn trai cũ' kêu người đến tổn thương mình, 'Tiểu Chi' rất giận.

Sau khi giải quyết xong Giới Sân, 'Tiểu Chi' từng bước đến gần Chu Văn Hòa:

"Tại sao kêu người tổn thương em? Anh không còn thích em nữa sao?"

Khóe mắt 'Tiểu Chi' ướt lệ, giống như chịu uất ức rất lớn.

Chu Văn Hòa lui về phía sau hai bước:

"Tôi chưa từng thích cô, cô không phải là Tiểu Chi!"

Chương 269: Vô Đề

“Ồ?” Tiểu Chi nở nụ cười: “Ngươi biết từ khi nào? Hơn nữa để ta làm Tiểu Chi không tốt sao? Ta đẹp hơn cô ta, hiểu chuyện hơn cô ta, biết cách ăn nói hơn”

Chu Văn Hòa ngắt lời:

“Nhưng trên người của ngươi tỏa mùi hôi khiến người ghê tởm.”

Mặt ‘Tiểu Chi’ vặn vẹo:

“Vậy còn Tiểu Chi của ngươi thì sao? Ngươi nghĩ nhỏ đó là thứ tốt lành gì sao? Nếu nhỏ đó tốt như vậy thì sao ta có thể thay thế? Tất cả điều này điều này nhỏ đó tự tìm!”

“Đúng vậy, Tiểu Chi rất cố chấp với bề ngoài, nhưng cô ấy là một cô gái tốt, cũng rất thích ta. Chúng ta là hai người bình phàm, nhưng chúng ta rất yêu nhau.” Chu Văn Hòa nhìn về phía Kính Linh: “Từ khoảnh khắc ngươi xuất hiện là ta đã biết ngươi không phải cô ấy, ngươi là quái vật!"

Trong lúc nói chuyện, Kính Linh cách Chu Văn Hòa càng lúc càng gần, nghe anh ta nói mình là ‘quái vật’, Kính Linh bóp cổ anh ta:

“Nếu ngươi đã thích Tiểu Chi như vậy thì không bằng đến chỗ nhỏ đó, chịu không?”

Sức lực trên cổ dần lớn, Chu Văn Hòa cảm giác chân của mình dần thoát khỏi mặt đất, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Cố Khanh kịp chạy đến ngay lúc này.

Trông thấy người tình nghi là Kính Linh đang bóp cổ một người khác, Cố Khanh lấy một tấm bùa Lôi ra ném qua.

Ầm ầm!

Một tia chớp màu xanh trống rỗng xuất hiện, chỉ tiếc đối phương phản ứng quá nhanh, tia chớp chỉ kịp đánh trúng cánh tay.

"Khụ khụ." Chu Văn Hòa bị thả ra, vô lực ngã xuống đất ho khan.

Kính Linh nhìn Cố Khanh, nhủ thầm hôm nay xui xẻo, sao tập thể tìm tới đúng ngay hôm nay vậy chứ.

Kính Linh cảm giác được cô gái trước mắt không cùng cấp bậc với hòa thượng nằm dưới đất.

Nếu chờ thêm thời gian, đợi khi cô ta hút đủ tinh huyết, tu vi tăng thêm một bậc thì cô ta không sợ cô gái này.

Nhưng hiện tại cô ta mới cướp thân thể này chưa lâu, còn chưa ổn định, giờ mà đánh nhau rất có thể sẽ thua.

Kính Linh nhìn cánh tay cháy đen vì bị bùa Lôi đánh trúng, đau lòng dùng tinh khí chữa lành, trong đầu suy tính chạy trốn.

Tiếc rằng với tình hiện tại, Kính Linh muốn chạy trốn trừ phi bỏ lại thân thể chưa dung hợp hoàn toàn này, chui lại vào gương thì may ra.

"Ngươi là ai?" Kính Linh nhìn Cố Khanh: “Không oán không thù, tại sao muốn giúp bọn họ hại ta?!"

Kính Linh đã nhìn kỹ rồi, nơi này trừ Cố Khanh ra không ai

đấu lại cô ta, chỉ cần cô gái này không nhúng tay vào.

Lý Thanh Mậu tiến lên một bước nói:

“Ngươi cướp thân thể của người khác, chúng ta đang thay trời hành đạo, hiểu không?”

Thấy Kính Linh lườm mình, Lý Thanh Mậu vội rụt cổ về núp sau lưng Cố Khanh.

Anh ấy là linh y, không biết đánh nhau, tốt nhất nên tránh xa ra.

Cố Khanh lấy một xấp bùa từ trong túi xách:

“Anh ta nói đúng, mặc kệ nói sao thì ngươi cướp thân thể của người khác là ác.”

Kính Linh không kiềm được trợn trắng mắt: “Chúng ta giao dịch công bằng, tự nhỏ đó đồng ý chỉ cần được đẹp hơn thì kêu làm gì cũng chịu. Nhưng nếu các người muốn nhỏ đó trở về thì”

Kính Linh dài giọng ra, thu hút sự chú ý của nhóm Cố Khanh vào mình.

Trong khoảnh khắc, Kính Linh di chuyển đến bên cạnh Chu Văn Hòa, dường như muốn tấn công anh ta.

Cố Khanh bước nhanh lên, ném một lá bùa ra.

Chưa đợi bùa chú có hiệu lực, Kính Linh lấy Chu Văn Hòa làm lá chắn bỗng mềm nhũn ngã xuống.

“Chuyện chuyện gì vậy?”

Chu Văn Hòa vẫn chưa khôi phục, mới rồi mặc cho Kính Linh

kéo qua, giờ Kính Linh mềm nhũn, Chu Văn Hòa đè lên cô ta cùng ngã xuống đất.

Cố Khanh và Lý Thanh Mậu vội chạy lên nâng Chu Văn Hòa dậy, cau mày nhìn người nằm dưới đất.

“Kính Linh đã chạy!”

Cố Khanh nhìn bốn phía, nơi nào có thứ giống như gương là Kính Linh có thể tùy thời núp vào thế giới gương.

Tiểu Chi nằm dưới đất phục hồi lại bộ dạng vốn có.

Bớt màu đỏ sậm càng rõ ràng hơn trên khuôn mặt trắng bệch, tinh khí biến mất khiến cô ta trông như già thêm mười tuổi.

“Tiểu Chi, Tiểu Chi!” Chu Văn Hòa giãy giụa đi tới, nâng lên Tiểu Chi, lắc người muốn đánh thức cô ta.

Nhưng không được gì.

Chương 270: Vô Đề

"Vô dụng." Cố Khanh nói: “Linh hồn của cô ấy không ở đây, trừ phi tìm được linh hồn, khiến linh hồn trở về thể xác, nếu không thì cô ấy”

Nếu chỉ mất một phần trong ba hồn bảy vía, như vậy Tiểu Chi rất có thể sẽ trở thành người thực vật.

Nhưng hiện tại cả linh hồn của Tiểu Chi bị nhốt trong thế giới gương, nếu trong vòng bảy ngày không tìm về thì cơ thể sẽ tự nhiên chết, cho dù tìm về linh hồn cũng chỉ có thể đưa đi đầu thai.

Lúc Lệ Hoan mang theo Thẩm Du tới nơi thì nhóm Cố Khanh đã đưa Tiểu Chi vào bệnh viện.

Giới Sân tự nhận mình không đủ bản lĩnh, đã đi trước, thậm chí không đòi khoản tiền còn lại với Chu Văn Hòa.

Trạng thái của Tiểu Chi rất kém, khí huyết hao hụt, không có ý thức.

Loại tình huống này khó mà giải thích với cha mẹ của Tiểu Chi, Lệ Hoan làm chủ nói rằng Tiểu Chi bị tai nạn xe cộ hôn mê, cha mẹ cô ta đang chạy tới bệnh viện.

Chu Văn Hòa ngồi bên giường bệnh, lẳng lặng nắm tay của Tiểu Chi.

Thẩm Du lặng lẽ lại gần hỏi Lý Thanh Mậu:

“Tình huống hiện tại thế nào?”

Lý Thanh Mậu vuốt sống mũi:

“Kính Linh chạy mất, nhưng linh hồn của Tiểu Chi đã bị nhốt trong gương, hiện tại tình huống rất nguy cấp."

Lệ Hoan tiến lên, cẩn thận tra xem trạng huống của Tiểu Chi, cũng thở dài một hơi.

Vấn đề của thân thể thì về sau chậm rãi bồi bổ về, nhưng nếu không tìm được linh hồn thì chẳng còn cái gọi là về sau.

"Các người có biện pháp gì có thể cứu giúp Tiểu Chi không?” Chu Văn Hòa mở miệng hỏi, giọng khàn khàn.

Chuyện này

Lệ Hoan bản năng cùng Cố Khanh liếc nhau.

Cứu thì cũng được, chẳng qua

“Muốn cứu cô ấy cần có người tự nguyện vào thế giới trong gương tìm cô ấy, phải thuyết phục được cô ấy từ bỏ chấp niệm đã dẫn cô ấy đi vào thế giới gương, rồi chúng tôi dẫn hồn phách đi ra.” Lệ Hoan do dự một lúc, nói.

Chu Văn Hòa dứt khoát nói:

“Tôi đi.”

Nếu hỏi lúc này ai có nắm chắc thuyết phục được Tiểu Chi thì Chu Văn Hòa là người có khả năng cao nhất.

Lệ Hoan và Chu Văn Hòa nhìn nhau, nói:

“Cậu có chắc là muốn đi không? Làm việc này cần hồn phách rời thể xác rồi mới đưa cậu vào gương, sơ sẩy một cái không

chừng cậu cũng sẽ mắc kẹt trong gương không ra được."

Dù sao Kính Linh đã trốn vào gương, không ai biết thế giới trong gương như thế nào.

Chu Văn Hòa kiên định trả lời:

“Tôi sẵn lòng đi cứu Tiểu Chi.”

Đã như vậy thì Lệ Hoan không từ chối nữa:

“Vậy được, hôm nay cậu hãy nghỉ lấy sức, tôi đi tìm ít đồ, tối mai chúng ta bắt đầu dẫn hồn."

Chu Văn Hòa nắm chặt tay của Tiểu Chi, gật đầu.

Tiểu Chi, anh nhất định sẽ cứu em.

Thứ Cố Khanh muốn tìm đang nằm trong tay phương trượng Từ Vân của chùa Tích Vân.

Là một pháp khí, đèn dẫn hồn.

Ngọn đèn này có thể bảo vệ hồn phách được dẫn ra, chờ khi bọn họ tìm được hồn phách của Tiểu Chi cũng cần dùng năng lực của đèn dẫn hồn đưa hồn phách ra khỏi gương.

Phương trượng Từ Vân có lòng từ bi, vừa nghe Lệ Hoan nói nguyên nhân liền lấy đèn dẫn hồn ra.

Buổi tối.

Cha mẹ Tiểu Chi vội vàng đến, Lệ Hoan lấy lý do bộ môn chính phủ làm việc, cần bảo hộ Tiểu Chi, đuổi cha mẹ cô ta rời đi.

Trong phòng ở bệnh viện rất yên lặng.

Phòng bệnh có hai chiếc giường, Tiểu Chi nằm trên một chiếc giường, Chu Văn Hòa nằm trên chiếc giường khác.

Đèn dẫn hồn trông như ngọn đèn bằng đồng bình thường, nó bị đặt giữa hai chiếc giường.

Một chiếc gương đặt sau đèn dẫn hồn.

Lệ Hoan nhìn Chu Văn Hòa:

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Chu Văn Hòa yên lặng nằm trên giường bệnh: "Chuẩn bị sẵn sàng."

"Rất tốt."

Lệ Hoan vừa nói xong liền vỗ vào trán của Chu Văn Hòa, anh ta lập tức hôn mê.

Sau đó Lệ Hoan lấy một cái bình bằng gốm sứ ra, hươ nhẹ dưới mũi Chu Văn Hòa.

Làn hương thoang thoảng bay ra.

Vẻ mặt Cố Khanh nghiêm túc dùng linh khí ngăn cách mùi hương.

Đây là nhang dẫn hồn chế tạo đặc biệt, có thể khiến hồn sống thoát khỏi thân thể.

Quả nhiên, Cố Khanh nhìn thấy chỗ Chu Văn Hòa nằm dần xuất hiện bóng chồng.

Chương 271: Vô Đề

Một hồn phách trong suốt từ từ ngồi dậy, tò mò nhìn thân thể nằm trên giường của mình.

Lệ Hoan thọc tay vào hồn phách của Chu Văn Hòa lấy ra một đốm sáng trắng đặt trên đèn dẫn hồn, dùng linh lực thắp sáng đèn.

Cô ấy nói:

“Tôi đặt một hồn của cậu vào đèn dẫn hồn, chờ khi cậu tìm được Tiểu Chi có thể dựa vào một hồn này đưa hai người ra khỏi gương.”

Lệ Hoan chỉ hướng tấm gương đằng sau đèn dẫn hồn, nói:

"Thời gian không nhiều, hãy đi mau.”

Chu Văn Hòa gật đầu, hồn phách bay lên, hóa thành một luồng sáng lấp lánh lao vào gương.

Bởi vì Kính Linh trốn vào gương nên thế giới trong gương hiện giờ đã khác hẳn.

Khi Chu Văn Hòa lại mở to mắt thì nhìn thấy cổng trường đại học S, đám người nhốn nhao đi qua đi lại, đều là ảo giác.

Bản lĩnh lớn nhất của Kính Linh là dụ dỗ phóng to dục vọng của con người, chế tạo cảnh ảo vây khốn người ở trong gương.

Lệ Hoan nói với hình ảnh của Chu Văn Hòa trong gương:

“Kính Linh sẽ dùng ảo giác ảnh hưởng phản đoán của cậu,

phải cố gắng nhanh chóng tìm được Tiểu Chi, cởi bỏ chấp niệm của cô ấy, khiến cô ấy tự nguyện về với cậu."

Trong gương hiện ra hình ảnh Chu Văn Hòa đứng trước cổng đại học S, nhóm Cố Khanh có thể nhìn thấy Chu Văn Hòa nhẹ gật đầu, sau đó ngước đầu nhìn trời, giọng nói của Lệ Hoan dường như vọng xuống từ bầu trời.

Sau khi nhận ra chỗ này là nơi nào, Chu Văn Hòa vội chạy hướng phòng ngủ của Tiểu Chi.

Trong thế giới gương, nơi Tiểu Chi thật ở lại có khả năng nhất là chỗ cô ta thường đi nhất.

Tuy chưa từng đi ký túc xá nữ nhưng Chu Văn Hòa nhớ số phòng của Tiểu Chi.

Rõ ràng nhiều người đi qua lại, nhưng bọn họ giống như không nhìn thấy anh ta, chỉ lo đi đúng tuyến đường vạch sẵn, như thể Chu Văn Hòa không tồn tại.

Thật ra tất cả là do Kính Linh sáng tạo ra, nói đơn giản là copy thế giới bên ngoài rồi paste vào, chẳng qua chúng giống như ảo ảnh, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, không phải thứ tồn tại chân thật. Chỉ có Kính Linh dồn hết sức lực tạo ra ảo giác phạm vi nhỏ mới có thể lấy giả đổi thật.

Chu Văn Hòa lên lầu, tìm được phòng ngủ của Tiểu Chi. Trong phòng, cô ta đang vui cười với các bạn cùng phòng.

Tiểu Chi đang cười giỡn chợt thấy Chu Văn Hòa đứng ở cửa:

"Ủa? Văn Hòa, sao anh đến đây?"

Khoảnh khắc Chu Văn Hòa xuất hiện, Tiểu Chi và mấy bạn cùng phòng giống như trở nên sống động hơn, có thể thấy Chu Văn

Hòa, có thể nói chuyện với anh ta, giống như thế giới ngoài gương vậy.

Chu Văn Hòa không đáp lại, chỉ đứng đó nhìn Tiểu Chi trước mắt một lúc rồi xoay người, dứt khoát bước đi.

Chu Văn Hòa dám chắc người đó không phải là Tiểu Chi.

“Văn Hòa? Văn Hòa?”

Chu Văn Hòa nghe Tiểu Chi kia gọi mình, nhưng càng kêu anh ta đi càng nhanh.

Chu Văn Hòa tìm từng nơi một.

Nhà hàng lần đầu gặp mặt.

Rạp chiếu phim từng hẹn hò.

Đường rợp bóng cây ngô đồng ngẫu nhiên đi dạo.

Mỗi nơi đều có một Tiểu Chi.

Nhưng Chu Văn Hòa đã xác nhận, đều không phải là Tiểu Chi thật.

Chu Văn Hòa chạy nhanh, tìm kiếm, tìm mọi nơi trong ký ức của anh ta và Tiểu Chi.

Dù làm linh hồn không biết mệt, nhưng Chu Văn Hòa cảm giác chân bắt đầu nhói.

Nhưng may mắn anh ta rốt cuộc tìm được.

Chu Văn Hòa nhìn thấy bóng dáng nằm sấp trên bàn trong quán cà phê phía sau, dường như người đó đang khóc, anh ta lại

cười.

Chu Văn Hòa không ngờ là chỗ này.

Đây là nơi anh ta nói chia tay với 'Tiểu Chi'.

Chu Văn Hòa vốn cho rằng đó là ký ức của anh ta và Tiểu Chi giả, Tiểu Chi thật hẳn là không biết nơi này. Hiện tại xem ra, Tiểu Chi bị nhốt trong người chắc cũng có thể nhìn thấy một phần cảnh tượng trong hiện thực.

"Tiểu Chi." Chu Văn Hòa nhẹ nhàng kêu một tiếng, dường như sợ dọa đối phương.

Người nằm sấp trên bàn giật nhẹ rồi ở yên tại chỗ không nhúc nhích.

Chu Văn Hòa lại nói:

"Tiểu Chi, anh đến tìm em đây, anh mang em về nhà."

"Văn Hòa." Sau lưng Chu Văn Hòa truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Chu Văn Hòa xoay người, lại là một 'Tiểu Chi', không, nên nói đây là Kính Linh.

Chương 272: Vô Đề

Tiểu Chi nằm sấp trên bàn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cô ta bây giờ vô cùng xấu xí.

Tiểu Chi hiện giờ hoàn toàn không có vẻ ngoài giống lúc nằm trên giường bệnh, chẳng những vết bớt rõ hơn, làn da mịn màng, con mắt đen bóng cũng không ánh sáng, giống như già nua mười tuổi.

'Tiểu Chi' đến sau kia là bộ dạng lúc Tiểu Chi đẹp nhất. Mặt hoa da phấn, động lòng người nhất, cô ta mỉm cười nhìn Chu Văn Hòa, đôi mắt đưa tình giống như Tiểu Chi yêu anh ta sâu sắc.

Chu Văn Hòa không thèm nhìn 'Tiểu Chi' đứng phía sau, chỉ nói chuyện với Tiểu Chi thật:

"Tiểu Chi, mau lên, chúng ta cùng nhau về nhà."

Tiểu Chi liếc Kính Linh một cái, đó là bề ngoài mà cô ta muốn có nhất.

Cô ta liếc qua Chu Văn Hòa, lắc đầu nói:

"Không, em không quay về."

Tiểu Chi biết nếu bây giờ trở về, Chu Văn Hòa đã biết bộ dạng vốn có của cô ta. Tiểu Chi sợ, rất sợ sau khi trở lại Chu Văn Hòa sẽ dần chán ghét cô ta.

Biết không thể lừa Chu Văn Hòa, Kính Linh ung dung ngồi ở một bên, vung tay lên, Tiểu Chi trở nên giống hệt cô ta.

Không biết Kính Linh lấy đâu ra một tấm gương, soi hướng Tiểu Chi:

“Nhìn xem, ngươi thích vẻ ngoài này không?”

Tiểu Chi nhìn mình trong gương, rốt cuộc bình tĩnh lại, lúc trước cô ta sợ Chu Văn Hòa nhìn thấy bộ dạng của mình sẽ ghét bỏ nên luôn dùng tay che khuôn mặt.

"Ngươi muốn ra ngoài sao? Nếu đi ra ngoài thì ngươi mãi mãi là nhỏ xấu xí.” Kính Linh nói: “Nếu ngươi chịu ở chỗ này cùng ta, ngươi cứ việc nói muốn thành bộ dạng gì, ta đều có thể biến ngươi thành như thế.”

Lời của Kính Linh chưa chắc dụ dỗ được người khác, nhưng đối với Tiểu Chi hiện tại thì tương đương trí mạng.

Tiểu Chi từng xấu, từng đẹp, bây giờ lại xấu.

Nếu chưa từng xinh đẹp có lẽ tâm trạng của Tiểu Chi sẽ không phức tạp như vậy. Vì đã đẹp nên càng không thể chấp nhận ngày tháng sau này mình luôn xấu xí.

Huống chi, Tiểu Chi nhìn thoáng qua Chu Văn Hòa im lặng, cô ta cảm thấy chính mình không xứng với anh ta nhưng lại muốn ở bên anh ta, tâm trạng mâu thuẫn đó khiến cô ta muốn trốn tránh.

Chu Văn Hòa cười khẽ, dường như không nhận thấy Tiểu Chi do dự.

Chu Văn Hòa đổi đề tài:

“Tiểu Chi, em biết chúng ta quen nhau là từ khi nào không?”

Tiểu Chi nghi hoặc nhìn Chu Văn Hòa:

“Không phải là ở quan hệ hữu nghị sao?”

Tiểu Chi luôn cho rằng cô ta và Chu Văn Hòa vừa gặp đã thương là trong buổi quan hệ hữu nghị.

Chu Văn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là ở trong bệnh viện."

Tiểu Chi nghe xong càng thêm đầu óc mịt mờ, nếu cô ta từng gặp Chu Văn Hòa thì sao có thể không nhận ra được chứ?

Chu Văn Hòa nháy mắt với Tiểu Chi, giống như Kính Linh không tồn tại ở đây:

“Em còn nhớ thời cấp 3 đi bệnh viện khám bớt trên mặt từng gặp một tên mập mặt đầy mụn trông rất kinh dị không?”

Tiểu Chi dần nhớ ra, lộ vẻ mặt khiếp sợ:

“Anh”

“Đúng rồi.” Chu Văn Hòa cười nói: “Người kia là anh.”

Hồi nhỏ Chu Văn Hòa đẹp như tiên đồng, mập mạp đáng yêu.

Bởi vì bộ dạng đáng yêu, cộng với phụ huynh cưng chiều, phương thức yêu thương của họ là: cho anh ta ăn đồ ngon.

Dần dà Chu Văn Hòa nhỏ đáng yêu lớn lên, biến thành tên mập đầy thịt mỡ.

Chưa xong, sau khi vào cấp 3, bởi vì rối loạn nội tiết tố nên mặt Chu Văn Hòa mọc đầy mụn xấu xí, cái trước xẹp xuống cái sau nhô lên, nhiều đến nỗi hoàn toàn không thấy rõ khuôn mặt vốn có của anh ta.

Vừa mập vừa mụn khiến Chu Văn Hòa rất tự ti, ít ai chịu chơi với anh ta.

Chu Văn Hòa quyết định thay đổi tất cả điều này, anh ta đi bệnh viện, muốn tìm biện pháp trị tận gốc mụn trên mặt.

Lần đó anh ta gặp Lộ Tiểu Chi.

Đúng dịp hai người hẹn khám một vị trung y già, chỗ ngồi chờ gần nhau.

Lộ Tiểu Chi còn đỡ chút, nhìn liền biết là bớt, sẽ không truyền nhiễm.

Chu Văn Hòa thì khác, mụn quá nhiều, quả thực là ác mộng của chứng sợ dày đặc, nói là mụn bình thường nhưng ai tin nổi?

Chương 273: Vô Đề

Người ở gần đều len lén cách xa Chu Văn Hòa.

Nhưng loại hành vi này khiến Chu Văn Hòa càng thêm tự ti.

“Này, cậu không sao chứ?” Lúc ấy Lộ Tiểu Chi là cô gái luôn muốn xóa bớt, thấy Chu Văn Hòa tuổi xấp xỉ như mình lộ vẻ mặt hụt hẫng thì không kiềm được có chút mềm lòng.

“Tôi không sao.” Chu Văn Hòa nhích người ra sau: “Cậu đừng cách tôi gần quá, tôi sợ khiến cậu bị dọa.”

Nghĩ đến mỗi ngày nhìn thấy mình trong gương, chính Chu Văn Hòa còn cảm thấy đáng sợ.

Lộ Tiểu Chi khoát tay nói:

“Mụn thôi mà, nó không truyền nhiễm, cách gần chút cũng không sao."

“Hơn nữa loại mụn trên mặt cậu chỉ cần điều dưỡng sức khỏe thì vẫn chữa được, cậu nhìn mặt của tôi đi, từ nhỏ tôi đã muốn xóa nó nhưng đến nay vẫn chưa thành công." Vì an ủi Chu Văn Hòa mà Tiểu Chi không kiêng dè gì tiết lộ nỗi buồn khổ của mình.

“Ừm, cảm ơn cậu.” Sự an ủi của Tiểu Chi khiến Chu Văn Hòa cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Có lẽ hai người tuổi tác xấp xỉ, hoặc có lẽ bởi vì họ không quen nhau nên càng dễ thổ lộ nỗi buồn, Tiểu Chi và Chu Văn Hòa nhanh chóng trò chuyện thân thiết, hai bên đều cảm thấy đối phương là một người rất tốt.

Nhưng sau khi họ lần lượt khám bác sĩ, do không biết tên họ của đối phương, cũng không trao đổi thông tin liên hệ nên dần quên chuyện này.

Mãi đến khi quan hệ hữu nghị, Chu Văn Hòa nhìn thấy Lộ Tiểu Chi, dù vết bớt trên mặt đã bị che đi nhưng anh ta vẫn nhận ra ngay đây là cô gái lương thiện mình đã gặp lúc trước.

“Cho nên, anh sớm biết bộ dạng vốn có của em?”

Khi Tiểu Chi hỏi câu này thì biểu cảm hơi phức tạp.

Chu Văn Hòa gật đầu: “Cho nên anh thích em không phải vì bề ngoài, chỉ vì em là chính em.”

Tiểu Chi rơi nước mắt, nhưng khóe môi cong lên.

Ban đầu cô ta chỉ muốn xóa bớt, ước muốn càng lúc càng xinh đẹp chẳng qua là vì lo mình không xứng với Chu Văn Hòa mà sản sinh tự ti.

“Tốt tốt, nói thật là dễ nghe." Kính Linh ở một bên vui sướng vỗ tay nói.

“Người có tình sẽ về với nhau, vậy các ngươi có nghĩ tới ta sẽ cho các ngươi đi ra dễ vậy sao?”

Kính Linh vung tay lên, cảnh tượng trước mắt đều biến mất.

Trước mắt Chu Văn Hòa xuất hiện vô số mặt gương, Kính Linh đã biến mất, may mắn Tiểu Chi còn ở bên cạnh anh ta.

Lệ Hoan thấy tình huống này thì lập tức định dùng thuật lôi kéo phối hợp đèn dẫn hồn đưa hồn phách của hai người ra.

Nhưng vô dụng, gương không có chút động tĩnh.

“Nguy rồi, Kính Linh đang ngăn trở bọn họ đi ra!" Tùy theo Lệ Hoan vừa dứt lời, trên gương phủ một lớp sương mù mông lung, hơi khó thấy rõ bóng người ở bên trong.

Lý Thanh Mậu lo lắng hỏi:

“Bây giờ phải làm sao?”

Cố Khanh nhìn chăm chú động tác của Lệ Hoan, tay cầm một xấp bùa chú, không nói chuyện.

Thẩm Du ở bên cạnh vỗ vai Lý Thanh Mậu:

“Yên tâm, tụi này đã chuẩn bị từ trước."

Thế giới trong gương.

Chu Văn Hòa nắm tay Tiểu Chi chậm rãi đi trong thế giới tràn đầy gương.

“Văn Hòa” Tiểu Chi kéo tay của Chu Văn Hòa, hiển nhiên có chút lo lắng: “Lỗi tại em, nếu anh không đến tìm em thì đã không gặp phải chuyện như vậy."

Chu Văn Hòa bóp nhẹ tay của Tiểu Chi, kiên định nói: “Yên tâm, anh sẽ mang em ra ngoài.”

Chu Văn Hòa kéo Tiểu Chi kiên định đi về phía trước.

Nơi này có đủ loại gương, lớn nhỏ, mới toanh, độc đáo, cũ xì

Đi được một lúc thì bọn họ nhìn thấy một tấm gương trang điểm rất bình thường.

Chu Văn Hòa đã từng thấy nó, ở trong phòng ngủ của Tiểu Chi, tuy chỉ nhìn thoáng qua.

Đây là gương của Tiểu Chi.

Hiển nhiên Tiểu Chi cũng trông thấy, chỉ hướng gương nói:

“Văn Hòa, đây là gương của em?”

Chu Văn Hòa gật đầu: “Cảm giác có liên quan với Kính Linh.”

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Phá vỡ nó sao?" Đáy mắt Tiểu Chi lóe tia sáng kỳ dị.

Chu Văn Hòa vẫn gật đầu, thả tay của Tiểu Chi ra, cầm lấy gương.

Tiếp đó nhanh như chớp lấy một lá bùa từ trong túi ra.

Dán vào người của Tiểu Chi.

Sau đó Chu Văn Hòa ôm gương biến mất tại chỗ.

Chương 274: Vô Đề

Bên ngoài, Lệ Hoan bắt đầu động tác.

Thuật lôi kéo lại lần nữa bắt đầu.

Có hai linh hồn trong suốt chậm rãi hiện ra trong gương.

Khoảnh khắc hai linh hồn hiện ra, Cố Khanh lập tức tiến lên, dán đầy bùa của mình lên mặt gương.

Đưa linh hồn của hai người nhập vào thân thể họ, lại đốt một nén nhang hoàn hồn, yên lặng chờ họ tỉnh là được.

Từ từ, hai người nằm trên giường bệnh đều mở mắt ra.

Sau khi mở mắt ra, hai người lập tức nhìn xung quanh, tìm kiếm đối phương.

Họ tìm được nhau, bốn mắt nhìn nhau, cùng cười.

Tiểu Chi khẽ thở dài:

“Em bây giờ càng xấu hơn trước kia.”

Chu Văn Hòa mỉm cười nắm tay của Tiểu Chi:

“Không sao, em đẹp nhất trong tim anh.”

Lệ Hoan cùng nhóm Cố Khanh mang theo tấm gương dán đầy bùa rời đi.

Lúc trong thế giới gương, khi cảnh tượng biến đổi, đột nhiên xuất hiện đầy rẫy gương, Tiểu Chi đứng bên cạnh Chu Văn Hòa

thật ra đã âm thầm bị đổi thành Kính Linh.

Mặc dù Chu Văn Hòa nhận ra ngay nhưng không vạch trần.

Trước khi hồn phách đi vào thế giới trong gương thì Cố Khanh từng đốt một lá bùa cho anh ta, tên của lá bùa gọi là bùa Phong.

Ý là dán lá bùa này lên người Kính Linh thì trong khoảnh khắc sẽ không có linh khí để sử dụng, rơi vào bị động.

Lệ Hoan dẫn linh hồn của Chu Văn Hòa và Tiểu Chi ra ngoài, Cố Khanh thuận thế dán đầy bùa Phong lên gương, vậy thì Kính Linh chỉ có thể ở trong gương này, không trốn thoát được.

Không nói tới Lệ Hoan tìm cách đưa gương phong ấn Kính Linh đến tổng bộ xử lý.

Khiến Cố Khanh hân hoan là sách ngọc xưa nay luôn ở trong đầu phun ra nuốt vào linh khí và sức mạnh công đức, lần này đáp trả cho cô một ‘vật lớn’.

Là một bộ kiếm pháp.

Sau khi Chu Văn Hòa và Tiểu Chi tỉnh dậy thì sách ngọc truyền cho cô.

Luyện kiếm pháp này bình thường có thể dùng nó tấn công địch, thay kiếm gỗ đào cũng có sức sát thương to lớn với quỷ quái.

Điều này khiến Cố Khanh thở phào một hơi.

Cho tới nay, sách ngọc dạy cho cô đều là các loại tri thức và thủ đoạn phụ trợ, khiến Cố Khanh ở trong hoàn cảnh lúng túng không có thủ đoạn tấn công.

Tuy rằng một ít bùa chú cũng có tác dụng công kích, nhưng

bùa luôn sẽ có lúc mất hiệu lực.

Bộ kiếm pháp kia có thể nói là đến đúng thời điểm.

Thế là, sáng sớm hôm sau, nhóm người Hách Viện Viện đi theo Cố Khanh luyện tập 'yoga', các công nhân viên chức về hưu thường đi sân thể dục tập luyện nhìn thấy Cố Khanh theo thường lệ hoàn thành một chuỗi động tác độ khó cao, nhưng không có lập tức rời đi.

Chỉ thấy Cố Khanh cùng nhóm người Hách Viện Viện đi rừng tre một chuyến, cho bầy mèo thức ăn, thỏa mãn khát cầu nựng lông xù.

Mỗi ngày một bữa thức ăn cao cấp khiến nhóm Cố Khanh rất được đám sinh vật lông xù này hoan nghênh. Trừ mèo Ba Tư đẹp nhất chỉ cho phép Cố Khanh chạm vào, những con mèo khác tùy tiện cho các cô gái sờ.

Cố Khanh vừa đổ thức ăn cho mèo vào chợt nghe bên cạnh vang tiếng meo meo, mèo Ba Tư xinh đẹp không biết từ khi nào chạy tới cô, còn dụi vào chân cô.

Cố Khanh ngồi xổm xuống, đối diện đôi mắt xanh biếc của nó, giống như có thể nhìn thấy ý tứ nó muốn biểu đạt: mèo ta đây cho phép mi mát xa một lúc đấy.

Ánh mắt ngạo kiều của mèo xinh đẹp khiến cô buồn cười.

Cố Khanh thỏa mãn nguyện vọng của nó, vuốt bộ lông trắng, cũng truyền một chút linh lực chải vuốt kinh mạch cho nó.

"Meo~" Mèo xinh đẹp thoải mái híp mắt lại, cái đuôi đung đưa.

Cố Khanh vừa vuốt lông vừa nhớ lại một điều.

Trong sự kiện chỉ đỏ, cậu trai tên Tiêu Thành Phong từng nói lúc bị khống chế tâm thần, bởi vì nghe thấy một tiếng mèo kêu nên từng tỉnh táo giây lát.

Bây giờ nhớ lại sao cứ cảm thấy có liên quan con mèo đẹp này, dù sao đây là con mèo thông minh nhất trường, độc nhất vô nhị.

Cố Khanh vuốt mèo, hỏi đùa:

"Nói đi, có phải em nghe hiểu lời của chị không?”

Mèo xinh đẹp đương nhiên là nghe không hiểu, mở to mắt vô tội nhìn Cố Khanh, ngọt ngào meo một tiếng.

“Rồi rồi, chị không hỏi được chưa nào?”

Chương 275: Vô Đề

Cố Khanh lúc này chỉ có thể nói, đáng yêu là chính nghĩa.

Nhưng chờ khi Cố Khanh mềm lòng buông tay ra, mèo xinh đẹp nhanh chóng vọt đi, biểu hiện khác với lúc bình thường không giống như không nghe hiểu tiếng người.

Cố Khanh sờ cằm đăm chiêu.

Cho mèo ăn xong, Cố Khanh chuẩn bị mở ra giai đoạn luyện tập mới – kiếm pháp, nên dặn Trần Nhất Khả, Hách Viện Viện, Thẩm Thần bận việc thì có thể về trước.

Không ngờ khi Cố Khanh nói sắp luyện một bộ kiếm pháp, ngược lại khiến ba cô gái dấy lên hứng thú.

Trong tay không có kiếm, Cố Khanh bẻ một cành tre với độ dài tương tự coi như làm kiếm.

Kiếm pháp không có tên, chỉ truyền hình ảnh động tác kiếm pháp, hễ Cố Khanh nhớ lại là có thể nhớ rõ mỗi động tác trong đó.

Cố Khanh thầm mừng lúc trước tập các động tác có thể nói là thảm vô nhân đạo của thuật luyện thể cơ sở, bởi vì khi tập ba mươi sáu động tác cao cấp, thể chất và mức độ mềm dẻo của cô trở nên vượt trội.

Một bộ kiếm pháp vốn cảm thấy đặc biệt khó, nhưng Cố Khanh luyện từng động tác cư nhiên thuận lợi làm xong.

Vậy là xong rồi?

Lúc thu kiếm lại Cố Khanh còn ngây ra.

Đương nhiên, Cố Khanh luyện tập cho quen thuộc chứ không thêm linh lực vào, nếu không thì phỏng chừng lúc múa kiếm sẽ xuất hiện nhiều cảnh tượng thần kỳ.

Bốp bốp bốp!

Vang tiếng vỗ tay, Cố Khanh ngẩng đầu, phát hiện Hách Viện Viện, Trần Nhất Khả, Thẩm Thần đều vỗ tay, cười híp mắt nhìn cô.

“Khanh Khanh lợi hại quá đi, múa kiếm đặc biệt có khí thế!"

Cố Khanh mới học, kiếm pháp chỉ có thể xem như trơn tru, nhưng thời nay biết đánh Taekwondo đều đã bị người nói là cao thủ, huống chi cô múa kiếm.

“Khá lắm, khá lắm.” Giáo sư Tần mang theo một đám giáo sư già về lưu lại đây: “Không ngờ Cố Khanh còn có chiêu này.”

Bình thường giáo sư Tần luyện Thái Cực quyền, cũng biết vài chiêu Thái Cực kiếm pháp. Nhưng so với Thái Cực kiếm pháp chậm chạp, giáo sư Tần thời trẻ có giấc mơ võ hiệp hiển nhiên càng thích bộ kiếm pháp vô danh của Cố Khanh.

“Rất oách, rất có khí thế!”

“Xem ra công tác của Tiểu Mễ còn chưa đủ, nếu không thì với trình độ của Cố Khanh, tiết mục nghệ thuật của trường chúng ta không đến mức chỉ có mấy cái ca hát nhảy múa.” Giáo sư Tần cười híp mắt nhìn Cố Khanh: “Hay là tôi nói với Tiểu Mễ cho em đi biểu diễn một tiết mục?”

Tiểu Mễ tức là hiệu trưởng Mễ.

Hiệu trưởng Mễ còn đang cố gắng bày trận phong thủy cho trường học phe này thật sự khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Rõ ràng trường học rất trọng thị các mặt phát triển của học sinh, có nhiều học sinh thể dục! Các loại tiết mục trong lễ hội nghệ thuật lần trước đăng lên web nhà trường còn được khen là trường học có nhiều người tài ba!

Bây giờ nói công tác của tôi không đủ?

Hiệu trưởng Mễ tỏ vẻ khum vui!

Cố Khanh nghe đề nghị của giáo sư Tần thì sợ hết hồn.

Cô chưa từng nghĩ tới biểu diễn tiết mục trước mặt quần chúng.

Tôn chỉ của cô luôn là không gây chú ý, hết sức không gây chú ý, tuyệt đối không gây chú ý!

Kiên quyết từ chối đề nghị của giáo sư Tần, Cố Khanh trở lại cuộc sống vườn trường bình tĩnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Không lâu sau đến kỳ nghỉ ngày một tháng năm.

Cố Khanh vốn định về cô nhi viện một chuyến, không ngờ chưa nghỉ lễ đã nhận được tin nhắn của cha và anh trai báo mua xong vé máy bay rồi.

Tạ Vọng Sóc còn gọi điện thoại tới, tội nghiệp biểu thị mình là ‘người già cô độc’ không có linh lực, con trai thường ra ngoài nhiệm vụ không về nhà, con gái cũng bởi vì việc học mà vắng mặt, cô đơn lắm, cần con gái làm bạn.

Cố Khanh bất đắc dĩ.

Cô đâu có nói là không trở lại!

Chẳng qua là muốn về cô nhi viện một chuyến rồi mới đi thủ đô, sao cha từ ông chú đẹp trai thăng cấp thành người già cô độc rồi?

Cố Khanh sắp đi thủ đô ngược lại giúp Lệ Hoan tránh khỏi rối rắm.

Tuy Kính Linh đã bị phong ấn, nhưng Lệ Hoan luôn cảm thấy đặt ở đây không an toàn, rất dễ dàng bị người lợi dụng sơ hở thả nó chạy, đến lúc đó muốn lại bắt được càng khó hơn.

Chương 276: Vô Đề

Vốn định đặt ở chỗ phương trượng Từ Vân chùa Tích Vân, dùng Phật pháp độ hóa Kính Linh, nhưng không ngờ sau khi đại sư Từ Vân thu về đèn dẫn hồn thì biểu thị sắp đi xa, tìm một bạn tốt của mình.

Vậy là đặt gương ở chùa Tích Vân cũng không an toàn, nên Lệ Hoan muốn đưa đi thủ đô.

Nói đến tìm người đưa gương thì phải là người đáng tin.

Nhưng gần đây nhiều việc khẩn cấp, như hiệu trưởng Mễ rốt cuộc tìm được một gốc cây trăm năm, nhưng dường như có chút tình huống cần Lệ Hoan và Tư Nam phối hợp.

Cho nên, Cố Khanh đi thủ đô vừa lúc có thể mang theo gương phong ấn Kính Linh, giao cho Tạ Giác nghĩ biện pháp xử lý.

Rất nhanh, Cố Khanh mang theo một tấm gương dán đầy bùa lên đường.

Có một trục trặc là khi Cố Khanh mang theo cái hộp đi qua kiểm tra an ninh, nhân viên mở hộp ra thấy chiếc gương thì lộ vẻ mặt kỳ dị.

Tuy rằng gương bị phong ấn không tra ra cái gì, nhưng ánh mắt đám người nhìn Cố Khanh giống như cô là đảng phong kiến còn sót lại.

Đã lâu rồi Cố Khanh không cảm thụ được không khí lúng túng kiểu này, đành nhanh chóng đóng nắp hộp, vội vàng rời khỏi hiện trường.

Tùy theo máy bay nổ vang, Cố Khanh lại một lần nữa đi tới thủ đô.

Tạ Giác bận làm nhiệm vụ, Tạ Vọng Sóc tự mình đến đón Cố Khanh.

Vừa về biệt thự, vào phòng mình, Cố Khanh liền lấy một đống bùa ra khỏi vali to, nguyên một chồng toàn là bùa Cam Lộ.

Gần đây Cố Khanh luôn vẽ loại bùa này, tuy rằng không thể hoàn toàn chữa khỏi vấn đề linh lực của Tạ Vọng Sóc, nhưng nếu mỗi ngày một tấm thì có thể giảm bớt khói đen ăn mòn đan điền của ông.

“Khanh Khanh, hôm nay cha làm đầu bếp, con muốn ăn món gì?”

Từ khi Tạ Vọng Sóc tìm được Cố Khanh thì trong lòng tràn đầy tình thương của cha muốn bù đắp cho cô, nhưng ông phát hiện trừ bồi thường vật chất ra có quá ít thứ ông có thể làm cho cô.

Từ lần trước Cố Khanh rời thủ đô quay về trường học, Tạ Vọng Sóc mở ra trạng thái cha ngốc, chuyên môn thuê người đến dạy mình nấu cơm, cố gắng đạt tới trình độ con gái trở về có thể tự tay nấu cơm.

Tuy Tạ Vọng Sóc vốn biết nấu ăn nhưng đều là món mẹ của xấp nhỏ thích, ông từ từ tìm hiểu mới biết món nào con gái thích ăn.

Cố Khanh ở trên lầu nghe tiếng kêu của Tạ Vọng Sóc lập tức xuống lầu.

Tạ Vọng Sóc đã ở trong phòng bếp, trên người đeo tạp dề, trên bàn đặt thịt sườn, cá vược, cà tím, đều là thức ăn cô thích.

Cố Khanh hít cánh mũi, hơi muốn khóc, cô không chịu nổi loại ấm áp này.

“Con muốn ăn sườn xào chua ngọt, thịt băm cà tím, cá vược kho” Cố Khanh nhanh chóng báo tên món ăn mình thích.

Mắt của Tạ Vọng Sóc sáng rực:

“Được rồi, cha nấu cho con ngay!”

Thật ra Tạ Vọng Sóc sớm biết Cố Khanh thích ăn cái gì, nếu không thì đã chẳng chuẩn bị những nguyên liệu này.

Ông vui là vì con gái không kiêng dè đòi ông nấu món cô thích, đây mới là thật sự thân thiết.

Cố Khanh báo tên món ăn xong lặng im một lúc, nhăn nhó lại gần Tạ Vọng Sóc, lấy ra một chồng lá bùa:

“Đây là bùa Cam Lộ con đặc biệt vẽ, tốt cho sức khỏe của cha, mỗi ngày hãy dùng một tấm.”

Tạ Vọng Sóc kích động đến mức đỏ mặt.

Tạ Vọng Sóc và con trai ở chung theo kiểu ngoài miệng không nói trong lòng đều hiểu, kiểu ấm áp quan tâm lẫn nhau như với Cố Khanh cũng khiến ông ấm lòng.

Quả nhiên là áo bông tri kỷ của cha!

Tạ Vọng Sóc lau tay ướt nước, lập tức nhận lấy chồng bùa Cam Lộ, trước tiên dán một lá lên người.

Tạ Vọng Sóc cảm giác dòng nước ấm mang theo linh khí chậm rãi gột rửa thân thể, tuy rằng không thể loại trừ khói đen trong

đan điền, nhưng thấm nhuần ngũ tạng lục phủ hơi suy nhược của ông.

Tạ Vọng Sóc mỉm cười nói:

“Khanh Khanh thật lợi hại, có thể chữa bệnh cho cha.”

Giọng điệu như đối đãi con nít khiến Cố Khanh ngượng ngùng quay đầu.

Qua một lúc, cô quay đầu lại hỏi:

“Anh hai đâu rồi cha?”

Hôm nay lại đây không thấy Tạ Giác khiến Cố Khanh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chương 277: Vô Đề

Tạ Vọng Sóc cẩn thận bỏ chồng bùa vào pháp khí không gian của mình, trả lời:

“Anh của con gần đây có một nhiệm vụ hơi khó nhằn.”

Tuy Tạ Vọng Sóc không thể tu luyện nhưng tương đối quan tâm công tác của con trai, dù không có linh lực nhưng kiến thức về huyền học của ông vẫn còn.

Cố Khanh tò mò hỏi:

“Là nhiệm vụ gì ạ?”

Cố Khanh luôn cảm thấy anh mình rất giỏi, dù là vụ lệ quỷ trăm năm lần trước, tuy anh trai bị bắt làm con tin nhưng cuối cùng thành công chiêu hàng nữ quỷ.

Lúc này nghe nói ngay cả Tạ Giác đều cảm thấy hóc búa, Cố Khanh nổi lên hứng thú.

Đây không phải chuyện cần che giấu, Tạ Vọng Sóc vừa nấu ăn vừa nói cho Cố Khanh.

Chuyện này bắt đầu từ một vị bốn đời làm tướng trong thủ đô.

Cậu chủ út này họ Diệp, tên là Diệp Thành An, gần sáu tuổi.

Năm xưa ông cố từng làm cướp, về sau gia nhập quân đội, đi theo bộ đội đánh nhau. Đánh một hồi thì ông ấy lên làm tướng quân luôn.

Tuy vị tướng quân này từng làm cướp nhưng có một điểm tốt là biết thời thế. Khi đến tuổi, ông ấy liền yêu cầu về hưu, không chút tham luyến quyền thế, nhờ vậy trải một con đường tốt cho con trai mình.

Sau khi tướng quân về hưu, vì thời trẻ không có văn hóa, về già thích học đòi văn vẻ, sở thích lớn nhất là đi xưởng lưu ly đào đồ cổ.

Đương nhiên, bởi vì không hiểu ngành này nên đa số mua về đồ giả.

Mặc dù tướng quân về hưu nhưng còn mối quan hệ, người bên dưới biết sở thích đó của tướng quân cũng sẽ thỉnh thoảng tặng 'món đồ chơi' cho ông ấy.

Trong số đó thì tướng quân thích nhất là một con dao găm cổ.

Không ngờ sau khi nhận dao găm này thì phát sinh việc lạ.

Trên mặt chắt trai đột nhiên mọc lông, rồi miệng dần dài ra, ánh mắt ngẫu nhiên trông giống mắt của động vật.

Càng lớn lên càng giống hồ ly!

Tướng quân già dù sao trải qua nhiều chuyện, lập tức nhốt chắt trai, tiếp đó liên hệ quốc gia, tìm Bộ Đặc Dị giúp đỡ.

Bởi vì là sau khi thu dao găm thì chắt trai mới xảy ra chuyện, lão tướng quân Diệp hoài nghi vấn đề nằm ở dao găm, trước tiên là cất giữ con dao, nhưng chắt trai không hề khá hơn.

Sau khi báo cáo sự tình, Tạ Giác dẫn đội phụ trách điều tra.

Uông Diệc lúc này còn bận làm 'vú em' của nữ quỷ Ngụy Thục Ngọc, nên lần này không đi theo Tạ Giác. Người đi cùng anh ấy là

một cô gái tên Gia Gia, giỏi thuật thông linh.

Sau khi lão tướng quân Diệp về hưu được nhà nước ưu ái cho gia đình vẫn sống trong nhà ở quân khu. Con trai của ông cụ là Diệp Kiến Quốc cũng theo quân, hiện tại là tướng quân Diệp. Hai cha con đều là tướng quân, cũng là một giai thoại.

Tạ Giác mang theo Gia Gia vừa vào cửa đã được gia đình này hoan nghênh nhiệt liệt. Lão tướng quân Diệp tự mình nghênh tiếp, vội vàng đưa người vào. Có thể thấy đứa nhỏ xảy ra chuyện khiến gia đình này sốt ruột.

Phòng của Diệp Thành An ở trên lầu.

Lúc lên lầu Tạ Giác đã thấy hơi lạ, tại sao không thấy cha của cậu bé, đời thứ ba nhà họ Diệp?

Cậu bé khó khăn lắm mới ngủ, đang nằm trên giường nhỏ của mình, dù ngủ vẫn ngẫu nhiên lộ ra vẻ thống khổ.

Lông trên mặt cậu bé càng nhiều, thoạt nhìn giống da lông của động vật. Cằm dưới thụt vào, miệng chu ra, trông như một con cáo.

Ngồi bên giường nhẹ nhàng dỗ bé ngủ là mẹ của cậu bé, cô ta khẽ ngâm nga bài ca dao không biết tên, mắt sưng đỏ, nhưng tiếng ca không mang chút run rẩy.

"Tiểu Uyển, đứa nhỏ sao rồi?" Lão tướng quân Diệp đã làm ông cố, thương chắt trai này nhất, thấy bé ngủ thì nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Uyển, vợ của con trai đời thứ ba nhà họ Diệp là Diệp Thiên Kỳ, mẹ của Diệp Thành An.

Thẩm Uyển nhẹ nhàng đắp chăn lông lên người Diệp Thành An, tiếp đó mới đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Mới quấy một lúc ạ, khó

khăn dỗ được bé ngủ.”

Chương 278: Vô Đề

Chuyển biến hướng hồ ly càng lúc càng nhanh khiến da và xương của Diệp Thành An nhanh chóng chuyển biến, mỗi ngày cậu bé thống khổ như bị lăng trì, chỉ có dựa vào vào thuốc và mẹ dỗ mới khiến cậu bé dễ chịu một lúc.

Thẩm Uyển nhìn quanh không thấy người mình muốn gặp, hụt hẫng cúi thấp đầu xuống.

Biết con dâu đang tìm ai, Diệp Kiến Quốc vội nói:

“Thiên Kỳ nghe ngóng tin tức đã đi Mao Sơn tìm người giúp.”

Thẩm Uyển thế này mới gật đầu, lúc này càng nhiều người giúp càng tốt.

Tạ Giác mang theo Gia Gia lại gần, anh ấy nắm tay của Diệp Thành An, trên tay cậu bé cũng đầy lông, trông giống móng vuốt của thú con.

Rót một luồng linh lực vào kinh mạch của Diệp Thành An, nhưng kỳ lạ là sau khi linh lực của Tạ Giác đi vào, chưa kịp điều tra trạng huống thân thể thì linh lực đã tan biến.

Tạ Giác cau mày liếc hướng Gia Gia ở bên cạnh, ra hiệu cô ấy làm thử.

Gia Gia giỏi thuật thông linh, có thể cảm thụ được cảm xúc của linh hồn đã chết, cũng có thể dẫn quỷ nhập vào người nói ra một số chuyện người khác không biết.

Nhưng giống như vậy, Gia Gia thử thật lâu mà không có phản

ứng gì, đành ngước đầu lên xin lỗi nhìn Tạ Giác. Cô ấy không cảm giác có linh thể khác bám vào người đứa bé.

Tạ Giác sớm đoán được chuyện này không dễ giải quyết.

Anh ấy nhìn về phía lão tướng quân Diệp:

“Lúc trước Diệp lão có nói là hoài nghi một con dao găm, có thể cho tôi nhìn nó không?”

Lão tướng quân Diệp trả lời ngay:

“Đương nhiên được, sau khi tôi cảm thấy con dao găm đó có vấn đề thì không dám lấy ra, khóa ở trong hòm. Kiến Quốc, con đưa bọn họ đi xem.”

Vẻ mặt Diệp Kiến Quốc nghiêm túc lên tiếng, nhận lấy chìa khóa mà lão tướng quân Diệp đưa qua, ra hiệu hai người Tạ Giác đi theo mình đến phòng đọc sách của lão tướng quân Diệp.

Trước đó đã nói, sau này lão tướng quân Diệp về hưu thì thích học đòi văn vẻ. Cho nên thư phòng này bố trí khá tốt, trên tường treo mấy bức tranh quốc họa, trên bàn có đầy đủ bút mực giấy nghiên mực.

(

) Gọi chung tranh kiểu Trung Quốc.

Diệp Kiến Quốc lấy một cái hộp gỗ cất trong ngăn kéo dưới cùng của bàn học, sau đó dùng chìa khóa mở ra.

Gia Gia đi theo phía sau thấy cảnh này thì bĩu môi.

Nếu dao găm thật sự có vấn đề, dựa vào khóa hộp gỗ sẽ có ích sao?

Nhưng sau đó ánh mắt của Tạ Giác và Gia Gia đều bị dao găm hấp dẫn.

Nói là dao găm nhưng thật ra là kiếm ngắn xinh đẹp, trên thân kiếm có hoa văn phức tạp, lấp lánh, ánh đèn chiếu rọi khiến nó thoắt ẩn thoắt hiện.

Vẻ mặt Tạ Giác nghiêm túc, anh ấy nhìn thật kỹ rồi hỏi Diệp Kiến Quốc:

“Đây là kiếm Thừa Ảnh phải không?”

Gia Gia rất ngạc nhiên:

“Kiếm Thừa Ảnh trong truyền thuyết? Sếp có chắc không?”

Một trong mười danh kiếm trong truyền thuyết sẽ xuất hiện ở đây?!

Diệp Kiến Quốc cũng bất ngờ với sự nhạy bén của Tạ Giác:

“Bộ trưởng Tạ rất có mắt nhìn, nó đúng là kiếm Thừa Ảnh. Người đưa nó đến biết cha của tôi xuất thân từ quân ngũ, lại yêu thích đồ cổ nên chọn vật tặng đúng sở thích, tặng đến một thanh danh kiếm. Chẳng qua chưa nghiên cứu nó, không biết là thật hay giả."

Diệp Kiến Quốc nhẹ nhàng xoay thân kiếm, mơ hồ thấy hai chữ Thừa Ảnh trên kiếm.

Thật ra Diệp Kiến Quốc không quá tin tưởng thanh kiếm này có vấn đề, nếu không thì ông ấy đã chẳng dùng tay không lấy kiếm ra.

Nói là sau khi tặng kiếm thì đứa nhỏ xảy ra chuyện, vậy ông

ấy và cha cũng thường chạm vào thanh kiếm này, sao hai người không bị gì?

Diệp Kiến Quốc cho rằng cháu nội của mình có lẽ là thoái hóa ngược, việc khẩn cấp trước mắt là nhanh chóng tìm bác sĩ khám, đáng tiếc lão gia không cho phép.

Một mặt là vì đã khóa tin tức, nếu bị thế lực khác biết tình huống của nhà họ Diệp thì không chừng sẽ có xao động. Mặt khác, lão gia vẫn kiên trì đây là vấn đề về quỷ quái, bác sĩ không giải quyết được.

Trên thực tế, bác sĩ gia đình của nhà họ Diệp đã khám, xác thực không giải quyết được.

Chương 279: Vô Đề

Tạ Giác mím môi, không nói chuyện.

Gia Gia ở bên cạnh hỏi: “Nếu cảm thấy là thanh kiếm này có vấn đề, vậy đã điều tra người tặng kiếm chưa?”

Dù sao người tặng kiếm là đáng ngờ nhất.

Diệp Kiến Quốc gật đầu: “Đó là một cấp dưới của tôi, đã tra rồi, cậu ấy không biết kiếm này có vấn đề. Nói là lúc mua thấy kiếm đẹp, có mánh lới, thậm chí không biết là thật hay giả.”

Cháu nội gặp chuyện, Diệp Kiến Quốc lập tức tra xét tất cả người khả nghi, nhưng không tìm được dấu vết cháu nội bị hại, ngược lại trong lúc loại trừ sẵn tiện thanh lý hai cọng cỏ đầu tường.

Diệp Kiến Quốc hỏi:

“Các người nhìn xem thanh kiếm này có vấn đề không?”

Nếu không có vấn đề thì cố gắng nhanh chóng khuyên cha đưa cháu đi bệnh viện! Chỉ trông vào bác sĩ gia đình e rằng không được.

Diệp Kiến Quốc nghĩ vậy.

Trên thanh kiếm Thừa Ảnh không biết thật hay giả này đúng là có hơi thở khác với mọi người.

Nhưng khiến Tạ Giác và Gia Gia ngạc nhiên là trên kiếm có hai loại hơi thở, chính tà dây dưa nhau.

Gia Gia thử trao đổi với ‘linh’ trong kiếm, nhưng đối phương không có phản ứng chút nào.

Tạ Giác thử dùng một chút linh lực công kích thân kiếm, không ngờ rằng linh lực bị kiếm hấp thu, vẫn không có phản ứng chút nào.

Phen này rắc rối rồi.

Nếu không tìm ra nguyên nhân khiến cậu bé biến thành bộ dạng này, cứ theo tốc độ hiện tại, chờ khi cậu bé hoàn toàn biến thành hồ ly, cho dù cuối cùng giải quyết chuyện này, sợ rằng cậu bé sẽ không biến về con người nữa.

“Chuyện là như vậy đấy, cấp trên bắt anh của con tốt nhất là trong vòng ba ngày giải quyết chuyện này, nếu không thì hết cách xoay chuyển."

Trong nhà ăn rộng lớn, Cố Khanh và Tạ Vọng Sóc ngồi sát bên nhau cùng ăn cơm.

Cố Khanh ăn một miếng sườn xào chua ngọt, âm thầm gật đầu, hương vị khá ngon.

Nghe xong vấn đề mà Tạ Giác gặp phải, Cố Khanh nhíu mày nói:

“Sao con cảm thấy dường như chuyện lớn hay nhỏ đều tìm anh hai vậy? Người khác đâu? Long Hổ Sơn, Lao Sơn, những chùa miếu nổi tiếng nữa, bọn họ đều là ăn cơm trắng sao?"

Không như Cố Khanh nghĩ.

Ví dụ Long Hổ Sơn hoặc chùa đều có truyền thừa của mình, phần lớn tu luyện trong môn phái.

Nếu ai lên núi nhờ giúp thì họ sẽ giúp.

Nhưng bọn họ ngẫu nhiên phái ra một ít đệ tử vào Bộ Đặc Dị trên danh nghĩa thì hơi khó kiểm soát, đều là đệ tử giỏi của môn phái, tâm cao khí ngạo, thường ngày không nghe hoặc làm theo lệnh.

Ai muốn đi thì nhận nhiệm vụ, ai không muốn đi thì khó mà bắt buộc người ta.

Dù sao Bộ Đặc Dị hoàn thành nhiệm vụ cung cấp phần thưởng người ta cũng có thể lấy trong môn phái, không có gì có thể hấp dẫn bọn họ chủ động nhận nhiệm vụ.

Nghe Tạ Vọng Sóc giải thích về Bộ Đặc Dị, Cố Khanh càng thấy lạ hơn:

“Chỗ này toàn chuyện phiền phức, không có vài người giúp đỡ, mắc mớ gì anh hai phải đi Bộ Đặc Dị làm bộ trưởng?”

Câu hỏi này chạm tới chuyện đau lòng của Tạ Vọng Sóc, ông thở dài thườn thượt:

“Năm xưa anh của con vì thoát khỏi tranh chấp trong nhà họ Tạ mới tự nguyện làm bộ trưởng Bộ Đặc Dị.”

Nhớ lại năm xưa, phòng cả và phòng hai của nhà họ Tạ đấu tranh, Tạ Vọng Sóc cũng cảm thụ được, chẳng qua ông không ngờ con trai vì chặt đứt tâm tư của ông cụ mà trực tiếp nhậm chức bộ trưởng Bộ Đặc Dị, biến tướng từ chối khả năng kế thừa nhà họ Tạ.

Rầm!

Là tiếng đóng cửa.

Cố Khanh và Tạ Vọng Sóc nhìn thấy Tạ Giác phong trần vất vả trở về.

Thấy cha và em gái nhìn mình, dù Tạ Giác luôn bình tĩnh cũng hoang mang sờ mặt của mình, hỏi:

“Sao thế?”

Cố Khanh và Tạ Vọng Sóc cùng lắc đầu, nói:

"Không có gì không có gì."

Cố Khanh nói:

“Em mới hỏi cha tại sao anh không đến đón em, có phải bận gì không.”

Chương 280: Vô Đề

Nhắc đến chuyện này, Tạ Giác lấy di động ra khỏi túi, mở album hình đưa cho Tạ Vọng Sóc xem:

“Cha có thấy thanh kiếm ngắn này quen mắt không?”

Tạ Vọng Sóc nhận lấy di động, nhìn hình kiếm ngắn lập tức dán sát vào xem, lẩm bẩm:

“Không không thể nào.”

Tạ Vọng Sóc nhìn một lúc thì ngẩng đầu hỏi:

“Con có thấy tận mắt không? Là thật hay giả?”

Tạ Giác lắc đầu, nói:

“Có nhìn thấy, nhưng hai loại hơi thở chính tà bám trên kiếm, khác với lúc trước nhìn thấy, con cũng không xác định thật hay giả."

Cố Khanh nghe mà mờ mịt:

“Hai người đang nói gì vậy?”

Tạ Giác chỉ vào kiếm ngắn trên màn hình điện thoại:

“Đây là kiếm Thừa Ảnh, thanh kiếm này vốn nên nằm trong Tàng Bảo Các của nhà họ Tạ, đã cất hàng trăm năm chưa từng lấy ra.”

Cố Khanh nghe hiểu ý tứ trong đó, kinh ngạc trợn to mắt.

Tạm không nói đến kiếm là thật hay giả.

Nếu là thật, Tàng Bảo Các của nhà họ Tạ bị trộm nhưng không tiết lộ chút tin tức nào.

Nhưng nếu thanh kiếm này là giả.

Có thể biết hình dạng của kiếm thật, hiển nhiên người ta đã ra vào Tàng Bảo Các của nhà họ Tạ

Cho nên vô luận thật hay giả đều biểu minh, bên trong nhà họ Tạ không còn an toàn.

“Không được, chuyện này mặc kệ thế nào cha đều phải nói một tiếng với ông nội của hai đứa.”

Tạ Vọng Sóc lấy điện thoại ra, gọi về nhà tổ.

“Alo?” Bắt máy là chị dâu Khương Dung.

Tạ Vọng Sóc hỏi:

“Chị dâu, em là Vọng Sóc, cha đâu rồi?”

“À, lão gia hả, mới ra khỏi cửa, nói là uống trà chơi cờ với ông cụ nhà họ Hàn.” Khương Dung nhìn trên lầu, ông cụ mới vào phòng đọc sách, bà ta mặt không đổi sắc bắt đầu nói dối.

Biết lão gia không ở, Tạ Vọng Sóc do dự một lúc lại hỏi:

“Chị dâu, trong nhà gần đây không sao chứ?”

Khương Dung kỳ lạ hỏi lại:

“Có chuyện gì đâu, chú hai muốn hỏi cái gì?"

Khương Dung âm thầm cảnh giác.

Lời của Khương Dung khiến Tạ Vọng Sóc càng thêm kỳ lạ, sao nghe như bà ta không biết Tàng Bảo Các xảy ra chuyện?

"Không, không có gì." Tạ Vọng Sóc cúp điện thoại, rơi vào trầm tư.

Bên kia, Cố Khanh đang hỏi anh trai tình huống cụ thể.

Cô kéo tay anh mình:

“Anh, tình huống thế nào?”

Tạ Giác nói thật ra:

“Hơi khó giải quyết, chủ yếu là không tìm được vấn đề nằm ở đâu.”

Cố Khanh đưa ra thỉnh cầu:

“Vậy ngày mai anh mang em đi theo với.”

Lúc trước cô bị hai cha con giục đến thủ đô, nhưng tới đây phát hiện mình không có việc gì để làm, bây giờ vừa lúc gặp chuyện, cô có thể đi theo anh trai học hỏi kinh nghiệm.

Đương nhiên câu này là để dỗ Tạ Giác.

Tạ Giác hơi do dự:

“Chuyện này”

Tạ Giác biết em gái có chút bản lĩnh đặc biệt, nhưng đi làm nhiệm vụ thì anh ấy luôn lo lắng không rảnh tay bảo vệ em gái, dù sao lần này bọn họ còn chưa tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Cố Khanh mặt dày làm nũng:

“Cho em theo đi mà, đi mà anh!”

Cố Khanh thấy anh trai cứ nhíu chặt chân mày, nghĩ rằng chính mình đi theo có khi nào dựa vào con mắt này phát hiện cái gì giúp đỡ anh trai không.

Ông em cưng em gái luôn khó từ chối lời cầu xin của em mình. Tạ Giác không chịu nổi Cố Khanh vòi vĩnh, hôm sau lúc đi nhà họ Diệp vẫn mang cô theo.

Bởi vì tình huống của Diệp Thành An càng lúc càng khẩn cấp, ngày thứ hai Tạ Giác mang theo Cố Khanh và Gia Gia đến, toàn bộ thành viên gia đình nhà họ Diệp có mặt đầy đủ.

Hôm qua nghe nói Diệp Thiên Kỳ ra ngoài mời cao nhân giúp hôm nay cũng xuất hiện, bên người đi theo một đạo sĩ trung niên.

"Cha mẹ, ông nội, đây là đạo trưởng Triệu mà con đặc biệt đi Mao Sơn mời về, rất giỏi hàng yêu trừ ma.”

Lúc Diệp Thiên Kỳ nói lời này còn liếc nhóm Tạ Giác một cái, hiển nhiên vô cùng bất mãn vì bọn họ mãi không tìm ra biện pháp cứu con mình.

Chương 281: Vô Đề

“Tốt tốt, đạo trưởng Triệu, xin hãy giúp đứa nhỏ nhà chúng tôi, thằng bé còn nhỏ, còn chặng đường dài phải đi.” Lão tướng quân Diệp xin lỗi liếc nhóm người Tạ Giác một cái, sau đó hoan nghênh đạo trưởng Triệu. L i ên h ệ: t.me/lazyboyvn

Nhà họ Diệp không cần biết ai lợi hại hơn, chỉ cần cứu được đứa nhỏ nhà bọn họ thì là khách quý của nhà họ Diệp.

Đạo trưởng Triệu trò chuyện vài câu với người nhà họ Diệp rồi chủ động đi qua chào Tạ Giác:

“Bộ trưởng Tạ, lâu không gặp.”

Tạ Giác trầm ổn đáp lại:

“Nếu đạo trưởng đã đến thì phỏng chừng đã nắm chắc việc này.”

Tạ Giác biểu thị nếu đạo trưởng Triệu có nắm chắc thì cứ làm phép trước.

Vị đạo trưởng Triệu này đúng là đạo sĩ của Mao Sơn, rất nổi tiếng.

Tạ Giác từng gặp ông ta.

Chẳng qua so với bản lĩnh hàng yêu trừ ma, sở thích yêu tiền của đạo trưởng Triệu càng nổi tiếng hơn.

Không biết nhà họ Diệp trả giá thứ gì mới mời được đạo trưởng Triệu đến.

Đạo trưởng Triệu chắp tay, trông rất có tiên phong đạo cốt:

"Vô lượng thọ phúc, vậy hãy để bần đạo nhìn xem tiểu thí chủ rồi tính tiếp!"

Cố Khanh kéo áo anh trai:

“Anh, vị đạo trưởng này có được không vậy?”

Cố Khanh hoài nghi năng lực của đạo trưởng Triệu, lúc nãy cô vào cửa đã nhìn cả gia đình nhà họ Diệp.

Lão tướng quân Diệp và tướng quân Diệp thì khỏi phải bàn, làm quân nhân, trên người tràn ngập sát khí, cũng tràn ngập chính khí, có thể nói là điển phạm vạn tà không xâm.

Vợ của tướng quân Diệp là một người phụ nữ trung niên dịu dàng, tuy trông yếu đuối nhưng hẳn là người lương thiện, có kim quang công đức vòng quanh, bảo hộ cả gia đình.

Tiếc rằng hiện tại kim quang công đức đã yếu bớt nhiều, vì chống cự biến hóa kỳ lạ trên người cháu nội và nợ nghiệt của con trai bà ấy.

Đúng vậy, sau khi Cố Khanh vào cửa thì thấy trên người đời thứ ba nhà họ Diệp, cha của Diệp Thành An, Diệp Thiên Kỳ dính đầy nợ nghiệt.

Nếu đạo trưởng Triệu thật sự đáng tin, cho dù không thể nhìn thấy cũng nên cảm thụ được khí tràng của Diệp Thiên Kỳ này không ổn chứ?

Cố Khanh nghĩ như thế.

Tạ Giác ho khan hai tiếng, nói:

“Đạo trưởng Triệu có bản lĩnh hàng yêu trừ ma, chẳng qua luôn là nhận bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu việc.”

Ý tứ là ông ta chỉ làm việc mà người ta bỏ tiền ra mời, nếu muốn ông ta làm chuyện khác thì phải trả thêm tiền.

Thật ra không chỉ mình Cố Khanh, Tạ Giác và Gia Gia cũng mơ hồ cảm thụ được khí tràng trên người Diệp Thiên Kỳ không ổn.

Không chừng nguyên do mà lúc trước không tìm ra được đều nằm trên người Diệp Thiên Kỳ hôm đó vắng mặt.

Nghe lời Tạ Giác nói, Cố Khanh sực tỉnh ngộ, thì ra đạo trưởng này là loại người thấy tiền sáng mắt?!

Vài người cùng lên tầng hai, lại nhìn thấy Diệp Thành An ở trong phòng.

Hôm nay Diệp Thành An tỉnh táo, cậu bé không ngừng khóc quấy, phát ra tiếng kêu. Nhìn thấy có người tiến vào, cậu bé mắt rưng rưng kêu ú ớ.

Cậu bé đã không thể nói chuyện.

Thường nói yêu quái tu luyện phải trước tiên luyện tan ‘xương ngang’ trong cổ họng, luyện tan được xương ngai thì yêu quái mới có thể mở miệng nói tiếng người.

Tình huống của Diệp Thành An thì ngược lại, là con người nhưng dần mọc ra da lông, trong cổ họng cũng mọc ra xương ngang khiến cậu bé không thể nói chuyện.

Đạo trưởng Triệu bước vào, tập trung tinh thần nhìn Diệp Thành An chăm chú.

Không biết đạo trưởng Triệu định làm gì, mấy người nhà họ Diệp theo sau, không dám lên tiếng.

Đạo trưởng Triệu bỗng lớn tiếng nói với Diệp Thành An:

“Bắt! Trẻ con vô tội, yêu vật nhà ngươi hại người, không sợ bị trời phạt sao?”

Cố Khanh tinh thần tỉnh táo, cùng Tạ Giác, Gia Gia nhìn vào trong phòng.

Hôm qua Cố Khanh nghe Tạ Giác kể, bọn họ đi thăm dò, không tra được trong thân thể của Diệp Thành An có vấn đề gì, vậy mà đạo trưởng Triệu thoáng chốc nhìn thấu? Xem ra có bản lĩnh thật.

Tĩnh.

Rất tĩnh.

Cực kỳ tĩnh.

Đạo trưởng Triệu rống to dường như dọa Diệp Thành An, cậu bé thoáng chốc dừng khóc quấy.

Nhưng giây tiếp theo, Diệp Thành An tiếp tục khóc, khóc còn lớn tiếng hơn trước kia.

Đạo trưởng Triệu ngây người.

Rõ ràng vừa rồi còn cảm giác được một luồng yêu khí, sao bây giờ bỗng nhiên đã mất?

Chương 282: Vô Đề

Đạo trưởng Triệu cau mày nhìn đứa trẻ bộ dạng nửa người nửa hồ, ông ta cắn rách ngón tay, đọc một đoạn pháp quyết dài rồi giơ ngón tay dính màu bôi lên giữa hai chân mày.

Đây là đang mở thiên nhãn, cao hơn bùa Linh Nhãn một bậc.

Đạo trưởng Triệu mở mắt ra, sắc mặt cực kỳ khó xem.

Thiên nhãn mở, ông ta thấy rõ linh hồn của cậu bé trước mắt.

Linh hồn này không phải đứa trẻ, đó là một con hồ ly với đôi mắt linh động.

Linh hồn của Diệp Thành An biến thành hồ ly?

Hay là hồ ly ở đâu đó cắn nuốt linh hồn của Diệp Thành An chiếm lấy thân thể?

Đạo trưởng Triệu quay đầu nhìn người nhà họ Diệp, đặc biệt là khi nhìn Diệp Thiên Kỳ thì sắc mặt càng khó coi hơn.

Lão tướng quân Diệp mở miệng muốn hỏi tình huống:

"Đạo trưởng "

Đạo trưởng Triệu phất tay, ra hiệu xuống lầu rồi nói.

Đến dưới lầu, chia làm ba nhóm.

Người nhà họ Diệp ngồi kế bên nhau, ba người Cố Khanh, Tạ Giác, Gia Gia ngồi chung một chỗ, đạo trưởng Triệu thì ngồi trên

sofa đơn.

Thẩm Uyển không kiềm được hỏi trước:

“Đạo trưởng, con của tôi thế nào?”

Vết máu trên trán đạo trưởng Triệu còn chưa lau, thiên nhãn còn chưa khép lại, lúc này nhìn thấy cháu dâu nhà họ Diệp là Thẩm Uyển thì khẽ kêu lên.

Nhà họ Diệp này đúng là kỳ lạ.

Ba người lớn tuổi thì tràn đầy chính khí, hoặc là công đức hộ thể.

Ngược lại hai người trẻ tuổi, một người bị nợ nghiệt dính đầy, một người thì khí vận mơ hồ xem không rõ.

Nghe thấy Thẩm Uyển tiến lên hỏi thăm, đạo trưởng Triệu buông tiếng thở dài:

“Đứa nhỏ này đã mất linh hồn, bần đạo bất lực, thật là thẹn với các vị thí chủ."

"Điều này không thể nào!” Diệp Thiên Kỳ là người đầu tiên hét to: “Hai ngày trước con trai còn gọi cha với tôi mà! Tuy bây giờ không thể nói chuyện nhưng vẫn là con trai của tôi, sao bị mất linh hồn được?!”

Diệp Kiến Quốc ngăn cản Diệp Thiên Kỳ nói tiếp:

“Nghe đạo trưởng Triệu nói xong đã.”

Đạo trưởng Triệu biết rõ đã không thể nào cứu Diệp Thành An về, vì cứu lại danh tiếng hàng yêu trừ ma của mình, ông ta phải lấy ra bản lĩnh thật.

Nghĩ đến đây, đạo trưởng Triệu giả vờ giả vịt thở dài, nói với Diệp Thiên Kỳ:

“Bần đạo vốn không muốn nói, nhưng thí chủ Diệp Thiên Kỳ, thí chủ tạo nợ nghiệt mới là ngọn nguồn hại con của thí chủ chịu khổ.”

Lời này thốt ra, tất cả người nhà họ Diệp thay đổi sắc mặt.

Diệp Thiên Kỳ nổi nóng:

“Ông nói bậy bạ gì vậy?!”

Nếu Diệp Thiên Kỳ biết mời đạo sĩ này về sẽ chĩa mũi giáo vào mình thì đánh chết hắn ta cũng sẽ không mời đạo trưởng Triệu.

Hai vợ chồng Diệp Kiến Quốc ngạc nhiên nhìn con trai mình:

“Thiên Kỳ?"

Kết luận này khiến người quá khó chấp nhận, con trai của họ hại cháu nội của họ?

"Cha? Mẹ?" Diệp Thiên Kỳ ôm một bụng oan ức: “Cha mẹ cũng không tin con sao?”

Cố Khanh nhìn mọi người bởi vì một câu nói mà ồn ào, chú ý thấy Thẩm Uyển ở bên cạnh cúi đầu không nói chuyện.

Lão tướng quân Diệp đập bàn khiến mọi người đều an tĩnh lại:

“Được rồi, đừng ồn ào!”

Ông cụ nhìn về phía đạo trưởng Triệu:

“Đạo trưởng, ngài nói như vậy là có ý gì?”

Tuy Diệp Thiên Kỳ là ba đời đơn truyền, từ nhỏ đã được người nhà cưng yêu, nhưng lão tướng quân Diệp dám nói bọn họ tuyệt đối không dạy hư Diệp Thiên Kỳ, chưa từng để hắn ta dùng quyền thế địa vị của mình tổn thương người khác.

Bởi vậy lão tướng quân Diệp không thể tin cách nói nợ nghiệt.

Đạo trưởng Triệu vuốt râu của mình, nhìn về hướng Diệp Thiên Kỳ nổi giận:

“Bần đạo không có nói nhảm, thí chủ Diệp Thiên Kỳ đúng là nợ nghiệt đầy mình!”

“Ông nói bậy!” Mắt Diệp Thiên Kỳ đỏ bừng: “Tôi chưa từng hại người, làm sao có thể có nợ nghiệt?!"

Gia Gia ngồi một bên đột nhiên lên tiếng:

“Anh không hại người, chẳng lẽ chưa từng hại thứ khác sao?!”

Rõ ràng là giọng của Gia Gia nhưng hơi khàn.

Cố Khanh và Tạ Giác quay đầu lại, thấy mắt Gia Gia nhìn trân trân phía trước, như bị mộng du.

Chương 283: Vô Đề

Thì ra cô ấy thông linh từ bao giờ.

Đạo trưởng Triệu không tức giận vì bị ngắt ngang, cười nói:

"Xem ra vị tiểu hữu này có thể cởi bỏ thắc mắc cho mọi người.”

Diệp Thiên Kỳ cũng sửng sốt vì lời nói của Gia Gia, cái gì gọi là hại thứ khác?

“Con tê tê, nhím, rắn, cáo”

Mắt của Gia Gia trống rỗng đọc tên một đám động vật.

Diệp Thiên Kỳ càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Gia Gia lại hỏi:

" Mấy thứ này, ăn ngon không?”

Nói đến đây thì mọi chuyện rõ ràng.

Đây là một trong những sở thích của Diệp Thiên Kỳ, cùng bạn bè đi ăn thú rừng. Phải là thú rừng còn sống, làm thịt tại chỗ thì ăn mới ngon.

Mẹ Diệp khó tin nhìn con trai mình, trong một loạt động vật vừa rồi kể tên có nhiều loài được quốc gia bảo hộ, con trai biết pháp nhưng phạm pháp?!

"Hoang đường, quả thực hoang đường!" Diệp Kiến Quốc vỗ tay

vịn ghế, nổi giận đùng đùng.

Lão tướng quân Diệp bởi vì xuất thân ăn cướp nên không cảm thấy ăn thú rừng có vấn đề gì, nhưng vì ăn thú rừng mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy thì ông cụ khó mà chấp nhận.

“Những con đó không chỉ một mình tôi ăn.” Diệp Thiên Kỳ nói qua kẽ răng.

Hắn ta không hiểu, ăn thú rừng thôi mà dính tới nợ nghiệt? Huống chi không phải một mình hắn ta ăn, dựa vào cái gì báo ứng lên người con trai của hắn ta?!

Lúc này Gia Gia đảo tròng mắt, phục hồi linh quang. Đã kết thúc thông linh.

Gia Gia nhìn hướng cầu thang, một sinh vật nửa người nửa hồ đứng trên cầu thang lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Kỳ.

“Chít chít chít!” Nó phát ra tiếng kêu, nhưng không ai có thể nghe hiểu.

Tạ Giác lúc này ra tay, anh ấy lấy một bình ngọc ra khỏi pháp khí không gian mang theo bên người, đổ ra một viên đan dược.

Tạ Giác tiến lên, búng đan dược vào miệng của Diệp Thành An, nói:

“Viên đan dược này hẳn là có thể trợ giúp ngươi tạm thời mở miệng nói chuyện."

"Khụ khụ, ta " Quả nhiên, Diệp Thành An hé môi nói chuyện.

“An An!”

Mấy người lớn vui vẻ, nếu Diệp Thành An có thể nói chuyện vì

đan dược, không chừng cũng có đan dược biến cậu bé trở về bộ dạng cũ.

Lúc này bọn họ đã lựa chọn quên đạo trưởng Triệu nói rằng hết cách xoay chuyển.

Sau khi Diệp Thành An có thể nói chuyện thì phớt lờ người nhà họ Diệp, chỉ căm giận nhìn chằm chằm Diệp Thiên Kỳ.

“Ngươi còn nhớ tám năm trước đã từng ăn một con hồ ly nhỏ, có bộ lông màu lửa đỏ không?” Giọng của Diệp Thành An khàn khàn, rất giống âm thanh lúc Gia Gia thông linh.

Câu nói này khiến Diệp Thiên Kỳ như bị sét đánh.

Nghe nói trong huyền học dân gian phương bắc hữu thần bà là chuyên thờ Ngũ Đại Tiên.

Ngũ Đại Tiên ý chỉ "Hồ hoàng bạch liễu hôi", gồm cáo, chồn, nhím, rắn và chuột.

Tám năm trước, Diệp Thiên Kỳ học đại học ở phương bắc, ngẫu nhiên đi dã ngoại với bạn học, đâm ra nghiền ăn món rừng.

Lúc ấy hồ ly đỏ còn là một con hồ ly nhỏ non nớt.

Đừng nhìn nó tuổi nhỏ, là hồ ly con, mẹ của nó là hồ ly trắng đã thành tinh, còn được thần bà thờ là ‘Hồ Tiên nương nương’, rất nổi tiếng trong thôn.

Vì có mẹ rất lợi hại nên hồ ly con lông đỏ ăn nhiều đồ tốt, mặc dù không thành tinh nhưng mở chút linh trí, thông minh hơn các đồng bạn cùng tuổi nhiều.

Hồ Tiên nương nương hợp tác với thần bà giải quyết vấn đề khó khăn cho người sống hoặc người đã chết, qua đó tích lũy công

đức. Nhiều người đến tận nhà nhờ giúp, lúc bận rộn không rảnh chăm con, Bạch Hồ nương nương chỉ có thể dặn dò con rằng bên ngoài nguy hiểm, đừng ra khỏi hang hồ ly.

Hồ ly con lông đỏ ngoan ngoãn vâng dạ, nhưng con nít thì luôn tràn đầy tò mò.

Có một lần mẹ hồ ly lông trắng nửa tháng không về, trong hang hồ ly sắp hết thức ăn cất chứa, hồ ly con lông đỏ ra khỏi hang.

Gần hang hồ ly là một mảnh núi rừng, có nhiều thú hoang. Bởi vì mẹ hồ ly lông trắng để lại hơi thở nên đám thú gần đó không dám chọc vào nó, hồ ly con lông đỏ giống như chim non mới sổ lồng, rất vui vẻ.

Chương 284: Vô Đề

Mặc dù hồ ly lông trắng để lại hơi thở có thể kinh sợ động vật khác, nhưng không cách nào ngăn cản loài người.

Hồ ly con lông đỏ rất nhanh rơi vào cạm bẫy mà thợ săn đã đặt sẵn.

Bởi vì màu lông của nó đẹp, thợ săn bắt được nó lộ vẻ mặt hớn hở:

“Ha ha, được con hồ ly lông đỏ này thì mấy ngày nay không uổng công! Tìm người có tiền bán làm thú cưng chắc sẽ đổi được nhiều tiền.”

Thợ săn nhốt riêng hồ ly con lông đỏ trong một chiếc lồng, bên cạnh còn đặt thỏ hoang, gà rừng, nhím mà gã bắt về, mang đi thị trấn bày hàng ra bán.

Thú hoang ở trên chợ vĩnh viễn không sợ bán ế.

Rất nhanh có khách đến.

Mấy sinh viên trẻ tuổi có nam có nữ đến trước quầy hàng.

Bọn họ không trả giá, mua hết thú của quầy hàng.

“A, nhìn này, có con hồ ly nhỏ, đáng yêu ghê.”

“Thật này, mắt đảo tròn trông cưng quá!”

Trong nhóm sinh viên này chỉ có hai cô gái, họ đều bị hồ ly con lông đỏ mê hoặc.

Hồ ly con lông đỏ đảo tròng mắt, thầm nghĩ cứ nịnh nọt nhóm người này rồi tìm cơ hội chạy trốn. Vì thế nó giả vờ ngoan ngoãn mặc cho hai cô gái vuốt, còn nũng nịu kêu chít chít.

Quả nhiên, hai cô gái ôm hồ ly con lông đỏ không nỡ buông tay.

Diệp Thiên Kỳ cầm đầu nhóm người, bọn họ hẹn nhau đến đây vì ăn thú rừng.

Hai cô gái nhìn hồ ly nhỏ, không nỡ nhẫn tâm nên cầu xin Diệp Thiên Kỳ:

“Chúng ta không thiếu vài miếng thịt, bé hồ ly đáng yêu như vậy, hay là cậu tặng cho bọn này làm thú cưng được không?”

Lúc ấy Diệp Thiên Kỳ đồng ý ngay.

Chỉ là một con hồ ly nhỏ, hơn nữa thịt hồ ly không ngon gì.

Hồ ly con lông đỏ nằm trong ngực cô gái nghe nửa hiểu nửa không, biết chính mình tạm thời an toàn, nhưng những người này hiển nhiên muốn ăn các động vật trong lồng.

Hồ ly con lông đỏ xót cho đồng loại, cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng nó trừ thông minh hơn động vật khác một chút ra thì không biết pháp thuật gì, hiển nhiên không thể giúp cho đám thú.

Làm con cháu của Bảo Gia Tiên, hồ ly con lông đỏ cảm thấy sau khi mình chạy thoát có thể thử nghĩ biện pháp kêu mẹ đến trừng phạt những loài người thích ăn thú rừng này.

Tiếc rằng hồ ly con lông đỏ không chạy thoát được.

Nó không ngờ lời loài người nói nhiều lúc chỉ là thuận miệng, tùy thời sẽ đổi ý.

Hôm ấy đoàn người Diệp Thiên Kỳ uống rượu ăn thú rừng, rượu nhiều hơi say.

Thức ăn trên đĩa ít dần, Diệp Thiên Kỳ chỉ hướng hồ ly con lông đỏ trong lồng, ngọng nghịu nói với chủ tiệm:

“Làm thịt con hồ ly này luôn đi, để da lại làm khăn choàng cổ.”

Hai cô gái lúc trước bị hồ ly con lông đỏ mê hoặc lúc này đã ngà ngà say, quên mất lúc trước mình xin Diệp Thiên Kỳ bỏ qua cho hồ ly nhỏ.

Hiển nhiên hồ ly con lông đỏ cũng biết tai vạ đến nơi, đầu bếp mập mạp túm nó ra khỏi lồng, nó không ngừng giãy giụa.

“Ôi chà, con hồ ly này dữ đây!”

Đầu bếp không chút thương tình đập vào đầu nó, trong lúc nó choáng váng thì ông ta bắt đầu rút gân lột da.

Đau!

Đau quá!

Hồ ly con đã không có sức giãy giụa.

Toàn thân của nó đau đớn, da lông xinh đẹp bị lột, bụng bị xẻ ra, nó bị cột trên cái giá không ngừng nướng.

Lột da rút gân khi còn sống chẳng khác nào lăng trì.

Nghe tiếng kêu thê lương của hồ ly con, mấy người Diệp Thiên Kỳ chẳng chút thương xót, ngược lại càng hào hứng nói:

“La lớn lên, kêu càng lớn càng hay, thịt nướng tươi mới thì ăn càng ngon!”

Mấy người uống say ăn vui vẻ xem nhẹ ánh mắt thù hận của hồ ly con.

Đêm đó, đám sinh viên đi ăn thú rừng đều mơ ác mộng, mơ thấy chính mình bị rút gân lột da.

Bọn họ giật mình tỉnh dậy, hỏi nhau mới nhận ra tình huống không ổn. Nhìn lại thì phát hiện da lông con hồ ly lông đỏ rõ ràng đã mang về nhưng trong một đêm biến mất.

Đoàn người hoảng sợ vội vàng quay về trường học.

Chương 285: Vô Đề

Vài người chột dạ từ đó không ăn thú rừng nữa.

Nhưng có vài người giống như Diệp Thiên Kỳ, sợ xong rồi, ngừng một thời gian phát hiện không có việc gì thì tiếp tục ăn.

Hồ ly con lông đỏ mơ màng đi theo sau Diệp Thiên Kỳ về nhà.

Nó mơ hồ cảm thấy người này rất chán ghét.

Không lâu sau Diệp Thiên Kỳ tốt nghiệp quay về nhà họ Diệp. Gia đình như nhà họ Diệp chú trọng môn đăng hộ đối, đã sớm tìm đối tượng đám hỏi cho hắn ta, là Thẩm Uyển.

May mắn là Thẩm Uyển và Diệp Thiên Kỳ có cảm quan tốt với đối phương, sau khi hai người tốt nghiệp thì thuận lợi kết hôn.

Kết hôn không bao lâu, Thẩm Uyển có thai.

Đứa trẻ đó là Diệp Thành An.

Cả nhà thành kính nghênh đón sinh mệnh nhỏ, từ lúc sinh ra đã được tràn ngập yêu thương.

Nhưng người của nhà họ Diệp không biết dân gian có cách nói Quỷ Đòi Nợ.

Nói rằng đứa nhỏ trong nhà nhiều bệnh nhiều nạn, nuôi đến số tuổi nhất định sẽ chết sớm vì thiên tai nhân họa, uổng phí tâm huyết và tiền bạc của người nhà.

Nguyên nhân của tình huống này là vì nhân quả kiếp trước

kiếp này. Kiếp trước cha mẹ nợ con, đứa con kiếp này đầu thai đòi nợ, không cho cha mẹ sống yên, luôn quậy phá, mãi khi đòi hết nợ mới chịu bỏ qua, nhưng khi đó con cũng sẽ rời khỏi cha mẹ, dù muốn giữ lại cũng vô ích, bởi vì đứa con chỉ hận bạn, không có tình thân gì cả.

Cách nói Quỷ Đòi Nợ áp dụng lên động vật vẫn có hiệu quả.

Hồ ly con mơ mồ khi phát hiện Thẩm Uyển mang thai liền đầu thai vào bụng cô ta.

Hỏi tại sao sau khi nó sinh ra mấy năm nay có bộ dạng như con nít bình thường?

Đó là bởi vì ngày xưa rút gân lột da quá đau, đau đến mức linh hồn của nó không chịu nổi, tiềm thức khóa lại mảnh ký ức này.

Diệp Thành An sinh ra quên đi kiếp trước, lớn lên như đứa trẻ bình thường.

Đương nhiên, làm một con hồ ly chuyển kiếp thì nó vẫn giữ nhiều thói quen của kiếp trước.

Thí dụ như thích ăn gà.

Hoặc bởi vì đến đòi nợ nên Diệp Thành An luôn hỗn với cha mình là Diệp Thiên Kỳ.

Từ lúc Diệp Thành An sinh ra là hai cha con luôn gây gổ.

Khi con sinh ra, Diệp Thiên Kỳ lần đầu tiên ôm con đã bị tưới nước tiểu đồng tử, sau đó Diệp Thành An gào khóc.

Từ đó, toàn bộ thời kỳ trẻ sơ sinh của Diệp Thành An hễ Diệp Thiên Kỳ dám ôm mình là chắc chắn sẽ nhận lại khóc lớn hoặc nước tiểu đồng tử, chưa từng ngoại lệ.

Diệp Thiên Kỳ làm sao bây giờ? Đây là con trai của mình, còn là trẻ mới sinh, bất đắc dĩ chịu đựng.

Chờ Diệp Thành An hơi lớn lên, thân thể mập mạp bỗng trở nên yếu ớt.

Không phải bệnh nặng gì, nhưng cứ cách vài hôm sẽ bị bệnh, khiến người nhà mệt mỏi chăm sóc.

Nói cũng kỳ lạ, sau khi Diệp Thành An sinh ra, đã mấy năm trời Diệp Thiên Kỳ và Thẩm Uyển không có bầu đứa thứ hai.

Trong tình huống con một như vậy, Diệp Thành An cứ dăm ba hôm lại bị bệnh, ngược lại khiến người nhà họ Diệp càng chăm sóc cẩn thận hơn.

Với tình huống Quỷ Đòi Nợ, chỉ cần đứa nhỏ đến số tuổi nhất định, phá phách đủ rồi sẽ qua đời vì thiên tai nhân họa, nhân quả tự động chấm dứt.

Tiếc rằng các loại hành vi của Diệp Thiên Kỳ chẳng những không khiến Quỷ Đòi Nợ vơi bớt oán khí, ngược lại luôn sản sinh oán khí.

Tám năm nay Diệp Thiên Kỳ không ngừng ăn thú rừng, chưa từng sản sinh chút áy náy vì hoạt động này.

Trong đám thú rừng đa số không mở linh trí, nhưng cũng có nhiều con có linh tính.

Sau khi bị ăn, oán linh bám trên người Diệp Thiên Kỳ thành nợ nghiệt.

Nếu không phải sát khí từ hai cha con lão tướng quân Diệp và tướng quân Diệp trấn giùm, mẹ Diệp tiêu hao công đức phù hộ thì

phỏng chừng Diệp Thiên Kỳ đã chết từ lâu.

Diệp Thành An mỗi ngày tiếp xúc với Diệp Thiên Kỳ, mấy năm qua bị nợ nghiệt từ hắn ta kích thích, bỗng chốc nhớ lại kiếp trước.

Chương 286: Vô Đề

Từ khi Diệp Thành An hoàn toàn nhớ ra kiếp làm hồ ly con lông đỏ của mình thì dần chuyển biến thành hồ ly.

Bởi vì đời trước bị rút gân lột da, lại bị người ăn thịt, thân thể không trọn vẹn, nó muốn nhờ cậy thân thể hiện tại mọc ra da lông.

“Cho nên, ngay từ đầu ngươi đã không phải là con trai của ta?!”

Diệp Thiên Kỳ không quan tâm Diệp Thành An có phải do mình và Thẩm Uyển sinh ra hay không, ý tứ câu hỏi của nó đã rõ ràng, nó đến đòi nợ, không có chút tình cảm với nhà họ Diệp.

Diệp Thành An nửa người nửa hồ nghe Diệp Thiên Kỳ hỏi thì nở nụ cười ác ý:

“Ta đương nhiên không phải con trai của ngươi, làm gì có cha nào ăn con trai mình!”

Lão tướng quân Diệp thở hổn hển.

Tướng quân Diệp xoa huyệt Thái Dương nỗ lực phân tích tình huống trước mắt.

Mẹ Diệp đã ngã sang một bên, bộ dạng bị đả kích nặng.

Diệp Thiên Kỳ run rẩy, vừa vì tức giận vừa vì sợ hãi:

“Quái vật! Đồ quái vật!”

Diệp Thiên Kỳ nhìn qua đạo trưởng Triệu, nói:

"Đạo trưởng, nhanh thu con quái vật này đi!"

Đạo trưởng Triệu còn chưa nói chuyện, Thẩm Uyển luôn lặng im không lên tiếng đột nhiên ngẩng đầu, kiên định nói: "Không! Đây là con trai của tôi!"

Thẩm Uyển không tin tình cảm mẹ con mấy năm qua đều là giả, cô ta mang thai mười tháng đẻ ra, mặc kệ đời trước là cái gì, nó vẫn là con trai của cô ta!

Diệp Thành An nghe vậy đáy mắt lóe tia phức tạp, nhưng lập tức trở lại bộ dáng lạnh lùng.

"Còn ba ngày nữa ta sẽ biến về hồ ly, nếu các ngươi muốn bắt ta thì cứ đến!"

Diệp Thành An, à không, nó sắp biến về hồ ly con lông đỏ.

Tám năm quậy phá, cộng thêm mấy ngày nay bị làm sợ, và nợ nghiệt dày đặc trên người, đời này Diệp Thiên Kỳ sẽ không sống yên, Diệp Thành An không còn muốn ở lại đây nữa.

Nó nhớ nhà.

Tám năm rồi, không biết mẹ hồ ly trắng tại sao còn chưa đến tìm nó, phải chăng mẹ trách nó không nghe lời bướng bỉnh chạy ra ngoài?

Đạo trưởng Triệu và mấy người Tạ Giác cùng nhìn lão tướng quân Diệp, chuyện này nên làm sao còn tùy vào người nhà họ Diệp muốn làm thế nào.

Nhưng nói thật, nếu kêu bọn họ giúp đỡ giải quyết hồ ly con lông đỏ thì Cố Khanh không muốn chút nào, cũng không mong anh trai ra tay.

Quỷ Đòi Nợ đầu thai đến đòi nợ, đây là nhân quả. Tùy ý phá hư nhân quả sẽ phải trả giá cực đắt.

May mắn người lớn trong nhà họ Diệp đều hiểu thấu.

Lão tướng quân Diệp phất tay nói: "Cảm tạ mấy vị đến nhà họ Diệp giúp, nhưng chuyện kế tiếp xin cho nhà chúng tôi tự động giải quyết."

Cố Khanh không biết tình huống là như thế nào.

Tóm lại ba ngày sau nhà họ Diệp gửi tin đến, cháu nội trưởng nhà họ Diệp Diệp Thành An bị bệnh đột phát đã qua đời.

Mấy ngày sau.

Thẩm Uyển mang theo hồ ly con lông đỏ đến tổng bộ của Bộ Đặc Dị.

Thẩm Uyển vuốt ve lông màu lửa đỏ, đáy mắt vụt qua tia lưu luyến, cô ta đưa hồ ly nhỏ vào tay Tạ Giác:

“Nó nói nhà của nó ở phương bắc, xin hãy đưa nó về nhà.”

Hồ ly con khẽ liếm ngón tay của Thẩm Uyển, sau đó nhảy vào ngực Tạ Giác.

Anh ấy ôm hồ ly con, nhìn Thẩm Uyển từng bước một rời đi.

Lại qua mấy ngày, Cố Khanh nghe thêm tin tức nói là đời thứ ba nhà họ Diệp Diệp Thiên Kỳ ly hôn với vợ Thẩm Uyển.

Sau khi ly hôn, nhà họ Diệp đưa Diệp Thiên Kỳ vào bộ đội, bắt đầu từ lính lác, hiển nhiên quyết cải tạo lại hắn ta.

Cố Khanh suy đoán phỏng chừng đạo trưởng Triệu nói gì đó với nhà họ Diệp, cho Diệp Thiên Kỳ vào bộ đội không chỉ vì cải tạo, hẳn là tìm một cơ may sống cho hắn ta.

Mà chuyện này chẳng liên quan gì cô.

Cố Khanh đang ở gần biệt thự của nhà họ Tạ, phát hiện một 'người quen', cô suy nghĩ có nên đi lên bắt chuyện hay không.

Tạ Vọng Sóc thích yên lặng, nên biệt thự của nhà họ Tạ ở trong khu biệt thự gần ngoại ô, đất trống nhiều, giữa các ngôi biệt thự cách nhau khá xa.

Ngày này, Cố Khanh nổi hứng đi dạo gần biệt thự.

Sau đó cô phát hiện một căn nhà khá khác biệt trong một dãy biệt thự.

Chương 287: Vô Đề

Có câu là hạc trong bầy gà, Cố Khanh cảm thấy ngôi biệt thự trước mắt ở giữa đám biệt thự rất đúng với câu này.

Tạm không nói tới cách trang hoàng không gây chú ý nhưng mang theo xa hoa, thực vật chỗ này mọc rất tốt.

Thực vật xung quanh biệt thự nhà họ Tạ nơi Cố Khanh ở cũng mọc tươi tốt, nhưng đó là do có ba người tu luyện huyền học ở đó. Bọn họ tu luyện, linh khí xung quanh tụ tập lại thì lẽ đương nhiên sẽ khiến hoa cỏ cây cối xung quanh đặc biệt xanh tươi.

Cố Khanh sớm hỏi Tạ Giác, trong khu biệt thự này trừ gia đình họ ra dường như không có ai tu luyện huyền học.

Chẳng lẽ chủ nhân của ngôi biệt thự này có kỹ xảo gieo trồng đặc biệt gì?

Cố Khanh đứng trước biệt thự, một vòng bụi tường vy màu hồng nhạt ngát hương bao quanh nhà, chính giữa trồng các loại cây ăn quả, hiện tại kết đầy trái nhỏ, tươi ngon mọng nước nhỏ xinh đáng yêu.

So với những căn biệt thự mà Cố Khanh nhìn thấy dọc đường, đặc biệt là biệt thự ngay kế bên, một số cây đã hơi héo úa, tháng năm mà để thực vật trong sân chết héo, cũng khá lợi hại.

Chậc chậc chậc, Cố Khanh cảm thán hai căn biệt thự sát bên nhau mà đối lập rõ rệt.

Ngay sau đó, vẻ mặt Cố Khanh nghiêm túc.

Dường như cô nghe được âm thanh gì đó.

Xột xoẹt xột soạt!

Âm thanh rất nhẹ, dường như là cách một lớp gì đó truyền tới.

Cố Khanh rất tò mò.

Cô nấp trong bụi hoa tường vy, xuyên qua khe hở nhìn trong sân biệt thự.

Trong sân không có ai.

Nhưng trong một khoảnh đất nhỏ có một đụn đất dần nhô lên.

Cố Khanh nhìn thấy một đoàn sắc tím dày đặc.

Trông hơi quen quen.

Cố Khanh lập tức nhớ ra Sơn Linh mình đã thấy ở núi hoang, nó cũng là một cục thế này!

Cô nhớ là Lệ Hoan từng nói tà đạo chiếm thân thể của Tề Thư Ký ăn trộm Sơn Linh rồi bỏ chạy đến thủ đô, hiện tại đã bị bắt, đang nhận thẩm vấn ‘thảm vô nhân đạo’.

Cố Khanh vốn cho rằng tà đạo bị bắt thì Sơn Linh cũng được đưa về núi hoang.

Nhưng nhìn đụn đất quen mắt trong sân, có vẻ khác với trong tưởng tượng của cô.

Có nên đi xem tình huống của Sơn Linh không?

Cố Khanh do dự, anh hai không nói gì nên cô cũng không biết tình huống là như thế nào.

Do dự vài giây khiến Cố Khanh bị phát hiện ra.

“Xin chào.” Sau lưng cô vang lên một giọng nói, âm điệu bằng phẳng, rất êm tai.

Cố Khanh còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì tiếng xột soạt kia biến mất, một cục màu tím vèo một tiếng trốn ra sau một gốc cây anh đào trong sân.

“Xì!” Cố Khanh không kiềm được bật cười.

Cô chợt nhớ ra tình huống hiện tại, cố nén cười ngoái lại nhìn người chào mình.

Sau đó Cố Khanh giơ tay che mắt.

Người này toàn thân tỏa ánh sáng vàng rất quen mắt, ánh sáng bao bọc cả người dưới ánh mặt trời hơi bị chói mắt.

Cố Khanh nói:

“Xin chào, tôi ở biệt thự số ba, hôm nay đi dạo xung quanh không ngờ thấy thực vật của nhà này tươi tốt như vậy.”

Phía sau cây anh đào, Sơn Linh nghe tiếng nói chuyện của Cố Khanh thì lén lút thò đầu ra nhìn về chỗ cô, rồi lập tức thụt về.

“Hic hic hic.” Giọng nói khá quen, phải chăng người này lại đến bắt nó?

Bóng người phía đối diện chậm rãi đến gần, ánh sáng vàng quanh người dường như thay đổi, trở nên dịu dàng hơn, không còn chói mắt.

Cố Khanh rốt cuộc thấy rõ người đến, da dẻ trắng nõn, mặt

mày cong cong, một thanh niên siêu đẹp trai nhưng trông hơi ốm yếu xuất hiện ở trước mắt.

Cố Khanh bị choáng ngợp.

Cô cho rằng sau khi bị Hướng Vi, Thẩm Thần, đặc biệt là người đẹp như Nam Nguyên hun đúc thì thẩm mỹ của cô đã nâng cao nhiều.

Không ngờ nam thanh niên ốm yếu trước mắt lại khiến Cố Khanh ngơ ngẩn nhìn.

Ngũ quan của đối phương tinh trí, cộng thêm làn da trắng nên đẹp hơn người bình thường nhiều. Trong ốm yếu có chút khí chất nho nhã chẳng những không là điểm trừ, ngược lại tăng thêm sắc thái cấm dục cho người này.

Chương 288: Vô Đề

Trong lúc Cố Khanh bị 'sắc đẹp hút hồn' thì thanh niên ốm yếu cũng hoảng hốt sửng sốt.

Thanh niên khép mắt lại, trong đầu vụt qua các hình ảnh ngắn ngủi, lại tới nữa!

Từ nhỏ đến lớn, trong đầu của thanh niên luôn sẽ vụt qua một ít hình ảnh, rõ ràng mình chưa từng trải qua, nhưng khi thấy hình ảnh thì cảm giác vô cùng quen thuộc, đôi khi sẽ mang đến tác dụng không ngờ.

Giống như lần trước trong bệnh viện, anh nhìn thấy một tà đạo và một lệ quỷ áo đỏ lần lượt xuất hiện thì có thể buột miệng gọi tên của đối phương, thậm chí biết đối phương dùng thuật đổi mệnh.

Bây giờ hình ảnh vụt qua trong óc, anh cảm thấy cô gái trước mắt rất thân quen, anh sờ trái tim mình, nó đang đập loạn nhịp.

Anh cố nén nhịp tim đập dồn dập, chỉ hướng biệt thự hoa cỏ um tùm, nói: "Đây là nhà của tôi."

Từ khi có Sơn Linh, bởi vì anh ở cạnh nó lâu nên mặc dù thân thể còn ốm yếu nhưng đã khỏe hơn trước kia nhiều, bởi vậy không tiếp tục ở lại bệnh viện.

Sơn Linh tự nhiên đi theo anh đến biệt thự này. Sơn Linh thích tự do, anh không nhốt nó, khi ra ngoài sẽ dẫn nó theo, ngẫu nhiên không tiện mang theo thì anh sẽ khoanh vùng nguyên căn biệt thự, cho Sơn Linh thăm dò chốn này.

Tiện thể làm công việc nhà vườn.

“À.”

Nghe đối phương nói biệt thự là của mình thì Cố Khanh gật gù ra vẻ đã hiểu.

Hèn gì Sơn Linh tự nguyện ở lại chỗ này, người ta có ánh sáng vàng đầy mình, đây đúng là công đức mà Sơn Linh cần nhất.

“Khanh Khanh?”

Lại một giọng nói truyền đến, thì ra là Tạ Giác trở về.

Tạ Giác từ xa đã trông thấy em gái đang nói chuyện với một người đàn ông, anh ấy đến gần mới phát hiện là người quen.

"Khương Mặc Ngôn?" Tạ Giác nhướng mày với Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh ngây người, Khương Mặc Ngôn, đây là cái tên lần trước anh hai hỏi cô có quen hay không mà?

Cô nhớ tới một vị sếp cũng tên là Mặc Ngôn, bất giác đánh giá người này từ trên xuống dưới, ánh mắt hơi kỳ dị.

Một người mặc đồ đen không thấy rõ bộ dạng, nhìn liền biết là sếp trùm, một người mặc áo sơ mi trắng quần tây đen đơn giản, là một người trẻ tuổi tuấn tú, rõ ràng nên cảm thấy hai người không dính líu gì nhưng Cố Khanh lại cảm thấy họ khá giống nhau.

Nhưng người trẻ tuổi ốm yếu này thật sự có quan hệ với Âm Dương Tuần Tra Sử sao?

Cố Khanh không nói chuyện.

Đầu óc của Khương Mặc Ngôn cũng đang trắng xóa, sau đó lấy lại tinh thần, gật đầu với Tạ Giác:

“Bộ trưởng Tạ."

Về Sơn Linh, bởi vì Sơn Linh tự nguyện đi theo Khương Mặc Ngôn, cho nên gần đây anh giao tiếp nhiều với Bộ Đặc Dị.

Khương Mặc Ngôn âm thầm suy nghĩ, mới vừa rồi cảm giác lo âu kia là sao?

Sau khi từ biệt Khương Mặc Ngôn, trên đường về Cố Khanh mới nghe Tạ Giác giảng tỉ mỉ về chuyện liên quan Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh giả vờ không rõ vì sao, đặt câu hỏi:

“Anh ơi, Khương Mặc Ngôn kia có thể khiến Sơn Linh tự nguyện đi theo là vì sao nhỉ?”

Tạ Giác vuốt đầu của Cố Khanh:

“Mệnh cách của người này quý trọng, trên người có tím vàng, nếu ở cổ đại thì đó là mệnh cách làm vua. Tiếc rằng hiện tại không còn chế độ quân chủ, mệnh cách sẽ bị áp chế ở trong thân thể cậu ta, dẫn đến cậu ta luôn ốm yếu dễ bệnh, có thể chống chọi đến bây giờ đã xem như kỳ tích."

Cố Khanh biết vì sao, có lẽ nhờ công đức nên Khương Mặc Ngôn mới vượt qua được.

"Vậy anh ta không thể tu luyện huyền học sao?" Cố Khanh cảm thấy nếu để Khương Mặc Ngôn học huyền học thì sẽ trở thành một nhân vật ghê gớm, hơn nữa cũng có thể giải quyết hiện tượng thân thể yếu ớt.

Hơn nữa, Bộ Đặc Dị hẳn là sẽ không bỏ qua cho người bình thường sở hữu một Sơn Linh sống được hoạt động tự do, đúng không?

Chương 289: Vô Đề

Nói đến đây thì Tạ Giác cười gượng.

Bọn họ đã sớm thử rồi.

Nhưng kỳ lạ là rõ ràng trắc nghiệm ra Khương Mặc Ngôn có thể chất tu luyện huyền học, đã cho anh thử tất cả bí tịch tu luyện của Bộ Đặc Dị nhưng không cách nào dẫn khí vào người!

Nghe thấy nguyên nhân này, Cố Khanh không biết nên nói cái gì.

Có loại người rõ ràng có thể chất tu luyện nhưng không thể tập theo bí tịch sao?!

Khương Mặc Ngôn xui đến tội nghiệp.

Cố Khanh nghĩ như vậy, bỗng cảm giác sách ngọc trong đầu có động tĩnh, nó truyền đến thứ mới.

Thuật luyện thể tinh thần.

Đây là phiên bản tiến hóa của thuật luyện thể cơ sở mà cô tập luyện?

Sách ngọc trong đầu nảy lên.

Hay đây là bí tịch cho Khương Mặc Ngôn tu luyện?

Sách ngọc lại nảy lưng tưng.

Cố Khanh nghiến răng.

Nảy hoài vậy, cô có hiểu gì đâu!

Hơn nữa cô chưa tìm hiểu rõ Khương Mặc Ngôn rốt cuộc là ai, sao có thể tùy tiện đưa một phần bí tịch cho người ta tu luyện chứ?

Cố Khanh bĩu môi, xem nhẹ thuật luyện thể tinh thần mà sách ngọc truyền đến.

Cô nên tiếp tục theo cha và anh hai cùng nhau luyện tập thuật luyện thể cơ sở.

Thật ra thì mấy tháng trước Cố Khanh đã dạy thuật luyện thể cơ sở cho cha và anh. Dù sao cô còn dạy cho bạn cùng phòng được, không thể nào giấu cha và anh chứ.

Nhưng ba người bạn cùng phòng không hiểu huyền học dễ gạt gẫm, nói là yoga đặc biệt, có tác dụng làm đẹp khiến bọn họ chịu học.

Nếu cha và anh biết, hỏi cô lấy thuật luyện thể cơ sở này ở đâu ra thì biết trả lời thế nào?

Cho nên Cố Khanh nhét cuốn tập thuật luyện thể cơ sở cho anh trai rồi bỏ chạy, mấy ngày trời không dám nhận điện thoại từ thủ đô.

Nhưng may mắn, không biết Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc thương lượng thế nào, hai người không hỏi về nguồn gốc thuật luyện thể cơ sở, bắt đầu tập luyện như Cố Khanh.

Tạ Giác tỏ vẻ, thuật luyện thể cơ sở dường như có hiệu quả còn tốt hơn phương pháp tu luyện hiện tại của anh ấy. Bao gồm Tạ Vọng Sóc, hiện tại linh khí và khói đen còn giằng co trong người, nhưng có thể dựa vào tu luyện thuật luyện thể cơ sở khôi

phục một chút linh khí.

Vậy là hai cha con chẳng những không hỏi thăm Cố Khanh, ngược lại giấu kín thuật luyện thể cơ sở.

Nhà họ Khương.

Không phải họ Khương bên nhà Khương Mặc Ngôn, là nhà họ Khương bên bác gái cả của Cố Khanh, Khương Dung.

Trong căn nhà to lớn im ắng không có âm thanh.

Trong phòng đọc sách, một ông già và một người đàn bà trẻ tuổi ngồi đối diện nhau.

Nếu nhìn mặt của người đàn bà này thì chắc chắn Cố Khanh và Tạ Giác sẽ cảm thấy kinh ngạc, là Thẩm Uyển đã ly hôn với Diệp Thiên Kỳ!

Ông già kia là cha của Khương Dung, lão thái gia của nhà họ Khương. Khương lão thái gia hiển nhiên cũng là người tu luyện huyền học, tóc đã hoàn toàn biến thành màu bạc trắng, nhưng trên mặt lại chỉ có một chút nếp nhăn, nhìn trẻ còn hơn con gái Khương Dung của ông.

"Sự tình làm thế nào rồi?" Khương lão thái gia phá vỡ trầm mặc.

Thẩm Uyển nói:

"Đã thuận lợi tiếp xúc với mục tiêu, bọn họ không phát hiện lạ thường."

Khương lão thái gia vừa lòng gật đầu: “Rất tốt, tiếp tục đi, dù sao cô làm thật, sạch sẽ.”

Tuy Thẩm Uyển sinh ra trong gia tộc lớn, nhưng nhà họ Thẩm đều là người bình thường, sớm ngầm làm việc cho nhà họ Khương luôn không gây chú ý.

Thẩm Uyển là quân cờ mà nhà họ Thẩm dâng lên, bồi dưỡng cô ta theo yêu cầu của nhà họ Khương, xinh đẹp, thông minh, lương thiện, tất cả phẩm chất tốt đẹp mà hữu dụng, nhưng vào phút mấu chốt phải không từ thủ đoạn làm việc cho nhà họ Khương.

Khương lão thái gia hỏi:

“Có đưa thứ kia cho con trai của cô ăn chưa?”

Trên mặt Thẩm Uyển lộ ra một chút áy náy, nhưng vẫn gật đầu: “Đã cho ăn rồi.”

Khương lão thái gia nhìn nét mặt của Thẩm Uyển, mở miệng hỏi:

"Như thế nào? Không nhẫn tâm? Chẳng phải cô sớm biết đó không phải là con trai của cô sao?!”

Chương 290: Vô Đề

Thẩm Uyển được nuôi lớn uốn nắn theo yêu cầu của nhà họ Khương, sau khi trưởng thành thì đám hỏi với nhà họ Diệp theo ý của nhà họ Khương, cho nên cô ta biết chút về huyền học.

Lúc mang bầu Thẩm Uyển từng nằm mơ, cảnh trong mơ là biển hoa, lúc cô ta đang chạy trong biển hoa thì một con hồ ly nhỏ đỏ rực đột nhiên chui vào ngực của cô ta, biến mất không thấy.

Cô ta liên tục có giấc mơ này suốt ba ngày, sau đó thông qua nhà họ Thẩm hỏi ý nhà họ Khương.

Không biết nhà họ Khương điều tra bằng cách nào, nửa tháng sau, bọn họ đặt ra một kế hoạch, nói cho Thẩm Uyển biết cô ta mang bầu Quỷ Đòi Nợ.

Dặn cô ta phải đối xử thật tốt với đứa trẻ đầu thai, mãi đến khi nó chết hoặc là biến thành hồ ly.

Thẩm Uyển chấp hành rất tốt, cô ta được giáo dục bản tính lương thiện, mặc dù ban đầu hốt hoảng vì con mình là Quỷ Đòi Nợ hồ ly đầu thai, nhưng tháng ngày sau đó yêu thương con đều là thật lòng.

Nhưng Thẩm Uyển không thể chống lại nhà họ Khương, đặc biệt là mệnh lệnh của Khương lão thái gia.

Cho nên khi nhà họ Khương yêu cầu Thẩm Uyển đút thứ đó cho đứa trẻ sau khi nó biến thành hồ ly, dù cô ta không muốn, dù áy náy thì vẫn làm theo.

Lúc này Bộ Đặc Dị cắt cử nhân viên công tác cũng mang theo

hồ ly lông đỏ bước trên đường về nhà.

Phụ trách đưa hồ ly con lông đỏ trở về là một cấp dưới của Tạ Giác, tên là Cao Hâm, biệt hiệu Tam Kim.

Tam Kim là một tên mập tai to mặt bự, bởi vì trong mệnh thiếu kim nên đặt tên một chữ 'hâm'.

Tuy mập mạp nhưng rất giỏi, chẳng những luyện ra ngoại công, còn kiêm tu một ít Phật pháp, cũng xem như đệ tử ngoại môn của cửa Phật. Quan trọng nhất là Tam Kim biết một ít tiếng thú, đây mới là nguyên nhân thật sự anh ta được cắt cử đến đây.

Hồ ly con lông đỏ đã xa nhà tám năm, chỉ mơ hồ nhớ cái thôn mà mẹ hồ ly lông trắng từng làm Bảo Gia Tiên tên là thôn Vụ Ẩn, bởi vì thôn xây ở giữa sườn núi, mỗi buổi sáng sớm đều có một khoảng thời gian toàn bộ thôn bị sương mù trắng bao trùm, như ẩn như hiện, mới lấy cái tên như vậy.

Trải qua sàng lọc, Bộ Đặc Dị tìm được một thôn nhỏ gần núi Trường Bạch.

Đưa hình chụp nơi đó cho hồ ly con lông đỏ, nó lập tức kích động: là nơi này!

Vì làm công vụ nên Tam Kim được cưỡi máy bay, sau khi tới nơi mới thuê một chiếc xe chạy tới thôn Vụ Ẩn.

Cách nhà càng gần, hồ ly con lông đỏ ngồi ở hàng ghế sau càng xao động.

Gần.

Rất gần.

Nó đã ngửi được mùi quen thuộc.

Thôn Vụ Ẩn nằm trên sườn núi.

Khi xe đến chân núi thì Tam Kim xuống xe, ôm hồ ly con lông đỏ lên núi. Hồ ly con lông đỏ mới biến trở về hồ ly không lâu, lúc trước chịu thống khổ biến thân rất lớn, hiện tại cần tĩnh dưỡng thật nhiều.

May mắn Tam Kim khổ luyện ngoại công, thể lực rất tốt, cộng thêm đường lên núi được người lót thềm đá, dù ôm một con hồ ly cũng không mệt.

Nhưng đến thôn Vụ Ẩn thì cảnh tượng khiến Tam Kim ngạc nhiên, hoàn toàn khác với miêu tả của hồ ly con lông đỏ!

Thôn Vụ Ẩn trong trí nhớ của hồ ly con lông đỏ tuy xây giữa sườn núi, nhưng bởi vì từng nhà đều thờ Bạch Hồ nương nương, cộng thêm có một thần bà có thể trao đổi với Bạch Hồ nương nương. Dưới sự phù hộ của Bạch Hồ nương nương, dù không giàu có nhưng cũng an cư lạc nghiệp, không nhặt của rơi trên đường, giống như chốn thần tiên dưới trần.

Còn trước mắt thì sao?

Toàn bộ thôn u ám nặng nề, chỉ có mấy thôn dân già đi qua lại, không thấy vài mống thanh niên.

Hơn nữa sức mạnh tín ngưỡng của thôn này rất mỏng manh.

“Này bác ơi, xin cho hỏi.” Tam Kim tìm một cụ ông hút tẩu thuốc lá ở ven đường: “Cho con hỏi, trong thôn có phải là có một thần bà rất hay không? Con nghe tiếng tìm đến đây muốn cầu giúp đỡ.”

Chương 291: Vô Đề

Cụ ông vốn là ngồi nghỉ bên cây to, nghe vậy ngẩng đầu nhìn thoáng qua, vốn định phớt lờ Tam Kim, nhưng thấy hồ ly lông đỏ trong ngực anh ta thì ánh mắt dừng lại, không đầu không đuôi nói một câu: “Đi cuối thôn mà xem.”

Sau đó cụ ông tiếp tục hút tẩu thuốc lá, không nói chuyện.

Tình huống như vậy càng khiến Tam Kim nghi ngờ, anh ta tìm thêm vài người hỏi thăm, lần này họ không thèm trả lời anh ta một câu nào mà bỏ đi luôn.

Tam Kim không cách nào khác, ôm hồ ly con lông đỏ rõ ràng cũng cảm giác được không khí không đúng đi hướng cuối thôn.

Hy vọng nơi đó có đáp án mà anh ta muốn.

Quả nhiên, khi đến cuối thôn thì bọn họ tìm được mục đích của chuyến đi này.

Một căn nhà xập xệ, một bà cụ ánh mắt âm u, nhưng có thể cảm giác được dao động linh lực mỏng manh.

"Xin hỏi " Tam Kim siết chặt hai tay ôm hồ ly con lông đỏ, chưa kịp nói xong thì thần bà ở trước cửa giống như bị kích thích mạnh, hét to hướng họ:

“Rời khỏi nơi này! Rời khỏi nơi này!!!"

Trong con mắt tràn đầy điên cuồng.

Thần bà này bị điên rồi sao?

“Chi chi!” Hồ ly con lông đỏ khẽ kêu hai tiếng.

Nó biết người này, là người kết khế ước với mẹ của nó, cùng nhau tu công đức!

Chẳng qua năm xưa bà ta là người phụ nữ trung niên, sao bây giờ bỗng già nhiều như thế?

Hai tiếng hồ ly kêu khiến thần bà ngẩn ngơ, bà ta nhìn thoáng qua hồ ly lông đỏ trong ngực Tam Kim, run lẩy bẩy:

“Nhanh rời đi, các người đi mau! Các thôn dân đều là vô tội, các người đi đi!"

“Bà ta càng điên hơn.”

“Chi chi!” Hồ ly con lông đỏ ngẩng đầu kêu với Tam Kim.

Tam Kim gật đầu, hiển nhiên thôn này có vấn đề, muốn dựa vào họ liên hệ Bạch Hồ nương nương dường như có chút khó khăn. Tam Kim quyết định làm theo lời của hồ ly con lông đỏ, đi tìm hang hồ ly năm xưa.

Rừng núi vẫn như tám năm trước, chẳng qua diện tích dường như hơi thu hẹp lại. Mấy thú con từng chơi chung với nó giờ đây đã làm cha mẹ.

Cách hang hồ ly càng gần thì hồ ly con lông đỏ càng hưng phấn, đuôi to lông xù đung đưa như một ngọn lửa đỏ rực.

Nó đã cảm thụ được mùi của mẹ hồ ly lông trắng rồi!

Hiển nhiên mẹ hồ ly lông trắng cũng cảm thụ được mùi của con mình.

Còn chưa đi vài phút trong rừng núi thì nghe tiếng hồ ly hú ở xa, truyền tới từ xa nhưng rõ ràng giống như ở bên tai.

Hồ ly con lông đỏ lập tức hú đáp lại, tiếng hú nhẹ hơn đầy non nớt.

Lá cây bị gió thổi qua phát ra tiếng xào xạc.

Tam Kim còn chưa phản ứng lại bỗng thấy một con hồ ly lông trắng to lớn xuất hiện trước mắt.

Mắt của hồ ly lông trắng đỏ rực, nhe nanh, giống như tùy thời vồ tới.

Trông không giống hồ ly lông trắng thành tinh, bộ dạng hung hăng như thế chắc hẳn nó bị trục trặc trong tu luyện.

"Chi chi, chi chi."

Tiếng kêu của hồ ly con lông đỏ dần trấn an hồ ly lông trắng.

Hồ ly con lông đỏ nhảy khỏi ngực của Tam Kim, đến bên cạnh mẹ, hai con hồ ly một lớn một nhỏ liếm lông cho nhau, tràn đầy tình cảm.

Bạch Hồ nương nương biến thành như vậy là có nguyên nhân.

Ngày xưa, khoảnh khắc hồ ly con chết thì trong lòng Bạch Hồ nương nương có cảm ứng, vội vàng chạy về, phát hiện hang hồ ly trống rỗng.

Bạch Hồ nương nương hỏi thăm động vật xung quanh mới biết là hồ ly con lông đỏ bị thợ săn bắt đi.

Bạch Hồ nương nương lần theo dấu vết của hồ ly con lông đỏ tìm đến quán thú rừng nơi nó bị ăn. Cảm thụ được cái chết của

con mình, Bạch Hồ nương nương luôn tu công đức nhiều năm thoáng chốc điên cuồng.

Bạch Hồ nương nương độc chết chủ quán và đầu bếp.

Trên người của Bạch Hồ nương nương cũng có độc, chẳng qua tu công đức nên chưa từng sử dụng, bây giờ đã khùng lên độc chết hung thủ hại chết con của mình!

Nhưng mặc cho Bạch Hồ nương nương cảm ứng cỡ nào vẫn không thể cảm ứng hơi thở linh thể của con mình.

Chương 292: Vô Đề

Bạch Hồ nương nương đánh đổi tu vi nhiều năm tính một lần, chỉ cảm ứng con mình có một cơ may sống, mới dừng lại ý định giết chóc lung tung.

Chủ quán và đầu bếp bị trừng phạt, kẻ ăn con của mình đã đi nơi khác, nhưng Bạch Hồ nương nương tuyệt đối không bỏ qua cho thợ săn bắt con mình.

Khiến Bạch Hồ nương nương không ngờ là thợ săn bắt đi con của nó là người của thôn Vụ Ẩn!

Nó che chở bọn họ.

Trợ giúp bọn họ.

Khiến toàn bộ thôn thịnh vượng phát đạt, an cư lạc nghiệp.

Bọn họ cũng thờ nó, mỗi ngày đốt một nén nhang thơm, hơn nữa hứa hẹn bảo hộ bộ tộc hồ ly, tuyệt đối không bắt giết hồ ly!

Vậy mà có kẻ vì vài trăm tệ cỏn con đi bắt con của nó, gián tiếp hại chết con!

Bạch Hồ nương nương vốn che chở cho kẻ tôn thờ mình thoáng chốc giận điên lên.

Nó đá đổ bàn thờ, cắt đứt khế ước với thần bà, hạ nguyền rủa đau ốm cả đời cho thợ săn kia, rồi trở về hang hồ ly, không bao giờ ra khỏi núi này nữa.

Ngày này, bộ môn có việc nên Tạ Giác sớm đi làm. Tạ Vọng

Sóc về nhà tổ nhắc nhở cha mình một tiếng về chuyện Tàng Bảo Các có vấn đề nên cũng sớm rời đi.

Chỉ còn Cố Khanh ở nhà một mình luyện tập thuật luyện thể cơ sở.

Hiện tại cô đã có thể hoàn mỹ làm trọn bảy mươi hai động tác đầu trong một lần, ba mươi sáu động tác đoạn sau cũng chỉ còn sáu cái cuối chưa làm.

Cố Khanh dự định khi nào tập xong sẽ thử thuật luyện thể tinh thần mà mấy ngày hôm trước lấy tới tay, cô có dự cảm sau khi hoàn thành thuật luyện thể cơ sở thì linh lực sẽ biến chất.

Xột xoẹt xột soạt!

Âm thanh quen thuộc từ xa đến gần.

Cố Khanh dừng lại động tác, thấy một cục tròn màu tím núp trong ụ đất chậm rãi di chuyển về phía cô.

Cố Khanh đi tới trước hai bước, đến bên cạnh ụ đất nhỏ kia.

Ụ đất dừng lại, không nhúc nhích.

Cố Khanh ngồi xổm xuống, vươn ra một ngón tay chọt ụ đất.

“Sao ngươi đến chỗ này?”

Lời nói tự nhiên như thể quen biết đã lâu.

“Hic!” Sơn Linh kêu một tiếng rồi vội che miệng lại, bị phát hiện ra!

Nó chỉ muốn ké chút linh khí thôi mà, sao đã bị phát hiện?!

Làm một con Sơn Linh, nó thật là khổ.

Tuy nó tự nguyện đi theo Khương Mặc Ngôn, dù sao anh ngẫu nhiên cho chút công đức đủ cho nó tu luyện thật lâu mới tiêu hóa hết.

Nhưng!

Nó là Sơn Linh, nó cũng cần linh khí, là linh khí!!!

Đúng vậy!

Bắc Kinh là thủ đô của Trung Quốc, trong lòng đất có một long mạch to lớn dẫn đến nơi này linh khí dày đặc.

Nhưng những linh khí này thuộc về long mạch, nó có thể nhìn thấy nhưng chẳng thể sờ vào!

Nhớ lại lúc nó ở núi hoang, làm Sơn Linh, nó kiểm soát cả ngọn núi, phụ trách tẩm bổ động vật, thực vật trên núi. Sau khi động thực vật lớn lên thì trả về linh khí cho nó, có thể nói là vòng tuần hoàn siêu hoàn mỹ.

Nhưng đến thủ đô, bởi vì linh khí có chủ, nó là linh vật xứ khác, muốn hấp thu linh khí không thuận lợi như trước kia.

Sơn Linh vốn định bồi dưỡng cỏ cây trong biệt thự tự tạo vòng tuần hoàn để bù đắp chút linh khí.

Nhưng hiện tại cỏ cây trong biệt thự còn ở giai đoạn bồi dưỡng từ từ, chốt lại là tiêu hao lớn hơn hấp thu, nó sắp không chịu nổi nữa.

Ngay lúc khốn khó này, Sơn Linh cảm giác gần đó có linh lực nhanh chóng tụ tập.

Sơn Linh bởi vì thiếu linh khí đói rã họng đã lén lút tới gần, định tìm cơ hội ăn ké.

Sau đó Sơn Linh phát hiện cô gái hấp thu linh khí trong sân là người mình gặp hôm qua!

Nói thật lòng, cảm giác của Sơn Linh rất nhạy bén, có vài lần nó phát hiện cô gái cứ nhìn về phía chỗ mình, dường như phát hiện ra nó, vô luận là ở núi hoang hay trong biệt thự hôm qua.

Chương 293: Vô Đề

Nhưng cô gái này vẫn không làm gì, khiến Sơn Linh thầm hoài nghi rốt cuộc nó bị phát hiện hay không?

Hiện tại không cần đoán, bị chọt đầu rồi, hiển nhiên người ta sớm biết sự tồn tại của nó.

Sơn Linh vươn ra từ ụ đất, vẫn đen thui, lá cây xanh biếc dính đầy người, vừa xấu vừa cưng.

“Hic.” Hai con mắt nhỏ như hạt đậu đen long lanh nhìn Cố Khanh.

Cố Khanh tỏ vẻ Nghe không hiểu.

Cô lại chọt Sơn Linh, nhìn nó nghiêng người suýt té nhưng cố gắng đứng thẳng, Cố Khanh cười gian.

Nhưng nhìn Sơn Linh khiến cô nhớ tới chủ nhân hiện tại của nó, Khương Mặc Ngôn.

Sách ngọc ở trong đầu cô lại nhảy một cái.

Cô nghiêm trọng hoài nghi sách ngọc có quan hệ gì đó với Khương Mặc Ngôn!

Suy nghĩ một hồi, Cố Khanh đứng lên, mang theo Sơn Linh trở về biệt thự, lấy một cuốn sách nhỏ.

Đây là thuật luyện thể cơ sở mà Cố Khanh vẽ, hiện tại không thể đưa thuật luyện thể tinh thần được, thử đưa tặng thuật luyện thể cơ sở xem coi sách ngọc có yên tĩnh lại không.

Sơn Linh chạy ra ngoài từ bao giờ lại chạy trở về gõ cửa sổ phòng của anh, trong tay còn cầm cái gì.

Khương Mặc Ngôn đứng lên, mở cửa sổ ra.

Sơn Linh nhanh như chớp nhảy vào, đưa qua thứ mình cầm trên tay.

Một quyển sách nhỏ.

Trang bìa viết ‘thuật luyện thể cơ sở’.

Khương Mặc Ngôn tùy ý giở ra, chỉ xem vài trang đầu đã cảm giác khác lạ.

Anh đã đọc bí tịch mượn từ Bộ Đặc Dị, đọc sơ đã cảm thấy trúc trắc, khi thử tu luyện quả nhiên không được.

Nhưng quyển sách nhỏ này khiến anh cảm thấy có thể tu luyện được.

Đầu óc suy nghĩ, một bóng người thoáng hiện, Khương Mặc Ngôn giơ cuốn sách hỏi:

“Là cô gái gặp ngày hôm qua kêu ngươi mang tới?”

Sơn Linh gật đầu, lá xanh trên đầu lắc lư.

Cách một ngày, xác nhận hồ ly con lông đỏ và hồ ly lông trắng nhận nhau, có thể tiếp tục yên ổn sống, Cao Hâm chuẩn bị rời khỏi.

Tam Kim đứng ở nơi xa vẫy tay chào hai bóng dáng một lớn một nhỏ, một trắng một đỏ, anh ta xoay người đi ra núi rừng.

“Hú hú!” Dường như hồ ly con lông đỏ hơi thương cảm.

"Chi chi." Mẹ hồ ly lông trắng liếm lông trên đầu nó, dường như đang an ủi.

Mẹ hồ ly lông trắng không phát hiện đôi mắt trong trẻo của hồ ly con lông đỏ trở nên đục ngầu.

Sau đó!

Xoẹt!

Móng vuốt của hồ ly con lông đỏ hóa thành lưỡi dao bén đâm thủng bụng của mẹ hồ ly lông trắng.

Mẹ hồ ly lông trắng không tin nổi, gắng gượng nhìn con của mình, trông thấy đôi mắt đục ngầu của nó.

Nó bị thứ gì khống chế!

Mẹ hồ ly lông trắng muốn phát ra tiếng hú cầu cứu, nhưng phát hiện không thể vận dụng linh lực.

Trên móng vuốt có độc!

Phản ứng đầu tiên của Bạch Hồ nương nương là nghi ngờ bàn tay đen sau màn là người tự xưng thuộc ngành quốc gia Bộ Đặc Dị đưa con mình về.

Nhưng tiếp theo.

“Trời, chuyện gì vậy?!”

Tam Kim bất ngờ quay lại.

Xung quanh xuất hiện hơn mười người áo đen, mỗi người đều

tràn ngập dao động linh lực dày đặc.

Sau một trận đánh liều chết, có thể tưởng tượng kết quả.

Hai mẹ con hồ ly bị người áo đen mang đi.

Tam Kim thì ngã trong vũng máu, không còn hô hấp.

Sau khi người áo đen rời khỏi, rừng núi trở lại yên tĩnh.

Xác chết nằm dưới đất bỗng bắn ra một luồng sáng bay về phía thủ đô.

Một luồng sáng bay nhanh từ phương bắc đến thủ đô.

Tạ Giác đang làm việc trong Bộ Đặc Dị có cảm ứng, anh ấy ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy luồng sáng lấp lánh rơi vào Bộ Đặc Dị.

Tạ Giác cau mày, đi hướng luồng sáng giáng xuống.

Tầng dưới Bộ Đặc Dị, bên dưới một gốc cây đa to lấp lánh ánh sáng.

Cảm thụ được hơi thở quen thuộc, Tạ Giác buột miệng kêu lên:

“Tam Kim?!”

Đốm sáng nhỏ nhảy vào lòng bàn tay của Tạ Giác, cố gắng nảy lưng tưng.

Tạ Giác vội mang theo đốm sáng quay về văn phòng, anh ấy lấy ra một tờ giấy trắng từ trong ngăn kéo, dùng kéo cắt thành hình người, rạch ba cái lỗ trên đầu làm mắt và miệng.

Hình dáng không đẹp lắm, nhưng trong tình huống hiện tại đành dùng tạm.

Chương 294: Vô Đề

Tạ Giác thổi nhẹ một hơi vào đốm sáng trong lòng bàn tay.

Đốm sáng chậm rãi rơi xuống người giấy mini ở trước mặt Tạ Giác, từ từ dung hợp vào.

Ngay sau đó, tay người giấy động trước, sau đó nhấc chân, lắc đầu.

Rồi người giấy nhảy vọt lên, đứng thẳng.

“Má ơi, lần này thật sự là quá nguy hiểm!" Cái miệng được cắt từ kéo mấp máy phát ra âm thanh của Tam Kim.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!" Tạ Giác trầm giọng hỏi.

Người giấy nhảy lưng tưng trên bàn rồi ngồi xếp bằng, không biết sao nó làm được động tác có độ khó cao như vậy.

“Hồ ly con và mẹ của nó đều bị người bắt đi!”

Tam Kim vừa nói vừa huơ tay miêu tả tình hình lúc đó:

“Hơn mười người! Mỗi người đều là cao thủ trong huyền học, trông không giống tổ chức bình thường. Lần này nếu không phải dùng búp bê thế thân được bộ môn phát cho thì có lẽ sếp không còn thấy tôi nữa!”

Tuy Tam Kim nói nghe tiêu sái nhưng thật ra trong lòng nghĩ mà run.

Lúc ấy Tam Kim đã rời đi.

Mọi người đều biết, người trong huyền học đều có cảm ứng khó giải thích.

Tam Kim đi được một lúc thì trực giác trong núi xảy ra chuyện, vừa lúc anh ta vào trong một cái thôn nghỉ tạm, thế là vào ở nhà dân, còn thần hồn thì xuất khiếu bám vào búp bê thế thân, định đi xem thử.

Nguyên nhân tại sao Tam Kim không tự mình đi thì một là vì anh ta giỏi về công phu sức lực chứ không rành tốc độ, búp bê thế thân của bộ môn được khắc nhiều trận pháp, trong đó có loại tăng tốc, có thể cho anh ta đến hiện trường nhanh hơn.

Thứ hai là vì Tam Kim có dự cảm không may nên tính để lại hậu chiêu.

Nhưng búp bê thế thân có một khuyết điểm, mặc dù thần hồn bám vào búp bên nhưng chỉ có thể sử dụng một nửa thực lực.

Không ngờ, may mắn anh ta dùng thế thân, nếu không thì dưới sự tấn công dày đặc như thế sẽ xuống chầu Diêm Vương thật.

Lúc này nếu có người đi nơi Tam Kim bỏ mình quan sát sẽ phát hiện xác chết biến mất, không còn vết máu, chỉ có một con búp bê làm bằng tay rách rưới, vị trí vết thương giống hệt vết thương của Tam Kim.

Tạ Giác càng nghe chân mày càng nhíu chặt, không chỉ vì nhóm huyền học không biết đến từ đâu, còn vì trạng huống hiện tại của Tam Kim.

Tạ Giác không đồng ý nói:

“Bậy quá, tình huống của cậu phải nhanh chóng trở về dung hợp thân thể của mình, sao còn tiêu hao sức mạnh chạy về thủ

đô!”

Mẹ con hồ ly đã bị bắt, không còn cách nào, Tam Kim muốn báo cáo chuyện này cũng không nên gấp gáp như vậy.

Người giấy ở trên bàn xòe tay nói:

“Tôi cũng không muốn vậy đâu sếp, lúc trước liều mạng đánh đã bị thương quá nặng, hiện tại thần hồn của tôi hơi yếu ớt, không thể dung hợp vào thân thể.”

Người giấy nói xong nịnh nọt nhìn Tạ Giác, có thể xem rõ cảm xúc của ánh mắt này từ hai lỗ thủng trên mặt người giấy thì cũng là thiên tài.

“Sếp này, tôi như vậy cũng xem như là tai nạn lao động, anh làm ơn kêu đồng sự đưa thân thể của tôi về được không? Còn tôi sẽ tu dưỡng mấy ngày, thân thể của tôi thì giao cho anh bảo quản hộ!”

Tạ Giác có thể làm sao bây giờ? Cấp dưới của mình đương nhiên mình lo.

Tạ Giác phất tay, ra hiệu Tam Kim lo tu luyện khôi phục thần hồn đi, còn anh ấy thì gọi điện thoại tìm người hỗ trợ nhận thân thể của Tam Kim bởi vì thần hồn xuất khiếu đột nhiên hôn mê, suýt chút bị đưa vào bệnh viện, tìm cách đưa thân thể về thủ đô.

Tam Kim bây giờ thì là người giấy được cắt bằng giấy linh đặc biệt, có thể dùng tạm, xài đỡ trong khoảng thời gian này vậy.

Thần hồn xuất khiếu, trong vòng bảy ngày chỉ cần thân thể không bị tổn hại gì là có thể thuận lợi nhập xác trở về, nhưng nếu qua bảy ngày, hoặc là thân thể bị người ta tiêu diệt thì đành vào địa phủ.

Giống như một trong Bát Tiên của thần thoại – Thiết Quải Lý, năm xưa bởi vì thần hồn xuất khiếu, bị đệ tử đốt thân thể nên đành nhập vào xác của người què.

(

) Cũng có thể gọi là Lý Thiết Quải, một vị tiên của Đạo giáo, được miêu tả là người dễ nóng giận nhưng rất nhân từ giúp người nghèo bệnh. Hình tượng như ăn mày chống cây gậy sắt, cầm một quả bầu, thường sử dụng quyền năng của mình giúp đỡ những người nghèo và người bị áp bức.

Chương 295: Vô Đề

Cho nên khoảng thời gian này rất mấu chốt đối với Tam Kim.

Tạ Giác định đi nhà kho tìm đan dược giúp tăng tốc phục hồi thần hồn, thử xem có hiệu quả không.

Lúc Tạ Vọng Sóc về nhà tổ họ Tạ thì bị đối xử lạnh nhạt chưa từng có.

Lúc Tạ Vọng Sóc đến, nói muốn tìm lão gia, người hầu nói lão gia bận việc trong phòng sách, không cho người nào quấy rầy, sau đó người hầu đi làm việc của mình.

Chuyện này chưa từng có, ông dù gì là cậu hai của nhà họ Tạ, bây giờ ngay cả người hầu cũng không thèm để ông vào mắt?

Ngồi trên sofa, Tạ Vọng Sóc kiềm nén tức giận.

Tạ Vọng Sóc tự nhủ ông đến đây hôm nay chỉ vì muốn nói một câu với ông cụ, còn lại ông không quan tâm.

Chốc lát sau, Khương Dung và Tạ Vọng Thư xuống lầu.

“Ôi chao, sao hôm nay em trai đến thế?”

Tạ Vọng Thư làm biểu cảm khoa trương như thể bọn họ không biết Tạ Vọng Sóc đến.

Khương Dung mỉm cười đi phòng bếp bưng ra một mâm trái cây:

“Chú hai đến tìm lão gia đúng không? Lão gia đang bận, chú

hai ăn ít trái cây trước đi.”

Ngữ khí chiêu đãi khách, giống như Tạ Vọng Sóc chỉ là một vị khách không quan trọng với nhà họ Tạ, chứ không phải cậu chủ phòng thứ hai của nhà họ Tạ.

Tạ Vọng Sóc miễn bình luận tư thái ‘chủ nhà’ của vợ chồng Tạ Vọng Thư, chỉ là lạnh giọng nói một câu: “Không cần, tôi chỉ tìm lão gia nói chút việc, không cần tiếp đãi tôi.”

Tạ Vọng Thư và Khương Dung ngồi xuống sofa phía đối diện Tạ Vọng Sóc.

Hai anh em đã sớm xích mích với nhau, lúc này hai bên cũng không có gì để nói, trường hợp tương đương lúng túng.

Còn Khương Dung, có lẽ hành động của nhà họ Khương gần đây cho bà ta có tự tin hơn, ăn nói sắc bén hơn.

Khương Dung cười nhìn Tạ Vọng Sóc, nói:

“Chú hai này, mấy ngày trước nghe nói chú nhận một đứa con gái, còn đưa hết tích góp nhiều năm cho con bé?”

Ý tứ của Khương Dung là không thừa nhận con gái của Tạ Vọng Sóc là người nhà họ Tạ, lời ngầm là xuất thân nhà nghèo nên mê tiếng.

Lời này đâm thẳng vào tim người ta.

“Chị dâu, Khanh Khanh là con gái ruột của tôi, tôi thích đưa đồ của mình cho con bé, con trai của tôi cũng thích kiếm tiền cho em gái xài, việc nhà của chúng tôi không cần chị bận tâm! Cố Khanh là con gái của Tạ Vọng Sóc này, lẽ ra từ lúc chào đời con bé không biết chữ nghèo viết như thế nào, bây giờ chịu khổ nhiều năm như vậy, dĩ nhiên tôi phải bù đắp lại cho con gái!”

Trong giọng nói của Tạ Vọng Sóc tràn đầy kiên định, còn mang theo một chút uy hiếp, đe dọa Khương Dung không được nói xấu con gái của mình nữa.

Khương Dung thì sao?

Bà ta không sợ uy hiếp của Tạ Vọng Sóc.

"Ôi chà chà, tôi có nói gì sao? Tôi chẳng nói gì cả!" Khương Dung bày ra bộ dạng chị dâu cả chịu oan ức, như thể bà ta chỉ tốt bụng nhắc nhở Tạ Vọng Sóc.

"Nhưng chú hai à, nếu người này thật sự là con gái của chú thì sao bây giờ còn giữ tên Cố Khanh? Chắc cũng khinh thường họ Tạ chúng ta."

Không đợi Tạ Vọng Sóc phản bác, Khương Dung quay sang Tạ Vọng Thư giữ yên lặng, nói:

"Còn nữa, ông nói xem, chú ấy nhận về con lâu như vậy mà không đưa về thăm ông nội, thăm bác trai bác gái để biết cửa biết nhà, quả nhiên không phải từ nhỏ nuôi bên cạnh nên chẳng có chút ý thức gia tộc."

Khương Dung rất khéo ăn nói, nếu không đã chẳng làm bà chủ nhà họ Tạ. Nếu bà ta muốn, bà ta có thể làm cho những người mình thích cảm thấy bà ta là trưởng bối tốt.

Nhưng hiển nhiên, Khương Dung không muốn dùng loại thủ đoạn đó với phòng thứ hai nhà họ Tạ.

Tự gây ra còn đổ tội cho người khác.

Tạ Vọng Sóc dù sao là đàn ông, về bối phận thì Khương Dung là chị dâu, ông cãi không lại đối phương, bị chặn họng. Tạ Vọng

Thư ở bên cạnh tuy không nói chuyện nhưng luôn nhìn, Tạ Vọng Sóc không thể ra tay, tức giận thở hổn hển.

Tạ Vọng Sóc không rõ, phòng cả, phòng thứ hai cũng bất hòa, Tạ Vọng Thư và Khương Dung chỉ mờ mịt chèn ép phòng thứ hai.

Chương 296: Vô Đề

Thí dụ như đâm thọc với lão gia, hoặc gây rối Tạ Giác.

Nhưng bây giờ đặt ở mặt ngoài luôn, hai người lấy đâu ra tự tin đó?

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa!”

Tạ lão gia xuất hiện trên cầu thang từ bao giờ.

“Cha, sao cha xuống đây?”

Tạ Vọng Thư nhanh chóng đứng lên, đi tới trước mặt Khương Dung chặn đường, làm động tác muốn dìu ông cụ:

“Gần đây sức khỏe của cha không tốt, cần nghỉ ngơi.”

Tạ Vọng Sóc nghe đến đây liền hiểu.

Tạ Vọng Thư và Khương Dung dần kiểm soát nhiều chỗ của nhà họ Tạ, nên cảm thấy có một số thứ không cần tiếp tục che giấu nữa.

Tạ lão gia phất tay ra hiệu không cần người nâng, ông cụ nói với Tạ Vọng Sóc ở phía sau:

“Vọng Sóc, con đi lên với cha.”

Tạ lão gia và Tạ Vọng Sóc đi phòng sách ở tầng trên. Dưới lầu, Tạ Vọng Thư sắc mặt âm u nháy mắt với Khương Dung.

Khương Dung gật đầu, lặng lẽ đi theo.

Không ngờ Tạ lão gia mang theo Tạ Vọng Sóc vào phòng sách, đóng cửa lại rồi bày ra kết giới.

Khương Dung lén lút đi theo cảm giác được kết giới, tức giận nghiến răng, chỉ có thể bất đắc dĩ đi xuống.

Tạ Vọng Thư nhìn bà ta:

“Sao rồi?”

Mặt Khương Dung u ám: “Còn sao nữa, đang đề phòng chúng ta, ở trong nhà mà cũng bày mấy kết giới trong phòng sách.”

Tạ Vọng Thư lột vỏ quýt bỏ vào trong miệng, chậm rãi nói:

“Xem ra lão gia đã phát hiện.”

Khương Dung không e ngại:

“Phát hiện thì làm được gì, nhà họ Tạ hiện tại đều nghe lời ông với tôi.”

Khi nói lời này đáy mắt Khương Dung lóe tia sáng đen tối, liếc trộm biểu cảm của Tạ Vọng Thư.

Trên mặt Tạ Vọng Thư lộ vẻ đắc ý thỏa mãn, ông ta vỗ tay Khương Dung:

“Chuyện này cũng nhờ có bà.”

Một đội vợ chồng có mưu tính riêng, nhưng đều cười ngọt ngào với đối phương.

Trong phòng sách.

Tạ lão gia nhìn Tạ Vọng Sóc ở trước mắt.

Đây là đứa con trai thứ hai mà ông cụ từng gửi gắm kỳ vọng cao.

Tạ Vọng Sóc từng là con cưng của trời, thiên tài huyền học, là niềm tự hào lớn nhất đời ông cụ.

Nhưng từ khi nào hai cha con đi đến bộ dạng như bây giờ, nhìn nhau không nói gì?

Tạ Vọng Sóc không biết nỗi thương cảm của Tạ lão gia, ông bản năng cảm giác được không khí trong nhà không ổn.

Tạ Vọng Sóc hỏi:

"Cha, trong nhà có phải là xảy ra chuyện gì?"

Tạ lão gia lắc đầu, khẽ thở dài cười bảo:

"Không có việc gì. Chẳng qua cha lớn tuổi, định chậm rãi giao hết việc trong nhà cho thằng cả."

Tạ Vọng Sóc không có ý kiến gì việc giao nhà họ Tạ cho Tạ Vọng Thư, dù sao hai mươi năm trước ông đã tỏ rõ chính mình sẽ không kế thừa nhà họ Tạ.

Chẳng qua hôm nay phải nói những gì cần nói.

"Cha, con tới là muốn nói cho cha biết Tàng Bảo Các trong nhà xảy ra chuyện. Mấy ngày trước, Tạ Giác đi làm nhiệm vụ bất ngờ nhìn thấy kiếm Thừa Ảnh trong nhà lão tướng quân Diệp."

Tạ lão gia đứng bật dậy, trầm giọng hỏi:

"Con có chắc không?"

Tạ Vọng Sóc gật đầu: “Mấy ngày trước, nhà họ Diệp vì cảm tạ Bộ Đặc Dị nên tặng kiếm Thừa Ảnh cho bộ môn, Tạ Giác đã cẩn thận phân rõ rồi, trừ có thêm một luồng tà khí không rõ thì nó đúng là kiếm Thừa Ảnh.”

Dường như nghĩ tới cái gì, Tạ lão gia lại chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt nghiêm túc nói:

“Chuyện này cha đã biết, cha sẽ điều tra, nếu có người dám phản bội nhà họ Tạ thì cha tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"

Môi Tạ Vọng Sóc mấp máy, muốn nói cái gì, nhưng không nói ra được, đành bảo:

“Nếu cha giải quyết thì con không có ý kiến.”

Hai cha con lại yên lặng nhìn nhau.

Tạ Vọng Sóc rời đi, sau đó Tạ lão gia ra phòng sách.

Tạ Vọng Thư chờ ở phòng khách nhanh chóng tiến lên nghênh đón, nâng Tạ lão gia:

“Cha định đi đâu vậy?”

Trong giọng nói mang theo chút dò hỏi.

Tạ lão gia cũng không tìm cớ:

“Con dìu cha đi Tàng Bảo Các nhìn xem.”

Tạ Vọng Thư đảo tròng mắt, xem ra thằng hai đã nói cái gì, khiến sự tình bại lộ.

Chương 297: Vô Đề

Tạ Vọng Thư không quá lo, ông ta đã sắp xếp hậu chiêu.

Tàng Bảo Các của nhà họ Tạ có các cơ quan, còn có hộ vệ đặc biệt canh giữ.

Tạ lão gia và Tạ Vọng Thư đi vào Tàng Bảo Các.

Trong lòng Tạ lão gia sớm có mục tiêu, trực tiếp đi hướng phòng pháp khí.

Đi vào xem thì quả nhiên chỗ đặt kiếm Thừa Ảnh trống rỗng.

Tạ lão gia chỉ hướng mặt bàn trống trơn, hỏi:

“Chuyện này là sao?!”

"Cha!" Vẻ mặt Tạ Vọng Thư uất ức nói: “Con làm chuyện này cũng vì bất đắc dĩ!”

Tạ lão gia phất tay áo, không thèm nghe Tạ Vọng Thư biện giải, lạnh giọng hỏi:

“Phải bất đắc dĩ đến cỡ nào khiến con tặng bảo bối của nhà họ Tạ đi?!”

Trong giọng nói tràn ngập mỉa mai.

"Cha cũng biết gia đình thằng hai và con không hòa thuận.”

Tạ Vọng Thư giải thích một loạt:

“Con muốn trở thành gia chủ đủ tư cách của nhà họ Tạ cần

phải trả giá bao nhiêu nỗ lực? Nhưng bấy nhiêu chưa đủ, hiện tại bên ngoài còn có rất nhiều người nói con không bằng thằng hai, nếu thằng hai còn khỏe mạnh thì có lẽ con"

Trước tiên kể khổ đã!

"Mấy hôm trước cha vợ nói tìm được một quyển bí tịch tu luyện thất truyền, có lẽ thích hợp thể chất của con, cho linh lực của con một ngày nghìn dặm. Cha vợ của con thích pháp khí loại binh khí nhất"

Tạ Vọng Thư còn chưa nói hết đã bị Tạ lão gia ngắt lời:

"Cho nên con đưa kiếm Thừa Ảnh cho cha vợ mình để nịnh nọt?"

Tạ Vọng Thư nhanh chóng phủ nhận: "Không không không, lúc ấy con từ chối. Nhưng cha cũng biết, vợ chồng một thể, sau khi Khương Dung biết chuyện thì thương lượng với bọn nhỏ ăn trộm kiếm Thừa Ảnh đưa cho cha vợ, lúc con biết thì đã tặng rồi! Lúc này khó mà đòi lại, hơn nữa mấy người Khương Dung là vợ và con của con, dù gì con cũng phải che chở bọn họ."

Một loạt giải thích vừa biểu lộ mình vô vội vừa biểu hiện mình là chồng tốt, cha tốt che chở vợ con, đổ hết chuyện hai vợ chồng thương lượng trộm kiếm lên đầu Khương Dung và con.

Tạ Vọng Thư nghĩ rằng lão gia thương cháu nội, kéo thêm con vào thì xác suất được tha thứ càng lớn.

"À, thế à." Tạ lão gia không nói gì, nhưng trong con mắt lộ ra một chút thất vọng.

Sao ông cụ không đoán ra được là ai lấy trộm thứ đó? Ông cụ thấy thất vọng, tìm người cầm quyền đời tiếp theo của nhà họ Tạ

lại là kẻ chỉ biết đùn đẩy trách nhiệm.

Tạ Vọng Thư ở một bên không nhìn thấy ánh mắt của Tạ lão gia, thầm đắc chí, cảm thấy đã qua ải khó này.

Buổi sáng hôm sau.

Gia đình ba người Cố Khanh ra ngoài sân, bắt đầu luyện tập thuật luyện thể cơ sở.

Linh khí giống như rồng hút nước hội tụ trong sân này.

Tạ Giác tập nhanh nhất, anh ấy có linh lực cao nhất trong ba người, khi làm động tác độ khó cao thì cũng dễ dàng.

Tốc độ của Cố Khanh không chậm, tập động tác quen thuộc gần như nhanh bằng Tạ Giác, nhưng đến đoạn sau thì chậm dần.

Tạ Vọng Sóc khó khăn nhất, ông cảm thụ được một loạt động tác độ khó cao kéo theo linh lực trì trệ mấy chục năm đang từ từ tăng lên, khí màu đen trong người cũng bị áp chế một ít.

Cho dù gian nan, cho dù mấy động tác này làm ông đổ mồ hôi ròng ròng, Tạ Vọng Sóc vẫn kiên trì đến khi nào không cử động được nữa mới thôi.

Hít sâu một hơi, Cố Khanh hoàn thành một vòng thuật luyện thể cơ sở. Cô nhìn về phía Tạ Giác, anh ấy đã sớm hoàn thành, hiện tại đang điều chỉnh hô hấp.

“Anh.” Thấy Tạ Vọng Sóc còn đang tập nên Cố Khanh không quấy rầy, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tạ Giác, kêu một tiếng.

“Suỵt!” Tạ Giác đặt ngón tay lên môi, ra hiệu Cố Khanh nhìn về hướng bầu trời.

Trên bầu trời.

Bởi vì Cố Khanh và Tạ Giác đã dừng thuật luyện thể cơ sở nên linh khí hội tụ đang dần tản ra.

Ở nơi gần đó dường như có một áng mây linh khí mới bắt đầu hội tụ.

Cố Khanh nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn phương hướng biệt thự của Khương Mặc Ngôn.

Trong sân biệt thự của Khương Mặc Ngôn.

Chương 298: Vô Đề

Sáng sớm Khương Mặc Ngôn đã dắt Sơn Linh ra sân.

Anh và Sơn Linh cũng nhìn thấy hiện tượng rồng hút nước chỗ Cố Khanh.

Sau khi linh khí hội tụ trên trời thì Khương Mặc Ngôn có cảm ứng, ngước đầu nhìn bầu trời.

Sơn Linh bám trên vai Khương Mặc Ngôn ngước mắt nhìn mây linh khí trên trời, trong con mắt tràn ngập khát vọng: muốn ăn quá

Cảm giác vật nhỏ trên bả vai dường như sắp chảy nước miếng, Khương Mặc Ngôn mỉm cười, vươn tay ra búng lá cây xanh của Sơn Linh, đánh thức nó.

Đây là Khương Mặc Ngôn lần đầu tiên tu luyện, không có người giúp đỡ chỉ dẫn, nhưng ít nhất anh có một Sơn Linh phụ trách hộ pháp đúng không?

Khương Mặc Ngôn nhắm mắt, chậm mà lưu loát làm động tác trong thuật luyện thể cơ sở.

Biết lúc này không thể quấy rầy, Sơn Linh chỉ hấp thu ké chút xíu linh khí, nhưng một chút đó đã nhiều gấp mấy lần lúc trước nó cần cù bồi dưỡng thực vật nhận lại linh khí.

Khương Mặc Ngôn có thiên phú, bắt đầu từ động tác thứ nhất, dù anh làm chậm nhưng linh khí từ từ hội tụ.

Đừng thấy thân thể của Khương Mặc Ngôn ốm yếu nhưng độ mềm dẻo còn hơn Cố Khanh.

Như lần đầu Cố Khanh tập, mới có vài động tác đã cứng ngắc ngừng lại.

Khương Mặc Ngôn chậm rãi làm đến động tác thứ hai mươi bốn mới miễn cưỡng dừng lại.

Lúc Khương Mặc Ngôn ngừng lại thì bầu trời bên trên sân đã sớm tích lũy thành một áng mây linh khí, chậm rãi trút linh khí xuống.

Khương Mặc Ngôn không mở mắt ra, chậm rãi cảm thụ biến đổi trong cơ thể.

Khác với trước nhiều.

Qua nhiều năm, Khương Mặc Ngôn cứ có cảm giác toàn thân không sức lực, đi vài bước đã cảm thấy mệt mỏi, nói đơn giản là yếu như giấy.

Cho đến khi gặp Sơn Linh, nó tẩm bổ khiến thân thể yếu ớt của anh tốt hơn nhiều, nhưng không thể cải thiện trạng huống không có sức lực.

Nhưng hôm nay, khi linh khí từ từ hội tụ vào thân thể anh, cảm giác toàn thân không có sức tan biến hết, sức mạnh chưa từng có làm Khương Mặc Ngôn say mê.

Cùng lúc đó, hình ảnh mơ hồ hiện ra trong đầu khiến Khương Mặc Ngôn cảm thấy dường như rất quen thuộc với việc tu luyện.

Sơn Linh ở một bên làm hộ pháp cũng rất vui vẻ, hấp thu nhiều linh khí, hiện tại nó nằm ngay đơ trên vai Khương Mặc Ngôn, thỏa mãn rên rỉ.

Gần đó chợt vang tiếng bước chân.

Khương Mặc Ngôn mở mắt ra, nhìn thấy Tạ Giác cùng Cố Khanh đứng ở cửa.

Biểu cảm của hai người hơi phức tạp.

Cố Khanh không ngờ tặng cho đối phương một phần thuật luyện thể cơ sở, mới tập lần đầu đã đến trình độ như vậy, khiến người cảm thấy xấu hổ.

Tạ Giác thì ngạc nhiên.

Rõ ràng đã thử nhiều lần, Tạ Giác thậm chí lấy ra bí tịch tu luyện nhập môn của các môn phái để lại trong bộ môn, nhưng Khương Mặc Ngôn vẫn không thể tu luyện.

Tại sao bây giờ?

Sau khi nhìn kỹ thì nỗi lòng của Tạ Giác càng rối rắm.

Động tác của Khương Mặc Ngôn thật quen mắt, giống hệt động tác anh ấy vừa tập.

Rõ ràng em gái và Khương Mặc Ngôn không quen biết mà sao đồng ý đưa bí tịch tu luyện cho người này?

Tạ Giác nghĩ vậy, liếc qua Cố Khanh.

Cố Khanh dường như xem hiểu ý tứ trong ánh nhìn của anh mình:

“À thì”

Việc này thì hơi khó giải thích.

“Anh, nghe em nói đã, cái đó rằng thì là em đột nhiên có linh

cảm cần đưa thuật luyện thể cơ sở cho anh ta" Cố Khanh ấp úng, cô không thể khai thật là sách ngọc khăng khăng muốn cô đưa đồ cho Khương Mặc Ngôn.

Không thể biên nổi nữa, Cố Khanh dứt khoát im lặng chọt ngón tay với nhau, giải thích sơ hở nhiều như vậy khiến cô lúng túng đỏ mặt.

Trong lúc đầu óc Cố Khanh rối như cục len thì một bàn tay sờ đầu cô:

"Thôi, em đừng nói nữa, dù em làm cái gì anh cũng sẽ ủng hộ em, chỉ cần em bảo đảm an toàn của mình là được."

Tạ Giác lựa chọn không hỏi.

Cố Khanh cố nén giọt lệ ứa ra, làm bộ điêu ngoa phủi bàn tay trên đầu, cười nói:

"Y như sờ cún con!"

Chuyện này cứ như thế cho qua.

Nhìn thấy Khương Mặc Ngôn dừng động tác, Cố Khanh đi theo Tạ Giác tiến lên.

Chương 299: Vô Đề

"Thế nào?" Tạ Giác hỏi thăm trạng huống tu luyện của Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn không nói chuyện, xòe tay ra, trong lòng bàn tay thuận lợi tụ tập một luồng linh khí.

Nồng độ linh khí này bằng người bình thường tu luyện một tháng!

Quả nhiên là người có mệnh cách quý trọng, tốc độ tu luyện nhanh hơn người bình thường.

Tạ Giác cười nói:

“Nếu cậu đã tu luyện thành công, vậy phải chăng có thể suy xét trở thành một thành viên của Bộ Đặc Dị?”

Đây là thành viên mà Bộ Đặc Dị sớm muốn nhận vào, chẳng qua bởi vì lúc trước Khương Mặc Ngôn mãi không thể tu luyện đành gác lại.

Gia nhập Bộ Đặc Dị?

Khương Mặc Ngôn suy nghĩ một hồi, nhìn thoáng qua Cố Khanh lẳng lặng đứng sau lưng Tạ Giác, nói:

“Được thôi.”

Kỳ nghỉ ngày một tháng năm rất ngắn ngủi.

Cố Khanh mới ở thủ đô vài ngày đã phải trở về đi học.

Cô trở về đại học S, vừa vào cổng trước đã mẫn tuệ cảm giác được hơi thở bốn phía có chút khác.

Từ khi trận phong thủy vốn có của đại học S bị phá, linh khí dần phát tán, văn khí màu xanh cũng nhạt nhòa hơn lúc trước.

Nhưng lần này trở về, Cố Khanh phát hiện linh khí dần phục hồi.

Xem ra Lệ Hoan và Tư Nam hành động khá nhanh, trực tiếp giải quyết tai họa lớn trong lòng hiệu trưởng Mễ.

Cố Khanh chưa kịp cảm thụ kỹ hơn về linh khí thay đổi sau khi dựng lại trận phong thủy trong trường đã bị Lệ Hoan gọi điện thoại kêu đi.

"Khanh Khanh, bộ môn có việc gấp, cố gắng đến sớm.”

Sau đó cô ấy gửi địa chỉ cho Cố Khanh.

Địa chỉ khá quen mắt, là cục cảnh sát gần chi nhánh Bộ Đặc Dị.

Trong cục cảnh sát, cảnh sát qua lại vội vàng, không khí tương đương nghiêm túc, khiến Cố Khanh không kiềm được hoài nghi trong mấy ngày mình đi thủ đô thì thành phố S rốt cuộc phát sinh chuyện lớn gì?

Cố Khanh được một anh cảnh sát đẹp trai đưa vào phòng họp, nhìn thấy không khí bên trong cô liền biết vấn đề hơi nghiêm trọng.

"Khanh Khanh, nhanh lại đây ngồi xuống." Lệ Hoan kêu Cố Khanh ngồi xuống cạnh mình.

Trong phòng hội nghị, một nửa là cảnh sát ngồi, một nửa khác là người của Bộ Đặc Dị.

Cảnh sát đang trình bày tình huống toàn bộ vụ án, đã nói được một nửa.

Cố Khanh ngồi xuống cạnh Lệ Hoan, cô ấy nói đại khái tình huống cho Cố Khanh nghe.

Trong thành phố S gần đây phát hiện ra có vụ án giết người liên hoàn.

Đương nhiên, không phải bắt đầu trong mấy ngày Cố Khanh nghỉ lễ ngày một tháng năm đi thủ đô.

Vụ án phát sinh từ mấy tháng trước, người bị hại đều là các cô gái trẻ, sau khi mất tích khoảng bảy ngày thì bị hại. Trước khi các cô gái chết từng bị ngược đãi trầm trọng, không bị xâm hại tình dục, cũng không tìm được hung thủ.

Mới đầu không ai phát hiện ra đây là vụ án giết người liên hoàn.

Bởi vì mấy cô gái trẻ chỉ bị báo là mất tích, cũng không tìm được xác chết.

Xác chết bị tìm được tuy chịu đủ ngược đãi nhưng nguyên nhân chết đủ loại, khu vực phát hiện xác chết cách nhau khá xa.

Khiến cảnh sát liên hệ một loạt vụ án này lại với nhau là vì một thiếu niên vừa tròn mười sáu tuổi.

Cậu ấy nói mình có giấc mơ tiên tri.

Thiếu niên này tên là Lý Bình An.

Một cái tên vô cùng bình thường, ngụ ý hy vọng cậu ấy bình an cả đời.

Nhưng thiếu niên có cái tên bình thường này sau khi tròn mười sáu tuổi thì bắt đầu trở nên không bình thường.

Hai tháng trước, ngày thứ ba sau khi Lý Bình An đủ mười sáu tuổi, cậu ấy có giấc mơ tiên tri đầu tiên.

Lý Bình An mơ thấy một bóng người màu đen bịt chặt miệng một cô gái mặc đồ tây tóc dài trong con hẻm nhỏ.

Không thấy rõ bộ dạng của bóng đen, giống như hung thủ trong truyện tranh Thám tử lừng danh Conan vậy, hung thủ luôn chỉ có một bóng đen, trong giấc mơ tiên tri của Lý Bình An hoàn toàn không thấy rõ mặt của người khác, trừ người bị hại ra.

Chương 300: Vô Đề

Sau đó thoáng hiện đoạn ngắn, Lý Bình An nhìn thấy có người đang không ngừng ngược đãi cô gái này. Bởi vì là nằm mơ, có lẽ trong tiềm thức cũng không muốn thấy những thứ đó, nên Lý Bình An chỉ nhìn thấy đại khái.

Sau khi hung thủ ném xác chết của hung thủ vào một đống rác.

Các loại rác lung tung phủ lên người cô gái, thứ cuối cùng Lý Bình An nhìn thấy là đôi mắt chết không sáng mắt.

Lý Bình An bị dọa, cậu ấy không biết tại sao mình đột nhiên mơ thấy một ác mộng như vậy.

Lúc ấy Lý Bình An cho rằng trí tưởng tượng bay xa như thế, lẽ nào mình có thiên phú viết tiểu thuyết khủng bố?

Nửa tháng bình yên trôi qua, Lý Bình An lại nằm mơ.

Vẫn là bóng đen kia.

Lần này bóng đen bắt chuyện với một cô gái mặc váy áo màu đỏ trong nhà sách.

Hai người dường như nói gì đó, cô gái đi theo ra ngoài, rồi hai người lên chiếc xe không thấy rõ biển số.

Trên xe, dường như cô gái váy đỏ cảm giác không ổn, nhưng bị bóng đen khác bạo lực trấn áp.

Lại là một trận ngược đãi dài dòng.

Xác của cô gái mặc váy áo đỏ bị chôn trên một sườn núi vùng ngoại thành.

Khiến Lý Bình An ký ức còn mới mẻ là nhà sách trong mơ chính là nhà sách gần trường học mà mấy hôm trước cậu ấy mới tìm được.

Tại sao sẽ mơ như vậy? Còn rõ ràng đến thế?

Lý Bình An nghi thần nghi quỷ lục tìm báo chí và tin tức mấy ngày nhưng không thấy có tình huống mất tích, phát hiện xác chết tương tự.

Lý Bình An lại tạm yên tâm.

Tiếp tục qua nửa tháng.

Lý Bình An lại nằm mơ.

Cậu ấy mơ thấy một gái gọi đứng đường bàn giá với bóng đen trong xe xong chủ động lên xe.

Sau đó bước lên con đường tử vong.

Lần này Lý Bình An cảm thấy vấn đề hơi nghiêm trọng.

Cách một tháng rưỡi, Lý Bình An nhìn thấy cô gái trong giấc mơ tiên tri đầu tiên được đăng trên báo.

Xác chết bị phát hiện ra.

Bởi vì khu vực kia thuộc vùng ba mặc kệ, người dọn vệ sinh lười biếng, rác chất một đống cũng không đi dọn.

Có người khiếu nại nói mùi hôi từ đống rác quá nặng, người vệ sinh mới miễn cưỡng lại đây làm việc.

Kết quả là người đó sợ tới mức suýt ướt quần.

Lý Bình An đọc nội dung bài báo nhiều lần, lên mạng tra tìm tình huống tương quan.

Không nhầm được, giống hệt trong mơ của cậu ấy!

Tuy Lý Bình An mới mười sáu tuổi, nhưng gặp phải chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên là nhanh chóng báo cảnh sát.

Cậu ấy đi cục cảnh sát, nói ra giấc mơ tiên tri của mình, về cả ba giấc mơ.

Sau đó cậu ấy bị đuổi ra, bọn họ cho rằng cậu ấy đang lừa dối hoặc là có bệnh tâm thần.

Lại qua nửa tháng, sau khi Lý Bình An có giấc mơ tiên tri thứ bốn thì cảnh sát tới cửa.

Thì ra lúc Lý Bình An đi cục cảnh sát, tuy cảnh sát cho rằng cậu ấy nói bậy bạ nhưng vẫn ghi chép tỉ mỉ lời nói của cậu.

Sau đó sử dụng lời khai này như manh mối cho vụ án giết cô gái đồ tây trắng, lời khai được đưa lên dù chẳng ai tin tưởng.

Sau đó xác chết của gái gọi bị phát hiện ra.

Xác chết bị phát hiện trong phòng một nhà khách, phòng sạch sẽ không hạt bụi, chỉ có xác chết bị đặt trên giường, máu nhuộm đỏ chăn và khăn trải giường.

Trùng hợp là cảnh sát phụ trách hai vụ án này là người quen của Cố Khanh, là Tần Nghĩa.

Khi Tần Nghĩa nhìn thấy trạng thái chết của gái gọi liền nhớ

ba giấc mơ tiên tri mà Lý Bình An đã nói.

Nghĩ theo chiều hướng này khiến người sởn gai ốc.

Dựa theo thời gian tử vong thì gái gọi này chết sau một tuần Lý Bình An đi cục cảnh sát!

Tần Nghĩa đi tìm Lý Bình An.

Suy đoán theo lẽ thường, Lý Bình An hiểu rõ vụ án như vậy thì hoặc là hung thủ, hoặc là nhân chứng mục kích.

Nhưng rất hiển nhiên, Lý Bình An làm học sinh trung học mười sáu tuổi đang đến trường, còn là loại trường kiểu khép kín, không thể nào xuất hiện ở địa điểm vụ án phát sinh.

Sau đó Tần Nghĩa chuyển hướng suy nghĩ sang năng lực siêu nhiên, huyền học.

Tần Nghĩa tìm đến Lý Bình An, đầu tiên là dựa theo lời kể của cậu ấy tìm được xác của cô gái váy đỏ bị chôn trên sườn núi ngoại ô.

Chương 301: Vô Đề

Sau đó nghe Lý Bình An nói giấc mơ tiên tri thứ bốn, cẩn thận phân tích, loại trừ, bọn họ tìm được địa điểm phạm án, sau đó mai phục.

Tiếc rằng bởi vì không biết bộ dạng của hung thủ, bọn họ đợi cả ngày chỉ thấy người bị hại trong mơ của Lý Bình An, nhưng không thấy hung thủ.

Có lẽ hung thủ phát hiện ra bọn họ!

Bảy ngày sau, bọn họ phát hiện một xác chết nữ ở cửa cục cảnh sát.

Đây là khiêu khích với cảnh sát!

Sau đợt truy bắt thất bại, bên Lý Bình An cũng xảy ra vấn đề.

Cậu ấy không thể làm giấc mơ tiên tri nữa.

Hoặc nên nói cậu ấy có mơ thấy, nhưng trong mơ bị sương mù xám bao phủ, không thấy rõ được gì.

Cảnh sát Tần Nghĩa từng tiếp xúc với Bộ Đặc Dị, khi Lý Bình An không thể tiên tri bước hành động tiếp theo của hung thủ thì anh ấy báo cáo sự tình lên, xin được Bộ Đặc Dị hỗ trợ.

Trước khi họp, Lệ Hoan đã dẫn người đi xem xác chết bị tìm được.

Bộ Đặc Dị sử dụng biện pháp trực tiếp nhất: tìm linh hồn của các cô gái, hỏi rõ về hung thủ.

Tiếc rằng trừ dấu vết ngược đãi không con người nào chịu nổi, không tìm thấy linh hồn của các cô gái.

Vô luận dùng thuật chiêu hồn hay bùa Tầm Tung đều không tìm được dấu vết linh hồn của các cô gái.

Hay là linh hồn đã về địa phủ? Nhưng hiển nhiên bọn họ còn ngậm oan mang khuất, kẻ thù còn chưa nhận được trừng phạt, mấy cô gái đã vội vào địa phủ, Lệ Hoan cảm thấy khả năng không cao.

Vậy thì chỉ có hai loại khả năng.

Một là khí hung thần trên người hung thủ rất nặng, quỷ hồn của các cô gái này bị khí hung thần nhốt, không thể rời xa hung thủ.

Hai là bên hung thủ có cao thủ về mặt huyền thuật, dùng huyền thuật bắt hồn phách của các cô gái, hoặc là trực tiếp khiến hồn phách tan thành mây khói.

Nghe đến đây, Cố Khanh cũng hiểu.

Chuyện này đúng là tương đương hóc búa.

“Vậy chị Lệ Hoan, hiện tại các người chuẩn bị làm cái gì?" Cố Khanh nhìn một đội trưởng của cục cảnh sát còn đứng bên trên giảng giải, cô lén lút hỏi.

Lệ Hoan đã sớm có chuẩn bị: “Chúng ta bắt đầu từ Lý Bình An.”

Lý Bình An, xem tư liệu thì cậu ấy thật sự chỉ là một học sinh bình thường, ngược dòng ba đời trong nhà đều không có người tu luyện huyền học.

Nhưng một người bình thường như vậy mà có giấc mơ tiên tri, còn chuyên môn mơ về một hung thủ, loại tình huống này rất ít thấy.

Lệ Hoan cảm thấy, bọn họ cần trước tiên xác nhận nguyên nhân Lý Bình An có giấc mơ tiên tri.

Trước cổng trường trung học phổ thông thành phố S.

Lý Bình An bị Tần Nghĩa gọi điện thoại hẹn gặp, cậu ấy ra khỏi trường đi tiệm bánh ngọt phía đối diện.

Trong tiệm bánh ngọt không có nhiều người.

Lệ Hoan, Cố Khanh và Tần Nghĩa chiếm một cái bàn.

"Bình An, ở đây này!" Thấy Lý Bình An vào cửa, Tần Nghĩa vội kêu gọi.

Đợi Lý Bình An ngồi xuống, Tần Nghĩa đẩy một ly nước chanh qua.

Vụ án giết người liên hoàn này vốn không liên quan gì với Lý Bình An, nhưng bởi vì mấy giấc mơ tiên tri khiến cậu ấy phải tham dự vào. Tần Nghĩa rất có thiện cảm với thiếu niên tốt bụng nguyện ý chủ động tham dự, trợ giúp phá án giống như Lý Bình An.

Lệ Hoan và Cố Khanh cùng quan sát kỹ Lý Bình An, tóc ngắn bình thường, mặc đồng phục trường đúng quy định, da hơi trắng, trông có chút thẹn thùng, sau khi ngồi xuống thì ngoan ngoãn chào ba người, rồi mới bưng ly nước chanh lên uống.

Thoạt nhìn là một học sinh ngoan.

Đương nhiên, Lệ Hoan và Cố Khanh khiến Tần Nghĩa dẫn họ

tới đây không phải để xem bề ngoài của Lý Bình An, hai người đến đây vì điều tra tại sao Lý Bình An có giấc mơ tiên tri? Và tại sao chỉ mơ tiên tri liên quan vụ án này?

Lệ Hoan hỏi:

“Cho phép kiểm tra cậu có được không?”

Lúc nãy Tần Nghĩa đã đơn giản giới thiệu thân phận của Lệ Hoan và Cố Khanh cho Lý Bình An biết.

Con trai thì luôn mang lòng to mò to lớn đối với người của cơ quan đặc biệt của chính phủ, nên khi Cố Khanh hỏi có thể làm trắc nghiệm nhỏ được không thì Lý Bình An đồng ý ngay.

Chương 302: Vô Đề

Cố Khanh ngồi một bên híp mắt lại, cẩn thận đánh giá khí tràng quanh người Lý Bình An.

Quanh thân Lý Bình An là khí vận màu trắng, trong màu trắng mang theo ít sắc xanh và từng luồng khí màu vàng.

Nhìn thì Lý Bình An quả nhiên là một học sinh tốt, mang theo chút khí vận màu xanh thì dù không làm được học sinh giỏi, thành tích cũng cỡ lớp giữa trở lên.

Hơn nữa lứa tuổi này mà có từng lũ kim quang công đức, xem ra lúc bình thường giờ phút này hay làm người tốt chuyện tốt.

Tổng thể thì khí vận của Lý Bình An rất bình thường, Tần Nghĩa có ánh sáng công đức còn nhiều hơn Lý Bình An, khí vận trong đỏ có chút tím, hiển nhiên sẽ phát triển rất tốt trên đường làm quan.

So sánh thì Lý Bình An bình phàm như vậy sao lại có năng lực tiên tri như vậy?

Ánh mắt của Cố Khanh rơi vào mặt dây chuyền trên cổ của Lý Bình An.

Dây chỉ đỏ rất bình thường, mặt dây chuyền là một viên đá rất đẹp, Cố Khanh chưa từng nhìn thấy loại đá này, trông giống như trời sao.

Trong đầu của cô hiện ra một danh từ, đá dự ngôn.

Tên như ý nghĩa, đây là một loại đá dùng để tiên tri, rất ít

thấy.

Bên Lệ Hoan cũng bắt đầu trắc nghiệm.

Cô ấy đầu tiên là lấy ra một tờ giấy trắng.

Đây không phải là giấy trắng bình thường, mà là giấy trắc nghiệm đôi khi Bộ Đặc Dị dùng để tuyển chọn thành viên. Sử dụng nó có thể trắc nghiệm ra một người có thiên phú tu luyện hay không, ở mức độ nhất định cho ra kết quả càng giỏi tu luyện về mặt nào.

Lệ Hoan đưa giấy trắng cho Lý Bình An, khi cậu ấy cầm lấy thì Lệ Hoan dùng linh lực đốt tờ giấy.

"Ôi trời!" Lý Bình An hết hồn, nhưng dưới ánh mắt chắc chắn của Lệ Hoan thì cậu ấy không buông tay ra.

Rất thần kỳ.

Khi giấy trắng cháy đến chỗ tay Lý Bình An cầm thì cậu ấy cũng không cảm thấy đau nhói vì bị phỏng.

Giấy trắng bị đốt thành tro, mãi đến phút cuối cùng cũng chẳng có một chút biến hóa.

Lệ Hoan có chút thất vọng, xem ra Lý Bình An thật sự chỉ là một học sinh bình thường.

Sau khi xong xuôi, Lý Bình An mới tò mò hỏi:

"Vừa rồi kiểm tra gì vậy ạ?"

Lệ Hoan cũng không che giấu: "Là trắc nghiệm cậu có thiên phú tu luyện hay không."

Lý Bình An càng thêm hưng phấn:

“Vậy kết quả thế nào?”

Học sinh tốt dù ngoan cỡ nào cũng sẽ có ước mơ đại loại như làm siêu anh hùng.

Lệ Hoan lắc đầu:

“Có lẽ năng lực tiên tri của cậu không phải bẩm sinh.”

Lý Bình An không có huyền học, có thể biết trước hẳn là nhờ cậy cái gì làm môi giới nên mới có năng lực tiên tri.

“Vậy à.” Lý Bình An hơi thất vọng: “Chị Lệ Hoan cho hỏi là tại sao gần đây em không thể mơ thấy nữa?”

Lý Bình An cũng muốn làm rõ nguyên nhân mình có giấc mơ tiên tri.

Suy nghĩ một hồi, Lệ Hoan trả lời:

“Chuyện này có rất nhiều loại khả năng, có thể là bởi vì hung thủ có năng lực đặc biệt, che chắn tiên tri của cậu, hoặc là do mấy giấc mơ tiên tri trước đó đã tiêu hao nhiều tinh lực của cậu.”

Đúng vậy, tiên tri như vậy cũng phải trả giá đắt.

Nếu là một người tu luyện huyền học, tiên tri sẽ tiêu hao linh lực. Nếu là một người bình thường không có linh lực, đá dự ngôn sẽ lựa chọn tiêu hao tinh lực.

Nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của Lý Bình An, ngón tay Lệ Hoan gõ trên mặt bàn làm cậu ấy cảm thấy hơi tim đập chân run.

"Có phải là gần đây rất dễ bị mệt, hở chút là đau đầu nhức óc,

trí nhớ suy yếu, buổi tối còn ngủ không được?"

Lệ Hoan mỗi nói một điều là Lý Bình An gật đầu theo.

"Rất hiển nhiên, giấc mơ tiên tri tiêu hao một số tinh khí của cậu, trong thời gian này nhớ nghỉ ngơi đầy đủ, bổ sung dinh dưỡng, bù lại tinh khí đã bị tiêu hao. Nếu cứ tiếp tục thế này không chừng sẽ bị bệnh nặng." Lệ Hoan nghiêm túc nói.

Chương 303: Vô Đề

Không chỉ là Lý Bình An, Tần Nghĩa ở bên cạnh cũng sợ hết hồn, thầm cảm thấy áy náy vì cậu ấy bị mình kéo vào.

Lý Bình An không muốn nhìn ánh mắt áy náy của Tần Nghĩa, đổi đề tài hỏi:

“Chị Lệ Hoan có biết em có giấc mơ tiên tri là dựa vào cái gì môi giới không? Là một số thứ chúng ta nhìn thấy được hay không thấy được?”

Cố Khanh xen lời:

“Tôi nghĩ chắc là tảng đá trên cổ của cậu.”

Lý Bình An nghi hoặc nhìn mặt dây chuyền trên cổ mình:

“Cái này hả? Đây là quà sinh nhật bạn tặng cho em.”

Lý Bình An tháo dây chuyền xuống đưa cho Lệ Hoan, cô ấy nhìn kỹ, cảm thụ hơi thở lưu động trong mặt dây chuyền.

“Đúng rồi, là nó! Chắc đây là đá dự ngôn.” Lệ Hoan còn nhớ từng đọc giới thiệu về thứ này trong phòng sách cất chứa nhà mình.

Hiển nhiên đây không phải món quà sinh nhật bình thường.

Lý Bình An nghe kinh ngạc hỏi:

“Vậy là trong khoảng thời gian này em nằm mơ tiên tri đều là bởi vì cục đá kia?"

Cố Khanh và Lệ Hoan cùng gật đầu.

Lý Bình An cảm thấy có chút hoang đường.

Nhìn mặt dây chuyền trong tay Lệ Hoan, trừ vẻ ngoài xinh đẹp tựa trời sao ra, Lý Bình An chưa từng nghĩ mặt dây chuyền này còn có tác dụng thần kỳ như vậy.

Nhưng lời của người chuyên nghiệp nói khiến Lý Bình An phải tin, món quà sinh nhật bạn mình tình cờ tặng lại là đá dự ngôn.

Lý Bình An tin tưởng người bạn đó cũng không biết chuyện này, vì lúc tặng quà nghe bảo là người đó đi ra ngoài chơi ngẫu nhiên nhìn thấy, mới mua về làm quà.

Nhưng hiển nhiên đá dự ngôn thần kỳ đến đâu, Lý Bình An là người bình thường không thể chịu nổi, với sức khỏe hiện giờ của cậu ấy mà đeo đá dự ngôn quả thực là đòi mạng.

Sau khi hiệp thương, Bộ Đặc Dị lấy danh nghĩa bộ môn mượn viên đá dự ngôn này của Lý Bình An, bọn họ tin tưởng đá dự ngôn chỉ dự ngôn vụ án giết người liên hoàn là có nguyên nhân nào đó.

Lệ Hoan vốn muốn đưa ra giao dịch trực tiếp lấy đá dự ngôn của Lý Bình An, dù sao thứ này ở trong tay người bình thường thì rất nguy hiểm.

Nhưng Lý Bình An không muốn, dù sao là quà bạn mình tặng, còn là bạn rất thân, nếu không thì cậu ấy đã chẳng mang theo suốt ngày.

Nếu tùy tiện giao dịch đá dự ngôn cho người khác, Lý Bình An cảm thấy tình bạn của mình rất rẻ tiền.

Mặt khác, có một viên đá dự ngôn thần kỳ, dưới tình huống

bình thường ai mà chẳng muốn giữ lại xem như vật gia truyền?

Lý Bình An không muốn giao dịch, Lệ Hoan cũng không bắt buộc, dặn cậu khi nào muốn giao dịch hãy đến Bộ Đặc Dị. Sau đó lấy danh nghĩa bộ môn mượn dùng đá dự ngôn, cũng đồng ý khi trả lại sẽ hỗ trợ thêm một phong ấn lên viên đá.

Tác dụng của phong ấn là bình thường khi không kích phát thì chỉ là một viên đá bình thường, khi Lý Bình An gặp nguy hiểm sẽ kích phát đá dự ngôn, khiến cậu ấy có giấc mơ tiên tri.

Lấy được đá dự ngôn, Lệ Hoan mang theo Cố Khanh vội vàng quay về trong bộ môn.

Viên đá dự ngôn này rất nhỏ, chỉ to hơn trân châu một chút, không đủ để khiến mọi người thông qua nó biết hung thủ.

Nhưng Bộ Đặc Dị có biện pháp có thể mở rộng tác dụng của đá dự ngôn.

Lệ Hoan gọi về tất cả người của Bộ Đặc Dị.

Cô ấy nắm giữ đá dự ngôn, phụ trách kích phát nó tiên tri hung thủ.

Cố Khanh phụ trách vẽ bùa, bùa Tụ.

Đổng Diệu Diệu phụ trách bày trận, với thiên phú về máy vi tính của cô ấy thì dư sức bày một trận Tụ Linh.

Thẩm Du và đạo trưởng Huyền Thanh làm việc vặt, dựa theo chỉ thị của Đổng Diệu Diệu đặt bùa Tụ mà Cố Khanh vẽ vào vị trí chỉ định.

Tần Nghĩa đi theo lại đây thì phụ trách đợi chút nữa giải thích tình huống cho các đồng nghiệp của cục cảnh sát.

Cuối cùng, Lệ Hoan lấy ra đặc sản của Bộ Đặc Dị: linh tuyền ẩn chứa chút linh khí trong dãy núi nào đó của núi Thiên.

Chương 304: Vô Đề

Nguyên một thau linh tuyền đặt ngay chính giữa trận pháp.

Lệ Hoan bỏ đá dự ngôn vào trong thau.

Mọi người đều rời khỏi phạm vi trận pháp, trừ Lệ Hoan.

Cô ấy đứng chính giữa, thúc đẩy trận pháp vận hành.

Linh khí bắt đầu nhanh chóng hội tụ vào giữa trận pháp, thông qua Lệ Hoan hướng dẫn tụ vào linh tuyền.

Đá dự ngôn ở trong nước lóe tia sáng thần bí.

Người chung quanh yên lặng chờ đợi.

Đá dự ngôn hấp thu linh khí có giới hạn.

Linh khí không ngừng hội tụ, đá dự ngôn vốn giống như trời sao chậm rãi đổi màu, biến thành một viên đá màu trắng, giống như ngọc thạch vậy.

Lệ Hoan hướng dẫn linh khí trong đá dự ngôn bùng nổ.

Nước linh khí trong thau bị Lệ Hoan đập bắn lên cao hình thành màn nước.

Dường như có cái gì hiện ra trong màn nước.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn cảnh tượng hiện ra trong màn nước.

Một người đàn ông và một bà già?

Tách!

Tần Nghĩa không kiềm được dùng di động chụp hình, có lẽ đây là bề ngoài của hung thủ!

Những người khác dùng ánh mắt kỳ dị nhìn qua Tần Nghĩa, lát nữa anh ấy sẽ biết đôi khi khoa học và huyền học không thể dung hòa.

Cảnh tượng kia chỉ có vài giây ngắn ngủi, sau đó hiện ra cảnh tượng thứ hai.

Vẫn là một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên.

Cố Khanh ra chiều đăm chiêu. Bà già vừa nãy và người phụ nữ trung niên dường như mắt mày hơi giống nhau?

Tiếp đó là cảnh tượng thứ ba.

Vẫn là người phụ nữ kia, lần này ngồi bên cạnh là một người đẹp trẻ!

Sau đó màn nước biến mất, mọi thứ trở về như cũ, đá dự ngôn trở lại bề ngoài như trời sao.

Tần Nghĩa hỏi:

"Đây là tình huống gì?"

Sự mẫn tuệ của cảnh sát khiến Tần Nghĩa phát hiện điểm giống nhau trên khuôn mặt ba người phụ nữ tuổi tác khác nhau, bọn họ chắc chắn có quan hệ với vụ án giết người.

Trầm ngâm một lúc, Lệ Hoan nói ra phán đoán của mình:

“Bọn họ là cùng một người.”

Đúng vậy, hơn một tháng ngắn ngủi, từ bà già mặt nhăn nheo biến thành một người đẹp trẻ trung.

Dựa vào linh hồn chỉnh sửa vẻ ngoài của mình, hoặc nên nói phản lão hoàn đồng, đây là nguyên nhân hung thủ chuyên môn theo dõi cô gái trẻ xinh đẹp!

“Ủa? Sao hình chụp đều bị” Tần Nghĩa phát hiện hình chụp hung thủ bằng điện thoại di động của mình đều bị nhòe.

Câu thảng thốt đó khiến mọi người bật cười.

Thẩm Du vỗ vai của Tần Nghĩa, cười giải thích rằng:

“Hình ảnh lúc nãy là dựa vào linh khí mới hiển hiện ra, anh cảm thấy máy chụp hình có thể chụp được linh khí sao?”

"Thì ra là như vậy!” Tần Nghĩa cũng biết mình đã làm trò cười, gãi đầu cùng cười với mọi người.

Lệ Hoan chỉ hướng Đổng Diệu Diệu, nói:

“Yên tâm, trong bộ môn của chúng tôi có người làm được chuyện này, có Diệu Diệu, tùy thời tùy chỗ có thể vẽ ra hai người kia.”

Đổng Diệu Diệu không thói quen bị nhiều người nhìn chăm chú, gật đầu, cầm lấy giấy phác họa và bút đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu vẽ.

Đổng Diệu Diệu vẽ rất nhanh, rất tập trung.

Tần Nghĩa vòng qua sau lưng Đổng Diệu Diệu nhìn, thấy cách vẽ của cô ấy rất thần kỳ, hoàn toàn là sao chép hình ảnh vừa nhìn

thấy vào giấy, bao gồm nhãn hiệu đồng hồ trên tay đối phương.

Tần Nghĩa mở miệng muốn hỏi rồi lại thôi.

Đổng Diệu Diệu là cô gái thuộc dạng có thiên phú, nhưng đôi khi sở hữu thiên phú như vậy chưa chắc là điều vui vẻ.

Hôm nay, lúc Tần Nghĩa rời đi có mang theo đống giấy phác họa.

Đổng Diệu Diệu có tài sao chép, nên cô ấy vẽ mỗi một lần biến hóa trên màn nước.

Cố Khanh cho rằng đã có manh mối của hung thủ, giờ chỉ còn chờ cảnh sát tra tìm, cô quyết định quay về trường trước.

“Khanh Khanh, cậu rốt cuộc về rồi!”

Cố Khanh mới vào phòng ngủ đã nhận được các bạn cùng phòng nhiệt liệt hoan nghênh.

Chương 305: Vô Đề

Cô nhìn lại thì thấy trên bàn đặt máy vi tính đang chiếu một bộ phim kinh dị mới được trình chiếu.

Trần Nhất Khả, Hách Viện Viện, Thẩm Thần ngồi trên một chiếc giường, vừa trùm chăn vừa xem say sưa.

Lúc Cố Khanh vào cửa đúng dịp chiếu cảnh đáng sợ nhất.

Ba người vốn hơi sợ, thấy Cố Khanh trở về ngược lại không sợ nữa.

Không sao, nhà có đại sư ở, sợ cái gì!

Cố Khanh nghe xong buồn cười, thì ra cô còn có công năng làm bạn khi xem phim kinh dị?

Cố Khanh nhanh nhẹn ngồi xuống cùng các bạn tiếp tục xem bộ phim kinh dị mới chiếu một nửa.

Trên màn hình máy vi tính, một nữ quỷ mặc váy trắng, hốc mắt chảy ra dòng máu đỏ, thè lưỡi ra định treo cổ nhân vật chính.

Hách Viện Viện ăn que cay, hỏi:

“Khanh Khanh, Quỷ Treo Cổ đều có lưỡi dài vậy sao?”

Cố Khanh lắc đầu, cô nhớ tới Quỷ Treo Cổ trong gara trường, trừ trên cổ có một sợi dây thừng xách cổ lên lang thang trong gara, hình như lưỡi của nó không mọc dài như vậy?

“Tôi đã gặp rồi, khác với quỷ trong trường.” Cố Khanh nhẹ

hẫng nói: “Hơn nữa, quỷ quái giết người đâu cần dùng lưỡi làm dây thừng siết chết, không ngại bẩn à!”

Ba bạn cùng phòng: " "

A, nghe Cố Khanh nói xong bỗng cảm thấy phim hết đáng sợ rồi, bọn họ thoáng cảm thấy thiên phú của nữ quỷ trong phim hơi cấp thấp.

Các bạn cùng phòng cười giỡn xem xong nửa phần sau điện ảnh mới kể ra nhớ nhung mấy ngày nghỉ không gặp mặt.

Hách Viện Viện nói:

"Khanh Khanh, không có cậu, tụi này ở nhà luyện tập mấy ngày không vui gì cả, cùng cậu tập có hiệu quả tốt nhất."

Trần Nhất Khả và Thẩm Thần cũng liên tục gật đầu.

Bọn họ đều phát hiện ra tập ở nhà không có hiệu quả tốt bằng trong trường, tập một mình so với được Cố Khanh dẫn theo tập luyện càng là khác biệt một trời một vực.

Qua một thời gian đi theo Cố Khanh tập ‘yoga’ buổi sáng, làn da của Thẩm Thần, Trần Nhất Khả, Hách Viện Viện đều đẹp hơn, mụn lặn, da vàng đã trắng hơn trước nhiều.

Nghe lời này, Cố Khanh cười thầm trong bụng, đương nhiên là tập với cô có hiệu quả hơn, dù sao cô hút linh khí gần mình nhiều hơn.

Cố Khanh nhìn kỹ mấy bạn cùng phòng, phát hiện khí tràng quanh người họ khá tốt, xem ra gần đây không có việc lớn gì.

Ủa?

Không đúng.

Cố Khanh chuyển qua nhìn Trần Nhất Khả, xem thật kỹ.

Trần Nhất Khả bị nhìn gai người:

“Gì vậy? Nhìn kiểu đó làm sợ lắm nha.”

Cố Khanh phát hiện, mấy ngày không thấy, khí màu xanh trên người Trần Nhất Khả đột nhiên dày đặc rất nhiều.

Cố Khanh đột nhiên mở miệng hỏi:

“Nhất Khả, gần đây cậu đang viết cái gì hả?”

“Trời, như vậy mà cậu cũng nhìn ra được?!” Trần Nhất Khả không còn cảm thấy khó chịu vì bị nhìn, bị một câu nói của Cố Khanh làm hết hồn.

Trần Nhất Khả giơ ngón cái lên:

“Khanh Khanh, cậu không hổ là thần toán!”

Cố Khanh không bị dời đi đề tài:

“Trước tiên nói về gần đây cậu viết cái gì đã.”

Trần Nhất Khả thẹn thùng ấp úng nói:

“Thì tại đọc tiểu thuyết nhiều, gần đây định viết một truyện.”

Trần Nhất Khả bắt đầu viết đến bây giờ mới qua ba ngày, vốn nghĩ rằng chỉ mới bắt đầu, không biết có thành công hay không nên tạm giấu, nào ngờ không thể qua mắt Thần Toán Khanh Khanh, Trần Nhất Khả chịu phục rồi.

Thẩm Thần và Hách Viện Viện nghe Trần Nhất Khả bắt đầu viết tiểu thuyết thì dào dạt hứng thú hỏi:

“Đây là chuyện tốt, giấu làm gì! Mà cậu viết truyện gì vậy? Bọn này có thể giúp cậu thêm lượt view.”

Không ngờ rằng Trần Nhất Khả lần này kiên cường, tuy không thể qua mắt được Cố Khanh đành hé lộ chuyện viết tiểu thuyết, nhưng kiên quyết giấu bút danh và tên truyện.

Theo như lời Trần Nhất Khả nói là:

“Bây giờ chỉ là người mới, sao không biết xấu hổ đi ra khoe khoang.”

Nếu Trần Nhất Khả không muốn nói, mọi người không hỏi nhiều, thuận thế dời đề tài.

Có một số người khi viết tiểu thuyết cũng có tính tình giống như vậy, thứ mình viết ra thoải mái cho người lạ xem hoặc bình luận, nhưng nếu là người quen đọc thì tác giả sẽ cảm thấy lúng túng vô cùng.

Chương 306: Vô Đề

Làm bạn cùng phòng, nhóm Cố Khanh cũng chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của Trần Nhất Khả.

Cách một ngày.

Cố Khanh nhận được điện thoại của Lệ Hoan, nói là bắt được hung thủ nhưng chỉ là một trong số đó.

Là người đàn ông hiện ra trên màn nước!

Người đàn ông này tên là Hồ Nhất Minh, một cậu ấm, sau khi tốt nghiệp đại học thì mở một quán bar, bình thường chỉ biết ăn uống chơi bời.

Có thể tìm được Hồ Nhất Minh nhanh như vậy cũng là một trùng hợp.

Hôm đó Tần Nghĩa in hình hung thủ mà Đổng Diệu Diệu vẽ ra phân phát cho đồng sự trong ngành.

Bởi vì nhờ Bộ Đặc Dị, không có chứng cứ thiết thực nên chỉ có thể tra tìm trong nội bộ cục cảnh sát, không thể dựa vào truyền thông, internet tìm hung thủ.

Sau khi đá dự ngôn phục hồi như cũ thì Lệ Hoan bỏ thêm một lớp phong ấn giao cho Tần Nghĩa, nhờ anh ấy trả lại cho Lý Bình An.

Không ngờ lúc trả đá dự ngôn thì Lý Bình An trùng hợp thấy hình vẽ hung thủ mà Tần Nghĩa đang cầm.

Tần Nghĩa thấy Lý Bình An cứ nhìn mãi hình vẽ, anh ấy không nghi ngờ gì nói:

“Có phải là nhìn có chút quen thuộc? Hai người này là hung thủ mà cậu không thấy rõ trong mơ!”

Lý Bình An do dự chỉ vào người đàn ông trong tranh:

“Anh Tần Nghĩa, hình như em biết người đàn ông này.”

Trong giọng nói mang chút chần chừ.

Tần Nghĩa tinh thần rung lên: “Thật không? Cậu hãy suy nghĩ kỹ đã gặp người này ở đâu?”

Lý Bình An suy nghĩ một lúc, có chút không xác định nói: "Người này hình như xuất hiện mấy lần gần nhà em, lúc em về nhà đã gặp anh ta, có lẽ nhà anh ta ở nơi đó.”

Đây là một manh mối quan trọng!

Tần Nghĩa không ngờ đi mòn gót giày không tìm thấy, lấy được không tốn sức chút nào.

Trong bộ môn tìm người bị tình nghi này lâu như vậy cư nhiên bị Lý Bình An phát hiện ra.

Có thể nói manh mối mà Lý Bình An cung cấp giúp nhóm Tần Nghĩa thu nhỏ phạm vi tìm kiếm.

Cảnh sát nhanh chóng xác định thân phận và địa chỉ của hung thủ Hồ Nhất Minh.

Đúng là Hồ Nhất Minh ở gần nhà của Lý Bình An.

Nói chính xác hơn là một tòa nhà ba tầng kế bên nhà của Lý

Bình An.

Đây là nguyên nhân tại sao đá dự ngôn dự ngôn vụ án giết người liên hoàn, chắc là do Hồ Nhất Minh ở gần, đá dự ngôn ngẫu nhiên bắt giữ được khí tràng của hắn nên mới khiến Lý Bình An có giấc mơ tiên tri.

Nhưng vụ án một lần nữa rơi vào bế tắc.

Lúc cảnh sát mang người tới cửa bắt người thì Hồ Nhất Minh mắt lim dim, vẻ mặt mờ mịt.

"Các người đang chơi cosplay à?" Hồ Nhất Minh còn tưởng là bạn đang đùa với mình.

Tới khi hắn bị còng tay, cảnh sát nâng hắn vào xe cảnh sát một cách thô bạo thì Hồ Nhất Minh mới cảm thấy không ổn.

"Các người thật sự là cảnh sát? Tại sao bắt tôi? Tôi không làm chuyện gì cả!" Biểu cảm oan ức của Hồ Nhất Minh không giống giả vờ.

Để lại một số người ở trong nhà Hồ Nhất Minh tìm manh mối, Tần Nghĩa mang theo Hồ Nhất Minh lên xe quay về cục cảnh sát.

Tần Nghĩa cảm thấy trạng huống của Hồ Nhất Minh hơi kỳ lạ, từ lúc bọn họ nhìn thấy hắn thì động tác, biểu cảm trên mặt, ngôn ngữ dùng ánh mắt chuyên nghiệp của nhân viên cảnh vụ phán đoán thì đều giống như một người vô tội.

Tần Nghĩa cảm thấy chuyện này còn lâu lắm mới kết án được.

Quả nhiên, đến cục cảnh sát, sau khi biết tình huống thì Hồ Nhất Minh kiên quyết không thừa nhận mình từng giết người.

“Các người nói bậy bạ! Tôi không thiếu tiền cũng không thiếu

yêu, mắc mớ gì đi giết người?”

Hồ Nhất Minh rất oan, hắn cảm thấy mình trừ ham chơi, đổi bạn gái hơi bị nhanh ra thì chẳng có tật lớn nào, tại sao bị đóng đinh vào tội giết người?!

Tần Nghĩa cảm thấy càng thêm không ổn.

Anh ấy lấy hình chụp của mấy người bị hại ra đặt ở trước mặt Hồ Nhất Minh.

Chương 307: Vô Đề

Trong hình chụp cuộc sống thì xinh đẹp, trong hình ảnh lúc chết thì vết thương đầy người đối lập rõ rệt.

Hồ Nhất Minh chỉ liếc mắt qua đã sợ hãi run bắn, nếu không phải bị còng vào bàn thì hắn đã co chân bỏ chạy.

“Đây là cái gì?! Mau lấy ra đi! Lấy đi!!!”

Tần Nghĩa cất vào hình chụp xác chết.

Nếu Hồ Nhất Minh thật sự diễn kịch thì Tần Nghĩa phải bội phục kỹ thuật diễn của hắn, Oscar nợ hắn một chiếc cúp!

Nhưng nếu Hồ Nhất Minh không diễn kịch, vậy phỏng chừng Hồ Nhất Minh chỉ là con tốt thí bị người phụ nữ trong màn nước chuẩn bị sẵn, tùy thời có thể vứt bỏ.

Tần Nghĩa gõ mặt bàn, hỏi:

“Nhìn kỹ xem, trong hình chụp trên bàn có người nào anh biết không?”

Hồ Nhất Minh kinh hoàng lén liếc một cái, thấy hình chụp xác chết đã bị lấy đi mới dám nhìn kỹ.

Hồ Nhất Minh tỏ vẻ không biết mấy người khác, nhưng cô gái mặc váy đỏ, tức là cô gái vào nhà sách sau đó bị hại, hắn nói:

"Chắc đây là bạn gái cũ cũ cũ của tôi.”

Mặt Tần Nghĩa không cảm xúc ghi chép lại lời khai, sau đó lấy

ra một thứ, không phải hình chụp mà là tranh vẽ người phụ nữ trong màn nước, hình vẽ trẻ nhất.

“Anh biết người phụ nữ này không?”

Hồ Nhất Minh nhìn thoáng qua, không kiềm được huýt sáo: “Cực phẩm! Nhưng tôi chưa gặp bao giờ, phụ nữ đẹp như vậy nếu gặp rồi chắc chắn tôi sẽ nhớ kỹ."

Bên ngoài có người gõ cửa.

Tần Nghĩa đi ra ngoài, cấp dưới báo rằng:

“Đội trưởng, vừa nhận được tin tức, tìm được sợi quần áo và DNA của người bị hại trong nhà Hồ Nhất Minh.”

Việc này càng rắc rối, Tần Nghĩa thầm nghĩ. Một người phụ nữ có năng lực đặc biệt ném hết hiềm nghi giết người cho một ‘con tốt thí’ thì còn nơi nào mà ả không đến được?

Người của Bộ Đặc Dị lại bị mời đến.

Lần này là mời bọn họ xem giùm trên người của Hồ Nhất Minh có bị giở trò gì không.

Lần này Bộ Đặc Dị bó tay.

Hồ Nhất Minh không giết người, nhưng ‘Hồ Nhất Minh’ thì có.

Nói như vậy nghe như Hồ Nhất Minh có tinh thần phân liệt.

Trên thực tế lý giải điều này cũng giống tinh thần phân liệt.

Hai tháng trước Hồ Nhất Minh là một cậu ấm bình thường, nhưng về sau đã được chọn làm tay sai.

Người phụ nữ trong màn nước lấy linh hồn nuôi dưỡng cho thân thể của mình, hiển nhiên có bản lĩnh không nhỏ về mặt linh hồn.

Ả nhét một linh hồn vào trong thân thể của Hồ Nhất Minh.

Một linh hồn tàn bạo, thích hành hạ phụ nữ đến chết.

Bình thường Hồ Nhất Minh vẫn sống nhàn nhã như cậu ấm.

Nhưng khi gặp linh hồn nào mà ả ta cần thì thân thể của Hồ Nhất Minh sẽ bị một người khác chiếm cứ ngay.

Linh hồn đó trợ giúp người phụ nữ kia bắt cóc, ngược đãi, đợi đến một thiếu nữ tuổi xuân bị hành hạ khiến linh hồn vô cùng yếu ớt thì giết chết đối phương.

Linh hồn yếu ớt vừa lúc có thể làm sản phẩm dinh dưỡng bị ả ta hấp thu.

Lần trước Hồ Nhất Minh suýt bị bắt, về sau lại giết một người đặt trước cửa cục cảnh sát, từ đó hắn thành con cờ bị vứt bỏ.

Người phụ nữ hút đi linh hồn dư thừa trong thân thể của hắn, biến mất không còn dấu vết.

Còn Hồ Nhất Minh, đừng nhìn hiện tại hắn có vẻ bình thường, nhưng linh hồn từng bị buộc ở chung với linh hồn tàn bạo khác, sống chật chội trong một thân thể thì sẽ bị chút ảnh hưởng, tính cách của Hồ Nhất Minh sẽ dần thay đổi. Thân thể của hắn bởi vì không chịu nổi hai linh hồn, rồi cũng sẽ yếu đi.

Những tình huống này được đám người Lệ Hoan suy luận dựa trên thông tin từ mảnh nhỏ trong ký ức của Hồ Nhất Minh, sau khi bọn họ thấy trạng huống linh hồn của hắn không ổn.

Nguyên nhân Hồ Nhất Minh được chọn là vì mấy tháng trước hắn ôm cô gái váy đỏ khi đó còn là bạn gái của hắn đi qua một con phố, nhìn thấy một bà già mặt nhăn nheo.

Bạn gái thấy bà già kia, nổi hứng hỏi một câu:

“Anh yêu em không? Nếu em già giống như bà cụ kia thì anh còn yêu em chứ?”

Lúc ấy Hồ Nhất Minh trả lời rằng:

“Anh tin dù em già rồi cũng là một bà già xinh đẹp, còn cái bà kia hả, xấu xí, không phù hợp thẩm mỹ của anh!”

Vì một lần đùa giỡn này, Hồ Nhất Minh bị chọn, bạn gái cũ của hắn cũng được chọn.

Chương 308: Vô Đề

Tìm mãi không ra người phụ nữ trong tranh vẽ, từ trí nhớ vụn vặt của Hồ Nhất Minh cũng không có manh mối giá trị nào liên quan người phụ nữ kia, trừ cô ta tên là 'Anh', bởi vì Hồ Nhất Minh từng nghe linh hồn bị nhét vào thân thể của mình gọi cô ta là A Anh.

Trong tình huống như vậy thì Lệ Hoan cũng chỉ có thể gửi hình vẽ A Anh về tổng bộ, cố gắng hết sức phát tán ra ngoài.

Lệ Hoan tin tưởng một người phụ nữ dùng linh hồn của thiếu nữ thanh xuân để nuôi thân thể mình tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông bỏ không dễ lấy được của mình.

Vài linh hồn hiện tại không thể kéo dài lâu, A Anh này chắc chắn sẽ lại phạm án trong tương lai gần.

Đến lúc đó, đồng sự nào giữ tranh vẽ A Anh chắc sẽ dễ tra án hơn.

Còn về Hồ Nhất Minh thì tình huống hơi khó giải quyết.

Về mặt linh hồn thì Hồ Nhất Minh xác thực là vô tội, hắn không giết người.

Nhưng kẻ sát nhân lại dùng thân thể của hắn giết người, hơn nữa cảnh sát cũng tìm được chứng cứ.

Trong tình huống này, nếu cho Hồ Nhất Minh được vô tội thả ra thì người nhà của những nạn nhân sẽ không đồng ý.

Nhưng xem Hồ Nhất Minh như hung thủ nhốt vào ngục giam,

thậm chí phán xử tử hình thì quá oan cho hắn.

Về sau, suy xét đến thân thể của Hồ Nhất Minh từng bị nhét vào một linh hồn bạo ngược, chịu đựng hai linh hồn đè ép, nếu không điều dưỡng có lẽ sẽ ảnh hưởng tuổi thọ.

Cộng thêm bị linh hồn bạo ngược ảnh hưởng lẫn nhau, linh hồn của Hồ Nhất Minh có biến hóa không xác định.

Cục cảnh sát và Bộ Đặc Dị nhất trí cho rằng, có thể đưa Hồ Nhất Minh đến trại an dưỡng an dưỡng, nhưng trong quá trình an dưỡng hắn phải bị nhân viên chuyên môn giám thị, sẽ bị hạn chế tự do cuộc sống.

Cho tới khi bộ môn xác nhận thân thể hoặc linh hồn của Hồ Nhất Minh đều không có vấn đề gì thì sẽ nghĩ biện pháp giúp hắn đổi một thân phận, có cuộc sống mới.

Hồ Nhất Minh lập tức đồng ý sắp xếp của chính quyền.

Thật ra khi Bộ Đặc Dị lấy thông tin từ trong óc của hắn, biết thân thể của mình đã từng bị lệ quỷ khống chế giết người thì Hồ Nhất Minh mềm nhũn ngã xuống đất không dậy nổi.

Nhà nước giám thị cũng là một loại bảo hộ, Hồ Nhất Minh bị sự kiện linh dị dọa sợ, vô cùng đồng ý được chuyên môn phái người theo dõi.

Cách mấy ngày.

Cố Khanh nhận thông báo quay lại bộ môn.

Trong tin nhắn Lệ Hoan gửi có nói chi nhánh của họ sẽ nghênh đón một thành viên mới.

Khi Cố Khanh vội vàng chạy đến Bộ Đặc Dị, người trong bộ

môn gần như tới đông đủ.

Các đồng nghiệp vây quanh một người đàn ông ở giữa, dường như đang nói chuyện gì.

Cố Khanh đi vào thì ngạc nhiên phát hiện là một người quen.

Cô nhìn người đàn ông quen thuộc ở trước mắt, kinh ngạc hỏi:

“Khương Mặc Ngôn, sao anh ở đây?”

Thoạt nhìn sức khỏe của Khương Mặc Ngôn đã khá hơn nhiều, mập hơn trước một chút, không còn bộ dạng gầy như cây tre bệnh tật lâu năm nữa.

Hiện tại trừ trên mặt còn hơi nhợt nhạt ra, hoàn toàn là một anh đẹp trai.

Khương Mặc Ngôn nhìn thấy Cố Khanh cũng lộ ra một nụ cười:

“Tôi là thành viên vừa gia nhập vào bộ môn, sau này chúng ta là đồng sự, xin giúp đỡ nhiều hơn.”

Cố Khanh nói:

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ cùng tôi quen thuộc một chút rồi mới đi làm.”

Khương Mặc Ngôn chỉ vừa bắt đầu tu luyện, sao anh hai Tạ Giác có thể trực tiếp cử Khương Mặc Ngôn đến chi nhánh?

Khương Mặc Ngôn mỉm cười bí hiểm nói:

“Tôi xin chuyển đến chi nhánh, bộ trưởng cũng đồng ý."

Nụ cười của Khương Mặc Ngôn trông hơi gian, làm Cố Khanh căng thẳng thần kinh.

Nhìn biểu cảm cảnh giác của cô, Khương Mặc Ngôn mới giật mình nhận ra mình lỡ để lộ một chút bản tính, vội ẩn giấu đi, khiến nụ cười trở nên đơn thuần một chút.

Chương 309: Vô Đề

Sơn Linh rụt người trong túi áo của Khương Mặc Ngôn, nó khẽ kêu, âm thanh nhỏ bé đến mức trừ Cố Khanh dựa vào mắt phát hiện một cục màu tím bị ánh sáng vàng bao phủ ra, không ai phát hiện sự tồn tại của Sơn Linh.

Sơn Linh rất vất vả, bị người bắt đi từ núi hoang đến thủ đô, may mắn không bị ăn, nhận một người bình thường làm chủ nhân. Chủ nhân không thể tu luyện khiến nó suýt chút bởi vì không có linh khí mà đói chết.

May mà hiện tại chủ nhân có thể tu luyện, nó cũng khó khăn lắm mới trở về.

Sơn Linh vùi mình trong túi của Khương Mặc Ngôn đi đến thành phố S thì hít một hơi linh khí thật sâu, linh khí ở đây thích hợp cho Sơn Linh nhỏ bé như nó hơn.

Sơn Linh nhỏ tràn đầy thỏa mãn suy nghĩ hôm nào dụ chủ nhân cùng mình về núi hoang một chuyến.

Rời khỏi lâu như vậy, không có linh khí tẩm bổ, không biết núi hoang kia còn ổn không.

Trong lúc Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nói chuyện, Thẩm Du đã thuận thế mang theo Đổng Diệu Diệu, đạo trưởng Huyền Thanh thụt lùi mấy bước, dùng ánh mắt hóng chuyện nhìn Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn giao lưu.

Chờ khi Cố Khanh phát hiện không khí hơi lạ thì thấy trong mắt của mấy người kia viết đầy chữ ‘ố ồ, có thâm cung bí sử!’.

Bên ngoài chợt vang tiếng giày cao gót đi đường, Lệ Hoan mặc váy bao mông, dáng người nóng bỏng đi vào.

Lệ Hoan vào cửa thấy thành viên mới và cũ đã đến đông đủ: “Xem ra các người đã làm quen với nhau, vậy không cần tôi giới thiệu nhiều.”

Lệ Hoan tỉnh lược phân đoạn giới thiệu người mới, phát tư liệu cho mọi người:

“Gần đây hơi bận, tôi nhận được nhiều tư liệu có lẽ có sự kiện linh dị, mọi người chia tổ điều tra đi, nếu không có vấn đề thì báo cáo hủy, có vấn đề thì nhanh chóng giải quyết, không giải quyết được hãy gọi cho tôi, chúng ta lại thảo luận phương án."

Lệ Hoan chia hai phần tư liệu khác nhau, ai cầm chung tư liệu thì tự động chia làm một tổ.

Cố Khanh, Thẩm Du, Khương Mặc Ngôn cầm cùng một phần tư liệu, nội dung về cô dâu mặc váy cưới.

Câu chuyện phát sinh ở phố Thanh Linh.

Phố Thanh Linh là một con phố cổ dọc bờ sông thành phố S, đã có lịch sử mấy trăm năm.

Tương truyền, không biết bắt đầu từ khi nào trên con phố xuất hiện một sự kiện linh dị Cô Dâu Ma.

Chuyện này phát sinh vào ngày hai mươi tháng năm hàng năm, từ mười một đến mười hai giờ tối.

Ngày hai mươi tháng năm lần đầu tiên, một hộ gia đình trên con phố đó bỗng nghe tiếng nức nở khe khẽ từ đầu đường truyền đến cuối đường.

Hộ gia đình lá gan hơi lớn khi nghe tiếng nức nở đã đứng dậy, mở cửa sổ nhìn xuống lầu.

Sau đó trông thấy một cô gái mặc áo cưới cổ đại màu đỏ, không, có thể là nữ quỷ, đi trên đường, vừa đi vừa nức nở.

Dường như cảm giác được có người đang nhìn chính mình, Cô Dâu Ma chậm rãi quay đầu lại nhìn hướng cửa sổ mở ra.

"A!!!"

Hộ gia đình to gan kia hết hồn, theo lời khai thì người này nhìn thấy một khuôn mặt không có ngũ quan.

Chờ âm thanh xa dần, người này nâng cao tinh thần nhìn trộm ngoài cửa sổ, không thấy gì cả.

Hôm sau, mấy láng giềng 'may mắn' nhìn thấy Cô Dâu Ma tụ tập lại trò chuyện, thế là câu chuyện về Cô Dâu Ma đã truyền ra.

Nhưng suốt một năm đó Cô Dâu Ma không xuất hiện lại.

Mãi đến ngày hai mươi tháng năm của năm sau.

Lại nghe tiếng nức nở, nhìn thấy bóng dáng mặc áo cưới đỏ.

Mọi người tìm được quy luật, mỗi năm vào ngày hai mươi tháng năm, buổi tối từ mười một giờ đến mười hai giờ là lúc Cô Dâu Ma xuất hiện.

Chuyện Cô Dâu Ma đồn ra ngoài, phố Thanh Linh trở thành chỗ có ma nổi tiếng.

Lúc bình thường không có gì, du khách qua lại đông đúc. Cứ đến ngày hai mươi tháng năm hàng năm là sẽ có nhiều người thích kinh dị tới đây, muốn tìm kiếm bí mật của Cô Dâu Ma.

Chương 310: Vô Đề

Có người đã từng chuyên môn mang thiết bị ghi hình, thuê một gian phòng nằm bên trên cửa hàng, lắp thiết bị ghi hình hướng phố Thanh Linh, yên lặng chờ Cô Dâu Ma đến.

Mười một giờ mười lăm phút, tiếng nức nở truyền tới, một bóng dáng mặc áo cưới màu đỏ chậm rãi đi đến, hắn nhìn thấy một cô dâu này đúng là không có mặt.

Camera luôn hoạt động.

Nhưng kỳ lạ là hôm sau, người kia nhìn hình ảnh ghi lại thì phát hiện khúc quay Cô Dâu Ma chỉ có một màu đỏ rực, giống như bị gạch men, không thấy rõ bộ dạng của đối phương.

Thanh niên quay Cô Dâu Ma xui xẻo ba tháng, ăn cơm bị nghẹn, đi đường bị xe đạp đụng, đang ngủ bỗng rớt xuống gầm giường, chuyện xui xẻo nhiều không kể xiết.

Hơn nữa, mỗi ngày buổi tối đều sẽ mơ thấy có quỷ bám lấy mình.

Thanh niên thích chuyện ma tự dọa mình thần kinh suy nhược, đến hiện tại cũng không dám đi ra đường buổi tối.

Tuy cho tới nay Cô Dâu Ma ở phố Thanh Linh chưa gây ra sự kiện ác tính nào, nhưng sự kiện này liên quan linh dị, cần Bộ Đặc Dị đi xem, nếu có thể giải quyết thì cố gắng giải quyết.

Vừa lúc vài ngày nữa là đến ngày hai mươi tháng năm, có thể đi điều tra vụ Cô Dâu Ma.

Cố Khanh, Thẩm Du và Khương Mặc Ngôn ngụy trang thành hai người địa phương mang theo bạn từ thành phố khác đến phố Thanh Linh chơi, tiện thể điều tra manh mối về Cô Dâu Ma.

Phố Thanh Linh là một con phố cổ thời Minh Thanh, cửa hàng hai bên đường bán một số đồ kỷ niệm và giả cổ.

Ba người ngụy trang thành du khách bình thường, đi dạo thăm thú, vừa tập trung quan sát tình huống trên phố Thanh Linh.

Họ mua ít đồ rồi giả vờ nói chuyện phiếm với chủ tiệm, thí dụ như về Cô Dâu Ma, muốn tìm hiểu thông tin cơ bản.

Nào ngờ chủ tiệm ở đây dường như bị sợ, nghe hỏi thăm về Cô Dâu Ma lập tức khép lại miệng, dù dúi tiền cho thì họ cũng không chịu nói.

Đi vào từ đầu đường đến cuối ngõ.

Cố Khanh dừng bước chân trước một cửa hàng bán quần áo cổ.

Trong cửa hàng này bán đủ loại quần áo cổ, có kiểu tình nhân, kiểu dành cho người nhà, đương nhiên có cả áo cưới cổ đại.

Áo cưới cũng chia làm mấy loại, cửa hàng này trưng bày trong tủ kính là loại chỉ dành cho trưng bày chứ không bán, tuyệt đối tinh mỹ!

Trong tủ kính chia hai bộ đồ cho nam và nữ, đều dùng chỉ vàng thêu hao văn rồng phượng bằng thủ công, cộng thêm mũ bằng vàng ròng khảm trân châu làm đẹp, tuyệt đối có thể đánh động trái tim của bất cứ cô gái nào.

Chủ tiệm là một người đẹp, vẻ đẹp cổ điển mặt trái xoan, chân mày lá liễu, mắt đơn phượng, nếu mặc vào áo cưới trong tủ kính

này hệt như cô dâu từ cổ đại xuyên việt hiện đại.

Về bộ áo cưới trong tủ kính, chủ tiệm rất kiên quyết: "Không bán, cũng không cho thuê."

Cố Khanh vốn cho rằng áo cưới trong tủ kính có lẽ liên quan sự kiện Cô Dâu Ma, nhưng cô dọa một vòng trong cửa hàng, vô luận là áo cưới hay chủ tiệm thì cô đều không cảm thụ được có bất cứ quỷ khí.

Đi dạo từ đầu phố đến cuối hẻm, trừ mấy quỷ hồn lang thang không có thần trí ra chẳng tìm được manh mối có giá trị gì.

Đến giữa trưa, ba người vào một quán mì thịt bò nổi tiếng trong phố Thanh Linh ăn trưa.

Diện tích quán mì không lớn nhưng đông khách. Ba người Cố Khanh may mắn tới sớm, tìm được chỗ ngồi, chứ không thì e rằng không được dịp ăn.

Chủ tiệm là một người mập mạp, cười híp mắt giống như phật Di Lặc, người xung quanh đều gọi là Khôn Mập.

Mì thịt bò cũng rất ngon, sợi mì dai, nước lèo tươi ngon, thịt bò tươi mới.

Quan trọng nhất là, lúc ăn mì thịt bò nhóm Cố Khanh tình cờ nghe được đối thoại của người ở bàn kế bên.

Ngồi ở bàn đó hẳn là hộ gia đình sống gần đây, ba người đàn ông vừa xì xụp ăn mì vừa nói nhỏ.

"Ê, ngày đó chắc sắp tới rồi?"

"Thì đó, là ngày mốt."

“Tôi nghĩ kỹ rồi, hôm đó sẽ cùng người nhà đi ra ngoài chơi một ngày, hôm sau mới về.”

Chương 311: Vô Đề

“Ý này hay, tôi có một mình chẳng vướng bận gì, vừa lúc cũng ra ngoài chơi một ngày.”

“Được đấy, hay là chúng ta đều ra ngoài. Dù sao buổi tối nghe thấy quỷ khóc sói tru cũng ngủ không được."

Ba người hiển nhiên ký ức còn mới mẻ với vụ Cô Dâu Ma, đều lựa chọn cách chủ động né tránh.

Ba người quyết định xong tiếp tục tám chuyện.

“Mấy anh nói xem, tại sao là 205?”

“Âo tôi biết? Nhưng nghe đâu nhiều người hoài nghi cửa hàng bán quần áo cổ, là cửa hàng của Hà Phinh Đình ấy, áo cưới trong tủ kính đó có vấn đề.”

Ồ, thì ra bà chủ của cửa hàng quần áo cổ kia tên là Hà Phinh Đình, quả nhiên tên cũng cổ điển như con người của cô ta.

(

) Phinh Đình nghĩa là thướt tha, duyên dáng.

Xem ra không chỉ mình Cố Khanh ôm hoài nghi về bộ áo cưới kia.

“Ấy, mấy người toàn đoán lung tung thôi.” Ông chủ Khôn Mập ở bên cạnh hóng chuyện lúc này xen lời: “Mọi người đều là láng giềng, các người nói như vậy thì sau này Hà Phinh Đình sống thế nào ở phố này? Hơn nữa nếu bảo có quan hệ với Tiểu Hà thì sẽ

không là Cô Dâu Ma mà nên là”

Dường như ý thức được chính mình nói lỡ miệng, Khôn Mập nhanh chóng di chuyển đề tài: “Được rồi được rồi, cả lũ nhát gan, muốn đi ra ngoài chơi thì cứ đi, nhưng đừng đồn lung tung nữa tội người ta.”

Cố Khanh có chút rối rắm, cho nên vừa rồi Khôn Mập buột miệng về chuyện gì?

Tối hôm sau, đúng ngày hai mươi tháng năm.

Đêm khuya mười một giờ rưỡi.

Trên phố Thanh Linh một mảnh tĩnh lặng.

Nguyên con phố không có một cửa hàng nào còn mở, từ cửa hàng tầng dưới đến hộ gia đình ở tầng trên, không nhà nào bật đèn. Ngay cả quán bar thường này mở từ chạng vạng đến sáng sớm ngày thứ hai hiện giờ cũng đóng cửa sớm.

Chỉ có đèn đường còn lấp lóe tia sáng mờ tối.

Cố Khanh, Thẩm Du và Khương Mặc Ngôn ở trong căn phòng tầng trên một tiệm đồ cổ vị trí giữa phố, lặng lẽ xuyên qua cửa sổ nhìn xuống dưới.

Tại sao ba người ở đây?

Việc này phải nói từ quán mì thịt bò hôm ấy.

Ngày đó trong quán mì, ba hộ gia đình của phố Thanh Linh rủ nhau đi ra ngoài.

Chờ ba người đàn ông kia ăn xong, Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn và Thẩm Du lại gần, ngụy trang thành người thích chuyện

ma quái, xin thuê phòng ở tầng trên của họ.

Cái gọi là có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Từ một trăm tệ bắt đầu tăng giá, khi đến con số năm trăm thì người đàn ông độc thân mở một tiệm thoạt trông là hiệu đồ cổ trên thực tế bán toàn đồ dỏm đã đồng ý.

Năm trăm tệ một đêm, không lỗ!

Đương nhiên, vì bảo chứng ba người Cố Khanh sẽ không ăn trộm đồ nhà mình, chủ tiệm độc thân này vượt qua nỗi sợ với Cô Dâu Ma, nói phải ở lại trông chừng họ.

Lúc nói trả năm trăm tệ một ngày thì hai người đàn ông khác cũng hơi động lòng, chẳng qua cuối cùng ba người Cố Khanh chọn hiệu đồ cổ.

Tại sao lựa chọn hiệu đồ cổ?

Đầu tiên, người đàn ông này đồng ý sảng khoái nhất.

Thứ hai, nhà của người này nằm giữa phố Thanh Linh, tầm nhìn tốt nhất.

Quan trọng nhất là người đàn ông này rất nhiều chuyện!

Dựa vào tình cảm năm trăm tệ, Cố Khanh kêu Thẩm Du và Khương Mặc Ngôn tiến lên hỏi thăm tình huống, một mặt là tìm hiểu về Cô Dâu Ma, thí dụ như lời đồn xuất hiện từ bao giờ, có ai thấy tận mắt không.

Ngoài ra Cố Khanh dặn hai người moi tin, hỏi chuyện liên quan Hà Phinh Đình mà ông chủ quán mì Khôn Mập lúc ấy kịp ngậm miệng không nói.

Quả nhiên, người đàn ông kia có gì cũng tuôn ra hết.

Nghe nhóm Cố Khanh tò mò hỏi thăm, trên đường dẫn bọn họ đi tiệm đồ cổ, người đàn ông liến thoắng nói:

“Cô Dâu Ma ấy hả, hình như truyền ra từ vài năm trước. Mà cũng kỳ, nếu là nữ quỷ thời xưa thì hiện ra lúc nào chẳng được, tại sao đột nhiên xuất hiện mấy năm gần đây?”

Thẩm Du tò mò hỏi:

“Ồ? Vậy trước đó mấy người không có tin đồn gì liên quan lai lịch của Cô Dâu Ma này à?”

Cố Khanh cũng phối hợp giương mắt tò mò nhìn.

Chương 312: Vô Đề

Anh chủ tiệm đồ cổ thấy có người thích nghe mình nói chuyện thì kể càng hăng say:

“Đương nhiên có tin đồn, tôi nghe nói thời xưa có một cô gái lúc đi lấy chồng ngang qua phố này thì gặp người ta cướp hồn. Nhưng người đó không ngờ khi vén màn kiệu hoa lên thì cô dâu ngồi bên trong lập tức dùng dao găm tự sát."

"Từ nay về sau, cô dâu tự sát không được giải thoát này lang thang trên phố này, bởi vì chết vào ngày hai mươi tháng năm nên mới hiện hình đúng vào ngày này mỗi năm.”

Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn nhìn nhau một cái, anh nháy mắt ra hiệu đã biết:

“Tôi cảm thấy câu chuyện này nghe hơi không đáng tin, thời xưa thì chẳng phải tính theo âm lịch à? Vậy thì liên quan gì 205? Hơn nữa giống như anh đã nói, nữ quỷ này xuất hiện lúc nào chẳng được, cố tình hiện ra vào mấy năm nay, tôi cảm thấy đây là quỷ hiện đại, chẳng qua mặc áo cưới thời xưa.”

Anh chủ tiệm đồ cổ vỗ tay một cái: “Anh em nghĩ hay lắm, tôi cũng nghĩ giống như cậu! Tôi cho rằng Cô Dâu Ma này không biết có phải là ma thật không, nhưng phố của chúng tôi có một cửa hàng chuyên bán áo cưới thời xưa.”

Cố Khanh xen lời:

“Anh nói cửa hàng quần áo cổ đó hả? Lúc trước tôi cũng nhìn thấy, chủ tiệm đẹp ghê luôn, bộ đồ cưới đặt trong tủ kính đẹp hết chỗ chê!”

“Ha ha, Hà Phinh Đình đúng là bộ dạng xinh đẹp.” Anh chủ tiệm đồ cổ cười bí hiểm: “Tiếc rằng số của cô ấy không tốt.”

Nói đến mấu chốt rồi!

Ba người Cố Khanh lén liếc nhau.

Thẩm Du hỏi:

“Anh gì ơi, chủ tiệm đẹp như vậy, tôi còn nghĩ người ta không có bạn trai sẽ cố gắng theo đuổi, sao anh bảo là số không tốt?”

Anh chủ tiệm đồ cổ lắc đầu: “Khuyên chú em một câu, bỏ cuộc đi. Chú em nhìn anh đây, độc thân một người nhưng chưa từng muốn theo đuổi Hà Phinh Đình. Mấy năm trước Hà Phinh Đình đã chết một vị hôn phu."

Tiếp đó, ba người Cố Khanh nghe anh chủ tiệm đồ cổ miệng cộng này kể một chuyện mấy năm trước.

Hà Phinh Đình nổi tiếng xinh đẹp trong phố Thanh Linh, bởi vì vẻ mặt cổ điển cộng thêm bán quần áo cổ, cô ta mặc cổ trang làm người mẫu cho cửa hàng của mình, vừa mở cửa hàng thực thể vừa bán online, buôn bán đắt khách.

Áo cưới được trưng bày trong tủ kính là tổ truyền, truyền nữ không truyền nam, mỗi một nữ giới trong gia đình khi kết hôn đều mặc bộ áo cưới đó vào.

Tơ vàng thêu hoa văn là thợ thêu xâu từng đường kim mũi chỉ, mũ đội cũng làm bằng vàng và trân châu thật. Nên khi nhìn kỹ sẽ thấy trân châu trên mũ đội hơi vàng đục, dù bảo dưỡng kỹ đến đâu thì trân châu cũng dần đổi màu.

Mấy năm trước Hà Phinh Đình có một vị hôn phu là thầy giáo

dạy môn lịch sử.

Lúc ấy đối phương đã cầu hôn Hà Phinh Đình, hai người sắp đi đăng ký kết hôn.

Nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mọi người cũng biết phố Thanh Linh xây dựng dọc sông Thanh Linh. Ngày ấy Hà Phinh Đình và vị hôn phu chuẩn bị đi cục dân chính lĩnh giấy kết hôn, chính thức trở thành vợ chồng.

Nhưng lúc vị hôn phu tìm đến cô ta thì phát hiện một cô gái đang ngồi trên cây cầu bắc qua sông Thanh Linh, biểu cảm trông khá lạ.

Anh ta còn chưa lại gần thì thấy cô gái trên cầu nhảy xuống nước.

Anh ta không chút suy nghĩ nhảy xuống nước cứu người.

Thật ra sau khi nhảy xuống nước thì cô gái kia đã hối hận, cô ta mới bị thất tình, đứng bên cầu một lúc nhất thời luẩn quẩn trong lòng nhảy xuống.

Nhưng khi rơi vào nước, nước sông lạnh băng dường như kéo ghì cô ta xuống, thế là cô ta sợ hãi, cô ta chưa muốn chết.

Cô ta không biết bơi, chỉ có thể liều mạng vùng vẫy trong nước.

Vị hôn phu xuống nước rất kịp lúc, nhanh chóng bắt lấy cô gái nhảy sông.

Nhưng cô gái kia quá sợ hãi, ôm chặt anh ta, khiến anh ta khó khăn bơi.

Đúng dịp đang là mùa đông, có thể tưởng tượng nhiệt độ nước sông vào mùa đông.

Có người nghe tiếng kêu cứu chạy tới.

Bùm!

Lại một người nhảy xuống nước.

Chương 313: Vô Đề

Người nọ bơi tới chỗ vị hôn phu, đúng dịp anh ta phải dồn hết sức lực kiềm chế cô gái vùng vẫy nên bị đuối sức.

Vị hôn phu giao cô gái dần bình tĩnh lại cho người xuống nước sau mình, ba người cùng bơi hướng bên bờ.

Lúc này Hà Phinh Đình nghe thấy tiếng động cũng đi ra, cô ta nhận ra vị hôn phu của mình ở trong sông, vô cùng lo lắng.

Đang lúc ba người từ từ bơi hướng bờ thì phát sinh ngoài ý muốn.

Vị hôn phu bơi ở phía sau đột nhiên giãy dụa kịch liệt, dường như có cái gì túm anh ta xuống dưới.

Chẳng mấy chốc trên mặt sông nổi bọt nước, vị hôn phu của Hà Phinh Đình đã mất tăm.

Người cứu viện khác bận kéo cô gái kia không thể quay lại cứu người, còn người xuống nước sau thì bơi tìm rất lâu mới thấy xác của vị hôn phu Hà Phinh Đình nằm ở đáy sông.

Xác chết bị rong quấn.

Nhưng việc này rất kỳ lạ, tuy vị hôn phu của Hà Phinh Đình là giáo viên dạy lịch sử nhưng rất giỏi bơi lội, nếu không thì lúc nhìn thấy có người nhảy xuống nước anh ta đã chẳng nhanh chóng quyết định lao xuống cứu người. Bây giờ vị hôn phu giỏi bơi lội đó chết ở trong sông.

Lúc tìm được xác chết, chiều dài rong không đủ để quấn lấy

mắt cá chân của vị hôn phu, vậy thì sao anh ta bị rong quấn mắt cá chân mà chết chìm chứ?

Nguyên nhân chết kỳ dị như vậy là nguyên do khiến cả con phố sợ hãi đề cập Hà Phinh Đình và vị hôn phu của cô ta.

Nghe anh chủ tiệm đồ cổ kể chuyện của Hà Phinh Đình xong, ba người Cố Khanh tạm gác chuyện này lại, dồn sự chú ý vào Cô Dâu Ma.

Ngày hai mươi tháng năm là tối hôm nay.

“Tôi nói này, mấy người thích chuyện ma quái nhưng nên biết điểm dừng, mấy người sao có thể tùy tiện tìm được con quỷ này. Lỡ như chọc giận nữ quỷ, các người chết như thế nào đều không biết!" Từ lúc mười một giờ thì anh chủ tiệm đồ cổ bồn chồn đứng ngồi không yên, nói chuyện cũng huyên thuyên không ngừng.

Ba người Cố Khanh mặc kệ anh ta, chỉ nhìn chằm chằm bên dưới, đến bây giờ Cô Dâu Ma còn chưa xuất hiện.

Trên con phố trống rỗng chỉ có chút ánh đèn, thoạt nhìn hơi âm u.

“Hu hu hu.”

Dường như có âm thanh nào đó vô cùng mỏng manh truyền tới.

Ngay sau đó.

Là tiếng khóc u oán của nữ.

“Tới tới rồi.” Giọng của anh chủ tiệm đồ cổ run run, có vẻ như sợ thật.

Ba người Cố Khanh không sợ, họ đang chờ phút này đây, mắt nhìn chăm chú dưới lầu.

Quả nhiên, dưới lầu có một ‘người’ mặc áo cưới màu đỏ, tóc đen xõa dài chậm rãi đi hướng nơi nào.

"A a a! Cô Dâu Ma!” Anh chủ tiệm đồ cổ thét chói tai như gái.

Đối lập là khuôn mặt bình tĩnh của ba người Cố Khanh, à mà trong bình tĩnh còn mang chút ngờ nghệch.

Bọn họ đến để trừ quỷ, xin hãy nói cho họ biết nên làm gì với người giả quỷ bề ngoài giống hệt quỷ này?

Thở dài.

Không cần nói nhiều, từ khí tràng độc đáo của mỗi người, Cố Khanh đã phân biệt ra người kia là ai.

Nhìn vẻ mặt của Thẩm Du và Khương Mặc Ngôn thì chắc cũng suy đoán được, nhưng không biết hai người dùng biện pháp gì phân biệt ra.

Hôm sau, trong cửa hàng của Hà Phinh Đình.

Ba người Cố Khanh lại một lần nữa đi đến nơi này.

Bọn họ đi thẳng đến chỗ bà chủ tiệm Hà Phinh Đình đang ngồi trong quầy thêu hoa.

Cố Khanh hỏi một câu đầy bí hiểm:

“Bà chủ, làm như vậy có vui không?”

Hà Phinh Đình thay đổi sắc mặt, sau đó nghiêm trang nhìn về hướng Cố Khanh:

“Quý khách đang nói cái gì?"

Bộ dáng vô tội không biết gì.

Cố Khanh thầm nghĩ đây là tính đánh chết cũng không thừa nhận.

Thế là Cố Khanh lại đến gần hai bước:

“Tôi nói, khuya khoắt, giả ma dọa người, còn liên tục mấy năm trời, cô không cảm thấy nhàm chán sao?"

Chương 314: Vô Đề

Lời này gần như huỵch toẹt ra.

Hà Phinh Đình không biện giải, đặt vải thêu xuống một bên, bình tĩnh nói: “Có lời gì mời lên lầu nói chuyện.”

Dường như Hà Phinh Đình không quan tâm mình bị bại lộ.

Ba người Cố Khanh đi theo Hà Phinh Đình lên lầu.

Tầng trên là phòng ngủ và phòng làm việc của Hà Phinh Đình, đa số diện tích đều dùng để làm việc, bên trong có đủ loại vải dệt và cổ trang chưa may xong.

Chính giữa phòng làm việc đặt một tủ kính, bên trong có lễ phục cổ trang kiểu nam và nữ, giống hệt như tủ kính dưới lầu.

Nhưng xem hơi thở thì bộ dưới lầu là hàng nhái, cái trên lầu mới là thật.

Khiến Cố Khanh có chút khó hiểu là áo cưới này vẫn không có vấn đề gì.

Nhưng lúc lên lầu Cố Khanh mẫn tuệ cảm thụ được trên người Hà Phinh Đình có chút âm khí mỏng manh.

Nhưng điều này vô lý!

Lần đầu vào cửa hàng này Cố Khanh đã điều tra rồi, Hà Phinh Đình chỉ là một người bình thường, sao mà có âm khí được? Lây dính từ chỗ nào?

Hà Phinh Đình rót vào tách trà, tiếp đó ngồi xuống sofa đối diện ba người Cố Khanh.

Hà Phinh Đình không chút sợ hãi bị nhóm Cố Khanh phát hiện ra chuyện cô ta giả làm nữ quỷ, ngược lại mong đợi hỏi: "Xin hỏi, các người có thể phân biệt được quỷ thật và giả, vậy biết cách nào tìm được quỷ thật không?"

Là sao?

Cố Khanh nhớ đến câu chuyện đã nghe kể, quỷ mà Hà Phinh Đình muốn gặp không lẽ là vị hôn phu của cô ta?

"Cô Hà Phinh Đình, chúng ta hãy nói chuyện tại sao cô muốn giả làm Cô Dâu Ma trước được không?" Cố Khanh hỏi.

Có việc cầu người, Hà Phinh Đình không giấu giếm.

Thật ra chuyện này bắt nguồn từ ngoài ý muốn.

Vị hôn phu của Hà Phinh Đình qua đời và ngày bọn họ ước hẹn kết hôn đều là ngày hai mươi tháng năm.

Năm đầu sau khi vị hôn phu qua đời, Hà Phinh Đình còn chưa nguôi ngoai nỗi bi thương người yêu mất, tinh thần hoảng hốt.

Hôm đó là ngày giỗ của vị hôn phu, cũng là ngày bọn họ hẹn nhau kết hôn.

Hà Phinh Đình nhớ lúc ấy hai người từng hứa với nhau lúc kết hôn sẽ mặc bộ đồ tổ truyền của nhà cô ta.

Vì thế buổi tối ngày hai mươi tháng năm, sau mười một giờ, Hà Phinh Đình mặc bộ áo cưới kia ra khỏi nhà, hoảng hốt đi qua phố Thanh Linh, vừa đi vừa khóc, lúc đến bờ sông thì lặng lẽ gọi tên vị hôn phu.

Hôm sau, Hà Phinh Đình nghe có người nói lúc giữa đêm thấy một nữ quỷ mặc áo cưới màu đỏ đi trên đường.

Hà Phinh Đình từng muốn giải thích, nhưng chuyện này càng đồn càng lan rộng.

Đến năm thứ hai, Hà Phinh Đình lại mặc áo cưới đi qua phố Thanh Linh.

Hà Phinh Đình kinh ngạc phát hiện vào ngày hai mươi tháng năm, người khác chụp hình cô ta đều bỗng dưng bị nhòe.

Người nào đoán được cô ta đóng giả Cô Dâu Ma, nếu có ý đồ không tốt cũng sẽ bị trừng phạt.

Điều này khiến Hà Phinh Đình liên tưởng, có khi nào trên thế giới này thật sự có quỷ? Có khi nào vị hôn phu còn ở bên cạnh cô ta không?

Thật ra không chỉ riêng nhóm Cố Khanh phát hiện bí mật của Hà Phinh Đình.

Giống như Khôn Mập chủ quán mì thịt bò đã sớm biết Cô Dâu Ma là Hà Phinh Đình, nhưng tại sao cố gắng giữ bí mật cho Hà Phinh Đình?

Người phát hiện bí mật của Hà Phinh Đình, ai có ý đồ xấu xa đều bị trừng phạt, dù biết cô ta không phải quỷ cũng sợ tới mức không dám hỏi.

Một số người khác không bị gì, có người hỏi Hà Phinh Đình thì cô ta sẽ hỏi ngược lại bọn họ có năng lực đặc biệt gì không, nhờ bọn họ giúp đỡ tìm xem quỷ hồn của vị hôn phu còn tồn tại hay không.

Đương nhiên, Hà Phinh Đình cũng đi chùa chiền, đạo quán nhờ giúp.

Nhưng giống như cảm giác ngày hôm đó của Cố Khanh, trên người Hà Phinh Đình không có một chút quỷ khí thì lấy đâu ra quỷ hồn?

Chương 315: Vô Đề

Cố Khanh hỏi:

“Dù quỷ hồn của vị hôn phu của cô còn ở đây hay không, cô biết có ích lợi gì?”

Trên thực tế, trừ quỷ khí mỏng manh trên người Hà Phinh Đình có vẻ liên quan tới chuyện này, Cố Khanh không phát hiện xung quanh có quỷ hồn nào tổng giống vị hôn phu của Hà Phinh Đình.

“Tôi tôi chỉ là có chút không cam lòng." Mắt Hà Phinh Đình long lanh rơi lệ.

“Rõ ràng sắp kết hôn, rõ ràng đã hẹn thề sẽ luôn chăm sóc tôi, hai đứa cùng sống đến già tóc bạc! Nhưng một lần ngoài ý muốn, anh ấy bỏ tôi lại một mình! Tôi còn có rất nhiều lời muốn nói với anh ấy.”

Hà Phinh Đình luôn cảm thấy nguyên nhân chết của vị hôn phu kỳ lạ.

Dù vị hôn phu giỏi bơi lội vô tình gặp trục trặc gì trong lúc cứu người, nhưng dưới nước không có rong dài như thế vậy mà chúng quấn lấy mắt cá chân của vị hôn phu, việc này cũng rất kỳ lạ!

Hà Phinh Đình còn nhớ sau khi chuyện đó phát sinh, cô ta luôn chìm đắm trong đau thương không thể thoát ra.

Cô gái thất tình được vị hôn phu cứu từng tìm gặp Hà Phinh Đình, đối phương chân thành biểu đạt lòng biết ơn và xin lỗi,

nhưng cũng nói ra suy đoán chuyện này có điều lạ lùng.

Thì ra cô gái kia đúng là thất tình, nhưng chưa từng muốn tự sát!

Tính cách của cô gái này sáng sủa, tiêu sái dám yêu dám hận, bình thường dù gặp khó khăn lớn cỡ nào cũng sẽ cố gắng vượt qua chứ không phải bỏ cuộc.

Huống hồ cô gái đúng là thất tình, nhưng nguyên nhân là vì bạn trai ngoại tình.

Cô gái lập tức chia tay với đối phương, khiến bạn trai và người thứ ba mất hết mặt mũi trước đám đông.

Cô gái làm ra hành vi dũng mãnh như vậy thì sao có thể dễ dàng tự sát chứ?

Sau khi được cứu lên, cô gái nhớ lại tình cảnh lúc ấy.

Lúc đó cô gái ngồi bên bờ sông, lòng thầm chửi rủa bạn trai cũ độc thân suốt đời, rồi bỗng dưng cảm thấy mơ màng, cảm thấy rất đau lòng, rất thống khổ, rất muốn chết cho rồi.

Khi cô gái tỉnh táo lại thì đã bị nước sông lạnh băng nhấn chìm, nên mới giãy dụa kịch liệt như vậy.

Cô gái không ngờ bởi vì chuyện này mà hại ân nhân cứu mạng đánh mất mạng sống.

Bởi vì lời nói của đối phương, cộng thêm sau khi mặc vào áo cưới đi ra ngoài sản sinh hiệu quả kỳ lạ nên Hà Phinh Đình dần tin rằng vị hôn phu có lẽ còn ở bên cạnh mình, lặng lẽ bảo vệ cô ta.

Hà Phinh Đình hỏi:

"Cho nên, các người có nhìn thấy anh ấy không?"

Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn và Thẩm Du liếc nhau, đều ăn ý lắc đầu, bọn họ thật sự không nhìn thấy, nhưng cũng giấu chuyện âm khí trên người Hà Phinh Đình.

Ra cửa hàng bán quần áo cổ, Cố Khanh ngoái đầu nhìn cửa hàng phong cách cổ xưa này. Hà Phinh Đình không xuống lầu, khi nhóm Cố Khanh nói rõ không nhìn thấy vị hôn phu thì cô ta một lần nữa rơi vào trầm mặc.

"Các người nói xem chị ta sẽ bỏ cuộc chứ?" Cố Khanh không kiềm được hỏi.

Thật ra, trong lòng Cố Khanh cảm thấy Hà Phinh Đình vẫn sẽ tìm kiếm, xem hành vi lúc trước của cô ta thì tình cảm với vị hôn phu rất sâu đậm.

Hiển nhiên Thẩm Du và Khương Mặc Ngôn cũng cho rằng như vậy.

Khương Mặc Ngôn cau mày:

"Tôi cảm thấy âm khí trên người cô ta có vấn đề."

Tuy Khương Mặc Ngôn chỉ mới tu luyện nhưng có trực giác mẫn tuệ về chuyện này.

Anh nói đúng.

Đây là một vụ giả thần giả quỷ rất dễ dàng vạch trần, dù sao Hà Phinh Đình là một cô gái yếu đuối, chỉ cần có người buổi tối dám xuống lầu tìm hiểu rõ ràng thì sẽ nhận ra ngay.

Hơn nữa tiếng khóc của Hà Phinh Đình tại sao nghe như vang bên tai, từ đầu đường truyền đến cuối đường?

Cô ta không mang thiết bị khuếch đại âm thanh.

Hà Phinh Đình cũng thừa nhận trừ ngày hai mươi tháng năm hàng năm sau mười một giờ tối mặc áo cưới đi ra đường thì không làm chuyện khác.

Chương 316: Vô Đề

Vậy nhân chứng từng nói nhìn thấy Cô Dâu Ma không có mặt là sao? Sau này có người bởi vì quay phim chụp mình bị dọa sợ tới mức thần kinh suy nhược là sao?

Theo như cách nói của Hà Phinh Đình thì sông Thanh Linh có thứ gì kỳ lạ.

Ba người đi tới bờ sông Thanh Linh.

Bởi vì có con phố trăm năm ở đây nên khu vực này xem như một thắng cảnh phải ghé thăm của thành phố S, chính phủ khá trọng thị sông Thanh Linh.

Đập vào mắt ba người là nước sông trong vắt, hai bên bờ trồng một ít cây liễu.

Có chút mỹ cảm của 'Dương liễu ngạn hiểu phong tàn nguyệt'.

Nhưng vừa tới gần bờ sông, ba người cùng nhíu mày.

Rất không ổn.

Ba người không chỉ một lần đi ngang qua bờ sông này.

Trước ngày hai mươi tháng năm, bờ sông hoàn toàn bình thường.

Nhưng hôm nay, ngày hai mươi tháng năm, bọn họ cư nhiên nhìn thấy trên mặt sông có một luồng âm khí mỏng manh chậm rãi tan biến.

Luồng âm khí này hiển nhiên cùng nguồn gốc với âm khí trên người Hà Phinh Đình.

Vậy xem ra niệm tưởng của Hà Phinh Đình không chừng là thật!

Ba người Cố Khanh quay về bộ môn lấy ít đồ, khi họ quay lại thì âm khí trên mặt sông càng nhạt hơn, phỏng chừng qua hôm nay âm khí sẽ biến mất.

Muốn rốt cuộc phát sinh chuyện gì nên bắt đầu tìm từ đáy sông.

Hiển nhiên không thể chuyên môn tìm người thăm dò đáy sông, trong ba người thì Cố Khanh không biết bơi.

Nhưng không sao.

Có một loại pháp khí đặc biệt hình thành từ tự nhiên và được gia công tên là Tị Thủy Châu.

Truyền thuyết thời xưa có một hạt châu thần kỳ truyền từ thượng cổ, được đến nó có thể mở ra một con đường đi bộ trong sóng lớn ngập trời, đi trong nước mà như giẫm trên đất bằng. Có thể xuống Đông Hải, vào Long Cung.

Hạt châu này tên là Tị Thủy Châu.

Đương nhiên, nhóm Cố Khanh lấy từ bộ môn cũng là thứ tên Tị Thủy Châu, nhưng hiệu quả thua xa lắc Tị Thủy Châu trong truyền thuyết.

Có người đã từng cho rằng, cái gọi là Tị Thủy Châu hẳn là nội đan hình thành trong người yêu tinh thủy tộc.

Lời đồn này không sai, nghe nói phái Mao Sơn còn có một viên

nội đan của cá chép tinh nghìn năm, là bảo bối trấn phái, không biết có tác dụng gì không nhưng chắc chắn có tác dụng cơ bản nhất là tránh nước.

Tị Thủy Châu của Bộ Đặc Dị đương nhiên là không thể nào là nội đan của yêu tinh, nếu không thì làm gì có dư dả tới mức ba nhân vật quèn đều xin được?

Tị Thủy Châu của Bộ Đặc Dị là từng có người tìm thấy một rương kho báu của giao nhân, trong đó có nước mắt của giao nhân.

Sách cổ nói nước mắt của giao nhân là trân châu, nhưng hiển nhiên trân châu thì không có công hiệu của Tị Thủy Châu.

Trong Bộ Đặc Dị có nhiều người cuồng nghiên cứu.

Bọn họ lấy được nước mắt của giao nhân, nghĩ rằng thứ này rơi ra từ người tinh quái trong nước, có thể nào lợi dụng nó làm ra một pháp khí có tác dụng giống Tị Thủy Châu không?

Vì thế đám người cuồng nghiên cứu bỏ hàng đống sức người sức của vào, cuối cùng bọn họ thật sự thành công!

Khắc phù văn đặc biệt lên nước mắt của giao nhân, chỉ cần đeo nó xuống nước, trong vòng ba mét sẽ tự động hình thành một màng mỏng trong suốt.

Giống như bong bóng vậy, con người có thể hoạt động trong nước, hơn nữa tự do hô hấp.

Đương nhiên, bởi vì đây là đồ vật nhân tạo nên có hạn chế nhất định.

Đó là sau hai tiếng vào nước thì Tị Thủy Châu sẽ mất hiệu quả, muốn sử dụng lại cần đặt Tị Thủy Châu vào trận pháp riêng

để bổ sung năng lượng.

Nhóm Cố Khanh môi người cầm hai Tị Thủy Châu, sau khi chuẩn bị đầy đủ thì xuống nước.

Đương nhiên, vì không dọa sợ khác, ba người Cố Khanh đã dán bùa Ẩn Thân lên người, dù có người phát hiện dòng nước chảy bất thường cũng sẽ không ngờ có ba người đang từng bước một đi vào đáy sông.

Sau khi xuống nước, Tị Thủy Châu đeo trên người tỏa ánh sáng dịu dàng, tự động hình thành lồng không khí bao quanh nhóm Cố Khanh, mềm mại nhưng không thể đâm thủng, nước không chảy vào được.

Chương 317: Vô Đề

Sau khi rơi xuống đáy nước, bởi vì ba người đứng gần nên ba lồng không khí tự động hợp thành cái lồng lớn, xem ra đám người cuồng nghiên cứu kia làm nghiên cứu cũng nhân tính hóa thật.

Rõ ràng ở đáy nước nhưng có thể hít thở không khí mới mẻ, đi ở đáy sông có nước bùn mềm nhưng như giẫm trên đất bằng.

Nếu không phải nhìn xung quanh là sóng nước dập dờn và đủ loại sinh vật dưới nước thì sẽ không cảm thấy chính mình đi ở đáy nước, cảm giác này giống như thế giới đáy nước trong công viên nước.

Thời gian của Tị Thủy Châu có hạn, nhóm Cố Khanh không có thời gian thưởng thức phong cảnh đáy sông hiếm thấy, lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Bọn họ không tìm tòi lung tung, âm khí mỏng manh trên mặt sông vẫn còn đó, ở đáy sông ngược lại càng thêm dày đặc.

Lấy âm khí làm kim chỉ nam, ba người Cố Khanh lần mò theo đó tìm được nơi có âm khí nặng nhất đáy sông.

Chỗ đó nằm trong bụi rong.

Bởi vì rong mọc um tùm, còn là ở đáy nước nên trông đen thui.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện cảnh tượng nổi da gà.

Dưới bụi rong um tùm mơ hồ có thể nhìn thấy từng bộ xương trắng với đủ loại tư thế giấu dưới rong.

Những cây rong rậm rạp hiển nhiên hút chất dinh dưỡng từ đám xác chết đã hóa thành xương trắng này.

Nơi đây có nhiều bộ xương nhưng bốn phía không có quỷ hồn nào.

Suy xét quần áo trang sức rơi quanh bộ xương, mặc dù một số đã mục nát không thành hình nhưng còn có thể phân biệt được đám xương này không phải rơi xuống nước cùng một lúc.

Nhớ đến Hà Phinh Đình nói điều kỳ lạ trong cái chết của vị hôn phu, ba người cùng nghĩ đến ma da tìm thế thân.

Ma da tự sát không thể đầu thai.

Truyền thuyết, bọn họ cần tìm một thế thân, chết dưới nước thay mình là bọn họ sẽ được giải thoát, lại đi đầu thai.

Vì thế một số ma da không được giải thoát sau khi có năng lực thì mê hoặc người đứng bên bờ, khiến đối phương rơi xuống nước sau đó bám chặt lấy đối phương cho tới chết.

Vị hôn phu của Hà Phinh Đình rất có thể cũng chết như vậy.

Có lẽ lúc đầu ma da tìm thế thân là cô gái thất tình, nào ngờ vị hôn phu cứu cô gái, sau khi cứu người thì anh ta bị kiệt sức, ma da di chuyển mục tiêu bám lấy anh ta.

Ba người tìm được ngọn nguồn âm khí giữa đống thi cốt, là đến từ một thứ như ốc biển.

"Đây là cái gì?"

Thẩm Du nhặt lên ốc biển, nhìn kỹ thì phát hiện trừ tỏa ra âm khí chẳng có gì khác, anh ấy đưa cho Cố Khanh.

Cố Khanh nhìn, cảm thụ bên trong có âm khí mỏng manh, cô chợt sửng sốt.

Vừa rồi hình như cô trông thấy một bóng dáng mông lung vụt qua trong ốc biển.

Cố Khanh ngẫm nghĩ, đặt ốc biển xuống đất, thử dán một lá bùa Tụ lên, lá bùa này là lúc này cô vẽ dư, vừa lúc sử dụng.

Linh khí từ bốn phía chậm rãi hội tụ rồi bỗng chốc bị ốc biển hấp thu.

Một quỷ hồn hiện ra ở trước mặt ba người Cố Khanh.

Là một người đàn ông, mặc đồ tây đẹp đẽ, khuôn mặt sạch sẽ, trông hơi quen mắt.

Là vị hôn phu của Hà Phinh Đình, Cố Khanh từng thấy tấm hình chụp chung của hai người trong phòng làm việc của Hà Phinh Đình.

“Các người là?” Anh ta lúc trước còn đang ngủ say nên hơi mờ mịt.

Giây sau anh ta tỉnh táo lại:

“Các người là quỷ sai đến bắt ta đi địa phủ sao?”

Người đàn ông tên Phương Kình Tùng mang theo một chút cười gượng hỏi ba người Cố Khanh.

Cố Khanh suýt phì cười.

Không ngờ có con quỷ chết lâu như vậy mà không phân biệt được đối phương là người hay quỷ, hiển nhiên con quỷ này đã rất suy yếu.

Nhưng sau đó Cố Khanh hơi bội phục.

Ma da thì đa số đều muốn tìm thế thân, xương trắng chồng chất dưới rong là chứng minh tốt nhất.

Nhưng nam quỷ ở trước mắt hiển nhiên từ chối đề nghị mang tính dụ hoặc này, thà núp trong ốc biển cũng không muốn tìm một thế thân đổi lấy cơ hội đầu thai chuyển thế.

Chương 318: Vô Đề

Cố Khanh lên tiếng:

“Xin chào, là Phương Kình Tùng đúng không? Chúng ta là thành viên của Bộ Đặc Dị quốc gia, đến đây điều tra vấn đề ma da trong nước.”

Cố Khanh nhạy bén cảm thụ được khi Phương Kình Tùng nhìn thấy Khương Mặc Ngôn dường như sợ hãi rụt ra sau?

Nhưng một quỷ hồn chưa từng hại người thì cần gì sợ một người có kim quang công đức? Hơn nữa động tác lùi lại của Phương Kình Tùng dường như là do bị uy thế vô hình đè ép.

Cố Khanh thầm ghi nhớ chuyện này, cô càng lúc càng hoài nghi thân phận của Khương Mặc Ngôn, chỉ còn thiếu hỏi thẳng mặt.

Thẩm Du hỏi tiếp:

“Phương Kình Tùng, xin hãy nói khu vực nước này rốt cuộc có vấn đề gì? Tại sao ngươi trốn trong ốc biển này?”

Phương Kình Tùng nghe nhóm Cố Khanh không phải là quỷ sai thì bản năng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe câu hỏi của Thẩm Du, xung quanh chậm rãi kể ra chuyện của mình.

“Lúc ấy sau khi ta cứu người thì cảm giác gân cốt rã rời, nhưng vẫn liều mạng bơi về phía bờ. Bỗng cảm giác bị cái gì túm mắt cá chân, cứ ghì ta xuống nước sâu.”

“Ta rất nhanh mất ý thức, khi tỉnh lại thì đã ở đáy sông, ta thành một quỷ hồn, xung quanh trừ đống xương trắng ra không có gì khác. Ta đoán được hắn là bị ai đó tìm làm kẻ chết thay, nhưng chẳng ngờ không lâu sau, quỷ hồn tìm kẻ chết thay kia quay về.”

“Lúc ấy ta trốn trong rong, không biết đó là ma da hại chết mình, hắn lúc ấy cũng không thể gọi là ma da nữa. Thân thể của hắn đã tụ thành thực, nhưng trên người mọc vảy, mặt mọc tai cá, tay cầm một ốc biển, luôn mồm nói đều là giả, đều là giả."

"Về sau, hắn phát hiện ra ta, còn chủ động nói cho ta biết hắn là ma da hại chết ta.”

Thì ra lúc trước ma da kia sau khi hại chết Phương Kình Tùng thì đúng là có thể rời khỏi khu vực nước này, dần ngưng tụ thành thực thể.

Ma da chưa kịp mừng bao lâu thì phát hiện ra không đúng, tại sao thực thể mà có vảy, mọc tai cá? Dường như hắn đang dần biến thành một con cá?!

Sau khi chậm rãi chuyển biến thành cá thì linh lực của hắn cũng từ từ biến mất.

Điều này hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của hắn!

Ốc biển trên tay ma da là hắn vô tình có được, không biết nó có công dụng gì, nhưng hắn cảm thấy thứ này rất trọng yếu.

Thân thể càng lúc càng giống cá, ma da bất đắc dĩ mang theo ốc biển trở lại vùng nước này.

Với tình huống hiện tại thì ma da không chống chọi được lâu.

Quả nhiên, sau khi ma da kể hết cho Phương Kình Tùng nghe,

vài ngày sau hắn hoàn toàn biến thành một con cá, chẳng còn trí nhớ.

Theo lý thuyết, thành cá rồi, nếu con cá chết thì phải chăng kết thúc vòng đời, có thể đầu thai sang kiếp khác?

Phương Kình Tùng nghĩ vậy, yên lặng quan sát tình huống hóa thành cá của ma da.

Không lâu sau, có người đến nơi này câu cá.

Phương Kình Tùng thấy tận mắt con cá ma da kia bị câu lên.

Nhưng mà

Khi cá rời khỏi mặt nước thì một hạt châu màu đen rơi xuống, chậm rãi hóa thành bột phấn, biến mất trong vùng nước này.

Đó là ma da.

Phương Kình Tùng biết, ma da không thể đầu thai chuyển thế, vô luận có tìm kẻ chết thay hay không.

Ma da cũng chia ra nhiều loại khác nhau.

Như Vương Thanh Thanh bị người sát hại đẩy vào trong nước thì có thể rời khỏi vùng nước, đi theo hung thủ giết mình, chỉ cần hung thủ chết, oán khí giảm bớt liền có thể đầu thai chuyển thế.

Ma da tự sát thì trước đó đã nói rồi, quỷ tự sát sẽ không được giải thoát, luôn lặp lại quá trình tử vong, ma da cũng giống như vậy, không chỉ mỗi ngày đều sẽ lặp lại quá trình mình chết cũng không thể rời khỏi vùng nước mình chết đuối.

Người bị ma da hại chết trở thành ma da mới cũng không thể rời khỏi vùng nước, giống như Phương Kình Tùng.

Phương Kình Tùng biết không thể dùng cách tìm thế thân thì hoàn toàn tuyệt vọng, anh ta muốn đi gặp Phinh Đình.

Rõ ràng hai người sắp kết hôn, bây giờ cách biệt âm dương.

Phương Kình Tùng không biết sau khi Hà Phinh Đình thấy anh ta chết thì sẽ đau lòng tuyệt vọng đến cỡ nào.

Chương 319: Vô Đề

Nhưng làm thế thân của ma da, sau khi chết, linh hồn của Phương Kình Tùng không thể ra khỏi vùng nước này.

Phương Kình Tùng không muốn đi tìm kẻ chết thay, bởi vì ma da cũ đã chứng minh tìm kẻ chết thay sẽ chỉ khiến chính mình cuối cùng tan thành mây khói.

Nếu ma da cũ không xuất hiện, có lẽ qua vài năm Phương Kình Tùng cũng sẽ làm giống như vậy, tìm kiếm thế thân.

Đây không phải là bản tính của tất cả ma da, mà vì linh hồn luôn bị giam cầm trong một vùng nước, âm khí càng tăng lên, tâm tính sẽ bị ảnh hưởng mà trở nên càng lúc càng cực đoan, một ngày nào đó sẽ không kiềm được tìm kiếm thế thân.

Không phải tất cả ma da ban đầu đều muốn tìm kẻ chết thay, dù sao có một số chết vì bị ma da tìm kẻ chết thay.

Nhưng mấy năm, mười mấy năm trôi qua, luôn bị giam cầm trong một chỗ, không thể ra ngoài, là quỷ cũng sẽ nổi điên, muốn tìm người thay thế để lên bờ.

Phương Kình Tùng bất hạnh vì thành thế thân của ma da, nhưng cũng may mắn vì nhiều năm qua tâm tính không bị ảnh hưởng.

Nguyên nhân nằm ở chỗ ma da cũ để lại ốc biển trước khi biến thành cá.

Phương Kình Tùng ngẫu nhiên phát hiện, khi mình đến gần ốc biển đó thì linh hồn bị hút vào trong ốc.

Lúc ấy Phương Kình Tùng còn tưởng là yêu quái nào đó chuyên môn hấp thu linh hồn, chính mình sẽ bị hồn phi phách tán.

Sau khi linh hồn bị hút vào ốc biển thì kỳ lạ là Phương Kình Tùng cảm giác ấm áp, từ khi anh ta trở thành quỷ thì không còn cảm thụ được mùi vị ấm áp nữa.

Sau đó linh hồn buồn ngủ, chìm vào giấc ngủ say.

Khi Phương Kình Tùng tỉnh lại là vì bị tiếng khóc đánh thức.

Phương Kình Tùng thầm hoảng loạn, anh ta nhận ra âm thanh kia, là tiếng khóc của Hà Phinh Đình!

Phương Kình Tùng ra khỏi ốc biển, muốn xuyên qua mặt nước nhìn xem Hà Phinh Đình nay thế nào.

Rất kỳ lạ, rõ ràng anh ta không thể rời khỏi vùng nước này, nhưng bây giờ anh ta có thể ngoi lên mặt nước, đến bờ sông Thanh Linh.

Bên bờ, Hà Phinh Đình mặc áo cưới mà hai người đã ước hẹn sẽ mặc lúc kết hôn, cô ta rất đẹp, nhưng trên mặt ướt lệ.

Phương Kình Tùng nghe Hà Phinh Đình lẩm bẩm nói chuyện với mặt sông, giống như hồi anh ta còn sống vậy.

“Kình Tùng, đã trải qua một năm."

“Kình Tùng, em vẫn không thể quên anh.”

“Kình Tùng, anh hãy nói sao tại sao cố tình là anh? Tại sao phải là ngày chúng ta chuẩn bị kết hôn chứ?!”

“Anh còn nhớ không? Anh đã nói với em rằng hai chúng ta chỉ

có nhau, nên anh sẽ tốt với em suốt đời, cùng em đến răng long đầu bạc, sao anh nỡ đi trước? Vì sao anh là người tốt chứ!"

Phương Kình Tùng nhìn Hà Phinh Đình khóc mà tan nát con tim, anh ta muốn ôm Hà Phinh Đình, nói rằng:

"Anh sẽ luôn ở đây, mãi bên em."

Nhưng không được.

Hà Phinh Đình không nhìn thấy, cũng không nghe được.

Thì ra khi anh ta ngủ trong ốc biển thì đã trôi qua một năm.

Ký ức của anh ta mới qua vài ngày, còn người mà anh ta yêu thì đã qua một năm trong thống khổ mất đi chồng chưa cưới!

Nhận tri này khiến Phương Kình Tùng thống khổ rồi lại không biết nên làm sao.

Ngày hai mươi tháng năm qua đi, Phương Kình Tùng cảm giác có sức kéo vô hình hút anh ta về lại sông Thanh Linh, anh ta lại bị nhốt.

Phát hiện trải qua một năm ngủ say thì âm khí giảm bớt một chút, Phương Kình Tùng có một tia hy vọng, một lần nữa đi vào ốc biển ngủ say, anh ta nghĩ nếu âm khí bớt đi nhiều thì phải chăng có thể ở bên Phinh Đình lâu hơn chút?

Năm từng năm qua đi.

Mỗi năm đến ngày này là Phương Kình Tùng sẽ tỉnh lại trong âm thanh của Hà Phinh Đình, nhìn xem cô ta cuộc sống có ổn không.

Phương Kình Tùng không tán đồng việc Hà Phinh Đình từ vô

tình giả ma đến chủ động thành ‘Cô Dâu Ma’.

Phương Kình Tùng biết cô ta muốn tìm người có năng lực giúp đỡ tìm ra anh ta, nhưng phương thức giả ma là rất quá nguy hiểm.

Chương 320: Vô Đề

Không nói khuya khoắt mặc áo cưới giả ma ngồi giữa phố có khi nào hấp dẫn quỷ hồn khác chú ý không, một cô gái nửa đêm ra đường rất dễ gặp nguy hiểm.

Nhưng Phương Kình Tùng đã trở thành quỷ hồn, Hà Phinh Đình không thể nghe thấy lời của anh ta.

Phương Kình Tùng chỉ có chờ ngày hai mươi tháng năm bảo vệ Hà Phinh Đình, giảm bớt khả năng cô ta bị phát hiện.

Khi phát hiện có người muốn dùng điều này tổn thương Hà Phinh Đình, Phương Kình Tùng sẽ rót một luồng âm khí vào người họ, khiến bọn họ xui xẻo một lúc.

Vậy là chuyện Cô Dâu Ma càng đồn càng kinh dị.

Nghe xong câu chuyện của Phương Kình Tùng.

Cố Khanh không kiềm được nhìn ốc biển trong tay, hoa văn trên vỏ óc hơi kỳ lạ, nhưng nhìn bằng mắt thì không cảm giác được rốt cuộc có gì khác biệt.

Thật ra Phương Kình Tùng đã chết tám năm, hiện tại âm khí trên người anh ta chẳng những không tăng thêm ngược lại càng mờ.

Nếu không phải Phương Kình Tùng trong suốt thì khó mà phát hiện đây là hồn ma.

Vẻ mặt Cố Khanh kỳ lạ lúc nhìn ốc biển lúc lại ngó Phương Kình Tùng, dường như ở trong ốc biển tám năm khiến hơi thở của

anh ta và ốc biển đã gắn liền với nhau.

Tức là

“Âm khí trên người của ngươi hẳn là đã không bị khu vực nước này trói buộc nữa chứ?”

Cố Khanh vừa nói xong, mắt của Phương Kình Tùng sáng rực:

“Thật không?”

Sau đó tia sáng trong mắt anh ta tối xuống:

“Nhưng hôm qua ta gặp Phinh Đình xong lại cảm giác có sức kéo hút ta về.”

Cố Khanh chớp chớp mắt:

“Nhưng sức kéo kia có thể là do ốc biển này kéo ngươi về. Nếu ngươi vào ốc biển, ba chúng ta mang ốc biển lên bờ”

Còn chưa nói xong Phương Kình Tùng đã xông lên hai bước, chợt thấy Khương Mặc Ngôn đứng sau lưng Cố Khanh trừng mắt qua, nhướng cao chân mày.

Phương Kình Tùng lúng túng lùi lại, giữ lễ độ nói:

“Xin hãy thử một lần, ta không muốn ở lại đây nữa!”

Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn, Thẩm Du thương lượng với nhau rồi xoay người nhìn hướng Phương Kình Tùng vẻ mặt tràn ngập mong chờ:

“Chúng ta có thể thử một lần, nhưng ngươi cũng biết, ngươi đã trở thành quỷ hồn, nếu mang ngươi ra ngoài thì ngươi nên hiểu rằng giữa ngươi và Hà Phinh Đình đã không thể nào."

Cố Khanh nói hơi ác nghiệt, nhưng đây là sự thực, nhất định phải nói rõ trước.

Nếu không thì xem Hà Phinh Đình làm hành vi tám năm kiên trì giả làm Cô Dâu Ma chỉ vì tìm ai có thể nhìn thấy vị hôn phu của mình, và Phương Kình Tùng luôn nghĩ biện pháp muốn rời đi vùng nước này để ở bên cạnh bảo hộ Hà Phinh Đình.

Nếu mang quỷ hồn của Phương Kình Tùng ra ngoài, anh ta và Hà Phinh Đình diễn một đoạn tình người duyên ma không dứt thì Cố Khanh không chịu nổi.

Lỡ như một người một quỷ cứ đòi ở bên nhau, xảy ra chuyện gì, nhóm Cố Khanh sẽ phải gánh vác nhân quả.

Phương Kình Tùng nghe vậy cười khổ nói:

“Ta biết, ta chỉ muốn lặng lẽ ở bên cạnh bảo hộ cô ấy, nhìn cô ấy tìm được một người yêu cô ấy, rồi kết hôn, sinh con, sau đó ta có thể không vướng bận rời đi.”

Thẩm Du xen lời:

“Dù ngươi có thể ra ngoài, có được đầu thai chuyển thế hay không còn phải hỏi nhân viên địa phủ! Hiện tại thì đừng mơ nhiều như vậy."

Với tình huống trước mắt, ba thành viên hiệp hội FA chỉ có ý tưởng duy nhất đối với mối tình dù cái chết cũng không thể ngăn cản là: Ồ, ra là thế, cảm động ghê. Cảm động xong rồi thì làm việc thôi!

Phương Kình Tùng biết làm sao bây giờ?

Anh ta chỉ là một ma da bình thường, tùy tiện một trong ba

người này đã dư sức giải quyết anh ta, dù muốn gặp Hà Phinh Đình cỡ nào cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo lời bọn họ.

Thuận lợi mang theo ốc biển lên bờ, Tị Thủy Châu trên người nhóm Cố Khanh lóe tia sáng rồi trở lại ánh sáng của trân châu bình thường.

Chương 321: Vô Đề

Xác nhận sau khi lên bờ quỷ hồn của Phương Kình Tùng còn ở trong ốc biển, chẳng qua bởi vì tác dụng của ốc nên Phương Kình Tùng lại ngủ say.

Như vậy càng tốt, đỡ khỏi phải phiền phức.

Ba người tìm một góc vắng người không có camera, xé bùa Ẩn Thân, mang ốc biển đi Bộ Đặc Dị.

Họ về bộ môn, kể lại chuyện Cô Dâu Ma.

Lệ Hoan làm tổng kết:

“Cho nên, có người giả ma vì muốn tìm hồn của vị hôn phu đã chết?”

Ba người Cố Khanh gật đầu, sau đó đưa lên ốc biển:

“Quỷ hồn tên Phương Kình Tùng còn ở trong ốc biển.”

Lệ Hoan nhận lấy, nhìn hoa văn trên ốc biển, ước chừng có tác dụng ổn cố, tinh lọc linh hồn.

Lệ Hoan nói:

“Tạm đặt ở đây đi, đợi có thời gian chị sẽ hỏi chú út xem bình thường giải quyết tình huống này như thế nào.”

Ước chừng trong khoảng thời gian này không có nhang dẫn hồn gọi ra, chắc chú út rất muốn ra ngoài chơi.

Ba người Cố Khanh đương nhiên không có ý kiến, dù sao sự tình đã tra rõ rồi, giải quyết vụ Cô Dâu Ma Hà Phinh Đình giả quỷ như thế nào là quyết định của cấp trên.

Nhưng Cố Khanh nghĩ rằng dù sao cũng chỉ là cảnh cáo mấy câu, sẽ không sản sinh ảnh hưởng gì quá xấu.

Khiến Cố Khanh không ngờ rằng hôm sau, một người đến trước cửa Bộ Đặc Dị.

Hà Phinh Đình.

Cô ta tìm tới tận nơi?!

Lúc ấy Cố Khanh không có mặt, Hà Phinh Đình ngăn lại Thẩm Du đang chuẩn bị ra ngoài.

"Các người tìm được anh ấy rồi đúng không? Là các người mang anh ấy đi đúng không?!"

Hà Phinh Đình vốn là một người đẹp cổ điển, nhưng hiện tại cô ta hoàn toàn vứt bỏ tôn nghiêm của người đẹp, đầu tóc rối xù, dường như đã đến bờ vực tan vỡ.

Thẩm Du vốn chỉ muốn ra ngoài mua ly cà phê trong bụng chửi thầm, Hà Phinh Đình làm cách nào tìm tới đây? Sao cô ta biết quỷ hồn vị hôn phu của mình ở đây?

Bị một người phụ nữ ôm chặt cánh tay trước công chúng, Thẩm Du tỏ vẻ không chịu nổi ánh mắt xem trò hay của người qua đường.

Thẩm Du thầm nghĩ dù sao cuối cùng phải chấm dứt chấp niệm, nên cho Hà Phinh Đình và Phương Kình Tùng gặp mặt một lần, Thẩm Du dẫn Hà Phinh Đình vào cục cảnh sát nằm cạnh bộ môn.

Hết cách, không phải người bình thường nào cũng được vào Bộ Đặc Dị, Thẩm Du đồng ý nhờ Lệ Hoan hỏi giúp Hà Phinh Đình có thể cho cô ta gặp mặt Phương Kình Tùng không.

Nghe thấy bọn họ thật sự trông thấy quỷ hồn của Phương Kình Tùng thì ánh mắt Hà Phinh Đình thay đổi, sáng như đèn pha. Thẩm Du nói cô ta hãy vào cục cảnh sát trước, nói rõ vụ giả làm Cô Dâu Ma, Hà Phinh Đình lau nước mắt đồng ý liền.

Thẩm Du đưa Hà Phinh Đình vào cục cảnh sát ở kế bên, sau đó quẹo vào quán cà phê phía đối diện mua cà phê.

Thẩm Du trở về Bộ Đặc Dị, còn giữ biểu cảm không tin dược. Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn lúc này tới bộ môn, hôm nay đã giao hẹn Lệ Hoan sẽ tìm chú út hỏi tình huống.

“Sao thế?” Cố Khanh nhận lấy cà phê từ tay Thẩm Du, uống một hớp, ly này thêm đường gấp đôi.

Khương Mặc Ngôn thì uống cà phê đen không đường, nhìn liền biết đắng nghét.

“Cô đoán xem sáng hôm nay tôi ra khỏi cửa bộ môn thì gặp ai?” Thẩm Du cảm thán một câu: “Quả thực là quái dị, Hà Phinh Đình moi tin ở đâu mà tìm tới tận cửa được!”

“Hả?” Cố Khanh không phản ứng lại.

Khương Mặc Ngôn nghe vậy cũng rất bất ngờ.

"Chẳng lẽ thật sự là cảm ứng tâm linh giữa người yêu với nhau?” Cố Khanh cảm thấy đây đúng là thần kỳ.

Nhưng Cố Khanh cứ cảm thấy chuyện này có lẽ liên quan tới áo cưới của Hà Phinh Đình, tuy lúc điều tra cô chỉ thấy một bộ áo

cưới bình thường.

Chờ Lệ Hoan đến, Thẩm Du nói cho cô ấy nghe việc này.

Lệ Hoan sửng sốt, sau đó hào sảng đồng ý:

“Được chứ, dù sao sớm muộn gì cũng phải gặp một mặt. Chốc nữa anh hỏi kế bên, chờ Hà Phinh Đình khai rõ vụ việc rồi đưa qua đây, chúng ta giải quyết luôn cho gọn.”

Chương 322: Vô Đề

Hà Phinh Đình rất ngoan, vì gặp Phương Kình Tùng, bị làm lời khai thì cô ta thật sự vào cục cảnh sát giải thích vụ việc.

Bởi vì không có tạo thành ảnh hưởng lớn cho xã hội nên chỉ bị cảnh cáo miệng.

Sau khi ghi chép xong, Hà Phinh Đình nhận được tin nhắn của Thẩm Du liền đến Bộ Đặc Dị.

Vào Bộ Đặc Dị, Hà Phinh Đình luôn biểu hiện không thấy vị hôn phu thề không bỏ qua ngược lại có chút thấp thỏm.

Trong phòng làm việc, Lệ Hoan ngồi trên ghế dành cho boss, đầy khí thế hỏi:

“Cô xác định muốn gặp vị hôn phu của mình?”

"Đúng vậy." Hà Phinh Đình đáp.

Lệ Hoan gật đầu, nói:

“Cô là người bình thường, không thể thấy quỷ hồn, nếu muốn gặp vị hôn phu cần nhờ cậy một ít công cụ. Chúng tôi sẽ không cung cấp công cụ miễn phí cho cô.”

Lệ Hoan nói xong thu lại khí thế làm boss, bắt đầu giới thiệu mấy món có thể thấy quỷ cho Hà Phinh Đình: nước mắt trâu cấp thấp chỉ có thể nhìn vài phút, lá liễu chế tạo đặc biệt cao cấp hơn chút, và bùa Linh Nhãn do Cố Khanh vẽ.

Hà Phinh Đình không ngờ trùm cuối Lệ Hoan thì ra là bộ dạng

như vậy, cảm giác nặng nề muốn gặp Phương Kình Tùng thoáng chốc nhẹ nhàng hơn.

Hà Phinh Đình lấy ví ra:

“Cà thẻ được không?”

Nói mới nhớ, Hà Phinh Đình có thể mở tiệm trong phố Thanh Linh tấc đất tấc vàng hình như không thiếu tiền.

Bày bàn thờ, đặt đồ cúng lên.

Sau khi Hà Phinh Đình trả tiền mua một lá bùa Linh Nhãn đắt tiền nhất thì Lệ Hoan lập tức chuẩn bị làm việc.

Hà Phinh Đình bị đám người Cố Khanh trông chừng, hạn chế cách bàn thờ ba mét.

Người phụ nữ rơi vào tình yêu luôn dễ dàng điên cuồng. Huống chi người phụ nữ này từng vì người yêu mà giả ma tám năm, nếu trong quá trình Lệ Hoan đốt nhang thỉnh chú út tới cô ta bỗng dưng nổi điên thì không tốt.

Hà Phinh Đình không kiềm được hỏi một câu:

“Kình Tùng đang ở đâu?”

Dù bị nhóm Cố Khanh hạn chế hành động, Hà Phinh Đình cầm bùa Linh Nhãn nghe Lệ Hoan quảng cáo có thể thấy quỷ cả ngày, cô ta đã nhìn kỹ xung quanh Bộ Đặc Dị, tiếc rằng không thấy quỷ hồn của Phương Kình Tùng đâu.

Nhóm Cố Khanh không nói cho biết ốc biển đặt trên bàn thờ có quỷ hồn của Phương Kình Tùng đang ngủ.

Cố Khanh chỉ nói:

“Chờ lát nữa chị sẽ nhìn thấy.”

Hà Phinh Đình siết chặt bùa Linh Nhãn, không hỏi nữa, mắt nhìn chăm chú hành động của Lệ Hoan.

Một nén linh hương cắm vào lư hương, Lệ Hoan mặc niệm chú Rước Quỷ.

Mắt thường có thể thấy linh hương cháy nhanh trong lư hương, chỉ vài giây đã tàn nhang.

Vèo!

Chợt có một làn gió thổi qua.

Trong nhà thêm một bóng dáng mặc đồ tây đen đứng ở trước mặt Lệ Hoan.

Hà Phinh Đình là người bình thường chưa từng thấy cảnh này, sợ hết hồn vội che miệng mình, sợ quấy nhiễu đối thoại của Lệ Hoan và đối phương.

Nhìn ‘người mặc đồ tây đen’ hơi trong suốt này, Hà Phinh Đình càng thêm tin tưởng nhóm Cố Khanh tìm được Phương Kình Tùng.

Hà Phinh Đình chờ đợi khoảnh khắc gặp mặt người yêu.

Dạo này chú út bận tối mặt tối mày.

Trừ công tác cấp trên sắp xếp tiếp dẫn quỷ hồn suốt ngày đêm, cháu gái lâu như vậy không kêu hắn đi ra nghỉ giải lao cũng là nguyên nhân làm hắn ‘héo’.

Giờ thì tốt rồi, một nén linh hương, cháu gái rốt cuộc nhớ tới chú út này!

Chú út ngửi khói, ôi, trên bàn còn có mấy món của nhà hàng Hồng Thịnh mà hắn thích ăn nhất!

“Chậc chậc, còn chuyên môn mua đồ ăn ta thích, Hoan Hoan, ngươi có việc lớn gì muốn hỏi hả?!” Chút út chộp lấy đồ cúng trên bàn thờ, trong tay liền xuất hiện một hộp cà nướng, hắn còn tự chuẩn bị một đôi đũa.

Trên bàn thờ, hộp cà nướng thoáng chốc không còn mùi thơm.

Trên trán Lệ Hoan nổi gân xanh:

“Không – được – gọi – là – Hoan – Hoan!”

Lệ Hoan rất bất mãn với ‘biệt danh’ mà chú út thích gọi, Hoan Hoan, nghe như gọi cún.

Gia đình họ khi kêu ai thường gọi cả họ lẫn tên, là chú út đầu tiên kêu Hoan Hoan, tiếp đó kêu thuận miệng, người nhà cũng học theo.

Hình tượng chị đại bá khí của cô ấy bị từng tiếng kêu ‘Hoan Hoan’ của người nhà đập tan nát hết.

Chương 323: Vô Đề

Bây giờ cô ấy đã lớn, với yêu cầu mãnh liệt của cô ấy nên người nhà không còn kêu Hoan Hoan nữa, mỗi mình chú út lúc tâm trạng tốt hoặc xấu đều thích gọi nhũ danh của cô ấy.

“Ủa?”

Chú út không để ý tới lời càu nhàu của Lệ Hoan, lấy một hộp cà nướng cắn một miếng, chợt phát hiện xung quanh dường như có một luồng uy áp hơi bị quen.

Chú út vừa nhai vừa ngó xung quanh.

Sau đó

Bộp!

Nửa hộp cà nướng ăn dở rớt xuống bàn.

“Đại đại đại” Chú út nhìn Khương Mặc Ngôn, sợ tới mức nói không nên lời.

"Đại cái gì?" Lệ Hoan nhìn chú út lắp bắp từ gì đó nghe không hiểu bèn hỏi.

“A, à, không có gì, ta nói " Chú út hiển nhiên biết rành về quy tắc văn phòng, thấy boss cau mày và nhìn mình thì ngầm hiểu ý: “Ta nói là hôm nay ngươi kêu ta lên có chuyện gì không?!”

Cố Khanh đứng ở một bên thấy phản ứng của chú út sau khi nhìn thấy Khương Mặc Ngôn thì càng trầm tư, xác định suy đoán trong lòng mình.

Còn Khương Mặc Ngôn, sau khi gặp Cố Khanh ở thủ đô, đặc biệt là sau khi anh tập thuật luyện thể cơ sở thì thường có mảnh nhỏ ký ức ngẫu nhiên vụt qua, khi đến thành phố S, anh gần như nhớ lại hết ký ức về thân phận của mình.

Anh không ngờ lần này rước quỷ, trên người tự động toát ra uy áp làm anh bị lộ thân phận thật.

Nhớ lúc trước anh không có ký ức Âm Dương Tuần Tra Sử còn dưỡng bệnh trong bệnh viện, thì ra mỗi ngày sau khi ngủ sẽ linh hồn xuất khiếu làm việc với thân phận của Âm Dương Tuần Tra Sử.

Dường như lúc trước anh giả vờ thâm trầm khi ở trước mặt Cố Khanh, còn cố ý khiến cô đi thủ đô tìm mình, bây giờ Khương Mặc Ngôn đã nhớ ra tất cả, cảm thấy nếu ngày nào đó bị rớt nick sẽ nguyên một con sông quê.

Boss Âm Dương Tuần Tra Sử Khương Mặc Ngôn khá vừa lòng với chú út 'biết thời biết thế', chú út cũng thuận lợi khiến boss nhớ kỹ mặt người, a không, mặt quỷ của mình.

Lệ Hoan không biết trong vài giây này phát sinh chuyện gì.

Vừa nghe chú út hỏi thăm, Lệ Hoan vội hỏi:

"Chú út, địa phủ sẽ xử lý thế nào đối với những quỷ hồn chết vì ma da tìm thế thân?"

Nghe câu hỏi này, vẻ mặt của chú út nghiêm túc hỏi:

"Sao ngươi đột nhiên hỏi cái này?"

Hà Phinh Đình nghe lời của Lệ Hoan, tay siết chặt thành nắm đấm.

Ma da tìm thế thân? Cho nên Kình Tùng thật sự là bị hại chết?!

Hà Phinh Đình muốn lớn tiếng hỏi rốt cuộc là chuyện gì, nhưng nghĩ đến mình còn chưa nhìn thấy quỷ hồn của Phương Kình Tùng thì nghẹn lại.

“Bên này tìm được một ma da, chưa từng hại người. Ta cũng biết nguyên nhân thông thường ma da không thể đầu thai chuyển thế, là do ngày qua ngày ở trong một khu vực nước, mang âm khí sẽ chỉ tăng thêm mà không cách nào loại bỏ. Cho nên, ta muốn hỏi là một ma da chưa từng hại ai, hơn nữa có thể loại bỏ âm khí thì có thể là sẽ được đầu thai chuyển thế?" Lệ Hoan hỏi.

Chú út gãi đầu nói:

“Cái này theo logic thì chắc là được.”

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, dù sao từ lúc chú út làm quỷ sai tới nay còn chưa nhìn thấy có ma da hoặc ma da kẻ chết thay có thể vào địa phủ đầu thai.

“Cụ thể có được hay không ngươi phải cho ta xem người đó, rồi tra trong địa phủ có ghi chép về hắn không đã. Ngươi cũng biết, không có trong ghi chép của địa phủ thì không thể nào đầu thai.”

Chú út nói xong lấy ra di động, là điện thoại Apple lúc trước Lệ Hoan đốt cho hắn.

Nói tới di động thì chú út rất vừa lòng.

Chú út được làm nhân viên công vụ trong địa phủ, nhưng dưới đó quá ít thiết bị giải trí.

Chú út vòi tĩnh cháu gái đốt cho mình điện thoại Apple loại đời

mới nhất vì muốn có đồ chơi.

Chương 324: Vô Đề

Nhưng di động cùng lắm là nói chuyện, xem video, chơi game, muốn xem xét thông tin cơ bản của người hoặc quỷ thì chỉ có cấp trên mới có quyền hạn.

Hiện tại chú út là quỷ sai bình thường nhưng trong di động cũng có công năng tìm kiếm cơ bản.

Chuyện này phải cảm ơn Thôi Phán Quan đại nhân.

Lần trước dùng bùa Rước Quỷ, Cố Khanh gọi ra Âm Dương Tuần Tra Sử đại nhân, lại gián tiếp gọi ra Phán Quan đại nhân, chú út xem như có chút quen biết với Thôi Phán Quan.

Sau khi trở lại địa phủ, Thôi Phán Quan tìm chú út hỏi thăm tình huống.

Biết được nhóm Lệ Hoan là lệ thuộc về tổ chức chính phủ, lại biết quan hệ của chú út và Lệ Hoan, Thôi Phán Quan liền muốn hợp tác với nhà nước, chú út là người liên lạc cũng hợp.

Sau khi hợp tác với địa phủ, nhà nước có thể càng tiện thẩm tra thông tin của một số lệ quỷ, càng dễ dàng thực thi bắt.

Lệ quỷ sau khi bị bắt đưa đi địa phủ chịu phạt khiến các quỷ sai giảm bớt nhiều lượng công việc. Dù sao không phải tất cả mọi người sau khi chết đều có thể trở thành quỷ sai, có tư cách thành quỷ sai thì đa số không muốn ở lại địa phủ, muốn đi nhân gian hưởng thụ phồn hoa.

Điều này dẫn đến số quỷ sai địa phủ hơi bị thiếu thốn.

Sau khi hợp tác với chính phủ trần gian thì giải quyết hơn một nửa vấn đề, đối với địa phủ là cùng thắng.

Thôi Phán Quan báo ý tưởng này lên trên, chú út thành thí điểm đầu tiên, nhân viên liên lạc chuyên môn đầu tiên trong hợp tác của địa phủ và trần gian.

Cho nên, dạo này chú út rất bận, phải đi theo cấp trên đạt thành hiệp nghị với lãnh đạo chính phủ.

Hiện tại đã ký kết hiệp nghị, trong điện thoại của chú út cũng có APP có thể tra tư liệu cơ bản của một số người mà Thôi Phán Quan đại nhân tự mình cài đặt cho.

Nghe chú út nói cần thấy đối tượng để tra tư liệu, Lệ Hoan gật đầu, cầm lên ốc biển để trên bàn thờ.

Vẻ mặt Hà Phinh Đình nghiêm túc, không lẽ ốc biển này là?

Lệ Hoan rót linh lực vào ốc biển, Cố Khanh đã nói cho Lệ Hoan biết âm khí giảm bớt cũng khiến Phương Kình Tùng không có đủ sức mạnh, nên bình thường anh ta đều vào trong ốc biển ngủ say, chỉ cần đưa vào linh lực là có thể đánh thức Phương Kình Tùng.

Quả nhiên, linh lực mới kích phát chưa đầy một phút, trước mắt Lệ Hoan lại hiện ra một bóng dáng mơ hồ.

So với thân thể quỷ ngưng thực chỉ có một chút trong suốt của chú út thì tình huống của Phương Kình Tùng càng kém hơn.

“Kình Tùng!” Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, Hà Phinh Đình rốt cuộc không kiềm được kêu lên, nước mắt chảy dọc theo gò má.

Tám năm rồi, cô ta rốt cuộc lại được nhìn thấy Phương Kình Tùng.

Hà Phinh Đình muốn lao qua, nhưng mấy người Cố Khanh ngăn cô ta lại.

Phương Kình Tùng nghe tiếng kêu của Hà Phinh Đình thì khó tin ngoái đầu lại:

“Phinh Đình! Sao em đến?!”

Tuy Phương Kình Tùng muốn gặp Hà Phinh Đình, nhưng anh ta biết người và quỷ khác nhau, nếu Hà Phinh Đình biết anh ta còn có mặt trên đời không chừng sẽ bất chấp tất cả làm ra chuyện gì.

Phương Kình Tùng còn suy nghĩ mặc kệ sau khi hỏi xong mình có được đầu thai hay không, hiện tại anh ta có thể rời đi sông Thanh Linh, anh ta có thể bảo đảm với Bộ Đặc Dị sẽ không tổn thương bất cứ người nào, chỉ cần được nhìn Hà Phinh Đình từ xa.

Không ngờ Hà Phinh Đình đến.

Hà Phinh Đình vừa khóc lại cười:

“Kình Tùng, tám năm, em biết mà, anh không rời đi.”

Hà Phinh Đình hỏi:

“Anh muốn đầu thai sao?"

Phương Kình Tùng nhìn Hà Phinh Đình chăm chú:

“Đúng vậy, ta sắp đi đầu thai. Phinh Đình, người và quỷ khác đường, hai chúng ta chung quy là hữu duyên vô phận. Sau khi ta đi, em hãy tìm người yêu mình, sống hạnh phúc đi.”

Phương Kình Tùng cố nén thống khổ trong lòng khuyên nhủ Hà Phinh Đình.

Hà Phinh Đình thu lại nụ cười, im lặng nhìn Phương Kình Tùng một lúc lâu.

Chương 325: Vô Đề

Sau đó Hà Phinh Đình mỉm cười nói:

“Anh không lừa được em đâu, anh biết mà.”

Đúng là vậy, có lẽ vì Phương Kình Tùng và Hà Phinh Đình yêu nhau sâu đậu nên hai bên luôn sẽ có một ít cảm ứng.

Thí dụ như lúc Phương Kình Tùng gặp tai nạn, Hà Phinh Đình cảm thấy tim đập nhanh, mới chạy tới bờ sông.

Lại thí dụ như, Hà Phinh Đình cảm giác đám người Cố Khanh tìm được Phương Kình Tùng, cô ta tra xét lai lịch của bọn họ mới tìm đến Bộ Đặc Dị.

Một người một quỷ cách nhau ba mét, hai bên đều bị ngăn cản, giống như sinh ly tử biệt.

Còn nhóm Cố Khanh là phe phản diện ngăn cản hai người bên nhau.

Giống như phim Tân Bạch nương tử truyền kỳ, Bạch Tố Trinh bị trước khi bị nhốt vào tháp Lôi Phong, phút chia ly sinh tử với Hứa Tiên.

Nhưng khúc phim đó đặt vào lúc này thì lạ lắm à nhen!

Thẩm Du là người đầu tiên không chịu nổi, xen lời:

“Cả hai bớt giùm tôi! Biết là cả hai suýt kết hôn, nhưng bây giờ đang có việc chính cần hỏi. Chồng chưa cưới của cô có thể đầu thai được hay không còn chưa biết, thời gian của chúng ta có hạn,

chờ hỏi xong rồi có hàng tá thời gian cho cả hai nói chuyện, còn bây giờ làm ơn yên lặng đừng xen lời được chứ?!”

Vừa nghe lời này, một người một quỷ cũng phản ứng lại, cảm thấy hơi ngượng ngùng. Đây là thói quen cũ của họ, một cô gái mở cửa hàng quần áo cổ và vị hôn phu là thầy giáo lịch Sử, sở thích lúc yêu đương của họ là diễn kịch?

Tóm lại sau khi hỏi rõ tên và ngày sinh tháng đẻ của Phương Kình Tùng, chú út tìm kiếm trong điện thoại.

May mắn là có thể tìm được thông tin của Phương Kình Tùng.

Mở thông tin ra.

“Ủa?”

Chú út phát ra một tiếng kêu bất ngờ:

“Chuyện gì đây?”

Lệ Hoan lại gần nhìn, cũng ngạc nhiên.

Có thông tin về Phương Kình Tùng, bên trong ghi chú rõ, Phương Kình Tùng bị đột tử, chết oan chết uổng.

Trong tình huống này, Phương Kình Tùng nên xuống địa phủ, chờ ngày hết dương thọ mới được đầu thai.

Nhưng hàng cuối có ghi chú: Vì ký kết nhân duyên với người khác, ba đời ba kiếp phải cùng người yêu vào địa phủ.

Ý tứ rất rõ ràng.

Không biết từ khi nào Phương Kình Tùng và Hà Phinh Đình ước hẹn ba người phải bên nhau ba đời ba kiếp, không biết là thứ

gì chấp nhận lời thề đó.

Âm khí của Phương Kình Tùng đã tan biến gần hết, có thể vào địa phủ, nhưng bởi vì giao hẹn này mà phải chờ sau khi Hà Phinh Đình chết, hai người mới có thể cùng nhau đi địa phủ.

Cố Khanh phỏng đoán, hẳn là do hai bộ đồ kết hôn kia.

Quả nhiên, sau khi nghe chuyện này thì Hà Phinh Đình và Phương Kình Tùng nhớ lại hai người từng cùng mặc áo cưới, ước thề ba đời ba kiếp.

Áo cưới trải qua trăm năm, chứng kiến nhiều đôi yêu nhau, nó có chút linh tính nên đã chấp nhận lời thề này.

Nhưng dù sao không phải pháp bảo lợi hại gì, lời thề này có thể bị phá.

Thí dụ như nếu Hà Phinh Đình kết hôn thì ước hẹn ba đời ba kiếp sẽ bị tự động giải trừ.

Không ngờ sau khi nghe giải thích, Hà Phinh Đình cười nói:

“Tôi vốn đang nghĩ nếu các ngươi đưa Kình Tùng đi đầu thai thì tôi sẽ ra tay cướp về, giờ thì tốt rồi, biết anh ấy luôn bên cạnh là tôi đã rất thỏa mãn."

Bởi vì có nước hẹn nhân duyên, âm khí của Phương Kình Tùng gần như bằng không, nên anh ta ở bên cạnh Hà Phinh Đình không đến mức gây hại cái gì.

Chỉ cần Phương Kình Tùng đồng ý mang theo pháp khí trói buộc đặc biệt hạn chế năng lực làm quỷ, anh ta có thể cùng Hà Phinh Đình rời đi.

Phương Kình Tùng đương nhiên là lập tức đồng ý.

Chẳng qua, Hà Phinh Đình là một người bình thường, sau hôm nay phỏng chừng một người một quỷ chỉ có thể dựa vào tâm linh để cảm ứng đối phương.

Cố Khanh suy nghĩ một hồi, Bộ Đặc Dị không bán lá bùa, pháp khí ra ngoài, nhưng với số bùa chú, đan dược dư thừa luôn có đối tượng giao dịch để thanh lý hàng tồn.

Chương 326: Vô Đề

Tiền Mập ở phố Phong Thủy là nhà giao dịch bùa chú của Bộ Đặc Dị.

Cố Khanh cho Hà Phinh Đình địa chỉ của Tiền Mập, cô ta muốn thì có thể đi nơi đó mua bùa Linh Nhãn, nhìn thấy Phương Kình Tùng.

Nhìn bóng dáng một người một quỷ đi khuất, Thẩm Du hơi hoài nghi hỏi:

"Bọn họ thật sự có thể kiên trì, không phá vỡ giao hẹn sao?"

Dù sao nhan sắc tàn phai thì tình yêu cũng cạn, Phương Kình Tùng thành quỷ nên sẽ không già, còn Hà Phinh Đình sẽ từ từ già nua. Dù Hà Phinh Đình có thể cả đời không kết hôn, nhưng Phương Kình Tùng nhìn thấy Hà Phinh Đình già lọm khọm thì còn yêu cô ta không?”

"Nhất định có thể." Lệ Hoan nói.

Một người một quỷ có thể làm đến mức này vì đối phương, vài chục năm trần gian chẳng là gì với họ.

Sự kiện Cô Dâu Ma tạm giải quyết, Cố Khanh từ biệt các đồng nghiệp sau khi về trường học.

Khương Mặc Ngôn cũng tỏ vẻ mình mới đến thành phố S không lâu, cần đi thuê phòng, nên không ở lại bộ môn nữa, mọi người tỏ vẻ thông cảm.

Không ngờ sau khi Khương Mặc Ngôn rời đi, anh không tìm

phòng thuê.

Thật ra trước khi đến đây Khương Mặc Ngôn đã mua bất động sản ở bên này, nhà họ Khương cũng không thiếu tiền, biết con trai đến thành phố S đi làm, cha mẹ của anh sớm đặt mua nhà tại đây.

Biết con trai không thích nơi quá lớn, họ mua một bộ nhà đơn thân, một người ở vừa đủ.

Khương Mặc Ngôn quay về nhà đơn thân, đi phòng bếp, mới pha một ly trà, đi ra thì thấy một bóng dáng hiện diện trong phòng khách.

Thôi Phán Quan đại nhân mặc áo quan rộng thùng thình hoàn toàn khác với căn nhà phòng khách hiện đại đơn giản này, nhưng Phán Quan đại nhân hoàn toàn không nhận ra điều đó, vẻ mặt hưởng thụ nằm trên sofa.

“Nhân gian thật tốt, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh thật, ngẫm lại Thôi Phán Quan ta đây cẩn trọng làm việc ở địa phủ nhiều năm nhưng chưa được hưởng thụ ngày tháng như vậy.”

Thấy Khương Mặc Ngôn bưng một ly trà đi ra, Thôi Phán Quan nhướng mày hỏi:

“Này, biết ta là ai không?"

Khương Mặc Ngôn cố nén không trợn trắng mắt:

“Lão Thôi!"

Thôi Phán Quan thích nhất là nhìn bộ dạng muốn nổi khùng nhưng cố nén này của Khương Mặc Ngôn:

“Nếu không phải có người ở dưới báo lên, nói là trông thấy Âm Dương Tuần Tra Sử đại nhân ở dương gian thì ta ta còn không

biết ngươi đã thành công khôi phục ký ức!"

Đúng vậy, chú út chân chó sau khi ôn chuyện với Lệ Hoan, trở về địa phủ liền xin gặp Phán Quan đại nhân, báo chuyện nhìn thấy Âm Dương Tuần Tra Sử đại nhân ở trạng thái loài người trên trần gian.

Chậc chậc chậc!

Phải công nhận, nếu chú út còn sống thì chắc chắn là cỏ mọc đầu tường thuần chủng!

Giây trước còn hèn mọn ở trước mặt Khương Mặc Ngôn, giây sau đã đến chỗ Phán Quan bán đứng anh.

Chú út không ngẫm lại, dựa theo xác suất chạm mặt, lần sau trông thấy Khương Mặc Ngôn thì quỷ sai nho nhỏ như hắn sẽ có kết quả như thế nào?!

Khương Mặc Ngôn thầm cắn răng, anh vốn định giấu thêm chút thời gian. Vốn chỉ cần làm việc vào buổi tối, hiện tại khôi phục ký ức thì phải chờ lệnh suốt hai mươi bốn tiếng.

Nói đến thì Âm Dương Tuần Tra Sử đầu thai chuyển thế kỳ thực là có nhiệm vụ.

Sau khi lấy lại trí nhớ, Khương Mặc Ngôn đã biết nhiệm vụ là cái gì.

Nếu không có Cố Khanh, cô không đưa thuật luyện thể cơ sở cho Khương Mặc Ngôn, anh không nhớ ra mình là Âm Dương Tuần Tra Sử thì không chừng địa phủ sẽ phải phái thêm người đi đầu thai.

Tiếc rằng bị chú út mách lẻo, địa phủ đã biết chuyện này, Thôi Phán Quan lập tức tìm đến.

Khương Mặc Ngôn đầu thai đến nhân gian, một mặt là để lịch kiếp, một mặt là vì truy bắt một lệ quỷ đang lẩn trốn của địa phủ.

Địa phủ có quy định, trước khi đầu thai phải uống canh Mạnh bà quên hết chuyện cũ.

Bởi vì chức vị của Khương Mặc Ngôn đặc biệt nên chỉ dùng thủ đoạn đặc biệt khóa ký ức của anh, thường ngày anh không nhớ kiếp trước của mình, sau khi ngủ mới nhớ ra, thực hiện chức trách của Âm Dương Tuần Tra Sử.

Chương 327: Vô Đề

Còn về tại sao cần đầu thai để đi truy bắt lệ quỷ, một là do người địa phủ đến nhân gian không thể ở lại quá lâu, thứ hai là Khương Mặc Ngôn có kim quang công đức thêm vào khí màu tím, có thể nói là con mồi thượng đẳng.

Thôi Phán Quan hỏi:

"Nói đi, có cảm giác được hơi thở của hắn không?"

Hắn là mục tiêu mà Khương Mặc Ngôn đến trần gian truy bắt.

"Không có." Khương Mặc Ngôn phun ra hai chữ.

Vô luận là khi mất trí nhớ hoặc có trí nhớ, anh vẫn không cảm thụ được hơi thở của con lệ quỷ kia.

Hơn nữa

"Ngươi cho rằng nếu ta gặp hắn lúc chưa lấy lại ký ức thì bây giờ còn giữ được hình người sao?!"

Khương Mặc Ngôn bất mãn, lúc trước anh đau ốm như thế, giờ ngẫm lại đều do nhóm Phán Quan thao tác nhầm lẫn. Nếu không thì Khương Mặc Ngôn là Âm Dương Tuần Tra Sử mang theo nhiệm vụ đầu thai thành một ma ốm không thể tu luyện, có thể sống đến hiện tại đã là kỳ tích.

Nói đến điều này, Thôi Phán Quan cũng hơi ngượng ngùng, ngón tay gãi mặt:

"Thì tại lúc ấy Diêm Vương đại nhân giục quá, chỉ có thân

phận này phù hợp yêu cầu "

Khương Mặc Ngôn rốt cuộc không kiềm được trợn trắng mắt: “Cho nên đầu thai hơn hai mươi năm, nhiệm vụ căn bản không có chút manh mối?!”

“Vô lý thật.” Thôi Phán Quan lẩm bẩm: “Dựa theo tình huống của ngươi tựa như bóng đèn lớn trong đàn quỷ quái, đi đến đâu cũng hấp dẫn quỷ chú ý, sao có thể không phát hiện ra chứ?”

Khương Mặc Ngôn chìm trong suy tư:

“Năm xưa lúc hắn chạy ra địa phủ thì đã là nỏ mạnh hết đà, có khi nào?”

Còn chưa nói xong đã bị Thôi Phán Quan ngắt ngang: “Không thể nào!"

"Năm đó Diêm Vương đại nhân chỉ có thể đánh hắn vào địa ngục Vô Gián, không thể tiêu diệt hắn, cuối cùng còn để hắn trốn thoát, tuy tiêu hao chín phần sức mạnh của hắn. Ta không nghĩ ra ở nhân gian có cái gì tiêu diệt được hắn.”

Khương Mặc Ngôn và Thôi Phán Quan lặng yên nhìn nhau thật lâu.

Cảm giác mình sắp hết thời gian ở trần gian, Thôi Phán Quan nói:

"Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Diêm Vương đại nhân từng nói, nếu muốn tiêu diệt hắn nhất định phải qua tay ngươi, cho nên hắn chắc chắn còn ở nhân gian. Vừa lúc ngươi đã gia nhập tổ chức chính phủ của nhân gian, có thể mượn cơ hội tra xét.”

Khương Mặc Ngôn không nói ra mình gia nhập Bộ Đặc Dị thật

ra có ‘Mục đích khác’, chỉ là gật đầu: “Ta sẽ tra kỹ.”

Bên kia, Cố Khanh về phòng ngủ, cũng gặp được một chuyện thú vị.

Lúc về phòng ngủ, Cố Khanh thấy cửa đóng chặt, vốn cho rằng các bạn cùng phòng đều đi vắng, cô đang chuẩn bị lấy ra chìa khóa mở cửa.

"Meo meo.”

Cô bỗng nghe thấy một tiếng mèo kêu.

Cố Khanh cúi đầu thì thấy một con mèo Ba Tư trắng tinh ngồi xổm trước cửa phòng ngủ của họ.

Móng vuốt nhỏ cào cửa phòng bằng gỗ để lại vết cào nhạt, thường kêu meo khiến người nghe mềm lòng.

Người đi qua lại, một số cô gái bị nhan sắc của mèo xinh đẹp quyến rũ muốn vuốt, tiếc rằng mèo con lạnh lùng cao tạo không thèm để ý ai, cố chấp nhìn chằm chằm cửa phòng đóng kín của nhóm Cố Khanh.

Cố Khanh cũng cảm thấy lạ.

Mèo xinh đẹp thường trú rừng tre sao bỗng dưng chạy đến cửa phòng ngủ của họ?

Quan trọng nhất là, cửa có một con mèo xinh đẹp ngóng trông, vậy mà trong phòng ngủ cư nhiên yên lặng không có người đi ra mở cửa.

Vì sao mèo xinh đẹp ngồi canh trước cửa, nhìn không rời mắt?

Cố Khanh nghe bên trong loáng thoáng có tiếng nói chuyện

mới nhận ra bên trong có người ở.

Cố Khanh gõ cửa hỏi:

“Viện Viện, Nhất Khả? Mấy người có ở trong phòng không? Chuyện gì vậy?”

Khi nghe giọng của Cố Khanh thì người trong phòng có phản ứng.

Chương 328: Vô Đề

Trần Nhất Khả ở bên trong vội vàng kêu một :

"Khanh Khanh, giữ chặt mèo xinh đẹp ở ngoài cửa giùm!”

Cố Khanh càng hoang mang hơn, cô nhìn xuống mèo xinh đẹp ngoan ngoãn ngồi xổm trước cửa.

Thường ngày mấy cô gái này thích đi rừng tre cho mèo ăn, vuốt lông mèo mà? Sao hôm nay có vẻ như hơi sợ con mèo xinh đẹp bị nhốt ngoài cửa này?

Cố Khanh ngồi xổm xuống, đối diện với mèo xinh đẹp.

Mèo xinh đẹp lại kêu meo meo, nó liếm móng vuốt, đôi mắt màu xanh thẳm tràn đầy vô tội.

Cố Khanh nghiêng đầu, giọng của Trần Nhất Khả dường như rất sốt ruột.

Cô ngẫm nghĩ, bế mèo xinh đẹp lên, cố định trong ngực mình.

Kỳ lạ là, mèo xinh đẹp trong ngày thường không thích người khác đụng vào, cùng lắm là cho sờ vài cái nhưng lần này không phản kháng, còn dụi vào ngực cô, quay mặt hướng cửa kêu một tiếng.

Xác nhận đã ôm chặt mèo xinh đẹp, Cố Khanh gõ cửa:

“Được rồi, tôi đã ôm nó.”

Bên trong sột soạt một lúc, Hách Viện Viện mở cửa ra.

Hách Viện Viện vừa mở cửa vừa nói:

“Khanh Khanh rốt cuộc cũng về, cậu mà còn không về là tụi này tính gọi điện réo về.”

Vừa mở cửa, Hách Viện Viện chưa kịp nói hết câu thì nghe tiếng mèo kêu, một bóng dáng màu trắng nhảy lên, muốn lao vào bên trong.

May mà Cố Khanh đã chuẩn bị từ trước, trực tiếp ra tay nhéo sau gáy mèo xinh đẹp.

Khoảnh khắc bị nhéo gáy khiến mèo xinh đẹp cứng ngắc một giây rồi mềm oặt, nó tội nghiệp quay đầu, đáng thương kêu meo.

Tội nghiệp nhỏ yếu bất lực - JPG.

Tiếc rằng ra vẻ đáng yêu với Cố Khanh cũng vô dụng, cô ôm chặt mèo xinh đẹp trong ngực, còn dùng linh lực khống chế tứ chi của nó.

Xác nhận mèo xinh đẹp hết nhúc nhích được, Trần Nhất Khả và Thẩm Thần núp trong nhà vệ sinh mới đi ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy Trần Nhất Khả thì Cố Khanh trợn to mắt.

Tại sao trên vai Trần Nhất Khả có thêm một con chuột lang màu trắng trong suốt?!

Bốn người cùng phòng ngủ ngồi xuống, nói ra nguyên do chuyện hôm nay.

Khoảng thời gian gần đây, Trần Nhất Khả rất là vừa lòng đẹp ý.

Cô ấy đơn giản là vì thích xem tiểu thuyết, tạm thời không có tác phẩm nào hợp khẩu vị nên tự mình viết một truyện.

Nào ngờ cuốn truyện đầu tiên được rất nhiều độc giả yêu thích, cất chứa và donate vèo vèo.

Trần Nhất Khả bởi vậy mà viết càng hăng say.

Không biết vì nguyên nhân gì, khoảng thời gian gần đây lúc cô ấy viết tiểu thuyết cứ là văn chương lai láng.

Sáng hôm nay, bởi vì Cố Khanh đi vắng hai ngày nên buổi tập yoga sáng luôn là ba người chung phòng ngủ kéo nhau đi tập.

Ba người tập xong bài hàng ngày, Hách Viện Viện dẫn đầu rủ Thẩm Thần và Trần Nhất Khả vào rừng tre, làm công việc cho mèo ăn thường nhật.

Nào ngờ mèo xinh đẹp bình thường chảnh mèo nhưng lần này cư nhiên chủ động chạy tới trước mặt nhóm người Hách Viện Viện.

Nó không ăn thức ăn cho mèo, mà là mắt sáng rực nhìn chăm chú bả vai của Trần Nhất Khả.

Ba người tưởng đâu kiên trì không ngừng đút cho ăn rốt cuộc làm động lòng mèo xinh đẹp, được nó cho phép vuốt lông thoải mái.

Nào ngờ

“Méo!”

Mèo xinh đẹp nhảy lên, vồ bả vai của Trần Nhất Khả.

Chợt nghe tiếng chít chít.

Trần Nhất Khả chợt nhìn thấy trên vai của mình có thêm một con chuột lang nhỏ kêu chít chít.

Cô ấy bản năng né qua mèo xinh đẹp, lùi lại hai bước.

“Nhất Khả, vai vai của cậu”

Thẩm Thần và Hách Viện Viện cũng kinh ngạc nhìn chuột lang trên vai Trần Nhất Khả.

Bởi vì có thiên sư Cố Khanh nên các cô gái không quá sợ hãi đối với chuột lang nhỏ đột nhiên xuất hiện, nhưng họ khá tò mò tại sao xuất hiện một con chuột lang.

Tạm không bàn tới sự tò mò, bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là né tránh mèo xinh đẹp lại vồ tới.

Thật ra mèo xinh đẹp không muốn ăn chuột lang, nó tò mò nhìn chuột lang trên vai Trần Nhất Khả thôi, phỏng chừng chỉ muốn chơi.

Chương 329: Vô Đề

Chuột lang ở trên vai Trần Nhất Khả thì bị dọa sợ, vùi vào hõm vai của cô ấy, lộ mông mập ở bên ngoài.

Tuy không biết thứ này là gì nhưng Trần Nhất Khả bản năng thích chuột lang nhỏ, nên cô ấy mang theo nó chạy trốn.

Thẩm Thần và Hách Viện Viện thấy thế cũng chạy theo.

Ba người về phòng ngủ.

Không ngờ mèo xinh đẹp thường ngày chỉ hoạt động trong rừng tre lần này cố chấp như thế, cố ý đi theo đến ký túc xá của họ.

Kế tiếp là cảnh tượng Cố Khanh nhìn thấy lúc trở về.

Sau khi Cố Khanh biết được vụ việc, cô cúi đầu nhìn mèo xinh đẹp trong ngực, tứ chi của nó còn bị linh lực trói chặt, vẻ mặt không tha thiết sống.

Nhưng mèo xinh đẹp thường liếc hướng chuột lang trên vai Trần Nhất Khả, bộ dạng háo hức dường như chưa từ bỏ ý định vồ chuột chơi cho vui.

Cố Khanh nhìn chuột lang run cầm cập, mắt nhỏ xíu đảo quanh, thân hình trắng trẻo mập mạp quả thực rất cưng, trông không nguy hiểm.

Nhưng thứ này rốt cuộc là cái gì? Là linh hồn của chuột lang sau khi chết? Trông không giống.

Cố Khanh hỏi:

“Tôi sờ nó được không?”

Trần Nhất Khả gật đầu, cô ấy tin tưởng Khanh Khanh có thể giải thích cho mình chuyện này là sao.

Cố Khanh vươn ngón tay về phía vai của Trần Nhất Khả.

Chuột lang nhỏ đứng trên vai Trần Nhất Khả không run rẩy sợ hãi như vừa rồi, còn chủ động đến gần Cố Khanh.

Ngón tay chậm rãi chạm vào, Cố Khanh kinh ngạc phát hiện thoạt nhìn chuột lang trong suốt nhưng tay cô có thể chạm vào nó.

Sách ngọc ở trong đầu cô nhích nhẹ, đưa qua một ít tri thức.

Sau khi tiêu hóa tri thức mà sách ngọc đưa qua, biểu cảm của Cố Khanh hơi kỳ lạ.

Cô nhìn Trần Nhất Khả, hỏi:

“Nhất Khả, gần đây cậu viết tiểu thuyết thế nào?”

Cố Khanh đột nhiên hỏi câu không liên quan.

Tuy Trần Nhất Khả cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn trả lời:

"Khá tốt, rất nhiều người đều thích sách của tôi!”

“Vậy cậu có cảm thấy chuột lang này quen mắt không?” Cố Khanh chỉ chuột lang trên vai Trần Nhất Khả.

Trần Nhất Khả sửng sốt, quay đầu nhìn vai mình, chuột lang đứng trên vai cô ấy cũng nhìn lại, bốn mắt giao nhau, qua một giây, hai giây, ba giây

"A!" Trần Nhất Khả đứng bật dậy, nâng chuột lang trong tay: “Ục Ục?”

Chuột lang nhỏ nghe hai chữ này thì hưng phấn kêu lên:

“Chít chít!”

Nó vui vẻ xoay vòng tròn trong lòng bàn tay của Trần Nhất Khả.

Hách Viện Viện ngơ ngác hỏi:

“Rồi túm váy lại là chuyện gì?”

Cố Khanh nhìn chuột lang nhỏ:

“Tên của chuột lang này chắc là Ục Ục, là một nhân vật mà Nhất Khả trút nhiều tâm huyết nhất trong cuốn tiểu thuyết đó, nên mới biến thành Thư Linh.”

Thư Linh, tên như ý nghĩa, là linh hình thành từ một quyển sách.

Nguồn gốc của Thư Linh rất đơn giản, hình thành từ tâm trạng dốc hết tâm huyết sáng tác của tác giả và nhiều độc giả yêu thích.

Bởi vậy có nhiều Thư Linh, nhưng dưới tình huống bình thường không thể thấy Thư Linh.

Ba người chung phòng ngủ thấy được nó là do bọn họ đi theo Cố Khanh kiên trì không ngừng rèn luyện mỗi ngày, trong thân thể hoặc nhiều hoặc ít tích trữ linh khí.

Nguyên nhân cuối cùng có thể nhìn thấy ‘Ục Ục’, Cố Khanh ôm chặt mèo xinh đẹp vào ngực, nhìn thẳng vào nó, chắc là do con

mèo này mà ra!

Mèo xinh đẹp bị Cố Khanh giam cầm, nó và cô nhìn nhau rồi chủ động nhìn sang hướng khác, liếm móng vuốt, tiếp tục giả ngu.

Ha ha, Cố Khanh cười nhạt, còn giả vờ giả vịt?

Cố Khanh xoay đầu nhỏ của mèo xinh đẹp về lại hướng cũ:

“Nói đi, chuyện gì đây?!”

“Meo~” Một tiếng mèo kêu.

Rất hiển nhiên, tuy đây là một con mèo hơi đặc biệt nhưng Cố Khanh không thể nào nghe hiểu ý nghĩa trong tiếng mèo.

"Khanh Khanh?" Hách Viện Viện thắc mắc hành vi của Cố Khanh.

“A!” Cố Khanh phản ứng lại hỏi một con mèo thì hơi bị lạ, cô buông mèo xinh đẹp xuống, tiếp tục cố định nó.

"Khụ khụ." Cố Khanh hằng giọng, nói: “Là vầy, con này”

Cố Khanh chỉ hướng chuột lang nhỏ xoay vòng quanh trong tay của Trần Nhất Khả.

“Nhóc này chắc là dần thành hình sau khi Nhất Khả bắt đầu viết tiểu thuyết, nhưng thường thì người bình thường không thể nhìn thấy Thư Linh, có thể cho các cậu đều thấy nó chắc là do con mèo này.” Cố Khanh lại chỉ vào mèo xinh đẹp vờ ngoan.

Chương 330: Vô Đề

Hách Viện Viện ra vẻ sực tỉnh ngộ:

“Hèn gì tôi thấy lạ, lúc trước chẳng thấy gì, hôm đó đi rừng tre cho mèo ăn rồi bỗng dưng nhìn thấy."

Trần Nhất Khả không kiềm được chọt nhẹ chuột lang trên tay làm nó té lăn quay, biểu cảm mờ mịt giống hệt như miêu tả trong tiểu thuyết của cô ấy.

Cố Khanh xem Trần Nhất Khả thích chuột lang như vậy, nhắc nhở một câu:

“Phỏng chừng các cậu chỉ là tạm thời có thể nhìn thấy, qua một thời gian sẽ sẽ từ từ không thấy Thư Linh này nữa.”

“Ồ, vậy hả.” Ngón tay Trần Nhất Khả khựng lại, hơi thất vọng, cô ấy ngước mắt nhìn Cố Khanh: “Khanh Khanh, không có biện pháp luôn nhìn thấy sao?"

Cố Khanh lắc đầu:

“Tôi không rành về Thư Linh, theo lẽ thường thì cậu là người sáng tạo, chỉ cần cậu dốc hết tâm huyết viết quyển sách này, Thư Linh sẽ luôn ở cạnh cậu, chẳng qua cậu không nhìn thấy. Nhưng nghe nói những nhà văn tài giỏi tụ tập nhiều văn khí thì có thể thấy Thư Linh.”

Trần Nhất Khả gật đầu, tiếp tục nhìn chuột lang do mình sáng tạo nằm trong lòng bàn tay.

Thời gian có hạn, nên tranh thủ nhìn nhiều.

Thẩm Thần ở một bên nghe giới thiệu liên quan Thư Linh thì lộ vẻ mặt hơi sững sờ.

"Thẩm Thần? Cậu làm sao thế? Sắc mặt hơi kém.” Cố Khanh phát hiện ra vẻ mặt của Thẩm Thần hơi không ổn.

"Khanh Khanh." Thẩm Thần khôi phục tinh thần hỏi: “Thư Linh là chỉ có người sáng tạo ra sách mới có nó đúng không?”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Đúng rồi.”

Thẩm Thần lại hỏi:

“Vậy Thư Linh đều tốt chứ?”

Cố Khanh cười nói:

“Cái đó thì chưa chắc, thông thường phẩm tính của Thư Linh sẽ bị ảnh hưởng từ phẩm tính của tác giả và miêu tả về nó trong sách.”

Thẩm Thần gật đầu, lại hỏi tiếp:

“Vậy còn rõ ràng là người bình thường lại bỗng nhiên tuyên bố luôn yêu đương với người trong sách, có loại tình huống này không?”

Lần này thì không chỉ Cố Khanh cảm thấy kỳ lạ, ngay cả Hách Viện Viện và Trần Nhất Khả cũng bị hấp dẫn chú ý.

Nghe lời của Thẩm Thần thì dường như người quen của cô ấy phát sinh tình huống như vậy?

Yêu đương với người trong sách? Là Thư Linh hình người? Hay yêu quái mượn tên Thư Linh? Hoặc chỉ là ảo tưởng của người bình thường?

Cố Khanh suy nghĩ một hồi, nói:

“Chuyện này thì tôi cũng không xác định, tôi cần nhìn thấy người mới có thể biết rốt cuộc là tình huống gì."

Thẩm Thần cũng biết, chỉ dựa vào mấy câu của mình đã bắt Cố Khanh nói rõ rốt cuộc là chuyện gì thì hơi khó.

Thẩm Thần nhắm mắt hít sâu một hơi, tiếp đó mở mắt ra:

“Tôi cần hỏi người lớn trước, đợi cuối tuần mới quyết định có nhờ cậu giúp đỡ không.”

Cố Khanh gật đầu, đây là tất nhiên:

“Kêu tôi lúc nào cũng được.”

Thành phố An và thành phố S tiếp giáp, gia đình cậu của Thẩm Thần ở thành phố này.

Cậu của Thẩm Thần họ Ngô, hai vợ chồng sinh sinh một người con gái, là em gái họ ngoại của Thẩm Thần, tên Ngô Nguyệt.

Ngô Nguyệt nhỏ hơn Thẩm Thần bốn tuổi, đang học lớp mười một.

Phát hiện Ngô Nguyệt không ổn là vào hai tháng trước, mợ của Thẩm Thần phát hiện ra.

Bởi vì Ngô Nguyệt là học sinh trung học, ở nội trú, mỗi tuần sẽ về nhà một lần.

Nhưng hai tháng trước lúc Ngô Nguyệt về nhà, mợ Ngô phát hiện con gái khác thường.

Trước kia thành tích của Ngô Nguyệt không đặc biệt giỏi nhưng cũng cỡ lớp giữa trở lên, cậu mợ Ngô chỉ tốt nghiệp THPT rất tự hào vì con gái.

Ngô Nguyệt cũng rất tiến tới, bình thường về nhà liền làm bài tập.

Mọi người đều biết, thời cấp 3 thì bài tập nhiều như núi, nếu không cố gắng, chờ trở về trường học sẽ bị tụt hậu một mảng lớn.

Nhưng ngày nào đó, tình huống của Ngô Nguyệt hơi không ổn.

Sau khi về nhà Ngô Nguyệt liền nói đi làm bài, mợ Ngô thương con gái bưng một đĩa trái cây đi phòng sách thì thấy trên bàn mở một cuốn sách, con gái không làm gì cả.

Ngô Nguyệt ngồi trên ghế, tay nâng đầu, dường như đang thẫn thờ.

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt?" Mợ Ngô kêu hai tiếng Ngô Nguyệt mới tỉnh táo lại.

Ngô Nguyệt tỏ ra không vui khi mẹ mình tự tiện đi vào:

“Mẹ? Sao lại vào đây?”

“Mẹ thấy còn ngồi yên nửa ngày không nhúc nhích, có phải là gần đây học tập quá mệt mỏi?" Lúc này mợ Ngô chỉ là đơn thuần cho rằng Ngô Nguyệt chịu áp lực học tập lớn.

Ngô Nguyệt qua lao gật đầu, sau đó nói mình cần tập trung làm bài, nói mợ Ngô hãy ra ngoài đừng quấy rầy mình.

Chương 331: Vô Đề

Chờ mợ Ngô ra phòng sách, Ngô Nguyệt còn cố ý đóng cửa lại, sau đó lén lút lấy di động ra.

Mấy ngày cuối tuần sau đó Ngô Nguyệt vẫn như vậy, luôn mồm nói có nhiều bài tập phải làm. Nhưng mợ Ngô phát hiện hiệu suất làm bài của Ngô Nguyệt kém hơn trước kia nhiều, tần suất xem di động thì tăng lên.

Mợ Ngô hoài nghi có lẽ nào con gái yêu đương?

Khi mợ Ngô suy nghĩ có nên thương lượng với chồng về tình hình gần đây của con, cậu Ngô thường ngày bận làm việc rốt cuộc phát hiện ra Ngô Nguyệt không ổn.

Đương nhiên, không phải tự ông ấy nhận ra.

Là giáo viên chủ nhiệm lớp của Ngô Nguyệt gọi điện thoại hỏi có phải gia đình họ gần đây gặp chuyện gì, thành tích thi tháng gần nhất của Ngô Nguyệt tụt dốc không phanh, từ hạng mười lăm rớt xuống hạng hai mươi tám của lớp.

Có nhiều giáo viên môn học đều nói gần đây Ngô Nguyệt học hành không tập trung, thường xuyên ngây người.

Cậu Ngô về nhà hỏi vợ, sau đó hai vợ chồng đều phát hiện tình huống của con gái không ổn.

Bắt đầu buổi thẩm vấn oanh liệt.

Con gái bị cha mẹ truy hỏi luôn khó kiên trì được lâu.

Ngô Nguyệt nhanh chóng khai thật.

Không phải áp lực học hành lớn, không phải yêu đương gì, mà là cô ta đang viết tiểu thuyết.

Chú ý, học sinh lớp mười một, viết tiểu thuyết?

Cậu Ngô và mợ Ngô dứt khoát tịch thu di động của Ngô Nguyệt, cắt một nửa tiền tiêu vặt. Trường học của Ngô Nguyệt là kiểu khép kín, không có điện thoại chắc có thể cắt đứt ý nghĩ viết tiểu thuyết của cô ấy, nhỉ?

Mới đầu đúng là tình huống phát triển theo hướng tốt.

Ngô Nguyệt bị tịch thu di động, giảm tiền tiêu vặt, cộng thêm hai vợ chồng tận tình khuyên bảo rằng bây giờ cố gắng một phen, chờ khi cô ấy lên đại học thì muốn làm gì cũng không ai quản.

Ngô Nguyệt trở lại trạng thái nghiêm túc học tập.

Bình yên được một lúc thì tái phát tình trạng cũ, còn tệ hại hơn trước.

Kỳ lạ, điện thoại đã bị tịch thu, tại sao Ngô Nguyệt còn tái phát tình trạng cũ?

Cậu mợ Ngô lại hỏi han, kiểm tra đồ đạc của Ngô Nguyệt.

Nhưng lần này không phát hiện cái gì.

Ngô Nguyệt ngày càng thích ngây người, mỗi lần đều kéo dài một khoảng thời gian, trong lúc thẫn thờ thường đỏ mặt, sau khi tỉnh táo lại thì chối nói là không có gì.

Ngô Nguyệt ngày càng không thích nói chuyện với bạn học, lúc nghỉ giữa tiết chỉ muốn ở một mình. Ngẫu nhiên có bạn học thấy

Ngô Nguyệt lẩm bẩm một mình.

Nhìn rất rợn người.

Các bạn học nhanh chóng phản ánh tình huống cho chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp lại gọi điện cho cậu Ngô.

Cậu mợ Ngô hơi hoảng.

Hiện tại Ngô Nguyệt chẳng những không thích nói chuyện với các bạn học, vừa về nhà liền nhốt mình trong phòng, trừ ăn cơm thì ít khi ra ngoài, ít nói chuyện với cha mẹ.

Vốn cho rằng Ngô Nguyệt cáu kỉnh vì bị tịch thu điện thoại, nay xem ra tình huống rất không ổn.

Cậu mợ Ngô đưa con gái đến bệnh viện, lo lắng con mình bị bệnh tự kỷ.

Nhưng sau khi kiểm tra, bác sĩ nói con gái không phải bị bệnh tự kỷ mà có rối loạn hoang tưởng!

Thì ra trong tự thuật của Ngô Nguyệt thì gần đây cô ấy đang yêu, đối tượng là nam chính trong tiểu thuyết cô ấy mới chỉ viết khúc đầu đã bị cha mẹ tịch thu di động.

Ngô Nguyệt ảo tưởng chính mình là nữ chính, cùng nam chính gặp gỡ và yêu nhau trong trường.

Bởi vì ảo tưởng quá tuyệt vời nên cô ấy không muốn thoát ra.

Ngô Nguyệt đã chính thức nằm viện.

Cậu mợ Ngô cho rằng Ngô Nguyệt bị rối loạn hoang tưởng, cô ấy thì kiên trì bạn trai của mình là có thật, thế là cô ấy và cha mẹ cãi nhau.

Ngô Nguyệt cả ngày nằm ở trên giường, nhắm mắt, không biết có phải là đang ngủ hay không, cũng không muốn ăn cơm.

Cậu mợ Ngô bất đắc dĩ đưa con gái vào bệnh viện, hai vợ chồng ở bên cạnh chăm sóc.

Họ hàng lần lượt tới thăm, lúc ấy Thẩm Thần cũng đi, nhưng chưa từng nghĩ sẽ dính líu tới huyền học, dù sao bác sĩ đều chẩn đoán chính xác là rối loạn hoang tưởng.

Chương 332: Vô Đề

Hiện tại thấy có thứ như Thư Linh, Thẩm Thần lập tức sản sinh hoài nghi chuyện em họ nói yêu đương với nhân vật trong sách, lập tức gọi điện thoại cho cậu Ngô.

Lúc cậu Ngô nhận điện thoại của Thẩm Thần cũng rất bất ngờ:

“Thẩm Thần hả, sao vậy? Gọi điện thoại cho cậu là có chuyện gì sao?”

Thẩm Thần hỏi thẳng:

“Cậu, Nguyệt Nguyệt gần đây thế nào ạ? Có đỡ hơn không?”

Nói đến đây thì cậu Ngô buồn rầu muốn bạc đầu:

“Ài, không có chút hiệu quả, cậu đang nghĩ có nên mang Nguyệt Nguyệt đi nước ngoài khám không.”

Cậu mợ Ngô rơi nước mắt, đang yên lành sao con gái của họ thành bộ dạng này?!

Nghe thấy trong điện thoại có tiếng nức nở của mợ, giọng của cậu cũng khàn khàn, trong lòng Thẩm Thần rất khó chịu:

“Cậu có từng nghĩ có lẽ em họ bị trúng tà chăng?”

Nghe lời này, cậu Ngô thầm giật mình, một tia hy vọng dâng lên.

So với con gái bị bệnh tâm thần, ông ấy càng muốn tin con gái bị trúng tà.

Cậu Ngô hỏi:

“Thẩm Thần, có phải con biết cái gì?"

Thẩm Thần cũng không che giấu, nói ra sự hình thành của Thư Linh, nói tiếp:

“Bạn chung phòng với con rất giỏi về chuyện này, cũng là cậu ấy nói cho con biết về Thư Linh. Con nghĩ hay là để con dẫn cậu ấy đến xem em họ thử?”

Cuối cùng cậu Ngô đồng ý.

Lúc này chỉ cần có một tia hy vọng hy vọng thì ông ấy tuyệt đối không từ bỏ.

Đương nhiên, tuy rằng Thẩm Thần ở trong điện thoại hết sức tôn sùng Cố Khanh, nhưng trong lòng cậu Ngô nửa tin nửa không, dù sao bạn học của cháu gái chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nếu con gái thật sự trúng tà, thiếu nữ hai mươi mấy tuổi có thể giải quyết sao?

Phải công nhận, cuộc gọi của Thẩm Thần cho cậu Ngô một ý tưởng mới.

Cậu Ngô cúp điện thoại, dặn vợ vài câu rồi hấp tấp ra bệnh viện.

Đến cuối tuần, Thẩm Thần mang theo Cố Khanh đi tới bệnh viện tổng hợp của thành phố An.

Đến phòng bệnh, Thẩm Thần nhìn thấy cậu của mình đang ân cần nói chuyện với một vị hòa thượng:

“Đại sư, con gái của tôi kính nhờ ngài."

Câu nói này vừa lúc bị Thẩm Thần và Cố Khanh vào cửa nghe thấy.

Chuyện này hơi lúng túng.

Cố Khanh được Thẩm Thần mời đến giúp.

Còn vị hòa thượng này hiển nhiên là cậu Ngô nghe lời gợi ý của Thẩm Thần tự mình mời đến.

Hai bên vừa lúc đụng độ, cùng ngành kỵ nhau.

Ánh mắt Thẩm Thần xin lỗi liếc qua Cố Khanh, cô ấy hiểu rằng đây là vì cậu cảm thấy Cố Khanh quá trẻ tuổi.

Cố Khanh lắc đầu, ra hiệu không sao. Hòa thượng này có nhiều linh khí quanh thân, không chừng có thể giải quyết chuyện này, Cố Khanh đỡ phải tốn công.

Cố Khanh nhìn Ngô Nguyệt nằm trên giường bệnh, cô ta là nhân vật chính hôm nay.

Tình huống của Ngô Nguyệt rất tệ, cô ta không muốn ăn cái gì, dựa vào đường glucose cộng thêm ngẫu nhiên cứng rắn rót nước canh vào treo mạng.

Ngô Nguyệt gầy da bọc xương, hoàn toàn không giống thiếu nữ sáng sủa trong tấm hình mà Thẩm Thần đưa cho Cố Khanh xem.

Hòa thượng nhìn Ngô Nguyệt ở trên giường, nhíu mày nói:

“Vị thí chủ này thành bộ dạng như vậy dường như phần lớn nguyên nhân là do thí chủ này.”

Cố Khanh cảm thấy hòa thượng có bản lĩnh.

Quanh người Ngô Nguyệt không có hơi thở khác lạ gì, cảm giác giống như lúc trước cô nhìn Trần Nhất Khả, xem ra đúng là vì Thư Linh.

Nếu là Thư Linh, Ngô Nguyệt vốn là tác giả, hẳn là có thể hạn chế Thư Linh một chút, biến thành bộ dạng như vậy chỉ có thể nói là tự cô ta gây ra.

Cậu Ngô nghe phương trượng nói nguyên nhân là tại con gái của mình thì hơi hoang mang, chợt thấy biểu cảm của Thẩm Thần và Cố Khanh, mới nhớ ra Thẩm Thần từng nói về Thư Linh.

Cậu Ngô không bình tĩnh hỏi:

"Đây là bởi vì Thư Linh? Tiểu thuyết mà con gái của tôi viết? Chuyện chuyện này là thật sao?!"

Phương trượng ngạc nhiên nói:

“Xem ra bên cạnh thí chủ cũng có người tài ba!"

Cậu Ngô liếc qua Cố Khanh và Thẩm Thần, cười cười.

Ông ấy không ngờ bạn học mà Thẩm Thần mang tới thật sự hiểu huyền học, trong một chốc không biết nên nói cái gì, chỉ cười gượng che giấu.

Chương 333: Vô Đề

Môi cậu Ngô mấp máy, cuối cùng vẫn không nhờ Cố Khanh giúp một tay, tiếp tục tập trung vào phương trượng:

“Phương trượng Nhất Tâm, bây giờ nên làm gì? Do con gái tôi viết tiểu thuyết mới chiêu đến vài thứ kia, vậy nếu tôi xóa tiểu thuyết thì phải chăng con bé sẽ khỏe lại?”

Thẩm Thần nhỏ giọng giới thiệu cho Cố Khanh:

“Phương trượng Nhất Tâm là phương trượng của chùa Bàn Nhược vùng này, chùa Bàn Nhược hương hỏa thịnh vượng, nghe nói phương trượng Nhất Tâm Phật pháp cao thâm, rất được tôn kính. Lần này cậu của tôi mời được phương trượng Nhất Tâm tới cũng giỏi rồi.”

Cố Khanh gật đầu tỏ vẻ biết.

Đề nghị của cậu Ngô là cách của người ngoài nghề, nếu xóa chữ có thể hủy Thư Linh thì còn cần gì người trong huyền học giải quyết?

Nói đơn giản thì Thư Linh là tác giả dồn hết tâm huyết đúc ra, cần sức chuyên chú rất cao, khát vọng cực độ với thứ gì đó trong sách, cộng thêm thời cơ đặc biệt nhất định thì Thư Linh mới xuất hiện ở trước mặt người khác.

Dù xóa đi, tạm không nói thứ đã đăng lên mạng có thể xóa sạch hay không, cứ cho là Ngô Nguyệt làm tác giả, ký ức liên quan nội dung truyện của cô ta có thể cắt bỏ được không?

Nghe giải thích của phương trượng Nhất Tâm thì cậu Ngô càng

thêm chân tay luống cuống: “Phải làm thế nào đây? Các người luôn nói Thư Linh, rốt cuộc Thư Linh ở đâu? Phải làm sao để cứu con gái của tôi?”

Phương trượng Nhất Tâm tiến lên hai bước, niệm Phật, vươn tay đặt trên trán của Ngô Nguyệt. Cô ta rơi vào mê man, cho dù trong phòng bệnh có nhiều người nói chuyện nhưng cô ta vẫn không tỉnh lại.

"A di đà phật, xem ra Thư Linh ở chỗ này của con gái thí chủ.” Phương trượng Nhất Tâm chỉ vào đầu của Ngô Nguyệt.

"Vị thí chủ này, nếu bần tăng đã đến rồi thì xin mời thí chủ hãy hiện ra đi.” Phương trượng Nhất Tâm chắp tay niệm Phật hướng về phía Ngô Nguyệt.

Cố Khanh yên lặng nhìn Ngô Nguyệt, rõ ràng đã gầy đến da bọc xương nhưng khí vận quanh người không bị ảnh hưởng, xem ra đầy biến cố nhưng không hiểm nguy.

Thẩm Thần dụi mắt, Thư Linh của Trần Nhất Khả, con chuột lang tên là Ục Ục sau hai ngày xuất hiện thì bọn họ dần không thấy được.

Nhưng vừa rồi Thẩm Thần nhìn chằm chằm em họ nằm trên giường bệnh loáng thoáng thấy một bóng người dần hội tụ bên giường?

Tất nhiên Thẩm Thần không nhìn lầm.

Trong phòng này, Cố Khanh và phương trượng Nhất Tâm thoải mái nhìn thấy Thư Linh, Thẩm Thần chỉ có thể thấy đường nét đại khái, hai vợ chồng họ Ngô thì không thấy gì cả.

May mà dường như phương trượng Nhất Tâm đã chuẩn bị

trước, tay cầm một chén sứ, bên trong đựng nước trong, mấy mảnh lá liễu mềm mại.

Phương trượng Nhất Tâm cầm một mảnh lá liễu lên phất qua trước mắt cậu Ngô.

Lá liễu thấm nước, mắt của cậu Ngô dính chút hạt nước, tầm nhìn hơi mơ hồ. Cậu Ngô chớp chớp mắt, chậm rãi nhìn thấy bên cạnh con gái có chút đốm sáng dần hình thành bóng hình một chàng trai.

Cậu Ngô nghe tiếng hít thở của vợ trở nên nặng nhọc, liếc qua bên cạnh thì thấy mợ Ngô cũng nhìn chằm chằm bên giường, hiển nhiên bà ấy cũng trông thấy.

Bên Cố Khanh và Thẩm Thần, phương trượng Nhất Tâm vốn định bước tới giúp Thẩm Thần mở mắt, chợt thấy Cố Khanh cầm một lá bùa Linh Nhãn vỗ vào tay cô ấy.

Phương trượng Nhất Tâm sửng sốt, mới phát hiện ‘cao nhân’ mà cậu Ngô quen thì ra là cô gái vẫn luôn yên lặng đứng ở đây?

Nghĩ đến đối phương hẳn là có thủ đoạn đặc biệt che giấu tu vi, phương trượng Nhất Tâm gật đầu với Cố Khanh.

Cố Khanh cũng mỉm cười đáp lại, sau đó nhìn động tĩnh bên giường.

Thứ đã thành hình bên giường của Thư Linh là một cậu trai trẻ, bộ dạng sạch sẽ, tuấn tú linh tú, mặc sơ mi trắng quần bò bình thường nhất, nở nụ cười mê người.

Đúng là hình tượng hoàng tử trường học của tuổi học trà.

Thẩm Thần cũng thở phào một hơi, bị Trần Nhất Khả phổ cập một đống tiểu thuyết Mary Sue, Tom Sue, tổng giám đốc bá đạo

khuynh hướng hắc ám, lúc trước cô ấy luôn hoài nghi nguyên nhân em gái trở thành bộ dạng này có lẽ do tính cách nhân vật trong tiểu thuyết không lạc quan, nên mới hình thành loại cục diện này.

Chương 334: Vô Đề

Nhưng nay xem ra, hình tượng anh trai tuấn tú này này, chắc em họ viết thể loại vườn trường?

Chưa đợi Thẩm Thần tỉnh táo lại từ một đống thể loại truyện mạng, anh đẹp trai Thư Linh đã lên tiếng.

“Chào mọi người, ta tên Lâm Thâm.” Âm thanh rất êm tai, ôn tồn lễ độ.

Mợ Ngô bị giật mình vì sự xuất hiện của Thư Linh cũng phải thừa nhận, nếu đây không phải ;yêu quái’ thì trông giống như bé ngoan.

Cậu Ngô thì không nghĩ vậy, nhớ đến trong khoảng thời gian này bọn họ vì con gái mà bôn ba lao lực, tất cả chỉ tại Thư Linh này, ông ấy không kiềm được cơn giận.

“Là ngươi luôn dây dưa con gái của ta, ngươi!” Cậu Ngô muốn nổi khùng lên nhưng bị mợ Ngô che miệng.

Đương nhiên, mợ Ngô lớn tuổi như vậy, không thể nào chỉ vì bề ngoài của Thư Linh đẹp trai mà nông cạn ngăn cản chồng mắng hắn.

Mà do mợ Ngô nghĩ đến mạng của con gái nằm trong tay Thư Linh, lỡ chọc giận đối phương thì con gái phải làm sao?

Cậu Ngô bị che miệng hiển nhiên cũng nhớ ra, ngừng giãy giụa, hai vợ chồng đều không nói lời nào. Chuyện này tốt nhất là nên giao cho phương trượng đại sư giải quyết.

Vẻ mặt phương trượng Nhất Tâm từ bi nhìn Lâm Thâm:

“Tại sao thí chủ muốn làm như vậy?"

Dường như phương trượng Nhất Tâm không muốn dùng bạo lực.

Lâm Thâm nhìn về phía phương trượng Nhất Tâm, tay đang nắm tay của Ngô Nguyệt:

“Nguyệt Nguyệt là bạn gái của ta, chúng ta yêu nhau, chúng ta chỉ muốn hai người bên nhau.”

Lâm Thâm nói rồi nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Nghe lời của Lâm Thâm, Thẩm Thần không nhịn được nói:

“Ngươi không phát hiện bởi vì hai người yêu nhau mà em ấy thành bộ dạng gì sao?”

Lâm Thâm phớt lờ Thẩm Thần, tay nhẹ vuốt gò má của Ngô Nguyệt:

“Ta không làm gì Nguyệt Nguyệt, chắc đại sư cũng cảm giác được. Nguyệt Nguyệt biến thành như bây giờ tất cả đều là bởi vì cô ấy cảm thấy xung quanh tạo áp lực quá lớn cho cô ấy, cô ấy không muốn cuộc sống như vậy.”

“Nên mới có sự xuất hiện của ta.”

Mới đầu Lâm Thâm không thể hiện hình trong hiện thực.

Từ lúc hắn có ý thức đã nhìn cô gái này từng chút một sáng tạo ra mình.

Lâm Thâm ở trong sách yêu cô gái tên là Nguyệt Nguyệt, hai

người là cùng bàn.

Đúng vậy, Ngô Nguyệt viết mình là nữ chính.

Khi Lâm Thâm ở trong sách yêu nữ chính Nguyệt Nguyệt thì Lâm Thâm làm Thư Linh cũng yêu người sáng tạo ra mình, Ngô Nguyệt.

Tiếc rằng Ngô Nguyệt không nhìn thấy hắn, Lâm Thâm chỉ có thể lặng lẽ ở cạnh cô ta, nhìn cô ta từng chút một gõ chữ trên điện thoại di động.

Sau đó chuyện viết tiểu thuyết bại lộ.

Cậu mợ Ngô tịch thu di động của Ngô Nguyệt, trong lòng cô ta buồn khổ, cộng thêm áp lực việc học, khi nghĩ đến tiểu thuyết thì càng khó tiếp thu bài vào não.

Ngô Nguyệt bắt đầu thẫn thờ thời gian dài, ở trong đầu cấu trúc thế giới mà mình muốn viết trong tiểu thuyết.

Ngày nọ, Lâm Thâm phát hiện có thể xuất hiện trong giấc mơ của Ngô Nguyệt.

Thế giới trong mơ là đoạn tiếp theo của tiểu thuyết dang dở. Ở trong mơ, Lâm Thâm và Ngô Nguyệt là ngồi cùng bàn, có thiện cảm với nhau, khó mà nói là người nào thổ lộ trước, dù sao bọn họ bất giác thành bạn trai bạn gái.

Thế giới trong mơ thật tuyệt vời, càng tốt đẹp bao nhiêu thì khi quay về hiện thực Ngô Nguyệt càng kháng cự bấy nhiêu.

Ở trong mơ, cô ta có thành tích xuất sắc, vẻ ngoài xinh đẹp, cha mẹ quan tâm mình, có bạn trai học sinh giỏi người khác hâm mộ cũng không có.

Nhưng trong hiện thực, cô ta chỉ là một cô gái bình thường không chút bắt mắt.

Chênh lệch rõ ràng như vậy khiến Ngô Nguyệt càng muốn trốn trong mơ vĩnh viễn.

Lâm Thâm cũng thấy được Ngô Nguyệt dần suy yếu, hắn từng khuyên nhủ cô ta quay về thế giới thực. Nhưng hắn thích Ngô Nguyệt, khi cô ta khóc thì Lâm Thâm không khuyên ngăn được nữa.

Lâm Thâm nói:

“Thật ra cho dù phương trượng không đến thì ta cũng đang nghĩ biện pháp."

Cậu mợ Ngô lộ vẻ mặt phức tạp.

Thì ra tất cả đều là do con gái của mình trốn tránh hiện thực. Đúng vậy, hiện thực có rất nhiều thứ không như ý, có lẽ bạn chỉ là một hạt bụi bình thường trong chúng sinh.

Chương 335: Vô Đề

Nhưng chỉ vì vậy mà trốn tránh, bỏ mặc cha mẹ hay sao?

Lúc này cậu Ngô chuyển sang giận Ngô Nguyệt còn nằm trên giường bệnh.

Phương trượng Nhất Tâm nói:

"A di đà phật, cái gọi là tâm bệnh còn cần tâm dược chữa, bần tăng sẽ đánh thức thí chủ Ngô Nguyệt trước, hỏi thí chủ ấy muốn thế nào."

Có thể đánh thức con gái thì hai vợ chồng tự nhiên là đồng ý. Gần đây sức khỏe của Ngô Nguyệt yếu ớt, thời gian tỉnh táo càng lúc càng ngắn.

Bàn tay của phương trượng Nhất Tâm dán lên trán Ngô Nguyệt, sau đó rót linh lực vào người của Ngô Nguyệt.

Dù sao là người xuất gia, có lòng từ bi.

Ngô Nguyệt quậy một trận thế này, chắc chắn thân thể bị tổn hại, có lẽ sẽ ảnh hưởng tuổi thọ.

Muốn đánh thức Ngô Nguyệt thì phương trượng Nhất Tâm chỉ cần dùng linh lực kích thích đầu óc của cô ta, Ngô Nguyệt tự nhiên sẽ tỉnh lại. Nhưng phương trượng Nhất Tâm dùng phương pháp càng mất sức hơn, dùng linh lực tẩm bổ thân thể của Ngô Nguyệt, làm vậy vừa có thể khiến cô ta tỉnh dậy, linh lực trợ giúp thân thể phục hồi một chút.

Nhưng loại phương pháp này cần rất nhiều linh lực chống đỡ.

Không bao lâu, trán của phương trượng Nhất Tâm rịn mồ hôi, Ngô Nguyệt nằm trên giường bệnh sắc mặt hồng hào hơn nhiều.

Cố Khanh thở dài một hơi, lấy một ống tre ra khỏi túi xách, ống đựng kim bạc.

Cố Khanh tiến lên hai bước, nhanh chóng dùng kim bạc dẫn đường linh lực tuần hoàn, đánh thông mấy chỗ kinh mạch bị tắc của Ngô Nguyệt, khiến phương trượng Nhất Tâm thoáng chốc nhẹ nhàng hơn nhiều.

Cố Khanh hành động quá nanh, cậu mợ Ngô không kịp ngăn cản cô, sau khi cô ghim kim xong, họ thấy sắc mặt của con gái khá hơn nhiều thì thầm mừng lúc nãy thấy cô tuổi nhỏ nhưng không vội xua đuổi.

Phương trượng Nhất Tâm thu tay lại, thở hắt ra, gật đầu với Cố Khanh:

“Cảm ơn thí chủ trợ giúp.”

Cố Khanh phất tay:

“Tôi cũng được kêu đến hỗ trợ, ra tay là việc nên làm.”

Trên giường bệnh phát ra một tiếng rên rỉ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Nguyệt Nguyệt!" Cậu mợ Ngô nhào tới.

Ngô Nguyệt chớp chớp mắt, nhưng không nhìn cha mẹ, chỉ nhìn thấy Lâm Thâm đứng ở phía sau hai người.

Ngô Nguyệt nhoẻn miệng cười:

“A Thâm!”

Lâm Thâm cũng cười với Ngô Nguyệt.

Phương trượng Nhất Tâm lúc trước luôn mặt mũi hiền từ bỗng hét to:

"A di đà phật, thí chủ vẫn chưa ngộ sao?!"

Dường như ông ấy sử dụng Sư Tử Hống của Phật Môn.

Óc Ngô Nguyệt đau nhói, sau đó đầu óc minh mẫn hẳn ra, giấc mơ lúc trước trở nên mơ hồ.

"Nguyệt Nguyệt, con khỏe không?”

Ngô Nguyệt quay đầu lại, là mẹ của cô ta.

Ngô Nguyệt không tin nổi người này là mẹ của mình, ở trong mắt cô ta thì mẹ rất thích làm đẹp, thường ngày luôn phải bôi một đống kem dưỡng da, cách một khoảng thời gian sẽ làm tóc, mua vài bộ đồ mới gì đó.

Còn người trước mắt cô thì hình tượng lôi thôi, khuôn mặt già nua nhiều, bên mép tóc đã bạc, đây là mẹ của cô ta?

Ngô Nguyệt bỗng cảm thấy đau lòng.

Cô ta kêu lên:

"Mẹ!"

Ngô Nguyệt còn chưa kịp vui thì thấy bóng dáng của Lâm Thâm trở nên nhạt nhòa hơn nhiều.

“Lâm Thâm!” Ngô Nguyệt lại kêu một câu, bóng dáng của Lâm

Thâm lại hiện rõ.

Ngô Nguyệt phát hiện khi mình chú ý tới cha mẹ thì bóng dáng của Lâm Thâm sẽ mờ đi.

Nhưng nếu luôn suy nghĩ, chú ý Lâm Thâm thì cô ta sẽ cảm thấy tinh thần hoảng hốt, như rơi vào giấc mơ.

“Côn còn chưa hiểu sao?" Cố Khanh nói: “Lâm Thâm là mơ, cha mẹ là hiện thực, cô chỉ có thể chọn một.”

Cố Khanh nói rất trực tiếp, đâm thẳng vào lòng người.

Ngô Nguyệt luống cuống, cô ta phải làm sao đây?

Buông bỏ cha mẹ? Đó là điều không thể nào, cha mẹ nuôi cô ta lớn như vậy, luôn rất thương cô ta, sao cô ta nỡ nhẫn tâm rời đi cha mẹ?!

Nhưng còn Lâm Thâm, đó là mộng tưởng của cô ta, là bạn trai lý tưởng nhất. Ở trong mơ, cô ta là nữ chính của hắn, đây là chuyện mà trong hiện thực cô ta vĩnh viễn không làm được.

Thấy trạng thái của Ngô Nguyệt, Cố Khanh bỏ thêm liều thuốc mạnh:

“Cô cảm thấy hắn thật sự yêu mình sao?”

Chương 336: Vô Đề

Câu này đâm càng sâu vào đáy lòng.

Ngô Nguyệt bản năng nhìn về hướng Lâm Thâm, ánh mắt thâm tình đó, không nhầm được, Lâm Thâm yêu cô ta!

Cố Khanh khẽ thở dài:

“Là cô bắt hắn yêu mình.”

Cố Khanh nói sự thật, Lâm Thâm là Thư Linh, là nhân vật trong tiểu thuyết, hắn thật sự sẽ yêu người sáng tạo Ngô Nguyệt sao?

Không, không phải.

Tình yêu của Lâm Thâm là dành cho Nguyệt Nguyệt.

Nhưng Ngô Nguyệt là người sáng tạo, cô ta rất muốn có một 'Lâm Thâm’, đặt hình tượng Nguyệt Nguyệt lên người của mình mới khiến Lâm Thâm yêu cô ta.

Thư Linh là kết quả của tinh thần tác giả ngưng tụ lại.

Nói khó nghe một chút là Ngô Nguyệt ‘ép’ Lâm Thâm yêu cô ta.

Hai vợ chồng họ Ngô có lẽ nghe không hiểu lời của Cố Khanh, nhưng chắc chắn Ngô Nguyệt nghe hiểu.

“Không, không phải vậy, chúng tôi yêu nhau” Ngô Nguyệt lắc đầu, cố cãi bướng, nhưng lệ tuôn rơi.

Bóng dáng Lâm Thâm mờ dần trong mắt Ngô Nguyệt, rồi chậm rãi dần biến mất ở trước mắt cô ta.

Ngô Nguyệt biết, mộng đã tỉnh, cô ta nên quay về thực tế.

Mặc kệ người trong phòng bệnh ôm đầu khóc rống, Cố Khanh đi ra hành lang. Phương trượng Nhất Tâm cũng đi ra theo.

"Đáng giá sao?" Cố Khanh hỏi.

Trước mắt của cô là Lâm Thâm vừa rồi đã biến mất.

Lâm Thâm mỉm cười nói:

“Như vậy là tốt nhất cho cô ấy.”

Dù bị tinh thần của người sáng tạo ảnh hưởng nhưng Lâm Thâm thật sự yêu Ngô Nguyệt, tuy nhiên sau khi cô ta hiểu tình yêu này là giả tưởng, Lâm Thâm biến mất mới là đòn cuối cùng đánh cô ta quay về hiện thực.

Lâm Thâm vẫn là Thư Linh của Ngô Nguyệt, nhưng sau này hắn sẽ không xuất hiện ở trước mặt cô ta nữa.

Có lẽ một ngày nào đó khi Ngô Nguyệt ngừng vấn vương cuốn tiểu thuyết dang dở kia thì Lâm Thâm mới tan biến.

Hoặc là Ngô Nguyệt sẽ phấn chấn trở lại, trở thành người tốt hơn, có ngày cô ta sẽ viết xong câu chuyện dang dở này.

Chuyện Thư Linh tạm xong xuôi, Ngô Nguyệt dần tỉnh táo lại từ tình yêu với Thư Linh, trở về sinh hoạt trong hiện thực. Chẳng qua ngẫu nhiên ở trong trường nhìn thấy chàng trai nào mặc sơ mi trắng quần bò, dáng cao gầy thì biểu cảm của Ngô Nguyệt sẽ hơi hoảng hốt.

Cậu mợ Ngô cũng xét lại bản thân chỉ cho con gái vật chất, thiếu sự quan tâm, lại tăng nhiều áp lực cho con. Hai người bắt đầu điều chỉnh phương thức ở chung với Ngô Nguyệt, chuẩn bị giảm bớt thời gian làm việc, làm bạn với con nhiều hơn.

Cố Khanh và phương trượng Nhất Tâm trò chuyện rất lâu về tu luyện huyền học, cô mới biết phương trượng cũng là thành viên của Bộ Đặc Dị.

Chẳng qua phương trượng Nhất Tâm là thành viên vinh dự của chi nhánh Bộ Đặc Dị thành phố An, có chuyện đặc biệt quan trọng mới nghe theo lệnh triệu tập của bộ môn đến giúp.

Cố Khanh đang nói chuyện với phương trượng Nhất Tâm thì nghe tiếng chuông điện thoại, là di động của phương trượng.

Phương trượng Nhất Tâm bắt máy, không biết đối phương nói cái gì và biểu cảm của phương trượng hơi nghiêm túc:

“Tôi đến ngay.”

Phương trượng Nhất Tâm cúp điện thoại, nhìn về hướng Cố Khanh.

Cố Khanh bản năng cảm giác xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, phương trượng Nhất Tâm nói với cô:

“A di đà phật, chi nhánh Bộ Đặc Dị bên này vừa gọi điện thoại cho bần tăng, nói có một vụ hóc búa. Không biết tiểu thí chủ có thể cùng bần tăng đi xem không?”

Mới rồi Bộ Đặc Dị đã thăm dò ra mức độ linh lực của Cố Khanh không thấp, sau khi nghe điện thoại bảo có vụ hóc búa, vừa lúc cô ở đây nên ông ấy tính kéo cô đi giúp đỡ.

Cố Khanh biết ý tứ của phương trượng Nhất Tâm.

Cô thầm nghĩ dù sao đang là cuối tuần, cũng không vội vàng trở lại. Hơn nữa, mọi người đều là Bộ Đặc Dị, có thể hỗ trợ thì cứ giúp một tay, thế là Cố Khanh đồng ý.

Cố Khanh nói với Thẩm Thần một tiếng rồi theo phương trượng Nhất Tâm xuống lầu.

Dưới lầu đã có xe chờ sẵn, lái xe là một người đàn ông để hai hàng râu kẽm, khoảng ba mươi mấy tuổi.

Vừa nhìn thấy phương trượng Nhất Tâm, người đàn ông liên tục vây tay:

“Phương trượng đại sư, bên này!"

Phương trượng Nhất Tâm giải thích:

“Chắc trong bộ môn thật sự có việc lớn, bộ trưởng chuyên môn cử người đi đón bần tăng.”

Chương 337: Vô Đề

Bình thường dù phương trượng Nhất Tâm có việc đi Bộ Đặc Dị cũng tự mình kêu xe, bây giờ cử người tới đón ông ấy, xem ra sự tình tương đương nghiêm trọng.

Cố Khanh nhìn người đàn ông lái xe, quanh thân dường như không có linh lực, là một người bình thường.

Cố Khanh đánh giá đối phương, người đàn ông lái xe cũng nghi hoặc nhìn cô, thầm nghĩ rõ ràng bộ trưởng kêu anh ta đi đón phương trượng Nhất Tâm, mà sao bên cạnh phương trượng còn mang theo một cô gái?

Phương trượng Nhất Tâm cũng biết thắc mắc của đối phương:

“Hoàng Minh, đây là tiểu thí chủ Cố, là đồng sự từ Bộ Đặc Dị thành phố S.”

Hoàng Minh nghe vậy thì thu về tầm mắt quan sát, lộ vẻ vừa mừng vừa sợ:

“Trời, thì ra là đồng nghiệp ở thành phố S, hoan nghênh hoan nghênh!"

Cố Khanh càng thêm nghi hoặc, người này rõ ràng không có dấu vết gì thuộc về Bộ Đặc Dị, mà sao nghe lời nói dường như cũng là thành viên trong ngành?

Nhưng cô và đối phương mới gặp lần đầu nên không tiện hỏi nhiều.

Không ngờ Hoàng Minh nhìn ra thắc mắc của Cố Khanh, tự

khai ra:

“Trước kia tôi sống trong núi, vô tình tu luyện ra linh lực, gia nhập Bộ Đặc Dị. Không ngờ năm năm trước trong một lần làm nhiệm vụ gặp được cương thi không may bị thương nặng. Tuy giữ được mạng sống nhưng không còn linh lực.”

“Vốn bộ môn muốn cho tôi lui xuống, tôi bị thương vì đất nước, sẽ bảo đảm về mặt kinh tế cho tôi. Nhưng tôi nghĩ mình còn trẻ tuổi, hơn nữa trong Bộ Đặc Dị đều có chiến hữu nên xin làm tài xế."

Hoàng Minh nói nhẹ hẫng, nhưng có thể nghe ra những năm gần đây anh ta ra sống vào chết vì bộ môn, sau khi lui xuống tiền tuyến thì không chịu nghỉ hưu, không hối hận.

Phương trượng Nhất Tâm hỏi:

“Vừa rồi bộ trưởng nói hơi sốt ruột, mà tình huống rốt cuộc là thế nào?”

Nói tới đây thì vẻ mặt của Hoàng Minh nghiêm túc hơn:

"Mấy ngày gần đây có tin từ địa phủ, nói là quỷ sai của thành phố An dựa theo sổ Sinh Tử câu hồn thì phát hiện rất nhiều hồn phách đều biến mất.”

Trước đó đã nói, con người biến thành quỷ hồn, chỉ cần chết đúng theo số phận thì chắc chắn đều hồn về địa phủ, có quỷ sai chuyên môn đến tiếp dẫn.

Bây giờ Hoàng Minh nói có nhiều linh hồn vốn nên xuống địa phủ bỗng dưng mất tích?

Cố Khanh và phương trượng Nhất Tâm đều ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, họ ngồi thẳng người lên.

"Hiện tại có tra ra đầu mối gì không?" Phương trượng Nhất Tâm hỏi tới.

Hoàng Minh gật đầu: "Chúng tôi tìm được một chút manh mối, nghe nói gần đây có người ở trạm xe chờ xe từng thấy một chiếc xe bus công cộng kỳ lạ, người đó không lên xe, nhưng nhìn qua cửa sổ xe thấy bên trong ngồi đầy khách, tất cả đều là sắc mặt trắng xanh như người chết."

"Quan trọng nhất là, người kia thấy trên xe có một cô gái chết vì tai nạn xe ngoài ý muốn từng được đăng báo."

Tất cả thông tin này là người đã nhìn thấy xe bus tuyên bố trên trang mạng xã hội của mình, người bình thường có lẽ cho rằng người kia sản sinh ảo giác, hoặc là kiếm sự chú ý.

Nhưng Bộ Đặc Dị bắt giữ tin tức này, tìm được người kia, hỏi người đó thì được biết cô gái mà người đó nhìn thấy hiển nhiên là một trong những linh hồn nên xuống địa phủ nhưng vô cớ biến mất.

Rõ ràng là phiền phức hơi lớn.

Cố Khanh sờ cằm:

"Chặn quỷ hồn về địa phủ là muốn làm gì?"

Phương trượng Nhất Tâm nhíu mày hỏi:

"Chỉ là biến mất một phần quỷ hồn? Giữa bọn họ có điểm nào liên quan với nhau không?"

Hoàng Minh lắc đầu: "Tạm thời không phát hiện."

Mọi người nhanh chóng đến cửa chi nhánh Bộ Đặc Dị của

thành phố này.

Khác với bên Lệ Hoan trực tiếp thuê một tầng của cao ốc, chi nhánh Bộ Đặc Dị của thành phố này thì chọn một sân phong cách cổ xưa.

Cố Khanh theo phương trượng Nhất Tâm đi vào, thấy một người đàn ông trung niên để râu quai nón, vẻ mặt chính khí ra đón.

"Đây là bộ trưởng của chi nhánh thành phố này, Hà Vô Cực." Phương trượng Nhất Tâm giới thiệu: "Vị tiểu hữu này là thành viên của Bộ Đặc Dị ở thành phố S, Cố Khanh, cô ấy vừa lúc đến đây có việc cần làm."

Chương 338: Vô Đề

Bề ngoài của Hà Vô Cực giống đàn ông Đông Bắc, tính tình nghiêm túc, không nói nhiều.

Nghe phương trượng Nhất Tâm giới thiệu, Hà Vô Cực chỉ nói một tiếng 'hoan nghênh' với Cố Khanh, rồi mang hai người đi vào, gia nhập một đống người thảo luận về xe bus công cộng.

"Tôi cảm thấy đằng sau chuyện này chắc chắn có một tổ chức cỡ lớn, nếu không thì không thể nào thoáng chốc mất nhiều quỷ hồn như vậy."

"Còn cần anh nói sao? Bây giờ điều chúng ta nên suy nghĩ là làm sao tìm ra chiếc xe bus đó."

"Thuật chiêu hồn được không? Chúng ta có thể thử gọi ra hồn phách của quỷ hồn mất tích, cho dù không tìm được cũng có thể thăm dò ra vị trí đại khái."

"Tôi cho rằng bọn chúng làm cách nào khiến quỷ hồn cam tâm tình nguyện ngồi trên chiếc xe bus đó mới là trọng điểm!"

Những người có mặt trừ Cố Khanh ra tổng cộng chỉ được năm người, cô nhìn quanh, hình như Bộ Đặc Dị của thành phố này yếu hơn bên Lệ Hoan một chút.

Đụng tới xe bus quỷ, đám lính rời rạc này thật sự có thể giải quyết sao?

Cố Khanh ngẫm nghĩ, định báo cáo cho Tạ Giác biết.

Cố Khanh lại sờ một đống bùa chú, một cây kiếm gỗ đào cố ý

đặt trong túi không gian, cô hơi yên lòng.

Bỗng có người từ ngoài cửa xông vào, thở hổn hển: “Đội đội trưởng, chúng tôi có phát hiện từ thân thể người chết, họ đều có hơi thở đặc biệt, dường như đánh dấu lên linh hồn!”

Bởi vì linh hồn đã biến mất, hơi thở còn sót lại trên xác chết rất ít, phải so sánh rất lâu bọn họ mới phát hiện manh mối nhỏ này.

Hà Vô Cực gật đầu, vỗ vai người tới:

“Làm giỏi lắm.”

Đối phương đưa quả cầu nhỏ như viên thủy tinh cho Hà Vô Cực:

“Đây là hơi thở sót lại mà chúng tôi thu thập được, có thể dựa theo nó tìm ra linh hồn tiếp theo sẽ biến mất.”

Dùng thủ đoạn huyền học, chỉ cần có manh mối, muốn tìm được một thứ gì, một người hoặc là một quỷ hồn thì có rất nhiều phương pháp tìm ra.

Hà Vô Cực lựa chọn cách đơn giản nhất.

Hiện nay hợp tác giữa Bộ Đặc Dị và địa phủ đã đặt ở mặt ngoài, mỗi chi nhánh đều có phương thức liên lạc quỷ sai địa phương.

Khụ!

Vì việc này mà Tạ Giác mua nhiều điện thoại đốt cho người bên dưới.

Sau khi Hà Vô Cực có được hơi thở của dấu ấn linh hồn liền

gọi điện thoại cho quỷ sai làm liên lạc viên.

Rất nhanh có được danh sách người trong vòng hai ngày này sẽ qua đời, trên người có hơi thở dấu ấn linh hồn.

Sau khi thương lượng, bọn họ quyết định ngồi canh chừng bệnh viện số một của thành phố An, là bệnh viện mà Ngô Nguyệt đang nằm.

Tối hôm đó sẽ có ba quỷ hồn mà trên linh hồn bị đánh dấu ấn đi ra từ bệnh viện này.

Hà Vô Cực vốn không muốn mang theo Cố Khanh.

Dù sao cô không phải thành viên của chi nhánh này, bọn họ có đủ người rồi còn nhờ người của chi nhánh khác thì bộ trưởng như anh ta sẽ rất mất mặt.

Nhưng phương trượng Nhất Tâm biểu thị, lần này gặp sự kiện khá lớn, có thêm một người là thêm phần sức, ông ấy hết sức bảo đảm cho Cố Khanh gia nhập hành động lần này.

Còn Hà Vô Cực?

Hà Vô Cực ngẫm lại thành viên của chi nhánh mình trình độ không đồng đều, không thể kịch liệt phản đối việc này.

Cuối cùng anh ta đồng ý mang theo Cố Khanh.

Gần cổng bệnh viện số một vừa lúc có một nhà chờ xe buýt, bọn họ phân tích sau khi quỷ hồn rời khỏi thể xác, đi ra bệnh viện, rất có thể sẽ lên xe ở trạm này.

Đám người Hà Vô Cực định chia thành hai nhóm, một nhóm dùng bùa Giấu Hơi Thở thử xem có thể đi theo quỷ hồn lẻn vào xe bus công cộng điều tra tình huống.

Một nhóm khác thì định vị hơi thở của người lên xe, tìm ra trụ sở mà xe bus này sẽ đến.

Ban đêm.

Hà Vô Cực, Cố Khanh và hồ ly con lông đỏ sau khi dán bùa Giấu Hơi Thở, bùa Ẩn Thân thì yên lặng chờ ở trạm xe.

Thật ra việc này khiến Cố Khanh phát hiện ra một điều.

Chương 339: Vô Đề

Lúc nãy sau khi dán bùa Giấu Hơi Thở, sách ngọc trong đầu cô động đậy, tiếp đó giúp đỡ chủ động che giấu tất cả hơi thở của Cố Khanh. Bùa Giấu Hơi Thở bị giới hạn về thời gian, gặp ai tu vi cao thì dễ bị vạch trần. Sách ngọc không có hạn chế đó, tăng cấp bậc an toàn của Cố Khanh lên rất nhiều.

Những người khác thì ngồi trong xe, cách nơi này khá xa, ước chừng xa cỡ ba ngã rẽ.

Ba người Cố Khanh đang điều chỉnh hô hấp, âm thầm chú ý động tĩnh ở cửa bệnh viện.

Chốc lát đã đến mười một giờ tối.

Dường như có thể nghe thấy trong bệnh viện truyền ra tiếng khóc.

Bọn họ biết, đã đến giờ.

Đây là việc không thể ngăn cản, số phận đã định.

Đang là mùa hè, buổi tối ầm ĩ tiếng ve kêu.

Dần dà chẳng còn nghe tiếng ve.

Thời tiết mùa hè oi bức bỗng chốc trở nên mát lạnh.

Ánh đèn ở cửa bệnh viện trông thật lạnh lẽo.

Hà Vô Cực khẽ nói:

“Đến rồi.”

Ba người tập trung nhìn, trước cửa bệnh viện có thêm ba quỷ hồn.

Một là cô gái trẻ tuổi mặc đồ như nhân vật văn phòng.

Một gã đàn ông cao lớn thô kệch, đầu trọc, hai cánh tay đầy hình xăm.

Một ông cụ mặc đồ tập võ dưỡng sinh màu trắng, chống gậy.

Chắc đây là ba quỷ hồn mà quỷ sai từng nói, trên linh hồn của họ bị đánh dấu hiệu.

Hiện tại ba quỷ hồn mắt nhìn trân trân, dường như không có ý thức.

Tin tin!

Bỗng nghe tiếng còi xe, phía cuối đường xuất hiện một chiếc xe bus công cộng.

Không khác gì xe bus nhìn thấy lúc ban ngày, chẳng qua vị trí vốn nên có số xe thì hiện bốn chữ ‘xe bus địa phủ’.

Xe bus địa phủ?

Mấy người ngạc nhiên.

Rõ ràng là chặn quỷ hồn của địa phủ còn dám trắng trợn nói là xe bus của địa phủ?

Giả danh để lừa các quỷ hồn sao?

Ngay sau đó, ba quỷ hồn ngơ ngác đứng trước cửa bệnh viện

nhích người.

Mắt họ vẫn không có tiêu cự, từng bước đi về phía xe bus công cộng.

Ba người Cố Khanh lén theo sau lên xe.

Tài xế là một người trung niên sắc mặt trắng xanh, trên cổ có một vệt dây, chắc chết vì thắt cổ.

Vị trí bên cạnh có một người phụ nữ trang điểm diêm dúa, sắc mặt cũng trắng xanh, xem bộ dạng giống người bán vé.

Tất cả lên xe, tìm chỗ ngồi.

Ba người Cố Khanh nhìn nhau, chọn hàng cuối cùng.

Bọn họ phát hiện sau khi ngồi xuống thì ánh mắt đờ đẫn của ba quỷ hồn trở nên linh động.

Hàng cuối cùng chỉ có bốn chỗ, Cố Khanh, phương trượng Nhất Tâm, Hà Vô Cực và Hà Vô Cực của ông già ở cửa bệnh viện.

Hàng thứ hai kế cuối là nhân viên văn phòng nữ và người đàn ông xăm mình.

Bởi vì trên xe có nhiều quỷ hồn, sau khi lên xe ba người Cố Khanh cởi bỏ bùa Ẩn Thân, đồng thời vì lẫn lộn nghe nhìn, họ đều mang theo quả cầu nhỏ chứa hơi thở dấu ấn linh hồn còn sót lại, vậy thì quỷ hồn trên xe đều xem họ là đồng loại.

"Chết tiệt! Chuyện này là sao?!"

Người đàn ông xăm mình tỉnh táo lại sớm nhất, vừa thanh tỉnh liền phát hiện tình huống xung quanh không đúng, tại sao gã ở trên một chiếc xe bus?

‘Hành khách’ ở hàng ghế trước không quan tâm gã, đều đang làm việc riêng.

Ông già ngồi cạnh Hà Vô Cực, nhân viên văn phòng nữ ngồi kế bên người đàn ông xăm mình ở hàng ghế trên cũng lần lượt tỉnh lại, phát hiện tình huống quanh mình thì kinh ngạc phát ra nghi vấn.

"Ta đang ở trên xe buýt? Nhưng chẳng phải ta gặp tai nạn xe sao? Tại sao ở đây chứ?” Vẻ mặt nhân viên văn phòng nữ ngạc nhiên, vừa nói vừa luống cuống vuốt toàn thân, giống như đang xác nhận có vết thương hay không.

Ông già cũng tỏ vẻ buổi sáng đi tập thể dục, đột phát bệnh tim nên ngất xỉu, sau khi tỉnh lại thì ở trên chiếc xe này.

Kỳ lạ là dường như bọn họ bị mất một khoảng ký ức khúc giữa, khi tỉnh táo lại thì đã cùng ở trên xe bus.

Ba người Cố Khanh chỉ lặng lẽ nhìn không nói chuyện.

Người đàn ông xăm mình phát hiện mình ồn ào cả buổi mà chẳng ai thèm đáp lại, hùng hổ quát:

“Rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Ai nói cho ta biết đi chứ!”

Vẻ mặt của gã trịch thượng, thầm nghĩ nếu không ai lên tiếng nói rõ tình huống thì cơ bắp trên người gã sẽ cho kẻ đó nếm mùi đau thương.

Chương 340: Vô Đề

Các hành khách ở hàng ghế trước vẫn không nói chuyện, vài hành khách nhìn người đàn ông xăm mình với ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, dường như định chờ xem trò cười.

“Ta nghĩ có lẽ chúng ta chết rồi.” Giọng nói của nhân viên văn phòng nữ vang lên bên cạnh gã.

"Đùa gì vậy?!" Người đàn ông xăm mình bản năng đáp trả, sau đó ngẩn ngơ.

Nhân viên văn phòng nữ vốn ngồi cạnh gã, bề ngoài phụ nữ đô thị vô cùng bình thường.

Nhưng tùy theo cô ta nói chuyện, trán bắt đầu chảy máu, cánh tay gấp khúc mất tự nhiên, cô ta vừa nói vừa ói máu, mới vừa trở thành quỷ hồn, còn chưa thể khống chế bản thân chuẩn xác.

“Ta nhớ ra rồi, ta gặp được tai nạn xe cộ, cấp cứu không có hiệu quả, đã chết. Ngươi nhớ ra không?” Nhân viên văn phòng nữ đang dần biến về bộ dạng bình thường, không quên nói chuyện.

Vẻ mặt người đàn ông xăm mình kinh hoàng:

“Ma!!!”

Nhưng câu hỏi của nhân viên văn phòng nữ khiến trong đầu gã vụt qua vài hình ảnh vụn vặt, gã nhớ ra điều gì đó.

"A a!"

Người đàn ông xăm mình phát hiện trên người của mình cắm

một con dao từ bao giờ.

Con dao là ảo ảnh, người gã thủng năm lỗ đang không ngừng đổ máu.

Gã nhớ ra rồi, gã đã chết.

Gã vốn là tay đấm của một băng đảng địa phương, liều mạng ra sống vào chết vì anh lớn, rốt cuộc leo lên vị trí anh nhỏ.

Ba ngày trước, băng của họ phát sinh xung đột với một băng đảng khác trong thành phố, gã dẫn đàn em cầm vũ khí đánh nhau với băng đối địch.

Người đàn ông xăm mình không nhớ rõ tình hình cụ thể, chỉ biết trong trận hỗn chiến đó gã ăn vài dao.

Gã nhớ được đàn em đưa đến bệnh viện tiến hành cấp cứu, trong mơ màng nghe thấy câu nói sau cùng là bác sĩ nói: “Bệnh nhân cấp cứu vô hiệu, tử vong."

"Ta chết? Ta chết rồi? Bố chết sớm như vậy? Bố không tin!” Người đàn ông xăm mình bị đả kích nặng.

Gã cảm thấy chính mình còn trẻ tuổi, gã vẫn chưa hưởng thụ đủ mà sao chết rồi?

Gã cũng ngẫm lại, với những việc mình từng làm trong băng đảng, nếu đi địa phủ sẽ nhận vé một chiều đi mười tám tầng địa ngục chắc luôn.

Nghĩ vậy, sắc mặt của người đàn ông xăm mình liên tục thay đổi.

So sánh thì ông già ngồi chung hàng ghế với nhóm Cố Khanh bình tĩnh hơn nhiều.

Lớn tuổi thì cũng xem nhạt mấy chuyện sống chết, ông già còn thầm mừng mình chết vì đột phát bệnh tim, không làm khổ con mình.

Ông già nói nhỏ:

“Chiếc xe này là đi địa phủ sao?”

Ông già tỏ vẻ hoài nghi với tài xế dáng vẻ hung dữ, người bán vẽ không tự giác lộ ra quyến rũ, xem ra đây là một ông già khôn khéo.

Nhưng bởi vì âm thanh không lớn, chỉ có mấy người Cố Khanh ngồi kế bên mới nghe được.

Người đàn ông xăm mình thay đổi sắc mặt nhiều lần, rốt cuộc ngừng lại ở vẻ hung ác.

Thừa dịp người chung quanh đều không có chú ý, gã sải bước xông lên, định bắt lấy tài xế.

Tài xế bị khống chế dễ dàng, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Người đàn ông xăm mình một tay bóp cổ tài xế:

“Nói đi, chuyện này rốt cuộc là sao? Chiếc xe này rốt cuộc làm gì? Mau đưa ta trở về!”

Các hành khách hơi náo động. Cố Khanh lặng lẽ quan sát, phát hiện những hành khách này không chút lo lắng tài xế sẽ bị gì, thoáng cười nhạo hành vi của người đàn ông xăm mình.

Dường như từng có người làm chuyện tương tự như gã.

Quả nhiên, người phụ nữ vẻ mặt dụ dỗ, trông chân yếu tay

mềm đột nhiên đứng lên, hơi lạnh lùng hừ một tiếng. Người đàn ông xăm mình phát hiện chính mình không thể động.

Không chỉ là người đàn ông xăm mình, trong xe, tất cả quỷ hồn đều không thể động. Có thứ gì đó trói buộc linh hồn.

Mấy người Cố Khanh liếc nhau, bắt chước hành khách xung quanh không thể động đậy, núp phía sau cùng nhóm quỷ hồn.

“Chắc các vị đều đã nhớ ra, các ngươi đã chết!" Người phụ nữ khuôn mặt quyến rũ thu lại nụ cười đa tình, nhe hàm răng trắng: “Chúng ta là nhân viên địa phủ, phụ trách tiếp dẫn quỷ hồn vào địa phủ. Chắc các ngươi biết chống lại địa phủ sẽ có kết cục như thế nào chứ?”

Chương 341: Vô Đề

Người phụ nữ chỉ vào người đàn ông xăm mình.

Người đàn ông xăm mình phát hiện chính mình có thể động, nhưng chưa kịp vui vẻ thì cảm giác toàn thân đau đớn, cơn đau đến từ linh hồn là thứ không thể ngăn cản bớt.

Trong xe tràn ngập tiếng hét thảm của người đàn ông xăm mình.

Loại hành vi này tên là giết gà dọa khỉ.

Cố Khanh phỏng chừng, người đàn ông kia hẳn là boss nhỏ, phụ trách áp giải quỷ hồn, mỗi cách một khoảng thời gian sẽ chọn người giống như người đàn ông xăm mình làm kinh sợ, khiến quỷ hồn khác không dám chạy trốn.

Qua khoảng một phút.

Trong cảm giác của người đàn ông xăm mình thì dường như qua lâu lắm rồi, lâu đến mức gã muốn chết thêm một lần để giải thoát.

Đau đớn rốt cuộc ngừng.

Người phụ nữ lại trở nên quyến rũ, mỉm cười hỏi:

"Ngươi, còn muốn phá không?”

Người đàn ông xăm mình giống như bị thứ gì chích, rùng mình nói:

“Không dám không dám."

Gã nhanh chóng quay về chỗ ngồi.

Lúc này có thể nhìn rõ, lúc trước đánh dấu linh hồn của bọn họ vừa để phân biệt linh hồn mà nhóm kia muốn dẫn đi, trong dấu ấn đó cũng có thể khống chế khả năng hành động của linh hồn, dường như chỉ được một thời gian ngắn.

Có lẽ các quỷ hồn kính sợ địa phủ nên không phát hiện ra, còn mấy người Cố Khanh thấy rõ, sau khi người phụ nữ kia khiến quỷ hồn trên xe không thể nhúc nhích thì hơi thở thoáng chốc suy yếu nhiều.

Bởi vì trận kinh sợ này nên khoảng thời gian tiếp theo cả chiếc xe đều im lặng.

Xe ngừng lại hai lần, rước mấy quỷ hồn lên. Cứ như thế, chiếc xe này còn có vài ghế trống.

“Chậc, gần đây ít nhỉ.” Tài xế liếc hàng ghế sau, không đủ số quỷ hồn thì khi bọn họ trở lại sẽ chịu phạt.

“Hết cách, gần đây địa bên kia đã phát hiện được gì, đành phải cẩn thận hơn.” Người phụ nữ có nụ cười quyến rũ búng ngón tay, lộ ra móng tay đỏ thắm.

Xe đi qua con phố ồn ào, chạy hướng ngoại ô, cuối cùng ngừng lại ở đất trống hoang vu có vài ngôi mộ.

Quỷ hồn đều xuống xe.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, tuy các quỷ hồn không nói gì nhưng trong lòng hơi hoài nghi, không phải nói đi địa phủ à? Tại sao dừng ở đây?

Người phụ nữ có nụ cười quyến rũ đi tới trước một ngôi mộ, phất tay, cảnh tượng xung quanh thay đổi.

Trước mắt bỗng hiện ra một cảnh cửa hùng vĩ, cửa có màu đồng xanh, bên trên viết bốn chữ to 'Âm tào địa phủ', nét bút sắc bén.

Dường như vì khiến chúng quỷ hồn tin tưởng chỗ này là âm tào địa phủ, tài xế và người phụ nữ cố ý mang theo chúng quỷ hồn dạo một vòng.

Đương nhiên không nhìn thấy Thập Điện Diêm La.

Chỉ thấy một người đàn ông uy nghiêm mặc đồ Phán Quan chỉ huy đám đông quỷ sai mặc đồ của nha dịch thời xưa đưa nhiều quỷ hồn đi, có đưa đến mười tám tầng địa ngục, có đưa đến Uổng Tử Thành, có đưa đến lục đạo luân hồi

Mười tám tầng địa ngục làm rất rùng rợn, các quỷ hồn bị hành hạ nhìn không ra bộ dạng ban đầu, không ngừng gào thét:

"Ta biết sai, ta biết sai rồi!"

Đám quỷ hồn mới tới vốn có sắc mặt trắng xanh nhìn cảnh này càng thấp thỏm.

Cố Khanh cắn môi nén cười, cô không muốn cười đâu, nhưng các loại trong âm tào địa phủ này hiển nhiên đều là một loại ảo giác.

Người sáng tạo đã xây dựng một địa phủ tại đây, mang quỷ hồn đến, trải qua thẩm phán, đưa đến mười tám tầng địa ngục hoặc là lại đầu thai, trông giống như địa phủ thật.

Nhưng nơi này không có lục đạo luân hồi, đương nhiên là không thể nào khiến quỷ hồn đầu thai.

Trong mắt Cố Khanh chỉ thấy đám quỷ hồn đi qua cầu Nại Hà, ở chân cầu uống một bát canh nghe nói do bà cụ Mạnh bà ấu, sau đó nhảy xuống cửa ra theo quy định.

Đám quỷ hồn rơi như mít rụng.

Dưới cửa ra bị một mảnh sương mù dày đặc bao phủ. Cố Khanh nhìn thấy là một đám quỷ hồn đang ngủ say, cung cấp sức mạnh cho cảnh ảo khổng lồ này.

Vấn đề bây giờ là

Chương 342: Vô Đề

Đã xem hết rồi, mọi người cũng thấy địa phủ ‘âm u khủng bố’ thế nào rồi, sắp đến điện Diêm La phán đúng sai lỗi phải khi còn sống.

Ba người sống Cố Khanh phải làm sao đây?

Khụ!

Mắt của Cố Khanh thấy rõ nguyên âm tào từ địa phủ là một cảnh ảo khổng lồ, nhưng trong cảnh ảo đó có nhiều tay đấm của trùm cuối và một đám quỷ hồn bị tẩy não.

Dựa vào ba người thì hơi khó giải quyết.

Cố Khanh thụt lùi hai bước, hỏi nhỏ Hà Vô Cực:

"Chúng ta làm sao đây?”

Hà Vô Cực hơi do dự, anh ta cảm thấy nơi này tồn tại ngày nào là ngày đó gây hại cho thành phố An.

Nhưng Hà Vô Cực cũng biết với thực lực hiện tại của bọn họ không thể giải quyết đàn quỷ này, dù tính cả đám người ở phía sau đang tìm tới nhờ vào định vị.

"A di đà phật, bần tăng cảm thấy việc này liên quan rất lớn, có thể trước tiên tụ tập một đám người tu luyện huyền học ở gây đến cùng tới hỗ trợ.”

Phương trượng Nhất Tâm nói mịt mờ, ý tứ là ba người không giải quyết nổi chuyện này.

Hà Vô Cực cũng hiểu điều đó, thầm nghĩ lần này đã điều tra rõ ràng hang ổ của đối phương, thôi thì tạm rút lui mang tính chiến lược.

Nào ngờ 'Phán Quan' bỗng nhiên xuất hiện, khuôn mặt u ám nói:

"Trận pháp bên ngoài bị xúc động, có người theo dấu tìm tới!"

Phán Quan nói xong mắt sáng rực quét qua đám quỷ hồn nhóm Cố Khanh, có thể tìm tới tận đây chắc chắn là có nội ứng!

Rồi xong!

Ba người Cố Khanh liếc nhau, xem ra lần này là tránh không khỏi.

Cố Khanh và phương trượng Nhất Tâm nhìn Hà Vô Cực ra hiệu bằng tay, một, hai, ba!

Ba người nháy mắt hình thành một vòng tròn đưa mặt về phía bên ngoài.

Phương trượng Nhất Tâm tụng kinh, xâu chuỗi Phật trên tay lóe tia sáng vàng.

Phương trượng tụng kinh, chữ Vạn màu vàng bảo hộ xung quanh ba người Cố Khanh, đồng thời phá cảnh ảo này, thần thông của Phật gia luôn có hiệu quả đối với quỷ hồn, cũng áp dụng cho cảnh ảo do quỷ chế tạo.

Quỷ hồn không biết lấy đâu ra một thanh kiếm đồng tiền, cắt qua lòng bàn tay, sau đó vung kiếm giết quỷ hồn xông tới.

Mỗi lần anh ta vung kiếm đều có thể nhìn thấy cảnh ảo nứt ra

một cái khe rồi chậm rãi khép lại.

Cố Khanh một tay cầm kiếm gỗ đào, một tay cầm các loại bùa có tính công kích.

Luyện tập kiếm pháp vô danh lâu như vậy, rốt cuộc lần đầu tiên sử dụng trong chiến đấu.

Thừa dịp rảnh, Cố Khanh ném một lá bùa vào chỗ quỷ hồn tụ tập đông, nổ tung một mảnh.

Bên ngoài dường như có tiếng va chạm, đồng sự cũng đang nỗ lực gỡ bỏ cảnh ảo này.

“Muốn chết!”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Phán Quan, người phụ nữ móng tay đỏ và tài xế lộ vẻ mặt độc ác, lập tức xông lên tấn công.

Thật ra trong cảnh ảo này thì lợi hại nhất là ‘Phán Quan’, Diêm la Vương chỉ là một ảo ảnh khổng lồ.

Cố Khanh có thể cảm giác được, đó là một thứ lợi hại, nhưng còn đang ngủ say chưa tỉnh.

Còn đám quỷ sai trong ảo cảnh thì là quỷ hồn vốn nên đi vào địa phủ, bị ba con quỷ này cổ hoặc trở thành ‘quỷ sai’ ở đây.

Giả rốt cuộc là giả.

Cho dù có dấu ấn linh hồn có thể khống chế đám quỷ hồn kia một thời gian, nhưng không có uy áp đặc biệt của quỷ sai, đám quỷ hồn này dù nghe lệnh xung phong thì cũng có phần miễn cưỡng.

Sau khi bị ba người Cố Khanh đánh đau, đám quỷ thậm chí bỏ

chạy ra xa, ngồi ở một bên xem náo nhiệt.

Người phụ nữ móng tay đỏ đụng trận Cố Khanh.

Tài xế đấu với phương trượng Nhất Tâm.

Phán Quan đụng độ Hà Vô Cực.

Thật ra ba người đánh hơi vất vả.

Bởi vì bên dưới cảnh ảo hiển nhiên là bãi tha ma, nơi như vậy có âm khí rất nặng, cộng thêm đám quỷ hồn còn đang ngủ say liên tục không ngừng cung cấp âm khí cho ba lệ quỷ kịp thời bổ sung.

Nhóm Cố Khanh thì không được, tuy nơi này có linh khí, nhưng âm khí xen lẫn với linh khí, nếu hấp thu quá nhiều âm khí ngược lại sẽ ảnh hưởng linh lực của mình.

Suy xét đến lâu dài bất lực, mấy người Cố Khanh chỉ có thể lựa chọn đánh nhanh thắng nhanh.

Chương 343: Vô Đề

Người phụ nữ móng tay đỏ đấu với Cố Khanh, không ngờ vũ khí là móng tay đỏ. Móng tay đỏ thắm siêu cứng rắn, có thể trực tiếp đối kháng kiếm gỗ đào của Cố Khanh, tuy sẽ để lại vết cháy đen nhạt trên móng tay của ả.

Nhìn móng tay đỏ mình thích bị phá hủy, người phụ nữ càng điên cuồng hơn, tấn công Cố Khanh dồn dập.

Cố Khanh âm thầm cầm lá bùa Ngũ Lôi, đây bùa Lôi phiên bản thăng cấp siêu mạnh mà cô vẽ dựa trên bùa Lôi cấp thấp.

Trong đống bùa chú đã dùng thì bùa Lôi có sức sát thương mạnh nhất với quỷ hồn, nhưng với ba lệ quỷ lợi hại nhất thì bùa Lôi cấp thấp hiển nhiên vô dụng.

Cố Khanh thừa dịp người phụ nữ móng tay đỏ đánh gần thân thì dán bùa Ngũ Lôi lên người ả.

"Ha ha, rõ ràng biết vô dụng mà ngươi vẫn cố dán lên người của ta, đã hết chiêu rồi sao?”

Sau khi người phụ nữ móng tay đỏ nói xong Cố Khanh bắt đầu niệm chú:

"Ngũ bách lôi thần phù trung tồn, thôi khai địa liệt thiên dã băng, tinh tà quỷ quái nhược phùng thử, khoảnh khắc chi gian hóa hôi trần!"

Nghe lời chú này người phụ nữ móng tay đỏ thay đổi sắc mặt nói:

“Không đúng, đây là!”

Còn chưa nói xong thì bùm một tiếng, lôi quang bao trùm toàn thân, sáng đến nỗi không thấy rõ người phụ nữ móng tay đỏ.

Đám quỷ hồn tụ tập một bên cảm giác được bùa áp lực của Ngũ Lôi thì thụt lùi mấy bước.

Chúng quỷ hồn: quá dữ dằn, lùi lùi!

Lôi quang tán đi, bóng dáng của người phụ nữ móng tay đỏ hiện ra, đã mình đầy vết thương. Chẳng những quỷ hồn trong suốt hơn, trên người đầy những lằn đen, là dấu vết bị lôi điện đánh trúng.

Người phụ nữ móng tay đỏ bị đòn đánh hấp hối không thể giữ hình người được nữa, biến về bản thể quỷ hồn, mặc áo đỏ thẫm, móng tay màu đỏ như nhuộm bằng máu.

Nửa bên mặt đã thối rữa, thoạt trông dữ tợn mà khủng bố, tay và chân của ả dường như bị cái gì cắn lộ ra xương trắng hếu.

Dù vậy, nụ cười quyến rũ của ả vẫn không biến mất, như thể ả là người đẹp tựa tiên nữ.

Bộ dáng đó khiến người không muốn nhìn lần thứ hai.

Tuy bộ dạng của ả trở nên kinh dị nhiều, nhưng xuyên thấu hiện tượng xem bản chất, trở lại hình dạng bản thể đại biểu người phụ nữ móng tay đỏ đã không còn nhiều sức mạnh.

Nói cách khác, ả tạm thời không có uy hiếp, Cố Khanh có thể gia nhập nhóm phương trượng Nhất Tâm, ba đánh hai, áp lực giảm bớt nhiều.

Nhưng Cố Khanh không ngờ trong tình huống đó mà người

phụ nữ móng tay đỏ vẫn xông lên, muốn chặn lại Cố Khanh.

Trong lúc ả xông lên thì móng tay đỏ dài ra, lóe tia sáng u ám, nếu bị rạch trúng chẳng những âm khí xâm nhập vào người, có lẽ còn dính phải độc tố chưa biết tên.

Cố Khanh không lựa chọn cận chiến, cô vung kiếm gỗ đào, kiếm pháp vô danh lại phát uy, lần này chặt đứt một tay của người phụ nữ móng tay đỏ.

Cánh tay rớt xuống đất hóa thành tro tàn. Đây là tay của quỷ hồn, tương đương với 'khí', hiện tại bị một kiếm chặt đứt, sau này cố gắng tu luyện thì vẫn có thể mọc ra.

Giờ này khắc này, người phụ nữ móng tay đỏ đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu!

Ả ngã xuống đất, ôm phần cụt tay nhìn Cố Khanh chỉ kiếm về phía mình, ả lộ ra biểu cảm khóc dở mếu dở:

"Cô gái, thật ra ta vô tội, ta bị buộc đến đây!"

Khi nói chuyện thì mắt của ả dường như đen hơn.

Lệ quỷ này đến tận đây vẫn chưa bỏ cuộc, định dùng thuật mê tâm để mê hoặc Cố Khanh!

Nữ quỷ ngoài miệng nói mình vô tội, bị bắt buộc lại đây, nhưng khí tràng màu đỏ đen bao bọc quanh ả đều là nghiệt do ả tạo ra.

Cố Khanh giơ cao kiếm gỗ đào muốn một nhát chấm dứt nữ quỷ.

"Ngươi dám!"

Kiếm gỗ đào chém xuống nhưng bị một cây bút đánh lệch, là bút của ‘Phán Quan’.

Phán Quan phát hiện bên này dần bị yếu thế, cộng thêm bên ngoài liên tục tấn công cảnh ảo.

Phán Quan tức giận vì hồng nhan, quỷ hồn xung quanh đều trốn ra xa, thậm chí quỷ hồn ngủ say ở phía dưới cung cấp sức mạnh cho cảnh ảo cũng lần lượt thức tỉnh.

Chương 344: Vô Đề

"Các ngươi đều đáng chết!"

Phán Quan nhanh chóng lùi lại, người phụ nữ móng tay đỏ và tài xế che ở phía trước hắn, ngăn cản công kích của ba người Cố Khanh.

Mãi khi lùi tới chỗ ảo giác Diêm La Vương thì Phán Quan mới dừng lại, nở nụ cười khát máu với ba người Cố Khanh đuổi theo.

Cố Khanh trơ mắt nhìn Phán Quan thò tay vào trong ảo giác Diêm La Vương lục tìm, sau đó lấy ra một pho tượng kỳ lạ.

Pho tượng khắc hình tướng quân cưỡi mãnh hổ, tướng quân mở rộng vạt áo, mọc sáu con mắt.

Nguyên pho tượng điêu bằng một loại gỗ đen nhánh, rõ ràng là nguyên khối gỗ màu đen không biết tên, nhưng con mắt trên mặt pho tượng và sáu con mắt trên người lóe tia sáng tà ác màu xanh lá.

Chắc chắn đây là một Tà Thần!

Xem ra cái gọi là địa phủ, cuối cùng đưa sức mạnh tới cho bản thể Tà Thần khắc trên pho tượng này.

Phán Quan nâng pho tượng lên, niệm chú ngữ phức tạp nghe không hiểu.

Mấy người Cố Khanh cảm giác uy áp dày đặc truyền ra từ pho tượng.

“E rằng hắn đang hiến tế!” Phương trượng Nhất Tâm có kinh nghiệm phong phú, trước tiên phản ứng lại.

"Phải làm thế nào? Đánh gãy hắn được không?” Cố Khanh hỏi, kiếm gỗ đào trong tay cô rục rịch muốn vung lên.

Phương trượng Nhất Tâm lắc đầu, chưa kịp nói chuyện thì Hà Vô Cực bắt lấy tay của ông ấy và Cố Khanh, chân đạp mạnh lùi nhanh ra sau.

Đã không kịp đánh gãy.

Phán Quan niệm xong một đoạn chú ngữ phức tạp khó nghe rõ, giơ cao pho tượng.

“Hỡi chủ nhân vĩ đại, người hầu của ngài xin hiến những tế phẩm này cho ngài, thỉnh ngài cho ta sức mạnh cường đại, khiến những kẻ xúc phạm này nhận được trừng phạt!"

Vẻ mặt Phán Quan cuồng nhiệt, phát hiện pho tượng truyền đến động tĩnh thì hưng phấn nở nụ cười.

“Chuyện chuyện gì thế này?”

"Tại sao ta không thể động?!"

“Ai ai đang khống chế ta? Mau buông ta ra!”

Đám quỷ hồn vốn tránh đi thật xa chợt phát hiện mình không thể động.

Hơn nữa, bọn họ bắt đầu không tự chủ được đi hướng Phán Quan.

Càng đi, sức chống cự của bọn họ nhỏ dần, cuối cùng tất cả rơi vào trạng thái ngơ ngẩn.

Trong cảnh ảo này thì quỷ hồn là vật tế tốt nhất.

Từng nhóm quỷ hồn bao vây Phán Quan, người phụ nữ móng tay đỏ, tài xế, bao gồm pho tượng trong tay Phán Quan.

Quỷ hồn ở vòng trong cùng cách pho tượng khoảng một mét, bỗng có vài luồng sáng xanh lá bắn ra từ pho tượng, là bắn ra từ trong mắt.

Quỷ hồn bị ánh sáng xanh lá đánh trúng thì hóa thành tro bụi, chỉ còn sót lại một luồng khí màu xám bị pho tượng lập tức hấp thu.

Mắt thường có thể thấy mấy quỷ hồn biến mất.

Sau đó một luồng uy áp càng dày đặc truyền ra từ pho tượng.

Nhóm Cố Khanh nhìn thấy, con mắt trên mặt pho tượng chuyển động, bỗng nhiên lại bắn ra một luồng sáng kỳ dị.

Luồng sáng xanh lần này nhắm thẳng vào Phán Quan.

Phán Quan không trốn không tránh, tiến lên nghênh đón. Phán Quan không bị ánh sáng xanh công kích, ngược lại từ trong ánh sáng kèm theo sức mạnh khiến hắn mạnh lên gấp đôi.

Vẫn chưa xong, quỷ hồn ở xung quanh lần lượt biến mất.

Cách một khoảng thời gian sẽ có một luồng sáng bắn vào người Phán Quan, khiến sức mạnh của hắn tăng lên vùn vụt.

"Ha ha ha ha, các người không nên tới hủy hoại đạo tràng của chủ nhân thiết lập, các người phải trả giá đắt cho hành vi của mình!”

Phán Quan vẫy lui người phụ nữ móng tay đỏ và tài xế chắn ở đằng trước.

Một chưởng mang theo âm sát khí dày đặc vỗ về phía nhóm Cố Khanh.

Phương trượng Nhất Tâm tiến lên hai bước, kinh văn hình thành vòng bảo hộ chắn trước mặt ba người.

Bùm!

Vòng bảo hộ chấn động, chỉ một kích đã làm nó nứt rạn.

Phương trượng Nhất Tâm kêu rên một tiếng, khóe miệng chảy ra vệt máu, ông ấy ôm chặt ngực, dường như bị cú vỗ đó tổn thương.

"Nhất Tâm đại sư?!" Cố Khanh và Hà Vô Cực vội nâng Nhất Tâm đại sư.

"A di đà phật, bần tăng kiên trì không được bao lâu, hai vị hãy nhanh nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này đi!" Phương trượng Nhất Tâm tỏ vẻ lồng phòng ngự của mình không chống đỡ nổi, hiện tại ba người không thể đánh thắng Phán Quan này.

“Hả, muốn trốn ư?!”

Chương 345: Vô Đề

Phán Quan lại vỗ một chưởng:

“Các ngươi trốn được sao?!"

Mới đầu Phán Quan cũng không ngờ sẽ phải dùng chiêu hiến tế, dù sao trong khoảng thời gian này vất vả khổ cực sưu tập linh hồn là dùng để cung cấp sức mạnh đánh thức chủ nhân.

Nhưng khi đối mặt uy hiếp, đành phải hy sinh, hiến tế quỷ hồn nhận lại sức mạnh từ chủ nhân.

Dù sao quỷ hồn thích hợp lần sau còn có thể tìm, việc khẩn cấp trước mắt là cho những kẻ xâm nhập này một đòn trí mạng.

Sức mạnh của chưởng này mạnh mẽ còn hơn cái trước.

Hà Vô Cực kéo Cố Khanh và phương trượng Nhất Tâm một lần nữa cực nhanh lui về phía sau.

Cô ném một đống bùa ra va chạm với chưởng phong, giảm bớt sức mạnh của đòn đánh.

Bùm!

Lại một tiếng nổ, lồng phòng ngự rung lắc, rốt cuộc chặn lại được, nhưng lồng chụp cũng tiêu hao hết sức mạnh, biến mất.

Phương trượng Nhất Tâm tháo xâu chuỗi Phật đeo trên cổ xuống, phun tinh huyết lên ngọc Phật. Ngọc Phật hấp thu tinh huyết tỏa ánh sáng vàng chói mắt.

“Để bần tăng bám giữ bọn họ, các người đi mau!"

Phương trượng Nhất Tâm định hy sinh chính mình giúp Cố Khanh, quỷ hồn ngăn cản mấy đợt công kích, để hai người thừa dịp đó chạy thoát.

Nhưng hai người làm sao có thể đồng ý?

Cố Khanh lấy một lá bùa ra khỏi túi xách, cô cắn chặt răng, lúc này đành thử một lần.

Linh lực tuôn ra từ đầu ngón tay thiêu đốt lá bùa, Cố Khanh niệm chú ngữ rước quỷ.

Đúng vậy, là bùa Rước Quỷ!

Lá bùa rực cháy bị ném lên cao, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy lớn.

Hà Vô Cực và phương trượng Nhất Tâm vốn thấy chết không sờn đều nhướng chân mày, nhìn vòng xoáy trên đầu. Xem thanh thế này hình như còn một chút hy vọng?!

Cố Khanh nhìn một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong vòng xoáy.

Áo choàng che kín toàn thân, trong tay cầm xiềng xích, Âm Dương Tuần Tra Sử đã đến!

Không khí bỗng chốc đóng băng.

Tuy Cố Khanh đã sớm có điều suy đoán, lúc này cũng hơi muốn phun tào.

Rốt cuộc là duyên phận gì mới có thể khiến cô đưa quỷ và địa phủ hay mời quỷ tới giúp đều là Âm Dương Tuần Tra Sử?

Hơn nữa trong lòng cô còn muốn xác nhận lại thân phận của Âm Dương Tuần Tra Sử.

Khương Mặc Ngôn cũng hết sức hoang mang.

Anh đang giúp đỡ trong bộ môn, chợt cảm giác hơi thở quen thuộc của bùa Rước Quỷ.

Khương Mặc Ngôn chưa kịp tìm chốn không người thì đã linh hồn xuất khiếu ngay trước mắt đám đồng nghiệp ở Bộ Đặc Dị, thay trang bị của Âm Dương Tuần Tra Sử, chớp mắt đến vị trí của Cố Khanh.

Nghĩ đến bí mật vốn tính che giấu một khoảng thời gian, phỏng chừng khi Cố Khanh quay về đối chất sẽ bị vạch trần, Khương Mặc Ngôn dở khóc dở cười.

Sau đó khuôn mặt của anh đanh lại.

Hơi thở này là hắn!

Khương Mặc Ngôn quay đầu, mũ áo choàng che kín khuôn mặt, cũng che ánh nhìn của anh.

Nhưng khoảnh khắc Khương Mặc Ngôn xoay người lại, Phán Quan và người phụ nữ móng tay đỏ, tài xế đều có cảm giác nguy hiểm.

“Các hạ là ai?”

Phán Quan ý thức được người tới không đơn giản, thu lại thần thái âm tà, định lễ độ trước rồi mới dùng bạo lực.

Tiếc rằng người đến là Khương Mặc Ngôn, là Âm Dương Tuần Tra Sử của địa phủ.

Cố Khanh tiến lên một bước:

“Mấy người này thờ Tà Thần cướp quỷ hồn vào địa phủ của khu vực này mượn tên địa phủ để thức tỉnh Tà Thần!”

Một câu không mang theo dấu phẩy khái quát vụ việc, Khương Mặc Ngôn đã hiểu.

Anh đã thấy lạ rồi, địa phủ cử anh đi truy kích tên kia, qua hơn hai mươi năm mà vẫn chẳng có chút tin tức nào, bây giờ cảm thụ được hơi thở của hắn tại đây.

Hiển nhiên hơi thở đó đến từ pho tượng trong tay Phán Quan.

Tuy rằng không phải bản thể, nhưng ít nhất bắt lấy một lũ phân thần, cũng biết thêm thông tin là mục tiêu bị phong ấn.

Khương Mặc Ngôn không nói chuyện, nhưng trong lòng khá hài lòng với chuyến đi này.

Chương 346: Vô Đề

Cố Khanh quả nhiên là ngôi sao may mắn của anh!

Khương Mặc Ngôn vung xiềng xích, các mắt xích gắn kết với nhau hình thành một thanh kiếm.

“Kẻ phạm địa phủ ta giết!”

Khương Mặc Ngôn không dời bước chân, một kiếm chém về phía đối phương.

Một thanh kiếm kích cỡ bình thường theo quá trình chém xuống hình thành hư ảnh kiếm lớn giáng mạnh xuống.

Khi Phán Quan nghe được từ địa phủ liền biết không ổn.

Nhìn hư ảnh kiếm khổng lồ chém xuống, Phán Quan chỉ kịp cầm pho tượng miễn cưỡng né qua một bên.

Dù vậy, uy thế từ kiếm khổng lồ vẫn tổn thương đến hắn.

Người phụ nữ móng tay đỏ và tài xế không kịp né tránh, hoặc nên nói là dưới uy thế của kiếm khổng lồ bọn họ vốn không thể nhúc nhích, bị nhát kiếm của Khương Mặc Ngôn chém thành mây khói.

Kiếm thứ hai của Khương Mặc Ngôn nối tiếp ngay.

Khiến bọn họ không ngờ là pho tượng Tà Thần trong tay Phán Quan nổ tung theo nhát kiếm thứ hai của Khương Mặc Ngôn.

Ngày này, người ở gần bãi tha ma ngoại ô thành phố An đều

có thể nhìn thấy sau tiếng nổ lớn, vị trí bãi tha ma dâng lên một cụm mây nấm.

Chờ quần chúng vây xem chạy tới thì toàn là cảnh sát bao lại bãi tha ma.

Về tiếng nổ lớn vừa rồi, cảnh sát giải thích là phần tử nguy hiểm làm một số thực nghiệm có tính nguy hiểm ở đây tạo nên vụ nổ.

Nhóm Cố Khanh đã rời đi trước.

Phương trượng Nhất Tâm vốn bị thương, sau khi ra cảnh ảo thì hơi điều chỉnh hô hấp, cùng Hà Vô Cực mang theo đám quỷ hồn mất tích bị tìm thấy trong cảnh ảo, chuẩn bị cùng các thành viên của Bộ Đặc Dị thương thảo với liên lạc viên địa phủ địa phương biện pháp giải quyết.

Những quỷ hồn này vốn nên được quỷ sai tiếp dẫn đi vào địa phủ ngay, nhưng có một số đã ở địa phủ giả một khoảng thời gian, bị Tà Thần ảnh hưởng, trước khi loại bỏ sạch sẽ thì không thể vào địa phủ đầu thai.

Cố Khanh định cùng Thẩm Thần quay về trường học.

Cố Khanh nhớ trong vụ nổ mũ trùm của Khương Mặc Ngôn bị sóng khí thổi bay xuống, mắt cô lóe tia sáng.

Lần này để xem anh còn giả ngu kiểu gì!

Lúc về trường học thì đã tối rồi, sáng hôm sau Cố Khanh mới đi Bộ Đặc Dị.

Không ngờ mọi người đều có mặt trong bộ môn.

Cố Khanh ngạc nhiên, chuyện này lạ quá.

Nhớ là chị Lệ Hoan nói thời gian gần đây bận rộn nhiều việc, chia tổ nhận nhiệm vụ mà, sao hôm nay đều tới đông đủ?

Mọi người túm tụm lại, Cố Khanh thấy ngay Khương Mặc Ngôn đang ở vòng ngoài cùng, dường như trò chuyện điều gì đó với mọi người, trên mặt có ý cười, dù anh không nói lời nào cũng khiến người không thể xem nhẹ sự tồn tại.

Mãi không có người chú ý mình, Cố Khanh đành mở miệng hỏi:

“Chuyện gì vậy chị Lệ Hoan?”

Cô hỏi một câu, phát hiện các đồng nghiệp đang bàn tán rôm rả tập thể nhìn về phía mình, ánh mắt sáng rực giống như đang nhìn báu vật quý hiếm gì.

“Ối chà chà, Khanh Khanh, em rốt cuộc đến rồi!” Chị Lệ Hoan nghênh đón, cười tủm tỉm vòng quanh Cố Khanh một vòng, cô bị nhìn muốn nổi da gà.

Lệ Hoan vỗ vai Cố Khanh:

“Giỏi lắm, làm nhiệm vụ đi tận thành phố khác, giành mặt mũi cho chi nhánh chúng ta!”

Đổng Diệu Diệu, Thẩm Du cũng xúm lại:

“Khanh Khanh, mới không thấy ít hôm mà trình độ của cô bây giờ lợi hại thế à? Ba con lệ quỷ cơ đấy, còn có Tà Thần chưa biết tên kia nữa, thế mà bị mấy người Chị Lệ Hoan nghênh đón

Nói đến điều này, Khương Mặc Ngôn cũng nhớ trong vụ đánh nhau cuối cùng bị rớt nick, vội núp vào góc không gia nhập thảo luận, liếc trộm sắc mặt của Cố Khanh.

Cố Khanh vừa nghe lời này mới sực tỉnh ngộ tại sao hôm nay mọi người đặc biệt nhiệt tình, thì ra là chi nhánh thành phố An thần tốc báo sự tình lên trên, đã truyền về nơi này.

Lệ Hoan phát hiện mình bị đám cấp dưới chen khỏi vòng tròn, cả đám vây quanh Cố Khanh nói không ngừng, khiến cô luống cuống. Lệ Hoan nhanh chóng ‘giải cứu’ Cố Khanh khỏi vòng vây, dắt cô đến bàn bên cạnh.

Trên bàn bày vài món pháp khí, mỗi món đều tràn ngập linh khí.

Lúc trước bọn họ bu đen bu đỏ là vì ngắm kỹ đống pháp khí này, thảo luận tác dụng của chúng nó.

Chương 347: Vô Đề

Lệ Hoan chỉ về phía bàn, nói:

“Nhìn xem, tất cả là pháp khí cấp trên phát xuống thưởng cho em.”

Cố Khanh không ngờ phần thưởng phát xuống nhanh như vậy.

Nghĩ anh hai Tạ Giác làm bộ trưởng Bộ Đặc Dị, nếu không phải Cố Khanh biết rõ con người của anh ấy thì đã nghiêm trọng hoài nghi anh hai mở cửa sau cho cô, đưa hết thứ tốt cho em gái.

Năm món pháp khí, một ngọc phù, một pháp ấn, một kiếm gỗ cháy đen, một lục lạc bằng đồng xanh, một cây bút bùa.

Linh khí bám trên mỗi món đều nói cho Cố Khanh biết chúng là pháp khí thượng phẩm.

Vừa lúc, Cố Khanh cũng cảm thấy lần này đi làm nhiệm vụ tiêu diệt địa phủ giả, pháp khí trên người cô hơi ít, năm món này đều là vật cô cần dùng.

Nhưng mà

“Có phải hơi nhiều không?”

Cố Khanh cảm thấy trong nhiệm vụ đó, tác dụng lớn nhất của cô là gọi ra Âm Dương Tuần Tra Sử.

Nghĩ đến đây, Cố Khanh liếc hướng Khương Mặc Ngôn.

Đúng dịp Khương Mặc Ngôn cũng đang lén lút nhìn cô.

Thấy Cố Khanh nhìn qua, bốn mắt giao nhau, Khương Mặc Ngôn giống như bị phỏng vội thu lại ánh nhìn.

Cố Khanh âm thầm cảm thấy buồn cười, cô đáng sợ như vậy sao? Có thể khiến đường đường Âm Dương Tuần Tra Sử không dám đối diện?

Khương Mặc Ngôn tránh né ánh mắt của Cố Khanh, ngược lại cô cứ nhìn anh. Trong khi kể chuyến đi địa phủ giả ở thành phố An cho nhóm Lệ Hoan nghe, Cố Khanh thường liếc hướng Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn: " "

Giữ bình tĩnh!

Đợi đến khi Cố Khanh nói xong, vẻ mặt Lệ Hoan vui mừng: “Không ngờ Khanh Khanh bây giờ lợi hại quá, không hổ là người chị xem trọng!”

Lệ Hoan chợt nhớ lúc Cố Khanh ở thành phố An thì Khương Mặc Ngôn đột nhiên hồn lìa khỏi xác hôn mê, đưa vào phòng nghỉ của bộ môn nằm nguyên đêm, hôm nay mới tỉnh táo lại.

Lúc trước Lệ Hoan nhận được thông báo của cấp trên, nhận năm món pháp khí nên hơi lơ là chuyện Khương Mặc Ngôn tỉnh lại:

“À này Khương Mặc Ngôn, lúc trước cậu đột nhiên hồn lìa khỏi xác là sao thế? Bây giờ ổn chứ?”

Khương Mặc Ngôn vốn bị Cố Khanh thường liếc qua làm hơi hoảng, bị câu nói này làm sợ tới mức run bắn.

Chị Lệ Hoan vạch áo cho người xem lưng.

“À thì” Ánh mắt hiểu rõ mọi thứ của Cố Khanh làm anh nuốt nước miếng.

Khương Mặc Ngôn trả lời câu hỏi của Lệ Hoan trước:

“Chị Lệ Hoan, hôm qua chỉ là tình huống đặc biệt, hiện tại tôi đã không sao rồi.”

Anh nhìn về hướng Cố Khanh: “Có thể tìm một nơi yên lặng nghe tôi giải thích được không?”

Lệ Hoan và đám thành viên Bộ Đặc Dị hóng hớt cùng nhướng mày: Ồ, xem ra có chuyện gì đây!

Cố Khanh đồng ý.

Lệ Hoan còn ân cần cung cấp phòng họp loại nhỏ của ngành.

Bên trong đặt trận pháp phòng ngự, trận pháp cách âm, trận pháp phản điều tra, phòng họp dạng bảo vệ cơ mật siêu cấp của Bộ Đặc Dị, nên sở hữu!

Nhưng hiển nhiên Khương Mặc Ngôn cảm thấy bấy nhiêu chưa đủ, sau khi cùng Cố Khanh đi vào phòng họp lại bố trí một kết giới ngăn cách.

Cố Khanh ung dung tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn về hướng Khương Mặc Ngôn:

“Anh muốn giải thích cái gì? Nói đi."

Khương Mặc Ngôn trù trừ:

“Tôi không cố ý lừa cô.”

Cố Khanh nhướng mày, hờ hững gật đầu, không biết có tin hay không, cô ra hiệu Khương Mặc Ngôn nói tiếp.

“Âm Dương Tuần Tra Sử là Khương Mặc Ngôn, nhưng Khương Mặc Ngôn lại không phải Âm Dương Tuần Tra Sử.” Khương Mặc Ngôn nói: “Tôi là bình thường đầu thai chuyển thế trở thành Khương Mặc Ngôn, cho nên không có ký ức kiếp trước.”

Cố Khanh gật đầu, cô đồng ý điều này, dù sao lần đầu tiên cô gặp Khương Mặc Ngôn hình người thì anh là thanh niên ốm đau bệnh tật, còn chưa bước qua cửa huyền học.

Nhìn thấy Cố Khanh dường như công nhận lời của mình, Khương Mặc Ngôn nói chuyện lưu loát hơn:

“Sau khi đầu thai, ban ngày tôi là loài người Khương Mặc Ngôn, nhưng buổi tối sẽ trở thành Âm Dương Tuần Tra Sử, có tất cả ký ức ban ngày và đêm.”

“Nguyên nhân kêu cô đi thủ đô tìm tôi là vì nhìn thấy duyên trên người cô.”

Chương 348: Vô Đề

Khương Mặc Ngôn chớp chớp mắt, nhìn Cố Khanh:

“Chắc cô cũng đoán được, thân là Âm Dương Tuần Tra Sử, tôi đầu thai đến nhân gian là vì có nhiệm vụ. Nhưng hình người thì không chịu nổi mệnh cách cực quý, mãi không có cơ hội bước vào huyền học, khiến nhiệm vụ của tôi mãi xa vời vợi.”

“Cho tới khi tôi nhìn thấy cô, phát hiện ra giữa chúng ta có mối liên hệ đặc biệt, giữa chúng ta có duyên.”

Cố Khanh nghe lời này dường như có hàm ý nào đó, vội ngắt lời:

“Duyên với không duyên gì chứ, anh hãy nói ra chuyện lừa dối thân phận đã.”

Khương Mặc Ngôn thấy Cố Khanh sốt ruột thì khẽ thở dài:

“Cũng không có gì, lúc trước cô cho tôi một quyển thuật luyện thể cơ sở nhớ không? Sau khi tôi tập nó thì có thể bắt đầu tu luyện, hơn nữa cũng từ từ khôi phục ký ức kiếp trước.”

Cố Khanh không dễ bị gạt gẫm:

“Nếu đã nhớ lại tại sao anh còn tiếp tục lừa tôi?”

Khương Mặc Ngôn cứng ngắc:

“Thì bởi vì sợ cô biết, trách tôi lừa cô.”

Khương Mặc Ngôn lí nhí nói câu đó rồi nhanh chóng đổi đề tài:

“Nhưng lần này là cô gọi tôi đến thành phố An đúng không? Thật sự đã giúp tôi một việc lớn."

“Vậy hả?” Cố Khanh nhớ lúc nãy anh nói có nhiệm vụ: “Có quan hệ gì với nhiệm vụ của anh à?”

Khương Mặc Ngôn gật đầu:

“Tà Thần giả mạo địa phủ kiếm thờ phụng là mục tiêu tôi muốn tìm. Hai mươi năm nay không có tin tức, tôi còn tưởng hắn bị cao thủ nào đó tiêu diệt rồi, không ngờ còn âm thầm phát triển."

"Lần này dẫn tới hắn tự nổ một phân thần, vừa lúc có thể suy yếu sức mạnh của hắn.”

Khương Mặc Ngôn lấy ra một khúc gỗ màu đen.

Cố Khanh nhìn: “Đây là pho tượng kia”

Khương Mặc Ngôn nói:

“Đúng rồi, sau khi pho tượng tự nổ thì tôi tìm được một mảnh nhỏ, có hơi thở của Tà Thần bám trên đó, có thể dựa vào thứ này tìm ra hắn.”

“Vậy còn Phán Quan giả kia?” Cố Khanh lại hỏi: “Tôi thấy anh mang kẻ đó đi, đưa xuống địa phủ hả?”

“Ừ, tôi giao tên đó cho Thôi Phán Quan giải quyết rồi.” Trong lời nói của Khương Mặc Ngôn chất chứa ý cười.

Từ Phán Quan thật xử lý Phán Quan giả, chắc trường hợp thú vị lắm.

Đúng thế, kiếm khí của Khương Mặc Ngôn và pho tượng tự nổ

đánh sâu vào, Phán Quan giả ở ngay vị trí trung tâm thế mà chưa thành tro.

Nhưng như vậy càng tốt, Khương Mặc Ngôn rạch không gian đưa lệ quỷ này vào địa phủ, tin tưởng tên đó sẽ cung cấp càng nhiều manh mối liên quan Tà Thần.

Tất cả sự tình đều giải thích rõ, Cố Khanh vốn không giận bao nhiêu, chuyện này xem như sang trang.

Lúc hai người ra khỏi phòng, đám người hóng hớt Lệ Hoan phát hiện không khí giữa cô và anh bình thường, thật khiến người thất vọng.

Nơi như thành phố An rất khó dàn xếp đám quỷ hồn bị Tà Thần ảnh hưởng, đây là nguyên nhân tại sao phá hủy địa phủ giả xong họ lập tức báo cáo vụ việc.

Cấp trên sau khi suy xét, quyết định chia một phần quỷ hồn bị ảnh hưởng nhẹ đến các ngôi chùa nổi tiếng, dùng Phật pháp hóa giải tà khí trên người họ.

Bị nặng hơn thì đưa tới chi nhánh của Bộ Đặc Dị ở các nơi, giống như tiểu thư Ngụy Thục Ngọc trong mộ cổ, giúp Bộ Đặc Dị bảo vệ an ninh quốc gia, dùng công đức loại bỏ tà khí.

Tiểu thư Ngụy Thục Ngọc hiện tại đã chính thức bắt đầu nhận nhiệm vụ, ưm, làm việc chung với Uông Diệc. Đương nhiên, tiểu thư là chủ lực, Uông Diệc là hậu cần.

Bên Lệ Hoan cũng nhận một con quỷ hồn, bề ngoài là người đàn ông hiền hậu thành thật, nghe nói khi còn sống là đầu bếp tiệm cơm.

Lệ Hoan cũng xem như tận dụng mọi thứ, lúc có nhiệm vụ thì

mang theo quỷ hồn làm việc tích công đức, khi không có nhiệm vụ thì dùng tài liệu hiện có chế ra một đôi tay cho linh thể chạm vào, vậy là có đầu bếp lo thức ăn trong ngành.

Cố Khanh yên lặng qua một khoảng thời gian.

Ngày này, cô bị ngăn cản đường đi.

Ngăn lại Cố Khanh không phải người khác, là mèo xinh đẹp bởi vì Thư Linh chuột lang nhỏ mà bị cô bắt lấy, về sau lén chuồn mất.

“Meo.”

Chương 349: Vô Đề

Con mèo trắng ngoan ngoãn ngồi trước mặt cô, trong âm thanh dường như có một ít sốt ruột.

Cố Khanh nghi hoặc ngồi xuống đối diện mèo trắng.

“Meo.” Nó kêu một tiếng.

Phát hiện Cố Khanh nghe không hiểu, mèo trắng không ngồi nữa mà đứng lên vỗ giày của cô, sau đó xoay người kêu một tiếng.

Cố Khanh chần chừ hỏi: “Đây là kêu chị đi theo em hả?”

Mèo trắng nhỏ lại meo, lần này trong âm thanh mang theo vui vẻ.

Nó tiến lên hai bước, thấy Cố Khanh không đi theo thì ngoái đầu, quẫy đuôi.

Mãi khi Cố Khanh nhấc chân đi một bước, mèo trắng mới vừa lòng quay đầu, mang theo Cố Khanh chạy hướng công trường.

Xuyên qua con đường, xuyên qua đoàn người, Cố Khanh đi theo mèo con không ngừng tiến lên.

Dần dà người xung quanh vắng đi, đây là một ngõ nhỏ ít ai đi ngang qua.

Trong ngõ hẻm thoảng mùi rác rưởi.

Cố Khanh loáng thoáng nghe tiếng ai khóc.

Gần, càng thêm gần.

Cố Khanh đi theo mèo trắng quẹo ngã rẽ.

Cô nhìn thấy một bé gái mặc váy đáng yêu đang ngồi xổm trước một con cún, cô bé không ngừng khóc.

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, hu hu, em đừng bị gì nha!”

Cố Khanh nhìn kỹ, quả nhiên trên người cún con có vết thương, rõ ràng bị xe đụng, gãy một chân. Có lẽ cún con còn bị nội thương, miệng ọc ra nhiều bợn máu.

Đây là một con cún hình thể còn nhỏ hơn mèo xinh đẹp Ba Tư dẫn Cố Khanh tới đây, bộ lông đen thui.

“Meo.” Mèo trắng vỗ giày của Cố Khanh, kêu một tiếng hướng về phía cún con.

Cố Khanh đã hiểu, xem ra đây là nguyên nhân mèo con đưa cô đến.

Cố Khanh tới gần hai bước.

Cô bé đang khóc dường như cảm giác được có người lại đây, vội vàng quay đầu, cô bé nhìn thấy Cố Khanh: “Chị ơi, chị làm ơn cứu Tiểu Hắc được không?”

Cố Khanh gật đầu.

Lúc này cô không tìm tòi nghiên cứu tại sao cô bé mặc váy xinh đẹp ở đây một mình, cô tới gần hai bước, bắt đầu quan sát tình trạng vết thương của cún con.

Cún con bị thương rất nặng, bụng phập phồng rất nhẹ chứng minh nó còn sống.

Cố Khanh lấy ống tre ra khỏi túi xách, đổ kim bạc ra, không biết Quỷ Y Thập Tam có hiệu quả trong tình huống này không.

Động tác của Cố Khanh nhanh chóng, vài giây đã ghim mấy cây kim trên người cún con.

Cô đặt tay lên kim bạc, chậm rãi rót linh lực vào.

“Grừ.” Dường như cún con cảm giác được trong thân thể có luồng sức mạnh, nó suy yếu mở mắt ra, chớp chớp mắt.

“Tiểu Hắc!” Cô bé vui vẻ kêu lên, tay vuốt nhẹ lớp lông hơi bẩn của nó: “Em sẽ khỏe, em sẽ khỏe thôi.”

Cố Khanh mỉm cười nhìn cảnh này, tay không ngừng rót linh lực vào.

Trên đường cái xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ.

Một cô gái xinh đẹp đi bộ, trước mặt là một con mèo trắng đang chạy nhanh. Mỗi lần mèo con chạy xa, phát hiện cô gái không theo kịp thì lại chạy về kêu meo, dường như trách cô gái đi quá chậm.

Trong ngực cô gái ôm một cún con màu đen, cún con được bọc trong áo sơ mi, mảnh vải thấm ít máu.

Cô gái thoạt nhìn là người tốt bụng cứu trợ một con chó lang thang bỗng hỏi trong không khí:

“Chúng ta đưa cún con đến bệnh viện thú y trước sau đó mới tìm thân thể của em được không?”

“Mèn ơi!” Người qua đường tình cờ nghe được câu nói này, cảm giác gió trở nên lạnh lẽo, vội bước nhanh đi xa.

Cố Khanh không để ý tới ánh mắt kỳ lạ của người qua đường nhìn mình nói chuyện với không khí, tập trung nhìn cô bé trong suốt ở trước mặt.

Cô bé nghe câu hỏi của Cố Khanh thì liên tục gật đầu: “Chúng ta cứu Tiểu Hắc trước đi, nó vì cứu em mới bị thương!"

Tuy cô bé là hình dạng linh hồn nhưng trên người không có dấu vết bị thương, sắc mặt cũng không phải màu trắng xanh, tuy hơi trắng nhưng còn ửng hồng, bé là hồn sống!

Cái gọi là hồn sống, ý tứ là thân thể của cô bé này chưa chết, nhưng linh hồn lại bởi vì một ít ngoài ý muốn rời khỏi thân thể.

Nhìn quần áo của cô bé có vẻ đắt tiền, Cố Khanh vừa dẫn cô bé đi bệnh viện thú y gần đó vừa hỏi:

“Tên của em là gì? Xảy ra chuyện gì mà ở đây một mình? Cha mẹ của em đâu?”

Không biết cô bé có ý thức được mình trong trạng thái linh hồn không? Và rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến cô bé thành hồn sống?

Chương 350: Vô Đề

“Chào chị, em tên Nữu Nữu. Lúc trước dì Vương nói lén dẫn em đi chơi, em theo dì Vương ra ngoài, dì Vương cho em uống một bình nước sau đó em thiếp ngủ, khi tỉnh lại đã ở trên đường cái.”

Nữu Nữu nói:

“Tiểu Hắc là cún con ở bên ngoài nhà em, sống trong lùm cỏ với mẹ Đại Hoa và mấy anh chị của nó. Em muốn nuôi chúng nó nhưng mẹ không đồng ý. Nữu Nữu chỉ có thể ngẫu nhiên tặng ít đồ ăn cho chúng.”

Nói đến đây thì cô bé rõ ràng hơi hụt hẫng.

Cố Khanh tự tưởng tượng một chuỗi tình tiết, bảo mẫu, con gái nhà giàu, sau khi uống nước thì thiếp ngủ, sao nghe giống như bắt cóc?

Cố Khanh hỏi tiếp:

“Vậy lúc trước em nói Tiểu Hắc cứu em là thế nào?”

Nữu Nữu trả lời:

“Sau khi em tỉnh lại, phát hiện chú dì ở bên cạnh đều không nhìn thấy em, chỉ mỗi mình Tiểu Hắc tìm được em. Lúc trước có một con quái vật to màu đen muốn ăn em, Tiểu Hắc đánh với nó một trận, cứu được em.”

Con nít nói chuyện hơi không rõ ràng, có lẽ cô bé mơ hồ phát hiện ra tình huống của mình, thí dụ như người chung quanh đều không nhìn thấy mình, nhưng không biết đây là hồn lìa khỏi xác.

Cho nên lúc trước Cố Khanh nói mang Tiểu Hắc đi bệnh viện sau đó sẽ tìm thân thể giúp cô bé, tuy Nữu Nữu gật đầu nhưng vẻ mặt mờ mịt.

Cái gọi là quái vật màu đen, tuy Cố Khanh không nhìn thấy nhưng chắc là loại quỷ quái thích ăn linh hồn, một con chó nhỏ có thể đánh thắng được đối phương, hẳn là vì huyết thống của Tiểu Hắc, chó mực đều có tác dụng trừ tà.

Cố Khanh hỏi:

“Vậy em còn nhớ điện thoại của cha mẹ mình không?”

Cô bé gật đầu, đọc một dãy số, đây là cha dặn cô bé phải nhớ kỹ.

Trong lúc nói chuyện, Cố Khanh đã đến cửa bệnh viện thú y.

Cố Khanh giao Tiểu Hắc cho bác sĩ, cô ngồi xuống ghế ở bên ngoài, cô bé thì ngồi bên cạnh, hai chân đung đưa.

Mèo trắng cảm thấy đoạn đường lúc trước đi hơi mệt, chủ động nhảy lên chân của Cố Khanh, cái đuôi quấn cổ tay cô.

“Meo~” Mát xa cho người ta đi.

Cố Khanh hiền lành vuốt lớp lông mềm mại lên rồi lại xuống, mèo trắng thoải mái buồn ngủ híp mắt lại.

Bác sĩ đi ra.

Chó mực còn nằm ở bên trong, chân bó nẹp, không ngừng rên ư ử.

Cố Khanh tiến lên hỏi:

“Bác sĩ, cún con không sao chứ?”

Bác sĩ đáp:

“Chó con rõ ràng bị va chạm mấy lần, gãy chân, nhưng may mắn nội tạng bị thương không nặng, đã nẹp chân, dưỡng một khoảng thời gian sẽ lành.”

Cố Khanh vuốt mèo trắng trên chân, nháy mắt với cô bé ngồi bên cạnh. Bác sĩ đã nói như thế thì chắc bé an tâm rồi?

Cô bé ngẩng đầu cười toe với Cố Khanh.

“Ui!”

Sao trời nóng mà cảm thấy hơi lạnh sống lưng?

Bác sĩ cách Cố Khanh hơi gần, lỡ đụng phải hình dạng linh hồn của cô bé, anh ta rùng mình, không kiềm được lùi lại hai bước mới cảm giác đỡ hơn chút.

Bác sĩ lại dặn vài câu, giao Tiểu Hắc và thuốc của nó rồi nhanh chóng rời đi.

Cô bé nhìn thấy động tác của bác sĩ thì che miệng cười trộm.

Đi ra bệnh viện thú y, Cố Khanh đọc thầm bản nháp một lần rồi nói với cô bé cười vô tư theo bên cạnh:

“Nữu Nữu, em biết tại sao các chú dì không nhìn thấy mình không?”

Nữu Nữu cúi đầu, không nói chuyện.

Cố Khanh dò hỏi kêu một tiếng:

“Nữu Nữu?”

Nữu Nữu ngước đầu lên, nước mắt đã rươm rớm:

“Chị, có phải Nữu Nữu đã chết không?”

Ở lứa tuổi này, Nữu Nữu đã mơ hồ hiểu định nghĩa của cái chết, nhưng bởi vì lúc trước chỉ là ngủ một giấc nên cô bé không liên tưởng đến chuyện này.

Cố Khanh vuốt đầu nhỏ của cô bé:

“Nữu Nữu không chết, Nữu Nữu chỉ là không cẩn thận đánh mất thân thể của mình, chỉ cần tìm trở về thì Nữu Nữu sẽ sống lại, quay về bên cạnh cha mẹ của mình.”

“Thật ạ?” Nghe lời của Cố Khanh, Nữu Nữu thoáng chốc tin, nín khóc mỉm cười.

Chị này cứu Tiểu Hắc, cô bé tin lời của chị nói đều là thật.

"Cho nên, trước khi tìm được thân thể của em, chúng ta cần trước tiên thông báo cho cha mẹ em.” Cố Khanh huơ điện thoại trong tay.

Chương 351: Vô Đề

“Nữu Nữu, em có bí mật gì mà chỉ có cha mẹ và em biết không?”

Nữu Nữu cắn ngón tay nhớ lại, mắt sáng lên, lại gần thì thầm vào tai Cố Khanh.

Núi Tây Phượng thành phố S, trong một biệt thự lưng chừng núi, gia đình tỷ phú nổi tiếng của thành phố S là Dương Khai Nguyên đang ầm ĩ.

Dương Khai Nguyên và vợ kết hôn khi còn trẻ, lúc trẻ dốc sức làm ăn, không muốn có con, chờ khi muốn đẻ thì không hiểu sao mãi không thể cấn bầu.

Dương Khai Nguyên không giống loại đàn ông có tiền liền trở nên hư đốn tìm vợ lẽ, vẫn cùng vợ sống êm ấm, thường hay làm từ thiện trợ giúp người khác.

Đến khi Dương Khai Nguyên bốn mươi tuổi, bà Dương đã ba mươi tám tuổi vậy mà mang thai!

Hai vợ chồng vô cùng khẩn trương.

Đứa nhỏ này rất ngoan, ở yên trong bụng, mang bầu mười tháng nhưng bà Dương không đau đớn, dễ dàng sinh ra một cô bé đáng yêu như thiên thần.

Hai vợ chồng Dương Khai Nguyên rất cưng yêu con, muốn sao sẽ không cho trăng.

Cô bé cũng ngoan ngoãn, nhưng vì họ quá yêu con, quá lo lắng

cho con, nên khi hai vợ chồng không thể đi cùng thì không cho cô bé ra ngoài chơi.

Bọn họ không ngờ rằng, con gái thường ngày ngoan ngoãn đáng yêu khát vọng với bên ngoài nhiều cỡ nào, nên khi bị bảo mẫu dì Vương xúi giục thì cô bé thật sự đi theo bà ta lén chạy ra ngoài.

Dì Vương đã làm lâu năm trong nhà Dương Khai Nguyên, từ lúc Nữu Nữu sinh ra thì bà ta đã làm ở đây. Bọn họ không ngờ một bảo mẫu thoạt trông thành thật trung hậu sẽ cùng người khác bắt cóc con gái bảo bối của mình, đòi một chục triệu.

Vừa rồi kẻ cướp đã gọi điện lần thứ hai, Dương Khai Nguyên nhanh chóng chuẩn bị tốt một chục triệu tiền mặt, chờ giao tiền.

Khi Dương Khai Nguyên yêu cầu nói chuyện với con gái thì kẻ cướp từ chối, sau khi cúp điện thoại thì gửi một tấm hình vào di động của bà Dương.

Là con gái!

Bộ đồ trên người Nữu Nữu giống hệt bộ cô bé mặc lúc rời đi, khuôn mặt đỏ như táo, dường như bị bệnh.

“Làm sao bây giờ hả Khai Nguyên? Nữu Nữu Nữu Nữu”

Bà Dương vốn là một người đàn bà thép, nếu không thì đã chẳng cùng Dương Khai Nguyên dốc sức gầy dựng sự nghiệp lớn như vậy.

Nhưng khi đối mặt chuyện con của mình bị bắt cóc, người đàn bà thép này chỉ có thể bất lực rơi lệ.

Khi phát hiện Nữu Nữu bị bắt cóc, Dương Khai Nguyên lập tức báo cảnh sát.

Nhìn mấy cảnh sát ngồi bên cạnh thì đến hiện tại vẫn chưa có tiến triển gì.

Điện thoại của Dương Khai Nguyên bỗng reo chuông.

Đồng tử của ông ấy co rút lại, biết số điện thoại di động này cũng chỉ có

Trong lòng ôm hy vọng, Dương Khai Nguyên không nói cho cảnh sát, lấy cớ là cuộc gọi làm ăn, tiếp đó né qua cảnh sát đi tới phòng sách, bắt máy.

“Alo?” Dương Khai Nguyên cẩn thận dè dặt hỏi một tiếng.

Cố Khanh hỏi:

“Là ông Dương Khai Nguyên phải không?”

Không nghe được âm thanh quen thuộc, vẻ mặt Dương Khai Nguyên buồn bã:

“Là tôi, xin hỏi cô là ai? Tại sao biết dãy số này?”

Cố Khanh nói: "Có một cô bé đáng yêu nhờ tôi nói với ông là, gấu con thích gấu cha nhất, vì gấu cha sẽ gạt gấu mẹ ăn giúp cà rốt mà gấu con ghét nhất.”

Mắt Dương Khai Nguyên sáng rực, chuyện này chỉ có ông ấy và Nữu Nữu biết!

Dì Vương là bảo mẫu, nhưng lúc bình thường nấu cơm theo lời dặn của bà Dương, sau đó về nhà.

Nữu Nữu không thích ăn cà rốt, mỗi lần đều là Dương Khai Nguyên thừa dịp bà Dương không chú ý ăn phần lớn cà rốt cho cô

bé.

Cả câu chuyện gấu con nữa, đó là chuyện kể trước khi ngủ mà ông ấy đọc cho Nữu Nữu nghe, trong câu chuyện, Nữu Nữu là gấu con, ông ấy và bà Dương là gấu cha, gấu mẹ.

“Đúng rồi, là Nữu Nữu phải không? Nữu Nữu ở chỗ của cô đúng không?” Dương Khai Nguyên nói năng lộn xộn.

Cố Khanh nghe vậy biết ngay cuộc điện thoại này đã khiến Dương Khai Nguyên trọng thị.

Cố Khanh nói:

“Ông Dương, tuy không biết ông có tin hay không lời tôi sắp nói, nhưng xin hãy lắng nghe tôi nói cho hết. Tôi là một người trong Huyền Môn”

Cố Khanh kể ra chuyện gặp Nữu Nữu và chó mực, đưa chó đi bệnh viện, hỏi ra thông tin gia đình của Nữu Nữu như thế nào.

Chương 352: Vô Đề

Cuối cùng Cố Khanh nói:

"Cho nên, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là ông hãy mang một số vật dụng thường ngày của Nữu Nữu cho tôi, tôi sẽ dùng pháp thuật của Huyền Môn giúp tìm được Nữu Nữu, khiến Nữu Nữu nhanh chóng trở về thân thể."

Dương Khai Nguyên vén mở màn che phòng sách nhìn xuống dưới.

Dương Khai Nguyên biết Tiểu Hắc mà Cố Khanh nói, từ cửa sổ phòng sách ông ấy có thể nhìn thấy trong bụi cỏ dưới căn nhà của họ.

Đúng là có một con chó đốm mang theo bốn con chó nhỏ đang chơi đùa, lúc bình thường đều nhìn thấy một con chó mực nhưng bây giờ không thấy đâu.

Dương Khai Nguyên hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

“Tôi tin cô.”

Lúc này, chỉ cần có bất cứ phương pháp nào có thể cố gắng nhanh chóng tìm về con gái thì ông ấy đều tin.

Dương Khai Nguyên và Cố Khanh hẹn gặp ở chân núi Tây Phượng.

Một chiếc Bentley màu đen đậu ở trước mặt Cố Khanh, cô mang theo hình dạng linh hồn của Nữu Nữu lên xe.

Mèo trắng và chó mực thì Cố Khanh mang về trường học, nhờ các bạn cùng phòng hỗ trợ chăm sóc.

Dương Khai Nguyên hỏi:

“Cô Cố?”

Cô gái trước mắt trẻ quá, không giống cao nhân Huyền Môn chút nào.

Cố Khanh gật đầu, cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa qua một lá bùa Linh Nhãn.

Dương Khai Nguyên chưa kịp nhận lấy đã bị bà Dương ngồi ở bên cạnh sốt ruột giành trước.

Bà Dương cầm lá bùa màu vàng dùng chu sa vẽ ký hiệu nhìn không hiểu dán lên người, Dương Khai Nguyên thấy vợ nhìn vị trí bên cạnh Cố Khanh rồi vui mừng kêu lên:

“Nữu Nữu!”

Nữu Nữu vốn ỉu xìu vì mẹ không nhìn thấy chính mình vụt ngẩng đầu, cười ngọt ngào với bà Dương:

“Mẹ!"

Bà Dương rơi lệ.

Dương Khai Nguyên trợn mắt há hốc mồm nhìn, vậy là Nữu Nữu thật sự ở bên cạnh?

Dương Khai Nguyên mang theo nghi vấn nhìn về hướng Cố Khanh, cô gật đầu khẳng định, tiếp đó lại đưa qua một lá bùa.

Lần này Dương Khai Nguyên cũng dán bùa.

Trước mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, Nữu Nữu đã nhào vào ngực mẹ mình, tuy mẹ không thể chạm vào cô bé nhưng bé vẫn muốn làm nũng.

Phát hiện cha cũng nhìn thấy, Nữu Nữu nhanh chóng nhào vào người cha:

“Cha!"

Đợi đến khi cả gia đình bình phục tâm trạng, cũng nhớ ra việc khẩn cấp trước mắt là tìm được thân thể của Nữu Nữu.

Cố Khanh hỏi:

“Có mang đồ tới không?”

“Có, có mang!” Dương Khai Nguyên lấy ra một bao lớn, từ bên trong lấy ra búp bê mà Nữu Nữu thích nhất, quần áo thường mặc, thảm nhỏ khi ngủ nhất định phải ôm

Cố Khanh ngẫm nghĩ, cầm kéo cắt một góc thảm, lại tháo một cúc áo trên người búp bê, sau đó lấy ra la bàn, mở ra ngăn trống ở giữa, bỏ đồ vật vào, rót linh lực vào.

Dương Khai Nguyên và bà Dương nhìn thấy la bàn trong tay Cố Khanh từ trạng thái yên lặng đến nhanh chóng chuyển động, cuối cùng càng xoay càng chậm, ngừng ở phương hướng tây nam.

Cố Khanh nói: "Đi theo chỉ thị của la bàn, đi hướng tây nam.”

Dương Khai Nguyên lên tiếng, khởi động xe.

Khi chiếc Bentley màu đen này khởi động thì phía sau có ba chiếc xe khác đi theo, là vệ sĩ của Dương Khai Nguyên và nhân viên do cảnh sát cử đến.

Kim chỉ hướng trên la bàn không ngừng quay, dẫn dắt nhóm Cố Khanh đi hướng chính xác.

Cách càng gần càng phát hiện sắc mặt của Nữu Nữu tốt hơn nhiều.

Cuối cùng kim chỉ hướng một nhà dân bình thường.

Bà Dương ôm hờ con gái trong suốt, không kiềm được hỏi:

“Nữu Nữu ở đây hả?”

Cố Khanh gật đầu: “Hẳn là ở bên trong, nhưng tôi không biết bên trong có bao nhiêu người."

Cố Khanh ngẫm nghĩ, lấy một tờ giấy trắng ra khỏi túi, gấp một con hạc giấy, sau đó dùng linh lực điểm nhẹ lên hạc giấy.

Hạc giấy nhúc nhích, nó vỗ cánh, lúc lắc đầu, bay một vòng quanh Cố Khanh.

“Wao!” Vào lúc khẩn trương như vậy, chỉ có Nữu Nữu tin tưởng Cố Khanh trăm phần trăm là có hứng thú thưởng thức hạc giấy thần kỳ.

Cố Khanh chỉ hướng nhà dân, tiếp đó mở ra cửa sổ xe, trên hạc giấy có thêm một lá bùa Ẩn Thân, chỉ thấy hạc giấy chậm rãi bay hướng nhà dân rồi biến mất.

Chương 353: Vô Đề

Qua khoảng mười lăm phút, nhân viên cảnh sát trên chiếc xe khác đều hơi sốt ruột, gọi điện thoại hỏi:

“Ông Dương, xin hỏi là Nữu Nữu thật sự ở bên trong sao?"

Mấy nhân viên cảnh sát này hiển nhiên đẳng cấp còn chưa đủ cao, không biết sự tồn tại của Bộ Đặc Dị, theo lý thì Cố Khanh xem như đồng sự của họ.

Dương Khai Nguyên kiên định đáp lại: “Chờ thêm chút nữa, tôi xác định Nữu Nữu ở bên trong."

Lúc này, Cố Khanh bỗng nhiên ngồi thẳng người.

Cô vươn tay ra ngoài cửa sổ, một con hạc giấy đột nhiên xuất hiện trong bàn tay cô.

Cô khép mắt lại đọc ký ức của hạc giấy.

Giây lát sau, Cố Khanh mở mắt ra: “Có thể xông vào, bên trong chỉ có Nữu Nữu và một người phụ nữ.”

Dương Khai Nguyên gật đầu, ra lệnh cho các vệ sĩ.

Các vệ sĩ xông vào, bọn họ không biết chủ thuê nói có thật hay không, nhưng làm vệ sĩ, ông chủ bảo xông vào thì bọn họ phải làm theo.

Mấy nhân viên cảnh sát cũng bất đắc dĩ đi theo.

Giây lát sau, các vệ sĩ đi ra, một người cõng một cô bé, đúng là

Nữu Nữu!

Mấy nhân viên cảnh sát vẻ mặt ngơ ngác áp dì Vương đi ra, bọn họ thật sự tìm đúng chỗ?

Vợ chồng Dương Khai Nguyên đã lao xuống xe ôm lấy Nữu Nữu.

Cố Khanh nhìn dì Vương xụ mặt như bánh bao chiều, nói với mấy 'đồng nghiệp':

"Bọn họ hẳn là còn có đồng bọn, các người có thể phái người ở đây ôm cây đợi thỏ."

Sau đó cô ung dung rời đi, cô còn phải giúp hồn phách của cô bé quay về vị trí cũ.

Dựa theo nguyên tắc gần, Dương Khai Nguyên và vợ ôm Nữu Nữu đăng ký một phòng khách sạn gần đó.

Cô bé được đặt xuống giường, phát sốt đỏ mặt, thường lẩm bẩm mê sảng.

Bà Dương vội vàng lấy khăn lông hạ nhiệt độ cho Nữu Nữu, Dương Khai Nguyên thì dùng tăm bông thấm ướt bờ môi hơi khô nứt của cô bé.

Bà Dương nhẹ giọng hỏi chồng mình:

"Làm sao bây giờ? Không biết phát sốt bao lâu rồi, có nên đưa đi bệnh viện ngay không?"

Con nít sốt cao là không thể bỏ qua nhất, sốt cao lâu không chừng sẽ bị cháy hỏng não. Nếu không phải lo lắng hồn phách của con gái chưa quay về, bà Dương đã sớm đưa con vào bệnh viện.

Dương Khai Nguyên cũng hiểu vợ sốt ruột, nhìn về hướng Cố Khanh: “Cố đại sư, cần làm gì để giúp Nữu Nữu hoàn hồn?”

Cố Khanh lắc đầu.

Nếu hồn phách của Nữu Nữu đi mất thì còn cần cha mẹ trước tiên tìm hồn về.

Nhưng nếu hồn phách đã ở chỗ này thì chỉ cần Cố Khanh ra tay.

Lúc bà Dương đẻ Nữu Nữu đã là mẹ bầu lớn tuổi, sức khỏe của Nữu Nữu vốn yếu ớt hơn trẻ con khác.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hai vợ chồng không muốn cho Nữu Nữu đi ra ngoài chơi.

Nữu Nữu bị lừa ra ngoài, uống nước xong thiếp ngủ chắc là do có thuốc mê bỏ trong nước.

Nhưng bảo mẫu kia không ngờ sức khỏe của Nữu Nữu quá yếu, uống ít thuốc mê, xe chạy đến giữa đường thì cô bé phát sốt.

Họ không dám đưa bé tới bệnh viện, chỉ có thể đưa đi nhà dân mà bọn họ đã thuê sẵn, dùng phương pháp vật lý hạ nhiệt độ cho bé trước.

Bọn họ không biết rằng trong lúc lái xe đưa Nữu Nữu đến nhà dân thì cô bé đã hồn lìa khỏi xác.

Cố Khanh đương nhiên cũng nhìn thấy tình huống hiện tại của Nữu Nữu, cô sờ trán của bé, dùng kim bạc đâm vài chỗ trên người bé, nói:

“Không sao, chờ hồn phách quay về vị trí cũ thì sẽ từ từ khôi phục."

Nếu như nói mới bắt đầu Nữu Nữu phát sốt là do thuốc mê, nhưng về sau liên tục sốt cao là vì hồn lìa xác, thân thể tự động phát ra cảnh cáo, chỉ cần cho hồn nhập vào là sẽ khỏe lại.

Trong tay Cố Khanh trống rỗng xuất hiện một lục lạc.

Lục lạc bằng đồng phong cách cổ xưa, hưng bên trong không có quả chuông.

Lục lạc này là phần thưởng tổng bộ đưa tới vào hai ngày trước, hôm nay vừa lúc dùng nó.

Cố Khanh lắc nhẹ lục lạc.

Vợ chồng Dương Khai Nguyên lấy làm lạ, lục lạc không có quả chuông, chẳng phải nó bị hư rồi sao?

Sau đó bọn họ nghe tiếng ‘ring’.

Lục lạc vang thật.

Chương 354: Vô Đề

Cố Khanh đạp Thất Tinh Bộ, miệng lẩm bẩm: “Thiên bồng phù mệnh, truy nhiếp hồn nghi. Dương không câu nệ hồn, âm không chế phách. Tam hồn tốc chí, thất phách cấp lâm. Theo vô nhập hữu, rõ ràng còn hình. Cấp cấp như luật lệnh."

Cố Khanh vừa niệm chú ngữ hoàn hồn vừa dùng linh lực lắc lục lạc.

Ring! Ring!

Lục lạc không ngừng vang hình thành tiết tấu kỳ lạ, phối hợp với chú ngữ của Cố Khanh nghe có tác dụng khiến người trong lòng bình tĩnh.

Vợ chồng Dương Khai Nguyên khá ngạc nhiên, nhưng bởi vì lúc trước Cố Khanh đã cho bọn họ quá nhiều bất ngờ nên lúc này ngược lại cảm thấy cô làm cái gì đều là lẽ tất nhiên.

Hơn nữa bọn họ tập trung sự chú ý vào Nữu Nữu nhiều hơn.

Sợ quấy rầy đến Cố Khanh, hai vợ chồng đứng sang một bên, ngừng thở không nói chuyện, mắt sáng rực nhìn chằm chằm động tác của cô.

Tùy theo tần suất của lục lạc, bọn họ dần nhìn thấy linh hồn Nữu Nữu từ rõ ràng trở nên mơ hồ, tần suất biến hóa giống với nhịp lắc lục lạc của Cố Khanh.

Thấy hồn phách của con gái biến hóa như vậy, bà Dương vô cùng lo lắng, nắm chặt cánh tay của chồng, cắn môi giữ im lặng.

Dương Khai Nguyên cũng rất khẩn trương, không chớp mắt cái nào theo dõi linh hồn Nữu Nữu.

Cố Khanh đọc chú hoàn hồn ba lần, đến lần thứ ba vừa đọc xong chữ cuối thì linh hồn của Nữu Nữu biến mất.

Không, cũng không phải biến mất.

Linh hồn của cô bé tụ tập thành đốm sáng màu trắng bay lên xuống bên cạnh cơ thể của mình.

Cố Khanh thấy thế chỉ hướng Nữu Nữu nằm trên giường, dùng linh lực dẫn ra một con đường.

Đốm sáng màu trắng theo hướng ngón tay Cố Khanh chỉ chậm rãi rơi xuống giữa hai chân mày thân thể Nữu Nữu, tiếp đó biến mất không thấy.

Cố Khanh hít sâu một hơi.

Qua ước chừng một, hai phục.

“Đại sư? Đã xong chưa? Có phải Nữu Nữu ổn rồi không?” Dương Khai Nguyên bị vợ nhéo cánh tay thúc giục, ông ấy tiến lên hỏi.

Cố Khanh nhìn vẻ mặt sốt ruột của hai vợ chồng, gật đầu nói:

“Hồn phách đã về chỗ.”

Bà Dương vội hỏi:

“Vậy khi nào Nữu Nữu mới tỉnh?”

Vừa rồi bà Dương đã phát hiện, mặt Nữu Nữu bớt đỏ, biểu cảm dường như thoải mái hơn nhiều, bà ấy hơi yên lòng, nhưng

không thấy cô bé tỉnh thì lại sợ con bị gì.

Cố Khanh nghe vậy chỉ hướng giường:

“Cô bé đã tỉnh rồi."

Vợ chồng Dương Khai Nguyên vội vàng quay đầu, phát hiện con gái nằm trên giường đã mở mắt ra từ khi nào, đang nghiêng đầu nhìn bọn họ.

“Nữu Nữu!”

Hai vợ chồng nhào qua, ôm hôn con, cảm giác con gái ôm lại mình, bọn họ mới có cảm giác chân thực: Nữu Nữu thật sự khỏe rồi.

Cô bé cau mày nhìn cha mẹ của mình:

“Cha mẹ, Nữu Nữu thấy mệt, người đau lắm, khó chịu.”

Hai vợ chồng lại khẩn trương, bản năng quay đầu cầu viện Cố Khanh.

Cố Khanh giải thích: “Đây là hiện tượng bình thường, dù sao cô bé là hồn sống rời thể xác, lại sốt cao quá lâu, hiện tại có thể đưa đi bệnh viện, về sau cần tu dưỡng mới có thể khôi phục."

"Cảm ơn đại sư! Cảm ơn!"

Không dám chậm trễ, bà Dương bế Nữu Nữu lên, chuẩn bị đưa con đến bệnh viện kiểm tra.

Dương Khai Nguyên thì nhét tấm thẻ vào tay Cố Khanh:

“Cố đại sư, đây là quà cảm ơn của tôi, cô đã cứu mạng của hai vợ chồng tôi!”

Cô bé Nữu Nữu nằm sấp trên vai mẹ nhìn Cố Khanh, cười híp mắt hỏi:

“Mẹ, chị này là ai vậy? Dường như Nữu Nữu đã gặp ở đâu rồi.”

Nữu Nữu quay về thân thể của mình đã quên sự tình gặp được trong trạng thái linh thể, nhưng còn sót lại ấn tượng sẽ cảm thấy Cố Khanh quen mắt, có cảm giác thân thiết với Tiểu Hắc, nhưng những ký ức này nếu không gặp phải tình huống đặc biệt thì cả đời sẽ không nhớ ra.

Cố Khanh cười tủm tỉm đáp lại:

“Có lẽ Nữu Nữu đã gặp chị trong mơ.”

Cố Khanh không ngờ hai ngày sau lại gặp Dương Khai Nguyên.

Lần này là đối phương cố ý đến tìm cô.

Cố Khanh nghi hoặc nhìn Dương Khai Nguyên:

“Ông Dương, có phải Nữu Nữu?”

Dương Khai Nguyên nhanh chóng lắc đầu: “Cố đại sư, Nữu Nữu rất khỏe, hôm nay tôi đến là có chuyện khác muốn nhờ cô giúp.”

Chương 355: Vô Đề

Dương Khai Nguyên nói:

“Lúc trước nhờ sự giúp đỡ của Cố đại sư nên cảnh sát đã bắt được kẻ bắt cóc Nữu Nữu, tuy nhiên bảo mẫu của tôi là dì Vương lại nói rằng làm theo chỉ thị của người khác.”

Cố Khanh nghe vậy lông mày nhướng một cái.

Cô nhớ ra vị này là tỷ phú nổi tiếng ở địa phương, nếu nói có người chỉ thị bắt cóc thì cũng không lạ gì.

Cố Khanh hỏi:

“Ông cảm thấy bà ta nói sự thật?”

Dương Khai Nguyên gật đầu, nói:

“Tôi cảm thấy rất có thể. Dù sao bảo mẫu này làm trong nhà chúng tôi nhiều năm, chúng tôi chưa từng bạc đãi bà ta, tại sao bắt cóc không sớm không muộn mà chọn ngay lúc này mới ra tay với Nữu Nữu?”

“Chắc Cố đại sư cũng biết trong khi làm ăn đắc tội với người là chuyện thường xảy ra, nhưng việc này liên quan đến con của tôi, thật quá đáng!” Khi Dương Khai Nguyên nói lời này thì trong con mắt để lộ ra tàn nhẫn.

Cố Khanh đại khái hiểu được:

“Vậy ông muốn tôi giúp ông làm cái gì?"

Cố Khanh muốn biết là sau khi Dương Khai Nguyên quen được một người trong huyền học, ông ấy sẽ lựa chọn khiến Cố Khanh thi pháp làm đối thủ xui xẻo hay là làm gì khác?

May mắn công đức trên người Dương Khai Nguyên không phải đồ giả, ông ấy nói với cô:

“Tôi không cần đại sư hại người vì tôi, chỉ hy vọng đại sư đi với tôi gặp bảo mẫu kia một lần, xem thử có thể tìm ra rốt cuộc là ai muốn bắt cóc Nữu Nữu của tôi!”

Còn về sau khi tìm ra hung thủ sẽ làm gì thì Dương Khai Nguyên càng thích tự tay báo thủ.

Nếu chỉ tìm người thì không thành vấn đề.

Cố Khanh gật đầu, lên xe của Dương Khai Nguyên.

Trong cục cảnh sát.

Dưới sự nhắc nhở của Cố Khanh, cảnh sát ôm cây đợi thỏ, sau khi bắt bảo mẫu dì Vương thì bọn họ một hơi tóm hai kẻ cướp trở về sau.

Không ngờ một người là chồng của dì Vương, một người là em trai của bà ta.

Đây là cả gia đình cùng nhau phạm án?!

Chỉ tiếc người xui khiến dì Vương bắt cóc Nữu Nữu chỉ liên hệ với bà ta, hơn nữa là qua điện thoại, chồng và em trai của bà ta hỏi gì cũng không biết.

Dì Vương biểu thị trừ liên lạc qua điện thoại, bà ta chỉ gặp mặt đối phương một lần, mà lần đó đối phương ăn mặc ngụy trang nên xem không rõ rốt cuộc là ai.

Cố Khanh cùng Dương Khai Nguyên đến gặp dì Vương.

“Ông chủ, ông chủ, tôi không cố ý! Tôi cũng không muốn bắt cóc Nữu Nữu, xin ông chủ, cầu xin ông tha cho tôi! Nghĩ tình tôi làm nhiều năm cho nhà họ Dương, tôi thật sự bị buộc bất đắc dĩ!” Dì Vương đeo còng tay, mặc áo tù, khoảnh khắc nhìn thấy Dương Khai Nguyên liền muốn xông đến, nhưng bị cảnh sát ở một bên ngăn cản.

Dương Khai Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng:

“Bà cũng biết là làm cho nhà họ Dương nhiều năm, trừ người nhà ra thì Nữu Nữu thân thiết với bà nhất, tại sao bà không biết ngượng lừa gạt, bắt cóc con bé?! Lúc bà làm những việc này có từng nghĩ tới con bé được bà chăm sóc suốt sáu năm không?”

Dì Vương bị nói đỏ mặt, dường như cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhưng tiếp theo, dì Vương lại nói:

“Tôi không còn cách nào khác, ông chủ à! Tôi vốn không đồng ý, nhưng con trai bị bọn họ mang đi, em trai nợ bài bạc. Bọn họ nói, chỉ cần tôi bắt Nữu Nữu, một tuần, chỉ cần một tuần là bọn họ sẽ thả con trai tôi ra, còn cho tôi một số tiền lớn "

"Một tuần?"

Ánh mắt Dương Khai Nguyên lạnh băng nhìn người đàn bà trước mắt:

“Dì Vương, tôi nghĩ chắc dì không thể nào không biết sau khi bà bắt cóc Nữu Nữu thì con bé phát sốt?”

Mắt dì Vương lấp lóe, bà ta đương nhiên biết Nữu Nữu phát sốt, ngay lúc đó là bà ta ôm bé vào nhà.

Dì Vương nói năng lộn xộn muốn biện giải:

“Tôi có hạ nhiệt độ vật lý cho Nữu Nữu, tôi có cho con bé uống thuốc hạ sốt "

"Đủ rồi!" Dương Khai Nguyên ngắt lời dì Vương, ông ấy không muốn nghe những lời này: “Vậy bà có từng nghĩ nếu không kịp đưa Nữu Nữu vào bệnh viện, sau khi con bé bị nhốt một tuần sẽ có hậu quả gì không? Càng miễn bàn những người này thật sự chỉ muốn bắt cóc Nữu Nữu một tuần sao?!"

Chương 356: Vô Đề

"Không, không phải, không phải như vậy " Dì Vương hết đường chối cãi, chỉ có thể không ngừng lặp lại mấy chữ này.

Sau khi đưa dì Vương đi, Dương Khai Nguyên nhìn về hướng Cố Khanh: “Cố đại sư?"

Cố Khanh trầm ngâm một lúc sau, nói: "Hỏi em trai của bà ta.”

Em trai của dì Vương có cặp mắt ti hí đảo quanh, nhìn liền biết là khuôn mặt gian xảo.

Vừa nhìn thấy Cố Khanh và Dương Khai Nguyên, người tên Vương Hổ nói ngay:

"Cái gì đều đừng hỏi tôi, tôi không biết!"

Cố Khanh yêu cầu hỏi Vương Hổ là có nguyên nhân.

Tuy cô không giỏi xem tướng, luôn chọn cách xem khí tràng đơn giản nhất, nhưng cô vẫn biết đôi chút về tướng mạo. Dì Vương kia rõ ràng là cung anh em có vấn đề, nếp nhăn ngược lên khiến ấn đường đen thui.

Điều này nói lên em trai lừa gạt bà ta, còn bởi vì lần lừa gạt này khiến bà ta gặp họa lớn.

Cố Khanh phán một câu:

“Ông không nợ bài bạc, ông lừa chị của mình.”

Dương Khai Nguyên ngẩn ra, tiếp theo nhìn về hướng Vương

Hổ, con ngươi của hắn ta rút nhỏ, Cố Khanh nói đúng!

Vương Hổ đập mạnh xuống bàn, vẫn cố chối:

“Một con nhóc mà nói vớ vẩn cái gì!”

Hắn ta nhìn về phía nhân viên cảnh sát:

“Tôi không biết gì cả, đưa tôi trở lại.”

Cố Khanh mặc kệ hắn ta, nói tiếp:

“Ông tuổi nhỏ mất cha, thanh niên mất mẹ, thường ngày ăn cắp vặt, vợ của ông là mang theo con riêng gả cho ông”

Mới nói hai câu Vương Hổ đã không kiềm được:

“Cô nói bậy!”

“Tôi có nói bậy hay không thì trong lòng ông tự biết.” Cố Khanh nói: “Chuyện bắt cóc là có người tìm chị của ông trước, bà ta không đồng ý nên người đó tìm ông. Ông và đối phương cùng đặt bẫy khiến chị ông vì con trai, vì ông mà bắt cóc Nữu Nữu.”

Vương Hổ đã bình ổn tâm trạng, cố gắng bình tĩnh nói:

“Tất cả đều là suy đoán của cô, tóm lại tôi không biết gì.”

“Vậy hả?” Cố Khanh nở nụ cười: “Vậy chuyện ông tìm vợ bé, trong bụng vợ bé hẳn là đứa con duy nhất của đời ông.”

Ngón tay Cố Khanh nhúc nhích:

“Để tôi tính xem, ở vùng này, ưm, hướng tây bắc, gần đó có một cái hồ đẹp”

"Đừng nói nữa!”

Vương Hổ nghe Cố Khanh nói đến con mình thì đã không ôm may mắn nữa:

“Tôi sẽ khai hết.”

Cố Khanh ngừng lại, thật ra cô chỉ có thể tính ra vị trí đại khái, không ngờ Vương Hổ chịu khai.

Cố Khanh nháy mắt với Dương Khai Nguyên, kế tiếp tùy vào ông ấy có thể hói ra cái gì.

Nếu Vương Hổ đã đồng ý khai ra thì Cố Khanh trước tiên đi ra phòng thẩm vấn. Dù sao cô đã nói ngay từ đầu, sẽ không tham dự chuyện sau đó, nếu nghe vụ việc khó tránh khỏi bị Dương Khai Nguyên nhờ giúp đỡ, chẳng bằng ngay từ đầu không nghe.

Qua khoảng nửa tiếng, Dương Khai Nguyên đi ra, sắc mặt rất khó xem, quần áo xốc xếch, bàn tay ửng đỏ, thoạt nhìn ông ấy không kiềm được đánh người.

Phỏng chừng với mối quan hệ của Dương Khai Nguyên thì dù ông ấy đánh người cũng sẽ dàn xếp ổn thỏa, Cố Khanh không hỏi nhiều.

Sau khi Dương Khai Nguyên đi ra phòng thẩm vấn vẻ mặt tràn đầy ưu tư.

Thấy Cố Khanh chờ ở cửa, Dương Khai Nguyên tạm thời dằn xuống ý định trả thù sau khi biết kẻ nào hại con gái mình, ông ấy cảm kích nhìn cô:

“Cố đại sư, thật sự là vô cùng cảm ơn cô, nếu không có cô thì không chừng Nữu Nữu đã”

Cố Khanh ngước mắt nhìn ông ấy:

“Biết đối phương là ai rồi?"

Dương Khai Nguyên cười khổ gật đầu: “Quả nhiên liên quan đến một mối làm ăn gần đây của tôi, không ngờ đối phương sẽ nhằm vào Nữu Nữu.”

Cố Khanh gật đầu, nhấc chân chuẩn bị rời đi.

Nhưng cô đi hai bước lại giống như nhớ đến cái gì, quay đầu nói:

“Lần này Nữu Nữu có thể thoát hiểm là nhờ thường ngày ông hay làm từ thiện tích lũy công đức, cho nên hy vọng ông đừng lãng phí công đức vào những kẻ không liên quan.”

Ý tứ của Cố Khanh là cô nhìn ra được Dương Khai Nguyên muốn trả thù đối phương.

Cũng dễ hiểu, ai làm cha khi phát hiện có người muốn tổn thương con của mình đều khó mà kiềm nén không đi trả thù.

Chương 357: Vô Đề

Cố Khanh nhắc nhở Dương Khai Nguyên là nếu làm quá mức sẽ tổn hại công đức, không tốt cho bản thân ông ấy và người nhà.

Dương Khai Nguyên có thể kinh doanh được lớn như vậy đương nhiên sẽ không nghe không hiểu, ông ấy gật đầu, nói: "Cố đại sư yên tâm, tôi sẽ cho kẻ đó nhận được trừng phạt nên nhận."

Mấy chữ trừng phạt nên nhận được ông ấy nhấn mạnh.

Cố Khanh nghe thấy câu này thì yên tâm rời khỏi.

Không cách bao lâu, Cố Khanh đọc được bài báo, một công ty lớn ở địa phương bởi vì hành vi trốn thuế lậu thuế hối lộ quan lớn mà người quản lý xí nghiệp bị bắt. Qua vài ngày, cổ phiếu của công ty rơi mạnh, giống như có người cố ý nhằm vào

Đoán được là ai ra tay, Cố Khanh ngáp một cái, ôm lấy Tiểu Hắc đã bỏ nẹp nhưng đi còn hơi khập khiễng, chuẩn bị lại tìm .Dương Khai Nguyên.

Sau khi Tiểu Hắc được đưa vào bệnh viện thú y chữa trị, lúc ấy vì bận cho hồn sống của Nữu Nữu về lại vị trí cũ, Cố Khanh tạm gửi cún về ký túc xá.

Mèo trắng thì không biết vì nguyên nhân gì mà rất có hứng thú với Tiểu Hắc, bởi vì cún ở phòng ngủ nên mèo con ba ngày hai lần sẽ đến một chuyến, một con mèo và một con chó bên này meo bên kia gâu, không biết chúng giao lưu những thứ gì.

Trong những ngày đó bà Dương và Nữu Nữu từng gọi điện thoại, bởi vì sau khi cô bé xuất viện tuy không nhớ từng được Tiểu

Hắc cứu lúc mình trở thành hồn sống, nhưng về nhà phát hiện cún con dưới lầu thiếu mất Tiểu Hắc làm cô bé vô cùng sốt ruột.

Nữu Nữu còn cố ý năn nỉ bà Dương, hy vọng được nuôi Tiểu Hắc.

Bà Dương vốn không thích trong nhà nuôi thú cưng. Trước đó đã nói rồi, sức khỏe của Nữu Nữu yếu, nuôi thú cưng thì ký sinh trùng và lông rụng khắp nhà là vấn đề lớn.

Nhưng tất cả vấn đề này sau khi biết Tiểu Hắc cứu Nữu Nữu ở trạng thái linh hồn thì đều không thành vấn đề.

Bà Dương lập tức đồng ý cho Nữu Nữu nuôi Tiểu Hắc, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ Tiểu Hắc có muốn được nuôi hay không.

Sau khi Cố Khanh nhận điện thoại, nghe nhóm Nữu Nữu muốn nhận nuôi Tiểu Hắc thì từng nói cho chó mực.

Bởi vì sự linh tính của mèo trắng khiến Cố Khanh cảm thấy có lẽ Tiểu Hắc cũng nghe hiểu được lời của mình.

Nhưng Tiểu Hắc trừ nghe hai chữ Nữu Nữu thì ánh mắt hơi dao động, nó không có phản ứng gì với việc được nhận nuôi.

Thế là sau khi nhận hai cuộc điện thoại của bà Dương nói Nữu Nữu muốn xem Tiểu Hắc, Cố Khanh định mang theo cún con chân còn chưa lành đi nhà của Dương Khai Nguyên, quyết định cuối cùng nó nên ở đâu.

Lúc Cố Khanh đến thì vợ chồng nhà họ Dương đã cùng cảnh sát đứng ở cửa.

Nữu Nữu mặc váy áo màu xanh xinh như công chúa nhỏ.

Nhưng hiển nhiên công chúa nhỏ không thèm để ý váy của

mình, nhìn thấy Cố Khanh ôm Tiểu Hắc đến liền chạy nhanh tới, cười tươi như hoa:

“Tiểu Hắc!”

Cố Khanh cảm giác Tiểu Hắc cựa quậy trong ngực, cô thả nó xuống.

Tiểu Hắc đi chưa vững, tuy cái chân gãy có thể cử động nhưng lúc đi hơi khập khiễng.

Cô bé và Tiểu Hắc nhanh chóng hội hợp, bé bế cún con lên, dụi mặt vào người cún, cô bé rốt cuộc thỏa mãn.

“Chị nhớ em lắm nha Tiểu Hắc!”

Bà Dương tiến lên nói:

"Cố đại sư, thật là làm cô quá, còn cố ý đưa Tiểu Hắc trở lại.”

Ý tứ trong câu này giống như Tiểu Hắc đã thuộc về nhà của họ.

Cố Khanh nghe vậy, lông mày nhướng một cái:

“Tôi chỉ phụ trách đưa Tiểu Hắc đến, nhưng nó có muốn bị nhà các người nhận nuôi hay không thì tôi không chịu trách nhiệm.”

Bà Dương vừa nghe lời này cảm thấy có chút lúng túng, trong lòng cũng hơi khó chịu. Bà ấy còn cho rằng Cố Khanh chuyên môn đưa Tiểu Hắc đến đây là vì muốn làm thân với nhà họ Dương, nhưng có vẻ như cô không muốn.

Dương Khai Nguyên tiến lên một bước, đang định giảng hòa thì nghe trong lùm cây phát ra mấy tiếng chó sủa.

Chương 358: Vô Đề

Tiểu Hắc nghe tiếng chó sủa lập tức lên tinh thần, nó nhảy khỏi vòng tay của Nữu Nữu, sủa hướng bụi cỏ như đang đáp lại:

“Gâu, gâu gâu!”

Chỉ giây lát, một con chó to và bốn con chó nhỏ chui ra bụi cỏ, năm con chó chạy lại gần Tiểu Hắc, liếm lông nhau, giống như chúng đang trao đổi tình huống mấy ngày nay.

Nữu Nữu cũng lại gần.

Bởi vì cô bé thường cho ăn nên mấy con chó khác cũng không bài xích Nữu Nữu đến gần, ngược lại luôn vẫy đuôi.

Nữu Nữu vuốt đầu của Tiểu Hắc:

“Tiểu Hắc ơi, em đến nhà chị ở nhé?”

Cô bé lại nhìn Đại Hoa và anh chị em của chó mực:

“Có thể mang theo người nhà của em cùng ở.”

Con nít ngây thơ như Nữu Nữu khi giao lưu với Tiểu Hắc sẽ xem nó như người bạn tôn trọng lẫn nhau.

“Nữu Nữu!” Bà Dương kinh ngạc nhìn qua, bà ấy chỉ đồng ý nuôi Tiểu Hắc, tại sao con gái

Tiểu Hắc khẽ kêu một tiếng, dụi vào tay của Nữu Nữu, nhưng sau đó nó lùi về chỗ người nhà của mình.

Từ khi chúng nó sinh ra đã theo Đại Hoa ở trong bụi cỏ, cũng không thích cuộc sống trong nhà.

Hơn nữa Tiểu Hắc cứu Nữu Nữu coi như báo đáp trước kia cô bé thường cho ăn.

Nhìn Tiểu Hắc cùng mấy con chó khác rượt đuổi nhau quay về trong bụi cỏ, Nữu Nữu hơi hụt hẫng nói:

“Tiểu Hắc không muốn đến nhà của chúng ta sao?”

Bà Dương vội lại gần an ủi con gái:

“Không sao đâu Nữu Nữu, nếu con thích thì chúng ta có thể thường đi ra cho Tiểu Hắc ăn, không chừng qua một thời gian Tiểu Hắc sẽ chịu về nhà với chúng ta.”

Bà Dương không nhắc đến mấy con chó khác, mặc dù yêu thương Nữu Nữu nhưng bà ấy chỉ đồng ý cho cô bé nuôi Tiểu Hắc chứ không chấp nhận mấy con chó khác.

Nữu Nữu còn chưa nói gì thì thấy Tiểu Hắc lại chạy ra bụi cỏ.

Nó không dừng lại trước mặt Nữu Nữu, ngược lại chạy tới chỗ Cố Khanh, vẫy đuôi, ngồi xổm xuống.

Cố Khanh sửng sốt, chỉ hướng chính mình:

“Nhóc muốn theo chị hả?”

Chuyện này không nằm trong dự đoán của Cố Khanh.

Tiểu Hắc nghe lời của Cố Khanh, nó đứng lên sủa hai tiếng rồi chạy ra sau lưng cô, dường như nôn nóng muốn đi theo cô.

Sợ nhất là không khí đột nhiên yên lặng.

Cố Khanh cũng không ngờ Tiểu Hắc vừa rồi còn không muốn đi theo Nữu Nữu về nhà, quay đầu đã hớn hở đòi theo mình.

Việc này hơi lúng túng.

So với ba người lớn lúng túng thì phản ứng của Nữu Nữu là tốt nhất, cô bé cười nhìn Cố Khanh:

"Thì ra Tiểu Hắc muốn đi theo chị về nhà, chị hãy hứa với em sẽ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Hắc!"

Nữu Nữu vốn cũng chỉ là hy vọng mang Tiểu Hắc vào nhà để chăm sóc nó, bởi vì tín nhiệm Cố Khanh nên cô bé rất yên tâm giao cún cho cô, không có chút gì không vui.

Cố Khanh mỉm cười, bế Tiểu Hắc lên:

"Chị hứa với em."

Cố Khanh ôm chó mực về ký túc xá, định nói cho các bạn cùng phòng biết chuyện nuôi chó.

Đối với việc này, nhóm người Hách Viện Viện tỏ vẻ hoàn toàn không có ý kiến.

Dù sao Cố Khanh đã kể với họ tại sao Tiểu Hắc bị thương, trong phòng ngủ nuôi một con chó mực vừa có thể đánh chạy quỷ quái còn có thể trừ tà thì quá tuyệt vời.

Hách Viện Viện ôm Tiểu Hắc, sờ lông của nó:

"Nói vậy là Tiểu Hắc thuộc về cậu rồi!"

Nuôi Tiểu Hắc ở đây lâu như vậy, nó đã quen thuộc bọn họ, ngoan ngoãn nằm trong ngực của Hách Viện Viện, còn thè lưỡi

liếm tay của cô ấy.

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Về sau Tiểu Hắc sẽ đi theo tôi, nhưng tôi còn cần đi bộ môn xem tình huống của Tiểu Hắc là thế nào.”

Dù sao chó mực bình thường, máu chó đúng là có công hiệu trừ tà, nhưng một con chó nhỏ có thể trực tiếp đánh bại quỷ quái thật đúng là ít thấy.

“Gâu!” Tiểu Hắc nghe lời của Cố Khanh thì ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Mèo trắng không thích đi cửa chính, không biết dựa vào công phu trèo tường leo nóc nhà gì mà nhẹ nhàng từ ban công vào phòng ngủ, nó nghe được cuộc đối thoại này.

?!

Chương 359: Vô Đề

Cái quỷ gì? Trong lúc nó vắng mặt đã xảy ra chuyện gì? Sao con chó này được Khanh Khanh nuôi?!

“Meo!!!” Mèo trắng phát ra tiếng kêu.

Lần này không phải làm nũng mà là tiếng kêu tức giận.

Rõ ràng nó chỉ là nhìn thấy một ‘đồng loại’ bị thương, không nhẫn tâm mới kêu Cố Khanh đến cứu.

Nhưng bây giờ quan xúc phân của nó bị một con chó giành mất?

Mặc dù Tiểu Hắc giống như mèo trắng, cũng có năng lực khác biệt nhưng mèo trắng bắt đầu thấy con cún này đáng ghét.

Mèo trắng: Ta kêu người tới cứu ngươi mà ngươi cứu quan xúc phân của ta hả?! Hừm hừm!

Hiển nhiên Tiểu Hắc cũng nghe thấy tiếng kêu của mèo trắng, thậm chí nghe hiểu địch ý trong đó.

Tiểu Hắc nhảy khỏi ngực của Hách Viện Viện, chạy đến trước mặt mèo trắng, ngoan ngoãn ngồi xổm:

“Gâu!”

Tiểu Hắc cúi đầu định liếm mèo trắng.

Mèo trắng giơ đệm thịt ngăn lại, từ chối nước miếng.

Nhưng bởi vì Tiểu Hắc thân thiết nên mèo trắng bớt giận.

Chẳng qua lúc Cố Khanh định ôm nó thì mèo con giả vờ từ chối một lúc mới chịu cho cô ôm vào ngực, biểu diễn cái gọi là kiêu kỳ.

Tiểu Hắc ở bên cạnh nhìn động tác giữa mèo trắng và Cố Khanh, nó cảm thấy thú vị còn chạy tới giữa cả hai, một người một chó một mèo rối loạn.

Hách Viện Viện, Trần Nhất Khả cùng Thẩm Thần chẳng những không can ngăn, ba người còn ôm bụng cười:

“Ha ha ha ha, Khanh Khanh, vui thật, cậu nhìn chúng nó một đen một trắng có thể làm Tả Hữu Hộ Pháp cho cậu, Hắc Bạch Song Sát a không, là Hắc Bạch Song Cưng!”

Cố Khanh đương nhiên không muốn bị xem diễn hề, dẫn một đen một trắng lao vào nhóm bạn đang cười ngon trớn, cả đám cùng rối loạn.

Hôm nay, Cố Khanh và các bạn cùng phòng tan học, đang định về ký túc xá mớm ăn cho Tiểu Hắc và quàng thượng mèo trắng dạo này thường trú phòng ngủ.

Chợt phát hiện đám bạn học xung quanh hôm nay hơi lạ.

Rất ồn ào.

Ba năm người tụm lại không biết nói cái gì, loáng thoáng có tiếng hò reo và tiếng thét.

Vẻ mặt Thẩm Thần hoang mang:

“Hôm nay có chuyện gì vậy? Mọi người bị sao thế?”

Cố Khanh dạo này bận chuyện huyền học, Trần Nhất Khả chìm đắm trong thế giới tiểu thuyết nên cũng mù tịt.

May mắn còn có người chuyên buôn dưa lê Hách Viện Viện.

“Mấy cậu không biết gì à?” Hách Viện Viện khoa trương nhìn ba người bạn tốt, nói: “Nam Nguyên, các cậu còn nhớ Nam Nguyên không?”

Ba người Cố Khanh gật đầu, tiên nữ của đại học Truyền Thông hàng xóm mà, đương nhiên nhớ chứ, Cố Khanh còn giải quyết rắc rối lớn cho gia đình Nam Nguyên.

Thấy ba người bạn tốt gật đầu nhưng vẫn giữ vẻ mặt ngờ nghệch, Hách Viện Viện thở dài một hơi:

“Lúc trước Nam Nguyên đi làm diễn viên nhớ không? Bộ phim cô ấy đóng đã chiếu rồi, bây giờ cô ấy cực kỳ nổi tiếng, vậy mà các cậu không biết hả?”

Hách Viện Viện khoa trương vung tay nói:

"Mấy ngày hôm trước, nghe nói đoàn phim của cô ấy đến bên này làm tuyên truyền, chọn đại học Truyền Thông kế bên, nghe nói là do Nam Nguyên cố ý đề cử trường học cũ của mình.”

À, Cố Khanh nhớ rồi, mà nam chính trong đoàn phim của Nam Nguyên tên là gì nhỉ? Tên Tống An Nhiên thì phải, cô còn từng giúp anh ta.

Vừa nghĩ tới Tống An Nhiên, quả nhiên Hách Viện Viện chắp hai tay vào nhau, vẻ mặt dại trai nói:

“Diễn viên nam của đoàn phim đều đẹp trai hú hồn! Nam chính Tống An Nhiên này, còn có nam số hai Nhâm Đông Minh, đều đẹp trai má hú!”

Ba người Cố Khanh cùng vịn trán, rồi tới nữa.

Đây là trạng thái bình thường của Hách Viện Viện, lúc theo dõi phim thì luôn bật chế độ mê đắm diễn viên nào đẹp trong bộ phim đó.

May mắn Hách Viện Viện chỉ háo sắc chứ không phải fan cuồng, chờ chiếu hết phim thì cô ấy sẽ chuyển sang mê diễn viên đẹp của phim khác.

Vốn Cố Khanh chỉ nghe thoáng qua chuyện Nam Nguyên quay về vì tuyên truyền bộ phim, nào ngờ cô ấy còn cố ý tặng mấy tấm vé vào cửa.

Hách Viện Viện gần đây đang mê mẩn sắc đẹp của các diễn viên trong bộ phim biết được điều này thì rất kích động, đòi đi theo Cố Khanh.

Chương 360: Vô Đề

Cố Khanh thầm nghĩ dạo này bận rộn, ít có thời gian ở chung với các bạn cùng phòng, nếu Hách Viện Viện muốn đi như thế thì tập thể cùng đi, xong rồi cùng đi ăn cơm.

Đoàn phim đến tuyên truyền là vào buổi chiều thứ sáu.

Hôm ấy lớp của Cố Khanh có môn học tự chọn buổi sáng, trống buổi chiều.

Bốn người phòng ngủ của Cố Khanh trùng hợp đều đăng ký môn học tự chọn khác nhau, cho nên không lên lớp chung.

Môn học tự chọn ở đại học thông thường đều là vì mở rộng kiến thức cho học sinh, đều là một số kiến thức cơ bản, lúc thi không quá khó khăn.

Cho nên gặp giáo viên dễ tính thì sau khi điểm danh tùy thời có thể cúp cua.

Lên đại học mà, không trốn học thì đời sinh viên không hoàn chỉnh.

Nhưng việc này cũng tùy vào vận may.

Có giáo viên điểm danh lúc cuối giờ, hoặc nói một số tư liệu tương quan bài thi cuối cùng, khiến bạn đến lúc thi mới hối tiếc không kịp.

Môn học của Cố Khanh cũng vậy, bởi vì đăng ký môn học tự chọn khá thoải mái, giáo viên môn học thứ nhất sau khi điểm danh lúc cuối giờ xong cô chuẩn bị thu thập thu thập đồ đạc chuồn ra.

Trên đường đi điện thoại của Cố Khanh rung hai cái, nhận được một tin WeChat.

Là Trần Nhất Khả gửi tới.

Gần đây Trần Nhất Khả chìm đắm trong viết tiểu thuyết, nghe nói đã có chút tiếng tăm, nên cô ấy càng bỏ ra nhiều thời gian vào viết sách hơn, hôm nay cũng cúp cua môn học tự chọn, về ký túc xá còn sớm hơn Cố Khanh.

Trần Nhất Khả gửi một tấm hình, chụp ban công phòng ngủ.

Nhân vật chính là mèo trắng và chó đen dạo này mang đến nhiều vui sướng cho phòng ngủ.

Mèo trắng và Tiểu Hắc dựa vào lan can ban công nhìn xuống lầu, móng vuốt nhỏ bám vào lan can, trông mòn con mắt.

Trần Nhất Khả gửi thêm một tin nhắn: Chúng nó chờ cậu mòn mỏi đến không chịu ăn cơm.

Không cần nghe ngữ khí của Trần Nhất Khả thì Cố Khanh cũng tưởng tượng được vẻ mặt bất đắc dĩ của bạn mình.

Nhìn hình chụp mèo trắng và Tiểu Hắc đáng yêu nhìn chằm chằm dưới lầu, Cố Khanh không kiềm được mỉm cười.

Cố Khanh đến dưới ký túc xá, cô cố ý nhìn lên vị trí phòng ngủ của mình.

Xẹt một cái, cục bông trắng trên ban công thoáng chốc mất tăm.

Ngược lại cục lông đen Tiểu Hắc vẫn mắt cún nhìn Cố Khanh, còn hưng phấn sủa.

Cố Khanh bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra mèo trắng lại bắt đầu chảnh mèo.

Đợi đến khi Cố Khanh lên lầu về phòng ngủ, nhìn thấy Trần Nhất Khả một bên che miệng cười trộm, một bên chỉ hướng mèo trắng.

Tiểu Hắc ngoan ngoãn chạy tới trước tiên, dụi vào ống quần của Cố Khanh, sau đó ngồi xổm trước mặt cô, sủa hai tiếng tỏ vẻ hoan nghênh.

Mèo trắng thì đang ăn thức ăn cho mèo loại cao cấp trong thau, ăn xong sau còn nhàn nhã liếm móng vuốt, giống như căn bản không biết Cố Khanh trở về.

Chờ mãi không thấy cô tới ôm mình, nó nhảy đến trước mặt cô, nghiêm túc ngồi, móng nhỏ đè lên tay cô.

“Meo~”

“Rồi rồi.” Cố Khanh vươn tay gãi cằm, lại vuốt lông cho quàng thượng.

Mèo trắng mới vừa lòng híp mắt lại, đuôi nhỏ đung đưa.

“Mau lên, không biết buổi tuyên truyền đã bắt đầu chưa!”

Không bao lâu sau, Hách Viện Viện cùng Thẩm Thần cũng trở về.

So với Thẩm Thần bình tĩnh, Hách Viện Viện có chút hấp tấp, còn định thay đồ mới.

Đi xem ngôi sao quả nhiên hơi khác với lúc chỉ biết Nam Nguyên là người đẹp như hoa hậu.

Cố Khanh nhàn nhã vuốt lông mèo trắng, thỉnh thoảng vuốt Tiểu Hắc, ba người bọn họ thuộc kiểu người mang theo chìa khóa, ví tiền là tùy thời có thể đi.

Đợi đến khi bốn người đều chuẩn bị sẵn sàng đi đại học Truyền Thông kế bên.

“Meo!”

Dường như mèo trắng nghe hiểu đối thoại của nhóm Cố Khanh, nó nằm lì trong ngực của cô, vỗ cánh tay cô ra hiệu muốn đi cùng.

Cố Khanh có chút do dự, không biết có cho phép mang theo mèo vào không.

Cô ngẫm nghĩ, nếu không cho vào thì nhờ Nam Nguyên hoặc Tống An Nhiên xin giúp, chắc không sao, vì thế mang theo mèo trắng.

Chương 361: Vô Đề

Còn về Tiểu Hắc, cún con ngoan tỏ vẻ nó muốn ở lại phòng ngủ giữ nhà, ưm, trên thực tế là tình trạng vết thương vẫn chưa lành hẳn, nó cần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Đến sảnh lớn của đại học Truyền Thông, đưa thiệp mời cho bảo vệ trông cửa.

Đi vào mới biết đã có nhiều người đến, bên trong đông nghìn nghịt.

Không lâu sau, hội tuyên truyền bắt đầu, vai chính và đạo diễn đi lên bục.

Hách Viện Viện siêu kích động kéo Cố Khanh, chỉ hướng một chàng trai đứng trên bục:

“Là anh ấy, là anh ấy đó! Diễn viên nam số hai của bộ phim này, đẹp trai xanh tươi! Tôi cảm thấy anh ấy đẹp trai còn hơn nam chính Tống An Nhiên, trên người toát ra tiên khí.”

Cố Khanh nghe vậy cũng nhìn hướng diễn viên nam số hai trên đài, sau đó ngây người.

Người tên Nhâm Đông Minh này đóng vai diễn viên nam số hai trong kịch bản, nhưng lúc trước cô đi đoàn phim giúp Nam Nguyên thấy người đóng vai này không phải là anh ấy.

Tạm không tả kỹ buổi tuyên truyền.

Sau khi kết thúc, Cố Khanh và các bạn cùng phòng ra ngoài, thấy Nam Nguyên ngụy trang đầy đủ tìm đến bọn họ.

"Cố Khanh, các người định về hả?" Nam Nguyên ngẫm nghĩ, lựa chọn gọi thẳng tên của Cố Khanh.

Trước mắt bao người, nếu kêu Cố đại sư phỏng chừng sẽ bị người qua đường tưởng bị khùng.

Cố Khanh đầu tiên là chúc mừng Nam Nguyên thành ngôi sao lớn, sau đó nói:

"Tụi này đang định tìm một chỗ liên hoan."

Vừa nghe câu nói này, Nam Nguyên bèn nói:

"Trùng hợp tôi biết gần đây có một quán cơm đồ ăn rất ngon. Tôi vẫn luôn muốn cảm tạ Cố Khanh đàng hoàng, hay là cho phép tôi mời mọi người cùng ăn một bữa nhé?"

Cố Khanh còn chưa suy nghĩ kỹ có nên đồng ý hay không thì thấy một nhân vật chính khác cũng ngụy trang kín mít đi tới.

Tống An Nhiên hỏi:

"Ồ, Nam Nguyên, mọi người đang nói chuyện gì vậy?"

Nghe Nam Nguyên nói muốn mời Cố Khanh ăn cơm, Tống An Nhiên biểu thị muốn tham gia:

"Lúc trước Cố Khanh giúp đỡ tôi, còn chưa có dịp cảm ơn đàng hoàng, để tôi đãi chầu này cho."

Trên thực tế, vô luận là Nam Nguyên hay Tống An Nhiên, sau khi Cố Khanh trợ giúp bọn họ thì cô đều nhận được thù lao dày, bây giờ hai người nói muốn cảm tạ là vì muốn làm tốt quan hệ với cô.

Dù sao quen một đại sư huyền học rất có lợi trong giới này.

Chỉ là một bữa cơm, Cố Khanh đồng ý.

Khi mọi người cùng nhau đi quán cơm thì đoàn người tăng thêm một thành viên, diễn viên nam số hai của đoàn phim, Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh vốn không quen biết gì với nhóm Cố Khanh, anh ấy bị Tống An Nhiên kéo đi cùng.

Tống An Nhiên nghĩ thế này, mọi người cùng nhau đi ăn cơm, đoàn người đều là con gái, có mỗi mình cô ta là con trai, lúc ăn cơm có lẽ sẽ hơi lúng túng nên muốn kéo thêm đồng bạn.

Đúng dịp anh họ của Tống An Nhiên hôm nay xin phép về với gia đình, cô ta kêu Nhâm Đông Minh có quan hệ khá tốt với mình trong đoàn phim cùng đi.

Trong lúc đi, Nam Nguyên giải thích cho Cố Khanh nghe về tình huống của Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh vốn chỉ là nhân vật phụ trong đoàn phim, trùng hợp diễn viên nam số hai bởi vì té gãy chân nên không thể đóng phim, đạo diễn đành chọn Nhâm Đông Minh. Không ngờ bộ phim công chiếu, mấy diễn viên chính đều nổi tiếng.

Cố Khanh quan sát Nhâm Đông Minh.

Trên người anh ấy có khí chất thư sinh nho nhã mong manh, con gái bây giờ rất thích mẫu người này.

Nhưng mà

Cố Khanh nheo mắt, lúc cô tới gần Nhâm Đông Minh dường như có thứ gì vụt qua trước mắt, cảm giác khí tràng của anh ấy

hơi khác biệt với mọi người.

Mèo trắng ở trong ngực của Cố Khanh dường như cũng cảm giác được cái gì, từ lúc Nhâm Đông Minh xuất hiện thì mắt mèo sáng rực nhìn đối phương, giống như nhìn thấy cái gì khiến nó hứng thú.

Chương 362: Vô Đề

Đoàn người Cố Khanh chia làm hai nhóm, một nhóm đi xe van bảo mẫu của Nam Nguyên, nhóm khác thì đi xe van bảo mẫu của Tống An Nhiên.

Mãi khi ngồi lên chiếc xe không có Cố Khanh, Nhâm Đông Minh mới thở phào một hơi. Mới vừa rồi mèo con lông trắng kia cứ nhìn chăm chú vào anh ấy, ánh mắt giống như nhìn gậy chơi với mèo khiến anh ấy hơi hoảng.

Tống An Nhiên chú ý tới Nhâm Đông Minh khác lạ:

“Sao thế? Cậu sợ mèo à?”

Nhâm Đông Minh cười cười: “Chỉ là đối với động vật, đặc biệt là động vật lông xù hơi không quen.”

Nhâm Đông Minh không nói thật, nguyên nhân anh ấy sợ con mèo trắng kia vì cảm thấy ánh mắt đó dường như nhìn thấu bí mật của mình.

Xe lái tới một quán cơm nổi tiếng gần chỗ này.

Tên rất thú vị, gọi là Tiểu Kiều Lưu Thủy Nhân Gia.

Nơi này phong cách cổ xưa, quán cơm trang trí cảnh quan vườn cây xinh đẹp, nhấm nháp thức ăn ngon trong hoa cỏ thấp thoáng cũng là thú vui tao nhã.

Cố Khanh vào quán cơm liền cảm giác được bên trong có gì đó không hợp, hẳn là phong thủy ra vấn đề gì.

Cố Khanh lại nghĩ lần này chính mình chỉ là đến ăn cơm, không quen chủ quán, cô cũng không rành phong thủy, thế là kiềm nén không nhắc nhở, định khi nào về Bộ Đặc Dị sẽ nói một câu.

Hôm nay ăn cơm chủ đề là tiệc hoa sen. Bông sen, lá sen, cọng sen, củ sen mỗi bộ phận đều có thể làm ra các món ngon.

Ăn đến một nửa Cố Khanh bỗng khẽ kêu, nhìn về hướng đông của quán.

Vừa rồi dường như cô cảm giác có linh lực dao động ở hướng đông, cảm giác không hợp ở hướng đó từ từ tán đi.

Một chuỗi tiếng bước chân phát ra từ phía đông.

Trừ Cố Khanh, người khác ngồi cùng bàn cũng nghe được, đều ngẩng đầu nhìn hướng đông.

Có một đám người đi ra từ ngã rẽ.

Cố Khanh ngẩn ra.

Khương Mặc Ngôn? Tư Nam?

Trong ba người dẫn đầu có hai người là Cố Khanh quen mặt.

Dường như nhận ra hơi thở quen thuộc, Khương Mặc Ngôn quay đầu, cũng nhìn thấy Cố Khanh: “Cố Khanh! Sao cô ở đây?”

Anh nhìn chỗ bàn kia ngồi cả nam lẫn nữ.

Hách Viện Viện lặng lẽ nhìn Nhâm Đông Minh lại ngắm Khương Mặc Ngôn, thầm nghĩ: Hèn gì Khanh Khanh không hề cảm thấy Nhâm Đông Minh đẹp trai, anh chàng này về các mặt đều vượt trội hơn Nhâm Đông Minh.

Trần Nhất Khả cùng Thẩm Thần cũng lặng lẽ nhìn qua lại giữa Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, phản ứng đầu tiên là: Có thâm cung bí sử!

Tư Nam nghe giọng nói của Cố Khanh, cũng nhìn thấy cô, lại gần chào:

“Cố Khanh, lâu không gặp.”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Lâu không gặp, mới nãy phía đông là mấy người ở đó hả?”

Cố Khanh hỏi mịt mờ, lời ngầm là dao động linh lực ở hướng đông vừa rồi có phải là bọn họ làm nhiệm vụ.

Khương Mặc Ngôn gật đầu.

Trong ba người đi đầu, người duy nhất mà Cố Khanh không quen là một người mập mạp, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng, là chủ quán cơm này, Châu Minh Hạo.

Châu Minh Hạo cười híp mắt tiến lên: “Nếu đã là bạn của bạn cùng phòng thì tôi xin được đãi bữa cơm này của mấy vị.”

Kết quả là, Nam Nguyên nói mời khách, Tống An Nhiên cũng đòi đãi bữa ăn, cuối cùng đều không thành công, ngược lại ăn một bữa tiệc hoa sen miễn phí.

Có bữa tiệc miễn phí để ăn đương nhiên là chuyện tốt.

Chẳng qua ông chủ trước mắt, bộ dạng mập mạp đeo dây chuyền vàng hơi lạc lõng trong cảnh sắc nơi này, không giống người thiết kế quán cơm trang nhã như vậy.

Ông chủ Châu phát hiện ánh nhìn sửng sốt thì biểu hiện khá

bình thản, dù sao không phải lần đầu tiên có người dùng ánh mắt kỳ lạ đó nhìn ông ấy.

“Có phải thấy lạ tại sao một người thô kệch như tôi mà mở quán cơm cao nhã như vậy không? Quán này là mở vì vợ của tôi.”

Vợ của ông chủ Châu là Văn Tuệ, họ Văn, một người phụ nữ văn nghệ.

Chương 363: Vô Đề

Năm xưa vì theo đuổi vợ, Châu Minh Hạo là người thô kệch suy nghĩ muốn vỡ óc, dùng các loại phương pháp lấy lòng Văn Tuệ.

Tiếc rằng người thô kệch nghĩ ra cách theo đuổi tất nhiên không hợp khẩu vị của nữ thanh niên văn nghệ.

Cuối cùng sự cố chấp của ông chủ Châu đánh động Văn Tuệ, mặc dù ông ấy thô kệch nhưng vì bà ấy mà sẵn lòng đọc những sáng tác văn học mình không thích, cùng Văn Tuệ đi dạo những triển lãm mình xem không hiểu.

Sau khi hai người kết hôn, ông chủ Châu càng chiều vợ đến phát cuồng, chuyên mở các cửa hàng mà Văn Tuệ thích.

Quán cơm, tiệm hoa, cửa hàng sách, quán 'Tiểu Kiều Lưu Thủy Nhân Gia' này được Văn Tuệ yêu thích nhất.

Nhưng hiện tại có người phá rối phong thủy của quán cơm khiến ông chủ Châu bực bội.

Ông chủ Châu xắn tay áo lên, dựa vào mối quan hệ tìm được cao nhân của Bộ Đặc Dị, Tư Nam và Khương Mặc Ngôn.

Không hổ là cao nhân trong bộ môn của quốc gia, đi dạo trong quán cơm, Tư Nam chỉ vào một thân cây bảo đào sâu xuống, thế là đào ra một cục gì đó đen thui, ông chủ Châu cũng không biết là cái gì.

Sau khi đào thứ đó lên thì rõ ràng có thể cảm giác được không khí trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Theo như Tư Nam nói, thứ này hẳn là giấu ở bốn phương đông tây nam bắc trong quán cơm.

Vừa lúc đụng tới Cố Khanh, ba người chia nhau tìm càng tiện lợi.

Làm việc này là giúp đỡ Tư Nam thì đương nhiên Cố Khanh đồng ý ngay, tìm đồ không tốn sức bao nhiêu.

Thế là, Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn cùng với Tư Nam đi ba hướng khác trong quán cơm.

Không bao lâu sau, ba người lần lượt trở về, trong tay đều cầm một bọc vải, bên trong bao cục màu đen giống như lúc trước Tư Nam tìm được.

Tư Nam hoàn thành nhiệm vụ nhưng không quên nhắc nhở:

“Ông chủ Châu, chuyện trong quán cơm đã giải quyết. Chắc hẳn ông cũng thấy rõ, vấn đề phong thủy chỉ cần biết bắt nguồn từ chỗ nào thì rất dễ giải quyết, nhưng mấy thứ này đều là cần chôn dưới đất, hoặc giấu trong một số nơi bí ẩn, có thể làm được những việc này "

Ông chủ Châu chán ghét nhìn thứ dưới đất:

“Việc này thì các người yên tâm, tôi đã có manh mối, dám đến chỗ của tôi làm tay trong, nhất định sẽ cho tên đó biết sự lợi hại của tôi!”

Trên bàn ăn, bởi vì Cố Khanh đi giúp tìm đồ nên mèo trắng tạm thời bị Thẩm Thần ôm trong ngực, nó không thèm quan tâm thứ bị tìm ra trong quán cơm, nó tập trung chú ý vào Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh co rúm lại, vào lúc thế này anh ấy thật sự hy vọng có thể tàng hình, để con mèo kia đừng nhìn mình nữa.

Mèo trắng: Meo, trên thân thể của loài người này rốt cuộc là loại hơi thở gì?

Nếu đã gặp thì bên bàn của Cố Khanh tự nhiên thêm hai chỗ cho Tư Nam và Khương Mặc Ngôn.

Ông chủ mập Châu Minh Hạo vì được nhóm Tư Nam giúp nên quyết định thăng cấp tiệc hoa sen của bàn này thành tiệc cấp cao hơn, từ đầu bếp chính của quán cơm tự tay nấu ăn.

Một bữa tiệc lớn, mọi người ăn thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, lúc mọi người chuẩn bị rời đi, mèo trắng luôn tràn đầy hứng thú với Nhâm Đông Minh cuối cùng không nhịn được nữa, khi đoàn người ra khỏi quán thì nó nhào vào ngực của Nhâm Đông Minh.

Sau đó cắn tay của Nhâm Đông Minh.

Ủa?

Khi mèo trắng nhào vào ngực của Nhâm Đông Minh mới phát hiện mùi hương dễ ngửi hấp dẫn nó dường như chỉ là dính lên người của anh ấy.

Mèo trắng không cam lòng cắn bàn tay của Nhâm Đông Minh, nó cũng biết chừng mực không cắn bị thương anh ấy, chỉ để lại một dấu răng nhạt.

Thất vọng, thì ra chỉ là người bình thường.

Mèo trắng nhảy khỏi ngực Nhâm Đông Minh.

Bởi vì mèo trắng nhào qua quá nhanh nên Nhâm Đông Minh hay Cố Khanh, hoặc những người có mặt còn chưa phản ứng lại thì mèo trắng đã ôm tay của Nhâm Đông Minh bắt đầu cắn.

Khi thấy mèo trắng nhảy xuống từ ngực Nhâm Đông Minh, còn làm biểu cảm ghét bỏ, Cố Khanh nhanh chóng tiến lên bế nó.

Chương 364: Vô Đề

Cố Khanh xấu hổ cười nói:

“Ngại quá, chắc tại Tiểu Bạch thích mùi trên người anh nên mới nhào lên.”

Mặt ngoài Nhâm Đông Minh không lộ vẻ gì, trên thực tế trong lòng run lên: “Không sao, tôi cũng thấy lạ, không hiểu sao mèo của Cố Khanh thấy tôi rồi cứ nhìn tôi mãi, chắc là do tôi sức mạnh dính mùi hương nào đó hấp dẫn mèo.”

Nhâm Đông Minh gãi tóc, làm bộ dáng không biết gì, cười đến vô tội, đúng là diễn viên!

"Vậy sao? Chắc là thế.” Cố Khanh nhìn Nhâm Đông Minh, nói một câu đầy ẩn ý rồi ôm mèo trắng, định cùng Khương Mặc Ngôn và Tư Nam quay về Bộ Đặc Dị trước.

Ba người cùng phòng ngủ thì đi về trường.

Nam Nguyên, Tống An Nhiên, Nhâm Đông Minh đều kêu trợ lý của mình tới đón.

Cố Khanh nhìn bóng dáng Nhâm Đông Minh lên xe rời đi, thật lâu không nói chuyện.

"Như thế nào? Nhìn ra vấn đề gì rồi sao?" Âm thanh vang lên bên tai cô, là Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh lắc đầu: “Còn chưa chắc chắn, hai người thì sao? Có nhìn ra gì không?”

Tư Nam cầm di động, dường như đang nhắn tin cho ai, nói:

"Người này nhất định là một người bình thường, nhưng trên người anh ta có hơi thở không thuộc về anh ta.”

Khương Mặc Ngôn cũng gật đầu: “Dường như trên người anh ta có mùi gì đó.”

Rời khỏi tầm nhìn của mấy người Cố Khanh làm Nhâm Đông Minh thở phào.

Trợ lý Tiểu Vũ lái xe ở đằng trước thấy rõ vẻ mệt mỏi trên mặt của Nhâm Đông Minh, lo lắng hỏi: "Đông Minh, có khỏe không vậy?”

Nhâm Đông Minh ngồi ở ghế sau nhắm mắt, cau chân mày:

“Tôi không sao, tạm nghỉ một lúc là được.”

Tiểu Vũ nghe vậy không nói chuyện, giảm tốc độ xe, lái thật êm hướng tới nhà của Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh dần rơi vào ngủ say.

"Đông Minh, Đông Minh? Mau tỉnh lại."

Dường như có người đang gọi mình, Nhâm Đông Minh ngồi dậy, phát hiện chính mình còn ở trong xe. Bởi vì bị người đánh thức nên trông anh ấy mơ màng.

Nhâm Đông Minh mờ mịt hỏi:

“Sao vậy?”

Tiểu Vũ nói:

“Tới nhà của anh rồi.”

Nhâm Đông Minh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đúng là đã đến nhà.

“Cảm ơn Tiểu Vũ.” Nhâm Đông Minh xuống xe, nhưng không mời Tiểu Vũ vào nhà chơi.

Nhâm Đông Minh đi hai bước, lại nhớ đến cái gì, nói:

“Hoạt động ngày mai tôi sẽ tự đi tới hiện trường, cậu không cần tới đón.”

Tiểu Vũ đồng ý, biểu thị đã biết.

Tiểu Vũ làm trợ lý cho Nhâm Đông Minh không lâu, mới vài tháng, nhưng trong mấy tháng này cậu ta đã biết được nhiều cấm kỵ của Nhâm Đông Minh.

Đầu tiên, Nhâm Đông Minh giấu riêng tư rất kỹ, bất luận là tình huống gia đình hay tình cảm thì anh ấy đều không tuyên bố cái gì.

Thứ hai là dường như sức khỏe của Nhâm Đông Minh không tốt lắm, có vài lần Tiểu Vũ thấy sắc mặt của anh ấy tái nhợt lấy một bình nhỏ ra khỏi túi, đổ viên thuốc ra ăn vào.

Tiểu Vũ từng cho rằng Nhâm Đông Minh dính thứ không tốt mà nhiều người trong showbiz thường dính phải, về sau phát hiện anh ấy thuần túy là thân thể không khỏe mạnh, uống thuốc điều dưỡng mới khỏe được.

Điều cuối cùng là về nhà của Nhâm Đông Minh.

Nhà của Nhâm Đông Minh xem như khá giàu nên anh ấy ở trong biệt thự. Vô luận là hay người khác bên cạnh Nhâm Đông Minh, chú ý, là tất cả mọi người, đều chưa từng được anh ấy mời

vào nhà.

Người đại diện của Nhâm Đông Minh từng có việc đến nhà tìm anh ấy, mới vừa gõ cửa, anh ấy sắc mặt âm u mở cửa ra mang người đại diện đi, còn nổi cáu với người ta. Từ đấy, mọi người đều biết Nhâm Đông Minh không thích có ai đến nhà.

Nhâm Đông Minh vào biệt thự, đèn trong biệt thự sáng lên, nhưng trong đại sảnh không có một ai.

Nhâm Đông Minh cất cao giọng nói:

“Về rồi đây!”

Không có người đáp lại.

Nhâm Đông Minh lên lầu, đi vào phòng của mình.

Nhà của Nhâm Đông Minh xây theo kiểu cổ, trang sức bằng gỗ, giường khắc hoa.

Chính giữa phòng có một dụng cụ chứa thủy tinh có lắp đèn và nhiệt độ, bên trong có một đóa hoa vô cùng xinh đẹp đang nở rộ.

Đây là một đóa hoa mẫu đơn, mẫu đơn xanh* hiếm hoi.

(*) Từ gốc: Lục mẫu đơn – Lục hương cầu (hình dạng như tú cầu)

Hoa nở rực rỡ, ngọc tiếu châu hương, phong lưu tiêu sái, nguy nga lộng lẫy, quả thực là động lòng người.

Chương 365: Vô Đề

Phẩm loại thượng đẳng như vậy rất hiếm thấy.

Nhâm Đông Minh thay đồ mặc ở nhà, cầm thùng tưới nước bắt đầu tưới nước cho mẫu đơn xanh, vừa tưới nước vừa nói chuyện:

“Tú Nhi, hôm nay cực kỳ mạo hiểm, ta suýt bị phát hiện ra "

Lá cây nhẹ đung đưa như đáp lại lời của Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh tưới nước xong lại dùng vải bông mềm lau lá cây:

“Hôm nay ta đi buổi tuyên truyền phim xong bị anh An Nhiên kéo đi ăn cơm chung, cư nhiên nhìn thấy ba cao nhân huyền học, còn có một con mèo trắng luôn nhìn ta không dời mắt, ta thật sự lo lắng bọn họ nhìn ra điểm cái gì, làm hại đến sự an toàn của nàng.”

Lần này mẫu đơn xanh không có phản ứng.

Nhâm Đông Minh cũng không thất vọng, anh ấy rửa mặt súc miệng xong sớm lên giường ngủ.

“Lâu thật lâu trước kia, có một thư sinh rất thích nuôi hoa, mọi người tặng cho thư sinh một ngoại hiệu là hoa tướng công. Trong nhà của Hoa tướng công trồng đủ loại hoa tươi, một năm bốn mùa đều có hoa nở. Trong tất cả hoa tươi thì Hoa tướng công thích mẫu đơn nhất.”

“Về sau có một ông già đi ngang qua xin một chén nước để uống, vừa lúc thấy hoa tươi đầy vườn của Hoa tướng công, thế là bảo với chàng rằng: Tuy hoa trong vườn của người nhiều thật,

nhưng lúc trước ta ở trên núi nhìn thấy một gốc mẫu đơn, khi hoa nở cánh hoa có màu xanh lá, trong vườn của ngươi chắc chắn không có."

Dường như có người kể chuyện bên tai.

Trong nửa ngủ nửa tỉnh, Nhâm Đông Minh giãy giụa mở mắt ra, nhìn qua bên cạnh sau đó nở nụ cười tươi rói:

"Tú Nhi!"

Trong biệt thự vốn trừ Nhâm Đông Minh ra không có một ai, không biết từ khi nào xuất hiện một vị giai nhân áo màu xanh.

Nàng mặc áo màu xanh lá cây thắm hồng, dáng người có chút đẫy đà, nhưng vòng eo mềm mại, quyến rũ động lòng người.

Là vừa rồi nàng nằm bên giường của Nhâm Đông Minh, kể chuyện với anh ấy.

Thấy Nhâm Đông Minh tỉnh, đối phương nhoẻn miệng cười:

"Đông Minh, chàng đã tỉnh? Hôm nay công tác có mệt không? Ngủ lâu như vậy có phải là thân thể khó chịu?"

Hoa yêu mẫu đơn xanh tên là 'Tú Nhi' hiển nhiên rất quan tâm sức khỏe của Nhâm Đông Minh.

Đúng vậy!

Hiện tại, giờ này khắc này, đóa mẫu đơn xanh trong lồng chụp thủy tinh ở trong phòng của Nhâm Đông Minh đã biến mất, thay thế là cô gái ở trước mắt anh ấy, hoa yêu Lục Tú.

Gặp được Lục Tú là một ngoài ý muốn.

Đừng nhìn hiện tại Nhâm Đông Minh có thể quay phim cường độ cao, thật ra sức khỏe của anh ấy rất kém.

Nhâm Đông Minh bẩm sinh có bệnh tim, tuy ở trong phạm vi kiểm soát nhưng không thể quá mức kích động, quá mệt nhọc, không được ăn đồ có chất kích thích mạnh, đủ loại cấm kỵ làm bạn Nhâm Đông Minh lớn lên.

Trong vô số việc không thể làm, Nhâm Đông Minh học được cách tìm kiếm thú vị, mà thú vui lớn nhất của anh ấy là trồng hoa.

Nhìn một viên hạt giống nho nhỏ nảy mầm, lớn lên, nở ra hoa xinh đẹp khiến thể xác và tinh thần của Nhâm Đông Minh sung sướng.

Cha mẹ họ Nhâm thương con trai, sau khi phát hiện sở thích của con trai thì bắt đầu sưu tập các loại hoa cỏ xinh đẹp về cho con, chỉ muốn cho con vui vẻ.

Vườn hoa trong biệt thự nhanh chóng bị các loại hoa cỏ lấp đầy.

Trong một buổi triển lãm hoa, cha Nhâm phát hiện một chậu mẫu đơn xanh xinh đẹp, ông ấy tôi về cho con trai.

Nhâm Đông Minh quả nhiên cực kỳ thích cây mẫu đơn xanh đặc biệt này.

Nhưng ngày vui không dài lâu, mấy tháng trước, tình huống của Nhâm Đông Minh bắt đầu ác hóa.

Nhâm Đông Minh thường cảm thấy tức ngực, không thở nổi, trong khi ngủ cũng cảm thấy ngực tê dại.

Anh ấy cẩn thận giấu giếm tình trạng, không nói cho cha mẹ biết.

Cha mẹ đã trả giá quá nhiều cho anh ấy, may mà còn có một em trai có thể chăm sóc cha mẹ, điều anh ấy có thể làm là khiến cha mẹ bớt nhọc lòng.

Đó là suy nghĩ của Nhâm Đông Minh lúc ấy.

Vì thế có một ngày trong khi Nhâm Đông Minh tưới nước cho mẫu đơn xanh mà mình thích nhất, anh ấy bỗng phun ra một ngụm máu, vừa lúc phun vào cây mẫu đơn xanh ở trước mặt.

Chương 366: Vô Đề

Chuyện sau đó cũng dễ đoán.

Mẫu đơn xanh hấp thu máu của anh ấy bỗng biến mất, trước mắt xuất hiện một cô gái áo xanh gọi anh ấy là tướng công.

Lúc ấy Nhâm Đông Minh sắp tắt thở nhưng còn suy nghĩ bâng quơ, không ngờ trên thế giới này thật sự có yêu tinh, còn gọi mình là tướng công?

Chờ khi Nhâm Đông Minh tỉnh lại thì phát hiện chính mình còn nằm trong biệt thự.

Kỳ lạ là ngực không đau nữa.

Không thấy cô gái áo xanh, mẫu đơn xanh trở lại trong chậu hoa.

Bên cạnh chậu hoa còn nhìn thấy vết máu lúc trước anh ấy phun ra đã khô cạn, nhưng trên cánh hoa chẳng có chút vết máu.

Nhâm Đông Minh ôm trái tim không còn đau, trong lòng có suy đoán.

Anh ấy yên lặng chờ, đợi hoa yêu lại xuất hiện.

Không ngờ lần sau hoa yêu hiện hình là ba ngày sau.

Một buổi tối của ba ngày sau, Nhâm Đông Minh vẫn lẳng lặng nhìn mẫu đơn xanh trong phòng.

Bởi vì từ nhỏ có bệnh tim, ưu điểm lớn nhất của Nhâm Đông

Minh là ngồi yên.

Ba ngày này trừ ăn cơm uống nước và hàng ngày tưới hoa ra, Nhâm Đông Minh cầm một cuốn sách ngồi cạnh mẫu đơn xanh, vừa đọc sách vừa chờ hoa biến hóa.

Bạn hỏi tại sao anh ấy thấy yêu tinh mà không sợ?

Sao phải sợ?

Anh ấy vốn sắp chết, hoa yêu không hại anh ấy ngược lại dường như còn cứu mạng, vậy thì cớ sao phải sợ?

Trong ba ngày này, dường như mẫu đơn xanh hơi héo rũ.

Đến đêm thứ ba, trong chớp mắt, mẫu đơn xanh mà anh ấy luôn nhìn chăm chú bỗng biến mất.

"Tướng công." Một giọng nữ dịu dàng vang bên tai anh ấy.

Nhâm Đông Minh quay đầu, quả nhiên là cô gái váy xanh.

Khác với lần đầu mông lung nhìn thấy, lần này sắc mặt cô gái váy xanh có chút nhợt nhạt.

Nhâm Đông Minh hỏi thẳng:

“Nàng là cây mẫu đơn xanh kia?”

Cô gái mặc váy xanh gật đầu, nói:

“Ta tên Lục Tú.”

Nhâm Đông Minh lại hỏi:

“Là nàng cứu ta?”

Lục Tú mỉm cười nói:

“Lục Tú mới vừa cảm giác được hơi thở của tướng công thì phát hiện tướng công nguy trong sớm tối, liền đem hoa lộ tích lũy trăm năm của mình cho tướng công.”

Vẻ mặt Nhâm Đông Minh phức tạp, anh ấy không ngờ có ngày sẽ nói chuyện với một yêu tinh, hơn nữa lần đầu gặp mặt yêu tinh đã cứu mạng của anh ấy.

Nhâm Đông Minh giữ Lục Tú lại.

Lục Tú cho anh ấy hoa lộ tích lũy trăm năm của mình, nhưng điều này không có nghĩa là Nhâm Đông Minh hết bệnh tim.

Hoa lộ chỉ có thể bảo chứng Nhâm Đông Minh khỏe mạnh trong khoảng nửa năm, hoa lộ thì dùng chút nào thiếu chút đó, cũng sẽ tổn hại đến Lục Tú.

Bởi vì lúc trước bị tổn thương nên Lục Tú chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối.

Cứ như thế, ban ngày Nhâm Đông Minh dưỡng hoa chăm sóc mẫu đơn xanh, buổi tối dạy hoa yêu Lục Tú các loại thường thức sinh hoạt.

Rất nhanh, Nhâm Đông Minh và Lục Tú yêu nhau.

Nhưng với tuổi thọ của hoa yêu, nếu không tự tìm đường chết hại người bị tu sĩ huyền học thu đi, hoặc là bị thiên lôi đánh chết, hay bị đạo nhân tà môn nào dùng để luyện đan, chỉ cần từng bước tu luyện thì dư sức sống mấy trăm năm.

Nhâm Đông Minh làm con người, dù có tuổi thọ trăm năm cũng không thể đầu bạc đến gài với Lục Tú.

Bên trên đã nói rồi, hoa lộ có số lượng giới hạn.

Lục Tú vì có thể cùng Nhâm Đông Minh bên nhau lâu dài đã nghĩ ra một biện pháp.

Khiến Nhâm Đông Minh đi làm ngôi sao.

Đúng vậy, làm ngôi sao, nhận lấy sức mạnh tín ngưỡng của mọi người, lại dùng cơ duyên đó tẩm bổ thân thể của Nhâm Đông Minh, giảm ảnh hưởng từ bệnh tim xuống bằng không.

Muốn làm được điểm này ước chừng cần Nhâm Đông Minh phải làm ngôi sao hạng A mới được.

Cho nên mới có chuyện Nhâm Đông Minh rõ ràng mang bệnh tim bẩm sinh mà đi đóng phim.

Bên kia, Cố Khanh đi theo Tư Nam, Khương Mặc Ngôn cùng nhau trở lại Bộ Đặc Dị, về việc phát hiện Nhâm Đông Minh không ổn đương nhiên phải báo cáo cho Lệ Hoan.

Mèo trắng ở trong ngực của Cố Khanh phát ra tiếng khò khè, dường như còn cảm thấy kỳ lạ vì Nhâm Đông Minh là người bình thường.

Lệ Hoan nghe ba người Cố Khanh cùng cảm thấy Nhâm Đông Minh có lẽ có vấn đề, cô ấy gõ ngón tay xuống mặt bàn.

Lệ Hoan hỏi:

"Các người cảm thấy bên cạnh người tên Nhâm Đông Minh có lẽ có tinh quái?"

Chương 367: Vô Đề

Ba người Cố Khanh gật đầu.

“Vậy anh ta có hiện tượng bị hút tinh khí không? Vẻ ngoài có cực kỳ suy yếu, hoặc là khí tràng quanh thân mang khói đen?" Lệ Hoan lại hỏi.

Cố Khanh nghe vậy lắc đầu.

Tuy Nhâm Đông Minh thoạt nhìn hơi ốm yếu, nhưng ăn một bữa cơm xong Cố Khanh nhìn ra được anh ấy khỏe mạnh, dường như được thứ gì tẩm bổ.

Nhìn thấy Cố Khanh lắc đầu, Lệ Hoan lại hỏi: “Các người cảm thấy đối phương hy vọng có người xen vào sao?”

Ba người Cố Khanh tiếp tục lắc đầu.

Trong lúc ăn cơm Nhâm Đông Minh luôn cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình, dù bị mèo trắng nhào lên, còn bị cắn nhưng vẫn áp dụng thái độ giả ngu với nhóm Cố Khanh.

Có thể thấy, Nhâm Đông Minh cũng không hy vọng có người phát hiện khác lạ bên cạnh mình.

Lệ Hoan gật đầu, tỏ vẻ biết.

“Tôi sẽ cử người đi tra, nhưng thông thường trong tình huống này thì bộ môn chúng ta sẽ có người chuyên môn chú ý đối phương nhưng không nhúng tay vào sinh hoạt.”

Cố Khanh kinh ngạc: “Bộ dạng này không sợ sẽ xảy ra chuyện

sao? Hoặc là không cần thu vào ngành giống như nữ quỷ mộ cổ tiểu thư Ngụy Thục Ngọc sao?”

Lệ Hoan lắc đầu: “Trên thế giới này có rất nhiều tồn tại không giống bình thường giấu trong chúng ta, nhưng năng lực của chúng ta có hạn, không thể khống chế tất cả bọn họ.”

"Hoặc nên nói, chúng ta áp dụng là cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng."

"Đối với những thứ đó, ở trong phạm vi kiểm soát, không gây hại cho xã hội, cho loài người thì thông thường chúng ta sẽ không nhúng tay, sẽ chỉ chú ý đối phương ở một mức độ nào đó, phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh."

Mấy người Cố Khanh sực tỉnh ngộ. Giống như là Sơn Linh, nếu không phải lúc trước nó bị tà đạo bắt, Lệ Hoan rõ ràng biết Sơn Linh ở núi hoang nhưng không muốn bắt nó đi, mà để nó tự do sống trong núi.

Hiện tại đối với tồn tại không biết tên bên cạnh Nhâm Đông Minh, thái độ của Bộ Đặc Dị cũng giống như vậy.

Nói xong chuyện, kế tiếp là Tư Nam báo cáo chuyện phong thủy của Tiểu Kiều Lưu Thủy Nhân Gia mà bọn họ lần này đi ra ngoài giải quyết.

“. . . chuyện là vậy đấy, hiện tại đã hoàn toàn giải quyết vấn đề phong thủy của quán cơm.”

Tư Nam vừa dứt lời chợt nghe chuông điện thoại, là di động của Khương Mặc Ngôn.

Anh xem màn hình điện thoại thì hơi sửng sốt.

“Là ông chủ Châu gọi.”

Khương Mặc Ngôn nói xong thì bắt máy.

“Đại sư, hai vị đại sư, cứu mạng!” Giọng của Châu Minh Hạo truyền ra từ ống nghe, trong giọng nói tràn đầy hoảng loạn.

“Ông chủ Châu, hãy bình tĩnh đã, ông đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì?" Khương Mặc Ngôn hỏi.

"Khương đại sư, làm ơn đến đây nhanh, vợ của tôi cô ấy đột nhiên sắp chết rồi. Dường như trong nhà của tôi có thứ kỳ lạ gì, tất cả cửa phòng đều khóa lại, không mở ra được. Anh mau với cứu mạng!”

Châu Minh Hạo vội vàng báo địa chỉ nhà.

"Nhất định là kẻ phá hư phong thủy phát hiện tình huống của quán cơm chuyển biến tốt đẹp, thế là chuyển đầu mâu vào ông chủ Châu!” Tư Nam là thầy phong thủy nhưng tính cách hơi nóng nảy.

“Chưa rõ tình huống thì đừng tùy tiện hạ kết luận." Lệ Hoan ngăn trở bước chân muốn ra ngoài của Tư Nam: “Cố Khanh, em hãy đi theo Khương Mặc Ngôn.”

Cố Khanh chỉ vào mình:

“Em ạ?”

Cố Khanh cảm thấy như vậy không tốt lắm.

Vốn là nhiệm vụ của Tư Nam, cô ấy là chính, Khương Mặc Ngôn là phụ. Khương Mặc Ngôn hình người hiển nhiên thực lực không bằng một phần trăm khi làm Âm Dương Tuần Tra Sử, tuy tốc độ tiến bộ kinh người nhưng giờ chỉ là gà con.

Lệ Hoan không cho Tư Nam đi, ngược lại khiến Cố Khanh đi,

khiến cô có cảm giác như mình cướp nhiệm vụ của Tư Nam.

Lệ Hoan đương nhiên có thể nhìn ra Cố Khanh do dự, thế là nói: “Đối phương vội vàng gọi điện thoại lại đây, tình huống gấp gáp nguy hiểm như vậy, e rằng không phải vấn đề phong thủy, Tư Nam có thể phát huy tác dụng hữu hạn, em đi mới là thích hợp nhất."

Chương 368: Vô Đề

“Còn Tư Nam, chị có nhiệm vụ khác cần em ấy giúp.”

Đã nói đến mức này thì Cố Khanh đương nhiên là đồng ý, cô cùng Khương Mặc Ngôn chạy đi nhà của ông chủ Châu.

Nhà ông chủ Châu cách Bộ Đặc Dị không quá xa.

Khương Mặc Ngôn lái xe, ước chừng hai mươi phút sau bọn họ đến trước cửa một biệt thự.

Nghĩ đến ông chủ Châu nói trong điện thoại không thể mở cửa ra, lúc Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi hướng biệt thự thì giữ cảnh giác, tay cầm sẵn lá bùa.

Nhưng rất kỳ lạ, không cảm giác cửa biệt thự có vấn đề gì.

Cố Khanh đoán người bên trong có lẽ chờ sốt ruột, kêu đối phương mở cửa hơi khó, cô đảo tròng mắt, dùng linh lực mô phỏng ra chìa đút vào lỗ khóa.

Khương Mặc Ngôn ở bên cạnh xoe tròn mắt nhìn, anh làm Âm Dương Tuần Tra Sử nhiều năm như vậy, bởi vì là linh thể nên chưa từng ‘vào cửa’, đều là trực tiếp xuyên tường, hiện tại mới phát hiện linh lực cư nhiên còn có loại công dụng này.

Khống chế linh lực lấp đầy lỗ khóa, Cố Khanh thúc đẩy linh lực xoay một cái, rắc một tiếng, cửa mở.

Vào cửa mới phát hiện trên cánh cửa dường như lập một trận Mê.

Cái gọi là trận Mê ý tứ là người đi vào bên trong sẽ bị lạc phương hướng.

Phỏng chừng ông chủ Châu nói không thể mở cửa nằm ở đâu.

Phân tích của Lệ Hoan hiển nhiên là chính xác.

Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn đi vào biệt thự, trừ bỏ trận Mê trên cửa, không phát hiện khí tràng kỳ lạ quanh căn nhà, khẳng định không phải phong thủy xảy ra vấn đề.

Dường như nghe thấy tiếng động vào cửa của hai người, ông chủ Châu ở trong phòng khách kích động hét lên:

“Đại sư, đại sư! Nhanh, bên này! Các người rốt cuộc đến rồi! Chỗ tôi bỗng nhiên không ra được, vợ còn đang xỉu, làm tôi sợ muốn chết."

Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn đi đến đại sảnh, nhìn ông chủ Châu ‘hoạt bát’ nhảy loi choi.

Kỳ lạ, đặt trận mê ở cửa, ông chủ Châu gọi điện thoại đã qua hai mươi phút nhưng trông ông ấy vẫn khỏe mạnh.

Rõ ràng, mục đích của người làm những chuyện này không phải tổn thương ông chủ Châu.

Cố Khanh dời tầm mắt qua người phụ nữ nằm trên sofa, ánh mắt của cô bỗng khựng lại.

Người phụ nữ nằm trên sofa là bà vợ mà ông chủ Châu yêu chiều hết mực, Văn Tuệ.

Đối phương có chân mày lá liễu, sống mũi cao, một đôi môi anh đào tuy rằng nhắm mắt nhưng vẫn thấy rõ là một người đẹp.

Ông chủ Châu nói vợ cùng tuổi với ông ấy, bốn mươi tuổi, nhưng bề ngoài giống như thiếu nữ đôi mươi, không phải bởi vì bà ta giỏi về bảo dưỡng mà do được chồng nuông chiều, không có chuyện phiền lòng mới có thể trẻ tuổi như vậy.

Nhưng hiện tại, tình huống của bà Châu - Văn Tuệ rất không ổn.

Bà ta được đặt trên sofa, mặt như giấy trắng, đã không có ý thức.

Cho dù đã ngất xỉu nhưng chân mày bà ta vẫn nhíu chặt, tay ôm ngực.

Hiển nhiên Khương Mặc Ngôn cũng phát hiện ra tình huống của Văn Tuệ, hỏi:

“Chuyện gì thế này?”

Châu Minh Hạo không có tâm trí trả lời:

“Tạm không nói chuyện này, các người hãy cứu vợ của tôi trước đã!”

Với Châu Minh Hạo thì giờ phút này cứu tỉnh vợ của ông ấy mới là quan trọng nhất.

Cố Khanh chớp chớp mắt, lấy một lá bùa ra khỏi túi, đây là một lá bùa trừ tà.

Bộp!

Cô chụp bùa lên ngực Văn Tuệ nằm trên sofa.

Xèo!

Ba người đều nhìn thấy bùa trừ tà dán trên ngực Văn Tuệ không hiểu sao xung quanh từ từ cháy đen, giống như bị cái gì đốt.

“Đây đây là cái gì? Vợ ơi? Tiểu Tuệ!" Châu Minh Hạo quỳ bên cạnh sofa, cầm tay của Văn Tuệ.

“Đừng kêu.” Cố Khanh nói: “Trước khi bùa hoàn toàn biến đen thì bà ấy sẽ không sao.

Nghe lời của Cố Khanh, Châu Minh Hạo quay đầu định bắt lấy tay cô, xin cô cứu vợ mình.

Nào ngờ tay vươn ra đã bị Khương Mặc Ngôn đứng ở một bên ngăn lại.

Khương Mặc Ngôn nói:

“Ông cũng thấy rồi, vợ của ông không phải bị bệnh bình thường. Bây giờ ông cần nói cho chúng tôi biết chuyện phát sinh sau khi ông về nhà, không được bỏ sót, chúng tôi mới có thể căn cứ lời của ông để phán định rốt cuộc ra vấn đề gì, mới có thể cứu bà ấy.”

Chương 369: Vô Đề

“Được được, tôi nói.” ông chủ Châu bắt đầu nhớ lại.

Hôm nay khi ông chủ Châu về nhà thì tâm trạng siêu vui, vấn đề phong thủy phá hoại quán cơm lâu dài rốt cuộc bị giải quyết.

Ông chủ Châu cũng đã khoanh vùng gián điệp trong quán cơm, thầm nghĩ về nhà báo tin vui cho vợ, để vợ biết sắp giải quyết xong việc.

Nhưng khi ông chủ Châu trở về nhà lại phát hiện Văn Tuệ bình thường thích đọc sách trong sân, vậy mà hôm nay không ở ngoài.

Ông ấy tìm một vòng, phát hiện Văn Tuệ nằm ở trên giường, sắc mặt hơi kém.

Ông chủ Châu cẩn thận dè dặt đánh thức Văn Tuệ:

“Vợ ơi, em làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Văn Tuệ lúc ấy còn khỏe, chỉ nói là hơi buồn ngủ nên lên lầu ngủ một giấc.

Vì thế ông chủ Châu không đặt trong lòng, xuống lầu chuẩn bị làm một bữa ăn ngon cho vợ, cùng nhau chúc mừng.

Nhưng ông ấy làm đồ ăn đến giữa chừng thì nghe một tiếng rầm ở tầng trên, dường như là có cái gì rớt dưới đất.

Ông chủ Châu nhanh chóng lên lầu.

Ngay sau đó, lại là một chuỗi tiếng loảng xoảng bể đồ.

Ông chủ Châu chạy vào phòng, nhìn thấy Văn Tuệ ôm đầu va đụng lung tung, đồ vật trong phòng đều bị đụng ngã.

Trên tủ đầu giường đặt một bình hoa làm bằng sứ, Văn Tuệ thích nó nhất vậy mà bây giờ đã vỡ vụn dưới đất.

“Vợ, vợ ơi? Em làm sao vậy?” Ông chủ Châu vội đi dìu vợ của mình.

Văn Tuệ đau đớn trán nổi gân xanh:

“Lão Châu, tôi đầu của tôi đau quá, rất đau!”

Văn Tuệ còn chưa nói hai câu lại bị đau đầu.

Ông chủ Châu nhìn Văn Tuệ sắp đụng đầu khắp nơi thì vội ôm chặt bà ta không cho động đậy.

Chờ đợt đau đầu này trôi qua, ông chủ Châu buông Văn Tuệ ra, muốn dẫn bà ta đi bệnh viện kiểm tra xem bị bệnh gì.

Nhưng ông chủ Châu và Văn Tuệ mới xuống phòng khách thì bà ta đã ôm ngực, môi tím lịm, không nói nên lời.

Ông chủ Châu ôm Văn Tuệ lao ra bên ngoài.

Nhưng không biết vì sao, ông ấy đi hướng cửa thật lâu mà mãi không tìm được cửa lớn.

Ông chủ Châu ý thức được không đúng.

Thường ngày Văn Tuệ khỏe mạnh, tại sao hôm nay đột nhiên nào là nhức đầu, đau ngực? Hơn nữa không tìm ra đường, đây không phải là quỷ đập tường sao?!

Ông chủ Châu tập trung hoài nghi người đặt phong thủy phá hoại quán cơm của mình, ông ấy biết tình huống của Văn Tuệ dù đi bệnh viện cũng không cách nào giải quyết.

Ông chủ Châu nhanh chóng có quyết định, gọi điện thoại cho Khương Mặc Ngôn.

"Sự tình là như vậy. Các người biết vợ của tôi rốt cuộc bị gì không?" Mắt ông chủ Châu tràn đầy mong đợi nhìn Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn.

Trong lòng Cố Khanh có suy đoán.

Cô nhìn qua Khương Mặc Ngôn, hai người nhìn nhau một cái, hiển nhiên có chung suy đoán.

Cố Khanh nói:

“Bà Châu hẳn là trúng thuật Yếm Thắng.”

Tuy ông chủ Châu không biết thuật Yếm Thắng là gì, nhưng cũng biết đây không phải là thứ tốt, là có người định hại vợ của ông ấy.

Ông chủ Châu hỏi:

“Đã biết là pháp thuật gì rồi thì có thể giải được không?”

Cố Khanh gật đầu, nhìn về hướng Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn lắc đầu, ra hiệu cô làm đi.

Cố Khanh tiến lên, lúc này bùa dán trên ngực Văn Tuệ đã cháy đen một nửa.

Cố Khanh nói với ông chủ Châu:

“Ông hãy lấy ra một cái thùng rỗng.”

ông chủ Châu lên tiếng, lập tức đi tìm thùng.

Cố Khanh lấy một miếng ngọc bội ra khỏi túi xách, vẻ mặt tiếc của.

Đây là một miếng bùa ngọc mà gần đây cô khó khăn lắm mới chế tạo thành công, bùa hộ mệnh thượng đẳng, không ngờ lúc cần sử dụng nó đến nhanh như vậy.

Hỏi bùa ngọc và bùa giấy có gì khác nhau? Đầu tiên, chúng khác về chất liệu!

Hơn một nửa bùa giấy là loại dùng một lần, nếu có linh lực cao thâm, không chừng còn có thể sử dụng hai lần.

Nhưng bùa ngọc, đầu tiên lượng chứa đựng linh lực hơn xa bùa giấy, theo mặt uy lực thì bùa ngọc ít nhất gấp mười lần bùa giấy.

Có câu người nuôi ngọc, ngọc nuôi người, đeo bùa ngọc chẳng những có thể sử dụng nhiều lần, sau khi dùng hết linh lực chứa bên trong, có thể dựa vào tính chất của ngọc từ từ hấp thu linh lực nuôi lại.

Chương 370: Vô Đề

Cố Khanh đương nhiên tiếc của không thể nào tặng miếng bùa ngọc này, chỉ cho bà Châu mượn tạm, nếu cuối cùng bọn họ muốn mua thì phải trả số tiền lớn.

“Thùng tới rồi đây, thùng tới rồi!” Ông chủ Châu cầm một cái thùng nhựa đi tới.

Cố Khanh nâng Văn Tuệ đang hôn mê ngồi dậy, không gỡ bùa giấy ra, xoay người bà ta về phía thùng nhựa.

Cô vỗ vào lưng Văn Tuệ.

Ở trong mắt Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, cái vỗ này đẩy linh lực vào người Văn Tuệ, sau đó va chạm với sát khí ở bên trong.

“Phụt!” Một ngụm máu bầm phun ra, rơi trúng ngay cái thùng.

Cố Khanh nhìn máu bầm ở trong thùng tỏa ra khói đen, thoáng có mùi tanh.

Cô dùng linh lực đốt cháy bùa tinh lọc ném vào thùng nhựa.

Máu bầm bắt đầu cháy, cuối cùng chỉ còn lại một chút tro tàn.

“Ưm” Văn Tuệ chớp chớp mắt, dường như sắp tỉnh.

Cố Khanh thuận thế đeo bùa ngọc cho bà ta.

Ông chủ Châu chạy tới ôm lấy Văn Tuệ:

“Tiểu Tuệ, Tiểu Tuệ!"

Sau tiếng kêu của chồng, quả nhiên Văn Tuệ đã tỉnh:

“Lão Châu, tôi bị sao vậy?”

“Em làm anh sợ muốn chết." Ông chủ Châu thở phào một hơi, tiếp đó nói ra chuyện bà ta trúng thuật Yếm Thắng.

Nghe ông chủ Châu giải thích, Văn Tuệ lấy lại bình tĩnh hỏi:

“Nói vậy là vừa rồi tôi bị đau đầu, tức ngực là vì có người muốn hại tôi?”

Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn gật đầu:

“Đúng rồi.”

"Hơn nữa, muốn thi triển bắt buộc phải có môi giới. Cho nên, xin ông chủ Châu và bà Châu hãy nghĩ kỹ có manh mối gì không.” Cố Khanh bổ sung một câu.

Ông chủ Châu chú ý tới hai chữ môi giới:

“Cô nói vậy là sao?”

Cố Khanh giải thích tiếp: “Ý tứ là thuật Yếm Thắng này cần dùng ngày sinh tháng đẻ, tóc hoặc là móng tay của bà Châu mới có thể thuận lợi thi triển. Nếu không thì sẽ không có hiệu quả."

Cố Khanh đã nói quá rõ ràng.

Ông chủ Châu và Văn Tuệ sắc mặt cực kỳ khó xem.

Hai người nghe hiểu ý tứ của Cố Khanh, ngày sinh tháng đẻ, tóc hoặc là móng tay, có thể lấy đến mấy thứ này nhất định là

người thân thiết bên cạnh họ.

Cố Khanh chỉ vào bùa ngọc treo trên cổ Văn Tuệ:

“Bùa ngọc này có thể tạm thời bảo chứng bà Châu không bị thuật Yếm Thắng ảnh hưởng."

"Nhưng việc khẩn cấp trước mắt là phải tìm được thứ dùng để thi triển thuật Yếm Thắng, đốt nó mới hoàn toàn giải quyết. Nếu không thì chờ khi dùng hết năng lượng trong bùa ngọc, đối phương lại lần nữa thi triển thuật Yếm Thắng thì sẽ mất mạng.”

Khương Mặc Ngôn hỏi:

“Ông bà Châu, các người có đối tượng hoài nghi nào không?”

Không ai muốn nghi ngờ người thân thiết với mình, càng là thân thiết, nếu biết đối phương phản bội thì càng khó chịu.

"Là ai? Rốt cuộc là ai?!"

Ông Châu suy nghĩ tất cả họ hàng bạn bè quanh mình, nhưng nghĩ đến ai đều cảm thấy đối phương có hiềm nghi. Nghĩ tới nghĩ lui, ông ấy càng rối rắm.

Bạn bè của Văn Tuệ càng ít, so với ông chủ Châu có quá nhiều sự lựa chọn, bà ta thì không muốn hoài nghi ai.

“Người thân thiết đều là bạn tốt của tôi, bọn họ không thể nào muốn hại tôi. Hơn nữa hại tôi thì họ cũng chẳng được ích lợi gì.”

Nhìn thấy hai vợ chồng đều không nghĩ ra manh mối hữu dụng nào, Cố Khanh chợt nhớ một điều.

“Phải rồi, trong nhà ha người không thể không tìm được cửa lớn là có người bày trận Mê, chúng ta có thể vào tay từ người bày

trận!”

Cùng mở ra thuật Yếm Thắng và trận Mê, chắc chắn do một người làm, mục đích là khiến bà Châu không thể cầu cứu.

Nghe thấy nói trong nhà cư nhiên còn có người bày trận Mê, sắc mặt của ông chủ Châu càng thêm khó coi.

Hiển nhiên ông ấy cũng đoán được đối phương nào là bày trận mê rồi dùng thuật Yếm Thắng, tất cả là nhằm vào vợ của ông ấy.

Nếu không phải hôm nay ông ấy về nhà sớm, không chừng Tiểu Tuệ đã ông chủ Châu nghĩ tới điểm này thì cảm thấy không rét mà run.

Ông chủ Châu hỏi:

“Làm sao tìm được người bày trận?”

Khương Mặc Ngôn đi hướng bàn trà ở giữa phòng khách, dời bàn đi, không biết từ khi nào gạch chỗ này có thêm một khúc gỗ.

Chương 371: Vô Đề

Thoạt nhìn là gỗ dâu, xem hoa văn là loại gỗ già, chắc là mắt của trận Mê.

Khương Mặc Ngôn cẩn thận quan sát khúc gỗ một lúc, lên tiếng:

“Xem dấu vết bày trận thì thời gian bày ra trận Mê này không vượt qua ba ngày."

Ý tứ cũng là, ba ngày ngày qua những ai đến nhà họ đều có thể là người bị tình nghi muốn hại bà Châu.

"Ba ngày." Ông chủ Châu cắn răng, tiếp đó nhìn về hướng Văn Tuệ: Tiểu Tuệ, em hãy suy nghĩ kỹ đi, ba ngày nay đã có ai từng đến nhà chúng ta?”

Bà châu là nữ thanh niên văn nghệ, bình thường ở nhà đọc sách, trồng hoa, ngẫu nhiên viết bài gửi cho tạp chí, nếu có người đến nhà chắc chắn bà Châu biết.

Vẻ mặt của Văn Tuệ hơi khó xử, bà ta nhìn ông chủ Châu, nói:

“Nhiều người đến lắm, bảo mẫu, người hầu trong nhà ra vô thì không nói làm gì, A Mẫn và Tiểu Khiết từng đến tìm tôi.”

Văn Tuệ liếc trộm ông chủ Châu, cẩn thận dè dặt nói:

“Mẹ chồng cũng mang chú hai tới nhà.”

“Mẹ anh và thằng hai từng đến?” Ông chủ Châu nhíu mày, tiếp theo cũng nghĩ đến bọn họ giấu ông ấy tìm đến vợ để làm chuyện

gì.

Ông chủ Châu chửi um lên:

"Bọn họ còn dám lấy chuyện đó tới nói với em? Mợ nó, quá đáng lắm rồi! Xem ra nhà thằng hai không muốn sống yên ổn!"

“Lão Châu, ông đừng kích động." Nhìn thấy ông chủ Châu kích động tới mức chửi lớn tiếng thì Văn Tuệ vội khuyên.

"Bọn họ chỉ là chỉ là thấy hai chúng ta nhiều năm không có con, nên muốn " Nói đến đây thì vẻ mặt của Văn Tuệ cũng hơi buồn.

Cố Khanh nghe lời này, biểu cảm kỳ lạ nhìn Văn Tuệ.

Ông chủ Châu vẫn nổi giận đùng đùng:

“Đơn giản là muốn cho một đứa qua làm con nuôi của chúng ta, chờ anh chết thì kế thừa di sản chứ gì?! Thằng hai không nhìn lại xem mấy đứa con mắt hí miệng hô nhà nó, anh thà chết rồi quyên hết tiền đi còn hơn để bọn họ phung phí!”

Mắt thấy việc tìm manh mối sắp biến thành vở nháo kịch việc riêng gia đình, Cố Khanh nhanh chóng kéo lại đề tài:

“Vậy ông chủ Châu có tư liệu của người ra vào nhà ông trong ba ngày này không? Mỗi người đều phải có, tốt nhất là kèm hình.”

Chỉ cần có hình thì dễ dàng tìm ra người sau màn.

Ông chủ Châu ngẫm nghĩ, vỗ đầu:

“Đúng là có!”

Cửa lớn nhà ông chủ Châu lắp một camera, ai từng tới nhà đều

biết.

Tiếc rằng không lắp camera trong phòng khách, nếu không thì sẽ lập tức biết ai bố trí trận Mê.

Còn hai bảo mẫu trong nhà thì ông chủ Châu có giữ tư liệu của họ.

Gửi băng ghi hình và tư liệu bảo mẫu mà ông chủ Châu tìm ra cho Lệ Hoan, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn chờ tin tức.

Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn biết chút thuật xem tướng, nhưng trong camera hình hơi mờ, tốt nhất là tìm người chuyên nghiệp. Từ tướng mạo có thể đại khái nhìn ra quỹ tích cuộc đời của một người, cùng với tính cách, thiện ác, tin tưởng trong bộ môn hẳn là có người có thể giải quyết.

Ngồi chờ một lúc, qua thời gian khoảng một tách trà thì có kết quả.

Cố Khanh nhìn tư liệu truyền từ di động, biểu cảm kỳ lạ.

Chờ xem xong toàn bộ tư liệu mà Lệ Hoan gửi tới, Cố Khanh thở hắt ra, đưa điện thoại cho Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh nhìn về hướng Văn Tuệ:

“Bà Châu, hai người bạn của bà là A Mẫn và Tiểu Khiết có phải là hai người trong camera không?”

Cố Khanh mở ra camera, chỉ hướng hai người phụ nữ.

Hai người phụ nữ trong camera một người có mắt hình tam giác ngược, môi mỏng, thoạt nhìn hơi đanh đá.

Một người khác có mắt hạnh ngập nước, trông hơi giống loại

hoa sen trắng.

Văn Tuệ đáp:

“Đúng rồi.”

“Đây là A Mẫn.” Chỉ hướng người phụ nữ đanh đá.

“Còn đây là Tiểu Khiết.” Chỉ vào ‘hoa sen trắng già’.

Cố Khanh gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, tiếp đó chỉ hướng Tiểu Khiết:

“Có thể nói rõ hơn mối quan hệ của bà với người này không?”

Trong lòng Văn Tuệ có dự cảm không may.

Chương 372: Vô Đề

Môi ông chủ Châu mấp máy, nhưng thấy vẻ mặt của Văn Tuệ thì ông ấy ngậm miệng lại.

“Tôi và bà ấy quen ở phòng trà, nhà của bà ấy kinh doanh lá trà, bình thường tôi thích uống trà, gặp ở phòng trà vài lần thành quen.”

"Về sau thành bạn, tôi biết bà ấy từng kết hôn, sau này bởi vì có mâu thuẫn với chồng nên ly hôn, sau khi ly hôn thì bà ấy không tái hôn mà về nhà, tập trung mở rộng việc kinh doanh lá trà của gia đình.”

"Bởi vì biết tôi thích phẩm trà, Tiểu Khiết thường tặng một ít lá trà quý giá cho tôi, còn tự mình làm hoa trà cho tôi và A Mẫn.”

Nghe đến đây, Cố Khanh nhướng mày.

Nhìn Văn Tuệ đứng ngồi không yên, Cố Khanh hỏi:

“Có thể cho tôi xem trà mà bà ta tặng cho bà không?”

Văn Tuệ gật đầu, ông chủ Châu nhanh chóng nói:

“Anh lấy cho em.”

Ông chủ Châu xem đến đây thì trong lòng cũng có chút suy đoán.

Không bao lâu, các loại lá trà mà Văn Tuệ thường uống và hoa trà đều đưa tới.

Văn Tuệ chọn ra vài bình, nói:

“Mấy cái này đều là Tiểu Khiết tặng cho tôi.”

Cố Khanh giơ tay lướt qua các bình trà, ra hiệu Khương Mặc Ngôn đã đọc xong tư liệu lại gần xem.

Khương Mặc Ngôn xem mấy bình trà rồi chỉ ra một trong số đó.

Cố Khanh cũng cảm giác bình này không ổn.

Người tu luyện huyền học bởi vì hấp thu linh khí tu luyện, cảm giác vốn đã nhạy hơn người bình thường, đối với thứ không tốt cho sức khỏe chỉ cần dùng linh lực phân biệt kỹ chút là cảm giác được.

Nếu cô và Khương Mặc Ngôn có cùng một cảm giác, cô chỉ vào bình trà đựng hoa trà kia:

“Bình này, ông chủ Châu tốt nhất đưa đến cơ cấu chuyên môn kiểm tra đi.”

Văn Tuệ ngây ra, hoặc nên nói bà ta nghe hiểu nhưng không hiểu hiểu.

Tay Văn Tuệ khẽ run:

“Đại sư nói lời này là có ý gì?!"

Ông chủ Châu thì trực tiếp hơn, vươn tay nhận lấy bình lá trà mà Cố Khanh đưa qua, hé hàm răng trắng u ám hỏi:

“Ý của đại sư nói là bà ta hại vợ của tôi?”

Thật ra trong lòng ông chủ Châu cũng cảm thấy kỳ lạ, không

phải nói là thuật Yếm Thắng à? Tại sao liên quan lá trà?

Nhưng muốn tổn thương vợ của ông ấy thì ông chủ Châu thà giết nhầm chứ không bỏ sót, quyết phải tra tường tận Tiểu Khiết này!

"Không phải." Cố Khanh ngập ngừng, phủ định suy đoán của ông chủ Châu.

“Tôi chỉ muốn nói bà ta có thể là người hại các người đến hiện tại vẫn không có con.”

Cố Khanh rất bất đắc dĩ, cô không ngờ trong lúc điều tra kẻ dùng thuật Yếm Thắng hại người cư nhiên tiện thể tra ra chị chị em em xấu xa.

Hai vợ chồng họ Châu vành mắt đỏ ửng, một người là đau lòng không tin được, một người là thuần túy tức giận.

Răng nghiến ken két, ông chủ Châu cảm giác chính mình sắp phát điên rồi: “Đại sư có chắc không? Tại sao bà ta muốn làm như vậy?!"

Cố Khanh nhún vai: “Chuyện đó tùy vào ông chủ Châu giám định hoa trà xong tự mình điều tra.”

Ông chủ Châu gật đầu, hỏi tiếp:

“Còn thuật Yếm Thắng mà cô nói thì đã tìm ra là ai làm chưa?”

Ngón tay Cố Khanh gãi mặt:

“Chuyện đó ông chủ Châu đi về hỏi mẹ của mình đi.”

Cộp cộp cộp!

Ông chủ Châu nghe lời của Cố Khanh thì thụt lùi mấy bước, giống như không nghe rõ, hỏi lại:

“Cô mới nói cái gì?”

Văn Tuệ ôm ngực, sắp tắt thở.

Bị bạn phản bội đã làm bà ta không chịu nổi, nếu đúng là mẹ chồng muốn hại bà ta thì thì

Nhìn sắc mặt của Văn Tuệ lại đổi màu trắng, Cố Khanh nhanh chóng tiến lên một bước dìu bà ta, dán lá bùa Nhận Vũ cho bà ta.

Bùa Nhuận Vũ, nghe hơi giống thời tiết, nhưng trên thực tế là dùng để phục hồi sức khỏe.

Cho tới nay Cố Khanh vẫn không lơ là luyện tập bùa chú, linh lực của cô từ lần trước đối kháng Tà Thần, phá hủy địa phủ giả thì tăng tiến rõ rệt, có thể vẽ ra bùa cấp cao hơn.

Chương 373: Vô Đề

Mục tiêu của Cố Khanh là một ngày nọ có thể vẽ ra bùa Khô Mộc Phùng Xuân, có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề trong thân thể của cha mình.

Quả nhiên, dán bùa Nhuận Vũ vào khiến sắc mặt của Văn Tuệ hồng hào một chút.

Cố Khanh lại ném quả bom lớn:

"Bà Châu đã có bầu, tốt nhất đừng để cảm xúc quá mức kích động.”

“Cô nói gì? Cô nói tôi mang thai?" Văn Tuệ bắt lấy cổ tay của Cố Khanh, sức lực lớn đến mức không giống như là người phụ nữ yếu đuối.

Cố Khanh cảm nhận được Văn Tuệ kích động, vội gật đầu, nói:

“Chắc là bà có bầu, chẳng qua đứa bé còn nhỏ, phải qua một khoảng thời gian mới có thể kiểm tra ra."

Cố Khanh có thể phát hiện là bởi vì mơ hồ nhìn thấy dao động linh hồn mới ở phần bụng của Văn Tuệ.

Ông chủ Châu đã bị bi thương lớn và vui mừng lớn ngày hôm nay làm ngớ người, ông ấy ngẩn ngơ nhìn Văn Tuệ, qua thật lâu vẫn đờ đẫn.

Đợi đến khi hai vợ chồng rốt cuộc phản ứng lại, hơn bốn mươi tuổi, bọn họ rốt cuộc có con, hai người ôm nhau, lặng lẽ chảy dòng lệ.

Lại qua một lúc Văn Tuệ mới nhớ ra:

“Trong khoảng thời gian này vì mẹ chồng thường đến tìm tôi nói chuyện, trong lòng khó chịu nên không có tâm trạng phẩm trà."

Ông chủ Châu nghe hiểu.

Cố Khanh khiến bọn họ đi kiểm tra trong hoa trà có thành phần tránh thai hay không, mẹ của ông ấy đến khiến vợ không có tâm tư pha trà, ngược lại nhờ thế mà Văn Tuệ thành công mang thai.

Chỉ có thể nói đây đúng là ý trời!

Ông chủ Châu điều chỉnh tâm trạng, đầu tiên xác nhận an toàn của vợ và con:

“Đại sư, Tiểu Tuệ và đứa nhỏ không sao chứ?”

Cố Khanh chỉ hướng bùa ngọc trên cổ bà ta:

“Có bùa ngọc bảo vệ, mấy ngày này sẽ không sao.”

Ông chủ Châu gật đầu, trên khuôn mặt mập mạp tràn ngập dữ tợn:

"Vậy thì tốt, tôi sẽ đi tra, xin cho tôi hai ngày. Đến lúc đó mời hai vị lại tới một chuyến, hoàn toàn giải quyết vấn đề giúp tôi!”

Có rất nhiều thứ cần ông chủ Châu điều tra.

Trừ hoa trà mà Tiểu Khiết đưa tới, còn có mẹ và gia đình em trai của ông ấy.

Ông chủ Châu không tin mẹ của mình hoàn toàn thiên vị em

trai, một chữ bẻ đôi không biết bỗng nhiên học được thuật Yếm Thắng và bày trận Mê.

Chuyện này chắc chắn có liên quan nhà em trai!

Cách hai ngày, quả nhiên ông chủ Châu gọi điện thoại tới, lại mời Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đến nhà.

Khi hai người tới thì trong nhà chỉ có vợ chồng ông chủ Châu.

Ông chủ Châu biểu thị người còn chưa đến đông đủ.

"Cố đại sư, tôi có thể nhờ ngài giúp một việc được không?" Ông chủ Châu xem Cố Khanh là người dẫn đầu Khương Mặc Ngôn.

"Chuyện gì?" Cố Khanh nghi hoặc hỏi.

“Tôi đã tra gần ra hết, nhưng tôi là người bình thường nhất định là không nhận biết vật thể thi triển thuật Yếm Thắng.” Ông chủ Châu nói: “Làm phiền Cố đại sư đi với tôi đến nhà mẹ của tôi và gia đình em trai tôi.”

Nhà của mẹ và em trai ông chủ Châu thật ra đều do ông ấy mua, cách nơi này không xa, chỉ cách hai con phố.

Tại sao không mua cùng chỗ? Đó là vì muốn giảm bớt tình huống bọn họ tới cửa gây sự với Văn Tuệ khi ông chủ Châu đi vắng nhà.

Cố Khanh nghe vậy, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Đã như vậy thì mọi người cùng đi tìm đồ, sau đó trực tiếp vạch trần bọn họ là xong, cần gì tốn công mời mọi người tới đây?”

Ông chủ Châu thở dài một hơi: “Cố đại sư dù sao còn trẻ, chúng ta bắt bọn họ tại trận cũng được, nhưng ta sợ trong hoảng loạn bọn họ sẽ dùng thuật pháp nào đó tổn thương Văn Tuệ và

đứa nhỏ, nên mới trước tiên kêu bọn họ đến, thừa dịp đó tiêu diệt ngọn nguồn.”

Lời này nghe thật thương cảm.

Cũng phải, rõ ràng là người một nha, không biết tại sao trở mặt đến tình trạng này, tôi hại anh, anh phòng bị tôi, không giống như người thân.

Ông chủ Châu đã nói như vậy thì Cố Khanh đương nhiên không từ chối.

Cố Khanh nói với Khương Mặc Ngôn vài câu, dặn anh ở lại đây bảo đảm an toàn cho Văn Tuệ, còn cô thì đi theo ông chủ Châu lấy đạo cụ thuật Yếm Thắng đã.

Chương 374: Vô Đề

Đi nhà của mẹ ông chủ Châu trước.

Vì tiện cho người già lên xuống lầu nên ông chủ Châu cố ý chọn tầng một cho mẹ, gia đình em trai thì ở tầng trên.

Cố Khanh nhìn ông chủ Châu tiến lên, trực tiếp lấy ra chìa khóa mở cửa, lòng thầm nghi hoặc.

Dường như phát hiện ra thắc mắc của Cố Khanh, ông chủ Châu quay đầu nói:

“Hai tầng lầu này đều là tôi mua, đăng ký tên củam ẹ và em trai tôi. Nhưng bởi vì tôi bỏ tiền mua nhà, cũng một tay tôi trang hoàng nên để lại một xâu chìa khóa cho tôi, không ngờ dùng nó vào lúc này.”

Cố Khanh gật đầu, đi vào phòng.

Phong cách trang hoàng nhà cửa của người già khác với người trẻ tuổi, đều là gia cụ bằng gỗ đỏ, trông căn nhà rất dày nặng.

Đạo cụ của thuật Yếm Thắng sẽ tỏa ra tử khí, mắt của Cố Khanh rất dễ dàng phát hiện.

Nhưng Cố Khanh nhìn từng góc nhà của mẹ ông chủ Châu, cô không phát hiện có gì khác lạ.

Cố Khanh lắc đầu với ông chủ Châu, ra hiệu không tìm được.

“Ha ha.” Ông chủ Châu cười nhạt.

“Tôi biết ngay mà, bọn họ có thể xui khiến mẹ tôi lấy sợi tóc, móng tay, ngày sinh tháng đẻ của Văn Tuệ, nhưng kêu bà ấy nguyền rủa vợ tôi thì bà ấy nhát gan không dám làm.”

Ít nhất không phải mẹ mình ra tay, tuy có hiềm nghi là tòng phạm nhưng trong lòng ông chủ Châu dễ chịu rất nhiều.

Hai người lên lầu, đi nhà em trai của ông chủ Châu.

Khác với nhà mẹ của ông ấy, đồ vật trong căn nhà trừ lúc trước ông chủ Châu mua cho một số đồ điện thì không tăng thêm thứ gì đáng giá, nhà của em trai trông giàu sang hơn, tràn ngập không khí nhà giàu mới nổi.

Cố Khanh nhìn một vòng, từ tượng Thần Tài thờ phía đông, hoặc trận Tụ Tài bày trong phòng ngủ chính đều có thể nhìn ra nhà em trai ông ấy hiển nhiên hiểu biết về huyền học hơn.

Ông chủ Châu hỏi:

"Cố đại sư, thế nào? Có phát hiện gì không?”

Cố Khanh gật đầu, chỉ hướng giường lớn trong phòng ngủ chính:

“Làm hiền ông chủ Châu kéo giường này qua một bên đi."

Ông chủ Châu lên tiếng, kéo giường ra.

Đống thịt mỡ trên người ông chủ Châu cũng có chút năng lượng, ông ấy gồng sức đẩy, giường dịch chuyển sang bên cạnh.

Cố Khanh đi tới đầu tường phía đông vốn bị giường chặn. Căn phòng dán giấy tường, nơi bị giường chặn lộ ra mấy cục gạch.

Nhẹ rút ra cục gạch ở chính giữa, bên trong tối om, hiển nhiên

cất giấu đồ vật.

Ông chủ Châu cười gằn:

“Không ngờ qua nhiều năm, thói quen thích đào lỗ trong nhà còn chưa sửa!”

Trong giọng nói tràn ngập trào phúng.

Cố Khanh suy nghĩ một hồi, lấy khăn tay ra khỏi túi xách, bao tay lại rồi thò vào trong hốc tìm kiếm.

Cố Khanh lấy ra một cái hộp sắt.

Mở hộp sắt ra, bên trong có ba thứ.

Một cuốn sổ tài khoản, một búp bê bằng vải và một hộp kim.

Ông chủ Châu cầm lên sổ tài khoản trước, mở sổ ra liền hiểu tại sao nhà em trai vội vã muốn hại vợ của ông ấy.

Trong sổ tài khoản hầu như không còn tiền.

Ông chủ Châu đã tính sơ, tuy ông ấy trước đến giờ không cho tiền nhưng gia đình em trai có nhà ở, không chịu áp lực tiền thuê nhà, chỉ cần em trai và em dâu chăm chỉ làm việc, cộng thêm mẹ dăm ba hôm lại lấy tiền mà ông ấy hiếu kính mang đi trợ cấp cho em trai, trình độ sinh hoạt tuyệt đối thoải mái hơn người bình thường.

Nhưng hiện tại sổ tài khoản chỉ có hai mươi nghìn khối, hiển nhiên là bị em trai mê bài bạc thua sạch tiền.

Ông chủ Châu không suy nghĩ nhiều cũng biết mưu tính của bọn họ.

Hại Văn Tuệ trước, bởi vì bọn họ biết bà ta là mạng sống của Châu Minh Hạo!

Nếu Văn Tuệ bị gì thì ông chủ Châu tuyệt đối không chịu nổi, không chừng sẽ mượn rượu tiêu sầu, không chừng sẽ ngã bệnh., sau đó cho gia đình em trai có cơ hội.

Với mẹ già thì có lẽ là có lý do khác, vì dù thiên vị cỡ nào, mẹ ruột không thể nào đồng ý hại con trai ruột của mình.

Ông chủ Châu giơ tay định cầm búp bê vải trong hộp lên, bị Cố Khanh kịp thời ngăn trở.

Chương 375: Vô Đề

Cô nói:

“Tốt nhất là ông đừng đụng vào nó.”

Ông chủ Châu ngẩn ra: “Tại sao?"

Cố Khanh chỉ vào búp bê vải, lại chỉ hướng hộp kim:

“Chắc ông cũng nhìn ra được đây là dụng cụ chứa của thuật Yếm Thắng, hiện tại búp bê vải này tương đương với vợ của ông, Văn Tuệ, nếu là không cẩn thận tổn thương búp bê vải thì trên người vợ ông cũng sẽ xuất hiện tổn thương tương tự.”

Cố Khanh thốt ra lời này khiến ông chủ Châu không dám động:

“Vậy Cố đại sư mau giải trừ giúp đi!”

Cố Khanh lại nói:

“Ông xác định muốn giải trừ ngay bây giờ sao? Thuật Yếm Thắng này ếm vợ của ông, nhưng sau khi giải trừ thì sẽ cắn ngược kẻ thi thuật.”

Nếu Cố Khanh giải trừ thuật Yếm Thắng, ai trong mấy người thân của ông chủ Châu bị cắn ngược thì khó đoán ra.

Ông chủ Châu quả nhiên chần chừ.

Ông ấy ngẫm nghĩ nói:

“Vậy chúng ta mang đồ vật qua, hỏi rõ vụ việc rồi tính.”

Cố Khanh gật đầu, lại bỏ đồ vào hộp, đóng nắp lại, sau đó dán bùa Phong Ấn lên nắp.

Lúc Cố Khanh và ông chủ Châu mang đồ về thì người đã có mặt đầy đủ trong nhà.

Ông chủ Châu có thể thừa dịp mẹ và gia đình tới nhà mình để mang theo Cố Khanh tìm đồ vật hiển nhiên có xếp tai mắt bên cạnh họ.

Mẹ của ông chủ Châu đeo vàng đeo bạc, tóc trắng lưa thưa chải ngay ngắn, cay nghiệt nhìn hướng Văn Tuệ ngồi trên ghế bên kia.

Khi bà cụ nhìn hai đứa cháu nội do con út sinh thì đổi thành biểu cảm bà nội hiền lành.

Gia đình em trai trông hơi rụt rè, bọn họ vừa mắt đỏ gia sản của ông chủ Châu, đồng thời cũng sợ ông ấy.

Đúng vậy, ông chủ Châu giàu, nhưng so sánh thì nhà ông hai Châu quả thực đều là người nghèo.

Ông chủ Châu giàu là thế nhưng chưa từng tiếp tế em trai nghèo khổ, bởi vì em của ông ấy là một con bạc, đã hao hết tất cả tín nhiệm của ông ấy.

Ông chủ Châu cũng từng giúp nhà em trai, tìm công việc cho hai vợ chồng. Nhưng hiển nhiên, bọn họ không hài lòng với công việc làm vất vả mà kiếm không bao nhiêu tiền.

Rất nhanh, ông hai Châu bởi vì bỏ bê công việc đánh bạc bị sa thải, may mà vợ vẫn làm việc.

Nhưng rồi chủ nợ tìm tới cửa.

Bị mẹ cầu xin quá, ông chủ Châu đành tìm công việc khác cho em trai còn nợ bài bạc.

Không lâu sau, em trai lại bị sa thải vì tụ tập đánh bài với đồng nghiệp.

Tới lúc ông chủ Châu biết thì em trai lại nợ tiền sòng bạc.

Nghĩ tình hai đứa cháu còn nhỏ, ông chủ Châu lại giúp trả nợ, nhưng cũng nói rõ đây là lần cuối cùng.

Ngoài mặt ông hai Châu đồng ý, nhưng không lâu sau lại lên cơn nghiện, lần này nợ tiền càng nhiều hơn.

Ông ta không thèm để trong lòng lời của ông chủ Châu, nghĩ rằng anh mình giàu như thế, trả nợ bài bạc cho mình thì có sao? Mà nếu anh trai không chịu thì mẹ sẽ buộc anh trai phải trả.

Nhưng lần đó ông chủ Châu không trả giúp nữa.

Ông ấy lòng dứt khoát, dù gia đình em trai quỳ ở trước mặt thì vẫn không chịu giúp, bị mẹ chửi là đồ bất hiếu ông ấy cũng không thỏa hiệp.

Cuối cùng là mẹ lấy ra tích góp nhiều năm, bán nhiều đồ vật mới trả hết nợ.

Từ đó về sau ông hai Châu yên phận rất nhiều, không phải không cờ bạc, chẳng qua tiền của ông ta bị vợ giữ, tiền mỗi ngày bị giới hạn, chỉ có thể cờ bạc nho nhỏ.

Những năm gần đây, ông chủ Châu thấy ông hai Châu yên phận rất nhiều nên không ngăn cản mẹ luôn lấy tiền của mình trợ cấp cho em trai.

Ông chủ Châu không ngờ hành vi này nuôi lớn lá gan của đám

người đó.

Nhìn hai đứa cháu của ông ấy, một lớn một nhỏ, đứa lớn hai mươi tuổi, đứa nhỏ mười mấy tuổi.

Năm xưa cũng là hai đứa nhỏ mũm mĩm đáng yêu, nhưng bây giờ chúng đảo tròng mắt lộ rõ tham lam, đúng là người một nhà!

Văn Tuệ âm thầm che chở bụng của mình, ngồi ngay ngắn trên ghế. Hai người phụ nữ cao lớn thô kệch đứng bên cạnh, họ được ông chủ Châu mời tới bảo hộ Văn Tuệ.

Thấy ông chủ Châu và Cố Khanh trở về Văn Tuệ mới thở phào một hơi.

Chương 376: Vô Đề

Tiểu Khiết và A Mẫn ngồi ở sofa bên kia.

Ông chủ Châu mời hai người này đến là định giải quyết luôn một lần.

Vốn chỉ định kêu Tiểu Khiết lại đây, dù sao A Mẫn không liên quan gì chuyện này, nhưng sợ Tiểu Khiết sinh lòng cảnh giác, cho nên gọi A Mẫn tới luôn, lý do là trong nhà có việc vui, mời mọi người đến tụ hợp.

Lúc trước Cố Khanh và ông chủ Châu còn chưa trở về, A Mẫn và Tiểu Khiết vừa đi vào đã cảm thấy không khí không ổn.

Tiểu Khiết mỉm cười đến gần Văn Tuệ:

"Tiểu Tuệ, hôm nay kêu tụi này tới làm gì? Có chuyện vui gì thế?"

Tiểu Khiết chưa đi hai bước đã bị chặn lại, hai người được ông chủ Châu thuê không phải để trưng chơi.

Tiểu Khiết rưng rưng nước mắt giống như chịu uất ức gì lớn.

“Tiểu Tuệ, sao cậu”

Văn Tuệ quay mặt đi, không biết nên đối diện chị em thân thiết cũ này như thế nào.

A Mẫn định tiến lên, cũng bị ngăn cản.

Hai người đành phải ngồi ở một bên, chờ ông chủ Châu trở về.

Lúc Cố Khanh và ông chủ Châu về thì cũng là khi không khí trong nhà căng thẳng đến đỉnh điểm.

Bà cụ là người đầu tiên nổi giận:

“Thằng cả, anh làm gì thế hả? Kêu chúng tôi đến đây còn anh thì đi đâu?”

Đã tìm được đồ vật, ông chủ Châu đương nhiên không muốn lá mặt lá trái, trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng:

“Đi đâu? Đương nhiên là đi tìm chứng cứ!”

Lời này thốt ra, bà cụ, vợ chồng ông hai Châu và Tiểu Khiết đều chột dạ.

Chứng cứ? Chứng cứ gì?!

Để chuyện nhà họ Châu ra sau cùng, ông chủ Châu chuẩn bị giải quyết người ngoài trước.

Ông chủ Châu nói:

“Tiểu Khiết đúng không? Tôi biết cô, tôi là bạn tốt của vợ tôi, từng cùng A Mẫn đến nhà bà ta mấy lần.”

Tiểu Khiết mỉm cười nói:

“Đúng rồi, tôi và Tiểu Tuệ nói chuyện hợp nhau.”

Nhưng khi Tiểu Khiết nhìn về phía Văn Tuệ thì phát hiện Văn Tuệ không nhìn mình, khiến bà ta giật thót tim.

“Nếu vậy tại sao trong hoa trà cô đưa cho vợ của tôi có bỏ thuốc tránh trai?!” Giọng của ông chủ Châu rất nhẹ nhưng giống

như gõ vào tim Tiểu Khiết.

Nụ cười đông trên mặt Tiểu Khiết.

Giọng khó tin của A Mẫn vang lên bên cạnh Tiểu Khiết:

“Anh nói gì? Trong hoa trà có cái gì?”

Thấy phản ứng đó của A Mẫn, Văn Tuệ chợt nhớ ra dường như đến hiện tại bà ta cũng không có con, còn bởi vì điều này mà ly hôn với chồng.

Bộp!

Một chồng tư liệu bị ném xuống trước mặt Tiểu Khiết.

Ông chủ Châu lạnh lùng cười:

“Cô giỏi lắm, chính mình vô sinh nên bị mẹ chồng bạo lực gia đình, sau khi ly hôn thì quay về nhà gây dựng sự nghiệp, tôi xem cô là người đàn bà thép. Nhưng tại sao cô hại vợ của tôi? Cô ấy đã làm gì có lỗi với cô? Nói cho tôi biết đi!”

Tiểu Khiết lạnh lùng nhìn tư liệu, cúi đầu, không nói chuyện.

A Mẫn lại giành cầm tư liệu lên xem.

Tiểu Khiết tặng hoa trà cho Văn Tuệ, cũng cho A Mẫn.

Bây giờ nhìn kết quả kiểm tra trong phần tặng cho Văn Tuệ có chứa thành phần tránh thai, vành mắt A Mẫn đỏ hoe.

A Mẫn túm lấy cổ áo của Tiểu Khiết:

“Là cô làm? Đúng không hả? Tại sao cô hại tôi? Tại sao? Năm đó lúc tôi ly hôn vì vô sinh, cô còn cố ý đến cùng tôi khóc ba ngày

ba đêm, có phải cô cố ý đến xem cậu làm trò cười? Tại sao cô độc ác quá vậy?”

Tiểu Khiết rốt cuộc có động tĩnh: “Tôi ác à? Tôi thì thấy mấy người hư tình giả ý mới đúng!”

Trên mặt Tiểu Khiết tràn ngập hờ hững: “Ngày trước hai người biết tôi ly hôn, suốt đời không có con được, hai người thật sự lo lắng cho tôi sao?”

"Nếu thật sự lo lắng cho tôi thì mấy người đã chẳng vừa an ủi tôi vừa khoe chồng mình tốt với mấy người nhiều cỡ nào, cũng sẽ không chuyên môn mang tôi đi cô nhi viện mỉa mai tôi không có con!”

Lời này thốt ra, trên mặt A Mẫn và Văn Tuệ tràn ngập ngạc nhiên.

“Ha ha!” Trên mặt Tiểu Khiết tràn ngập nụ cười quái dị: “Hiện tại chúng ta đều không hạnh phúc, chúng ta cùng không có con, vậy thì mấy người không thể cười nhạo tôi nữa.”

Chương 377: Vô Đề

Nhìn bộ dạng này của Tiểu Khiết, mọi người đều hiểu bà ta có vấn đề về tâm lý, đã điên.

Ông chủ Châu lấy điện thoại ra, bấm một số điện thoại.

Rất nhanh, một đám cảnh sát tới cửa mang Tiểu Khiết đi.

Lúc đi Tiểu Khiết còn đang không ngừng nói: "Chúng ta giống nhau, chúng ta giống nhau!"

Nghe khiến người sởn gai ốc.

Tiểu Khiết bị cảnh sát mang đi.

A Mẫn mất hồn mất vía cũng rời khỏi, bà ta cần về nhà xác nhận lại số hoa trà mà Tiểu Khiết tặng cho mình phải chăng có vấn đề.

Chờ cảnh sát đi hết, đóng cửa lại, ông chủ Châu xoay người nói:

"Được rồi, giải quyết xong một chuyện, chúng ta nên xử lý việc thứ hai."

Vốn bởi vì chuyện của Tiểu Khiết để lại bóng ma trong lòng bà cụ, vợ chồng ông hai Châu, giờ thì dự cảm không may càng đậm hơn.

"Mẹ." Ông chủ Châu nhìn mẹ của mình: "Mẹ hãy nói thật với con, mấy ngày hôm trước mẹ thừa dịp con không ở, mang theo gia đình thằng hai tới cửa rốt cuộc làm gì?!"

Bà cụ ít khi thấy bộ dạng nghiêm túc không chút nụ cười của ông chủ Châu.

“Thằng cả!” Bà cụ nói: “Tại tại mẹ lo cho con thôi! Nhìn con xem, đã tới tuổi này rồi mà trong nhà không có một đứa nhỏ, nên mẹ mới muốn cho nhà thằng hai đưa một đứa qua làm con nuôi cho con”

“Ồ?” Ông chủ Châu hỏi: “Ngoài chuyện này ra, mẹ không làm gì khác sao?”

Môi bà cụ mấp máy:

“Mẹ mẹ hỏi ngày sinh tháng đẻ của Văn Tuệ, muốn tìm đạo sĩ của Thanh Hư Quan trên núi xem bói cho hai đứa, xem hai đứa rốt cuộc có con được hay không.”

Ông chủ Châu từng bước ép hỏi:

“Nhiều năm qua chưa từng nghĩ tới xem bói, tại sao mẹ đột nhiên nhớ đến?”

Bà cụ rốt cuộc phun ra một câu:

“Thì tại vợ thằng hai nói với mẹ là trong Thanh Hư Quan có một đạo trưởng rất linh nghiệm, từng có một người đàn ông không có con, đạo trưởng tính xong thì phán do không hợp bát tự với vợ, sau khi người đàn ông ly hôn cưới vợ mới, năm thứ hai đã ôm con trai!"

Ông chủ Châu nhìn về phía ông hai Châu và vợ run cầm cập:

“Hai người nói đi, muốn ngày sinh tháng đẻ của vợ tôi để làm gì?”

"Không, không có gì." Ông hai Châu nói: “Như mẹ nói, muốn đi đi hỏi đạo sĩ”

Vợ của ông hai Châu núp sau lưng chồng, không nói chuyện.

“Vậy à.” Ông chủ Châu ra hiệu Cố Khanh lấy ra một cái hộp sắt: “Vậy các người không biết cái hộp này là gì sao?”

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc hộp, ông hai Châu bản năng thốt ra một câu:

“Sao thứ này ở chỗ của anh!”

Sau đó ông hai Châu ý thức được bọn họ sớm đã bại lộ.

Ông ta cười khổ nói:

“Anh đã biết hết? Còn hỏi làm gì.”

Ông chủ Châu nhìn em trai, ánh mắt chẳng có một chút dao động:

“Tôi muốn nhìn xem chú định lừa tôi tới khi nào.”

Ông hai Châu thẳng thắn thừa nhận:

"Không cần hỏi, đều là em làm."

Nhìn em dâu luôn im lặng, ông chủ Châu biểu thị nếu không phải tra ra một số thứ không chừng ông ấy đã tin em dâu là người thành thật chẳng biết gì.

Ông chủ Châu không muốn nói nhiều với bọn họ, mẹ hồ đồ, em trai đến lúc này còn đang lừa mình.

Ông chủ Châu nhìn về hướng Cố Khanh: “Cố đại sư, trực tiếp

phá giải đi!"

Nghe thấy ông chủ Châu kêu ‘Cố đại sư’, mấy người nhà họ Châu mới nhận ra ông ấy gọi người trẻ tuổi xa lạ này đến để làm gì.

Khương Mặc Ngôn ở bên cạnh đưa một cái thua nhỏ qua, Cố Khanh cẩn thận lấy búp bê vải ra khỏi hộp, sau đó dùng linh lực đốt cháy.

Văn Tuệ luôn được che chở ở phía sau cau mày, sau đó chân mày giãn ra, giống như có cái gì luôn trói buộc chính mình đã tán đi.

Nhìn búp bê vải rực cháy, ông chủ Châu nhìn về phía em trai và em dâu:

“Không biết các người có biết rằng nếu thuật Yếm Thắng bị phá giải, tất cả những gì trước đó sẽ cắn ngược kẻ thi thuật!”

Vừa dứt lời, ông hai Châu không kiềm được nhìn về hướng vợ mình, cùng lúc đó, vợ của bà ta phun ra búng máu, tiếp đó thét chói tai lăn lộn dưới đất.

Chương 378: Vô Đề

“Anh, anh, chúng em sai rồi, anh tha cho vợ của em đi! Bà ấy đều làm vì em!”

Ông hai Châu quỳ xuống đất, dập mạnh đầu xuống sàn.

“Anh, em cầu xin anh, sau này chúng em không dám nữa!” Ông hai Châu liên tục dập đầu xuống sàn.

“Thằng cả, chuyện này vậy?” Đến hiện tại bà cụ còn mơ hồ: “Anh nói là vợ của thằng hai nguyền rủa người?”

Bà cụ lại nhìn con dâu thứ hai ngã xuống đất phun máu:

“Tại sao nó phải làm như vậy?”

“Mẹ! Rốt cuộc mẹ có hiểu không? Mẹ hỏi ngày sinh tháng đẻ của Văn Tuệ giúp bọn họ là cho họ phương tiện hại Văn Tuệ! Bọn họ muốn giành tài sản của con!”

Ông chủ Châu vuốt mặt, tại sao ông ấy gặp một bà mẹ vừa hồ đồ vừa thiên vị như vậy!

Bà cụ sốt ruột nói:

“Chuyện chuyện này không thể đâu thằng cả! Dù đúng thì là vợ thằng hai làm, thằng hai và con của nó không liên quan!”

Bà cụ nhìn con thứ hai vẫn đang dập đầu đến mức trán bắt đầu đổ máu, lòng vừa lo lắng vừa đau.

Lúc này bà cụ đổ hết tội lên người con dâu thứ hai.

Vợ của ông hai Châu nhìn chồng dập đầu van xin cho mình, đáy mắt lóe tia sáng dịu dàng.

Đau đớn dồn dập đã trôi qua, bà ta cảm thấy đỡ hơn nhiều, chẳng qua tổn thương bị cắn ngược vẫn còn, phỏng chừng nửa đời sau trái tim sẽ thường bị đau nhói.

“Đúng vậy, đều là tôi làm. Tôi muốn lót đường cho con trai của mình.” Vợ của ông hai Châu trực tiếp thừa nhận: “Đều là tôi làm hết, tất cả bọn họ không hay biết gì, anh muốn trả thù thì nhằm vào tôi là được, ông hai Châu và các con của tôi đều không biết."

Hai đứa con trai của ông hai Châu co rúm ở một bên, không dám nói đỡ cho mẹ một câu, sợ bị mẹ liên lụy, không thể ôm chân bác cả.

Đối diện tình huống như vậy, ông chủ Châu hiện tại lại cảm thấy có chút hóc búa.

Hiển nhiên mẹ bị lừa, bà cụ lấy ngày sinh tháng đẻ của Văn Tuệ nhưng không biết là để hại người, bà cụ dù sao là mẹ của ông ấy.

Nhưng chuyện của Văn Tuệ có chút quan hệ với mẹ.

Gia đình em trai thì ông chủ Châu sẽ không chừa chút tình cảm nào, tốt nhất hai nhà về sau không cần gặp mặt.

Nhưng nhìn em trai dập đầu cầu xin mình tha cho em dâu, ông chủ Châu vừa cảm thấy ức chế vừa khó chịu, lẽ nào ông hai Châu là người si tình?

“Thằng cả, sau này tôi không bắt buộc anh và Văn Tuệ nữa, thôi thì hãy tha cho gia đình em trai của anh đi! Hay là, về sau tôi

không cần anh dưỡng già nữa, anh để cho thằng hai nuôi tôi, tha cho họ đi."

Bà cụ cho rằng dù con dâu thứ hai tổn thương Văn Tuệ, nhưng bà ta đã sinh hai đứa cháu cho nhà họ Châu, đó là có công. Văn Tuệ là gà mái nhiều năm không đẻ trứng, bà cụ rất ghét.

Đến nay ông chủ Châu vẫn chưa công bố tin Văn Tuệ mang thai, hoặc nên nói trước khi đứa bé chào đời thì ông ấy không định cho đám người nhà của mình biết.

Chờ giải quyết xong những chuyện này ông chủ Châu sẽ mang Văn Tuệ đi nước ngoài nghỉ dưỡng một thời gian, cho bà ta yên ổn sinh con, tránh những chuyện phiền lòng này.

Dù rất hận gia đình em trai mơ ước tài sản của mình, muốn hại vợ mình, nhưng khi ông hai Châu không ngừng dập đầu thì ông chủ Châu vẫn là không tránh khỏi có chút mềm lòng.

Ông ấy nhìn em trai quỳ dưới đất:

"Sau này hai nhà chúng ta đừng qua lại, tôi sẽ đúng hạn gửi tiền sinh hoạt của mẹ qua, nhưng chuyện khác thì tôi không quản nửa."

Ông chủ Châu lại chỉ hướng em dâu:

"Cô ta dùng biện pháp âm độc như vậy hại người, nhất định phải nhận được trừng phạt. Quốc gia sẽ nói cho cô ta biết nên nhận trừng phạt gì."

Ý tứ là phải giao vợ của ông hai Châu cho Bộ Đặc Dị xử trí.

Ông ấy lại chỉ hướng cửa nói: "Các người đi đi, về sau đừng đến nữa, hai anh em chúng ta từ nay cắt đứt quan hệ!"

Về sau người nhà của ông ấy chỉ có Văn Tuệ và con của họ.

“Rồi rồi, chúng tôi đi ngay!”

Chương 379: Vô Đề

Ý thức được cuối cùng ông chủ Châu vẫn tha cho bọn họ, ông hai Châu lật đật đứng lên, muốn nâng mẹ mình, mang theo con rời đi.

Trước khi đi, ông hai Châu do dự nhìn vợ, tràn đầy không nỡ và không nhẫn tâm.

Vợ của ông hai Châu giống như nhận mệnh, ôn nhu nhìn chồng:

“Anh đi đi, đừng làm lần thứ hai, chăm sóc tốt hai đứa nhỏ, chăm sóc tốt chính mình "

Nhưng Cố Khanh không hứng thú tiếp tục nghe những lời tình cảm đó.

“Ông chủ Châu định để họ đi đơn giản vậy sao?”

“Ý của Cố đại sư là?” Ông chủ Châu hoang mang, chẳng phải Cố Khanh nói kẻ thi thuật là người bị cắn ngược sao?

Cố Khanh hươ cái hộp:

“Ông chủ Châu hãy ngẫm lại tìm được thứ này ở đâu?”

Ông chủ Châu chợt hiểu ra:

“Thằng hai, mày dám gạt tao!”

Ông hai Châu run chân:

“Anh trai, em đâu lừa anh cái gì!”

Ông chủ Châu chỉ hướng hộp sắt:

“Đào lỗ ở đầu giường giấu đồ là thói quen từ nhỏ của mày, búp bê vải kia là tìm thấy trong đó, mày dám chối là không biết gì?!”

Ông chủ Châu tức điên, vừa rồi ông ấy bị bộ dạng tình thâm chưa từng thấy của em trai che mắt.

Đồ vật giấu ở nơi em trai thường giấu đồ, có lẽ nào em trai hoàn toàn không biết gì?”

Thấy ông hai Châu nhìn qua, bà vợ vội nói:

“Anh ấy thật sự không biết gì, từ đó về nhà đều là tôi giữ hết tiền trong nhà, là tôi bỏ đồ vào chỗ đó!”

Cố Khanh giao vợ của ông hai Châu cho Khương Mặc Ngôn trông chừng, cô tiến lên hai bước, nhìn ông ấy:

“Là ông hai Châu phải không?”

Ông ta gật đầu:

“Chào đại sư.”

Cố Khanh giống như tùy ý hỏi một câu:

“Ông nói là căn bản không biết vợ của mình làm cái gì?”

Ông hai Châu tiếp tục gật đầu: “Đại sư, tôi thật sự không biết gì cả. Tôi là người bình thường, sao mà hiểu mấy thứ này?”

“Vậy sao?” Cố Khanh cười đầy bí hiểm: “Nhưng trừ ông ra, có

ai tăng thêm tài vận vào trận phong thủy bày trong nhà mình? Dù sao vợ của ông không thích ông đánh bạc, hẳn là sẽ không giúp ông bố trí loại trận phong thủy như vậy đúng không?”

Ông hai Châu ấp úng:

“Cái đó”

Cố Khanh nhìn qua khóe mắt để ý khi nói về trận phong thủy tụ tài thì vợ của ông hai Châu lộ vẻ mặt mờ mịt, cô đã hiểu rõ chuyện này.

Ông hai Châu nghĩ ra một cái cớ:

"Ước chừng là vợ sợ tôi thua quá nhiều liên lụy bọn nhỏ nên bày trận chiêu tài cho tôi.”

Cố Khanh cười ám chỉ:

“Vậy sao, hai người đúng là vợ chồng tình thâm."

Ông hai Châu cười nói:

"Đại sư, tuy rằng vợ của tôi làm chuyện sai lầm, nhưng dù gì là vì tôi và gia đình, tôi không thể nào trách vợ được!”

Cố Khanh bỗng nhiên tiến lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giật đứt thứ ông hai Châu đeo trên cổ, ông ta chưa kịp giật lại thì Cố Khanh đã tung một câu nhẹ hẫng:

“Nếu vợ chồng tình thâm thì tại sao ông nhẫn tâm nuôi Tiểu Quỷ mê hoặc vợ mình?!”

Mấy người xung quanh giật mình như bị sét đánh.

Bà cụ quay đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Cố Khanh:

“Nuôi Tiểu Quỷ?”

Ông chủ Châu lập tức hiểu ý tứ của Cố Khanh, kẻ đứng sau màn thuật Yếm Thắng rất có thể không phải em dâu mà chính là ông hai Châu!

Vợ của ông hai Châu là người bị đả kích lớn nhất.

Lời nói của Cố Khanh giống như đẩy ra một lớp sương mù trong lòng bà ta.

Rõ ràng bà ta đã tràn ngập phẫn hận khi ông hai Châu hết lần này đến lần khác đánh bạc không không không, bà ta yêu ông hai Châu, yêu gia đình, sẵn lòng làm tất cả vì gia đình này

Trong đầu giống như có hai người tí hon đang đánh nhau, vợ của ông hai Châu ôm đầu, bà ta lại bị đau đầu.

Sắc mặt ông hai Châu u ám gằn giọng:

“Trả đồ lại cho tôi!”

Cố Khanh nhìn thứ trên tay, em, là mặt dây Phật của Thái Lan, thứ nuôi Tiểu Quỷ.

Nhìn lại ông hai Châu, một con Tiểu Quỷ nằm sấp trên đầu ông ta, không thể nhìn ra bộ dạng vốn có của nó, gầy trơ cả xương, chỉ có cái đầu to, biểu cảm dữ tợn nhìn Cố Khanh, nó còn chảy nước miếng.

Chương 380: Vô Đề

Nhìn khói đen dày đặc trên người Tiểu Quỷ thì hiển nhiên nó là Tiểu Quỷ tội nghiệt sâu nặng, đã hại nhiều người, ngay cả siêu độ đều không cách nào cứu nó.

Biện pháp tốt nhất là hồn phi phách tán.

“Hai người kia trông khá ngon, ta có thể ăn bọn họ không?”

Nghe lời này, giống như nó không quan tâm mặt dây chuyền Phật ở trong tay Cố Khanh.

Hơn nữa Tiểu Quỷ biết nói tiếng Trung, không lẽ là quỷ Trung Quốc?

Nơi đây chỉ có Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn và ông hai Châu nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Quỷ.

Biểu cảm xem họ là thức ăn của Tiểu Quỷ khiến Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn cùng lộ vẻ mặt chán ghét.

Biết chính mình đã bại lộ, ông hai Châu không thèm giả vờ nữa:

“Trừ mẹ và hai con trai của ta, ngươi hãy xử hết những người khác, sau này ngươi muốn ăn ai ta đều sẽ giúp ngươi."

Sắc mặt của Cố Khanh tối sầm, ý tứ trong lời nói của ông hai Châu dường như ông ta đã mớm nhiều ‘thức ăn’ cho Tiểu Quỷ.

“Quyết định vậy đi.” Tiểu Quỷ vừa dứt lời đã xông đến Khương Mặc Ngôn.

Tại sao giữa Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, Tiểu Quỷ chọn giải quyết anh trước?

À thì có lẽ ở trong mắt Tiểu Quỷ thì Khương Mặc Ngôn trông yếu gió hơn Cố Khanh nhiều.

Cố Khanh thương hại nhìn bóng dáng của Tiểu Quỷ.

Một khí thể to lớn chui ra khỏi thân thể của Khương Mặc Ngôn, anh vẫn giữ hình người nên linh lực quanh thân rất yếu, nhưng trên tay có thêm một sợi xích.

Đó là vũ khí của Khương Mặc Ngôn ở trạng thái linh hồn, hiện tại có thể gọi ra vũ khí khi còn ở hình người.

Khương Mặc Ngôn cầm xiềng xích mắt lạnh nhìn Tiểu Quỷ xông đến, chuẩn bị dùng sự thực chứng minh thực lực hiện tại của mình.

Nào ngờ Tiểu Quỷ thoạt trông chỉ cao cỡ nửa người, trên thực tế tuổi tác không biết đã bao nhiêu cư nhiên phản ứng nhanh kinh người, cảm giác hơi thở bất đắc dĩ từ Khương Mặc Ngôn, nó lập tức quay đầu lao về phía Cố Khanh.

"Ngươi dám!" Khương Mặc Ngôn nhanh chóng ném sợi xích ra, xiềng xích kéo dài bay thẳng đến giữa lưng của Tiểu Quỷ.

Tiểu Quỷ xoay người khiến Cố Khanh chắn ở phía trước sợi xích, buộc sợi xích rút về.

Sau đó móng vuốt đen như mực chộp về phía Cố Khanh.

Cố Khanh vận chuyển linh lực, muốn phá hư mặt dây chuyền, ngạc nhiên phát hiện mặt dây chuyền này dường như không phải thứ chứa đựng Tiểu Quỷ mà là đại sư Thái Lan chuyên môn dùng

để trấn áp Tiểu Quỷ.

“Hì hì, con nhỏ kia, sao không ra tay? Hủy mặt dây chuyền này là ta sẽ hồn phi phách tán.” Tiểu Quỷ nghiêng đầu, lại vươn ra móng vuốt.

Cố Khanh rốt cuộc hiểu tại sao Tiểu Quỷ luôn mồm đòi ăn bọn họ nhưng toàn dùng chiêu giả, mục đích là khiến Cố Khanh hủy mặt dây chuyền Phật, hoàn toàn giải phóng cho nó.

Cố Khanh ném mặt dây chuyền cho Khương Mặc Ngôn, nói:

“Hãy gia cố phong ấn trên đó.”

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn. Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông... Tụng trì vạn biến, thân hữu quang minh... Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình... Thiên chi quang địa chi quang nhật nguyệt tinh chi quang phổ thông chi đại quang quang quang chiếu thập phương!"

Tùy theo Cố Khanh lẩm bẩm, ánh sáng vàng bao phủ quanh người cô, kiếm gỗ đào ở trong tay cũng nhuốm màu vàng.

“Thần chú kim quang!”

Tiểu Quỷ nghiến răng nghiến lợi, nhìn thấy Khương Mặc Ngôn cư nhiên thật sự nghe lời của Cố Khanh bắt đầu gia cố phong ấn, nó biết mình không thể chờ đợi tiếp nữa.

Khói đen càng dày đặc ngưng tụ lại, rõ ràng là ban ngày nhưng căn phòng bất chợt tối xuống.

Ông chủ Châu và hai vệ sĩ che chở Văn Tuệ ở trong góc.

Bà cụ che trước mặt hai cháu nội trốn ở góc khác.

Vợ của ông hai Châu không trốn đi, sắc mặt dữ tợn nhìn ông ta.

Cố Khanh niệm thần chú quang minh nhưng còn ngại không đủ, lại lấy ra lá bùa Ngũ Lôi dán lên kiếm.

Kiếm gỗ đào được phủ ánh sáng vàng lại có tia điện quấn quanh xẹt đùng, trông hơi rùng rợn.

Nhìn khói đen bao bọc móng vuốt đánh tới, Cố Khanh lập tức giơ kiếm gỗ đào xông lên.

Bốp!

Kiếm gỗ đào và móng vuốt đen va chạm, tia chớp lấp lóe phát ra tiếng kim loại va chạm.

Chương 381: Vô Đề

Một kích không trúng, Tiểu Quỷ đánh ra trảo thứ hai.

Khi Cố Khanh ngăn cản trảo thứ hai thì Tiểu Quỷ há to miệng phun ra một luồng sương mù màu đỏ máu.

"Có độc!" Đây là phản ứng đầu tiên của Cố Khanh, cô nhanh chóng né qua trong đường tơ kẽ tóc.

“Con mụ kia, xem tao có giết mày không!”

Trong lúc Cố Khanh chuyên tâm ứng đối Tiểu Quỷ, không biết ông hai Châu trốn tới sau lưng cô từ bao giờ. Thấy Cố Khanh đưa lưng về phía mình, ông hai Châu cầm con dao rọc giấy đâm ra.

"Cố Khanh!"

Cố Khanh chỉ nghe đến tiếng kêu sốt ruột của Khương Mặc Ngôn, quay đầu lại phát hiện ông hai Châu cầm dao rọc giấy, khóe miệng chảy máu khó tin nhìn ngực mình.

Mũi dao ló ra từ ngực của ông ta, phía sau là bà vợ vừa rồi bị mọi người bỏ qua.

Vợ của ông hai Châu nói:

“Ông hại tôi, tôi giết ông, hai chúng ta huề nhau.”

“Hai ơi!” Bà cụ thét chói tai, muốn xông lên nhưng bị hai cháu nội kéo lại.

Tùy theo ông hai Châu ngã xuống đất, Tiểu Quỷ cư nhiên cũng

phát ra một tiếng hét thảm, Cố Khanh phát hiện thực lực của nó suy yếu rất nhiều.

Cố Khanh không ngừng tiêu hao, thêm vào Khương Mặc Ngôn liên tục gia cố phong ấn, Tiểu Quỷ chung quy không địch lại, cuối cùng bị Cố Khanh một kiếm đâm thủng, chậm rãi tan biến.

Hai người áp vợ của ông hai Châu quay về Bộ Đặc Dị, người của cục cảnh sát kế bên cũng đến.

Ông hai Châu bị đâm thủng tim, không cứu sống được.

Cho nên vợ của ông hai Châu chẳng những mang tội lạm dụng thuật Yếm Thắng, còn có ôtị giết người.

Sau khi giao người cho Lệ Hoan, Cố Khanh đi ra Bộ Đặc Dị, thở hắt ra.

Bỗng nhiên điện thoại reo chuông, Cố Khanh xem màn hình, là anh hai Tạ Giác.

Cô bắt máy.

Giọng của Tạ Giác hơi trầm thấp:

“Khanh Khanh, em có thể đi thủ đô ngay không?”

Bàn tay Cố Khanh siết chặt di động, hỏi:

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Cố Khanh rất lo lắng, không lẽ thân thể của cha đã

“Nhà họ Tạ xảy ra chuyện, ông nội đi." Tạ Giác nói.

Cố Khanh sửng sốt.

Ông nội trên danh nghĩa, người luôn không chịu thừa nhận của cô, đã qua đời?

Cố Khanh cưỡi máy bay suốt đêm đến thủ đô.

Đi cùng Cố Khanh còn có Khương Mặc Ngôn.

Thật ra Cố Khanh cảm thấy mình lớn như vậy, đi thủ đô không cần người theo cùng.

Nhưng Khương Mặc Ngôn tỏ vẻ, phát sinh chuyện lớn như vậy, sợ Cố Khanh bởi vì việc trong nhà mà tinh thần hoảng hốt, có anh bên cạnh sẽ an toàn hơn, quyết ý đi theo.

Người nhà của Khương Mặc Ngôn cũng quan tâm anh đi thành phố S công tác, vừa lúc trở lại thăm nhà, để bọn họ yên tâm.

Cố Khanh không mang theo mèo trắng và chó mực, phát hiện hai con thú thích đến gần nơi linh khí dày đặc, cô nghĩ mình đi vắng vài ngày nên thả chúng nó vào núi hoang.

Bởi vì Sơn Linh trở về, linh khí ở núi hoang đã khôi phục mấy phần.

Cố Khanh còn hỏi Khương Mặc Ngôn có muốn mang theo Sơn Linh không, nhưng anh cảm thấy mình đã khỏe mạnh, không cần Sơn Linh từng giây từng phút ở bên người bảo dưỡng, chẳng bằng cho nó ở nơi nó thích, tự do tự tại.

Cho nên Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn cưỡi máy bay đến thủ đô, trong khi đó một con chó mực cõng con mèo trắng, một cây hà thủ ô đen thui hình người mọc mấy mảnh lá cây xanh nằm trên lưng mèo, ba con tung tăng trong núi.

Phương tiện giao thông tiện lợi, chỉ vài tiếng Cố Khanh đã từ

thành phố S đến thủ đô.

Tạ Giác chờ ở sân bay, anh ấy cố ý đến đón Cố Khanh.

Khi nhìn thấy Cố Khanh đi ra, Tạ Giác mới phát hiện cô không về một mình, một bóng dáng quen thuộc đi theo phía sau cô, Khương Mặc Ngôn.

Tạ Giác híp mắt lại, nhìn chằm chằm Khương Mặc Ngôn cầm hành lý giúp cô đi theo ở đằng sau, phát hiện khi đi đường Khương Mặc Ngôn luôn nhìn Cố Khanh, trong lòng anh ấy có chút suy đoán.

Thằng nhóc Khương Mặc Ngôn này giỏi đấy, lúc trước nói với mình là mới bắt đầu tu luyện huyền học, không đủ thực lực nên muốn đi chi nhánh để tu luyện.

Nay xem ra tên này đã ôm ý đồ xấu sẵn rồi, thấy Lệ Hoan gửi lên báo cáo thiếu người thì cố ý xin đi thành phố S để đến gần em gái của mình!

Chương 382: Vô Đề

“Anh!” Cố Khanh vừa xuống máy bay đã thấy anh hai tới đón mình đương nhiên là rất vui vẻ.

Tạ Giác nghe thấy Cố Khanh gọi mình thì tỉnh táo lại, vuốt tóc của cô, nhận lấy vali màu đỏ từ tay Khương Mặc Ngôn, tiện thể lườm con heo tính ủi cải trắng nhà mình, cũng không thèm chào hỏi đối phương một tiếng.

Tạ Giác nắm tay Cố Khanh:

“Em mệt không? Vốn không muốn kêu em đến gấp như vậy, nhưng cha nằm viện”

Cố Khanh ngắt lời Tạ Giác:

“Cha nằm viện ạ? Cha bị bệnh hay là ác hóa?”

Tạ Giác thấy bộ dạng sốt ruột của Cố Khanh thì nhanh chóng giải thích: "Không có ác hóa, chỉ là ông nội qua đời, cha quá đau lòng cho nên ngã bệnh."

“A, ra là vậy.” Cố Khanh thở phào một hơi, không phải thứ màu đen cắn nuốt khí trong người ác hóa thì tốt rồi.

Tạ Giác dắt Cố Khanh đi tới cạnh xe, chỉ hướng Khương Mặc Ngôn:

“Cậu ta?”

Cố Khanh thế này mới tỉnh táo lại, phát hiện Khương Mặc Ngôn lẳng lặng đi theo tới đây, nói:

“Anh ấy lo lắng em dọc đường đi gặp chuyện, cố ý cùng em trở về.”

Tạ Giác phát hiện em gái có vẻ hơi thân thiết với Khương Mặc Ngôn thì cau mày, chĩa mũi dùi vào Khương Mặc Ngôn:

“Trong báo cáo mới đây của Lệ Hoan có nói là thành phố S nhiều công tác, có thiếu người không? Khanh Khanh xin phép vì có chuyện, sao cậu cũng đi theo?”

Nếu là lúc bình thường, trong bộ môn có xin phép hay không chẳng là gì với Tạ Giác, dù sao trong ngành có nhiều người treo danh nghĩa chứ không làm việc, xin phép không phải chuyện nghiêm trọng gì. Lúc này chẳng qua là vì Khương Mặc Ngôn đi theo em gái trở về khiến anh ấy khó chịu.

Thật sự không thể trách ngữ khí của Tạ Giác hơi hằn học, dù sao bất kỳ ai khi biết có người muốn ủi em gái mình, không có ông anh nào thân thiện nổi.

Hơn nữa là Tạ Giác đồng ý phái Khương Mặc Ngôn đến chi nhánh thành phố S.

Anh ấy không ngờ rõ ràng lúc gặp nhau ở thủ đô còn chưa quen thuộc, mới đến thành phố S không bao lâu mà Khương Mặc Ngôn đã có thể cùng Cố Khanh trở về, với người anh quá thương yêu em gái như Tạ Giác thì điều này là không thể chấp nhận được.

Đối với sắc bén ẩn chứa trong giọng nói của Tạ Giác, Khương Mặc Ngôn dường như không cảm giác được, thản nhiên mỉm cười nói:

“Cha mẹ trong nhà lo lắng nên tôi trở về một chuyến để họ yên lòng.”

Khương Mặc Ngôn nói xong lại nhìn về hướng Cố Khanh: “Khanh Khanh, nếu anh của cô đến đón thì tôi không đưa cô về, tôi đi trước.”

“À, được!” Cố Khanh gật đầu, bởi vì Khương Mặc Ngôn bỗng nhiên kêu ‘Khanh Khanh’ khiến cô cảm thấy mặt mình hơi nóng ran.

Sau khi Khương Mặc Ngôn rời đi, Tạ Giác mang theo Cố Khanh lên xe rời khỏi sân bay.

“Anh, bây giờ chúng ta đi nơi nào?" Cố Khanh hỏi.

Cố Khanh muốn đi bệnh viện thăm cha, khi chưa tự mình kiểm tra tình trạng sức khỏe của cha thì cô không cách hoàn toàn yên tâm.

Còn về chuyện của ông cụ, nói thật lòng, Cố Khanh chưa từng gặp mặt nên nỗi buồn cũng có hạn.

"Tự nhiên là đi bệnh viện." Tuy rằng bệnh viện kiểm tra nói Tạ Vọng Sóc chỉ là đau lòng quá độ nên tạm thời suy sụp, nhưng Tạ Giác vẫn cương quyết yêu cầu Tạ Vọng Sóc nằm viện vài ngày.

Ở lại bệnh viện, một mặt là muốn khiến Tạ Vọng Sóc tu dưỡng, có nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc. Mặt khác là để tránh hết những chuyện phiền lòng của nhà họ Tạ.

Tạ lão gia không phải bình thường tử vong.

Người phát hiện đầu tiên là con trai cả của ông cụ, Tạ Vọng Thư.

Nghe nói trưa hôm đó lão gia ở trong phòng sách đọc sách như mọi khi.

Tới giờ ăn cơm chiều, chờ mãi không thấy lão gia xuống dưới nên Tạ Vọng Thư lên lầu kêu.

Không ngờ khi mở cửa phòng sách thì nhìn thấy lão gia ngồi trên ghế, mắt trợn to, thất khiếu chảy máu, đã chết.

Làm thế gia huyền học, Tạ Vọng Thư nhìn thấy kiểu chết không bình thường của lão gia đương nhiên lập tức bói toán nguyên nhân chết.

Tiếc rằng bà ta không bói ra được gì.

Tạ Vọng Sóc nhận được tin cũng chạy tới, thấy cảnh di thể của lão gia bị bọn họ nâng xuống.

Chương 383: Vô Đề

Tạ Vọng Sóc cảm thấy máu dồn lên não, trước mắt tối sầm, thứ trong đan điền suýt không áp chế nổi.

Tạ Vọng Sóc lập tức lấy bùa Nhuận Vũ con gái mới gửi cho dán lên người, ánh sáng màu trắng lấp lánh dâng lên, ông ấy cảm giác vật chất máu đen trong đan điền giãy giụa muốn thoát ra chậm rãi bị áp chế xuống.

Tạ Vọng Sóc mở mắt ra:

“Anh, chuyện này rốt cuộc là sao?!”

Vẻ mặt của Tạ Vọng Thư phức tạp liếc qua Tạ Vọng Sóc:

“Tôi không biết, lúc tôi lên lầu thì phát hiện lão gia đã "

Tạ Vọng Thư chỉ mai rùa trên tay:

“Vọng Sóc, tôi không bói ra, không tính ra được tại sao lão gia bị như vậy, tôi giỏi về thuật tướng số vậy mà không bói ra được chút gì!”

Tạ Vọng Thư cũng suýt chút ngã xuống, bị Khương Dung đứng bên cạnh dìu.

Tạ Vọng Thư thở hắt ra:

“Cha chết không nhắm mắt!"

Tạ Vọng Sóc hỏi:

“Còn hồn phách đâu? Hồn phách của cha đâu?!”

Chỉ cần tìm được hồn phách, hỏi liền biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tạ Vọng Thư lắc đầu, nói:

“Lúc tôi nhìn thấy thì bên cạnh không có bất cứ dấu vết linh hồn nào, tôi hoài nghi cha bị người dùng thuật huyền học thoáng chốc đánh tan linh hồn nên mới”

Tạ Vọng Sóc trợn to mắt, bản năng phản bác: “Điều này không thể nào!"

Cho dù quanh năm không về nhà, Tạ Vọng Sóc cũng biết tuy mấy năm nay cha ít khi ra tay, nhưng linh lực quanh người chỉ có tăng không giảm. Thêm vào lão gia mang theo các loại pháp khí hộ thân, đâu dễ bị huyền thuật được?

Nhưng đúng là không phát hiện dấu vết linh hồn nào bên cạnh lão gia.

Tạ Vọng Sóc đương nhiên sẽ không chết tâm, ông ấy định thử thuật chiêu hồn vào ngày đầu thất của lão gia.

Nếu linh hồn của lão gia vẫn còn thì có thể hỏi một câu rốt cuộc có chuyện gì, dù không có linh hồn hoàn chỉnh, hoặc là linh hồn bị câu đi, cũng có thể dựa vào thuật chiêu hồn tìm được một phương hướng.

Tạ Vọng Thư tự nhiên cũng đồng ý.

Lão gia không còn nữa, về sau bà ta là gia chủ của nhà họ Tạ, tra rõ chân tướng lão gia bị hại có lợi cho ông ta ổn cố địa vị gia chủ.

Tạ Vọng Thư còn chủ động tỏ vẻ, ông ta sẽ chủ trì thuật chiêu hồn.

Sau khi giao hẹn ngày đầu thất của lão gia sẽ thi triển thuật chiêu hồn, Tạ Vọng Sóc quay về biệt thự nhà mình, sau đó không chịu nổi ngã bệnh.

Lúc Cố Khanh cùng Tạ Giác đi vào phòng bệnh thì Tạ Vọng Sóc tỉnh táo.

Ông ấy ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, ngắm bầu trời, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Cha." Cố Khanh nhẹ giọng hô.

Tạ Vọng Sóc thoáng chốc khôi phục tinh thần: “Khanh Khanh đến rồi, tới gấp như vậy làm gì, trông con gầy quá!”

Ánh mắt của ông ấy dịu dàng, nhưng bên trong chất chứa sóng dữ.

Cố Khanh nắm tay của Tạ Vọng Sóc, do dự hỏi:

“Cha có ổn không?”

Cố Khanh cảm giác được cảm xúc hiện tại của Tạ Vọng Sóc hơi không ổn.

Tạ Vọng Sóc mỉm cười dịu dàng:

“Cha không sao, chẳng qua là bởi vì chuyện của ông nội con nên hơi buồn. Cha đang suy nghĩ rốt cuộc là ai hại ông nội con.”

Tạ Vọng Sóc nói cho hai đứa con biết vài ngày sau đầu thất ông cụ sẽ tổ chức chiêu hồn, Cố Khanh và Tạ Giác đương nhiên là đồng ý cùng đi.

"Khanh Khanh, đến lúc đó nếu có người dám khi dễ con thì con đừng nhẫn nhịn, phải đáp trả ngay, biết không con?" Tạ Vọng Sóc lo lắng Cố Khanh về đến nhà tổ sẽ bị nhằm vào.

Dù sao trên gia phả của nhà họ Tạ chưa thêm tên của Cố Khanh vào, hiện tại lão gia qua đời, Tạ Vọng Thư làm người cầm lái, có lẽ càng không thể thêm tên vào.

Tạ Giác cũng nói:

"Có người khi dễ em thì cứ kêu một tiếng, anh qua ngay."

Mấy đứa con nhà Tạ Vọng Thư đều không dễ đối phó.

Nhìn thấy biểu cảm của hai cha con, Cố Khanh mỉm cười nói:

"Bọn họ không quản được con, mắc gì phải sợ hả? Dù sao con chỉ là cùng cha trở lại đó."

Cố Khanh thật sự không quan tâm nhà họ Tạ có thừa nhận mình hay không, chưa biết chừng khi cô nổi tiếng thì nhà họ Tạ còn phải cầu cô trở lại!

Ba người nói chuyện một lúc, thấy Tạ Vọng Sóc ngáp mấy cái, hiển nhiên là mệt mỏi.

Cố Khanh biểu thị đã tối rồi, muốn cùng Tạ Giác ra ngoài đi dạo, cũng vừa lúc cho Tạ Vọng Sóc nghỉ ngơi.

Thật ra sau khi Cố Khanh và Tạ Giác ra ngoài, Tạ Vọng Sóc không ngủ.

Chương 384: Vô Đề

Ông ấy nằm nghiêng trên giường, vuốt một chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay, đây là pháp khí không gian mà ông ấy quen dùng.

Thật ra nửa tháng trước khi lão gia bị hại, Tạ Vọng Sóc từng quay về nhà tổ một chuyến.

Ngay lúc đó, lão gia đổ ập xuống quở trách ông ấy không kịp vuốt mặt, nào là Tạ Giác không nghe lời, Cố Khanh là đứa con gái không ra gì ở bên ngoài, Tạ Vọng Sóc đã nhiều năm mà không chút tiến bộ, tóm lại là chửi rất khó nghe.

Chửi một trận xong lão gia không cho Tạ Vọng Sóc ăn cơm chiều đã tống ra ngoài cửa, lén lút nhét một thứ vào tay của ông ấy, đó là pháp khí truyền thừa từ mấy đời nhà họ Tạ, Thiên Cơ Bàn, là vật làm tin của gia chủ.

Lúc ấy Tạ Vọng Sóc cho rằng lão gia miệng cứng lòng mềm, tuy rằng ông ấy làm cha đã phế nhưng thiên phú của Tạ Giác tốt nhất trong thế hệ này, cho nên lão gia muốn giao Thiên Cơ Bàn cho Tạ Giác.

Hiện tại lão gia xảy ra chuyện, có lẽ lúc ấy ông cụ đã dự liệu được sẽ gặp chuyện, cho nên sớm giấu thứ quý giá nhất nhà họ Tạ ở chỗ Tạ Vọng Sóc.

Nghĩ đến nghi thức chiêu hồn vài ngày nữa, bàn tay giấu trong chăn của Tạ Vọng Sóc siết chặt thành nắm đấm, ông ấy nhất định phải tra rõ rốt cuộc là chuyện gì!

Cố Khanh và Tạ Giác đang đi dạo ở bên ngoài cũng không

được nhàn nhã vài phút.

Mới đi ra bệnh viện một lúc Tạ Giác đã nhận được một cuộc điện thoại.

Là Bộ Đặc Dị gọi đến.

Tạ Giác nghĩ em gái trở về, làm anh trai mà mãi chưa có thời gian chơi với em gái lâu, anh ấy cố ý không muốn bắt máy.

Nhưng gọi điện thoại cho anh ấy thì từ xưa đến nay chưa bao giờ là việc nhỏ.

Trái phải đều khó xử, Tạ Giác do dự.

Cố Khanh nói thẳng:

“Anh bắt máy đi, gọi điện vào lúc này thì chắc có chuyện gì khó giải quyết.”

Càng quan trọng là, Cố Khanh sau khi trải qua nhiều chuyện không thể tưởng tượng được trong giới huyền học, khi trở về cuộc sống bình thường lại cảm thấy hơi không quen.

Nên thấy bên Tạ Giác có chuyện thì muốn tham dự.

Thấy Cố Khanh không có ý kiến, Tạ Giác tự nhiên bắt máy.

“Nguy rồi sếp ơi!”

Giọng của Uông Diệc truyền ra từ điện thoại.

Cố Khanh có chút tò mò vểnh tai lên nghe, Tạ Giác thấy cô có hứng thú thì trực tiếp mở loa ngoài.

Cố Khanh cũng lâu rồi không gặp Uông Diệc, nghe Lệ Hoan nói

dạo này cậu ấy và nữ quỷ quỷ Ngụy Thục Ngọc tổ đội làm nhiệm vụ, rất là phơi phới.

Bây giờ nghe giọng của Uông Diệc khiến Cố Khanh cảm thấy hơi mới mẻ.

"Xảy ra chuyện gì?" Cho dù nghe thấy Uông Diệc la to nguy cấp, Tạ Giác vẫn giữ sự bình tĩnh.

“Bảo tàng thủ đô bị mất trộm!!!” Uông Diệc nói rõ to, nhưng Cố Khanh và Tạ Giác cùng lúc muốn ngoáy lỗ tai.

Có ý gì?

Bảo tàng thủ đô? Bị mất trộm?

Không đùa chứ?

Tạ Giác trầm giọng hỏi:

"Rốt cuộc có chuyện gì, cậu hãy nói rõ ra cho tôi.”

“Tôi nói thật mà.” Uông Diệc lầu bầu: “Trong này có một bức tranh nổi tiếng bị đánh cắp, dùng hết thủ đoạn khoa học kỹ thuật vẫn không thể tra ra manh mối, bức tranh biến mất trước mắt bao người.”

“Ta cảm giác có khí tràng đặc biệt!” Giọng của chị gái Ngụy Thục Ngọc cũng phát ra từ ống loa.

Có vẻ như nữ quỷ tiểu thư thích ứng khá tốt đối với cuộc sống hiện đại.

“Tôi đến ngay.”

Tạ Giác bỏ lại một câu, cúp máy, quay đầu xe lái hướng tới

bảo tàng thủ đô.

Bảo tàng thủ đô nằm trong Tử Cấm Thành, là bảo tàng nghệ thuật văn háo cổ đại lớn nhất Trung Quốc. Bên trong có các loại sách tranh cổ đại, đồ sứ tinh mỹ, kim ngân ngọc khí, nhiều không đếm xuể.

Tiểu Chi nói bức tranh bị biến mất thật sự là vấn đề lớn.

Trong sách tranh cổ mà bảo tàng thủ đô cất chứa có một bức tranh nổi tiếng sáng tác từ thời ngũ đại thập quốc* tên là Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ, vẽ về câu chuyện thần tiên của nữ hầu của Tây Vương Mẫu là Ngạc Lục và Đổng Song Thành.

(*) Lịch sử Trung Quốc giai đoạn phân liệt lớn, gọi chung đối với ngũ đại (năm 907-960) và thập quốc (năm 902-979).

Chương 385: Vô Đề

Năm Đường Thiên Hữu thứ bốn, Lương Vương Chu Hoàng tiếp thụ Đường Ai Đế 'nhường ngôi' thành lập Hậu Lương, bắt đầu ngũ đại thập quốc, từ đây về sau lần lượt xuất hiện Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán và Hậu Chu, sau cùng là Bắc Tống. Kết thúc ngũ đại, cuối thời Đường, ngũ đại và đầu thời Tống, bên ngoài khu vực Trung Nguyên tồn tại nhiều chính quyền cát cứ, trong đó có mười chính quyền cát cứ gồm Tiền Thục, Hậu Thục, Nam Ngô, Nam Đường, Ngô Việt, Mân Quốc, Nam Sở, Nam Hán, Kinh Nam (Nam Bình), Bắc Hán được đời sau gọi chung là thập quốc. Sau khi thành lập Bắc Tống, lần lượt thống nhất những chính quyền cát cứ còn sót lại ở phương nam, đến đời Tống Thái Tông thì Bắc Hán diệt vong, chấm dứt thập quốc.

Bức tranh này không có vấn đề gì, dù sao được nhiều chuyên gia và dụng cụ tinh vi giám định, cũng đặt ở bảo tàng thủ đô nhiều năm qua, nếu xảy ra chuyện gì thì đã sớm có chuyện.

Nhưng khoảng thời gian trước có một người quyên tặng giấu tên đã hiến một bức tranh cho bảo tàng thủ đô.

Không ngờ cũng là bảo tàng thủ đô!

Tất cả người trong bảo tàng thủ đô đều náo động.

Tranh hiến tặng và tranh gốc trong bảo tàng cùng là tranh lụa, từ bút pháp, tô màu, phong cách, từ góc độ nào thì hai bức tranh đều giống y như đúc.

Hơn nữa, thông qua dụng cụ tinh vi giám định thì niên đại của hai bức tranh xấp xỉ với nhau.

Dưới tình huống bình thường, mọi người sẽ cảm thấy phát điên.

Bức tranh nào là thật? Bức nào là giả?

Hay hai bức đều là giả?

Nhưng các nhà giám định của bảo tàng không nổi điên, cũng dễ dàng phân biệt ra điểm khác nhau của hai bức tranh, đơn giản là trên bức tranh hiến tặng, những nhân vật không có mắt.

Cái gọi là vẽ rồng điểm mắt, trên một bức tranh hoàn chỉnh, khuôn mặt mỗi nhân vật ở phần mắt đều trống rỗng, tăng thêm sắc thái kỳ dị cho bức tranh này.

Trưởng quản bảo tàng làm việc ở đây nhiều năm đã kiến thức nhiều việc kỳ lạ, ông ấy ý thức được không đúng, lập tức báo cáo đến Bộ Đặc Dị.

Nhưng Bộ Đặc Dị phái người tới, phát hiện bức tranh kia trừ nhân vật không có mắt thì chẳng có gì lạ.

Nhưng sau khi nhân viên của Bộ Đặc Dị rời đi, bức tranh xảy ra chuyện.

Mọi người đều biết, có thể làm việc trong bảo tàng thủ đô đều là nhân vật lợi hại.

Am hiểu thư họa, am hiểu điêu khắc, nghiên cứu sâu về chữ cổ, có thể nói mỗi người đều mang tuyệt kỹ.

Trong đó có một giáo viên am hiểu thư họa, họ Hoàng. Hôm ấy đúng dịp cháu nội của giáo sư Hoàng có chuyện đến tìm ông ấy.

Cháu nội của giáo sư Hoàng bị ông của mình ảnh hưởng, thi đậu trường Mỹ Thuật Thủ Đô, học quốc họa.

Hôm ấy trên bàn làm việc của giáo sư Hoàng đặt bức tranh Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ không có mắt, ông ấy thì có chuyện bị trưởng quản bảo tàng ra ngoài vài hút.

Hoàng Nghị ngồi trên ghế của ông Hoàng, chờ ông nội về.

Anh ta chợt nhìn thấy bức tranh trên bàn.

Hoàng Nghị là người học quốc họa, cộng thêm ông nội làm việc trong bảo tàng thủ đô nên tất nhiên là nhận biết Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ.

Thấy không vẽ mắt, Hoàng Nghị liền kết luận chắc chắn đây là đồ giả!

Hoàng Nghị rảnh rỗi thế là nghiên cứu bức tranh đặt trên bàn.

Nhưng Hoàng Nghị càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ.

Vì sao người trong tranh dường như sống?

Bên tai anh ta thoáng nghe tiếng cười thánh thót của nữ thì phải?

Hoàng Nghị cảm thấy chính mình dường như đang trong mộng, nhìn thấy các tiên nữ trong tranh từ trên trời bay đến trước mắt của mình, cười với mình.

Răng rắc!

Tiếng cửa mở, giáo sư Hoàng, trưởng quản bảo tàng và mấy đồng sự vào cửa.

Vừa rồi trưởng quản bảo tàng kêu giáo sư Hoàng qua là để nói về bức tranh này.

Trưởng quản bảo tàng đã thấy nhiều, hơi lo lắng.

Tuy người của Bộ Đặc Dị đã đến xem, nêu không có vấn đề gì, nhưng lỡ như bọn họ không tra ra thứ gì đó thì sao?

Có một việc trưởng quản bảo tàng không nói ra, sau khi thu được bức tranh này ông ta từng nằm mơ, trong mơ thấy có người vẽ mắt cho nhân vật trong tranh, sau đó một đám trốn khỏi tranh.

Chương 386: Vô Đề

Trưởng quản bảo tàng nghĩ rằng tốt nhất nên đưa tranh tới Bộ Đặc Dị, khiến bọn họ kiểm tra kỹ thêm lần nữa thì ông ta mới yên tâm.

Nào ngờ khi ông ta mang người đi văn phòng của giáo sư Hoàng lấy tranh, vừa vào cửa trông thấy cháu nội của giáo sư già tên Hoàng Nghị nằm sấp trên tranh, trong tay còn cầm bút lông, không biết vẽ thêm thứ gì lên tranh.

“Hoàng Nghị! Sao cháu dám!”

Giáo sư Hoàng trông thấy Hoàng Nghị vẽ mắt cho đám nhân vật trong tranh, sau khi có mắt thì nhân vật trong tranh càng thêm sống động, sinh động hơn ban đầu.

Trưởng quản bảo tàng ôm trái tim, suýt không chịu nổi, vừa rồi dường như ông ấy nhìn thấy có một tiên nữ trong tranh nháy mắt với bọn họ.

Bị ông nội lớn tiếng quát mắng, Hoàng Nghị tỉnh lại từ trong hoảng hốt.

“Ông nội? Ông về rồi?”

Hoàng Nghị chợt phát hiện từ khi nào tay mình cầm bút lông, ngòi bút còn thấm mực nước.

“Chuyện gì vậy?!” Hoàng Nghị cúi đầu nhìn, mới phát hiện người trong tranh đều được vẽ mắt, phong cách vẽ đến từ anh ta.

“Ông nội, chuyện này không phải con làm!”

Hoàng Nghị vội ném bút lông đi, muốn tiến lên giải thích.

“Lúc nãy con chờ ông về thì thấy tranh trên bàn, không hiểu sao thiếp ngủ, ở trong mơ còn thấy người trong tranh, khi con tỉnh lại thì đã là như vậy.”

Trưởng quản bảo tàng vừa nghe lời này bị giật mình, bọn họ đều biết Hoàng Nghị, đứa nhỏ không phải loại người không biết nặng nhẹ tùy tiện động vào bức tranh trên bàn của giáo sư Hoàng.

Bây giờ nghe Hoàng Nghị nói như vậy, chẳng lẽ tranh này thật sự có vấn đề, khống chế Hoàng Nghị vẽ mắt?

Trưởng quản bảo tàng già nói:

“Lấy tranh qua đây cho tôi xem.”

Hoàng Nghị chần chừ nhìn thoáng qua trưởng quản bảo tàng, đáng tiếc nhìn không ra cảm xúc vui giận.

“Vâng.” Hoàng Nghị lên tiếng, đang định cầm bức tranh kia lên.

"Trời ạ!"

"Chuyện gì thế?"

"Có ma!”

Trong tiếng la giật mình, thì ra bức tranh trên bàn tự động bay lên, người trong tranh dần biến mất.

Dường như nghe thấy mấy tiếng tiếng cười khúc khích, sau đó cuộn tranh cũng biến mất.

Khi Cố Khanh đi theo Tạ Giác đến nơi thì trưởng quản bảo tàng đã đuổi người không liên quan đi.

Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc được Bộ Đặc Dị phái tới điều tra.

Trưởng quản bảo tàng chỉ để lại giáo sư Hoàng và Hoàng Nghị có tương quan trực tiếp với chuyện này.

Mấy người tụ tập trong văn phòng của giáo sư Hoàng, mấy giáo viên già thấy tận mắt tất cả điều này đều giữ im lặng khi bị nhân viên công tác khác hỏi thăm.

Đi theo Tạ Giác vào văn phòng, Cố Khanh lập tức liền nhìn về hướng bàn của giáo sư Hoàng.

Trên bàn đương nhiên không còn bức tranh, nhưng còn sót lại khí tràng màu đỏ nhạt.

"Thế nào, có phát hiện gì không?" Tạ Giác nhìn về hướng Uông Diệc.

Uông Diệc lắc đầu:

“Có lẽ đã chạy mất, xung quanh trừ sót lại chút khí tràng thì không phát hiện gì khác nữa.”

Uông Diệc kiểm ra là dùng la bàn cảm thụ toàn bộ bảo tàng có chỗ nào khí tràng không ổn.

Một giọng nữ vang lên:

“Không, bức tranh còn ở đây!”

Là giọng của Ngụy Thục Ngọc đã bay quanh bảo tàng một vòng.

Chị đẹp mặc váy áo rất xinh, tóc chuyển từ kiểu bới lên sang tóc quăn, bộ dạng như con gái thời nay.

Tiếc rằng chị đẹp dường như không thích bị người khác thấy, cho nên trừ người tu luyện huyền học nhóm Cố Khanh ra, mấy người khác 'chỉ nghe tiếng không thấy hình'.

Mà nói, giữa ban ngày đột nhiên có tiếng nói chuyện phát ra từ khung cửa, không thấy một bóng người thì cũng hơi rùng rợn.

Trừ trưởng quản bảo tàng gặp nguy không loạn, hai ông cháu giáo sư Hoàng và Hoàng Nghị thầm giật nhẹ.

Mấy người Cố Khanh hiện tại không rảnh quan tâm phản ứng của bọn họ, nhanh chóng hỏi: "Ngươi phát hiện cái gì?"

"Hừm hừm." Ngụy Thục Ngọc khoanh tay cười nói: "Chẳng qua là mấy nữ quỷ bị người chuyên môn nuôi trong tranh dùng để mê hoặc người khác, bản thân trừ thuật mê hoặc ra không có tác dụng gì khác. Hiện tại thì dường như đã trốn vào tranh khác."

"Cáo gì?!" Nhóm người giáo sư Hoàng trợn mắt há hốc mồm: "Trong tranh có thể nuôi quỷ?"

Chương 387: Vô Đề

Bọn họ có vẻ quê mùa dễ hết hồn, trưởng quản bảo tàng già bình tĩnh tỏ vẻ có quỷ trong tranh chẳng lạ gì, năm xưa ông ta còn thấy có rồng nhúc nhích trong tranh.

Ngụy Thục Ngọc chỉ hướng bên ngoài:

“Ta không thấy rõ tổng cộng có mấy con quỷ, nhưng ta đã bắt lấy một con, đang nhốt trong một bức tranh không cho nó ra.”

Nghe nói còn bắt được một con quỷ, vậy còn chờ gì nữa, đoàn người rầm rộ chạy đi phương hướng Ngụy Thục Ngọc chỉ.

Bởi vì xảy ra chuyện kỳ lạ, bảo tàng đã tạm thời đóng cửa, cho nên một đường đi qua chỉ ngẫu nhiên gặp vài nhân viên công tác tò mò. Bọn họ ôm tò mò thấy vẻ mặt của trưởng quản bảo tàng và giáo sư Hoàng nghiêm túc, đều không dám tiến lên hỏi thăm.

“Đây này.” Ngụy Thục Ngọc chỉ vào bức tranh sơn thủy trong sảnh thư họa.

Trong núi non trập trùng có thác nước đổ xuống, đúng là một bức tranh đẹp.

“Ở đâu?” Nhóm trưởng quản bảo tàng híp mắt cẩn thận tìm kiếm.

"Ở chỗ này!" Tạ Giác là người đầu tiên phát hiện ra.

Cây cối thấp thoáng trong tranh, có một hình vẽ tiên nữ mặc váy trắng thoáng hiện sau cây.

“Thật kìa! Quá thần kỳ!" Mấy năm nay giáo sư Hoàng xem bức tranh này không biết bao nhiêu lần, còn nhiều phỏng theo, ông ấy đã nắm rõ một số chi tiết trong tranh.

Giờ đột nhiên có thêm một ‘tiên nữ’ nấp sau cây, dù biết trước đó là quỷ bị nhốt trong tranh nhưng cũng khiến ông ấy không kiềm được tò mò.

“Nếu là có thể dùng tranh nhốt quỷ, vậy thì những câu chuyện trong truyền thuyết, tranh tường, vẽ rồng điểm mắt, thần bút Mã Lương phải chăng tất cả đều là thật?” Hoàng Nghị là người trẻ tuổi cũng mở rộng sức tưởng tượng, không biết nghĩ lan man đến nơi nào.

Dù bị đám người phát hiện ra nhưng ‘tiên nữ’ trong tranh vẫn nấp sau cây, không dám nhúc nhích.

“Này!” Ngụy Thục Ngọc nói với bức tranh: “Đã thấy ngươi rồi, đừng trốn nữa, nhanh đi ra cho ta, khai hết ra đi!”

Lệ quỷ hung dữ rất có sức uy hiếp, chỉ thấy cô gái trong tranh chậm rãi bước ra từ sau thân cây, đứng trước thác nước, chào mọi người bằng kiểu cổ đại.

Nàng khẽ khàng nói:

“Các vị mạnh khỏe.”

Mấy người vây quanh tranh đều có thể nghe thấy giọng nói.

Đây cũng là một việc lạ.

Theo lý thuyết, người sống ở địa vực khác nhau sẽ có tiếng địa phương khác biệt, ngôn ngữ không hoàn toàn thống nhất thì khi giao lưu chắc chắn phải có chướng ngại.

Nếu không phải toàn quốc thống nhất dùng tiếng phổ thông, đi ra ngoài du lịch không chừng nói cả buổi với người địa phương mới nghe hiểu được.

Giao lưu cách địa vực còn khó khăn như thế, cách nhau mấy trăm năm thậm chí trên nghìn năm thì càng miễn bàn.

Như chị đẹp Ngụy Thục Ngọc hẳn là người thời Tống, quan thoại thời đó chắc là khác nhiều với tiếng phổ thông bây giờ.

Nhưng lúc ấy gặp nhau, hai bên giao lưu thoải mái.

Nữ quỷ trong bức tranh này cũng giống như vậy, tính theo tuổi thì tranh thời ngũ đại thập quốc chắc chắn nàng ta lớn tuổi còn hơn chị đẹp Ngụy Thục Ngọc, nhưng khi thốt ra lời nói nghe vào tai không ngờ là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Về vấn đề này thì Cố Khanh đã từng hỏi Tạ Giác.

Tạ Giác đáp lại là, sau khi thành quỷ hồn, phương thức giao lưu không phải nói bằng miệng mà giống như truyền sóng điện não, thông tin truyền qua ở trong đầu họ tự động lọc thành hình thức ngôn ngữ mà bọn họ quen thuộc nhất.

Chị đẹp lệ quỷ ở bên cạnh lăm le, cộng thêm uy áp từ mấy người tu luyện huyền học linh lực cam thâm nhóm Cố Khanh, nữ quỷ trong tranh không cần ai hỏi cũng nói ra hết những gì mình biết.

Năm xưa nàng là một tiểu thư quý tộc cuối thời Đường, nhưng chiến loạn đến, cả gia đình xuống dốc khiến nàng một lần sơ sẩy bị tà đạo bắt đi.

Tác giả của Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ đương nhiên không phải là tà đạo kia, nhưng tà đạo nhờ đối phương vẽ bức tranh này, yêu

cầu khi vẽ đừng vẽ ra mắt.

Cho thù lao đủ nhiều thì họa sĩ đương nhiên đồng ý. Tuy nhiên sau khi vẽ xong bức tranh giao cho tà đạo, có lẽ họa sĩ có linh cảm nào đó, lại vẽ một bức tranh giống y hệt, vẽ đầy đủ mắt cho nhân vật trong tranh.

Chương 388: Vô Đề

Nghe như vậy thì bức tranh vốn treo trong bảo tàng là vẽ sau. Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Ngay sau đó, tà đạo lấy được bức tranh phong ấn linh hồn của nữ quỷ trước mắt và mấy người khác vào tranh.

Vì không còn linh hồn nên thân thể tự nhiên chết đi.

Bức tranh bị tà đạo nuôi dưỡng thành một món pháp khí trong tay hắn.

Tà đạo nhìn trúng hồn phách của ai, hoặc nhận được tiền phải hại ai thì sẽ khiến đối phương trong hoảng hốt nhìn thấy bức tranh này, bắt các nữ quỷ cùng nhau dụ dỗ đối phương, khiến đối phương mất đi dương khí cho đến chết.

Về sau, hành vi của tà đạo rốt cuộc bị người của chính đạo phát hiện ra, tà đạo bị giết. Trên đường chạy trốn tà đạo đánh rơi bức tranh này nên truyền tới bây giờ.

Uông Diệc hỏi:

“Trong chuyện ngươi kể có vấn đề! Phương thức rời khỏi tranh lúc trước của các ngươi là chỉ cần vẽ mặt lên là các ngươi có thể rời đi, mấy trăm năm qua các ngươi chưa từng mê hoặc ai vẽ mắt cho sao?”

Cô gái trong tranh cười gượng: “Thật ra sau khi tà đạo đánh rơi tranh thì một người bình thường nhặt được, tiếp đó bán cho một quan to quý nhân."

Lúc ấy bọn họ có thử mê hoặc người khác vẽ mắt cho mình, xem thử có thể trốn chạy khỏi bức tranh được không.

Nhưng thất bại, tà đạo hẳn là làm gì đó trên tranh khiến mực không thể đọng lại.

Bọn họ chưa kịp thử thêm thì quan to quý nhân qua đời, bức tranh làm vật chôn cùng bị bỏ vào huyệt.

Lại lần nữa lại thấy ánh mặt trời đã là ba mươi năm trước.

Bọn họ bị một nhóm trộm mộ mang ra, rồi xui đến muốn khóc, rơi vào tay nhóm người giống tổ chức tà giáo, làm công cụ mê hoặc tín đồ.

“Thật ra gửi tranh đến nơi này, là có người muốn khiến chúng ta mê hoặc người trong bảo tàng tạo thành hỗn loạn lớn, rồi thừa cơ làm một ít sự tình."

Vẻ mặt cô gái trong tranh hơi kỳ lạ nhìn Hoàng Nghị còn mờ mịt, chưa thoát ra khỏi thế giới quan sụp đổ:

“Vị công tử này có thể vẽ mặt trong tranh khiến chúng ta cũng cảm thấy kỳ lạ. Ta hoài nghi kiếp trước của công tử có lẽ là tác giả của bức tranh này, mới có thể đột phá phong ấn vẽ mắt lên.”

Nà nà nà ní?!

(

) Tiếng Nhật, nghĩa là ‘cái gì’.

Không chỉ riêng là Hoàng Nghị, những người ở đây đều mờ mịt.

Hoàng Nghị là kiếp trước của trước của trước của trước, tóm

lại không biết bao nhiêu đời trước là tác giả của Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ?!

Tạm không nói tới không biết kiếp nào của Hoàng Nghị có phải là họa sĩ vẽ ra Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ hay không, mọi người đặt sự chú ý vào việc ai tặng tranh.

Tạ Giác nói:

“Trước tiên hãy gọi các chị em của ngươi về đi.”

Để mặc đám nữ quỷ bị nhốt trong tranh trăm nghìn năm chạy lung tung trong bảo tàng cũng không là chuyện tốt gì.

Bị nhốt trên trăm năm, khó khăn lắm mới lấy lại tự do, trong tâm trạng này rất có thể sẽ xảy ra chuyện,

Nữ quỷ trong tranh cực kỳ phối hợp gật đầu: “Thỉnh công tử vươn tay ra, đặt lên bức tranh này.”

“Anh!”

Cố Khanh muốn ngăn cản, toàn nghe nữ quỷ này nói nhưng bọn họ cũng không biết nàng nói thật hay giả.

Tạ Giác bình tĩnh nói:

“Không sao.”

Ở chỗ này thì bộ trưởng Bộ Đặc Dị như anh ấy là mạnh nhất trong đám, nên đương nhiên phải đi mạo hiểm.

Tạ Giác vươn tay tới trước đặt lên tranh.

Phát sinh chuyện thần kỳ.

Khi tay của Tạ Giác chạm vào bức tranh sơn thủy ở trước mắt thì mọi thứ hư ảo, giống như thông qua cuộn tranh đi vào không gian khác.

Trên tranh vẫn là sơn thủy, trước mắt tiên nữ áo trắng lại trống rỗng xuất hiện một bàn tay.

Tiếp đó, tiên nữ áo trắng đặt một cuộn tranh lên tay của Tạ Giác.

Tuy những nữ quỷ trong tranh được Hoàng Nghị mở mắt, lấy được tự do, không cần lại trở thành con rối vô ý thức mê hoặc người khác, nhưng trăm nghìn năm trôi qua, họ đã hợp nhất với tranh, có thể gọi là Họa Hồn. Nguyên nhân gọi là Họa Hồn tức là còn cuộn tranh thì linh hồn của họ sẽ tồn tại vĩnh viễn. Bọn họ có thể tự do ra vào tranh, nhưng không thể ở lại cuộc sống thực quá lâu, có thể vào tranh khác chơi.

Nếu có người lấy được cuộn tranh, thông qua cảm ứng giữa cuộn tranh và Họa Hồn có thể nhanh chóng tìm được bọn họ.

Người tu luyện huyền học càng có thể thông qua linh lực gọi bọn họ về.

Tạ Giác rút tay ra, mọi người nhìn trên tay của anh ấy có thêm một cuộn tranh.

Chương 389: Vô Đề

Tiên nữ áo trắng trong tranh nói:

“Chỉ cần đặt tay lên cuộn tranh, đưa vào linh lực, Họa Hồn cảm thụ được sẽ trở về.”

Tạ Giác mở ra tranh cuộn, cảnh vật còn trong tranh, nhưng nhân vật đều biến mất.

Tạ Giác đặt tay lên tranh, tiếp đó đưa vào linh lực.

Tiên nữ áo trắng trong tranh sơn thủy quay về trước, thành bộ dáng tiên nữ bay lên trời.

Dường như nàng không mấy vừa lòng tạo hình đã giữ trăm năm, nhích nhẹ đổi thành nằm nghiêng trên một tảng đá lớn.

Lục tục lại có mấy Họa Hồn trở về, nghe tiên nữ áo trắng giải thích đều ngoan ngoãn quay về tranh, chỉ cần Bộ Đặc Dị cho bọn họ tự do là được, dù sao một lệ quỷ cộng thêm mấy tu sĩ huyền học ở ngoài kia có sức uy hiếp khá lớn.

“Ủa?” Bàn tay đặt trên tranh của Tạ Giác khựng lại.

“Sao vậy?” Mọi người nghi hoặc nhìn Tạ Giác.

Tạ Giác trầm mặc nhìn tranh một lúc, nói:

"Thiếu một.”

Bọn họ cùng cúi đầu nhìn tranh đếm, một, hai, ba đúng là thiếu một tiên nữ.

Tạ Giác nói:

“Còn ở gần đây.”

Cố Khanh, Uông Diệc, Ngụy Thục Ngọc xoa tay, muốn bắt Họa Hồn chạy trốn về.

Không ngờ mấy Họa Hồn đã về trước khai thật ra.

Tiên nữ áo trắng chỉ hướng văn phòng nhân viên ở một bên:

“Lục Gia muội muội ở đó.”

Một tiên nữ khác vội giải thích:

"Lục Gia muội muội chỉ là có chút tò mò, nàng không phải muốn chạy trốn.”

Đi vào văn phòng, theo hướng Họa Hồn chỉ điểm, Tạ Giác chọn một bàn công tác, lấy từ trong ngăn kéo ra một cuốn truyện tranh?

Mọi người câm nín.

Hiện trường hơi lúng túng.

Một nữ quỷ trong tranh cổ mà chạy vào truyện tranh, thật đúng là họa phong thanh kỳ?

Tiên nữ áo trắng giải thích rằng:

“Lục Gia muội muội thích mỹ nhân nhất, kiểu vẽ này hơi khác với kiểu vẽ thời chúng ta, vẽ nhân vật càng tinh trí hơn, chắc Lục Gia muội muội thích mấy thứ này.”

“Đúng đúng, Lục Gia muội muội thích mỹ nhân nhất.”

“Ở trong tranh nhiều năm, cũng tội cho Lục Gia muội muội có tính tình tò mò.”

Cho nên, đây là một nữ quỷ Họa Hồn thích xem truyện tranh?

Tóm lại chuyện này thuận lợi giải quyết, trừ mang về cuộn tranh của người không biết tên hiến tặng, Uông Diệc còn lấy cuốn truyện tranh không biết của vị công nhân nào để trong văn phòng.

Hết cách, Lục Gia muội muội không chịu quay về tranh, chơi rất vui trong cuốn truyện, đành phải bỏ tiền ra mua lại cuốn truyện này, mang theo Họa Hồn ở bên trong về Bộ Đặc Dị.

Nhóm Cố Khanh rời khỏi.

Để lại trưởng quản bảo tàng già lau mồ hôi, rốt cuộc giải quyết xong sự tình.

Lại nhìn thoáng qua giáo sư Hoàng và Hoàng Nghị, hai ông cháu còn rối rắm chuyện kiếp trước, thảo luận thiên phú vẽ tranh của Hoàng Nghị là bởi vì kiếp trước ảnh hưởng hay được hun đúc trong quá trình trưởng thành.

Trưởng quản bảo tàng lắc đầu, chắp tay sau lưng chậm rãi đi hướng văn phòng của mình.

Về rốt cuộc là ai đưa tranh tới? Đưa tranh làm loạn bảo tàng thủ đô vì mục đích gì?

Sau khi về Bộ Đặc Dị, Tạ Giác chuyên môn đặt câu hỏi.

Nhưng mấy Họa Hồn đều ngơ ngác khi bị hỏi.

Biết tại sao tranh gốc không vẽ mắt không?

Một là vì sau khi được vẽ mắt tương đương với hoàn chỉnh, Họa Hồn sẽ có lại ý thức của mình, sẽ trở nên 'không nghe lời'.

Hai là vì không vẽ mắt, Họa Hồn không thể ra khỏi tranh, không thấy được thế giới bên ngoài, chỉ có thể ở trong tranh cảnh vật không thay đổi từ năm này qua năm khác, vậy là bọn họ cũng sẽ không thấy được người điều khiển Họa Hồn rốt cuộc là ai, bề ngoài thế nào.

Nhưng cho dù không nhìn thấy, bọn họ làm Họa Hồn ngẫu nhiên nghe được một số tin có giá trị.

Thí dụ như, bọn họ vốn ở trong tay một tổ chức tà giáo, thờ một vị 'thần' không biết tên, chuyên môn gửi tranh đến làm rối loạn bảo tàng, dường như vì lấy cái gì.

Tập hợp lại các tư liệu rải rác nghe được, đám người Cố Khanh bỏ ra một, hai ngày, cuối cùng ra kết luận đám thành viên tà giáo gửi tranh đến hẳn là vì dương đông kích tây, lấy một thứ trong bảo tàng để giải trừ phong ấn của Tà Thần.

Chương 390: Vô Đề

Về cái gọi là Tà Thần, sau khi Bộ Đặc Dị nghiên cứu, suy xét, rất có thể liên quan địa phủ giả ở thành phố An.

Lúc nghe tin này thì Cố Khanh không kiềm được liếc hướng Khương Mặc Ngôn cũng đang chỉnh lý tư liệu.

Căn cứ phân tích, chắc chắn Tà Thần này bị phong ấn, chia ra phong ấn ở các nơi.

Có lẽ là thời gian lâu, phong ấn ở chỗ nào đó buông lỏng, một phần Tà Thần trốn thoát.

Sau khi Tà Thần đi ra thì làm mưa làm gió, mời chào tín đồ thành lập tà giáo, hơn nữa mưu đồ giải trừ mấy phần khác bị phong ấn.

Đợi đến khi xung quanh không có người, Cố Khanh hỏi Khương Mặc Ngôn:

“Bên địa phủ không có đầu mối gì sao?"

Trong vụ án địa phủ giả, Cố Khanh gọi ra Khương Mặc Ngôn trong trạng thái Âm Dương Tuần Tra Sử giải quyết vấn đề, pho tượng Tà Thần nổ tung để lại một mảnh nhỏ.

Khương Mặc Ngôn nói sẽ mang mảnh nhỏ về địa phủ, sau đó im lặng luôn.

Khương Mặc Ngôn gật đầu: “Có thể xác định là kẻ mà tôi muốn tìm. Nhưng thực lực của tên kia lùi bước hơn lúc trước nhiều, xem ra chạy khỏi địa phủ cộng với bị phong ấn đã tiêu hao

phần lớn sức mạnh của hắn.”

Tà Thần ở mức độ này thì phái Phán Quan đến là có thể bắt về.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nhân viên địa phủ không thể ở lại trần gian lâu, trừ đầu thai chuyển thế. Tà Thần thì giỏi về ẩn nấp.

Đầu thai chuyển thế giống như Khương Mặc Ngôn thì không có gì để nói, nếu không phải gặp gỡ Cố Khanh, không chừng hôm nào đó bởi vì thân thể không chịu nổi mệnh cách quý trọng mà chết.

“Bây giờ địa phủ đang nghiên cứu pháp khí có thể chuyên môn dùng để theo dấu tên kia, vậy thì có thể cùng nhân gian hỗ trợ lẫn nhau, nhân gian phụ trách tìm được kẻ đó, rồi gọi nhân viên địa phủ ra tiêu diệt đối phương.” Khương Mặc Ngôn nói.

Chỉ cần tìm được Tà Thần và tiêu diệt là nhiệm vụ của anh hoàn thành, không cần lo lắng tùy thời tùy chỗ bị nhân viên của địa phủ gọi về, có lẽ anh có thể Khương Mặc Ngôn nhìn thoáng qua Cố Khanh.

Cố Khanh lại cảm thấy sự tình không nhẹ nhàng như Khương Mặc Ngôn nói.

Đầu tiên là về gọi ra, ai có linh lực đều có thể dùng bùa Rước Quỷ, nhưng dựa theo xác suất thì có người nào có thể giống như Cố Khanh mỗi lần đều gọi ra Âm Dương Tuần Tra Sử được không?

Lại nói về nghiên cứu pháp khí theo dấu, quỷ biết khi nào địa phủ mới có thể nghiên cứu ra!

"La bàn không được sao?" Cố Khanh sở hữu một la bàn, là chuyên môn dùng để truy tìm vật.

Khương Mặc Ngôn nhìn la bàn của Cố Khanh, lắc đầu nói:

"Cho dù thực lực lùi bước thì không phải pháp khí nhân gian có thể dễ dàng tìm được tên kia. Tà khí quanh thân của hắn có tính ăn mòn và mê hoặc, không có đạo cụ đặc biệt thì không thể nào chịu tải mảnh nhỏ đó, còn dễ bị ảnh hưởng tâm thần."

Lại qua hai ngày đến đầu thất của lão gia.

Tạ Vọng Sóc đã sớm xuất viện.

Chạng vạng hôm đó, Tạ Vọng Sóc mặc đồ đen, mang theo Cố Khanh cùng Tạ Giác lái xe đi nhà tổ họ Tạ.

Nhà tổ họ Tạ đã thay đổi hoàn toàn.

Không phải nói cách trang trí mà là người chung quanh.

Tạ Vọng Sóc lập tức phát hiện một đám người cũ hầu hạ lão gia đều biến mất, thay thế là thân tín của anh trai Tạ Vọng Thư đứng ở cửa, vẻ mặt diễu võ dương oai.

Tạ Vọng Sóc yên lặng nhìn, bàn tay đặt bên hông siết chặt thành nắm đấm.

Ba người vừa vào cửa.

Tạ Vọng Thư nghênh đón:

“Chú hai tới rồi! Các tộc lão đều đã đến."

Nói là tộc lão, thật ra là các người già nhánh họ hàng họ Tạ cùng thế hệ với lão gia.

Tạ Vọng Thư chuyên môn mời họ đến vì muốn sau nghi thức chiêu hồn làm rõ nguyên nhân chết của lão gia, tiếp đó con trai cả

là ông ta sẽ ngay tại chỗ lập chí báo thù cho lão gia, do đó thuận lợi trở thành gia chủ.

Chương 391: Vô Đề

Nhưng trước mắt có một chuyện phiền lòng.

Muốn trở thành gia chủ nhất định phải hoàn thành một việc, đó là được sự thừa nhận của Thiên Cơ Bàn.

Tạ Vọng Thư đã tìm được Thiên Cơ Bàn trong nhẫn không gian của lão gia, nhưng ông ta thử rồi, Thiên Cơ Bàn không có bất cứ phản ứng.

Không lẽ điều này đồng nghĩa với Thiên Cơ Bàn không thừa nhận ông ta làm gia chủ của nhà họ Tạ?

Nghĩ đến đây khuôn mặt của Tạ Vọng Thư hơi vặn vẹo.

Nếu thật sự không được thì đành phải

Tạ Vọng Thư dò hỏi:

“Chú hai, nửa tháng trước khi lão gia qua đời chú từng trở về một lần. Lão gia ngay lúc đó có nói gì với chú không?”

Tạ Vọng Thư đương nhiên hoài nghi Thiên Cơ Bàn trong tay mình có phải là giả không, nếu là giả thì người đáng ngờ nhất tất nhiên là Tạ Vọng Sóc từng được lão gia thương yêu nhất về sau lại bị buông bỏ.

Tạ Vọng Sóc ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt: “A? Hôm đó tôi vì chuyện của kiếm Thừa Ảnh đến hỏi lão gia, không nói mấy câu thì lão gia tức giận đuổi tôi ra ngoài.”

Nhìn biểu cảm của Tạ Vọng Sóc không giống như nói dối, Tạ

Vọng Thư hơi yên tâm, bổ sung một câu:

“Ài, chú hai yên tâm, tôi nhất định sẽ báo thù của lão gia!”

Trong sân nhà họ Tạ, Cố Khanh đi theo Tạ Giác chạm mặt ba người con của Tạ Vọng Thư.

Tạ Tư Huyền, Tạ Tư Thanh, Tạ Tư Duyên, ba người con của Tạ Vọng Thư vô luận là theo năng lực hay IQ đều rớt kiểu bậc thang.

Ví dụ như Tạ Tư Huyền và Tạ Tư Thanh còn chưa nói gì, Tạ Tư Duyên đã tiến lên, vẻ mặt chán ghét nhìn Cố Khanh:

“Cô đến làm gì?!"

Cố Khanh rất bình tĩnh: “Tại sao tôi không thể tới?"

Tạ Tư Duyên cười nhạt hai tiếng: “Đương nhiên là bởi vì, cô không phải người của nhà họ Tạ chúng tôi!”

Cố Khanh còn không nói chuyện, một bóng dáng che ở trước mặt cô.

Sắc mặt Tạ Giác âm u hỏi:

“Lời này là cô nên nói?!”

Tạ Giác mang đến áp lực rất lớn, Tạ Tư Duyên lập tức thụt lùi hai bước, tiếp đó mạnh miệng nói: "Vốn là thế mà, trước khi ông nội qua đời vẫn không thừa nhận cô ta!”

Tạ Tư Duyên nói xong vội trốn sau lưng anh cả và anh hai.

“Tư Giác, cậu không cần giận như vậy, Tư Duyên tính tình trẻ con.” Tạ Tư Thanh tung một câu nhẹ tênh định tính sự tình là con

nít cãi nhau.

Tạ Giác vốn tên là Tạ Tư Giác, cùng một mạch với nhóm Tạ Tư Huyền.

Nhưng anh ấy rời nhà họ Tạ, gia nhập Bộ Đặc Dị, sau đó đổi tên thành Tạ Giác để biểu minh rằng sẽ không kế thừa nhà họ Tạ.

“Em gái của tôi không cần các người lo cho, mặc kệ nhà họ Tạ có thừa nhận hay không, chỉ cần tôi còn ở thì em tôi có thể đi bất kỳ đâu!” Tạ Giác lướt qua Tạ Tư Thanh nhìn Tạ Tư Duyên núp ở phía sau: “Nếu lần sau mấy người còn không thể dạy dỗ em gái của mình được thì đừng trách tôi dạy giùm!”

Cố Khanh kéo góc áo sơ mi của Tạ Giác, khỏe môi cong lên, phải công nhận, cảm giác bị người bảo vệ thật tuyệt.

E ngại uy thế của Tạ Giác, dù ba anh em Tạ Tư Duyên có nhiều bất mãn hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Nghi thức chiêu hồn tổ chức lúc mười hai giờ đêm.

Tạ Vọng Thư mặc áo pháp đứng trước bàn thờ.

Cố Khanh cùng Tạ Giác, Tạ Vọng Sóc đứng một bên. Khương Dung mang theo ba anh em Tạ Tư Huyền đứng ở bên kia, hai bên có khí thế ngang nhau.

Các tộc lão được mời đến bởi vì lớn tuổi nên ngồi ở phía sau.

Đặt quần áo khi lão gia còn sống lên bàn thờ, bên trên rải gạo trắng và chỉ trắng.

Tạ Vọng Thư cầm cờ chiêu hồn, trên lá cờ dùng chu sa viết tên thật của lão gia.

Tạ Vọng Thư đạp Thất Tinh Bộ, vung cờ chiêu hồn, niệm chú ngữ chiêu hồn.

Ông ta dùng linh lực đốt một lá bùa Chiêu hồn ném xuống bộ đồ đặt trên bàn thờ.

Bộ đồ lập tức rực cháy.

Không biết là tiếng chuông của nhà ai gióng lên, đêm khuya mười hai giờ, phút hồn về.

Đèn trong nhà bị tắt hết, nguồn sáng duy nhất là cặp nến trên bàn thờ, ánh lửa chập chờn.

Trong giây lát, cửa lớn đóng kín bị gió lớn thổi bật mở phát ra tiếng ken két.

Nhà tổ là kiểu tứ hợp viện, bên ngoài lắp cửa gỗ rất to.

Mọi người trái tim treo cao, là lão gia trở về?

Vì có thể nhìn thấy tình huống chiêu hồn nên mỗi người ở đây đều cầm một bùa Linh Nhãn.

Chương 392: Vô Đề

Mọi người căng thẳng thần kinh chú ý khí tràng xung quanh.

Tạ Vọng Thư nuốt nước miếng, bộ đồ trên bàn và bùa Chiêu Hồn đã cháy thành tro tàn, ông ta yên lặng chờ đợi, chiêu hồn thành công chứ?

Gần đó, Khương Dung và ba đứa con đứng chung.

Tạ Tư Duyên hỏi nhỏ:

"Ông nội trở về rồi sao?"

Cô ta cảm giác không khí xung quanh bỗng lạnh hơn nhiều, cảm thấy hơi sợ.

Tạ Tư Duyên bị Tạ Tư Huyền ánh mắt nghiêm túc lườm qua.

Đừng nói chuyện.

Tạ Tư Duyên xem hiểu ý tứ trong mắt của anh cả.

Thuật chiêu hồn là một loại pháp thuật gọi về quỷ hồn của người chết, nhưng trong quá trình thi triển phải chú ý không được phát ra tiếng động lớn quấy nhiễu quỷ hồn, nếu không thì dễ dàng thất bại, hoặc là bị quỷ hồn trả thù.

Tạ Tư Duyên gật đầu, trốn đằng sau hai ông anh, tỏ vẻ chính mình biết.

Khương Dung đứng sau ba đứa con, trên mặt không biểu lộ ra gì nhưng trên thực tế bà ta rất hoảng.

Bởi vì Khương Dung biết lão gia qua đời như thế nào, không phải bà ta ra tay nhưng là bà ta mang thứ đó vào nhà họ Tạ.

"Sẽ không, sẽ không."

Khương Dung nhủ thầm, cha nói cho bà ta biết hồn phách của lão gia nhà họ Tạ đã bị đánh tan, không thể nào trở về.

Quả nhiên, lốm đốm ánh sáng như đom đóm từ ngoài cửa bay vào.

Cuối cùng ánh sáng rơi xuống tro tàn quần áo bị đốt, thật lâu không tán đi.

Tạ Vọng Thư giật mình nhìn đốm sáng trước mắt, đây là linh hồn của lão gia?

Ông ta luống cuống, vốn tưởng rằng gọi về hồn phách của lão gia có thể hỏi rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lúc đồng ý giúp lão gia báo thù thì thuận tiện hỏi về Thiên Cơ Bàn luôn.

Nhưng bây giờ linh hồn của lão gia bị đánh tan thành như vậy, nếu không có người sưu tập linh hồn thì không lâu sau sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Cố Khanh mẫn tuệ cảm giác được khi trông thấy cảnh này thì cha bùng nổ cơn giận.

“Anh! Anh còn đang nghĩ cái gì? Mau sưu tập linh hồn của cha!”

Nếu, nếu không phải thân thể của mình Tạ Vọng Sóc tuyệt đối sẽ không để anh trai mắt cao xem thấp người này chủ trì nghi thức chiêu hồn.

Trong khoảng thời gian Tạ Vọng Thư ngẩn người nhìn đốm sáng linh hồn không biết đã lãng phí bao nhiêu sức mạnh của lão gia.

“A? À, ừ, làm ngay đây.”

Tạ Vọng Thư phản ứng lại, nhanh chóng đưa đốm sáng vào pháp khí ngọc bội, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng linh hồn bị đánh tan, nhưng chỉ cần không hoàn toàn tiêu tan là chuyện tốt.

Biết hôm nay không thể hỏi rõ chân tướng lão gia bị hại, mấy tộc lão tiến lên: “Vọng Thư, sau này cậu định làm thế nào?"

Tạ Vọng Thư biết các tộc lão muốn hỏi sau này ai là người cầm lái nhà họ Tạ, dù sao việc này quan hệ đến ích lợi thiết thực của các nhánh họ hàng.

Tạ Vọng Thư mỉm cười rụt rè nói:

“Mấy vị tộc lão yên tâm, tôi đã tìm được Thiên Cơ Bàn của cha, chọn ngày rồi sẽ tiến hành nghi thức nhận chủ.”

Chỉ cần được Thiên Cơ Bàn thừa nhận thì ông ta sẽ chính thức là gia chủ nhà họ Tạ.

Nói đến việc này thì trong lòng Tạ Vọng Thư hơi bức bối, đến hiện tại ông ta vẫn chưa nghiên cứu ra Thiên Cơ Bàn rốt cuộc bị gì.

Nhưng Tạ Vọng Thư không biểu hiện sự bức bối đó ra ngoài mặt, rất có phong độ trò chuyện với các vị tộc lão.

Hôm nay nói là nghi thức chiêu hồn, thành công hỏi rõ sự tình chân tướng tự nhiên là việc tốt. Nhưng nếu thất bại, các vị tộc lão

lại đây cũng là để thăm dò thái độ của người cầm lái nhà họ Tạ đời tiếp theo.

Bây giờ thấy Tạ Vọng Thư vẫn giữ thái độ tôn kính với bọn họ, trong lòng các tộc lão cũng an tâm rất nhiều. Bọn họ khích lệ mấy câu, tỏ vẻ tin tưởng Tạ Vọng Thư có thể dẫn dắt nhà họ Tạ càng lên một tầng lầu, sau đó bọn họ lục tục về nhà mình.

Đều lớn tuổi, không chịu nổi mệt nhọc.

Chớp mắt trong nhà tổ họ Tạ chỉ còn lại hai gia đình Tạ Vọng Thư và Tạ Vọng Sóc.

“Anh, kế tiếp anh định chuẩn bị làm thế nào?" Tạ Vọng Sóc trực tiếp mở miệng hỏi.

Thật ra, hôm nay ông thở phào nhẹ nhõm, vì ông luôn lo lắng Tạ Vọng Thư tham vị trí gia chủ nhẫn tâm hại ông cụ.

Chương 393: Vô Đề

Nhưng xem nghi thức chiêu hồn hôm nay, nếu là Tạ Vọng Thư ra tay thì đốm sáng linh hồn của lão gia tuyệt đối không muốn đụng vào ông ta.

Tạ Vọng Thư khẽ thở dài, vẻ mặt đau khổ nói:

“Chú hai cũng thấy rồi, tôi vốn định sau khi hỏi rõ sẽ trước tiên báo thù rửa hận cho lão gia, nhưng trạng thái bây giờ của lão gia”

Tạ Vọng Thư lắc đầu, nói:

“Bây giờ nhà họ Tạ đang trong mưa gió, cần được ổn định.”

Tạ Vọng Thư nói ý tứ mịt mờ nhưng Tạ Vọng Sóc nghe hiểu, tức là Tạ Vọng Thư vốn định báo thù xong kế nhiệm gia chủ, nhưng hiện tại bởi vì tình huống không ổn định, ông ta cần kế thừa gia chủ rồi mới từ từ báo thù cho lão gia.

Tạ Vọng Sóc gật đầu, nói:

"Những chuyện này tùy anh quyết định.”

Nhìn thấy Tạ Vọng Sóc không có ý kiến với việc mình kế thừa gia chủ thì Tạ Vọng Thư càng thêm vui vẻ, nói tiếp:

“Chú hai cũng biết đấy, nhà chúng ta có thể nhiều năm như vậy đứng sừng sững không ngã là dựa vào thuật bói toán, Thiên Cơ Bàn quan trọng hàng đầu với nhà chúng ta. Lúc trước lão gia có nhắc tới Thiên Cơ Bàn với chú không?”

Tạ Vọng Thư đang thăm dò, ông ta vẫn không tin lão gia không tiết lộ chút gì cho em trai.

Tạ Vọng Sóc sớm đoán được, lộ vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

“Thiên Cơ Bàn, đó là truyền lại cho các đời gia chủ mà? Lão gia không nói gì với tôi cả.”

Nhìn thấy Tạ Vọng Sóc như vậy, vô luận Tạ Vọng Thư tin hay không cũng biết hôm nay không hỏi được gì, phất tay:

“Chú hai, hôm nay anh dùng linh lực hơi nhiều, muốn điều chỉnh lại, đành tạm không nói chuyện nhiều với chú.”

Trong lời nói tỏ rõ muốn tiễn khách.

Vừa lúc Cố Khanh cũng không muốn ở lại ngôi nhà tràn ngập bầu không khí kỳ lạ này.

Cô cùng Tạ Giác đi theo Tạ Vọng Sóc đứng lên.

Tạ Vọng Sóc sâu thẳm nhìn Tạ Vọng Thư, ánh mắt cố ý vô tình liếc qua Khương Dung:

“Vậy tôi về trước, chuyện của lão gia nhờ vào anh.”

Tạ Vọng Thư gật đầu.

Chờ gia đình Tạ Vọng Sóc rời đi, vẻ mặt Khương Dung lo lắng hỏi:

“Hồn phách của lão gia thành ra thế này, Vọng Thư, về sau phải làm thế nào?"

Nhưng không ngờ Tạ Vọng Thư phất tay, kiêu ngạo nói:

“Nhà họ Tạ truyền thừa nhiều năm như vậy, cũng có để lại nhiều chuẩn bị ở sau. Bây giờ tụ tập tàn hồn của lão gia nuôi dưỡng trong ống dưỡng hồn, đợi từ từ rồi cũng sẽ có ngày phục hồi.”

Tay Khương Dung khẽ run:

“Đều thành tàn hồn mà cũng có thể phục hồi sao?”

Tạ Vọng Thư mệt thật, ông ta nhắm mắt nên không phát hiện sắc mặt của Khương Dung thay đổi, cũng không thấy sau khi bà ta đến gần thì ngọc bội chứa tàn hồn của lão gia hơi đỏ lên.

“Với nội tình của nhà họ Tạ thì vẫn có thể phục hồi tàn hồn.”

Khương Dung cắn môi hỏi tiếp:

“Tàn hồn của lão gia chỉ còn lại một chút, phải chờ bao lâu mới phục hồi được? Ông muốn ngồi vững ở vị trí gia chủ thì đầu tiên phải tìm được hung thủ giết hại lão gia, phải chờ bao lâu nữa?!”

Thật ra Khương Dung muốn xem ‘ống dưỡng hồn’ mà Tạ Vọng Thư nói đặt ở đâu, tìm cơ hội giải quyết tàn hồn của lão gia thì bà ta mới có thể kê cao gối ngủ.

Cư nhiên ngay cả tàn hồn đều có thể khôi phục, xem ra còn nhiều nơi trong nhà họ Tạ mà bà ta chưa thăm dò hết.

Tạ Vọng Thư không ôm hy vọng tìm ra hung thủ:

“Dù tàn hồn của lão gia được tẩm bổ, có thể khôi phục, quá trình này cũng rất thong thả. Hơn nữa, tàn hồn lưu giữ ký ức có hạn, rất khó tìm về ký ức linh hồn đã mất. Hiện tại nuôi dưỡng tàn hồn của lão gia chẳng qua là vì muốn ngày nào đó linh hồn hồn chỉnh cho lão gia đi đầu thai.”

Nếu không thì tàn hồn không cách nào chuyển thế, linh hồn bị khuyết thì sau khi đầu thai dễ thành đồ ngốc.

Hơn nữa lúc trước người kia có thể lợi dụng huyền thuật hại chết Tạ lão gia ngay trong nhà tổ họ Tạ mà mãi không bị phát hiện, hiển nhiên là một người tài ba.

Tạ Vọng Thư hoàn toàn không nắm chắc chính mình có thể báo thù cho lão gia.

Chương 394: Vô Đề

Nhưng không phải không có thu hoạch trong nghi thức chiêu hồn hôm nay.

Tạ Vọng Thư làm người chủ trì nghi thức nên biết rõ nhất, lúc gọi ra tàn hồn của cha thì có một phần tàn hồn không nghe theo triệu hoán, tự động chạy vào phòng sách.

Xem ra trong phòng sách nhất định có cái gì là lão gia muốn nói cho Tạ Vọng Thư biết.

Bên kia, Tạ Vọng Sóc rời khỏi nhà tổ cũng có thu hoạch.

Thiên Cơ Bàn là pháp khí của lão gia, khi nhìn thấy Khương Dung có liên quan đến cái chết của chủ nhân cũ của mình thì nó nhảy liên hồi trong túi của Tạ Vọng Sóc.

Chỉ có Tạ Vọng Sóc mới to gan đến cỡ này.

Rõ ràng biết trong tay Tạ Vọng Thư không có Thiên Cơ Bàn thật, chẳng những lúc bị ông ta hỏi thăm thì Tạ Vọng Sóc lộ vẻ mặt ngây thơ vô số tội, còn mang theo đồ thật đến.

Nhưng Tạ Vọng Sóc làm như vậy cũng là có lý do.

Trong nghi thức chiêu hồn, Thiên Cơ Bàn chịu ảnh hưởng từ linh hồn chủ nhân cũ có xác suất rất lớn chỉ ra hung thủ, nhưng đặt trong nhẫn không gian thì không cách nào cảm ứng được.

Cho nên chỉ có thể bỏ Thiên Cơ Bàn vào túi.

Nhưng Tạ Vọng Sóc không hiểu, với tình thế hiện tại, lão gia

vốn sẽ truyền nhà họ Tạ cho Tạ Vọng Thư, Khương Dung hại chết lão gia có chỗ tốt gì?

Tạ Vọng Sóc chợt nhớ đến kiếm Thừa Ảnh đặt trong Bộ Đặc Dị còn đang nghiên cứu.

Có lẽ phía sau Khương Dung còn có một bàn tay đen sau màn lớn hơn nữa.

Lúc về nhà đã là hai giờ sáng, ba người Cố Khanh nói một tiếng ngủ ngon với nhau rồi về phòng, rửa mặt súc miệng đi ngủ.

Hôm sau Cố Khanh thức dậy, phát hiện sáng sớm đã không thấy bóng dáng của Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác đâu.

Cô nhìn thấy bữa sáng và mảnh giấy lời nhắn để trên bàn, dường như hai người bận việc, đã đi với nhau đến Bộ Đặc Dị.

Tuy rằng không biết có chuyện gì khiến hai người lừa mình, nhưng Cố Khanh mẫn tuệ ý thức được họ thừa dịp sáng sớm khi cô chưa thức dậy vội vàng đi Bộ Đặc Dị thì hẳn là có sự tình không muốn khiến cô tham dự vào.

Cố Khanh nhún vai tỏ vẻ hôm nay vốn cũng không định đi Bộ Đặc Dị.

Ăn sáng xong, Cố Khanh mới ra ngoài đã gặp Khương Mặc Ngôn tìm tới.

Nhìn thấy Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn cười hỏi:

“Hôm nay cùng đi dọa không?”

Cố Khanh nhìn chằm chằm Khương Mặc Ngôn, một giây, hai giây sau đó mỉm cười gật đầu đồng ý:

“Được, anh mời khách nhé!”

Khương Mặc Ngôn vốn định dẫn Cố Khanh đi chơi cả ngày, dù sao bị Tạ Giác nhờ vả đừng để cô đi Bộ Đặc Dị, cơ hội được ‘chính quyền’ cấp phép đi hẹn hò thế này không nhiều lắm.

Cố Khanh cũng nhìn thấu Khương Mặc Ngôn.

Dù sao bình thường cô muốn đi đâu là anh theo đó, lần đầu tiên anh chủ động muốn dẫn cô đi chơi.

Rõ ràng là có liên quan chuyện Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc sáng sớm ra ngoài.

Nhưng nếu bọn họ không muốn Cố Khanh biết thì cô tự nhiên cũng sẽ giả ngu, đi với Khương Mặc Ngôn đến những chỗ thú vị trong thủ đô cả buổi sáng.

Lúc ăn cơm họ còn gặp người quen.

Khương Mặc Ngôn chọn nhà hàng dưới lòng đất, nổi tiếng nấu món cung đình.

Mới vừa vào cửa đã có nhân viên phục vụ dẫn Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn vào phòng VIP.

Không ngờ trên đường đến phòng VIP thì đi lướt qua một người đàn ông đeo khẩu trang, đội mũ, trùm kín mít.

Tiếp đó.

"Cố đại sư?"

Cố Khanh quay đầu, phát hiện người đàn ông đeo khẩu trang nhìn mình, là người này gọi cô sao?

Mãi khi đối phương đến gần hai bước Cố Khanh mới phản ứng lại, Tống An Nhiên đây mà?

Đoàn phim tuyên truyền đến tận thủ đô sao?

Cố Khanh hỏi:

“Là đoàn phim tuyên truyền hả?”

Tống An Nhiên gật đầu: “Không ngờ gặp đại sư ở đây, và vị đại sư này nữa, đã quấy rầy hai vị ăn cơm phải không?”

Tống An Nhiên cảm thấy khi đến trước mặt người đàn ông mỉm cười hiền hòa này thì nhiệt độ không khí dường như tăng lên.

“Không sao, hôm nay chúng tôi nghỉ ngơi, nghe nói nhà hàng dưới lòng đất bên này nấu ăn ngon nên tới nếm thử.” Khương Mặc Ngôn nhận lấy đề tài, trò chuyện với Tống An Nhiên.

Chương 395: Vô Đề

Cố Khanh thì hơi thẫn thờ.

Nhìn thấy Tống An Nhiên khiến cô nhớ tới diễn viên nam số hai bị mèo trắng chú ý rất nhiều, Nhâm Đông Minh.

Không biết chị Lệ Hoan có tra ra tình huống của Nhâm Đông Minh không.

Chờ khi cô lấy lại tinh thần đã đến cửa phòng VIP.

Không thấy Tống An Nhiên đâu.

Nhìn thấy Cố Khanh hoàn hồn, Khương Mặc Ngôn cười nói:

“Anh ta nói vừa lúc người đoàn phim ăn cơm ở đây, lát nữa sẽ kêu Nam Nguyên đến tìm chúng ta.”

Khương Mặc Ngôn nói xong nghiêng đầu:

“Nhưng tôi nghe giọng điệu của anh ta thì dường như có việc gì muốn nhờ.”

Cố Khanh gật đầu, mới vừa rồi ánh mắt Tống An Nhiên nhìn bọn họ đúng là hơi bị khẩn thiết quá mức.

Nhưng tình huống hiện giờ vẫn nên ưu tiên ăn cơm.

Cố Khanh cầm lấy thực đơn, ‘báo tên món ăn’ với nhân viên phục vụ.

Lúc ăn gần no thì Tống An Nhiên, Nam Nguyên và một người

đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm gõ cửa sau đi vào phòng riêng.

Xem ra họ cũng phỏng đoán thời gian nhóm Cố Khanh ăn xong rồi mới lại đây.

Cố Khanh nhìn thấy ba người đi vào thì sửng sốt. Tống An Nhiên và Nam Nguyên thì khỏi phải giới thiệu, người đàn ông râu xồm đi vào cuối cùng cô cũng biết, hình như là đạo diễn nổi tiếng.

Người đàn ông trung niên râu xồm tên là Từ Mẫn Trung.

Hình tượng đàn ông phương bắc râu ria hơi khác với cái tên của ông ấy.

Người đàn ông trung niên ăn cơm cùng nhóm Tống An Nhiên bởi vì người này có quan hệ anh em cùng thầy thân thiết với đạo diễn của bộ web drama họ đã quay.

Đạo diễn phim mạng chuyên môn mời Từ Mẫn Trung tới là muốn đề cử mấy diễn viên trẻ tuổi này với đối phương.

Nguyên nhân Từ Mẫn Trung đi theo Tống An Nhiên lại đây là do có bệnh vái tứ phương.

Lúc thức ăn đưa vào phòng VIP của họ chưa lâu thì Tống An Nhiên lúc nãy đi ra ngoài một chuyến đã trở về, nói nhỏ vài câu bên tai đạo diễn phim mạng.

Vẻ mặt đạo diễn phim mạng phức tạp trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Tống An Nhiên vui vẻ ngồi xuống cùng ăn cơm, hơn nữa thì thầm vài câu với nữ chính Nam Nguyên. Cô ấy nghe Tống An Nhiên nói xong cũng cười vui vẻ.

Ngược lại nam diễn viên số hai Nhâm Đông Minh khi được Tống An Nhiên quay đầu hỏi ý thì sắc mặt hơi nhợt nhạt lắc đầu.

Từ Mẫn Trung thính tai nghe được lúc Tống An Nhiên nói chuyện với đạo diễn phim mạng có nhắc đến những từ như "Đại sư huyền học", “Hỗ trợ", “Lợi hại", trong lòng có một ít suy đoán.

Từ Mẫn Trung ngồi cạnh đạo diễn phim mạng, thừa dịp cụng ly với đối phương thì mở miệng hỏi:

“Chú em, các người mới nói chuyện gì vậy?”

Đạo diễn phim mạng do dự một chút, cũng không có che giấu: “An Nhiên nói là vừa thấy một đại sư huyền học quen biết, nói chốc nữa muốn đi gặp đối phương.”

Đạo diễn phim mạng tỏ vẻ không quá tin tưởng chuyện huyền học, nhưng trên thực tế mỗi lần bắt đầu quay phim sẽ làm đúng những bước vái thần.

Lúc trước trong đoàn phim có người nhìn thấy Tống An Nhiên khuya khoắt ra ngoài, chuyện này đồn khắp đoàn, nhưng anh ta nói mình chưa từng đi ra ngoài.

Lúc trước đạo diễn còn từng coi thường đối với giải thích của Tống An Nhiên, cảm thấy chính mình chọn sai nam chính, nghĩ anh ta là loại người thích chơi bời nhưng không thành thực.

Nào ngờ có một ngày đoàn phim bị mất đồ, đạo diễn xem camera thì ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh tượng quay gần phòng của Tống An Nhiên.

Tống An Nhiên đi vào phòng, giữa đêm, cửa không mở ra nhưng bỗng xuất hiện một ảo ảnh Tống An Nhiên, chân không chạm đất lướt đi.

Lúc ấy đạo diễn sợ teo tim.

Đợi đến sáng ngày thứ hai, đạo diễn nhìn Tống An Nhiên bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra thì rất muốn thay đổi nam chính.

Bởi vậy lúc bạn cùng phòng mang Cố Khanh vào đoàn phim, đạo diễn mới vờ như không biết gì, thật ra trong lòng đã sớm cầu nguyện Cố Khanh là đại sư thật sự.

May mắn Cố Khanh có tài thật, sau khi Tống An Nhiên chuyên môn tìm cô thì anh ta không còn làm gì lạ trong đoàn phim nữa.

Chương 396: Vô Đề

Đạo diễn từng ngẫu nhiên nhìn thấy Nam Nguyên và Tống An Nhiên đeo cùng một loại bùa hộ mệnh.

Đạo diễn: Mị cũng muốn có bùa hộ mệnh cùng kiểu!

Cho nên khi Tống An Nhiên nói gặp gỡ Cố Khanh, muốn đi chào đối phương thì biểu cảm của đạo diễn mới phức tạp như vậy.

Lặng lẽ nói chuyện mình biết cho Từ Mẫn Trung hay, thật ra đạo diễn phim mạng cũng có tâm tư của mình.

Đạo diễn nghe nói trong nhà của Từ Mẫn Trung dường như xảy ra chuyện gì, con trai bị bệnh, nhưng tra không ra nguyên nhân bệnh.

Đạo diễn tiết lộ chuyện của Cố Khanh cho Từ Mẫn Trung vì nghĩ rằng, nếu ông ấy muốn thì không chừng có thể thử phương pháp huyền học xem bệnh cho con trai mình.

Mặt khác, đạo diễn phim mạng cũng muốn bán một mối duyên lành cho Từ Mẫn Trung, dù sao so với Từ Mẫn Trung đã thành danh, đạo diễn chỉ mới quay một bộ web drama nổi tiếng, vẫn còn đường rất dài cần đi.

Từ Mẫn Trung nghe lời của đạo diễn phim mạng tự nhiên là động lòng.

Ông ấy cũng không có biện pháp nào khác.

Mấy ngày hôm trước, con trai và mấy bạn học hẹn nhau đi

ngoại ô thủ đô cắm trại, sau khi trở về thì hơi kỳ lạ.

Con trai nói buồn ngủ, vào phòng rồi hôm sau không tỉnh nữa, đến nay đã ngủ sáu ngày.

Dương Khai Nguyên ngẫu nhiên nghe được con trai nói mớ, mà cũng không biết có phải là nói mớ không nữa, cứ la hét: "Đừng giết ta, ta không thể đồng ý với ngươi."

Đi bệnh viện khám thì bệnh viện lại nói, trạng huống thân thể biểu hiện con trai của ông ấy chỉ đang ngủ, không có vấn đề gì.

Không có mới là lạ!

Nếu không có vấn đề thì tại sao một thằng con trai đang tuổi lớn vô duyên vô cớ ngủ sáu ngày không tỉnh?!

Bữa cơm với đạo diễn phim mạng đưa Từ Mẫn Trung đến suy nghĩ khác, thái độ của Từ Mẫn Trung đối với huyền học hoàn toàn trái ngược với đạo diễn.

Đạo diễn phim mạng là kiểu ngoài miệng nói lấp lửng nhưng trong lòng tin.

Từ Mẫn Trung thì dù lúc quay phim cần cúng trước khi khởi động nhưng ông ấy không chịu làm.

Lần này đi theo Tống An Nhiên tìm tới đây cũng xem như phá vỡ hành vi thói quen thường ngày của ông ấy.

Nhưng khi vào cửa, Từ Mẫn Trung thấy trong phòng VIP chỉ có hai người trẻ tuổi ngồi, một nam một nữ.

Tống An Nhiên còn cung kính gọi một người trẻ tuổi:

“Cố đại sư.”

Từ Mẫn Trung cảm thấy bất ổn, đôi thanh niên nam nữ này là đại sư huyền học?

Ở trong lòng Từ Mẫn Trung thì đại sư huyền học ít nhất hẳn là có bốn, năm mươi tuổi, có khí tràng cao nhân, tốt nhất là mặc đồ hành nghề.

Còn hai người trước mắt thì sao?!

'Cố đại sư' cắn đùi gà miệng bóng nhẫy, người đàn ông bên cạnh đang dùng kiềm kẹp vỏ cua, lột cua cho cô.

Trông như chỉ là một cô gái ham ăn, chẳng có chút khí tràng của đại sư.

Từ Mẫn Trung thầm hoài nghi có phải sư đệ trêu ghẹo mình hay không, nhưng xem thái độ cung kính của Tống An Nhiên và Nam Nguyên không giống như làm giả.

Đã vào phòng VIP, Từ Mẫn Trung không tiện quay ngoắt đi, ông ấy hơi do dự.

"Ngồi đi." Cố Khanh dụng khăn giấy lau miệng: "Có việc cần giúp đúng không?"

Câu này là nói với Từ Mẫn Trung.

Từ Mẫn Trung ngạc nhiên, sao cô biết ông ấy cần giúp đỡ? Chẳng lẽ sư đệ hay hai diễn viên này đã tiết lộ trước?

Tống An Nhiên biết một ít, đạo diễn phim mạng từng đề cập việc lạ trong nhà Từ Mẫn Trung, nếu không sau khi gặp Cố Khanh thì anh ta đã chẳng vội vàng nói sẽ đến chào.

Nam Nguyên thì thật sự không biết chuyện, nghe Cố Khanh nói

như vậy thì lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Khương Mặc Ngôn giương mắt, bổ sung giúp Cố Khanh:

“Đã sáu ngày, muộn thêm vài hôm phỏng chừng hết thuốc chữa."

Thân là Âm Dương Tuần Tra Sử, cho dù đầu thai chuyển thế cần tu lại nhưng linh hồn của anh vẫn có kèm theo chút năng lực.

Câu nói này làm Từ Mẫn Trung đang ôm hoài nghi lập tức yên ổn.

“Xin hai vị đại sư giúp đỡ con trai của tôi." Khiến một vị đạo diễn điện ảnh nổi tiếng nói chữ xin với hai người cũng thật là khó cho ông ấy.

Chương 397: Vô Đề

Cố Khanh không phật lòng vì sự do dự lúc trước của Từ Mẫn Trung, ra hiệu cho ông ấy ngồi xuống:

“Hãy nói sự tình trước đã, chúng tôi nghe rồi mới biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì."

Nam Nguyên và Tống An Nhiên do dự một chút, họ nên đi ra ngoài hay ở lại?

Ra ngoài, vờ như không biết gì để đổi lấy thiện cảm của đạo diễn phim điện ảnh, hay ở lại xem sự kiện linh dị khác để thỏa mãn lòng tò mò của mình?

Nam Nguyên và Tống An Nhiên liếc nhau, vui vẻ lựa chọn ngồi xuống. Dù sao, xem bộ dạng của Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn thì chắc không phải việc lớn gì.

Hít sâu một hơi, Từ Mẫn Trung mặc kệ Nam Nguyên và Tống An Nhiên ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu kể chuyện mình biết.

"Ước chừng mười ngày trước, con trai của tôi nói là nó và các bạn có một hoạt động cắm trại, tổ chức đi ngoại ô thủ đô. Tôi nghĩ lúc bình thường mình quá bạn không có thời gian cùng nó, nên nó có bạn hẹn đi chơi cũng tốt, thế là đồng ý.”

Từ Mẫn Trung là đạo diễn nổi tiếng nhưng không phải người cha đủ tư cách.

Khi Từ Mẫn Trung đồng ý con trai đi tham gia cắm trại đã không phát hiện trong mắt con mình không có chút gì vui vẻ.

"Đi hai ngày, sau khi trở về thì mẹ thằng bé phát hiện đứa nhỏ thoáng chốc gầy nhiều, không có tinh thần. Hỏi nó bị làm sao thì bảo là bị cảm nhẹ lúc cắm trại, không được khỏe."

Tuy lúc ấy Từ Mẫn Trung lo lắng, nhưng nhìn thấy con trai ngoan ngoãn ăn thuốc cảm, lại nói muốn đi ngủ một giấc, ông ấy cho rằng không phải việc lớn gì.

Dù sao con trai đã là học sinh trung học, từ nhỏ hai cha con đã ít thân thiết, con trai lớn lên càng lạnh nhạt hơn, đôi khi Từ Mẫn Trung cũng cảm thấy bất lực.

"Nhưng đợi đến ngày thứ hai, mẹ thằng nhỏ gọi nó dậy ăn sáng thì kêu mãi không tỉnh."

Hai vợ chồng đã dùng hết các cách.

Đầu tiên là kêu, thấy con không nhúc nhích thì ấn huyệt nhân trung, lại nhét cục đá vào khăn lông đặt trên mặt.

Mãi không gọi dậy được, lại không nỡ đánh con, hai vợ chồng đưa con đến bệnh viện khám.

Ra kết quả kiểm tra là đứa nhỏ chỉ đang ngủ, không chịu tỉnh dậy, giống như tâm lý muốn trốn tránh.

Hai vợ chồng nghe lời này thì cảm thấy kỳ lạ, con trai của họ đang trốn tránh cái gì?

Từ Mẫn Trung ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện bốn người trong phòng VIP phấn khởi nghe kể.

Cố Khanh còn thêm một câu: "Nói đi, cắm trại có vấn đề gì."

Từ Mẫn Trung ngập ngừng.

Buổi picnic đó đương nhiên là có vấn đề.

Hoặc nên nói không phải picnic, là mấy học sinh nam cá biệt trong lớp của con trai Từ Mẫn Trung nghĩ ra một ‘trò chơi’ thi gan.

Trò thi gan tức là trong lúc ‘cắm trại’ ở gần đó có một bãi tha ma. Bọn họ chơi các loại trò chơi, người thua sẽ bị trừng phạt. Trừng phạt là cần một người đi đến vào bãi tha ma, ở bên trong trên mười phút.

Trọng điểm là phải tìm một ngôi mộ, chụp hình chung với nó rồi up lên Moment làm bằng chứng.

“Bọn chúng không phải chơi, là khi dễ con trai của tôi!” Nói đến đây, trên mặt Từ Mẫn Trung lộ vẻ tức giận.

Đêm đó có ba người liên tục thua, một trong số đó là con trai của Từ Mẫn Trung, Từ Kỷ Văn.

Những người khác đều không thua.

Chú ý.

Tổng cộng có mười mấy tên con trai, trừ ba cậu trai này, những người khác không thua một lần nào, hiển nhiên có mờ ám nào đó.

Nhưng ba cậu trai, bao gồm Từ Kỷ Văn thường hay bị ức hiếp trong lớp đều không dám phản kháng.

Cậu trai đầu tiên đi vào, lúc về thì sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Cậu trai thứ hai òa khóc, nói dù chết cũng không vào.

Từ Kỷ Văn là người thứ ba.

Từ Kỷ Văn ở trong bãi tha ma không chỉ mười phút ngắn ngủi mà là hai mươi phút!

Sau khi Từ Kỷ Văn trở về thì đã đổi khác, mắt sáng rực.

Mấy tên con trai kia cư nhiên còn ngại không đủ kích thích, muốn chơi trò khác, bị phạt thì thí dụ như khiến người thua tiếp xúc thân mật với bia mộ mười phút?

Nhưng Từ Kỷ Văn sau khi trở về luôn im lặng bỗng cười khẩy:

"A."

Mấy tên con trai còn chưa kịp tức giận thì Từ Kỷ Văn quay đầu, cười kỳ dị:

"Mấy người có hứng thú với quỷ sao?"

Từ Mẫn Trung đặc biệt tìm đến hỏi, lúc ấy cậu trai sắc mặt trắng bệch và cậu trai bị dọa khóc cùng bị bắt nạt với Từ Kỷ Văn biểu thị, lúc ấy Từ Kỷ Văn như biến thành người khác, một câu nói đã dọa sợ mấy tên con trai khác, tóm lại là đặc biệt có khí thế.

Chương 398: Vô Đề

Hơn nữa, tối hôm đó, trong lều trại dường như liên tục có tiếng thét chói tai.

Hôm sau tỉnh lại, cả đám sắc mặt nhợt nhạt nhìn chung quanh, giống như bị hoảng sợ.

Từ Mẫn Trung nói tỉ mỉ những gì mình biết ra, tiếp đó mong đợi nhìn Cố Khanh: “Đại sư, ngài biết con trai của tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?”

Cố Khanh gật đầu lại lắc đầu: “Có chút manh mối, nhưng còn không xác định."

Cô nhìn Từ Mẫn Trung:

“Con trai của ông bây giờ đi xem cậu ta được không?”

Cố Khanh tỏ vẻ, cần trực tiếp xem tình huống của Từ Kỷ Văn mới có thể xác định.

Từ Mẫn Trung đương nhiên là đồng ý.

Ông ấy chào từ biệt đạo diễn phim mạng, để lại Tống An Nhiên và Nam Nguyên hóng chuyện, mang theo Khương Mặc Ngôn và Cố Khanh lái xe đi bệnh viện.

Từ Mẫn Trung là đạo diễn lớn, vợ của ông ấy cũng là nữ diễn viên nổi tiếng, nên lúc lựa chọn bệnh viện thì bọn họ đưa con trai vào bệnh viện tư nhân giữ bí mật cao.

Trên giường bệnh, Từ Kỷ Văn hôn mê sáu ngày nhưng bởi vì

được chăm sóc tốt nên nhìn giống như đang ngủ.

Cố Khanh đi vào xem, chép miệng.

Từ Mẫn Trung quýnh lên: “Đại sư, con trai của tôi bị gì?”

Cố Khanh cũng biết Từ Mẫn Trung nửa tin nửa ngờ với mình, cô ném một lá bùa Linh Nhãn cho ông ấy, chỉ hướng Từ Kỷ Văn trên giường bệnh:

“Đã mặc đồ chú rể vào rồi, nếu muộn thêm chút nữa phỏng chừng đều phải bái đường thành thân."

Cố Khanh dán bùa lên người Từ Mẫn Trung, ông ấy cũng nhìn thấy cảnh tượng tam quan nát bấy.

Con trai của ông ấy, đứa con mới vừa rồi còn nằm trên giường bệnh còn có thêm một hình dạng trong suốt, mặc đồ đỏ rực, nhắm mắt, hiển nhiên cũng đang mê man.

“Chuyện này là sao?”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Từ Mẫn Trung xoe tròn mắt, trong âm thanh có kinh khủng.

Làm một đạo diễn, ông ấy chưa bao giờ thiếu sức tưởng tượng, nhưng lúc trước tưởng tượng là một nhẽ, tận mắt nhìn linh hồn của con trai mình mặc bộ áo chú rể chuẩn bị đi kết hôn lại là một chuyện khác.

Cố Khanh cũng không định che giấu:

“Xem cách ăn mặc của con trai ông, chắc hẳn ông cũng có thể đoán được đây là chuyện gì."

“Con trai của ông không biết sao dường như đồng ý minh hôn

với người khác, hôm nay là ngày thứ sáu, may mắn ông mang chúng tôi đến. Nếu chờ tới ngày thứ bảy thì người đối phương sẽ đến đón người."

Chắc Từ Mẫn Trung cũng hiểu chữ 'đón người' có ý gì.

Đón người đi thành thân, hoàn thành hôn lễ, con trai của ông ấy thật sự hết thuốc chữa!

"Đại đại sư, cô nhất định phải giúp giúp con trai của tôi với! Con trai tôi còn trẻ, nó mới học cấp 3!"

Từ Mẫn Trung sốt ruột, bảy ngày, ý tứ chẳng phải là qua hôm nay con trai sẽ

Nghĩ đến đây thì lòng Từ Mẫn Trung bàng hoàng.

"Lão Từ, ông tới rồi!"

Cùng với một giọng nữ, một người phụ nữ bao kín người, đeo kính râm, khí thế tràn đầy đi vào.

Đây là vợ của Từ Mẫn Trung, mẹ của Từ Kỷ Văn, diễn viên nổi tiếng cả nước, bà Chung Mạn.

Chung Mạn vốn tưởng chồng mình đến thăm con trai trước, không ngờ rằng đẩy cửa tiến vào, phát hiện bên trong còn có hai thanh niên một nam một nữ.

Nhìn thái độ của Lão Từ đối với hai người trẻ tuổi dường như có việc nhờ vả.

Chung Mạn nghi hoặc nhìn Từ Mẫn Trung:

"Lão Từ, ông làm sao vậy?"

Từ Mẫn Trung ra hiệu Chung Mạn chờ một chút, tiếp đó nhìn về hướng Cố Khanh: “Đại sư, lá bùa mới vừa rồi còn không?”

Cố Khanh cũng không keo kiệt, đưa qua một lá bùa, dù sao sẽ giúp đỡ giải quyết chuyện này, tiền bùa tính chung vào thù lao.

Từ Mẫn Trung nhận lấy bùa Linh Nhãn, đi tới trước mặt Chung Mạn, dán cái bộp lên tay của bà ta.

“Ông làm gì thế?”

Chung Mạn suýt chút tưởng chồng của mình trúng tà.

Dù sao làm vợ chồng mấy chục năm, phát hiện chồng mình chưa bao giờ tin tưởng huyền học bỗng cầm một lá bùa dán lên người của mình, dù là ai cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Chương 399: Vô Đề

Chung Mạn cũng thấy trên người Từ Mẫn Trung dán bùa.

Từ Mẫn Trung ngăn lại thắc mắc của Chung Mạn:

“Đừng nói nhiều, bà xem con trai của mình trước đi!”

Nghe lời của Từ Mẫn Trung, Chung Mạn bản năng nhìn hướng giường bệnh.

“Chuyện gì thế này?!”

Không hổ là hai vợ chồng, phản ứng giống hệt nhau.

Từ Mẫn Trung nhanh chóng đỡ Chung Mạn kích động:

“Như bà thấy, con trai không phải bị bệnh, không phải tâm lý xảy ra vấn đề, là bị người kết minh hôn!"

Chung Mạn không muốn tin tưởng, nhưng nhìn thấy con trai mặc áo cưới trong trạng thái linh hồn thì phải tin.

Từ Mẫn Trung chỉ hướng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn:

“Hai vị này là đại sư mà tôi mời đến, rất lợi hại, vừa thấy tôi liền biết trong nhà có chuyện, mạng của con trai phải nhờ họ giúp.”

Lúc nói chuyện, Từ Mẫn Trung lén giật vạt áo của Chung Mạn, ra hiệu bà ta đừng bởi vì tuổi tác coi thường đại sư. Nếu đắc tội đại sư, con trai sẽ vô vọng.

Chung Mạn ngầm trợn trắng mắt, EQ của bà cao hơn chồng chỉ biết quay phim còn lại đều ru rú trong nhà!

Chung Mạn mỉm cười với nhóm Cố Khanh, nói:

“Hai vị đại sư, Kỷ Văn nhà tôi xin làm phiền hai vị.”

Trong nụ cười biểu lộ ra một phần cay đắng, một phần lo lắng vừa đủ.

Cố Khanh gật đầu: “Muốn giải quyết vấn đề này còn phải chờ tới lúc đó, đối phương đến chúng tôi mới ra tay được. Thế này, hai người hãy chờ ở đây, chúng tôi đi chuẩn bị một vài thứ, đợi đến ngày mai lại tới.”

Cố Khanh là đại sư, hai vợ chồng đương nhiên răm rắp nghe theo.

Nhưng chờ Cố Khanh rời đi, Chung Mạn vẫn là không kiềm được nhìn chồng mình:

“Lão Từ, hai đại sư kia trẻ như vậy, đáng tin không?”

Sự tình liên quan mạng sống của con trai, Chung Mạn cảm thấy không thể mạo hiểm.

Từ Mẫn Trung hỏi ngược lại:

“Vậy bà nói phải làm sao? Bọn họ cho bùa chú chẳng phải đã chứng minh trình độ của họ rồi sao?”

Chung Mạn thầm nghĩ, nếu đã biết vấn đề của con trai nằm ở đâu thì có thể tìm thêm người giỏi về mặt này đến giúp, người đông thế mạnh!

Nhưng hai vợ chồng bởi vì lúc bình thường không tin huyền

học, không quen biết ai về mặt này.

Chung Mạn nhớ một chị em tốt của mình từng nói quen một đại sư Cảng Thành, rất lợi hại, có thể tính ra vận số ngôi sao của bà ta, nghe nói đang định nhờ đại sư giúp sửa tên.

Chung Mạn nói chuyện này với Từ Mẫn Trung, lập tức liên hệ chị em tốt của mình.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đang đi về.

Cô hỏi anh:

“Anh có thể giải quyết chuyện này được không?”

Khương Mặc Ngôn trầm ngâm một lúc, tỏ vẻ phải xem tình huống.

Tại sao Cố Khanh hỏi Khương Mặc Ngôn có thể giải quyết được không?

Đầu tiên phải nói từ minh hôn.

Minh hôn dùng cho giữa hai quỷ hồn, cũng có thể là quỷ hồn và người.

Minh hôn giữa quỷ hồn và người thông thường muốn người phải chết.

Người ở một số nơi bởi vì con cái chết sớm lại chưa từng kết hôn, muốn sau khi con mình chết có bầu bạn thì sẽ nghĩ ra chiêu minh hôn.

Thông thường minh hôn là cần đối phương đồng ý. Cũng có trường hợp chọn người bát tự hợp, hỏi cha mẹ của đối phương, cho một số tiền làm minh hôn.

Nếu không tìm được người, vậy sẽ thông qua thần bà làm phép, dùng chỉ đỏ bọc đồ trang sức và tiền ném xuống đường, người thích hợp nhặt lên tức là đồng ý minh hôn.

Mà trên thực tế, không phải tất cả người qua đời đều có thể tiến hành minh hôn, phần lớn chỉ là một niệm tưởng của cha mẹ muốn làm như vậy.

Loại quỷ hồn nào cần minh hôn?

Loại đầu tiên là vào địa phủ nhưng chưa đến lượt đầu thai. Ở trong nhà tại địa phủ có kết nối với mộ trên trần gian.

Một số quỷ hồn cảm thấy chờ đợi đầu thai quá cô đơn sẽ muốn tìm bầu bạn, tiếp đó báo mộng nói cho người nhà ở dương thế làm minh hôn giúp.

Loại thứ hai là chết ngoài ý muốn, tuổi thọ chưa hết không thể vào địa phủ, hoặc vì là lệ quỷ nên không vào địa phủ được. Loại này thường sẽ sống nhờ trong mộ của mình, dài dòng chờ đến giờ đi địa phủ, đôi khi cảm thấy cuộc đời không hoàn chỉnh, muốn làm minh hôn.

Chương 400: Vô Đề

Cố Khanh hỏi Khương Mặc Ngôn vì nghĩ thân phận Âm Dương Tuần Tra Sử của anh nếu sử dụng được thì trực tiếp lấy thế đè người, chuyện này giải quyết dễ hơn, nếu không thì có lẽ còn cần đánh một trận.

Khương Mặc Ngôn biểu thị nếu là quỷ vào địa phủ hẳn là biết địa vị của anh, dễ giải quyết. Nhưng có một số không thèm nể mặt Âm Dương Tuần Tra Sử như anh, trừ đánh nhau ra không có biện pháp nào khác.

Cố Khanh xem hiểu ý tứ của Khương Mặc Ngôn, nhún vai nói:

“Tóm lại chúng ta chuẩn bị cả hai tay.”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn định đi Bộ Đặc Dị để chuẩn bị một vài thứ.

Không biết Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác lừa Cố Khanh làm chuyện gì đó đã xong chưa.

Ngày thứ hai, Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn lại lần nữa đi tới bệnh viện, hai người trừ thay bộ đồ khác ra không thấy mang thêm thứ gì.

Thật ra có mang nhiều thứ nhưng đã bỏ trong nhẫn không gian.

Nhưng hành vi hai tay không đó khiến Chung Mạn càng hoài nghi.

Ngoài mặt bà ta vẫn cung kính nói:

“Hai vị đại sư đến rồi, mời vào.”

Nhưng khi Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn vào phòng bệnh, phát hiện trừ vợ chồng Từ Mẫn Trung và Từ Kỷ Văn nằm trên giường bệnh ra còn có thêm hai người.

Một là người trung niên, tóc xám trắng, mặc bộ đồ giống áo Tôn Trung Sơn, mặt vuông.

Một người khác thoạt nhìn là đồ đệ hoặc là tùy tùng của người đàn ông trung niên, đứng sau lưng ông ta, tay cầm một cái hòm lớn, vẻ mặt cung kính.

Cảm thụ được dao động linh lực một cái mạnh một cái yếu từ hai người này, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn liếc nhau, xem ra là cùng nghề.

Chung Mạn tiến lên giới thiệu: “Hai vị, đây là Hoàng đại sư đến từ Cảng Thành, tôi chuyên môn mời đến hỗ trợ."

Bà ta lại nói với Hoàng đại sư:

“Hoàng đại sư, hai vị đại sư này cũng rất lợi hại, là bọn họ phát hiện ra vấn đề của con trai tôi.”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn mỉm cười, xem ra vị diễn viên nổi tiếng Chung Mạn này không tin tưởng năng lực của bọn họ, cố ý tìm đại sư ở Cảng Thành đến.

Từ Mẫn Trung đứng ở phía sau lộ vẻ mặt vừa lúng túng vừa ngượng ngùng, dù sao ông ấy mời nhóm Cố Khanh đến, nhưng vợ đi mời một đại sư khác, đây không phải là vả mặt sao?!

Hoàng đại sư đến từ Cảng Thành đúng là cao ngạo, dù Chung Mạn đã giới thiệu hai bên nhưng bà ta chỉ gật đầu với nhóm Cố

Khanh, không có vẻ gì muốn nói chuyện vài câu.

Người trẻ tuổi đi theo phía sau bà ta thì lẳng lặng đứng ở phía sau.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn cảm thấy có chút buồn cười.

Hoàng đại sư này xem từ dao động linh lực thì trình độ chỉ ở lớp giữa thấp trong Bộ Đặc Dị.

Vậy mà Chung Mạn tâng bốc mời ông ta đến, hờ hững với Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn.

Từ đó nhìn ra được Chung Mạn, Từ Mẫn Trung thật sự không quen nhiều người về mặt huyền học, nếu không thì mời vài vị đại sư trong chùa nổi tiếng ở thủ đô còn hữu dụng hơn vị Hoàng đại sư này nhiều.

Thấy Hoàng đại sư nhìn mặt con trai của mình thật lâu, Chung Mạn mới cẩn thận tiến lên hỏi:

“Hoàng đại sư, tình huống thế nào?"

Hoàng đại sư gật đầu, nói:

“Đúng là tướng mạo đã kết minh hôn, hơn nữa đã nguy trong sớm tối!"

Chung Mạn vội hỏi:

“Vậy đại sư có biện pháp giải quyết không?”

Mặt Hoàng đại sư tự tin nói:

“Bà Chung Mạn hãy yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức đuổi đi quỷ dây dưa con trai của các người, cắt đứt trận nghiệt

duyên này!”

Lúc Hoàng đại sư nói chuyện còn cố ý vô tình liếc hướng nhóm Cố Khanh, đại khái ý tứ là: Đừng quấy rối tôi.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn mỉm cười, đứng sang một bên: Mời biểu diễn.

Hoàng đại sư bấm đốt ngón tay, nói:

“Thông thường thì minh hôn bái đường thành thân cũng là cần giờ lành, giờ lành hôm nay là giờ hợi.”

Giờ hợi ý chỉ khoảng chín giờ tối.

Hoàng đại sư nói với đồ đệ ở bên cạnh:

“Mở hòm ra.”

Đồ đệ trẻ tuổi lên tiếng, mở hòm ra, bên trong gấp một người phụ nữ giấy, chưa vẽ ngũ quan.

Hoàng đại sư ngay tại chỗ mài mực, vẽ mặt mày cho người giấy, loáng thoáng giống Từ Kỷ Văn nằm trên giường.

Chương 401: Vô Đề

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn xem hiểu, đây là định dùng phép thế thân.

Chung Mạn ở bên cạnh không kiềm được hỏi: “Đại sư, người giấy này để làm cái gì? Tại sao vẽ giống con trai của tôi như vậy?”

Hoàng đại sư không trả lời, đồ đệ trẻ tuổi ở bên cạnh vẻ mặt kiêu ngạo: “Đây là phép thế thân của sư phụ tôi, dùng người giấy thay thế người minh hôn. Lấy máu của người minh hôn cộng thêm ngũ quan tương tự, lại khóa hơi thở của người minh hôn để mê hoặc quỷ quái."

“Ồ, à.” Chung Mạn nghe cái hiểu cái không, nhưng nghe hiểu một câu: “Tức là phải lấy máu của con trai tôi hả?”

Đồ đệ trẻ tuổi gật đầu: “Nếu không thì người giấy không có hơi thở của con trai bà, sao lừa được quỷ quái?”

May mắn ở trong bệnh viện, muốn lấy máu chỉ có rút một ống tiêm là xong.

Hoàng đại sư nhỏ máu lên một lá bùa, nhét vào vị trí trái tim của người giấy.

Kế tiếp là chờ đối phương tới cửa.

Chín giờ tối.

Trong bệnh viện vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Trong phòng của Từ Kỷ Văn lại sớm tắt đèn.

Trên giường bệnh nằm một người.

Đám người Cố Khanh trốn ở phòng kế bên.

Loáng thoáng nghe tiếng kèn đờn, giống như đội ngũ đón dâu thời xưa.

Từ Mẫn Trung hỏi Cố Khanh:

“Đã đến rồi sao?”

So với Hoàng đại sư mà vợ mời đến, Từ Mẫn Trung càng thêm tin tưởng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn.

Ít nhất khi nhìn trạng huống của con trai, trên mặt hai người không lộ nét khó xử, Hoàng đại sư thì vẻ mặt nghiêm túc.

Cố Khanh chỉ một hướng, Từ Mẫn Trung nhìn qua, suýt chút giật mình kêu ra tiếng.

Trên bầu trời có một cỗ kiệu hoa đỏ rực đơn độc di chuyển hướng bên này.

Không có người, không có ngựa, chỉ có kiệu hoa, di chuyển rất bằng phẳng.

Kiệu hoa xuyên qua tường bệnh viện trực tiếp vào phòng bệnh của Từ Kỷ Văn.

Bên Từ Mẫn Trung đã sớm chuẩn bị xong xuôi, thay kính một chiều giữa hai phòng bệnh, có thể nhìn thấy tình huống phòng bệnh kế bên.

Kiệu hao vững vàng hạ xuống phòng bệnh, một bóng dáng mặc váy cưới màu đỏ, đội khăn trùm đầu đỏ vén lên màn kiệu.

Bóng dáng chậm rãi đi tới trước giường bệnh, nhẹ giọng nói với người nằm trên giường:

"Phu quân, ta đến rồi."

Tiếp đó, liền trông thấy một linh hồn chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt vô thần nhìn đằng trước, mặc áo chú rể, rõ ràng là bộ dạng của Từ Kỷ Văn.

Từ Mẫn Trung nắm chặt vợ Chung Mạn, đó không phải Từ Kỷ Văn thật, Từ Kỷ Văn thật đang nằm trong phòng bệnh mà bọn họ đang đứng, trên người dán bùa chú che đậy hơi thở.

Bọn họ trơ mắt nhìn nữ quỷ mặc váy cưới đỏ dắt 'Từ Kỷ Văn' chậm rãi đi hướng cỗ kiệu.

Phương án của Hoàng đại sư là, chỉ cần qua mắt được nữ quỷ, vào kiệu hoa rồi là chấm dứt đoạn minh hôn này. Đến lúc đó cho dù nữ quỷ phát hiện ra, muốn quấn quýt Từ Kỷ Văn, đã không còn minh hôn làm liên hệ, một lá bùa Đuổi Quỷ có thể giải quyết.

"Đi vào, nhanh đi vào." Chung Mạn và Từ Mẫn Trung mặc niệm.

Một bước, hai bước khi đến trước kiệu hoa thì nữ quỷ dừng lại.

Hoàng đại sư thấy thế biết không ổn, tình huống này dường như

"Hình như ả phát hiện ra rồi!"

Hoàng đại sư cầm kiếm gỗ đào, tay nắm xấp bùa chú lao đi phòng bên cạnh.

Quả nhiên.

"Ngươi không phải phu quân của ta!" Nữ quỷ nói.

Đồng thời, nữ quỷ phất tay áo một cái đánh 'Từ Kỷ Văn' bay vào tường. Trên người 'Từ Kỷ Văn' lóe tia sáng, ánh sáng dần tối xuống, trở lại hình dạng người giấy.

"Phu quân chàng đi đâu rồi?" Giọng của nữ quỷ sâu kín, có sức hấp dẫn khác lạ.

Từ Kỷ Văn thật nằm trên giường bệnh bỗng nhúc nhích, dường như cố tránh thoát bùa chú.

Mà bên kia, Hoàng đại sư và nữ quỷ đã đấu với nhau.

Hoàng đại sư xông vào:

"Yêu nghiệt! Thương thiên hại lý, xem ta có thu ngươi không!"

"Là ngươi giấu phu quân của ta đi?"

Khăn trùm đầu trượt xuống lộ ra một khuôn mặt thanh tú, hoa văn màu đen phức tạp bỗng chốc lan tràn lên mặt của cô ta, trong khoảnh khắc đã tràn ngập âm sát khí, đây là một lệ quỷ!

Chương 402: Vô Đề

Từ âm sát khí của đối phương liền biết là một lệ quỷ mạnh.

Hoa văn màu đen trên người càng lúc càng nhiều, lệ quỷ cũng lộ ra bộ dáng vốn có, người đầy vết thương hoặc sâu hoặc cạn, không ngừng chảy ra máu tươi, trên cổ có một dấu xanh tím.

Lệ quỷ này bị hành hạ đến chết!

Hoàng đại sư thấy tình huống trước mắt thì co vòi, với linh lực của ông ta, kiếm gỗ đào chém ra không biết có tổn thương được lệ quỷ này không, bùa chú thì còn chút tác dụng.

Bùa chú trong tay Hoàng đại sư trừ đa số tự vẽ còn lại một phần nhỏ là sư phụ của ông ta đưa cho, bình thường ông ta chỉ cầm khoe thôi chứ lúc sử dụng thì toàn dùng bùa mình vẽ hiệu lực thấp hơn.

Hiện tại vì giữ mạng, ông ta buộc phải dùng số ít bùa chú kia.

Ném ra từng lá bùa Lôi, chúng nó giống như bị cái gì hút bay hết về phía cô dâu lệ quỷ.

Lệ quỷ vung ống tay áo đỏ chắn, bùa Lôi nháy mắt nổ tung mang đến tổn thương cho lệ quỷ.

Nhưng bùa chú có số lượng, tổn thương lệ quỷ cũng chỉ là tầng ngoài.

Hoàng đại sư đánh không lại đối phương, chẳng những là Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn ra điều đó, Từ Mẫn Trung và Chung Mạn cũng thấy được.

“Làm sao bây giờ hả Lão Từ?” Chung Mạn sốt ruột, bà ta không ngờ đại sư mình mời đến vậy mà đánh không lại đối phương.

Từ Mẫn Trung bản năng nhìn về hướng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn: “Đại sư "

Ông ấy còn chưa nói xong.

“A!!!”

Lệ quỷ phát ra tiếng hú chói tai có tiết tấu kỳ lạ.

Người bình thường như Từ Mẫn Trung và Chung Mạn tuy nghe được cũng chỉ cảm thấy là thét chói tai, hơi ồn ào, chứ không có phản ứng nào khác.

Nhưng người có linh lực sẽ cảm giác tiếng hét chói tai này giống như vang bên tai, sắc bén phá tan màng tai, lập tức đâm xuyên đầu óc.

Có thể nhìn thấy Hoàng đại sư cách lệ quỷ khá gần dùng linh lực bao tay cố gắng bịt lỗ tai, nhưng từ tai chảy xuống dòng máu.

Đồ đệ trẻ tuổi của Hoàng đại sư ở chung phòng với nhóm Cố Khanh cũng đau đớn lăn lộn.

“Chậc!” Cố Khanh ngoáy lỗ tai: “Ồn quá.”

Cô nhìn sang Khương Mặc Ngôn:

“Xem ra hai chúng ta vẫn phải ra tay.”

Theo tiếng thét chói tai kéo dài, Từ Kỷ Văn nằm trên giường bệnh không ngừng co giật, trông như bị Parkinson.

Cố Khanh bước tới dán lá bùa lên giữa hai chân mày, tạm thời cắt đứt liên hệ giữa Từ Kỷ Văn và nữ quỷ. Từ Kỷ Văn ngừng run, yên lặng rơi vào ngủ say.

Khương Mặc Ngôn ở bên cạnh tiện thể bố trí kết giới cách âm mạnh hơn chút, miễn cho Từ Kỷ Văn lại bị sóng âm ảnh hưởng.

Thấy cảnh này, Chung Mạn mới nhận ra đôi thanh niên nam nữ trước mắt có lẽ đáng tin hơn Hoàng đại sư mà bà ta mời tới nhiều.

Nhưng bây giờ không phải lúc xin lỗi.

Cố Khanh nhích nhẹ ngón tay, một cây kiếm gỗ đào xuất hiện. Trong tay Khương Mặc Ngôn thì cầm sợi xích sắt từ khi nào.

Cố Khanh dán bùa Lôi lên kiếm gỗ đào, sau đó cùng Khương Mặc Ngôn chạy sang phòng kế bên.

Bởi vì lúc trước đánh nhau nên trong phòng bệnh tràn ngập âm sát khí, cửa cũng bị đóng lại.

Cố Khanh một cước đá văng cửa, nhìn thấy Hoàng đại sư đã nằm dưới đất, khóe miệng có một chút máu tươi, dường như hôn mê.

Lệ quỷ nghe thấy âm thanh, nhìn thấy Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn tiến vào, lệ quỷ đầu tiên là đanh mặt lại, sau đó cười khẩy nói:

“Xem ra các ngươi định chơi xa luân chiến!”

(

) Một người đấu với nhiều người, nhưng phe đông hơn chỉ cử

ra một người, liên tục cử người cho đến khi đánh bại người đơn độc kia.

Khi đối phương nhìn thấy Khương Mặc Ngôn thì không có phản ứng đặc biệt gì, hiển nhiên không nhận biết thân phận Âm Dương Tuần Tra Sử, hoặc nên nói dù biết cũng không để ý.

Vậy không có gì để nói.

Rút kiếm nhào vô!

Cố Khanh vung kiếm gỗ đào, cũng lặng lẽ thả ra một thứ.

Ý thức được Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn có linh lực cao hơn Hoàng đại sư nhiều, nữ quỷ cũng lấy ra vũ khí của mình.

Một sợi dây thừng, có thể dài ra hoặc ngắn lại, dùng để siết người, cũng có thể dùng như roi.

Chương 403: Vô Đề

Đạo cụ giết lệ quỷ khi còn sống đã trở thành vũ khí của chính lệ quỷ.

Dây thừng làm roi, một roi mang theo âm sát khí dày đặc nhanh chóng quất về phía Cố Khanh.

Cô không thèm đỡ, đâm kiếm gỗ đào tới trước.

Khoảnh khắc dây thừng sắp quấn lấy Cố Khanh thì Khương Mặc Ngôn ở phía sau hành động.

Xích sắt vụt qua quấn lấy dây thường.

Xoẹt xoẹt!

Vũ khí bản mệnh của Khương Mặc Ngôn tự mang hiệu quả loại trừ âm sát khí, chỗ dây thừng bị sợi xích quấn lấy giống như bị thứ gì nướng, toát ra khói đen.

Lệ quỷ thấy hiệu quả đó thì quýnh lên, nhanh chóng giật mạnh, muốn kéo dây thừng về. Nhưng xích sắt quấn chặt chẽ, lệ quỷ không thể kéo lại.

Lệ quỷ dứt khoát quật dây thường cắt đứt từ giữa, phần bị xích sắt quấn háo thành khói đen. Nửa dây thừng rút về, lệ quỷ còn chưa kịp xem đã bị Cố Khanh một kiếm cấp đâm trúng đầu vai.

"Các ngươi rốt cuộc là loại người nào? Tại sao phá hỏng chuyện này của ta?!" Giọng của lệ quỷ khàn khàn, nửa khúc dây thừng đung đưa, chậm rãi mọc dài ra.

Xem ra đúng là lệ quỷ chưa thấy trường hợp lớn nào.

Cố Khanh lại đâm một kiếm tới:

"Ngươi tự tiện cùng người sống minh hôn, hại mạng người, cư nhiên còn có mặt nói là chuyện tốt?!"

Lệ quỷ mới vừa bị đâm một kiếm vẫn chưa khôi phục lại, nhanh chóng né qua.

Hai bên đánh nhau, trong lúc lệ quỷ không phát hiện, trên vách tường khắp phòng bất giác phủ một lớp thủy tinh.

Âm sát khí ở trong phòng bị tường thủy tinh hấp thu, sức mạnh ác quỷ cũng từ từ yếu đi.

Lại là một kích.

Lệ quỷ bị xích sắt của Khương Mặc Ngôn đánh trúng, thụt lùi mấy bước, chợt thấy vách tường thủy tinh ở bốn phía mới phát hiện tình huống không đúng.

"Các ngươi! Tồi tệ!" Hiển nhiên lệ quỷ đã cảm thụ được âm sát khí quanh mình giảm bớt, khiến thực lực của cô ta nhanh chóng yếu đi.

Khụ khụ.

Thật ra bức tường thủy tinh này là lúc trước Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi Bộ Đặc Dị chuẩn bị đồ, thuận tiện mượn chị Ngụy Thục Ngọc.

Mọi người đều biết, tuy chị Ngụy Thục Ngọc là quỷ hồn nhưng kỳ thực nàng có thân thể, là bộ xương khô thủy tinh kia.

Sau này Ngụy Thục Ngọc đồng ý gia nhập Bộ Đặc Dị, nhưng nàng không yên tâm thân thể của mình bị đặt trong ngôi mộ từng lập kết giới, nên luyện xương khô thủy tinh thành pháp khí bản mệnh.

Hiện tại Cố Khanh đang sử dụng 'khốn' của pháp khí này, chỉ cần bị tường thủy tinh vây khốn, bất luận là người hay quỷ, trong tình huống không đủ thực lực thì không có biện pháp chạy đi. Hơn nữa, nó còn có công năng bị động hấp thu âm sát khí.

Cố Khanh vốn không định sử dụng thứ này, mượn nó chỉ để tăng thêm bảo hiểm.

Nhưng bọn họ không ngờ bên kết minh hôn là lệ quỷ.

Thông thường nếu lệ quỷ không kiềm được dục vọng giết người, mang tội nghiệt sâu nặng, một kiếm giết chết là xong.

Nhưng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đã xem rồi, lệ quỷ này trừ kết minh hôn ra chẳng hại ai.

Cho nên, không thể giết thì đành tạm vây khốn đã.

Thấy lệ quỷ gần như không còn sức, Cố Khanh niệm pháp quyết.

Tường thủy tinh bốn phía nhanh chóng thu nhỏ, bỏ qua Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, Hoàng đại sư vẫn nằm dưới đất chưa tỉnh lại, trực tiếp bao vây lệ quỷ.

Giống như một người bị phong trong tảng băng.

Cố Khanh hỏi:

"Nói đi, tại sao muốn kết minh hôn với Từ Kỷ Văn? Ngươi không biết làm như vậy sẽ hại chết cậu ta sao?"

Thấy chiến đấu ở đây dường như đã kết thúc, Từ Mẫn Trung và Chung Mạn trong phòng kế bên cũng đi ra, để lại đồ đệ của Hoàng đại sư trông chừng Từ Kỷ Văn giúp.

Hai người vừa vào đã nghe lệ quỷ bị phong trong thủy tinh hừ lạnh một tiếng: “Là hắn nói đồng ý cưới ta.”

Nói về thân thế của lệ quỷ thì hơi tội nghiệp.

Thời gian cô ta sống ước chừng có thể ngược dòng đến thời dân quốc, xem quần áo thì là cô dâu mới.

Năm mười sáu tuổi, cô ta bị cha gả cho một quan quân của huyện kế bên.

Bởi vì lúc ấy quan quân đi đánh giặc, đối phương lại vội vàng nói muốn thành thân trong một kỳ hạn, nghe nói là vì xung hỉ cho người già trong nhà.

Chương 404: Vô Đề

Sau đó lệ quỷ còn chưa thấy mặt đối phương đã bị cha đưa lên kiệu hoa, chuẩn bị đưa đi huyện kế bên.

Nào ngờ mới ra huyện thành, đi qua một khe núi thì bọn họ đụng phải ăn cướp.

Kết cục khỏi phải nghĩ cũng biết rồi.

Người đưa dâu hoặc chết hoặc chạy trốn.

Lệ quỷ lúc ấy chỉ là một cô gái tay trói gà không chặt, băng cướp bắt cô ta lên núi, muốn dâng cho ông trùm làm phu nhân áp trại.

Lệ quỷ đương nhiên không muốn, thừa dịp trùm cướp không chú ý thì thừa cơ đâm bị thương đối phương.

Sau đó cô ta bị hành hạ, bọn chúng còn ngại chưa đủ thảm, định bán cô ta vào kỹ viện. Lệ quỷ gắng gượng ở trong phòng tìm được một bó dây thừng, thắt cổ tự sát, lúc chết vẫn mặc áo cưới rách rưới.

Cố Khanh hỏi:

“Nói vậy là ngươi tự sát?”

Tuy rằng tự sát, nhưng lệ quỷ không cho rằng chính mình là tự sát, cô ta bị băng cướp kia ép chết!

Nhưng chưa đợi cô ta đi báo thù thì nghe người chồng vô duyên của mình dẫn người tới san bằng ổ cướp.

Tuy nhiên, đối phương không thừa nhận thân phận của cô ta, sau khi trở về lại cướp người khác.

Lệ quỷ không trách đối phương cưới người khác, dù sao hai người chưa từng biết mặt nhau, bị ghép thành đôi, anh ta còn báo thù cho cô ta.

Nhưng chấp niệm muốn thành thân còn giữ lại, uổng công mặc váy cưới nhưng chưa gả cho ai, số của cô ta thật khổ!

Thi cốt của cô ta bị chôn trong khe núi nhỏ kia, biển đời hóa bể dâu, nơi này biến thành bãi tha ma.

Một ngày nọ, lệ quỷ đang nghỉ ngơi thì bỗng nhiên nghe thấy có người đang khóc, vừa khóc vừa run run.

Người kia ở lại một lúc rồi rời đi.

Không bao lâu, lại một người đi tới.

Lệ quỷ nhìn trộm, ôi chà, bề ngoài cũng tuấn tú đấy.

Nói thật, làm con trai của diễn viên nổi tiếng Chung Mạn, Từ Kỷ Văn kế thừa vài phần vẻ ngoài của mẹ.

Ban đầu Từ Kỷ Văn cũng hơi sợ.

Khuya khoắt, một mảnh mộ bia, chỉ có mình bạn là người sống, đổi lại là ai đều sẽ lạnh sống lưng!

Nhưng một lúc sau, cơn sợ qua đi, Từ Kỷ Văn không rời đi mà nghiêm túc nhìn hình chụp dán trên bia.

Lúc ấy Từ Kỷ Văn không nghĩ nhiều, cảm thấy quay về tiếp tục bị đám con trai kia bắt nạt, chẳng bằng ở trong bãi tha ma không

bóng người lâu một chút.

Bị cha mẹ ảnh hưởng, ban đầu Từ Kỷ Văn hơi sợ, nhưng sau đó cảm thấy trên thế giới không có quỷ, các mộ bia thôi mà, có gì phải sợ?

Từ Kỷ Văn tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu lảm nhảm kể ra chuyện mình bị ăn hiếp, con mắng mấy tên con trai kia vài câu.

Từ Kỷ Văn không ngờ rằng nơi cậu ấy chọn ngồi xuống cách chỗ chôn lệ quỷ chỉ có vài bước.

Lúc lệ quỷ chết mới mười sáu tuổi, Từ Kỷ Văn học cấp ba, tuổi tác xấp xỉ với cô ta.

Lệ quỷ thầm vừa lòng với vẻ tuấn tú của chàng trai trước mắt.

Lúc ấy lệ quỷ đương nhiên chưa nghĩ tới chuyện kết minh hôn.

Thật sự là vì Từ Kỷ Văn bị áp lực lớn, nhìn các ngôi mộ xung quanh, vừa lúc thấy cô gái trên một ngôi mộ, đương nhiên không phải lệ quỷ, cô gái đó khá xinh.

Từ Kỷ Văn miệng tiện nói một câu: “Nếu cô có thể bảo vệ ta không bị nhóm người kia ăn hiếp thì cưới một lệ quỷ cũng không tệ, ha ha!”

Từ Kỷ Văn đơn thuần nói giỡn. Nhưng người nói vô tâm, người nghe có ý.

Lệ quỷ sợ làm Từ Kỷ Văn sợ hãi, đầu tiên là khiến cậu ấy xỉu, tiếp đó nhập mộng, biến thành bộ dạng lúc chưa gả đến gặp cậu ấy, hỏi:

“Nếu ta giúp ngài, khiến ngài không bị khi dễ thì ngài có muốn cưới ta không?”

Từ Kỷ Văn đâu biết đây là lệ quỷ, còn cho rằng chính mình nằm mơ, vì thế đồng ý:

“Được! Ngươi giúp ta thì ta sẽ cưới ngươi.”

Đương nhiên, cô gái trước mắt trông khá xinh là nhân tố quan trọng khiến Từ Kỷ Văn đồng ý.

Hai bên đồng ý, khế ước thành lập.

Lệ quỷ đi theo Từ Kỷ Văn tỉnh lại quay về nơi cắm trại, lúc đó khí tràng của cậu ấy đổi khác là vì bị âm sát khí của lệ quỷ ảnh hưởng.

Lệ quỷ không xác định phải thế nào mới xem như bảo hộ, vì thế kéo nhóm con trai kia vào trong mơ, áp dụng những thống khổ mình từng chịu đựng lên người họ, sau khi xong xuôi còn hỏi:

“Còn dám ăn hiếp người nữa không?”

Chương 405: Vô Đề

Nếu không nhận được đáp án mình muốn, lệ quỷ sẽ làm lại lần nữa.

Sau khi làm tất cả tên con trai tham gia cắm trại từng bắt nạt Từ Kỷ Văn phải mơ ác mộng suốt mấy ngày, suy nhược tinh thần đến không dám ngủ, lệ quỷ trở về 'nhà' mình, hai bên kết hôn, mấy ngày trước lúc làm lễ không thể gặp mặt.

Lệ quỷ lặng lẽ chờ đợi giờ lành bảy ngày sau mang tướng công của mình về.

Sau khi nghe giải thích, những người có mặt, bao gồm Từ Mẫn Trung và Chung Mạn đều cảm thấy câm nín.

Không biết nên nói cái gì với con trai mình.

Thằng nhỏ này không biết gì đã tùy tiện đồng ý cưới người ta, đã hỏi qua cha mẹ của mình chưa? Thằng nhóc này còn muốn sống nữa không?!

Còn về lệ quỷ thì cũng có hiềm nghi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Cố Khanh thản nhiên nói: "Ngươi hẳn là phân rõ ràng cậu ấy chỉ đang nói đùa đúng không?"

Lệ quỷ gật đầu, dõng dạc nói:

"Nhưng hắn đồng ý với ta, ta cũng làm được chuyện hắn muốn ta làm."

“Cho nên bây giờ ngươi còn muốn hắn lấy ngươi?" Trong giọng nói của Cố Khanh ẩn chứa uy hiếp.

Con quỷ này đã bị nhốt, nếu vẫn muốn thành thân thì phỏng chừng là con quỷ không có não.

Lệ quỷ ngay thẳng lắc đầu: “Ta đánh không lại các người."

Lúc này đã qua đêm khuya mười hai giờ.

Qua thời gian này, trong vòng bảy ngày không thể mang người về tức là khế ước vô hiệu, minh hôn tự động giải trừ.

Trong phòng bệnh kế bên, Từ Kỷ Văn phát ra một tiếng rên rỉ, từ từ mở mắt ra.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn là người đầu tiên cảm giác được, lập tức nói với vợ chồng Từ Mẫn Trung:

“Từ Kỷ Văn đã tỉnh rồi."

Đồ đệ của Hoàng đại sư lo lắng cho sư phụ mình, khi thấy Từ Kỷ Văn tỉnh liền đặt lên xe lăn đưa sang đây.

Từ Kỷ Văn vào cửa thì sửng sốt, tình huống này dưới đất nằm một người đàn ông trung niên.

Hoàng đại sư: Quá đáng lắm, không ai dìu tôi dậy, ít nhất đặt lên giường đi chứ!

Một nam một nữ thì cầm kiếm gỗ đào và xiềng xích.

Trước mặt còn có một thứ như thủy tinh, bên trong chứa một cô gái mặc váy cưới màu đỏ.

Từ Kỷ Văn gãi đầu:

“Cha, mẹ, hai người đang quay phim ạ?”

Chung Mạn vỗ một cái lên trán cậu ấy, mắng:

“Ai kêu con bị bắt nạt mà không nói! Ai kêu con rảnh rỗi đi nghĩa địa! Ai kêu con tùy tiện đồng ý kết hôn với người ta!”

Từ Kỷ Văn tội nghiệp nhìn về hướng cha ruột. Từ Mẫn Trung lặng lẽ dời đi tầm mắt, biểu thị vợ đánh hay lắm!

Mãi đến khi bị mẹ bạo lực cốc đầu mấy cái, Từ Kỷ Văn mới nghe cha mẹ chậm rãi nói chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Vậy là cậu ấy đã ngủ mê man bảy ngày?

Cô gái mặc áo cưới đỏ bị nhốt trong thủy tinh bên kia là lệ quỷ? Còn suýt chút kết hôn với cậu ấy?

Từ Kỷ Văn tỏ vẻ, lượng thông tin hơi lớn, cậu ấy cần tiêu hoá từ từ.

Nhìn kỹ thì mặt mũi của lệ quỷ kia đúng là hơi bị quen mắt.

Từ Kỷ Văn nghe cha mẹ nói đó là lệ quỷ, hơn nữa trong phòng trừ gia đình ba người bọn họ ra đều không phải là người bình thường, cậu ấy ngoan ngoãn cúi đầu không nói lời nào, hoàn toàn nhìn không ra đây là thiếu niên nói ẩu nói tả đòi cưới quỷ trong nghĩa địa.

Cố Khanh thảo luận vấn đề thù lao với vợ chồng Từ Mẫn Trung.

Hoàng đại sư sau khi hôn mê một khoảng thời gian cũng đã tỉnh lại, mang theo đồ đệ, chuẩn bị thảo luận tiền thù lao và tiền thuốc men.

Thật là lúng túng!

Vốn bởi vì không tin trình độ của Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, ý tưởng của Chung Mạn là lấy tiền mời Hoàng đại sư tới, còn hai người này thì tùy tiện cho vài chục nghìn là được.

Nhưng hiện tại, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn là chủ lực, sao có thể cho vài chục nghìn đuổi đi? Chung Mạn và Từ Mẫn Trung không muốn đắc tội người tu luyện huyền học làm hại nhà mình.

Hai vợ chồng thương lượng, nếu đã là Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn giúp cho việc lớn, Hoàng đại sư căn bản không ra sức bao nhiêu, quyết định lấy thù lao vốn tính cho Hoàng đại sư đổi sang đưa cho Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn là xong.

Chương 406: Vô Đề

Đương nhiên sẽ giảm thù lao bên Hoàng đại sư, nhưng cũng không thể cắt giảm quá mức, dù sao thực lực của Hoàng đại sư không bằng Cố Khanh thì vẫn là người tu luyện huyền học, bọn họ không thể tùy tiện đắc tội.

Nhưng Hoàng đại sư không nghĩ như vậy.

Đừng nhìn khuôn mặt của ông ta trông chính trực, nhiệt tình giúp đỡ trong chuyện này, trên thực tế đều là vì Chung Mạn cho tiền nhiều!

Tuy năng lực của ông ta không đủ, khụ, trong lúc đánh nhau với lệ quỷ bởi vì không đánh lại mà xỉu, nhưng ông ta vẫn lấy tiền.

Hoàng đại sư tính thầm trong bụng, đã bàn trước là trả thù lao một triệu, nhưng bấy nhiêu không đủ để bù đắp mất mát của ông ta.

Bùa mình tự làm là chuyện nhỏ, trọng điểm ở chỗ ông ta bị thương, muốn khỏe lại cần rất nhiều vật siêu bổ. Còn có bùa chú mà sư phụ của ông ta để lại, hơn mười lá bùa Lôi thượng đẳng dùng uổng phí lên người lệ quỷ.

Nên biết nếu bán bùa của sư phụ, dân trong nghề trả giá mấy chục nghìn, hai trăm nghìn cũng không tiếc.

Hoàng đại sư cảm thấy chính mình lấy một triệu là lỗ to, bây giờ nhóm Chung Mạn còn định quỵt luôn?!

“Hoàng đại sư, vợ chồng chúng tôi bàn rồi, ngài vốn nói giải quyết chuyện này lấy thù lao một chuyện, nhưng ngài không giải

quyết được chuyện này.”

Chung Mạn thiếu tiền sao? Đương nhiên là không, bà ta là diễn viên nổi tiếng, chồng là đạo diễn có tiếng tăm, trong nhà không thiếu một, hai triệu. Chẳng qua Chung Mạn cảm thấy thực lực của Hoàng đại sư không tương xứng với thù lao mà mình yêu cầu.

Hoàng đại sư nghe ngữ khí của Chung Mạn, tự nhiên biết tính toán trong lòng của Chung Mạn, trầm giọng hỏi:

“Nói vậy là bà Chung Mạn định ăn quỵt?”

Hoàng đại sư âm thầm liếc hướng nhóm Cố Khanh lặng im đứng một bên. Hai người này thực lực cao siêu, hơn nữa cứu mạng của ông ta, Hoàng đại sư biểu thị chọc vào không nổi. Nhưng hai vợ chồng ở trước mắt chỉ là người bình thường, vậy mà dám khinh thường trình độ của ông ta?!

Hoàng đại sư híp mắt, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Đồ đệ trẻ tuổi ở bên cạnh dìu ông ta không chấp nhận được Chung Mạn khinh thường bọn họ, trực tiếp lớn tiếng nói: "Các người còn muốn mặt không? Sư phụ của tôi vì giúp con trai các người thậm chí dùng hết bùa mà sư gia của tôi để lại, một lá bùa giá hơn hai trăm nghìn đấy, các người còn không biết ngượng không trả một triệu?!”

Chung Mạn tiến lên, muốn giảng đạo lý với người trẻ tuổi, không phải anh trả giá cái gì cho vụ này liền có thể được đến thứ gì, trọng điểm là xem kết quả. Hai người Cố Khanh giải quyết xong việc, thù lao tự nhiên là của bọn họ.

Chung Mạn chưa kịp nói gì đã bị Từ Mẫn Trung kéo lại, mặt ông ấy hơi đỏ, dường như thấy xấu hổ vì thái độ của vợ thay đổi nhanh như vậy.

“Hoàng đại sư yên tâm, thù lao hứa với ngài bà ta sẽ trả không thiếu một đồng!”

Từ Mẫn Trung chưa bao giờ ngờ rằng vợ mình sẽ thiển cận đến loại tình trạng này. Sao bà ta dám coi khinh người trong huyền học, dám cắt xén tiền?

Nhà bọn họ không thiếu tiền, tại sao Chung Mạn bởi vì chút chuyện này mà đắc tội với người?!

Hoàng đại sư rất vừa lòng với câu trả lời của Từ Mẫn Trung, khẽ ừ một tiếng, tiếp đó mang theo đồ đệ chậm rãi đi ra phòng bệnh. Nếu nơi này còn có người biết điều thì ông ta sẽ không so đo với Chung Mạn.

Chung Mạn hoàn toàn không biết chính mình đã tránh thoát cái gì, ngược lại khó hiểu với cách xử lý của Từ Mẫn Trung.

Hoàng đại sư không có thực lực đó, dựa vào cái gì cho tiền ông ta?!

Từ Mẫn Trung lười giải thích với Chung Mạn, ông ấy đã chuẩn bị sẵn tiền cho Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn rồi.

Từ Mẫn Trung đưa một tấm thẻ ngân hàng ra:

“Đại sư, đây là thù lao, mật mã là sáu số không.”

Trong thẻ có hai triệu, hai vị đại sư một người một triệu, đây là giá mà Từ Mẫn Trung quyết định.

Chương 407: Vô Đề

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn ra được, tuy Chung Mạn là diễn viên nổi tiếng, tự cho rằng khéo léo giao tiếp hơn chồng mình, vì có tâm lý đó khiến bà ta luôn nghĩ mình có thể qua lại giữa các loại người, kiếm chỗ tốt càng lớn cho mình.

Trên thực tế có nhiều người xem rõ ràng điểm này, nếu không thì Chung Mạn đã chẳng mang tiếng là diễn viên nổi tiếng nhưng trạng thái nửa về hưu.

Ngược lại, Từ Mẫn Trung là đạo diễn, bình thường thái độ thẳng thắn khiến người càng muốn ở chung với người như ông ấy.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhận thẻ atm, không hỏi trong đó có bao nhiêu tiền, cầm thẻ rời đi.

Còn lệ quỷ bị phong trong thủ tinh, Cố Khanh niệm mấy câu chú ngữ, thủy tinh to cỡ tủ lạnh dần thu nhỏ, cuối cùng một bàn tay có thể nắm hết.

Thủy tinh thu nhỏ, lệ quỷ bị phong ấn ở bên trong cũng biến nhỏ theo.

Cố Khanh định mang cô ta về làm bạn với chị đẹp Ngụy Thục Ngọc, ưm, nếu được thì để chị đẹp dạy dỗ cô ta biết cái gọi là không thể kết hôn lung tung.

Chị Lệ Hoan rốt cuộc gọi điện thoại đến.

Có liên quan tình huống của Nhâm Đông Minh.

Bởi vì Nhâm Đông Minh làm diễn viên, trong giai đoạn đoàn

phim tuyên truyền cần chạy khắp nơi nên kết quả điều tra hơi chậm.

Theo như chị Lệ Hoan nói thì dường như Nhâm Đông Minh nuôi một hoa yêu, hơn nữa hoa yêu này không tổn thương anh ấy, còn giúp sống lâu ơn.

Chị Lệ Hoan tra được Nhâm Đông Minh có bệnh tim bẩm sinh rất nghiêm trọng, nhưng xem biểu hiện của anh ấy trong phim truyền hình trông không giống như bị bệnh.

Lệ Hoan nói:

“Người và yêu kết hợp thường không có kết quả tốt.”

Cố Khanh ngẩn ra: “Chị Lệ Hoan mới nói là hoa yêu không tổn thương, còn giúp anh ta sống lâu hơn mà?”

Lệ Hoan thở dài một hơi.

Người và yêu kết hợp có hai loại khả năng.

Một loại là mang theo mục đích. Bất luận là yêu hay người, chỉ cần một bên mang ý đồ không tốt thì kết cục khẳng định không tốt đẹp.

Một loại khác là hai bên yêu nhau.

Tạm không nói tới người và yêu kết hợp bị phát hiện ra sẽ có hậu quả gì. Yêu tinh ở gần người, tỏa ra hơi thở sẽ có ảnh hưởng nhất định.

Thời gian ngắn còn chưa nhìn ra cái gì, hơn nữa hoa yêu được Nhâm Đông Minh nuôi, dùng linh vật đặc biệt cứu anh ấy. Chờ thời gian lâu, tác dụng của linh vật yếu bớt, ảnh hưởng sẽ từ từ bộc phát ra.

Đương nhiên, đây là giả định tình huống Nhâm Đông Minh là người bình thường.

Nếu Nhâm Đông Minh là ngôi sao lớn, tu luyện bằng sức mạnh tín ngưỡng thì không chừng có thể kéo dài tuổi thọ, cùng hoa yêu bên nhau trăm năm.

Nhưng trăm năm qua đi, con người hết tuổi thọ, làm yêu tinh có thể sống lâu thật lâu, đối với yêu bị bỏ lại thì là một cuộc chia ly đau lòng.

Đương nhiên, nếu không chết tâm sẽ tìm kiếp sau của người yêu, muốn nối lại duyên xưa. Nhưng duyên con người là trời định, duyên phận kiếp trước đã hết, người yêu đầu thai chuyển thế sớm đã quên mình, còn kết hôn sinh con với người khác, thống khổ gấp đôi!

Lệ Hoan còn chưa giải thích gì nhiều, Cố Khanh nghe tiếng thở dài đó đã liệt kê một chuỗi dài bi kịch có thể xuất hiện, cũng thầm than thở.

Khiến Cố Khanh không ngờ tới là bên họ thảo luận Nhâm Đông Minh, chỗ Nhâm Đông Minh cũng đang nhắc tới cô.

Lục Tú nằm trên chân Nhâm Đông Minh, hỏi:

“Đông Minh, Đông Minh, chàng làm sao vậy? Không vui vẻ sao?"

Từ mấy ngày trước Nhâm Đông Minh đã nhíu chặt chân mày, lúc nói chuyện với Lục Tú còn vui được một chút, chốc lát sau lại nhíu mày.

Nhâm Đông Minh khôi phục tinh thần, bản năng đáp một câu "Ta không sao”, sau đó nghĩ rằng tâm trạng của mình khó mà giấu

được Lục Tú, vì thế nói thật:

“Ta hơi lo lắng.”

“Chàng lo lắng cái gì? Sức mạnh tín ngưỡng không đủ à?” Lục Tú trở mình, chơi đùa ngón tay của Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh lắc đầu: “Ta chỉ là cảm thấy nơi này quá nguy hiểm."

Chương 408: Vô Đề

Nhâm Đông Minh không ngờ gặp nhóm Cố Khanh ở thành phố S, đi thủ đô vẫn gặp họ.

Anh ấy sợ nhóm Cố Khanh phát hiện ra dấu vết của Lục Tú trên người mình nên không dám lộ mặt, luôn trốn tránh nhóm Cố Khanh.

Nhưng trừ Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ra, trên thế giới này chắc còn nhiều phát hiện ra được Lục Tú?

Nếu nàng bị phát hiện ra, bọn họ sẽ làm thế nào? Sẽ mang Lục Tú rời xa anh ấy sao?

Chỉ suy nghĩ mấy vấn đề này đã làm Nhâm Đông Minh cảm thấy nhức đầu.

Giống như đoán được nỗi lo của Nhâm Đông Minh, ngón tay Lục Tú chậm rãi vuốt nếp nhăn giữa hai chân mày anh ấy:

“Đông Minh yên tâm, Lục Tú sẽ không rời xa Đông Minh.”

Nhâm Đông Minh cười nói:

“Đương nhiên, chúng ta đã hứa với nhau rồi, sẽ luôn bên nhau!”

Thấy đã khuya, Nhâm Đông Minh đánh răng rửa mặt xong chuẩn bị đi ngủ.

Tuy anh ấy nhờ vào Lục Tú giúp, ngoài mặt nhìn rất khỏe mạnh, nhưng vẫn giữ thói quen làm việc và nghỉ ngơi tốt đẹp đã

nuôi dưỡng suốt hai mươi mấy năm qua.

Lục Tú ngồi cạnh Nhâm Đông Minh:

“Đông Minh ngủ ngon, ta kể chuyện cho chàng nghe.”

Nhâm Đông Minh nhoẻn miệng cười.

Giọng nói trong trẻo của Lục Tú vang lên:

“Lâu thật lâu trước kia, có một thư sinh rất thích nuôi hoa, mọi người tặng cho thư sinh một ngoại hiệu là Hoa tướng công” Giọng nói trong trẻo của Lục Tú vang lên.

Quả nhiên!

Nhâm Đông Minh nhe Lục Tú nói sẽ kể chuyện liền đoán được nàng sẽ kể câu chuyện này, hoặc nên nói nàng chỉ biết mỗi một chuyện này. Từ lúc phát hiện Lục Tú đến bây giờ, Nhâm Đông Minh đã nghe câu chuyện này không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhâm Đông Minh lim dim buồn ngủ trong âm thanh của Lục Tú:

“Lục Tú, tại sao mỗi lần nàng chỉ kể câu chuyện này?”

Nhâm Đông Minh không đợi nghe câu trả lời của Lục Tú đã đi vào mộng đẹp.

Khóe môi Lục Tú cong lên nụ cười bí hiểm.

Về việc Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc rốt cuộc lừa Cố Khanh làm chuyện gì, cô nhanh chóng biết đáp án.

Có một số việc, muốn giấu cũng khó.

Tạ Vọng Sóc và Tạ Giác đang điều tra nhà họ Khương.

Trong nghi thức chiêu hồn, biểu hiện của Khương Dung, chỉ hướng của Thiên Cơ Bàn đều khiến Tạ Vọng Sóc cảm thấy nhà họ Khương dường như có một âm mưu lớn.

Vốn làm cha thì ông muốn giấu cả hai đứa con trai và con gái, một mình điều tra, ông không muốn để hai con vào chỗ nguy hiểm.

Nhưng Tạ Vọng Sóc không thể vận dụng linh lực, muốn điều tra Khương Dung và nhà họ Khương, quá khó khăn.

Đêm đó Tạ Giác đã phát hiện ra ngay.

Một phút mặc niệm cho người cha không thể giấu bí mật với con trai.

Tạ Giác giúp Tạ Vọng Sóc điều tra, hai cha con cư nhiên hợp sức lừa Cố Khanh.

Đương nhiên, cũng không giấu được bao lâu.

Lỗ hổng lớn nhất nằm ở Khương Mặc Ngôn.

Đúng là Khương Mặc Ngôn đồng ý với Tạ Giác sẽ ngăn Cố Khanh lại, không cho cô đi Bộ Đặc Dị.

Nhưng vấn đề là, Khương Mặc Ngôn chỉ đồng ý cản một ngày, anh cũng không hứa sẽ giúp họ giấu Cố Khanh.

Vì thế, Cố Khanh phát hiện cha và anh đi sớm về trễ không thấy bóng người suốt mấy ngày liền, cô hỏi anh liền khai hết.

Tạ Giác: Tôi tin cậu tiếp tay lừa dối đúng là ngu xuẩn mà!

Bởi vậy, tình huống trước mắt là

Cố Khanh bù lu bù loa oán trách Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc không xem mình là em gái/con gái.

Biểu diễn than thở khóc lóc đạt chuẩn Oscar thành công làm hai cha con nhận thức được sai lầm của mình, mời Cố Khanh gia nhập vào cuộc điều tra của họ.

Tiến triển điều tra nhà họ Khương khá chậm.

Sau khi điều tra nhóm Tạ Giác mới phát hiện, người cầm quyền của nhà họ Khương – Khương lão gia gần chín mươi tuổi già khú đế dường như lâu rồi không xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Thay thế là cha của Khương Dung, Khương Minh.

Bọn họ phỏng đoán phải chăng Khương lão gia đã

Nhưng tổ quan sát của Bộ Đặc Dị điều tra được dao động linh lực mạnh mẽ chỗ nhà họ Khương chưa từng biến mất.

Đối với thế gia huyền học như vậy, dù họ điều tra cũng chỉ dò xét mé ngoài, không dám để người ta phát hiện ra.

Chương 409: Vô Đề

Ngược lại nhóm Tạ Giác tra được nhiều thứ về Khương Dung.

Thí dụ như, trước khi Khương Dung kết hôn có mối tình đầu, trước kia thà chết chứ không muốn đám hỏi, biểu hiện ân ái với Tạ Vọng Sóc khi ở trước mặt người lạ rất có thể đều là giả vờ.

Lại thí dụ như, ngày rằm mỗi tháng Khương Dung nhất định phải về nhà cổ nhà họ Khương một chuyến, hơn hai mươi năm qua chưa từng bỏ lỡ.

Hoặc như là trước khi Tạ lão gia qua đời, Khương Dung từng tổ chức tổng vệ sinh trong nhà họ Tạ, dường như sửa mấy chỗ trang trí trong phòng sách.

Đã điều tra Khương Dung gần hết mọi việc, nhưng bên nhà họ Khương thì còn trong giai đoạn chịu bó tay.

Tạ Giác dứt khoát chơi chiêu 'đánh rắn động cỏ', bắt Khương Dung trước, lấy cớ đó đi nhà họ Khương đòi lời giải thích, nhìn xem phía sau nhà họ Khương rốt cuộc giấu thứ gì.

Tạ Giác đã báo chuyện này lên chính quyền, ngẫm lại lúc nhà nước không hay biết gì thì nhà họ Khương đã làm những chuyện gì đó, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Cho nên có thể nhân danh nhà nước đi nhà họ Khương, vậy thì nhà bọn họ không dám dễ dàng trở mặt.

Tạ Giác mang đội đi nhà cổ họ Tạ chuẩn bị bắt Khương Dung, bà ta ngồi trên sofa trong đại sảnh, dường như đã đoán trước được anh ấy sẽ đến.

Khương Dung mặc sườn xám màu tím mà mình thích nhất, bới tóc lên, đeo vòng cổ trân châu, toát ra khí chất phụ nữ quyền quý.

"Tạ Giác, mang theo người lại đây bắt bác gái cả của mình, cậu đúng là con trai đáng tự hào của nhà họ Tạ!" Trong lời nói của Khương Dung tràn ngập trào phúng.

Tạ Giác không dao động:

“Tôi mời bà đi, hiệp trợ điều tra về việc lão thái gia nhà họ Tạ mất mạng.”

Tạ Giác vừa nói vừa nhích nhẹ đầu chân mày, cảm giác có gì đó kỳ lạ.

Tạ Vọng Thư ở trên lầu nghe thấy âm thanh cũng xuống lầu. Gần đây, bởi vì ông ta luôn từ chối lấy Thiên Cơ Bàn ra làm nghi thức nhận chủ đã khiến một số người hoài nghi. Không còn Thiên Cơ Bàn, Tạ Vọng Thư có thể chống dậy nổi một thế gia huyền học như nhà họ Tạ sao?

Cho nên trong khoảng thời gian này ông ta rất bức bối, trốn trong phòng sách lật xem sách cất chứa của cha mình, thử tìm thông tin liên quan Thiên Cơ Bàn.

Tạ Vọng Thư vừa xuống lầu đã thấy cháu trai Tạ Giác mang đội đứng trước mặt vợ mình, Khương Dung, bộ dạng không chút khách khí.

“Tạ Giác! Cậu làm gì thế hả?!” Tạ Vọng Thư la lớn.

Tạ Giác ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tạ Vọng Thư, âm thanh bình tĩnh:

“Tôi đang mang đi người bị tình nghi liên quan cái chết của

ông nội.”

Tạ Giác cảm thấy bác trai này ngốc thật, rõ ràng tư chất bình thường nhưng cứ muốn chiếm lấy thứ mình không thể kiểm soát được, hoàn toàn không nhìn rõ người chung quanh mình là loại người nào.

“Cậu nói cái gì?" Tạ Vọng Thư ngạc nhiên nghi ngờ nhìn qua lại giữa Tạ Giác và Khương Dung.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là Tạ Giác nói bậy, nhưng qua vài giây, khả năng này đảo một vòng trong óc, Tạ Vọng Thư không tự chủ được nhớ đến biểu hiện khác lạ của Khương Dung trước và sau khi lão gia qua đời.

Cho nên, thật sự là bà ta làm?

Ánh mắt Tạ Vọng Thư nhìn Khương Dung hơi thay đổi.

Khương Dung phớt lờ ánh nhìn của Tạ Vọng Thư, cười nói với Tạ Giác:

“Cậu thấy đấy, ông ta là loại người như vậy. Ngớ ngẩn luôn bị người bên cạnh lừa, lại có tính tình đa nghi, hoài nghi một người thân quen khác của mình, quả thực là ngốc không có thuốc cứu.”

Khương Dung làm bà chủ ẩn hình của nhà họ Tạ suốt mấy chục năm trời, công khai tỏ vẻ chướng mắt chồng của mình, có mùi đã bể rồi thì cho nát bét luôn.

“Khương Dung! Bà đang nói cái gì?!" Tạ Vọng Thư giống như bị vạch trần cái gì nên thẹn quá thành giận, nâng cao âm thanh hô lên: “Có phải bà thật sự hại lão gia?!"

Nhưng Tạ Giác lúc này càng cảm thấy kỳ lạ.

Nếu là Khương Dung hại Tạ lão gia, với tâm cơ của bà ta thì nên giả vờ vô tội hoặc kiên quyết không thừa nhận mới đúng.

Chương 410: Vô Đề

Khương Dung cố ý ăn mặc đẹp chờ bọn họ lại đây, lúc nói chuyện với Tạ Vọng Thư thì không chút khách khí vạch khuyết điểm của ông ta, cảm giác dường như bà ta không sợ hãi gì.

“Đúng vậy, là tôi làm, vì muốn lót đường cho con trai và con gái của tôi.” Khương Dung nói chuyện không mang theo chút do dự: “Nhiều năm như vậy tốn công tốt sức lấy lòng lão gia, nhưng lão gia vẫn nhớ thương con trai tàn phế Tạ Vọng Sóc và cháu nội Tạ Giác phản ra khỏi nhà!”

“Con mụ độc ác này!” Tạ Vọng Thư kích động tiến lên muốn đánh vợ.

Tạ Vọng Thư nghĩ đến là Khương Dung hại cha của mình thì căm thù bà ta vô cùng, nhưng cùng lúc đó, ông ta nghĩ nếu bị người ta biết vợ mình hại chết cha mình thì ông ta không còn cơ hội ngồi ở vị trí gia chủ nhà họ Tạ nữa rồi. Hơn nữa, không chừng bọn họ sẽ hoài nghi là ông ta xui khiến Khương Dung hại lão gia.

Nghĩ đến điều này khiến Tạ Vọng Thư không kiềm được, ông ta vung tay tát vừa vì báo thù cho ông cụ, cũng vì chứng minh chính mình đại nghĩa diệt thân.

Tạ Giác nhanh chóng tiến lên ngăn cản cú tát của ông ta.

Không đúng, điều này cực kỳ không ổn.

Nếu Khương Dung hại ông cụ chỉ vì vị trí gia chủ thì tại sao không hành động sớm hoặc muộn hơn, cố tình chọn lúc này?

Trong này, khẳng định còn có nguyên nhân khác.

Có lẽ có liên quan nhà họ Khương.

Anh ấy nheo mắt lại.

Tuy Khương Dung trưng ra vẻ mặt chuyện đã làm thì không sợ nói ra, nhưng đồng tử thu nhỏ, đầu ngón tay co chặt lại đến mức trắng bệch.

Bỏ xe giữ tướng, đây là suy nghĩ thoáng qua trong đầu Tạ Giác.

Tạ Giác tiến lên xem xét tình huống của Khương Dung, ngay từ đầu ông ta đã ngồi yên không nhúc nhích, dù thấy Tạ Vọng Thư sấn tới định đánh mình thì bà ta vẫn không né, vẫn như cũ ngồi trên sofa, chắc chắn chiếc ghế này có vấn đề gì.

“Cậu đã phát hiện ra rồi.” Khương Dung thở dài, âm thanh lại rất bình tĩnh.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Tạ Giác hỏi.

Tạ Giác rất cao, khi đứng thì cao hơn Khương Dung một cái đầu, bà ta đang ngồi nên anh ấy nhìn càng rõ hơn. Trong búi tóc của Khương Dung lóe tia sáng kim loại, một thứ thoạt trông giống như đinh ốc giấu trong tóc.

Tạ Giác con ngươi co rút, anh ấy nhận ra nó.

Đinh Tang Hồn, một loại pháp khí lưu truyền trong huyền học từ thời cổ đại, kẻ bị trúng đinh trong vòng một canh giờ linh hồn hoàn toàn bị hủy diệt, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh.

"Nói rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì?!" Tạ Giác rất sốt ruột, không thể cởi bỏ đinh Tang Hồn, anh ấy không biết Khương Dung trúng đinh đã bao lâu, nhưng ông ta là manh mối duy nhất có thể hỏi rõ sự thực hiện nay.

Khương Dung cười khổ nói:

“Cậu biết mà, tôi không thể nói."

Người sắp chết luôn nói lời thiện, thật ra Khương Dung cũng chỉ là một con rối.

Thời trẻ Khương Dung chỉ là một cô gái đỏng đảnh có xuất thân tốt, con gái dòng chính của thế gia huyền học là vốn liếng để bà ta kiêu ngạo.

Một đường xuôi gió xuôi nước, Khương Dung học ở đại học tốt nhất, sau đó hẹn hò với một đàn anh lớp trên.

Đối phương không có bao nhiêu tiền, cũng không có quyền thế, càng không là người tu luyện huyền học.

Nhưng Khương Dung yêu người ta.

May mà đối phương cũng có thiện cảm với Khương Dung, hai bên thầm mến đối phương một thời gian, không nói rõ được là ai tỏ tình trước, bọn họ thành bạn trai bạn gái.

Nhưng cuộc sống không phải tiểu thuyết, người bình thường và con gái nhà giàu cơ bản không thể nào có kết cục tốt.

Lúc tốt nghiệp đại học, Khương Dung bị bắt chia cách.

Bạn trai không biết bị cha và ông nội của bà ta đưa đi đâu, bọn họ yêu cầu bà ta phải đám hỏi với nhà họ Tạ, gả cho con trai cả nhà họ Tạ, nếu không thì khó bảo đảm mạng sống của người yêu.

Đừng cho rằng đây là tùy tiện nói mà thôi, người tu luyện huyền học muốn khiến một người bình thường mất mạng mà không bị dính nhân quả thì có rất nhiều cách.

Chương 411: Vô Đề

Khương Dung trẻ tuổi thỏa hiệp vì tình yêu.

Khương Dung rất nhanh có con trai và con gái của mình, tuy bà ta không yêu Tạ Vọng Thư, nhưng vì con, bà ta cảm thấy mình có thể làm một bà chủ gia tộc thật tốt.

Nhưng ông nội và cha cho bà ta một nhiệm vụ mới: Chế tạo hỗn loạn cho nhà họ Tạ, thừa cơ tìm ra kho báu của nhà đó.

Ông nội và cha hứa sẽ cho con của bà ta trở thành gia chủ đời sau của nhà họ Tạ, Khương Dung một lần nữa thỏa hiệp.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao ngày xưa nhà họ Hoắc tìm kho báu của nhà họ Tạ, Khương Dung thừa cơ giúp bọn họ, khiến bọn họ trộm đi Cố Khanh.

Nhà họ Hoắc chỉ là con chó mà nhà họ Khương nuôi.

Mới đầu Khương Dung thật sự không biết về cái chết của Tạ lão gia.

Khương Dung chỉ làm theo sai khiến của ông nội lén bỏ một thứ vào trong thư phòng, sau đó nghe tin chết của Tạ lão gia.

Ngày rằm mỗi tháng là ngày Khương Dung quay về nhà họ Khương để báo cáo tình huống nhà họ Tạ.

Nhưng hôm nay lúc về nhà, bà ta nhìn thấy biểu cảm của ông nội và cha hơi khác.

Ông nội kêu bà ta đi phòng sách.

Như cũ, Khương Dung trước tiên báo cáo tình huống gần đây của nhà họ Tạ, Tạ Vọng Thư mãi không thể khiến Thiên Cơ Bàn nhận chủ, chuyện như vậy làm sao có thể giấu giếm được người vợ như bà ta?

Nhưng lời tiếp theo của ông nội khiến Khương Dung ngạc nhiên:

“Con sắp bị phát hiện ra, Tạ Giác cùng Tạ Vọng Sóc đã tra tới rồi, lúc bỏ đồ vào trong phòng sách sao mà bất cẩn thế?!”

Khương Dung vừa kinh ngạc vừa hoảng loạn: “Phải làm thế nào?"

Lúc ấy Khương Dung còn ngây thơ cho rằng là nhà họ Khương kêu bà ta làm chuyện này, bà ta và nhà họ Khương cùng vinh quang cùng chịu nhục.

Không ngờ ông nội cười hiền từ với bà ta:

"Tiểu Dung, đã tới lúc chứng minh lòng trung thành của con đối với gia tộc, con biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói đúng không?”

Khương Dung nghe hiểu. Đây là muốn bà ta nhận hết mọi chuyện, tất nhiên bà ta không muốn rồi. Bà ta đã làm nhiều chuyện, hy sinh nhiều cho nhà họ Khương, bây giờ còn muốn bà ta chịu chết vì nhà họ Khương?!

Khương Dung sớm nên biết ông nội chẳng có tình thân gì với bà ta.

Không, hoặc nên nói là ông nội cảm thấy toàn bộ nhà họ Khương đều là công cụ của mình, để phục vụ cho ‘đại nhân’ của ông cụ!

Khương Dung không muốn hiện rõ cảm xúc ra ngoài mắt.

Sau đó Khương Dung nhìn thấy trên bàn thờ pho tượng Phật mà ông nội thờ cúng quanh năm toát ra khói đen.

Khói đen giống như dọc theo cái gì chậm rãi bay tới bên tai ông nội, từ lỗ tai chui vào thân thể.

Đáy mắt lóe tia sáng đen, ông nội nói:

“Rõ thưa đại nhân.”

Khương Dung kinh ngạc thụt lùi hai bước.

Mấy chục năm qua đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy cái gọi là "Đại nhân". Khương Dung chỉ biết ngày xưa khi ông nội sa sút sắp chết thì "Đại nhân" cứu ông nội, cho ông cụ vốn liếng mạnh lên, ông nội bởi vậy thề rằng cả đời góp sức cho đại nhân.

Nhưng nhìn khói đen, Khương Dung đoán được đó là Tà Thần!

Một ‘người’ mà bạn mấy chục năm qua chỉ nghe nói chứ chưa gặp bao giờ, bỗng nhiên chịu cho bạn nhìn thấy thì nguyên nhân là gì?

Một là bạn lấy được tín nhiệm của đối phương.

Thứ hai là vì biết bạn căn bản không thể nào tiết lộ ra.

Khương Dung là loại thứ hai.

Khương lão gia bị khói đen chui vào người cũng mất luôn chút tình thân cỏn con kia, cương quyết bắt lấy

Khương lão gia chẳng những ghim đinh Tang Hồn vào huyệt

Bách Hội của Khương Dung, còn hạ chú cấm ngôn.

Sau đó ông cụ thả Khương Dung đi, khiến bà ta quay về nhà họ Tạ như mọi ngày.

Bị ghim đinh Tang Hồn là không có đường cứu, Khương Dung biết điều đó.

Sau khi về nhà, việc làm đầu tiên của Khương Dung là muốn gặp con của mình, nhưng gọi điện thoại thì nghe tin bọn nhỏ đến nhà họ Khương chơi.

Khương lão gia để lại chiêu, lấy con làm uy hiếp cuối cùng, khiến Khương Dung không thể nói một từ dư thừa nào.

Khương Dung thay sườn xám thích nhất, đeo dây chuyền thích nhất, ngồi trên sofa trong phòng khách yên lặng chờ đợi người bắt mình tìm tới.

Chương 412: Vô Đề

Khương Dung đã chết, dưới sự chứng kiến của Tạ Giác, Tạ Vọng Thư và đám người Bộ Đặc Dị, bà ta bỗng nhiên không còn hô hấp, ngay cả linh hồn cũng là thoáng chốc biến mất.

Trước khi chết, Khương Dung lén lút nhét một thứ vào tay của Tạ Giác.

Bà ta chung quy vẫn là không cam lòng tự dưng chết như vậy.

Số 83 đường Hoài Hải, năm xưa Khương Dung và bạn trai hẹn nhau sau khi kết hôn sẽ mua nhà ở đây.

Đám người nhà họ Khương không ngờ Khương Dung sớm ghi lại việc làm bao nhiêu năm qua của họ, lấy danh nghĩa tưởng nhớ gửi đến căn nhà kia.

Đương nhiên, nhà họ Khương từng phái người đến nơi này tìm kiếm, để xem Khương Dung có giấu gì ở nhà này không.

Nhưng ưu điểm của Khương Dung ở chỗ bà ta quá rành người của nhà họ Khương, bà ta biết sẽ có người đến điều tra, cũng biết đối phương chắc chắn sẽ dùng huyền thuật tra xét.

Khương Dung giấu thứ mình viết vào trứng chim trong tổ chim trên một cây to ngay trước cửa sổ nhà.

Chỉ để lại một thứ giống như nhật ký hồi ức tuổi trẻ cho người của nhà họ Khương xem.

Tạ Giác lấy được địa chỉ, mặc kệ là thật hay giả chắc chắn phải điều tra kỹ tới tận gốc, đừng nói là trứng chim, khoảnh đất

trước cửa cũng bị đào sâu ba mét.

Lấy được tư liệu mình muốn, Tạ Giác mang đồ về Bộ Đặc Dị.

Cấp trên lập tức cử phó bộ trưởng Bộ Đặc Dị Phù Minh dẫn đội đi nhà họ Khương bắt người, nhưng chỉ mang về người từ bậc cha của Khương Dung trở xuống.

Khương lão gia và tượng Phật thần bí trong phòng sách cùng biến mất.

Cố Khanh ở lại thủ đô một thời gian cũng cần quay về.

Dù có hiệu trưởng Mễ giúp, nhưng xin nghỉ lâu hơn nữa thì Cố Khanh không biết có thể lấy được bằng tốt nghiệp hay không.

Nhưng khiến Cố Khanh không ngờ là mới xuống máy bay, trở về trường học chưa được hai ngày đã có người gọi điện thoại nhờ giúp.

Đối phương tự xưng là được Phùng Quân giới thiệu đến.

À, Phùng Quân là con trai bị bắt cóc mà quỷ què Trịnh Thiết Trụ tìm được, hiện tại vẫn làm cảnh sát trong cục cảnh sát.

Cố Khanh ngẫm lại gần đây linh lực tăng trưởng hơi thong thả, cô sẵn lòng gặp người tìm tới cửa xin giúp.

Bởi vì người gọi điện thoại nói là mình không khỏe, nên địa điểm gặp mặt đổi thành nhà của đối phương.

Cố Khanh tìm một thời gian không có tiết học đi tới nhà của đối phương.

Nhà người này cách cục cảnh sát của Phùng Quân khá gần, là một chung cư.

Cố Khanh theo địa chỉ lên lầu, khi đứng ở cửa cô cảm giác được khí tràng bên trong không ổn lắm.

Cô ấn chuông cửa, một người phụ nữ mặc quần áo ở nhà mở cửa, nhô đầu ra.

"Vị này là Cố đại sư đúng không? Mời vào ngay.” Nhìn thấy Cố Khanh, đối phương lộ ra một nụ cười, nghênh cô vào.

Dù mặc đồ bộ thoải mái nhưng người phụ nữ trước mắt khó giấu nét hoang mang lo sợ và tiều tụy. Tùy tiện dùng dây thun cột tóc, bọng mắt và quầng thâm giống như trang điểm kiểu hun khói.

Cho dù lúc mở cửa cô ta cũng không ngừng nhìn chung quanh, dường như có thứ gì luôn theo dõi cô ta.

Trạng thái như vậy thì xem ra vấn đề khá nghiêm trọng.

Cố Khanh nghĩ vậy, qua khóe mắt không ngừng ngắm bụng của đối phương.

Hai bên ngồi xuống, người phụ nữ tự giới thiệu tên là Vu Thiến. chị ấy trước tiên là ân cần từ phòng bếp bưng một ly nước lọc ra cho Cố Khanh, sau đó ngồi xuống sofa bên cạnh cô.

Cố Khanh liếc ly thủy tinh, không uống mà nhìn thẳng về phía Vu Thiến, hỏi: "Mấy tháng rồi?"

Vu Thiến vừa nghe lời này thì cực kỳ kinh hoàng:

“Cô cô nhìn ra được?!”

Vóc dáng của Vu Thiến gầy guộc, bụng phẳng, vậy mà Cố Khanh có thể lập tức nhìn ra chị ấy có bầu.

Rõ ràng rành, vấn đề của Vu Thiến nằm ở bụng chị ấy.

Bởi vì Cố Khanh có thể nói thẳng ra vấn đề của Vu Thiến khiến chị ấy có chút tín nhiệm vào đại sư trẻ măng mà cảnh sát Phùng đề cử.

Vu Thiến uống một ngụm nước bình tĩnh lại, kể ra chuyện của mình.

Vu Thiến là người nhà của người bị hại mà Phùng Quân điều tra.

Đúng vậy, chồng của Vu Thiến qua đời vào một năm trước.

Chương 413: Vô Đề

Hơn nửa năm qua Vu Thiến luôn ở trong nhà của người chồng qua đời, yên ổn công tác, sinh hoạt.

Cho đến mấy tháng trước.

Vu Thiến là một người phụ nữ bình thường.

Lúc nhỏ bởi vì nhà nghèo nên Vu Thiến sớm bỏ học đi làm, lúc ấy bởi vì cái gì cũng không biết nên phải học việc từ đầu, rất vất vả.

Vu Thiến tìm được công việc trong một xưởng dệt, ăn ở ngay trong xưởng.

Sau này chị ấy ngẫu nhiên quen biết chồng của mình, Lâm Lập Dân.

Cha mẹ của Lâm Lập Dân qua đời sớm, để lại một số tiền cho hắn. Lâm Lập Dân lấy số tiền kia mở một nhà siêu thị nhỏ, xem như có đồng ra đồng vào, cuộc sống không tệ.

Siêu thị nhỏ của Lâm Lập Dân nằm gần xưởng dệt của Vu Thiến.

Bình thường đồng nghiệp chung ký túc xá sẽ hẹn nhau đi siêu thị mua ít đồ ăn vặt, xem như khao bản thân làm việc vất vả.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vu Thiến đi cùng đồng nghiệp mua đồ thì Lâm Lập Dân đã có thiện cảm với chị ấy, sau khi nghe ngóng tình huống của chị ấy thì hắn nhanh chóng bắt tay vào theo đuổi.

Hẹn Vu Thiến đi ăn cơm dạo phố, tặng hoa, lúc chị ấy mua đồ thì Lâm Lập Dân không lấy tiền. Bị tấn công dồn dập như vậy, Vu Thiến rất nhanh liền bị chiếm đóng, chị ấy đồng ý hẹn hò với hắn, sau đó nhanh chóng kết hôn.

Nhưng sau khi kết hôn không lâu thì Lâm Lập Dân bại lộ khuyết điểm.

Lâm Lập Dân thích uống rượu, càng thích đánh bạc.

Mới bắt đầu chỉ là ngẫu nhiên hẹn đánh bài, chơi mạc chược với các bạn, ăn thua một đồng, hai đồng, về sau số tiền tăng dần lên.

Lúc ấy Vu Thiến đã mang thai, chị ấy hy vọng Lâm Lập Dân vì con, vì nghĩ cho tương lai mà bỏ đánh bạc.

Lúc ấy hiển nhiên Lâm Lập Dân còn yêu Vu Thiến, bị chị ấy ngọt nhạt năn nỉ, hắn suy nghĩ vài đêm, đồng ý với chị ấy sẽ không lại đi đánh bạc.

Nhưng ngoài miệng nói dễ dàng, muốn làm được lại rất khó.

Siêu thị nhỏ bởi vì vị trí địa lý không tốt nên khó buôn bán, đôi khi một ngày không bán được vài món, không kiếm tiền nhanh bằng đánh bài.

Cộng thêm mấy ‘bạn’ bài cũ khuyến khích, Lâm Lập Dân lại leo lên bàn đỏ đen, còn cẩn thận lừa dối Vu Thiến.

Nhưng Vu Thiến rất nhanh lại phát hiện ra. Bạn của chị ấy làm chung xưởng thấy chồng chị ấy đánh bài, cố ý gửi hình chụp cho chị ấy.

Lần này lời khuyến cáo của Vu Thiến không có tác dụng, bởi vì thắng tiền một thời gian khiến Lâm Lập Dân hoa mắt vì tiền lời,

hắn đang đỏ bạc, tất nhiên phải tranh thủ thắng nhiều chút.

Hai vợ chồng bất đồng quan niệm về cờ bạc nhanh chóng bùng nổ khắc khẩu.

Trong một lần tức giận, Vu Thiến thậm chí đòi ly hôn.

Lâm Lập Dân vẫn không hối cải, từ khi cưới Vu Thiến thì hắn dần giảm uống rượu bây giờ nhậu trở lại, mỗi ngày từ sáng đi chơi bài, lúc về nhà đã xỉn quắc cần câu.

'Đỏ bạc' của Lâm Lập Dân không liên tục bao lâu.

Sòng bạc đều có thủ đoạn như vậy, đối với người mới đến chơi thì sẽ cho thắng nhiều thua ít, như thế mới khiến đối phương quen mùi tới hoài.

Chờ khi đối phương đổ nhiều tiền vào bắt đầu khiến đối phương thua, liên tục thua cho đến lúc sắp bùng nổ lại cho mình thắng vài lần, người đã cờ bạc đến đỏ mắt sẽ không nhận ra tiền của mình đang kịch liệt giảm bớt.

Lâm Lập Dân thua nhiều tiền, hắn thua hơn một nửa số tiền mình tích góp được.

Hắn uống rượu giải sầu, về sau nghe Vu Thiến lải nhải điếc lỗ tai, hắn không nhịn được ra tay đánh chị ấy.

Thế là đứa con mới hình thành ba tháng đã rời khỏi thế giới này vì sự bạo lực của cha.

Giống như tất cả người đàn ông say xỉn thì bạo hành gia đình, khi hơi men đã bay mất, Lâm Lập Dân biết đau lòng áy náy, thê thảm cầu xin tha thứ.

Lâm Lập Dân quỳ dưới đất thề với trời sẽ không đánh bài,

nhậu nhẹt nữa, viết giấy cam đoan giao hết tiền cho Vu Thiến quản, cuối cùng chị ấy vẫn tha thứ cho hắn.

Chương 414: Vô Đề

Nhưng tình cảm giữa hai người chẳng còn nữa, vì Vu Thiến tự mình cảm thụ quá trình đứa con trong bụng bị cha ruột đánh rơi ra ngoài.

Kẻ đã ghiền đỏ đen thì dù khóc lóc bảo chứng tuyệt đối không chơi nữa, khi đã bị người khơi gợi lên một chút là sẽ nghiện lại.

Vu Thiến biết điều đó, không lâu sau Lâm Lập Dân lại bắt đầu cuộc sống trên chiếu bạc, nhưng lần này ít nhất hắn biết kiềm chế, tiền cược gái một đồng, một trăm tệ đủ cho hắn chơi cả ngày.

Khi Vu Thiến lo lắng Lâm Lập Dân sẽ lại càng chơi càng tăng tiền lên, nợ một đống tiền thì hắn chết.

Rất đột ngột, bị phát hiện trên con đường về nhà, người Lâm Lập Dân trúng một nhát dao, chết vì mất máu quá nhiều.

Nói thật là khi Vu Thiến nghe điện thoại của cảnh sát nói chồng mình qua đời thì chị ấy thở phào một hơi.

Vu Thiến thật sự là rất sợ Lâm Lập Dân sẽ bí quá hóa liều, lúc trước khi chị ấy tuyên bố ly hồn, sau khi hắn về sau thì nhìn chị ấy bằng con mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc, đến nay chị ấy vẫn không quên được. Vu Thiến cảm thấy dường như Lâm Lập Dân có chấp niệm đặc biệt với mình, nên khi nghe chị ấy đòi ly hôn thì uống rượu nổi điên, đánh chị ấy sẩy thai.

Chồng chết, để lại siêu thị nhỏ và một phần tiền tiết kiệm, bởi vì Lâm Lập Dân không có người thân nên mọi thứ đều thuộc về chị ấy.

Lúc ấy Vu Thiến đang dưỡng thân thể sau khi sẩy thai, định bụng bán siêu thị đi, chờ khỏe rồi sẽ đi tìm việc làm, dựa vào số tiền này chị ấy có thể sống thoải mái.

Vu Thiến là người được lợi vì cái chết của Lâm Lập Dân, chị ấy từng bị Phùng Quân hỏi thăm, dù sao vợ chồng bất hòa, chị ấy có động cơ giết người.

Đương nhiên về sau chứng cứ vẫn là chứng minh Vu Thiến vô tội, cái chết của Lâm Lập Dân là do ngoài ý muốn, ngay lúc đó có xã hội đen đang đánh nhau, hắn bị cuốn vào mới mất mạng.

Vu Thiến dưỡng sức khỏe một thời gian lại tìm công việc mới, nhân viên phục vụ trong nhà hàng.

Khoảng thời gian đó chị ấy sống rất bình tĩnh.

Vấn đề xảy ra vào mấy tháng trước, bà chủ nhà hàng thấy Vu Thiến có một mình nên muốn làm mai.

Đối tượng làm mai là cháu trai của một người bà con xa của bà chủ nhà hàng, vợ anh ta mấy năm trước chết bệnh, để lại một người con trai.

Lúc ấy Vu Thiến từ chối mãi không được, đành gặp mặt đối phương.

Sau đó phát sinh việc lạ.

Đêm ấy Vu Thiến nằm mơ, mơ người chồng đã qua đời trở về, còn ái ân với chị ấy.

Vu Thiến tỉnh lại rất là hoang mang, chị ấy không hiểu tại sao mình mơ thấy Lâm Lập Dân, còn là giấc mơ như vậy.

Rồi tới ngày thứ hai, ngày thứ ba mỗi đêm chị ấy đều sẽ mơ

thấy Lâm Lập Dân.

Vu Thiến nhìn trong gương phản chiếu bóng dáng tiều tụy của mình, ý thức được có chuyện không ổn.

Ý tưởng đầu tiên là vấn đề ra ở căn nhà.

Bởi vì đồ vật của Lâm Lập Dân trừ căn nhà này ra, thứ khác đều bị Vu Thiến hoặc là ném đi, hoặc bán rồi.

Vu Thiến nhanh chóng quyết định: Đổi nhà.

Vu Thiến cho thuê siêu thị, mỗi tháng lấy tiền thuê dư sức đi thuê căn hộ mới.

Ngay hôm đó Vu Thiến đã tìm được nhà mới, trả tiền thuê rồi vào ở.

Chính là căn hộ hiện tại.

Nhưng vô dụng.

Tối hôm đó, Vu Thiến vẫn mơ thấy Lâm Lập Dân.

Khác với giấc mơ của mấy đêm trước, tối nay Lâm Lập Dân có vẻ rất giận, mắt đỏ ngầu.

Hắn chạy tới nhà mới của Vu Thiến, bắt lấy tay của chị ấy hỏi:

“Có phải em muốn trốn ta không? Đúng không hả?!”

Lâm Lập Dân thấy vẻ mặt sợ hãi của Vu Thiến thì thay biểu cảm dịu dàng:

“Thiến Thiến, đừng sợ. Em xem, lúc trước ta lỡ tổn thương con của hai ta, nhưng bây giờ em lại mang thai, gia đình của ba chúng

ta có thể sống hạnh phúc rồi.”

Vu Thiến hoảng sợ bừng tỉnh.

Lâm Lập Dân trong mơ nói chị ấy ‘mang thai’, từ này luôn quấn quanh ở trong lòng.

chị ấy đi tiệm thuốc mua que thử thai, cuối cùng biểu hiện chị ấy không có bầu.

Chương 415: Vô Đề

Vu Thiến hơi yên tâm, lại đi các chùa miếu và đạo quán nổi tiếng trong thành phố S xin bùa đeo bên người, buổi tối có thể ngủ ngon rồi.

Nhưng Vu Thiến yên tâm hơi quá sớm.

Chưa qua vài ngày, chị ấy cảm thấy trạng thái của mình không đúng.

Dễ mệt mỏi, không thấy mùi dầu mỡ tanh, ngửi mùi cá là nôn mửa, thích ăn chua, tất cả điều này giống hệt triệu chứng lúc trước chị ấy có bầu.

Trong bụng của chị ấy chắc chắn có cái gì!

Vu Thiến nghĩ như vậy, trong lòng mơ hồ có một ý nghĩ, không chừng đây là một quỷ thai.

Càng tồi tệ hơn là bùa hộ mệnh mà chị ấy xin về bắt đầu mất tác dụng. Bởi vì thứ trong bụng nên khi Vu Thiến cách bùa hộ mệnh gần sẽ cảm thấy đầu váng mắt hoa rất khó chịu.

Lâm Lập Dân lại bắt đầu xuất hiện trong giấc mơ của Vu Thiến, may mắn bởi vì chị ấy mang thai nên thái độ của hắn hiền hòa.

Nhưng Vu Thiến dần hốc hác, ngẫu nhiên cảm giác thứ trong bụng nhúc nhích, chị ấy cảm thấy đây là giờ đếm ngược sinh mệnh, cho đến khi chị ấy tình cờ gặp Phùng Quân.

Trên đường Cố Khanh tới gặp vị khách này cũng phát hiện ra

rồi.

Nhà mới thuê của Vu Thiến cách gần cục cảnh sát nơi Phùng Quân làm việc.

Ngày nọ lúc Phùng Quân về nhà trùng hợp gặp Vu Thiến, tuy lúc này chị ấy đã gầy rộp so với mấy tháng trước gặp mặt.

Phùng Quân ôm tinh thần chủ nghĩa nhân đạo đã tiến lên hỏi thăm mấy câu.

Vu Thiến phát hiện khi Phùng Quân tới gần thì khí u ám gần đây ám trong người mình cư nhiên biến mất.

Mới đầu Vu Thiến tưởng là vì Phùng Quân là cảnh sát, trên người cảnh sát tất nhiên có chính khí!

Vu Thiến cùng đường xem Phùng Quân là cọng rơm cứu mạng, nói hết chuyện kỳ dị phát sinh với mình cho anh ấy biết.

May mắn Phùng Quân không phải cảnh sát bình thường, trải qua chuyện cha thành quỷ vẫn không ngừng tìm kiếm chính mình, anh ấy rất tin vào chuyện quỷ thần.

Sau khi biết Vu Thiến đến gần mình thì cảm thấy đỡ hơn nhiều, Phùng Quân lập tức nghĩ đến Cố Khanh Cố đại sư đã giúp cha mình, cô từng cho anh ấy một lá bùa hộ mệnh, bị anh ấy bỏ trong bóp da mang theo bên người.

Phùng Quân lập tức giới thiệu Cố Khanh cho Vu Thiến.

“Chuyện là vậy đấy.” Vu Thiến nói rất nhiều, cảm thấy miệng có chút khô ráo, uống một hớp nước: “Cố đại sư, tôi còn cứu được không?"

Cố Khanh cũng cảm thấy chính mình cần uống một ngụm

nước để bình tĩnh lại.

Vừa nãy cô tận mắt thấy một cái đầu nhỏ chui ra từ cái bụng phẳng của Vu Thiến.

Da đen như mực, ngũ quan đã hình thành, dường như nó còn cười với cô?

Cố Khanh hút ngụm khí lạnh, lại hỏi: “Mấy tháng?"

Vấn đề này rất trọng yếu.

Thông thường thì con người mang thai mười tháng, nhưng quỷ thai thì khác, từ gieo đến thành hình chỉ cần ba tháng. Trong thời kỳ quỷ thai sinh trưởng sẽ không ngừng hút chất dinh dưỡng của cơ thể mẹ, mãi khi phút cuối xé rách cơ thể chui ra, hút kho cơ thể mẹ.

Vu Thiến nhớ lại:

“Đại khái có một tháng rưỡi."

Cố Khanh gật đầu, vậy là quỷ thai vừa rồi hẳn là mới vừa thành hình, còn cần thời gian lớn lên mới xé rách cơ thể chui ra.

Nhưng lạ ở chỗ quỷ thai bình thường đều là tràn ngập khí âm tà, tại sao thứ trong bụng Vu Thiến trông khá hiền, còn biết cười?

Xem Cố Khanh trầm mặt hơi lâu khiến Vu Thiến càng lo lắng: “Đại sư?"

Cố Khanh khôi phục tinh thần:

“Thứ này có thể loại trừ, nhưng tôi cần chuẩn bị một vài thứ mới có thể giải quyết dứt khoát một lần.”

Vu Thiến gật đầu như gà con mổ thóc:

“Nhờ hết vào Cố đại sư!”

Cố Khanh đi Bộ Đặc Dị.

Biểu hiện không giống bình thường của quỷ thai khiến cô rất bận tâm.

Quỷ thai bình thường xé rách cơ thể mẹ chui ra hẳn là dựa vào bản năng khát máu của mình, hơn nữa quỷ thai đến từ người và quỷ kết hợp, trời đất không tha, cho nên từ lúc có ý thức đã tà ác.

Quỷ thai biết cười, có ý thức tự chủ, vô luận là được truyền thừa hay có trí tuệ từ con đường khác thì Cố Khanh đều chưa từng gặp.

Cố Khanh vừa nghĩ vừa đi vào Bộ Đặc Dị.

"Meo!"

Chương 416: Vô Đề

Một bóng trắng lao tới trước mặt Cố Khanh.

Mèo trắng một thời gian không gặp nhanh nhẹn nhảy vào ngực của Cố Khanh.

Một con vật nhỏ màu đen khác đến bên chân Cố Khanh từ lúc nào, là chó mực đã khỏe hoàn toàn.

Các đồng nghiệp nghe tiếng tụ tập tới cửa, trông thấy mèo trắng bình thường ở trong Bộ Đặc Dị chỉ thích ăn cơm, ghét gần người, chó mực tuy nghe lời nhưng trong ngoan ngoãn để lộ ra khoảng cách, giờ hai con vật này đang làm nũng.

Lệ Hoan cười nói:

“Rốt cuộc trở về, nếu không thì chỗ của chị sắp bị hai con này quậy banh nóc.”

Trước khi đi thủ đô, Cố Khanh nhờ Lệ Hoan chăm sóc mèo trắng và chó mực giùm.

Ban đầu Lệ Hoan đưa chúng tới chỗ Sơn Linh, ba con chơi chung khá vui.

Nhưng một ngày, hai ngày trôi qua, Cố Khanh vẫn không đến thăm chúng nó, hai con vật bắt đầu nóng nảy.

Chúng không chịu chơi, không chịu ăn cơm, đi theo Lệ Hoan không rời một tấc, dường như chờ xem khi nào cô ấy sẽ ‘chắp đầu’ với Cố Khanh.

Cố Khanh cười gượng nhanh chóng nhỏ nhẹ xin lỗi hai con vật, còn dùng linh lực chải vuốt cho chúng nó mới miễn cưỡng dỗ được.

Chó mực ngoan ngoãn còn dễ bị dụ, được xoa nắn một lúc thì đã dịu ngoan nằm bên cạnh chân của Cố Khanh, làm một con chó canh giữ yên lặng.

Nhưng mèo trắng thì không dễ bị mua chuộc, nó dùng hành động đầy đủ biểu thị cái gì gọi là ngạo kiều.

Sau khi xác nhận Cố Khanh trở về sẽ đón chúng nó đi, mèo trắng thay đổi thái độ vừa rồi còn nhào vào ngực cô kêu meo meo, nó ngồi trên bàn họp của mọi người, đưa mông về phía Cố Khanh: Hừ! Mặc kệ thú hai chân nhà ngươi!

Chẳng qua, ánh mắt của nó mỗi khi ngẫu nhiên quay đầu xác nhận vị trí của Cố Khanh vẫn bại lộ tâm tư nhỏ.

Tán gẫu vài câu về chuyện lý thú của hai con vật, sau đó Cố Khanh chuyển đề tài qua chuyện mình gặp hôm nay.

“Ý của em là quỷ thai kia đã có ý thức riêng, khác với quỷ thai bình thường hung hăng, hơi thở quanh thân ngược lại rất bình hòa?"

Nghe Cố Khanh miêu tả, Lệ Hoan sờ cằm hỏi.

Cố Khanh gật đầu: “Hơn nữa, thoạt nhìn Vu Thiến yếu ớt bởi vì quỷ thai, nhưng trên thực tế, cơ thể mẹ lúc này lẽ ra đã không chịu nổi cần vật siêu bổ, nhưng Vu Thiến không có phản ứng đó.”

Vậy thì đúng là càng thêm kỳ lạ.

Lệ Hoan gõ mặt bàn, trong con mắt mang theo một chút tò mò: “Vậy em định làm thế nào?”

À thì

Cố Khanh ôm mèo trắng rốt cuộc hết giận dỗi, nhún vai đáp:

“Em luôn theo chuẩn tắc tiên lễ hậu binh.”

Lệ Hoan đã hiểu, tức là khuyên nhủ trước, không được thì đánh, đánh phục là chuyện gì cũng xong. Đương nhiên, chuẩn tắc này là áp dụng cho yêu tinh quỷ quái chưa tạo nghiệt, còn gặp có nghiệt quả quấn thân thì Cố Khanh cho ăn ngay một kiếm.

Lúc Cố Khanh lại đến nhà của Vu Thiến, sắc mặt chị ấy đã khá hơn trước kia nhiều.

Lúc trước Cố Khanh để lại một lá bùa cho chị ấy cảm giác an toàn.

Lần này Cố Khanh trở lại mang theo gánh nặng ngọt ngào.

Mèo trắng ngồi xổm ở trên vai, chó mực thì nằm trong ngực cô, trông Cố Khanh không có phong phạm đại sư gì cả.

Vu Thiến không dám hỏi nhiều.

“Được rồi, chúng ta hãy tâm sự trước đi. Cô hy vọng giải quyết như thế nào?” Cố Khanh nói thẳng, báo cho Vu Thiến biết khác lạ trong bụng chị ấy.

“Ý của cô là lúc trước cô thấy em bé chui ra từ bụng của tôi?” Vu Thiến dừng một chút, gọi quỷ thai là em bé, tỏ vẻ cho dù đây là quỷ thai thì chị ấy vẫn có chút tình mẹ con với nó.

Cố Khanh gật đầu: “Nó đã có ý thức tự chủ, nhưng để mặc nó sinh trưởng trong bụng của cô đều không tốt cho hai bên. Đến lúc đó cô mất mạng, quỷ thai hại cô cũng hoàn toàn thành tà vật, bị

tru sát.”

Vu Thiến cúi đầu suy nghĩ, Cố Khanh không thấy rõ biểu cảm của chị ấy.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Vu Thiến ngước đầu lên, trong mắt xẹt qua một chút kiên định:

“Tôi có thể thấy bé một lần không?”

Vu Thiến đang nói về quỷ thai trong bụng của mình.

Cố Khanh gật đầu, nếu Vu Thiến muốn gặp thì được thôi, không chừng còn tìm hiểu được nguyên nhân quỷ thai này khác biệt.

Ủa?

Chương 417: Vô Đề

Cố Khanh lại nhìn bụng của Vu Thiến, mới nhắc xong, quỷ thai đã tự chui ra.

Khác với lần trước nó chỉ ló cái đầu ra cười với Cố Khanh, lúc này quỷ thai chui ra khỏi bụng của Vu Thiến, tuy toàn thân đen ngòm, nhưng ngũ quan không dữ tợn chúng nào.

Đang lúc Cố Khanh nghi hoặc tại sao quỷ thai chạy ra vào lúc này thì phát hiện đối phương cư nhiên ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm mèo trắng trong bụng mình.

Xem ra con vật nhỏ có tác dụng dụ quỷ thai ra.

Cố Khanh bỗng cảm thấy quỷ thai này hơi đáng yêu.

"Đại sư?" Nhìn thấy Cố Khanh bỗng nhiên lại không có động tĩnh, Vu Thiến lên tiếng thắc mắc.

Cố Khanh nhìn thoáng qua Vu Thiến, buông mèo trắng xuống đất, vỗ nhẹ nó ra hiệu làm ‘mồi’.

Mèo trắng kêu meo, cái đuôi phất qua cổ tay của Cố Khanh, sau đó cất bước mèo ưu nhã đi tới chỗ trống bên cạnh.

Quỷ thai quả nhiên bị hấp dẫn, từng bước rời khỏi bụng của Vu Thiến bò theo mèo trắng, chẳng qua có một sợi chỉ đen ảo nói nó với bụng chị ấy.

Cố Khanh hỏi nhỏ:

“Nó đã ra rồi, cô muốn xem nó không?”

Vu Thiến cố gắng bình tĩnh:

“Tôi tôi muốn nhìn một lần.”

Cố Khanh đưa qua một lá bùa Linh Nhãn.

Bùa Linh Nhãn dán lên người, Vu Thiến liền trông thấy khoảng trống giữa phòng khách trừ con mèo trắng mà Cố đại sư mang đến còn thêm một bóng dáng em bé sơ sinh.

Vu Thiến bịt miệng ngăn tiếng hét phát ra.

Là nó!

Vu Thiến vẫn nhớ đứa con ba tháng đã mất của mình. Sau khi sẩy thai, chị ấy từng nằm mơ, trong mơ có một em bé sơ sinh kháu khỉnh đáng yêu nằm trong ngực chị ấy, còn biết nói.

Em bé nói:

“Mẹ, con sẽ bảo hộ mẹ.”

Vu Thiến xác định quỷ thai ở trước mắt và em bé mà chị ấy nằm mơ thì trừ da thịt trở nên đen ngòm, còn lại giống y hệt.

"A! A A!"

Dường như quỷ thai cảm giác được ánh nhìn của mẹ, nó ngoái đầu lại.

Phát hiện Vu Thiến thật sự nhìn mình, nó hưng phấn từ bỏ mèo trắng mà mình cảm thấy hứng thú, nhanh chóng bò trở về, vươn tay hướng Vu Thiến:

“A a!"

Dường như muốn Vu Thiến ôm nó.

Vu Thiến bản năng chìa tay ra, nhưng không ôm quỷ thai được.

Cố Khanh đứng lên, ngăn cản hai bên.

Quỷ thai phát hiện người trước mắt ngăn cản chính mình thân thiết với mẹ thì nhe hai chiếc răng nhọn hướng Cố Khanh.

Nhưng Cố Khanh không dao động, nhìn về hướng Vu Thiến:

“Sao hả cô Vu? Đã quyết được chưa? Là hoàn toàn diệt nó hay là "

Không đợi Cố Khanh hỏi xong, Vu Thiến nhanh chóng nói: "Không được!"

"Vé bé hẳn là đứa con đầu tiên của tôi, đứa con bị sẩy. Bé chỉ là muốn ở bên cạnh bảo vệ tôi thôi.”

"A a!" Quỷ thai nghe lời của Vu Thiến, tuy không biết nói nhưng nó nhẹ gật đầu.

Cố Khanh mới nghe Vu Thiến nói thì hơi bất ngờ, nhưng lập tức phản ứng lại, có lẽ đây là nguyên nhân quỷ thai còn bảo trì ý thức tự chủ.

Lúc trước nó ở trạng thái bình thường đầu thai vào bụng của Vu Thiến, trở thành con chị ấy.

Nhưng bởi vì hành vi của Lâm Lập Dân khiến đứa bé mới ba tháng đã bị sẩy.

Em bé ba tháng tuổi, bởi vì Vu Thiến cẩn thận chăm sóc nên

sau khi mất đi sinh mệnh cư nhiên không có sản sinh ác niệm, cũng không đầu thai, ngược lại lựa chọn ở bên cạnh Vu Thiến, bảo hộ chị ấy.

Khi nó phát hiện cha mình sau khi chết thì dây dưa mẹ, còn ý đồ khiến mẹ mang bầu quỷ thai để hại chết mẹ, nó lựa chọn lại vào trong bụng của mẹ, trở thành một quỷ thai.

Sau khi trở thành quỷ thai, bản năng nói cho nó phải hút chất dinh dưỡng từ cơ thể mẹ thì nó mới có thể lớn lên.

Nhưng nó kiềm chế, mỗi lần chỉ hút một chút, mỗi tối khi cha vào giấc mơ, nó sẽ thừa cơ đó hút âm khí của cha.

Nó cần lớn mạnh chính mình, đuổi cha rời xa mẹ vĩnh viễn trước khi nó chui ra khỏi thân thể mẹ.

Nó phải bảo hộ mẹ.

Nó có thể cảm thụ được người trước mắt rất lợi hại, cô có thể giúp mẹ.

Vì nghĩ như vậy nên lúc ấy quỷ thai mới chui ra khỏi bụng cười với Cố Khanh.

Chương 418: Vô Đề

Vu Thiến nói:

"Không thể tổn thương bé, bé là con của tôi! Là con của tôi!”

“Cũng được.” Cố Khanh gật đầu, nói: “Chắc cô cũng biết nếu giữ nó lại, khi đến giờ thì dù hiện tại nó có ý thức, đến cuối cùng cũng sẽ hút sạch cô.”

“Cái đó” Vu Thiến vẫn do dự.

Nhưng cục than quỷ thai ngược lại quả quyết dứt khoát kêu a a, chỉ hướng Vu Thiến, tỏ vẻ nếu Cố Khanh có thể bảo hộ chị ấy thì có thể cắt đứt liên hệ với quỷ thai.

Đây là một tình cảm sâu đậm đến kỳ dị.

Cố Khanh cảm thán.

"Đại sư, không có biện pháp khác sao?" Vu Thiến hy vọng có thể vẹn toàn đôi bên.

Cố Khanh gật đầu: “Có."

Mắt Vu Thiến sáng rực hỏi:

“Là biện pháp gì?"

"Cho dù rất vất vả, cho dù phải liên tục thật lâu thì cô vẫn đồng ý bất chấp tất cả làm vì quỷ thai này chứ?” Cố Khanh hỏi.

Lần này Vu Thiến không suy nghĩ nhiều, nói thẳng:

“Tôi đồng ý.”

Cố Khanh lấy một lá bùa trống ra khỏi túi xách, kêu Vu Thiến lấy cây kéo.

Cô cắt bùa thành hình dạng người, lấy kiếm gỗ đào ra chém sợi chỉ đen nối giữa quỷ thai và bụng.

Bởi vì quỷ thai không chút chống cự nên khá thuận lợi.

Cố Khanh giơ tờ giấy hình người hướng quỷ thai, niệm chú, quỷ thai chậm rãi bay lên nhập vào lá bùa hình người trong tay cô.

Lá bùa vốn có màu vàng, sau khi hòa hợp với quỷ thai thì đổi thành màu đen như mực nước.

Sau đó người giấy ngẩng đầu, huơ tay, cư nhiên sống lại.

Cố Khanh không ngăn cản nó nhảy xuống khỏi tay mình, nhảy vài cái leo lên vai của Vu Thiến, dụi vào má chị ấy.

Cố Khanh tìm trong nhà Vu Thiến, không có pho tượng thờ, cô tìm con mèo bằng gốm sứ vốn để trưng cho đẹp, nhét người giấy tí hon màu đen vào con mèo sứ kia.

“Được rồi, tuy nó có thể nhúc nhích nhưng bởi vì là quỷ thai, khi chưa thanh lọc sạch sẽ âm sát khí quanh thân thì đừng để nó đi lung tung.”

Cố Khanh đặt mèo sứ lên một chiếc bàn:

“Muốn cứu nó, khiến nó lại có cơ hội đầu thai thì cô phải mấy chục năm như một ngày, mỗi ngày thắp ba nén nhang cho nó, đồng thời làm nhiều chuyện tốt, dùng công đức trên người mình thanh tẩy âm sát khí quỷ thai của nó, mãi khi người giấy từ màu đen biến về màu vàng vốn có là cô thành công.”

Vu Thiến cung kính gật đầu, sau đó cẩn thận dè dặt hỏi:

“Vậy còn Lâm Lập Dân?”

Đối với việc này, Cố Khanh tỏ vẻ, nếu tối hôm nay hắn dám lại đây thì cô xử đẹp luôn.

Cố Khanh nói:

"Thật ra, hiện tại không có quỷ thai, chỉ cần đeo bùa hộ mệnh của tôi thì hắn sẽ không dám đến gần cô.”

Nhưng thái độ đối với Lâm Lập Dân của Vu Thiến hoàn toàn khác với quỷ thai:

“Tôi hy vọng hắn ta mãi mãi không xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Cố Khanh gật đầu.

Thật ra Lâm Lập Dân chết trong trận sống mái của xã hội đen, sau đó nhóm người kia bị cảnh sát bắt, sớm cung khai những gì mình làm, Lâm Lập Dân cũng nên vào địa phủ. Hiện tại hắn vẫn lang thang ở dương gian, Cố Khanh không ngại giúp địa phủ đưa con quỷ hoang này về.

Khi Cố Khanh đặt mèo gốm sứ xuống bất chợt nhìn hình chụp dán trên tường.

Có hình Vu Thiến chụp chung với người thân, bạn bè, nhưng càng nhiều là hình chụp với mèo.

“Cô còn nuôi mèo hả?” Cố Khanh tùy ý hỏi.

Vu Thiến nhìn theo ánh mắt của Cố Khanh chuyển hướng hình

chụp trên tường, ánh mắt trở nên nhu hòa:

“Tôi từng nuôi một con mèo, lúc ấy còn làm việc trong xưởng dệt, có một ngày nhặt về một con mèo con, đó là mèo trên hình. Lúc ấy tôi không có nhiều tiền, chỉ có thể có gì cho nó ăn nấy, vậy mà nó vẫn lớn lên khỏe mạnh.”

“Sau đó thế nào?” Cố Khanh lại hỏi.

"Về sau thì Lâm Lập Dân bắt đầu theo đuổi tôi, nhưng dường như Tiểu Bối không thích hắn, cứ gặp là cào. Một ngày nọ tôi đi ra ngoài, khi trở về thì không thấy Tiểu Bối đâu nữa.”

Bây giờ nhớ lại, Vu Thiến cảm thấy sự mất tích của Tiểu Bối dường như có liên quan với Lâm Lập Dân.

Cố Khanh lúc này lại ra chiều đăm chiêu.

Tình cảm sâu đậm của quỷ thai đối với Vu Thiến, thói quen bò bằng tứ chi, tràn ngập hứng thú với loài mèo.

“Đại sư sao thế?” Vu Thiến phát hiện vị Cố đại sư này dường như rất thích ngây người.

Cố Khanh khôi phục tinh thần, mỉm cười nói:

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy dường như Tiểu Bối luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.”

Lời của Cố Khanh đầy ẩn ý.

Chương 419: Vô Đề

Mười giờ tối, đây là giờ ngủ lúc bình thường của Vu Thiến.

Dưới sự khuyến cáo của Cố Khanh, chị ấy sớm nằm trên giường đi vào giấc ngủ. Bởi vì sợ Vu Thiến ngủ không được, Cố Khanh còn niệm một đoạn chú Ngủ Yên cho chị ấy.

Vì phòng ngừa Lâm Lập Dân phát hiện sự tồn tại của Cố Khanh mà sợ hãi chạy trốn, sau khi Vu Thiến thiếp ngủ, cô trốn ở góc giường, dùng bùa Ẩn Thân tàng hình.

Người giấy tí hon trốn bên dưới mèo sứ, không nói chuyện cũng không nhúc nhích, nó biết Cố Khanh đang bảo vệ mẹ của nó, hoàn toàn giải quyết cha.

Thời gian dần trôi qua, Vu Thiến nằm trên giường ngủ ngon, có sự tồn tại của Cố Khanh và tác dụng của chú Ngủ Yên cho chị ấy cảm giác an toàn rất lớn.

Cố Khanh trốn trong góc mơ hồ nhìn thấy một luồng gió thổi vào từ cửa sổ, trong phòng khách bỗng chốc có thêm một cái bóng màu đen, giống hệt Lâm Lập Dân trong tấm hình mà Vu Thiến cho cô xem.

Trong không khí yên lặng bỗng vang tiếng va chạm nho nhỏ.

Là người giấy tí hon trong mèo sứ, nó hơi kiềm chế không được, muốn đi ra cho Lâm Lập Dân một bài học.

Nhưng có lẽ nó nhớ tới cảnh cáo không được nhúc nhích của Cố Khanh, nên nó động một lúc rồi bình tĩnh lại.

Bóng đen không để ý tiếng động nhỏ đó, chậm rãi hướng tới Vu Thiến nằm trên giường.

Thấy Vu Thiến đã chìm vào giấc ngủ, hắn phát ra tiếng cười gian, dường như thỏa mãn, lại như hưng phấn.

Lâm Lập Dân chợt phát hiện tình huống không đúng, con đâu? Con của bọn họ lẽ ra nằm trong bụng của Vu Thiến đâu? Đi đâu mất rồi?!

Đứa con này là khâu quan trọng nhất trong kế hoạch của hắn!

Lâm Lập Dân nhanh chóng nhìn bốn phía, rất yên lặng, không phát hiện bất cứ lạ thường.

Lâm Lập Dân đoán có thể là Vu Thiến lén tìm cao nhân xóa bỏ đứa nhỏ, Lâm Lập Dân rất muốn chạy trốn, cảm giác dường như bị cái gì theo dõi.

Nhưng Lâm Lập Dân rất không cam lòng. Vu Thiến là vợ của hắn, phải thuộc về hắn, là của một mình Lâm Lập Dân này!

Xem ra hôm nay không thể cùng vợ gặp nhau trong mơ.

Bóng đen Lâm Lập Dân lưu luyến nhìn Vu Thiến, chuẩn bị rời đi. Hắn cần tìm hiểu cao nhân sau lưng Vu Thiến, trừ bỏ uy hiếp rồi mới tìm cách khiến Vu Thiến lại mang thai.

Một lá bùa bỗng bay về phía Lâm Lập Dân.

Hắn bị đông lại, không thể nhúc nhích, giãy giụa không được, hắn phát ra tiếng gầm chói tai, âm thanh đó chỉ có quỷ hồn, người và động vật có linh lực mới nghe được.

Vu Thiến bị đánh thức.

Bùa Linh Nhãn còn dán trên tay chị ấy chưa xé xuống, nên khi Vu Thiến mở mắt ra liền thấy một bóng đen đứng trước giường mình, nhìn kỹ thì là bộ dáng chồng của mình – Lâm Lập Dân lúc còn sống.

"Thằng khốn nạn này!" Vu Thiến nghĩ đến những gì mình trải qua trong thời gian này thì không nhịn được chửi um lên.

Chửi thôi chưa hết giận, Vu Thiến vớ lấy một đống đồ đặt ở tủ đầu giường ném về phía bóng đen, nhưng chúng nó xuyên qua bóng đen rơi xuống đất.

"He he!" Lâm Lập Dân bị đóng đinh không thể nhúc nhích, nhưng còn dùng miệng được.

Lâm Lập Dân thấy bộ dạng đó của Vu Thiến cư nhiên còn cười nói: "Ngươi gả cho ta, đương nhiên sống là người của ta, chết là quỷ của ta. Không cho ngươi có bầu, chẳng lẽ để ngươi đội mũ xanh cho ta?!"

Lâm Lập Dân trưng ra bộ mặt đương nhiên, mặt dày chất vấn lại chị ấy.

Người giấy tí hon bò ra từ bên dưới mèo sứ, leo lên vai Lâm Lập Dân, đá đấm vào mặt của hắn.

Tiếc rằng nó đã không phải là quỷ thai, sức mạnh nhỏ hơn trước kia, không thể tổn thương được Lâm Lập Dân, dù tạm thời khiến hắn mặt mũi bầm dập thì sau khi hút thu vài lũ âm khí là phục hồi bình thường ngay.

Cố Khanh nhìn Lâm Lập Dân, phát hiện trên thân quỷ hồn quấn quanh nhiều nợ nghiệt. Khi còn sống không có sát nghiệt, sau khi chết trên thân quỷ hồn lại có nghiệt?

Cố Khanh hươ kiếm gỗ đào, cố ý vô tình hỏi: “Giết bao nhiêu rồi? Cũng đúng, ngươi là quỷ hồn bình thường thì sao có thể trốn khỏi địa phủ lùng bắt ở lại chỗ này lâu như vậy được?!”

Chương 420: Vô Đề

Xem ra sau khi Lâm Lập Dân chết thì cực kỳ không vừa lòng với phán quyết hung thủ giết mình, hắn tự mình ra tay nên sức mạnh mới tăng lên đến mức tạo ra quỷ thai.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mèo, sau đó là tiếng gâu.

Vì phòng ngừa bại lộ, mèo trắng và chó mực bị Cố Khanh chuyển ra ngoài cửa sổ, hai con vật được cô trợ giúp nhảy vào nhà.

Thấy Lâm Lập Dân không chịu trả lời, Cố Khanh ra hiệu, một con mèo và một con chó tiến hành tra tấn 'thảm vô nhân đạo' với Lâm Lập Dân.

Khác với người giấy tí hon quỷ thai đánh mặt, chó mực và mèo trắng được Cố Khanh dùng linh lực chải vuốt lâu dài, khi đánh người thì sức mạnh không nhỏ chút nào, đặc biệt khi chúng nó có móng vuốt và răng nanh sắc bén.

Chẳng mấy chốc, Lâm Lập Dân bắt đầu rên rỉ xin tha.

Không xin tha chứ làm sao bây giờ? Thân thể bị đóng đinh, còn phải chịu đựng một con mèo và một con chó tra tấn, đối với một con quỷ thì điều này rất khó chịu đựng.

Hơn nữa cô gái trước mắt hiển nhiên là chủ nhân của hai con chó mèo kia, một lá bùa đã đông hắn lại, hoàn toàn đánh không lại!

"Đại sư, ta ta không hại người, ta chỉ muốn quay về thăm vợ!" Đến lúc này Lâm Lập Dân còn cố nói dối.

Cố Khanh hỏi Vu Thiến:

“Cô muốn làm thế nào?"

Vu Thiến suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Đại sư mới nói là trên người của hắn có rất nhiều nợ nghiệt phải không?"

Cố Khanh gật đầu.

Hắn đã hại chết nhiều người, còn hút nhiều quỷ.

Vu Thiến hít sâu, nói:

“Vậy thì hãy đưa hắn đến địa phủ! Khiến hắn nhận trừng phạt mình nên nhận!”

Vu Thiến dù sao nhận giáo dục nhiều năm của nhà nước, cho nên cần cơ cấu chính quyền - địa phủ mới có thể phán quyết hành vi phạm tội của Lâm Lập Dân.

Thật ra trong tình huống này thì Cố Khanh đâm một kiếm cũng được.

Không khó đưa Lâm Lập Dân xuống địa phủ, với linh lực hiện tại của cô đủ để rạch một khe hở nó giữa không trung nối với lối vào địa phủ, đưa quỷ hồn này vào đó.

Cố Khanh đồng ý thỉnh cầu của Vu Thiến, niệm chú ngữ, kiếm gỗ đào vạch không trung.

Không trung trống rỗng xuất hiện một khe nứt, dường như còn có sức hút, quỷ hồn Lâm Lập Dân bị đông lại tại chỗ không ngừng bị hút về phía cái khe.

“Đừng mà đại sư! Ta sai rồi, ta sai rồi vợ ơi!” Lâm Lập Dân nói: “Về sau ta không dám nữa, các người buông tha ta đi, ta sẽ lập

tức rời đi, được chưa nào? Ta thật sự không dám nữa."

Lâm Lập Dân cũng chỉ là một quỷ hồn bắt nạt kẻ yếu, hắn biết mình mà vào địa phủ thì sẽ chịu khổ, nên mới rối rít van xin.

Cố Khanh không thèm nghe Lâm Lập Dân van xin hoặc không, tung chân đá. Lâm Lập Dân không thể ổn định thân hình bị hút vào khe nứt, rơi xuống địa phủ.

“Được rồi, hiện tại sự tình đều giải quyết, tôi cũng nên rời đi.” Cố Khanh thu kiếm gỗ đào vào.

Vu Thiến không biết kiếm gỗ đào trong tay Cố Khanh xuất hiện từ đâu, biến mất đi đâu.

Mèo trắng nhỏ và chó mực hôm nay chơi rất vui, vờn một quỷ hồn, một con thì nhảy vào ngực Cố Khanh, một con thì chuẩn bị đến bên chân cô, chuẩn bị cùng cô rời đi.

“Cảm ơn Cố đại sư.” Vu Thiến và người giấy tí hon trên vai mình tiễn Cố Khanh ra cửa phòng: “Tôi nhất định nghe theo lời cô cố gắng tích lũy công đức, tranh thủ sớm ngày đưa bé đi đầu thai.”

Một người và một người giấy tí hon dựa vào nhau, bộ dạng hạnh phúc.

Cố Khanh bình yên lên lớp được vài hôm bỗng nhận được điện thoại của mẹ Viên ở cô nhi viện.

Đúng là hiếm thấy.

Bình thường đều là Cố Khanh gọi điện thoại, mỗi tháng sau khi cô gửi tiền cho cô nhi viện sẽ gọi một cuộc điện thoại, báo cho mẹ Viên biết tình hình gần đây.

Nhưng hôm nay còn chưa đến thời điểm đó mà mẹ Viên đã gọi

điện thoại đến.

“Dạo này con sao rồi? Học có mệt không?” Mẹ Viên hỏi.

Cố Khanh tỏ vẻ cuộc sống của mình rất tốt.

“Mấy ngày nay con rảnh không?” Mẹ Viên lại hỏi.

Cố Khanh hỏi:

"Đương nhiên rảnh ạ, mẹ muốn con làm gì à?”

Chương 421: Vô Đề

“Vậy con bỏ ra ít thời gian đi trường học của Tiểu An thay mẹ thăm con bé. Đứa nhỏ này đã lâu không gọi điện thoại về, mẹ hơi lo.” Mẹ Viên nói.

Nghe thấy cái tên Tiểu An khiến Cố Khanh hơi ngây ra.

Tiểu An là cô nhi cùng thời kỳ với Cố Khanh trong cô nhi viện, tên đầy đủ là An Tuệ.

Trong nhóm Cố Khanh thì hai người là đối thủ ngang tài ngang sức, cùng thông minh, cùng chăm chỉ học hành. Mọi người đều nói tương lai hai người chắc chắn đều có thể thi đậu đại học hàng đầu.

Nhưng có lẽ vì nguyên nhân ‘một núi không thể có hai cọp’, Cố Khanh và Tiểu An không quá thân nhau, ít khi nói chuyện.

Cố Khanh chỉ nhớ trước lúc thi cao đẳng, không biết Tiểu An bị gì mà tinh thần hoảng hốt, kết quả thi không tốt, vào học viện hạng ba bình thường trong thành phố S.

“Cố Khanh?” Mãi không nghe Cố Khanh trả lời, mẹ Viên còn cho rằng cô không vui: “Con đấy, đã nhiều năm rồi mà vẫn không thân với Tiểu An được.”

“Có đâu ạ!” Cố Khanh bản năng phản bác: “Mẹ Viên yên tâm, chiều hôm nay con có thời gian, chốc nữa sẽ đi trường học của cậu ấy xem sao.”

Mẹ Viên thở dài một hơi: “Vậy là tốt rồi, nếu là không có việc gì thì nhớ báo bình an với mẹ. Cô nhi viện chỉ có hai đứa là đi học

đại học trong thành phố S, phải nâng đỡ lẫn nhau đấy, đừng để mẹ Viên lo lắng."

Cố Khanh ngoan ngoãn vâng dạ.

Chiều hôm ấy, Cố Khanh không có tiết học nên đến trường học của Tiểu An.

Cố Khanh vào trong trường, tìm bạn học của Tiểu An hỏi thăm mới biết cô ấy bị bệnh.

Nhưng hỏi Tiểu An bị bệnh gì thì đám bạn học đều ấp úng không nói lời nào, dường như cũng không rành lắm.

Cuối cùng họ nói cho Cố Khanh biết tên bệnh viện và số phòng bệnh.

Cố Khanh tìm theo địa chỉ bọn họ cung cấp, gặp Tiểu An đang ngủ trong phòng bệnh.

Dường như nghe thấy tiếng Cố Khanh đi vào, mí mắt Tiểu An khẽ động, sau đó tỉnh dậy.

Trong mơ hồ Tiểu An nhìn thấy người đứng ở cửa là Cố Khanh thì lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

Cô ấy hỏi:

“Sao cậu đến đây?”

Cố Khanh đã thói quen Tiểu An nói lời khó nghe, trả lời thẳng:

“Thì tại cậu mấy ngày trời bặt tin, mẹ Viên gọi điện thoại cho tôi, mẹ lo lắng cậu nên kêu tôi đến thăm.”

Tiểu An chợt nhớ ra bởi vì đột ngột nhập viện, quên mang theo

di động, tiền khám bệnh cũng là bạn học ứng giùm, thảo nào mẹ Viên lo lắng.

Bởi vì là học sinh nên không có nhiều tiền, Tiểu An ở phòng bệnh bốn người. Cố Khanh tùy ý kéo ghế ngồi xuống cạnh giường bệnh.

Cố Khanh hỏi:

"Nói đi, rốt cuộc cậu bị sao thế? Mắc bệnh gì?"

"Không có gì, là bởi vì quá mệt mỏi, thân thể khó chịu nên lên cơn sốt." Tiểu An đảo nhẹ mắt qua bên cạnh, không dám nhìn Cố Khanh, bộ dạng rõ ràng đang nói dối.

Cố Khanh xụ mặt, trông hơi đáng sợ:

"Nói thật đi!"

"Tôi" Tiểu An trầm mặc một lúc sau, tiếp đó ngước đầu nhìn hướng Cố Khanh: "Cố Khanh, cậu còn nhớ tôi có một em gái không?"

Cố Khanh sửng sốt, tất nhiên là nhớ rồi.

Tiểu An có một em gái song sinh, Tiểu An tên An Tuệ, em gái của cô ấy tên là An Mẫn, năm xưa hai chị em cùng bị đưa vào cô nhi viện.

Trong cô nhi viện tuy không có nhiều con nít, nhưng trong số đó cũng có một phần về sau bị nhận nuôi.

An Mẫn là một trong số đó.

Ngày xưa có một đôi vợ chồng bởi vì không có con nên muốn đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa.

So với con trai có sức phá hoại lớn, tăng động thì hai vợ chồng càng muốn nhận nuôi bé gái ngoan ngoãn đáng yêu.

Lúc ấy Cố Khanh, chị em An Tuệ, An Mẫn là ba bé gái xuất sắc nhất cô nhi viện.

Cố Khanh không muốn bị nhận nuôi, lúc đó cô còn ôm một phần hy vọng, hy vọng cha mẹ lỡ đánh mất cô thôi, rồi họ sẽ đến tìm cô, cho nên không muốn bị người nhận nuôi.

Đương nhiên, hiện tại sự thực cũng chứng minh cha mẹ Cố Khanh chưa từng muốn vứt bỏ cô.

Nhưng An Tuệ, An Mẫn là bị mẹ tự tay đưa đến cô nhi viện.

Cho nên bọn họ cực kỳ khát vọng với cơ hội này, khát vọng rời đi cô nhi viện, khát vọng có một mái ấm.

Chương 422: Vô Đề

Nhưng chỉ có một suất, cặp vợ chồng tỏ vẻ, bọn họ chỉ có thể nuôi nổi một đứa.

Cố Khanh còn nhớ ban đầu hai vợ chồng muốn nhận nuôi An Tuệ, bởi vì so với An Mẫn thì An Tuệ càng ngoan càng xinh, hơn nữa thích cười.

An Mẫn thì có lẽ do lúc cặp song sinh ở trong bụng mẹ, một người sẽ giành mất chất dinh dưỡng của một người khác, từ lúc cô ta sinh ra đã sức khỏe yếu hay bệnh, tính cách âm u.

Nếu không phải có chị gái luôn dẫn theo An Mẫn, phỏng chừng cuộc sống trong cô nhi viện của cô ta đã vất vả hơn.

Cố Khanh bâng quơ hỏi:

“Chẳng phải cậu ta bị nhận nuôi rồi sao? Nhiều năm qua không chút tin tức, sao nào, cậu đã gặp cậu ta à?”

An Tuệ không trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào vách tường màu trắng, khẽ hỏi:

“Lúc được nhận nuôi cậu đã thấy đúng không?”

Cố Khanh dừng một chút, không nói chuyện.

Đúng là cô đã thấy hết.

An Tuệ không cần câu trả lời, nói tiếp:

“Lúc ấy tôi lo nếu mình được nhận nuôi thì em gái khó mà tiếp

tục sinh tồn trong cô nhi viện. Hơn nữa, nếu được nhận nuôi, được ăn đồ ngon thì không chừng sức khỏe của em gái sẽ dần tốt hơn.”

Vì thế khi hai vợ chồng âm thầm tiếp xúc An Tuệ, tỏ ý muốn nhận nuôi cô ấy, An Tuệ nói cho bọn họ tên của mình là An Mẫn.

Cố Khanh đương nhiên nhìn thấy.

Lúc họ nói chuyện thì cô tình cờ ở góc rẽ hành lang, nghe thấy tất cả đối thoại.

Khác với cặp vợ chồng không phân rõ được chị em song sinh, Cố Khanh biết người bọn họ hỏi là An Tuệ. Nhưng lúc ấy Cố Khanh không nói ra, mà là trơ mắt nhìn hai vợ chồng xác nhận với viện trưởng, nhận nuôi An Mẫn.

Dù sao đó là lựa chọn của An Tuệ, đúng không nào?

Cố Khanh nhướng mày hỏi:

“Rồi sao? Bỗng nhiên nói đến việc này là vì cậu nhớ em gái à?”

Tiểu An cúi đầu nhìn ngón tay của mình, giọng nhẹ tênh:

“Tôi mơ thấy em ấy. Tôi mơ thấy em ấy toàn thân đẫm máu đứng ở trước mặt tôi, chắc chắn Tiểu Mẫn đã xảy ra chuyện!"

"Có phải là cậu quá mệt mỏi, ngày nhớ nên đêm mộng không? Nhiều năm chưa gặp cậu ta, nên cậu lo lắng cậu ta bị gì?” Cố Khanh hỏi.

Về cảm ứng tâm linh của song sinh, cách xa nhau nhiều năm như vậy, phỏng chừng mất linh rồi.

Tiểu An lảm nhảm có chút thần kinh:

“Không, chắc chắn Tiểu Mẫn xảy ra chuyện, tôi cảm nhận được, em ấy đang cầu cứu tôi!”

“Vậy chứ cậu muốn sao?” Cố Khanh kiên nhẫn hỏi: “Cậu làm gì biết cậu ta đang ở đâu?”

“Tôi biết.” Tiểu An bình tĩnh nói: “Tôi biết địa chỉ của em ấy.”

"Cái gì?" Cố Khanh sửng sốt nhìn Tiểu An trên giường bệnh: “Cậu nói đùa hả? Nếu biết rõ đối phương ở ở đâu thì tại sao mười mấy năm qua cậu chưa từng gặp cậu ta một lần nào?!”

Tiểu An trả lời:

“Tiểu Mẫn từng đến tìm tôi.”

"Khi nào?" Cố Khanh hỏi.

“Thì là trước lúc chúng ta thi cao đẳng, Tiểu Mẫn từng tìm tôi.” Lúc trả lời câu hỏi Tiểu An lại bắt đầu né tránh ánh mắt của Cố Khanh.

Nghe đến đây, trong óc Cố Khanh vụt qua một khả năng.

“Cậu đừng nói với tôi là năm xưa dùng tên của cậu đi thi là An Mẫn nhé?!”

Tiểu An không trả lời, sự trầm mặc đó chẳng khác nào mặc nhận.

Cố Khanh bị cô ấy chọc tức chết:

“Cậu điên hả? Năm xưa nhường suất nhận nuôi cho em gái thi thôi đi, hiện tại cư nhiên còn dám trao đổi thân phận đi thi thay cho cậu ta! Cậu bị nhũn não hay gì???”

Bởi vì là song sinh cùng trứng, hai chị em An Tuệ và An Mẫn chỉ cần chú ý cách ăn mặc là chẳng ai phát hiện ra.

Trước kia Cố Khanh không thích An Mẫn lắm, không ngờ cô ta ích kỷ đến loại tình trạng này!

"Không phải, không phải Tiểu Mẫn kêu tôi làm như vậy, là chính tôi muốn làm.” An Tuệ bào chữa thay cho An Tuệ.

“Lúc ấy Tiểu Mẫn đến tìm tôi, nói với tôi là sau khi nhận nuôi em ấy thì hai năm sau vợ chồng kia sinh được một mụn con trai, từ đó cuộc sống vốn hạnh phúc của em ấy tan biến, em ấy thành người hầu cho nhà đó.”

Chương 423: Vô Đề

“Nếu lúc ấy Tiểu Mẫn thi cao đẳng không được thành tích tốt, hai vợ chồng bị mất mặt tuyệt đối sẽ không cho phép Tiểu Mẫn đi học nữa. Tôi thì không có gì, dù sao đã là cô đơn một người lớn lên, dù học trường kém thì tôi cũng tự tin nhất định có thể tìm được một công việc tốt.”

Cố Khanh cố kiềm nén không chửi vào mặt An Tuệ, vì đứa em gái chẳng biết ôm tâm tư thế nào với mình, chỉ lo cho ích lợi của bản thân mà cô ấy tự hủy tương lai của mình, đáng giá sao?

Cố Khanh xem nhẹ chuyện quá khứ, hỏi tiếp:

“Nếu cậu biết địa chỉ rồi thì có thể đi tìm cậu ta mà?”

Giọng của Tiểu An bởi vì bị bệnh mà hơi trầm thấp:

“Tôi đi tìm rồi, đều không thấy, em gái của tôi, hai vợ chồng kia và con trai của họ đều không ở nơi đó."

"Mất tích?" Cố Khanh kinh ngạc: “Báo cảnh sát chưa?”

"Không phải, hàng xóm nói bọn họ tự dọn đi, nhưng tôi không biết địa chỉ nhà của họ, tôi không tìm được em gái. Chắc chắn Tiểu Mẫn gặp chuyện, tôi có thể cảm giác được."

Nhìn biểu cảm sốt ruột của Tiểu An không giống như giả.

Từ nhỏ đến lớn, giữa An Tuệ và An Mẫn có cảm ứng tâm linh đặc biệt, bình thường không có cảm giác gì, nhưng nếu bên nào gặp nguy hiểm thì bên còn lại sẽ cảm ứng được.

Nên Tiểu An mới khẳng định em gái của mình gặp chuyện.

“Cố Khanh, tôi biết cậu rất lợi hại, cậu tìm em gái giúp tôi được không?”

Đây là lần đầu tiên Tiểu An tỏ ra yếu thế trước Cố Khanh.

Cố Khanh có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là đồng ý.

Mặc kệ nói sao thì bọn họ cùng lớn lên trong một cô nhi viện, không thể để Tiểu An một mình lung tung đi tìm em gái đúng không nào?

Cố Khanh hỏi:

“Bây giờ cậu xuất viện được chưa?”

Tiểu An gật đầu, cô ấy sốt ruột vì không tìm được em gái, cộng thêm mệt nhọc mấy ngày liền nên thân thể không chịu nổi, hiện tại tùy thời có thể xuất viện.

"Vậy thì tốt, chúng ta lập tức rời đi." Cố Khanh đi giúp làm thủ tục xuất viện.

Tiện thể cho Tiểu An mượn di động, kêu cô ấy nhanh chóng gọi điện thoại báo bình an với cô nhi viện.

Cố Khanh mang theo Tiểu An xuất viện vào một quán cà phê.

"Cố Khanh, cậu không cần gọi điện thoại sao?" Tiểu An bản năng cho rằng, Cố Khanh đồng ý giúp mình tìm em gái nhất định là dựa vào sức mạnh của người nhà cô.

Dù sao Tiểu An nghe cô nhi viện nói Cố Khanh tìm được người thân rồi, dường như khá ghê gớm.

Cố Khanh không đáp lại, cô lấy la bàn ra khỏi túi xách, nhổ một cọng tóc của Tiểu An.

Vào lúc thế này thì tìm bằng huyền học sẽ nhanh hơn chút.

“Chờ chút nữa vô luận phát sinh cái gì, vô luận cậu trông thấy cái gì đều phải ngậm chặt miệng lại biết chưa?” Cố Khanh dặn xong bỏ cọng tóc vào la bàn.

Tiểu An vẫn chưa phản ứng lại, Cố Khanh nói cái gì thế? Sau đó cô ấy nhìn thấy la bàn vốn yên lặng sau khi bỏ cọng tóc vào thì kim bắt đầu xoay nhanh.

Kim xoay vài phòng cuối cùng chỉ hướng một phương hướng.

“Như thế là sao?” Tiểu An cảm thấy hết hồn, cô ấy chưa từng biết Cố Khanh còn hiểu về huyền học.

Cố Khanh trả lời:

“Hướng mà kim la bàn chỉ là chỗ em gái của cậu ở.”

"Thật sự?" Tiểu An có chút hoài nghi, nhưng giây sau thúc giục: “Vậy chúng ta hãy mau đi tìm Tiểu Mẫn!”

Tiểu An tin tưởng Cố Khanh sẽ không lừa cô về chuyện này.

Bởi vì cách không xa nên Cố Khanh kêu Khương Mặc Ngôn có sẵn xe đến giúp.

Cô phớt lờ ánh mắt hóng chuyện của Tiểu An, kéo cô ấy lên xe.

Xe chạy theo hướng kim chỉ, càng đi Cố Khanh càng cảm thấy kỳ lạ, bọn họ sắp chạy ra thành phố, đến vùng núi gần đó rồi.

Cố Khanh hỏi Tiểu An:

“Mà này, lúc cậu hỏi hàng xóm thì bọn họ nói thế nào?”

Tiểu An nhớ lại:

“Dường như nói là muốn về quê, có việc gấp."

Về quê.

Cố Khanh càng thêm cảm thấy kỳ lạ, An Mẫn và An Tuệ cùng tuổi, lẽ ra lúc này nên học đại học, sao có thể tùy tiện đi theo về quê?

Phải rồi, còn có trường học!

“Cậu không hỏi về trường học của An Mẫn sao?”

Lúc trước hai người bọn họ trao đổi thân phận đi thi cao đẳng, Tiểu An ít nhiều gì cũng biết trường học của An Mẫn ở đâu chứ?

Chương 424: Vô Đề

“Tôi hỏi rồi.” Vẻ mặt của Tiểu An càng kỳ lạ: “Người trong trường nói Tiểu Mẫn đã tạm nghỉ học."

Càng nghe sự tình trở nên càng quái lạ.

Làm gì có ai vì về quê mà tạm nghỉ học vài ngày? Hơn nữa hai vợ chồng kia còn có con trai ruột, lẽ nào bỏ ngang việc học của con mình luôn?

Xe càng chạy càng hẻo lánh, xung quanh đều là vùng núi, thảm thực vật rậm rạp, ngẫu nhiên thấy chút dấu vết con người.

Dựa theo kim chỉ phương hướng, xe ngàng trước một ngọn núi.

Ba người vừa xuống chợt thấy có người xuống núi.

Là một ông già, nhưng thân thể khỏe mạnh, rõ ràng thoạt trông rất lớn tuổi nhưng vác một gánh đồ vật bước đi như bay, không mệt chút nào.

Cố Khanh ngăn ông già này lại, hỏi:

“Bác ơi, bác là người ở trên núi này ạ?”

Ông già hươ đòn gánh trên vai, trả lời: “Đương nhiên, tôi ở trên núi này gần như cả đời.”

Cố Khanh hỏi tiếp:

“Vậy trên núi này có tổng cộng mấy thôn ạ?”

Ông già vươn ra một ngón tay:

“Chỉ có một, là thôn Thánh Nguyệt.”

Tên của thôn này nghe đậm mùi phong kiến mê tín.

“Cho hỏi là chúng cháu có thể vào trong thôn của các bác đi dọa được không?” Cố Khanh hỏi ông già: “Chúng cháu là nhóm du lịch balo, lỡ lái xe nhầm đường đi tới đây, trước sau chẳng có trạm nào cả, cháu cháu muốn tìm một chỗ tạm nghỉ một lúc."

Ông già cười cười: “Đương nhiên là được, thôn chúng tôi lâu rồi không có người ngoài tới, bọn họ nhất định rất hoan nghênh các người."

Ba người Cố Khanh dọc theo đường núi mà ông già đi xuống, leo khoảng hai, ba tiếng mới mơ hồ nhìn thấy đường nét thôn núi.

Thôn này hơi kỳ lạ.

Nông thôn bình thường đa số là người già và con nít ở lại, trai gái trẻ tuổi đều rời thôn đi bên ngoài tìm việc làm.

Nhưng thôn trước mắt thì người già, con nít, đàn ông, phụ nữ, trên cơ bản số người ngang nhau.

Cánh đàn ông đang trồng trọt trong ruộng bậc thang, các chị em thì nấu cơm nhặt rau giặt đồ, người già lân la các nhà tán dóc, đám nhóc tung tăng chạy khắp thôn.

Phát hiện người ngoài đến, một số đứa trẻ tò mò xúm lại, vài người lớn đi theo phía sau.

Một người phụ nữ tiến lên hỏi thăm:

“Xin hỏi, các người là?”

Khương Mặc Ngôn tiến lên giải thích:

“Chào thím, chúng cháu là nhóm du lịch bị lạc, trùng hợp ở dưới núi gặp một ông cụ đang đi xuống, ông cụ cho chúng cháu biết trên núi có một thôn để nghỉ ngơi nên chúng cháu lên đây.”

Trong lúc Khương Mặc Ngôn nói chuyện thì Tiểu An luôn nhìn bốn phía, nhưng xem một lần cũng không nhìn thấy bóng dáng em gái và gia đình nhận nuôi.

Bà thím hỏi:

“Ôi chà, thôn chúng tôi lâu rồi không có khách đến, hoan nghênh các người lại đây. Mọi người muốn nghỉ tạm một lúc hay ở lại vài đêm?”

“Ưm, ở tạm một đêm trước đã.” Cố Khanh ngẫm nghĩ nói: “Phiền thím giúp chúng cháu tìm một nhà sạch sẽ mà to chút, tốt nhất là ba người có thể ở chung. Tiền không là vấn đề."

Câu nói sau cùng đại khái là êm tai nhất.

Bà thím nhanh chóng nở nụ cười:

“Ối trời, muốn nhà như thế thì chỉ có nhà của trưởng thôn. Nhà trưởng thôn to nhất chỗ chúng tôi, một năm trước con trai của ông ấy kết hôn, mới trang hoàng nhà cửa.”

Bà thím nói xong nhìn sang Tiểu An đứng cạnh Cố Khanh:

“Cô gái này trông khá quen mắt."

Ba người giật nảy mình.

Suýt chút quên, Tiểu An và An Mẫn trừ cách ăn mặc khác nhau thì vẻ ngoài rất giống.

May mắn Tiểu An bởi vì cạn thị, bình thường đeo kính gọng đen, phỏng chừng bà thím chỉ cảm thấy hơi quen mắt.

Quả nhiên, thấy Cố Khanh không có phản ứng gì với lời nói của mình thì bà thím không nói tiếp, mà là giúp bọn họ xách hành lý đi hướng nhà trưởng thôn.

Nhà của trưởng thôn hẳn là nằm ở vị trí trung tâm thôn, Cố Khanh mẫn tuệ ý thức được bố cục của thôn này hơi khác biệt.

Trừ nhà trưởng thôn ở trung tâm là ở bắc hướng nam, các nhà khác không xây theo kiểu này, lúc bọn họ xây nhà của mình thì xây cửa hướng về nhà trưởng thôn.

Trong sân nhà của trưởng thôn đào một ao nước, bên trong có mấy con cá chép ngẫu nhiên nhảy ra mặt nước. Cố Khanh nhìn thấy linh khí dày đặc tuần hoàn qua hòn núi lớn vòng quanh toàn bộ thôn, lại hội tụ đến nhà trưởng thôn.

Chương 425: Vô Đề

Thoạt trông chắc đây là một cục phong thủy.

Nhà trưởng thôn có sáu người.

Hai vợ chồng trưởng thôn, hai vợ chồng con trai cả và con của họ, cùng với con trai út của trưởng thôn.

Trông thấy có khách đến xin ở một ngày, còn trả thù lao dày, nhà trưởng thôn đương nhiên đều rất vui.

Bọn họ hớn hở tỏ vẻ muốn nấu một bữa tối thịnh soạn cho nhóm du khách.

Chẳng qua con trai út của trưởng thôn mang theo cháu trai của mình chơi ở ngoài đi về nhà còn đòi mẹ cho kẹo ăn, nói chuyện thì ngọng nghịu, dường như trí lực có chút vấn đề.

Bởi vì ở trong nhà trưởng thôn, ba người Cố Khanh buông xuống hành lý sau đó lấy danh nghĩa dạo chơi đi một vòng khắp thôn, không ai ngăn cản họ.

Mỗi khi đi ngang qua một hộ gia đình là Cố Khanh sẽ chú ý cây kim trên la bàn mà cô giấu trong tay.

Mãi khi kim la bàn chỉ hướng một gian nhà ngói thì ngừng xoay.

"Là nơi này." Cố Khanh nói.

Tiểu An nghe vậy nhanh chóng tiến lên, nhìn vào trong, lập tức thấy một bóng dáng quen thuộc.

Là người vợ trong hai người nhận nuôi, Tiểu An biết mặt bà ta.

Nhưng xem bộ dạng vui vẻ bận rộn của bà ta thật khó nhìn nhà bọn họ xảy ra chuyện gì.

"Mẹ!"

Hai giọng nói một nam một nữ vang lên sau lưng họ.

Cố Khanh quay đầu nhìn một cái, đúng rồi, người phát ra giọng nữ là An Mẫn.

Tiểu An quay đầu lại, hai chị em mặt đối mặt gặp nhau.

An Mẫn kinh ngạc kêu một tiếng:

“Chị? Sao chị đến đây?”

An Mẫn chẳng bị gì cả, lành lặn xuất hiện ở trước mặt Tiểu An và nhóm Cố Khanh.

Tiểu An nhanh chóng tiến lên, dường như tạm dừng một lúc, xác nhận người trước mặt là em gái của mình thì ôm chầm lấy cô ta:

“Còn hỏi nữa! Đột nhiên bặt tin, em có biết chị lo cho em nhiều cỡ nào không?!”

Hình ảnh chị em song sinh gặp lại nhau vốn nên ấm áp tốt đẹp.

Nhưng Cố Khanh lại cảm thấy, khi An Mẫn trông thấy Tiểu An xuất hiện thì cảm xúc ngạc nhiên và hân hoan trong mắt hơi giả trân.

Dường như An Mẫn đã đoán trước Tiểu An sẽ đến, hân hoan không phải vì lâu ngày gặp lại mà là hưng phấn vì ước muốn được thực hiện.

Người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh An Mẫn hiển nhiên là cậu con trai mà vợ chồng sinh ra sau khi nhận nuôi cô ta.

Vẻ mặt của thanh niên chất phác, rõ ràng nhỏ hơn An Mẫn nhưng bề ngoài giống như già hơn cô ta mấy tuổi.

Cậu ta nhìn An Mẫn:

“Chị quen bọn họ ạ?”

Xem bộ dạng của cậu ta rất thân thiết với người chị này.

Người phụ nữ bận rộn trong nhà bếp nghe âm thanh bên ngoài cũng đi ra, bắt gặp cảnh tượng nhận người thân.

Hai chị em An Mẫn và Tiểu An đứng đối diện nhau, bộ dạng cơ hồ giống y như đúc, chẳng qua một người để tóc suôn dài, một người để tóc quăn, quần áo cũng khác.

Người phụ nữ lập tức nhớ ra ngày xưa khi nhận nuôi An Mẫn thì viện trưởng của cô nhi viện từng nói An Mẫn còn một người chị song sinh, hỏi bọn họ có thể nhận nuôi hai chị em được không. Nhưng vì điều kiện kinh tế thật sự không cho phép, bọn họ chỉ nhận nuôi An Mẫn.

“Tiểu Mẫn, chị của con đến tìm con hả? Cháu cháu là An Tuệ đúng không?” Chẳng ngờ người phụ nữ còn nhớ tên của An Tuệ.

Nhưng có gì đó hơi lạ, theo như An Mẫn nói thì cô ta bị cha mẹ nuôi coi thường, em trai coi như ở đợ, nếu không thi đậu đại học hàng đầu sẽ bị ép bỏ học, cô ta thật là đáng thương đúng

không nhỉ?

Nhưng người phụ nữ này khi nhìn An Mẫn thì tràn đầy trìu mến, không hề giống như cô ta miêu tả là sau khi gia đình này có con trai ruột liền xem cô ta là con hầu.

Hơn nữa An Mẫn và em trai mới vừa từ bên ngoài trở về, cũng có thể nhìn ra người luôn làm việc nhà là người phụ nữ trung niên.

Những gì An Mẫn từng nói với Tiểu An đều là lừa dối cô ấy!

Trong khoảnh khắc đó Cố Khanh lập tức hiểu ra mọi việc.

Nhưng có lẽ Tiểu An không muốn tin, bản năng xem nhẹ những điều này.

An Mẫn thì kéo tay Tiểu An, cười tươi với người phụ nữ trung niên và em trai, giống như đã quên lời mình từng nói với Tiểu An.

Chương 426: Vô Đề

“Đúng ạ, cháu đến tìm em gái.” Tiểu An nói như thế, không lộ ra cô ấy và An Mẫn từng thay đổi thân phận lúc học cấp 3, Tiểu An đóng vai An Mẫn từng ở nhà bọn họ vài ngày.

“Nhưng dì ơi, lúc trước cháu muốn gặp em gái nên có tới nhà gia đình dì ở, nhưng hàng xóm nói là nhà dì về quê rồi. Trường học Tiểu Mẫn thậm chí nói với cháu là em ấy đã tạm nghỉ học. Vậy là sao ạ?” Tiểu An vẫn rất để ý chuyện này.

“A, ra là vậy.” Người phụ nữ trung niên cười nói: “Nơi này xác thực là quê của chúng tôi, tôi và chồng ra ngoài làm công, gần đây mới trở về. Nguyên nhân mang theo bọn nhỏ trở về một khoảng thời gian là vì quê chúng tôi có một truyền thống, mỗi cách mười năm sẽ có một hoạt động cúng lễ long trọng, cần mọi người trong thôn đều có mặt.”

“Nghe nói người không có mặt sẽ bị thần của thôn nguyền rủa!” Bà ấy nói: “Sau khi tôi được gả vào đây mới biết trong thôn có tập tục như vậy.”

“Hoạt động cúng lễ này ước chừng kéo dài ba tháng, trong thời gian này người trong thôn không thể rời khỏi đây. Vì tiện lợi nên tôi xin phép tạm nghỉ học cho con trai và con gái tôi.”

Nghe ngữ khí đương nhiên của bà ấy, thời nay mà còn có thôn như vậy, vì cái gọi là cúng lễ mà bắt mọi người trong thôn nhất định phải về thôn ở ba tháng, không tiếc lãng phí nhiều thời gian.

Dù là người được gả vào đây cũng thành kính như thế sao?

Cố Khanh cảm thấy chuyện càng lúc càng thú vị.

Cố Khanh hỏi:

“Dì ơi, vậy hoạt động cúng lễ của mọi người cụ thể có tiết mục gì ạ? Chúng cháu có thể ở lại xem không?”

Người phụ nữ trung niên trên mặt lộ vẻ khó xử: “Hiện tại chưa đến lễ cúng cuối cùng, nếu các cháu một tháng sau quay lại thì mới có nhiều hoạt động.”

Thấy mấy người Cố Khanh đều lộ vẻ mặt hoang mang, người phụ nữ trung niên nhiệt tình giải thích tỉ mỉ cho bọn họ.

Thôn này tên là thôn Thánh Nguyệt.

Tên như ý nghĩa, thôn này thờ Nguyệt Thần.

Trong hoạt động cúng lễ ba tháng, quan trọng nhất là trong ba tháng này chọn ra Thánh Nữ đủ tiêu chuẩn hầu Nguyệt Thần.

Yêu cầu lựa chọn cô gái trẻ tuổi chưa lấy chồng của từng nhà trong thôn.

Tháng đầu tiên, bọn họ không cần làm gì, chỉ lo bảo dưỡng, mỗi ngày dùng nước suối rửa mặt tắm rửa, giữ sự thanh khiết từ thân thể đến tâm hồn.

Trong ba ngày cuối cùng của tháng đầu tiên chọn ra ba cô gái ưu tú nhất làm Thánh Nữ dự bị.

Tháng thứ hai, ba vị Thánh Nữ dự bị chuyên môn học tập lễ nghi và kiến thức cúng bái. Một tháng này không thể tiếp xúc người ngoài, ăn ở đều trong từ đường.

Trong giai đoạn này nghe nói Nguyệt Thần sẽ ở gần đó quan sát ba người dự bị, vào ngày cuối của tháng thứ hai chọn một vị

làm Thánh Nữ của thôn.

Tháng thứ ba là cúng lễ, Thánh Nữ mặc đồ long trọng, trong vòng một tháng mỗi buổi sáng dẫn mọi người nhảy điệu múa cúng lễ, khẩn cầu bình an cho thôn.

Nhóm Cố Khanh vốn cho rằng là hoạt động cúng lễ tà ác gì, nhưng nghe đoạn sau nói Thánh Nữ của hai đời trước đều đã kết hôn sinh con, còn phụ trách dạy lễ nghi cho Thánh Nữ dự bị.

Nếu có thể thoải mái nói ra thì có vẻ như hoạt động cúng lễ này không có vấn đề gì, trừ thời gian hơi lâu.

Vậy thì rốt cuộc An Mẫn che giấu điều gì? Lúc trước Tiểu An nằm mơ thấy An Mẫn gặp chuyện không may là thế nào?

Rất nhanh, Cố Khanh liền biết nguyên nhân.

Sau khi ăn cơm chiều, Tiểu An bị An Mẫn kêu ra ngoài, hai người ở bên ngoài nói chuyện hơn nửa giờ, Tiểu An mới đi về.

An Mẫn vốn dặn Tiểu An đừng nói cho nhóm Cố Khanh, nhưng cô ta không ngờ bởi vì nhờ la bàn của Cố Khanh mới tìm đến đây, Tiểu An rất tin tưởng vào cô, vừa vào nhà liền nói hết cho cô biết.

“Tiểu Mẫn nói là thật ra hoạt động cúng lễ này không liên quan gì tới em ấy, bởi vì tuy em ấy được cha mẹ hiện tại nhận nuôi nhưng không phải đứa nhỏ sinh ra và lớn lên trong thôn, cho nên không thể tham gia tuyển chọn Thánh Nữ.

Chương 427: Vô Đề

Nhưng vì em ấy bị nhận nuôi, cũng tính là một nửa người trong thôn, bị cha mẹ nuôi thành kính yêu cầu nhất định phải tham gia hoạt động này."

Mới đầu An Mẫn bị bắt tạm nghỉ học vì hoạt động này thì rất khó chịu, thậm chí chống đối.

Nhưng sau khi tới thôn này, ở một khoảng thời gian thì An Mẫn phát hiện có lẽ trong thôn có bí mật thú vị.

An Mẫn là cô gái rất biết cách lợi dụng ưu thế của mình, sau khi đi theo cha mẹ nuôi trở lại thôn này, cô ta nhanh chóng lợi dụng vẻ ngoài xinh đẹp, hình tượng con giá thành phố học lịch cao khác hẳn trong thôn hấp dẫn vài người theo đuổi. Có trai làng, cũng có người từ bên ngoài trở về.

Trong lúc nói chuyện với họ, An Mẫn phát hiện cái gọi là hoạt động cúng lễ dường như có quan hệ với kho báu thời xưa.

Nghe nói trăm năm trước thôn này không gọi là thôn Thánh Nguyệt.

Bởi vì thuở ấy người họ Lý nhiều nhất thôn nên đặt tên là thôn nhà họ Lý.

Về sau, nghe nói có một cô gái xinh đẹp, nhìn liền không giống bình thường đi vào thôn này.

Cô gái tự xưng là Nguyệt Nha.

Con gái, một người con gái đẹp, gái đẹp đi một mình vào thôn

tất nhiên sẽ dẫn tới một vài người rình ngó và thèm muốn.

Nhưng bọn họ rất nhanh phát hiện, cô gái tên Nguyệt Nha không đơn giản.

Lưu manh trong thôn muốn khi dễ cô ta bỗng nhiên một tối nọ rớt xuống ao sen trong thôn, lúc bị vớt lên thì sắp tắt thở, tuy cuối cùng cứu sống nhưng trở thành tên ngốc.

Bởi vì Nguyệt Nha xinh đẹp khiến đám đàn ông chú ý, các chị em đương nhiên không có thiện cảm gì với cô ta.

Mấy người phụ nữ lưỡi dài nói xấu sau lưng Nguyệt Nha, trong cùng một thời gian miệng của họ bị lở loét, qua thật lâu vẫn không lành, cuối cùng đi xin lỗi Nguyệt Nha mới dần hết.

Bởi vì những người không có ý tốt với Nguyệt Nha hầu như đều bị báo ứng, nên những người trong thôn không dám chọc vào cô ta, thậm chí cảm thấy cô ta biết phép yêu, định đốt chết cô ta.

Nhưng đám người còn chưa hành động thì dần phát hiện ra cô gái này có lẽ đúng là hóa thân của Nguyệt Thần.

Cô ta có thể trị bệnh cứu người, khác với cách chữa dùng thảo dược của thầy lang, Nguyệt Nha sử dụng nước thánh thần kỳ, uống một ly là người bị bệnh lập tức khỏe mạnh.

Cô ta còn biết làm mưa. Có một năm trong thôn gặp khô hạn, cô gái kia mặc đồ long trọng đi ra, lẩm bẩm gì đó với bầu trời, trông trang nghiêm túc mục.

Không bao lâu sau trời đổ cơn mưa nhỏ.

Có rất nhiều sự tình thần kỳ liên quan Nguyệt Nha.

Về sau thôn này dần tín ngưỡng Nguyệt Thần mà Nguyệt Nha

kể, có việc lớn gì cần cả thôn thương lượng đều sẽ kêu Nguyệt Nha cùng tham dự.

Cố Khanh nghe Tiểu An thuật lại chuyện kể thần thoại mà An Mẫn nghe từ đám thôn dân, cô hơi hoài nghi cái gọi là Nguyệt Nha hóa thân của Nguyệt Thần hẳn là một nữ thuật sĩ lợi hại.

Cái gọi là nước thánh trị bệnh, rồi còn xin mưa, chỉ cần có đủ linh lực thì vài người trong Bộ Đặc Dị cũng có thể làm được.

Cố Khanh hỏi:

"Tiếp đó thế nào? Kho báu gì đó là sao?"

"Tiểu Mẫn nói một ngày nọ, có một băng cướp vào thôn. Băng cướp quá hung dữ, thôn dân không ngăn nổi, bọn họ bị bắt lấy xua đi chỗ giữa thôn. Băng cướp dường như có mục đích gì đó lục tìm trong thôn, không giết bọn họ ngay là vì ép hỏi."

Nguyệt Nha cũng bị bắt, dù có năng lực thần kỳ nhưng cô ta không thể tay không chống cự kẻ cướp được.

Nguyệt Nha nghĩ ra một cách.

Nguyệt Nha nói có biện pháp giết hết băng cướp, nhưng phương pháp này cần có người tự nguyện hy sinh mạng sống.

Người già trong thôn đều đứng ra. Lúc này mọi người đều bị bắt, đám người già đồng ý hy sinh mạng sống để cho con cháu của mình có một con đường chạy trốn.

Dựa vào đám người già này hiến tế, Nguyệt Nha lấy một chiếc gương ra, nhúng máu nó, bố trí một trận pháp âm độc.

Chương 428: Vô Đề

Nguyên băng cướp bị dụ vào trận pháp, sau đó là máu chảy thành sông.

Băng cướp chết hết, các người già cũng hiến dâng mạng sống của mình.

Nguyệt Nha tiêu hao quá nhiều linh lực vì trận pháp này, hơn nữa hại chết nhiều mạng người như vậy có tổn hại thiên hòa, trong một đêm từ vẻ ngoài thiếu nữ xuân xanh biến thành bà già tóc trắng xóa.

Cũng vì trận sống sót sau tai nạn này, về sau Nguyệt Nha thành tín ngưỡng của cả thôn, thôn nhà họ Lý thành thôn Thánh Nguyệt.

Nhà cửa trong thôn hình thành cục phong thủy, mỗi cách mười năm tổ chức lễ hội cúng đều là Nguyệt Nha đề xuất, nói làm như vậy có thể phù hộ người trong thôn bình an khỏe mạnh.

Sau này thôn đúng như Nguyệt Nha đã nói, tuy không giàu sang gì nhưng không bệnh không tai, thành thôn sống lâu nổi tiếng.

Sau nữa, dường như bởi vì cưỡng bức bày trận khiến Nguyệt Nha bị thương, lại giết quá nhiều người mà bị trời phạt, cô ta nhanh chóng qua đời.

Trước khi lìa đời, Nguyệt Nha để lại một truyền thuyết về kho báu.

Nghe nói Nguyệt Nha tập hợp tài học cả đời mình giấu trong góc nào đó trên núi, đợi người có duyên đến đào ra.

Sau đó cô ta qua đời.

Xác chết của Nguyệt Nha biến mất vào ngày thứ hai sau khi cô ta qua đời.

Cho đến nay người trong thôn vẫn không biết tại sao Nguyệt Nha đi đến nơi này, tại sao sẽ giúp người trong thôn.

“Tóm lại An Mẫn kêu cậu ra ngoài vì chuyện gì? Chắc không phải chỉ để kể câu chuyện kho báu chứ?”

Cố Khanh tin rằng An Mẫn nói cho Tiểu An biết chuyện này tuyệt đối là có mục đích.

Tiểu An cười khổ nói:

“Tiểu Mẫn nói muốn tìm ra kho báu này, kêu tôi cùng đi tìm với em ấy.”

“Xì!” Cố Khanh cười mỉa mai: “Nếu thật sự có kho báu thì làm gì tới lượt cậu ta tìm?”

Hơn nữa thứ thuật sĩ để lại không phải người bình thường có thể động vào.

“Tôi cũng không muốn cho em ấy đi, nhưng Tiểu Mẫn sẽ không nghe lời của tôi.” Tuy Tiểu An đã nhìn thấy em gái tay chân lành lặn, nhưng vẫn lấn cấn về giấc mơ kia.

Nên Tiểu An từ chối lời mời của Tiểu Mẫn, còn khuyến cáo rằng đừng làm chuyện nguy hiểm này.

Chưa tìm hiểu rõ mục đích của An Mẫn thì ngày thứ hai trong thôn lại phát sinh việc lớn.

Lúc này đã là tháng thứ hai của hoạt động cúng lễ, ba Thánh Nữ dự bị đều ở trong từ đường của thôn.

Mỗi ngày chỉ có Thánh Nữ của hai đời trước có thể ra vào từ đường dạy lễ nghi cho bọn họ.

Nhưng sáng sớm hôm nay, phát hiện một Thánh Nữ dự bị chết trong phòng mình.

Trong thôn thoáng chốc náo động, thôn bọn họ chưa từng xảy ra chuyện như vậy!

Chuyện chưa từng xảy ra, nhóm Cố Khanh vừa đến thì phát sinh án mạng, bọn họ bản năng tập trung ánh mắt vào ba người.

Nhưng ba người Cố Khanh vào ngày hôm qua mới biết về Thánh Nữ dự bị, nếu nói ba người chuyên môn tới nơi này để giết Thánh Nữ dự bị, đôi bên không oán không thù, làm vậy để làm gì?

Lúc này bọn họ có phát hiện mới.

Tiểu Mẫn biến mất, cùng mất tích còn có hai thanh niên mới quay về thôn gần đây.

Ba người này luôn chơi chung với nhau, bỗng nhiên biến mất sau khi Thánh Nữ dự bị gặp chuyện, rất đáng nghi.

Cảm thấy bọn họ còn chưa đi xa, trai tráng trong thôn đều tập hợp lại, phải tìm ra nhóm Tiểu Mẫn đã.

Tiểu An có biết An Mẫn không phải cô em gái ngoan ngoãn như trong tưởng tượng của mình không? Đương nhiên là biết.

Nhưng con người đôi khi là thế, dù biết ai đó không tốt đẹp như mình nghĩ, nhưng bạn không thể vứt bỏ đối phương.

Trừ phi hoàn toàn thất vọng.

Giống như hiện tại, Tiểu An biết An Mẫn mất tích, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến tối hôm qua em gái tìm cô ấy nói muốn đi kiếm kho báu.

Nhưng dù biết An Mẫn chủ động rời đi, còn có hai tên con trai theo cùng, Tiểu An vẫn không yên lòng.

Tiểu An cảm thấy giấc mơ lúc trước là tiên tri, An Mẫn đi vào núi sâu tìm kiếm kho báu không biết là thật hay giả, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm!

Chương 429: Vô Đề

"Cố Khanh, cậu cho tôi mượn la bàn được không? Để tôi đi tìm Tiểu Mẫn.” Cuối cùng Tiểu An vẫn đến tìm Cố Khanh.

Khi cô ấy nói lời này thì tự thấy xấu hổ.

Cô ấy lại làm phiền Cố Khanh, lúc trước vì tìm Tiểu Mẫn hại Cố Khanh và bạn của cô lái xe lặn lội đường xa vào núi sâu này.

Bây giờ Tiểu Mẫn lại mất tích, Tiểu An ngại ngùng mặt dày nhờ Cố Khanh tìm giúp nữa, nên muốn mượn la bàn của cô.

Chỉ cần có tóc của mình chắc có thể dùng la bàn tìm được Tiểu Mẫn ở đâu?

Tiểu An nghĩ như thế.

Cố Khanh nói:

“Nhưng nếu không có phương pháp đặc biệt thì không thể điều khiển la bàn này.”

Thật ra phương pháp đặc biệt là linh lực, Tiểu An

vốn không phải người tu luyện huyền học, không có linh lực, trong tình huống này thì không có biện pháp sử dụng la bàn.

Nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng muốn nói gì nhưng không dám của Tiểu An, Cố Khanh biết ngay cô ấy muốn gì.

Cố Khanh vỗ vai Tiểu An, nói:

“Được rồi, sớm biết cậu không bỏ được Tiểu Mẫn, dù sao vốn đã là cùng đến tìm cậu ta, tôi giúp cậu thêm một lần. Nhưng cậu cũng biết từ đường trong thôn xảy ra án mạng, nếu, tôi nói là nếu thôi, Tiểu Mẫn có liên quan chuyện này”

Tiểu An nói:

“Nếu Tiểu Mẫn có liên quan thì tôi tuyệt đối sẽ không giải vây cho nó.”

Giết người là đã đạp qua lằn ranh giới hạn của Tiểu An.

Thật ra thì Cố Khanh khá hứng thú với kho báu mà người phụ nữ tên Nguyệt Nha để lại, tìm được Tiểu Mẫn không chừng có thể tìm ra manh mối liên quan kho báu.

Dù sao người thông minh như Tiểu Mẫn nếu không nắm chắc một chút thì sẽ không mang theo hai người âm thầm rời đi.

Cầm lên la bàn, Cố Khanh, Tiểu An, Khương Mặc Ngôn đi ra cửa nhà trưởng thôn, lúc chuẩn bị đi tìm Tiểu Mẫn thì gặp gia đình ba người nhận nuôi cô ta.

Bởi vì Tiểu Mẫn mất tích cùng hai người đàn ông trẻ tuổi, đúng dịp có một Thánh Nữ dự bị chết, gia đình ba người trẻ tuổi mất tích đều bị người trong thôn bài xích, khi vào núi tìm người thì không ai chịu đi chung với họ.

“Các các cháu đi tìm Tiểu Mẫn đúng không? Chúng tôi có thể đi cùng các cháu không?” Người phụ nữ trung niên bởi vì ngày hôm qua đã gặp nhóm Cố Khanh nên bà ấy lên tiếng trước.

Người đàn ông trung niên bên cạnh hiển nhiên là chồng của bà ấy, cha nuôi của Tiểu Mẫn. Bởi vì quanh năm lao lực nên tóc đã hoa râm, nhưng cơ bắp tay cuồn cuộn trông đầy sức mạnh.

"Mẹ, đừng lo lắng, chị nhất định sẽ không sao đâu!" Em trai của Tiểu Mẫn, người đã gặp hôm qua, cậu ta dìu người phụ nữ trung niên, không ngừng an ủi.

"Dì, bây giờ không biết Tiểu Mẫn đang ở đâu, chúng cháu không rành đường núi, hay là chúng ta chia nhau ra, mở rộng phạm vi càng dễ tìm được bọn họ." Tiểu An nghiêm túc nói: "Dì yên tâm, một khi tìm được Tiểu Mẫn thì cháu sẽ gọi điện thoại cho dì ngay."

Bởi vì e ngại bại lộ thủ đoạn khác lạ của Cố Khanh nên Tiểu An từ chối đề nghị từ người phụ nữ trung niên.

Cứ như thế, hai bên đi hướng khác nhau, giao hẹn cách một khoảng thời gian liên hệ tin tức.

Vừa ra khỏi phạm vi tầm mắt của đa số người trong thôn, Cố Khanh lập tức lấy la bàn ra.

Tóc trong la bàn đã dùng để tới đây tìm Tiểu Mẫn, hiện tại mất hiệu lực, trực tiếp hóa thành tro tàn, cho nên cần lấy cọng tóc khác của Tiểu An.

Bỏ sợi tóc vào trong, kim trên la bàn lại chuyển động, chậm rãi chỉ hướng một phương hướng.

Không biết Tiểu Mẫn rốt cuộc muốn đi đâu, nhóm Cố Khanh đi theo hướng kim la bàn toàn là đường ít người đi, cảm giác giống như khu vực không người.

Cây cối cao lớn che chắn xung quanh rất dễ làm người ta lạc hướng.

Ba người Cố Khanh dần cách xa các thôn dân tản ra tìm nhóm Tiểu Mẫn.

Mãi khi bọn họ đến trước một vách vực thì ngừng lại, nhưng kim vẫn chỉ hướng phía trước.

Vậy là sao?

Chương 430: Vô Đề

Tiểu An lo lắng hỏi:

“Không lẽ nhóm Tiểu Mẫn đã?”

Phương hướng cây kim chỉ biểu minh nhóm Tiểu Mẫn rất có thể ở dưới vực, nếu bọn họ là vì tìm kiếm cái gọi là kho báu bất cẩn rơi xuống Tiểu An nhớ tới Tiểu Mẫn toàn thân đẫm máu trong mơ, cô ấy rùng mình.

Cố Khanh không nói chuyện, cô đứng trước vực cúi đầu nhìn xuống, mây mù giăng đầy, không thấy rõ bên dưới có gì.

Nhưng chắc chắn Tiểu Mẫn không bị gì, hôm qua lúc Cố Khanh xem tướng mạo của cô ta thì không có tai đổ máu, không thể nào có chuyện.

Khương Mặc Ngôn đi một vòng gần vực, sờ bùn đất, ngẫm nghĩ nói:

“Có lẽ bọn họ ở bên dưới.”

Cố Khanh nhanh chóng phản ứng lại: “Ý của anh là bọn họ cho rằng kho báu kia ở dưới vực?”

Khương Mặc Ngôn gật đầu.

Chất đất ở đây dường như mới bị người xới, Khương Mặc Ngôn tìm thấy một gốc cây ở gần đó bị cột dây thừng, còn bị giấu đi.

Hiển nhiên nhóm Tiểu Mẫn dùng sợi dây thừng này leo xuống

vực.

Nhưng dây thừng thòng xuống vực lẽ ra vẫn còn treo ở đây, tại sao bị người rút lên còn giấu kỹ cạnh cái cây?

Xem ra đội ngũ tìm kho báu của Tiểu Mẫn không chỉ có ba người!

Còn một người nữa phụ trách tiếp ứng trong thôn, sau khi nhóm Tiểu Mẫn xuống vực thì người này lo kéo dây thừng lên, đợi tới giờ hẹn lại thả dây thừng xuống đón bọn họ lên.

Về người bị tình nghi, Cố Khanh không nghĩ ra còn có ai khác trừ em trai của Tiểu Mẫn.

Thảo nào vừa rồi thấy hơi kỳ lạ.

Tiểu Mẫn mất tích, mẹ nuôi của cô ta nóng ruột nóng gan, tuy cha nuôi không nói chuyện nhưng trong mắt hiện rõ tia sốt ruột.

Chỉ có em trai, rõ ràng lúc trước thân thiết với Tiểu Mẫn là thế, nhưng khi an ủi mẹ thì trong mắt không có chút xíu lo âu.

Rõ ràng cậu ta sớm biết Tiểu Mẫn ở đâu nên không hề lo lắng.

“Chúng ta cần dùng dây thừng đi xuống hả?” Tiểu An đứng trước vực nhìn xuống dưới, cảm thấy chân hơi mềm.

Dùng dây thừng mà nhóm An Mẫn để lại leo xuống vực không phải lựa chọn sáng suốt.

Bởi vì bọn họ không biết cậu em trai kia và nhóm An Mẫn có phương thức liên lạc đặc biệt gì không. Nếu phát hiện nhóm Cố Khanh đi theo không chừng sẽ sản sinh hậu quả không tốt gì.

Cố Khanh lục tìm trong túi xách lấy ra ba lá bùa Thân Nhẹ.

Tên như ý nghĩa, dùng lá bùa này thì trong thời gian giới hạn thể trọng sẽ nhẹ như cọng lông chim, dù nhảy xuống vực sâu cũng sẽ nhẹ nhàng đáp xuống.

Lợi dụng đặc tính của lá bùa thì bọn họ không cần dùng dây thừng.

Thật ra còn có một loại cấp cao hơn nữa tên là bùa Đạp Mây.

Sau khi dùng loại bùa này thì người ta có thể như chim bay lên cao.

Nhưng bùa đó giống như bùa Khô Mộc Phùng Xuân, đều là loại bùa cấp cao, trình độ hiện tại của Cố Khanh chưa thể vẽ ra.

Ba người dán bùa Thân Nhẹ lên người, vì an toàn, Cố Khanh còn chia cho mỗi người một lá bùa phòng ngự, phòng ngừa xuất hiện tình huống đột phát.

Thân thể dần trở nên nhẹ nhàng, vì làm mẫu cho Tiểu An đã nát tam quan, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn hãy xuống vực trước.

Nhìn thấy hai người chậm rãi bay xuống, Tiểu An nghĩ đến Tiểu Mẫn, cắn răng nhắm mắt bước ra khoảng không, cũng rơi xuống, biểu cảm giống như đang tự sát.

Bọn họ không rơi xuống đáy vực, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn phát hiện vách vực, nơi bị sương mù dày đặc bao phủ thật ra có một bệ đá.

Trong bệ đá có một hang núi bị người đục ra.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn liếc nhau, không chừng nơi này thật sự có cái gì.

Dù sao trong hang núi dưới vực có bảo bối là tình tiết thường thấy trong truyện.

Khoảng hai phút sau, Tiểu An cũng nhắm mắt rơi xuống bệ đá.

Mãi đến khi cảm giác được chân mình đạp đất, Tiểu An mới dám từ từ mở mắt ra.

Cô ấy vừa mở mắt đã nhìn thấy cửa hang.

“Nhóm Tiểu Mẫn đi vào trong này hả?” Tiểu An hỏi.

Cố Khanh lấy ra la bàn chuẩn bị xác nhận, nhưng phát hiện lúc đứng ở bên trên còn dùng được, hiện tại kim la bàn không nhạy.

Cây kim không ngừng xoay tròn, liên tục không dừng lại, Cố Khanh càng đến gần hang núi thì kim xoay càng nhanh.

Chương 431: Vô Đề

"Xem ra có nguyên nhân gì tạo thành nơi này linh khí hỗn loạn, cho nên la bàn mới sẽ không nhạy." Cố Khanh thu hồi la bàn.

"Hiện tại, chỉ có thể dựa vào chúng ta từ từ tìm."

Ba người lần lượt vào hang núi.

Mắt của Cố Khanh thấy được khí tràng lưu động, nên dù ở trong hang núi tối tăm cũng không ảnh hưởng nhiều tới cô.

Khương Mặc Ngôn cũng giống như vậy, càng tu luyện lâu thì anh càng nhớ lại ký ức lúc làm Âm Dương Tuần Sát Sử hơn. Chỉ cần đưa linh lực lên mắt là anh có thể nhìn rõ tình huống trong hang núi.

Nhưng Tiểu An không được, làm một người bình thường, còn là con gái, cô ấy đi trong hang nhỏ hẹp tối tăm, cho dù bên cạnh có hai người bạn đi cùng cũng sẽ cảm thấy kinh hoàng khiếp sợ.

Cho nên Cố Khanh hữu nghị cung cấp một lá bùa Linh Nhãn, công nhận, loại bùa thường dùng để thấy quỷ khi sử dụng trong hang núi linh lực dày đặc mà lại hỗn loạn này cũng khá hữu dụng.

Thật ra thì là do ba người Cố Khanh đột ngột quyết định tìm Tiểu Mẫn, không biết sẽ lên núi, càng không biết phải vào trong hang núi, cho nên đèn pin gì đó đều không mang theo, chỉ có thể dùng loại bùa chú này tạm thay thế.

Hang núi bị người đục đẽo ra, không có lối rẽ, một con đường đi thẳng tới cuối.

Nhưng con đường này rất dài, nhóm Cố Khanh đi ước chừng hơn một giờ, cứ cảm thấy là vòng qua vòng lại không thấy cuối.

Nhưng không phải không có thu hoạch.

Đi đến nửa đoạn sau, bọn họ phát hiện trên vách đá bên cạnh dần xuất hiện tranh tường, điêu khắc câu chuyện Nguyệt Nha mà Nguyệt Nha kể, Tiểu An tường thuật lại cho họ nghe.

Con đường này hẳn là có thể đi đến tận cùng.

Xì xà xì xầm!

Thoáng nghe có tiếng người nói chuyện ở phía trước gần đó.

Tiểu An hoài nghi là tìm được Tiểu Mẫn, định lên tiếng kêu gọi đã bị Cố Khanh bịt miệng.

“Suỵt!” Cố Khanh nói nhỏ bên tai Tiểu An: “Nghe rõ trạng huống bên trọng đã.”

Cuối hang núi có một cửa đá đã mở ra.

Trong cửa đá dường như có người đang cãi lộn.

“Đều tại anh hết, chúng ta tìm nhầm chỗ rồi, căn bản không có kho báu! Uổng công khổ cực lâu như vậy!" Là tiếng oán trách của Tiểu Mẫn.

“Sao lại trách tôi? Là cô nghe tên ngốc đó nói nơi này có cái hang, bên trong có tiên nữ ở thế là hào hứng đòi đi tìm kho báu!” Giọng này hơi giống vịt đực.

“Thôi thôi, hai người đừng cãi lộn nữa, hiện tại vấn đề là, chúng ta trở lại phải làm thế nào?" Có người giảng hòa, giọng nói khá ôn hòa.

“Sao trăng gì nữa, cắn chết không thừa nhận! Cứ nói là chúng ta hẹn nhau vào trong núi chơi, chúng ta không biết chuyện phát sinh trong từ đường.” Giọng nói của Tiểu Mẫn trở nên có chút âm u lạnh lẽo: “Cắn chết không biết, cái gì đều không thể nói, biết chưa?!”

“Nhưng nhưng đã chết một người rồi!” Giọng vịt đực dường như hơi sợ hãi.

Tiểu Mẫn nói:

“Ai kêu xui? Lần trước đến đây bị một cánh cửa cuối cùng ngăn trở, mãi không mở được. Sau này ngẫu nhiên mới phát hiện ngọc bội thờ trong từ đường là chìa khóa mở cửa, chúng ta chỉ là muốn mượn một chút thôi, xui bị con kia phát hiện ra, còn định hét to kêu cả thôn đến, đòi trừng phạt chúng ta. A Kiệt cũng chỉ là muốn giúp chúng ta.”

Giọng của A Kiệt thản nhiên nói:

“Một là tất cả câm miệng, hai là tôi và An Mẫn chỉ chứng là cậu làm, đã hiểu chưa?”

Lời uy hiếp của A Kiệt hiển nhiên là nói cho giọng vịt đực nghe.

Giọng vịt đực vội gật đầu:

“Hiểu hiểu!”

Cố Khanh buông bàn tay bịt miệng Tiểu An ra, vừa rồi dường như có thứ ẩm ướt rơi xuống tay của cô.

Là Tiểu An vô thanh rơi lệ.

Lần này thì cô ấy không thể lừa bản năng được nữa, em gái của cô ấy từ khi nào đã lớn lên thành người phụ nữ độc ác, chuyện giết người mà cũng có thể nói nhẹ nhàng như vậy.

Tiếng bước chân từ bên trong dần vang rõ hơn, dường như bọn họ sắp ra ngoài.

Cố Khanh nhanh tay nhanh mắt vỗ lá bùa Ẩn Thân lên người cả ba.

Chương 432: Vô Đề

Sau đó ba người dán sát vách tường nhìn An Mẫn và hai người đàn ông khác soi đèn pin đi ra ngoài.

Qua vài phút, tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện đều hoàn toàn biến mất, Cố Khanh mới kéo Tiểu An và Khương Mặc Ngôn đi vào trong.

Đã đến đây rồi thì dù gì cũng phải nhìn xem bên trong rốt cuộc có gì đúng không nào?

Bởi vì ngọc bội là chứng cứ bọn họ đã từng đến từ đường nên ba người An Mẫn để nó lại đây.

Xem ra bọn họ khá tự tin không ai tìm được nơi này.

Cửa mở ra.

Trong hang núi trống trải có một cỗ quan tài.

Nắp quan tài bị mở ra.

Bên trong có một bà già tóc trắng xóa, thoạt nhìn hồng hào như người sống, nhưng không cảm giác được bất cứ linh hồn dao động, chắc đây là Nguyệt Nha.

Cố Khanh thấy thế thì ánh mắt vụt qua một chút dao động.

Thuật sĩ, cho dù là đã chết thì đụng vào quan tài của người ta, quấy rầy sự yên nghỉ chắc chắn sẽ không được yên thân.

Nghĩ kết cục của những kẻ vọng tưởng kho báu trong truyền

thuyết chọc vào Nguyệt Nha, Cố Khanh mặc niệm một phút cho nhóm Tiểu Mẫn.

Tiểu An hỏi:

“Bà ấy đã chết chưa?”

Không trách cô ấy hỏi như vậy.

Bà già nằm trong quan tài bộ dạng thật sự không giống như đã chết, làn da còn căng mịn, gò má ửng hồng, thoạt trông dường như chỉ là ngủ.

Nhưng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn lại có thể xác định, người trước mắt đúng là chết rồi, bởi vì không có dấu vết linh hồn nào.

Xung quanh chỉ có mỗi cỗ quan tài này, ba người tiến lên cẩn thận nhìn, phát hiện bên trong dường như có có dấu vết bị lục lọi.

To gan thật, dám lục lọi quan tài của người chết, còn là thuật sĩ đã chết, có nên nói bọn họ mang thiên phú làm trộm mộ không?

Giọng Tiểu An hơi run hỏi:

“Cố Khanh, trên người bà ấy có một lớp như sương mù đen là gì vậy?”

A, quên mất Tiểu An cũng có bùa Linh Nhãn, tuy không ổn định nhưng chắc cô ấy có thể nhìn thấy mấy thứ này.

“Đây là một loại nguyền rủa." Cố Khanh đầy ẩn ý nói: “Người bất kính với bà ấy sẽ nhận trừng phạt dành cho mình.”

Một lớp sương mù đen nguyền rủa bao bọc bên ngoài thân thể của Nguyệt Nha nằm trong quan tài, người bà ấy thì tỏa ánh sáng

vàng, đó là công đức hóa thành thứ bảo hộ thân thể.

Nhưng con người sau khi chết chẳng phải khí vận công đức hiển hiện ở phần linh hồn à? Tại sao còn đọng trong thân xác chứ?

Cố Khanh hoang mang.

“Linh hồn của bà ấy còn ở đây." Khương Mặc Ngôn bỗng nhiên nói.

Tiểu An căng thẳng hỏi:

“Đâu ở đâu?”

Cho dù đã tiếp thụ Cố Khanh có năng lực khác biệt với mọi người năng lực, nhưng phải đối diện thế giới tràn ngập yêu ma quỷ quái thì Tiểu An cảm thấy chính mình chưa có sức chịu đựng đó.

Cố Khanh nghe lời của Khương Mặc Ngôn thì cau mày, cô cẩn thận quan sát một lúc. Không lý nào, xung quanh không có dao động linh hồn mà!

Quan tài làm bằng gỗ lim tơ vàng thượng hảo, đặt trong hang núi này hơn trăm năm mà vẫn thấy rõ hoa văn khắc trên đó. Xem kỹ thì hoa văn dường như là một loại biến dị từ bùa chú.

Cố Khanh đi vòng quanh quan tài, cuối cùng tìm được điểm nút của hoa văn trên quan tài.

Một chút linh lực ôn hòa chậm rãi truyền qua khi Cố Khanh đụng vào điểm nút.

Trong hang núi mờ tối, hoa văn quan tài bỗng nhiên phát sáng.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn không động đậy, Tiểu An thì

thụt lùi hai bước.

Sau đó bọn họ trông thấy cảnh khó tin.

Nga chính giữa bên trên quan tài hiện ra hình chiếu.

Giống như hình 3D, trước mắt xuất hiện một thiếu nữ mặc quần áo hoa lệ.

“Hỡi vị khách từ phương xa đến, khi ngươi nhìn thấy hình ảnh này thì ta đã biến mất khỏi trần gian này.” Dường như chỉ là một đoạn hình ảnh, khi nói chuyện thì thiếu nữ ánh mắt ngơ ngẩn nhìn phương xa.

"Ta vốn là một nữ thuật sĩ lưu lạc, trong một lần nguy hiểm tính mạng thì được một thư sinh trẻ tuổi cứu. Ta sống tiếp, nhưng đối phương lại qua đời. Trước khi chết, thư sinh mãi nhớ người nhà và các thôn dân đã góp tiền đưa hắn đi thi.”

Chương 433: Vô Đề

"Cho nên, vì báo đáp ân cứu mạng hắn, ta quyết tâm tìm được thôn kia, bảo vệ thôn hai mươi năm thay hắn."

"Ta không dự liệu được thôn gặp cướp bóc. Vì cứu người, ta cũng giết người, bị Thiên Đạo không dung tha. Sau khi chết linh hồn sẽ tan biến, không thể vào địa phủ."

"Thư sinh cứu ta, ta cứu thôn, ước chừng cũng là nhân nào quả nấy, tự có thiên ý."

"Bởi vì dự cảm đến cái chết của mình, ta tự tìm chỗ chôn cho mình. Lúc sắp chết ta nhờ một người sau khi ta chết hãy đưa xác của ta đến nơi này."

"Nếu các người có thể kích hoạt một hình ảnh mà ta để lại ở đây thì chắc cũng là người đồng đạo. Hy vọng các người có thể giúp ta nhìn xem trận pháp Bái Nguyệt mà ta bày trong thôn phải chăng đã có hiệu lực? Nếu không có thì xin đạo hữu giúp ta một tay."

Nói đến đây, Nguyệt Nha trong hình ảnh bỗng trở nên linh động, nhìn về hướng nhóm Cố Khanh, mỉm cười nói:

"Làm báo đáp, khi trận pháp hình thành sẽ có một món báu vật xuất thế, coi như thù lao ta đưa cho ngươi."

Nói xong câu này, hình ảnh mơ hồ rồi hoàn toàn biến mất ở trước mắt.

Thân thể Nguyệt Nha bảo tồn nguyên vẹn trong quan tài khoảnh khắc hóa thành tro tàn.

Nhóm Cố Khanh không chọn leo lên từ vách vực mà đi vòng dưới vực rồi leo lại lên núi.

Trên đường còn gặp các thôn dân đang tìm nhóm An Mẫn.

Vì biết quan hệ giữa Tiểu An và An Mẫn nên bọn họ chẳng còn vẻ thân thiện với ‘người giàu’, chỉ thản nhiên chào nhóm Cố Khanh.

"Các người tìm được chưa?” Bọn họ hỏi.

Nhóm Cố Khanh cùng nhau lắc đầu, tỏ vẻ không tìm được.

Lúc này sắc trời đã tối, hai nhóm người đi cùng nhau.

Trên núi bỗng vang tiếng huýt gió không biết phát ra từ đâu, âm thanh sắc nhọn thoáng chốc truyền vào tai của mọi người.

Mấy thôn dân thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn về hướng Cố Khanh, nói: "Tìm được rồi!"

Tiếng huýt sáo này là phương thức truyền tín hiệu của thôn dân trên núi, âm thanh này có nghĩa là đã tìm được người.

Hai bên nhìn nhau, cùng chạy lên núi.

Nếu đã tìm được người thì chắc chắn sẽ trực tiếp mang về thôn.

Dùng tốc độ nhanh nhất lên núi, khi nhóm Cố Khanh quay về thôn thì ba người nhóm An Mẫn đã bị mang đến từ đường.

À không, là bốn người.

Em trai của An Mẫn kéo cả nhóm lên bờ vực, lúc bốn người

xuống dưới trùng hợp bị một đội thôn dân bắt được.

Bốn người đứng trong từ đường, đối diện là bài vị tổ tông rậm rạp tích lũy nhiều năm của thôn.

Trưởng thôn và ngồi trên ghế, sắc mặt nghiêm túc. Đứng phía sau họ là các thôn dân nghe tiếng huýt sáo trở về.

Trong đó có một đôi vợ chồng trung niên trong mắt ngấn lệ căm giận nhìn ba người An Mẫn, là cha mẹ của Thánh Nữ dự bị đã chết.

Vợ chồng họ chỉ có một mụn con giá, hai ngày trước còn vui vẻ nhận chúc phúc và hâm mộ của mọi người vì con giá thành một trong ba Thánh Nữ dự bị.

Ai biết vừa tỉnh ngủ thì mọi thứ thay đổi rồi?!

Con gái của họ mới mười tám tuổi!

Bộ dáng xinh đẹp, còn hiếu thảo.

Trước khi con gái đi từ đường nhận Thánh Nữ dạy dỗ lễ nghi còn thề thốt rằng sẽ trở thành Thánh Nữ, cho cha mẹ hãnh diện.

Sao con gái bỗng nhiên chết như vậy?!

Nhất định là những người này, bọn họ hại chết con ngoan của họ!

Ánh mắt căm hờn của hai người hình thành đối lập rõ rệt với vẻ mặt lo lắng của cha mẹ nuôi An Mẫn.

Con gái nuôi bị cuốn vào chuyện này đã khiến người lo lắng, tại sao con trai cũng bị lôi vào?!

"Khụ khụ!"

Trưởng thôn ho khan hai tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người qua.

Trưởng thôn nhìn về phía An Mẫn đứng ở chính giữa, vẻ mặt vô tội, giọng vịt đực biểu cảm hoảng hốt, A Kiệt bình tĩnh vững vàng, em trai của An Mẫn thì nét mặt mờ mịt.

“Nói, đã đi đâu?” Trưởng thôn cầm tẩu thuốc hút vào một hơi sau đó phun ra một mảnh sương khói.

An Mẫn đảo tròng mắt nói:

“Ông nội trưởng thôn hỏi về chuyện gì? Ba đứa chúng cháu hẹn nhau đi lên núi chơi thôi.”

Tiểu An khép mắt lại, thấy tận mắt em gái của mình nói dối không nháy mắt, chênh lệch rất lớn với trong tưởng tượng của cô ấy.

Chương 434: Vô Đề

“Vớ vẩn!” Ông già gầy gò ngồi bên trái trưởng thôn nói: “Nếu chỉ lên núi đi dạo thì tại sao cha mẹ của mấy người không biết?”

Cụ ông mặt tròn ngồi bên tay phải trưởng thôn là người nhóm Cố Khanh ngày hôm qua lên núi đã gặp, không ngờ ông ấy có địa vị trong thôn cao như vậy.

Lúc này trên mặt ông cụ chẳng còn nụ cười hiền hòa, khuôn mặt rất u ám.

Ông cụ nhìn bốn người trẻ tuổi dường như không chịu nói gì, ngón tay ông ấy gõ mặt bàn mấy cái, nói:

“Chúng tôi phát hiện ra một vài thứ trong phòng của Tố Tố.”

Ông ấy không nói rõ là cái gì, nhưng đã tạo thành áp lực tâm lý.

Trừ chàng trai tên A Kiệt là bình tĩnh nhất, mấy người khác đều giật thót tim.

Phải chăng thật sự phát hiện ra cái gì? Hay là chỉ đang gài mình nói thật?

Bọn họ liếc nhau, cuối cùng nhìn hướng A Kiệt bình tĩnh, bọn họ quyết định giữ im lặng.

Đừng thấy bộ dạng của A Kiệt bình thản, nếu trong nhóm có ai dám phản bội gã thì tuyệt đối không sống yên.

Nhưng bọn họ không ngờ thật sự có để lại thứ gì trong phòng

của Tố Tố.

Ông già mặt tròn lần mò trong túi lấy ra một thứ, xòe tay ra:

“Nhìn xem thứ này ở trên người của ai?”

Mọi người cùng nhìn vào tay của ông cụ.

Là một mảnh góc áo, vải dệt giống hệt trên người An Mẫn.

Nhìn kỹ thì gấu váy của An Mẫn vừa lúc thiếu một miếng.

An Mẫn khó tin hét to:

“Chuyện này không thể nào!”

Cô ta vốn không ra tay, lúc A Kiệt giết Tố Tố thì cô ta đứng xa nhìn, sao có thể để lại mảnh vải được?!

An Mẫn cảm thấy trái tim đau nhói, thân thể hơi khó chịu, nhưng vẫn vội vàng giải thích:

“Ông nội trưởng thôn, nhất định là có hiểu lầm gì rồi, cháu thật sự không làm gì hết!”

An Mẫn vẫn không khai ra tên của A Kiệt.

Lúc này A Kiệt tiến lên một bước, nói:

“Ông trưởng thôn, chúng cháu thừa nhận có vào từ đường, nhưng chỉ là vì nghe nói về kho báu nên muốn tìm xem nó ở đâu, còn chưa kịp tìm được cái gì đã bị Tố Tố phát hiện ra."

“Sau đó chúng cháu bỏ chạy ngay, thật sự không biết phát sinh cái gì."

“Nhưng lúc chúng cháu nhìn thấy Tố Tố thì trên người cô ấy không mặc đồ của Thánh Nữ dự bị, ngược lại mặc đồ thường, trên tay còn cầm cái bao, cháu cảm giác dường như cô ấy”

A Kiệt không nói hết câu, nhưng biểu cảm của người trong thôn đều nghiêm túc hơn.

Bọn họ nghe hiểu lời ngầm của A Kiệt, có vẻ như Tố Tố không muốn làm Thánh Nữ dự bị, cô ấy muốn rời đi, rồi bị ai đó phát hiện ra

An Mẫn bội phục sát đất.

Cô ta rốt cuộc hiểu tại sao sau khi Tố Tố chết, A Kiệt bắt cô ta thay đồ cho Tố Tố.

“Cậu nói bậy!” Cha mẹ của Tố Tố là người không thể chấp nhận loại suy đoán này nhất.

Rõ ràng con gái của bọn họ rất muốn làm Thánh Nữ, sao có thể chạy trốn?!

A Kiệt thấy bởi vì lời của mình mà các thôn dân rối loạn, trong lòng đắc ý nghĩ: Thấy chưa, bọn họ căn bản không tìm được chứng cứ chứng minh bên mình có liên can với chuyện của Tố Tố.

A Kiệt nói tiếp:

“Tôi đi theo cha mẹ từ bên ngoài trở về, nghe nói trở thành Thánh Nữ thì trong vòng mười năm không được kết hôn.”

Căn cứ lời của A Kiệt, nhiều thôn dân tự tưởng tượng, có lẽ Tố Tố có gian phu?

A Kiệt đang hưng phấn, không phát hiện tim của mình đập hơi nhanh.

Rất nhanh có người phát hiện nhóm An Mẫn không ổn.

Mặt của bọn họ đỏ lên, đầu rịn mồ hôi, thở hổn hển, trên người dần nổi lên lấm tấm màu đỏ.

“Làm sao vậy?”

“Trên người bọn họ mọc ra cái gì thế?”

“Không lẽ chạy lung tung trên núi, đụng phải cái gì mẫn cảm?”

“Mẫn cảm gì chứ, tôi thì thấy là trúng độc!"

Các thôn dân bàn tán xôn xao khiến người trong từ đường chú ý.

An Mẫn là người nhận ra đầu tiên.

Phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ giỏi lợi dụng nhan sắc làm vũ khí thì rất chú trọng vẻ ngoài của mình.

Khi cô ta phát hiện trên người xuất hiện mảng lớn chấm đỏ thì phản ứng đầu tiên là la hoảng lên —— trong âm thanh tràn ngập hoảng sợ và chán ghét.

Chương 435: Vô Đề

Kinh ngạc qua đi là ngứa ngáy ở chỗ có đốm đỏ.

Ngứa từ tận trong xương, khiến người không nhịn được dùng tay gãi, nhưng bề mặt đỡ ngứa vài giây sau đó càng ngứa nhiều hơn.

Sau khi An Mẫn phát hiện thì mấy người khác cũng nhận ra.

Cái ngứa sâu tận xương và trái tim đau nhói bộc phát cùng lúc, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

“Ngứa, ngứa quá, chuyện gì thế này?!”

Bởi vì quá ngứa nên bọn họ không kiềm được dùng tay gãi mạnh, nếu gãi nhẹ thì thậm chí không bớt ngứa.

Móng tay đâm sâu vào thịt như muốn móc lớp da xuống, rất nhanh da rách toạc rỉ máu.

Mấy người An Mẫn đứng giữa từ đường không có cảm giác đau, ngược lại cảm thấy trên người bớt ngứa hơn, lộ ra nụ cười sảng khoái.

Ba người trẻ tuổi mình đầy đốm đỏ và vết máu hình thành đối lập rõ rệt với em trai của An Mẫn bình yên đứng một bên.

Loại tình huống này thật sự là rất kỳ dị.

Không biết ai trong đám đông lên tiếng:

“Bọn họ như vậy trông giống bị nguyền rủa thì phải.”

Các giọng nói đồng ý rộ lên.

“Đúng đúng, nhất định là nguyền rủa, nếu không thì tại sao chỉ có ba người gặp chuyện đó, người khác không bị gì cả?"

“Đúng rồi, nhất định là Nguyệt Thần giáng xuống trừng phạt, bởi vì bọn họ tổn thương Thánh Nữ dự bị.”

“Nguyệt Thần hiển linh! Hiển linh rồi!”

Đang lúc tất cả mọi người dồn hết sự chú ý cho cái gọi là Nguyệt Thần hiển linh thì con trai út nhà trưởng thôn kích động chạy vào từ đường.

Người này nâng dậy An Mẫn bởi vì đau và ngứa mà không ngừng lăn lộn dưới đất, cất tiếng nói như con nít:

“Chị ơi chị, chị tìm được tiên nữ chưa?”

Chưa đợi mọi người phản ứng lại, cậu ta sực tỉnh ngộ:

“A, chắc chị tìm được rồi, lần trước bà Tiên cũng trừng phạt em, làm tay em bị ngứa lâu lắm. Chị tìm được bà Tiên rồi thì có thể mua kẹo cho em ăn không?”

Trước mắt bao người, con trai út nhà trưởng thôn bị mọi người nhận định trí lực có vấn đề nói ra lời dường như bại lộ rất nhiều bí mật.

“Bà tiên gì? Con mới nói cái gì?!” Trưởng thôn vội chạy tới nhéo tai của con trai út: “Nói rõ cho cha!”

"Đau!" Con út của trưởng thôn rưng rưng lệ, nức nở nói: “Trong trong hang núi, bé rơi vào hang núi, có bà tiên. Không nghe lời thì tay sẽ ngứa lắm!”

Ý thức được cái gì, ông già mặt tròn và ông già gầy gò cũng tiến lên, tiếp tục truy hỏi:

“Ở đâu? Hang núi ở đâu?”

Trưởng thôn lại nhớ ra, nơi con trai của ông ta rơi xuống thì chỉ có vực kia!

Dưới đất, nhóm người An Mẫn tạm ngừng ngứa, khó khăn hít thở bình thường lại, chợt nghe con trai út nhà trưởng thôn nói lộ hết.

Xong rồi.

Nghĩ như vậy, bọn họ suy sụp nằm trên mặt đất, không để ý chính mình đầu xù tóc rối, mặt lem luốc người rướm máu.

Nhóm An Mẫn tự nhiên là không tin gì mà giết Thánh Nữ sẽ bị Nguyệt Thần trừng phạt, bọn họ càng nghiêng hướng giả thiết quan tài của Nguyệt Nha dẫn tới trạng huống hiện tại. Nhưng nguyên nhân do đâu, chữa như thế nào là vấn đề lớn.

Bên kia, trưởng thôn nhéo tai con trai út, ông ta tổng kết ra rất nhiều tin tức từ trong lời nói ngây thơ như con nít.

Bọn họ không ngờ nơi Nguyệt Nha biến mất trong truyền thuyết bị con trai út của ông ta tìm được.

Không chậm trễ thêm nữa, nhóm trưởng thôn kêu mấy trai tráng trong thôn suốt đêm đi hang núi bên dưới vách núi kia.

Có thể tưởng tượng, đến cuối cùng bọn họ tìm được chỉ là một quan tài trống rỗng.

Hôm sau, nhóm Cố Khanh nhìn thấy đám người trưởng thôn vẻ

mặt buồn phiền.

Tìm mấy trăm năm đều không tìm được, cuối cùng tìm ra lại vô duyên trông thấy, chỉ có thể nhìn thấy một quan tài trống rỗng, không buồn sao được?

Nhưng ở cửa lớn trong hang núi bọn họ tìm được ngọc bội vốn được thờ trong từ đường bỗng dưng bị mất tích.

Đây là chứng cứ có lợi vạch trần lời nói dối của nhóm người A Kiệt.

Lúc này nhóm người A Kiệt không dám nói dối nữa, trong thời gian nhóm trưởng thôn đi tìm hang núi thì bọn họ lại trải qua hai đợt hành hạ không phải con người có thể chịu đựng.

Chương 436: Vô Đề

“Ông nội trưởng thôn, chúng cháu sai rồi.” An Mẫn nước mắt lưng tròng, đáng tiếc trên mặt lấm lem vết máu khó thấy rõ khuôn mặt cô ta.

“Chúng cháu chỉ muốn tìm kho báu của Nguyệt Nha trong truyền thuyết, vô tình nghe được dưới vách núi có một cái hang, thế là suy đoán kho báu ở bên trong."

"Chúng cháu chỉ là phát hiện ngọc bội thờ trong từ đường khớp với chỗ lõm trên cửa lớn trong hang, nên muốn mượn thử một lần." A Kiệt nói: “Không ngờ bị Tố Tố phát hiện ra, cô ấy hét toáng lên muốn kêu mọi người đến, lúc ấy chúng cháu chỉ muốn ngăn cản cô ấy la to, rồi lỡ tay”

Trưởng thôn không nói chuyện, ông ta cầm ngọc bội, vừa vuốt ve nó vừa suy nghĩ rất lâu.

Trưởng thôn hỏi:

“Các người có động chạm vào thứ gì trong hang núi không?”

Ba người nhanh chóng lắc đầu: “Chúng cháu chỉ là mở cửa, nhìn thấy bên trong có quan tài, bên trong nằm một bà già. Vì muốn tìm kho báu nên chúng cháu lục tìm một chút quanh quan tài, còn thứ khác thì chúng cháu không chạm vào.”

"Ngu xuẩn!" Ông già gầy nghe đến đây thì chửi um lên: “Cả đám ngu như heo! Dù là quan tài của người bình thường thì người lớn chưa dạy cho mấy đứa không được động chạm lung tung sao? Huống chi đó là Nguyệt Nha, là hóa thân của Nguyệt Thần, là ân nhân lớn của thôn!”

Ông già gầy rất muốn xông lên đánh người.

“Chúng cháu biết sai rồi, ông trưởng thôn, sau khi ra thôn chúng cháu sẽ đi tự thú, làm ơn cứ chúng cháu với! Thật sự vừa đau vừa ngứa không chịu nổi!”

So với thống khổ từng đợt khiến người không chịu nổi, bọn họ thà đi cục cảnh sát tự thú, nhận trừng phạt dành cho mình.

Trưởng thôn hít một ngụm khói thuốc nói:

“Tôi làm gì có cách chữa?”

Khỏi nghĩ cũng biết đó là trừng phạt vì chạm vào quan tài của Nguyệt Nha, trong thôn không có người rành về mặt này, chờ ngày mai giao bọn họ cho cảnh sát xử lý vậy.

Trong khi nhóm người An Mẫn khai thật, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi một vòng to quanh thôn.

Quanh thôn đúng là có linh khí đậm hơn chỗ bình thường, nơi linh khí dày nhất là hồ sen ở nhà trưởng thôn, thoạt trông nơi đó là mắt trận.

Nhưng, trận pháp này không có hoàn toàn thành công.

Xem tình hình này thì nếu trận pháp thành công, linh khí ở đây sẽ không chỉ có bấy nhiêu.

Cố Khanh nhìn qua Khương Mặc Ngôn ở bên cạnh:

“Anh nói xem chỗ nào có vấn đề?”

Xung quanh chỉ có khác biệt độ linh khí dày mỏng, nhìn không ra có vấn đề gì.

Khương Mặc Ngôn nhìn bốn phía, tổng thể thì không có vấn đề gì, xem bộ dạng hẳn là chi tiết nhỏ nào đó của trận pháp xảy ra vấn đề.

Khương Mặc Ngôn nói:

"Chúng ta lên núi xem sao.”

Có câu gọi là lên cao nhìn xa.

Leo lên ngọn núi bên cạnh nhìn xuống kết cấu của toàn thôn có lẽ sẽ có thể nhìn ra càng nhiều thứ hơn.

Thừa dịp sự chú ý của các thôn dân còn tập trung vào hang núi trên vách vực và nhóm An Mẫn giết Tố Tố, hai người Cố Khanh dán lá bùa Ẩn Thân, lại dán lá bùa Thân Nhẹ, dọc theo vách núi leo lên trên.

Cái gọi là đường thẳng ngắn nhất giữa hai điểm là thẳng lên và xuống.

Sau khi lên núi thì thấy trọn bố cục thôn xóm, nhìn cả buổi cũng chỉ cảm thấy có gì đó kỳ kỳ, linh khí hướng tây bắc hơi mỏng, còn cụ thể hơn thì Cố Khanh vẫn không nhìn ra được.

Óc Cố Khanh chợt lóe tia sáng, nhớ ra rằng xem không hiểu có thể hỏi người khác!

Cố Khanh lấy điện thoại ra chụp hình bên dưới, sau đó gửi hết hình vào điện thoại di động của Tư Nam.

Tư Nam chuyên về phong thủy, chắc nhìn ra được vấn đề nằm ở đâu.

Không lâu sau Tư Nam nhắn tin lại.

Đầu tiên là mấy dấu chấm than tràn đầy tình cảm: !!!

Ôi mợ, hai người đi đâu vậy? Cư nhiên có thể tìm được thứ này!

Tư Nam hoàn toàn không ngờ sẽ nhìn thấy trận pháp gần như thất truyền.

Không đợi Cố Khanh nhắn tin trả lời thì Tư Nam đã gọi điện thoại.

“Hai người đang ở đâu?” Tư Nam hỏi mà miệng nhóp nhép như đang nhai gì đó.

Chương 437: Vô Đề

“Một thôn trang nhỏ gần vùng núi hẻo lánh.” Cố Khanh nói: “Thứ này do một nữ thuật sĩ bố trí từ mấy trăm năm trước, nhưng không biết tại sao hoàn toàn không có hiệu lực, cô có thể nhìn ra là nơi nào xảy ra vấn đề không?”

"Trăm năm trước có nhân vật lợi hại như vậy sao? Còn là nữ thuật sĩ hiếm thấy?!” Tư Nam chép miệng: “Tôi chỉ nhìn ra dường như có vài điểm nút không đầy đủ, cụ thể là tình huống gì thì tôi phải đến tận nơi mới biết.”

Nghe ý tứ thì Tư Nam khá hứng thú với đại trận Bái Nguyệt ở đây.

Cố Khanh báo vị trí cụ thể cho Tư Nam, cuối cùng còn thêm một câu: “Nơi này phát sinh vụ án giết người, tốt nhất đến với thân phận nhân viên nhà nước.”

Nói đến đây mới nhớ, phát sinh vụ án giết người, dường như sau khi qua đời thì linh hồn của Tố Tố không ở lại báo thù, ngược lại trực tiếp đi địa phủ, kỳ lạ thật.

Ngày thứ hai.

Tư Nam đi theo một đội cảnh sát lên núi.

Hôm qua trưởng thôn đã báo án.

Tư Nam đến nơi này thì thừa cơ giơ ra giấy chứng nhận, tìm đại thân phận nào đó lẫn vào.

Tối hôm qua suýt nữa xảy ra chuyện.

Cha mẹ của Tố Tố quả nhiên là không chịu bỏ qua, bọn họ thừa dịp đưa cơm cho người canh chừng nhóm An Mẫn thì nhét tiên, lại đau khổ van xin mấy người đó hãy vờ như không thấy gì, để hai vợ chồng già vào đánh mấy tên hung thủ một trận hết giận.

Mọi người cùng thôn, tự nhiên biết hai vợ chồng già chỉ có một mụn con gái, cũng thảm thật, phải để hai người trút cơn giận thôi, thế là mấy người phất tay cho đi.

Không ngờ hai vợ chồng không chỉ muốn trút giận.

Một người cầm một con dao cùng nhau đâm An Mẫn và A Kiệt.

Lúc trước nhóm người đã khai hết, A Kiệt ra tay, còn An Mẫn đứng một bên nhìn. Giọng vịt đực bị chê làm hỏng chuyện nên chỉ ở bên ngoài trông chừng.

Vì vậy hai vợ chồng già chỉ giơ đao đâm hai đầu sỏ này.

May mà Tiểu An phát hiện kịp thời.

Tiểu An đến thăm An Mẫn, muốn nói chuyện đàng hoàng với cô ta.

Tiểu An vừa đến đã thấy trong ngực hai vợ chồng già lòi ra lưỡi dao lóe tia sáng, cô ấy vội hét lên:

"Cẩn thận!"

Nhóm An Mẫn nghe tiếng la của Tiểu An liền né qua, còn lớn tiếng kêu mấy người trông chừng vào mới ngăn chặn hành vi điên cuồng của hai vợ chồng già.

Về chuyện trận pháp của thôn, trước khi Tư Nam đến thì Cố Khanh đã hỏi thăm trưởng thôn và hai vị tộc lão.

Nguyệt Nha không thể nào không dặn dò ai về chuyện này.

Quả nhiên, vừa nghe Cố Khanh hỏi trận pháp thì ba ông già thay đổi sắc mặt.

Bọn họ hỏi:

“Cô nhìn ra được?”

Không ngờ cô gái trẻ tuổi mà học thứ này.

Cố Khanh gật đầu, không nói ra nhóm mình cũng vào hang núi, hỏi:

“Nếu các người đều biết nơi này có trận pháp thì có phát hiện trận pháp xảy ra vấn đề không?”

Ba người nhìn nhau.

Trưởng thôn cười khổ nói:

“Sao không biết được?”

Làm trưởng thôn, cùng với hai tộc lão giám sát toàn bộ thôn, khi bọn họ nhận chức vụ từ trưởng thôn và tộc lão đời trước thì đã biết thông tin về trận pháp của thôn.

Theo như thông tin ghi chép thì mỗi cách mười năm tiến hành cúng bái một lần, trong một trăm năm thôn hẳn là sẽ trở nên càng lúc càng thịnh vượng phát đạt, các thôn dân sẽ khỏe mạnh sống lâu.

Nhưng hiện tại thì sao?

Đúng là các thôn dân khỏe hơn người bình thường một chút,

nhưng kém xa sống lâu và thịnh vượng trong lời đồn.

Ông già mặt tròn nhạy bén nhất, nghe Cố Khanh hỏi chuyện này thì phản ứng đầu tiên là nhìn chăm chú vào anh và cô:

“Hai người có thể sửa chữa trận pháp này không?”

Cố Khanh lắc đầu, nói:

“Tôi chỉ nhìn ra có vấn đề, nhưng còn không tìm được cụ thể nằm ở đâu.”

Không đợi trên mặt bọn họ hiện ra thất vọng, Cố Khanh lại bảo:

“Nhưng tôi quen một người bạn, là thầy phong thủy rất giỏi”

Cố Khanh chưa nói xong, trưởng thôn bèn bảo:

“Vậy cô hãy mời người bạn đó đến giúp chúng tôi với. Cô bé cứ yên tâm, nếu thành công thì dù thôn chúng tôi phải đập nồi bán sắt đều sẽ cảm kích các người!"

Chương 438: Vô Đề

Bởi vì đã đánh tiếng trước nên lúc Tư Nam tới thì nhận được hoan nghênh nồng nhiệt của ba ông già.

Mang theo trưởng thôn cùng hai vị tộc lão gặp Tư Nam mặc đồng phục cảnh sát trong đội cảnh sát, sau khi xem giấy chứng nhận thì ba người trưởng thôn càng an tâm.

Thì ra là người của chính quyền, vậy thì có năng lực lớn cũng là bình thường.

Sau khi được trưởng thôn nhiệt tình cung cấp hình vẽ thôn ngày xưa và một số sửa chữa mấy năm nay, Tư Nam cầm la bàn của mình lên đường.

Dù sao Tư Nam là chuyên nghiệp, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn thật lâu cũng chỉ cảm thấy góc tây bắc của thôn dường như có chút vấn đề.

Sau khi Tư Nam đến, cô ấy xem bản đồ, cầm la bàn trực tiếp đi góc tây bắc.

Đoàn người trưởng thôn, tộc lão vẻ mặt nghiêm túc đi hướng đó, các thôn dân gặp ở dọc đường không dám hỏi nhiều.

Góc tây bắc của thôn có một hộ nghèo nổi tiếng toàn thôn.

Thế cục Bái Nguyệt năm xưa khó khăn lắm mới hình thành bởi vì nhà của hộ nghèo này quá cũ nên sụp đổ.

Sau khi sụp đổ, gia đình này không muốn bỏ ra nhiều tiền xây nhà, tùy tiện xây căn nhà đất, còn là vì trưởng thôn tự bỏ một số

tiền ra bắt buộc bọn họ xây.

Thấy Tư Nam đi hướng đó chắc là vấn đề nằm ở hộ gia đình này, trưởng thôn và hai tộc lão không hề bất ngờ.

Bọn họ thật ra cũng nghi ngờ rồi, chẳng qua bởi vì không hiểu mấy chuyện này, không tìm ra được vấn đề nằm ở đâu.

Tư Nam đứng ngoài nhà nhìn một lúc lâu, sau đó thốt ra một câu làm tất cả ngã ngửa:

“Nơi này từng có người chết.”

Chưa đợi trưởng thôn và hai tộc lão nói chuyện, Cố Khanh bản năng kêu lên:

“Không thể nào!”

Có thể khiến Tư Nam nói ra từng có người chết thì tự nhiên không thể nào là chết theo cách bình thường.

Nhưng Cố Khanh tự tin, nếu nơi này có người đột tử thì không có lý nào cô không nhìn thấy oan hồn lảng vảng quanh đây. Cho dù oan hồn tiêu tan, cũng nên có dấu vết sót lại.

Huống chi, dù gia đình nghèo rớt mồng tơi nhưng họ vẫn sống khỏe mạnh, không có bất cứ vấn đề gì, sao có thể có người đột tử được?

Trưởng thôn lúc này cũng nhanh chóng nói: “Điều này không thể nào, mấy năm nay trong thôn làm tang ma đều không có liên quan gia đình này.”

Ông già mặt tròn nghĩ tới cái gì, thay đổi sắc mặt hỏi:

“Đứa nhỏ bị sẩy thai có tính không?”

Ông ấy nhớ con dâu của nhà này từng có một đứa nhỏ, lúc ấy được tám tháng rồi, nhưng bởi vì chết trong bụng nên không đặt tên, tìm một chỗ chôn, tự nhiên không làm lễ tang.

Tư Nam nói đầy ẩn ý:

“Sẩy thai tự nhiên thì đương nhiên không tính vào, nhưng nhưng sau khi sinh ra rồi bóp chết, còn dùng phương pháp đặc biệt trấn áp mới nghiêm trọng.”

Cố Khanh vốn định nói trong này chẳng có quỷ hồn của con nít, nhưng chợt nhớ đến nơi này tại sao không có quỷ hồn.

"Ý của cô muốn nói năng lực của trận pháp này đều bị dùng để tiêu hao lệ khí của anh linh?!” Cố Khanh đã hiểu.

Nếu đúng là vậy thì mọi thứ hợp lý.

Trưởng thôn không hiểu mấy thuật ngữ này, nhưng biết đây không phải là chuyện tốt gì, ba người già nỗ lực vãnh tai nghe đối thoại giữa Cố Khanh và Tư Nam.

Tư Nam gật đầu, nói:

“Sau khi đại trận Bái Nguyệt này hình thành vốn nên ban ơn cho người toàn thôn. Nhưng ước chừng vào lúc ấy người nhà này hại chết một em bé sơ sinh, anh linh mang theo lệ khí, nếu phát triển lớn mạnh có lẽ sẽ nguy hại cho cả thôn. Vì vậy đại trận Bái Nguyệt bản năng vận chuyển tất cả linh lực về phía này, dùng linh lực tẩy đi lệ khí của anh linh, làm chậm lại nguy cơ cho thôn.”

Hiện tại anh linh kia ước chừng đã hóa giải tất cả lệ khí đi đầu thai, đây là nguyên nhân tại sao nhóm Cố Khanh không tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Tiêu hao nhiều linh khí khiến trận pháp vốn sắp thành hình đã không thể vận chuyển, nhưng dựa theo bọn họ mỗi mười năm lại cúng bái một lần, chờ qua hai vòng ước chừng có thể bổ sung đủ linh khí, hình thành trận pháp thật sự.

Chương 439: Vô Đề

“Còn phải chờ hai mươi năm nữa sao!”

Ba người già cảm thán với nhau, nhưng trong con mắt lại tràn ngập kiên định. Bọn họ vẫn chưa già, còn có thể sống hai mươi năm!

Tư Nam chỉ hướng căn nhà nhỏ dựng bằng cỏ nằm cạnh gian nhà ngói này, trông giống như nhà xí.

“Thi cốt của đứa bé hẳn là nằm ở đó.”

"Cái gì?!"

Người ở đây vừa kinh vừa giận, làm quá độc ác!”

Tư Nam xoay la bàn nói:

“Bọn họ hẳn là sợ hãi anh linh bị hại chết sẽ quay về trả thù nên áp linh hồn và xác chết ở dưới nhà vệ sinh, dùng khí ô uế trấn áp.”

“Các người làm gì ở đây?!” Một người đàn ông ba mươi mấy tuổi bước ra khỏi nhà.

“Đừng lượn qua lượn lại trước cửa nhà chúng tôi!” Lời này là nói với nhóm Cố Khanh.

Khi thấy trưởng thôn cùng hai vị tộc lão đứng ở phía sau, người đàn ông cúi đầu khom lưng: “Ông trưởng thôn, sao các người tới đây? Mời vào nhanh, mời vào!”

Biểu diễn trước xua đuổi sau tâng bốc rất xuất sắc.

Trưởng thôn xụ mặt, xua tay nói:

“Ngô Thiết Đản, anh hãy nói thật cho tôi biết, có phải bên dưới nhà vệ sinh của các người chôn cái gì không?”

Ngô Thiết Đản đi ở đằng trước, nghe lời này thì rùng mình, nhanh chóng quay đầu lại cười gượng: “Ông trưởng thôn đang nói giỡn hả, dưới nhà vệ sinh của chúng tôi có gì để chôn đâu!”

Gã cố ý cất cao giọng, nhìn liền biết là đang nói dối.

Ông cụ mặt tròn tức giận đến nỗi râu dựng ngược lên, thôn của bọn họ luôn yên vui, không ngờ sẽ có gia đình phân chuột như vậy!

Ông ấy từng nghe nói mẹ của Ngô Thiết Đản đặc biệt trọng nam khinh nữ, chỉ chăm chăm muốn con dâu sinh cháu nội trai.

Hiện nay nhà bọn họ xác thực là có có đứa cháu trai, mới tròn một tuổi.

Giờ xem ra trước đứa cháu trai này vốn còn có một đứa cháu gái.

Nhìn Ngô Thiết Đản mặt dày cười với bọn họ, lại nhìn vợ của gã ở trong nhà ngoan ngoãn nấu ăn, trưởng thôn phất tay:

“Kêu mẹ của anh ra đây.”

Cha của Ngô Thiết Đản lúc trước ra ngoài đi làm đã chết vì ngoài ý muốn, người lớn nhất trong nhà là bà mẹ.

“He he, ông trưởng thôn.” Ngô Thiết Đản nói: “Hôm qua đã bận rộn cả buổi tối, mẹ của tôi còn đang ngủ chưa dậy được.”

Trưởng thôn nghe mà tức lên tăng xông máu:

“Vậy ý của anh là muốn tôi kêu đồng chí cảnh sát đến thì mẹ của anh mới chịu dậy chứ gì?”

Ngô Thiết Đản thế này mới sốt ruột nói:

“Ấy ấy, tôi không có ý đó đâu trưởng thôn, tôi đi kêu mẹ dậy cho ông ngay!”

Ngô Thiết Đản đi vào trong kêu mẹ mình dậy.

Không biết Ngô Thiết Đản nói gì mà vài phút sau một giọng nữ quát to như còi tàu:

“Thằng bất hiếu! Mẹ mày ngủ lâu chút cũng không được hả? Mày còn lương tâm không? Nếu không phải ngày xưa tao chùi đít chùi mông nuôi mày lớn”

Cho dù cách tường thì nhóm Cố Khanh vẫn có thể đầy đủ cảm giác được, đây là một bà thím chanh chua, điển hình con sâu làm rầu nồi canh, rất khó giải quyết.

"Mẹ!" Ngô Thiết Đản kêu một tiếng, giọng nói bên trong thấp xuống.

Không biết Ngô Thiết Đản nói gì mà chốc lát sau rốt cuộc nhìn thấy một cụ bà mặt mũi hung dữ đi ra.

Bởi vì mặt mũi dữ tợn nên lúc bà cụ này không cười vốn đã đáng sợ, khi nhìn thấy nhóm trưởng thôn thì cố nặn ra nụ cười, thịt trên mặt xếp vào nhau, cứng ngắc ngoác mồm ra trông càng kinh dị hơn.

Bà thím nhiệt tình bước lên trước:

“Mèn đét ơi, sao hôm nay trưởng thôn có rảnh đến nhà chúng tôi vậy?”

Ba người Cố Khanh âm thầm lùi lại một bước nhỏ.

“Kim Chiêu Đệ, hôm nay tôi không rảnh nói nhảm với bà.” Trưởng thôn không kiên nhẫn chặn đứng lời bà ta: “Bà hãy nói thật cho tôi biết, bên dưới nhà xí chôn cháu gái đầu của các người không?”

Mặc kệ đứa nhỏ chết như thế nào, chôn dưới nhà vệ sinh là rất độc ác.

Trưởng thôn đã nói huỵch toẹt ra, bà thím tên Kim Chiêu Đệ có chút rơi vào tình huống khó xử.

Nếu đặt ở lúc bình thường thì cứng miệng chối là qua chuyện.

Nhưng vì chuyện của Tố Tố mà cảnh sát vào thôn, Kim Chiêu Đệ không dám nói thật ra, cũng không dám chơi xấu khiến cảnh sát đến điều tra.

Chương 440: Vô Đề

Kim Chiêu Đệ chớp chớp mắt, rút khăn tay không biết đã bao lâu chưa giặt ra khỏi túi, xì mũi, chảy xuống hai giọt nước mắt cá sấu, vỗ đùi nói: “Trưởng thôn ơi, tôi cũng không muốn đâu!"

“Ông nhà tôi mất sớm, nhà tôi mấy đời đơn truyền, chỉ có một thằng con trai. Con dâu thân thể yếu, khó khăn lắm mới mang bầu, chưa tới tám tháng đã sinh.”

“Đứa nhỏ sức khỏe yếu, không sống nổi ba ngày, tôi đành chôn con bé”

Những lời này vừa bày ra nhà bọn họ không dễ dàng, nhưng hoàn toàn không đề cập nguyên nhân cái chết của đứa bé và tại sao chôn trong hố xí.

Đây là đang dùng chiêu lấy tình cảm.

Quả nhiên là nhân vật khó chơi.

Trưởng thôn đang định nói gì thì thấy có hai người phụ nữ mặc đồng phục cảnh sát ở gần đó đang đi tới gần.

Trưởng thôn cùng hai tộc lão thay đổi sắc mặt, nhìn về hướng nhóm Cố Khanh.

Tư Nam lén thè lưỡi, khi phát hiện bên dưới hầm cầu chôn bé gái sơ sinh thì cô ấy lập tức nhắn tin cho người trong đội cảnh sát, kêu bọn họ tới điều tra là vì sợ nhóm trưởng thôn lấp liếm luôn.

Khác với vụ của Tố Tố.

Tố Tố đã trưởng thành, từ nhỏ lớn lên tại đây, cô ấy chết thì trưởng thôn tự nhiên là phải báo cảnh sát đòi lại công bằng cho cô ấy.

Nhưng với một bé gái sơ sinh sống chưa tới ba ngày, ông ta chưa gặp bao giờ, làm trưởng thôn, tuy rằng trơ trẽn hành vi của gia đình Kim Chiêu Đệ, nhưng chưa từng nghĩ sẽ tống cả nhà họ vào cục cảnh sát. Dù sao các thôn ở mấy đỉnh núi xung quanh cũng từng xảy ra việc tương tự, đều là chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có.

Trưởng thôn không ngờ rằng, Tư Nam vượt mặt ông ta trực tiếp báo cảnh sát.

Hai cảnh sát mới tới gần, Kim Chiêu Đệ và Ngô Thiết Đản đã chân mềm như bún run cầm cập, đưa ánh mắt cầu xin nhìn về hướng trưởng thôn.

Một cảnh sát nháy mắt với Tư Nam, kéo cô ấy đi, chuẩn bị đào bới ở chỗ cô ấy chỉ.

Thật sự không ngờ rằng, tới chỗ này xử lý một vụ án, cư nhiên kéo theo một vụ án mới.

Một cảnh sát khác lấy còng tay ra, vừa huơ nó vừa nói:

“Hai vị liên can giết chết một bé gái sơ sinh, mời đi theo chúng tôi về đồn một chuyến.”

Anh ta thầm cảm thán, bé gái sơ sinh bị chôn lâu như vậy phỏng chừng đều đã hóa thành xương trắng, không biết có thể tìm được đầu mối gì không.

Chợt nghe tiếng hét kinh hoàng.

Là vợ của Ngô Thiết Đản mới đi ra khỏi nhà phát ra tiếng hét.

Tư Nam và cảnh sát đào đất cũng sợ vã mồ hôi lạnh.

Dựa theo chỉ điểm của Tư Nam, bọn họ tìm được vị trí chôn giấu bé gái sơ sinh, mới đào vài cái đã cảm giác đụng phải thứ gì.

Nhưng khoảnh khắc đào ra, bọn họ nhìn thấy xác chết bé gái sơ sinh nguyên vẹn.

Đúng vậy, là xác chết chứ không phải xương trắng, dấu bóp màu đỏ tím trên cổ còn tươi như mới bóp ngày hôm qua.

“Ma có ma!”

Kim Chiêu Đệ trông thấy cảnh này sợ tới mức trốn ra sau lưng Ngô Thiết Đản:

“Thiết Đản, mày mau nói với nó là đừng ám chúng ta! Mày là cha của nó, chắc chắn nó sẽ nghe lời mày!”

Ngô Thiết Đản cũng muốn trốn, chân run cầm cập, giãy giụa muốn chạy đến sau lưng cảnh sát:

“Mẹ còn là bà nội của nó, sao mẹ không nói với nó đi?!”

Hai mẹ con chỉ vì nhìn thấy xác chết của em bé mà đã sợ tới mức trở mặt thành thù.

Xác của bé gái sơ sinh bị mang về làm chứng cứ, Kim Chiêu Đệ và Ngô Thiết Đản, nhóm An Mẫn cũng bị dẫn độ. Tiểu An cũng đi cùng, cô ấy chung quy vẫn không yên lòng em gái của mình.

Chỉ để lại vợ của Ngô Thiết Đản ôm bé trai mới hơn một tuổi đứng ở cửa, đờ đẫn nhìn phía trước.

Không biết người mẹ yếu đuối nhìn con gái bị bóp chết này

đang nghĩ gì trong đầu.

Vấn đề nhà của Ngô Thiết Đản hơi lớn, toàn thôn cần điều chỉnh một số chỗ tỉ mỉ hơn.

Trải qua ba ngày nỗ lực, Tư Nam mang theo Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn điều chỉnh trận pháp xong xuôi.

Chương 441: Vô Đề

Sau đó, ba người đứng trước hồ sen ở nhà trưởng thôn, nương đêm trăng, họ rót linh khí vào bóng trăng phản chiếu trong hồ sen.

Ầm ầm ầm!

Trong hồ sen phát ra tiếng nổ, trận pháp hoàn chỉnh, kế tiếp chỉ cần chờ tích lũy linh khí.

Tư Nam chỉ hướng hồ sen:

"Mau nhìn kìa, đó là cái gì?!"

Cố Khanh nhìn thấy ba con cá chép màu đỏ bơi nhanh về phía này, nhảy vọt về phía ba người Cố Khanh.

Trên bầu trời vụt qua ba tia sáng đỏ, trong tay ba người Cố Khanh có thêm ba chiếc gương giống y hệt, viền gương điêu khắc một con cá chép màu đỏ rất sống động.

Chắc đây là quà cảm ơn mà Nguyệt Nha đã nói?

Ba người trưởng thôn ở bên cạnh nhìn tất cả điều này.

Một mặt là phòng ngừa nhóm Cố Khanh giở trò trong trận pháp, mặt khác cũng là bởi vì nhiều năm qua họ chỉ nghe chứ chưa thấy bao giờ, muốn được kiến thức.

Thấy cá chép nhảy vào ngực ba người Cố Khanh, nhóm trưởng thôn cũng hâm mộ, thậm chí muốn bắt bọn họ trả lại đồ.

Nhưng cuối cùng ba người không nói gì.

Bọn họ đều chỉ là người bình thường, không trêu vào nhóm Cố Khanh nổi.

Lúc ba người ngồi trên xe của Khương Mặc Ngôn quay về, hai cô gái ngồi ở hàng ghế sau, ngắm nghía gương cá chép đỏ trong tay.

Gương đại khái cỡ nửa bàn tay người, viền gương là một con cá chép sống động như thật. Sau khi rót linh khí vào sẽ thấy cá chép giống như sống lại,

lắc đầu vẫy đuôi. Rót vào linh khí càng nhiều thì gương có thể biến thành một con cá nhỏ màu đỏ bơi tự do theo sự điều khiển của bạn.

Cố Khanh hỏi:

“Chắc đây là một loại pháp khí dạng điềm lành nhỉ?”

Có thể nhìn thấy viền gương trừ linh khí dày đặc ra còn có một tầng khí điềm lành màu đỏ giống như ráng chiều, mang theo bên người có thể đem lại may mắn cho chủ nhân.

"Đáng tiếc." Tư Nam ngắm nghía chiếc gương trong tay, bên dưới hồ sen hẳn là có thứ càng ghê gớm hơn.

Đúng vậy, gương cá chép đỏ phỏng chừng chỉ là pháp khí điềm lành đi kèm bị đặt ở đáy hồ sen.

Làm mắt trận của toàn bộ đại trận Bái Nguyệt, đáy hồ sen hẳn là có pháp khí càng tốt, rất có thể là tấm gương năm xưa Nguyệt Nha dùng để bố trí trận pháp hiến tế giết chết cướp núi.

Nhóm Cố Khanh hay mấy người trưởng thôn đều thầm hiểu về điều này, chẳng qua cùng giữ im lặng.

Dù sao càng ít người biết thứ đó làm mắt trận càng tốt.

Cố Khanh quay về trường học, an ủi mèo trắng và chó mực lại bị bỏ ở phòng ngủ, cô nghe nhóm người Hách Viện Viện oán trách mình gần đây cứ mất tích, chợt phát hiện ra lại sắp tới kỳ nghỉ rồi.

Sau nghỉ hè cô sẽ là sinh viên năm tư.

Bởi vì đời trước đã thi khoa tiếng Trung, bây giờ Cố Khanh còn giữ chút ấn tượng nên cô nghĩ rằng đủ điểm thi đậu là được.

Cộng thêm hiệu trưởng mễ lúc trước được Cố Khanh giúp, và bạn vong niên của cô là giáo sư Mễ trong thư viện thường nhập mộng ân cần dạy bảo, cho dù ba ngày hai lần xin phép, điểm của cô không bị ảnh hưởng gì.

Nghe mọi người nhắc đến tranh thủ trong kỳ nghỉ tìm nơi thực tập Cố Khanh mới chợt nhận ra: Sắp lên năm tư rồi.

Về việc thực tập, đại học khác nhau, khoa khác nhau thì yêu cầu cũng khác.

Về khoa tiếng Trung, ưm, thật ra chỉ cần tìm một chỗ có tên có tuổi, được chứng thực, có thể tra ra địa chỉ, nhờ họ đóng dấu viết lời bình là xong.

Nhưng không ngờ khi Cố Khanh đi Bộ Đặc Dị buột miệng nói chuyện này, Lệ Hoan lại bảo rằng cô ấy có thể sắp xếp chỗ thực tập cho Cố Khanh.

Cố Khanh bản năng nói:

“Chắc không cần đâu.”

Không phải việc lớn gì, loại chuyện này tùy tiện tìm một chỗ

quen đóng dấu giùm là xong.

Cố Khanh nhớ là đời trước mình làm theo cách này.

“Nếu chỉ là đóng dấu, viết lời bình thì chắc tôi giúp được.” Khương Mặc Ngôn tỏ vẻ, nhà bọn họ có nhiều công ty con, chọn đại một công ty là có thể giải quyết.

Không ngờ rằng Lệ Hoan phất tay: “Không được, công ty này tốt hơn, xí nghiệp lớn, nổi tiếng!”

Khương Mặc Ngôn: Xí nghiệp lọt top một trăm toàn quốc của nhà mị kém chỗ nào???

Chương 442: Vô Đề

Lệ Hoan đá lông nheo với Cố Khanh, cô lập tức hiểu ra. Lệ Hoan bỗng dưng hăng hái đòi giới thiệu chỗ thực tập cho cô, chắc không phải là cần làm nhiệm vụ chứ?

Quả nhiên, Cố Khanh vừa hỏi Lệ Hoan liền gật đầu thừa nhận:

“Công ty này gần đây xảy ra nhiều chuyện, tình nghi có quỷ ám, không biết bọn họ thông qua ai tìm tới chúng ta, cho thù lao rất cao.”

Lệ Hoan đá lông nheo với Cố Khanh:

“Em cũng biết đây, ngành chúng ta cũng cần làm thêm. Chỉ cần giải quyết quỷ ám công ty họ thì báo cáo thực tập chỉ là việc nhỏ, còn được tiền huê hồng lớn, thấy mối này ngon không?”

Chỉ cần cố ý, muốn tìm thì thông qua các con đường đều có khả năng tìm được Bộ Đặc Dị.

Chẳng qua, làm bộ môn cơ quan nhà nước giấu trong chỗ tối, muốn khiến Bộ Đặc Dị hỗ trợ thì trừ thanh toán số thù lao kếch xù, người liên hệ Bộ Đặc Dị phải ký hợp đồng giữ bí mật, phòng ngừa tiết lộ nhiều chuyện của Bộ Đặc Dị dẫn tới công chúng khủng hoảng.

Nếu Lệ Hoan đều sắp xếp xong, Cố Khanh cũng không ngại kiếm một mớ trước khi vào kỳ nghỉ, cô dứt khoát đồng ý.

Không ngờ Khương Mặc Ngôn lên tiếng ngay sau đó.

“Nếu vậy thì tiện thể cho tôi đi với.” Khương Mặc Ngôn mỉm

cười nói: “Cố Khanh một mình, không ai tiếp ứng thì hơi nguy hiểm.”

“Ố ồ.” Lệ Hoan đầy ẩn ý nhìn Khương Mặc Ngôn, tiếp đó gật đầu: “Oke la, không thành vấn đề!”

"A Là nơi này sao!"

Cố Khanh ngước đầu nhìn tòa cao ốc giống như đám mây ở trước mắt mình, Cố Khanh không khỏi cảm thán.

Lệ Hoan giới thiệu Cố Khanh đến ‘thực tập’ công ty là một xí nghiệp lớn có tiếng ở thành phố S.

Buôn bán đồ điện gia dụng, sản phẩm thông tin điện tử, kinh doanh khắp nơi trên thế giới, trụ sở chính nằm ở đây.

Khương Mặc Ngôn bị sắp xếp vào ngành bán hàng, ở tầng mười hai.

Cố Khanh thì làm một trong các trợ lý của thư ký chủ tịch, bị xếp ở tầng đỉnh.

Thư ký chủ tịch là một nam giới ba mươi tuổi, mặc đồ tây thắt caravat, rất có phong độ tinh anh, tên là Lâm Nhất Bình.

Người liên hệ với Bộ Đặc Dị cũng là vị thư ký Lâm này.

Chủ tịch không cần tự mình ra mặt.

Lâm Nhất Bình xuống lầu đón Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, anh ta tự mình mang theo Cố Khanh làm trợ lý thư ký và Khương Mặc Ngôn là người mới của phòng bán hàng cũng không khiến ai hoài nghi, cùng lắm là đoán hai người mới này đi cửa sau.

Nói thật thì tòa cao ốc này có nhiều truyền thuyết kỳ bí.

Nào là con nít trong thang máy thích ngẫu nhiên khiến thang máy tạm dừng, trưởng phòng của phòng kế hoạch đêm khuya lảng vảng trong cao ốc, văn phòng chủ tịch ở tầng cao nhất có tiếng con gái khóc, các tin đồn luôn lan truyền rộng trong phạm vi công ty.

Đương nhiên, đa số câu chuyện chỉ là ngoài ý muốn cộng thêm sự tưởng tượng dặm thêm mắm muối ra nồi nhiều chuyện.

“Vậy rốt cuộc kêu chúng tôi đến là vì việc gì?" Cố Khanh không kiềm được hỏi.

Bởi vì vẫn chưa bắt đầu chính thức đi làm, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi theo thư ký Lâm dạo một vòng trong cao ốc.

Có mấy vài con quỷ, nhưng nhìn liền biết là quỷ hồn bình thường, dù ngẫu nhiên có con quỷ thích chọc phá cũng không đến mức cần tìm Bộ Đặc Dị.

Thư ký Lâm nói:

“Chuyện đó thì vấn đề nghiêm trọng nhất cần chờ chúng ta đi thăm toàn bộ công ty, tôi đưa hai người đến văn phòng chủ tịch, để chủ tịch giải thích cho các vị.”

“Hai vị đại sư, quanh công ty chúng tôi có chỗ nào không sạch sẽ không?” Lúc đi thang máy, thư ký Lâm không nhịn được hỏi.

Thư ký Lâm vốn không tin mấy chuyện này, nhưng đi theo chủ tịch, mưa dầm thấm đất biết một ít chuyện người bình thường không biết.

Xí nghiệp lớn luôn như thế, nếu đã trả số tiền lớn thì tất nhiên phải tận dụng triệt để.

Mời Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đến trừ vì việc của chủ

tịch ra, cũng hy vọng bọn họ xem toàn bộ công ty, giải quyết các loại tai họa ngầm.

Chương 443: Vô Đề

Trong thang máy chỉ có ba người nhóm Cố Khanh, cô nhìn thoáng qua Tiểu Quỷ mặt trắng xanh cười nghịch ngợm ở trước mặt mình, Tiểu Quỷ đang ngồi xổm nhanh chóng cởi dây giày của thư ký Lâm.

Cố Khanh nghe thư ký Lâm hỏi nơi này có sạch sẽ hay không, khuôn mặt cô nghiêm túc nói:

“Không có vấn đề lớn gì, xem ra chủ tịch của anh chắc cũng đã tìm người tài bà đến xem phải không?”

Chỉ là một Tiểu Quỷ bình thường thì đúng là không phải vấn đề lớn.

Thư ký Lâm mỉm cười nói:

“Chủ tịch của chúng tôi rất tin những thứ này, hồi xưa khi chuyển vào tòa cao ốc này đã đặc biệt mời đại sư đến xem hướng, điều chỉnh toàn bộ cao ốc.”

Thư ký Lâm vừa nói vừa sờ cổ mình, vừa rồi cảm giác cổ hơi lạnh.

Cố Khanh lườm con quỷ nghịch ngợm thổi hơi lạnh vào cổ thư ký Lâm, nào ngờ con quỷ không sợ còn thè lưỡi với cô:

“Lêu lêu lêu!”

Khi Khương Mặc Ngôn liếc qua thì dường như nó cảm giác được tình huống không đúng, người đàn ông trước mặt này có khí tràng đáng sợ, Tiểu Quỷ xẹt một tiếng biến mất ở tận cùng thang

máy.

Có vẻ như đây là đứa nhỏ đã chết ở trong thang máy.

“Thư ký Lâm, anh bị sút dây giày kìa.” Cố Khanh nhắc nhở một tiếng

“À.” Thư ký Lâm nhanh chóng cúi người buộc dây giày, lẩm bẩm: ‘Dạo này hình như cứ bị sút dây giày.”

“Xì.” Cố Khanh cố gắng nhịn cười.

Có vẻ như thư ký Lâm đã đắc tội sâu với Tiểu Quỷ nghịch ngợm trong thang máy.

Trong lúc nói chuyện thì ba người đã đến văn phòng chủ tịch.

Thư ký Lâm gõ cửa, bên trong vọng ra giọng nói:

“Mời vào."

Vào cửa, Cố Khanh liền nhìn thấy doanh nhân nổi tiếng của thành phố S, Lộ Bằng Trình, nghe nói tên của ông ta vốn không phải cái này, sau này chuyên môn mời đại sư bói để sửa tên.

Lộ Bằng Trình thoạt nhìn đã năm, sáu chục tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, nếp nhăn giữa hai chân mày dường như có thể kẹp con muỗi, khi phát hiện thư ký Lâm mang hai người trẻ tuổi vào thì thầm hoài nghi: Hai người trẻ tuổi này thật sự có thể giải quyết vấn đề của mình sao?!

Ngoài mặt chủ tịch Lộ không lộ vẻ gì, thừa dịp nhóm Cố Khanh ngồi xuống thì ông ta mịt mờ nháy mắt với thư ký Lâm, ngầm hỏi hai người này có đáng tin không.

Thư ký Lâm gật đầu, chuyên môn mời từ Bộ Đặc Dị, dù sao

cũng phải cho người ta làm thử một lần.

Mấy người ngồi vào ghế, thư ký Lâm đi pha trà.

“Chủ tịch Lộ, chuyên môn mời chúng tôi đến rốt cuộc là vì cái gì?”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đã xem chỗ này một vòng, không phát hiện có vấn đề nghiêm trọng gì.

“Hiện giờ hai người không cảm giác ra được cũng bình thường.” Chủ tịch Lộ khẽ thở dài: “Đợi vài hôm nữa chuyện này mới sẽ phát sinh."

Nghe ngữ khí này hơi kỳ lạ, giống như chủ tịch Lộ sớm biết sẽ có sự tình phát sinh vậy.

Thư ký Lâm bưng trà ra, đặt xuống trước mặt Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn mỗi người một tách trà, đưa ly cà phê tới trước mặt chủ tịch Lộ.

Thư ký Lâm nhận tín hiệu từ chủ tịch Lộ, thay ông ta giải thích:

“Tháng bảy hàng năm cao ốc của chúng tôi sẽ phát sinh chuyện kỳ lạ”

Như thư ký Lâm đã nói lúc nãy, khi bọn họ mới chuyển vào tòa cao ốc này thì chủ tịch Lộ đã tìm người chuyên môn xem phong thủy.

Vốn đã là xí nghiệp lớn, sau khi dọn vào cao ốc này càng phát triển không ngừng.

Nhưng việc này cũng dẫn phát nhiều vấn đề.

Xí nghiệp lớn thì áp lực cạnh tranh cũng lớn, gặp một số nhân viên không thích hợp công ty của họ đều sẽ trực tiếp sa thải.

Có quá nhiều học sinh ưu tú của các trường muốn vào làm trong công ty họ.

Từng có một người trẻ tuổi ở bộ phận phát triển sản phẩm, bởi vì phạm sai lầm nghiêm trọng trong lúc nghiên cứu và phát triển sản phẩm nên bị công ty sa thải.

Lúc ấy thanh niên kia la lên rằng bị trưởng phòng nghiên cứu và phát triển sản phẩm hãm hại. Bởi vì trưởng phòng muốn chiếm đoạt thành quả nghiên cứu của anh ta, bị anh ta từ chối nên quay sang hãm hại mình.

Chương 444: Vô Đề

Đương nhiên chỉ nói bằng miệng, người trẻ tuổi không lấy ra chứng cứ gì được.

Một người mới vừa vào làm chưa đầy nửa năm, một người là trưởng phòng đã ở phòng nghiên cứu và phát triển sản phẩm từ ba năm trở lên, công ty đương nhiên là thiên hướng nhân viên lâu năm rồi.

Về sau người trẻ tuổi còn từng tìm tới quấy rối, sau khi bị đuổi ra vài lần thì không đến nữa.

Công ty không tiếp tục chú ý chuyện sau đó.

Khi lại nhận được tin tức là nghe nói người trẻ tuổi này đặc biệt đến nhà của trưởng phòng nghiên cứu và phát triển, giết cả gia đình họ rồi tự sát.

Đây là một vụ án khá ác liệt, bởi vì liên quan trưởng phòng nghiên cứu và phát triển và nhân viên cũ của công ty, cho nên bọn họ điều tra nguyên nhân làm phát sinh vụ án.

Thì ra sau khi người trẻ tuổi bị công ty sa thải thì phát lý lịch sơ lược ở khắp nơi, hy vọng tìm được công việc mới.

Nhưng trưởng phòng nghiên cứu và phát triển dựa vào địa vị công ty đứng đầu trong nghề, ông ta gửi vết nhơ có sai sót lớn trong công việc của thanh niên này cho công ty khác.

Không tìm được việc lương cao, người trẻ tuổi đành tìm công việc đơn giản không liên quan chuyên nghiệp của mình.

Nhưng vẫn không được, mỗi khi anh ta tìm được việc mới thì trưởng phòng nghiên cứu và phát triển sẽ nhét tiền cho ông chủ của anh ta, bắt ông chủ sa thải anh ta. Ông chủ bỗng dưng được một số tiền, tự nhiên sẽ sa thải công nhân chẳng là cái đinh gì với mình.

Tại sao ông ta độc ác cắt đứt tất cả đường sống của một thanh niên?

Thì ra trưởng phòng mơ ước tiềm lực nghiên cứu sản phẩm mới của thanh niên này, ông ta hy vọng khiến người trẻ tuổi này cùng đường, cam nguyện làm trâu làm ngựa cho ông ta, nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới, khiến giúp ông ta, khiến ông ta trở thành người khai phá trên danh nghĩa.

Không còn công tác, người trẻ tuổi vẫn không muốn khuất phục, anh ta đi làm lao động chân tay, mỗi ngày kiếm ít tiền vất vả.

Nhưng trưởng phòng nghiên cứu và phát triển vẫn không chịu bỏ qua, sai người đánh bị thương người thân duy nhất của anh ta, cha già của anh ta.

Trưởng phòng nghiên cứu và phát triển vốn tính rằng người trẻ tuổi không có tiền chữa bệnh cho cha, có thể ép anh ta ký hợp đồng giống như giấy bán mình.

Nhưng ông ta đã đoán sai.

Cha của người trẻ tuổi vốn già lắm rồi, khi không bị người đánh, lúc đó bị đánh trúng đầu.

Ban đầu ông ấy chỉ cảm thấy choáng váng, sau khi bị đánh xong, ông ấy về nhà thì đột phát chảy máu não, qua đời.

Đây là tại sao người trẻ tuổi luôn nhẫn nại đột nhiên nổi điên trở thành can phạm giết người.

Chuyện này nhìn từ góc độ nào cũng là lỗi của trưởng phòng nghiên cứu và phát triển, không liên quan gì nhiều với công ty.

Nhưng không hiểu vì sao, mỗi năm vào ngày mười tháng bảy, ngày thanh niên giết người và tự sát thì trong công ty luôn có người gặp chuyện không may.

Ngày này năm ngoái, một cô gái ở quầy tiếp tân bị bạn trai tạt axit.

Ngày này năm kia, một nhân viên của phòng bán hàng bị tai nạn xe cộ, mất một chân.

Ngày này năm nọ, một nhân viên nữ của ngành PR nhảy lầu, còn nhảy từ sân thượng công ty xuống, vào giai đoạn đó còn bị đăng lên báo.

Tiếp theo là năm nay.

Những chuyện này thoạt nhìn không quan hệ với nhau, cố tình đều phát sinh vào ngày mười tháng bảy, chủ tịch nghi ngờ phải chăng sau khi người kia đã chết còn quanh quẩn trong công ty không đi.

Nhưng đã mời nhiều đại sư đến, xem xong đều nói không có vấn đề.

Lần này thỉnh Bộ Đặc Dị vì muốn hoàn toàn tra rõ nguyên nhân do đâu mà cứ đến ngày mười tháng bảy là trong công ty có người gặp chuyện không may.

Ngày thứ hai, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn chính thức làm việc.

Bởi vì một người ở tầng mười lăm, một người ở tầng cao nhất, cho nên hai người cùng đến công ty, cưỡi thang máy, giữa đường Khương Mặc Ngôn bước ra ở tầng mười lăm đi phòng bán hàng.

Chương 445: Vô Đề

Khiến Cố Khanh không ngờ tới là Khương Mặc Ngôn mới ra thang máy, cửa vừa đóng lại chuẩn bị lên tầng đỉnh thì cô thấy đèn bên trong chớp tắt, thang máy ngừng lại.

Cố Khanh không kiềm được bĩu môi.

Quỷ bây giờ đều không biết nhìn sao?

Giữa cô và anh, nhìn từ bề ngoài thì linh lực của cô chắc chắn cao hơn, tại sao quỷ 'ức hiếp cứng sợ hãi mềm', không đi hù dọa Khương Mặc Ngôn mà chuyên môn đến tìm cô?

Cố Khanh đã quên là sách ngọc trong đầu khiến người không có linh lực cao hơn cô thì không thể điều tra mức độ linh lực của cô, điều này dẫn đến ở trong mắt quỷ hồn bình thường thì cô chỉ là gà con có chút ít linh lực, dễ bị lên đĩa.

Quả nhiên, sau khi buồng thang máy tối xuống, Cố Khanh cảm giác không khí bốn phía bất chợt lạnh hơn nhiều.

Phù phù!

Dường như có thứ gì đó thổi hơi lạnh vào gáy của cô.

Cố Khanh cố kiềm nén nắm đấm đã rục rịch, thản nhiên nói:

"Ra đi!"

Trên cánh cửa thang máy ở trước mắt Cố Khanh đột nhiên hiện ra khuôn mặt quỷ đẫm máu dần rõ nét hơn.

Máu nhỏ tí tách, nhỏ xuống giày của Cố Khanh.

Tiếc rằng mặt quỷ này bởi vì là khuôn mặt con nít nên mức độ kinh dị còn kém xa.

Cố Khanh bình tĩnh nói:

“Không đáng sợ chút nào.”

Ung dung giống như cô không nhìn thấy vết máu trên giày.

Mặt quỷ cứng ngắc ở cửa.

Qua một hồi lâu, nó đột nhiên biến mất ở trước mắt Cố Khanh, mơ hồ nghe thấy tiếng hừ.

Cố Khanh: Con quỷ này hài ghê.

Thang máy vẫn không có động tĩnh.

Đợi một lúc sau, Cố Khanh mở miệng nói:

“Còn không cho ta đi lên là ta bị muộn giờ làm.

Không có tiếng đáp lại.

Nhưng thang máy đang dừng bỗng khởi động lại sau khi Cố Khanh dứt lời.

Đúng là một Tiểu Quỷ thú vị.

Đến tầng cao nhất thì Cố Khanh đi ra thang máy, còn cố ý phất tay với trong buồng thang máy, nhỏ giọng tạm biệt Tiểu Quỷ.

"Cố Khanh?"

Thư ký Lâm đi ra, vừa vặn nhìn thấy động tác vẫy tay với thang máy của Cố Khanh, anh ta nhìn thang máy, bên trong không có một ai, không kiềm được nghi hoặc gọi lại cô:

“Mới nãy cô làm gì vậy?”

“À, không có gì." Cố Khanh nhanh chóng điều chỉnh nét mặt.

Cố Khanh không chịu nói thật, thư ký Lâm không tiện hỏi tới, anh ta âm thầm ghi nhớ chuyện này. Thư ký Lâm mang Cố Khanh đi giới thiệu cho ba trợ lý của anh ta.

Đúng vậy, dưới tay thư ký Lâm có ba trợ lý, một nam hai nữ, Cố Khanh là người thứ bốn đến, làm trợ lý thực tập.

Văn phòng của thư ký Lâm gần văn phòng chủ tịch, văn phòng của ba trợ lý nằm cạnh văn phòng của thư ký Lâm.

Trước khi Cố Khanh đến thì thư ký Lâm đã giúp đỡ tăng thêm cái bàn và ghế trong phòng làm việc, sắp xếp xong xuôi mọi việc, chỉ chờ cô đến làm.

Vì tiện cho Cố Khanh làm việc, tất cả việc của cô đều là trực tiếp phụ trách thư ký Lâm, vậy thì ba trợ lý khác không có biện pháp bắt Cố Khanh làm việc cho họ, làm khó cô.

Hôm nay là ngày hai tháng bảy, còn tám ngày mới đến ngày mười.

Thư ký Lâm mang theo Cố Khanh vào văn phòng trợ lý, ba người ở bên trong ngẩng đầu lên nghe anh ta giới thiệu:

“Đây là Cố Khanh, trợ lý mới đến, mọi người nhớ ở chung hòa thuận với cô ấy.”

Có câu nói này của thư ký Lâm, tin tưởng ba người khác càng

thêm không dám chọc vào Cố Khanh.

Sau đó thư ký Lâm đưa cho Cố Khanh một xấp văn kiện:

“Cố Khanh, công việc hôm nay của cô là sửa sang lại nội dung trong văn kiện này rồi giao cho cô, nếu có gì không biết cứ hỏi người làm trước của cô.”

Thư ký Lâm nói xong vào văn phòng của mình làm việc.

Cố Khanh ngồi xuống bàn làm việc mà thư ký Lâm xếp cho mình, giở ra văn kiện anh ta đưa cho cô, Cố Khanh nhịn không được bật cười, thì ra chỉ có giấy trắng.

Xem ra vì khiến Cố Khanh có thể ở đây an tâm điều tra, thư ký Lâm cũng tốn công tốn sức.

Cố Khanh cảm thấy hơi lạ, cho đến nay cô vẫn cảm giác ra công ty này có gì khác lạ.

Giữa trưa, thư ký Lâm kết thúc công việc buổi sáng, chuẩn bị đi căn tin công ty ăn cơm trưa.

Chương 446: Vô Đề

Lúc đi tới cửa thang máy, thư ký Lâm chợt nhớ ra hình ảnh mình nhìn thấy lúc sáng, Cố Khanh vẫy tay với buồng thang máy trống rỗng.

Thang máy chắc sẽ không có cái gì đâu?

Thư ký Lâm rùng mình, bỗng nhiên cảm thấy thang máy trông bình thường hôm nay dường như hơi âm u.

Suy xét vài giây, thư ký Lâm lựa chọn phương thức khỏe mạnh hơn, đi cầu thang, rèn luyện sức khỏe luôn, tuyệt đối không phải vì anh ta sợ ma!

Thừa dịp thời gian ăn cơm trưa, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn trao đổi tình báo, không ra dự đoán, Khương Mặc Ngôn cũng không có phát hiện gì.

Hơn nữa, dường như bởi vì hơi thở của Âm Dương Tuần Sát Sử mạnh hơn, khiến quỷ hồn xung quanh vừa thấy anh liền trốn, muốn tìm một quỷ hồn hỏi han tình huống đều không tìm được.

Nghe Khương Mặc Ngôn nói đến đây, Cố Khanh nghĩ tới con quỷ nghịch ngợm trong thang máy, cười khẽ:

“Nếu muốn tìm quỷ hồn để hỏi tình huống thì tôi có một lựa chọn.”

Ăn xong cơm trưa là thời gian mọi người nghỉ ngơi, thừa dịp trong thang máy không có người, cô kéo anh vào thang máy.

Ưm, thang máy khởi động bình thường.

Cố Khanh hỏi không khí:

“Này Tiểu Quỷ, ngươi có đây không?”

Nếu hành vi này bị ai nhìn thấy, khẳng định cảm thấy Cố Khanh là đồ khùng.

May mà lời kêu gọi của Cố Khanh được đáp lại.

Trong thang máy bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng con nít mờ mờ ảo ảo.

Lần này khác với buổi sáng, nó không cố ý làm mặt quỷ dọa người, bộ dạng con nít bình thường. Mặt tròn xoe, để kiểu đầu Watermelon Taro, trên mặt còn có hai lúm đồng tiền, thoạt trông khá đáng yêu.

(

) Dưa Hấu Thái Lang – Watermelon Taro là nhân vật chính trong truyện Tân truyền thuyết Đào thái lang của Nhật. Đào thái lang - Momotaro tức là truyện Cậu bé quả đào: Cặp vợ chồng hiếm muộn nhặt được quả đào trôi sông, xẻ ra thì có cậu bé trong đó, sau đó cậu bé lên đường đánh quỷ, gặp một con khỉ, một con chó, một con chim cùng đi.

Nó xụ mặt, cố làm ra vẻ khí thế, nhưng khuôn mặt dễ thương đã phá hỏng hết, giống như mèo con cố gắng giả làm cọp vậy.

Nó hỏi:

“Tìm ta có chuyện gì?”

Rõ ràng nó nhìn Cố Khanh nhưng ánh mắt thường liếc hướng Khương Mặc Ngôn, khi anh nhìn qua thì nó vội chuyển sang hướng

khác.

"Hỏi ngươi một ít chuyện." Cố Khanh hỏi: “Ngươi ở đây đã mấy năm rồi?"

Cố Khanh đang hỏi nó sau khi chết đã ở trong thang máy này bao nhiêu năm rồi.

“Hừm hừm.” Tiểu Quỷ không bận tâm khi nói về cái chết của mình: “Ta đã ở đây từ khi tòa nhà này mới xây xong.”

Lúc tòa cao ốc này vừa khánh thành, từ tầng một đến tầng ba là siêu thị. Có một lần mẹ của Tiểu Quỷ dắt nó đi siêu thị, thang máy xảy ra sự cố, Tiểu Quỷ và mẹ đều chết trong vụ ngoài ý muốn này. Khi Tiểu Quỷ tỉnh lại từ trong hỗn độn, nó biến thành quỷ hồn nhưng không tìm được mẹ của mình.

Quỷ sai từng đến, khi Tiểu Quỷ truy hỏi có gặp mẹ của nó không thì quỷ sai bảo vì nguyên nhân không rõ, không thấy linh hồn của mẹ nó đâu.

Tiểu Quỷ không chịu đi địa phủ, luôn ở lại đây vì hy vọng ngày nào đó chờ được quỷ hồn của mẹ xuất hiện.

“Ồ.” Cố Khanh cảm thán nói: “Ngươi ở đây lâu vậy sao, thế thì có phát hiện quỷ hồn gì siêu lợi hại lảng vảng chỗ này không?”

Theo như lời thư ký Lâm nói cao ốc này mới xây xong bốn, năm năm thôi, với số tuổi của Tiểu Quỷ dù tăng thêm tuổi làm quỷ thì vẫn là con nít.

Không ngờ Tiểu Quỷ này còn nhỏ mà lanh, không biết lấy tin từ đâu:

“Các ngươi tới đây vì chuyện ngày mười tháng bảy chứ gì? Chủ tịch của công ty này, ông già đáng ghét đó đã thỉnh nhiều hòa

thượng đạo sĩ đến, đám quỷ hồn chúng ta ở trong tòa nhà này rất là bực mình!” Khuôn mặt nhỏ bắt chước người lớn ra vẻ ghét bỏ trông thật thú vị.

Cố Khanh hỏi:

“Nếu ngươi đã biết về ngày mười tháng bảy, vậy chắc biết vào lúc ấy rốt cuộc phát sinh cái gì chứ?”

"Ta biết." Tiểu Quỷ gật đầu: “Thật ra là người của công ty này bị lan đến, khoảng thời gian đó dễ bị thứ mặt trái ảnh hưởng, vận may hơi kém. Ngày mười tháng bảy, trong phạm vi tòa cao ốc này sẽ phát sinh một việc lớn "

"Sự tình gì?" Cố Khanh tiếp tục truy hỏi.

Tiểu Quỷ lại không nói nữa, ngửa đầu nhìn Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn.

Chương 447: Vô Đề

“Ta có thể nói tất cả những gì mình biết cho các ngươi, nhưng các ngươi phải giúp ta một việc."

Chậc chậc, còn nhỏ mà đã học được cách bàn điều kiện?!

Cố Khanh cười hỏi: “Nói đi, muốn chúng ta giúp cái gì?”

Có giúp được hay không, giúp tới mức độ nào thì tùy vào cho biết bọn họ giúp cái gì đã.

Tiểu Quỷ nghe lời này thì thả lỏng khuôn mặt căng thẳng:

“Chắc chắn các ngươi giúp được.”

Nó chỉ hướng Khương Mặc Ngôn đứng một bên:

“Hắn, ta nhìn liền biết hắn rất lợi hại! Ta đã từng thấy quỷ sai, hơi thở trên người hắn giống như quỷ sai, còn mạnh hơn quỷ sai nhiều, khẳng định là một nhân vật lớn!"

"Ta muốn các người hỗ trợ tìm xem mẹ của ta rốt cuộc đi đâu!”

Đây là chấp niệm của Tiểu Quỷ, bởi vì không biết mẹ đi đâu rồi, nó muốn gặp lại mẹ lần nữa nên mãi không chịu đi địa phủ đầu thai.

Giúp đỡ tìm ra mẹ là cách duy nhất hoàn thành chấp niệm của nó.

Khương Mặc Ngôn không lập tức đồng ý, mà là lấy điện thoại

ra, không biết anh gõ gì, chắc đang hỏi nhóm Phán Quan một ít tình huống.

Sau khi xem tư liệu, Khương Mặc Ngôn mới ngẩng đầu nói:

“Ngươi nên biết, quỷ hồn của mẹ ngươi sau khi chết không đi vào địa phủ, hiện tại cũng không biết ở đâu. Chúng ta có thể đồng ý tìm giúp, nhưng có thể tìm ra hay không, khi nào tìm được thì đều chưa biết.”

Tiểu Quỷ gật đầu như gà con mổ thóc:

“Ta biết, chỉ cần các người cố gắng giúp ta tìm là được.”

Tiểu Quỷ biết chuyện tìm mẹ không thể sốt ruột, nó nói cho nhóm Cố Khanh biết ngày mười tháng bảy sẽ phát sinh chuyện gì.

“Trong công ty này có một hang quỷ, bên trong đều là lệ quỷ rất mạnh. Mỗi năm vào ngày mười tháng bảy hang quỷ mới mở ra, thời gian cũng chỉ có ngày đó. Vào ngày đó, tất cả lệ quỷ trong hang quỷ đều sẽ từ bên trong đi ra, mở tiệc vui chơi trong phạm vi tòa nhà.”

Nghe lời này thì hoàn toàn không liên quan đến nhân viên nghiên cứu sản phẩm tự sát.

“Vui chơi?” Ngữ khí của Cố Khanh chất chứa nghi hoặc.

“Đúng rồi, giống như một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngay thì bọn họ ở yên trong hang quỷ hết ba trăm sáu mươi bốn ngày, có thể xem như là một loại giam cầm. Chỉ có ngày mười tháng bảy là bọn họ được cho phép ra ngoài đổi gió.”

“Hôm đó bọn họ có thể tự do hút tinh khí của loài người qua lại, có thể chọc phá, thậm chí có thể hại người ăn quỷ. Nhưng không cách nào đi ra tòa cao ốc này."

“Đến mười hai giờ tối ngày mười tháng bảy bọn họ sẽ quay về hang quỷ. Sau khi hang quỷ đóng kín thì không ai tìm được hang quỷ ở đâu, cũng không có biện pháp mở ra, chỉ có thể chờ đúng ngày này năm sau mới lại mở ra được. Như vậy thì dù có người hoặc là có quỷ sai phát hiện lạ thường cũng không tìm được vấn đề ở đâu.”

“Vậy những hòa thượng, đạo sĩ từng đến đây không có ai tìm các ngươi và hỏi chuyện sao?” Dễ dàng tìm được một con quỷ hỏi rõ tình huống, Cố Khanh cảm thấy vượt ải hơi dễ.

Không ngờ Tiểu Quỷ cười khẩy nói:

“Hừm hừm, đám hòa thượng đạo sĩ đó nhìn thấy chúng ta liền muốn thu hoặc là diệt, chúng ta không thèm nói mấy chuyện này cho họ! Vừa thấy bọn họ là chúng ta bỏ chạy rồi.”

Hơn nữa trong hang quỷ có đủ các loại yêu ma quỷ quái, đám quỷ hồn bình thường không dám chọc vào. Nếu không phải vì chấp niệm tìm mẹ, lại phát hiện Khương Mặc Ngôn có lẽ giữ chức vị cao trong địa phủ thì Tiểu Quỷ cũng sẽ không nói ra.

“Hang quỷ.” Cố Khanh sờ cằm, rơi vào trầm tư.

Chuyện này diễn ra thời gian dài, ngày mười tháng bảy hàng năm đều sẽ phát sinh, nhưng chưa từng dẫn đến khủng hoảng xã hội lớn và sự chú ý của Bộ Đặc Dị, vậy thì vào ngày mười tháng bảy hang quỷ mở chắc chắn có thứ như kết giới, bảo đảm ma quỷ trong đó không chạy ra phạm vi tòa nhà.

Khương Mặc Ngôn mở miệng hỏi:

“Hang quỷ xuất hiện sử dụng ngươi trở thành quỷ hồn hay sớm có?”

Cố Khanh vừa nghe biết ngay anh đang nghĩ cái gì.

Chương 448: Vô Đề

“Có từ trước khi ta trở thành quỷ hồn.” Tiểu Quỷ nói nhỏ: “Ta nghe chị Tiểu Ngọc nói dường như hang quỷ ở đây từng bị cao nhân phong ấn, có lẽ xây tòa nhà đã phá hủy phong ấn một chút, mới cho lệ quỷ ở bên trong có cơ hội đi ra trong một ngày."

Thời gian xuất hiện không giống như địa phủ giả ở thành phố An.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn vốn đoán có khi nào chuyện này liên quan đến Tà Thần? Nhưng nghe Tiểu Quỷ nói thời gian xuất hiện thì có lẽ không liên quan gì.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu bên này có một hang quỷ không biết tồn tại vì nguyên nhân gì, vừa lúc làm công tác thanh lý thay địa phủ.

Khoan!

Nếu yêu ma quỷ quái trong hang quỷ ăn tạp cả người lẫn quỷ, có khi nào mẹ của Tiểu Quỷ

Cố Khanh nhìn thoáng qua Tiểu Quỷ, tạm thời không nói ra.

Cô tìm thời gian báo cáo tình huống cho Lệ Hoan, cô ấy ý thức được vấn đề có lẽ hơi lớn, vội tập hợp nhiều người, cũng báo cho chú út biết, chỉ còn chờ ngày mười tháng bảy đến. Là một xí nghiệp lớn, công ty lập quy củ là, mỗi ngày giờ làm việc từ tám giờ rưỡi sáng đến năm giờ chiều.

Nhưng công ty lớn như vậy, từ tầng trệt đến tầng cao nhất có nhiều bộ môn, bình thường có nhiều người cần ở lại tăng ca.

Bởi vì được Tiểu Quỷ trong thang máy cho biết về hang quỷ, Cố Khanh nói với thư ký Lâm tìm cách thông báo tất cả nhân viên công tác vào ngày ngày mười tháng bảy, sau năm giờ tối cần phải đúng giờ tan tầm, không được ở lại tòa nhà.

Thư ký Lâm nghe yêu cầu của Cố Khanh thì trầm ngâm một lúc, gọi chủ tịch Lộ, nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

"Chủ tịch nói có thể đồng ý yêu cầu của cô, nhưng tại sao phải làm như vậy?" Thư ký Lâm chẳng những muốn hỏi rõ nguyên nhân thay cho chủ tịch Lộ, bản thân anh ta cũng tò mò.

Cố Khanh nghe hỏi thì cười bí hiểm với thư ký Lâm:

“Chẳng phải thư ký Lâm cũng đoán được một ít à? Dù sao, mấy ngày gần đây không thấy anh đi thang máy.”

Đúng vậy, kể từ ngày Cố Khanh đến, thư ký Lâm lên xuống lầu không bằng thang máy nữa mà đi thang bộ.

Cũng vất vả cho anh ta, đi lên đi xuống từ tầng trệt đến tầng cao nhất mà kiên trì được nhiều ngày như vậy.

Cố Khanh không cố ý chú ý chuyện này, chẳng qua mỗi ngày cô lên xuống thang máy, Tiểu Quỷ lảm nhảm kể cho cô nghe một ít chuyện mới lạ phát sinh trong công ty gần đây.

Lúc nó kể chuyện cố ý nhắc một câu, thư ký Lâm đã vài ngày không đi thang máy, làm nó muốn trêu cợt anh ta nhưng không tìm được người.

Lúc ấy Cố Khanh cảm thấy buồn cười hỏi:

“Ngươi đã tính thời gian làm quỷ thì cũng mười tuổi rồi, mỗi ngày có nhiều người đi qua đi lại mà sao chỉ thích ghẹo thư ký

Lâm thôi vậy?”

Tiểu Quỷ và thư ký Lâm, nói sao nhỉ, muốn nói không có thù thì tại sao nó chỉ theo dõi thư ký Lâm? Nhưng nói có thù thì chỉ thấy nó làm mấy trò đùa dai.

Về câu hỏi này, Tiểu Quỷ tỏ vẻ đều là lỗi của thư ký Lâm!

Năm xưa Tiểu Quỷ mới trở thành quỷ hồn, không thể rời khỏi thang máy đi, cứ quanh quẩn trong buồng thang máy nho nhỏ này.

Lúc ấy thư ký Lâm tuổi còn trẻ, mới vừa trở thành trợ lý thư ký chủ tịch.

Đúng vậy, anh ta cũng từ trợ lý thăng lên làm thư ký Lâm như hiện tại.

Tiểu Quỷ mới trở thành quỷ hồn, mơ màng không hiểu nhiều chuyện, đói bụng thì muốn ăn, khát thì muốn uống, nhưng thức ăn nước uống trong hiện thực đã không có tác dụng với nó. Xuất hiện tình huống đói khát trừ nguyên nhân nó mới trở thành quỷ còn chưa thích ứng, cũng là biểu hiện sức mạnh quỷ không đủ.

Ngày đó là hết kỷ nghỉ Thanh Minh, bởi vì nhiều người về quê tảo mộ cha mẹ, trên người đầy mùi nhang nến.

Thơm quá, làm Tiểu Quỷ thèm.

Tiểu Quỷ không biết rằng những nhang nến này là cúng cho người khác, nó không ăn được, nó tùy ý chọn một người để bám vào, định bụng hút mùi một chút đỡ thèm là đủ rồi.

Chương 449: Vô Đề

Người bị Tiểu Quỷ chọn là thư ký Lâm mới cùng gia đình đi tảo mộ về.

Sau đó Tiểu Quỷ chẳng những không hút được gì, còn bị thương nặng.

Thư ký Lâm có mang bùa hộ mệnh mà mẹ xin cho anh ta, khoảnh khắc Tiểu Quỷ bám lên thì bị một luồng sáng vàng bắn trúng người, hình dạng quỷ khó khăn lắm mới ngưng tụ ra bị tổn thương nặng, tĩnh dưỡng rất lâu mới từ từ khôi phục lại.

Về sau, Tiểu Quỷ cũng dần biết một số kiến thức mà quỷ hồn phải biết. Dù trong lòng đã hiểu lúc trước nó mơ hồ xông tới mới bị bùa hộ mệnh trên người thư ký Lâm gây thương tích, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh ta đi thang máy lên xuống là nó vẫn khó chịu trong lòng.

Dù sao bởi vì anh ta mà nó phải tĩnh dưỡng mấy tháng!

Cho nên, mỗi lần nhìn thấy thư ký Lâm là Tiểu Quỷ không kiềm được chọc ghẹo. Thí dụ như lén cởi bỏ dây giày, làm ví rớt tiền xuống đất, hoặc khi trong thang máy chỉ có một mình thư ký Lâm nhưng khiến thang máy ngừng mấy lần.

Đều là mấy trò đùa dai không gây hại nhiều.

Quả nhiên, khi Cố Khanh nói gần đây anh ta không đi thang máy mà chuyển sang đi thang bộ thì thư ký Lâm tái mặt, run rẩy mở miệng hỏi:

“Trong thang máy, thật sự có thứ kia sao?”

Cố Khanh không che giấu:

“Chỉ là một Tiểu Quỷ bình thường, lúc chết vì sự cố thang máy mới tròn năm tuổi, sẽ không hại người.”

“Vậy thì là tôi nó” Thư ký Lâm nghe Cố Khanh khẳng định thì nói năng lộn xộn.

Anh ta muốn hỏi là những chuyện kỳ lạ đã gặp lúc đi thang máy phải chăng là do?

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Về thư ký Lâm thì là do có một lần nó bị bùa hộ mệnh anh đeo trên cổ đánh trúng nên mới tức giận, không kiềm được trêu cợt anh, làm anh gặp nhiều rắc rối nhỏ.”

“À.” Hiển nhiên thư ký Lâm cũng nhớ được khoảng thời gian mỗi ngày phải thắt lại dây giày.

“Tôi đã thấy lạ rồi, không hiểu tại sao đã cột dây giày rồi mà cứ sút ra mãi.” thư ký Lâm nắm chặt bùa hộ mệnh trên cổ, anh ta chưa từng biết mẹ thỉnh bùa hộ mệnh có hiệu nghiệm như vậy.

Được giải đáp thắc mắc trong lòng xong, thư ký Lâm lại hỏi:

“Vậy cô muốn tất cả người trong công ty về nhà sớm có phải là bởi vì còn có thứ càng lợi hại không?”

Cố Khanh không nhịn được giơ ngón cái hướng thư ký Lâm, nói chuyện với người thông minh đúng là tiện lợi.

“Mỗi năm ngày mười tháng bảy là ngày hoạt động của chúng, ngày đó và một khoảng thời gian về sau toàn bộ tòa nhà đều dễ xảy ra chuyện."

Thư ký Lâm nghe vậy sắc mặt xanh mét: “Bọn nó là cái gì? À thôi, đừng nói cho tôi.”

Biết trong thang máy có một Tiểu Quỷ đã đủ làm thư ký Lâm cảm thấy giật mình, còn vấn đề lớn hơn nữa thì anh ta tỏ vẻ mình chỉ cần biết đại khái, không muốn hiểu rõ tỉ mỉ.

Thư ký Lâm biểu thị sẽ nói những chuyện này cho chủ tịch Lộ, sau đó sắp xếp việc ngày mười tháng bảy.

Hiệu suất của chủ tịch Lộ khá kinh người.

Ngày tám tháng bảy, trong bảng thông báo của công ty có một tờ thông báo nói là cảm ơn nhân viên công ty vất vả trong thời gian qua, công ty quyết định cho tập thể nghỉ nguyên ngày mười tháng bảy.

Thật sự là bỏ vốn lớn, công ty to như vậy mà nói nghỉ liền nghỉ.

Nhân viên bên dưới tuy rằng không biết là nguyên nhân gì, nhưng được nghỉ một ngày đương nhiên là tập thể hoan hô. Nguyên nhân gì đó, không trọng yếu!

Đến ngày mười tháng bảy, nguyên tòa nhà trống rỗng, bao gồm bảo vệ trông cửa ở dưới cùng cũng được cho nghỉ.

Thư ký Lâm cho Cố Khanh một tấm thẻ từ thông hành, nói có thể mở đa số cửa phòng trừ vài phòng chứa hồ sơ mật, sau đó anh ta đi về. Khụ, làm một dân chúng bình thường thì anh ta cũng phải nghỉ chứ.

Nếu chuyện nguy hiểm như vậy mà chủ tịch Lộ cũng bắt anh ta đi theo, thư ký Lâm sẽ phải suy xét lại có nên đổi ông chủ mới không.

Chương 450: Vô Đề

Chủ tịch Lộ suy nghĩ khá nhiều, bởi vì lo lắng có người thừa dịp hôm nay trong công ty không có ai sẽ lén đánh cắp cơ mật của công ty, sau khi liên hệ với Cố Khanh thì đòi cử một đội nhân viên bảo an đi theo.

Một mặt nói là lỡ như gặp phải ngoài ý muốn, những nhân viên bảo an này có súng, có thể bảo đảm an toàn cho nhóm Cố Khanh. Mặt khác cũng vì giữ an toàn cho cơ mật của công ty.

Lệ Hoan vừa nhìn thấy tình huống này thì mặt đen tuhi:

“Làm gì vậy hả? Bọn họ có biết chúng ta sắp đối diện cái gì không? Lỡ như xảy ra chuyện gì, chúng ta không có biện pháp bảo chứng có thể bảo hộ những người này lành lặn đi ra!”

Dùng người bình thường đến đối phó lệ quỷ, quả thực là đùa giỡn!

Trước mặt Lệ Hoan đứng một đội hơn hai mươi nhân viên bảo an.

Đội bảo an này toát ra khí thế của quân nhân chuyên nghiệp, thoạt nhìn đều là quân nhân xuất ngũ.

Người dẫn đội tên là Bạch Diệu, biệt danh Bạch Lang.

Bạch Lang vừa nghe Lệ Hoan nói "Bảo hộ" bọn họ thì sắc mặt cực kỳ khó xem. Ai bảo vệ ai còn chưa chắc!

Bạch Lang nháy mắt với phía sau.

Mấy đội viên ở đằng sau lần lượt lấy ra công cụ của mình, một cái vali da màu đen, mở ra thì bên trong đều là súng ống đạn dược kèm các loại bùa chú.

Thoạt nhìn mớ bùa này đều là thật.

Đạn của bọn họ cũng là chế tạo đặc biệt, bôi nước sơn làm từ mài bùa chú đặc biệt thành phấn, có tác dụng sát thương với yêu ma quỷ quái đặc biệt.

Bạch Lang dám nhận đơn hàng này đương nhiên cũng hiểu chút ít về huyền học.

Năm xưa trước khi Bạch Lang xuất ngũ thì lệ thuộc bộ đội đặc biệt của chính phủ.

Thành viên trong bộ đội tuy không có năng lực đặc biệt, nhưng bọn họ sử dụng vũ khí đều là dính dáng với huyền học.

Nguyên nhân Bạch Lang xuất ngũ là bởi vì năm xưa đi cùng bộ đội đối phó một con cương thi nghìn năm.

Đương nhiên, dẫn đầu là mấy đại sư nổi tiếng được nhà nước cử đến, đội của họ chỉ là làm phụ trợ.

Nhưng trận đánh ấy quá thảm khốc, cơ hồ toàn quân bị diệt.

Những đại sư đó vì hoàn toàn tiêu diệt cương thi nghìn năm mà dùng thân thể của mình làm nền móng của trận pháp, thiêu đốt mạng sống và linh lực để hoàn toàn tiêu diệt cương thi.

Bọn họ mất đi mạng sống, các đồng đội của Bạch Lang vì tranh thủ thời gian cho đám đại sư mà chém giết cương thi nghìn năm bị thương nặng, cũng thương vong hơn phân nửa. Bạch Lang bị thương nặng trong trận chiến này, nên mới xuất ngũ.

Nhưng sau khi xuất ngũ, Bạch Lang cảm giác sâu sắc người bên cạnh tồn tại nhiều nhân tố nguy hiểm chưa biết, nên thành lập một công ty bảo an, liên hệ mấy chiến hữu cũ đã xuất ngũ, anh ta nhận tất cả công tác bảo vệ bình thường lẫn huyền học.

Nhìn thấy bọn họ trang bị đầy đủ, Lệ Hoan huýt sáo:

“Ôi chà, xem ra thật sự hiểu đôi chút. Vậy được, các người có thể ở vòng ngoài cùng tòa nhà này làm cảnh giới, phòng ngừa sẽ có lệ quỷ trốn đi. Người của chúng tôi phụ trách đi vào, loại bỏ nguy hiểm."

Bạch Lang không có ý kiến gì với sắp xếp này, anh ta cũng biết dù cả đội có trang bị đặc biệt nhưng không bằng người ta chuyên học huyền học, có biện pháp chuyên môn đối phó mấy thứ này.

Lệ Hoan thấy sắp đến giờ hang quỷ mở mà Tiểu Quỷ báo cho họ biết, cô ấy dẫn theo một đám người đi vào tòa nhà.

Trước đó trong tòa nhà vốn có mấy con quỷ bình thường hay ở lại, hiện giờ chúng nó đã sớm rời khỏi đây, không thấy đâu nữa.

Thế lực có liên quan huyền học quanh thành phố S trừ Bộ Đặc Dị ra, phía Phật giáo có phương trượng Từ Vân của chùa Tích Vân ở ngoại ô, chùa Phạn Âm nhang khói thịnh vượng ở trung tâm thành phố.

Bên Đạo giáo có Huyền Diệu Quan do đạo trưởng Thanh Huyền chủ trì là nổi tiếng. Tuy Long Hổ Sơn không ở gần đây nhưng một nhánh nhà họ Trương mở đạo đường ở chỗ này.

Chương 451: Vô Đề

Biết chuyện hang quỷ, Lệ Hoan lập tức thông báo cho những người này, nên người tới đây hôm nay đều là tất cả tinh anh của giới huyền học thành phố S, bọn họ đều trận địa sẵn sàng đón quân địch, chia thành từng nhóm đi vào tòa nhà.

Cố Khanh đi vào trong, Khương Mặc Ngôn đi cạnh cô.

Đi vào liền có thể cảm giác được, hiện tại tòa nhà hoàn toàn khác với cảm giác lúc trước đi vào trong, âm sát khí dày đặc sắp khuếch tán ra bên ngoài.

Buổi tối, trong tòa nhà bởi vì không có người nên không mở đèn.

Vốn nên là giờ phút yên tĩnh nhất, nhưng mắt của Cố Khanh nhìn thấy party.

Nguyên tòa cao ốc, mỗi góc đều có quỷ quái lượn qua lượn lại.

Bỗng có một con quỷ bầu đi tới, Cố Khanh bản năng lấy ra hai lá bùa Ẩn Nấp, một lá đưa cho Khương Mặc Ngôn, một lá dán lên người mình.

Quỷ bầu ngừng lại, đi một vòng trước mặt anh và cô, dường như có chút mờ mịt.

Mới nãy còn ngửi được mùi người sống mà sao mất tiêu rồi?

Quỷ bầu mặc đồ thời xưa, bới tóc xinh đẹp, nếu không phải phần bụng nhô cao, phần yết hầu có lằn đỏ tên là 'huyết nhị' chỉ quỷ bầu mới có thì khó mà nhìn ra đây là một con quỷ.

Một nam quỷ mặc đồ thư sinh, đầu đội mão từ phía sau bay tới, lên tiếng:

“Này, ngươi làm gì thế?!”

Nam quỷ này là một quỷ khoa cử.

Cái gọi là quỷ khoa cử tức là thư sinh thi rớt trong trường thi, bởi vì không thi được công danh nên đau buồn chết đi, hóa thành quỷ hồn.

Quỷ bầu nói:

“Hình như ta ngửi được mùi người sống ở đây, nhưng chớp mắt không ngửi được nữa.”

Quỷ bầu nói xong lại đi một vòng tại chỗ, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Quỷ khoa cử nói:

“Được rồi, đi một vòng vẫn không thấy gì, mau đi chỗ khác tìm người đi. Thời gian ra ngoài của chúng ta có hạn, đợi lát nữa nếu không có ai tìm được cái gì dâng cho Vua Quỷ thì không chừng sẽ bị thiếu tay thiếu chân!”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn nhau một cái, bọn họ nghe được một từ mấu chốt: Vua Quỷ.

Trong hang quỷ mỗi năm chỉ xuất hiện vào ngày mười tháng bảy cư nhiên còn có một Vua Quỷ?!

Cái gọi là Vua Quỷ không phải quỷ nhỏ bình thường, mỗi con quỷ có thể trở thành Vua Quỷ thì quỷ hồn, sức mạnh ít nhất ngang ngửa Phán Quan.

Có vài phương pháp trở thành Vua Quỷ.

Thứ nhất là làm theo từng bước, không ngừng hấp thu linh khí của trời đất, tinh hoa của mặt trời mặt trăng tăng lên sức mạnh của mình. Mãi đến khi đột phá tới đẳng cấp nhất định là sẽ trở thành Vua Quỷ. Đây là phương pháp chính thống, giống như quỷ sai của địa phủ thăng chức là dựa vào không ngừng tu luyện tăng cường sức mạnh.

Còn có một ít phương pháp hơi đường ngang ngõ tắt. Thí dụ như, quỷ dựa vào ăn quỷ cũng có thể từ từ tăng cường sức mạnh.

Ăn một trăm con quỷ, ước chừng có sức mạnh chống cự quỷ sai. Ăn một nghìn con quỷ, còn phải là lệ quỷ lợi hại, vậy thì sẽ có thực lực Vua Quỷ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ăn vào quỷ hồn phải hoàn toàn tiêu hóa chúng, cần hao phí sức lực rất lớn, hơn nữa bởi vì quỷ hồn mang theo ký ức khi còn sống, có chấp niệm khác nhau nên sau khi ăn bọn họ, ký ức của đối phương cũng đi vào óc của bạn, dễ tạo thành trí nhớ thác loạn.

Đến cuối cùng bản thân cũng không nhớ mình rốt cuộc là ai.

Nghe đối thoại của quỷ bầu và quỷ khoa cử thì Vua Quỷ kia không phải loại chính thống.

Cố Khanh nói:

“Anh có phát hiện không? Quỷ xuất hiện ở đây cách ăn mặc, hành vi cử chỉ dường như đều là quỷ thời xưa.”

Khương Mặc Ngôn cũng bổ sung thêm: “Hơn nữa chủng loại khác nhau.”

Chắc chắn trong này có nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Anh và cô chậm rãi điều tra nơi có âm sát khí dày đặc nhất.

Nhóm Cố Khanh đi cầu thang.

Không gian trong thang máy nhỏ hẹp, tuy rằng bọn họ mang theo bùa Ẩn Nấp không dễ dàng bị phát hiện. Nhưng lỡ như xui bị đám quỷ hồn này phát hiện ra, trong không gian nhỏ hẹp như thế khó mà thi triển được gì, dễ bị bao vây.

Chương 452: Vô Đề

Anh và cô leo lên từng tầng, mỗi một tầng đều có quỷ hồn đang lang thang. Có vài quỷ hồn tìm mãi không thấy loài người để hút tinh khí quay sang tức giận đánh lộn.

Chậc chậc chậc, xem ra có một phần quỷ hồn chỉ số thông minh dường như không cao lắm.

Nhóm Cố Khanh phát hiện, càng lên cao thì âm sát khí xung quanh càng đậm, nếu thế thì vị trí của Vua Quỷ đó rất có thể ở tầng đỉnh.

Nghĩ theo hướng này thì chủ tịch Lộ có thể bình an vượt qua ngày mười tháng bảy hàng năm, còn phát triển xí nghiệp thành công ty lớn như vậy cũng xem như người có vận thế rất mạnh.

Không biết nhóm Lệ Hoan tản đi đâu rồi, anh và cô đi lâu như vậy mà không gặp ai.

Khi lên đến tầng mười tám, rốt cuộc nhìn thấy vài loài người quen mắt.

À thì ra là một đám hòa thượng đầu trọc đang đánh nhau.

Đối thủ của bọn họ cũng là đầu trọc, chẳng qua trên đầu mọc hai cái sừng dài, tay cầm vũ khí như cây đinh ba, mặt mũi dữ tợn. Nó ha mồm lộ ra hàm răng giống như răng cưa.

Đây là một con Dạ Xoa.

Dẫn đầu đám hòa thượng này là đại sư Pháp Minh, một trong những nhân vật hàng đầu của chùa Phạn Âm, mấy hòa thượng trẻ

tuổi theo sau, xem linh khí trên người họ chắc cũng là tinh anh trong chùa.

Đại sư Pháp Minh đứng đằng trước nhất đụng độ Dạ Xoa. Một bên cầm cây đinh ba, một bên cây gậy thiền bằng vàng, đã đánh túi bụi.

Sáu hòa thượng vây quanh đại sư Pháp Minh và Dạ Xoa thành một vòng tròn, họ đứng vào vị trí, bắt ấn Phật, lẩm bẩm tụng kinh.

Ánh sáng vàng phát ra trên người họ khi tụng kinh, ánh sáng bay lên cao hình thành kết giới cỡ nhỏ quanh đại sư Pháp Minh và Dạ Xoa.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn bốn phía, bên này dường như chỉ có một con Dạ Xoa, xem ra nhóm đại sư Pháp Minh định bắt một con trước để hỏi tình huống. Nhìn bên hòa thượng chiếm ưu thế nên anh và cô yên lặng ở bên cạnh canh chừng cho bọn họ.

Trong kết giới ánh sáng vàng, tiếng đánh nhau với Dạ Xoa đều bị ngăn cách, bao gồm linh lực và âm sát khí va chạm trong khi đánh cũng cũng bị kết giới chặn lại.

Cố Khanh chợt thấy phía xa dường như có cái gì đang đến gần.

"Cẩn thận!" Dùng linh lực ngưng tụ thành sợi chỉ, Cố Khanh truyền câu này vào tai các hòa thượng trẻ tuổi tổ thành kết giới.

Mấy hòa thượng biểu cảm càng nghiêm túc, lặng lẽ tăng tốc độ tụng kinh, kết giới chẳng những có tác dụng che chắn còn từ từ ăn mòn sức mạnh của Dạ Xoa.

Đối tượng đến gần là một người cực kỳ nóng bỏng, một sắc đẹp diêm dúa, quần áo thiếu vải.

Đường cong hình chữ S, làn da mịn màng như đậu hũ, khi

cười thì mắt híp lại giống như bắn ra tia điện. Quần áo trên người là mấy mảnh vải chỉ đủ để che chỗ nhạy cảm.

"Nhìn xem, ta phát hiện ra cái gì này?" Cho dù là âm thanh cũng mang theo mê hoặc lòng người, giống như tình nhân thì thầm bên tai.

“Ôm nguyên thủ nhất, ngưng thần! Có kết giới kim quang, ả không dám đụng vào các ngươi!"

Đại sư Pháp Minh đang chiến đấu cũng phát hiện ra bên ngoài có biến, ông ấy vừa đối kháng Dạ Xoa vừa rút ra thời gian dặn các đồ đệ và sư điệt của mình.

Kết giới kim quang có tác dụng ngăn cách âm thanh và đánh nhau trong kết giới, suy yếu sức mạnh tà ác. Sáu hòa thượng trẻ làm điểm nút của kết giới có sức mạnh bảo vệ của kết giới kim quang bọc quanh người, cộng thêm sức mạnh của họ thì hiệu quả tuyệt đối lớn hơn một cộng một bằng hai.

Siêu người mẫu mặc đồ hở hang này dường như cũng là Dạ Xoa.

Trong Dạ Xoa thì nam giới bề ngoài hung ác xấu xí, nữ giới quyến rũ đa tình. Khi đấu với kẻ địch, nam giới thắng bằng sức mạnh, nữ giới thì dựa vào thiên phú bề ngoài vận dụng thủ đoạn mị hoặc để mê hoặc người khác.

Cho nên, sức tấn công của Dạ Xoa nữ khá yếu, con Dạ Xoa trước mắt không dám đấu cứng với người được kết giới kim quang bảo hộ. Ả mà dám xuống tay với một hòa thượng thôi là kết giới kim quang sẽ tổng hợp sức mạnh Phật pháp của tất cả hòa thượng công kích ả.

Chương 453: Vô Đề

Hiện tại càng thêm khiến người lo lắng là thiên phú mị hoặc của Dạ Xoa nữ.

Đại sư Pháp Minh mang đến các đồ đệ và sư điệt là hòa thượng trẻ, thời gian tu hành Phật pháp quá ngắn, dễ bị dao động đạo tâm. Lỡ như một người bị Dạ Xoa nữ mê hoặc, tạm dừng tụng kinh khiến toàn bộ kết giới mất đi hiệu lực thì tiêu đời.

Nhìn thấy tình huống này, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn liếc nhau, chuẩn bị tiến lên hỗ trợ.

Nhưng mới vừa gỡ bùa Ẩn Nấp tiến lên một bước thì họ phát hiện dường như có luồng gió tà thổi qua trước mắt, nhìn kỹ thì có thêm một quỷ hồn.

Đây là một con quỷ không đầu, trên người mặc bộ giáp kiểu binh sĩ cổ đại.

Bởi vì không có đầu, chỉ có mũ giáp gắn trên phần cổ, bên trong tối om, cũng không có ngũ quan. Có hai đốm lửa thiêu đốt ở vị trí hốc mắt.

“Ngươi có thấy đầu của ta không?” Sau khi máy móc hỏi xong câu đó, binh sĩ không đầu tấn công Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn.

Dạ Xoa nữ thừa dịp này cố gắng mê hoặc hòa thượng trẻ.

Ả tìm hòa thượng thoạt nhìn trẻ nhất, đẹp trai nhất trong nhóm, đá lông nheo với anh ta, khoe ra dáng người nóng bỏng của mình, miếng vải mỏng như sắp rơi xuống, khiến người cảm thấy

tim đập nhanh.

“Tiểu sư phụ, ngươi thấy ta có đẹp không?” Mắt của ả như hai vòng xoáy lộ ra màu tím nhạt, nếu ai nhìn vào đó sẽ rơi vào mê hoặc ngay.

Tiểu sư phụ không dao động, nhắm mắt tụng kinh, kết giới kim quang làm nổi bật khiến anh ta trông càng tuấn tú mà siêu nhiên.

Nhóm người này có sáu hòa thượng trẻ, chỉ có tiểu sư phụ này là hợp với kiểu đầu trọc, môi hồng răng trắng, cộng thêm bởi vì làm hòa thượng nên toát ra vẻ cấm dục, thảo nào Dạ Xoa nữ cũng bị hấp dẫn, lựa chọn anh ta làm lỗ hổng đột phá.

Tiểu sư phụ đẹp trai nhắm mắt lại, mấy hòa thượng khác cũng học theo, nhắm mắt tập trung tụng kinh.

Thấy tiểu sư phụ không bị dụ dỗ, Dạ Xoa nữ không bỏ cuộc, nhưng không dám đụng vào đối phương.

Ả vươn tay ra cách không khí vuốt gò má tiểu sư phụ, làn gió thơm nhẹ phất.

“Tiểu sư phụ đừng ngó lơ người ta vậy chứ!” Giọng nói của ả ngọt ngào truyền vào lỗ tai làm tê dại, giọng nói nũng nịu này cũng là một thủ đoạn công kích.

“A! Đừng chơi nữa, mau lên, mau phá lồng chụp này cho ta!”

Trong kết giới kim quang, Dạ Xoa nam và đại sư Pháp Minh đánh ngang tay, hắn cảm giác kết giới luôn tiêu hao sức mạnh của mình thì không kiềm được quát Dạ Xoa nữ ở bên ngoài.

Dạ Xoa nam không biết rằng giọng nói của mình không thể truyền ra ngoài.

Tuy Dạ Xoa nữ không nghe được giọng của đồng bạn, nhưng xuyên qua từng lớp ánh sáng vàng cũng có thể nhìn thấy một chút trạng huống bên trong, biết là không thể chậm chạp thêm nữa.

Tiểu sư phụ này rõ ràng có định lực rất cao, không bị ả dụ hoặc, Dạ Xoa nữ đổi mục tiêu, ả tập trung quan sát điểm yếu nhất của kết giới kim quang này.

Nơi đó đứng một hòa thượng trẻ khác, mập mạp tổng dễ dụ.

Chẳng qua so với tiểu sư phụ tuấn tú thì hòa thượng này không đủ định lực, dù bắt chước các sư huynh đệ nhắm mắt lại, nhưng qua một lúc thì không nhịn được hí mắt nhìn lén tình huống phát sinh trong kết giới.

Dạ Xoa nữ thừa dịp cơ hội này đến trước mặt hòa thượng hòa thượng mập, bốn mắt nhìn nhau.

“Vị tiểu sư phụ này, sư huynh của ngươi ngó lơ ta, ngươi hãy để ý người ta đi mà.”

Trong mắt của ả dường như có tia sáng tím nhạt vụt qua.

Mới ánh mắt giao nhau với Dạ Xoa nữ mà hòa thượng mập đã cảm thấy hơi choáng váng, trong đầu hoảng hốt, câu kinh tiếp theo là câu gì?

Giật mình nhận ra có lẽ mình bị trúng chiêu, anh ta nhanh chóng khép mắt lại, nhớ câu kinh, muốn xua tan thân thể khác lạ.

Nhưng hòa thượng mập đã trúng chiêu rồi thì sao Dạ Xoa nữ có thể để anh ta tránh thoát dễ dàng?

"Ha ha ha " Ả vòng quanh hòa thượng mập, cười nũng nịu.

Chương 454: Vô Đề

Tiếng cười đó không ngừng quanh quẩn bên tai, mùi thơm thân thể bay tới chóp mùi, thoáng ngửi được hương thơm kia.

Hòa thượng mập cảm thấy càng chóng mặt, trong đầu chỉ có tiếng cười của Dạ Xoa nữ, miệng bất giác ngừng tụng kinh.

Chỗ của hòa thượng mập vốn là điểm yếu ớt nhất, ngừng niệm kinh khiến Dạ Xoa trong kết giới bắt lấy cơ hội đâm đinh ba về phía anh ta.

“Hỏng rồi!” Đại sư Pháp Minh cũng chú ý tới kết giới xảy ra vấn đề, vội vàng muốn ngăn cản, nhưng hiển nhiên đã không kịp.

"Ha ha ha, đợi khi phá kết giới thì chống mắt xem ta kêu các huynh đệ đến xé bọn ngươi thành mảnh nhỏ!”

Cây đinh ba đâm hướng kết giới kim quang, khoảnh khắc kết giới vỡ vụn cũng là lúc Dạ Xoa nam cực kỳ hưng phấn.

Nhưng giây sau, cổ của hắn bị một sợi xích siết chặt:

“Có chuyện gì”

Dạ Xoa nam cảm giác sức mạnh ẩn chứa trong sợi xích, dường như chỉ cần hắn nhúc nhích là sợi xích này sẽ bẻ đầu của hắn xuống ngay.

Dạ Xoa nam không dám nhúc nhích, hắn nhìn hướng binh sĩ không đầu.

Mũ giáp của binh sĩ không đầu đã bị đánh rớt lộ ra phần cổ

trống rỗng, bộ giáp rách rưới, còn bị dán một lá bùa.

Cố Khanh cầm kiếm gỗ đào, cô đang canh chừng tên này, tùy thời sẽ chém một nhát kiếm.

Dạ Xoa nữ trông thấy cảnh này đang định chạy trốn thì phát hiện chính mình bị sáu hòa thượng bao vây, bọn họ lại tụng kinh.

Dạ Xoa nam nữ áp giải mấy hòa thượng đi lên tầng cao nhất, ngẫu nhiên gặp vài quỷ hồn còn chào hỏi nhau. Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ẩn nấp lặng lẽ theo sau.

Hai người tạm thời đánh gục binh sĩ không đầu, dán bùa Ẩn Nấp ném vào phòng tạp vật.

Đây là kế hoạch của bọn họ, khi nghe anh và cô nói ở đây có Vua Quỷ lợi hại nhất thì bọn họ hỏi Dạ Xoa về Vua Quỷ.

So với Dạ Xoa nam tứ chi phát đạt đầu óc đơn giản, Dạ Xoa nữ càng hiểu cái gì gọi là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Theo như lời khai của Dạ Xoa nữ, khi bọn họ tỉnh lại phát hiện mình đã ở trong một hang quỷ, không còn ký ức gì.

Trong hang quỷ, mới đầu bọn họ bị ngăn cách, không thấy nhau, cũng không thể tàn sát lẫn nhau. Phần lớn thời gian bọn họ chỉ có thể đối diện hang quỷ trắng xóa, một con quỷ thẫn thờ ở đây.

Ngày nọ, không biết phát sinh cái gì nhưng bọn họ có thể ra khỏi hang quỷ.

Lúc ấy bọn họ nổi lên tính dữ, hút các loại sức mạnh có thể hút được ở xung quanh, nghe nói về sau còn hình thành một truyền thuyết linh dị lưu truyền thời gian dài.

Nhưng sau khi đi ra bọn họ mới phát hiện, dù ra khỏi hang quỷ chỉ có thể rời đi phạm vi nhất định, không thể đi xa hơn.

Sau một ngày bị buộc quay về hang quỷ.

Lần đầu tiên đi ra ngoài rồi quay về hang quỷ, bọn họ phát hiện kết giới màu trắng ngăn cách giữa các bên trở nên trong suốt, bọn họ nhìn thấy đối phương, nhưng không thể chạm vào và nói chuyện.

Trong hang quỷ tổng cộng bắt nhốt một trăm con quỷ, đều là khác biệt.

Một năm rồi lại một năm nữa, bọn họ cứ hút tinh khí tăng cường sức mạnh.

Một lần nọ bọn họ quay về hang quỷ thì phát hiện kết giới ngăn cách đôi bên hoàn toàn trong suốt, có thể đi ra ngoài.

Bọn họ thử tấn công nhau.

Bọn họ có thể đánh trúng đối phương, nhưng không cách nào hoàn toàn giết chết đối phương. Mỗi khi một con quỷ bị quỷ khác giết tan biến, sau một thời gian thì trong kết giới nhốt con quỷ đó sẽ dần tụ lại quỷ kia.

Sau vài lần lặp lại tình huống như vậy, bọn họ liền biết không thể tàn sát lẫn nhau.

Nhưng cả đám đều ở trong hang quỷ này, không ai phục ai, phải xếp hạng.

Sau một trận loạn chiến thì sinh ra thủ lĩnh.

Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Từ lần đầu tiên bọn họ có thể ra ngoài thì Cửu Tử Quỷ Mẫu không ngừng hút tinh khí của loài người, còn phái chín đứa con của mình ăn luôn nhiều quỷ hồn ở gần.

Ả thành thủ lĩnh bởi vì ả lợi hại nhất trong một trăm con quỷ này, tin tưởng nếu không phải ăn thử quỷ hồn trong hang quỷ phát hiện không tăng tiến sức mạnh thì Cửu Tử Quỷ Mẫu đã sớm bắt hết quỷ hồn ở đây ăn sạch.

Chương 455: Vô Đề

Đương nhiên Cửu Tử Quỷ Mẫu lúc ấy còn chưa thể gọi là Vua Quỷ.

Ngày mười tháng bảy hàng năm về sau đều là ngày bọn họ đi ra đổi gió. Bị Cửu Tử Quỷ Mẫu khống chế, bọn họ có thể tự do hút tinh khí, nhưng đồng thời bọn họ cần tìm được càng nhiều quỷ hồn có thể hút mang vào cho Cửu Tử Quỷ Mẫu ăn.

Chờ khi ả ăn những quỷ hồn này lớn mạnh dần theo từng ngày, chờ ngày nào đó ả có thể phá vỡ hang quỷ thả hết bọn họ ra.

Cứ thế năm từng năm qua đi, cho đến nay Cửu Tử Quỷ Mẫu đã ăn hơn một nghìn quỷ hồn, chính thức thành lệ quỷ cấp bậc Vua Quỷ.

“Vua Quỷ đại nhân!”

Hai con Dạ Xoa áp mấy hòa thượng lên tầng đỉnh, cung kính vái chào người phụ nữ trước mặt.

Thoạt nhìn người phụ nữ này rất bình thường, mặt mũi càng gần giống loài người, nhưng phần bụng có chín sợi chỉ đỏ, đầu dây bên kia lơ lửng chín trẻ sơ sinh hình dạng khác nhau. Mấy đứa bé này đang nằm lên người một quỷ hồn đã không nhìn ra hình dạng, không ngừng gặm cắn.

Cửu Tử Quỷ Mẫu nói:

“Có chuyện gì? Chẳng phải ta đã nói không được quấy rầy lúc ta ăn cơm sao?”

Ôi, Cố Khanh xoa da gà trên cánh tay, âm thanh này quá rùng rợn.

Giọng lúc nam lúc nữ, lúc già lúc trẻ.

Đã xem phim Thiến Nữ U Hồn phiên bản cũ chưa? Âm thanh hơi giống với yêu tinh cây Lão Lão.

Dạ Xoa nam nữ áp giải đại sư Pháp Minh và mấy đồ đệ tiến vào.

“Vua Quỷ đại nhân, chúng ta bắt được mấy hòa thượng, linh lực trên người chúng sung túc hơn người bình thường nhiều!” Dạ Xoa nữ không hổ là am hiểu mị hoặc, diễn kịch không lộ ra chút sơ hở.

“Ồ?” Cửu Tử Quỷ Mẫu nghe nói bắt được mấy hòa thượng thì nổi lên hứng thú: “Mang lại đây cho ta nhìn xem."

Dạ Xoa áp nhóm đại sư Pháp Minh tiến lên.

Quỷ Mẫu đi một vòng quanh mấy hòa thượng, chín em bé sơ sinh nối với ả cũng quay quanh mấy hòa thượng, chúng nó đùa giỡn vui vẻ.

Cuối cùng Quỷ Mẫu ngừng lại trước hòa thượng đẹp trai nhất, nở nụ cười:

“Hòa thượng à, ta thích ăn hòa thượng nhất!”

Người đẹp luôn hấp dẫn người khác.

Vô luận là đối với người bình thường hay yêu ma quỷ quái.

Hòa thượng đẹp trai cũng giống như vậy.

Quỷ Mẫu không dồn sự chú ý cho đại sư Pháp Minh có linh lực cao nhất trong mấy hòa thượng, ngược lại nhìn chằm chằm hòa thượng đẹp trai nhất, à, Cố Khanh đã biết pháp danh của tiểu sư phụ này rồi, tên là Giác.

Cảm giác dường như Giác tiểu sư phụ có thể chất đặc biệt, rất dễ hấp dẫn mấy yêu ma quỷ quái nữ giới chú ý, à thì chắc cũng là do khuôn mặt kia. Tóm lại, từ nhỏ đến lớn hễ khi nào Giác tiểu sư phụ ra ngoài là sẽ dẫn vài nữ quỷ, nữ yêu về nhà.

Vì điều này mà lúc tu vi của Giác tiểu sư phụ chưa cao, đại sư Pháp Minh tự tay bắt nhiều nữ quỷ và nữ yêu đến quấy rối đồ đệ, mãi khi tu vi của đồ đệ lên cao ông ấy mới dần buông tay.

Lần này cũng giống như vậy, đầu tiên là Dạ Xoa nữ, sau đó lại tới Quỷ Mẫu.

Chẳng qua so với Dạ Xoa nữ đơn thuần thích vẻ đẹp của tiểu sư phụ, trong mắt Quỷ Mẫu dường như mang theo hoài niệm xen lẫn chút chán ghét.

Quả nhiên, Quỷ Mẫu vươn ra một ngón tay nâng cằm Giác tiểu sư phụ lên nhìn kỹ, tiếp theo chán ghét nói: “Ta thích ăn hòa thượng nhất, nhưng ghét nhất là hòa thượng bề ngoài đẹp đẽ.”

Có vẻ như Cửu Tử Quỷ Mẫu từng có câu chuyện gì đó với hòa thượng đẹp trai.

“A Di Đà Phật.” Hai tay của Giác tiểu sư phụ bị trói không thể nhúc nhích, chỉ mặc niệm Phật hiệu, không bị lời nói của Quỷ Mẫu ảnh hưởng.

"Vị thí chủ này, tại sao thí chủ thù hận hòa thượng như vậy?” Giác tiểu sư phụ thật sự nghi hoặc, đối đãi Quỷ Mẫu như một người bình thường.

"Ha ha ha!" Quỷ Mẫu cười khúc khích, âm thanh không nam không nữ không âm không dương mà cố cười duyên thì nghe càng kinh dị, ả bóp yết hầu của Giác.

Chương 456: Vô Đề

"Đó là bởi vì, hòa thượng đều là ngụy quân tử ngoài miệng nói thật dễ nghe!" Ba chữ ngụy quân tử Quỷ Mẫu rít qua kẽ răng, tay bóp mạnh.

Trong phút chốc mặt Giác tiểu sư phụ đỏ rần, nghẹt thở.

"Nghiệt súc, mau buông Giác ra!" đại sư Pháp Minh trừng mắt Quỷ Mẫu, biểu diễn hình tượng sư phụ lo lắng cho đồ đệ rất đạt chuẩn Oscar.

"Các ngươi đã bị bao vây, cho dù bắt chúng ta cũng trốn không thoát. Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, bần tăng còn có thể tụng vài lần kinh Vãng Sinh cho các ngươi."

Dạ Xoa nữ tiến lên cung kính nói:

"Vua Quỷ đại nhân, lão ta nói thật đấy, hôm nay tòa nhà này không có một người bình thường, trừ mấy hòa thượng bị chúng ta bắt được ra dường như huynh đệ tỷ muội khác đụng phải một số hòa thượng, đạo sĩ và thuật sĩ, bọn chúng đến bắt chúng ta!"

Quỷ Mẫu không chút lo lắng, thả lỏng bàn tay bóp cổ Giác ra, chơi ngón tay với mấy đứa trẻ sơ sinh bu lại gần, nói:

"Nếu những người khác có tu vi xấp xỉ đám hòa thượng này thì chẳng có gì đáng lo."

Âm thanh thản nhiên, dường như không thèm để mắt các đối thủ tìm tới tận cửa.

Đúng thật, nhìn âm sát khí dày đặc của ả thì dù đám người mà

Lệ Hoan mang tới có thể hợp sức đánh bại đánh ả cũng là trận đánh vất vả, không chừng sẽ có thương vong to lớn.

Cố Khanh lấy một lá bùa ra, anh và cô đã bàn trước, nếu thật sự không giải quyết được mà người của địa phủ chưa kịp đến thì dùng bùa Rước Quỷ khiến anh hồn phách lìa xác, phục hồi tu vi Âm Dương Tuần Sát Sử, chắc sẽ có sức liều một phen.

Đương nhiên chỉ dùng vào lúc bất đắc dĩ nhất, Lệ Hoan đã thông báo địa phủ rồi, quỷ sai chú út sẽ đưa một miếng bùa ngọc cho cô ấy. Nghe nói có thể dùng nó mở ra cổng địa phủ, gọi đám quỷ sai, Phán Quan đi ra hỗ trợ, nhưng thời gian rất hữu hạn.

Nhưng không biết tại sao nhóm Lệ Hoan mãi chưa đến.

Hiện tại Quỷ Mẫu cảm thấy đám hòa thượng này sức mạnh kém xa chính mình, nắm chắc phần thắng, cảm thấy hưng phấn như mèo vờn chuột, nên ả không định lập tức ăn đám hòa thượng này.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn tiếp tục ẩn núp ở chỗ cách xa bọn họ một chút, chờ cơ hội tùy thời ra tay.

Dường như Quỷ Mẫu rất có hứng thú với Giác tiểu sư phụ, ngoài miệng nói ghét hòa thượng đẹp trai nhất, nhưng ánh mắt luôn không tự chủ được nhìn về hướng anh ta.

Trong sự phẫn nộ của đại sư Pháp Minh, Quỷ Mẫu càng muốn nói chuyện với Giác tiểu sư phụ.

Ả phất tay ra hiệu Dạ Xoa nam nữ lui xuống.

Bao gồm cả đại sư Pháp Minh thì có bảy hòa thượng.

Quỷ Mẫu cho sáu đứa con của mình chia nhau chọn một hòa thượng, nằm sấp trên người họ, tùy thời chuẩn bị ăn. Còn ba con

quỷ nhỏ thì nằm sấp trên người đại sư Pháp Minh.

Các hòa thượng trẻ vẻ mặt khác nhau.

Vài người biểu cảm sợ hãi, một số cố gắng bình tĩnh.

Sân tiểu sư phụ lúc trước bởi vì mất tập trung khiến kết giới kim quang tan vỡ thì mặt thịt nhăn nhúm lại với nhau, cố gắng không nhìn em bé trông đáng yêu nhưng nằm trên bả vai tùy thời sẽ lấy đi mạng sống của anh ta. Chân anh ta run rẩy, cắn chặt môi không nói chuyện.

Đại sư Pháp Minh và Giác tiểu sư phụ mới thật sự là không dao động, giống như trên người không có em bé sơ sinh bám vào.

Một hòa thượng trẻ mà có định lực như vậy thì xác thực tương đương hiếm có.

Nhưng biểu hiện đó của Giác tiểu sư phụ khiến Quỷ Mẫu không tự chủ được hoảng hốt.

Quỷ Mẫu im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Ngươi hơi giống hắn.”

Giác tiểu sư phụ nghe vậy mở mắt ra, mỉm cười: “Thí chủ nói là ngụy quân tử mà thí chủ vừa đề cập?”

Quỷ Mẫu dứt khoát gật đầu, nói:

“Đúng vậy!”

Bị một con quỷ nói hơi giống ngụy quân tử, Giác tiểu sư phụ chẳng hề tức giận:

“Vậy thí chủ có thể nói giữa thí chủ và vị hòa thượng kia phát

sinh chuyện gì sao?"

Vừa là để kéo dài thời gian, anh ta cũng muốn nghe kể chuyện.

Chương 457: Vô Đề

"Hừ!" Quỷ Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng.

Có lẽ là bởi vì thời gian dài không nói chuyện với người bình thường, hoặc vì hành vi cử chỉ, vẻ ngoài của hòa thượng Giác khiến Quỷ Mẫu nhớ lại ngày xưa, hoặc đơn giản là muốn cho đám hòa thượng này trước khi chết được biết về tiền bối của bọn họ giả tạo đến mức nào, Quỷ Mẫu kể ra chuyện của mình.

Khác với đám yêu ma quỷ quái bị nhốt trong hang quỷ mất hết ký ức cũ, Quỷ Mẫu có trí nhớ.

Quỷ Mẫu nhớ hồi còn sống ả là một nàng hoa khôi, tên là Uyển Ngọc.

Mẹ ruột của ả cũng từng là một kỹ nữ trong lầu xanh, bởi vì sinh ra ả mà chết vì khó sinh.

Sinh ra trong lầu xanh, lớn lên ở chốn son phấn, cuối cùng trở thành một kỹ nữ, dựa vào nhan sắc và tài nghệ thành nàng hoa khôi là chuyện tất nhiên.

Một đôi tay ngọc nghìn người gối, một chút môi son vạn người nếm. Uyển Ngọc vào lúc ấy không cảm thấy cuộc sống của mình có gì sai.

Một ngày đầu xuân tháng ba, Uyển Ngọc đi chùa Linh An nổi tiếng trong vùng lạy Phật xin xăm. Ả muốn xin một lá bùa bình an làm quà chia tay cho một tỷ muội sắp hoàn lương gả cho người.

Sau đó ả gặp hắn.

Lúc ấy hắn đang tiếp đãi khách hành hương, phụ trách giải xăm.

Hắn thật đẹp trai, dù mặc áo giống như các vị sư khác, cạo đầu trọc nhưng hắn vẫn đẹp nhất trong mọi người.

Chỉ cần nhìn hắn thôi đã khiến lòng ả hân hoan.

Nha đầu Tiểu Đào của ả nghe ngóng tin tức về hòa thượng kia cho ả.

Hắn tên Nhất Niệm, là đệ tử được thích nhất của trụ thì đương nhiệm chùa Linh An. Mới hơn hai mươi đã nổi tiếng trong vùng vì Phật pháp tinh thâm. Bọn họ đều nói sư phụ Nhất Niệm tuyệt đối là người được chọn duy nhất cho trụ trì đời tiếp theo của chùa Linh An.

Uyển Ngọc cầm thẻ xăm xin cho tỷ muội đi tới trước mặt Nhất Niệm, nhờ hắn giải xăm.

Hắn nhìn thoáng qua, đọc chữ trên thẻ xăm:

"Kỷ niên không tọa mạc nhân chiêu, kim nhật tân hoa thượng nộn điều, thiên lý hữu duyên thiên lý hội, tha hương dị vực dã tương giao."

(

) Tạm dịch: Mấy năm ngồi không chẳng ai ngó, hôm nay trên cành hoa chớm nụ, duyên đã đến thì nghìn dặm cũng gặp nhau, tha hương đất khách cũng gặp gỡ.

“Chúc mừng cô nương, đây là xăm thượng thượng, chắc bằng hữu tốt của cô nương sẽ có một nhân duyên mỹ mãn.”

Uyển Ngọc không kịp thắc mắc tại sao hắn biết ả xin xăm

giùm bằng hữu tốt, ả đã bị nụ cười của hòa thượng tuấn tú này làm thẹn thùng đỏ mặt.

Uyển Ngọc vội cầm lên tờ giải xăm, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Đây là mười sáu năm qua lần đầu tiên ả cảm giác được trái tim rung động.

Một nàng hoa khôi trải qua thiên phàm, đối tượng lần đầu tiên động lòng cư nhiên là một hòa thượng?!

(

) Đại ý là trải qua nhiều phong trần, thường nói về người có nhiều trải nghiệm chuyện trai gái.

Lúc ấy Uyển Ngọc vội vàng rời khỏi chùa Linh An.

Nhưng trở về lầu xanh, nụ cười kia thường hiện ra trước mắt ả không thể xua tan đi.

Quần áo trang sức, vàng bạc châu báu mà ả thích nhất giờ cũng nhạt nhẽo.

Quay đầu nhìn lại những ân khách của mình, Uyển Ngọc cảm thấy buồn nôn.

Uyển Ngọc nghĩ, mình bệnh rồi.

Ả không kiềm được cứ lấy cớ cầu thần lạy Phật đi chùa Linh An, chỉ vì được ngắm hòa thượng lâu chút.

Thân phận của ả không bị bại lộ.

Uyển Ngọc thường đi chùa Linh An thắp nhang nên được Nhất

Niệm xem là Phật tử thành kính, ngẫu nhiên bắt gặp sẽ chào hỏi. Dù hắn chỉ mỉm cười chào một tiếng cũng làm lòng ả rộn ràng, sau khi quay về sẽ vui vẻ mấy ngày.

Uyển Ngọc dần biết trừ Phật ra, sư phụ Nhất Niệm rất đa tài đa nghệ, hắn biết đánh đàn, chơi cờ, thích phẩm trà, mấy môn này gã đều biết một chút.

Hai người dần giao du nhiều hơn, có thể gọi là bạn.

Uyển Ngọc cũng cảm giác được, nghề của mình dường như bị tất cả mọi người xem thường.

Nhưng ả có thể làm sao chứ? Ả sinh ra trong lầu xanh, lớn lên ở đây, từ nhỏ tới lớn chỉ học tài nghệ của chốn phấn son, không làm nghề bán rẻ tiếng cười này thì ả biết làm nghề gì đây?

Chương 458: Vô Đề

Người như bọn họ dù sao khác với con gái nhà lành bình thường, từ cách ăn mặc đến hành vi cử chỉ đều có khác biệt. Nếu cứ lừa mãi thì Uyển Ngọc lo sợ có một ngày bị vạch trần, cho nên tìm một cơ hội nói thẳng cho sư phụ Nhất Niệm.

Nhưng sư phụ Nhất Niệm chẳng những không có bởi vậy xem thường ả, ngược lại dùng ánh mắt hiền hòa nhìn ả:

“Chúng sinh bình đẳng. Bình thường bị người khác nhìn bằng ánh mắt không tốt, chắc trong lòng thí chủ cảm thấy rất mệt phải không?”

Đơn giản là ánh mắt dịu dàng mang chút ấm áp ấy đủ khiến ả không kiềm được rơi giọt lệ.

Người ta thường nói, cho rằng người ta thích mình là một trong ba nhầm lẫn lớn nhất của cuộc đời.

Uyển Ngọc lúc ấy gần mười sáu tuổi, dù không biết sư phụ Nhất Niệm luôn đối đãi tốt với mình phải chăng vì có tình cảm, ả chỉ biết rằng mình thích hắn.

Vì thế Uyển Ngọc phồng lên can đảm, dũng cảm tỏ tình trong một dịp hai người đơn độc ở chung.

Sư phụ Nhất Niệm hoảng loạn, còn làm ngã tách trà, mặt đỏ hồng, chắp hai tay vào nhau:

“A Di Đà Phật, thí chủ đã quá đà rồi.”

Tuy là lời từ chối nhưng Uyển Ngọc nghĩ rằng, phản ứng như

thế thì chắc hắn cũng thích mình nhỉ?

Uyển Ngọc không kịp hỏi nhiều, bên cạnh có người đi tới, ả vội nhét một túi tiền mình tự thêu vào tay sư phụ Nhất Niệm, sau đó rời đi.

Hắn không từ chối chính mình, Uyển Ngọc đi chùa Linh An càng thường xuyên hơn, tuy hai người vẫn ở chung như cũ, nhưng ả cảm giác được giữa họ chậm rãi có sự ăn ý vô hình.

Ngày vui không dài lâu.

Có ngày Uyển Ngọc về lầu xanh, ma ma cười tươi báo tin tốt cho ả: Một ân khách của ả, ông chủ Tôn ở phía tây thành bỏ ra năm mươi nghìn lượng bạc chuộc ả, nói muốn ả làm tiểu thiếp thứ tám.

Uyển Ngọc đương nhiên là không muốn, trong lòng ả có người, sao chịu gả cho người khác làm tiểu thiếp?

Nhưng ma ma đã thu tiền, tuyệt đối không thể nào phun tiền ra từ chối hôn sự này.

Uyển Ngọc giả vờ vui vẻ, nói hy vọng trước khi mình chuộc thân rời khỏi lầu xanh gả cho người khác được đi chùa Linh An lần nữa, xin một quẻ xăm.

Ả muốn gặp Nhất Niệm một mặt.

Nhưng ma ma không đồng ý.

Nàng hoa khôi nhà mình ba ngày hai lần đi chùa, sao bà ta không nhìn ra có vấn đề được? Chẳng qua trước kia bà ta mở một mắt nhắm một mắt.

Nàng hoa khôi hết cách, đành sai nha đầu thiếp thân Tiểu Đào

đưa giùm phong thư cho Nhất Niệm.

Trong thư nói ả muốn chạy trốn, thời gian là ngày thành thân, ả hy vọng Nhất Niệm sẽ cùng mình rời đi.

Tiểu Đào quay về nói Nhất Niệm đồng ý.

Uyển Ngọc rất vui vẻ, mặt ngoài nói với ma ma rằng sẽ chuẩn bị đồ cưới, nhưng ngầm thì lên kế hoạch nên chạy trốn như thế nào.

Cuối cùng ả thành công, chạy thoát đi, dù khó khăn nhưng ả chung quy là thành công.

Uyển Ngọc chạy tới nơi giao hẹn với Nhất Niệm, chờ đợi hắn xuất hiện.

Nhưng ả chờ mãi mà Nhất Niệm không đến.

Một ngày, hai ngày, ba ngày ả biết, hắn vĩnh viễn sẽ không đến.

Không thể quay về lầu xanh, Uyển Ngọc định rời khỏi nơi đau lòng này.

Nào ngờ ả chưa kịp rời đi thì bị một kẻ quái dị xa lạ bắt giữ.

Bộ dạng của hắn ta giống như thư sinh, nói chuyện khùng khùng điên điên. Hắn ta bắt ả vào một hang núi, nói ngày sinh tháng đẻ của ả rất tốt, buộc ả sinh con cho hắn ta.

Một, hai, ba, bốn chín đứa trẻ! Mỗi đứa đều là chưa đầy ba tháng đã bị người đàn ông kia tự tay làm chảy ra.

Khi đứa trẻ cuối cùng bị sẩy cũng là lúc Uyển Ngọc mất mạng.

Sau đó ả thành lệ quỷ, Cửu Tử Quỷ Mẫu, bị người đàn ông kia khống chế, sai khiến.

Trong khi giúp đỡ người đàn ông bắt quỷ quái thì ả cũng lục tục biết một số tin tức của những người quen cũ.

Ả biết Tiểu Đào thay thế mình làm tiểu thiếp thứ tám của ông chủ Tôn, còn đẻ một đứa con trai nên rất được yêu chiều.

Ả biết Nhất Niệm mà mình luôn nhớ thương đã thành trụ trị mới của chùa Linh An, rất là phong quang, giống như nàng hoa khôi từng nói chuyện trên trời dưới đất với hắn chưa từng xuất hiện trong cuộc đời hắn.

Chương 459: Vô Đề

Ả cũng biết mục đích của người đàn ông kia.

Hắn ta có một nguyện vọng vĩ đại là làm một quyển sách.

Trong quyển sách bao gồm một trăm loại quỷ quái mà người đời đều biết, quyển sách đó là sống, quỷ quái bên trong có thể bị gọi ra cho người ngoài sai khiến.

Tên của quyển sách là Bách Quỷ Lục.

Ả là con quỷ thứ nhất ở đầu trang, Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Sau khi Quỷ Mẫu kể xong chuyện của mình thì biểu cảm của các hòa thượng hơi kỳ lạ.

Đại sư Pháp Minh không kiềm được đặt câu hỏi:

“Thí chủ nói là hòa thượng mà thí chủ quen tên là Nhất Niệm, từng làm trụ trì của chùa Linh An?”

Quỷ Mẫu dường như cũng cảm giác được cái gì.

"Ngươi muốn nói cái gì?!" Ả hỏi.

“A Di Đà Phật.” Đại sư Pháp Minh nói: “Nhất Niệm là pháp danh của trụ trì đời thứ nhất của chùa ta.”

Cái gì?!!

Không chỉ riêng là Quỷ Mẫu, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn núp trong tối dự thính thật lâu cũng ngẩn ngơ.

"Ha ha, đã như vậy thì ta càng phải ăn các ngươi, để cảm tạ Nhất Niệm ngày xưa đã chăm sóc ta!" Quỷ Mẫu phản ứng lại lập tức thay đổi sắc mặt.

Quỷ Mẫu sai khiến chín trẻ sơ sinh trên người các hòa thượng tấn công, ả muốn những hòa thượng này đều bị cắn thành mảnh nhỏ!

"Thí chủ căn bản chưa từng đi hỏi ngài ấy."

Khoảnh khắc Quỷ Mẫu xui khiến quỷ của mình cắn vào cổ các hòa thượng, Cố Khanh sẵn sàng ném bùa ra, Giác tiểu sư phụ nói một câu khiến ả ngừng lại.

"Ngươi nói cái gì?!"

Hơi thở quanh người Quỷ Mẫu rất không ổn định.

Giác tiểu sư phụ nói:

"A Di Đà Phật, bần tăng từng xem bút ký mà sư tổ Nhất Niệm để lại, trừ kiến giải về Phật pháp ra, sư tổ ghi lại trong bút ký về từng có một cô gái rất giỏi về các mặt âm luật, kỳ nghệ, trà đạo, được sư tổ xem như tri kỷ."

"Hắn còn nói cái gì?" Mắt Quỷ Mẫu lấp lóe tia sáng.

Ả chưa từng nghĩ trong sách vở mà Nhất Niệm để lại có nhắc tới mình.

Đại sư Pháp Minh khẽ thở dài, tiếp đó bổ sung thêm: "Bút ký ghi lại rằng cô gái kia sau một lần thắp nhang thì không bao giờ xuất hiện nữa."

"Về sau sư tổ từng gặp tỳ nữ hầu bên cạnh cô gái kia, lúc ấy tỳ nữ đã thành một vị quý phụ nhân. Khi hỏi tình huống của cô gái

kia thì quý phụ nhân nói nàng đã sớm gả cho người.”

Biểu cảm của đại sư Pháp Minh phức tạp, bút ký của sư tổ và lời của Quỷ Mẫu rõ ràng có khác biệt.

Đại sư Pháp Minh tin tưởng sư tổ sẽ không nói dối trong bút ký, vậy thì vấn đề khẳng định là nằm ở chỗ tỳ nữ Tiểu Đào.

“Không đâu, Tiểu Đào sẽ không lừa ta.” Quỷ Mẫu thì thào, đến lúc này ả vẫn không muốn tin.

"Nếu thí chủ thật sự cảm thấy tỳ nữ Tiểu Đào không lừa thí chủ, vậy tại sao nhiều năm qua đã từng có rất nhiều cơ hội mà thí chủ không đi điều tra chân tướng?!"

Lời của Giác chọc thủng lừa mình dối người bao năm qua của Quỷ Mẫu.

Thật ra lúc trước Quỷ Mẫu không tin, ả tự ti thân phận của mình, chưa từng tin tưởng Nhất Niệm sẽ thích mình, đồng ý cùng mình bỏ đi.

Sau khi thành Cửu Tử Quỷ Mẫu thì ả càng hiểu rõ, hắn là hòa thượng, còn ả thành quỷ quái, càng thêm không thể nào bên nhau.

Quỷ Mẫu không đi gặp Nhất Niệm một lần nào nữa, tuy trong lòng ả đoán Tiểu Đào đã thành công gả cho ông chủ Tôn có lẽ từng làm gì đó trong sự kiện năm xưa, nhưng ả thà đặt hết oán hận lên Nhất Niệm, chỉ vì che giấu tự ti và thống khổ trong lòng mình.

Con trai của Tiểu Đào sau khi lớn lên ham mê cờ bạc phá hết gia nghiệp, bị người trong sòng bạc chém chết trong ngõ nhỏ.

Ả nhìn Tiểu Đào bởi vì bần cùng khốn khổ và nỗi đau mất con mà điên dại.

Hay là hận người đàn ông khiến ả thành Cửu Tử Quỷ Mẫu?

Đương nhiên là hận, ả hận đến mức muốn uống máu, ăn thịt của hắn ta.

Nhưng thần hồn của ả bị nhốt trong cuốn Bách Quỷ Lục làm bằng chất liệu đặc biệt, căn bản không có biện pháp báo thù.

Nhưng người đàn ông đó cũng không có kết cục tốt.

Chương 460: Vô Đề

Dùng thủ đoạn này mưu tài hại mệnh, chỉ vì thu thập đủ một trăm loại quỷ quái khác nhau làm thành pháp khí đặc biệt, hắn ta rất nhanh bị người chính đạo thời ấy phát hiện ra.

Sau đó hắn ta chạy trốn khắp nơi.

Người đàn ông kia sợ Bách Quỷ Lục mà mình vất vả mới chế tạo ra bị người chính đạo phát hiện phá hủy, muốn đặt ở một nơi nào đó phong ấn, còn mình thì lén bỏ trốn, chờ gió êm sóng lặng sẽ quay về lấy cuốn sách ra.

Bị phong ấn không biết qua bao nhiêu năm, khi Quỷ Mẫu phát hiện phong ấn lại lần nữa bị mở ra thì người đàn ông kia đã từ một thư sinh trông trẻ tuổi tuấn tú biến thành một ông già.

Quỷ Mẫu thành công báo thù.

Lúc bị phong ấn Quỷ Mẫu luôn suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể cắt đứt liên hệ giữa Bách Quỷ Lục và người đàn ông kia, để ả có thể giết hắn ta.

Ả thành công, tiêu hao từ từ, liên hệ giữa Bách Quỷ Lục và người đàn ông kia yếu dần.

Sau đó người đàn ông đương nhiên cảm giác được, lại đây mở ra phong ấn, muốn luyện hóa lại Bách Quỷ Lục.

Quỷ Mẫu thừa dịp ấy xui khiến đám quỷ hút khô máu thịt của hắn ta, tự ả nuốt hồn phách của hắn ta.

Đúng vậy, trong hơn một nghìn quỷ hồn trong người Quỷ Mẫu

có gã đàn ông hại chết ả, chẳng qua đã sớm bị Quỷ Mẫu tiêu hóa sạch sẽ.

Nuốt người đàn ông kia xong Quỷ Mẫu vốn có thể thuận thế điều khiển tất cả quỷ quái trong Bách Quỷ Lục, mang theo bọn họ rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ qua nhiều năm rồi mà bên chính đạo vẫn còn người theo dõi người đàn ông kia.

Sau khi Quỷ Mẫu ăn người đàn ông kia, người chính đạo cũng chạy tới nơi. Bọn họ phát hiện ra Bách Quỷ Lục, nhưng cứ nghĩ là do luyện hóa Bách Quỷ Lục hút quá nhiều tinh huyết người khiến người đàn ông kiệt sức chết, không phát hiện Quỷ Mẫu có ý thức tự chủ.

Quỷ Mẫu núp trong Bách Quỷ Lục nhìn thấy đủ loại sắc mặt.

Có người muốn chiếm Bách Quỷ Lục làm của riêng.

Có người cho rằng đây là một cuốn sách tà ác, phải hoàn toàn hủy diệt.

Có người lại nói quỷ quái bên trong đa số là người đáng thương bị người đàn ông kia hại, hy vọng độ hóa bọn họ.

Cuối cùng đưa ra quyết định là lại đặt một phong ấn, phong ấn có hiệu quả độ hóa.

Quỷ quái trong Bách Quỷ Lục bị phong ấn trong đó, một số được độ hóa lại vào địa phủ nhận cơ hội đầu thai. Một phần khác khó mà độ hóa, cuối cùng trong phong ấn hao mòn từng ngày hoàn toàn mất hết sức lực, hóa thành tro tàn.

Bọn họ không ngờ rằng trong phong ấn năm rộng tháng dài, các quỷ quái vẫn còn tồn tại trong Bách Quỷ Lục.

Tuy chúng nó bị mất hết ký ức, nhưng vì có Quỷ Mẫu có thể khống chế Bách Quỷ Lục, các quỷ quái không thể ra khỏi sách đi vào địa phủ đầu thai.

Biển đời hóa bể dâu.

Nơi phong ấn vốn hoang vu giờ đây xây một tòa nhà lớn.

Không biết xúc động nơi nào khiến phong ấn bị tổn hại, bọn họ cũng rốt cuộc có cơ hội, có thể trốn thoát ra ngoài vào ngày mười tháng bảy.

Quỷ Mẫu hút quá nhiều quỷ hồn, trong hơn một nghìn thì có khoảng hai trăm quỷ hồn là hoàn toàn dung hợp.

Ký ức của những quỷ hồn này vốn đã phiền phức, đám quỷ hồn chưa dung hợp hoàn toàn không ngừng đánh nhau trong đầu của ả, đều muốn trở thành chúa tể.

Trước kia Quỷ Mẫu còn có thể miễn cưỡng khống chế, nhưng vừa rồi bởi vì nhớ đến chuyện quá khứ, bị chọc thủng oán hận lâu dài tới nay đều là giả.

Tâm thần của Quỷ Mẫu chấn động, hơn hai trăm quỷ hồn chưa bị tiêu hóa bắt đầu tạo phản trong thân thể ả.

Giống như đang xem buổi biểu diễn ‘đổi mặt’.

Mặt của Quỷ Mẫu không ngừng biến hóa.

Đàn ông phụ nữ, người già trẻ nhỏ, vui buồn hờn giận, nét mặt khác nhau lần lượt hiện lên trên mặt của ả.

Giống như ghét bỏ một khuôn mặt hơi thiếu, các mặt người giãy giụa trồi lên từ toàn thân Quỷ Mẫu, dường như ả hình thành

từ những khuôn mặt.

Chương 461: Vô Đề

Cảm giác khí tràng xung quanh dần căng thẳng lên.

“Nguy rồi!”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn trốn ở một bên, nhóm đại sư Pháp Minh ở gần Quỷ Mẫu đều cảm giác được không đúng.

Nháy mắt, đại sư Pháp Minh và nhóm Giác tiểu sư phụ tránh thoát trói buộc, tấn công Quỷ Mẫu rơi vào hỗn loạn.

Lúc trước bọn họ bị trói chỉ là giả vờ để dụ địch.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn cũng gỡ bỏ bùa Ẩn Nấp, một người tay cầm kiếm gỗ đào lấp lóe tia sét, một người vung xiềng xích mang theo ánh sáng vàng đánh về phía Quỷ Mẫu.

Khuôn mặt của Quỷ Mẫu liên tục thay đổi, phát hiện xung quanh có nguy hiểm, ả nhanh chóng ngừng lại ở một khuôn xa lạ.

Giống như là lấy các phần trên những khuôn mặt khác nhau ghép lại, thoạt trông tương đương quái dị, đặc biệt dữ tợn khủng bố.

"Các ngươi đều chết cho ta!!!"

Quỷ Mẫu phát ra tiếng rít sắc nhọn, tiếp đó khống chế chín quỷ tấn công nhóm Cố Khanh, trong cái miệng há to đầy răng nhọn, bị nó táp trúng là sẽ xé xuống một miếng thịt.

Đám người Lệ Hoan còn tản ra ở khắp nơi trong tòa nhà chợt phát hiện một điều.

Bọn họ vốn thừa dịp một đám quỷ quái đi lẻ đã khống chế một phần, còn lại một phần khi nghe tiếng rống trên tầng đỉnh thì không lang thang nữa, mà là nhanh chóng tụ tập lao lên tầng cao nhất.

Ý thức được có thể là tầng cao nhất có chuyện gì đó, nhóm Lệ Hoan nhanh chóng lộ ra thân hình, đa số ở lại chặn bước tiến lên lầu của đám quỷ quái, Lệ Hoan thì cầm bàn gọc mà địa phủ đưa tặng vọt lên tầng cao nhất.

Lúc Lệ Hoan tới tầng cao nhất thì trông thấy cảnh nhóm Cố Khanh ra sức chém giết trong vòng vây phối hợp ăn ý của chín con quỷ. Có mấy hòa thượng tu vi hơi kém đã bị quỷ cắn đến bị thương.

Lệ Hoan lấy ra bùa ngọc, đang chuẩn bị gọi Phán Quan, quỷ sai đến giúp.

Bỗng nghe vèo một tiếng.

Một mũi tên lửa đỏ bắn tới, ghim trúng một trong gần trăm khuôn mặt trên toàn thân Quỷ Mẫu.

Là khuôn mặt Uyển Ngọc hồi Quỷ Mẫu còn sống.

Cho dù bởi vì dung hợp quá nhiều quỷ hồn dẫn đến tư duy hỗn loạn, nhưng chủ đạo vẫn là quỷ hồn của Uyển Ngọc.

Mũi tên màu lửa đỏ đâm thủng trán của Uyển Ngọc, có thể nói là trúng ngay chỗ yếu ớt nhất trong phòng ngự của Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu phát ra một tiếng kêu gào, trên trăm trượng mặt đồng thời rống lên, âm thanh kia khiến người muốn bịt tai lại.

Chín quỷ ở xung quanh nhanh chóng lui về.

Chúng nó vây quanh bên cạnh Quỷ Mẫu, bảo vệ ả, phòng ngừa công kích từ bốn phía. Thông qua sợi chỉ đỏ nối với Quỷ Mẫu, chúng nó cung cấp tất cả chất dinh dưỡng của mình cho Quỷ Mẫu.

Quỷ đại khái to cỡ con nít hai, ba tuổi dần thu nhỏ, chậm rãi biến thành bộ dạng em bé mới sinh ra, hơn nữa còn gầy đến mức da bọc xương.

Uyển Ngọc miễn cưỡng khôi phục lại, các quỷ hồn trong người ả cũng vì bị công kích mà đồng lòng đối ngoại.

"Là ai?!" Uyển Ngọc nhìn hướng mũi tên bắn tới.

Bởi vì bầy quỷ lùi về nên nhóm Cố Khanh cũng tạm thời ngừng lại, nhìn phương hướng kia.

Một giọng nữ dễ nghe cất lên:

“Ahihi, dường như khá thú vị.”

Đập vào mắt là một nam một nữ.

Nam giống như hộ vệ, mặc đồ đen đi sau nữ.

Nữ cầm cây cung dài màu lửa đỏ, mặc quần áo cũng là màu đỏ rực.

Rất hiển nhiên, mũi tên vừa rồi là người này bắn ra.

Có hai con hồ ly một đỏ một trắng đi ở đằng trước nhất, mắt màu đỏ máu, khe khẽ rít lên, bày ra tư thái chiến đấu.

Cố Khanh đảo tròng mắt, con hồ ly màu đỏ này trông hơi quen mắt.

Cố Khanh cơ hồ lập tức nhớ ra, Tạ Giác từng nói với cô chuyện con hồ ly nhỏ lông đỏ từ người biến thành hồ ly và mẹ của nó, Bạch Hồ nương nương dường như bị kẻ nào đó bắt đi.

Nay xem ra là người phụ nữ trước mắt đã làm.

Người phụ nữ này trông cũng khá quen thuộc.

Cố Khanh nhớ lại một lúc thì đã nhớ ra.

Trong vụ án giết phụ nữ liên hoàn, là người đàn bà này khống chế Hồ Nhất Minh giết người, sau đó dùng linh hồn người bị hại nuôi dưỡng mình lấy lại sắc đẹp.

Chương 462: Vô Đề

Xem bộ dạng thì đối phương là địch không phải bạn.

"Ngươi là ai?" Quỷ Mẫu Uyển Ngọc hỏi.

Một mũi tên liền có thể tìm được điểm yếu của ả, người này rốt cuộc là ai?!

“Hưm.” Đối phương dùng ngón trỏ đặt lên cằm, lộ biểu cảm đáng yêu như thiếu nữ, cười nói: “Ngươi có thể kêu ta là A Anh, là yêu của cây anh đào.”

“Bách Quỷ Lục, nghe cũng thú vị đấy, hay là đưa cho ta chơi đi!”

Trong lúc cười nói thì A Anh lại bắn một mũi tên.

Lần này đối tượng bị nhắm là Lệ Hoan.

Quỷ Mẫu bị bắn trúng chỗ yếu ớt nhất, quỷ hồn trong thân thể vẫn còn đấu đá, không đáng lo.

Hiện tại có tư cách tranh đoạt sở hữu Bách Quỷ Lục chỉ còn Lệ Hoan và người tên A Anh này.

Lệ Hoan né thoát mũi tên trong đường tơ kẽ tóc, cô ấy và A Anh đụng độ, dường như hơi yếu thế hơn A Anh.

Cố Khanh kêu Khương Mặc Ngôn đi giúp Lệ Hoan kéo dài thời gian, cho cô ấy có thời gian tụ tập linh lực sử dụng bùa ngọc gọi ra Phán Quan và quỷ sai.

Bảy hòa thượng đánh với hai con hồ ly. Dường như hồ ly lông đỏ và hồ ly lông trắng bị cái gì khống chế, chỉ có bản năng chiến đấu. Bọn nó không sợ đau cũng không sợ chết, luôn tiêu hao sức mạnh của mình chỉ để chiến thắng đối thủ trước mắt.

Người đàn ông áo đen ở phía sau A Anh có tốc độ rất nhanh, lắc người xông thẳng tới chỗ Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu đang trong trạng thái yếu ớt, không động đậy được. Chỉ cần khống chế được ả thì chắc dễ dàng tìm được vị trí của Bách Quỷ Lục.

Cố Khanh so sánh linh lực của mình phỏng chừng kém hơn người đàn ông áo đen một chút, nhưng vẫn cắn răng xông lên trên.

Tạm câu giờ đã, hy vọng đám đồng nghiệp giới huyền học ở dưới lầu nhanh chóng đi lên.

Nguyện vọng của Cố Khanh rất khó thực hiện.

Nhóm người ở dưới lâu vốn lo ngăn cản các ma quỷ trong Bách Quỷ Lục đi lên trên, bỗng nhiên xung quanh có thêm mấy người giấy sức chiến đấu kinh khủng, tấn công chẳng phân biệt địch hay ta.

Bọn họ cũng đang rơi vào khổ chiến.

Trong mắt người đàn ông áo đen tràn ngập bạo ngược, từng hành động đều dày đặc âm khí hung hăng.

Hắn ta là người, nhưng không phải con người.

Cố Khanh nhớ đến linh hồn bạo ngược từng bị nhét vào thân thể của Hồ Nhất Minh, cách hành động giống hệt nhau.

So với nhóm Cố Khanh thì hiển nhiên Quỷ Mẫu càng ghét A

Anh và người đàn ông áo đen xuất hiện sau cùng.

Cho nên, hiện tại là Cố Khanh và Quỷ Mẫu trong trạng thái yếu ớt tạm thời hợp tác, cùng nhau chống cự công kích của người đàn ông áo đen.

Bên kia, Lệ Hoan rốt cuộc tìm được cơ hội khởi động bùa ngọc.

Linh lực trên người Lệ Hoan nhanh chóng bị bùa ngọc hấp thu.

Trên bầu trời trống rỗng xuất hiện một cánh cửa lớn.

Cảm giác uy áp dày đặc phát ra từ bên kia cánh cửa, A Anh trực giác không ổn, nói với người đàn ông áo đen còn đang bị bám giữ:

“Đánh nhanh thắng nhanh!"

Lời này thốt ra, áp lực bên nhóm Cố Khanh bỗng tăng lớn.

Người đàn ông áo đen giống như đột nhiên bùng nổ, cơ bắp cuồn cuộn còn nổi gân xanh:

“Giết!!!”

Một chưởng vỗ qua.

Quỷ Mẫu khống chế bầy quỷ gặm cắn người đàn ông áo đen, nhưng hắn ta giống như không cảm giác được đau đớn vậy, một chưởng rốt cuộc đánh trúng người Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu bị đánh thủng thân thể, nhanh chóng yếu xuống.

Quỷ Mẫu biết tiếp tục như vậy thì sẽ chết, ả nhìn người đàn ông áo đen, lại nhìn Cố Khanh ở một bên.

Quỷ Mẫu nói:

“Các ngươi muốn lấy Bách Quỷ Lục chứ gì? Ta cho các ngươi!"

Tay Quỷ Mẫu đè không khí, giống như luồn vào một lỗ đen, lúc rút ra thì trên tay có thêm một cuốn sách xỏ bằng sợi chỉ, bìa sách viết ba chữ Bách Quỷ Lục.

Quỷ Mẫu ném sách về phía Cố Khanh.

Cố Khanh biết đây là chiêu họa thủy đông dẫn!

Cô không muốn lấy cuốn sách đó, nhưng nếu để nó rơi vào tay đối phương e rằng sự tình càng tệ.

Vì thế Cố Khanh vươn tay ra, cùng người đàn ông áo đen bắt được Bách Quỷ Lục.

Hai người vỗ chưởng vào nhau, kéo sách về phía mình, mỗi người giữ một nửa.

Chương 463: Vô Đề

Cố Khanh thụt lùi mấy bước, phun ra một ngụm máu.

Người đàn ông áo đen thấy thế đang định xông lên cướp một nửa khác trong tay Cố Khanh thì nghe A Anh ở phương xa hét to:

“Đừng đuổi theo, mau rút lui!"

Thì ra Quỷ Môn két một tiếng đã mở ra.

Khoảnh khắc Bách Quỷ Lục rách làm đôi, tất cả yêu ma quỷ quái trong Bách Quỷ Lục đều biến mất khỏi tòa cao ốc.

Phán Quan và hai quỷ sai mới bước ra Quỷ Môn đã nghe Lệ Hoan giục:

“Phán Quan đại nhân, bọn chúng định trốn kìa, mau đuổi theo!”

Phán Quan cảm giác trên người A Anh có hơi thở quen thuộc, ông ấy lắc người mang theo hai quỷ sai đuổi theo phương hướng nhóm A Anh bỏ chạy.

Thôi Phán Quan trở về rất nhanh.

Ông ấy mang theo hai quỷ sai trở về, trên tay lại trống không chẳng có gì, sợi tóc còn nằm ngay ngắn không chút rối loạn.

“Phán Quan đại nhân?" Lệ Hoan nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ ngay cả Phán Quan cũng không đuổi theo đối phương kịp sao?

“Người phụ nữ kia đã chạy trốn, người đàn ông tự nổ, ta chỉ

cướp được mấy thứ này."

Thôi Phán Quan xòe tay ra, chỉ thấy trong tay của ông ấy bỗng có thêm ba món đồ.

Nửa quyển Bách Quỷ Lục, hai con hồ ly thu nhỏ một lông đỏ một lông trắng.

Bách Quỷ Lục vốn tỏa vầng sáng trắng mờ giờ tối xuống.

Hai con hồ ly đều đã bị đánh ngất xỉu, bị Phán Quan thu nhỏ nắm trong lòng bàn tay, nhìn giống như hai con thú bông nhỏ đáng yêu có thể treo trên móc khóa.

Lệ Hoan cảm kích nói:

"Cảm ơn Phán Quan đại nhân hỗ trợ!"

Tuy hơi tiếc để người phụ nữ tên A Anh chạy thoát, nhưng nếu nhóm Phán Quan không kịp thời chạy đến thì đã không thể bắt về nửa cuốn Bách Quỷ Lục và hai con hồ ly.

Thôi Phán Quan hào sảng phất tay:

"Không sao!"

Chuyện này nếu nói chính xác thì có quan hệ với địa phủ, vừa rồi Thôi Phán Quan cảm giác được trên người của người phụ nữ tên A Anh có mang hơi thở của Tà Thần, tiếc rằng đã để cô ta chạy mất.

Nhóm Thôi Phán Quan bị bùa ngọc gọi đến, thời gian ở lại đây có hạn. Nếu sự tình đã xong, Thôi Phán Quan chuẩn bị mang người quay vào Quỷ Môn.

Trước khi đi, Thôi Phán Quan nháy mắt với Khương Mặc Ngôn

ra hiệu tìm cơ hội gặp mặt, có chuyện cần nói.

Khương Mặc Ngôn trầm mặc gật đầu, không nói chuyện.

Thôi Phán Quan giao lại nửa quyển Bách Quỷ Lục và hai con hồ ly lông đỏ lông trắng cho Lệ Hoan xử trí.

Cố Khanh cũng thừa dịp cơ hội này nói ra suy đoán liên quan hai con hồ ly cho Lệ Hoan biết, nhắc nhở người phụ nữ liên quan vụ án giết nữ giới mãi chưa tìm được đó rất có thể là A Anh.

Lệ Hoan nghe vậy thì sờ cằm.

Đúng thật, nhớ lại lúc trước nhìn thấy hai con hồ ly xác thực có dấu vết bị khống chế.

Nhưng về chuyện A Anh là bàn tay đen sau màn trong vụ án giết người liên hoàn đó thì Lệ Hoan không dám xác định.

Đương nhiên không phải không tin Cố Khanh, chẳng qua là lúc ấy trừ lời khai của Hồ Nhất Minh rằng trong trí nhớ mơ hồ nghe được người phụ nữ kia tên A Anh, bọn họ căn bản không có manh mối nào khác.

Hơn nữa A Anh này đến đi không dấu vết, có thể chạy thoát khỏi tay Thôi Phán Quan, nếu không có nắm chắc trăm phần trăm thì tốt nhất là đừng có ý định bắt cô ta.

Nửa quyển Bách Quỷ Lục trong tay Lệ Hoan và nửa quyển trong tay Cố Khanh lại ghép vào nhau.

Nhưng làm một món pháp khí, tuy trăm con quỷ còn ở bên trong, Bách Quỷ Lục đã bị tổn hại, cần chữa trị luyện hóa lại mới có thể sử dụng.

Khoảnh khắc hai nửa Bách Quỷ Lục ghép lại, Quỷ Mẫu lúc

trước biến mất thở hổn hển xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Ả sắp chết.

Lúc trước hứng nhiều công kích như vậy đã làm Quỷ Mẫu bị thương nặng, cộng thêm bản thể là Bách Quỷ Lục bị tổn hại, bị nhiều người canh chừng, nếu ả không tìm được cách hút linh khí hoặc linh hồn mới thì sẽ tan biến ngay.

Chương 464: Vô Đề

Đương nhiên, giống như Quỷ Mẫu từng nói.

Miễn là quỷ quái bị vẽ vào Bách Quỷ Lục thì dù chết rồi cũng sẽ không biến mất, qua một khoảng thời gian ả sẽ sống lại.

Nhưng sau khi Cửu Tử Quỷ Mẫu sống lại thì không còn là Uyển ngọc, không có ký ức cũ, sẽ là quỷ quái mới sinh ra.

Những quỷ hồn chưa bị tiêu hóa trong thân thể của Quỷ Mẫu đang cố gắng thoát ra khỏi người ả.

“Ư!” Quỷ Mẫu nỗ lực khống chế, ả còn có lời muốn nói.

Quỷ Mẫu bỏ qua mọi người xung quanh, nhìn về phía Giác tiểu sư phụ.

Ả biết chính mình sắp không tồn tại nữa, vào phút cuối đời quỷ, ả có lời muốn nói với tiểu hòa thượng này.

Tiểu hòa thượng này rất giống hắn, có lẽ trước khi tan biến, ả có thể xem tiểu hòa thượng là Nhất Niệm, hỏi một câu ngày xưa mình muốn hỏi nhưng không thể hỏi ra.

“Này, tiểu hòa thượng, ta hỏi ngươi." Quỷ Mẫu thở gấp vài cái, nói: “Nếu, ta là nói nếu, ngươi là Nhất Niệm thì ngươi sẽ thích ta chứ? Ngươi là Nhất Niệm thì ngươi sẽ thích ta chứ? Ngươi sẽ đồng ý buông bỏ làm trụ trì, đi cùng ta chứ?”

Quỷ Mẫu muốn biết đáp án, dù sắp biến mất thì vẫn muốn biết!

Quỷ Mẫu cảm thấy trước mắt đã mơ hồ, ả xuyên qua tiểu hòa thượng trước mắt giống như xuyên qua thời không lại nhìn thấy bóng người mấy trăm năm chưa từng lãng quên.

Hắn đang cười với ả.

Nhưng Giác tiểu sư phụ không nói lời mà ả muốn nghe:

“A Di Đà Phật, bần tăng không phải tổ sư Nhất Niệm, cho nên bần tăng không biết."

Giác tiểu sư phụ giỏi nhất là dùng nói thật phá vỡ ảo tưởng của người khác.

"Ha ha." Quỷ Mẫu cười khẽ: “Đúng rồi, ngươi không phải hắn, ta hỏi ngươi thì có ích lợi gì chứ?”

"Ta nên đi tìm hắn, tự mình hỏi một câu mới đúng "

Giống như mất đi chút lưu luyến cuối cùng với trần gian, Quỷ Mẫu không thể giữ nguyên vẹn thân thể nữa, từng mảnh rơi ra như thủy tinh.

Trong thân thể của Quỷ Mẫu, những quỷ hồn chưa bị hoàn toàn tiêu hóa vào khoảnh khắc thân thể ả vỡ vụn đều ùa ra ngoài, sau đó bị kết giới đã bao trùm bên trong cả tòa nhà ngăn lại.

Bách Quỷ Lục trên tay Lệ Hoan không gió tự bay.

Nó nhẹ nhàng từ tay Lệ Hoan bay lên cao, tỏa ánh sáng trắng, hai nửa cuốn sách chậm rãi dính liền rồi chậm rãi bay đến trên tay Giác tiểu sư phụ.

Vào phút cuối, Quỷ Mẫu dùng sức mạnh cuối cùng của mình chữa trị sơ cho Bách Quỷ Lục tổn hại nghiêm trọng, lựa chọn chủ nhân mới cho Bách Quỷ Lục.

Tạm không nói tới chuyện bởi vì Bách Quỷ Lục tự động chọn chủ mà Lệ Hoan cãi cọ với chùa Phạn Âm như thế nào.

Rõ ràng là Cố Khanh cướp một nửa, còn Lệ Hoan thì gọi ra Thôi Phán Quan cướp một nửa khác, cuối cùng cư nhiên nhận Giác tiểu sư phụ làm chủ, cô ấy cảm thấy Bộ Đặc Dị của họ bị lỗ!

Khiến chùa Phạn Âm đồng ý đủ thứ, còn đạt thành hiệp nghị hợp tác tốt đẹp với Bộ Đặc Dị, bao gồm để các vị tinh anh của chùa Phạn Âm, bao gồm Giác tiểu sư phụ, đến giúp Bộ Đặc Dị vào thời gian rảnh. Lệ Hoan mới hơi bình ổn tâm trạng cảm thấy mình bị hố.

Đại sư Pháp Minh chưng ra bộ mặt khổ qua đồng ý một đống hiệp ước không bình đẳng của Lệ Hoan.

Ông ấy cũng thầm thở dài, tại sao Quỷ Mẫu chú ý Giác tiểu sư phụ đặc biệt như thế, cuối cùng thậm chí lựa chọn anh ta làm chủ nhân của Bách Quỷ Lục?

Thật ra mặt mũi của Giác tiểu sư phụ giống ba phần với tranh vẽ tổ sư Nhất Niệm mà đại sư Pháp Minh từng xem.

Lúc này đại sư Pháp Minh chỉ có thể cảm thán một câu "Si nhi".

Mà bên kia, Cố Khanh dựa vào một lũ âm khí mà Tiểu Quỷ trong thang máy để lại rốt cuộc tìm được mẹ của nó từ trong hơn tám trăm quỷ hồn trốn ra khỏi người của Quỷ Mẫu.

Mẹ của nó quả nhiên trong lúc lang thang trong tòa nhà trùng hợp gặp ngày mười tháng bảy hang quỷ mở rộng, bị những quỷ quái này bắt đi đút cho Quỷ Mẫu.

Chương 465: Vô Đề

Lúc tìm được thì mẹ của Tiểu Quỷ thang máy đã đánh mất ý thức vốn có lúc đấu tranh với bầy quỷ trong thân thể Quỷ Mẫu, sức mạnh quỷ hồn cũng không sót lại bao nhiêu.

Nếu chậm thêm vài ngày không chừng sẽ bị Quỷ Mẫu tiêu hóa.

Cố Khanh nhìn quỷ hồn tứ chi tàn khuyết, vẻ mặt đờ đẫn ở trước mắt, cô thở dài một hơi, lấy ra một lá bùa thu mẹ của Tiểu Quỷ vào trong.

Tốt nhất nuôi thêm ít ngày trước khi đưa đi gặp Tiểu Quỷ, nếu không thì Tiểu Quỷ thang máy thấy bộ dạng của mẹ như vậy không chừng sẽ khóc lụt thang máy.

Còn lại hơn tám trăm quỷ hồn phần lớn không có ý thức, ở trạng thái chỉ biết chém giết theo bản năng, sót lại vài con có ý thức tự chủ hoàn toàn thì đều là lệ quỷ rất dữ dằn.

Tất cả đành nhờ vào các vị đồng nghiệp Bộ Đặc Dị và Phật Môn, Tiên Môn cùng chậm rãi độ hóa.

Tối hôm đó.

Khương Mặc Ngôn về nhà.

Mới vừa mở đèn thì vành tai anh nhích nhẹ, lập tức nhìn về phía sofa. Quả nhiên, Thôi Phán Quan đang nằm dài trên đó chờ Khương Mặc Ngôn trở về.

"Ngươi về rồi?" Thôi Phán Quan nhìn Khương Mặc Ngôn ngồi xuống sofa đơn ở bên cạnh.

Vẻ mặt Thôi Phán Quan nghiêm túc hỏi:

“Tại sao thả người phụ nữ kia đi?”

Đúng vậy, Thôi Phán Quan nghĩ như thế.

Khương Mặc Ngôn cố ý thả người phụ nữ tên A Anh rời đi.

Khương Mặc Ngôn trong trạng thái con người có lẽ đánh không lại đối phương.

Nhưng chỉ cần Khương Mặc Ngôn hồn phách lìa xác, phục hồi sức mạnh Âm Dương Tuần Tra Sử thì sẽ dễ dàng bắt được A Anh.

Tuy hồn phách lìa xác ở một mức độ nào đó sẽ giảm tuổi thọ của con người Khương Mặc Ngôn, nhưng làm Âm Dương Tuần Tra Sử, truy tra tung tích của Tà Thần là trách nhiệm của anh. Thôi Phán Quan tin tưởng Khương Mặc Ngôn biết nên lựa chọn như thế nào.

Vẻ mặt Khương Mặc Ngôn hơi mờ mịt, anh vươn tay ra, lật bàn tay lại, trong tay xuất hiện một cục đá màu đen.

“Cô ta luôn không đánh thật với ta, còn nhét thứ này vào tay ta.” Khi nói đến câu này thì biểu cảm của Khương Mặc Ngôn trở nên rất kỳ lạ.

“Phụt!” Thôi Phán Quan vốn chỉ là tùy ý nhìn, sau đó suýt sặc.

Nên mừng vì ông ấy không uống nước, nếu không thì đây là một trong những trường hợp mà Thôi Phán Quan không muốn nhớ lại từ lúc chào đời tới nay

“Ôi! Sao cô ta có thể đưa thứ này cho ngươi? Không đúng, nên hỏi là sao cô ta có thứ này được?!”

Thôi Phán Quan nhận lấy thứ trên tay Khương Mặc Ngôn, cẩn thận phân biệt:

“Đúng rồi, đúng là nó!”

Năm xưa Tà Thần vốn là một tảng đá màu đen, hấp thu các loại cảm xúc tham si oán hận xấu xí trong tính người tu luyện thành tinh quái.

Về sau vì hấp thụ càng nhiều cảm xúc mặt trái để tăng lên sức mạnh của mình, hắn lợi dụng bản thân lưu trữ cảm xúc mặt trái đi ảnh hưởng người đương quyền và quyền quý thời đó tàn sát lẫn nhau, tạo thành thiên hạ loạn lớn, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Cuối cùng Tà Thần bị địa phủ ra mặt bắt lấy, trấn áp trong địa ngục Vô Gián.

Về sau Tà Thần chạy ra địa phủ thì bặt tin luôn.

Dạo gần đây Khương Mặc Ngôn vô tình phát hiện ra hơi thở của Tà Thần trong vụ án địa phủ giả, khiến địa phủ có thể theo manh mối này tìm được chút dấu vết Tà Thần để lại trên thế gian này.

Cục đá đen nhỏ làm bản thể của Tà Thần, qua sự hợp tác của cục cảnh sát và cơ cấu quốc gia, nó đã bị chia làm chín cục nhỏ chia ra trấn áp ở nơi khác nhau.

Mà hiện tại trên tay của ông ấy đang cầm một mảnh nhỏ của bản thể Tà Thần mà Khương Mặc Ngôn mới vừa đưa qua.

“Người phụ nữ kia không phải là đồng bọn của Tà Thần sao?” Thôi Phán Quan nghi hoặc hỏi: “Tại sao cô ta đưa cái này cho ngươi?”

Chương 466: Vô Đề

Khương Mặc Ngôn lắc đầu, anh tin tưởng mình chưa từng gặp người phụ nữ này, anh cũng cảm giác được đối phương đưa đá đen cho mình không phải có lòng tốt.

Nhưng hiển nhiên Thôi Phán Quan đã không đặt chú ý vào người phụ nữ kia.

“Mặc kệ cô ta là địch hay bạn, ít nhất tặng cho mảnh nhỏ bản thể Tà Thần. Chỉ cần có nó, việc chúng ta sưu tầm Tà Thần có thể đi vào giai đoạn tiếp theo!”

Thôi Phán Quan nâng cục đá nhỏ màu đen lục lọi tủ của Khương Mặc Ngôn, rốt cuộc lấy ra một bình nhỏ dùng để đựng lá trà.

Ông ấy đổ hết lá trà ra, bỏ đá đen nhỏ vào, dán mười mấy hai mươi phong ấn lên bình mới chịu dừng lại.

Làm xong tất cả điều này, Thôi Phán Quan mới ngước đầu nhìn hướng Khương Mặc Ngôn: “Nghe nói bản thể Tà Thần có sức mạnh phóng lớn cảm xúc mặt trái của con người, ngươi cầm lâu như vậy, có cảm giác gì không?”

Thôi Phán Quan hỏi xong phản ứng lại, tự giễu nói một câu: “Suýt chút quên, ngươi mình đầy công đức, cái gì đều không thể ảnh hưởng ngươi được, ta hỏi ngươi làm gì?!"

Khương Mặc Ngôn nhìn bàn tay của mình, nhẹ nắm lại.

Vừa rồi anh chẳng những không cảm thấy có bất cứ khó chịu, ngược lại có cảm giác quen thuộc.

Hôm sau, khi Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi công ty như bình thường thì thư ký Lâm nhận được tin lập tức tới tìm.

“Hai vị đại sư, vấn đề ở đây đã giải quyết rồi sao?" Thư ký Lâm cố ý áp thấp âm thanh, giống như băng đảng bí mật gặp nhau.

Cố Khanh nhìn xung quanh, cảm thấy có chút thần kỳ.

Rõ ràng ngày hôm qua có một trận chiến lớn, nơi này bị phá hủy lung tung, cư nhiên trong một đêm hoàn toàn phục hồi, không bị ai phát hiện.

Xem ra trong quốc gia có nhiều người tài ba.

Cố Khanh gật đầu với thư ký Lâm:

“Đã hoàn toàn giải quyết."

Nghe vậy, thư ký Lâm lộ ra nở nụ cười thoải mái:

“Thế thì tốt quá!”

Anh ta lại nói: “Hai vị yên tâm, có liên quan chuyện báo cáo thực tập thì công ty sẽ giải quyết hết cho. Còn thù lao cho chuyện này, chờ chủ tịch xác minh xong sẽ lập tức gửi vào tài khoản của hai người.”

Thư ký Lâm cho rằng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn giải quyết xong còn đến công ty ngay là muốn giải quyết chuyện báo cáo thực tập và tiền công.

Cố Khanh gật đầu: “Chuyện này thì thư ký Lâm cứ tiến hành giao tiếp với bộ trưởng của chúng tôi là được.”

“Hôm nay tôi chỉ muốn đến gặp một bạn nhỏ.” Cố Khanh chỉ

hướng thang máy, đá lông nheo với anh ta.

Thư ký Lâm cứng ngắc, hiển nhiên nhớ lại mấy chuyện xui xẻo trong thang máy, vội nói:

“Thế thì hai vị cứ tự nhiên, tôi còn bận việc, xin phép đi trước.”

Nói xong, thư ký Lâm đi hướng cầu thang bộ.

Cố Khanh cảm thấy, thư ký Lâm có lẽ bị ám ảnh tâm lý, từ đây về sau trong một khoảng thời gian dài sẽ không đi thang máy.

Thi phép chú xem nhẹ ở cửa thang máy, anh và cô đi vào trong.

"Các người làm cái gì?"

Lần này, Tiểu Quỷ chủ động xuất hiện.

Trước kia bởi vì ngày mười tháng bảy nên một đám quỷ ra ngoài trốn, không ngờ trở về đã cảm thấy toàn bộ tòa nhà đều khác hẳn.

Cố Khanh cười híp mắt: “Về sau ngày mười tháng bảy các ngươi không cần ra ngoài trốn nữa.”

Mắt Tiểu Quỷ sáng rực hỏi:

“Ngươi đã giải quyết bọn họ? Ngươi giỏi quá!”

Tiểu Quỷ vui mừng không chỉ vì Cố Khanh giải quyết hang quỷ, còn vì nếu cô lợi hại như thế thì chắc chắn có thể tìm được mẹ của nó.

"Còn có một tin tốt " Cố Khanh nói: “Ta đã tìm được mẹ của

ngươi.”

“Thật hả?!” Tiểu Quỷ trợn to mắt, bộ dáng không dám tin.

Cố Khanh gật đầu: “Đương nhiên là thật. Chẳng qua, mẹ của ngươi bị thương một chút, cần thời gian khôi phục."

Nhìn đôi mắt cún long lanh của Tiểu Quỷ, Cố Khanh không kiềm được nói:

“Nếu ngươi muốn gặp bà ấy thì theo ta về không?”

Khi nói lời này, Cố Khanh bỗng có cảm giác mình giống mẹ mìn lừa con nít.

Tiểu Quỷ không chút suy nghĩ gật đầu, nói:

“Được, nhưng các ngươi chờ chút.”

Chương 467: Vô Đề

Tiểu Quỷ biến mất khỏi thang máy, qua một hồi lâu mới trở về: “Ta đã tạm biệt anh chị chú dì ông nội bà nội rồi, chúng ta đi thôi!"

Tiểu Quỷ nói xong chủ động nhảy vào lá bùa mà Cố Khanh chuẩn bị từ trước, sốt ruột muốn gặp mẹ của mình.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn rời đi tòa nhà, hai người đi thật xa vẫn cảm giác được trong tòa nhà có nhiều ‘người’ nhìn theo họ rời đi, chắc là nhóm ‘anh chị’ của Tiểu Quỷ.

Hơn tám trăm quỷ hồn trong thân thể của Quỷ Mẫu dần bị Bộ Đặc Dị, chùa Phạn Âm, chùa Tích Vân, Huyền Diệu Quan siêu độ. Cố Khanh làm người tham dự sự kiện hàng quỷ lần này cũng nhanh chóng tăng lên công đức.

Cô cảm giác điểm giới hạn hấp thu công đức của sách ngọc sắp đến, hơn nửa linh lực trong người cô cũng dần tới điểm giới hạn, sắp đột phá.

Có lẽ cô sẽ sớm vẽ được bùa Khô Mộc Phùng Xuân, chữa khỏi cho cha.

Nghỉ ngơi mấy ngày sau.

Mẹ của Tiểu Quỷ thang máy được linh lực nuôi dưỡng đã phục hồi chút ít thần trí.

Vì tránh cho dọa sợ con của mình, bà ấy ở trong người giấy làm bằng lá bùa tự tay Cố Khanh cắt ra, Tiểu Quỷ thang máy cũng ở trong người giấy do cô cắt, hai mẹ con ‘người giấy tí hon’ nhận

nhau.

Vốn nên là cảnh tượng mẹ con gặp nhau ấm áp, bởi vì hai bên đều là thân hình người giấy tí hon nên trông khá buồn cười.

Mà khiến Cố Khanh cảm thấy buồn bực là, Tiểu Quỷ thang máy sau khi hoàn thành chấp niệm gặp mẹ vốn nên mãn nguyện, tiếp đó trở về địa phủ, đầu thai chuyển thế.

Nhưng nó không chịu đi!

Về sau Cố Khanh hỏi, Tiểu Quỷ thang máy tỏ vẻ nó lại có chấp niệm mới, mãi mãi ở bên mẹ.

Ê này! Chấp niệm là thứ có thể tùy tiện sửa như vậy sao?!

Cố Khanh nghe xong không biết nên nói cái gì.

Tiểu Quỷ thang máy thật sự ở lại, nguyện vọng của mẹ nó cũng là ở cùng con mình.

Thế là hai mẹ con lấy trạng thái người giấy tí hon tạm thời ở trong Bộ Đặc Dị.

Còn về hai con hồ ly lông đỏ và lông trắng, chúng nó bị phương pháp không biết tên khống chế, tạm thời vẫn chưa có biện pháp giải trừ, cho nên luôn trong trạng thái hôn mê, cần thời gian từ từ giải trừ.

Cố Khanh có dự cảm, trên người hai con hồ ly này hẳn là mang theo manh mối to lớn!

Chuyện thực tập đã giao hết cho thư ký Lâm hỗ trợ giải quyết, còn lại ngày nghỉ Cố Khanh có thể tha hồ vui chơi. Khương Mặc Ngôn vốn đi theo cô đến công ty, giờ cô trở về thì anh tự nhiên cũng về luôn.

Hơn nữa bởi vì chuyện đá đen nên gần đây Khương Mặc Ngôn luôn bận rộn.

Cố Khanh muốn bung lụa!

Nhưng hiển nhiên, ông trời không cho cô cơ hội để quẩy.

Mới nghỉ ngơi hai ngày Cố Khanh đã nhận được điện thoại cầu cứu của Hách Viện Viện.

“Khanh Khanh, cậu nhất định phải giúp tôi! Em họ của tôi hát cậu mau đến đi!” Trong giọng nói của Hách Viện Viện tràn đầy sốt ruột, nói năng lộn xộn.

“Cậu bình tĩnh lại đã, đừng kích động, từ từ nói." Lời của Cố Khanh giống như có tác dụng bình ổn lòng người.

Nghe giọng nói sốt ruột của Hách Viện Viện thì Cố Khanh biết ngay xảy ra chuyện, vừa trấn an cô bạn thân vừa hỏi rõ vị trí, chuẩn bị đến đó ngay.

Đầu dây bên kia, Hách Viện Viện hít một hơi thật sâu bình ổn tâm trạng:

“Nhà cậu của tôi xảy ra chuyện."

Giống như Cố Khanh, kỳ nghỉ hè này Hách Viện Viện cũng chuẩn bị chuyện thực tập.

Đúng dịp cậu của cô ấy mở một công ty vận chuyển nhỏ, Hách Viện Viện định vào đó kiếm tấm bằng thực tập. Nói là đi làm nhưng trên thực tế cô ấy chỉ muốn chơi cho vui.

Vì nhà của cậu cách nhà mình hơi xa, trong thời gian thực tập Hách Viện Viện sẽ tạm ở nhà cậu vài hôm.

Hách Viện Viện vốn không muốn ở nhà cậu.

Không phải vì cô ấy có quan hệ kém với những thành viên trong nhà cậu, chỉ vì Hách Viện Viện tôn thờ nguyên tắc giữ khoảng cách mới là đẹp nhất.

Quan hệ thân thích tốt đến đâu, ở nhờ trong nhà người ta một khoảng thời gian, đều sẽ bởi vì các loại nguyên nhân mà sản sinh một ít mẫu thuẫn nhỏ.

Chương 468: Vô Đề

Hơn nữa, mặc dù cậu luôn thương yêu cô ấy, nhưng việc trong nhà do là mợ làm chủ, tính cách của mợ hơi điệu độ.

Lúc trước cậu chưa bắt đầu làm ăn, chỉ cày ruộng thì mợ luôn nịnh bợ nhà họ. Sau này cậu bắt đầu làm ăn, từ từ có tiền, mợ dần coi thường nhà Hách Viện Viện. Mỗi lần họ hàng tụ hợp lại với nhau thì mợ luôn kênh kiệu nói mấy lời phân bì này nọ.

Từ tiền mừng tuổi hàng năm là đủ biết. Mười mấy năm trước, lúc còn cần dựa vào nhà bọn họ thì mợ cho bao lì xì là hai trăm tệ. Bây giờ là thời đại nào? Giá cả tăng vùn vụt, trứng luộc nước trà cũng tăng giá mà bao lì xì của mợ còn ít hơn trước một trăm tệ!

Không phải Hách Viện Viện thiếu một trăm tệ, nhưng từ một chi tiết nhỏ là có thể nhìn ra con người của mợ vừa keo kiệt vừa làm bộ làm tịch.

Bởi vậy Hách Viện Viện không muốn ở nhà cậu vì nguyên nhân lớn nhất là bà mợ này, tự mình thuê nhà còn sướng hơn, tự do!

Nhưng cuối cùng Hách Viện Viện vẫn phải đến ở.

Tại sao?

Mẹ của cô ấy không yên tâm! Hách Viện Viện không chịu nổi mỗi ngày bị mẹ lải nhải nào là ở nhà cậu thật tốt, vừa tiện lợi vừa tiết kiệm tiền, cô ấy đành bất đắc dĩ đồng ý.

Nhà cậu có hai đứa con.

Con lớn là chị họ của Hách Viện Viện, lớn hơn cô ấy một tuổi.

Bởi vì tuổi tác xấp xỉ nên hai người chơi thân với nhau, ba ngày hai lần còn gửi tin nhắn, tám qua điện thoại. Hách Viện Viện vào ở, chị họ rất là hoan nghênh.

Nhưng với đứa con nhỏ thì Hách Viện Viện chỉ muốn tránh xa.

Đứa con nhỏ là em họ mới sinh ra vài năm nay, bởi vì xem như 'già mới có con mọn', gia đình cực kỳ yêu thương em họ này, muốn vì sao thì tuyệt đối không hái trăng cho, cưng chiều quá mức.

Vì vậy mà nuôi thành tính cách ông vua nhỏ, có cái gì không như ý là thằng nhóc sẽ lăn lộn dưới đất giả khóc, gào la bắt mọi người phải đồng ý yêu cầu của nó mới được.

Hách Viện Viện mới vào ở trong nhà cậu, đúng y như cô ấy dự đoán, tình hình cũng tạm ổn, trừ thường nghe mợ khoe khoang, nghe thằng nhóc quậy em họ la ó ra, chuyện khác đều tốt.

Nhưng mấy ngày gần đây dường như tình huống không ổn.

Em trai họ suốt ngày ồn ào của Hách Viện Viện bình thường không quậy là không vui, bắt đầu từ mấy ngày hôm trước không còn ồn ào, ngược lại trở nên im lặng.

Lúc ăn cơm không cần bắt ép nó ăn, em họ không kén chọn, gắp cái gì là ăn cái đó, còn nhai kỹ nuốt chậm, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng nhai nuốt ngồm ngoàm trước kia.

Hách Viện Viện mới bắt đầu còn cho rằng, là bởi vì trong trường học đã ra kết quả thi, em họ được điểm không tốt, sau khi bị cậu nổi giận răn dạy một trận thì quyết định ngoan ngoãn vài ngày.

Phỏng chừng cậu mợ mới bắt đầu cũng là nghĩ như vậy, bởi vì

điều này còn khen em họ vài câu, nói nó ngoan.

Nhưng qua vài ngày, Hách Viện Viện phát hiện em họ không trở về tính cũ, ngược lại càng kỳ quái.

Nó không còn chơi người máy mà mình thích nhất nữa, ngược lại rất thích những đồ chơi bằng bông hồi nhỏ của chị mình, khi ngủ cũng phải ôm.

Nó không thích Tôn Ngộ Không, thích xem phim hoạt hình kiểu đáng yêu như Hỉ Dương Dương và Hôi Thái Lang. Thậm chí có một lần, Hách Viện Viện còn thấy nó say sưa xem Balala the Fairies.

(

) Phim còn có tên là Thiếu nữ phép thuật, kiểu như Thủy Thủ Mặt Trăng phiên bản Trung Quốc.

Cái này không phải giả ngoan nữa rồi, Hách Viện Viện cảm thấy có thể xem là bị ma nhập!

Hách Viện Viện ngẫm nghĩ cảm thấy không thể giấu giếm chuyện này, vì thế kéo chị họ chạy đến trước mặt cậu mợ, liệt kê ra những biểu hiện khác lạ dạo gần đây của em họ.

Không ngờ rằng, cậu mợ cũng đã sớm cảm thấy em họ dường như không ổn.

Thật ra hai vợ chồng chỉ mừng được hai ngày đầu, những ngày sau liền phát hiện không đúng.

Chương 469: Vô Đề

Đây là con trai của họ, lẽ nào họ không biết? Dù thằng bé sợ hãi bị cha mắng giả vờ ngoan ngoãn cùng lắm vài ngày thôi, lần này làm bé ngoan lâu như vậy, không giống con trai của họ chút nào!

Khiến cậu mợ xác nhận là vì tối hôm đó, mợ thức dậy lúc nửa đêm, nghe được tiếng động trong phòng con trai nên bà ta lén mở hé cửa dòm vào trong.

Bà ta thấy con trai ngồi trên giường, đang ca hát.

“Búp bê và gấu con nhảy múa, nhảy lại nhảy một hai một, bọn họ múa vòng tròn, nhảy lại nhảy một hai một”

Mợ toát mồ hôi lạnh, nhưng cố kìm nén không thét chói tai, quay về phòng ngủ chính gọi dậy cậu còn đang ngủ say.

Hai vợ chồng nửa đêm còn thức nhìn qua khe cửa, thấy con trai út như mộng du ngồi bên giường hát.

Hôm sau Hách Viện Viện và con gái của họ cùng đến nói cho hai vợ chồng biết con trai họ có gì đó không ổn.

Nghe cậu mợ nói em họ hát, còn là bài ‘búp bê và gấu nhỏ nhảy múa’, phản ứng đầu tiên của Hách Viện Viện là: Ôi mợ, nhà trẻ bây giờ còn dạy bài hát này à?

Phản ứng thứ hai là: Quả nhiên kỳ lạ, em họ ghét hát nhất, bởi vì bị lạc giọng.

Kết luận, năm người ở chung một mái nhà đã có bốn người

cảm thấy đứa nhỏ có vấn đề.

Phản ứng đầu tiên của cậu là con bị bệnh, có thể là mộng du, phải đưa con đi bệnh viện khám.

Mợ thì cảm thấy có thể khiến con mình thay đổi lớn như vậy trong thời gian ngắn không chừng do bị trúng tà.

Chị họ từ nhỏ nhận giới trị quan chủ nghĩa khoa học theo phe cha mình. Hách Viện Viện bị Cố Khanh đập nát tam quan rồi dán lại thì biểu thị lần này theo phe mợ.

Đoàn người đi bệnh viện một vòng, không kiểm tra ra cái gì, bác sĩ kết luận là, dường như đứa nhỏ bị kích thích lớn nào đó dẫn đến hành vi lạ thường và một số bệnh trạng như mộng du.

Trừ bị cậu chửi ra, bọn họ có thể xác định em họ không bị kích thích nào khác.

Đối với em họ thì đừng nói chửi một trận, bị đánh đòn đều là cơm thường, bị đánh xong nó vẫn quậy phá, không thể nào bị kích thích vì ăn mắng.

Mợ khăng khăng con thật sự bị trúng tà, đòi về quê tìm thần bà nổi tiếng trong thôn xem giúp. Cậu không đồng ý, cảm thấy đó đều là mê tín giả dối.

“Cha mẹ đang cãi nhau chuyện gì vậy? Con bị bệnh ạ?”

Em họ mơ màng đứng ở một bên, tuy rằng gần đây hành vi thói quen, phương thức nói chuyện đều thay đổi, nhưng từ ý thức thì dường như nó vẫn là em trai họ của Hách Viện Viện.

Hách Viện Viện chợt nhớ Cố Khanh từng cho cô ấy một lá bùa hộ mệnh để mang theo bên người.

Hách Viện Viện thầm nghĩ có thể dùng thứ này đầu tiên xác nhận em họ có bị trúng tà không đã. Cô ấy cống hiến ra bùa hộ mệnh, nói là cho em họ đeo thử.

Khi bùa hộ mệnh do Cố Khanh tự tay vẽ treo lên cổ em họ của Hách Viện Viện, em trai họ đang đứng đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, con làm sao vậy?!” Mợ nhanh chóng đỡ lấy em họ ngã xuống.

Bà ta tức giận nhìn Hách Viện Viện: “Viện Viện, bùa hộ mệnh của con là thứ gì vậy? Tại sao Tiểu Kỳ nhà chúng tôi ngất xỉu?”

Con của mình gặp chuyện, mợ liền trách móc Hách Viện Viện.

Hách Viện Viện cũng có chút hoảng loạn:

“Cái đó đây là bùa hộ mệnh do bạn tốt tặng cho con, rất có hiệu quả con cũng không biết chuyện này là sao nữa.”

Tuy cậu cũng nôn nóng vì con trai ngất xỉu, nhưng ông ta biết cháu gái của mình chắc chắn sẽ không hại Tiểu Kỳ, bèn nói:

“Thôi thôi, xem tình huống của Tiểu Kỳ đã.”

Cậu muốn tháo bùa hộ mệnh xuống, chợt thay đổi sắc mặt hỏi:

“Tại sao không tháo ra được?”

Hai vợ chồng nhìn về hướng Hách Viện Viện: “Viện Viện, thứ này rốt cuộc là cái gì? Thật sự là bùa hộ mệnh?”

Hách Viện Viện còn muốn giải thích, bỗng nhiên cảm giác được xung quanh có chút không đúng.

Chương 470: Vô Đề

Cô ấy ngước đầu lên xem, bùm một tiếng, cô ấy cảm giác ù tai.

Sau đó vang lên tiếng ca, giống như mở máy khuếch đại âm thanh, tiếng ca vang vọng trong căn nhà.

“Búp bê và gấu con nhảy múa, nhảy lại nhảy một hai một, bọn họ múa vòng tròn, nhảy lại nhảy một hai một”

Dường như có cái gì tới gần

Bùa hộ mệnh trên cổ em họ đột nhiên bộc phát ra năng lượng, hình thành một kết giới bao phủ mọi người vào trong.

Tiếng ca chưa ngừng, bốn phía bỗng vang lên tiếng cười của con nít.

Hách Viện Viện vội móc điện thoại ra, may mắn có sóng, cô ấy nhanh chóng gọi điện thoại cầu cứu Cố Khanh.

Khi Hách Viện Viện giải thích xong qua điện thoại thì Cố Khanh đã chạy được nửa đường.

May mắn nhà cậu của Hách Viện Viện ở thành phố S, dù cách khá xa nhưng vẫn có thể nhanh chóng chạy tới nơi được.

Hiện tại chỉ hy vọng không phải là lệ quỷ gì.

Dù cố gắng chạy đi thì lúc Cố Khanh tới nơi đã là sau một tiếng rưỡi.

Gia đình cậu của Hách Viện Viện ở trong một chung cư cao

cấp, mười tám tầng.

Cố Khanh gõ cửa vài cái, không ai trả lời, cô bất đắc dĩ trực tiếp dùng linh lực phá khóa mở cửa.

Đứng ngoài cửa không nghe tiếng động gì, nhưng vừa bước vào nhà thì Cố Khanh nghe thấy tiếng ca, vẫn là bài búp bê và gấu nhỏ nhảy múa mà Hách Viện Viện đã nói.

Hách Viện Viện cùng cậu mợ chị em họ của cô ấy ôm nhau trốn trong phòng ngủ chính.

Em họ Tiểu Kỳ còn trong hôn mê, bị mợ ôm vào ngực, không nhúc nhích.

Ánh sáng xung quanh bùa hộ mệnh đã hơi yếu.

"Viện Viện?" Cố Khanh kêu một tiếng.

Nghe giọng nói của Cố Khanh, Hách Viện Viện lập tức kích động bò dậy từ trên giường, nâng cao âm thanh: “Khanh Khanh, tôi ở đây!"

Bọn họ sắp bị dọa chết rồi, sau khi vang lên tiếng hát thì không thể mở cửa nhà nữa.

Không thể ra ngoài, phạm vi bảo hộ của kết giới có hạn, bọn họ chỉ có thể lựa chọn trốn vào trong phòng ngủ, mấy người ôm nhau.

Nhưng trừ tiếng ca vẫn không ngừng, không có chuyện gì phát sinh, khiến người hoang mang.

Cố Khanh mở cửa phòng ngủ đi vào trong, Hách Viện Viện vội chạy tới bắt lấy cánh tay của cô.

Hách Viện Viện thật sự bị dọa, nếu không có bùa hộ mệnh của Cố Khanh thì cô ấy không biết bây giờ mình còn sống hay đã chết.

“Khanh Khanh, cậu hãy giúp tôi, nơi này có phải là có quỷ không!”

Tiếng ca cứ vang mãi, thật sự là rất kỳ dị.

Cố Khanh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. Cô thấy âm khí xung quanh không quá dày đặc, vậy thì nguyên nhẫn khiến cậu bé trước mắt hôn mê, tiếng ca văng vẳng mãi rốt cuộc là gì?

Cố Khanh đi vào nhìn, vươn tay cởi bùa hộ mệnh ra khỏi người Tiểu Kỳ. Nói đến cũng kỳ lạ, khoảnh khắc bùa hộ mệnh bị tháo xuống thì tiếng hát ngừng.

Nhưng Tiểu Kỳ vẫn không tỉnh lại.

“Đại đại đại đại sư, mau cứu con của tôi với!”

Tiếng ca dừng lại, mợ Phùng lập tức ôm chặt Tiểu Kỳ trong ngực, sốt ruột nói với Cố Khanh.

Nếu nói lúc trước bọn họ còn ôm lòng hoài nghi bạn học của Hách Viện Viện, thậm chí cho rằng bùa hộ mệnh của cô là thứ hại người.

Vậy thì sau khi nhìn thấy bùa hộ mệnh phát ra ánh sáng vàng bao phủ bọn họ, ngăn cản tồn tại chưa biết đến gần, bọn họ hoàn toàn tin thân phận đại sư của Cố Khanh.

Cố Khanh lại gần sờ trán Tiểu Kỳ, cô phát hiện dường như hồn phách của cậu bé không ở.

Cố Khanh cảm ứng kỹ, phòng ngủ chính, phòng khách, buồng vệ sinh Cuối cùng từ trong phòng của Tiểu Kỳ, phát hiện ra lạ

thường trong con gấu bông nhỏ đặt trên giường.

Mắt của Cố Khanh xuyên thấu bề ngoài nhìn vào trong gấu bông, linh hồn của Tiểu Kỳ đang ngủ say.

“Thứ này lấy từ đâu?” Cố Khanh cầm gấu bông hỏi cậu và mợ của Hách Viện Viện.

Ủa? Thứ này

Một đám người bắt đầu gãi đầu nhớ lại.

Cậu của Hách Viện Viện ít khi chú ý mấy món đồ chơi của con nít, bình thường toàn là Tiểu Kỳ đòi mua cái gì thì ông ta mua cái đó cho nó.

Cậu không mua gấu bông, nhưng thấy hơi quen mắt:

“Nếu là đồ chơi bằng bông thì hẳn là của Tiểu Nghi thì phải.”

Chương 471: Vô Đề

Chị họ của Hách Viện Viện, Phùng Nghi có chút ấn tượng:

“Hình như là một đồ chơi bằng bông trong phòng tôi, có từ lâu rồi, tôi cũng không nhớ rõ cha mẹ mua cho tôi từ bao giờ.”

“Con gấu bông nhỏ này là tôi cho Tiểu Nghi." Mợ hít sâu một hơi, từ từ nói.

Cố Khanh gật đầu, hỏi tiếp:

“Bà có chắc không? Đây là bà mua tặng cho cô ấy? Hay là có sự kiện đặc biệt gì?”

Mợ lắc đầu: “Đây là tôi nhặt.”

“Nhặt?” Những người có mặt đều rất bất ngờ.

Mợ Phùng còn nhớ năm đó cậu Phùng chỉ mới bỏ cày ruộng, bắt đầu lái xe vận chuyển.

Khoảng thời gian đó cực khổ, cậu Phùng không có khách hàng cố định, cuộc sống còn kém hơn lúc cày ruộng, ít nhất cày ruộng thu nhập ổn định.

Vì cuộc sống túng thiếu nên cậu Phùng khiến con gái cả Phùng Nghi chịu nhiều thiệt thòi.

Đứa nhỏ khác đi học, dù tệ đến mấy người lớn cũng sẽ cho ít tiền tiêu vặt, để đứa nhỏ mua đồ ăn vặt, món đồ chơi gần trường.

Phùng Nghi chưa từng có thứ đó.

Mợ Phùng nhớ có một hồi cậu Phùng khó khăn lắm nhận được một mối làm ăn lớn, kiếm được ít tiền về, bà ta muốn mua hai bộ đồ mới cho Phùng Nghi mặc, nếu không thì đứa nhỏ đi nhà trẻ sẽ bị bọn nhỏ khác cười chê.

Lúc đi ngang qua tiệm đồ chơi, Phùng Nghi luôn nhìn chằm chằm vào gấu bông to trong tiệm, trong mắt để lộ ra khát vọng.

Nhưng Phùng Nghi chỉ nhìn chứ không đòi mua, tuổi còn nhỏ đã mơ hồ biết dù nói mẹ cũng sẽ không mua cho mình.

Con nít không biết giấu cảm xúc, huống chi không ai hiểu con bằng mẹ, mợ Phùng nhìn liền biết Phùng Nghi rất thích đồ chơi bằng bông.

Nhưng mợ Phùng lấy chủ nghĩa thực dụng làm chuẩn tắc sinh hoạt, tiền trong tay có hạn, bà ta đành chọn mua áo mới cho con gái, đồ chơi gì đó dù không có cũng không đến nỗi nào.

Dù được mua quần áo mới, nhưng hôm đó về nhà dường như Phùng Nghi không cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Mợ Phùng thì dù tự nhủ mua đồ chơi vô dụng, vẫn là nhớ kỹ chuyện này.

Nói đến cũng trùng hợp, qua vài hôm, buổi sáng bà ta đi chợ gặp một bà mẹ dắt một cô bé, trong tay cô bé ôm một con gấu bông, là loại mà Tiểu Nghi thích.

Nhìn cách ăn mặc của đối phương liền biết là nhà giàu.

Chỉ bởi vì lúc đi bộ bị xe ô tô lỡ cán qua hố nước làm văng ít bùn lên gấu bông, bà mẹ cau mày.

Bà mẹ ngồi xổm xuống, nói với con gái mình:

“Con yêu, gấu này dơ rồi, chúng ta vứt nó đi nhé?”

Trên người cô bé cũng dính chút bùn, cô bé nhìn gấu bông, không nỡ bỏ, chần chừ lắc đầu.

"Không chịu, con rất thích gấu gấu này.”

Nhưng mẹ của cô bé hiển nhiên là một người cứng rắn.

“Ngoan nào, chúng ta bỏ con này đi, vứt luôn quần áo của con, chúng ta lập tức đi mua cái mới. Ưm, hay là mẹ mua cho con một con gấu càng to càng đẹp chịu không?” Mẹ của cô bé nói, bà ta rất giỏi biện pháp như thế khuyên phục con gái của mình.

Quả nhiên, cô bé vừa nghe ‘con gấu càng to càng đẹp’ liền mất hứng thú với con gấu cũ.

Cô bé nghe lời mẹ chuyển gấu bông đến bởi vì cô bé vẫn không nỡ bỏ, không nỡ ném gấu bông vào đống rác nên đã đặt xuống bậc thang gần thùng rác.

Sau khi hai mẹ con kia rời đi, mợ Phùng nhặt lại gấu bông

Rất đáng tiếc, gấu bông kia thoạt nhìn mới 80%, chỉ vì dính ít bùn mà bỏ luôn!

Mợ Phùng giặt lại, phơi nắng gấu bông, còn mở nó ra xác nhận bên trong không có thứ gì không tốt, sau đó đưa cho bé Phùng Nghi lúc ấy không có món đồ chơi nào.

“Trời! Mẹ, mẹ thật giỏi!”

Đây là lần đầu Phùng Nghi nghe mẹ nói đến chuyện này, ngẫm lại mình từng ôm gấu bông mà người ta không thèm, còn siêu thích nó, cảm xúc trong lòng cô ấy khá phức tạp.

Nói ra chính mình ngày xưa nhặt đồ người ta bỏ đi khiến mợ Phùng hơi lúng túng.

“Thì tại lúc ấy không có tiền! Sau này cha của con kiếm được tiền, mẹ mua cho con rất nhiều đồ chơi bằng bông bồi thường rồi còn gì.”

Phùng Nghi lẩm bẩm:

“Sao mà giống nhau được, dù sao là món đồ chơi đầu tiên trong đời con, không ngờ là được nhặt về.”

Chương 472: Vô Đề

“Bà cũng thật là! Nhà chúng ta không phải không có tiền, sao có thể tùy tiện nhặt đồ ngoài đường về làm quà cho con?!” Đây cũng là lần đầu tiên cậu Phùng nghe được.

Nhìn phản ứng của Cố Khanh liền biết thứ đồ chơi này có vấn đề, ngẫm lại vợ nhặt nó về cho con gái chơi lâu như thế, còn hại con trai thành như vậy, ông ta quay sang trách vợ.

“Hơn mười năm trước tôi làm gì có tiền?! Tôi cũng vì thương con mình thích đồ chơi nhưng không có tiền mua!” Vẻ mặt mợ Phùng đầy oan ức.

“Thôi thôi, hai người đừng cãi nhau nữa, hiện tại mấu chốt là tại sao con gấu đồ chơi đó có thể chạy vào phòng em họ?” Có mỗi mình Hách Viện Viện là chú ý tới trọng điểm: “Còn nữa, Cố Khanh, cậu hãy nói ra con gấu đồ chơi này có vấn đề gì?"

Cố Khanh chỉ hướng gấu bông, nói:

“Linh hồn em họ của cậu chạy vào trong con gấu đồ chơi đó.”

“Cô nói cái gì?!" Trừ Hách Viện Viện, ba người khác đều là vẻ mặt không thể tin tưởng.

Tin tưởng Cố Khanh là đại sư là một nhẽ, biết linh hồn của con trai / em trai mình ở trong gấu bông lại là chuyện khác.

Vì lấy lòng tin của họ, Cố Khanh lại lãng phí vài lá bùa Linh Nhãn, cho bọn họ thấy tận mắt linh hồn Tiểu Kỳ trong gấu bông thì họ mới chịu tin.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Làm cách nào cứu linh hồn của Tiểu Kỳ ra?" So với cậu mợ Phùng thì phản ứng của Phùng Nghi nhanh hơn chút.

Cậu mợ Phùng còn đang cố gắng đánh thức con trai ngủ say trong gấu bông.

Đối với việc này, Cố Khanh còn chưa tìm được manh mối.

Xung quanh cũng không có âm sát khí, có thể thấy không phải quỷ hồn quấy phá. Nhìn bộ dạng của 'Tiểu Kỳ' dường như không phải bị người cương quyết nhét vào gấu bông.

"Tôi cần phải biết cậu bé vì nguyên nhân gì đi vào gấu bông thì mới nghĩ ra biện pháp đưa cậu bé ra ngoài."

"Phải rồi, bài hát kia!" Cố Khanh bỗng nhiên hỏi: "Bài búp bê và gấu nhảy múa đó có liên quan gì với ai trong mấy người không?"

Hách Viện Viện ra chiều đăm chiêu: "Nói đến bài hát này thì nó được nghe nhiều nhất thời chúng ta còn nhỏ, trong nhà trẻ đều dạy chúng ta hát và múa."

Tiểu Kỳ bị mợ ôm lại đây đặt trên giường bỗng giật nhẹ ngón tay, mắt mở ti hí, dường như sắp tỉnh.

Cậu mợ Phùng định lại gần xem con trai thế nào, chợt nhớ lại đây không phải là con của mình thì lùi lại hai bước.

"Nếu nói linh hồn của con trai mình ngủ say trong gấu bông, vậy là thứ gì ở trong thân thể con trai?!"

'Tiểu Kỳ' từ từ mở mắt ra, ngồi dậy, trạng thái mơ màng dường như không biết phát sinh cái gì, còn gọi hai vợ chồng là cha mẹ.

Mợ Phùng khá nôn nóng, chưa đợi Cố Khanh nói chuyện đã run giọng nói:

“Ngươi ngươi không phải Tiểu Kỳ của ta, rốt cuộc ngươi là ai?"

‘Tiểu Kỳ’ ngồi trên giường sửng sốt, dường như có chút luống cuống.

Nó nhìn về phía cậu Phùng, cậu né ánh mắt của nó.

Nó lại nhìn Phùng Nghi, kêu một tiếng ‘chị’.

Phùng Nghi nhìn cậu bé trước mắt, em trai ngoan ngoãn sùng bái mình, ngọt ngào kêu tiếng chị, đây là bộ dạng em trai mà cô ấy từng tha thiết ước mơ.

Nhưng

“Ngươi không phải em trai của ta.”

Phùng Nghi phủ nhận dường như kích thích Tiểu Kỳ lớn hơn bị cậu mợ Phùng từ chối.

“Chị!” Nó kêu lên: “Ta là Tiểu Quai đây mà!”

Tiểu Quai.

Nghe cái tên này khiến Phùng Nghi sửng sốt.

Đây là cái tên hồi nhỏ cô ấy đặt cho gấu bông mà?

Phùng Nghi nhớ ra hồi cô ấy còn nhỏ siêu thích món đồ chơi đầu tiên trong đời, con gấu bông kia.

Cô ấy đi đâu cũng mang nó theo, còn đặt tên cho nó là Tiểu Quai.

Cô ấy sẽ giả vờ Tiểu Quai là em trai của mình, đút cơm cho nó, chơi trò gia đình.

À, còn bài búp bê và gấu nhảy múa, đây là bài hát cô ấy thích nhất lúc đó, lần nào cũng ôm Tiểu Quai vừa hát vừa nhảy.

Thứ chiếm cứ thân thể của em trai nói với cô ấy rằng nó là Tiểu Quai?

Cho nên, là gấu bông của cô ấy thành tinh rồi sao? Còn trao đổi thân thể với em trai cô ấy?

Chương 473: Vô Đề

Cố Khanh thấy Phùng Nghi dường như mới là điểm cố chấp của thứ trong thân thể Tiểu Kỳ, nên cô chỉ yên lặng ở bên cạnh không nói chuyện, chờ xem Phùng Nghi có thể moi được tin gì từ Tiểu Quái này không.

Phùng Nghi nhận được ánh mắt ra hiệu của Cố Khanh, cô ấy cố gắng bình tĩnh nói chuyện với 'em trai' này.

"Tiểu Tiểu Quai, sao ngươi không ở trong thân thể của mình mà muốn chiếm cứ thân thể của em trai ta?"

Bị Phùng Nghi hỏi, Tiểu Quai ngoan ngoãn trả lời:

"Là Tiểu Kỳ muốn như vậy, hai chúng ta hứa với nhau rồi, cậu ấy cho ta mượn thân thể, ta làm bài tập hè cho cậu ấy."

Nghe Tiểu Quai nói như vậy, mấy người lớn có mặt đều vịn trán.

Quả nhiên, thằng nhóc quậy một ngày không ăn đòn là phá làng phá xóm, chỉ vì bài tập hè mà nhường cả thân thể của mình!

Cậu Phùng tức giận đến nỗi mặt đỏ rần, nếu hiện tại Tiểu Kỳ lành lặn xuất hiện ở trước mắt ông ta thì phỏng chừng được ăn đòn roi mây.

Thấy Tiểu Quai dường như không có ác ý, Cố Khanh ra hiệu Phùng Nghi nói tiếp.

Cả thời thơ ấu của Phùng Nghi đều có con gấu bông này làm bạn, dù nó sinh ra cái gọi là linh thì vẫn nghe lời cô ấy nhất.

“Cái đó Tiểu Quai, thế này, cha mẹ của ta rất nhớ Tiểu Kỳ, ta cũng nhớ em ấy. Hai người có thể đổi thân thể lại không?”

Phùng Nghi mới nói xong đã nghe Tiểu Quai từ chối rõ ràng:

“Ta không chịu.”

Làm một con gấu bông, khi nó có chút ý thức đã thấy đám đồng bọn trong cửa hàng bị người mua đi.

Nó cũng hy vọng có một người mang mình ra cửa hàng

Nó chờ thật lâu rốt cuộc đợi được.

Là một cô bé xinh đẹp nắm tay mẹ của mình vào cửa hàng, trong nhiều món đồ chơi, cô bé trực tiếp chỉ hướng chỗ của nó.

Cô bé rất thích nó, đi đến nơi nào đều phải ôm nó, nó cũng rất thích cô bé, luôn ở bên người, lặng lẽ làm bạn.

Nhưng không ngờ chẳng qua là lần nọ trong lúc đi bộ nó dính ít nước bùn đã bị vứt bỏ. Cô bé thích nó khi nghe nói được cho đồ chơi tốt hơn, đẹp hơn thì trực tiếp vứt bỏ nó.

May mà có người nhặt nó về, nó lại có đối tượng làm bạn mới, cô bé mới tên là Tiểu Nghi.

Nó cùng cô bé này qua rất nhiều năm.

Lúc nhỏ cô bé sẽ ôm nó cùng chơi trò chơi, sẽ ngọt ngào gọi nó là Tiểu Quai, khi ngủ cũng phải ôm nó mới chịu ngủ.

Lúc ấy Tiểu Nghi xem nó là em trai, cha mẹ của cô bé đôi khi cũng nói nó là ‘em trai Tiểu Quai’.

Nhưng dần dà Tiểu Nghi lớn lên, không còn nói nhỏ với nó, gọi nó là Tiểu Quai, cùng nó hát bài búp bê và gấu nhảy múa nữa.

Nó bị bỏ vào giá sách, như vật trang trí bình thường, nhìn Tiểu Nghi từng chút một lớn lên.

Về sau, trong nhà có đứa trẻ mới tên là Tiểu Kỳ, đó mới là em trai của Tiểu Nghi!

Tiểu Quai đã bị lãng quên, dần biến mất ở trong ký ức.

Nó ghen tỵ với Tiểu Kỳ, cậu bé là em trai của Tiểu Nghi, là loài người, có cha mẹ và chị của mình, có thể từ từ lớn lên.

Nhưng Tiểu Kỳ không phải là bé ngoan.

Tiểu Kỳ luôn quậy phá, chọc cha giận muốn đánh đòn, có mẹ lao tới ngăn cản, hai vợ chồng sẽ vì nó mà cãi lộn.

Tiểu Kỳ luôn phá Tiểu Nghi, làm hư bài vở của cô ấy, cướp đồ của cô ấy. Tiểu Nghi từ chối là Tiểu Kỳ sẽ la lối lăn lộn, méc chị ăn hiếp mình. Nó thấy hết, Tiểu Nghi bởi vì điều này mà khóc mấy lần.

Nên khi nghe Tiểu Kỳ nói:

“Làm bài phiền quá, nếu có người làm giúp mình thì tốt rồi.”

Lúc ấy nó cảm giác được sức mạnh.

Nó đồng ý trao đổi với Tiểu Kỳ, nó muốn trở thành em trai thật sự của Tiểu Nghi, trở thành con người.

“Chẳng phải các người không hài lòng với Tiểu Kỳ sao?” Tiểu Quai cau mày khó hiểu.

Nó nhìn về phía cậu Phùng:

“Thành tích học của Tiểu Kỳ luôn là mấy hạng cuối lớp, so với Tiểu Nghi thì đứa con trai này luôn khiến ngươi mất mặt trong trường học, chẳng phải ngươi luôn nói hắn là thứ phá của sao?”

Tiểu Quai lại nhìn qua Phùng Nghi:

“Tiểu Nghi cũng không thích Tiểu Kỳ mà? Hắn khác với hình dạng em trai hoàn mỹ trong lòng ngươi, còn ta sẽ ngoan ngoãn làm em trai tốt của ngươi, như vậy không tốt hơn sao?”

Chương 474: Vô Đề

Tiểu Quai không nhìn hướng mợ Phùng, bởi vì mợ là người thương Tiểu Kỳ nhất trong những người có mặt.

Tuy bà ta keo kiệt mê tiền, nhưng hễ Tiểu Kỳ muốn cái gì là bà ta sẽ vô điều kiện mua cho thằng bé, ở trong lòng bà ta thì con trai cưng luôn mười điểm!

Ba người nhà họ Phùng không biết nên nói cái gì.

Dù Tiểu Kỳ bướng bỉnh, quậy phá đến mấy, chọc bọn họ tức xì khói, nhưng nó là người thân của họ! Sao có thể vì chút không hài lòng mà muốn đổi người?

Từ đó nhìn ra được, mặc dù Tiểu Quai có ý thức riêng nhưng còn rất mơ hồ về tình cảm giữa người với người.

Bọn họ sợ nói thẳng không muốn nó mà chỉ cần Tiểu Kỳ trở về sẽ chọc Tiểu Quai bùng nổ cảm xúc.

Dù sao Tiểu Quai còn ở trong thân thể của Tiểu Kỳ, lỡ như nó nổi khùng lên tổn thương Tiểu Kỳ thì không ổn.

“Xì.” Tiếng cười của Cố Khanh bỗng nhiên đánh gãy hai bên giằng co.

"Ngươi cười cái gì?" Tiểu Quai nhìn qua.

“Ta đang cười là thật ra ngươi đã biết sự lựa chọn của họ, chẳng qua hiện tại có chút không cam lòng.” Cố Khanh nói.

Lời này khiến những người ở đây giật nảy mình, rất sợ nó nổi

khùng lên tổn thương thân thể của Tiểu Kỳ.

Không ngờ Tiểu Quai không thay đổi sắc mặt.

“Đúng vậy.” Tiểu Quai gật đầu, nói: “Ta chỉ là không hiểu, ta không tốt sao? Tại sao bọn họ thà muốn Tiểu Kỳ nghịch ngợm phá phách chứ không muốn Tiểu Quai ngoan ngoãn nghe lời?”

Nếu Cố Khanh không cảm giác sai thì Tiểu Quai ở trong thân thể Tiểu Kỳ khi nói lời này mang theo chút tội nghiệp.

“Ta biết ngươi thật sự ngoan.” Cố Khanh xem nó như con nít, an ủi nói.

“Nhưng ngươi cũng thấy đấy, gia đình này thích Tiểu Kỳ hơn, dù ngươi luôn chiếm thân thể của Tiểu Kỳ không chịu trả thì họ cũng sẽ không thích ngươi, bọn họ thậm chí còn vì vậy mà chán ghét ngươi!"

Quả nhiên là tâm tính con nít, Tiểu Quai lập tức bị Cố Khanh dọa.

"Ta ta không muốn Tiểu Nghi chán ghét ta." Tuy rằng đã bị quên đi lâu như vậy, Tiểu Quai vẫn xem cô ấy là bạn tốt của mình.

Tiểu Quai nhìn qua, Tiểu Nghi đã nước mắt ràn rụa.

“Nhưng ta cũng không muốn quay về gấu đồ chơi, không ai nói chuyện với ta, không ai quan tâm ta.” Trong giọng nói của Tiểu Quai tràn đầy cô đơn.

"Khụ khụ!" Cố Khanh hắng giọng.

"Thật ra, nếu ngươi có thể trao đổi linh hồn với người khác chứng minh ngươi đã có năng lực nhất định, nếu tiếp tục tu luyện thì không lâu sau ngươi có thể nói chuyện, bước đi bằng thân thể

của mình.”

Cố Khanh nhấn mạnh:

“Tất nhiên, dù ngươi ở lại đây, gia đình này đều là người bình thường, không thể nào tiếp thụ trong nhà có một con gấu bông thành tinh.”

Cậu mợ Phùng ở bên cạnh nghe vậy gật đầu như gà mổ thóc: Đúng đúng, bọn họ lớn tuổi, không chịu nổi kích thích như vậy.

Tiểu Quai thấy thế vẻ mặt càng buồn bã.

"Ngươi có thể đi với ta.” Cố Khanh nói: “Chỗ chúng ta có nhiều thứ giống như ngươi, ngươi có thể sống và vui chơi với chúng nó, sẽ không còn cảm giác cô đơn.”

“Thật không?” Tiểu Quai do dự hỏi Cố Khanh.

Bởi vì sức mạnh trên người Cố Khanh rõ ràng mạnh hơn nó nhưng luôn không làm hại nó, Tiểu Quai hơi tin lời của cô.

Cố Khanh gật đầu: “Ngươi có thể tin tưởng ta."

Lúc đến thì Cố Khanh tay không.

Lúc đi thì Cố Khanh cô cầm thêm một con gấu bông to, cao cỡ con nít bốn, năm tuổi. Cố Khanh ôm gấu bông trong ngực đi trên đường khiến nhiều người đi ngang qua nhìn chăm chú.

“Cảm ơn cậu nhé Khanh Khanh, nếu không có cậu thì tôi không biết nên làm sao nữa.” Hách Viện Viện vừa nói vừa không kiềm được nhìn lén gấu bông trong ngực Cố Khanh.

Phát hiện mắt của gấu bông dường như nhìn hướng mình, Hách Viện Viện nhanh chóng thu về ánh mắt, giả vờ không có

chuyện gì xảy ra.

Gia đình họ Phùng cho Cố Khanh bao lì xì dày, kêu Hách Viện Viện đưa cô về, còn họ thì ở bên Tiểu Kỳ chưa tỉnh lại.

“Không có gì, chúng ta là chị chị em em mà, cậu có việc thì tất nhiên tôi sẽ đến giúp rồi!” Cố Khanh nhanh nhảu trả lời.

Chương 475: Vô Đề

“Hơn nữa lần này tôi cũng có chiến lợi phẩm." Cố Khanh ám chỉ gấu bông trong tay.

Hách Viện Viện vẫn cảm thấy ngại ngùng.

Tuy cậu mợ cho lì xì dày nhưng Hách Viện Viện biết giá trị của Cố Khanh, số tiền này vẫn còn ít, cô ấy nói muốn bù thêm thì Cố Khanh không chịu nhận.

Hách Viện Viện thầm quyết định chờ khai giảng sẽ mang ít đồ ngon từ nhà vào cho Cố Khanh, bao hết việc của Cố Khanh trong phòng ngủ để báo đáp ‘cứu giúp’ lần này.

Bên kia.

Tiểu Kỳ không biết phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy mình ngủ một giấc thật ngon, rốt cuộc tỉnh lại.

Vừa mở mắt nó đã thấy cha mẹ và chị ở bên giường nhìn chính mình.

"Cha, mẹ, chị, mọi người sao thế? Sao nhìn con như vậy?” Vẻ mặt Tiểu Kỳ mờ mịt.

“Tiểu Kỳ, con không sao chứ?" Mợ Phùng là người tiến lên đầu tiên, ôm đầu con trai xoa vài cái: “Trời ạ, rốt cuộc tỉnh lại, con hù chết mẹ!"

Đáng tiếc, biểu hiện thân thiết đó không được Tiểu Kỳ nhiệt tình đáp lại, nó rút đầu ra khỏi ngực mẹ mình, vẻ mặt không kiên nhẫn:

“Mẹ làm gì thế, con ngủ một giấc thôi mà!”

Mặt cậu Phùng nghiêm nghị, ông ta không quên chuyện hôm qua rốt cuộc là ai gây ra!

“Mày còn nhớ mình ngủ như thế nào không?”

Nói đến đây thì Tiểu Kỳ cũng nhớ ra:

“A, thì bị cha đánh đòn, nói nếu con không làm xong bài tập hè sẽ không được đi chơi, con viết một lúc thì ngủ thiếp đi.”

Tiểu Kỳ híp mắt nhớ lại:

“Con còn nằm mơ, trong mơ có người nói với con sẽ làm bài tập giùm.”

Tiểu Kỳ không biết rằng đó không phải là mơ.

“Ài, nếu là thật thì thích quá rồi!”

Lời này hoàn toàn châm lửa cậu Phùng.

Ông ta kéo mợ Phùng qua một bên:

“Hôm nay tao phải dạy cho mày một trận, để mày biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không thể làm!”

Mợ Phùng cũng biết lần này Tiểu Kỳ gây ra sự tình rất lớn, khó mà khuyên chồng. Bà ta cũng đồng ý dạy cho con trai một trận, miễn cho thằng bé tùy tiện đồng ý sự tình gì. Trao đổi thân thể là chuyện có thể tùy tiện đồng ý được sao?!

Vì thế, trong tình huống hai nữ giới trong nhà khoanh tay đứng nhìn, trong phòng vang lên tiếng khóc thảm thiết, hơn nửa

ngày mới từ từ ngừng lại.

Tiểu Kỳ bị đánh đòn vẫn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao tỉnh ngủ mọi chuyện đều thay đổi? Nó bị đánh mà mẹ không can giúp? Chị cũng ở một bên nhìn?

Tiểu Kỳ ở một mình trong phòng, nhớ trong mơ có người nói đưa thân thể cho mượn thì kẻ đó sẽ làm bài tập giúp, nó xoa mông bò dậy khỏi giường, lật bài tập hè đặt trên bàn ra.

Qua một lúc, trong nhà lại vang vọng tiếng hét thê thảm.

Trong bài tập đúng là có nội dung, nhưng bạn không thể trông chờ một con gấu đồ chơi chưa đi học ngày nào sẽ viết ra thứ gì hay ho.

Trong vở bài tập của Tiểu Kỳ đầy 'chữ' như thiên thư, Tiểu Kỳ luôn bị giáo viên nói viết như chó quào cũng không đọc được, tương đương với chẳng viết được chữ nào.

Khi Cố Khanh ôm gấu đồ chơi to lớn về Bộ Đặc Dị, cô gặp phải Lệ Hoan đang chuẩn bị ra ngoài.

"Ôi chao, lại mang cái gì về bộ môn vậy?" Lệ Hoan nhận ra ngay gấu đồ chơi trong ngực Cố Khanh không giống bình thường.

Cố Khanh cười nói:

"Thì tại vì thấy trong bộ môn có thêm con nít nên mang về cho nó có bạn."

Con nít đương nhiên là nói về Tiểu Quỷ thang máy hiện tại còn ở trong bộ môn tạm trú, không chịu đi địa phủ đầu thai.

Tuy gấu bông thay đổi thân thể với Tiểu Kỳ, nhưng nó không tổn thương cậu bé, trên người không có chút âm khí và nợ nghiệt,

chỉ có ‘duyên’ với nhà họ Phùng, sau khi được Cố Khanh mang về thì duyên đó nhạt nhiều, lại qua một khoảng thời gian sẽ từ từ tan biến.

Lệ Hoan đương nhiên cũng có thể nhìn ra điểm này.

Nếu không phải thứ làm ác thì mang về Bộ Đặc Dị cũng không có vấn đề gì.

"Được rồi, nếu đã mang tới đây thì đưa vào trong đi.” Lệ Hoan cầm một cái hộp dán bùa: “Chị bận việc phải đi chùa Tích Vân nữa, đi đây.”

Chương 476: Vô Đề

Gần đây thường phát sinh chuyện như vậy, có hơn ba trăm linh hồn phải xử lý, không phải chuyện dễ dàng.

Cho nên cần Bộ Đặc Dị phân loại chúng nó rồi chia cho từng môn phái huyền học xử lý giúp.

Cố Khanh đi vào Bộ Đặc Dị, có hai người giấy tí hon một trước một sau chạy tới.

“Này Cố Khanh, ngươi bỏ lại ta ở đây một mình, còn ngươi thì ra ngoài chơi hả! Thật là không giảng nghĩa khí." Người giấy chạy ở đằng trước hiển nhiên là Tiểu Quỷ thang máy, người giấy theo sau là mẹ của nó.

Tiểu Quỷ thang máy chạy hai bước bỗng dừng lại trước mặt Cố Khanh, nhìn gấu bông trong tay cô, nó khoanh tay trước ngực:

“Mới một ngày không gặp mà ngươi lại nhặt đồ về.”

Hình dạng người giấy mà làm được động tác hai cánh tay giao nhau thì cũng rất giỏi.

Bởi vì tìm được mẹ nên Tiểu Quỷ càng lúc càng bộc lộ bản sắc tinh nghịch của mình, bàn tay nghịch ngợm rục rịch. Chẳng qua kiêng dè người trong Bộ Đặc Dị đều mạnh hơn nó, nên Tiểu Quỷ không dám chọc phá.

Bởi vì không dám thực hành nên Tiểu Quỷ nói chuyện ngày càng độc mồm.

Cố Khanh sờ đầu gấu bông trong tay:

“Thấy nhóc ở đây một mình buồn chán nên tìm bạn chơi cùng đây nè.”

Vừa nghe lời này, người giấy tí hon đáng yêu lon ton chạy tới, đối diện với gấu bông được Cố Khanh buông xuống.

Một gấu bông to cỡ con nít bốn, năm tuổi, một người giấy cao cỡ một bàn tay, cả hai nhìn nhau, trông khá thú vị.

“Xin chào, tên của ngươi là gì?” Tiểu Quỷ thang máy gan dạ hơn, nó mở miệng trước: “Ta tên Tiểu Vũ, còn kia là mẹ của ta.”

Sau khi gấu bông Tiểu Quai quay về thân thể của mình thì đây là lần đầu tiên nó nói chuyện:

“Ta ta tên Tiểu Quai.”

Giọng nói còn hơi ngọng nghịu nhưng tràn đầy vui vẻ. Chị gái kia quả nhiên không lừa nó, ở đây có sinh vật giống như nó, có thể chơi với nó, nhưng sự thật không hoàn toàn như vậy.

"Ta thích xem tv, xem phim hoạt hình, ngươi muốn xem chung không?” Tiểu Vũ phát ra mời.

Gấu bông gật cái đầu siêu to:

“Xem!”

Tiếp đó, một lớn một nhỏ nắm tay nhau chạy hướng phòng nghỉ của Bộ Đặc Dị.

Tiểu Vũ chạy vài bước phát hiện thân hình người giấy tí hon đi hơi chậm, nó thương lượng với Tiểu Quai vài câu, nhảy lên vai gấu bông chỉ đường:

“Mau lên, chúng ta đi hướng kia đi!”

Mẹ của Tiểu Vũ dùng thân hình người giấy cúi chào Cố Khanh tỏ vẻ cảm tạ, sau đó đuổi theo con của mình.

Cố Khanh đang giải thích cho các đồng nghiệp về gấu bông đến từ đâu, Khương Mặc Ngôn vắng bóng mấy ngày trời rốt cuộc đến Bộ Đặc Dị.

Khương Mặc Ngôn kêu Cố Khanh vào một phòng họp, nói thẳng:

“Tôi sắp rời đi một khoảng thời gian."

Cố Khanh sửng sốt hỏi: “Đi đâu thế?”

Khương Mặc Ngôn trả lời:

“Núi Trường Bạch.”

“Là vì tìm được manh mối có liên quan?” Khanh cảnh giác hỏi.

Khương Mặc Ngôn gật đầu.

Tà Thần bởi vì bị phong ấn đã lâu, không tìm được nhiều tư liệu liên quan phong ấn, dù có chút ít cũng chỉ ghi mơ hồ. Nói là thời xưa có một Tà Thần gây họa nhân gian, người đại năng chia thân hình của Tà Thần làm vài mảnh phong ấn ở mấy chỗ bí ẩn.

Nhưng có lẽ là vì phòng ngừa có người thông qua những tài liệu này thả ra Tà Thần, tư liệu Khương Mặc Ngôn tìm được không nhắc chút gì về nơi phong ấn.

Lần này lấy được mảnh nhỏ bản thể Tà Thần từ tay người phụ nữ tên A Anh, sau khi mang về địa phủ thì làm được nhiều thứ nhờ nó. Phán Quan căn cứ mảnh nhỏ, rốt cuộc mơ hồ thôi diễn ra

có một mảnh nhỏ ước chừng nằm ở núi Trường Bạch.

Thật ra ban đầu thôi diễn có một mảnh ở thủ đô, Khương Mặc Ngôn lập tức nghĩ đến vụ tặng Lãng Uyển Tiên Nữ Đồ quấy rối bảo tàng thủ đô.

Về sau Bộ Đặc Dị kiểm tra mọi thứ trong bảo tàng, thứ nào có phản ứng đặc biệt đều bị đưa về bộ môn, chắc sẽ không bị tay sai của Tà Thần cướp được dễ như vậy.

Chương 477: Vô Đề

Khương Mặc Ngôn muốn đi núi Trường Bạch để tìm mảnh nhỏ kia.

Thừa dịp Tà Thần còn chưa đi ra, bọn họ tìm được càng nhiều mảnh nhỏ bản thể của hắn mang về địa phủ, phong ấn hoặc là hủy đi thì càng suy yếu sức mạnh của Tà Thần.

Cố Khanh vốn muốn đi cùng, không ngờ bị Khương Mặc Ngôn thẳng thừng từ chối.

Một mặt là vì gần đây Bộ Đặc Dị đang trong thời buổi rối loạn, thoáng chốc mất hai sức chiến đấu thì hơi phiền phức. Thứ hai là vì Khương Mặc Ngôn cũng không xác định lần này đi núi Trường Bạch có đụng độ tay sai của Tà Thần hay không, Cố Khanh đi theo dễ gặp nguy hiểm.

Bởi vì Khương Mặc Ngôn phản đối kịch liệt nên Cố Khanh cũng không khăng khăng đòi theo.

Nếu Khương Mặc Ngôn không cho đi theo, vậy cô quay về thủ đô.

Cô sắp có thể vẽ ra bùa Khô Mộc Phùng Xuân, đúng là cần trở lại chữa trị cho cha. Cô cũng hỏi Tạ Giác về chuyện Bộ Đặc Dị có tìm được mảnh nhỏ đá đen kia không.

Khương Mặc Ngôn đi, trước khi rời khỏi đây đi núi Trường Bạch thì anh đặc biệt ghé núi hoang, tìm ra Sơn Linh chơi quên lối về, mang đi cùng.

Dù sao núi hoang là núi, núi Trường Bạch cũng là núi, không

chừng mang Sơn Linh qua sẽ có ích.

Mà Cố Khanh đợi mấy ngày, giúp đỡ Lệ Hoan phân công hơn tám trăm quỷ hồn xong mới cưỡi máy bay đi thủ đô.

Lúc cô đi mang theo một ba lô, thoạt nhìn bên trong chứa nhiều đồ chơi, hai con hồ ly một lông đỏ một lông trắng, cộng thêm mèo trắng và chó mực đều bị Cố Khanh thu nhỏ làm thành hình dạng đồ chơi bằng bông, dễ dàng đi qua cổng an ninh.

Đây là pháp thuật mà Cố Khanh mới học được.

Từ lần trước nhìn thấy Phán Quan đại nhân dùng pháp thuật biến nhỏ hai con hồ ly thì Cố Khanh siêu hâm mộ.

Nếu cô cũng có loại pháp thuật biến nhỏ này thì sẽ không luôn bị hai con chó mèo kia oán trách ra ngoài chơi không mang chúng nó theo.

Thế là Cố Khanh tìm Khương Mặc Ngôn, xin học môn pháp thuật này. Làm đồng liêu địa phủ, Khương Mặc Ngôn đương nhiên biết loại pháp thuật này, chẳng qua thi triển cần nhiều linh lực hơn. Cố Khanh tập rất nhiều ngày mới học được.

Mang theo mèo trắng và chó mực là bởi vì nếu cô còn bỏ lại chúng nó, không chừng sẽ chơi trò ‘chó mèo phiêu lưu ký’!

Hai con hồ ly được mang theo là bởi vì sau nhiều ngày nghiên cứu, Lệ Hoan phát hiện sức mạnh khống chế chúng nó đã yếu bớt. Nhưng không biết nguyên nhân gì mà hai con hồ ly mãi không tỉnh lại, Lệ Hoan kêu Cố Khanh mang chúng nó đi thủ đô, cho những người tài ba ở tổng bộ nhìn xem có biện pháp gì hay không.

Cố Khanh không biết rằng, trong lúc cô ngồi máy bay đi thủ đô thì bên kia, Uông Diệc cùng Ngụy Thục Ngọc cũng gặp được

chuyện thú vị.

Nói về lúc trước, sau khi xương khô thủy tinh Ngụy Thục Ngọc ra khỏi mộ cổ thì làm việc trong Bộ Đặc Dị để tích lũy công đức, cộng tác với Uông Diệc.

Vì tiện cho việc chăm sóc Ngụy Thục Ngọc không rành về sự vật hiện đại, trong bộ môn sắp xếp nhà cho Ngụy Thục Ngọc ở kế bên Uông Diệc.

Mỗi ngày đi làm tan ca đều phải ở cùng bà chị này, áp lực của Uông Diệc cũng rất lớn.

Ngày này, hai người nhận nhiệm vụ chạy đi tiêu diệt một con lệ quỷ gần đây luôn hại người. Con lệ quỷ này khi còn sống rất uất ức, bị người nhà, đồng sự, anh em, vợ coi khinh.

Không ngờ sau khi phát hiện vợ và anh em tốt gian díu với nhau, cũng ngụy tạo tai nạn xe cộ ngoài ý muốn hại chết hắn để lấy tiền bảo hiểm kếch xù, kẻ bất lực này bùng nổ thành lệ quỷ.

Chẳng những giết vợ và anh em tốt của mình, lệ quỷ tiếp tục lang thang chốn trần gian, phát hiện có phụ nữ xinh đẹp ngoại tình liền giết.

Quỷ dữ như vậy khi đụng phải bà chị Ngụy Thục Ngọc liền co vòi, chưa đầy hai mươi phút đã bị giải quyết.

Trên đường về, Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc nhặt được một con thỏ.

Chương 478: Vô Đề

Ở khu vực thủ đô này mà có thể nhặt được một con thỏ trắng tinh, mập ú trong một ngõ nhỏ? Rất hiếm thấy.

Ngụy Thục Ngọc vừa nhìn thấy con thỏ này đã thích mê.

Nàng tuyên bố:

“Ta muốn nuôi con thỏ này!”

Con thỏ này khiến Ngụy Thục Ngọc nhớ lúc còn sống cha từng tặng cho nàng một con thỏ nhỏ trắng tinh.

“Con thỏ này không có vấn đề gì chứ?” Đây là phản ứng đầu tiên của Uông Diệc.

Hết cách, Uông Diệc đã thấy đủ thứ chuyện kỳ dị ở nơi như Bộ Đặc Dị.

Nhặt được mèo hoang, chó hoang trong ngõ nhỏ hẻo lánh thì thường thấy, nhưng một con thỏ trắng trẻo mập mạp toàn thân không một vết bẩn xuất hiện ở trước mắt, nhìn liền cảm thấy hơi kỳ dị.

Ngụy Thục Ngọc nghe Uông Diệc phân tích cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng con thỏ trước mắt mũm mĩm siêu đáng yêu, khiến nàng vừa nhìn đã thích rồi, rất muốn nuôi nó. Ngụy Thục Ngọc cẩn thận kiểm tra một lần, trên người con thỏ trắng không có một chút dao động linh lực, phỏng chừng chỉ là một con thỏ bình thường.

“Chắc đây là là thỏ cưng của nhà nào đó lỡ đánh rơi!” Ngụy Thục Ngọc nhìn về hướng Uông Diệc: “Không có điểm nào kỳ lạ, ta nuôi nó được không?”

Uông Diệc thấy Ngụy Thục Ngọc chu môi, cậu ấy vốn đang do dự lập tức đầu hàng: “Được được, cô nuôi đi, nuôi đi!”

Nếu Ngụy Thục Ngọc đã nói là con thỏ bình thường thì chắc thật sự chỉ là một con thỏ bình thường nhỉ?

Được Uông Diệc đồng ý, Ngụy Thục Ngọc định lại gần ôm thỏ con vào ngực, nhưng bước tới vài bước bỗng khựng lại, nhớ đến thân phận lệ quỷ của mình.

Tuy với năng lực hiện tại của Ngụy Thục Ngọc không khó ngưng tụ thực thể trong một khoảng thời gian, có thể vuốt thỏ.

Nhưng một con thỏ trắng nhỏ bình thường ở chung với một lệ quỷ lâu dài, trên người nó không có bất cứ linh lực để chống đỡ âm sát khí thì phỏng chừng không sống được mấy ngày.

Ngụy Thục Ngọc rút tay lại, quay đầu nhìn về hướng Uông Diệc: “Ngươi hãy ôm nó."

Uông Diệc làm việc với Tạ Giác nên đã thói quen nghe lệnh, giờ hợp tác với Ngụy Thục Ngọc cũng vẫn phải nghe theo nàng.

Uông Diệc nghe bà chị này ra lệnh, liền tự phát tiến lên ôm con thỏ vào ngực.

Sau khi cảm giác được xúc cảm lông xù trong tay Uông Diệc mới khôi phục tinh thần:

“Ủa, chẳng phải cô muốn nuôi à? Tại sao kêu ta ôm?!”

Ngụy Thục Ngọc xoay người đi ở đằng trước, nói:

“Ngươi nuôi giúp ta, âm khí trên người của ta quá nặng, không thích hợp nuôi thú cưng. Cho ta ngẫu nhiên ôm, vuốt nó là được.”

Nhìn vẻ đáng yêu của thỏ con, Ngụy Thục Ngọc lộ vẻ mặt Uông Diệc chiếm món hời lớn rồi.

Uông Diệc:

Cậu ấy lặng lẽ nhìn thỏ trắng nhỏ trong ngực, con thỏ ngoan ngoãn nằm im, vô tội nhìn lại cậu ấy.

Thở dài một hơi, Uông Diệc siết chặt vòng tay, đi theo Ngụy Thục Ngọc rời khỏi ngõ nhỏ.

Cố Khanh vừa xuống máy bay liền cõng ba lô thẳng đến Bộ Đặc Dị.

Tuy cổng an ninh không kiểm tra ra được, nhưng trong ba lô của cô thật sự chứa bốn vật sống.

Hai con hồ ly bị hôn mê nên không lo, còn mèo trắng và chó mực nếu không được thả ra chắc chúng nó sẽ xé bao luôn.

Cố Khanh vừa xuống máy bay đã liên lạc với Tạ Giác, biết anh ấy đang ở tổng bộ của Bộ Đặc Dị, vừa lúc, có thể dồn hết mọi chuyện nói một thể. Cố Khanh ngoắc một chiếc xe taxi, đi hướng tổng bộ.

Cố Khanh mới tới cửa Bộ Đặc Dị, quả nhiên nhìn thấy Tạ Giác chờ ở bên ngoài.

Anh ấy thấy Cố Khanh bước xuống xe liền nhanh chóng nghênh đón.

"Gần đây không sao chứ? Anh có nghe chuyện Bách Quỷ Lục,

em không bị thương ở đâu chứ?” Vừa gặp mặt Tạ Giác đã hỏi.

Anh ấy vừa hỏi vừa nhìn từ trên xuống dưới, sợ em gái bị thương nhưng giấu mình.

Bộ dạng anh trai ấm áp khiến đám người trong bộ môn núp ở một bên xem kịch vui.

“Anh này!” Cố Khanh cảm thấy hình tượng bộ trưởng lạnh lùng cao ngạo của anh trai đại khái sụp đổ rồi, cô dài giọng kêu.

Chương 479: Vô Đề

Tạ Giác hiểu ý em gái, liếc hướng đám người nhiều chuyện kia:

“Nhìn cái gì, không mau đi làm việc!"

Khí thế bộc phát ra, bùm một tiếng, một đám người chạy tan tác:

“Đi mau lên, còn nhìn nữa là bộ trưởng nổi giận đấy!”

Mãi khi vào văn phòng, chỉ còn lại hai anh em thì Cố Khanh mới tháo ba lô cõng trên lưng xuống.

Nếu vẫn không mở ra thì trong ba lô sẽ bị xé thật.

Vừa mở khóa ra, bên trong có cái gì nhúc nhích.

Mèo trắng nhỏ cỡ bàn tay thò đầu chui ra khỏi ba lô, nó quan sát một lúc, thấy xung quanh không có nguy hiểm gì thì quay đầu kêu meo hướng trong bao, sau đó thân thể giật nhẹ biến về kích cỡ con mèo bình thường.

Sau đó một con chó màu đen bò ra khỏi ba lô, nhiệt tình sủa hướng Cố Khanh và Tạ Giác, cũng biến về kích cỡ bình thường.

Cố Khanh nhìn hai con vật chơi đùa trong văn phòng của Tạ Giác, cô cầm ba lô lên, lấy ra hai con hồ ly luôn trong trạng thái hôn mê.

“Anh nhìn đi, là hai con này. Lúc ở hang quỷ không biết người ta dùng phương pháp gì khống chế chúng nó, sau khi bị Phán Quan

đại nhân bắt về thì luôn trong trạng thái hôn mê.”

Tạ Giác nhìn một lúc nhưng vẫn không nhìn ra là nguyên do gì.

Anh ấy lắc đầu, nói:

“Đợi lát nữa anh kêu người đưa chúng đến chỗ Vô Trần đại sư xem, phương trượng đại sư là cao thủ về phương diện này.”

Nếu Tạ Giác sớm có sắp xếp, Cố Khanh đương nhiên cảm thấy không có vấn đề.

Lại nói tới vấn đề liên quan đá đen.

Cố Khanh hỏi:

“Anh, vụ bảo tàng thủ đô ấy, về sau các anh có tra ra cái gì không?”

Tạ Giác nhìn bốn phía, lại bố trí mấy kết giới giữa Cố Khanh và mình.

Xong xuôi rồi anh ấy mới nói:

“Bên địa phủ gửi tin đến, nói có lẽ liên quan một phong ấn Tà Thần, nhưng bọn họ chưa có bằng chứng cụ thể gì.”

“Lúc ấy bọn anh mang hết thứ có năng lượng lạ thường phát hiện trong bảo tàng về bộ môn kiểm tra, hiện tại chưa phát hiện manh mối gì liên quan Tà Thần, ngược lại tìm được mấy pháp khí bị hỏng.”

Ý tứ là mấy món bảo bối lấy từ bảo tàng thủ đô đến giờ bộ môn chưa trả lại, cũng có lẽ có vài món không định trả. Trưởng viện bảo tàng và mấy giáo sư già bởi vì điều này đã đến bộ môn thúc giục vài lần.

Bởi vì Âm Dương Tuần Tra Sử ở gần bên nên Cố Khanh biết về chuyện này nhiều hơn Tạ Giác, vì thế cô nói ra những gì mình biết về Tà Thần cho anh ấy nghe.

Tạ Giác càng nghe vẻ mặt càng nghiêm túc.

"Nếu vậy thì tại sao không hợp tác với ngành chính phủ cố gắng nhanh chóng tìm được mảnh nhỏ bản thể Tà Thần?" Tạ Giác cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc.

Cố Khanh trả lời:

“Ý của Khương Mặc Ngôn là vì Tà Thần có năng lực cắn nuốt cảm xúc mặt trái, cũng có thể phóng đại cảm xúc tồi tệ của người khác, năng lực cổ hoặc lòng người của Tà Thần rất ghê gớm. Cho nên chuyện này càng mở rộng phạm vi càng dễ sản sinh nhân tố không xác định.”

Lời ngầm là dù hợp tác với ngành chính phủ thì ai đó có lẽ sẽ bị Tà Thần ảnh hưởng, do đó phản bội.

Tạ Giác cũng nghĩ đến điểm này, trầm ngâm giây lát mở miệng nói:

“Anh biết rồi, anh sẽ cố gắng nhanh chóng tìm ra cục đá đen kia.”

Nếu thứ đó ở trong Bộ Đặc Dị mà không tìm được thì khá nguy hiểm.

Hai anh em nói chuyện thêm một lúc, vừa rút về kết giới quanh người chợt nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào.

“Cưng quá đi!”

“Bắt ở đâu về vậy?”

“Sờ chút được không?”

“He he, nghe nói đầu thỏ kho ăn rất ngon.”

Câu sau cùng chắc chắn là thuộc về ăn hàng không có tâm hồn thiếu nữ.

Cố Khanh và Tạ Giác một trước một sau đi ra văn phòng, nhìn thấy một đống người vây quanh Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc nói chuyện.

Nhìn thấy Tạ Giác đi ra, đoàn người tản ra một chút, hai người mới nhìn thấy trong ngực của Uông Diệc ôm một con thỏ trắng tuyết.

Ủa?

Chương 480: Vô Đề

Lúc này có người phát hiện mới nãy em gái bộ trưởng – bạn học Cố Khanh rõ ràng tay không đi vào, không biết từ khi nào tay ôm một con mèo trắng.

Ngài bộ trưởng lạnh lùng cao ngạo của họ thì ôm một con cún đen.

Mèo, chó, thỏ, các ánh mắt quét qua quét lại ba người ôm động vật nhỏ, mấy thành viên nữ của Bộ Đặc Dị khá trực tiếp, chia nhau xông đến chỗ ba bé thú, rục rịch muốn vuốt.

Mấy thành viên nam thì biểu cảm kỳ dị, bộ môn của họ sắp mở vườn bách thú sao?

Chợt nghe Tạ Giác nói:

“Cao Hâm, lát nữa cậu rút chút thời gian đưa hai con hồ ly trong văn phòng tôi đến chỗ Vô Trần đại sư.”

Cao Hâm là Tam Kim lúc trước đưa hồ ly nhỏ lông đỏ về nhà, suýt chút mất mạng.

Bởi vì Tạ Giác cử người đến kịp lúc, tuy Tam Kim ở trong người giấy tí hon một thời gian nhưng cuối cùng đã trở về bản thể, khôi phục khỏe mạnh.

Tam Kim tương đương mẫn cảm khi nghe hai chữ ‘hồ ly’, có thể nói lúc trước hồ ly nhỏ lông đỏ và Bạch Hồ nương nương bị người bắt đi ngay trước mắt anh ta, nghe sếp nhắc hai con hồ ly khiến Tam Kim rất kích động.

“Là một con lông đỏ một con lông trắng sếp, anh tìm được chúng nó?!"

Tạ Giác gật đầu: “Hiện tại còn trong trạng thái hôn mê, cần thỉnh Vô Trần đại sư xem giúp rốt cuộc ra vấn đề gì?"

Tam Kim nói ngay:

“Tôi đi ngay bây giờ!”

Tam Kim nói xong lao vào văn phòng của Tạ Giác, bóng dáng mập mạp kia cực kỳ nhanh nhẹn.

Người của Bộ Đặc Dị cũng phát hiện ra mèo trắng và chó mực không giống bình thường: “Bộ trưởng, có vẻ như mèo con và cún con trong tay hai anh em bộ trưởng không tầm thường nhỉ.”

So sánh thì Uông Diệc ôm con thỏ hoàn toàn bình thường.

Ban đầu Cố Khanh cũng nghĩ như vậy.

Cô chợt cảm giác mèo trắng ở trong tay mình khẽ nhúc nhích, nó kêu meo, lần này không phải tiếng kêu làm nũng mà nghe như đụng phải thứ gì chán ghét.

Mèo trắng kêu hướng thỏ trắng nhỏ trong ngực Uông Diệc.

Cố Khanh vuốt bộ lông xù lên, muốn trấn an mèo con bình tĩnh lại. Mèo trắng nghe lời không kêu hướng thỏ trắng nhỏ nữa, nhưng dường như nó cực kỳ ghét con thỏ này, lúc ăn cơm trưa cũng không muốn đến gần thỏ trắng.

Chó mực và mèo trắng đứng cùng chiến tuyến, tuy cún con không biểu hiện rõ ra nhưng luôn giữ cảnh giác đối với thỏ trắng nhỏ trông vô hại kia.

So sánh với hai con chó mèo kia thì thoạt nhìn thỏ trắng chỉ là một con thỏ bình thường, luôn ngoan ngoãn ở trong ngực Uông Diệc, ngoan ngoãn ăn cà rốt, chớp con mắt màu đỏ, bộ dạng mơ hồ.

Nhưng một con thỏ nhỏ bình thường đối mặt một con mèo và một con chó chực chờ tấn công mình thì liệu có thể hoàn toàn phớt lờ được sao?

Cố Khanh tỏ vẻ tương đương hoài nghi.

Có manh mối mà Cố Khanh cung cấp, khi Tạ Giác sàn lọc lại mấy thứ lấy từ bảo tàng thủ đô thì tốc độ nhanh hơn nhiều.

Suy xét đến thứ bị phong ấn hẳn là thuộc tính không rõ, khi tìm tỉ mỉ hơn thì loại ra những pháp khí chính thống nhìn liền biết là có ảnh hưởng tốt với con người, và loại pháp khí nhìn liền biết là tà ác, còn lại ba món thoạt nhìn năng lượng khác lạ nhưng không biết bên trong thế nào.

Một thanh đao dài tạo hình phong cách cổ xưa. Thân đao rất dài, mặt trên có khắc rãnh, chuôi đao có hoa văn phức tạp. Dường như là binh khí ngày xưa dùng để giết người, từng dính nhiều máu me, dù đã qua trăm năm thành đồ cổ, quanh thân vẫn có khí hung thần không thể vơi bớt.

Một pho tượng Thanh Đồng hình thú. Tạo hình hơi kỳ dị, khi đến gần có thể cảm giác được quanh pho tượng dường như có khí tràng khiến người khó chịu, nhưng không phải đặc biệt rõ ràng. Dường như là thần thú của dân tộc đặc biệt, không rõ tác dụng.

Món cuối cùng cũng là một pho tượng, khắc thành Quan Âm bạch ngọc. Chuyên gia của bảo tàng thủ đô đã kiểm tra, hẳn là tượng Quan Âm thời Tống.

Nhưng kỳ lạ là, nếu đã là đồ cổ thời xưa, còn là tượng Quan Âm nương nương, tích lũy tháng ngày thì lẽ ra pho tượng này phải có chút linh khí hoặc là sức mạnh tín ngưỡng, nhưng quanh tượng Quan Âm bạch ngọc này giống như có khí tràng không thể phá mở, ngăn cách mọi thứ ở bên ngoài.

Chương 481: Vô Đề

Cố Khanh chưa thấy đá đen nên cũng không xác định rốt cuộc là món nào là đá đen phong ấn bản thể Tà Thần, nhưng dựa theo miêu tả của Khương Mặc Ngôn thì hẳn là nằm trong ba món này.

Hơn nữa, bởi vì không xác định đá đen ảnh hưởng con người đến mức nào, Cố Khanh và Tạ Giác đều không đồng ý trong tình huống chưa xác định thì phá vỡ ba món đồ này tìm đá đen.

Tạ Giác đốt nhang báo cho địa phủ, hy vọng có thể cử ai đến mang đồ đi.

Địa phủ có kinh nghiệm xử lý thứ như vậy nhất.

Ba món đồ tạm thời đặt trong phòng bí mật của Bộ Đặc Dị, bốn phía đặt nhiều lớp kết giới và các loại cơ quan, cộng thêm nhân viên cảnh vệ canh giữ ở bên ngoài, bất cứ người nào dám tiến vào trộm đồ đều chắp cánh cũng khó bay.

Cố Khanh và Tạ Giác đi ra phòng bí mật không hay biết rằng sau khi họ rời đi, chỗ góc rẽ phòng bí mật có một bóng dáng trắng tinh nhảy xa khỏi nơi đó.

Thỏ con nhảy một lúc thì va vào Uông Diệc đến tìm nó, tiếp đó bị Uông Diệc bế lên, chạm nhẹ vào mũi:

“Sao mi không ngoan chạy lung tung ở chỗ này thế hả! Mau lên, chúng ta về thôi.”

Uông Diệc ôm thỏ chậm rãi đi trở về, cậu ấy không phát hiện con thỏ trong ngực mình chẳng còn dáng vẻ thỏ ngốc ngoan mơ màng, mắt đỏ như có thể nhỏ máu.

Tối hôm đó.

Uông Diệc tắm rửa thay quần áo ở nhà, đi ra phòng tắm, như mọi khi cầm một cây cà rốt đút cho thỏ ăn.

Uông Diệc làm một cái ổ cho thỏ ở phòng khách.

Cậu ấy vừa cho thỏ ăn vừa lẩm bẩm.

“Ài, thỏ ơi thỏ, mi sướng thật, làm thỏ cưng thì mỗi ngày chỉ cần ra vẻ đáng yêu là có vô số cà rốt, có ổ mềm mại, có vòng tay của chị gái. Còn Uông Diệc này bởi vì làm việc trong ngành bí mật, luôn bị người nhà xem là kẻ ăn không ngồi rồi, đến nay vẫn là cún FA, úi cha!”

Uông Diệc vội rụt tay về nhưng không kịp, trên ngón tay có thêm một dấu răng, đã bắt đầu đổ máu.

Sinh vật như loài thỏ tuy trông đáng yêu, nghe nói chúng ăn chay. Nhưng thật ra nếu bạn cho nó ăn đồ mặn thì nó cũng ăn luôn.

Tục ngữ nói con thỏ nóng nảy sẽ cắn người mà.

Nhưng con thỏ này trông có vẻ như bởi vì Uông Diệc đút củ cải nó lỡ cắn nhầm tay cậu ấy, nhưng trên thực tế thì nó cố ý cắn.

Uông Diệc rủa thầm xui xẻo, nhanh chóng băng bó vết thương, rửa bằng nước xà bông rồi dùng cồn khử trùng. Cậu ấy nghĩ sau khi bị thỏ cắn không biết có mắc bệnh dại không, chắc nên đi bệnh viện tiêm một mũi vắc-xin.

Uông Diệc loay hoay một lúc lâu mới về nhà ngủ.

Đợi đến ngày thứ hai.

Ngụy Thục Ngọc ở phòng đối diện gõ rầm rầm cửa phòng của Uông Diệc:

“Uông Diệc? Uông Diệc! Ngươi ngủ quên rồi, mau dậy đi, sắp đi làm muộn! Ngươi còn không chịu dậy là ta trực tiếp xuyên tường đi vào đấy!"

"Đến đây!”

Có một nữ quỷ hàng xóm tùy thời tùy chỗ có thể xuyên tường vào nhà mình là một thử thách rất lớn.

Két két!

Cửa mở ra, Uông Diệc thò cái đầu ổ gà ra:

“Chờ chút đi chị gái, ta rửa mặt súc miệng xong ngay đây.”

Tiếng chị gái này khiến Ngụy Thục Ngọc nghe rất vui vẻ.

Làm một lệ quỷ trăm năm, nàng có cấm kỵ giống như con gái bình thường, kỵ nhất là có người nói mình già hoặc hỏi tuổi.

Uông Diệc làm rất tốt, luôn chỉ kêu nàng là chị.

Uông Diệc thay đồ, vội vàng rửa mặt súc miệng, soi gương trong buồng vệ sinh chỉnh sửa kiểu tóc, sau đó khóe môi cong lên, hoàn mỹ!

Đáy mắt Uông Diệc dường như có một chút tia sáng đỏ vụt qua, lại nhanh chóng khôi phục thành đồng tử màu đen.

Uông Diệc chạy nhanh ra cửa:

“Chị gái, chúng ta có thể đi."

Ngụy Thục Ngọc đợi chưa đầy năm phút, không kiên nhẫn đi ở đằng trước: “Đi mau, đi mau!"

Hai người ra khỏi cửa, vội vàng đi hướng Bộ Đặc Dị.

Chương 482: Vô Đề

Trong phòng của Uông Diệc, bên dưới tấm chăn trải đều dường như có cái gì động đậy nhẹ.

Lúc Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc đến Bộ Đặc Dị thì Tạ Giác không có mặt.

Tạ Giác sáng sớm nhận một nhiệm vụ, con trai của một vị quan lớn thủ đô bỗng nhiên trong một đêm toàn thân thối rữa, hoài nghi có cái gì quấy phá, cố ý mời anh ấy đi giúp.

Có người hỏi:

"Ủa, Uông Diệc, sao hôm nay không ôm theo thỏ con nhà cậu vậy?"

Khi rảnh rỗi trong giờ làm mà bên cạnh có một thú cưng nhỏ xinh đáng yêu mặc mình xoa nắn thì rất thích, lúc này không nhìn thấy thỏ con, các cô gái của Bộ Đặc Dị bắt đầu hơi nhớ.

Uông Diệc cười khổ một tiếng:

"Thì tại vì mèo và chó của em gái bộ trưởng không hòa thuận với thỏ con nhà tôi! Liên tục hai ngày đều bị bài xích, phỏng chừng tâm trạng của thỏ con không tốt, hôm nay ở yên trong ổ không chịu ra ngoài."

"Ồ." Lời này thốt ra, mọi người đều gật gù thông cảm.

Uông Diệc nói sự thật, hai ngày này mỗi lần cậu ấy mang thỏ con đến mà Cố Khanh cũng có mặt, chó đen và mèo trắng bên cạnh cô sẽ biểu minh với mọi người chúng nó ghét thỏ con này tới mức

nào.

Nếu không phải còn có chủ nhân là Cố Khanh ngăn cản, phỏng chừng thỏ trắng nhỏ đã sớm bị khi dễ thảm thương.

Mọi người đang vui vẻ thảo luận chuyện chó mèo và con thỏ không hòa thuận thì di động của Uông Diệc bỗng reo chuông.

Uông Diệc nhận cuộc gọi:

“Alo, sếp ạ?”

Cậu ấy nói hai câu rồi bỗng thay đổi sắc mặt nói:

“Được, tôi đi ngay.”

Thấy Uông Diệc cúp máy, vài đồng nghiệp ở bên cạnh quan tâm hỏi:

“Xảy ra chuyện gì à?"

Uông Diệc thở dài:

“Sếp bảo vấn đề của cậu ấm nhà bộ trưởng Cao hơi nghiêm trọng, kêu tôi đi phòng bí mật lấy đồ giúp.”

Uông Diệc nói lời này không khiến người nghi ngờ chút nào.

Phòng bí mật của Bộ Đặc Dị là nơi lưu trữ các loại pháp khí, kêu Uông Diệc đi lấy giúp một món pháp khí là rất bình thường.

Nhưng mà chẳng phải bộ trưởng luôn thắng bằng pháp thuật à? Cư nhiên cần sử dụng pháp khí, có vẻ như vụ này rất gay go.

Uông Diệc đi qua bảo vệ vòng ngoài cùng phòng bí mật, lại qua giám định máu ở cửa làm hủy bỏ cơ quan kết giới trong phòng

bí mật.

Uông Diệc đi vào phòng bí mật, thẳng tới ba món pháp khí có lẽ phong ấn mảnh nhỏ bản thể Tà Thần giấu ở trong cùng.

Uông Diệc cảm ứng tỉ mỉ một chút, khóe miệng lộ ra một chút mỉm cười, lựa chọn tượng ngọc Quan Âm Bồ Tát không bắt mắt nhất trong ba món.

Nhưng Uông Diệc mới vươn tay định lấy ra Quan Âm bạch ngọc thì

Nguy rồi!

Uông Diệc thay đổi sắc mặt.

Xung quanh Quan Âm bạch ngọc vốn trống rỗng bỗng nhiên vụt qua vài tia chớp, dù Uông Diệc rụt tay về nhanh cỡ nào vẫn bị tia sét gây thương tích.

Tay của Uông Diệc trong khoảnh khắc biến thành hình dạng móng vuốt, có lông rậm màu trắng, bởi vì bị sét đánh trúng nên cháy đen.

Uông Diệc thở dốc vài cái, tia chớp màu xanh lóe lên trên tay, móng vuốt chậm rãi trở lại hình dạng bàn tay người.

Chết tiệt!

Uông Diệc rủa thầm, móc một miếng vải màu đen ra khỏi ngực, quấn vào bàn tay rồi mới lại vươn tay ra. Trong tích tắc Uông Diệc đã cầm lấy Quan Âm bạch ngọc, tia sét đánh vài miếng vải màu đen dường như không thể tổn thương được cậu ấy.

Uông Diệc ngẫm nghĩ, dùng phương pháp tương tự cầm lấy đao dài và pho tượng Thanh Đồng ở bên cạnh.

Uông Diệc nhét Quan Âm bạch ngọc và tượng Thanh Đồng vào ngực, không biết cậu ấy dùng cách gì mà không nhìn ra có đồ vật trong ngực.

Uông Diệc cầm đao dài trong tay.

Cậu ấy đi ra phòng bí mật, gặp phải Ngụy Thục Ngọc.

“Lấy đồ được chưa?” Ngụy Thục Ngọc vừa hỏi vừa nhìn đao dài trong tay Uông Diệc.

Uông Diệc gật đầu, giơ đao ra:

“Ta đi đưa cho bộ trưởng ngay.”

“Này!” Ngụy Thục Ngọc chặn lại: “Ta đi với ngươi.”

Chương 483: Vô Đề

“Hả?” Uông Diệc do dự một chút, nói: “Không cần thiết, ta đi đưa đồ rồi về ngay.”

Trong lúc hai người nói chuyện đã đến cửa, Ngụy Thục Ngọc nhíu mày, nàng cảm thấy dường như có cái gì không thích hợp.

"Được rồi chị gái, ta đi đây, bye!”

Uông Diệc đang chuẩn bị đi chợt hét lên một tiếng, đụng vào người khác.

Hai người ngước đầu nhìn, đều là vẻ mặt kinh dị.

“Mi mi mi!” Hai người phản ứng đầu tiên đều là sờ mặt của mình, tiếp đó nhìn về hướng đối phương, vươn tay ra chỉ hướng đối phương: “Mi là ai? Tại sao giả mạo tôi?!”

Ngụy Thục Ngọc cũng vô cùng ngạc nhiên, hai người giống hệt nhau đứng ở trước mắt nàng.

Mặt, âm thanh, hơi thở của Uông Diệc Ngụy Thục Ngọc là lệ quỷ trăm năm vậy mà không thể phân biệt ra người nào mới là Uông Diệc thật!

“Các ngươi ai mới là Uông Diệc?!"

Ngụy Thục Ngọc sợ hãi đã đánh rơi luôn chỉ số thông minh.

Quả nhiên, hai người ở trước mặt đều nói: “Ta mới là Uông Diệc!"

Uông Diệc vô cùng hoang mang.

Sáng sớm hôm nay tỉnh lại, cậu ấy phát hiện mình ngủ quên, đang định ngồi dậy cho thỏ ăn thì không thấy con thỏ đâu.

Cậu ấy định kêu Ngụy Thục Ngọc đi làm chung nhưng nàng cũng đi mất.

Uông Diệc vội vã chạy tới Bộ Đặc Dị thì đụng vào người bộ dạng giống hệt mình, còn tuyên bố hắn mới là Uông Diệc!

Ngụy Thục Ngọc bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, nàng suy nghĩ kỹ một lúc, cũng phát hiện ra một ít không thích hợp.

Tuy Uông Diệc là người tu luyện huyền học hơi nhát gan, sợ phiền phức, nhưng có thể nhiều năm qua luôn đi theo Tạ Giác thì hiển nhiên cũng có rất nhiều ưu điểm.

Thí dụ như, Ngụy Thục Ngọc nghe người trong bộ môn nói từ lúc Uông Diệc đến Bộ Đặc Dị tới nay, mấy năm như một ngày chưa từng đến trễ về sớm.

Nhưng sáng sớm hôm nay, nếu không phải nàng thấy không kịp giờ đến nhà đánh thức Uông Diệc thì không chừng cậu ấy đã đi muộn.

Hoặc thí dụ như bình thường Uông Diệc đi đâu đều sẽ mang theo nàng, vì cậu ấy nhận nhiệm vụ từ bên trên giao cho phải chăm sóc nàng, lo lắng nàng không có biện pháp thích ứng cuộc sống hiện đại, nên Uông Diệc như gà mẹ đi đâu cũng mang nàng theo.

Nhưng vừa rồi khi Ngụy Thục Ngọc nói muốn cùng đi tìm Tạ Giác thì Uông Diệc từ chối ngay.

Còn nữa, nói là muốn đưa đồ cho Tạ Giác, nhưng trừ Uông

Diệc ra không ai biết rốt cuộc là người nào gọi điện thoại!

Ngụy Thục Ngọc vỗ chưởng vào người ‘Uông Diệc’ sáng hôm nay luôn đi cùng mình.

“Đồ hàng giả, đừng giả vờ nữa, cư nhiên dám gạt ta!"

Nhưng phản ứng của ‘Uông Diệc’ cũng rất nhiều, né chưởng của Ngụy Thục Ngọc trong đường tơ kẽ tóc, sau đó lao về phía Uông Diệc.

Uông Diệc giả kéo Uông Diệc thật xoay mấy vòng, trước mắt giống như bị lớp sương mù bao phủ.

Chờ khi hai Uông Diệc dừng lại thì bọn họ mặc đồ giống nhau, biểu cảm trên mặt y hệt, đao dài lúc trước bị Uông Diệc giả cầm cũng biến mất.

Ngụy Thục Ngọc chớp chớp mắt, nàng vốn có thể nhận ra Uông Diệc hôm nay đi theo mình là giả, nhưng hiện tại đối diện hai Uông Diệc giống hệt nhau từ đầu đến chân thì nàng mờ mịt.

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng nói của Cố Khanh từ bên kia đường truyền đến, đối với Ngụy Thục Ngọc thì chẳng khác nào một cọng rơm cứu mạng.

"Cố Khanh, Cố Khanh, ngươi nhanh lại đây! Nơi này có hai Uông Diệc!"

Cố Khanh đi tới, cô cũng rất bất ngờ khi thấy hai Uông Diệc. Cố Khanh không phát hiện lúc nhìn thấy cô, trong mắt của một Uông Diệc lóe tia ngạc nhiên và khẩn trương.

À không, ngạc nhiên và khẩn trương phỏng chừng là cống hiến cho mèo trắng nằm trong ngực Cố Khanh.

Khác với hình ảnh trong mắt Ngụy Thục Ngọc.

Có hai Uông Diệc đứng, nhưng chỉ cần Cố Khanh cẩn thận nhìn liền phát hiện một người là Uông Diệc có thực thể, trong ảo ảnh Uông Diệc khác có một con thỏ mắt đỏ.

Quả nhiên, ở trong ngõ hẻm tùy tiện nhặt thỏ con không phải con vật bình thường.

Ngụy Thục Ngọc hỏi cô:

“Cố Khanh, người nào mới là Uông Diệc thật?”

Chương 484: Vô Đề

“Em gái của bộ trưởng, tôi mới là Uông Diệc." Hai Uông Diệc đồng thời mở miệng.

Cố Khanh đang định nói chuyện, cảm giác mèo trắng ở trong ngực mình rục rịch.

Óc lóe tia sáng, cô nói:

“Hình như mèo trắng nhà tôi có thể tìm ra ai là Uông Diệc thật!”

Cố Khanh nói xong đặt mèo trắng xuống đất.

Mèo trắng dáng người mập mạp nhưng tư thái nhanh nhẹn, tốc độ như mũi tên bắn vọt về phía Uông Diệc đứng bên trái, móc vải áo leo lên.

Sau đó một vuốt mèo tát vào mặt đối phương.

‘Uông Diệc’ kia nhanh chóng hất mèo trắng rơi xuống, biết rằng mình đã bị lộ.

Tuy mèo trắng rất ghét con thỏ mà Uông Diệc ôm đến, nhưng khá thân thiện với cậu ấy, chưa từng cào cậu ấy.

Biết chính mình bại lộ, ‘Uông Diệc’ kia phản ứng rất nhanh.

Trước khi Cố Khanh và Ngụy Thục Ngọc xông lên tấn công thì hắn đã lùi nhanh ra sau vài bước, biến về hình dạng con thỏ, lắc người mất hút trong biển người mênh mông.

Nó chỉ để lại một câu: “Trong khoảng thời gian này, cảm ơn đã chăm sóc!”

Uông Diệc tỉnh táo lại nhìn về hướng Ngụy Thục Ngọc: “Nó là thỏ con???”

Không ngờ có người thành công qua mắt cả đám người của Bộ Đặc Dị, giả dạng Uông Diệc vào trong phòng bí mật trộm đồ còn thuận lợi chạy mất.

Điều này khiến các thành viên Bộ Đặc Dị trước đó cười giỡn với Uông Diệc giả bị giật mình.

“Điều này không thể nào!" Lau Mạt đang nhét khoai tây chip vào miệng bị giật mình đến mức không nhận ra miếng khoai tây đã rớt: “Người vừa rồi đúng là Uông Diệc mà!”

Lưu Mạt là thuật sĩ chuyên tu luyện về mặt tinh thần, cô ấy tự hỏi mình nếu có ai giả làm người quen đến trước mặt mình, cô ấy không thể nào không phát hiện dấu hiệu lạ. Hiện tại cư nhiên có người nói với Lưu Mạt, vừa rồi có một hàng giả đi vào ngay dưới mí mắt của cô ấy?!

"Đó là giả!" Ngụy Thục Ngọc nghiến răng nghiến lợi: “Là con thỏ mà mấy ngày hôm trước chúng ta mang về!”

Ngụy Thục Ngọc sắp tức điên rồi, ngẫm lại tại nàng đòi nuôi thỏ nên mới dẫn sói vào nhà!

Lời này càng khiến mọi người kinh ngạc, mang con thỏ đó về, có ai trong số họ chưa từng vuốt lông, đút cà rốt?

Hiện tại, cư nhiên nói cho bọn họ, đó là ăn trộm cố ý biến thành con thỏ để lẻn vào?

Vẻ mặt Tam Kim nghiêm túc hỏi:

“Vậy lúc nãy nó đi phòng bí mật đã trộm cái gì?”

Trong phòng bí mật chứa nhiều vật quan trọng của Bộ Đặc Dị, nếu như bị trộm mất cái gì phỏng chừng sẽ có bom nổ.

Sắc mặt của Cố Khanh cũng đen thui:

“Là hai ngày trước tôi và anh trai cùng nhau bỏ đồ vào, lát nữa tôi sẽ báo cáo với anh hai, mọi người đừng hỏi nhiều.”

Chuyện đồ bị mất là giả trừ đương sự Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc ra, Cố Khanh không định lan truyền ra ngoài. Nếu không thì bọn họ đặt cục này dễ bị phát hiện vấn đề.

Tạ Giác rất nhanh liền trở về.

Đúng là hôm nay anh ấy đi xem con trai của bộ trưởng Cao, nhưng vấn đề không quá nghiêm trọng.

Con trai của bộ trưởng Cao tuổi trẻ bồng bột, vì chút chuyện nhỏ mà có xích mích với con trai của một ông quan lớn ở vùng tây nam vào Bắc Kinh báo cáo công tác.

Hai bên đều là con nhà quan, chức vị của người lớn trong nhà ngang ngửa nhau, ai cũng không phục ai. Vốn chỉ là ma sát nhỏ, bởi vì hai bên ai cũng không chịu cúi đầu mà dần biến thành vấn đề lớn.

Vì vậy mà hai bên cá cược, ba ván thắng hai, bên thua chẳng những xin lỗi bên thắng, còn bị thua một số tiền lớn.

Con trai của bộ trưởng Cao thắng. Nhưng trải qua Tạ Giác điều tra, trong lúc so tài gã dùng nhiều trò xấu xa mới thắng.

Nhưng gã không ngờ cô gái vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đi

theo bên đối phương là một cô gái người Miêu.

Mọi người đều biết, con gái người Miêu giỏi dùng cổ.

Nguyên nhân con trai của bộ trưởng Cao trong một đêm toàn thân thối rữa là bởi vì bị cô gái người Miêu bỏ cổ vào.

Chương 485: Vô Đề

Không phải loại cổ ghê gớm gì, thuật sĩ huyền học nào giỏi chút đều có thể giải quyết. Phỏng chừng cô gái người Miêu chỉ muốn trừng phạt cậu Cao một chút chứ không muốn lấy mạng.

Tạ Giác giải quyết xong chuyện con trai của bộ trưởng Cao, vừa trở về đã nghe nói, có người giả mạo Uông Diệc ăn trộm ba món đồ anh ấy đặt trong phòng bí mật.

Nghe Uông Diệc kể lại toàn bộ chuyện con thỏ, Tạ Giác trầm ngâm giây lát, nói: “Người kia hẳn là thức tỉnh huyết mạch của Ngoa thú.”

"Ngoa thú?" Cố Khanh, Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc cùng kêu lên.

Tạ Giác gật đầu, nói:

“Đúng rồi, là Ngoa thú!”

Trong Thần Dị Kinh viết rằng: “Ở hoang dã tây nam ra Ngoa thú, hình dạng như con thỏ, mặt người mà biết nói, thường lừa dối người, nói đông thật ra là tây, nói lời ác thật ra là thiện. Chất thịt rất ngon, ăn vào rồi không thể nói thật.”

Ngoa thú vốn có hình dạng con thỏ, vì mang chút huyết mạch của Ngoa thú nên người kia mới có thể biến thành hình dạng thỏ.

Có thể biến thành Uông Diệc chắc là do tối hôm đó hắn cắn cậu ấy, hút máu tươi nên mới làm được.

Còn về tại sao nhiều người như vậy đều không phát hiện được

Uông Diệc kia là giả, phỏng chừng là do thiên phú bản năng lừa dối của Ngoa thú đã mê hoặc bọn họ.

“Sếp này, thứ bị cướp đi rốt cuộc là thật hay giả?” Uông Diệc vẫn hơi lo lắng chuyện này chỉ là Cố Khanh đang an ủi bọn họ.

"Giả." Tạ Giác không chút do dự nói: “Thứ trong phòng bí mật cực kỳ quan trọng, tôi và Khanh Khanh đoán được có lẽ sẽ có người không từ thủ đoạn lại đây đánh cắp nên đặt ra bẫy này.”

“Sau khi ra văn phòng, mấy người phải xem như thật sự bị trộm đồ, phòng ngừa kế hoạch của chúng ta bị đối phương phát hiện."

“Biết rồi!” Uông Diệc nghe nói đồ thật không bị mất thì tâm trạng khá hơn nhiều.

Lúc này nghe sếp nói đặt bẫy làm đối phương chịu thiệt lớn thì Uông Diệc siêu kích động.

Cậu ấy chủ động đề nghị:

"Như vậy không được, sếp! Chửi tôi thêm một trận đi, tốt nhất là chửi xối xả mới có hiệu quả."

Hôm nay, đám người trong Bộ Đặc Dị đều chú ý văn phòng của Tạ Giác.

Bởi vì trong phòng làm việc thói quen thiết lập kết giới, bọn họ không nghe ngóng được gì. Nhưng vào lúc thế này càng là yên lặng thì càng đáng sợ, giống như bình yên trước giông bão.

Quả nhiên, sau khi phát hiện kết giới bị gỡ bỏ thì mọi người nghe được giọng của Tạ Giác.

“Cậu hãy về nhà phản tỉnh đi, tạm thời đừng làm nhiệm vụ.”

Chậc chậc, xem bộ dạng thì Uông Diệc sắp bị biếm lãnh cung!

Lúc Uông Diệc đi ra trưng bộ mặt đưa đám, mắt hơi đỏ. Ngụy Thục Ngọc ở bên cạnh nâng cậu ấy, vẻ mặt tức giận bất bình.

Người xung quanh muốn tiến lên an ủi, nhưng hai người đều im lặng không nói.

Cứ như thế, một người một quỷ đi hướng cửa Bộ Đặc Dị.

Nghe âm thanh từ bên ngoài, trong văn phòng kế bên phòng của Tạ Giác, phó bộ trưởng Bộ Đặc Dị Phù Minh và cấp dưới đắc lực của mình – Ngư Tử Ngang ngồi đối mặt nhau.

Ngư Tử Ngang nói:

“Bộ trưởng, xem ra bên Tạ Giác thật sự xảy ra chuyện."

Phù Minh kỵ nhất là người ta gọi ông ta là ‘phó’ bộ trưởng, nên Ngư Tử Ngang làm cánh tay phải của ông ta luôn chỉ gọi là ‘bộ trưởng’, còn khi gặp Tạ Giác thì thêm dòng họ trước từ ‘bộ trưởng’.

“Ài, chúng ta chung một ngành, đừng vui sướng khi người gặp họa như thế.”

Ngoài miệng nói vậy nhưng ngón tay Phù Minh gõ mặt bàn theo nhịp, ánh mắt toát ra niềm vui khó giấu đều biểu lộ ông ta cảm thấy rất vui vì bên Tạ Giác xảy ra chuyện.

Trong khoảng thời gian này tới nay, thế lực của Tạ Giác trong Bộ Đặc Dị càng lớn, trừ đi Ngư Tử Ngang, thành viên đồng ý nghe theo ông ta chỉ là vài tôm tép không đáng nhắc tới.

Lần này phòng bí mật của Bộ Đặc Dị xảy ra vấn đề, còn là do

cấp dưới của Tạ Giác gây ra, bên trên chắc chắn sẽ phái người đến truy tố trách nhiệm, vậy thì ông ta sẽ có cơ hội lại nắm quyền to.

Chương 486: Vô Đề

Ngư Tử Ngang làm cánh tay phải đắc lực, ít nhiều gì đoán được tâm tư của Phù Minh.

“Bộ trưởng, tôi biết đây là cơ hội của chúng ta, nhưng tôi lo lỡ như bị bọn họ tra được”

“Hửm?” Phù Minh trừng một cái, Ngư Tử Ngang lập tức ngậm miệng.

Phù Minh nói:

“Cậu phải nhớ kỹ, chuyện phòng bí mật không dính dáng chút gì đến chúng ta.”

Ngư Tử Ngang cung kính gật đầu:

“Vâng, bộ trưởng.”

Phù Minh phất tay ra hiệu Ngư Tử Ngang đi ra, ông ta nhắm mắt trầm tư.

“Có vẻ như ông đang rất vui.”

Rõ ràng trong phòng làm việc chỉ có một mình Phù Minh nhưng bỗng vang lên một giọng nói.

Phù Minh mở mắt ra, nhìn về hướng thanh niên bỗng xuất hiện ở trước mặt.

Đây là một thanh niên mặt mũi hơi đáng yêu, không quá cao, chỉ cỡ hơn một mét bảy. Khuôn mặt búp bê, da dẻ trắng nõn, thoạt

trông mũm mĩm. Khi cười thì lộ ra hai răng cửa to trông giống như con thỏ.

“Cậu hiện tại rất nguy hiểm, Bạch Hàng.” Phù Minh nói: “Tém tém lại, cậu mau rời khỏi đây đi.”

Bạch Hàng cười tủm tỉm nói:

“Tôi còn phải xác nhận trong ba món đó thì cái nào mới là thứ tôi cần chứ!”

“Nói đến đây thì tôi phải cảm ơn ông, nếu không nhờ thuật Di Hình Đổi Ảnh của ông thì tôi không dễ trốn thoát lệ quỷ tên Ngụy Thục Ngọc kia truy bắt.”

"Hừ!" Phù Minh hừ lạnh một tiếng: “Nghe tình hình bên ngoài hỗn loạn là biết ba món kia chắc chắn đều là thật, cậu mang cả ba về là xong. Đừng bởi vì tính tình thích góp vui của cậu mà cuối cùng chọc rắc rối lớn cho chủ nhân!”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Bạch Hàng không kiên nhẫn nói: “Đừng nói những đạo lý lớn với tôi, vì có ông nên mới yên tâm như vậy! Dù sao có ai ngờ đường đường phó bộ trưởng Bộ Đặc Dị là người của chúng tôi?”

Ánh mắt Phù Minh chợt tối xuống, nếu không phải thì ông ta đã không hợp tác với bọn họ!

Chợt nghe Bạch Hàng nói:

“Nhưng ông nói đúng, chủ nhân còn đang chờ tôi trở về. Vậy làm phiền bộ trưởng Phù Minh lại đưa tôi một chặng đường.”

Vài phút sau.

Phó bộ trưởng Phù Minh đi ra văn phòng, vội vàng rời khỏi Bộ

Đặc Dị.

Hướng đông nam ngoại ô Bắc Kinh có một ngọn núi.

Cỏ cây mọc um tùm trên núi, có các cảnh điểm thiên nhiên, cộng thêm một tháp cổ trăm năm xem như một cảnh điểm du lịch khá nổi tiếng.

Nhưng dù ai cũng sẽ không nghĩ đến, trong bụng núi này có một động đá vôi thiên nhiên. Động đá vôi này là đích đến chuyến đi của Bạch Hàng.

Bạch Hàng giả vờ là một khách du lịch bình thường, cõng bao hai quai đi tới tháp cổ. Thừa dịp không có người chú ý, Bạch Hàng chạy đến sân sau tháp cổ, nhảy xuống giếng cạn.

Bạch Hàng nhẹ nhàng đáp xuống đất, xung quanh một mảnh đen ngòm, cậu ta phân biệt phương hướng, chọn một lối rẽ, cứ thế đi thẳng tới trước.

Khi đi đến cuối thì trước mắt Bạch Hàng xuất hiện một khối không khí đen như mực đậm.

"Chủ nhân." Bạch Hàng nói: “Ta đã mang đồ về giúp ngài.”

"Rất tốt." Trong khối không khí kia truyền ra một giọng nói: “Không uổng ta hao phí sức mạnh giúp ngươi thức tỉnh huyết mạch. Mau lấy đồ vật ra!”

Bạch Hàng nghe lời lấy ba món đồ ra khỏi ba lô, lần lượt là đao dài, tượng Thanh Đồng và Quan Âm bạch ngọc.

Khối không khí màu đen nhẹ nhàng bay trên không trung, chậm rãi bao trùm lên ba món đồ.

Qua vài phút, khi không khí đen dạt ra, đao dài đầy vết gỉ sét.

Tượng Thanh Đồng chẳng những không bị gỉ, ngược lại hơi thở quanh nó càng tà ác hơn. Chỉ riêng Quan Âm bạch ngọc là không có một chút thay đổi.

“Bạch Hàng, đập vỡ Quan Âm bạch ngọc này cho ta!” Trong khối không khí màu đen truyền ra giọng nói hơi sốt ruột.

Nhưng rất kỳ lạ, Quan Âm bạch ngọc làm bằng ngọc thì lẽ ra phải dễ vỡ mới đúng, chỉ cần cầm lên cao thả nhẹ một cái là vỡ tan tành ngay.

Bạch Hàng cũng làm như thế, nhưng chỉ nghe một tiếng rầm trầm đục, Quan Âm bạch ngọc rơi xuống đất mà không chút sứt mẻ.

Chương 487: Vô Đề

Bạch Hàng lại cầm đao dài gỉ sét lên chém xuống Quan Âm bạch ngọc.

Oong!

Đao dài cư nhiên bị bắn ngược trở về. Trong nháy mắt đó, quanh Quan Âm bạch ngọc dường như thoáng hiện một vầng sáng màu trắng.

"Ngu xuẩn, dùng tượng Thanh Đồng bên cạnh đập vào nó cho ta!" Hiển nhiên khối không khí màu đen rất nôn nóng.

Bạch Hàng làm theo. Khoảnh khắc tượng Thanh Đồng và Quan Âm bạch ngọc va chạm, một pho tượng bắn ra tia sáng màu đen, tượng khác tỏa ánh sáng trắng, chúng nó đối kháng nhau.

Càng đối kháng thì hai luồng ánh sáng yếu dần, chậm rãi hoàn toàn biến mất.

Khoảnh khắc ánh sáng quanh tượng biến mất, hai pho tượng đều vỡ ra thành đường vân như mạng nhện.

Trong tượng Thanh Đồng trống không chẳng có gì, nhưng khoảnh khắc vỡ vụn thì toát ra luồng khói đen, bị khối không khí màu đen trực tiếp hấp thu cắn nuốt.

Trong Quan Âm bạch ngọc thì lộ ra một cục đá màu đen nhỏ bé.

"Rốt cuộc tìm được!"

Khối không khí màu đen phát ra một tiếng thở dài, tiếp đó vội vã bao phủ lên toàn bộ cục đá nhỏ.

Dù chỉ là một mảnh bản thể nhỏ xíu cũng giúp ích rất lớn cho hắn phục hồi sức mạnh.

Hắn đưa khối không khí màu đen quanh người vào trong đá đen nhỏ.

Nhưng mới đi vào ước chừng một phần mười thì khối không khí màu đen nhanh chóng ngừng lại, nhưng phát hiện không thể dừng lại.

"Không đúng, đây không phải là ta muốn tìm"

Cục đá đen chỉ to cỡ móng tay cái ở trước mắt Bạch Hàng đột nhiên biến thành màu trắng, sau khi cắn nuốt một phần mười năng lượng của khối không khí màu đen thì vỡ thành bột phấn.

"Đồ ngu vô dụng!"

Không khí giã mạnh vào ngực của Bạch Hàng, cậu ta thụt lùi ba bước, phun ra một ngụm máu tươi.

"Đây là thứ mà ngươi tìm về giúp ta sao?" Trong giọng nói chất chứa lửa giận tuôn trào.

"Chủ nhân, là ta sai sót." Bạch Hàng gắng gượng quỳ xuống: "Chắc đây là bọn họ cố ý cài bẫy ta, chủ nhân, xin lại cho ta một lần cơ hội "

Bạch Hàng không nói tiếp nữa, ngẫm lại cũng biết nếu đồ vật là giả thì hàng thật chắc chắn không còn ở trong Bộ Đặc Dị từ lâu, cậu ta làm cách nào lấy công chuộc tội?

Năng lượng bị cắn nuốt khiến khối không khí màu đen yếu ớt

nhiều, may mắn có khói đen tuôn ra từ tượng Thanh Đồng bù đắp lại chút tổn thất.

"Ta lại cho ngươi một cơ hội, đi núi Trường Bạch, cùng A Anh cướp đồ về cho ta. Nếu không thì"

"Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ cướp đồ về, nếu thất bại sẽ mặc chủ nhân trách phạt." Bạch Hàng biết nếu lần này mình thất bại thì chỉ có thể hóa thành chất dinh dưỡng của chủ nhân.

Tuyến thời gian quay ngược về lúc mới tìm được ba món đồ, Tạ Giác lập tức đốt nhang báo cho địa phủ biết.

Người của địa phủ đến rất nhanh.

Lần này không phải Thôi Phán Quan mà Cố Khanh quen thuộc, mà là Lục Phán Quan. Trong Liêu Trai Chí Dị có câu chuyện Lục Phán Quan giúp đổi đầu đổi tim chắc đã có nhiều người từng đọc.

Dưới sự điều tra của Lục Phán Quan, đá đen nhỏ giấu trong Quan Âm bạch ngọc đương nhiên hiện ra rõ ràng.

Khi Lục Phán Quan định mang đá đen nhỏ về địa phủ thì Cố Khanh và Tạ Giác gọi lại đối phương, tiếp đó nói ra kế hoạch của hai anh em. Bọn họ muốn nhờ Lục Phán Quan giúp đỡ tìm thứ gì có thể tổn thương đến Tà Thần lại nhét vào Quan Âm bạch ngọc.

Không ngờ Lục Phán Quan có hứng thú lớn với kế hoạch của bọn họ, thật sự tìm ra một cục đá màu trắng tính chất hơi tương tự với đá đen nhỏ, ngụy trang nó thành đá đen rồi nhét vào Quan Âm bạch ngọc.

Sau đó mới có hành vi Cố Khanh và Tạ Giác để ba món đồ vào trong phòng bí mật.

Thủ đô, đêm khuya.

Trong một khu dân cư bảo vệ nghiêm ngặt, một ngôi biệt thự nằm ở trong cùng.

Nhâm Đông Minh ở chỗ này.

Anh ấy nằm ở trên giường, đang nằm mơ.

Trên chiếc bàn bên cạnh đặt một chậu hoa mẫu đơn xanh đang nở rộ.

Bởi vì Lục Tú dạy cho phương pháp lợi dụng sức mạnh tín ngưỡng để tu luyện bản thân, thân hình vốn gầy yếu của Nhâm Đông Minh chậm rãi trở nên như người bình thường.

Chương 488: Vô Đề

Tuy nếu khám sức khỏe thì Nhâm Đông Minh vẫn là người bị bệnh tim, nhưng đã lâu rồi trái tim của anh ấy không bị bệnh.

Nhưng không biết có phải vì Lục Tú bình thường hay kể cùng một câu chuyện cho Nhâm Đông Minh nghe hay không, một tuần trước anh ấy thường nằm mơ.

Trong giấc mơ đó, anh ấy là Hoa tướng công yêu hoa đến si mê trong câu chuyện Lục Tú kể.

Anh ấy từ nhỏ đã thông minh hơn người, đọc thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, sớm thi đậu công danh tú tài, được gán cho danh hiệu thần đồng.

Nhưng đây không phải điều anh ấy muốn, anh ấy yêu hoa, thích trồng hoa, ngắm từng bông hoa từ chớm nụ đến nở rộ. Đọc sách thi công danh chỉ vì theo tâm nguyện của cha anh ấy, trong nhà phải có một tú tài.

Bởi vì yêu hoa đến si mê, sau khi anh ấy thi đậu tú tài liền tuyên bố với người nhà là không có hứng thú làm quan, cũng sẽ không tiếp tục thi nữa.

Trong mơ, gia cảnh của anh ấy giàu có, cha mẹ anh ấy chỉ có một đứa con nên vô cùng yêu thương. Về chuyện anh ấy dồn tất cả tinh lực vào trồng hoa, còn mở mang thành một vườn hoa lớn thì cha mẹ từng khuyên nhủ, mắng chửi, sau cùng tùy ý, chỉ cần anh ấy sống vui vẻ là được.

Một ngày nọ anh ấy gặp một ông già.

Ông già nói:

“Trong vườn hoa của ngài muôn hoa đua nở, trong đó loại mẫu đơn đặc biệt xinh đẹp, nhưng còn thiếu một loại thượng đẳng.”

Anh ấy ở trong mơ yêu hoa vô cùng, nghe nói có một loại hoa thượng đẳng mình chưa từng gặp thì tự nhiên là hỏi thăm ông già.

Ông già nói loại hoa thượng đẳng đó là mẫu đơn xanh, đúng dịp ông ta có một gốc hoa này.

Không có những khó khăn vất vả như trong chuyện kể, sau khi anh ấy dâng lên nhiều vàng bạc thì ông già cho anh ấy một gốc mẫu đơn xanh nghe nói là hiếm có trên đời.

Thật sự rất đẹp!

Khoảnh khắc nhìn thấy gốc hoa mẫu đơn xanh kia thì anh ấy nghe được tiếng cảm thán trong lòng mình, những ngày sau đó anh ấy hoàn toàn bị gốc hoa này mê hoặc.

Sắc xuân đầy vườn đều không bằng đóa hoa ở trước mắt.

Anh ấy chẳng quan tâm hoa trong vườn nữa, chỉ lo chăm sóc mẫu đơn xanh, lúc ăn lúc ngủ đều phải nhìn thấy nó mới yên lòng, bình thường còn thích nói chuyện cùng mẫu đơn xanh.

Nhưng ngày vui không dài lâu.

Rõ ràng anh ấy xem như chuyên gia nuôi hoa, nhưng mẫu đơn xanh vào tay anh ấy từ nở rộ dần trở nên héo tàn.

Càng thích bao nhiêu thì càng sợ hoa tàn bấy nhiêu.

Anh ấy lại đi xin ông già tặng hoa cho mình chỉ cho cách chăm sóc.

Ông già dựa vào vàng bạc mà anh ấy dâng lên đã có cuộc sống giàu sang.

"Lão nhân gia, vãn bối hổ thẹn. Ngài tặng gốc hoa thượng đẳng hiếm có này cho ta, đáng tiếc ta lại không có biện pháp nuôi sống nó."

"Dám hỏi lão nhân gia, gốc hoa mẫu đơn xanh này còn cứu được không?" Anh ấy nghe mình ở trong mộng hỏi.

Ông già đã lâu rồi không trồng hoa nữa nhấp một ngụm trong ly rượu, cười nói:

“Cứu được, tất nhiên cứu được.”

Anh ấy nghe vậy mừng rỡ vội hỏi:

“Cứu như thế nào?”

Ông già cười nói:

“Vị công tử này có biết tại sao mẫu đơn xanh này thưa thớt, khó bồi dưỡng như vậy không?”

Anh ấy trong mơ đương nhiên rất muốn biết.

Chỉ thấy ông già mỉm cười, trong nháy mắt đó bỗng nhiên trở nên rất kỳ dị:

“Mẫu đơn xanh có linh tính, phương pháp gieo trồng bình thường khó mà thỏa mãn nhu cầu sinh tồn của nó. Muốn bồi dưỡng mẫu đơn xanh đẹp nhất, hiếm nhất thì phải tưới bằng máu.”

Mẫu đơn xanh từ từ héo úa trong tay anh ấy dường như biến

thành bộ dạng khác, trên đóa hoa như có một cái mồm máu kêu gào đòi được cung cấp máu tươi.

"A!"

Nhâm Đông Minh bị bừng tỉnh.

"Đông Minh, chàng sao thế?" Lục Tú mặc váy màu xanh nhạt bưng tách nước ấm ngồi cạnh giường anh ấy.

Nhâm Đông Minh liếc qua Lục Tú, con ngươi co rút:

“Không, không có gì, chẳng qua mơ thấy ác mộng, bị dọa thôi.”

Lục Tú cau mày đưa ly nước cho Nhâm Đông Minh, nhìn anh ấy uống một ngụm, nói: “Gần đây dường như chàng thường ngủ không ngon, hay mơ ác mộng, chàng bị sao vậy?”

Chương 489: Vô Đề

Nhâm Đông Minh uống nước xong, tỉnh táo lại, cười nói: “Có thể là bởi vì gần đây nhận một bộ phim nên áp lực hơi lớn. Nàng cũng biết ta càng nổi tiếng thì nhận được phim yêu cầu kỹ thuật diễn cũng càng lúc càng cao."

Nhâm Đông Minh nhìn Lục Tú gật đầu, dường như tiếp thu giải thích này.

Anh ấy giả vờ vô tình hỏi:

“Lục Tú, nàng luôn thích kể chuyện Hoa tướng công cho ta nghe, câu chuyện này có hàm nghĩa gì đặc biệt sao?”

Lục Tú hoảng hốt một lúc, tiếp đó chớp chớp mắt nói: “Ta chỉ là ngẫu nhiên nghe được câu chuyện này, nội dung về mẫu đơn xanh nên mới nhớ kỹ. Chàng nghĩ đến cái gì sao?”

Nhâm Đông Minh lắc đầu: “Chỉ là cảm thấy hơi chóng mặt, ngẫu nhiên nhớ tới chuyện này nên muốn hỏi nàng.”

Lục Tú ôm cánh tay của Nhâm Đông Minh, tựa vào vai anh ấy:

“Vất vả cho chàng quá, nhưng đây là vì chúng ta về sau có thể bên nhau dài lâu, nhất định phải tiếp tục tu luyện sức mạnh tín ngưỡng.”

Nhâm Đông Minh nắm bàn tay của Lục Tú, nhẹ vuốt ve.

"Yên tâm, vì nàng, dù thế nào ta cũng phải cố gắng sống sót!”

Một đôi yêu nhau tâm sự một lúc, thấy sắc trời hửng sáng,

Nhâm Đông Minh lại sắp ra ngoài quay phim.

Mới đầu nằm mơ, Nhâm Đông Minh thật sự cho rằng chỉ là bị áp lực quá lớn, thêm vào luôn nghe Lục Tú kể câu chuyện này khiến mình ngày nghĩ đêm mơ.

Mãi khi quay phim thì Nhâm Đông Minh thoáng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhâm Đông Minh đang đóng một bộ phim cổ trang, trùng hợp diễn nhân vật thư sinh.

Khi quay đến cảnh tượng thư sinh đang viết thư, vốn nên ngừng quay, để diễn viên đóng thế viết thay.

Nhưng khoảnh khắc cầm bút lông, không hiểu sao Nhâm Đông Minh cầm bút viết tiếp. Đạo diễn thấy anh ấy viết được nên không hô cut, cho đến khi anh ấy viết xong một phong thư.

Chờ khi anh ấy tỉnh táo lại thì cảm thấy sửng sốt.

Nét chữ tiểu giai trên giấy rất đẹp, không luyện chữ mười, hai mươi năm tuyệt đối viết không ra.

“Trời ạ! Không ngờ Tiểu Nhâm biết viết bút lông, chắc tập mấy năm rồi nhỉ?” Đạo diễn rất vui khi phát hiện ra Nhâm Đông Minh còn có kỹ năng viết chữ bằng bút lông.

Nhâm Đông Minh mỉm cười thản nhiên nói:

“Do hồi nhỏ cha mẹ cứ bắt tôi phải học một môn kỹ năng, chọn đại trúng môn viết bút lông.”

Diễn viên đóng thay ở bên cạnh lên tiếng:

“Thầy Nhâm viết chữ đẹp thật, để tôi viết thì thua xa thầy.”

Nhâm Đông Minh cứ thế nói cười ứng đối đám người nhìn anh ấy viết chữ bút lông, nhưng lưng anh ấy ướt mồ hôi lạnh.

Từ nhỏ đến lớn Nhâm Đông Minh chưa từng tập viết chữ bằng bút lông, càng miễn bàn có công lực mười, hai mươi năm.

Nghĩ đến giấc mơ kia, Nhâm Đông Minh hơi bàng hoàng.

Mấy ngày nay anh ấy không mơ thấy giấc mộng kia nữa, nhưng hành vi cử chỉ dường như từ từ có một ít thay đổi.

Đột nhiên biết viết chữ bút lông, hơn nữa còn công lực thâm hậu chỉ là một trong số đó.

Một vài món ăn mà Nhâm Đông Minh vốn không thích, không hiểu sao đột nhiên gắp thử, sau khi ăn xong cảm thấy rất ngon.

Nhâm Đông Minh vốn thích nghe nhạc hot hiện nay, bây giờ không thích nữa, cảm thấy tiếng đàn cổ hay hơn.

Biến đổi từng chút một này khiến Nhâm Đông Minh cảm thấy càng lúc càng hoảng.

Tất cả điều này đều có liên quan đến Lục Tú, câu chuyện kia sao?

Nhưng Nhâm Đông Minh không cảm thấy Lục Tú sẽ hại mình.

Dù sao từ lúc ban đầu khi anh ấy bị nguy hiểm mạng sống đã được Lục Tú cứu, sau này dạy phương pháp tu luyện cho anh ấy. Quan trọng nhất là anh ấy yêu Lục Tú, cũng tin tưởng nàng yêu mình.

Bệnh tim kỵ nhất là ưu tư nhiều.

Khoảng thời gian trước mơ ác mộng, thêm vào thời gian này anh ấy lo âu sự biến đổi của mình, đi đến lẽ tất nhiên là tái phát bệnh tim. Sau khi diễn xong một màn, sắc mặt Nhâm Đông Minh tái nhợt, rịn mồ hôi trán, còn chưa kịp nói chuyện đã hôn mê bất tỉnh.

Nhâm Đông Minh bị đưa đến bệnh viện kiểm tra, tuy rằng phát bệnh không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng đạo diễn lo lắng nên cho anh ấy nghỉ vài hôm.

Chương 490: Vô Đề

Nhâm Đông Minh được nghỉ quay về biệt thự tĩnh dưỡng, trên đường gặp gỡ Phù Minh đến khu dân cư này, dẫn đến một loạt sự việc sau đó.

Đương nhiên, Phù Minh đến nơi này không phải tìm Nhâm Đông Minh.

Ông ta trùng hợp đến khu dân cư này tìm một người quen nói chuyện phiếm.

À thì ở thủ đô sẽ có một đặc điểm.

Giống thời xưa đến kinh đô, một tấm biển rớt xuống đập trúng mười người thì hết chín có thể là con cháu quan lớn, còn lại một người không chừng là hoàng thân quốc thích!

Thủ đô thời nay không chừng ông cụ hàng xóm của bạn từng là quan lớn lãnh đạo nơi nào đó về hưu.

Phù Minh đến khu dân cư này là viếng thăm một ông cụ.

Ông cụ này cả đời không có gì hiếm lạ, làm ở chức vị bình thường mấy chục năm.

Nhưng con trai của ông cụ có năng lực!

Con trai của ông cụ hiện tại đã là lãnh đạo lớn, có thể nêu chút ít kiến trong một số sắp xếp của Bộ Đặc Dị.

Phù Minh ỷ vào năm xưa từng giúp đỡ ông cụ này mà móc nối với con trai, được ngồi vững vị trí phó bộ trưởng Bộ Đặc Dị.

Vì giữ gìn mối quan hệ này, Phù Minh sẽ dăm ba hôm tới cửa tặng ít bùa bình an, điều chỉnh phong thủy này nọ.

Hôm nay Phù Minh đến viếng thăm ông cụ là có chuyện quan trọng.

Con trai của ông cụ đương nhiên cũng có nhà. Trong lúc nói chuyện, Phù Minh mịt mờ nhắc đến bên Tạ Giác xảy ra chút vấn đề, muốn nhờ đối phương giúp đỡ một chút kéo Tạ Giác xuống.

Không ngờ rằng đối phương đánh giọng quan, hơn nửa ngày đều nói không đến trọng điểm, bao gồm món quà quý giá mà Phù Minh đưa tặng, một pháp khí cái chặn giấy hình con Ngao * vẫn không thể đánh động đối phương một chút xíu.

(*) Ngao là con rùa to hoặc con ba ba to trong biển của truyền thuyết xưa. Có nhiều cách nói như là rồng cá – đầu rùa đuôi cá, hoặc là con cả trong chín con của rồng, vì có đầu rồng, mình rùa, đuôi kỳ lân.

Tại sao thế? Chuyện này phải nói đến bộ trưởng Cao.

Bộ trưởng Cao là ai? Đó là lãnh đạo cấp bậc cao hơn vị quan lớn mà Phù Minh đến thăm viếng một bậc.

Vì Tạ Giác cứu mạng con trai của ông ấy, hai ngày trước bộ trưởng Cao còn công khai khích lệ Tạ Giác. Lúc này nếu quan lớn làm ngược với bộ trưởng Cao, kéo Tạ Giác xuống đài chẳng khác nào chán sống!

Dù gì cũng quen biết vài năm, quan lớn mịt mờ nói chút ít về bộ trưởng Cao cho Phù Minh biết.

Quan lớn nói thêm:

“Tạ Giác này làm việc hơi đầu voi đuôi chuột. Tuy đã giải quyết vấn đề trên người con trai của bộ trưởng Cao, nhưng trước đó toàn thân thối rữa, khuôn mặt đã bị hủy. Gần đây vợ chồng bộ trưởng Cao đang tìm người nghĩ biện pháp nào phục hồi khuôn mặt của cậu Cao!”

Nếu để Phù Minh lo chuyện này thì ông ta cũng cảm thấy khó khăn.

Nếu là bị hủy khuôn mặt bình thường thì Bộ Đặc Dị có đủ các loại đan dược, nhiều loại có thể chữa lành được, nhưng vấn đề nằm ở cổ độc.

Tuy cổ trùng trên người cậu Cao đã bị trừ bỏ nhưng khiến toàn thân của gã bị thối rữa là cổ độc. Cho dù cổ trùng bị trừ bỏ thì ảnh hưởng từ cổ độc vẫn còn đó.

Cổ độc còn có tính chất biệt lập nhất định. Ý tứ là, nếu dùng mớ đan dược của Bộ Đặc Dị, rất có thể bởi vì hỗn hợp với cổ độc còn sót lại tạo thành ảnh hưởng mới.

Phù Minh nặng trĩu ưu tư đi ra nhà của quan lớn, đi lướt qua Nhâm Đông Minh đang về nhà.

Hửm?

Phù Minh dù gì đã làm trong Bộ Đặc Dị mấy chục năm, có chút bản lĩnh, chỉ lướt qua vai nhau trong khoảnh khắc ông ta đã mẫn tuệ cảm giác được trên người Nhâm Đông Minh có chút không tầm thường.

Phù Minh quay đầu nhìn tướng mạo của Nhâm Đông Minh, ôi chà, rõ ràng là mệnh cách chết sớm vậy mà thân thể khoẻ mạnh, đi đứng nhanh nhẹn, chuyện này lạ đây.

Hơn nữa khi đi ngang qua Nhâm Đông Minh, Phù Minh thoáng ngửi được mùi hương kỳ lạ, khiến người cảm thấy tinh thần phơi phới.

Chương 491: Vô Đề

Cảm giác được lạ thường, Phù Minh làm phó bộ trưởng Bộ Đặc Dị đương nhiên là không thể nào luôn ngồi canh chừng trước cửa khu dân cư chỉ vì điều tra Nhâm Đông Minh.

Phù Minh gọi điện thoại cho Ngư Tử Ngang, giao chuyện này cho gã, dặn phải tra rõ Nhâm Đông Minh rốt cuộc có cái gì lạ thường.

Phù Minh mơ hồ cảm giác muốn giải quyết vấn đề của con trai bộ trưởng Cao e rằng cần có Nhâm Đông Minh.

Mới hai ngày Ngư Tử Ngang đã truyền tin về: Nhâm Đông Minh nuôi một hoa yêu.

Nói cũng đúng dịp, thật ra Ngư Tử Ngang vốn định điều tra từ từ, nhưng gã đúng dịp trông thấy Lục Tú đi ra ngoài.

Lục Tú làm hoa yêu, bình thường không ra khỏi cửa.

Bản thể của nàng là một đóa mẫu đơn xanh, bình thường chỉ cần tưới ít nước, phơi nắng là được, thậm chí không cần ăn cơm, nên cũng không phải ra ngoài đường.

Nhưng Nhâm Đông Minh tái phát bệnh tim, nàng cần chăm sóc anh ấy, lúc đi ra ngoài mua đồ thì bị Ngư Tử Ngang ngồi canh chừng phát hiện ra tung tích.

Hoa yêu sao.

Trong phòng làm việc, Phù Minh dùng ngón tay gõ mặt bàn. Nghe nói hoa yêu làm Bách Hoa lộ có thể kéo dài tuổi thọ, chữa

trăm bệnh, ước chừng vấn đề nhỏ như phục hồi vẻ ngoài cũng có thể giải quyết?

Phù Minh nghĩ đến bởi vì tới bình cảnh mà mấy năm rồi chưa đột phá linh lực, lòng rạo rực.

Cố Khanh nhận được điện thoại của Lệ Hoan.

“Nhâm Đông Minh và hoa yêu của anh ta xảy ra chuyện.” Điện thoại vừa kết nối Cố Khanh đã nghe thấy một câu như vậy.

"Chuyện gì?" Cố Khanh nhíu mày.

"Thật ra chị cũng không quá rõ ràng, chỉ là đột nhiên nhận được điện thoại của Nhâm Đông Minh, nói anh ta vào bệnh viện, Lục Tú xảy ra chuyện, muốn nhờ chúng ta giúp.” Lệ Hoan đọc địa chỉ: “Em dẫn người đi qua nhìn xem, chị cảm thấy chuyện này hơi không đơn giản."

Lúc ở thành phố S thì Lệ Hoan đã cố ý phái người giám thị nhóm Nhâm Đông Minh.

Nhưng phát hiện quan hệ yêu đương của một người một yêu, chỉ lo làm ngôi sao hấp thu sức mạnh tín ngưỡng, kéo dài tuổi thọ của Nhâm Đông Minh, không làm chuyện gì thương thiên hại lý, thế là Lệ Hoan ra mặt tỏ vẻ, chỉ cần không làm chuyện trái với lẽ trời, thông thường Bộ Đặc Dị sẽ không cưỡng bức bắt yêu, còn để lại số điện thoại cho họ.

Tuy nhiên Nhâm Đông Minh là ngôi sao, về sau đi thủ đô, Lệ Hoan có nhắc sơ chuyện này với Tạ Giác.

Không phải việc lớn gì, ở thủ đô cũng có nhiều yêu tinh hóa thành hình người giấu trong nhân gian. Tôn chỉ của Bộ Đặc Dị luôn là đặc biệt chú ý, nhưng không làm việc thương thiên hại lý

thì mặc kệ.

Tạ Giác nghe qua rồi thôi, không báo cho Bộ Đặc Dị.

Không ngờ Nhâm Đông Minh dù gì cũng là ngôi sao, cư nhiên sẽ có người dám xuống tay bên cạnh anh ấy.

Sau khi nhận được điện thoại của Lệ Hoan, Cố Khanh báo cho Tạ Giác biết.

Tạ Giác trầm ngâm giây lát, tỏ vẻ muốn đi cùng cô.

Trong chuyện này có phần lỗi của anh ấy không suy xét chu đáo.

Lệ Hoan đã báo cho anh ấy biết nhưng không khiến anh ấy xem trọng, bởi vì trong thủ đô thường hay có tình huống như vậy. Tạ Giác cho rằng nhân vật công chúng như Nhâm Đông Minh càng nổi tiếng càng khó bị nguy hiểm, bởi vậy không chú ý quá nhiều.

Cố Khanh và Tạ Giác đến biệt thự của Nhâm Đông Minh.

Nhâm Đông Minh vốn nằm viện, nhưng chuyện Lục Tú càng ít người biết càng tốt, sau khi kiểm tra xác định là tái phát bệnh tim thì anh ấy khăng khăng đòi ra viện về nhà.

Bộ dạng của Nhâm Đông Minh tệ hơn mấy ngày trước Cố Khanh xem buổi phỏng vấn của anh ta trên TV nhiều.

Nhâm Đông Minh hiện tại gầy rọp, đi mở cửa thôi cũng đã thở hổn hển.

Tạ Giác vừa vào trong đã mở miệng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì? Hoa yêu của anh mất tích?”

"Khụ khụ!" Nhâm Đông Minh thật sự rất suy yếu, khi ho dường như muốn văng phổi ra ngoài.

“Các các người là người mà bộ trưởng Lệ Hoan kêu tới sao? Mau, mau giúp tôi, Lục Tú cô ấy mất tích rồi! Tôi lo lắng cô ấy xảy ra chuyện!"

Chương 492: Vô Đề

“Anh bình tĩnh lại đã.” Cố Khanh nhíu mày nói: “Hãy kể lại đầu đuôi sự tình, nếu không thì chúng tôi không có biện pháp giúp anh.”

Nhâm Đông Minh hít sâu mấy lần, hơi bình ổn lại.

"Chắc hẳn các người đều nhìn ra được tôi vừa sinh ra đã bị bệnh tim, vốn không sống được mấy năm. Bởi vì có sự xuất hiện của Lục Tú, cô ấy cứu tôi, còn dạy tôi tu luyện công pháp, tôi mới có thể làm ngôi sao, hơn nữa càng lúc càng khỏe mạnh sống tiếp.”

"Mấy ngày hôm trước, tôi bởi vì mệt nhọc quá độ mà tái phát bệnh tim, xin phép nghỉ ở nhà hai ngày. Nhưng sáng hôm qua, Lục Tú ra ngoài mua đồ cho tôi, tôi bỗng cảm giác trái tim đau nhói, không hít thở được”

“Tôi gắng gượng gọi 120, xe cấp cứu tới kịp lúc mới nhặt về một cái mạng của tôi.”

“Nhưng việc này không thể nào!” Dù đang sốt ruột, còn trong trạng thái bị bệnh thì Nhâm Đông Minh vẫn giữ quy phạm lễ nghi tốt đẹp.

“Lục Tú từng nói chỉ cần tôi luôn kiên trì, hấp thu càng nhiều sức mạnh tín ngưỡng dùng để tu luyện thân thể thì sẽ càng lúc càng khỏe. Nhưng lần này tôi vào bệnh viện, bác sĩ lại nói trái tim của tôi càng lúc càng yếu sau đó kỳ dị chuyển biến tốt đẹp."

Hơn nữa.

Nhâm Đông Minh sờ cánh tay, vị trí bị đồng hồ che có một dấu

ấn hoa mẫu đơn.

“Giữa tôi và Lục Tú có cảm ứng, nếu tôi bị gì thì cô ấy sẽ lập tức đi tới bên cạnh tôi. Nhưng lần này tôi bị bệnh đột phá phải nhập viện, mãi đến hôm nay vẫn không phát hiện một chút tung tích của Lục Tú.”

Nhâm Đông Minh mang theo Cố Khanh cùng Tạ Giác đi tới phòng ngủ, trong lồng chụp thủy tinh vẫn còn chậu hoa, nhưng đóa hoa mẫu đơn xanh nở rộ đã biến mất.

Tạ Giác đến gần lồng chụp thủy tinh, mở ra nhìn quanh chậu hoa, sau đó quay về nhìn kỹ Nhâm Đông Minh:

“Trừ những điều này ra không có manh mối khác sao?”

Nhâm Đông Minh cố nhớ lại:

“Hẳn là không còn nữa?”

"Khanh Khanh, chúng ta đi thôi!" Tạ Giác quay đầu nói.

Cố Khanh gật đầu, chuẩn bị cùng Tạ Giác rời khỏi.

“Này hai vị, đã tìm được manh mối của Lục Tú rồi sao?” Nhâm Đông Minh thấy Cố Khanh và Tạ Giác chỉ nhìn thoáng qua rồi chuẩn bị đi thì không phản ứng lại.

Phát hiện hai người thật sự không nói gì nữa, sắp ra khỏi nhà, Nhâm Đông Minh mới thật sự sốt ruột:

“Hai vị đại sư, các người làm vậy là sao? Chẳng phải bộ trưởng Lệ Hoan kêu các người đến giúp tôi sao?!”

Cố Khanh quay đầu lại, trên mặt mang theo chút không kiên nhẫn.

"Nhâm Đông Minh đúng không? Tôi nghĩ chúng ta đã gặp nhau không chỉ một lần."

Nhâm Đông Minh gật đầu, có chút ngượng ngùng nói:

“Cố đại sư, thực xin lỗi, lúc trước luôn lo đại sư sẽ tổn thương Lục Tú nên cứ tránh né đại sư.”

Cố Khanh cười cười: “Trốn tránh tôi thì cũng có thể hiểu được, nhưng anh xác định, thật sự muốn tìm về Lục Tú sao?”

Nghe hỏi, đáy mắt Nhâm Đông Minh vụt qua một chút giãy giụa, tiếp theo nói: “Đại sư hỏi vậy là sao? Lục Tú là người yêu của tôi, đương nhiên tôi muốn tìm được cô ấy!”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Vậy nếu anh muốn tìm cô ấy thì tại sao giả vờ bệnh tim tái phát nghiêm trọng, không có cách nào đi tìm? Tôi nghĩ lúc ấy đau nhói nhưng chắc không nghiêm trọng đến mức cần gọi 120 chứ? Dù sao anh cũng là người tu luyện đấy thôi.”

Câu nói của Cố Khanh khiến Nhâm Đông Minh trực tiếp biến sắc mặt.

Cố Khanh nói tiếp:

“Hay anh cho rằng kỹ xảo biểu diễn đó có thể qua mắt được tôi và anh của tôi?”

Cố Khanh chỉ hướng dấu ấn hoa mẫu đơn trên cổ tay của Nhâm Đông Minh:

“Nếu anh học được dùng tín ngưỡng để tu luyện, vậy thì trên người ít nhiều cũng có linh lực, vừa có thể giảm bớt ốm đau trên

người anh, mặt khác dấu ấn này là dấu ấn bản mệnh của bộ tộc hoa yêu, chuyên môn để lại trên người bầu bạn."

Chương 493: Vô Đề

“Chỉ cần anh muốn tìm cô ấy, đưa linh lực vào dấu ấn đó liền có thể cảm ứng được chỗ ở của cô ấy, cần gì tìm chúng tôi đến!”

Nét mặt của Nhâm Đông Minh là tổng hợp nhiều loại cảm xúc.

Vui vẻ, nghi hoặc, mê mang, hoảng sợ, áy náy còn có một chút thẹn quá thành giận.

Nhưng đối diện Cố Khanh cùng Tạ Giác thì anh ấy không dám tức giận.

Yên lặng nửa ngày mới nghe giọng nói của Nhâm Đông Minh:

“Tôi tôi yêu Lục Tú, nhưng tôi sợ cô ấy.”

“Cô ấy cứu mạng của tôi, cùng tôi hiểu nhau yêu nhau, nhưng hiện tại tôi không dám xác định cô ấy rốt cuộc yêu tôi hay xuyên qua tôi nhìn người khác."

Nhâm Đông Minh kể lại cho Cố Khanh và Tạ Giác về ác mộng trong khoảng thời gian trước, sau khi nằm mơ thì mình sản sinh biến hóa thế nào.

Nhâm Đông Minh hỏi: “Các người đều là thuật sĩ huyền học, xin hãy nói cho tôi biết rốt cuộc tại sao sẽ xuất hiện loại tình huống này?"

Cố Khanh sờ cằm:

“Theo như lời của anh thì ở trong mơ anh cảm thấy mình là Hoa tướng công, hơn nữa sau khi tỉnh lại thì tính cách, thói quen,

hành vi thói quen, cùng với đột nhiên học được kỹ năng đều là nghiêng Hoa tướng công kia, vậy không chừng giấc mơ đó là ký ức kiếp trước của anh."

Người bình thường trước khi đầu thai đều uống canh Mạnh bà, quên ký ức kiếp trước.

Nhưng sau khi đầu thai gặp một số tình huống đặc biệt cũng có trường hợp thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Nghe Cố Khanh nói đó là kiếp trước của mình, điều đó không khiến Nhâm Đông Minh thấy vui.

Nhớ lại kiếp trước, tất cả thói quen đều nghiêng hướng đời trước.

"Như vậy thì tôi còn là chính tôi sao? Các người xác định thế này gọi là nhớ lại ký ức kiếp trước mà không phải đoạt xá trọng sinh sao?!"

Đối với Nhâm Đông Minh, nếu đã chuyển thế đầu thai thì kiếp trước và kiếp này là hai người khác nhau, tại sao nhất định phải nhớ lại kiếp trước chứ?

Hơn nữa nếu kiếp trước của anh ấy là người tên Hoa tướng công, vậy phải chăng Lục Tú là cây hoa mẫu đơn xanh kia?

Kiếp trước nàng và anh ấy có liên hệ như thế nào?

Phải chăng hai người gặp gỡ đã được sắp đặt trước?

Tất cả điều này đều là rối rắm của Nhâm Đông Minh.

"Nếu anh gọi điện thoại mời chúng tôi đến đây thì chắc vẫn muốn tìm cô ấy." Cố Khanh đánh gãy Nhâm Đông Minh tiếp tục rối rắm.

Nhâm Đông Minh gật đầu, dù rối rắm cỡ nào thì chuyện Lục Tú cứu anh ấy, hai người yêu nhau đều là thật, anh ấy không hy vọng Lục Tú có nguy hiểm gì.

Nhìn bộ dạng này của Nhâm Đông Minh, Cố Khanh thầm trợn trắng mắt. Cô cho rằng tình yêu của Nhâm Đông Minh hơi bị nông, có lẽ là cảm kích diễn sinh từ ơn cứu mạng chăng? Cố Khanh không rõ lắm.

Cố Khanh chỉ dẫn:

“Vậy thì làm theo cách tôi vừa nói với anh, cảm ứng Lục Tú rốt cuộc ở đâu, phát sinh chuyện gì.”

Nhâm Đông Minh làm theo, nhắm mắt lại, đưa linh lực trong người về phía dấu ấn mẫu đơn trên cổ tay, mặc niệm: Lục Tú, Lục Tú, nàng đang ở đâu? Nàng đang ở đâu?

Dường như anh ấy cảm giác được Lục Tú bị người ta bắt.

Bốn phía là căn phòng trắng xóa, chính giữa đặt một chậu hoa, xung quanh lắp đèn chiếu sáng, nước sung túc, giống như là phòng ngừa Lục Tú không có ánh sáng và nước sẽ chết vậy.

“Lục Tú, Lục Tú.” Nhâm Đông Minh kêu gọi.

Lục Tú ngồi trên giường dường như nghe được tiếng gọi của Nhâm Đông Minh, ngẩng đầu nhìn bốn phía, nhưng khi thấy camera lắp ở bốn phía thì bình tĩnh lại.

“Đông Minh?” Lục Tú hỏi trong lòng.

“Nàng đang ở đâu? Nói vị trí cho ta biết.” Phát hiện hai người thật sự có thể liên hệ thông qua dấu ấn, Nhâm Đông Minh nhanh chóng hỏi thăm vị trí của Lục Tú.

Nào ngờ Lục Tú lắc đầu, nhủ thầm:

“Lúc trước ta ra khỏi nhà thì đột nhiên bị bắt, ngất xỉu. Sau khi tỉnh lại liền phát hiện chính mình ở trong căn phòng này.”

“Người bắt nàng là ai? Nàng có nhìn thấy bộ dạng của kẻ đó không? Tại sao kẻ đó bắt nàng?” Nhâm Đông Minh hỏi tiếp.

Chương 494: Vô Đề

Lục Tú đáp:

“Là mấy người áo đen, ta không nhìn thấy kẻ đứng sau màn. Quanh căn phòng này dường như bố trí cái gì, ta không có biện pháp vận dụng sức mạnh của mình!”

"Bọn họ bắt ta, dường như muốn Bách Hoa Lộ của ta.”

Bách Hoa Lộ, tên như ý nghĩa, là tinh hoa của giọt mật hoa mà hoa yêu lấy từ trên trăm loại hoa. Đừng thấy nói thì đơn giản, trong một trăm giọt có thể chiết xuất ra một giọt tinh hoa đã xem như linh khí sung túc.

Lục Tú trở thành hoa yêu mấy trăm năm mà chỉ chiết xuất ra được hai vò Bách Hoa Lộ, về sau dùng hết cho Nhâm Đông Minh điều dưỡng thân thể.

Cho nên, những người này muốn bắt Lục Tú để lấy Bách Hoa Lộ là sai lầm.

Tạm thời không thể tìm hiểu mục đích của đối phương thông qua Lục Tú, cộng thêm linh lực trên người Nhâm Đông Minh hơi thiếu thốn, anh ấy đành tạm thời ngừng đưa linh lực vào dấu ấn mẫu đơn.

Nhâm Đông Minh nói cho Cố Khanh và Tạ Giác tất cả thông tin có được từ đối thoại với Lục Tú.

Dựa theo thông tin hiện có, Lục Tú hẳn là tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì lớn, nhưng manh mối trong tay quá ít, bọn họ không có biện pháp tiến hành sàn lọc.

Hai người nói cho Nhâm Đông Minh nếu có tin gì lập tức báo với họ, sau đó rời khỏi đây.

Uông Diệc vừa gọi điện thoại nói bên trên có người đến thị giác, cần tranh thủ quay về ngay.

Bên Lục Tú, sau khi cắt đứt liên hệ tâm linh với Nhâm Đông Minh thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra, có người đi vào.

Đi vào là hai người đàn ông, một người tuổi năm mươi mấy, toát ra khí thế uy nghiêm. Một người khác khuôn mặt vùi trong áo choàng đen, lẳng lặng theo sau.

“Cô nương hoa yêu.” Người trung niên đi ở đằng trước nói: “Chúng ta cũng không muốn tổn thương cô nương, chúng ta chỉ muốn xin một phần Bách Hoa Lộ dùng để cứu người."

Nói chuyện nghe cũng khá hiền hòa, nhưng thủ đoạn bắt cóc người ta lại đây thì không thân thiện chút nào.

"Đã không còn." Lục Tú nói: “Bách Hoa Lộ trong tay ta đã dùng hết rồi.”

Vừa nghe lời này, người đàn ông mặc áo choàng đứng ở phía sau dường như bị kích động, muốn tiến lên nói cái gì, nhưng bị người đàn ông trung niên ngăn cản.

“Cô nương hoa yêu, xin hãy suy nghĩ rõ ràng rồi mới trả lời.” Người đàn ông trung niên nói: “Dù sao, tình lang của cô nương nổi tiếng như vậy, muốn tìm ra anh ta là chuyện rất dễ dàng.”

Trong giọng nói chất chứa uy hiếp.

Lục Tú vội nói:

“Không liên quan gì chàng!”

Người trung niên gật đầu:

“Đúng vậy, đó chỉ là một người bình thường, nhưng hình như ta tra được anh ta có bệnh tim bẩm sinh, hiện tại cư nhiên có thể khỏe mạnh chạy nhảy đóng phim, chắc cũng là nhờ Bách Hoa Lộ của cô nương hoa yêu có tác dụng đúng không?”

“Vậy thì, hiện tại ta chỉ muốn hỏi một câu, Bách Hoa Lộ thật sự không có sao?”

Trầm mặc một lúc sau, Lục Tú thốt ra mấy chữ: “Không còn."

"Không còn thì lấy tình lang của ngươi làm thuốc dẫn!" Người đàn ông khoác áo choàng, rốt cuộc nói chuyện, nghe giọng còn khá trẻ, tính khí hơi táo bạo.

“Nhưng hãy cho ta thời gian, ta có thể cố gắng nhanh chóng chiết xuất ra, chỉ cần cho ta đủ tài liệu và linh khí.” Lục Tú nói ra nửa câu sau này khiến bầu không khí dịu xuống nhiều.

"Rất tốt, mấy thứ này ta đều sẽ cố gắng nhanh chóng chuẩn bị tốt, làm phiền hoa yêu tiểu thư cố gắng nhanh chóng. Nếu không thì không biết tình lang của cô nương có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì trong lúc tìm cô nương hay không.”

Người đàn ông trung niên mang theo người mặc áo choàng ra ngoài, căn phòng trở lại hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi ra cửa phòng, người đàn ông mặc áo choàng tháo mũ xuống lộ ra khuôn mặt thối rữa của mình.

Người đàn ông trung niên dời tầm mắt qua chỗ khác.

Phải công nhận, mỗi ngày đều phải đối diện khuôn mặt như

vậy cần dũng khí rất lớn.

Chương 495: Vô Đề

“Chú Tống, chúng ta khách khí như vậy làm gì? Đã bắt được rồi thì trực tiếp uy hiếp nó đưa đồ cho chúng ta thôi. Tôi không tin một con yêu quái mà không chừa chút hàng tồn, hết lòng hết dạ với một người mới quen vài năm!”

Người mặc áo choàng là con của bộ trưởng Cao, người đàn ông trung niên là cấp dưới mà bộ trưởng Cao tin tưởng.

“Hoành Viễn, cậu yên tâm, chú nhất định cố gắng nhanh chóng lấy đồ cho cậu. Nhưng vị trí của cha cậu bị nhiều người theo dõi, chúng ta cũng phải chú ý cẩn thận chút, cố gắng đừng gây sự vẫn tốt hơn.” Chú Tống nói.

“Nhưng yêu quái kia nói bây giờ mới bắt đầu làm lại, tôi còn phải đợi bao lâu?! Tôi không muốn tiếp tục mang theo khuôn mặt này sống nữa!”

Từ sau khi cậu Cao cởi bỏ cổ độc tỉnh lại thì vẫn không thể chấp nhận được khuôn mặt mình biến thành bộ dạng này. Hiện tại có một tia hy vọng, gã muốn lập tức phục hồi vẻ ngoài.

“Chỉ cần ở trong tay chúng ta, tóm chặt mạch máu của ngôi sao kia thì ả nhất định sẽ dốc hết sức, dùng tốc độ nhanh nhất làm ra thứ kia thôi.” Chú Tống ra vẻ nắm chắc mọi thứ.

Cao Hoành Viễn nhớ lại lời cha dặn chuyện này phải hoàn toàn nghe lời chú Tống, dù gã nôn nóng vô cùng cũng phải gật đầu.

Bên kia, Cố Khanh cùng Tạ Giác vội vàng quay về Bộ Đặc Dị.

Vừa vào cửa đã thấy các thành viên đều đứng, giữa vòng vây

là một người đàn ông ngồi trên ghế, chậm rãi uống trà.

Tạ Giác đi vào.

“Ô, bộ trưởng Tạ về rồi?” Người đàn ông đứng lên, chìa tay ra với Tạ Giác: “Xin chào, tôi họ Từ. Lần này lại đây là để hỏi vài sự việc phát sinh gần đây trong Bộ Đặc Dị.”

“Chào ông.” Tạ Giác gật đầu: “Có chuyện gì mời vào văn phòng của tôi nói chuyện.”

Nhìn thấy hai người đi vào văn phòng của Tạ Giác, các thành viên Bộ Đặc Dị mới thở phào một hơi.

Sau đó bọn họ lại lo lắng: “Bộ trưởng sẽ không sao chứ?”

“Ài, tôi thấy khó nói đây. Phòng bí mật của Bộ Đặc Dị chúng ta bị người đến đi tự nhiên, còn mất đồ, chắc chắn bộ trưởng phải chịu trách nhiệm.”

“Đều là lỗi của tôi! Tôi không phát hiện con thỏ đó có vấn đề, mới để nó có cơ hội giả làm tôi vào trộm đồ.”

Trong khoảng thời gian này Uông Diệc rất tự trách, nghĩ đến mình liên lụy bộ trưởng thì tức giận tự cốc đầu.

“Việc này liên quan gì ngươi, ngay cả ta đều không phát hiện ra nó có vấn đề. Nếu nói có lỗi thì đó cũng là lỗi của ta." Ngụy Thục Ngọc nói.

"Sự tình rất nghiêm trọng sao?" Cố Khanh biết vốn không bị mất đồ, cẩn thận dè dặt hỏi.

“Tất nhiên rồi!” Tam Kim nói: “Em gái của bộ trưởng, cô nhìn xem chỗ chúng ta có phải là thiếu vài người?"

Cố Khanh nghe vậy nhìn chung quanh một vòng.

Xác thực, trừ phó bộ trưởng Phù Minh luôn bất hòa với Tạ Giác và người thuộc phe của gã ra, xung quanh dường như còn thiếu vài người.

Tam Kim giải thích rằng:

“Tuy Bộ Đặc Dị chúng ta lấy sếp dẫn đầu, nhưng nhóm người phó bộ trưởng luôn muốn đoạt quyền."

"Lần này bên chúng ta ra vấn đề lớn như vậy, chắc chắn sếp sẽ bị mắng, phó bộ trưởng cũng sẽ có không ít động tác nhỏ. Thấy không, mấy cọng cỏ đầu tường bình thường hay nịnh hai bên đều đã không lại gần chúng ta.”

Trong phòng làm việc.

"Bộ trưởng Tạ, bên trên đã xem thứ anh đưa lên.” Người họ Từ nói.

Thứ Tạ Giác đưa lên đương nhiên là chân tướng sự kiện phòng bí mật Bộ Đặc Dị bị trộm, đồ không bị mất mà là đặt một cái cục, vậy là vấn đề này sẽ nhỏ rất nhiều.

Nhưng không biết là ai đưa ra ý kiến, Bộ Đặc Dị nhiều người như vậy, mỗi người được gọi là kẻ có tài năng phi phàm, hiện tại bị người xen lẫn vào cũng không thể phân rõ thật hay giả, đủ thấy về mặt năng lực còn kém lắm.

Cộng thêm dù đây là một cái bẫy, nhưng có người trộm đồ và thành công chạy trốn là sự thực, cũng chứng minh Tạ Giác quản cấp dưới yếu kém!

Chương 496: Vô Đề

Tiếp đó có người biểu thị Tạ Giác còn quá trẻ tuổi, không đủ ổn trọng, xử lý sự tình cũng không đủ trơn tru. Họ đưa ra ý kiến để phó bộ trưởng Phù Minh thay thế dẫn dắt Bộ Đặc Dị một khoảng thời gian, Tạ Giác có thể thừa dịp này phản tỉnh lại.

Kỳ lạ là bộ trưởng Cao khoảng thời gian trước luôn khen ngợi Tạ Giác năng lực cao siêu lúc này lại bảo trì trầm mặc.

Tạ Giác không rõ đọ sức giữa đảng phái bên trên, nhưng anh ấy nhận được thông báo của ông Từ là Bộ Đặc Dị tạm thời giao cho Phù Minh quản lý.

Đối với quyết định này, Tạ Giác không lộ ra bất cứ biểu cảm gì, chỉ có một câu: “Tôi tôn trọng lựa chọn của cấp trên.”

Chờ khi hai người một trước một sau đi ra văn phòng liền trông thấy Phù Minh dẫn một đội người vào cửa.

Ông Từ tiến lên bắt tay với Phù Minh:

“Bộ trưởng Phù Minh, khoảng thời gian tiếp theo Bộ Đặc Dị xin giao cho ông.”

Đối diện ánh mắt hoặc sửng sốt hoặc tức giận của đám người Cố Khanh, Phù Minh mỉm cười: “Tôi nhất định sẽ dẫn dắt Bộ Đặc Dị, vì bảo vệ yên ổn của xã hội mà cống hiến sức mạnh của mình."

Đối với các thành viên Bộ Đặc Dị phe Tạ Giác thì nụ cười này biểu hiện mùa đông của Bộ Đặc Dị đã đến.

“Anh, chuyện này cứ sắp xếp như vậy sao?” Mãi đến khi đi ra

Bộ Đặc Dị, Cố Khanh vẫn chưa phản ứng lại.

Rõ ràng đã giải thích với cấp trên rồi mà? Sao cuối cùng anh hai vẫn bị tạm thời cách chức? Thao tác này sao thấy hơi trò đùa?

“Ừm” Tạ Giác vuốt đầu của Cố Khanh: “Chuyện này không đơn giản như vậy, em đừng tìm tòi quá nhiều, anh sẽ giải quyết."

Tạ Giác sờ tờ giấy để trong túi tiền mà lúc nãy ông Từ đưa cho mình, rơi vào trầm tư.

Điện thoại của Cố Khanh bỗng reo chuông.

Là Nhâm Đông Minh gọi điện thoại.

Hiển nhiên ông Tống kia hiểu biết quá ít về huyền học.

Ông ta cho rằng căn phòng kia đã nhốt Lục Tú thì bọn họ hoàn toàn không thể nào bị lộ, không ngờ giữa Lục Tú và Nhâm Đông Minh nhờ có một dấu ấn nên có thể cảm ứng lẫn nhau.

Khi ông Tống vào cửa đã không che mặt, bại lộ tướng mạo với Lục Tú và Nhâm Đông Minh có thể cảm ứng với nàng.

Nhâm Đông Minh nói tin mới cho Cố Khanh, sau đó gửi một tấm hình, là anh ấy vẽ chân dung người đàn ông trung niên.

Tuy rằng là tranh thuỷ mặc, chắc cũng là kỹ năng của Hoa tướng công kiếp trước.

Tạ Giác nhìn thoáng qua, nói: “Có thể thông qua người trong ngành cảnh sát tìm giúp, nhưng nếu chỉ có hình vẽ thì cần thời gian nhất định.”

“Anh ta vừa nói là cần hoa yêu tên Lục Tú chiết xuất lại Bách Hoa Lộ đúng không?" Tạ Giác chú ý tới điểm này.

Cố Khanh gật đầu: “Muốn trong thời gian ngắn hái đủ lượng Bách Hoa Lộ ở Bắc Kinh này, hoa tươi và linh khí là không đủ, còn cần thiêu đốt tinh huyết của Lục Tú tăng tốc quá trình chiết xuất, tương đương với đốt cháy sinh mệnh của cô ấy!”

Tạ Giác nói:

“Nếu chiết xuất Bách Hoa Lộ thì khẳng định cần nhiều hoa tươi, anh cảm thấy chúng ta có thể vào tay từ mặt này.”

“Hai vị đại sư, chúng ta khi nào có thể đi cứu Lục Tú?” Qua hai ngày, Nhâm Đông Minh vội vàng tìm đến.

Thật ra hai ngày này Cố Khanh và Tạ Giác đã tìm được một ít manh mối. Tạ Giác đề xuất điều tra từ nguyên liệu đúng là có tác dụng lớn.

Bọn họ nhận được tin tức, trong hai ngày này sân bay luôn có máy bay chở hoa cỏ đi tới thủ đô.

Nhưng đối phương rất gian xảo, máy bay vừa đáp xuống đất liền chất hoa cỏ lên các chiếc xe rồi tản ra, ý đồ nhiễu loạn tầm mắt.

Cuối cùng khoanh vùng phạm vi đại khái là Lục Tú chắc chắn bị nhốt gần nhà máy bỏ hoang phía đông thủ đô.

Phạm vi nhà máy bỏ hoang nho nhỏ đó không thể nào khiến Cố Khanh và Tạ Giác mất hai ngày vẫn không tìm được Lục Tú.

Thật ra bọn họ đã tìm được. Tạ Giác đến gần nhà máy bỏ hoang điều tra, có một nhà kho vốn dùng làm kho đông lạnh, xung quanh có thể cảm giác được dấu vết của trận pháp, là một trận pháp cấp cao.

Chương 497: Vô Đề

Trận pháp này khiến bọn họ tạm dừng bước chân tìm kiếm.

Tạ Giác rất giỏi về trận pháp, anh ấy có thể cảm giác được trận pháp bố trí quanh nhà kho chẳng những có thể nhốt Lục Tú ở bên trong, khiến nàng không có biện pháp vận dụng sức mạnh chạy ra.

Tương tự, bên trong dường như còn có một sắp đặt bí ẩn từ từ rút trộm linh lực của Lục Tú.

Việc này rất đáng giá suy nghĩ sâu xa.

Đầu tiên, trong quá trình điều tra vận chuyển hoa cỏ, bọn họ có thể rõ ràng cảm thụ được lực cản đến từ bên trên.

Tuy rằng không biết cụ thể là ai, nhưng cần linh dược chữa trăm bệnh, kéo dài tuổi thọ như Bách Hoa Lộ, những người có năng lực làm loại chuyện này trong phạm vi hiểu biết của Tạ Giác chỉ đếm trên đầu ngón tay, anh ấy đã thầm lên danh sách vài người đáng ngờ.

Nhưng những người này tuy rằng có quyền có thế, bọn họ đều là người bình thường, nếu không thì đã chẳng phải tốn nhiều công sức chỉ vì tìm một hoa yêu.

Thuật sĩ huyền học bố trí trận pháp này là người giúp đỡ cho họ.

Phỏng chừng thuật sĩ huyền học kia không phải miễn phí đến giúp, sắp đặt một trận pháp ẩn nấp hấp thu linh lực của hoa yêu, qua đó có thể thấy tăng lên linh lực của bản thân mới là mục đích

cuối cùng của người này. Nhóm người mà lúc trước Lục Tú trông thấy rất có thể chỉ là bị cổ hoặc lợi dụng.

Không có tùy tiện xông vào là bởi vì Tạ Giác còn cần thời gian nghiên cứu trận pháp này, nếu không phá trận mà anh ấy và Cố Khanh đi vào, lỡ như bên trong còn có thứ gì thì quá nguy hiểm.

Nguyên nhân Nhâm Đông Minh vội vàng muốn tìm Lục Tú là vì anh ấy có thể thông qua cảm ứng biết được đối phương đã chuẩn bị đủ mọi thứ, Lục Tú bắt đầu thiêu đốt tinh huyết chiết xuất Bách Hoa Lộ.

Hai ngày này Nhâm Đông Minh lại nằm mơ.

Lần này anh ấy không bị giật mình tỉnh dậy, mà là kiên trì xem trọn vẹn giấc mơ.

Trong mơ, ông già kia nói dùng phương pháp đặc biệt tưới mẫu đơn xanh, anh ấy sợ tới mức chạy trốn.

Đúng vậy, Hoa tướng công ở trong mơ bị ông già làm hết hồn, ôm mẫu đơn xanh héo úa chạy sút dép.

Sau khi anh ấy về nhà thì thở phào một hơi.

Tuy rằng không biết lời ông già nói là thật hay giả, nhưng anh ấy sẽ không làm theo. Làm một thư sinh từng đọc sách thánh hiền, anh ấy có lằn ranh giới hạn phải giữ gìn, nếu mẫu đơn xanh cần máu tươi mới có thể nuôi sống thì không phải hoa cỏ tốt.

Anh ấy dựa theo kinh nghiệm trồng muôn hoa lúc trước từng chút một, chuyên tâm chăm sóc mẫu đơn xanh. Rất may mắn, mẫu đơn xanh không tiếp tục héo úa, nó sống tiếp, tuy rằng rất gian nan.

Nhưng bởi vì anh ấy cứ sa vào hoa cỏ, cha mẹ rốt cuộc không

kiếm được. Có ba điều bất hiếu, không có con là bất hiếu nhất, bọn họ hy vọng anh ấy sớm ngày cưới vợ sinh con.

Khi anh ấy dứt khoát tỏ vẻ mình chưa muốn thành thân, cha mẹ luôn yêu thương anh ấy lần này không chiều theo ý của anh ấy nữa, mà là cương quyết đặt một mối hôn sự cho anh ấy, đối phương là con gái của người bạn của cha, anh ấy chưa từng gặp đối phương.

Hoa tướng công không muốn thành thân cuối cùng vẫn đồng ý hôn sự này, bởi vì khi anh ấy muốn từ chối thì mẹ bị 'bệnh'.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, mẹ anh ấy hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ vì buộc con trai thành thân mới giả bệnh. Bà luôn nói người khó chịu, không ăn cơm nổi, không ngủ được, vì làm cho giống mà bà gầy xuống.

Cuối cùng không thể lay chuyển được mẹ, anh ấy đành đồng ý.

Nhưng đồng ý việc hôn nhân không đại biểu anh ấy vui vẻ.

Anh ấy giao hết mọi việc cho cha mẹ, trước khi thành thân anh ấy không có chút nào muốn gặp mặt vị hôn thê một lần.

Không lâu sau đến ngày anh ấy thành thân.

Ngựa lớn cao to, chiêng trống vang trời, anh ấy mặc áo cưới đỏ thắm đón tân nương của mình.

Đêm đó có trộm vào nhà.

Chương 498: Vô Đề

Đối phương đến trộm đồ, mục tiêu là đóa mẫu đơn xanh nghe đồn giá trị ngàn vàng.

Vốn là ngày vui lớn, trong phủ người đến người đi đã lộn xộn rồi, ăn trộm định thừa dịp cơ hội này lẻn vào ăn cắp mẫu đơn xanh.

Nhưng gã không ngờ Hoa tướng công này thật sự yêu hoa đến si mê, ngày thành thân còn đặt mẫu đơn xanh ở phòng tân hôn.

Khi ăn trộm vào phòng tân hôn trộm đồ thì Hoa tướng công đang ở bên ngoài kính rượu với khách khứa.

Phát hiện trong phòng chỉ có cô gái đội khăn trùm đầu màu đỏ, ăn trộm đánh bạo đi vào.

Không ngờ gã vừa bưng chậu hoa lên thì cô dâu phát hiện lạ thường, vén khăn trùm đầu lên xem, định hô to:

“Có trộm!”

Ăn trộm vội xông tới bịt miệng mũi của cô ấy, chộp lấy kéo rồng phụng đặt bên cạnh đâm vào tim cô ấy.

Máu bắn lên mẫu đơn xanh.

Khoảnh khắc nhuộm máu, chậu mẫu đơn xanh nửa chết nửa sống cư nhiên nhanh chóng héo tàn.

Phát hiện dường như có người chú ý tới động tĩnh trong phòng đang đi tới gần, ăn trộm bỏ lại chậu mẫu đơn xanh đột nhiên héo

úa, vội vàng nhảy ra cửa sổ chạy trốn.

Chờ khi Hoa tướng công, cha mẹ của anh ấy, cha mẹ vợ đến thì trông thấy cô dâu ngã trong vũng máu đã tắt thở, cùng với một chậu hoa trống rỗng.

Ăn trộm chạy trốn bị bọn gia đinh ùa lên bắt giữ, nhanh chóng khai ra chuyện mình đến trộm hoa.

Đứa con gái nhà mình cưng chiều nuôi lớn chỉ vì một chậu hoa mà bị người giết? Cha mẹ vợ không tiếp thụ được sự thực này, cảm thấy là Hoa tướng công hại chết con gái của họ, cắt đứt liên hệ với gia đình anh ấy.

Anh ấy cũng không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của vợ mới cưới sẽ là bộ dạng chết.

Sau khi chuyện này đồn ra ngoài, anh ấy nhanh chóng bị gán cho cái nhãn khắc vợ.

Cha mẹ cũng bởi vì áy náy về cái chết của con gái bạn thân mà tạm thời không giục anh ấy cưới vợ.

Bởi vì mẫu đơn xanh đã héo tàn, anh ấy muốn tìm lại ông già kia, dính máu liền úa, thật là kỳ dị.

Không ngờ khi anh ấy đến nhà ông già mới biết ông ta đã dọn đi từ bao giờ.

Anh ấy hỏi thăm hàng xóm xung quanh mới biết ông già kia đột nhiên dọn đi, ngày dọn đi đúng dịp là ngày hôm sau của ngày anh ấy thành thân gặp chuyện.

Cảm thấy việc này quá mức trùng hợp, anh ấy đi tra xét.

Ăn trộm còn bị nhốt trong tù, sau khi bị anh ấy ép hỏi, thậm

chí uy hiếp tổn thương người nhà của gã, rốt cuộc gã chịu nói ra.

Thì ra ăn trộm là đồng bọn với ông già.

Ông già ngày xưa vô tình được một đóa mẫu đơn xanh và phương pháp nuôi nấng nó, ông ta nảy ra một chủ ý là kiếm tiền nhờ vào đóa mẫu đơn xanh hiếm thấy này.

Đầu tiên là lấy tên tuổi hoa cỏ quý hiếm bán mẫu đơn xanh cho một người giàu.

Sau đó bởi vì nuôi nấng mẫu đơn xanh khó khăn, qua một khoảng thời gian sẽ phát hiện hoa héo rũ, khi nhà giàu phát hiện hoa héo chắc chắn sẽ vứt hoa đi. Thật ra mẫu đơn xanh này nhìn như héo tàn nhưng phần rễ có sức sống dẻo dai.

Ông già chỉ cần nhặt hoa về, nuôi nấng vài tháng sẽ lại có một đóa mẫu đơn xanh hoàn mỹ, lại có thể bán cho một nhà giàu.

Đương nhiên, cũng có một ít người giỏi nuôi hoa có thể nuôi sống mẫu đơn xanh, lúc này cần ăn trộm đi lấy cắp hoa về.

Sợ hãi bị người phát hiện, hai người luôn di chuyển đi các nơi, mỗi lần kiếm được một số tiền thì họ ăn uống chơi bời, tiêu hết tiền sẽ tìm cách lấy hoa về rồi lại bán đi.

Vợ con của ăn trộm còn ở quê hương của gã, quan phủ đã tìm được nguyên quán của gã.

Đã nói đến mức này thì đương nhiên không còn gì để che giấu nữa, ông già nhanh chóng bị bắt.

Nhưng người đã chết không thể sống lại.

Hoa tướng công mặc kệ chậu hoa mẫu đơn xanh héo úa kia, dù sao nó dính một mạng người.

Chương 499: Vô Đề

Nhưng sang năm thứ hai, trong chậu hoa cư nhiên lại mọc ra một đóa mẫu đơn xanh.

Mẫu đơn xanh mới đâm nụ này không khó nuôi hơn đóa cũ, chỉ cần nuôi như mẫu đơn bình thường.

Hơn nữa nó có linh tính khó tả hơn đóa trước, mỗi lần Hoa tướng công nói chuyện với nó thì cành lá nhẹ đung đưa giống như đang đáp lại anh ấy.

Hoa tướng công ở trong mơ suốt đời không cưới vợ, cho dù cách hai năm đã phai nhạt tiếng xấu khắc vợ, cha mẹ lại muốn làm hôn sự khác đều bị anh ấy từ chối.

Qua mấy năm, anh ấy nhận nuôi một con trai, sau đó ôm mẫu đơn xanh đến hết đời.

Chờ khi anh ấy dần già đi, sắp chết.

Anh ấy nằm trên giường, trong mơ hồ dường như nhìn thấy chậu mẫu đơn xanh nở rộ biến thành bộ dạng một cô gái trẻ tuổi.

Mặt của cô gái ấy giống hệt người vợ mới cưới năm xưa.

“Lục Tú.” Nhâm Đông Minh kêu tên cô gái trong mơ.

Sau đó anh ấy tỉnh lại.

Nhâm Đông Minh vội vàng muốn cứu Lục Tú ra, anh ấy có quá nhiều thắc mắc. Nhưng khi anh ấy thông qua dấu ấn cảm ứng Lục Tú, hỏi nàng thì nhận được sự im lặng.

Sau đó Lục Tú bắt đầu thiêu đốt tinh huyết chiết xuất Bách Hoa Lộ, Nhâm Đông Minh cảm giác được thân thể của Lục Tú dần yếu ớt, dấu ấn trên tay cũng nhạt dần, nhưng anh ấy không có biện pháp thông qua dấu ấn liên hệ với nàng.

May mà khi Nhâm Đông Minh đến tìm thì Cố Khanh và Tạ Giác đã chuẩn bị ổn thỏa, đang chuẩn bị xuất phát.

Cố Khanh và Tạ Giác vốn định chỉ có hai người đi, Tam Kim giúp Tạ Giác điều tra chuyện hoa cỏ cũng đòi đi theo, Nhâm Đông Minh thì nhớ thương Lục Tú nên khăng khăng theo cùng.

Cũng tốt, dù sao muốn phá trận cần có chân sai vặt.

Đến gần nhà kho, Tạ Giác đưa cho Nhâm Đông Minh một lá cờ, nhét một lá bùa hộ mệnh vào ngực của anh ấy.

Tạ Giác cầm điện thoại của Nhâm Đông Minh, mở bản đồ ra, phóng to rồi chỉ vào một vị trí: “Nhiệm vụ của anh là cắm lá cờ vào đây, sau đó canh chừng nó, không được để ai đụng vào.”

Có bốn lá cờ như vậy, mỗi người cắm một cái vào bốn chỗ cố định, làm như vậy có thể tạm thời đông lại trận pháp đặc biệt này, nếu bạo lực hủy bỏ trận pháp dễ khiến người sau màn tìm đến.

Sắp xếp của Tạ Giác rất tốt, nhưng không ngờ sau khi cắm cờ vào bốn chỗ cố định, ngừng trận pháp thì Nhâm Đông Minh phát hiện dấu ấn trên cổ tay càng mờ, anh ấy bất chấp mệnh lệnh ở yên tại chỗ canh giữ của Tạ Giác, trực tiếp xông vào.

Tạ Giác và Cố Khanh đành dặn Tam Kim canh giữ ở bên ngoài, cũng lao vào theo.

Sau khi đi vào, họ nhìn thấy Lục Tú sắc mặt nhợt nhạt đưa một lọ Bách Hoa Lộ vào tay đối phương.

“Lục Tú!” Nhâm Đông Minh lao qua ôm lấy Lục Tú loạng choạng sắp ngã.

Trong tích tắc đó Tạ Giác nhận ra người phía đối diện Lục Tú.

Cậu Cao.

Cho dù đối phương mặc áo choàng, nhưng bởi vì Tạ Giác mới cứu chữa cho gã nên còn nhớ kỹ hơi thở của đối phương.

Cậu Cao lúc trước hôn mê suốt, về sau nghe bộ trưởng Cao nói mới biết Tạ Giác là ân nhân cứu mạng của mình, cho nên gã căn bản không nhận biết người trước mắt.

Gã không có thời gian biết mặt Tạ Giác, gã chờ lâu như vậy rốt cuộc đã đợi đến.

Cậu Cao mở nắp lọ ra, uống cạn cả lọ Bách Hoa Lộ.

Toàn thân cậu Cao cảm thấy ngứa ngáy khó tả, đây là làn da đang dần liền lại.

Mấy phút sau, cậu Cao nhìn bề ngoài đã như cũ thì mỉm cười nói:

“Các người có thể đi."

Đúng vậy, từ đầu tới đuôi cậu Cao chưa từng nghĩ sẽ hại người hoặc yêu, gã chỉ đơn thuần muốn dùng thời gian ngắn nhất phục hồi bộ dạng cũ.

Hiện tại sự tình giải quyết, người hay yêu gì đó đều không liên quan tới gã.

Chú Tống ở bên cạnh hợp thời đứng ra, đưa cho Lục Tú một

chai thủy tinh:

“Trong này là nước suối linh trong Thiên Sơn Linh Chi, xem như bồi thường cho cô nương hoa yêu.”

Chương 500: Vô Đề

Cái này gọi là quất roi xong cho kẹo ngọt sao?!

Chú Tống còn chưa nói xong thì ầm vang một tiếng, bốn phía có cái gì đang chấn động.

“Mợ nó, Phù Minh tìm nơi quái quỷ gì vậy!” Cậu Cao suýt té ngã bực mình chửi người.

Phù Minh?

Nguy rồi!

Tạ Giác vươn tay ra, trong tay có thêm một thanh kiếm dài.

Anh ấy cương quyết nhét kiếm vào tay Cố Khanh, đẩy vai cô, Cố Khanh và kiếm dài không tự chủ được bay hướng cửa.

“Anh? Anh!”

Khi Cố Khanh dừng lại đã ở bên ngoài nhà kho.

Xung quanh nhà kho bị một kết giới bao trùm.

Tam Kim vốn canh giữ ở bên ngoài đang hộc máu ngã xuống trước mặt một người.

Trong nhà kho, cũng có thêm một người xuất hiện ở trước mắt Tạ Giác.

Trước mặt Cố Khanh là Tam Kim ngã xuống đất miệng phun máu tươi.

Người đứng trước mặt Tam Kim mặc áo khoác màu đen, tay cầm thanh kiếm dài.

Cố Khanh biết người này, cô đã gặp mấy lần trong Bộ Đặc Dị, Ngư Tử Ngang luôn đi theo sau phó bộ trưởng Phù Minh.

Vậy xem ra bàn tay đen sau màn của cục này đã quá rõ.

Cố Khanh tiến lên, trước tiên nâng dậy Tam Kim:

“Anh có sao không?”

“Phụt!”

Tam Kim lại không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, giơ tay lau miệng:

“Tôi không sao.”

Nhưng xem bộ dạng đứng cũng không vững của Tam Kim thì hiển nhiên đã đánh mất sức chiến đấu.

Cố Khanh kéo Tam Kim qua một bên buông anh ấy xuống, trong quá trình Ngư Tử Ngang chỉ cầm kiếm đứng đó, mãi không ra tay.

“Thì ra là anh.” Cố Khanh buông Tam Kim xuống xong đứng lên đối mặt với Ngư Tử Ngang: “Các người làm Bộ Đặc Dị mất mặt!”

Cố Khanh khinh thường loại người ngoài mặt chiếm vị trí thành viên cơ cấu đặc biệt của chính phủ, trong âm thầm thì làm ra một số thủ đoạn thấp hèn.

Ngư Tử Ngang lạnh lùng hừ một tiếng: “Muốn làm việc lớn thì phải làm ra hy sinh cần thiết, về chuyện có mất mặt hay không,

chỉ cần trừ khử hết các người sẽ không còn ai biết!”

“Anh nghĩ dựa vào Phù Minh có thể đánh thắng được anh của tôi sao?”

Cố Khanh siết chặt thanh kiếm chém vào kết giới, muốn thăm dò mức độ cứng của kết giới. Ngư Tử Ngang không ngăn cản cô.

Keng!

Lưỡi kiếm và kết giới va chạm phát ra tiếng kim loại ma sát.

Sau đó là sức mạnh bắn ngược to lớn đẩy Cố Khanh lui lại mấy bước.

"Vô dụng." Ngư Tử Ngang ung dung nói: “Kết giới này vận chuyển dựa vào một trận pháp, trước khi mắt trận bị phá thì nó luôn không ngừng hấp thu tất cả sức mạnh trong kết giới truyền về cho chủ nhân của nó, mãi đến khi hấp thu tất cả.”

“Còn cô.” Ngư Tử Ngang chĩa mũi kiếm về phía Cố Khanh: “Cũng sắp thành vong hồn dưới kiếm của tôi.”

Cố Khanh chú ý thấy Ngư Tử Ngang đã thay kiếm.

Lúc trước Ngư Tử Ngang luôn cõng kiếm gỗ đào mua từ hội đấu giá, hiện tại cầm kiếm kim loại, nhìn liền biết là vũ khí giết người.

May mắn trong tay của Cố Khanh cũng có một thanh kiếm.

Đây là mới vừa rồi anh hai đẩy cô ra thì nhét vào tay cô, vũ khí mà Tạ Giác quen sử dụng.

Với bên ngoài thì Cố Khanh luôn đóng vai phù tu, thoạt nhìn không giỏi về đánh gần thân. Nhưng trên thực tế, mỗi buổi sáng

Cố Khanh chưa từng lơ là luyện tập kiếm pháp vô danh.

Đối mặt Ngư Tử Ngang, vẻ mặt Cố Khanh nghiêm túc làm động tác phòng thủ:

“Mời!”

Ngư Tử Ngang thay đổi sắc mặt, cô gái mà gã không thèm để vào mắt cư nhiên muốn so cao thấp về kiếm pháp với gã!

"Hừ! Không biết tự lượng sức mình."

Ngư Tử Ngang vận chuyển linh lực lao nhanh về phía Cố Khanh, sau đó chém kiếm xuống nhắm thẳng vào cổ của cô.

“Cẩn thận!” Tam Kim vừa hét lớn vừa gắng gượng muốn đứng lên, nhưng được một nửa thì bởi vì ngực đau đớn kịch liệt lại ngã xuống.

Ngư Tử Ngang có thể tưởng tượng ra tình huống kế tiếp.

Hoa máu sẽ nở rộ dưới kiếm của gã, cô gái trẻ tuổi trước mắt sắp không còn nhúc nhích được.

Thật là hơi đáng tiếc, Ngư Tử Ngang nghĩ đến thiên phú bùa chú của Cố Khanh, nhưng ai kêu các người chống đối với chúng tôi?!

Chương 501: Vô Đề

Nhưng khoảnh khắc kiếm chém xuống thì Ngư Tử Ngang trợn to mắt nói:

“Không thể nào!”

Hai người lướt qua vai nhau, Cố Khanh không đứt một cọng tóc, bả vai của Ngư Tử Ngang thì thêm một vết máu.

Thì ra khoảnh khắc Ngư Tử Ngang chém kiếm xuống, Cố Khanh bước sang phải nửa bước né qua đường kiếm.

Lúc hai người lướt qua vai nhau thì cô rút kiếm chém bị thương tay của đối phương.

Tuy chỉ là vết xước nhẹ chảy ra ít máu, nhưng Ngư Tử Ngang tự tin vào kiếm pháp của mình thì không thể tin nổi.

“Cô biết kiếm pháp?” Ngư Tử Ngang hỏi.

“Có biết hay không anh thử một lần sẽ biết ngay!” Cố Khanh lại bày ra thế phòng thủ.

Ngư Tử Ngang cười khẩy nói:

“Cô nghĩ với chút công phu mèo quào đó có thể đánh bại tôi sao? Vừa rồi tôi chỉ dùng 30% công lực, nay xem ra tôi phải nghiêm túc rồi!”

Ngư Tử Ngang rút kiếm, lại lần nữa xông đến, lần này tốc độ của gã nhanh hơn trước gấp ba lần.

Còn Cố Khanh thì chậm rãi khép mắt lại.

Cô cảm giác dường như mình đến một cảnh giới rất huyền diệu, dù nhắm mắt vẫn cảm giác được gió thổi cỏ lay ở bốn phía.

Né trái tránh phải, khuỵu gối tiến công Cố Khanh hoàn toàn dựa vào bản năng nghênh chiến Ngư Tử Ngang.

Tam Kim ở bên cạnh sốt ruột xem cuộc chiến thì miệng càng há to ra, sắp rớt cằm xuống đất, người trước mắt thật sự là em gái của bộ trưởng mà anh ấy biết sao?!

Cố Khanh ở trong trạng thái không linh động tác không nhanh không chậm, nhưng hoàn mỹ tránh thoát tất cả công kích của Ngư Tử Ngang, còn có thể thừa dịp khoảng cách cho gã vài vết thương nhỏ.

So sánh thì Ngư Tử Ngang càng lúc càng nóng nảy.

Con người khi đã mất bình tĩnh thì dễ dàng xuất hiện sơ hở.

Cố Khanh mẫn tuệ nắm chắc điểm này, trong khoảnh khắc đó tụ tập tất cả linh lực vào mũi kiếm rồi đâm thẳng về phía sơ hở kia.

Trong nhà kho.

Đột nhiên một người xuất hiện ở trước mặt Tạ Giác, là bàn tay đen sau màn của toàn bộ việc này, Phù Minh.

Ban đầu Phù Minh chỉ muốn mượn tay nhóm bộ trưởng Cao bắt hoa yêu, hút linh lực của nàng, sau đó đổ hết sự tình lên người nhóm bộ trưởng Cao.

Nhưng Phù Minh không ngờ một cái cục như vậy cuốn luôn Tạ Giác mà ông ta cực kỳ ghét từ xưa đến nay vào trong.

Vừa lúc diệt cả ổ, chỉ cần sau đó ông ta dọn dẹp sạch sẽ, đúng rồi, Tà Thần là cái cớ tốt nhất!

Phù Minh cảm giác càng lúc càng nhiều linh lực hội tụ trong thân thể của mình, lòng ông ta hơi rạo rực.

Phù Minh rất tự tin vào trận pháp mà mình chuyên tâm bố trí, tuyệt đối không ai có thể phá trận pháp của ông ta.

"Phù Minh, đây rốt cuộc là chuyện gì?!" Chú Tống nâng cậu Cao, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phù Minh.

Phù Minh không còn dáng vẻ luồn cúi trước mặt họ, vờ như không nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia, thản nhiên cười nói: “Hai vị còn không nhìn ra sao? Vì bảo vệ bí mật, tôi muốn diệt khẩu hết!”

Cậu Cao nghe lời này thì tức giận nhảy ra:

“Ông không sợ bị cha của tôi biết sẽ làm thịt ông à?”

Phù Minh làm vẻ mặt không sao cả: “Rất đơn giản, cựu bộ trưởng Bộ Đặc Dị Tạ Giác bởi vì bộ trưởng Cao quên ơn nghĩa làm anh ta bị mất chức vị do đó sinh lòng bất mãn, trả thù lên con trai của bộ trưởng Cao, cậu Cao và thư ký Tống đi cùng đều bị sát hại. Sau đó bộ trưởng Phù Minh kịp chạy đến, Tạ Giác bị đánh chết ngay tại chỗ."

"Đáp án này, các ngươi vừa lòng không?’

Tạ Giác cảm giác linh lực trên người từ từ bị hút đi, ngoài mặt bình tĩnh hỏi:

“Tại sao muốn làm như thế?”

Tạ Giác thật sự khó hiểu, tuy anh ấy là bộ trưởng của Bộ Đặc

Dị nhưng Phù Minh cũng dựa vào tích lũy mấy chục năm chặt chẽ chiếm cứ vị trí phó bộ trưởng, địa vị ngang ngửa với Tạ Giác.

Thậm chí hai ngày trước ông ta còn thuận lợi khiến Tạ Giác tạm thời cách chức.

Chương 502: Vô Đề

Phù Minh có tương lai có địa vị, nhận được rất nhiều người tôn kính tại sao cứ muốn làm loại chuyện này? Tại sao muốn giết Tạ Giác?

Phù Minh vươn ra một bàn tay, nghiêng đầu nói:

“Đương nhiên là vì che giấu bí mật nhỏ này.”

Tay trái của ông ta tuôn ra ma khí ồ ạt.

Màu mắt của Tạ Giác trở nên sâu thẳm:

“Tà Thần?"

"Không sai." Phù Minh lập tức gật đầu thừa nhận: “Cậu không ngờ tới đúng chứ?”

“Khác với người vừa có thiên phú vừa có gia thế như các cậu, tôi là từ một người bình thường, từng chút một bò lên. Nhưng mà, rất nhiều lúc, rất nhiều chuyện, không phải dựa vào nỗ lực là có thể làm được."

Thiên phú của Phù Minh bình thường, dù ông ta nỗ lực mấy chục năm như một ngày thì tiến triển tu vi vẫn rất chậm. So với thực lực tầm thường thì Phù Minh có dã tâm rất lớn.

Thực lực và dã tâm không xứng đôi khiến ông ta vô cùng thống khổ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Tạ Giác đột nhiên được làm bộ trưởng Bộ Đặc Dị!

Ngay lúc ấy, Tà Thần xuất hiện ở trước mặt ông ta, cho ông ta thực lực mà ông ta mong muốn.

Sau khi tu luyện ma khí, tu vi của Phù Minh nhanh chóng tăng lên, nhưng vì tránh cho bị người phát hiện ma khí trong thân thể nên ông ta cần dùng càng nhiều linh khí để che đậy.

Lúc Phù Minh sắp không thể che giấu ma khí được nữa thì trùng hợp phát hiện hoa yêu Lục Tú.

Hoa yêu trăm năm tuổi luôn chuyên tâm tu luyện, trước đến giờ không lây dính bất cứ nhân quả, linh khí trên người dày đặc biết bao.

Nhưng Tạ Giác phát hiện ra động tác nhỏ ông ta, mà cũng tốt, nếu hấp thu bộ trưởng Tạ thiên phú cao siêu thì không biết thiên phú của ông ta có trở nên tốt hơn không?

Phù Minh nghĩ như thế.

Tạ Giác còn có thể nỗ lực chống cự trận pháp hấp thu linh khí của mình.

Nhưng thư ký Tống và cậu Cao là hai người bình thường, trong lúc Phù Minh nói chuyện thì hai người đã từ từ mềm nhũn ngã xuống đất.

Chú Tống bảo dưỡng tốt, bề ngoài thoạt nhìn ba mươi mấy tuổi, bởi vì trận pháp hấp thụ, khóe mắt đã bắt đầu xuất hiện vết chân chim. Cậu Cao nhờ uống hết Bách Hoa Lộ nên trên mặt không có biến đổi gì lớn.

Nhâm Đông Minh và Lục Tú cũng ngã trên mặt đất.

Bọn họ dựa vào nhau, Nhâm Đông Minh cảm giác sức mạnh

trong thân thể đang dần trôi đi, nhưng từ bàn tay của Lục Tú truyền vào sức mạnh mới.

Lục Tú? Nàng đang làm gì?!

Ý thức được Lục Tú đưa năng lượng cho mình, Nhâm Đông Minh muốn lớn tiếng nói chuyện ngăn cản nàng, nhưng anh ấy phát hiện trừ có thể cảm thụ được năng lượng lưu động trong thân thể, Lục Tú giam cầm anh ấy, không thể nói chuyện, cũng không cách nào động đậy.

Tạ Giác đã đứng khá lâu, sắc mặt bắt đầu nhợt nhạt, người mềm nhũn cũng ngã xuống.

Phù Minh thấy cảnh này thì rất đắc ý nói:

“Không lâu nữa tất cả sức mạnh của các ngươi sẽ hội tụ vào tôi. Đừng lo, không đau chút nào, các ngươi sẽ từ từ cảm thấy rất buồn ngủ, sau đó thiếp đi, hóa thành bụi trong mơ.”

“Phải rồi!” Phù Minh nhợt nhớ ra: “Bộ trưởng Tạ, còn có một việc tôi muốn hỏi cậu, ba món đồ bỏ vào phòng bí mật đó rốt cuộc hàng thật giấu ở đâu?!”

Tạ Giác cười khẽ:

“Ông cảm thấy tôi sẽ nói ra sao?”

Phù Minh nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Ông ta chỉ hướng cửa:

“Lúc này em gái và cấp dưới của cậu hẳn là đã bị cấp dưới của tôi bắt rồi.”

Sắc mặt của Tạ Giác trở nên khó coi.

"Thế nào, bộ trưởng Tạ? Nếu cậu nói cho tôi biết thì tôi có thể suy xét tha mạng cho em gái của cậu.” Phù Minh chợt nhận ra mình rất thích trạng thái nắm giữ tất cả trong tay như vậy.

Tạ Giác cắn răng nói:

“Chìa khóa ở trên người của tôi, đồ vật ở ở”

Giọng của Tạ Giác nhỏ dần, Phù Minh không kiềm được đến gần hai bước, muốn nghe rõ anh ấy đang nói cái gì.

Trong khoảnh khắc đó, Tạ Giác vụt ngẩng đầu, một tia sáng kim loại vụt qua. Cho dù Phù Minh dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau vẫn không tránh khỏi bị rạch một nhát vào ngực.

Chương 503: Vô Đề

Nguy rồi!

Phù Minh sờ ngực, đồ vật đã ở trong tay của Tạ Giác.

Tạ Giác một tay cầm kiếm Thừa Ảnh, một tay cầm mặt dây chuyền vốn đeo trên cổ Phù Minh, chậm rãi đứng lên.

“Nguyên nhân ông tự tin vào trận pháp của mình chắc là vì mặt dây chuyền này đúng không? Mắt trận nằm ở vị trí ông luôn đứng.”

Bây giờ thì Tạ Giác đã thừa cơ đứng ở nơi đó.

"Nhưng bấy nhiêu đó còn chưa đủ. Muốn phá trận pháp này cần dùng vật đặc biệt, mặt dây chuyền bằng gỗ này chắc làm từ gỗ hàng long? Dùng để phá trận pháp này chắc là vừa khớp?”

Phù Minh chưa kịp tiến lên thì Tạ Giác đã đè mặt dây chuyền xuống đất, tiếp đó cầm lấy kiếm Thừa Ảnh đóng đinh mặt dây chuyền.

Ầm ầm!

Sau một chuỗi tiếng nổ thì ngừng, tốc độ hút linh lực dù chậm nhưng vẫn còn tiếp tục.

"Ha ha, Tạ Giác, tôi thừa nhận cậu rất lợi hại, cư nhiên có thể xem thấu trận pháp của tôi. Nhưng dù cậu dùng gỗ hàng long phá trận thì nó có một khuyết điểm là cần thời gian để kích phát ra, cậu đã không có đủ sức mạnh làm tăng tốc trận pháp tan vỡ."

Chờ khi trận pháp tan vỡ, Phù Minh tin tưởng mọi người ở đây đều bị ông ta hút khô rồi.

Vừa dứt lời, lại có tiếng nổ, sau đó là một chuỗi không ngừng nối tiếp nhau. Mặt đất bắt đầu nứt ra, kết giới bắt đầu vỡ nát

“Điều điều này không thể nào!" Thấy cảnh này, Phù Minh phát điên.

Tạ Giác chậm rãi nói:

“Ông xem nhẹ tôi, cũng xem thường em gái của tôi!”

Tiếng nổ cuối cùng rất lớn, trận pháp hoàn toàn vỡ nát. Xung quanh bởi vì chấn động mạnh mà bốc lên bụi mù.

Phía cửa loáng thoáng có một bóng dáng cầm kiếm đi vào, đúng là Cố Khanh!

Tùy theo kết giới hoàn toàn vỡ nát, Phù Minh ngã xuống đất, linh lực trên người chậm rãi phát tán ra.

Ma khí tụ tập trong thân thể ông ta.

Tạ Giác lấy kiếm từ tay Cố Khanh đâm thẳng vào ngực Phù Minh, ma khí tụ tập, nếu không cố gắng nhanh chóng giết ông ta thì có lẽ ông ta sẽ trở thành quái vật nửa người nửa ma.

Cho đến chết, Phù Minh đều không cam lòng mở to mắt nhìn chằm chằm Tạ Giác, ngón tay đổi thành móng vuốt, dường như muốn bắt lấy cái gì.

Tạ Giác chỉ bị hút một ít linh lực, tĩnh dưỡng một lúc là khỏe.

Nhưng bốn người khác thì không được như vậy.

Làm người bình thường, thư ký Tống và cậu Cao vốn không có nhiều linh lực, khúc sau thứ bị hút là tinh lực và tuổi thọ của họ. Thời gian ngắn ngủi mà bọn họ bỗng chốc già thêm mười tuổi.

Trạng huống bên Nhâm Đông Minh và Lục Tú cũng rất kém.

Lục Tú vì chiết xuất Bách Hoa Lộ vốn đã tiêu hao quá nhiều tinh huyết, lúc bị trận pháp rút ra linh lực nàng lại đưa hết số linh lực còn lại cho Nhâm Đông Minh.

Hiện tại Nhâm Đông Minh không bị ảnh hưởng gì, nhưng Lục Tú đã rất suy yếu.

“Lục Tú, Lục Tú!” Nhâm Đông Minh ôm Lục Tú, không ngừng kêu gọi.

Lục Tú mở mắt ra, yếu ớt hỏi:

“Hiện giờ chàng không sợ ta nữa?”

Nhâm Đông Minh lắc mạnh đầu:

“Ta không sợ nàng, ta nhớ lại hết rồi! Lục Tú, Lục Tú, nàng đừng ngủ, ta còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng!”

Lục Tú mỉm cười: “Nếu chàng đã nhớ lại tất cả thì còn hỏi làm gì nữa? Chắc ta không thể cùng chàng đi tiếp được nữa. Ngày tháng sau này chỉ có thể dựa vào một mình chàng.”

"Không! Ta còn muốn hỏi nàng rốt cuộc là tân nương Lục Tú của Hoa tướng công, hay là hoa mẫu đơn yêu Lục Tú? Cho tới nay người nàng yêu là ta hay là Hoa tướng công kiếp trước của ta?!” Thấy Lục Tú nhắm mắt lại, Nhâm Đông Minh nhanh chóng lắc vai của nàng hỏi.

Lục Tú không kịp trả lời, khóe môi treo nụ cười, lại biến thành

một gốc mẫu đơn.

Đóa hoa đã héo tàn, cành lá héo úa, chỉ còn phần rễ là có chút sức sống.

Đưa nhóm người cậu Cao đi, Tạ Giác cõng Tam Kim hôn mê, kéo hai xác chết bị kiếm đâm chết.

Chương 504: Vô Đề

Cố Khanh nhìn về hướng Nhâm Đông Minh:

“Anh định làm sao?”

Nhâm Đông Minh ôm chậu hoa, anh ấy tìm được trong căn phòng bắt nhốt Lục Tú.

“Lục Tú vẫn chưa chết, tôi muốn làm cô ấy sống lại.” Nhâm Đông Minh trồng rễ mẫu đơn xanh còn chút sức sống vào chậu hoa, tin tưởng có một ngày nó sẽ lại mọc ra một đóa mẫu đơn xanh.

Cố Khanh muốn nói lại thôi, cuối cùng nói:

“Có lẽ sẽ mất thời gian rất lâu.”

Nhâm Đông Minh cười tiêu sái:

“Không sao, tôi sẵn lòng chờ, đợi đến ngày hoa lại nở.”

Một người đàn ông lưng cõng một người, tay kéo hai xác chết. Cô gái đi bên cạnh cầm một thanh kiếm dài còn nhỏ máu tí tách.

Nếu không phải trên người họ dán bùa Ẩn Nấp phỏng chừng sẽ dẫn tới thủ đô hỗn loạn lớn.

Giải quyết Phù Minh, xóa bỏ tất cả dấu vết trận pháp quanh nhà kho, sau đó Tạ Giác gọi điện thoại báo cho Bộ Đặc Dị chuyện Phù Minh đi theo địch trở thành tay sai của Tà Thần.

Ước chừng dù Tạ Giác không báo cáo, cậu Cao thoáng chốc già

hơn mười tuổi, bị dọa vỡ mật cũng sẽ nói cho cha mình biết ngay.

Lần này bộ trưởng Cao lạm dụng chức quyền trợ giúp con trai bắt cóc hoa yêu mới cho Phù Minh cơ hội đặt cục, phỏng chừng chức vị của ông ấy sẽ bị biến động.

Không biết bộ trưởng Cao có khi nào cảm thán thằng con này hại cha của nó không?

Quả nhiên, chờ khi bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất về đến Bộ Đặc Dị, trừ các thành viên của bộ môn ra, ông Từ lúc trước lại đây thị sát cũng đến, còn có ba năm hòa thượng, đạo sĩ thoạt nhìn khá lớn tuổi.

Tạ Giác đặt xác chết của Ngư Tử Ngang và Phù Minh xuống đất, sau đó cẩn thận đặt Tam Kim từ trên lưng xuống ghế.

Đám người của Bộ Đặc Dị nhanh chóng tiến lên quan tâm.

“Tam Kim, anh không sao chứ?"

"Không có việc gì!"

Tam Kim định vỗ ngực chứng minh mình khỏe như voi, lại phát hiện chỉ có thể nâng tay lên một chút, gần như không thể nhúc nhích, anh ấy cười lúng túng.

Nhưng dù sao người còn sống là tốt rồi.

Bộ Đặc Dị không có thứ khác nhưng có nhiều người tài ba và linh đan diệu dược. Tình huống của Tam Kim chỉ mất vài ngày là có thể khỏe lại.

“Này, tôi nói nhé Tam Kim, anh cũng yếu gió quá đấy.” Một người cao gầy bình thường chơi khá thân với Tam Kim muốn vỗ vai anh ấy, nhưng phát hiện anh ấy quá yếu ớt, nên không dám vỗ

vai.

“Anh nhìn bộ trưởng với em gái của bộ trưởng đi, người ta không bị gì cả, chỉ có anh là bị thương tới nỗi không thể nhúc nhích, ài, mất mặt thật.” Người này tiếp tục trêu ghẹo.

Tam Kim chỉ cười cười, không nói chuyện.

Bộ trưởng thì miễn bàn rồi, nhưng các người chưa thấy lúc em gái của bộ trưởng vung kiếm thì dữ dằn cỡ nào đâu! Ngư Tử Ngang là người kiếm pháp giỏi nhất trong bộ môn, trừ bộ trưởng ra, nhưng đã gục ngã dưới tay em gái của bộ trưởng.

So sánh với hai người đó? Tam Kim tỏ vẻ chính mình còn muốn sống lâu mấy năm.

Bên kia, mấy vị trùm đều vội vàng quan sát xác chết của Phù Minh.

"Không sai, đây là ma khí!"

Dùng linh lực bọc lớp phòng hộ quanh tay mình, đạo sĩ già để râu quai nón, mặc áo đạo sĩ bình thường này là Trương thiên sư của Long Hổ Sơn thế hệ này.

"A Di Đà Phật, nếu vậy thì mau đốt xác chết này, nếu không thì ma khí tiêm nhiễm, rất có thể sẽ dẫn tới thi biến." Một hòa thượng có lông mi dài nói.

“Đúng đúng, là mùi này! Kẻ khống chế chúng ta cũng có mùi này!” Con hồ ly lông đỏ nằm trong ngực hòa thượng già mặt tròn đột nhiên nói tiếng người.

Vị hòa thượng này là Vô Trần đại sư mà Tạ Giác từng kêu Tam Kim mang hai con hồ ly đi xin giúp đỡ.

Mấy ngày hôm trước hai con hồ ly đã khôi phục thần trí, nhưng bởi vì thời gian dài bị khống chế, về sau lại hôn mê một thời gian nên cần tĩnh dưỡng từ từ.

Nhưng bị bắt ở trong chùa, Bạch Hồ nương nương không có ý kiến gì, hồ ly lông đỏ thì thấy nhàm chán không chịu nổi.

Mỗi ngày ăn cơm uống thuốc, ngồi thiền niệm kinh hồ ly lông đỏ cảm thấy cuộc sống của hòa thượng chán chết. Nhưng là vì dưỡng thương, nó và mẹ nhất định phải ở đây lâu chút.

Chương 505: Vô Đề

Lần này nhìn thấy Vô Trần đại sư nhận điện thoại lập tức ra ngoài, hồ ly lông đỏ nhanh nhẹn bám ngực ông ấy đòi đi theo. Nó vốn chỉ muốn đi theo xem náo nhiệt, ngay lúc đó không ngờ rằng cư nhiên phát hiện ra hơi thở của kẻ lúc trước đã bắt mình.

Hồ ly lông đỏ nhảy xuống từ ngực Vô Trần đại sư, há to miệng lộ ra răng nanh, muốn cắn vài cái lên người đồng bọn tỏa ra hơi thở tương tự này để trút giận.

Nhưng sau đó nó ngậm miệng lại, vừa có máu vừa hôi, cắn xác chết sẽ làm dơ miệng, thôi bỏ đi!

Nó vẫy đuôi lông xù màu lửa đỏ, lại nhảy vào ngực Vô Trần đại sư.

Sau khi kiểm chứng.

Phù Minh cấu kết với tà ma làm nội ứng trong Bộ Đặc Dị.

Bộ trưởng Bộ Đặc Dị Tạ Giác đã phát hiện ra và xóa sổ, nay được phục chức, lại quản Bộ Đặc Dị.

Lần này Bộ Đặc Dị lấy Tạ Giác dẫn đầu, đã không còn ai lên tiếng phản đối nữa.

Có lẽ là chuyện tốt thành đôi.

Tạ Giác mới phục chức không lâu sau, hôm nay Cố Khanh không đi Bộ Đặc Dị, mà là ở lại biệt thự nghỉ ngơi.

Trong vườn hoa, mèo trắng và chó đen đang nằm phơi nắng

cạnh nhau. Nhìn từ xa hai cục bông một đen một trắng, thoạt trông đặc biệt thú vị.

Cố Khanh đang luyện tập vẽ bùa trên bàn đá trong vườn.

Không hiểu sao hôm nay vẽ bùa đặc biệt thuận tay, mỗi khi vẽ xong một tấm là cô cảm giác thoải mái như ngày hè uống một lon nước ngọt ướp lạnh.

Bởi vì loại cảm giác này khiến Cố Khanh lên cơn nghiện vẽ bùa, hết tấm này đến tấm khác, cô dần chìm đắm trong vẽ bùa.

Hai 'tấm thảm' đang phơi nắng ở gần đó, phơi xong một mặt thì lật lại phơi mặt khác.

Đột nhiên 'tấm thảm mèo' màu trắng ngẩng đầu nhìn chỗ Cố Khanh, nó có thể cảm giác được linh khí dần hội tụ về phía đó.

'Tấm thảm chó' màu đen ở bên cạnh thấy đồng bạn ngẩng đầu thì cũng nhìn hướng Cố Khanh, nó thè lưỡi ra.

Hai con thú nhỏ phát hiện linh khí xung quanh Cố Khanh ổn định tăng lên, xung quanh cũng không có nguy hiểm gì, chúng nó lại nằm sấp xuống, tiếp tục phơi nắng.

Cố Khanh cảm giác trong thân thể bóc một tiếng, một đống linh khí chen lấn nhau ùa vào thân thể của cô.

Trong ngày trời trong nắng ấm như vậy, đột phá mà cô chờ đợi đã lâu lẽ nào vượt qua đơn giản vậy sao?

Cố Khanh còn chưa phản ứng lại.

Cô nhắm mắt xem bên trong, linh khí trong thân thể như dòng suối hội tụ ở chỗ đan điền, sau đó hình thành một tuần hoàn quanh thân, vòng đi vòng lại.

Bùa Khô Mộc Phùng Xuân!

Cảm thụ được linh lực trong thân thể tăng gấp mấy lần so với trước kia, Cố Khanh lập tức nghĩ đến lá bùa này, ánh mắt nóng cháy.

Vểnh tai lên có thể nghe thấy cha Tạ Vọng Sóc ở trong nhà bếp vừa nấu ăn vừa hát.

Nhanh thôi, rất nhanh có thể chữa lành cho cha!

Cố Khanh siết chặt nắm tay, lại cầm lên bút bùa bạch ngọc trên bàn, thử ngay bây giờ!

Những bùa chú càng cao cấp thì càng khó vẽ.

Với xác suất thành công kinh người của Cố Khanh về mặt bùa chú mà khi vẽ bùa cấp cao Khô Mộc Phùng Xuân thì xác suất vẫn thấp đến tội, chẳng qua là từ 1/1000 nâng lên thành 1/100.

Xác suất 1/100 đó không phải là vẽ một trăm lá bùa thì thành công một lá, mà là mỗi lá Cố Khanh vẽ ra chỉ có 1% xác suất thành công.

Sai!

Cố Khanh ngừng đầu bút, vo lá bùa thành cục vứt sang một bên, lấy lá bùa mới ra vẽ lại.

Lại sai!

Cô lại vo thành cục ném đi, đổi lá mới.

Lá này đến lá khác.

Chờ khi Tạ Giác trở về thì thấy em gái đang tập trung chuyên tâm vẽ bùa, ngay cả trên mặt dính chu sa đều không phát hiện.

Trước mặt cô xếp hai chồng, một chồng là bùa chú bình thường vẽ thành công trước khi đột phá, chồng khác đều là hàng thất bại.

“Sao vậy?”

Tạ Giác thấy Cố Khanh một lần nữa mặt ủ mày chau dừng lại bút, vo tròn lá bùa định ném đi, anh ấy ra tiếng đánh gãy động tác của cô.

Chương 506: Vô Đề

“Anh!”

Nhìn thấy Tạ Giác trở về, vẻ mặt Cố Khanh vui sướng, sau đó ủ rũ nói:

“Anh về rồi.”

Tạ Giác bước tới, mở ra một cục giấy trên bàn của Cố Khanh:

“Để anh xem nào, là cái gì làm khó em gái yêu của anh ủa, bùa Khô Mộc Phùng Xuân?!”

Tạ Giác nhìn Cố Khanh, trong mắt đều là vui sướng bất ngờ:

“Em đột phá rồi?!”

Bởi vì tác dụng ẩn giấu của sách ngọc trong đầu Cố Khanh nên Tạ Giác không phát hiện ra ngay là cô đã đột phá, nên lúc này anh ấy mừng ra mặt.

Cố Khanh gật đầu: “Hôm nay em vừa đột phá.”

Cô lại ủ rũ nhìn đống giấy vụn ở trước mặt:

“Nhưng em không vẽ được bùa Khô Mộc Phùng Xuân, vẽ mãi mà không thành công!"

Mái tóc dài của Cố Khanh sắp bị cô vò rối thành ổ chim.

Tạ Giác thấy thế chỉ nhẹ vào chóp mũi của Cố Khanh, thừa dịp cô ngây người thì vuốt tóc cho cô, lau đi vết chu sa trên mặt cô.

“Em nên biết, nếu bùa Khô Mộc Phùng Xuân dễ vẽ ra như thế thì bệnh của cha sớm khỏi. Cả Trung Quốc này thuật sĩ có thể vẽ bùa cấp cao không tới mười người, trong đó người biết cách vẽ bùa Khô Mộc Phùng Xuân không đủ năm ngón tay. Hiện nay có thể vẽ ra loại bùa này càng không có một người!”

Nghe anh hai nói như vậy chỉ càng khiến người ta ủ rũ thêm!

Cố Khanh nằm sấp trên bàn, nhìn lá bùa trống trước mắt.

Tạ Giác khẳng định nói:

“Nhưng anh tin em gái của anh chắc chắn vẽ ra được!”

Chờ khi Cố Khanh nhìn qua, anh ấy nói tiếp:

“Chẳng qua có lẽ cần vài thứ để tăng lên xác suất thành công."

Tạ Giác lấy thứ đã chuẩn bị từ lâu để trong nhẫn không gian ra.

Một xấp bùa nhỏ, không phải màu vàng ố mà là vàng kim, dù không cầm trên tay vẫn cảm giác được linh khí dày đặc trên đó.

Một hộp chu sa, là chu sa bát bảo, biết bao nhiêu phù tu chỉ cầu được một ít cỡ móng tay cái, còn Cố Khanh được cho cả hộp!

Bút bùa thì bút bạch ngọt trong tay Cố Khanh đã là loại thượng đẳng, Tạ Giác không chuẩn bị cái khác.

“Được rồi, anh đã chuẩn bị đầy đủ đồ vật cho em, em chỉ cần nghỉ ngơi, tĩnh tâm chuẩn bị, tiếp đó bắt lấy khoảnh khắc linh quang chợt lóe, ra tay vẽ bùa."

Tạ Giác nhìn về hướng Tạ Vọng Sóc đang kêu hai anh em vào nhà ăn cơm, giọng nhẹ tênh:

“Chuyện này tạm thời đừng nói cho cha."

Cố Khanh gật đầu, trước khi chưa thành công thì cô tuyệt đối sẽ không nói cho cha.

Bên Cố Khanh xuôi gió xuôi nước, Khương Mặc Ngôn thì đang gặp được phiền phức.

Giờ phút này, anh đang mang theo vật treo tùy thân Sơn Linh đụng phải một trận chiến.

Chặng đường tìm mảnh nhỏ đá ở núi Trường Bạch không thuận lợi, ngọn núi to như vậy mà không có Sơn Linh!

Tuy Khương Mặc Ngôn mang theo Sơn Linh, nó có thể dựa vào thiên phú chủng tộc giao lưu với cỏ cây có linh tính ở xung quanh.

Nhưng không biết hình dạng cụ thể thứ phong ấn đá đen, còn là thứ tồn tại từ mấy trăm năm, chỉ có thể dựa vào một chút manh mối từ từ tra tìm.

Đương nhiên, cuối cùng Khương Mặc Ngôn vẫn tìm được.

Trong hang núi của một con gấu đen ở núi Trường Bạch. Khương Mặc Ngôn tạm thời đuổi gấu đen ra ngoài.

Gấu đen đang ngủ đột nhiên bị ném ra khỏi ổ của mình thì ngẩn người, sau khi phản ứng lại nó gầm rú lao về hang, nhưng phát hiện cửa hang tăng thêm một lá chắn trong suốt, nó đụng mấy cái vẫn không phá mở được.

Gấu đen dựa vào cửa hang, định ngồi canh chừng thú hai chân đã xông vào nhà nó còn bá đạo ném nó ra ngoài.

Gấu đen chờ lâu đến mức lại sắp ngủ thì thú hai chân đi ra.

Nó chưa kịp gầm rú xông tới cho đối phương một móng vuốt thì ầm vang, một cây roi dài màu lửa đỏ quất về phía Khương Mặc Ngôn.

Anh né qua, đập vào cửa hang núi, đá vụn lăn xuống vùi lấp một nửa cửa hang.

“Grừ, hú hú!”

Thấy cảnh này, gấu đen nhanh chóng xoay người cuống cuồng chạy đi xa: Trêu vào không nổi! Thú hai chân thời nay đáng sợ quá!

Khương Mặc Ngôn ngước đầu nhìn hướng roi dài bay ra:

“Là cô?”

Chương 507: Vô Đề

Người phụ nữ tên A Anh và một thanh niên khuôn mặt đáng yêu đứng chung với nhau.

“Giao đồ ra đây!” Thanh niên khuôn mặt đáng yêu lên tiếng trước, khi nói chuyện lộ ra răng cửa khá to.

Dù có khuôn mặt đáng yêu nhưng trong mắt của cậu ta bắn ra tia sáng hung ác, giống như Khương Mặc Ngôn mà nói một chữ không là cậu ta sẽ xông lên liều mạng đánh một trận.

Xác thực cần liều mạng, nếu Bạch Hàng lại thất bại phỏng chừng sẽ mất mạng.

A Anh đứng bên cạnh hé mở môi son:

“Ôi, người ta không muốn đánh nhau với anh đẹp trai chút nào. Anh trai, chúng ta thương lượng được không? Anh trai đưa đồ cho tôi, vậy là chúng tôi không đánh nhau.”

Thái độ của A Anh trông không giống như từng nhét đồ cho Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn siết chặt nắm tay.

Anh tìm được hai hộp cơ quan giấu trong hang núi, cần dùng phương pháp đặc biệt để mở, trong thời gian ngắn, anh căn bản không có biện pháp xác định trong hộp nào phong ấn đá đen.

Nhìn thấy Khương Mặc Ngôn không nói lời nào, ngược lại lặng lẽ vươn tay lấy ra vũ khí sợi xích, A Anh cười cười:

“Xem ra cần đánh một trận!"

Vừa dứt lời, roi dài màu lửa đỏ quất tới.

Roi và xích là hai loại vũ khí tương tự, thực lực của A Anh và Khương Mặc Ngôn xấp xỉ, đánh ngang tay.

Nhưng A Anh có giúp đỡ, Bạch Hàng luôn ở bên cạnh rục rịch, mục tiêu là balo sau lưng Khương Mặc Ngôn.

Sơn Linh bên Khương Mặc Ngôn thì tương đương không có sức chiến đấu.

Bạch Hàng nhanh chóng tìm được cơ hội, khi roi dài của A Anh và xiềng xích của Khương Mặc Ngôn quấn vào nhau, hai bên giằng co thì cậu ta ra tay. Một con dao găm xuất hiện trong tay Bạch Hàng, nhanh chóng đâm về phía lưng của Khương Mặc Ngôn.

Balo bị rạch, đồ vật bên trong rơi đầy đất.

Khương Mặc Ngôn nhanh chóng nhặt cái hộp cách mình gần nhất, nhanh chóng chạy đi xa.

Bạch Hàng còn muốn đuổi theo, lại bị A Anh ngăn trở: “Đừng đuổi theo."

Bạch Hàng miễn cưỡng nói:

“Nhưng trên tay hắn”

A Anh nhặt lên chiếc hộp ở dưới đất, cẩn thận cảm thụ:

“Thứ trong tay chúng ta mới là thật!"

"Việc khẩn cấp trước mắt là lập tức rời đi, dâng vật lên cho chủ nhân. Người đàn ông kia có liên hệ mật thiết với địa phủ, lúc

trước là vì lấy một chọi hai khiến hắn không có thời gian, chờ chút nữa lỡ như hắn kêu người của địa phủ đến úp sọt chúng ta là tất cả thành công cốc!”

A Anh cất hộp vào, tiếp đó xoay người: “Chúng ta đi!"

Bạch Hàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đi theo A Anh.

A Anh đoán không lầm.

Bọn họ rời đi không bao lâu, gấu đen phát hiện thú hai chân đánh nhau trước cửa hang của mình đều chạy mất thì nó chậm rãi quay về.

Cửa hang núi bị vùi lấp một nửa, nhưng nó rất thích cái nhà này. Vì thế gấu đen thay đổi bộ dạng lười biếng thường ngày, bắt đầu di dời đá vụn trước cửa hang.

Vành tai của nó bỗng nhích nhẹ.

Gấu đen ngẩng đầu lên, phát hiện khoảnh đất ở chân núi gần đó dường như tối sầm, xuất hiện cánh cửa, nhưng giây sau đã phục hồi bình thường.

Gấu đen thấy từ xa lại có một đám thú hai chân chạy tới chỗ mình, nó vội bỏ lại cửa hang đang di chuyển dang dở, gầm rú bỏ chạy, thôi không cần nhà này nữa, đổi cái khác vậy.

Thôi Phán Quan và Đầu Trâu Mặt Ngựa vừa bị Khương Mặc Ngôn gọi ra là chạy tới đây, không ngờ rằng vẫn là chậm một bước.

“Phán Quan đại nhân, có đuổi theo không?” Đầu Trâu hỏi trước, tuy đối phương đã bỏ chạy nhưng còn mơ hồ để lại chút dấu vết.

Đầu Trâu Mặt Ngựa khá nổi tiếng trong quỷ sai, nhưng có tên ‘Đầu Trâu Mặt Ngựa’ nhưng khi gặp người ngoài luôn giữ bề ngoài loài người bình thường.

Chẳng qua Mặt Ngựa có khuôn mặt dài giống ngựa, trên đầu của Đầu Trâu có hai chiếc sừng cong.

“Thôi bỏ đi.” Thôi Phán Quan phất tay: “Hiện tại đuổi theo phỏng chừng cũng không kịp."

Thôi Phán Quan thấy Khương Mặc Ngôn tụt lại ở phía sau, anh vẫn đang nhìn hộp cơ quan thì cáu kỉnh nói: “Còn xem cái gì nữa! Vừa rồi ta đã dùng máy dò xét thử rồi, trong đó chắc chắn không có đá đen!”

Chương 508: Vô Đề

“Lúc trước ta đã sớm nói, một mình ngươi đến tìm đồ vật có thể cử hai quỷ binh giúp ngươi trông chừng, ngươi khăng khăng không chịu. Thấy chưa? Bị chặn lại rồi đấy.”

"Ta đang nghĩ, ngươi mở được hộp cơ quan này không?” Khương Mặc Ngôn vẫn tiếp tục nghiên cứu.

Thôi Phán Quan nhận lấy hộp cơ quan từ tay anh, nhìn kỹ:

“À, đúng là hơi khó.”

Trên hộp cơ quan này khắc một trận pháp loại nhỏ, nhất định phải hoàn toàn hiểu rõ trận pháp này, dựa theo phương pháp đặc biệt phá trận mới có thể mở ra.

Nếu bạo lực phá vỡ hộp này thì bên trong có trang bị tự hủy tương ứng, dù không thể hoàn toàn tổn hại đá đen ở bên trong cũng có thể phá hỏng nó ở mức độ lớn nhất có thể.

“Vậy xem ra dù bọn họ cướp được đồ thật thì khoảng thời gian ngắn cũng không mở ra được.”

Đây xem như tin tốt trong tin xấu.

Khương Mặc Ngôn gật đầu:

“Điều ta đặc biệt để ý là tại sao bọn họ đi theo ta, còn chọn lúc thích hợp nhất chặn đứng ta, cướp được cái hộp."

Đây đúng là một vấn đề.

Nhiều người trong Bộ Đặc Dị đều biết chuyện Khương Mặc Ngôn xin phép nghỉ. Nhưng biết anh đi tìm mảnh nhỏ Tà Thần thì anh chỉ nói cho Cố Khanh, tại sao nhóm A Anh có thể chuẩn xác chặn đứng anh?

Khương Mặc Ngôn tin tưởng hành tunh của mình không phải Cố Khanh tiết lộ ra ngoài.

Vậy thì chỉ có một loại khả năng, là bên đối phương có người biết Khương Mặc Ngôn có liên hệ đặc biệt với địa phủ, thậm chí rất có thể biết anh là Âm Dương Tuần Tra Sử đầu thai chuyển thế.

Thôi Phán Quan cũng nghĩ đến điểm này: “Nếu thật sự là như vậy thì chúng ta lên kế hoạch cho ngươi ngầm tìm được mảnh nhỏ Tà Thần trước, mang về địa phủ phá hủy xem ra không cách nào thuận lợi tiến hành. Đối phương nhất định sẽ tìm người luôn nhìn chằm chằm ngươi, phá hư hành động của ngươi."

"Cho nên, ta cảm thấy hành động kế tiếp của chúng ta có thể chuyển từ tối qua sáng, hành động ẩn khuất quá mức ngược lại dễ bị đám người luôn núp trong chỗ tối đó phá hư.” Đáy mắt Khương Mặc Ngôn lóe tia sáng.

Thôi Phán Quan suy tư rồi gật đầu: “Chuyện này ta sẽ trở lại báo cáo cho Diêm Vương đại nhân.”

Thôi Phán Quan đổi đề tài, nhìn Khương Mặc Ngôn nói:

“Mà thực lực dạng người của ngươi bây giờ hơi bị yếu. Nhớ năm xưa giá trị vũ lực của Âm Dương Tuần Tra Sử trong địa phủ chính là khiến người nghe tiếng sợ vỡ mật! Hiện tại mới có hai người mà ngươi không đánh lại được?”

Mặt Khương Mặc Ngôn đen thui:

“Nếu không phải ngươi nói cho ta biết thường xuyên cưỡng chế thoát xác sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng thì sao ta bị linh lực trong thân thể hạn chế? Hơn nữa lúc trước đề nghị khiến ta đầu thai cũng là ngươi phải không?"

"A? Cái đó ahihi, ta chỉ nói thật thôi.” Thôi Phán Quan đánh trống lảng: “Tóm lại ngươi cần cố gắng nâng cao tu vi thân thể đi! Cái hộp đã bị bọn họ cướp đi, ngươi hãy mau về phản hồi thủ đô, ta cũng phải trở lại báo cáo với Diêm Vương đại nhân, tiện thể tra một lượt chỗ của mảnh nhỏ Tà Thần tiếp theo.”

"Đầu Trâu Mặt Ngựa?" Thôi Phán Quan xoay người: “Chúng ta đi!"

“Rõ!” Đầu Trâu Mặt Ngựa luôn im lặng giả làm cây cột ở phía sau lúc này mới lớn tiếng đồng ý.

Thôi Phán Quan vung ống tay áo, trên không trung hình thành một lỗ đen hình dạng vòng xoáy, ông ấy mang theo Đầu Trâu Mặt Ngựa đi vào.

Cố Khanh ở thủ đô xa xôi vẫn đang nghiên cứu cách vẽ bùa Khô Mộc Phùng Xuân.

Nghe Tạ Giác khuyến cáo, Cố Khanh không còn nôn nóng như lúc mới bắt đầu nữa.

Trước tiên dùng bùa và chu sa bình thường để luyện tập, tuy rằng đều là hàng hỏng, nhưng cô cảm giác mỗi ngày luyện tập khiến tốc độ vẽ càng lúc càng trơn tu.

Hiện tại chỉ chờ một cơ hội, linh quang chợt lóe.

Lúc tạm nghỉ vẽ bùa cô sẽ theo Tạ Vọng Sóc học tập một ít kỹ năng tu thân dưỡng tính.

Chương 509: Vô Đề

Đừng nhìn Tạ Vọng Sóc hai mươi năm trước là thiên tài huyền học nổi tiếng, về sau bị thương rất nhanh mờ nhạt trong đám người, lúc ông còn là thiên tài huyền học thì những kỹ năng này chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi Tạ Vọng Sóc bị thương nặng, tu vi không tiến bộ được, ngược lại không ngừng bị tình trạng vết thương ăn mòn thì ông cần làm một số việc để mình bình tâm lại.

Hai mươi năm, đủ để ông nâng trình độ lên.

Hai ngày trước Tạ Vọng Sóc phát hiện cảm xúc của Cố Khanh hơi nôn nóng, hễ khi nào cô rảnh là ông sẽ kéo cô đi, nói là bồi dưỡng sở thích cho cô.

Như vậy cũng tạm thỏa mãn nỗi tiếc nuối khi con gái còn nhỏ ông không được tự tay dạy dỗ.

Hôm nay Tạ Vọng Sóc đánh cờ với Cố Khanh.

Xét thấy Cố Khanh trước đến giờ chưa từng học cờ vây, hoàn toàn là tay mơ, phương pháp dạy học của Tạ Vọng Sóc cũng khác biệt với mọi người.

Ông và cô xem tv.

Mấy ngày này vừa lúc là giải đấu cờ vây thế giới Cẩm Tiêu, Tạ Vọng Sóc giảng giải trạng huống ván cờ trong tv cho Cố Khanh.

Cố Khanh mờ mịt nghe.

Cô không ngờ thiên phú cờ vây của mình là một trăm điểm âm, rõ ràng lúc chơi cờ cô siêu nghiêm túc, nhưng sơ sẩy một cái là rơi vào cạm bẫy của Tạ Vọng Sóc.

Đối diện loại tình huống này, Tạ Vọng Sóc cư nhiên làm vẻ mặt vô cùng thỏa mãn:

"Quả nhiên vẫn là con gái tốt hơn, là áo bông tri kỷ của cha! Nhớ ngày xưa anh của con học có vài hôm đã biết giăng bẫy cha rồi."

Cố Khanh: Nghe lời này không vui lên nổi.

Ván cờ trên tv mới chơi được một nửa thì chuông cửa reo vang.

Cố Khanh chạy đi mở cửa ra xem, trong lòng không khỏi trợn trắng mắt, nhưng trên mặt vẫn lạnh như tiên:

"Tại sao là các người?"

Tạ Vọng Sóc nghe thấy âm thanh cũng đi ra theo:

"Ai vậy Khanh Khanh?"

Chợt thấy hai nam một nữ đứng trước cửa đồng thanh kêu lên:

"Chú hai!"

Đúng vậy, người đến là ba đứa con của Tạ Vọng Thư, Tạ Tư Huyền, Tạ Tư Thanh và Tạ Tư Duyên.

"Các người đến làm gì?" Cố Khanh dựa vào cạnh cửa, lạnh lùng hỏi.

Từ khi biết Tạ lão gia bị người của nhà họ Khương hại chết,

còn là do thứ Khương Dung mang đến hại, Tạ Vọng Thư làm chồng chỉ biết vắt óc muốn làm gia chủ, không phát hiện ra chút khác lạ gì, Tạ Vọng Sóc hoàn toàn chết tâm đối với người anh này.

Về sau chuyện nhà họ Khương bùng nổ, Khương lão gia chạy trốn, nhà họ Khương hoàn toàn xuống dốc, ba anh chị họ nội của Cố Khanh ít gây chú ý, đã lâu không thấy bóng dáng.

Hôm nay hiếm thấy đến nhà bọn họ, còn làm bộ dạng rất lễ độ, Cố Khanh nhìn ngang nhìn dọc đều cảm thấy trong này có âm mưu!

Mặc dù Tạ Vọng Sóc đã lạnh lòng với anh trai, cũng không thân thiết với ba đứa cháu này, nhưng người ta đã tới cửa, không tiện để khách đứng bên ngoài.

Tạ Vọng Sóc tránh đường:

“Mấy người vào trong rồi nói.”

Trong phòng khách.

Cố Khanh vẻ mặt tập trung xem hình ảnh chơi cờ vây trong tv, mặc dù chỉ là giả vờ.

Ba anh em Tạ Tư Huyền ngồi song song trên sofa, có chút đứng ngồi không yên.

“Em Cố Khanh thích chơi cờ vây hả?”

Trong ba anh em, anh cả trầm mặc ít lời, em gái vốn đã có xích mích với Cố Khanh, chỉ có Tạ Tư Thanh tự xưng khéo giao tiếp khi đối mặt Cố Khanh mặt lạnh vẫn cố gắng lôi kéo làm quen.

Cố Khanh: " "

Cô không muốn để ý tới họ, hơn nữa nếu như nói chính mình xem không hiểu thì chẳng phải là càng lúng túng không còn lời nào để nói?

Ở trong mắt ba anh em thì thái độ này là Cố Khanh cố ý làm cho họ xem.

Trên mặt Tạ Tư Thanh thoáng qua nét lúng túng, giây sau mỉm cười uống một ngụm trà, trông không giống như mới bị người ta cho cả tấn bơ.

Tạ Tư Duyên không nhịn được nói:

“Con người của cô làm sao vậy, không nghe anh hai của tôi”

Tạ Tư Duyên chưa nói xong đã bị Tạ Tư Thanh kéo lại:

“Tư Duyên!”

Tạ Tư Duyên phản ứng lại mình đang ở đâu, nhớ tới mục đích hôm nay bọn họ đến, cô ta đành hậm hực ngậm miệng lại.

Chương 510: Vô Đề

“Được rồi, không cần nói mấy lời lòng vòng, hôm nay mấy người đến đây rốt cuộc là có chuyện gì?" Phát hiện con gái không kiên nhẫn, Tạ Vọng Sóc trực tiếp mở miệng hỏi.

Tạ Vọng Sóc cho rằng ông đã biểu hiện rõ muốn cắt đứt quan hệ với bên Tạ Vọng Thư, ông không rõ tại sao lúc này ba người cháu còn tìm tới nhà?

Tạ Tư Huyền có chút lúng túng đứng lên:

“Chú hai, cho cháu xin lỗi về những chuyện nhà họ Khương và mẹ của cháu đã làm.”

Tạ Tư Huyền biết một lời xin lỗi nhẹ hẫng vô dụng với chú hai.

Nếu không phải không có biện pháp khác, Tạ Tư Huyền sẽ không mang theo em trai em gái tới cửa xin giúp đỡ từ chú hai tuyệt đối không thể nào đồng ý hỗ trợ.

Quả nhiên, vừa nghe nói đến mẹ của anh ta thì Tạ Vọng Sóc nét mặt sa sầm nói:

“Nếu như là vì nói chuyện này thì đã nói xong, mấy người đi được rồi.”

Nghe thấy lệnh đuổi khách, Tạ Tư Duyên là người đầu tiên sốt ruột nói:

“Chú hai, nếu chú không chịu giúp thì cháu tiêu đời, nhà họ Tạ cũng tiêu tùng!”

Tạ Vọng Sóc nhíu mày hỏi:

“Cô nói vậy là sao?”

Tuy có gia chủ vô dụng như Tạ Vọng Thư nhưng nhà họ Tạ còn lâu lắm mới tới mức tiêu đời, dù dòng chính không còn thì vẫn có tộc lão và dòng phụ!

“Để anh nói cho!”

Tạ Tư Thanh tiến lên: “Mấy ngày trước, nhà họ Hoàng Đông Bắc tới cửa, muốn đám hỏi với nhà họ Tạ chúng ta.”

Tạ Vọng Sóc nhớ lại, nhà họ Hoàng Đông Bắc tuy rằng cũng là thế gia huyền học, nhưng kém hơn nhà họ Tạ rất nhiều.

Lúc này cư nhiên dám đến nhà họ Tạ đề xuất đám hỏi, một mặt có thể là trong tay đối phương có đòn sát thủ, không sợ hãi, mặt khác cũng có thể nhìn ra, nhà họ Tạ thật sự suy tàn.

Mắt Tạ Tư Thanh lóe tia sáng:

“Đối tượng cầu hôn là Tư Duyên.”

Tạ Tư Thanh sẽ không nói ra, lúc đối phương cầu hôn muốn cưới Tư Duyên cha từng muốn cho đối phương sửa đối tượng cầu hôn, thí dụ như Cố Khanh đến nay vẫn chưa đổi thành họ Tạ. Chẳng qua sau khi nhà họ Hoàng nghe ngóng quan hệ giữa hai bên thì từ chối.

Nếu nhà họ Hoàng chọn người đám hỏi là thanh niên tài tuấn thì cũng được, nhưng bọn họ chọn một con cháu trác táng bên dòng phụ nhà họ Hoàng đám hỏi với Tạ Tư Duyên.

Tất nhiên Tạ Tư Duyên không muốn.

Nhưng trong lúc nhà họ Hoàng đến nhà họ Tạ làm khách thì con cháu trác táng này luôn quấy rối cô ta.

Có một lần đối phương cương quyết kéo Tạ Tư Duyên thì cô ta không nhịn được ra tay, chỉ là đẩy nhẹ, đàn ông cao to thế mà dễ dàng té cầu thang, chẳng những đập vào đầu còn bị gãy một chân.

Nhà họ Hoàng tự nhiên sẽ không vui, tiếp đó kêu gào bắt nhà họ Tạ cho một lời giải thích.

Tạ gia đương nhiên cũng không muốn, cảm thấy nhà họ Hoàng là vô lý gây rối.

Đang lúc hai bên giằng co thì nhà họ Hoàng đưa ra một phương án mới.

Thi đấu!

Hai bên cử ra ba người thế hệ trẻ trong gia tộc, ba ván thắng hai, so tài huyền học.

Nếu nhà họ Hoàng thua thì xóa bỏ chuyện này, nhà họ Hoàng sẽ dâng lên bảo bối siêu đẳng Tầm Long Bàn của họ.

Ngược lại nếu nhà họ Tạ thua, bọn họ cần nhà họ Tạ nhận lỗi xin lỗi, Tạ Tư Duyên phải gả vào nhà họ Hoàng, hơn nữa chỉ định đồ cưới là Ô Kim Bàn Long Lô.

Nhà họ Tạ có ba món báu vật, Thiên Cơ Bàn, kiếm Thừa Ảnh và Ô Kim Bàn Long Lô.

Ô Kim Bàn Long Lô này nằm trong số đồ cưới năm xưa mẹ của Tạ Vọng Sóc, cũng là bà nội của hai anh em Cố Khanh mang theo gả vào nhà họ Tạ, là một lò luyện đan hàng đầu.

Tạ Vọng Thư cư nhiên không chút suy nghĩ đồng ý ngay, tuy ông ta không nỡ bỏ Ô Kim Bàn Long Lô, nhưng nghe tới cái tên Tầm Long Bàn liền đồng ý.

Tìm mãi không thấy Thiên Cơ Bàn, nếu ông ta có thể thắng được vật thay thế cho nhà họ Tạ thì có lẽ sẽ ngồi vững ở vị trí gia chủ chăng?

Tạ Vọng Thư chưa từng nghĩ đến việc nhà họ Tạ có lẽ sẽ thua nhà họ Hoàng.

Chương 511: Vô Đề

Về sau điều tra mới phát hiện thế hệ trẻ nhà họ Hoàng ra một đôi song sinh thiên phú kinh người, chẳng qua trước kia luôn âm thầm mài giũa, không làm rình rang cho người ta biết.

Phen này phiền phức rồi.

Bên nhà họ Hoàng có đôi song sinh lợi hại, nhà họ Tạ lợi hại nhất là Tạ Giác, nhưng anh ấy đã trở mặt với Tạ Vọng Thư, không thể nào đến giúp bọn họ.

Còn Tư Huyền, Tư Thanh nhà mình thì Tạ Vọng Thư hiểu rất rõ, bọn họ thiên phú bình thường, ưu điểm là được gia tộc bồi dưỡng, bản thân cũng chăm chỉ.

"Hừ!" Nghe xong, Tạ Vọng Sóc cười khẩy nói: “Tự mình gây họa thì tự đi giải quyết, tôi không rảnh quản các người, con trai của tôi đương nhiên cũng không rảnh!"

“Chú hai, chú hai, làm ơn giúp cháu đi, cháu thật sự không muốn gả vào nhà họ Hoàng!” Tạ Tư Duyên mếu máo làm bộ dạng đóa hoa trắng nhỏ run rẩy trước gió thật là khiến người cảm thấy không thói quen.

“Chú hai, nếu nếu chú không chịu giúp thì cháu sẽ quỳ xuống ngay tại đây!” Tạ Tư Duyên nói xong làm tư thế sắp quỳ xuống.

“Ủa?” Cố Khanh luôn xem tv không nói chuyện đột nhiên lên tiếng.

“Cha, nhìn xem người này có phải là hơi kỳ lạ?" Cố Khanh chỉ hướng một trong hai kỳ thủ.

Tạ Vọng Sóc vốn cho rằng con gái mở miệng là giúp chính mình giải vây, nhưng khi ông quay sang xem màn hình:

“A, hình như thật sự hơi”

Kỳ thủ này rõ ràng lúc trước khẩn trương đổ mồ hôi, trong lúc thi đấu cũng liên tiếp sai sót. Nhưng hiện tại ánh mắt của người này bỗng trở nên kiên định, mới đặt vài nước cờ đã cứu lại xu hướng suy tàn lúc trước.

Hơn nữa tướng mạo này

Tạ Vọng Sóc kéo Cố Khanh lên:

“Đi, chúng ta đi tìm anh của con!”

Tạ Vọng Sóc nói xong kéo Cố Khanh đi hướng cửa.

Ông đi tới cửa đột nhiên nhớ đến điều gì quay đầu, nói: “Tư Huyền, chú hai bận việc cùng con gái đi trước. Chờ khi nào em gái của cháu quỳ thỏa mãn rồi thì mấy người tự động đi giùm, nhớ khép cửa lại hộ chú.”

Tạ Vọng Sóc nói rồi mang theo Cố Khanh rời đi, để lại ba anh em ngơ ngác ngó nhau.

Tạ Vọng Sóc không hề lo lắng ba người cháu sẽ làm gì trong nhà mình.

Thuật sĩ huyền học luôn đặt thứ quan trọng nhất trong nhẫn không gian mang theo bên người, cho nên trong nhà đều là một số vật dụng hằng ngày.

Hơn nữa ba người cháu bị ông làm mất mặt như vậy, người trẻ tuổi da mặt mỏng phỏng chừng sẽ không ở lì tại nhà.

Quan trọng nhất là con trai Tạ Giác thích sắp đặt các loại trận pháp trong mỗi căn phòng, ông và con gái có ngọc bội con trai đưa nên ra vào thoải mái, nếu ngày nào đó có ăn trộm mắt mù vào thì phỏng chừng tiêu đời.

Cho nên Tạ Vọng Sóc rời đi không mang theo lo lắng.

Hiện tại thứ càng cần chú ý là người vừa thấy trong tv.

Tạ Vọng Sóc lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Tạ Giác:

“Con trai, gần đây thủ đô tổ chức giải đấu cờ vây thế giới Cẩm Tiêu, con có xem không? Con mau lên mạng xem đi, bên trong có một người tên tên là”

Tạ Vọng Sóc nhìn về hướng Cố Khanh, cô đã tra ra thông tin của người trẻ tuổi kia trên điện thoại di động, đưa màn hình cho Tạ Vọng Sóc xem.

Tạ Vọng Sóc híp mắt nhìn qua, nói vào loa điện thoại:

“Tên Hojo Ryuya, ôi chà, là người Nhật à. Đúng vậy, lúc nãy cha và em gái của con xem tv phát hiện người này hơi không ổn. Con hỏi cụ thể không ổn chỗ nào? Khó nói trong điện thoại lắm, con xem liền biết!"

Tạ Vọng Sóc cúp điện thoại:

“Con gái yêu, chúng ta đi hiện trường xem trò vui không?”

Cố Khanh đương nhiên là gật đầu.

Bên Bộ Đặc Dị.

Tạ Giác cúp điện thoại lập tức kêu người đi tra xét người Nhật

tên Hojo Ryuya, còn anh ấy thì tự mình lên mạng tìm trận thi đấu mới nhất của giải đấu cờ vây thế giới Cẩm Tiêu.

Tạ Giác xem người trẻ tuổi tên Hojo Ryuya trong màn hình, ban đầu khẩn trương mặt đỏ rực, liên tiếp thua cờ, rồi đột nhiên ánh mắt sắc bén, tràn ngập tự tin với ván cờ trước mắt, vài nước cờ đã cứu lại bàn thua trông thấy, còn bắt đầu tiến công.

Chương 512: Vô Đề

Tạ Giác híp mắt lại, xác thực có chút vấn đề!

Cấp dưới rất nhanh tra được tư liệu.

Tam Kim to giọng nói:

“Sếp, không ổn rồi! Cái tên mà sếp muốn điều tra có vấn đề!”

Tam Kim đưa tư liệu cho Tạ Giác:

“Anh nhìn này, tuy là con nhà nòi cờ vây nhưng trước đó không có tiếng tăm gì, một năm trước trình độ bỗng nhiên tăng tiến vùn vụt."

"Quan trọng nhất là mỗi trận đấu của anh ta đều có một đặc điểm, nửa ván đầu trình độ bình thường, đụng tới cao thủ chỉ có thể bị động phòng thủ, nhưng đến nửa phần sau sẽ đột nhiên tấn công. Từ một năm trước nổi tiếng đến nay không thua trận nào, chậc chậc, có vấn đề.”

Tạ Giác đã xem video, lại nghe tư liệu tương quan từ Tam Kim, anh ấy đứng lên cầm áo khoác, nói với Tam Kim:

“Đi, chúng ta đi hiện trường xác nhận lại.”

Lúc nhóm Tạ Giác đến hội trường thi đấu thì Cố Khanh cùng Tạ Vọng Sóc đã tới hiện trường.

Hojo Ryuya đã thắng ván trước, hiện giờ đang nghỉ ngơi.

Tạ Vọng Sóc hỏi nhỏ bên tai Cố Khanh:

“Con yêu, nhìn ra vấn đề chưa?”

Cố Khanh liếc qua, ‘Hojo Ryuya’ ánh mắt sắc bén lúc thi đấu đã biến mất không thấy, hiện tại anh ta ngoan ngoãn ngồi uống trà trong khu vực nghỉ ngơi, thoạt nhìn là người bình thường hiền lành.

Cố Khanh đáp:

"Hiện tại hết thảy bình thường, phỏng chừng phải chờ lần sau so đấu mới có thể nhìn ra vấn đề.”

Hojo Ryuya ở bên cạnh xem tuyển thủ khác thi đấu, trông anh ta có vẻ rất mệt.

Vừa rồi Hojo Ryuya lại thuận lợi thắng một đối thủ, nhưng anh ta biết không phải nhờ vào sức của bản thân, đó không phải là trình độ chân thực của anh ta.

Hojo Ryuya cũng không muốn làm như vậy, nhưng anh ta không thể cưỡng lại cám dỗ mà thắng lợi mang đến cho mình.

Một năm trước anh ta chỉ là một kẻ không có tiếng tăm gì.

Trong nhà là thế gia cờ vây, người chơi cờ lớp lớp. Mọi người đều nói hạc trong bầy gà, nhưng vào lúc ấy Hojo Ryuya cảm thấy mình là con gà đứng trong bầy hạc.

Chẳng những không có thiên phú cờ vây, những phương diện khác anh ta cũng bình thường, nói tóm lại là một người vô cùng tầm thường.

Người giống như Hojo Ryuya nếu sinh ra trong nhà bình thường có lẽ sẽ đi học trường bình thường, tốt nghiệp, tìm một công việc bình thường, sau đó kết hôn sinh con, cứ thế qua một

đời.

Nhưng Hojo Ryuya sinh ra và lớn lên trong một gia tộc lớn.

Trong gia tộc thì người quá bình thường sẽ bị bỏ qua, bị khi dễ, tiếp đó bị đào thải!

Thời cơ thay đổi số phận là trong một bữa tiệc gia tộc.

Hojo Ryuya bị mỉa mai.

Bởi vì quá tầm thường.

Nhìn cha và mẹ bởi vì những lời đó mà mặt đỏ lên, không ngừng xin lỗi ông nội, Hojo Ryuya thật sự không kiềm được.

Hojo Ryuya không có dũng khí mở miệng mắng người khác, anh ta buông dụng cụ ăn xuống, nói một tiếng 'tôi ăn no' rồi rời khỏi bàn ăn.

Anh ta đơn giản là tầm thường thôi mà, có làm gì cản trở ai, tại sao cha mẹ luôn làm biểu cảm xấu hổ vì bọn họ làm gia tộc hổ thẹn?!

Hojo Ryuya đi phòng sách, muốn một người bình tĩnh lại.

"Ài."

Hojo Ryuya bỗng nghe thấy một tiếng thở dài.

Anh ta ngẩng đầu nhìn bốn phía, trong phòng sách chỉ có một mình anh ta, âm thanh từ đâu truyền đến?

Lại một tiếng than thở.

Lúc ấy Hojo Ryuya vừa sợ vừa hơi tò mò, chậm rãi đi hướng

phát ra âm thanh, phát hiện tiếng thở dài là từ giá sách.

“Nhóc, đừng nhìn, là ta đang nói chuyện."

Hojo Ryuya kinh ngạc phát hiện, nói chuyện thế nhưng là một quyển kỳ phổ. À, không phải kỳ phổ, cuốn kỳ phổ trước mặt anh ta không gió tự bay lật đến một trang dán bùa.

Ý thức được bên trong có lẽ phong ấn quỷ quái, lúc ấy Hojo Ryuya không quá sợ hãi.

Dù sao đã bị phong ấn, chỉ cần không phá hư phong ấn, hẳn là an toàn nhỉ?

Hojo Ryuya muốn khép sách lại, xem như không biết gì hết rời khỏi đây. Bỗng nghe tiếng mở cửa, tay Hojo Ryuya run nhẹ ‘vô tình’ cầm cuốn sách.

Chương 513: Vô Đề

Người đến là ông nội của anh ta, gia chủ nhà bọn họ.

Ông nội kỳ thực là một người lớn rất tốt, trừ đặc biệt cố chấp về cờ vây ra. Bình thường ông nội đối xử tốt với Hojo Ryuya, nhưng gia tộc lớn thì luôn có những chỗ không lo hết được, chỉ có thể dựa vào chính họ cướp đoạt tài nguyên.

“Ryuya, đang đọc sách à?” Ông nội Hojo Shinichiro đi qua, nhìn cuốn sách trong tay Ryuya: “Có vẻ như con vẫn rất thích cờ vây.”

Hojo Shinichiro dường như rất vui vẻ, cười đến nỗi râu dựng ngược lên.

Ông ấy kéo Ryuya đến cạnh chiếc bàn đặt ở một bên:

“Nào nào, chơi một ván với ông nội, để ông nội nhìn xem gần đây con có tiến bộ không.”

Như đã nói bên trên, ông nội cực kỳ cố chấp với cờ vây, cho nên lúc này tuyệt đối không từ chối ông ấy được, dù bạn chơi dở cỡ nào thì ít nhất phải giữ thái độ nghiêm túc chơi cờ với ông cụ.

Có thể tưởng tượng được kết quả, một người là kỳ thủ đẳng cấp, một người thì trình độ đánh cờ bình thường, dù ông nội không dùng hết thực lực thì Hojo Ryuya vẫn bị đánh tơi bời.

“Ngu, đặt ở chỗ đó là ngươi thua chắc!”

Hojo Ryuya giật nảy mình, vụt ngẩng đầu, nhưng phát hiện dường như ông nội không nghe được gì.

Quỷ quái trong sách lại bắt đầu nói chuyện: “Ngươi nghe lời của ta, ta bảo đảm ngươi có thể thắng "

Ma xui quỷ khiến, Hojo Ryuya đặt quân cờ xuống vị trí mà quỷ quái chỉ.

Một bước này khiến ông nội ngẩng đầu nhìn Hojo Ryuya vài giây làm anh ta toát mồ hôi lạnh.

Ông nội không nói chuyện, tiếp tục đặt quân cờ, Hojo Ryuya từng bước làm theo quỷ quái trong sách mách nước.

Chờ khi Hojo Ryuya lấy lại tinh thần nhìn ván cờ trước mắt, hình như anh ta đã thắng?

Anh ta vậy mà thắng rồi? Thắng ông nội được gọi là kỳ thủ đẳng cấp?

Hojo Shinichiro cũng không dám tin tưởng, nhìn kỹ thì phát hiện mình sai sót vài chỗ vốn không nên sai.

Nhưng tiến bộ của cháu nội rất rõ ràng.

“Ryuya, gần đây con được ai chỉ điểm sao?"

Hojo Ryuya đỏ mặt lắc đầu.

Bữa tối hôm ấy, ông nội hiếm thấy khích lệ Hojo Ryuya trên bàn ăn, nói anh ta thành tài muộn, tích lũy chờ ngày bùng nổ, có thiên phú cao về cờ vây.

Mọi người đều giật mình ngây người, còn tưởng đâu ông cụ nói lời trái ngược. Sau đó nhìn kỹ thì phát hiện ông cụ thật lòng khích lệ, cả bàn ăn đều xáo động.

Tối hôm đó, anh chị em cùng thế hệ kéo Hojo Ryuya chơi cờ với mình, nhưng anh ta tự biết trình độ của bản thân, kiếm cớ chạy về phòng.

Hojo Ryuya biết từ bây giờ hoặc là tiếp tục giữ hình tượng thiên phú cờ vây kinh người, hoặc là trở lại bộ dạng cũ.

Đáp án nằm ở quyển kỳ phổ kia!

Sau khi Hojo Ryuya cẩn thận hỏi thăm, quỷ quái trong sách nói nó từng theo hầu một âm dương sư giỏi chơi cờ, được hung đúc nên có tài năng chơi cờ khá tốt. Sau khi âm dương sư qua đời thì nó bị phong ấn trong cuốn kỳ phổ.

Hơn nữa, quỷ quái tỏ vẻ sẵn lòng tôn thờ Hojo Ryuya làm chủ, chỉ cần anh ta đồng ý cởi bỏ phong ấn, ký khế ước với nó.

Thời nay muốn tìm người có linh lực ăn khớp cởi bỏ được phong ấn thức thần thật không dễ.

Hojo Ryuya nhớ lại sau bữa tối bởi vì anh ta được ông nội khích lệ, đám anh chị em hâm mộ ghen tị nhìn anh ta, thế là anh ta không thể cưỡng lại cám dỗ kéo xuống phong ấn.

Quỷ quái xác thực ký khế ước với anh ta, thành thức thần của anh ta. Nhưng con quỷ này hơi vô dụng, sở trường duy nhất là chơi cờ.

Nó có thể đánh cờ giúp người chơi chiến thắng, nhưng thời gian trợ giúp có hạn, quyết định bởi tinh thần lực của chủ nhân ít hay nhiều. Tinh thần lực của Hojo Ryuya hiện tại chỉ có thể kéo dài khoảng một nửa thời gian thi đấu.

Vì vậy mới dẫn đến mỗi lần anh ta chơi cờ đều là nửa ván sau tấn công, phong cách đánh nửa ván đầu và nửa ván sau như hai

người khác nhau.

Chương 514: Vô Đề

Lúc Tạ Giác mang theo Tam Kim đến vừa lúc là Hojo Ryuya mới bắt đầu ván mới.

Sau đó là chậm rãi chờ tới nửa ván sau.

Cố Khanh và Tạ Vọng Sóc kêu Tạ Giác, Tam Kim tới gần vừa ăn vừa xem, bên cạnh hai cha con đã chất đống nhiều hộp thức ăn.

Đối thủ ván này của Hojo Ryuya đúng dịp là một tuyển thủ Trung Quốc.

Thi đấu nửa ván đầu đúng như dự liệu, Hojo Ryuya bị động phòng thủ, liên tiếp thua nước cờ.

Bốn người Cố Khanh luôn quan sát Hojo Ryuya nhìn thấy anh ta thừa dịp uống nước tay vuốt bùa bình an đeo trên người.

Bên cạnh Hojo Ryuya bùm một tiếng tỏa làn khói, xuất hiện một con ếch.

Không sai! Một ếch khổng lồ mặc quần áo!

Ếch nhảy vào người Hojo Ryuya, sau đó ánh mắt của anh ta thay đổi.

Bắt đầu phản công, Hojo Ryuya vừa ngồi xuống đã đặt một nước cờ hay.

Nhóm Cố Khanh phát hiện con ếch kỳ dị kia dường như không chỉ là biết chơi cờ, nó sẽ tỏa ra một loại mùi kỳ lạ ảnh hưởng đối thủ, khiến đối thủ hoảng hốt xuất hiện sai sót.

“Trời, người Nhật này vậy mà làm động tác nhỏ như thế!” Tuy Tam Kim xem không hiểu cờ vây, nhưng thấy cảnh này biết ngay đối phương làm động tác nhỏ.

“Nếu tuyển thủ Trung Quốc của chúng ta thua vì thủ đoạn không khoa học đó của đối phương thì đúng là lỗ to!"

Tam Kim hỏi:

“Làm sao bây giờ hả sếp? Có cần tôi đi xin với bên trên bắt tên kia không?”

Tạ Giác suy xét càng nhiều một chút:

“Trận đấu này được trực tiếp, lại là giải đấu thế giới, nếu là giữa đường đột nhiên xảy ra vấn đề chắc chắn sẽ dẫn tới rối loạn."

Suy nghĩ một hồi, Tạ Giác nhét thứ gì vào tay của Tam Kim, thì thầm vào tai anh ấy:

“Cậu làm thế này rồi”

Trên khuôn mặt mập mạp của Tam Kim lộ vẻ bội phục, giơ ngón cái:

“Sếp đúng là cao tay ấn!”

Tam Kim mang theo vật Tạ Giác đưa cho rời khỏi chỗ ngồi.

Không lâu sau, Cố Khanh thấy nhân viên công tác bổ sung nước cho các tuyển thủ, cô nhìn thấy bóng dáng mập mạp quen thuộc trong các nhân viên.

Tam Kim thừa dịp rót nước cho Hojo Ryuya thì vung ống tay áo, dường như có tro bụi bay lên.

"Khụ khụ!" Hojo Ryuya bị sặc, tiếp đó thân thể cứng đờ.

Bùm một tiếng, ếch khổng lồ bị đuổi ra ngoài cơ thể, chỉ kịp nói một câu "Cái gì?!", tiếp đó nó nhảy vào bùa hộ mệnh, không phát ra âm thanh nữa.

Làm làm sao bây giờ?

Hojo Ryuya rất hoảng loạn, nhưng anh ta còn phải hoàn thành trận đấu này.

Ủa?

Tuyển thủ Trung Quốc phía đối diện ngạc nhiên, sao trình độ của người này lúc cao lúc thấp?

Lúc nãy trình độ bình thường, đột nhiên bùng nổ, lúc này lại quay về bình thường, mà kệ đi, phải thừa dịp cơ hội này mở rộng phần thắng cái đã!

Tuyển thủ Trung Quốc hăng hái tấn công dồn dập, Hojo Ryuya thì không còn giống lúc trước bùng nổ hút hồn người.

Hojo Ryuya rất nhanh bị thua.

Trong khi toàn trường hò reo vì tuyển thủ Trung Quốc, không ai phát hiện Hojo Ryuya bị đoàn người lặng lẽ mang theo ra ngoài.

Chúng tôi không quản được chuyện anh lợi dụng thức thần chơi cờ, nhưng đến khu vực của chúng tôi còn dám dùng loại phương pháp này thắng người của chúng tôi thì phải cho lời giải thích.

Tin tưởng cha tổ quốc có thể lợi dụng tốt điểm này khiến nước Nhật chịu thiệt, phun ra một ít thứ.

Chuyện này giải quyết dễ dàng.

Sau khi về nhà, không nằm ngoài dự liệu, ba anh em Tạ Tư Huyền đã sớm rời đi.

Cố Khanh tìm một cơ hội nói cho Tạ Giác biết chuyện ba người tới nhà, anh ấy tỏ vẻ không hứng thú tham gia cược thi đấu.

Nhưng mấy ngày kế tiếp, Cố Khanh và Tạ Giác phát hiện Tạ Vọng Sóc thường rơi vào trầm tư.

Chắc ông băn khoăn chuyện cược thi đấu.

Có một lần Tạ Giác nhìn thấy Tạ Vọng Sóc lại ngây người thì hỏi thẳng:

“Cha muốn con đi giúp bọn họ không?”

Tạ Vọng Sóc tỉnh táo lại, cười mắng:

“Nghĩ đi đâu vậy, chẳng qua là cha nghe được tiền đặt cược là Ô Kim Bàn Long Lô chợt nhớ bà nội của con. Hồi xưa khi bà nội của con còn sống thì rất thích mẹ của con, từng nói phải truyền thứ này lại cho mẹ của con, rồi sau đó truyền cho Khanh Khanh."

Chương 515: Vô Đề

Nhưng người đã mất, đồ vật tốt đến mấy cũng vô nghĩa.

Nói ra những điều này xong Tạ Vọng Sóc cũng biết suy nghĩ nhiều vô ích, không còn thất thần nữa.

Ngược lại là Tạ Giác thầm ghi nhớ chuyện này.

Tạ Giác đoán rằng Tạ Vọng Thư sẽ không bỏ cuộc dễ như vậy, chắc chắn sẽ lại lần nữa đến tìm bọn họ hỗ trợ.

Không phải nói Tạ Vọng Thư không nỡ bỏ con gái Tạ Tư Duyên, có lẽ tình cha và con gái chiếm một phần nhỏ, nhưng càng nhiều là sợ thua nhà họ Hoàng, mất Ô Kim Bàn Long Lô, đám tộc lão nổi giận sẽ đuổi ông ta khỏi chỗ ngồi.

Thật ra nếu không phải Tạ Vọng Sóc bị thương nhiều năm không thể khôi phục, dòng chính chỉ còn lại Tạ Vọng Thư, không biết ông ta đã bị lôi xuống ghế bao nhiêu lần.

Nói đến thì, Tạ Vọng Thư có số xui, từ khi ông ta ngồi vào ghế thì nhà họ Tạ không gặp một chuyện tốt nào. Kiếm Thừa Ảnh bị trộm, Tạ lão gia gặp chuyện, Khương Dung bị hại, các sự kiện đều phát sinh ở xung quanh Tạ Vọng Thư, ông ta chẳng bị sứt mẻ gì, nhưng người khác thì

Tạ Giác không đánh giá sai tính tình của Tạ Vọng Thư, nhưng đã đo lường sai da mặt của ông ta.

Khi cùng đường thì Tạ Vọng Thư chẳng cần mặt mũi.

Hôm nay, Tạ Giác vừa đến Bộ Đặc Dị đã thấy Tạ Vọng Thư

ngang nhiên đứng trước cửa, nhìn đông ngó tây. Khi có ai hỏi thì ông ta còn tự giới thiệu mình là bác trai của bộ trưởng Bộ Đặc Dị Tạ Giác, có chuyện đến tìm anh ấy.

Tạ Vọng Thư nhìn qua khóe mắt thấy Tạ Giác đến, mắt ông ta sáng rực nói với anh ấy:

“Tư Giác, cháu rốt cuộc đến rồi, bác cả chờ cháu đã lâu.”

Nghe giống như hai người đã hẹn gặp nhau từ trước vậy.

Các thành viên của Bộ Đặc Dị xem đến đây thầm ghê tởm thay cho bộ trưởng.

Khoảnh trời thủ đô chỉ có bấy nhiêu, chuyện trong giới huyền học có ai không biết nhau?

Hai phòng nhà họ Tạ xé rách da mặt, rồi mấy chuyện liên quan nhà họ Khương, dù quần chúng không biết cặn kẽ cũng có thể ngẫu nhiên nghe thấy một ít tin vỉa hè, đoán được mấy phần.

Bọn họ loáng thoáng biết nhà họ Hoàng và nhà họ Tạ thi đấu cá cược, cả đám còn lén nói bác trai của bộ trưởng sắp té sấp mặt, không ngờ ông ta muốn dời họa sang hướng khác, tìm đến bộ trưởng của họ.

Hiện tại bác cả trong lời đồn đã trở mặt với bộ trưởng đến mức chết cũng không qua lại vậy mà bình tĩnh đứng trước cửa Bộ Đặc Dị, chào hỏi với bộ trưởng như không có chuyện gì xảy ra.

Da mặt dày số một!

Càng thêm khiến bọn họ không dám tin tưởng là phản ứng của ngài bộ trưởng.

Bọn họ vốn nghĩ với tính cách của bộ trưởng nếu gặp tình

huống này phỏng chừng sẽ lơ đẹp.

Không ngờ sau khi Tạ Vọng Thư chào hỏi, Tạ Giác bình tĩnh gật đầu, còn nói:

“Bác đi với tôi vào đây.”

Chẳng những đám cấp dưới của Tạ Giác không phản ứng lại, ngay cả Tạ Vọng Thư cũng ngẩn ngơ.

Trong này có chuyện mờ ám!

Vào văn phòng, ngăn cách ánh mắt tò mò của đám cấp dưới ở bên ngoài, Tạ Giác hỏi:

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Thật ra Tạ Giác đương nhiên biết Tạ Vọng Thư đến tìm mình làm gì, nhưng có một số việc bắt buộc phải là Tạ Vọng Thư tự mình nói ra.

Cơ mặt Tạ Vọng Thư cứng ngắc, sau đó mặt mày ủ ê nói:

“Tư Giác, cháu phải giúp bác thôi, giúp nhà họ Tạ! Nếu không thì nhà họ Tạ xuống dốc từ tay chúng ta thì chúng ta là kẻ có tội muôn đời của nhà họ Tạ!”

Tạ Vọng Thư định dùng nghĩa lớn gia tộc cột Tạ Giác về phe mình.

Nhưng hiển nhiên ông ta chưa hiểu rõ về người cháu trai này.

Tạ Giác trực tiếp nói: “Là bác chứ không phải chúng ta. Tôi nói lâu rồi, nhà họ Tạ tốt hay xấu đều không liên quan tôi. Nhưng bác đã cống hiến nhiều cho nhà họ Tạ xuống dốc, cũng không thiếu gì lần này.”

Ngữ khí rõ ràng bình thản nhưng nghe ra mùi mỉa mai.

Tạ Vọng Thư cảm giác bị Tạ Giác kéo da mặt ném xuống đất rồi giẫm lên, ông ta rất muốn trực tiếp phất tay áo bỏ đi, nhưng biết rõ mình không thể đi.

Chương 516: Vô Đề

Tạ Vọng Thư cười lúng túng, vò đã mẻ lại sứt nói:

“Tôi không nói dài dòng, nếu cháu đã để tôi vào đây thì chắc có khả năng đồng ý giúp tôi đúng không? Chỉ cần cháu đồng ý giúp, vô luận muốn tôi làm gì thì tôi đều sẽ làm!"

Tạ Giác chỉ chờ ông ta nói câu này.

Anh ấy nói:

“Tôi có thể tham gia thi đấu cá cược với bác, thậm chí Khanh Khanh cũng có thể hỗ trợ. Nhưng nếu thắng Ô Kim Bàn Long Lô phải thuộc về chúng tôi.”

"Không không không Không được!" Tạ Vọng Thư giật nảy mình, giống như bị giẫm lên bàn chân vậy, ông ta nhảy vọt lên: “Đây là một trong ba bảo bối của nhà họ Tạ, cậu không thể cho cháu!”

Ngón tay Tạ Giác gõ mặt bàn:

“Ba bảo bối nhà họ Tạ? Hiện tại trong tay của ông còn vài món?”

Tạ Vọng Thư thoáng chốc ủ rũ.

Đúng rồi.

Thiên Cơ Bàn thì không biết tung tích, thật ra là bị Tạ lão gia đưa cho Tạ Vọng Sóc.

Kiếm Thừa Ảnh bị ăn cắp sau đó bị Tạ Giác tìm được, tương đương sung công.

Trong tay Tạ Vọng Thư chỉ còn Ô Kim Bàn Long Lô, nhưng sắp bị nhà họ Hoàng thắng lấy mất.

Tạ Giác nói:

“Nếu đưa đồ vật cho tôi, sau đó thắng thi đấu giành được Tầm Long Bàn thì bác còn có thể nói ít ra đồ vật vẫn ở trong tay người nhà họ Tạ. Nếu thua đồ cho nhà họ Hoàng thì thật sự không có cái gì "

Giọng của Tạ Giác không cao nhưng từng chữ gõ vào tim Tạ Vọng Thư.

Tạ Vọng Thư suy nghĩ thật lâu, cắn răng một cái:

“Được, chỉ cần cháu giúp thắng thi đấu cá cược thì Ô Kim Bàn Long Lô thuộc về cháu!”

Tạ Giác gật đầu, lấy một cuộn giấy đặc biệt ra, viết bằng chu sa.

Sắc mặt Tạ Vọng Thư khó xem hỏi:

“Cháu lo tôi trái lời hứa hay sao mà cố ý dùng linh khế!"

Tạ Giác cười khẽ:

“Bác cả là nhân vật lợi hại như vậy, tôi luôn phải cẩn thận một chút, có thiên đạo làm chứng thì tôi yên tâm hơn.”

Tạ Giác nói xong hội tụ linh khí vào bàn tay ấn lên giấy, khi thả ra thì tờ giấy xuất hiện một dấu tay đỏ thắm.

Tạ Giác đưa tờ giấy cho Tạ Vọng Thư, ông ta cũng đưa linh khí vào bàn tay rồi ấn xuống.

Khế ước hình thành, tờ giấy lơ lửng giữa hai người một lúc, rồi tan thành một luồng linh quang bay về phía chân trời.

Linh khế là khế cao nhất giữa các thuật sĩ huyền học, dùng tu vi của bản thân làm bảo đảm, thực hiện nội dung trong khế ước, sẽ bị thiên đạo giám thị.

"Hiện tại được rồi chưa!" Nhìn thấy linh khế thành, Tạ Vọng Thư thầm thở phào nhẹ nhõm: "Thời gian là năm ngày sau, đài tập võ ở nhà cổ họ Tạ, cháu nhất định phải đến!"

Tạ Giác gật đầu, nói:

"Đã hứa với bác thì tôi nhất định sẽ đi."

Chờ khi Tạ Giác tìm thời gian lén nói cho Cố Khanh biết, cô kinh ngạc trợn to mắt.

"Chẳng phải đã nói với nhau sẽ không đi à? Sao anh bỗng nhiên đồng ý ký linh khế đi giúp họ?!"

Tạ Giác biểu thị mặc dù cha không nói gì, nhưng hiển nhiên Ô Kim Bàn Long Lô là pháp khí có ý nghĩa kỷ niệm cao với ông.

Nếu bởi vì hành vi ngu xuẩn của Tạ Vọng Thư khiến thứ này rơi vào tay của nhà họ Hoàng thì trong lòng cha chắc chắn sẽ khó chịu. Chẳng bằng hai anh em mượn cớ giúp đỡ lấy đồ vào tay mình.

Nếu anh trai đã nói như vậy, Cố Khanh tự nhiên cũng không có ý kiến.

Chẳng qua, Cố Khanh đảo tròn tròng mắt, cười nói:

“Em đoán dù anh mang em qua thì Tạ Vọng Thư cũng chưa chắc sẽ để em lên sân.”

Cũng phải, thi đấu cá cược ba ván thắng hai, nếu hai ván đều là con của Tạ Vọng Sóc lên sân, trong giới hay nói ông ta vô dụng không chừng sẽ truyền qua cho con của ông ta.

Về việc này thì Tạ Giác cho rằng:

“Ông ta sẽ để em đấu.”

Tạ Giác được tin tức chính xác còn hơn tư liệu mà Tạ Vọng Thư tra được, thế hệ này của nhà họ Hoàng không chỉ ra cặp song sinh.

Chương 517: Vô Đề

Cố Khanh cười híp mắt: “Vậy thì em chờ xem!”

Bàn xong chuyện thi đấu cá cược, hai anh em chuyển đề tài về bùa Khô Mộc Phùng Xuân.

Nói đến chuyện này là Cố Khanh cảm thấy có chút nản lòng.

Bao nhiêu ngày qua rõ ràng cô vẽ bùa chú ngày càng thuận tay, nhưng luôn cảm thấy có nơi nào không đúng, giống như có một lớp cửa sổ giấy vẫn chưa đâm thủng.

Sau khi có thể vẽ ra bùa Khô Mộc Phùng Xuân hoàn chỉnh, cô từng sử dụng tài liệu cấp cao mà Tạ Giác tặng cho vẽ thử một lần.

Nhưng vẽ giữa chừng thì Cố Khanh cảm giác rõ ràng linh lực trong lá bùa bắt đầu không ổn định, lá bùa dần rách toạc.

Nếu không phải Cố Khanh nhanh chóng ném đi thì không chừng bị thương.

Hiệu quả giống như nổ lò lúc luyện đan vậy.

Lúc ấy Cố Khanh nhanh tay ném bùa vào ao cá, bầy cá bị nổ bay vọt lên cao, bọt nước bắn cao ba mét, dù cô nhanh nhẹn né vẫn bị tưới ướt đẫm.

Tạ Giác nghe được tiếng động lao ra, anh ấy lo lắng tha thiết dặn dò Cố Khanh không được làm bậy nữa, tạm thời tịch thu tài liệu của cô.

Tạ Giác còn nói, lần sau Cố Khanh vẽ bùa Khô Mộc Phùng

Xuân phải có anh ấy ở bên cạnh hộ pháp mới được.

Không còn cách nào, Cố Khanh cũng biết chuyện này không thể sốt ruột, đành chậm rãi rèn luyện.

Chớp mắt vài ngày trôi qua, đến ngày thi đấu cá cược.

Tạ Giác viện cớ Bộ Đặc Dị có nhiệm vụ mới mang Cố Khanh đi ra, hai người đến nhà cổ họ Tạ.

“Tại sao không nói cho cha biết chuyện này?” Đây cũng là điều Cố Khanh thắc mắc.

Tạ Giác mím môi, bởi vì anh ấy lo lắng Tạ Vọng Sóc không đồng ý dùng phương thức này ‘đòi lại’ Ô Kim Bàn Long Lô.

So với Tạ Giác lạnh lùng, trong lòng chỉ có gia đình nhỏ cha mẹ và em gái, Tạ Vọng Sóc dù sao nhận giáo dục gia tộc lớn, từ nhỏ đã có người dạy bọn họ phải dâng hiến tất cả vì vinh quang của gia tộc.

Tuy Tạ Vọng Sóc đã nhìn thấu tất cả, cắt đứt quan hệ với nhà họ Tạ, nhưng ở trong lòng ông thì gia tộc vẫn có sức nặng không tầm thường.

Ở trong lòng Tạ Vọng Sóc nghĩ nếu con trai không muốn giúp thì ông sẽ không bắt buộc, nhưng lấy danh nghĩa giúp mà cứng rắn lấy đi Ô Kim Bàn Long Lô, dù biết anh ấy làm vậy là vì ông thì ông cũng sẽ không vui vẻ.

Nhưng Tạ Giác không muốn nói những ý tưởng này cho em gái biết.

Tạ Giác vươn tay xoa rối mái tóc dài của cô, bị Cố Khanh lườm nguýt anh ấy vẫn cứ xoa, chọc giận cô cũng nhào lên xoa tóc của anh ấy. Hai người đùa giỡn, Cố Khanh quên mất Tạ Giác căn bản

không trả lời câu hỏi của mình.

Lúc Cố Khanh và Tạ Giác đến thì quản gia già của nhà cổ đã chờ ở cửa, nhìn thấy bọn họ thì mặt vui vẻ nghênh đón:

“Cậu ba, cô Khanh.”

“Ông nội Lương.” Tạ Giác gật đầu với quản gia già: “Hiện tại tình huống thế nào? Bắt đầu chưa?”

Khi nhìn thấy Tạ Giác đến thì quản gia già thở phào nhẹ nhõm.

Ông ấy làm quản gia trong nhà họ Tạ đã mấy chục năm, xem mình như một thành viên của nhà họ Tạ, tuyệt đối không muốn nhìn thấy nhà họ Tạ suy tàn.

Lúc trước quản gia già lo lắng dựa vào ông chủ Vọng Thư và cậu cả, cậu hai e rằng không thắng nổi nhà họ Hoàng. Dù sao nhà họ Hoàng luôn vênh váo tự đắc khi ở trước mặt quản gia già, đó là tự tin toát ra từ trong lòng.

Quản gia già lo nhà họ Hoàng có hậu chiêu gì, giờ cậu ba trở về, ông ấy rốt cuộc có thể hơi yên lòng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, một quản gia già mà cũng cảm thấy Tạ Giác đáng tin còn hơn Tạ Vọng Thư, có thể nhìn ra ông ta làm gia chủ mất lòng người tới cỡ nào.

Lúc đến gần đài tập võ, Cố Khanh từ xa đã nghe tiếng khắc khẩu.

Nghe âm thanh là hai cô gái, một người là người quen của Cố Khanh, Tạ Tư Duyên.

Chương 518: Vô Đề

“Tôi nói nhé, các người còn giãy giụa làm gì, chẳng bằng cô ngoan ngoãn gả cho anh họ ba của tôi đi! Tuy cô cũng không xinh gì mấy, tính tình dữ dằn, nhưng ít nhất là cô chủ của gia tộc lớn, cưới cô thì anh họ ba của tôi cũng không chịu thiệt!”

‘Anh họ ba’ này chắc là con cháu trác táng xui xẻo vừa bể đầu vừa bị gãy chân?

“Cô cô đừng đắc ý, dù tôi chết cũng không gả vào nhà họ Hoàng mấy người! Tôi nói cho cô biết, Hoàng Duyệt Hân, chút trình độ mèo quào của nhà họ Hoàng mấy người thì tùy tiện chọn một người của nhà họ Tạ chúng tôi đã dư sức thắng rồi! Cô biết Tạ Giác chứ, đám anh chị em của cô làm gì có ai bằng anh ba của tôi!”

Ngữ khí kiêu ngạo đó, dù là ai đều nghe không ra hai gia đình đã sớm trở mặt, xem ra Tạ Tư Duyên rất biết dựa thế.

Dường như Hoàng Duyệt Hân biết danh tiếng của Tạ Giác, nhưng ngoài miệng lại không chịu nhận thua:

“Thế thì sao, Tạ Giác chỉ có một mình, cặp song sinh của nhà họ Hoàng chúng tôi cũng không dễ bị ăn hiếp đâu!”

Tuy giọng nói hơi hụt hơi nhưng cảm giác kỹ liền có thể phát hiện đây là cố ý giả bộ yếu thế.

Trong giọng nói của Tạ Tư Duyên tràn ngập đắc ý:

“Nghe cô nói là biết thiếu kiến thức rồi, cô nghĩ ba người anh của tôi không bằng người của nhà họ Hoàng sao? Anh ba thắng

một trận, chỉ cần anh cả của tôi thắng thêm một trận là mấy người phải thua!”

Cố Khanh nghe đối thoại mà muốn vịn trán, hai bên đều thi đấu cá cược, Tạ Tư Duyên sắp không giữ được quyền tự chủ hôn nhân của mình vậy mà còn rảnh hơi đấu võ mồm với cô gái nhà họ Hoàng.

Quan trọng nhất là bị người ta moi tin mà cô ta không nhận ra chút nào!

Tạ Giác mang theo Cố Khanh đi vào, tiếp đó thản nhiên nhìn lướt qua Tạ Tư Duyên cãi cọ với cô gái nhà họ Hoàng. Tạ Tư Duyên nhìn thấy Tạ Giác thì ngoan như chim cút.

"Lại đây, đi theo tôi.”

Tạ Giác chỉ nói một câu, Tạ Tư Duyên đã ngoan ngoãn theo sau.

Cố Khanh nói nhỏ vào tai anh trai:

“Cô gái tên Hoàng Duyệt Hân dường như giấu tu vi của mình.”

Tạ Giác nghe vậy ngón tay rũ xuống khẽ nhúc nhích, quét mắt qua cô gái thoạt nhìn không chừng đang sợ hãi, đáy mắt anh ấy tăng chút cảnh giác.

Trong sân tập võ, các trưởng bối của nhà họ Hoàng, Tạ ngồi ở đằng trước nhất.

Lớp trẻ của hai nhà thì chia ra ngồi ở hai bên.

Nhìn thấy Tạ Giác mang theo Cố Khanh, Tạ Tư Duyên đi tới, người trẻ tuổi của hai nhà đều im lặng.

Đến lúc này rồi Tạ Vọng Thư còn không quên biểu diễn, chạy đến chỗ Tạ Giác, làm vẻ mặt bác trai quan tâm cháu trai:

“Cháu đấu với một người trong cặp song sinh nhà họ Hoàng, Tư Thanh đấu với một người khác, còn người cuối cùng thì nhà họ Hoàng chọn đại góp đủ số, để Tư Huyền đấu, cháu thấy sao?”

Tạ Vọng Sóc quả nhiên là căn bản không định để Cố Khanh lên sân, cũng đúng, vì ông ta không biết thực lực của cô.

Ý tưởng của Tạ Vọng Thư là Điền Kỵ đua ngựa, Tạ Giác thắng một trận, Tạ Tư Huyền đấu với người vô danh của nhà họ Hoàng thắng một trận, vậy thì dù Tạ Tư Thanh có thua cũng không sao.

(

) Thành ngữ từ câu chuyện đại tướng nước Tề là Điền Kỵ thường đua ngựa với Tề Uy Vương, luôn cược ba ván thắng hai, và Điền Kỵ luôn thua. Điền Kỵ thua mãi bực quá nói cho Tôn Tẫn, được hiến kế: “Ba loại ngựa của ngài luôn kém hơn đại vương một chút.

Ngài luôn cho ngựa thượng đẳng đấu với thượng đẳng, ngựa trung đẳng đấu với trung đẳng, ngựa hạ đẳng đấu với hạ đẳng nên mới thua. Nếu làm theo lời tôi thì ngài sẽ thắng.”

Điền Kỵ lại thách đấu với Tề Vương, cho ngựa hạ đẳng đấu với ngựa thượng đẳng của Tề Vương, tất nhiên thua, cho ngựa thượng đẳng đấu với ngựa trung đẳng của Tề Vương, cho ngựa trung đẳng đấu với ngựa hạ đẳng của Tề Vương, cuối cùng Điền Kỵ thắng số tiền cược lớn lấy lại số vốn bị thua trước đó mà còn có dư.

Chương 519: Vô Đề

Ngụ ý của câu chuyện là phải có cái nhìn đại cục, hy sinh một chút để thắng hoàn toàn, không thể nào thắng trọn vẹn mà không có hy sinh.

Nhưng người cuối cùng nhà họ Hoàng đưa lên thật sự là hạng người vô danh sao?

Tạ Giác thầm nhức đầu, nói:

“Hy vọng bác suy xét cho kỹ.”

Trong lời nói tràn đầy ẩn ý.

Keng keng keng!

Lục lạc trên cái bàn ở đằng trước nhất reo ba tiếng, đó là một lục lạc nhỏ xinh còn chưa bằng một nắm tay, khi gõ thì âm thanh giống như sóng gợn trên mặt nước dần khuếch tán toàn trường.

Vì công bằng, thi đấu cá cược lần này là nhà họ Hoàng, Tạ mỗi bên cử ra một người làm trọng tài, còn trọng tài chính thì chuyên môn mời từ Huyền Diệu Quan, đạo trưởng Thanh Hư.

Đợi đến khi toàn trường đều an tĩnh lại, đạo trưởng Thanh Hư buông xuống gậy nhỏ gõ chuông, nói:

“Nguyên nhân cuộc thi đấu cá cược này chắc không cần đạo sĩ già này nói tỉ mỉ. Nhà họ Hoàng và nhà họ Tạ, mỗi bên cử ra ba người, ba ván thắng hai. Mặc kệ kết quả như thế nào, sau khi thi đấu xong phải xóa bỏ ân oán hai bên.”

Đạo trưởng Thanh Hư ngẫm nghĩ, lại bổ sung thêm: “Cuối cùng nói một câu, hy vọng mọi người điểm đến liền ngừng, chú ý chừng mực."

Nói xong đạo trưởng Thanh Hư lại gõ lục lạc ở trước mặt:

“Được rồi, trận thứ nhất chính thức bắt đầu, mời hai bên vào sân.”

Hai thiếu niên khuôn mặt giống nhau, nhưng một người mặc đồ đen, một người mặc đồ trắng của nhà họ Hoàng ngồi ở đằng trước nhất, hai người liếc nhau, cuối cùng thiếu niên mặc đồ đen lên sân trước.

“Cậu ta là Hoàng Kỳ Thâm, người anh trong cặp song sinh nhà họ Hoàng, nghe nói am hiểu kiếm pháp."

Cố Khanh nghe bên tai vang lên tiếng giải thích, cô nhìn qua thì thấy Tạ Tư Thanh.

Phải công nhận, ba người con của Tạ Vọng Thư, trừ Tạ Tư Duyên đầu óc hơi đần độn ra, Tạ Tư Huyền và Tạ Tư Thanh không tệ.

Đó là nếu không suy xét quan hệ của hai nhà.

Thiên phú của Tạ Tư Huyền xem như bình thường khi so sánh với Tạ Giác, mặc dù phần nào nhờ gia tộc ưu tiên bồi dưỡng, nhưng lứa tuổi như vậy mà tu vi có thể đạt đến tình trạng này thì không ai biết anh ta trả giá nhiều cỡ nào.

Tạ Tư Thanh thì xã giáo khéo léo, giỏi nhẫn nhịn, trong tình huống hai gia đình rõ ràng đã trở mặt nhưng vẫn nhiều lần chủ động làm thân, có đủ tâm cơ lẫn da mặt.

Tiếc rằng Cố Khanh không thích giao tiếp với loại người này.

Cố Khanh liếc Tạ Tư Thanh một cái, không đáp lời cũng không hỏi tiếp. Dù sao nếu Tạ Tư Thanh ở bên cạnh giải thích, cô sẽ nghe, nếu anh ta không nói gì thì cô cũng không quan tâm.

Chính giữa sân tập võ.

Tạ Giác và Hoàng Kỳ Thâm đứng mặt đối mặt, xuất phát từ suy xét điểm đến liền ngừng, hai bên đều dùng kiếm gỗ. Nhưng đối với thuật sĩ tu luyện kiếm thuật thì dùng kiếm khí tổn thương người khác dễ như chơi. Kiếm gỗ này phỏng chừng cũng chỉ là nhắc hai bên biết chừng mực.

Hai người ở trên đài đều là loại người không thích nói nhiều.

Hoàng Kỳ Thâm cầm kiếm gỗ đặt hờ bên cạnh người, nói một tiếng với Tạ Giác:

“Lĩnh giáo!"

Tạ Giác nhẹ gật đầu, nói:

“Mời.”

Sau đó không khí yên lặng.

Hai bên đều có trình độ cao về kiếm thuật, lúc này yên tĩnh là vì muốn chờ đối phương ra chiêu trước để tìm sơ hở.

Trên đài, Tạ Vọng Thư không chút lo lắng thắng thua của ván này, nhưng ông ta vẫn trong trạng thái bồn chồn.

Tạ Vọng Thư thường nhìn về chỗ ngồi của lớp trẻ nhà họ Tạ, Tư Duyên ở, Tư Thanh cũng có mặt, nhưng Tư Huyền vừa rồi còn ngồi ở đó nay đi đâu mất?

Tạ Vọng Thư miễn cưỡng đè xuống suy đoán không tốt, phất tay ra hiệu cho người hầu ở bên cạnh đi tìm cậu cả, ông ta cố gắng tập trung chú ý vào sân tập võ.

Không, sẽ không có vấn đề, ông ta đã sắp xếp xong xuôi cả rồi. Trán của Tạ Vọng Thư dần rịn mồ hôi.

Gia chủ nhà họ Hoàng ngồi bên cạnh khóe môi cong lên nụ cười bí ẩn, dường như cảm thán một tiếng:

“Xem ra Tạ gia chủ cảm thấy hôm nay hơi nóng nhỉ?”

Chương 520: Vô Đề

“Đúng vậy, hơi nóng.” Tạ Vọng Thư nhìn về hướng chỗ ngồi, vẫn không thấy bóng dáng của Tạ Tư Huyền, ông ta càng sốt ruột.

Bên Cố Khanh cũng phát hiện ra không đúng.

“Tạ Tư Huyền đâu?” Đây là câu nói đầu tiên của Cố Khanh từ khi ngồi xuống.

“Anh hai? Anh cả đâu? Vừa rồi em còn thấy anh ấy mà tại sao” Vẻ mặt bình tĩnh của Tạ Tư Duyên thoáng chốc thay đổi.

Anh cả là khâu quan trọng trong trận thi đấu cá cược này, liên quan đến việc lớn cả đời của cô ta, nếu anh cả xảy ra chuyện gì thì chẳng phải là cô ta tiêu đời?

Tạ Tư Thanh nhanh chóng đè xuống Tạ Tư Duyên muốn đứng lên tìm anh cả:

“Bình tĩnh một chút, chắc cha đã đi tìm."

Lúc này, một người hầu vội vàng từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ đi thẳng tới chỗ Tạ Vọng Thư.

Anh em Tạ Tư Thanh càng có dự cảm không may, họ biết người hầu này, thường làm việc vặt cho cha, bây giờ vội vàng chạy vào thì nhất định là xảy ra việc lớn.

Tạ Vọng Thư nghe thấy người hầu nói nhỏ vào tai thì không giấu được biểu cảm nữa.

“Cậu cả không biết ăn Tán Linh Đan từ khi nào, tạm thời

không thể vận dụng linh lực."

Tạ Vọng Thư đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó là nổi giận.

Rõ ràng biết hôm nay là thi đấu cá cược quan trọng với nhà họ Tạ, Tạ Tư Huyền sẽ tự mình ăn Tán Linh Đan sao? Không thể nào.

Cho nên, nhất định là nhà họ Hoàng giở trò!

Tạ Vọng Thư nhìn gia chủ nhà họ Hoàng bằng ánh mắt muốn ăn thịt người:

“Anh Hoàng, giỏi lắm!”

Gia chủ nhà họ Hoàng cười tủm tỉm hỏi ngược lại:

“Sao anh Tạ nói vậy?”

Ngoài miệng không thừa nhận, nhưng nụ cười trên mặt gia chủ nhà họ Hoàng đã chứng minh hết thảy.

Trong lúc Tạ Vọng Thư sốt ruột thì trận so tài đầu tiên rất nhanh có kết quả.

Không chút ngoài ý muốn, là Tạ Giác thắng lợi.

Tạ Giác chỉ bị rách góc áo, nhưng trong nháy mắt đó kiếm của anh ấy đã chỉ vào cổ của Hoàng Kỳ Thâm.

Đối với kết quả này, vô luận là nhà họ Tạ, Hoàng, thậm chí là đối thủ của Tạ Giác – Hoàng Kỳ Thâm từ lâu đã dự đoán được.

So tài một trận xong, hai bên có mười lăm phút nghỉ ngơi.

Tạ Vọng Thư vội vàng mang theo con cái, hai cháu chạy hướng phòng của Tạ Tư Huyền.

Trong phòng.

Tạ Tư Huyền ngồi xếp bằng, dường như tại nỗ lực loại bỏ tác dụng của Tán Linh Đan, tiếc rằng linh khí quanh người anh ta mỏng manh đến mức gần bằng không đã nói lên kết quả.

Tạ Giác nói:

“Vô dụng, hiệu quả của Tán Linh Đan ít nhất kéo dài một ngày.”

"Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tạ Vọng Thư sốt ruột giậm chân, sắp xếp kế hoạch Điền Kỵ đua ngựa cứ thế bị nhà họ Hoàng chơi xấu phá hủy.

Tạ Vọng Thư nóng máu hiếm hoi răn dạy con trai:

“Con thật là! Tại sao sơ sẩy quá vậy, cư nhiên bị người hãm hại ăn trúng Tán Linh Đan!”

Tạ Tư Huyền không biện giải:

“Lỗi tại con sơ suất.”

Tạ Tư Thanh ở một bên lại ra chiều đăm chiêu.

Anh cả luôn cẩn thận, chưa từng ăn vào thứ gì không rõ nguồn gốc, lần này bị lừa ăn Tán Linh Đan nhất định là vì có người thân quen đưa cho.

Lại nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Tạ Tư Duyên, Tạ Tư Thanh hoài nghi chuyện này lại là em gái làm điều ngốc.

Tạ Tư Thanh thầm than, đều là nợ cả.

Tạ Tư Thanh nói: “Việc khẩn cấp trước mắt thi đấu cá cược sắp tới phải làm thế nào?"

Tạ Vọng Thư không nghĩ ra biện pháp nào tốt, đưa ánh mắt cầu viện về phía Tạ Giác.

Tạ Giác không chút do dự:

“Trận thứ ba để Khanh Khanh lên.”

Nhìn thấy Tạ Vọng Thư không nói lời nào, Tạ Giác nhướng mày: “Như thế nào? Không muốn?"

Tạ Vọng Thư nhanh chóng mỉm cười đáp lại: “Tư Giác, cháu gái làm được không?”

Đây là Tạ Vọng Thư lần đầu tiên chính miệng thừa nhận cháu gái Cố Khanh.

Tạ Tư Thanh và Tạ Tư Duyên lộ ánh mắt phức tạp.

Tạ Giác làm vẻ mặt kiêu ngạo:

“Về thuật pháp thì Khanh Khanh không thua kém tôi bao nhiêu.”

Chương 521: Vô Đề

Có thể được Tạ Giác khen như thế, dù tình thân chiếm phần lớn thì chắc trình độ của Cố Khanh cũng không quá tệ.

Ngay lúc này không tìm được người nào thích hợp hơn, Tạ Vọng Thư đành phải đồng ý.

Mười lăm phút qua rất nhanh, quay về sân tập võ, Tạ Tư Thanh chỉ kịp hít sâu vài cái đã phải lên sân.

Anh ta muốn cố gắng trong trận chiến này.

Tuy đối mặt em trai của Hoàng Kỳ Thâm là Hoàng Kỳ Ngôn, nghe nói là thiên tài thuật pháp của thế hệ trẻ nhà họ Hoàng, nhưng Tạ Tư Thanh vẫn muốn thử một lần.

Không thể đặt hết hy vọng cuối cùng vào cô em họ Cố Khanh không mấy quen thuộc đúng không nào?

Nếu anh ta thắng được trận so đấu này, nếu anh ta mạnh hơn một chút thì sự tình đã không phiền phức như vậy.

Hai bên lên đài.

Hoàng Kỳ Ngôn cười híp mắt nhìn Tạ Tư Thanh:

“Tư Thanh huynh, xin hãy nhẹ tay.”

Phải công nhận, bản thân mình luôn cười tủm tỉm thì không có cảm giác gì, nhưng khi nhìn thấy người khác dùng kiểu cười đó với mình thì sẽ cảm thấy ớn lạnh.

Tạ Tư Thanh lười nói nhiều, lật tay lại, một tấm bùa Hỏa xuất hiện, anh ta vung tay ném, lá bùa bay nhẹ nhưng chính xác bắn về phía Hoàng Kỳ Ngôn.

Hoàng Kỳ Ngôn không nhúc nhích, cầm cây bút lông điểm vào lá bùa trong không trung. Bùa không gió tự cháy, nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Đạo trưởng Thanh Hư vuốt râu:

“Chiêu dùng ngòi bút phá bùa này rất giỏi!”

Gia chủ nhà họ Hoàng cười nói:

“Hai đứa con trai này của tôi tuy khuôn mặt giống nhau, nhưng từ tính cách đến sở trường đều khác biệt. Đứa thứ hai từ nhỏ đã thích thuật bùa chú, biết vẽ bùa, cũng biết phá bùa. Nghe nói đạo trưởng Thanh Hư về phương diện này đã tự thành một trường phái riêng, xin chỉ dạy cho thằng út nhà tôi nhiều hơn.”

Trong lời nói của gia chủ nhà họ Hoàng dường như con trai ông ta đã nắm chắc phần thắng.

Tạ Tư Thanh đấu rất gian nan, khoảng thời gian mới vào trận chỉ là thăm dò, anh ta ném một lá bùa qua đã bị Hoàng Kỳ Ngôn phá ngay.

Hoàng Kỳ Ngôn có thể phá đa số bùa chú cũng xem như hủy đi một chiêu của Tạ Tư Thanh, cộng thêm anh ta không giỏi đánh sáp lá cà.

Tạ Tư Thanh cắn răng, lại lấy một lá bùa ra, tay cầm một pho tượng bằng gỗ đàn đen, không thấy rõ mặt bức tượng.

Tạ Tư Thanh dán bùa vào tượng, trong miệng bắt đầu niệm chú:

"Bái thỉnh nghĩa dũng Vũ An Vương đào viên kết nghĩa thế vô song tẫn tâm hiệp lực phù lưu chủ bất vong hậu thế bảo chủ công ngũ quan trảm tương vô địch thủ Đệ tử nhất tâm chuyên bái thỉnh Quan Vũ đại đế tốc hàng lâm thần binh hỏa cấp cấp cấp như luật lệnh!"

Âm thanh rất nhẹ, nghe không rõ Tạ Tư Thanh niệm chú gì, nhưng cảm giác được khí thế trên người anh ta dần lên cao, sau lưng mơ hồ xuất hiện ảo ảnh to lớn liền biết anh ta đang làm gì.

Chú Rước Thần!

Tạ Tư Thanh đã sớm chuẩn bị hai tay, biết sức tấn công của mình kém nên chuẩn bị sẵn chú Rước Thần, còn là rước Quan Nhị Gia, giờ là lúc sử dụng!

“Hay!” Tạ Vọng Thư ở trên đài không kiềm được khen.

Sắc mặt của gia chủ nhà họ Hoàng cũng không thoải mái như lúc trước.

Nhưng Hoàng Kỳ Ngôn ở trên đời đối mặt khí thế nặng nề này mà còn cười được, vỗ tay:

“Tuyệt, tuyệt, tôi biết ngay anh Tư Thanh không phải nhân vật đơn giản.”

“Cậu còn chưa nhận thua sao?" Giọng của Tạ Tư Thanh hơi xa xăm.

Hoàng Kỳ Ngôn nói:

“Đương nhiên không thể nhận thua! Anh Tư Thanh rước Quan Nhị Gia, Quan Nhị Gia cả đời trung nghĩa, chắc sẽ không lạm sát vô tội nhỉ? Huống chi linh lực của anh Tư Thanh có thể kiên trì

bao nhiêu thời gian?”

Hoàng Kỳ Ngôn nói trúng điểm yếu, linh lực của Tạ Tư Thanh phỏng chừng chỉ có thể thỉnh Quan Nhị Gia nhập xác chừng một phút, Hoàng Kỳ Ngôn chỉ cần kiên trì, sau một phút là Tạ Tư Thanh sẽ trở nên không có chút sức phản kháng.

Chương 522: Vô Đề

"Vậy chờ xem cậu có thể tránh thoát được đao của Quan Nhị Gia hay không!”

Linh lực trong tay Tạ Tư Thanh ngưng tụ thành hình dạng đao lớn, cán dài, thân đao dường như điêu khắc một con rồng xanh sống động như thật.

Đạo trưởng Thanh Hư nhìn về hướng Tạ Vọng Thư:

“Chưa từng nghe con trai thứ hai của Tạ gia chủ có thiên phú về phương diện rước thần.

Đúng vậy, thuật pháp rước thần không phải ai đều có thể rước Quan Nhị Gia. Bình thường rước được sơn thần đất đai, mà không phải thần hoang dại vô dụng là đã cảm tạ trời đất

Tạ Tư Thanh có thể rước đến Quan Nhị Gia, tuy rằng dùng tượng gỗ làm vật dẫn nhưng cũng ghê gớm lắm rồi. Bởi vì Quan Nhị Gia là thần tiên kén chọn, yêu cầu rất cao đối với tâm tính của người rước thần.

Vốn cho rằng Hoàng Kỳ Ngôn tránh không khỏi.

Ảo ảnh Quan Nhị Gia ngưng tụ sau lưng Tạ Tư Thanh, từng cử động đều mang theo uy thế mạnh mẽ.

Một đao chém qua, Hoàng Kỳ Ngôn cầm la bàn ngọc xoay vài cái.

Đao chém vào vách linh khí rồi cùng tan biến, Hoàng Kỳ Ngôn đang cầm trận bàn mà cậu ta chuyên tâm chế tạo ra, có đủ công

kích và phòng ngự, là vũ khí bí mật của cậu ta, không ngờ sẽ sử dụng ở đây.

Hoàng Kỳ Ngôn nói:

“Anh Tư Thanh, đòn này tiêu hao một phần ba linh lực của anh, anh cảm thấy mình còn đủ sức đánh bại tôi không?”

Khóe môi Tạ Tư Thanh dính chút vết máu: “Vậy cậu hãy đỡ thêm một đao của tôi, nếu đỡ xong nhát đao đó mà cậu vẫn không sao thì tính là cậu thắng.”

Tạ Tư Thanh định sử dụng đường đao mạnh nhất.

Đao lại ngưng tụ trong tay Tạ Tư Thanh rồi chém xuống chỗ Hoàng Kỳ Ngôn.

Hoàng Kỳ Ngôn dùng hết chiêu số, cùng sử dụng trận bàn và bùa chú.

Đạo trưởng Thanh Hư cầm phất trần, sẵn sàng cứu hộ.

Ầm ầm!

Trên sân tập võ bay cát bụi mịt mù.

Chờ cát bụi bay đi hết, híp mắt nhìn lên thì chỉ thấy hai người ngã xuống sân tập võ.

Tạ Tư Thanh miệng mũi chảy máu nằm ngay đơ, đây là di chứng Quan Nhị Gia nhập xác.

Hoàng Kỳ Ngôn phun ra một ngụm máu tươi, trên người trúng một đao, không thể đấu tiếp nữa.

Đạo trưởng Thanh Hư cẩn thận quan sát tình huống của hai

người, ông ấy vung phất trần nói:

“Hai vị, ván này tính là hòa được chứ?”

Thấy con trai của mình bị thương nặng không thể động đậy, Tạ Vọng Thư và gia chủ nhà họ Hoàng đương nhiên chỉ có thể đồng ý.

Đến đây thì nguy cơ của nhà họ Tạ đã hóa giải hơn phân nửa nhờ vào trận liều mạng của Tạ Tư Thanh.

Nếu Tạ Tư Thanh thua thì kết quả như thế nào còn phải xem ván đấu cuối cùng của Cố Khanh.

Nhưng Tạ Tư Thanh đánh ra thế hòa, như vậy nhà họ Tạ cùng lắm là một thắng, một thua một hòa với nhà họ Hoàng. Thậm chí nếu Cố Khanh thắng thì Tạ Giác thắng lớn, có thể nói đứng ở vị thế không thua.

“Anh Hoàng, xem tình huống này thì vòng thứ ba các người cử ai lên sân?”

Thấy bên nhà mình đã ở thế không thua, Tạ Vọng Thư lại bắt đầu được voi đòi tiên, nghĩ rằng dù giữ được Ô Kim Bàn Long Lô nhưng đã hứa sẽ đưa cho Tạ Giác, nhất định phải lấy được Tầm Long Bàn của nhà họ Hoàng!

Cơ mặt gia chủ nhà họ Hoàng co giật, thở dài: “Không giấu gì anh Tạ, tôi vốn nghĩ trong hai đứa con trai ít nhất có thể thắng một ván, thôi thì ván cuối này cho con gái út nhà em họ của tôi lên đi. Hay là chúng ta thuận thế hòa giải, mọi người đều không chịu thiệt, ván cuối đừng đấu nữa?”

Tạ Vọng Thư cười nói:

“Vậy sao được, đã đặt ra điều kiện thi đấu cá cược, còn mời

đạo trưởng Thanh Hư đến, sao có thể tùy tiện bỏ qua?”

Tạ Vọng Thư vốn cho rằng còn phải cãi cọ mấy câu.

Không ngờ gia chủ nhà họ Hoàng trực tiếp gật đầu: “Nếu anh Tạ đã nói vậy thì Duyệt Hân, ván cuối cháu lên đi!”

Tạ Vọng Thư cảm thấy gia chủ nhà họ Hoàng đồng ý hơi bị nhanh gọn.

Chương 523: Vô Đề

Tạ Tư Duyên xoe tròn mắt, Hoàng Hân Duyệt? Là cái người cãi lộn với cô ta à? Trình độ như ả ta mà tham gia thi đấu cá cược, chẳng lẽ nhà họ Hoàng thật đúng là vò đã mẻ lại sứt?

Tạ Vọng Thư vỗ tay một cái:

“Thật trùng hợp, vòng này tôi cũng cử cháu gái của mình ra!”

Cố Khanh và Hoàng Hân Duyệt lần lượt lên đài tập võ.

“Tôi tôi không giỏi đấu pháp, chốc nữa em nương tay cho nhé.” Hoàng Hân Duyệt rụt rè vươn tay ra, dường như muốn bắt tay với Cố Khanh để biểu đạt thân thiện.

Hoàng Hân Duyệt và Tạ Tư Duyên tuổi xấp xỉ, lớn hơn Cố Khanh vài tuổi.

Lúc này Hoàng Hân Duyệt bày ra bộ dạng yếu đuối trông như thể còn nhỏ hơn Cố Khanh mấy tuổi, nếu không phải cô nhìn thấu cô ta ẩn giấu tu vi thì đã bị vẻ ngoài này lừa dối.

Khi không đòi bắt tay nhau, Cố Khanh thầm nâng cao cảnh giác.

Tay của Hoàng Hân Duyệt rất xinh đẹp, da dẻ trắng nõn, ngón tay thon dài, móng tay hồng hào, trông rất đẹp mắt.

Hoàng Hân Duyệt làm bộ dạng chờ mong bắt tay với Cố Khanh, nếu cô bỏ mặc thì phỏng chừng sẽ gánh nhãn chảnh chọe.

Cố Khanh thầm đề phòng, trước khi chìa tay ra đã dùng linh

lực phủ bàn tay, ngăn cách tiếp xúc với Hoàng Hân Duyệt.

Sau đó hai bàn tay nắm vào nhau.

Hoàng Hân Duyệt cười tươi nói:

“Xin hãy chỉ giáo nhiều cho!”

Hai bên về chỗ, vòng so đấu cuối cùng chính thức bắt đầu.

Cố Khanh cầm kiếm gỗ, chuẩn bị tấn công. Trong tình huống hiện tại cố gắng hết sức đánh nhanh thắng nhanh, miễn cho ra chuyện gì trục trặc.

Dưới đài, Tạ Tư Thanh chậm rãi đi tới, tuy anh ta bị thương cần có người dìu nhưng kiên trì đi tới xem cho xong vòng thứ ba thi đấu cá cược.

Tạ Tư Huyền dìu Tạ Tư Thanh ngồi xuống.

Vẻ mặt Tạ Tư Duyên cảm kích nói:

“Cảm ơn anh hai!”

Tạ Tư Thanh liều mạng đấu một trận khiến Tạ Tư Duyên tránh khỏi sầu lo gả cho con cháu trác táng nhà họ Hoàng mà cô ta ghét.

Tạ Tư Thanh cười khẩy nói:

“Nếu em thật sự muốn cảm ơn anh hai này thì trước tiên hãy nói rõ Tán Linh Đan trên người anh cả là vì sao?!”

Tạ Tư Duyên thoáng chốc hoảng hốt lo sợ, cô ta nhìn sang Tạ Tư Huyền, tưởng là anh cả mách với anh hai.

Tạ Tư Huyền trầm mặc lắc đầu.

“Đừng nhìn, em nghĩ mấy trò của em có thể qua mắt anh được sao? Bây giờ tốt nhất là nói hết ra cho anh, đừng để anh kêu cha dùng gia pháp với em!” Tạ Tư Thanh cảm thấy cứ để em gái như thế này thì không ổn, chỉ biết gây chuyện, nhất định phải uốn nắn lại.

Tạ Tư Duyên vội nói:

“Anh hai, em cũng không biết gì mà, em chỉ chỉ đưa một bát canh sâm cho anh cả!”

Tạ Tư Thanh nhìn qua Tạ Tư Huyền.

Tạ Tư Huyền trầm mặc vài giây, nói:

“Anh chỉ uống canh sâm em gái đưa.”

Quả nhiên, với sự cẩn thận của Tạ Tư Huyền làm sao có thể dễ dàng trúng chiêu ăn vào Tán Linh Đan!

"Thật sự không phải em làm!” Tạ Tư Duyên sốt ruột giải thích.

"Tên ngốc cũng biết không phải là em.” Thường ngày Tạ Tư Thanh hay cười với mọi người, lúc này bị thương, anh ta không kiềm được miệng độc: “Mau suy nghĩ rõ cho anh, lúc lấy canh sâm có gặp ai không?”

“Em em” Tạ Tư Duyên nóng nảy bỗng nhìn thấy người trên đài: “Phải rồi, Hoàng Hân Duyệt! Em gặp Hoàng Hân Duyệt, còn cãi nhau với cô ta!”

Lời này thốt ra, hai anh em cùng nhìn lên đài, lúc này Hoàng Hân Duyệt và Cố Khanh đã đánh qua đánh lại vài chiêu.

Nếu đúng là Hoàng Hân Duyệt làm, bây giờ trên đài bày ra

không phải thực lực thật sự của cô ta.

Tạ Giác ngồi ở bên cạnh, nghe hết đối thoại của ba anh em này, nhưng trên mặt của anh ấy không có chút lo lắng, anh ấy tin tưởng Cố Khanh có thể giải quyết.

Tay Cố Khanh cầm kiếm, một thanh kiếm gỗ.

Hoàng Hân Duyệt không dùng vũ khí nào, tay không nghênh chiến.

Thoạt nhìn tay của Hoàng Hân Duyệt rất đẹp, nhưng trong vẻ đẹp đó ẩn chứa nguy hiểm!

Chương 524: Vô Đề

Tấn công vài lần, kiếm gỗ và tay của Hoàng Hân Duyệt va chạm vào nhau, Cố Khanh phát hiện tay của cô ta dường như được cường hóa đặc biệt, cứng như kim loại, sức mạnh cũng không giống bình thường.

Cố Khanh thu kiếm gỗ về, thấy trên thân kiếm có một lớp mỏng giống như bị ăn mòn.

Cô ta giỏi dùng độc!

Cố Khanh thoáng chốc phản ứng lại.

"Em gái, có phải là cảm thấy hơi chóng mặt không?" Giọng nói của Hoàng Hân Duyệt truyền đến, ngấy như ngậm mật đường.

Cố Khanh âm thầm vận chuyển linh lực trong thân thể, rất bình thường, không thấy chóng mặt, thân thể cũng không khó chịu.

Cố Khanh không trả lời, càng cảnh giác hơn, mở hết tất cả pháp khí hộ thân trên người.

Lại giao phong vài đợt, Hoàng Hân Duyệt thấy Cố Khanh vẫn không có dấu hiệu lạ nào thì nghi ngờ thủ đoạn lúc trước của mình không có hiệu quả.

Cố Khanh càng đánh càng thành thạo, nhưng Hoàng Hân Duyệt giỏi nhất không phải đánh gần thân.

Đúng vậy, Hoàng Hân Duyệt ẩn giấu linh lực, mà linh lực đặc biệt này là dùng để nuôi dưỡng độc trong thân thể của cô ta, giữ

cho độc tố không tổn hại thân thể.

Hoàng Hân Duyệt không cam lòng nhận thua như vậy, trong một lần hai áp sát đánh nhau, Hoàng Hân Duyệt đánh liều bị kiếm gỗ đâm trúng cánh tay, cô ta chộp lấy cổ tay của Cố Khanh.

Nhưng không ngờ Hoàng Hân Duyệt mới chạm vào thì một tia chớp lóe lên, cô ta ăn đau vội thả tay ra.

Tay của cô ta đã cháy đen.

Khi Cố Khanh không bị ám toán thì chênh lệch giữa cô và Hoàng Hân Duyệt rất rõ ràng.

Dù Hoàng Hân Duyệt không cam lòng nhưng khi kiếm gỗ của Cố Khanh gác ngang cổ cô ta cũng là lúc trận đấu ngừng lại.

Đạo trưởng Thanh Hư đứng lên:

“Xem ra kết cục của trận thi đấu cá cược hôm nay đã định.”

Tạ Vọng Thư cười đắc ý nói với đạo trưởng Thanh Hư:

“Chuyện hôm nay làm phiền đạo trưởng.”

Tạ Vọng Thư nhìn sang gia chủ nhà họ Hoàng cơ mặt cứng ngắc:

“Anh Hoàng, chuyện hôm nay chấm dứt, mong anh Hoàng không quên đánh cuộc giữa chúng ta.”

Khóe miệng gia chủ nhà họ Hoàng co giật:

“Anh Tạ hãy yên tâm.”

Thua thi đấu cá cược, nghĩ đến sắp mất Tầm Long Bàn làm gia

chủ nhà họ Hoàng thầm bực mình, nếu muốn trách ai thì ông ta chắc chắn sẽ không trách con trai của mình, thế là ánh mắt hung ác nhìn về phía Hoàng Hân Duyệt đứng trên đài.

Hoàng Hân Duyệt cắn môi, nhìn Cố Khanh thu hồi kiếm gỗ, ung dung xuống đài.

Ánh mắt hung ác đó đâm vào lòng Hoàng Hân Duyệt, nghĩ đến những thủ đoạn của gia chủ nhà họ Hoàng, cô ta cắn răng vươn tay ra.

Có thứ gì bay ra từ đầu ngón tay của Hoàng Hân Duyệt bay về phía sau lưng Cố Khanh.

Bởi vì đã so đấu xong, mọi người chuyển sự chú ý vào đạo trưởng Thanh Hư và hai vị gia chủ, cộng thêm Hoàng Hân Duyệt làm động tác rất khẽ khàng, chỉ có Tạ Giác luôn chú ý Cố Khanh là phát hiện ra được.

"Khanh Khanh, mau tránh!" Tạ Giác hô lên.

Cố Khanh không chút suy nghĩ lắc người né sang bên cạnh.

Hiện trường chợt vang tiếng mèo kêu thê lương, tiếng mèo đó rất kỳ lạ, nghe xong cảm thấy đầu óc tỉnh táo.

Một tia sáng vàng vụt qua, một sợi xích đánh rớt thứ Hoàng Hân Duyệt dùng để tấn công lén Cố Khanh, đó là một cây kim màu đỏ bé xíu.

Tạ Giác dùng tốc độ nhanh nhất xông đến: “Khanh Khanh, không sao chứ?"

Cố Khanh lắc đầu, nhìn kim nhỏ màu đỏ dưới đất.

Tạ Vọng Thư, gia chủ nhà họ Hoàng và đạo trưởng Thanh Hư

cũng đi tới.

Khi đi qua Hoàng Hân Duyệt thì đạo trưởng Thanh Hư hừ lạnh một tiếng, linh lực chấn động khiến cô ta hộc máu.

Mặc dù đạo trưởng Thanh Hư làm người hiền hòa, đối đãi hiền lành với người khác, nhưng ghét nhất là thấy thủ đoạn âm hiểm như vậy. Càng miễn bàn hôm nay đạo trưởng Thanh Hư được hai nhà mời đến làm trọng tài chính.

Rõ ràng kết quả đã định, nếu là Cố Khanh bị Hoàng Hân Duyệt tập kích xảy ra chuyện gì, đạo trưởng Thanh Hư cũng sẽ bị mất mặt.

Vì Hoàng Hân Duyệt tấn công lén, đạo trưởng Thanh Hư cũng ghét lây đám người nhà họ Hoàng.

Chương 525: Vô Đề

Gia chủ nhà họ Hoàng âm thầm lườm Hoàng Hân Duyệt một cái, thứ vô dụng không làm gì ra hồn! Đánh lén cũng làm không xong, còn bị người phát hiện ra! Có bản lĩnh đó sao không chờ tới chỗ vắng người hãy đánh lén, đừng lôi cả nhà họ Hoàng vào chứ!

Nhưng lúc này, quan trọng nhất là nhanh chóng cứu vãn thanh danh của nhà họ Hoàng đã trên bờ vực.

Gia chủ nhà họ Hoàng tiến lên, cười tươi với Cố Khanh và Tạ Giác:

"Cháu trai, cháu gái thân mến, chuyện này là lỗi do nhà họ Hoàng chúng tôi dạy không tốt, sau khi trở về tôi sẽ dùng gia pháp trừng trị con nhỏ này!"

Ông ta lấy ra một chai sứ, lòng đang nhỏ máu, ngoài mặt nói:

"Đây là một chai Phá Chướng Đan tôi mới luyện chế gần đây, có ích rất lớn tránh tâm ma trong lúc tăng tu vi tâm cảnh, nay tặng cho cháu gái xem như xin lỗi."

Gia chủ nhà họ Hoàng đã nhìn cây kim nhỏ màu đỏ kia, may mắn Hoàng Hân Duyệt không lộ ra thứ áp đáy hòm, chỉ là chất độc bình thường, có tác dụng tê liệt thần kinh, khá thông thường trong giới huyền học, nếu không thì đạo trưởng Thanh Hư đã chẳng bỏ qua dễ dàng như vậy.

Cố Khanh không từ chối, vươn tay ra nhận lấy.

Cô không kiên nhẫn khách sáo từ chối qua lại với những người này, vốn là nhà họ Hoàng không đúng, cô nhận một chai Phá

Chướng Đán là đương nhiên.

Cố Khanh nhìn phương hướng xiềng xích bay tới, là Khương Mặc Ngôn đã một thời gian không gặp.

Bên cạnh Khương Mặc Ngôn là cha của cô – Tạ Vọng Sóc, và hai cục bông lông đen, lông trắng.

Tiếng mèo kêu thê lương vừa rồi hiển nhiên đến từ mèo trắng.

Lúc này nhìn thấy Cố Khanh không có nguy hiểm, mèo trắng kêu meo, chó mực kêu gâu gâu đáp lại.

Sau đó hai cục bông lông đen lông trắng vèo một cái rời khỏi vòng tay của Tạ Vọng Sóc, vọt lên đài tập võ.

Vốn cho rằng chúng nó muốn lao vào ngực mình làm nũng, nhưng Cố Khanh không ngờ hai cục bông lao thẳng về phía Hoàng Hân Duyệt.

Chỉ thấy mèo trắng chạy đến trước mặt Hoàng Hân Duyệt, sau đó duỗi chân nhảy một cái, đám người chú ý trên đài cũng ngẩng đầu theo: Con mèo mập này nhìn nhỏ con vậy mà sức bật kinh người ghê.

Mèo trắng ở trên không trung vung móng vuốt cào vào mặt Hoàng Hân Duyệt, làm nhanh đến nỗi mọi người đều không phản ứng lại.

Mèo trắng nhẹ nhàng rơi xuống người chó mực, một đen một trắng chạy đến trước mặt Cố Khanh, ngoan ngoãn ngồi xổm, con thì kêu meo, con thì kêu gâu, dường như muốn được khen ngợi.

"A!" Hoàng Hân Duyệt lấy lại tinh thần, bụm mặt giậm chân: “Cái gì vậy nè!”

Nhìn kỹ mới phát hiện, bên chân Hoàng Hân Duyệt có một vũng nước màu vàng sậm, dính vào chân cô ta, thảo nào chó mực cũng làm vẻ mặt cầu khích lệ, thì ra là đã sớm ‘báo thù’ cho Cố Khanh vào chân Hoàng Hân Duyệt.

Cố Khanh vuốt mèo trắng, sau đó chỉ nhẹ vào mũi của chó mực, cười mắng một câu "Bướng bỉnh".

Hoàng Hân Duyệt muốn tiến lên "Báo thù", nhưng không dám làm bậy trước mắt bao người, đành làm bộ dạng tội nghiệp chịu uất ức.

Nhưng tạo hình hiện tại của cô ta là bà điên, mặt đầy vết cào rướm máu, trên chân thấm ướt, khó mà khiến người dâng lên cảm xúc trìu mến.

Bộ dạng của Hoàng Hân Duyệt khiến Cố Khanh không nhịn được cười.

Cố Khanh cố nén cười, nói với gia chủ nhà họ Hoàng:

“Tại tôi không trông giữ hai con thú cưng tốt, hay là Hoàng gia chủ lấy lại chai Phá Chướng Đan này đi?”

Cố Khanh nói câu này tương tự như lời gia chủ nhà họ Hoàng từng nói.

Mặt của ông ta đen như than:

“Không cần!"

Thứ đã cho đi nếu còn nhận lại thì ông ta biết đút mặt vào đâu!

Vụ nhà họ Hoàng rốt cuộc kết thúc, gia chủ nhà họ Hoàng mang theo đám người từ vênh váo đến bây giờ ủ rũ rời đi.

Trước khi đi, ông ta giao Tầm Long Bàn cho Tạ Vọng Thư trước sự chứng kiến của đạo trưởng Thanh Hư.

Sau khi ra ngoài, gia chủ nhà họ Hoàng ngoái đầu nhìn cửa lớn nhà cổ họ Tạ, trong lòng hừ lạnh, ông ta đã đưa đồ vật, nhưng không biết Tạ Vọng Thư có giữ được không.

Chương 526: Vô Đề

Bên kia, sau khi đạo trưởng Thanh Hư rời đi, dù Tạ Vọng Thư vô cùng lưu luyến nhưng vẫn thực hiện giao hẹn, đưa Ô Kim Bàn Long Lô cho Tạ Giác.

Tạ Vọng Sóc có chút ngây người.

Ông chỉ là không nỡ buông tay nên mới đi xem, lúc ông sắp đi thì hai cục bông trong nhà đòi đi theo nên ông ôm đi luôn.

Không ngờ Tạ Vọng Sóc vừa đến đây thì nghe quản gia già nói con trai con gái của mình đến tham gia thi đấu cá cược, sau đó ông vào sân tập võ, liền trông thấy cảnh Cố Khanh bị tập kích.

Tạ Vọng Sóc không phát hiện Khương Mặc Ngôn tới từ bao giờ.

Nhìn thấy Tạ Vọng Sóc, Tạ Vọng Thư định lại gần bắt chuyện.

Tại sao Tạ Giác cứ muốn lấy Ô Kim Bàn Long Lô, còn vì vậy mà đồng ý hỗ trợ tham gia thi đấu cá cược, Tạ Vọng Thư cũng có thể đoán được đôi chút.

“Chú hai, vì thắng trận thi đấu cá cược mà anh phải giao Ô Kim Bàn Long Lô cho con trai của chú.”

Tạ Vọng Thư định nói vài câu nghĩa lớn gia tộc, xúi Tạ Vọng Sóc trả lại Ô Kim Bàn Long Lô. Dù sao Tạ Giác muốn lấy thứ này nhất định là vì tặng cho Tạ Vọng Sóc, nếu ông trả lại thì anh ấy cũng không thể phàn nàn cái gì, Tạ Vọng Thư không cần trái với linh khế.

Nào ngờ Tạ Vọng Sóc không chịu tiếp đề tài.

Khóe môi ông giật nhẹ, mỉm cười nói:

“Vậy thì xin cảm ơn anh khảng khái, nếu đồ vật thuộc về tôi thì anh hãy yên tâm, tôi sẽ giữ kỹ, sẽ không lấy nó đi làm tiền đặt cược."

Tạ Vọng Thư bị móc mỉa không nói tiếp được.

Dù Tạ Vọng Sóc nghĩ tình toàn bộ gia tộc họ Tạ tới đâu cũng phân rõ được xa gần, thân lạ. Con trai của ông thắng được đồ vật, tại sao ông không nhận?

Không trò chuyện thêm được nữa, hai người vốn là anh em ruột, trong lòng họ biết đã không thể quay về như ngày xưa.

Tạ Vọng Sóc ôm lấy hai con vật lông đen lông trắng đã làm nũng với Cố Khanh xong, dẫn đầu đi ra nhà cổ họ Tạ.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn cũng rốt cuộc có thời gian nói chuyện.

Cố Khanh tò mò hỏi:

“Anh về từ bao giờ vậy?”

Khương Mặc Ngôn hắng giọng, đáp:

“Vừa trở về.”

Khương Mặc Ngôn sẽ không nói ra bởi vì hành tung của mình dường như bị giám thị, cho nên lúc trở về anh đi đường âm, vì muốn sớm gặp Cố Khanh nên lần theo hơi thở của cô tìm tới nơi.

Đây là nguyên nhân tại sao Khương Mặc Ngôn đột nhiên xuất

hiện ở nhà cổ họ Tạ.

“À.” Cố Khanh không nghi ngờ gì: “Lần này đi núi Trường Bạch có thuận lợi không?”

Nói đến việc này thì biểu cảm trên mặt Khương Mặc Ngôn hơi nghiêm túc:

“Dường như bên Tà Thần biết hành tung của tôi, bọn họ chờ tôi tìm ra đồ vật thì chặn lại, cướp đồ đi. Sắp xếp kế tiếp tôi cần bàn lại kỹ hơn với anh của cô.”

Chuyện Tà Thần liên quan an nguy của hai giới địa phủ và nhân gian, bọn họ cần vô tư thẳng thắn nói chuyện một bữa, tăng cường hợp tác giữa hai bên.

Đột phá đến bất ngờ không kịp đề phòng.

Ngày thứ hai sau trận thi đấu cá cược, Cố Khanh ở trong sân vẽ bùa như mọi ngày chợt có linh cảm, ngộ đạo trong khoảnh khắc, cô cảm thấy mình có thể ra tay.

Cố Khanh vội xin Tạ Giác đưa lại bùa và chu sa, cô bắt đầu động bút dưới sự theo dõi của anh ấy.

Rất kỳ lạ.

Rõ ràng lúc trước đã luyện bùa Khô Mộc Phùng Xuân rất thuận tay, nhưng lần này khi Cố Khanh vẽ thì có chút thong thả, trì trệ, giống như người mới học.

Tùy theo Cố Khanh từng chút một vẽ bùa, trên tay dường như có một tầng áp lực vô hình ngăn cản cô vẽ tiếp, nhưng cô cắn răng vẽ.

Quanh Cố Khanh nổi gió.

Tạ Giác chú ý tới, bên ngoài căn bản không có gió, gió này là từ trong tay Cố Khanh mở rộng ra.

Gió càng lúc càng lớn, tiếp đó hình thành một lốc xoáy thổi nghiêng ngả hoa cỏ cây cối bốn phía, giống như vòi rồng vậy, Cố Khanh ở vị trí trung tâm vòi rồng.

Tạ Giác muốn xông vào, nhưng linh khí bốn phía dường như tỏ rõ bên Cố Khanh không bị mất kiểm soát, anh ấy sợ quấy nhiễu lần thử này của cô. Tạ Giác chỉ có thể âm thầm đề phòng, tùy thời chuẩn bị xông vào kéo Cố Khanh ra.

Chương 527: Vô Đề

May mắn là hết thảy thuận lợi.

Gió dần lặng.

Toàn bộ vườn hoa có sự thay đổi lớn.

Hoa cỏ vốn được linh khí nuôi dưỡng rất tốt, xanh tươi mơn mởn, nhưng sau khi vòi rồng linh khí thổi qua thì cây hoa điêu tàn, cỏ héo úa, mấy gốc cây lớn đã hơn mười năm tuổi bị rụng hết lá.

Một lá bùa lơ lửng ở trước mặt Cố Khanh, bùa tỏa ánh sáng xanh.

Cố Khanh đã hiểu.

Bùa Khô Mộc Phùng Xuân, tuy có thể khiến một người "Cây khô gặp mùa xuân", nhưng cũng cần trả cái giá nhất định.

Giống như định luật bảo toàn năng lượng, cho người bị bệnh hoặc là bị thương dựa vào lá bùa phục hồi đến trạng thái tốt nhất của thân thể thì cần linh lực và sự sống mạnh mẽ, những thứ đó đều là cướp đoạt từ thứ khác.

Lá bùa này của Cố Khanh thành công dựa vào sự sống của tất cả thực vật trong vườn hoa bị hút hết.

Khoảnh khắc bùa chú hoàn thành, Cố Khanh có thể cảm giác được sức mạnh công đức của mình bị tiêu hao một phần.

Ngẫm lại cũng đúng, dùng bùa Khô Mộc Phùng Xuân cứu người nhưng cũng hại mạng của hoa cỏ trong vườn, tổn hại thiên

hòa. Thiên đạo giáng xuống trừng phạt chắc đã bị công đức trên người Cố Khanh trừ bỏ.

Vậy xem ra bùa Khô Mộc Phùng Xuân bị thất truyền, mấy chuyên gia bùa chú đều tỏ vẻ không tạo ra được chắc là do không muốn, hoặc không thể vẽ.

Dù sao một lá bùa cần cướp đoạt nhiều sự sống như vậy, không thân chẳng quen, không trả giá đủ lớn thì không ai muốn gánh nhân quả lớn như vậy, còn phải tiêu hao công đức vất vả có được.

May mắn từ khi Cố Khanh đi vào giới huyền học tới nay, cô dựa vào vài việc lớn tích lũy nhiều công đức, nếu không thì chưa chắc vẽ ra được bùa này.

Hai anh em vội vàng cầm bùa Khô Mộc Phùng Xuân đi tìm Tạ Vọng Sóc.

Lúc ấy Tạ Vọng Sóc còn đang thẫn thờ nhìn Ô Kim Bàn Long Lô bị mang về nhà, chưa phản ứng lại.

Ông biết trong khoảng thời gian này Cố Khanh cố gắng vẽ bùa, đoán sơ cũng biết là vì người cha như ông.

Bởi vì lúc trước khi Cố Khanh có biểu hiện nóng nảy thì Tạ Vọng Sóc cố ý lôi kéo cô học tập cầm kỳ thư họa, muốn phân tán sự chú ý của cô, miễn cho quá mức rúc vào sừng trâu có tâm ma.

Bây giờ đã thành công?

Tạ Vọng Sóc vốn cho rằng đến tuổi của ông đã chờ hơn hai mươi năm, có lẽ cả đời làm người bình thường, dù nghe Cố Khanh hứa hẹn sẽ chữa khỏi thì ông cũng cho rằng nhanh nhất cũng phải đợi thêm vài năm.

Giây phút đó đến nhanh như vậy sao?

Khóe mắt Tạ Vọng Sóc hơi ướt át.

Cố Khanh có chút lo lắng, vẽ lâu như vậy mà chỉ thành công một lá bùa, không thể làm thí nghiệm trước khi sử dụng, không biết sẽ có hiệu quả thế nào.

Ngược lại là Tạ Vọng Sóc biểu thị mình không lo lắng chút nào, nếu đã vẽ được bùa thì sao có thể bởi vì sợ hãi kết quả mà không sử dụng chứ!

Kết quả dù kém đến mấy vẫn tốt hơn là ông mỗi ngày cần một lá bùa Nhuận Vũ giữ nguyên hiện trạng.

Cố Khanh không có trực tiếp nhìn thấy hiệu quả sử dụng bùa Khô Mộc Phùng Xuân.

Cô chỉ thấy cha của mình mở cửa ra, dù mồ hôi rớt đẫm nhưng bệnh trầm kha đã mất, nụ cười và khóe mắt đong đầy giọt nước.

Tạ Giác và Tạ Vọng Sóc cùng đồng ý rằng Cố Khanh không nên xem hình ảnh lúc sử dụng bùa, hai cha con nhốt cô ở ngoài cửa.

Một là vì Tạ Vọng Sóc bị thương ở đan điền, lúc sử dụng bùa Khô Mộc Phùng Xuân cần cởi hết quần áo ra, dán bùa vào vị trí huyệt Thiên Trung.

Hai cha con là đàn ông nên không sao, Cố Khanh là con gái mới lớn, dù là ruột thịt vẫn cần tránh mặt.

Thứ hai là chưa rõ kết quả sử dụng bùa Khô Mộc Phùng Xuân, hai người sợ nếu xuất hiện hậu quả không tốt nào, hoặc là trong quá trình quá mức thống khổ, Cố Khanh sẽ vì vậy mà cảm thấy tự trách, cho nên họ ngăn cô ở ngoài phòng.

May mắn kết quả tốt đẹp.

Chương 528: Vô Đề

Khương Mặc Ngôn tìm dịp bàn việc mảnh nhỏ Tà Thần với Tạ Giác.

Hai người không nói cụ thể nội dung, nhưng sau khi họ nói chuyện thì toàn bộ Bộ Đặc Dị rõ ràng càng thêm bận rộn lên.

Cố Khanh nhanh chóng nhận được một nhiệm vụ mới.

Thành phố Vị có một con lệ quỷ, thỉnh cầu tổng bộ chi viện, cử người đi giải quyết.

Đương nhiên đây chỉ là mặt ngoài, trên thực tế là mượn cơ hội dò xét thành phố Trường An tiếp giáp với thành phố Vị có giấu mảnh nhỏ Tà Thần hay không.

Khương Mặc Ngôn đi cùng Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh xem xong báo cáo nhiệm vụ thành phố Vị, thật ra cô không muốn nhận.

Đây là một sự kiện ác tính.

Lệ quỷ kỳ thực là người bị hại.

Câu chuyện bắt đầu từ một trường cấp hai ở thành phố Vị.

Đây là một trường học tư nhân, bởi vì đội ngũ giáo viên mạnh mẽ, hoàn cảnh vườn trường tốt đẹp, bồi dưỡng sở trường của học sinh đa dạng hóa, và cả học phí cao ngất ngưỡng nên được đặt cho cái tên là trường quý tộc.

Nghĩ cũng biết, nếu bị gọi là trường quý tộc thì học sinh ở đây đều là không giàu cũng quyền.

Học sinh trong trường bởi vì hoàn cảnh gia đình ưu việt mà có đủ loại vấn đề, nhiều nhất là mấy tên ba gai suốt ngày treo 'cha tôi là xx' ngoài miệng.

Cái gọi là lệ quỷ kia trước khi chết làm giáo viên trong trường học này.

Nguyên nhân cái chết của cô ta tràn ngập hoang đường và hí kịch hóa.

Tên của cô ta là Cốc Vũ.

Lúc Cốc Vũ chết đã hai mươi tám tuổi. Không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ là không tìm được người thích hợp, có lẽ là muốn dồn hết tâm lực vào sự nghiệp giáo dục mà cô ta yêu nhất nên mãi chưa kết hôn, cũng không có con.

Cốc Vũ hơi khó hòa hợp vào trường quý tộc này.

Cốc Vũ chú trọng điểm, chú trọng tỷ lệ lên lớp, cũng đặt nặng giữ nội quy trường học. Nhưng trong ngôi trường này bởi vì đầy rẫy con cái của nhà có quyền có thế, không thể đánh, không thể mắng, không thể quản giáo.

Đôi khi người ta ngược lại chửi bạn, mà bạn vẫn phải cười nghe, rất mệt mỏi.

So với giáo viên khác đã hoàn toàn buông bỏ, được chăng hay chớ, chỉ vì tiền lương khổng lồ, Cốc Vũ còn ôm lý tưởng hóa, cố gắng sửa chữa sai lầm cho một số học sinh.

Bởi vậy dù Cốc Vũ có khuôn mặt xinh đẹp nhưng ở trong lòng học sinh đã nhanh chóng chuyển từ nữ thần sang hình tượng mụ

phù thủy.

Ngày nọ.

Trong lớp của cô ta có bốn học sinh nam lén trèo tường chạy ra ngoài, chơi đến nửa đêm mới trèo tường trở về, bị bảo vệ tuần tra bắt được.

Bảo vệ sẽ không răn dạy đám học sinh nam nhìn liền biết cà lơ cà phất này, chỉ ghi lại tên và lớp rồi thả bọn họ về ngủ, tiếp đó báo cho Cốc Vũ biết chuyện này.

Nếu là chủ nhiệm lớp khác có lẽ chỉ nói vài câu hoặc là trực tiếp coi như không biết gì, cho qua sự tình.

Cốc Vũ luôn chú trọng an toàn của học sinh, tuân thủ nội quy nhà trường đương nhiên sẽ không bỏ qua tình huống này.

Bốn học sinh nam này vừa lúc là học sinh cá biệt trong lớp của Cốc Vũ, bình thường không thích học, lên lớp thì ồn ào, bắt nạt bạn học, kết bè kết đảng có đủ trò hết.

Lần này cư nhiên còn dám đêm khuya lén lút trèo tường chạy ra trường học!

Sau khi tan học, Cốc Vũ giữ lại bốn học sinh nam, gọi họ vào văn phòng.

Mới đầu Cốc Vũ tận tình khuyên bảo, phát hiện bốn nam sinh đều vẻ mặt không thèm để ý thì cô ta bắt đầu quở trách.

Thật ra đây là một loại kích tướng, nói ngọt nhạt không nghe, đôi khi kích thích vừa đủ ngược lại có thể khiến đám học sinh nam thời kỳ thanh xuân nổi loạn này sản sinh một ít đấu chí, Cốc Vũ học được chiêu đó lúc dạy học ở trường cũ.

Nhưng lần này Cốc Vũ đã chọn sai đối tượng.

Từ năm giờ đến sáu giờ, chỉ có mình Cốc Vũ là nói không ngừng, bốn học sinh nam đứng trước mặt cô ta ban đầu còn kính trọng cô ta là chủ nhiệm lớn nên không cãi lại.

Chương 529: Vô Đề

Chờ một lúc sau thấy Cốc Vũ vẫn nói mãi, hạ thấp bọn họ xuống đáy bùn, cộng thêm đói bụng, máu nóng dồn lên não, bọn họ không kiềm được bắt đầu phản bác.

Hai bên từ tranh chấp nhỏ dần diễn biến thành cãi nhau to.

Lúc này bởi vì là giờ tan học ăn cơm, cho nên trong phòng làm việc trừ Cốc Vũ và bốn cậu trai ra không có người khác.

Bọn họ lớn lên trong sự nuông chiều của người nhà, không thể chịu nổi uất ức.

Bởi vì Cốc Vũ ỷ vào làm chủ nhiệm lớp, nói mãi không chịu ngừng, toàn là chê trách bốn người.

Một cậu trai không nhịn được nữa, lửa giận dâng trào trong lòng, cậu ta chộp lấy vật trong tầm tay ném về phía Cốc Vũ.

Cốc Vũ bị ném trúng đồ làm ngây người.

Bốn chàng trai bị gợi lên ác ma trong lòng.

Đúng rồi, dựa vào cái gì bọn họ phải chịu đựng người đàn bà này? Chỉ vì cô ta là chủ nhiệm lớp sao? Nhưng cô ta không đánh lại bọn họ!

Đã ném đồ lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba.

Trong văn phòng này, bốn cậu trai đánh chủ nhiệm lớp Cốc Vũ của họ một trận.

Không chút thương tình, bọn họ vừa đánh vừa cười, mắng.

Chờ khi bọn họ đánh đã tay, chợt nhớ ra mình đói bụng nên buông công cụ trong tay, ung dung đi ra văn phòng, tiện thể còn đóng cửa.

Để lại một mình Cốc Vũ nằm dưới đất lạnh lẽo.

Nhưng bởi vì bốn cậu trai khi xuống tay thì không biết nặng nhẹ, có vài cú đánh trúng đầu của Cốc Vũ.

Cô ta bị xuất huyết não.

Lúc ấy Cốc Vũ đã bị đánh hôn mê, cho nên không cách nào cầu cứu.

Bốn cậu trai hẹn nhau đi ăn một bữa ngon, chưa từng nghĩ tới gọi xe cứu thương cho chủ nhiệm lớp của họ.

Đợi đến khi Cốc Vũ bị phát hiện thì đã muộn.

Đồng nghiệp về văn phòng nhìn thấy một căn phòng lộn xộn và xác chết lạnh lẽo đầy vết thương của Cốc Vũ.

Phá án rất nhanh.

Bởi vì hiện trường còn nguyên dấu vết, cảnh sát lập tức tập trung hung thủ là bốn cậu trai.

Nhưng bọn họ là vị thành niên, bọn họ biện giải rằng không biết sẽ như vậy, chỉ lỡ tay đánh vào đầu cô giáo, lúc ấy giận quá mất khôn.

Các cha mẹ của họ chạy án, dù cha mẹ của Cốc Vũ không hài lòng với phán quyết, dù có áp lực từ dư luận xã hội nhưng bốn cậu trai bị phán rất nhẹ.

Trước tiên vào trại giam thanh thiếu niên, nếu gia đình chạy án được thì không chừng qua một, hai năm sẽ đi ra.

Sự tình cũng xác thực đúng như dự liệu.

Cha mẹ của bốn cậu trai móc nối bôi trơn, sớm đưa bọn họ ra khỏi trại giam thanh thiếu niên, hiện tại bị đưa đi trường khác nhau.

Chuyện quá khứ không ảnh hưởng chút gì đến họ.

Nhưng khoảng thời gian gần đây xuất hiện việc lạ.

Bốn thiếu niên liên tiếp bị hại.

À, cũng không thể nói là bị hại. Dù sao lúc cảnh sát điều tra thì tất cả đều chết vì ngoài ý muốn, không có dấu vết bị giết.

Nhưng cha mẹ của họ không tin!

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, con của họ đều lần lượt xảy ra ngoài ý muốn.

Những việc này không phải người làm thì là quỷ làm!

Chuyện dính dáng đến cả bốn người thì nghĩ tới nghĩ lui chỉ có vụ Cốc Vũ.

Trước đó đã nói rồi, gia cảnh của bốn học sinh nam này đều là không giàu cũng quyền, cho nên hồ sơ rất nhanh đưa vào tay Bộ Đặc Dị, sau đó bị xếp thành nhiệm vụ, Tạ Giác chỉ định Cố Khanh đi làm.

Cha mẹ của bốn người đó mời Cố Khanh tới là vì muốn tra rõ chân tướng sự việc, nếu đúng là Cốc Vũ thành lệ quỷ hại người,

bọn họ hy vọng Cố Khanh có thể xóa sổ cô ta!

Hiện tại trong bốn học sinh nam đã có ba người gặp phải ngoài ý muốn bỏ mình, người cuối cùng tuy bị tai nạn xe cộ nhưng may mắn giữ được mạng sống, bị tê liệt, hiện tại còn nằm cứng ngắc trên giường của bệnh viện.

“A! Phiền quá đi!”

Cố Khanh xem xong tư liệu mà cảnh sát cung cấp, càng cảm thấy bốn người kia đáng tội.

Chương 530: Vô Đề

"Như thế nào? Không muốn đi hoàn thành nhiệm vụ này?" Khương Mặc Ngôn hỏi.

Cố Khanh gật đầu:

“Cứ cảm thấy nếu mình làm như vậy là nối giáo cho giặc.”

Cô chợt nhớ ra người trước mắt là đường đường Âm Dương Tuần Tra Sử.

Vì thế Cố Khanh hỏi Khương Mặc Ngôn:

“Lúc anh làm Âm Dương Tuần Tra Sử có phải cũng gặp một số quỷ mà mình không muốn bắt không? Lúc đó anh sẽ làm thế nào?”

Đối với việc này, mặt Khương Mặc Ngôn nghiêm túc nói:

“Thật ra, nếu muốn giúp bọn họ thì cách tốt nhất là cố gắng nhanh chóng đưa bọn họ đi địa phủ, ở trước mặt Diêm Vương có oan giải oan, có thù báo thù. Nếu không thì, chờ khi bọn họ giết càng nhiều người, không thể kiềm nén hung bạo trong lòng sẽ dẫn phát vấn đề càng lớn.”

Khương Mặc Ngôn thấy Cố Khanh ủ rũ cúi đầu.

“Nhưng mà” Anh đè thấp giọng nói: “Có vài quỷ nếu không thể tự mình báo thù thì không siêu thoát được, tôi sẽ lập khế ước, bọn họ có thể đi báo thù, nhưng báo thù xong nhất định phải quay về địa phủ nhận trừng phạt lệ quỷ hại người. Nếu giữa đường khuynh hướng lạm sát vô tội sẽ giết ngay tại chỗ.”

Cố Khanh nâng tư liệu trên tay lên xuống, nói:

“Vậy bây giờ muốn xác nhận có phải là quỷ hồn của Cốc Vũ quấy phá hay không thì buộc phải đi xem học sinh nam sống sót cuối cùng kia.”

Chuyến đi bệnh viện rất thuận lợi, có thể nói là thông suốt.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi vào phòng bệnh, nhìn thấy người sống sót duy nhất nằm trên giường bệnh bị băng vải bao bọc toàn thân không thấy khuôn mặt, và cha mẹ vẫn cố giữ dáng vẻ kiêu ngạo dù con trai đã thành ra thế này.

Bởi vì bị tê liệt toàn thân cộng thêm bị thương nghiêm trọng, người sống sót nằm trên giường bệnh tuy có ý thức nhưng không thể nói chuyện.

"Các người là chuyên môn lại đây bắt lệ quỷ kia đúng không? Mau diệt nó cho tôi! Con trai đáng thương của tôi.”

Người phụ nữ trước mắt mặc đồ hàng hiệu, thay đổi sắc mặt rất tài, từ cao ngạo đến hung ác đến cực kỳ bi thương, nét mặt chuyển đổi vô cùng tự nhiên.

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh là chồng của bà ta cũng gật gù đồng ý:

“Phải rồi, mau thu lệ quỷ kia đi! Nếu không thì an toàn của con trai chúng tôi không được bảo đảm!"

Cố Khanh mỉm cười: “Có phải là lệ quỷ quấy phá hay không còn cần xác nhận mới biết.”

Không đợi hai vợ chồng này nói chuyện, Cố Khanh tiến lên, cẩn thận quan sát người sống sót nằm cứng ngắc trên giường bệnh.

Cô dán một lá bùa vào người cậu ta.

“Cậu có thể nói chuyện." Cố Khanh nói với người nằm trên giường: “Dùng phương thức suy nghĩ.”

"A a " Người nằm trên giường rõ ràng không hé miệng, nhưng thông qua lá bùa phát ra giọng nói của cậu ta: “Tôi tôi nói được rồi?”

Người phụ nữ trung niên nhanh chóng nhào lên, cẩn thận không đụng trúng chỗ bị thương của con mình:

“Con trai? Con ngoan, con nói chuyện được? Con khỏe rồi?”

Cố Khanh đứng một bên vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Suy nghĩ nhiều, chỉ là tạm thời dùng phương pháp đặc biệt khiến âm thanh của cậu ta truyền ra.”

Bởi vì đã biết nguyên nhân của sự tình nên Cố Khanh không kiên nhẫn với gia đình họ.

“Cậu có” Cố Khanh tính nhẩm: “Khoảng nửa tiếng phát ra âm thanh, trước tiên hãy nói lúc bị tai nạn xe đã gặp được sự tình gì, có chỗ nào kỳ dị không?"

Từ ‘tai nạn xe’ hiển nhiên là từ khóa mẫn cảm, người nằm trên giường bệnh trố mắt nói:

“A a, có, có quỷ! Là quỷ làm! Nó dán mặt vào cửa sổ xe, dọa sợ tài xế còn ngăn trở tầm nhìn nên chúng tôi mới bị tai nạn xe!”

Lúc ấy tài xế đến đón Lưu Nhất Minh hiện đang nằm trên giường bệnh này tan học về nhà.

Gặp tai nạn xe này, tài xế và người lái chiếc xe khác va chạm vào nhau đều rất may mắn sống tiếp, tuy lúc bị đưa tới chảy máu ròng ròng nhưng thật ra bị thương không nặng.

Chương 531: Vô Đề

Ngược lại Lưu Nhất Minh ngồi ở ghế sau bị thương nặng còn toàn thân tê liệt, đây là nguyên nhân tại sao cha mẹ của cậu ta cảm thấy có chuyện lạ.

Dường như Lưu Nhất Minh bị sợ quá nặng, tinh thần có chút hỗn loạn, sau khi nói ra câu đầu tiên có chút giá trị, Lưu Nhất Minh cứ lặp đi lặp lại từ 'có quỷ', hỏi cái gì cậu ta cũng không trả lời đàng hoàng được.

Uổng phí một lá bùa của Cố Khanh.

Nhưng sau khi cô lộ ra chiêu đó thì thái độ của cặp vợ chồng trung niên này đối với Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn rõ ràng tốt hơn nhiều.

Hỏi gì bọn họ cũng trả lời nghiêm túc, giúp anh và cô biết được một số thứ đã không viết tỉ mỉ trong tư liệu. Vì khiến nhóm Cố Khanh cố gắng nhanh chóng loại trừ lệ quỷ, bọn họ còn nói ra một ít chuyện bí ẩn.

Thí dụ như hai học sinh nam chết sớm nhất, học sinh nam thứ ba trước khi chết từng nói mấy câu thần kinh:

"Cô ta trở về, cô ta đến tìm chúng ta báo thù!"

Không lâu sau người nhà phát hiện xác chết của cậu ta ở trong phòng riêng, là ngoài ý muốn chạm vào điện mà chết.

Hoặc như hai năm trước lúc cô giáo tên Cốc Vũ mới chết cũng từng ra một số việc lạ.

Hôm đầu thất, xác chết của Cốc Vũ vốn đặt ở linh đường đột nhiên ngồi dậy, còn mở mắt ra! Đây chính là xác chết vùng dậy!

Người lớn của bốn gia đình đều nhìn thấy tình huống lúc đó, bọn họ tham gia lễ tang của Cốc Vũ vốn là muốn xin lỗi cha mẹ cô ta, tiện thể xin bỏ qua.

Không ngờ bọn họ chẳng những bị cặp vợ chồng già quê mùa đó chửi thúi đầu, còn nhìn thấy hình ảnh kinh dị như vậy.

Mấy người đều là có tiền có quyền, cũng biết đôi chút về chuyện này, sợ cô gái thành lệ quỷ đi ra hại người, họ mua chuộc một thầy phong thủy giở trò trong quan tài của Cốc Vũ.

Hiện tại bọn nhỏ lần lượt bị hại, hiển nhiên là quan tài kia bị trục trặc, không trấn lệ quỷ được.

Thầy phong thủy năm xưa đã mất tung tích, bọn họ đành tìm trợ giúp từ nhà nước.

Về việc giở trò trong quan tài của Cốc Vũ, người phụ nữ trung niên còn cảm thấy bọn họ làm điều đúng đắn, đây chính là lệ quỷ! Nếu không kịp nhốt nó lại thì người chết có lẽ là bọn họ và con của họ!

“Hơn nữa chúng tôi cũng có cho bồi thường! Vì bày tỏ xin lỗi, bốn gia đình góp một số tiền lớn cho cặp vợ chồng già kia, là tự bọn họ không chịu nhận!” Người phụ nữ trung niên nói.

Cho nên, bà ta không hề cảm thấy cách làm của mình lúc trước có vấn đề.

Người đàn ông trung niên tuy rằng không nói nhiều, nhưng hiển nhiên có cùng ý nghĩ với vợ của mình.

Đối với người như vậy, thật ra cho dù bạn giải thích rằng

hành vi lúc trước của họ là tự chuốc lấy thì bọn họ cũng sẽ không tin tưởng.

Nhốt lệ quỷ khiến lệ quỷ không thể giải thoát, tuy làm như vậy tạm thời có thể tránh thoát lệ quỷ truy sát. Nhưng việc này cũng khiến sức mạnh của lệ quỷ dần tăng lên, khi đến mức không kiểm soát được nữa thì sẽ hoàn toàn bùng nổ.

Giống như hiện tại vậy.

Sau khi xác nhận không thể hỏi thêm thứ gì có giá trị từ bọn họ, đưa cho Lưu Nhất Minh một lá bùa hộ mệnh tạm thời bảo vệ tính mạng sau đó Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn xoay người rời khỏi bệnh viện, đi chỗ tiếp theo.

Nơi bọn họ đi thứ hai là nhà cha mẹ của Cốc Vũ.

Dù trong đầu lệ quỷ bị hai chữ báo thù chiếm cứ nhưng ít nhiều gì vẫn sót lại chút quyến luyến với một số người, việc.

Nhóm Cố Khanh được tin cặp vợ chồng già sau khi con gái chết luôn ở vị trí cũ, chưa từng chuyển nhà. Như vậy rất có thể Cốc Vũ hóa thành lệ quỷ từng đi thăm cha mẹ của mình.

Cha mẹ của Cốc Vũ ở trong một thôn, từ con đường bùn lầy, chỉ có rải rác vài ngôi nhà lợp ngói liền biết thôn này không giàu có.

Từ xa thấy một ông cụ cõng một cái sọt xuống núi, trong sọt chứa đầy ắp, không biết là cái gì.

Chương 532: Vô Đề

Ông cụ đi khập khiễng, người dính chút bùn, trông như bị té trên núi.

“Bác ơi, để cháu giúp cho.”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn tiến lên, một người dìu ông già đứng không vững, một người dỡ đồ trên lưng ông cụ xuống, mình cầm trên tay.

Ông cụ từ chối:

“Ấy, không cần đâu, tôi không sao.”

Nhưng mắt cá chân của ông cụ bị trật khớp, gắng gượng xuống núi đã là tiêu phí nghị lực rất lớn rồi, lúc này đúng là ông ấy không có sức lực.

Ông cụ ngượng ngùng nói:

“Vậy làm phiền hai người nâng tôi một lúc, đưa tôi đến đầu thôn là được, nhà của tôi ở nơi đó."

Nghe câu này, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn nhau một cái, sau đó lên tiếng đồng ý.

Đầu thôn hình như là nhà của Cốc Vũ.

“Bác ơi, chân của bác không cần cho bác sĩ khám sao?” Cố Khanh nhìn ông cụ khập khiễng, dường như bị trật khớp rất nghiêm trọng, không kiềm được hỏi.

Ông cụ xua tay:

“Mèn ơi, chút vết thương này tôi lấy thuốc bôi nhà làm bôi hai ngày là hết.”

Cũng đúng, trong sọt của ông cụ tràn đầy các loại thảo dược, chắc ông ấy cũng biết chút ít về thuốc.

Hai người chốc lát sau đã dìu ông cụ đến nhà.

Nhìn kỹ thì đúng là nhà của Cốc Vũ.

Ba người vào nhà, một bà cụ đi ra:

“Mèn ơi, sao ông bị thương thế? Mau mau, ông nhà mau ngồi xuống!”

Ông cụ cười nói:

“Già rồi, đi không vững là bị trật khớp, may mắn gặp hai người trẻ tuổi này dìu tôi về.”

Bà già dìu ông cụ ngồi xuống, vội bưng ra hai ly nước đưa cho Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn: “Thật là cảm ơn các người."

Uống mấy ngụm nước, trò chuyện vài câu với hai người già, Cố Khanh mới hỏi dò:

“Bác trai, bác gái, Cốc Vũ là con gái của hai người đúng không?”

Ông cụ đang bôi thuốc cho mình bỗng khựng tay lại, qua cả buổi không nhúc nhích.

Bà cụ luôn cười tủm tỉm cũng biến sắc mặt: “Các người là do mấy người kia phái tới?"

Ý thức được bà cụ nói là ai, Cố Khanh nhanh chóng lắc đầu: “Chúng tôi có thể xem như thuật sĩ huyền học, khoảng thời gian trước liên quan đến con gái đã qua đời của hai người, bốn học sinh nam lần lượt bỏ mạng”

“Cô nói cái gì?!" Bà cụ truy hỏi.

Thì ra sau khi con gái qua đời, hai vợ chồng kiên quyết từ chối khoản bồi thường kếch xù, họ giống như ở trong thế giới nhỏ của mình, trừ chuyện trong thôn ra không chú ý tình hình bên ngoài.

Bọn họ sợ, sợ nhìn thấy người đã hại chết con gái của họ và cha mẹ của mấy người đó trên tv. Chỉ cần nghĩ đến đám người kia sống vui vẻ, con gái của mình thì đã chết là hai vợ chồng không chịu nổi.

Họ từng muốn báo thù cho con gái.

Nhưng hai vợ chồng già năm đó lớn tuổi mới được một mụn con gái, khi con gái qua đời thì hai người đã già bảy, tám chục tuổi, căn bản không có năng lực báo thù cho con.

Hai người chỉ có thể giống như bịt tai trộm chuông trốn trong thế giới nhỏ của mình, không nhìn thấy, không nghe thấy.

Bây giờ hai người trẻ tuổi vào thôn nói với họ rằng bốn người hại chết con gái của họ đã có ba người chết, còn lại một tên nằm liệt giường, sống không bằng chết.

Bà cụ thẫn thờ, lẩm bẩm:

“Ông trời có mắt, thật là ông trời có mắt!"

Ông cụ luôn lau nước mắt.

Đợi khi hai người tiêu hóa tin tức này, khôi phục tinh thần mới nhìn về hướng Cố Khanh: “Cô gái, lúc trước cô nói hai người là thuật sĩ gì đó, vậy có phải những chuyện này rất có thể là con con gái của tôi”

Cố Khanh gian nan gật đầu, hai vợ chồng già không phát hiện, nhưng cô đã cảm giác được âm khí dày đặc từ cây anh đào trong sân nhà.

Hiển nhiên từng có lệ quỷ mới vừa tới đây.

Hai vợ chồng già vừa vui vì con gái còn tồn tại ở thế giới này, thậm chí rất có thể ở bên cạnh họ.

Vừa đau lòng vì con gái hóa thành lệ quỷ, phải chịu bao nhiêu oan khuất, bao nhiêu khổ sở chứ!

Chương 533: Vô Đề

Hai vợ chồng già ý thức được, rất có thể hai người Cố Khanh muốn bắt con gái của họ.

"Cô gái, chàng trai, Tiểu Vũ nhà tôi vô tội! Con bé bị người hại, lại không có biện pháp giải oan mới sẽ dùng phương pháp như vậy để báo thù. Các người làm chút việc tốt đi, xin đừng bắt con bé." Bà cụ cầu xin.

Cho dù không thấy tận mắt, bà cụ tin tưởng lệ quỷ đó là con gái của mình.

Ông cụ luôn cứng ngắc ngồi một bên, không nói chuyện.

Tuy Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn tội nghiệp cho hai vợ chồng già, nhưng lúc này bọn họ không thể đồng ý cái gì.

Đã tìm được chút dấu vết của Cốc Vũ.

Tuy rằng hai vợ chồng già im lặng không nói, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn vẫn hỏi thăm được vị trí mộ của Cốc Vũ từ thôn dân, nằm trên ngọn núi lúc trước ông cụ đi xuống.

Mộ bia rất sạch sẽ, hiển nhiên có người thường xuyên đến chăm sóc, còn có thức ăn và trái cây tươi làm đồ cúng.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát bùn đất gần mộ bia.

Mang theo một chút đỏ máu, còn có mùi tanh.

Đây là chứng minh lệ quỷ trốn thoát khỏi mộ.

Thấy trời sắp tối, Khương Mặc Ngôn nói: “Chúng ta hiện tại quay về bệnh viện canh chừng không?”

Dù sao từ manh mối hiện có thì Cốc Vũ nhằm vào bốn học sinh nam hại chết mình.

Nhưng Cố Khanh phủ định đáp án này: “Không, trước khi đi bệnh viện tôi muốn đi nơi khác nữa.”

Sắc trời dần tối, bởi vì là cuối tuần, học sinh đều đã tan trường về nhà.

Bởi vì cảnh sát đã thông báo nên anh và cô dễ dàng vào trường học quý tộc mà Cốc Vũ dạy học khi còn sống.

Hai người cần đi văn phòng nơi Cốc Vũ bị hại.

Chủ nhiệm giáo dục là một người đàn ông trung niên hói đầu ở giường, ông ấy tự mình mở cửa.

Từ sau khi Cốc Vũ qua đời, các giáo viên cảm thấy phòng này không may mắn, ở lại đây cảm giác hơi u ám nên nhanh chóng bỏ hoang nó, trở thành phòng chứa đồ.

“Phòng chứa đồ này đã lâu không mở ra, có lẽ hơi dơ, hai vị thứ lỗi cho.” Người đàn ông đầu hói mỉm cười nói, dùng chìa khóa mở cửa phòng.

Rõ ràng là ngày nghỉ còn bị hiệu trưởng dặn ở lại đây mở cửa cho hai người trẻ tuổi, chủ nhiệm giáo dục thầm bực mình, nhưng ai kêu người ta là hiệu trưởng!

Cửa văn phòng vừa mở ra

"Ôi mợ! Đây là tình huống gì?!" Chủ nhiệm giáo dục sợ đứng

tim.

Ông ấy nhớ rõ chỗ này làm phòng chứa đồ, toàn chứa sách bị vứt bỏ, một số bàn ghế bị hỏng.

Nhưng hiện tại, trước mặt ông ấy là cảnh tượng giống hệt văn phòng mấy năm trước chưa bị bỏ hoang.

Chủ nhiệm giáo dục thầm run, nhớ ngày xưa có tin đồn văn phòng có quỷ.

Vậy là ông ấy đang gặp quỷ sao?

Trong lúc chủ nhiệm giáo dục suy nghĩ lung tung thì Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đã cất bước đi vào văn phòng.

Ông ấy hơi sợ, nhưng hai người trẻ tuổi đã vào, bỏ lại ông ấy ở bên ngoài chủ nhiệm giáo dục nghĩ vậy cũng vội vào trong.

Đồ vật bên trong dường như đều là ảo ảnh.

Cố Khanh vươn tay sờ cái bàn, tay cô xuyên qua.

Két két!

Là tiếng cửa mở.

Chủ nhiệm giáo dục nhìn về hướng cửa, kinh ngạc trợn to mắt.

Là Cốc Vũ!

Dường như Cốc Vũ căn bản không nhìn thấy nhóm Cố Khanh, ngược lại quay đầu nói với ngoài cửa:

“Vào trong đi.”

Bốn học sinh nam cúi thấp đầu đi vào!

Giống như đang xem một bộ phim 3D, trong văn phòng này, ba người Cố Khanh thấy tận mắt cảnh tượng Cốc Vũ chết như thế nào.

Hình ảnh ngừng lại ở khoảnh khắc tim của Cốc Vũ ngừng đập.

Sau đó trước mắt tối sầm, tất cả hình ảnh đều biến mất.

Chủ nhiệm giáo dục run giọng hỏi:

“Hai hai vị, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Cố Khanh ngăn cản ông ấy nói tiếp:

“Im lặng!”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ngước đầu nhìn cửa.

Trong lòng chủ nhiệm giáo dục nổi lên dự cảm không may, chậm rãi nhìn qua, đồng tử rút nhỏ xíu.

Cốc Vũ mặc áo trắng, trên mặt là hoa văn kỳ lạ màu đen, đầu và tứ chi bị năm sợi xích hoa văn kỳ lạ kéo lơ lửng trong hư không.

Cốc Vũ nhìn nhóm Cố Khanh một cái rồi biến mất ở trước mặt họ.

Chương 534: Vô Đề

Cố Khanh cau mày, thứ vừa nhìn thấy

Cô nhìn sang Khương Mặc Ngôn:

“Anh có phát hiện không?”

Khương Mặc Ngôn gật đầu:

“Cô ta bị khống chế.”

Chủ nhiệm giáo dục hói đầu là một người bình thường, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy nên còn trong trạng thái hoảng sợ, không phát hiện là bình thường.

Nhưng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn lại nhìn thấy, ánh mắt trước khi rời khỏi đây của Cốc Vũ bao hàm thống khổ cùng tuyệt vọng, khóe mắt ướt giọt huyết lệ.

Cộng thêm năm sợi xích trên cổ và tứ chi của Cốc Vũ, hiển nhiên đó là xích khóa hồn. Lúc trước người phụ nữ trung niên nói giỡ trò trong quan tài rất có thể là thứ này.

Dùng xích khóa hồn trói lại tứ chi và cổ của xác chết tương đương khóa hình dạng linh hồn của lệ quỷ, bị trói trong xác chết, ngày qua ngày đau đớn vì bị xích khóa hồn nung cháy.

Thứ này mặt ngoài nói là dùng để trấn áp lệ quỷ, nhưng trên thực tế là công cụ tốt dùng để bồi dưỡng lệ quỷ.

Sau khi nuôi thành công lệ quỷ, đầu tiên lệ quỷ sẽ báo thù cho bản thân, báo thù xong rồi thì dù muốn hay không đều sẽ mất đi ý

thức bị chủ nhân của xích khóa hồn sai khiến.

Hiển nhiên cái gọi là thầy phong thủy đó có vấn đề!

Có nhiều phương pháp trấn áp lệ quỷ, người đó cố tình chọn xích khóa hồn có thể nuôi ra lệ quỷ dữ nhất.

Khương Mặc Ngôn nói:

“Nhưng xem bộ dạng thì chưa nuôi lệ quỷ thành công.”

Cố Khanh gật đầu, Khương Mặc Ngôn nói không sai.

Nếu như là lệ quỷ đã hoàn toàn dưỡng thành hiện tại đã sớm bị ý thức báo thù nuốt sống, sao có thể cố ý đến nơi mình chết, tái hiện lại cảnh tượng lúc mình chết, trong con mắt còn có giãy giụa.

Chủ nhiệm giáo dục đầu hói nuốt nước miếng hỏi:

“Hai hai vị, nếu đã xem xong rồi thì chúng ta đi được chưa?”

Hôm nay ông ấy được tăng thêm kiến thức, thì ra trên thế giới này thật sự có quỷ. Nhưng nếu có thể lựa chọn thì ông ấy thà rằng giống như trước kia, hoàn toàn không biết gì.

Hiện tại ông ấy chỉ muốn nhanh chóng về nhà, ôm bà vợ già ngủ một giấc thật ngon, quên sạch những gì nhìn thấy hôm nay!

Anh và cô mới phản ứng lại ở đây còn có một người bình thường.

Phòng chứa đồ đã trở lại như cũ.

Sách vở cũ nát, bàn ghế hỏng hóc, giống như trong ấn tượng của chủ nhiệm giáo dục.

Cố Khanh lấy một lá bùa ra, dùng linh lực đốt cháy, phất tay ném ra, lá bùa bay một vòng trong phòng chứa đồ rắc tro tàn ở khắp nơi.

Cố Khanh nói:

"Nơi này vốn đã hơi không sạch sẽ, tôi vừa dùng một lá bùa tinh lọc, gần đây tốt nhất đừng để ai tiến vào. Ước chừng một tuần sau có thể sử dụng bình thường."

“Được được, tôi nhớ rồi, tuyệt đối sẽ không để ai lung tung xông vào.” Chủ nhiệm giáo dục gật đầu như gà con mổ thóc, chỉ thiếu giơ tay lên trời thề.

Đừng nói một tuần lễ, cho dù một tháng, một năm, ông ấy cũng cảm thấy không đủ. Hay là dứt khoát vĩnh viễn khóa chỗ này lại luôn?

Vừa ra cổng trường thì điện thoại của Cố Khanh đã reo vang.

Là mẹ của Lưu Nhất Minh, người phụ nữ trung niên gọi điện thoại:

“Mau mau đến giùm! Lệ quỷ kia ả ả ả ả tới rồi!”

Vì quá căng thẳng nên người phụ nữ luôn giữ hình tượng phu nhân quyền quý này lạc cả giọng, gần như hét lên trong điện thoại.

"Đến rồi?" Cố Khanh thong thả từ tốn hỏi.

“Đúng, đúng vậy.” Hiện tại người phụ nữ trung niên này hoàn toàn phục hai người trẻ tuổi, nếu không phải lá bùa Cố Khanh để lại tỏa ra một luồng sáng vàng ngăn trở lệ quỷ, vừa rồi gia đình họ đều tiêu đời.

Cố Khanh hỏi tiếp:

“Đi rồi?”

Nếu là lệ quỷ thành công nuôi dưỡng ra thì mặc dù lá bùa của Cố Khanh có thể ngăn cản một lúc, nhưng không cách nào đuổi lệ quỷ đi.

Nếu dã biết lệ quỷ chưa được nuôi thành công, vậy lá bùa đó của Cố Khanh hẳn là có thể khiến lệ quỷ bị thương, hốt hoảng rời đi.

Quả nhiên, người phụ nữ trung niên run run trả lời:

“Sau khi bùa sáng lên thì cháy thành tro tàn, tiếp đó không có động tĩnh gì.”

Chương 535: Vô Đề

Cố Khanh che di động, lén ngáp một cái.

"Nếu đã dọa lệ quỷ bỏ đi thì tối nay hẳn là sẽ không có việc lớn gì. Bên chúng tôi tìm manh mối cả ngày, đợi ngày mai sẽ đến bệnh viện xem các người."

Cố Khanh nói xong mặc kệ đối phương ở trong điện thoại thét chói tai ‘đại sư, đại sư ơi!’, cô trực tiếp cúp điện thoại, tắt máy.

Tuy lĩnh nhiệm vụ nhưng khiến bọn họ hoảng sợ, trút ra bực tức cũng hay.

Hôm sau, lúc Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi tới bệnh viện thì nơi này đã tăng thêm vài người.

Lưu Nhất Minh nằm trên giường bệnh vẫn quấn băng toàn thân, không có bùa của Cố Khanh nên cậu ta không thể nói chuyện.

Cha mẹ của Lưu Nhất Minh, cặp vợ chồng trung niên đó mới chỉ qua một buổi tối mà già đi trông thấy.

Biết có lệ quỷ quấy phá là một lẽ, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Vốn cho rằng lệ quỷ báo thù, chuyên môn nhằm vào con của bốn gia đình. Nhưng ngày hôm qua, trước khi lệ quỷ tấn công Lưu Nhất Minh thì từng công kích mẹ của cậu ta.

Đây là nguyên nhân tại sao người phụ nữ trung niên vội vã gọi điện thoại cầu cứu nhóm Cố Khanh.

May mắn người phụ nữ trung niên vì bày ra dáng vẻ giàu sang, sở thích hơi 'đắt tiền', trên cổ đeo ngọc hộ thân chuyên môn xin từ chùa Linh Ẩn.

Nó đã cứu bà ta một mạng.

Nhưng sau khi đỡ một đợt tấn công thì ngọc hộ thân cũng nứt một đường, mất đi độ sáng bóng.

Lệ quỷ lại lần nữa công kích cậu con trai, lại bị bùa của Cố Khanh đánh bị thương lui về.

Từ đó có thể nhìn ra trình độ của Cố Khanh.

Xem nhé, bà ta bỏ nhiều tiền ra cầu ngọc hộ thân cũng chỉ ngăn cản lệ quỷ, đại sư trẻ tuổi kia tùy tay dán một lá bùa lên người con trai bà ta thì chẳng những ngăn lệ quỷ, còn tổn thương được nó!

Trong phòng bệnh có thêm ba cặp vợ chồng khuôn mặt tiều tụy, hiển nhiên là cha mẹ của ba học sinh nam đã qua đời.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ luôn tìm cách bảo vệ con trai của mình.

Chờ khi không cứu được con trai nữa thì bọn họ lại tìm mọi cách cứu chính mình.

Ba cặp vợ chồng này không hẹn mà cùng giữ một bí mật với cặp vợ chồng cuối cùng, cũng là cha mẹ của người sống sót Lưu Nhất Minh.

Gần hiện trường tử vong của con bọn họ luôn tìm thấy một dòng chữ nhỏ màu đỏ máu: Rất nhanh sẽ đến lượt các ngươi.

Bọn họ thử rồi, chỉ có vợ chồng họ nhìn thấy, người không

liên quan chuyện này đều tỏ vẻ không nhìn thấy cái gì.

Còn về tại sao sau khi họ nhìn thấy không báo cho cha mẹ của Lưu Nhất Minh biết, bởi vì họ có lòng ích kỷ nho nhỏ: Dựa vào cái gì con của họ đã chết mà Lưu Nhất Minh còn sống?!

Nhưng lần này liên quan mạng sống của mình, khi nghe nói bệnh viện xảy ra chuyện, lệ quỷ bị đại sư từ thủ đô đến cho một lá bùa dọa nó chạy trốn, thế là cả đám người kéo tới đây.

Lỡ như Cốc Vũ bị đại sư đả kích quay lại muốn giết cha mẹ của mấy học sinh nam đã chết thì biết làm sao? Tốt nhất là tụ tập lại với nhau sẽ an toàn hơn.

Đám người này gom chung một chỗ cũng là chuyện tốt.

Vừa lúc Cố Khanh có việc muốn hỏi bọn họ, liên quan thầy phong thủy kia.

Nói chính xác ra thì thầy phong thủy đó rất có thể có vấn đề, năm đó cố ý tham dự vào, mục đích vì muốn nuôi ra một con lệ quỷ nghe theo mình điều khiển. Đám người này có tiền có thế, lúc bình thường có máu mặt trong lĩnh vực của mình nghe giải thích xong đều giật mình ngây người.

“Nói vậy là chúng tôi tự tạo nghiệt? Nếu ngoan ngoãn nhận pháp luật trừng phạt, không làm chuyện trấn áp lệ quỷ gì đó có phải là con trai của tôi sẽ không chết?"

Một người phụ nữ nói câu này khiến toàn trường đều yên tĩnh trở lại.

Cha của Lưu Nhất Minh nói:

"Lão Ngô, năm xưa là ông lo giải quyết việc này, ông hãy nói rõ cho tôi, thầy phong thủy đó rốt cuộc là người nào?!"

Lão Ngô, tổng giám đốc Ngô buôn bán hàng Nhật, xem như người cầm lái của một công ty lớn.

Chương 536: Vô Đề

Lão Ngô bị đám người này trừng mắt, bao gồm vợ của mình, ông ta sốt ruột vã mồ hôi hột.

“Tôi tôi cũng không biết. Tôi tình cờ gặp Khương đại sư, vì tôi giúp ông ấy một việc nên chúng tôi mới quen biết, nhờ ông ấy chỉ điểm nên công ty của tôi mới càng mở càng lớn.”

Tổng giám đốc Ngô không muốn tin rằng đại sư có vấn đề: “Năm đó là mấy người xin tôi, nhờ tôi đi mời đại sư trấn áp lệ quỷ!”

Khương đại sư.

Vừa nghe dòng họ này thì Cố Khanh giật thót tim.

Cô lấy ra một tấm hình trong di động, phóng to rồi đưa cho tổng giám đốc Ngô:

“Khương đại sư mà ông nói là người này sao?"

Tổng giám đốc Ngô nhìn kỹ:

“Đúng rồi, đây là Khương đại sư.”

Tuy trẻ rất nhiều nhưng tổng giám đốc Ngô nhận ra ngay.

Tấm hình Cố Khanh đưa ra là hình chụp lưu niệm của Hội giao lưu huyền học mười năm trước, Khương đại sư trong hình rõ ràng là ông cụ nhà họ Khương đã mất tích.

Tổng giám đốc Ngô than thở nói:

“Ngày xưa Khương đại sư nói với tôi rằng ông ấy du lịch tình cờ đi ngang qua đây, sau khi giúp chúng ta trấn áp Cốc Vũ thì nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Trước khi đi còn để lại số điện thoại cho tôi, nói nếu là có chuyện gì thì có thể gọi điện thoại nhờ ông ấy giúp. Nhưng lần này xảy ra chuyện, tôi gọi điện thoại mãi không được.”

Cố Khanh nghe xong cười nhạt. Xem ra Khương lão thái gia âm thầm dùng thủ đoạn làm việc xấu xa không chỉ có một, hai chuyện.

Năm xưa để lại số điện thoại phỏng chừng là vì đợi cho xích khóa hồn không áp chế nổi lệ quỷ, phá quan tài chui ra, chờ tổng giám đốc Ngô thông báo thì ông ta sẽ kịp thời chạy tới thu lấy lệ quỷ thành hình.

Nhưng lúc trước bại lộ sự tình, Khương lão thái gia đã bỏ trốn, không gọi điện thoại được, hiển nhiên không phải bị Khương lão thái gia khống chế.

Vậy thì người khiến Cốc Vũ là lệ quỷ mà lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng như vậy rốt cuộc là ai chứ?

Trong biệt thự của gia đình Lưu Nhất Minh, cậu ta vẫn băng kín người, dưới sự kiến nghị của Cố Khanh, cậu ta bị cha mẹ "Cưỡng chế" xuất viện.

Lưu Nhất Minh nằm trên giường lớn hai mét tám của mình, toàn thân chỉ có tròng mắt là đảo tròn liên tục.

Cố Khanh đã bày một trận pháp dưới giường của Lưu Nhất Minh, chẳng qua là hiện tại vẫn chưa kích phát nên không nhìn ra.

Hôm nay dùng chiêu gậy ông đập lưng ông.

Trong phòng khách dưới lầu, bốn cặp vợ chồng trung niên ngồi, Cố Khanh rải một vòng gạo nếp xung quanh họ, cho mấy lá bùa. Cô biểu thị: Thấy gạo nếp ở phương hướng nào bị biến đen liền ném lá bùa về hướng đó.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn thì núp trong phòng sách bên cạnh phòng của Lưu Nhất Minh, yên lặng chờ đợi Cốc Vũ xuất hiện.

Chắc chắn cô ta sẽ xuất hiện.

Bởi vì nếu không giết hết bốn người hại chết mình thì Cốc Vũ sẽ vẫn bị xích khóa hồn hành hạ.

Sau khi hoàn thành báo thù, tuy Cốc Vũ sẽ không bị xích khóa hồn hành hạ nữa, nhưng sẽ rơi vào giết chóc vô cùng vô tận.

Reng reng reng!

Dưới lầu vang tiếng chuông, bên ngoài đã tối đen.

“Bọn bọn họ có hai người, có có thể kêu một người xuống dưới, bảo bảo hộ chúng ta không?"

Đám người trung niên nam nữ trong phòng khách dưới lầu rất sợ, nhưng họ không nói ra.

Khi có một người nói như vậy thì cả đám rối rít phụ họa.

Đúng vậy, nếu một lá bùa của Cố Khanh có thể đánh lui lệ quỷ thì chắc một mình cô dư sức bắt được lệ quỷ nhỉ?

Người còn lại tuy chưa ra tay, nhưng hai người đi chung thì hiển nhiên anh cũng có chút bản lĩnh.

Nếu như anh có thể xuống dưới bảo hộ bọn họ thì tốt quá.

Khi bọn họ chuẩn bị đi lên kéo Cố Khanh xuống làm vệ sĩ thì bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Bốn phía bỗng yên tĩnh lặng.

Cây kim đồng hồ bằng kim loại ở phòng khách khi di chuyển thì phát ra tiếng tích tắc, tiếng gió bên ngoài, tiếng xe ngẫu nhiên chạy qua, những âm thanh này thoáng chốc biến mất hết.

Chương 537: Vô Đề

Chỉ nghe thấy tiếng hít thở của bọn họ.

“Ai tới cứu với!”

“Hai vị đại sư, mau đến cứu chúng tôi!”

Tiếng kêu của bọn họ không được đến bất cứ đáp lại, trong bóng tối xuất hiện ba bóng quỷ màu đen từng bước đi hướng bọn họ.

“Mấy người”

Trên lầu, đối tượng mà anh và cô chờ rốt cuộc tới.

Cốc Vũ mặc đồ trắng, tứ chi và cổ quấn lấy xiềng xích dài từ cửa sổ chậm rãi tới gần.

Lưu Nhất Minh ở trên giường dường như nhận ra nguy hiểm buông xuống, mắt càng đảo lia, miệng ú ớ không biết đang nói gì.

Cốc Vũ không ra tay ngay, thật ra cô ta sớm cảm thấy đã đủ rồi.

Bốn người hại chết cô ta đã có ba người chết, người còn lại sống không bằng chết.

Có lẽ hiện tại Lưu Nhất Minh chưa cảm giác được sống không bằng chết thống khổ đến mức nào, dù sao cả gia đình đang cùng chung mối thù đối phó lệ quỷ là cô ta.

Nhưng đợi đến mấy năm sau, tình yêu của cha mẹ sẽ từ từ vơi

đi, không thể động, không thể nói chuyện, cũng không ai thèm để ý tới cậu ta.

Cốc Vũ chưa làm gì, bên tai nghe một giọng nói thúc giục:

“Giết hắn, giết hắn, ngươi sẽ hoàn toàn tự do."

Cốc Vũ rất muốn lắc đầu, rất muốn nói cho đối phương, sau khi làm như vậy cô ta sẽ đánh mất bản thân, trở thành lệ quỷ chỉ biết giết chóc.

Nhưng âm thanh kia không biết, lặp đi lặp lại nói:

“Tiểu Vũ, ta nhất định sẽ khiến ngươi giải thoát! Mau giết hắn!"

Cốc Vũ không có biện pháp khống chế chính mình, ngón tay biến thành móng vuốt bén chộp về phía người nằm trên giường.

Không đánh trúng Lưu Nhất Minh.

Gầm giường bỗng nhiên thoáng hiện mấy luồng sáng vàng bao phủ Cốc Vũ, hình thành chiếc lồng màu vàng.

Cảm giác được dưới lầu xảy ra chuyện, Cố Khanh kêu Khương Mặc Ngôn xuống lầu hỗ trợ. Còn cô thì đi mời nhân vật chính tối nay đang ở trong sân.

Trong sân của biệt thự nhà họ Lưu, một góc tối, có một bóng đen ngồi xổm trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng rên khẽ, dường như đang chịu đựng thống khổ rất lớn.

Nhưng tay của bóng đen vẫn cầm chặt thứ hình dạng như chìa khóa, lòng bàn tay bị rạch đứt, máu không ngừng chảy ra bị chìa khóa hút đi.

“Bác.” Cố Khanh nói: “Chuyện này đã đến mức này cũng đủ rồi, bác hãy thu tay lại đi.”

Đúng vậy, bóng đen trước mắt cô là cha của Cốc Vũ, ông cụ mà Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn từng gặp!

Ông cụ run rẩy đứng lên, bước ra khỏi bóng ma, lộ ra khuôn mặt.

“Không ngờ vẫn bị các người phát hiện." Ông ấy ho khan hai tiếng: “Chỉ còn thiếu, chỉ còn thiếu một bước kia."

Cố Khanh gật đầu: “Xác thực, chỉ thiếu một bước là bác sẽ làm con gái của mình hoàn toàn thành công cụ không có ý thức!”

Ông Cốc cứng người lại:

“Cô nói vậy là sao? Rõ ràng tôi đang báo thù cho Tiểu Vũ, đang cứu con bé!”

Cố Khanh phất tay nói:

“Bác nói nhiều hơn nữa không bằng lắng nghe con gái của mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì."

Nói xong, Cố Khanh xoay người đi vào biệt thự:

“Đi thôi, bác hãy tự mình hiểu rõ chuyện này.”

Trong phòng khách biệt thự đang tràn ngập hỗn loạn.

Ba quỷ hồn đen thui bị Khương Mặc Ngôn khống chế đang ngồi xổm ở trong góc không dám nhúc nhích, nhúc nhích một chút bị anh phát hiện là quất một phát xiềng xích, dù không trúng người nhưng vẫn đau!

Trong bốn cặp vợ chồng trung niên có hai người còn tỉnh, cha của Lưu Nhất Minh và tổng giám đốc Ngô.

Mấy người khác thì có người bị quỷ quái dọa xỉu, người thì trong lúc phản kháng bị âm khí nhập vào người chịu không nổi ngất xỉu.

Một đám đần độn! Cố Khanh đưa cho lá bùa mà không biết dùng, nếu không phải có một vòng gạo nếp rải xung quanh mang chút hiệu quả đuổi quỷ, chỉ cần ba quỷ hồn thành hình chưa lâu đủ hành hạ mấy người này.

Ông Cốc đi theo sau Cố Khanh vào cửa.

Cha của Lưu Nhất Minh híp mắt lại nhìn một lúc, chợt nhớ ra:

“Là ông?!”

Ông ta đã nhớ ra người này là cha của Cốc Vũ, lập tức đổ hết những chuyện này lên người ông cụ:

“Những những chuyện này đều là ông làm đúng không? Tại sao ông phải làm như vậy? Chúng tôi đã bồi thường cho ông rồi, chẳng qua ông không chịu lấy!”

Chương 538: Vô Đề

Ông già không còn bộ dạng lúc trước Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn thấy, sắc mặt ông ấy xanh đen, môi tím tái, trạng thái này nhìn liền biết là sống không lâu.

Ông Cốc hừ một tiếng: “Bồi thường? Bồi thường có thể cứu lại mạng của con gái tôi không? Con bé đã chết, các người còn không cho con bé được an nghỉ, còn giở trò trong quan tài của con bé! Cả đám các người đều đáng chết!"

Quả nhiên, Cốc Vũ là được ông Cốc thả ra.

Chuyện này nói tới thì cũng là định mệnh.

Cốc Vũ được chôn trên ngọn núi ông cụ thường đi hái thuốc, bình thường ông cụ hái thuốc sẽ ghé thăm mộ bia của con gái mình, chăm sóc hoặc thay đồ cúng.

Buổi sáng hôm đó mới có cơn mưa to, đường trên núi lầy lội khó đi, bạn già còn khuyên ông ấy chờ thêm vài ngày hãy lên núi.

Nhưng lúc ấy ông cụ cứ cảm thấy lòng hoảng hốt, nghĩ đến tia chớp nhìn thấy đêm qua, sợ sét đánh gần mộ của con gái nên khăng khăng đòi đi xem.

Ông cụ lên núi, khi nhìn thấy mộ của con gái thì suýt chút ngã trên mặt đất.

Mộ bia còn nguyên vẹn, nhưng đống đất nhỏ ở phía sau dường như bị chẻ ra!

Ông cụ đi tới gần có thể ngửi được trong đất bùn dường như

có mùi máu tươi. Nhìn kỹ thì bùn đất gần mộ của con gái đều đỏ như máu, giống như bị máu nhuộm thắm vậy.

Ông cụ nghĩ chuyện này không đúng.

Năm xưa chôn con gái đã chuyên môn mời thầy phong thủy xem rồi mới chôn, không lẽ xảy ra chuyện gì?

Ông Cốc lo cho thi cốt của con gái, thứ hai là nghĩ rằng dù con gái thành quỷ cũng sẽ không hại mình, bởi vì tình huống trước mắt quá mức kỳ dị, ông ấy đánh bạo lại gần xem.

Nắp quan tài vốn bị đóng đinh đã hé mở, ông cụ thoáng thấy bên trong lóe tia sáng kim loại, trong lòng càng thêm hoài nghi.

Ông cụ đẩy mở nắp quan tài, tức giận đến mức mắt đỏ ngầu.

Con gái của ông ấy chết khi tuổi còn xuân, chết rồi bọn họ còn không cho con bé được an nghỉ!

Bên tai ông ấy như nghe thấy tiếng kêu gào đau đớn của con gái mình.

Ông Cốc thử cởi xiềng xích trên người con gái, nhưng không cởi bỏ được, ông ấy biết trong này có vấn đề. Ông Cốc lại tìm kiếm, tìm được một chiếc chìa khóa nằm trong miệng của con gái.

Tay ông cụ vừa chạm vào chìa khóa thì cạnh bén rạch lòng bàn tay của ông ấy, hút máu.

Sau đó một số thông tin truyền vào cho ông Cốc, có liên quan xích khóa hồn, bồi dưỡng lệ quỷ.

Ông Cốc biết không thể dùng phương pháp bình thường cởi bỏ xiềng xích được, phải chờ lệ quỷ báo thù xong xiềng xích mới tự động rơi ra.

Ông Cốc vốn từng muốn báo thù, hiện tại có biện pháp như vậy, vừa có thể báo thù rửa hận, lại có thể trợ giúp con gái của mình đạt được giải thoát.

Cho dù thân là một người bình thường không có linh lực, khống chế xích khóa hồn sẽ làm tiêu hao sinh mệnh vốn đã ít ỏi của ông ấy thì ông Cốc vẫn dứt khoát làm chuyện này.

“Nhưng với trình độ gà mờ của bác vốn không biết sau khi con gái hoàn thành báo thù, ý thức vốn có của cô ấy sẽ mất hết, trở thành một cỗ máy giết người. Không còn ý thức, chỉ có thể bị tiêu diệt, không có cả cơ hội đầu thai sang kiếp khác!”

Cố Khanh vừa nói vừa bước xuống bậc thang, tay cầm một chiếc lồng màu vàng, bên trong là Cốc Vũ thu nhỏ đang giãy giụa.

“Tiểu Vũ!” Ông Cốc bản năng kêu một câu, nhìn thấy Cốc Vũ không chút phản ứng, ông ấy lẩm bẩm: “Không không phải vậy”

Nhìn thấy Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đều ở, tổng giám đốc Ngô, cha Lưu là hai người duy nhất còn tỉnh táo đều cảm thấy an toàn hơn.

“Đại sư, mấy thứ này cũng là lệ quỷ sao?" Tổng giám đốc Ngô chỉ hướng mấy bóng đen bị Khương Mặc Ngôn trông chừng.

Cố Khanh nghe hỏi thì không biết nên nói cái gì.

Cô hỏi lại:

“Tổng giám đốc Ngô, ông không nhận biết bọn họ?"

Chương 539: Vô Đề

Tổng giám đốc Ngô có dự cảm không may:

“Ý của đại sư là?”

Cố Khanh thở dài một hơi:

“Tổng giám đốc Ngô, đây là con của các người lúc trước bị hại chết! Chẳng phải một trong số đó là con trai của ông sao?!"

Cố Khanh cảm thấy buồn cười.

Một bên là dù biến con gái thành lệ quỷ cũng cần tìm mọi cách cứu con gái, tuy dùng sai cách.

Một bên cho dù con trai chỉ là quỷ hồn bình thường cũng không nhận biết.

Nhưng mà quỷ hồn của ba cậu trai bị lệ quỷ hại chết mắc kẹt ở chỗ này, dường như vụ này không nằm trong phạm vi nhiệm vụ của cô.

Cố Khanh cười híp mắt, xác nhận đây là ba quỷ hồn hoàn toàn vô hại, chẳng qua vô tình dọa sợ người khác thôi, ưm, chờ khi nào quỷ sai phát hiện sẽ mang về địa phủ sau. Cô kêu Khương Mặc Ngôn thả chúng ra.

Ba bóng đen thăm dò thử, phát hiện dường như an toàn thì vội chạy tứ tán.

Hình dạng linh hồn đã giấu đi, nhưng vẫn loanh quanh cạnh cha mẹ của mình.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn phớt lờ nhóm người tổng giám đốc Ngô ngập ngừng muốn nói, hai người mang ông Cốc và Cốc Vũ rời khỏi nơi này.

Ước chừng 'tình thương mến thương' một thời gian đủ khiến bọn họ ấn tượng khắc sâu.

Ông Cốc và Cốc Vũ vẫn bị xích khóa hồn khống chế cùng bị Cố Khanh giao cho chi nhánh Bộ Đặc Dị địa phương.

Cốc Vũ cần được trợ giúp, ông Cốc cũng phải bị phạt.

Suy xét đến ông Cốc lớn tuổi, thêm vào cưỡng bức khống chế xích khóa hồn, không còn bao nhiêu tuổi thọ, hơn nữa trong nhà còn vợ già phải chăm sóc, cuối cùng đưa ông ấy về nhà, nhưng sẽ luôn bị giám thị.

Còn Cốc Vũ thì tình huống tương tự Lưu Nhất Minh nằm liệt giường.

Theo phương pháp bồi dưỡng lệ quỷ của xích khóa hồn, có thể nói Cốc Vũ đã đi hết chín mươi chín bước, chỉ còn thiếu bước cuối cùng.

Ý thức còn sót lại của Cốc Vũ rất khó hoàn toàn cởi bỏ trói buộc của xích khóa hồn, trở lại như bộ dạng vốn có.

Nếu Cốc Vũ có thể khống chế bản thân thì đã sớm lựa chọn tan thành mây khói, đây là dựa vào phương pháp đặc biệt rút ra ý thức sót lại của Cốc Vũ.

Quá thống khổ, chẳng những bị xích khóa hồn hành hạ mỗi ngày, còn trơ mắt nhìn cha dùng sinh mệnh giúp cô ta báo thù.

Cốc Vũ thà rằng cha mẹ quên mất đau khổ, sống bình yên.

Về phương pháp cởi bỏ xích khóa hồn thì Khương Mặc Ngôn cho Cố Khanh chút manh mối.

Khương Mặc Ngôn vươn tay ra, một sợi xích xuất hiện trên tay anh, đó là vũ khí của anh.

Khương Mặc Ngôn cầm xiềng xích đưa đến trước mắt Cố Khanh:

“Cô cảm thấy sợi xích này của tôi thế nào?”

Cố Khanh hoang mang đáp:

“Cũng tốt?”

“Cô chạm vào nó thử.” Khương Mặc Ngôn xòe bàn tay ra.

Cố Khanh nghe theo, tay chạm nhẹ vào xiềng xích, sau đó thay đổi sắc mặt, tay của cô không chạm vào được?

“Sợi xích này không phải thực thể?" Cố Khanh luôn cho rằng đây là pháp khí của anh.

Khương Mặc Ngôn lắc đầu, nói:

“Lúc thi đấu cá cược giữa nhà họ Tạ và họ Hoàng chắc cô cũng lĩnh ngộ được, vô luận vận dụng vũ khí gì đều có ba loại cảnh giới.”

“Loại thứ nhất là dùng pháp khí được chế tạo đặc biệt làm vũ khí đối địch."

"Loại thứ hai, trực tiếp dùng linh lực ngưng kết thành vũ khí thích hợp với mình, là loại tôi đang sử dụng.”

“Loại thứ ba là dựa vào tâm. Thí dụ như cô luyện kiếm pháp đến cảnh giới nhất định, trong tay không kiếm nhưng trong lòng có kiếm. Chỉ cần lòng cô vững tin có thể chặt đứt vạn vật, vậy thì cô có thể chặt đứt tất cả.”

Khương Mặc Ngôn chuyển thế đầu thai đến nay chưa gặp một người có thể đến loại cảnh giới thứ ba, thông thường chỉ đến cảnh giới thứ hai, bao gồm nhóm Phán Quan.

Bởi vì muốn đến cảnh giới thứ ba cần phi thường thuần túy. Thí dụ như Tây Môn Xuy Tuyết, Tàng Kiếm Diệp Anh, phải là nhân vật trong tưởng tượng như thế mới làm nổi.

Bởi vì người như vậy cơ hồ là không tìm được, Khương Mặc Ngôn nói ra lời này chỉ có thể xem như một tính khả thi mơ hồ xa xăm.

Chương 540: Vô Đề

Hai người không ngờ nội dung đối thoại bị ông Cốc chưa bị đưa đi còn ở một bên nghe thấy.

Trước đó có nói, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn trở lại mặt ngoài là hoàn thành nhiệm vụ bắt lệ quỷ, nhưng trên thực tế là điều tra tung tích của mảnh nhỏ Tà Thần.

Anh và cô đã làm xong chuyện ở đây, đã tới lúc đi tìm đồ vật.

Hai người rời khỏi thành phố Vị, đến thành phố Trường An.

Cố Khanh hỏi:

“Bên địa phủ có manh mối nào cụ thể chút không?”

Lúc trước Khương Mặc Ngôn nhận được Phán Quan truyền tin, chỉ nói là trong phạm vi thành phố Trường An. Nhưng thành phố to như vậy, phải tìm bao lâu mới xong?

Đối với việc này, Khương Mặc Ngôn cũng không có biện pháp.

Nhớ lúc trước anh lục lọi khắp núi Trường Bạch mới tìm ra đồ vật.

May mà Phán Quan đưa cho Khương Mặc Ngôn một thứ.

Khương Mặc Ngôn lật tay lại, trong tay cầm một cục đá màu trắng, anh nói:

“Đây là thứ còn sót lại sau khi mảnh nhỏ Tà Thần bị tinh lọc hoàn toàn, Thôi Phán Quan nói nếu mảnh nhỏ Tà Thần ở phạm vi

gần thì cục đá trắng này sẽ có phản ứng."

Cố Khanh vội vàng hỏi:

“Phạm vi cảm ứng là bao xa?”

Khương Mặc Ngôn nghẹn lại, phun ra mấy chữ:

“Khoảng hai trăm mét.”

Cố Khanh vịn trán, ý tứ là bọn họ vẫn phải lùng sục từng ngõ ngách của thành phố Trường An.

Cố Khanh nói:

“Bỏ đi, coi như chúng ta du lịch vậy.”

Người trong huyền học như bọn họ có linh lực hộ thể, mùa hè không sợ nóng, mùa đông không sợ lạnh, đi thêm vài bước cũng không nặng nhọc gì. Cố Khanh tự nhủ như vậy.

“Ừm, nếu may mắn có lẽ sẽ tìm được nhanh thôi.” Khương Mặc Ngôn cố gắng che mắt khỏi sự thực lúc trước được Sơn Linh giúp mà anh vẫn phải tìm rất lâu.

Ưu điểm lớn nhất của thành phố lớn nằm ở chỗ có xe bus!

Cố Khanh nghĩ rằng, chỉ cần bọn họ đi hết tất cả tuyến xe giao thông công cộng của thành phố Trường An là có thể đánh dấu X phạm vi lớn trên bản đồ thành phố.

Nghĩ vậy, Cố Khanh kéo Khương Mặc Ngôn lên đại một chiếc xe bus công cộng.

Tìm hai chỗ ngồi ở thùng xe sau ngồi xuống, Cố Khanh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nếu có phát hiện gì Khương Mặc Ngôn sẽ

nhắc nhở cô.

Cố Khanh có một thói quen.

Khi cô ngồi xe bus thì dễ buồn ngủ, thói quen này có từ đời trước.

Đời này cô ít đi xe bus nên không ai phát hiện thói quen này của cô.

Lần này vẫn như cũ.

Chiếc xe lắc lư chạy, Cố Khanh rất nhanh từ trạng thái nhắm mắt dưỡng thần đi vào giấc ngủ sâu.

Khương Mặc Ngôn vốn cảm ứng cục đá trắng có biến đổi gì không, cảm giác trên vai chợt nặng, sau khi Cố Khanh ngủ thì bất giác tựa vào vai anh.

Khương Mặc Ngôn không nói chuyện.

Khương Mặc Ngôn không nhúc nhích.

Khương Mặc Ngôn đỏ vành tai.

Hai người ngồi với tư thế như vậy, một người tỉnh như sáo, một người ngủ say sưa, qua từng trạm xe.

Cố Khanh bị tiếng cãi nhau đánh thức.

“Con người của anh sao thế hả?” Một giọng nữ.

“Tôi có làm gì đâu? Bà thím này, bà giữ tay tôi làm gì?!” Đây là một giọng nam.

“Anh anh còn không thừa nhận?! Quá vô sỉ!” Giọng nữ hơi xấu

hổ bực dọc.

“Này này, bà thím kia, bà mà còn như vậy nữa là tôi tố cáo bà tội phỉ báng nhé!” Người đàn ông lớn tiếng la lối.

Cố Khanh mơ màng mở mắt ra, trông thấy thùng xe trống rỗng đã ngồi đầy người, có nhiều người đứng ở phía trước.

Một nam một nữ đang đứng cãi lộn.

Người đàn ông khoảng hai mươi mấy tuổi, tay bị người phụ nữ cầm lấy, anh ta không vội giật tay lại, vẻ mặt ‘tôi vô tội, tôi bị vu oan’.

Người phụ nữ bề ngoài khoảng hai mươi bảy, tám tuổi, nhưng cách ăn mặc giống bác gái bốn, năm mươi tuổi nên mới bị kêu là thím.

Cố Khanh hỏi nhỏ bên tai Khương Mặc Ngôn:

“Có chuyện gì vậy?”

Khương Mặc Ngôn cũng nhẹ giọng đáp lại:

“Cô kia cho rằng anh ta là tên háo sắc, anh ta không chịu thừa nhận."

"Vậy anh có thấy không?”

Người đàn ông kia có phải tên háo sắc không?

Chương 541: Vô Đề

Không ngờ trong cuộc sống hiện thực thật sự có kẻ quấy rối trên giao thông công cộng, lần đầu tiên cô được thấy.

Cái này mới rồi Khương Mặc Ngôn không chú ý lắm.

Dù sao anh vừa phải chú ý biến đổi của đá trắng, vừa phải chú ý Cố Khanh dựa vào vai mình, nên anh không để ý tới đằng trước phát sinh cái gì cũng là bình thường nhỉ?

Phía trước vẫn còn khắc khẩu.

Người đàn ông nhìn thấy người trong thùng xe đều chú ý nơi này, trong lòng có chút không kiên nhẫn: "Thím, đủ chưa vậy? Rốt cuộc tôi làm gì mà thím cứ bám riết không tha?!"

Cô gái đỏ mặt, cố chịu đựng nước mắt:

"Anh anh sờ đùi của tôi!"

A! Lời này thốt ra, không chỉ người đàn ông biến sắc mặt, người trong thùng xe đều xôn xao.

"Cô nói là tôi sờ cô?" Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng: "Khùng hả?"

Anh ta cảm thấy mình khi không bị vu tội, sắc mặt rất khó xem.

Anh ta nhìn cô gái từ trên xuống dưới, nói:

"Mặt thì không đẹp, dáng người cũng không nóng bỏng, mặc

đồ quê mùa. Cô nhìn xung quanh xem, có biết bao nhiêu người đẹp, chỉ mình cô là xấu nhất! Đừng nói tôi không phải kẻ sàm sỡ, dù đúng là tôi thì không có lý nào tôi chọn sờ cô!"

Người đàn ông miệng lưỡi sắc bén, nói năng hợp lý.

Đúng là cô gái này không đẹp lắm, chỉ có thể xem như thanh tú, để tóc mái cộng thêm mắt kính gọng đen to, phong cách mặc đồ như bà thím khiến số điểm nhan sắc của cô ấy rất thấp.

Điểm đáng khen duy nhất là da của cô gái này rất tốt, làn da lộ ra ngoài vừa trắng vừa mềm, búng ra sữa.

Còn người đàn ông thì mặt mày ngay thẳng, hơi đẹp trai, vẻ mặt chính trực, thoạt nhìn không giống loại người quấy nhiễu tình dục trên xe.

Lúc nãy đám đông đứng chen nhau, camera không quay được, không ai nhìn thấy tình huống lúc đó.

Cho nên trong một chốc cô gái không tìm được chứng cứ chứng minh người đàn ông trước mắt là kẻ sàm sỡ.

Cố Khanh tập trung nhìn, lúc nãy khi hai người tranh chấp thì cô nhìn thấy bàn tay bị bắt lấy của người đàn ông có phủ một bóng đen.

Cố Khanh cảm thấy chuyện này có lẽ liên quan tới đồng hồ của người đàn ông, nhưng trên xe bus người đông mắt tạp, cô không tiện lên tiếng.

Trong lúc Cố Khanh suy tư thì một nam một nữ ở phía trước bởi vì cô gái lấy không ra chứng cứ, người chung quanh đa số đều tin lời người phụ nữ, chuyện này đành bỏ mặc.

Cô gái buông ra bàn tay của người đàn ông kia, hậm hực đi ra

nửa sau thùng xe, dù không thể đưa ra chứng cứ nhưng cô ấy quyết cách xa kẻ sàm sỡ.

Cô gái đi đến thùng sau xe, cách chỗ ngồi của hai người Cố Khanh không xa.

Cô gái lấy một chiếc khăn tay ra khỏi túi xách, dường như đang lau nước mắt, qua loa lau xong cô ấy vo thành cục nhét lại vào túi.

Cạch!

Dường như có cái gì rơi xuống đất, lăn đến bên chân của Cố Khanh.

Cô cúi người nhặt vật đó lên xem.

Vẻ mặt của cô hơi kỳ lạ, trong tay đang cầm một viên trân châu cỡ hạt đậu.

Thời nay trên xe còn có vụ rớt trân châu? Còn là viên trân châu tròn trịa không có lỗ thủng?

Vừa rồi dường như Cố Khanh nhìn thấy trân châu rơi ra từ túi xách của cô gái tình nghi bị sàm sỡ.

Nhìn kỹ thì đây là một người bình thường, nhưng cô ấy dường như có đôi mắt đặc biệt, quanh đôi mắt có khí tràng màu xanh như biển.

Cố Khanh nhớ lại người thức tỉnh dòng máu Ngoa thú mà mình từng gặp, tay cô cầm trần châu mặc sức tưởng tượng: Là giao nhân hay trai ngọc tinh?

Không ngờ lên đại một chiếc xe bus công cộng đã gặp phải hai người thú vị.

Đến trạm cuối.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn thuận thế xuống xe, không ngờ một nam một nữ lúc trước cãi lộn cũng xuống ở trạm này.

Hai người hiển nhiên đều không có ấn tượng tốt với đối phương, sau khi xuống xe, một người đi hướng trái, một người đi hướng phải, ước gì cách nhau thật xa.

“Này!” Cố Khanh không kiềm được gọi lại cô gái kia.

Chương 542: Vô Đề

“Chị ơi, có phải chị làm rơi thứ này không?” Cố Khanh xòe bàn tay ra, lộ ra trân châu cỡ hạt đậu.

Cô gái kia giống như nhìn thấy cái gì đáng sợ, thụt lùi hai bước:

“Nó nó không phải của tôi, các người hỏi người khác đi."

Nói xong, cô gái bước đi nhanh.

Bên kia, mặc cho người đàn ông hoàn toàn không tin đồng hồ đeo tay của mình có vấn đề, Khương Mặc Ngôn vẫn để lại số điện thoại, biểu thị: Nếu gặp được chuyện kỳ lạ gì không giải quyết được hãy gọi cho số máy này.

Khương Mặc Ngôn mặc kệ đối phương rối rắm có nên vứt bỏ tờ giấy viết số điện thoại hay không, anh đi trở về.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn nhìn nhau cười.

Thành phố Trường An này thật thú vị.

Châu Chân Chân dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về nhà.

Mãi đến khi về nhà, khóa cửa lại cô ấy mới thở phào một hơi: An toàn rồi, lúc nãy suýt chút bị phát hiện ra.

Hôm nay xui chưa từng thấy.

Đụng phải kẻ sàm sỡ trên xe bus, đối phương cư nhiên chết cũng không thừa nhận, còn nói cô ấy xấu!

Xuống xe lại suýt chút bị người phát hiện ra bí mật mà cô ấy che giấu đã lâu, may mắn cô ấy chạy nhanh thoát đi.

“Con khốn kia, về rồi thì mau vào đây nấu cơm đi chứ, đứng đực mặt ra đó làm gì?!”

Căn nhà nhỏ hẹp này là nhà của cậu mợ của Châu Chân Chân.

Người đi ra từ phòng bếp, toàn thân vấy mỡ, vẻ mặt dữ tợn, quát nạt giục cô ấy mau đi nấu cơm là mợ của cô ấy.

Châu Chân Chân đầu tiên là dịu dàng kêu một tiếng mợ, cô ấy không nghe lời lập tức đi nấu ăn mà là mở ra căn phòng đầu tiên bên tay phải.

Người nằm bên trong là cậu của cô ấy.

“Chân Chân, con về rồi.” Người đàn ông nằm trên giường gầy trơ cả xương, nói chuyện còn kèm tiếng thở dốc.

Sắc mặt Châu Chân Chân dịu xuống:

“Dạ, con về rồi, cậu đói chưa? Con đi nấu cơm ngay.”

“Ài, tại bệnh của cậu làm khổ hai người. Chân Chân, con đừng trách mợ của con, bà ấy chỉ là sống quá mệt mỏi." Người đàn ông nằm trên giường nói.

Châu Chân Chân nói:

“Dạ, con biết mà.”

Châu Chân Chân thật sự không trách mợ, năm xưa gia đình họ đi chơi gặp ngoài ý muốn, sau khi cha mẹ qua đời, là cậu mợ nhận nuôi cô ấy.

Mợ ngày xưa cũng là một người phụ nữ hiền lành.

Nhưng mấy năm trước, trong lúc cậu làm việc đột nhiên ngất xỉu.

Đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là bệnh tiểu đường.

Không phải loại bệnh tiểu đường khống chế ẩm thực là sẽ bớt bệnh, mà là loại bệnh cần mỗi ngày tiêm insulin, nếu không thì có lẽ sẽ ngất xỉu, choáng váng thậm là chết.

Mợ suýt chút tan vỡ.

Nguồn thu nhập chủ yếu trong nhà đều là cậu, bây giờ cậu bị bệnh không thể làm việc nặng, mỗi ngày còn cần trả tiền thuốc đắt đỏ.

Mợ không lựa chọn ly hôn, bà ta gánh lên gia đình.

Mợ đi làm giúp việc, rửa chén cho tiệm cơm. Gia đình này không tan, nhưng áp lực cuộc sống khiến mợ từ người phụ nữ bình thường thành 'bà tám' vẻ mặt hung dữ, nói năng chanh chua.

Châu Chân Chân đã đi làm, chỉ là nhân viên quèn tiền lương ba nghìn. Mỗi tháng cô ấy giao hai nghìn cho mợ, chỉ chừa một nghìn để chi tiêu.

Ngoài ra Châu Chân Chân có một bí mật nhỏ không cho ai biết.

Nước mắt của cô ấy sẽ biến thành trân châu.

Điều này bị phát hiện sau khi cha mẹ qua đời, lúc ấy Châu Chân Chân không chấp nhận được sự thực này, mỗi ngày khóc, có một lần khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Châu Chân Chân mơ thấy một giấc mơ, cô ấy ở trong một cái hồ, sau khi tỉnh lại thì lúc khóc chợt phát hiện nước mắt biến thành trân châu.

Châu Chân Chân bị dọa sợ, cho rằng chính mình thành quái vật, không dám khóc nữa, chỉ có thể cố chịu đựng.

Sau khi cậu bị bệnh, Châu Chân Chân vì muốn có tiền chữa bệnh cho cậu còn từng thử nhốt mình trong phòng khóc liên miên.

Chương 543: Vô Đề

Chảy trân châu đầy bàn, cô ấy cảm thấy chóng mặt phải ngủ nguyên ngày mới khỏe lại.

Châu Chân Chân cầm trân châu hào hứng muốn đi bán, nhưng một bàn trân châu chỉ bán được chưa tới một nghìn tệ.

Ba ngày tiếp theo, mắt của cô ấy đỏ rực nhưng không thể chảy ra giọt nước mắt nào.

Châu Chân Chân ra khỏi phòng, mợ đã bày đồ ăn đầy bàn, cô ấy biết ngay là tuy rằng mợ ngoài miệng nói khó nghe, nhưng trên thực tế rất thương cô ấy.

Ăn cơm xong mợ ném hai bộ đồ cho Châu Chân Chân.

Châu Chân Chân xem chất liệu vải rất thoải mái, thích hợp cho cô gái trẻ mặc.

Châu Chân Chân ngước đầu nhìn hướng mợ.

Mợ nghiêng đầu đi nói:

“Đừng suốt ngày mặc mấy bộ đồ tuổi của tôi, bị hàng xóm nhìn thấy khiến tôi mất mặt!”

Mợ nói xong bưng lên đồ ăn làm riêng cho người bệnh tiểu đường, đi vào phòng hầu hạ cậu ăn cơm.

Châu Chân Chân dụi mặt vào quần áo mới, có thể ngửi được mùi nước giặt quần áo thoang thoảng, nhìn liền biết là mợ cẩn thận giặt sạch rồi.

Tiêu rồi, lại muốn khóc!

Châu Chân Chân cố gắng nghẹn nước mắt lại.

Hôm sau, từ sáng sớm Châu Chân Chân đã cầm bánh bao chay và đậu tương nhà làm leo lên xe bus công cộng. Hôm nay cô ấy thay áo mới mà mợ mua cho.

Bởi vì mỗi buổi sáng phải đi làm nên Châu Chân Chân thường đi rất sớm, như vậy thì còn có thể cướp được chỗ ngồi, nghỉ ngơi lâu một chút.

Thừa dịp trên xe chỉ có vài mống người, Châu Chân Chân dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi một lúc là tới giờ xe bus chạy.

“Này, chờ chút, chờ chút!” Xe mới lăn bánh bỗng có người lớn tiếng la lối.

May mắn tài xế không vội khởi động máy, người bên ngoài kịp đón tuyến xe này.

Nhưng khi Châu Chân Chân nhìn thấy người lên xe thì cảm giác không tốt lắm.

Vừa rồi cô ấy đã cảm thấy âm thanh hơi quen tai, chờ người ta lên xe, nhìn kỹ người đó khiến cô ấy không tự chủ được rụt người vào ghế, là kẻ quấy rối kia!

Người đàn ông sau khi lên xe thì nhìn quanh, chiếc xe này chạy vào giờ cao điểm buổi sáng nên đã không còn ghế trống, anh ta đành đứng.

Bởi vì hôm nay Châu Chân Chân thay quần áo mới, còn cột tóc lên, hoàn toàn khác với cách ăn mặc hôm qua nên người đàn ông

đó không nhận ra.

Xe chậm rãi lăn bánh.

Ban đầu khẩn trương qua đi, Châu Chân Chân thấy mình không bị nhận ra thì dần trầm tĩnh lại.

Cô ấy chợt nghĩ đến, kẻ quấy nhiễu tình dục trên giao thông công cộng không thể nào chỉ phạm tội một lần! Có lẽ cô ấy có thể thừa dịp này theo dõi anh ta, tìm được chứng cứ vạch trần bộ mặt thật của anh ta!

Châu Chân Chân lấy điện thoại ra cầm trong tay, ánh mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông và tình huống xung quanh, chuẩn bị sẵn sang quay lại bằng chứng.

Một trạm lại qua một trạm.

Bên trong xe dần dần chen chúc hơn, nhiều người đứng ở đằng trước, đáng mừng là người đàn ông còn trong phạm vi tầm nhìn của Châu Chân Chân.

Ủa? có động tĩnh!

Châu Chân Chân nâng cao tinh thần, mở ra chức năng quay phim của điện thoại.

Cô ấy nhìn thấy tay trái của người đàn ông nhích nhẹ rồi từ từ vươn hướng đùi một cô gái mặc váy đứng bên cạnh.

Cô gái lập tức cảm giác được, quay đầu nhìn lại. Nhưng động tác của người đàn ông quá nhanh, khi cô gái ngoái nhìn thì anh ta đã rụt tay về.

Cô gái cắn chặt môi, không hét to lên mà là dùng tốc độ nhanh nhất đi ra sau thùng xe, rời xa chỗ đứng ban đầu.

Tất cả hình ảnh đều bị Châu Chân Chân quay lại bằng điện thoại.

Châu Chân Chân vốn định vạch trần bộ mặt thật của kẻ quấy rối này trước công chúng, nhưng khi xem lại video thì cô ấy phát hiện có gì đó không ổn.

Châu Chân Chân nhìn kỹ, quay bằng điện thoại với khoảng cách khá xa nên hình ảnh không quá rõ ràng.

Nhưng có thể nhìn thấy lúc người đàn ông vươn tay trái ra thì nét mặt mờ mịt, dường như hoàn toàn không muốn chuyện mình sờ chân một cô gái.

Châu Chân Chân nghĩ tới hôm qua người đàn ông này cũng dùng biểu cảm vô tội như vậy nói mình không làm gì cả, cô ấy cảm thấy có hai khả năng.

Chương 544: Vô Đề

Hoặc là kỹ thuật diễn của người đàn ông này cao siêu, tùy thời tùy chỗ đều chuẩn bị ứng dối nếu mình bị phát hiện.

Hoặc là người đàn ông không biết bản thân từng làm chuyện gì.

Không thể trách Châu Chân Chân tưởng tượng quá nhiều.

Dù sao sau khi trải qua chuyện mình rơi nước mắt biến thành trân châu, đối với các loại hiện tượng kỳ lạ tồn tại thế giới, Châu Chân Chân đều sẽ không tự chủ được hoài nghi nó có thật không? Có tồn tại loại người giống như cô ấy không?

Ting tong!

Tiếng gợi ý của xe bus đánh thức Châu Chân Chân chìm trong suy nghĩ, cô ấy đã đến trạm.

Châu Chân Chân do dự một lúc, xem đồng hồ, cô ấy quyết định đi công ty trước.

Cô ấy không muốn vì một kẻ quấy rối mà đánh mất tiền thưởng chăm chỉ cô ấy đã kiên trì gần một tháng.

Châu Chân Chân xuống xe, hít sâu, cô ấy bỗng nghe giọng nói chán ghét vang lên từ sau lưng:

“Tránh ra!”

Châu Chân Chân cảm giác bị người đẩy một cái.

Ôi chà! Châu Chân Chân nhìn thấy lại thì người đẩy cô ấy là kẻ quấy rối kia! Anh ta cũng xuống ở trạm này?

Xem ra ông trời muốn cô ấy làm chuyện này!

Người đàn ông không phát hiện Châu Chân Chân là 'người quen' của mình, đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe Châu Chân Chân ở phía sau lạnh lùng nói:

"Lại gặp mặt, kẻ quấy nhiễu tình dục trên giao thông công cộng."

Châu Chân Chân không cố ý đè thấp giọng, nên khi thốt ra câu nói này thì mấy người đứng chờ xe lập tức nhìn qua với ánh mắt quái dị. Mấy cô gái chờ xe đến không tự chủ được đi xa một chút.

Người đàn ông hiển nhiên cũng nhớ kỹ giọng nói của Châu Chân Chân, vừa rồi anh ta nhìn bóng lưng không nhận ra được, hiện tại nghe giọng nói đó anh ta lập tức quay đầu qua.

"Bà thím, tôi cảnh cáo cô, đừng ô miệt tôi! Nếu không thì đừng trách tôi báo cảnh sát!"

Châu Chân Chân huơ di động của mình:

"Ô miệt hả? Vậy anh có muốn nhìn xem trong điện thoại của tôi quay được cái gì không?"

Châu Chân Chân đã lưu video vào đám mây, nên cô ấy không sợ chìa di động ra cho đối phương xem video.

Người đàn ông vốn lười quan tâm Châu Chân Chân, định nhấc chân rời đi, nhưng bóng người quen thuộc xuất hiện trong video khiến anh ta khựng lại.

Người đàn ông cau mày nhìn trong video mình lén lút vươn tay

trái ra sờ chân một cô gái.

Ôi mợ!

Anh ta chộp lấy điện thoại của Châu Chân Chân, xem đi xem lại video. Đúng rồi, đúng là cảnh tượng trong xe bus vừa rồi, bàn tay kia đúng là của anh ta.

Nhưng tại sao anh ta không có chút ấn tượng gì về những điều này?"

"Sao? Không còn gì để nói phải không?" Châu Chân Chân giật lại di động của mình.

Rõ ràng anh ta không phải kẻ háo sắc, tay trái tự dưng sờ chân của cô gái đi chung xe bus trong khi anh ta chẳng hay biết gì, điều này khiến người đàn ông hơi khó chấp nhận.

Vậy xem ra bà thím à không, cô gái trước mắt rất có thể ngày hôm qua cũng gặp tình huống như vậy.

Không hiểu sao người đàn ông chợt nhớ hôm qua lúc xuống xe có người đến ngăn mình lại, nói nếu gặp chuyện kỳ lạ gì có thể gọi điện thoại.

Anh ta hít sâu bình ổn tâm trạng.

"Tôi thật sự hoàn toàn không biết gì về chuyện này, dường như trên người của tôi phát sinh chuyện gì kỳ lạ." Anh ta nghiêm túc nhìn Châu Chân Chân: "Nếu có thể thì cho tôi xin lỗi cô vì chuyện ngày hôm qua, làm ơn gửi một phần video cho tôi, tôi cần tìm hiểu rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Có lẽ là biểu cảm trên mặt anh ta quá nghiêm túc, Châu Chân Chân mặc dù nửa ngờ nhưng vẫn gửi video vào điện thoại của anh ta.

Người đàn ông bi xem là kẻ quấy rối xe công cộng này tên là Trần Chí Hào.

Anh ta là một người không có việc làm.

Đương nhiên không phải là hạng du thủ du thực gì, mà do gia đình anh ta có chút giàu, là cậu ấm, không có áp lực cuộc sống. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta nảy ra một ước mơ là ăn khắp thế giới.

Tuy hiện tại anh ta còn lòng vòng trong khu vực Trung Quốc, nhưng Weibo chia sẻ đồ ăn ngon ở các nơi anh ta đã ăn thì hơi có tiếng tăm rồi.

Chương 545: Vô Đề

Hôm nay Trần Chí Hào vốn lên kế hoạch sẽ đi ăn món ngon ở địa phương, nhưng hiện tại anh ta không có tâm trạng.

Trần Chí Hào hoảng hốt tinh thần tìm một quán cà phê ngồi xuống, anh ta xem lại video.

Tay trái

Trần Chí Hào giơ tay trái lên nhìn kỹ, trông cũng bình thường, có thể tự kiểm soát.

Ánh mắt của Trần Chí Hào không tự chủ được nhìn đồng hồ trên cổ tay, con ngươi co rút, chắc không phải là bởi vì đồng hồ có vấn đề chứ?

Trần Chí Hào lục lọi trong túi, móc ra một tờ giấy nhăn nhúm, trên đó viết một dãy số điện thoại, là tờ giấy hôm qua Khương Mặc Ngôn đưa cho anh ta.

Trần Chí Hào thầm mừng vì mình không vứt tờ giấy đi.

Trần Chí Hào gọi điện thoại, nói tình huống cho người ơ đầu dây bên kia, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt, sau đó anh ta cúp máy.

Đầu dây bên kia, Khương Mặc Ngôn nói cho Trần Chí Hào rằng vì phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, anh ta đừng tháo đồng hồ xuống, bọn họ sẽ cố gắng nhanh chóng kịp chạy đến.

Bởi vậy, mặc dù Trần Chí Hào hơi hoảng loạn với tình huống hiện tại của mình nhưng không dám làm loạn cái gì.

“Thưa anh, cà phê của anh đây.” Một nhân vật phục vụ nữ xinh đẹp mặc đồ hơi giống trang phục người hầu đặt cà phê xuống bàn.

“À, được, cảm ơn.” Trần Chí Hào kinh khủng phát hiện vừa rồi tay trái của anh ta không tự chủ được nhích nhẹ, nếu không phải tay phải kịp thời nắm lấy tay trái, không chừng tay trái đã sờ chân của cô gái.

Trần Chí Hào đã tự mình thể nghiệm, không còn nghi ngờ gì với video mà Châu Chân Chân đưa cho và lời của Khương Mặc Ngôn.

So sánh với nói cho anh ta biết bị bệnh nhân cách phân liệt, mộng du thì anh ta thà tin tưởng chính mình quỷ nhập vào người.

Dù sao quỷ nhập vào người, chỉ cần đuổi quỷ đi là mọi chuyện yên ổn. Nếu bị nhân cách phân liệt không chừng suốt đời anh ta phải ở trong bệnh viện tâm thần.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ngồi ba trạm giao thông công cộng rốt cuộc chạm mặt với Trần Chí Hào chờ đã lâu.

"Hai vị " Trần Chí Hào đứng lên đón chào, nhưng trên mặt có chút lúng túng, anh ta không biết tên của hai người này.

Hai người cũng không quan tâm, Cố Khanh nói: “Tôi tên Cố Khanh, anh ấy tên Khương Mặc Ngôn, kêu thẳng tên là được.”

“À, được.” Trần Chí Hào gật đầu, lại nhanh chóng hỏi: “Tôi có thể cởi xuống chưa?”

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Trần Chí Hào làm Cố Khanh suýt bật cười, cô gật đầu nói:

“Có thể tháo xuống.”

Cố Khanh vừa dứt lời, đồng hồ bị nhanh chóng đặt ở trên bàn, còn đẩy về phía anh và cô.

Trần Chí Hào hỏi:

“Hai người biết tôi rốt cuộc bị gì không? Thật sự là bởi vì đồng hồ của tôi hả?”

Không phải Trần Chí Hào không tin, mà là anh ta đã đeo đồng hồ vài năm rồi, lúc trước chẳng có chuyện gì, dù có vấn đề cũng không thể chờ đến hiện tại.

Cố Khanh gật đầu lại lắc đầu, nói:

“Đồng hồ của anh không có gì, là thứ khác một vài thứ bám vào mặt đồng hồ của anh.”

Mặc dù Cố Khanh cảm thấy chính mình nói chuyện khá là uyển chuyển, nhưng Trần Chí Hào được xác nhận trên đồng hồ của quỷ thì mặt không còn chút máu.

Sau đó Trần Chí Hào cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nếu có quỷ bám vào đồng hồ đeo tay của anh ta, tại sao quỷ không bỏ chạy lúc Khương Mặc Ngôn nhắc nhở đồng hồ có vấn đề, còn luôn muốn sờ chân con gái?”

Cố Khanh nhìn Trần Chí Hào ra chiều đăm chiêu, bèn nói:

“Xem ra anh đã phát hiện thứ bám trên đồng hồ của anh nói chính xác ra không phải quỷ hoàn chỉnh, chỉ là một mảnh hồn phách còn sót lại.”

Cái gọi là tàn hồn tức là không còn ý thức, chỉ có thể dựa vào

bản năng của mình hoặc nguyện vọng trong chấp niệm mà là việc.

Điều này hơi lúng túng.

Theo như ý của Cố Khanh thì tàn hồn trên đồng hồ mang chấp niệm là sờ chân con gái, đây đúng là kẻ quấy rối thật sự!

Chương 546: Vô Đề

“Vậy tại sao nó bám vào đồng hồ của tôi? Có phải là có người muốn hại tôi không?”

Cái này thì Trần Chí Hào suy nghĩ hơi xa.

Cố Khanh giải thích: “Tôi phỏng chừng nó chỉ vô tình bám vào, dù sao nếu muốn hại người thì kẻ sau màn không chỉ tìm một tàn hồn.”

“Anh Trần cố gắng nhớ lại gần đây có đi qua nơi nào, vừa lúc phát sinh án mạng, đồng hồ dính vết máu của người chết mới dẫn đến tình huống hiện tại.”

Cố Khanh gợi ý như vậy khiến Trần Chí Hào chợt nhớ ra.

Mấy ngày hôm trước, lúc Trần Chí Hào đi thành phố Tuyền du lịch nếm thức ăn ngon từng gặp một chuyện trước quầy đồ nướng.

Trần Chí Hào trùng hợp có một người bạn ở thành phố Tuyền, hai người hẹn nhau đi ăn đồ nướng.

Ăn được giữa chừng thì Trần Chí Hào thấy có người cãi nhau.

Ba người đàn ông vạm vỡ đánh một thanh niên trẻ.

Nghe bọn họ nói thì thanh niên này tay chân không sạch sẽ, đùa giỡn vợ của ca ca bọn họ.

Thanh niên kia vừa ăn đòn vừa cố gắng chạy trốn, từng chạy đến gần bàn của họ, tiếp đó bị một người đàn ông đánh phun máu.

Trần Chí Hào còn nhớ máu trùng hợp phun lên tay của mình, thật là khiến người vừa sợ vừa ghê tởm, anh ta bỏ luôn đồ nướng mới ăn một nửa.

Sau khi rời đi, Trần Chí Hào nhanh chóng tìm nơi rửa sạch vết máu trên người, phỏng chừng lúc ấy còn dính một chút lên đồng hồ chưa lau sạch.

Nhưng nếu đây là tàn hồn

"Không lẽ thanh niên kia chết vào tối hôm đó?"

Trần Chí Hào có chút sửng sốt, về sau anh ta từng quay lại quán nướng xem, nơi đó đã không có người, anh ta còn cho rằng hai bên tan cuộc hoặc là bị cảnh sát mang đi.

Cố Khanh cảm giác thử, cô không cảm giác hơi thở hồn sống trên đồng hồ.

Cố Khanh gật đầu, nói:

"Người kia hẳn là đã chết, nhưng tôi không biết chết như thế nào."

Trần Chí Hào đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi không thoải mái.

Nếu thanh niên bị đánh chết vào tối hôm đó, vậy phải chăng nhiều người đi qua đi lại, bao gồm anh ta ăn đồ nướng trong quán, chẳng có một người đứng ra ngăn cản trận đánh đơn phương này, thậm chí rất có thể căn bản không có người báo cảnh sát?

Cố Khanh lấy ra lá bùa, muốn rút tàn hồn ra khỏi đồng hồ.

Nào ngờ Khương Mặc Ngôn nhận lấy lá bùa từ tay cô, thản nhiên nói:

“Tôi làm cho.”

A, Cố Khanh nhớ đến hành vi sờ chân người ta của tàn hồn, cô vuốt sống mũi:

“Ừ, anh làm đi.”

Không có bất cứ chống cự, một cái bóng thanh niên mơ hồ, biểu cảm đờ đẫn hiện ra từ đồng hồ rồi hòa vào lá bùa.

“Xong rồi.” Cố Khanh nói, hai người đứng lên định đi.

“Hả? Ấy ấy!” Trần Chí Hào còn chưa phản ứng lại, anh ta chưa kịp thấy gì, Khương Mặc Ngôn đơn giản cầm lá bùa bọc đồng hồ đeo tay: “Vậy là xong rồi sao?”

Chỉ là một tàn hồn bình thường, dù không bị thu đi thì thời gian lâu cũng sẽ tự mình tan biến, nhóm Cố Khanh không lấy tiền, thu tàn hồn xong liền rời đi. Dù sao hôm nay họ còn vài tuyến đường giao thông công cộng chưa đi hết.

Về tàn hồn thì đợi chốc nữa rút ra thời gian dùng bùa Tụ Hồn thử xem có thể gọi về tàn hôn khác hay không, cố gắng gom đủ hồn phách rồi đưa vào địa phủ.

Tránh cho khi đầu thai chuyển thế chỉ có thể làm tên ngốc.

Ngồi xe bus công cộng nhưng vẫn không có chút manh mối của mảnh nhỏ Tà Thần.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đến chi nhánh Bộ Đặc Dị ở thành phố Trường An, sau khi báo ra thân phận, hai người mượn phòng họp, trực tiếp bắt đầu tụ hồn cho tàn hồn kia.

Bày lên hương án, lá bùa thu tàn hồn đặt ngay đằng trước

hương án, lại đặt một lư hương ở phía trước.

Đốt cháy lá bùa Tụ Hồn bỏ vào lư hương, khi bùa cháy hết thì cắm ba nén linh hương.

Khương Mặc Ngôn mặc niệm chú Tụ Hồn, tàn hồn khuôn mặt đờ đẫn chui ra khỏi lá bùa, hư ảnh dường như hơi phát sáng.

Đợi một lúc sau mới trông thấy phương hướng tây nam có vài luồng sáng bay về phía này, thoáng chốc nhập vào tàn hồn, dung hợp lại.

Khương Mặc Ngôn đã ngừng niệm chú.

Chương 547: Vô Đề

Tàn hồn trước mắt thoạt trông có chút mập giả, biểu cảm từ đờ đẫn trở nên sinh động.

“Chuyện gì thế này?” Tàn hồn nhìn chung quanh, phát hiện tình huống có chút không đúng, lại nhìn bàn tay trong suốt của mình: “Ta đã chết rồi?”

Dường như tàn hồn đã nhớ ra:

“Đúng rồi, ta đã chết "

Hắn cảm thấy trong đầu đau xót, trước kia là tàn hồn chỉ làm theo bản năng, hiện tại thông qua Khương Mặc Ngôn tụ hồn, hắn đã khôi phục ý thức, tự nhiên nhớ đến lúc trước bám vào đồng hồ của người ta làm ‘chuyện tốt’.

Trên mặt của hắn lộ rõ mấy phần lúng túng.

Nhưng hắn cũng biết một nam một nữ ở trước mặt là người giúp mình, là cao nhân.

Hắn vội nói: “Cảm ơn hai vị giúp ta!"

Khương Mặc Ngôn không muốn nhiều lời, nếu đã tụ hồn thành công, xem hồn phách này cũng không phải là lệ quỷ gì, nên nhanh chóng đưa đi địa phủ.

Cố Khanh cười tủm tỉm nói:

“Khỏi cảm ơn, ta chỉ muốn hỏi ngươi nghĩ sao mà sau khi chết để lại ý thức tàn hồn là làm kẻ quấy rối vậy?”

Cố Khanh muốn thỏa mãn lòng tò mò, dù sao sau khi tập hợp lại hồn phách thì đối phương toát ra khí tràng không giống như chúa dê xồm.

Nói đến việc này, trên khuôn mặt quỷ hồn mập mạp lộ nét rối rắm:

“Không giấu hai vị, ta trời sinh nhát gan khi ở trước mặt con gái, độc thân ba mươi hai năm đến nay vẫn chưa quen bạn gái, còn là trai tơ khụ khụ, ta cũng không biết sau khi mình chết sẽ biến thành như vậy."

Theo như tự giới thiệu thì tên mập này là Dư Tiểu Lương, là một NET.

Có lẽ ở trong mắt nhiều người này thì loại người như hắn có nhiều nhãn không tốt, lôi thôi, xấu xa, háo sắc Trời xanh ơi, tuy hắn thừa nhận thích ngắm gái đẹp, nhưng thiệt tình là chỉ dám nghĩ chứ không dám làm! Bình thường thấy gái đẹp hắn thậm chí không dám bắt chuyện.

Cố Khanh nói:

“Ồ? Nhưng như vậy thì không giống như tình huống mà anh Trần kể”

Nói đến đây thì vẻ mặt Dư Tiểu Lương ủ rũ:

“Ta thật sự bị oan uổng."

Thanh minh một chút, tuy Dư Tiểu Lương là NET nhưng không phải loại suốt ngày ru rú trong nhà, hắn rất thích ăn.

Vì mỹ thực, hắn có thể một ngày ba bữa chạy đi ba chỗ khác nhau để ăn, đương nhiên ăn xong lập tức về nhà, đây cũng là ngọn

nguồn thịt mỡ của Dư Tiểu Lương.

Hôm ấy Dư Tiểu Lương chuyên môn chạy đi chợ đêm thật xa mua bánh kẹp thịt ăn.

Nơi ấy nhỏ cần xếp hàng, hắn đến khá sớm, xếp ở vị trí đầu.

Lúc sắp đến lượt Dư Tiểu Lương thì chợt thấy một người phụ nữ ôm một người đàn ông trên tay xăm hình, ba người đàn ông khác cũng xăm hình đi theo phía sau cùng vào.

Nơi họ đi qua mọi người lần lượt né tránh, rõ rành rành là nhóm người muốn chen ngang!

Không có người dám chỉ trích.

Người phụ nữ kia là streamer, Dư Tiểu Lương nhận ra được.

Nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt thật của đối phương, Dư Tiểu Lương cảm thấy gái xinh trên mạng thời này không tin được.

Rõ ràng lúc xem livestream là một cô gái đẹp, gặp trong hiện thực mới thấy đối phương trang điểm rất dày, đến nỗi rơi phấn dọc đường.

Lẽ tất nhiên, dù nhận ra đây là streamer thì Dư Tiểu Lương cũng không có hứng thú bắt chuyện, huống chi một người đàn ông bộ dạng bặm trợn đi cùng cô ta.

Sự tình hoàn toàn là trùng hợp.

Đoàn người này tiến thẳng lên trên chen ngang, Dư Tiểu Lương là bình thường đương nhiên cũng cố gắng tránh né, nhưng lúc hắn tránh đi thì tay có lẽ vô tình chạm vào chân của streamer nữ kia.

“Ôi, người gì kỳ thế!” Streamer nữ dường như bị hoảng sợ xanh mặt, trốn ra sau lưng bạn trai mình: “A Long, anh ta sờ đùi của em!”

Phỏng chừng streamer nữ và bạn trai A Long muốn ăn vạ.

“Ông anh, xin lỗi nhé.” Dư Tiểu Lương thừa nhận chính mình rất hèn.

A Long vỗ vai hắn, lại bĩu môi hướng mấy anh em ở phía sau:

“Hôm nay yêu cầu của tao không cao, mày trả tiền chầu ăn của mấy anh em chúng tao thì chuyện này bỏ qua.”

“Cái đó” Dư Tiểu Lương do dự, hắn căn bản không mang bao nhiêu tiền.

Nhìn thấy hắn do dự, A Long muốn uy hiếp.

Chương 548: Vô Đề

A Long đang định túm cổ áo của Dư Tiểu Lương hung hăng đe dọa:

“Mày dám ghẹo bạn gái của tao còn không chịu đền tiền hả? Chán sống rồi phải không?”

Dư Tiểu Lương sợ hãi né qua, nhưng bởi vì dáng người mập mạp nên hoạt động không quá nhanh nhẹn.

Dư Tiểu Lương bị trật chân ngã tới trước, vì thế sờ trúng ngực của người ta.

Yên lặng vài giây, streamer nữ phát ra tiếng hét muốn xé rách bầu trời.

Xung quanh yên lặng vài giây rồi vỡ òa tiếng cười, những người qua đường bị chen ngang vốn bất mãn với nhóm A Long, bây giờ nhìn thấy bọn họ chịu thiệt trong tay Dư Tiểu Lương, bạn gái thật sự bị ăn bớt thì đều vui sướng khi người gặp họa.

Người tên A Long hiển nhiên là xã hội đen khu này, vợ bị người sờ, nếu chỉ là ăn vạ thì kiếm ít tiền là đủ, nhưng nếu thật sự bị người ta sờ mó ở trước mắt bao người, còn bị người cười thì quá mất mặt!

Vì thế A Long kêu đám đàn em ở phía sau lên, chỉ hướng Dư Tiểu Lương:

“Đập nó cho tao!”

Sau đó phát sinh chuyện Dư Tiểu Lương chạy trốn tới quán đồ

nướng bên cạnh, bị Trần Chí Hào nhìn thấy.

Cố Khanh hỏi:

“Vậy cái chết của ngươi có liên quan mấy người xã hội đen đó không?”

“Thế thì không.” Dư Tiểu Lương nói sự thực.

Hôm ấy tuy Dư Tiểu Lương bị thương nặng nhưng đám người xã hội đen xuống tay chừng mực, dù sao bị thương người và giết người có tính chất khác nhau.

Nhưng cái chết của Dư Tiểu Lương cũng liên quan đôi chút với bọn họ.

Hôm ấy có quần chúng vây xem báo cảnh sát.

Nghe cảnh sát sắp đến, mấy tên xã hội đen nhanh chóng bỏ chạy.

Dư Tiểu Lương bị cảnh sát dẫn đi ghi lại khẩu cung đơn giản, lại đi bệnh viện băng bó vết thương.

Lúc trở về Dư Tiểu Lương còn hậm hực vì trận đòn này, hùng hổ rủa thầm mấy người đó sinh con không có lỗ.

Hắn đi mà không xem đường, bị xe đụng.

Lúc chết hắn còn nghĩ lỗ to, nếu biết trước thì đã tìm bạn gái, bây giờ tới chết vẫn là con cún FA, thê sờ thảm.

Dư Tiểu Lương không biết tại sao sau khi chết linh hồn thành tàn hồn, và tàn hồn biến thành ‘kẻ quấy rối’.

Nhưng không thể nói Dư Tiểu Lương hoàn toàn vô tội trong vụ

‘kẻ quấy rối trên xe giao thông công cộng’, tàn hồn làm ra loại chuyện này thì ít nhất tiềm thức của hắn có ý tưởng đó.

Cố Khanh được thỏa mãn lòng tò mò, Khương Mặc Ngôn mở ra đường địa phủ, ném quỷ hồn của Dư Tiểu Lương vào.

Lúc hai người đi ra, bộ trưởng La của chi nhánh thành phố Trường An nghênh đón, nói:

“Hai vị, thành phố Vị vừa truyền đến một tin tức."

Thành phố Vị?

Nhìn bộ dạng của bộ trưởng La, anh và cô liếc nhau, bọn họ có dự cảm không may.

Quả nhiên, bộ trưởng La nói:

“Ông Cốc hôm nay đã qua đời.”

“Không thể nào!”

Cố Khanh không phản ứng lại, tuy ông Cốc không còn sống được lâu nhưng cũng không đến mức nhanh vậy đã

Khương Mặc Ngôn phát hiện khác lạ, nếu đã tới số, tử vong tự nhiên thì bộ trưởng La sẽ không ngập ngừng muốn nói.

“Ông ấy làm cái gì?”

Môi bộ trưởng La mấp máy:

“Ông ta chém bỏ một sợi xích khóa hồn.”

Không tin nổi!

Tuy thông qua chìa khóa khống chế xích khóa hồn khiến ông Cốc bước nửa chân vào ngưỡng cửa huyền học, nhưng từ xưa đến nay không ai làm được chỉ dựa vào một con dao nhỏ không phải pháp khí có thể cứa đứt xích khóa hồn.

Ông Cốc cầu xin người của Bộ Đặc Dị cho mình gặp con gái lần cuối.

Suy xét đến Cốc Vũ nằm trong sự khống chế của họ, ông Cốc càng là tay trói gà không chặt, vì thế họ đồng ý.

Chờ tới khi nghe thấy trong nhà phát ra một tiếng hét của nữ, bọn họ xông vào nhìn thì thấy ông Cốc ngã dưới đất, tay cầm một con dao nhỏ, đã tắt thở.

Cốc Vũ trong trạng thái quỷ hồn bởi vì đứt một sợi xích khóa hồn nên phát ra tiếng hét thê lương.

Có năm sợi xích khóa hồn, thiếu mất một sợi thì không thể tiếp tục bồi dưỡng lệ quỷ.

Cốc Vũ khôi phục ý thức, nhưng còn bốn sợi xích khóa hồn, cô ta vừa không còn là lệ quỷ không chút ý thức, vừa không thể hoàn toàn thoát khỏi xích khóa hồn để đi đầu thai, mắc kẹt ở giữa.

Chương 549: Vô Đề

Còn về ông Cốc, sau khi ông cụ chết thì linh hồn cũng hoàn toàn biến mất.

Ông cụ là một người cố chấp, từ chuyện ông ấy báo thù là nhìn ra được.

Có thể chặt đứt một sợi xích chắc là ông Cốc dùng hết sinh mệnh sót lại của mình và toàn bộ linh hồn, chấp niệm phải chặt đứt được một sợi xiềng xích mới mang lại một thành công vốn có xác suất vô cùng nhỏ.

Tham khảo ra nguyên nhân xích khóa hồn bị chặt đứt, đám người Cố Khanh đều không tự chủ được thở dài một hơi.

Cốc Vũ biết cha trả giá nhiều cỡ nào vì mình, sau khi cô ta có lại ý thức thì sẽ làm gì đây?

Châu Chân Chân nhận được một tin nhắn, bởi vì không có ghi chú, sau khi cô ấy xem nội dung mới nhớ ra đây là số điện thoại lúc trước mình gửi video cho 'kẻ quấy rối trên giao thông công cộng'.

Trong tin nhắn, Trần Chí Hào tỉ mỉ kể rõ nguyên nhân mình trở thành kẻ sàm sỡ, cũng chân thành xin lỗi Châu Chân Chân.

Vì chứng minh chính mình nói là thật sự, Trần Chí Hào còn cố ý vận dụng mối quan hệ của gia đình tra xét ra tư liệu của Dư Tiểu Lương, cũng tiện thể tra rõ nguyên nhân cái chết của hắn, gửi hết cho Châu Chân Chân.

Châu Chân Chân thế mới biết rơi nước mắt biến thành trân

châu còn chưa xem như hiếm lạ, trên thế giới này thật sự có quỷ!

Nhưng đọc tới phần đối phương hình dung bộ dạng của hai vị đại sư thì tim Châu Chân Chân đập nhanh.

Cô ấy nhớ lúc đi chuyến xe đó, nữ đại sư trong hai vị đại sư mà Trần Chí Hào miêu tả cũng từng cho cô ấy số điện thoại.

Phải chăng chứng minh vấn đề trên người của cô ấy cũng phải giải quyết? Có phải là liên quan đến mắt của cô ấy không?

Châu Chân Chân suy tư cả buổi tối, cuối cùng liên hệ Cố Khanh.

Châu Chân Chân rất muốn biết tại sao lúc trước mình rơi lệ sẽ biến thành trân châu.

Hẹn gặp nhau trong một quán mì gần nhà của Châu Chân Chân.

Tuy chỉ là một quán ăn nhỏ, nhưng mì thịt bò chỗ này ăn ngon nổi tiếng gần xa.

Vì cuộc gặp mặt hôm nay, Châu Chân Chân còn đặc biệt xin phép nghỉ làm.

Châu Chân Chân không ngờ hai bên mới gặp mặt, còn chưa kịp nói vài câu đã gặp mợ đi về nhà!

Đây là trùng hợp.

Bình thường thời gian đi làm của mợ là cố định, sáng sớm nấu xong bữa sáng và cơm trưa, cho cậu ăn sáng xong mợ sẽ đặt cơm trưa đã nấu sẵn ở bên cạnh, tới trưa thì cậu tự lấy mà ăn.

Sau đó mợ sẽ đi làm các công việc cả ngày cho đến trước sáu

giờ tối.

Nhưng hôm nay mợ đang làm việc bỗng cảm thấy bụng đau nhức, đau đến mức sắc mặt trắng bệch.

Ông chủ thấy mợ đau đến mức không thể làm việc, lo lắng mợ bị bệnh hại mình gánh vác trách nhiệm nên cho mợ nghỉ nửa ngày để về nhà nghỉ ngơi.

Mợ cũng không ngờ chẳng qua là định về nhà uống thuốc, nằm nghỉ một lúc vậy mà nhìn thấy cháu ngoại gái ở một quán nhỏ ven đường.

“Con nhóc này, cháu nên đi làm chứ sao còn ở đây?”

Mợ thoáng chốc không còn thấy đau bụng, sải bước đi vào cửa lớn quán mì nhỏ, chống nạnh quát mắng Châu Chân Chân.

Mợ quay đầu nhìn về hướng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn:

“Rồi còn hai người là ai? Làm sao quen với Chân Chân nhà cậu?”

Châu Chân Chân vội nhìn về phía nhóm Cố Khanh, sợ lời của mợ khiến hai đại sư tức giận.

Không ngờ Cố Khanh nhìn Châu Chân Chân, hỏi:

“Người này là mợ của cô hả?”

Châu Chân Chân gật đầu, lại nói: “Đại sư đừng giận, mợ của tôi chẳng qua là hơi nóng tính”

Cố Khanh phất tay, tỏ vẻ chính mình không để ý, mà là nói:

“Cô hãy đưa mợ của mình đến bệnh viện đi, dường như bà ấy

bị bệnh rồi, rất nghiêm trọng."

Cố Khanh nhìn thấy người phụ nữ trước mắt tuy cố gắng gượng, nhưng phần bụng có một đoàn khói bệnh màu đen đang từ từ mở rộng.

Châu Chân Chân quay đầu nhìn kỹ, cũng sốt ruột kêu lên:

“Mợ, mợ bị sao thế?”

Tuy mợ chống nạnh tràn đầy khí thế, nhưng sắc mặt tái nhợt, trên trán rịn mồ hôi.

Chương 550: Vô Đề

Người phụ nữ không chịu đựng nổi nữa, ôm bụng kêu lên:

“Đau đau quá!”

Cố Khanh bước lên trước, nói với Châu Chân Chân luống cuống tay chân:

“Còn chờ gì nữa, mau lên! Cùng đưa bà ấy vào bệnh viện!”

Cố Khanh nói xong nâng một cánh tay của người phụ nữ, kêu Khương Mặc Ngôn mau đi gọi xe.

“A? À!” Châu Chân Chân phản ứng lại, nâng cánh tay khác của mợ, hai người dìu mợ đi ra ngoài.

May mắn đưa tới kịp thời.

Khi đưa vào bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong bảo:

“Lúc ấy bà ta đã bị thủng dạ dày, bà ta cứ cố chịu đựng đến mức nghiêm trọng mới nhập viện.”

Giải phẫu xong mợ nằm mê man trên giường bệnh.

"Cảm ơn các người!" Châu Chân Chân vô cùng cảm kích Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn.

“Khoan vội cảm ơn.” Cố Khanh ngăn cản Châu Chân Chân nói lời cảm ơn.

Cô cau mày nhìn người phụ nữ nằm trên giường, đoàn khói

đen ở bụng đã biến mất, nhưng bên người vẫn quanh quẩn khói đen mơ hồ.

Cố Khanh hỏi:

"Có phải là trong nhà của cô còn một người bệnh không?"

Châu Chân Chân kinh ngạc hỏi:

"Sao đại sư biết hay vậy? Là cậu của tôi, cũng ốm đau nằm trên giường."

Hai đại sư có thể tính ra trong nhà cô ấy có bệnh nhân luôn, hay vậy?

"Ừm." Cố Khanh lên tiếng lấp lửng, tiếp đó đưa ra một yêu cầu: "Tôi hy vọng cô dẫn tôi đi gặp cậu của cô."

Châu Chân Chân càng thêm sửng sốt.

Nhưng đối phương vừa giúp cô ấy đưa mợ đến bệnh viện, chỉ là muốn gặp mặt cậu, chắc không sao đâu?

Châu Chân Chân hỏi:

"Muốn gặp ngay bây giờ sao?"

"Thế thì không cần." Cố Khanh nhìn thoáng qua người phụ nữ nằm trên giường cựa quậy dường như sắp tỉnh: "Đợi mợ của cô khỏe rồi tốt nhất gặp cả hai luôn."

Chớp mắt đã qua bảy ngày.

Trong khoảng thời gian này, mợ của Châu Chân Chân luôn muốn ra viện sớm, nhưng vì làm giải phẫu thủng dạ dày cấp tính, cộng thêm sức khỏe của bà ta vốn không tốt, bác sĩ kiến nghị nên ở

trong bệnh viện tĩnh dưỡng hai ngày. Châu Chân Chân bắt mợ phải nằm viện tu dưỡng, một mình cô ấy chăm sóc hai bệnh nhân, bận rộn hai đầu.

Chờ khi mợ ra viện, cũng hẹn Cố Khanh đi nhà mình xem cậu của cô ấy thì trông Châu Chân Chân đã tiều tụy nhiều.

Bảy ngày qua, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn rốt cuộc tìm được chút manh mối.

Lúc xe bus chạy qua một tuyến đường thì tay của Khương Mặc Ngôn nhích nhẹ, có phản ứng.

Nhưng hai người không có lập tức đi tìm, mà là âm thầm đi mấy chuyến xe nữa để khoanh vùng phạm vi.

Lần trước tìm được đồ vật đã bị người cướp, lần này phải chuẩn bị sẵn sàng rồi mới đi lấy vật.

Trước khi đó anh và cô đi giải quyết vấn đề trong nhà của Châu Chân Chân trước.

Nhà của Châu Chân Chân rất nhỏ.

Ba người ở vốn hơi chật chội, giờ có thêm Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, năm người chen chúc trong phòng khách thì càng không có chỗ ngồi.

May mắn là căn phòng trông gọn gàng sạch sẽ, chắc đây là công lao của Châu Chân Chân và mợ cô ấy.

Mợ làm giải phẫu xong tu dưỡng bảy ngày đã khôi phục một ít tinh thần, lúc này nhìn thấy Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đến thăm thì không còn vẻ dò xét lúc gặp lần đầu, vẻ mặt cảm kích nói:

“Lần trước vô cùng cảm ơn cô cậu đã giúp.”

Lúc mợ nằm viện, Châu Chân Chân tìm cơ hội tiết lộ một chút nghề của nhóm Cố Khanh cho mợ biết.

Châu Chân Chân vốn cho rằng mợ sẽ tức giận phán hai người này là bọn bịp bợm, cô ấy biết mợ ghét mấy thứ này nhất. Nhưng không biết là bởi vì vòng sáng ân nhân cứu mạng, hay Châu Chân Chân đã nói ướm thử mà mợ tỏ ra tương đối bình tĩnh.

Cậu của Châu Chân Chân thoạt nhìn bệnh hơi nặng, gầy trơ xương. Nhưng biết có khách đến nhà, cậu gắng gượng ngồi dậy từ giường bệnh, hoan nghênh nhóm Cố Khanh đến.

Không trò chuyện bao lâu, khi mợ của Châu Chân Chân dìu cậu ra khỏi phòng thì anh và cô cùng cau mày.

Dưới tình huống bình thường, lúc con người bị bệnh thì khí tràng xung quanh sẽ sản sinh khói bệnh, dùng phương pháp đặc biệt xem sẽ có màu xám.

Đến tình trạng nghiêm trọng không thể cứu được nữa sẽ từ màu xám biến thành màu đen, trở thành tử khí.

Chương 551: Vô Đề

Tình huống của cậu Châu Chân Chân rất kỳ lạ.

Theo lý thuyết, trong thân thể của ông ấy có một luồng khói xám chứng minh thật sự bị bệnh.

Nhưng đồng thời còn có khói đen từ bên ngoài xâm nhập vào thân thể, làm bệnh của ông ấy nặng hơn.

Điều này khá kỳ lạ.

Trên thực tế, lúc mợ của Châu Chân Chân bị thủng dạ dày cũng giống như vậy, xung quanh không ngừng có khói đen xâm nhập thân thể của bà ta, dù đã giải phẫu vẫn có một phần quấn quýt xung quanh.

Cố Khanh hỏi:

“Không biết ông Lý bắt đầu bệnh từ khi nào?”

Cậu của Châu Chân Chân họ Lý.

“Ài.” Mợ thở dài một hơi: “Bốn năm trước ông nhà bỗng ngất xỉu trên công trường, đưa vào bệnh viện khám mới biết mắc căn bệnh này.”

Mặt của cậu Lý lộ nét cay đắng, làm người đàn ông đang tuổi tráng niên mà từ trụ cột gia đình biến thành cục nợ, điều này đả kích rất nặng đến tâm lý của ông ấy.

Cố Khanh ám chỉ hỏi:

“Vậy trước khi bị bệnh ông Lý có đắc tội với ai không?”

Mợ bỗng hô hấp dồn dập hơn:

“Cô hỏi vậy là sao?”

Mợ nhớ đến cháu gái tiết lộ nghề nghiệp của hai người, tim bà ta đập nhanh hơn:

“Ông nhà tôi là bị người hại?"

Cố Khanh gật đầu:

“Từ dấu hiệu hiện giờ thì có khả năng này."

"Hơn nữa trừ ông Lý ra, bà Lý có cảm thấy trên người mình có chỗ nào không ổn không?”

Cậu Lý rất là hoang mang, ông ấy không biết hai người Cố Khanh làm nghề gì, chỉ cho rằng là bạn của cháu ngoại gái, từng cứu vợ của mình, nên ông ấy mới đặc biệt đi ra hoan nghênh bọn họ.

Bây giờ nghe mấy câu đối thoại, dường như hai người đến đây là mục đích riêng?

Mợ hít thở càng dồn dập, nghĩ đến mấy năm qua cả gia đình sống cực khổ, ngẫm lại những việc từng trải qua, bà ta muốn buột miệng hỏi rốt cuộc chuyện này là sao?

Mợ cố kìm nén nóng giận, nói:

“Xin hai vị xem giùm.”

Thật ra trong lúc nói chuyện thì Khương Mặc Ngôn đã quan sát bốn phía.

Ước chừng không liên quan gì đến căn nhà này, dù sao ba người cùng ở, Châu Chân Chân không bị khói đen xâm nhập.

Cố Khanh thử dùng một lá bùa trừ tà dán lên người cậu Lý, lá bùa rất nhanh biến đen rồi hóa thành tro tàn.

Cậu Lý có thể cảm giác được, khi cô gái thoạt nhìn nhỏ hơn cháu gái vài tuổi lấy một lá bùa kỳ lạ ra dán lên người ông ấy, thân thể mấy năm tới nay bởi vì bị bệnh mà càng lúc càng yếu ớt bỗng chốc như được rót vào một luồng sức mạnh, tinh thần nâng cao nhiều.

Cố Khanh tiện tay dán cho mợ Lý ngồi bên cạnh luôn.

Tuy đã xuất viện nhưng khói đen lại từ từ tích lũy trong người bà ta.

Lần này tốc độ lá bùa biến đen chậm hơn trước kia nhiều, qua một lúc mới hoàn toàn biến thành tro tàn, mợ Lý cảm giác tinh thần của mình khá hơn, cũng càng tin phục nhóm Cố Khanh.

Nhưng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn thì cho rằng hai lá bùa trừ tà đều thất bại.

Tuy lá bùa trừ khử chút khói đen trên người cậu Lý, nhưng sau khi bùa biến thành tro tàn thì khói đen lại chậm rãi tụ tập.

Cậu Lý hơi kích động hỏi:

“Vừa rồi là chuyện gì? Thứ này thứ này có thể chữa khỏi bệnh của tôi ư?”

Ông ấy đã chịu áp lực lâu quá rồi, ông ấy không muốn tiếp tục nằm trên giường như phế nhân này.

Cố Khanh lắc đầu, nói:

“Tôi có thể xác định là có thứ kỳ lạ trên người hai vợ chồng ông bà, nó chẳng những cắn nuốt tinh khí của các người, còn khiến các người bị bệnh càng lúc càng nghiêm trọng."

"Nhưng hiện tại chưa tìm được nguyên nhân. Các người hãy suy nghĩ kỹ lại, bốn năm trước có từng phát sinh việc lạ gì không?”

Bệnh của cậu Lý hẳn là sớm muộn đều sẽ bùng nổ, chẳng qua nếu không có khói đen ảnh hưởng, có lẽ sẽ không bùng nổ sớm như vậy, ác hóa nhanh vậy.

Bởi vì có bùa trừ tà đặt nền móng, hai vợ chồng đều tin tưởng trên người họ có lẽ dính phải thứ không tốt nào đó, cũng cố gắng nhớ lại theo câu hỏi của Cố Khanh.

Bốn năm trước

Lúc ấy cậu Lý còn là tiểu tổ trưởng trên công trường, đối xử bình thường với mọi người, đều là đồng nghiệp với nhau.

Chương 552: Vô Đề

Mợ Lý lúc ấy là nội trợ bình thường, phụ trách các việc nhà như giặt đồ nấu cơm, quay quanh bà ta toàn là việc nhà như thế.

Hai người không nhớ ra được mình có từng kết thù với ai không.

“Đại sư, chúng tôi thật sự không nhớ ra được. Đều là người dân bình thường, tuy thường ngày cãi cọ đôi chút nhưng mọi người đều cố gắng chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không."

Mợ Lý nói: “Không giấu các người, trước khi ông nhà bị bệnh thì tôi thậm chí không cãi nhau với ai bao giờ.”

Từ một bà nội trợ không biết cãi lộn là gì chuyển biến thành ‘bà tám’ mạnh mẽ như đàn ông, thật lợi hại!

Khương Mặc Ngôn đưa ra đề nghị:

“Nếu họ không nhớ ra được thì hãy hỏi thăm một số hộ gia đình xung quanh, chắc sẽ có một ít manh mối."

Cố Khanh ngẫm nghĩ cảm thấy đúng, cô đồng ý cách làm này.

Cậu Lý, mợ Lý và Châu Chân Chân thì hoang mang ngồi nghe. Hỏi hàng xóm xung quanh? Nhưng chính họ cũng không nhớ thì sao hàng xóm biết được?

Chờ khi thật sự nhìn thấy cái gọi là "Hàng xóm", dù đã biết nhóm Cố Khanh không phải người bình thường, trong lòng họ cũng không nhịn được tràn ngập chữ ‘ôi thần linh ơi’.

Chỉ thấy hai người kéo một cái bàn ra làm hương án, dâng lên trái cây tươi, thắp linh hương, bắt đầu đọc:

"Thử gian Thổ Địa, thần chi tối linh. Thăng thiên đạt địa, xuất u nhập minh. Hữu sự tương cầu, tốc tốc hiển linh."

Sau ba lần đọc, linh hương trước mắt tỏa làn khói bỗng chuyển từ khuếch tán thành bay thẳng lên trên.

Hai người liếc nhau, điều này nghĩa là thành công gọi ra Thổ Địa.

Đặt một tờ giấy trắng trên hương án, Cố Khanh nói: “Dám hỏi Thổ Địa gia, hai vợ chồng này thường ngày không làm chuyện ác, vì sao bị pháp thuật hại?”

Ba người cậu cháu nhìn chằm chằm linh hương phi khoa học ở trước mắt.

Chỉ thấy linh hương bỗng tạm dừng rồi cháy nhanh, khi đốt đến chân nhang thì dường như có mấy đốm lửa rơi xuống giấy trắng.

Giấy trắng đốt cháy.

Ba người ở bên cạnh tuy rằng trong lòng có thắc mắc, nhưng bởi vì hai người Cố Khanh chỉ bình tĩnh nhìn nên ba người cũng biết điều im lặng không đặt câu hỏi.

Chờ khi tia lửa tắt hai người mới tiến lên.

Giấy trắng không bị đốt thành tro, cạnh giấy bị cháy chừa lại phần trắng hình thành hai chữ: Cầu con.

Anh và cô liếc nhau, hiển nhiên Thổ Địa công nói cho họ rằng nguyên nhân hai vợ chồng cậu Lý thành như bây giờ có liên quan

tới cầu con.

Nhìn thấy hai chữ này, cậu mợ Lý cũng giật mình, dường như nhớ đến cái gì.

Cậu Lý nói:

"Nếu như nói là cầu con thì tôi chỉ nghĩ ra được một việc."

Mợ Lý hoang mang, nhưng tại sao? Chúng tôi đã mất một đứa con rồi, tại sao còn muốn hại chúng tôi?!

Không phải lúc Cố Khanh hỏi hai vợ chồng không nhớ ra, mà là chuyện này phát sinh vào sáu năm trước chứ không phải bốn năm trước, hơn nữa vì quá thống khổ, cho nên hai người đều bản năng không muốn nhắc đến.

Chuyện là cậu mợ Lý kết hôn nhiều năm nhưng không có một mụn con.

Ban đầu hai vợ chồng còn tự an ủi rằng chờ thời gian lâu rồi sẽ có con thôi.

Nhưng sau vài năm thì hai người bắt đầu sốt ruột, chạy chữa bệnh khắp nơi, khám từ thuốc tây đến thuốc ta, nhưng vẫn không kiểm tra ra bất cứ vấn đề gì.

Bởi vì kiểm tra không có vấn đề, mợ Lý chuyển sang cầu thần bái Phật, lúc ấy cố ý thỉnh tượng Quan Âm đưa con trong chùa về, mỗi ngày vái.

Về sau gia đình Châu Chân Chân gặp chuyện, mất cả cha mẹ, hai vợ chồng này đưa Châu Chân Chân về nhà, nuôi nấng như con ruột.

Nhưng vẫn lạy Quan Âm Bồ Tát, mấy năm qua mợ Lý chưa

từng ngừng một lần nào.

Nói về cậu Lý, bởi vì nhiều năm không có con, trong lòng hơi buồn khổ, lúc nhậu với đồng nghiệp từng tâm sự nỗi u uất nhiều năm này.

Đương nhiên, sau khi tỉnh rượu cậu Lý vẫn làm việc như không có chuyện gì xảy ra. Tuy không có con, Chân Chân không khác gì con của họ, hơn nữa bao nhiêu năm trời vẫn không biết là nguyên nhân gì tạo thành, cậu Lý đã sớm không ôm hy vọng gì lớn.

Chương 553: Vô Đề

Nào ngờ vài hôm sau, đồng nghiệp kia kéo cậu Lý qua một bên, nói là quen một người tài ba, không chừng có thể tìm ra nguyên nhân hai vợ chồng nhiều năm không có con.

Cậu Lý nghĩ thường ngày đồng nghiệp này cũng tốt với mình, chắc không nói bậy bạ đâu, ông ấy ôm hy vọng mong manh kéo mợ Lý đi gặp người kia.

Đối phương khoảng bốn, năm mươi tuổi, đeo kính râm, để chòm râu dê, trông có khí chất cao nhân.

Không cần nói nhiều, cao nhân kia tính ra hết tình huống nhà bọn họ, muốn cầu chuyện gì.

Hai vợ chồng cho rằng gặp được cao nhân.

Khi cao nhân yêu cầu đi nhà bọn họ nhìn xem phong thủy, hai người đồng ý ngay.

Cao nhân đến nhà bọn họ, xem một vòng xong nói có thể giải quyết, nhưng điều kiện tiên quyết là hai người phải lấy tượng Quan Âm đưa con mà mình thờ nhiều năm làm thù lao của ông ta.

Dù gì đã thờ nhiều năm, mợ Lý có tình cảm, đôi khi cảm thấy lạy bà Quan Âm trong lòng mình cũng bình tĩnh hơn.

Nhưng dù không nỡ thì vì có đứa con, hai vợ chồng đồng ý.

Cao nhân lấy ngày sinh tháng đẻ của hai người, cho họ ba mươi lá bùa, nói mỗi buổi sáng thức dậy đốt một lá bùa bỏ vào nước rồi uống, kiên trì làm ba mươi ngày sẽ có tin tức tốt.

Thù lao là tượng Quan Âm, nhưng tiền bùa tính giá khác, một lá là một nghìn, ba mươi lá là ba mươi nghìn.

Bọn họ thật sự kiên trì suốt một tháng.

Sau một tháng, mợ Lý xuất hiện tình trạng bệnh như dợn ói, nôn khan.

Đi bệnh viện khám thì mợ Lý thật sự mang thai!

Quê bọn họ có quy củ là ba tháng đầu mang thai không thể tuyên dương lung tung, cộng thêm mợ Lý là bà bầu lớn tuổi cho nên càng cẩn thận. Chuyện này trừ bác sĩ ra, chỉ có hai vợ chồng biết.

Châu Chân Chân ở bên cạnh nghe cũng thoáng nhớ lại. Sáu năm trước vừa lúc là cô ấy sắp tốt nghiệp đại học, cần viết luận văn tốt nghiệp và tìm việc làm, gần như hao phí toàn bộ tâm huyết của cô ấy.

Tuy khoảng thời gian đó Châu Chân Chân phát hiện cậu mợ dường như đặc biệt vui vẻ, nhưng cô ấy không đoán được là do mợ có bầu.

Nhưng đứa nhỏ đâu?

Nhớ lại chuyện năm đó vẫn khiến mợ Lý cảm thấy đau buồn giận dữ.

Mặc dù bọn họ vô cùng cẩn thận nhưng lúc cái thai hình thành được hai tháng, mợ Lý phát hiện mình có trạng huống ra máu.

Đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói đứa nhỏ quá yếu, không giữ được, kiến nghị làm sẩy thai.

Hai vợ chồng sắp phát điên!

Vốn không ôm hy vọng, cứ như vậy mà sống cũng không sao, nhưng khó khăn lắm mới có con rồi bị mất đi thì càng thống khổ.

Sau cùng vẫn làm sẩy thai, em bé không có dấu hiệu sự sống ở trong bụng mẹ lâu một ngày là tăng một phần nguy hiểm cho mẹ.

Nhưng tại sao sẽ như vậy?

Cậu Lý tìm đồng nghiệp kia, muốn bắt lấy cao nhân đòi cho ra lẽ.

Nhưng ông ấy phát hiện hai người đã sớm biến mất.

Trong lòng có dự cảm không lành, cậu Lý mang theo mợ Lý đi ngôi chùa lúc trước xin Quan Âm đưa con để cầu giúp đỡ.

Ngôi chùa đó có cao nhân.

Đối phương chỉ nhìn là biết hai vợ chồng mất con, thầm nhủ họ không có duyên phận với con.

Thì ra đứa bé kia đã đến vì mợ Lý mấy năm như một ngày lạy bà Quan Âm.

Nào ngờ vừa có con thì hai vợ chồng đã tặng tượng Quan Âm cho người khác, vậy thì tự nhiên không được bà Quan Âm che chở.

Những bùa chú đó chẳng những không mang lại chỗ tốt gì, còn khiến đứa nhỏ trong bụng không thể sống sót.

Hiện tại hai vợ chồng lần lượt bị bệnh, xem ra là cao nhân lúc trước lấy ngày sinh tháng đẻ của bọn họ còn đang quấy phá.

Tuy rằng đã biết nguyên nhân, nhưng đối phương hiển nhiên

là dùng ngày sinh tháng đẻ của cậu mợ Lý làm phép, muốn bạo lực bài trừ chẳng những khiến kẻ dùng phép bị cắn ngược, thân thể yếu ớt của cậu Lý có lẽ không chịu nổi.

May mắn có chút manh mối.

Ngọn nguồn khói đen trên người cậu mợ Lý chắc là chỗ của kẻ dùng phép.

Xem tình huống thì có vẻ như đối phương cách nơi này cũng không quá xa.

Cậu Lý bệnh nặng không đi được, mợ Lý thì tỏ vẻ nhất định phải đi theo.

Chương 554: Vô Đề

Bà ta muốn nhìn xem phải là lòng dạ độc ác cỡ nào mà đối đãi hai vợ chồng họ như thế. Châu Chân Chân tự nhiên đi cùng mợ.

Mợ Lý đi theo có một tiện lợi là bà ta cũng là người bị hại, trên người có khói đen tụ tập. Nhìn từ một góc độ khác thì bà ta hoàn toàn là GPRS hình người.

Trong lúc bốn người tiến lên, Châu Chân Chân không kiềm được nghi hoặc hỏi:

"Đại sư, lúc trước hai người thắp nhang gọi ra là Thổ Địa gia thật là? Có phải giống như trong câu chuyện thần thoại không?"

Cố Khanh nhìn Châu Chân Chân, giải thích đại khái:

"Đó đúng là Thổ Thần, nhưng lúc trước bọn họ cũng chỉ là quỷ hồn hoặc sơn tinh bình thường, thông qua tu luyện và tích lũy đủ công đức, lại thi đậu kiểm tra của địa phủ mới có cơ hội trở thành Thổ Địa của một vùng."

Cố Khanh giải thích xong lại nhìn mợ Lý đi theo phía sau không chú ý tình huống bên này:

"Còn tình huống của cô thì nên tìm thời gian đi Bộ Đặc Dị khu vực này tìm hiểu đi."

Châu Chân Chân cũng biết vấn đề của mình không thể giấu mãi, nếu có cơ cấu đặc biệt có thể trợ giúp người giống như cô ấy cũng tốt.

Châu Chân Chân nhận lấy danh thiếp của bộ trưởng La mà Cố

Khanh đưa qua, cô ấy gật đầu nói:

“Tôi sẽ đi.”

Chốc lát đã đến nơi.

Là một khu chung cư, cách rất gần, chỉ cách khoảng hai con đường với nhà Châu Chân Chân.

Nghĩ đến kẻ hại gia đình họ nhiều năm qua đang ở trên chung cư thì mợ Lý bước đi nhanh hơn.

Đoàn người lên lầu, phòng số 802 tầng tám là nơi bọn họ muốn tìm.

Gõ cửa vài cái.

Một giọng đàn ông không kiên nhẫn vọng ra:

“Ai vậy?”

Mợ Lý như bị tiêm thuốc kích thích, muốn nhào tới chửi ầm lên.

Nghe âm thanh này dù đối phương thành quỷ thì bà ta cũng nhận ra, là giọng của ‘cao nhân’ năm xưa!

Mợ Lý bị Châu Chân Chân ở bên cạnh nhanh tay kéo lại, lúc này xông tới sẽ gây rắc rối cho hai vị đại sư.

Cố Khanh tiến lên, mặt không đổi sắc nói:

“Xin chào, tôi là hộ gia đình ở tầng dưới, nhà của tôi bị thấm nước, nên muốn lên xem có phải nhà ông bị bể ống nước hay không.”

Mợ Lý và Châu Chân Chân tránh ở một bên, nên nhìn qua mắt mèo chỉ thấy hai người trẻ tuổi xa lạ.

Ông ta nghĩ có lẽ là người mới dọn tới, rốt cuộc vẫn mở cửa ra.

"Ống nước nhà tôi có chỗ nào bị bể đâu?" Đối phương lầu bầu mở cửa.

Vừa nhìn thấy Cố Khanh, ánh mắt ông ta không tự chủ được sáng rực, vuốt râu dê hỏi:

"Hai vị mới dọn đến đây à?"

Ông ta vừa nói xong đã bị ăn đạp.

Cố Khanh đá ông ta một cái, anh và cô đi vào, hai mợ cháu cũng vào theo.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, mợ Lý nghiến răng nghiến lợi, rất muốn nhào lên xé một miếng thịt của đối phương xuống.

Chỗ này xem như căn hộ độc thân xa hoa, thoải mái hơn căn phòng nhỏ mà ba người mợ Lý ở nhiều.

Nhìn sơ thì không thấy có thứ gì liên quan huyền học.

Nhưng họ có GPRS hình người!

Dù vào trong phòng này, khói đen trên người mợ Lý vẫn từ từ tăng thêm.

Ngọn nguồn khói đen đến từ một phòng bí mật bị tìm thấy sau khi mở cửa tủ quần áo trong phòng ngủ.

Khoảnh khắc ‘cao nhân’ nhìn thấy mợ Lý liền nhận ra đây là ai, muốn giãy giụa, lại bị Cố Khanh nhanh tay dán bùa lên, tạm thời không động đậy được.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi điều tra bên trong phòng bí mật.

Mợ Lý hỏi hai người, biết chỉ cần lá bùa còn dán trên trán đối phương thì bà ta muốn làm gì cũng được, thế là bà ta hào hứng xoa tay.

Hai vợ chồng mợ Lý bị đối phương hại thảm như vậy, muốn báo thù đánh đối phương một bữa cũng dễ hiểu.

Vì thế Cố Khanh bỏ lại một câu ‘phía sau người này có lẽ còn bàn tay đen sau màn, đừng đánh chết’, sau đó cô mặc kệ trong phòng khách vang lên tiếng hét.

“Cứu mạng! Đánh người! Giết người!”

Trong phòng khách vang lên vài tiếng la rồi ngừng bặt, sau đó nghe được chút ít tiếng kêu rên, ước chừng hai người phụ nữ ở bên ngoài tìm vật gì nhét vào miệng ông ta.

Mợ Lý đánh từng cú đấm, cẩn thận tránh bùa dán trên trán đối phương.

Chương 555: Vô Đề

Mợ Lý vừa đánh vừa khóc, những năm gần đây, vì chăm sóc chồng bị bệnh nặng vừa phải đi làm kiếm tiền nên bà dưỡng ra sức mạnh rốt cuộc vận dụng vào chuyện đánh người. Vì mình, vì chồng, vì đứa con chết trong bụng, bà ta phải hung hăng đánh!

Không chỉ đánh một mình, mợ Lý còn kéo Châu Chân Chân đánh chung.

Trong phòng bí mật, anh và cô cũng tìm được manh mối tương quan.

Cao nhân ở trong phòng khách kia hẳn là biết chút huyền thuật, nhưng toàn là loại thiên môn.

(

) Ít lưu hành, thường thiên về xấu xa, nghĩa như bàng môn tả đạo.

Có một pháp thuật tên là ‘cướp con’.

Pháp thuật này đầu tiên cần tìm một cặp vợ chồng có duyên con cái mỏng nhưng thật sự mang thai.

Lấy ngày sinh tháng đẻ của cặp vợ chồng này và một cặp vợ chồng không con, đặt cạnh nhau làm mơ hồ, lại dùng phương pháp đặc biệt trừ bỏ đứa nhỏ trong bụng người vợ mang thai.

Bởi vì lẫn lộn bát tự, anh linh chết đi nhận sai cha mẹ sẽ lại đầu thai vào bụng cặp vợ chồng không con.

Vì giữ lại đứa trẻ cướp được này cần không ngừng cướp lấy tinh khí của cha mẹ ban đầu trước khi đứa nhỏ được mười tuổi, mãi đến khi linh hồn của đứa nhỏ ổn định.

Mợ Lý nghe Cố Khanh đi ra phòng bí mật giải thích cái gọi là 'cướp con' thì hoàn toàn tan vỡ.

Cho nên, đứa nhỏ năm xưa bị sẩy ra ngoài đầu thai vào bụng kẻ thù của họ, trở thành con của kẻ thù?

Càng nghĩ càng tức giận, trong lòng mợ Lý như có ngọn lửa đốt cháy hừng hực.

Mợ Lý chuyển ánh mắt thù hận về phía người đã mặt mũi bầm dập, khóe miệng đổ máu, vẫn không thể nhúc nhích nằm dưới đất. À, Châu Chân Chân đã tìm được căn cước công dân trong túi tiền của đối phương, tên là Ngô Uy.

Thấy trong mắt mợ Lý có lửa, dường như muốn xông lên đập mình thêm một trận, Ngô Uy vội vàng phun ra giẻ lau nhét trong miệng:

"Tôi khai, tôi khai hết! Tôi không phải chủ mưu, là bọn họ đưa tiền bảo tôi làm!"

Ngô Uy thổ lộ ra cái tên khiến mợ Lý và Châu Chân Chân sửng sốt.

Đối phương đúng là giàu thật, quản lý một công ty bất động sản có gần một nửa quyền xây dựng nhà lầu của thành phố Trường An, cũng là ông chủ cũ của cậu Lý.

Thoáng chốc đã rõ nguyên nhân tại sao đối phương tìm được hai vợ chồng cậu Lý.

Châu Chân Chân vẫn đang thắc mắc:

“Nhưng không nghe nói ông chủ và bà vợ có con mà?”

“Khụ khụ, trừ vợ chính thức ra thì còn người khác” Cố Khanh nhắc nhở một câu.

Châu Chân Chân chợt hiểu ra.

Mợ Lý càng đau lòng hơn, con của bà ta vốn đầu thai vào bụng của bà ta, chỉ vì dục vọng ích kỷ của những người này mà thành con riêng.

Pháp thuật như vậy phải bị phá đi.

Pháp thuật bị phá chẳng những làm Ngô Uy bị thương nặng, cặp vợ chồng cướp con, à không, nên nói là ông chủ và tình nhân sẽ trong thời gian ngắn nhất phun ra tất cả tinh khí và vận khí đã ‘mượn’ từ cậu mợ Lý.

Cố Khanh đã tìm được môi giới của pháp thuật, là Quan Âm mà lúc trước Ngô Uy đòi lấy thay thù lao.

Trong tượng Quan Âm nhét ngày sinh tháng đẻ của hai bên.

Bởi vì từ từ cướp lấy tinh khí và vận khí, không dễ dàng bị người phát hiện. Nhưng nếu phát hiện ra, tìm được môi giới, muốn trừ bỏ thì khá đơn giản, chỉ cần đập bể môi giới là xong.

Vẻ mặt mợ Lý phức tạp nhìn tượng Quan Âm đưa con ở trước mắt, bức tượng đã không còn sản sinh linh tính do bà ta ngày ngày lạy và cảm giác quen thuộc nữa.

Mợ Lý siết tay nói:

“Để tôi làm.”

Bà ta giơ cao tượng Quan Âm rồi đập mạnh xuống đất, choang một tiếng, nát hết, lộ ra hai tờ giấy vàng ở bên trong.

Cố Khanh nhặt lên, đốt tờ giấy.

“Phụt!” Ngô Uy phun ra một ngụm máu tươi.

Mà tùy theo giấy vàng cháy sạch, một đoàn khói đen dày đặc nấp trong tượng Quan Âm bỗng chốc bay ra khỏi cửa sổ.

Ngô Uy bị giao cho Bộ Đặc Dị địa phương xử trí.

Trong một ngôi biệt thự ở ngoại ô.

Người đàn ông trung niên ưỡn bụng bia, hơi có vẻ uy nghiêm, nhưng vài sợi tóc lưa thưa phá hủy khí chất.

Chương 556: Vô Đề

Đây là ông chủ của công ty bất động sản lớn nhất thành phố Trường An, Hoàng Kiến Trung.

Người phụ nữ bên cạnh ông ta bởi vì bảo dưỡng tốt, thân hình đường cong rõ ràng, da mịn màng, chỉ có vết chân chim mờ nơi khóe mắt biểu lộ tuổi tác.

Còn có cậu bé năm, sáu tuổi cầm xe lửa nhỏ chạy nhanh trong phòng khách.

Gia đình hòa thuận vui vẻ.

Bỗng có một đoàn khói đen mắt trần không nhìn thấy bay vào cửa, tách làm hai chui vào thân thể người đàn ông và người phụ nữ.

Di động bỗng reo chuông.

Hoàng Kiến Trung xem màn hình, thay đổi sắc mặt cẩn thận bắt máy:

“Alo? Vợ hả. Tôi? Thì ở công ty chứ đâu, đang họp!”

Hoàng Kiến Trung cẩn thận dỗ vợ, không dám để vợ biết mình có tình nhân và cả con trai.

Gia đình nhà vợ ông ta làm chính khách, trợ giúp rất lớn cho ông ta về mặt sự nghiệp. Năm xưa cũng vì điều này mà Hoàng Kiến Trung cố ý theo đuổi, cưới người vợ hiện tại.

Nhưng Hoàng Kiến Trung không ngờ cưới vào con gà mái

không đẻ trứng!

Chờ khi lớn tuổi, vợ mãi không đậu thai, đã qua lứa tuổi sinh dục tốt nhất, Hoàng Kiến Trung ôm tâm tư truyền dòng giống, lén bao nuôi tình nhân này.

Nhưng cũng không biết là chọc giận thần tiên phương nào, rõ ràng Hoàng Kiến Trung có vợ, có tình nhân, cũng đưa đi kiểm tra sức khỏe rồi, hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng mãi không có thai.

Về sau ngẫu nhiên quen Ngô Uy, Hoàng Kiến Trung mới nghe nói có biện pháp 'cướp con'.

Hoàng Kiến Trung cũng đã suy xét dùng ngày sinh tháng đẻ của mình và vợ để sinh ra đứa con trong giá thú.

Nhưng một là vì vợ lớn tuổi, sinh con dễ có vấn đề. Thứ hai là Ngô Uy bói toán, tính ra vợ ông ta vượng gia đình nhưng khắc con!

Hoàng Kiến Trung không còn cách nào khác, ông ta dùng ngày sinh tháng đẻ của tình nhân, nói sao thì ông ta cũng phải có một đứa con!

Hoàng Kiến Trung cố ý chọn ra nhà họ Lý trong đám công nhân dưới tay, không ngờ chỉ một lần đã thành công, sau mười tháng mang thai, ông ta liền có con trai!

Nhưng có con trai rồi Hoàng Kiến Trung vẫn không ly hôn cưới tình nhân, dù sao vợ của ông ta vượng gia đình. Hơn nữa nếu vợ biết ông ta có con riêng hoặc muốn ly hôn với ông ta, không nói thứ khác, công ty bất động của ông ta sẽ bị ngành thuế chăm sóc đặc biệt.

Nhưng bây giờ thì chuyện này dường như không giấu được

nữa.

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia cong lên khóe môi:

“Vậy sao? Ông nói đang ở công ty? Vậy bây giờ hãy quay đầu lại, nhìn xem là ai đứng trước cửa biệt thự ông tự ý mua?”

Hoàng Kiến Trung chậm rãi xoay người, nhìn thấy vợ của mình, sau lưng còn có cậu em vợ, mấy cô mấy thím đáo để.

“Lợi hại, giấu nhiều năm như vậy." Vợ của Hoàng Kiến Trung mỉm cười nói: “Vừa lúc, tôi chán mặt của ông lắm rời, chờ ông đưa phần tài sản nên thuộc về tôi rồi gia đình ba người cứ tình thương mến thương với nhau!”

“Vợ ơi, vợ, hãy nghe tôi giải thích”

Nửa tháng sau, sức khỏe của cậu mợ Lý đã tốt hơn nhiều, hai người xem tin tức trên báo đăng là công ty bất động sản lớn nhất vùng bởi vì bị tố giác có hiện tượng trốn thuế lậu thuế, trải qua kiểm chứng, công ty bị cưỡng chế nộp tiền trốn thuế hơn mười triệu, cộng với tiền phạt năm triệu tám trăm nghìn.

Đây mới chỉ là vấn đề mặt ngoài. Dòng tiền vốn đứt đoạn, công ty bất động sản khác rình rập, rồi còn gia đình vợ trước dùng quan hệ áp chế.

Có thể tưởng tượng, ông lớn Hoàng Kiến Trung hao phí vô số tâm huyết kiếm con nối dòng, muốn giao công ty cho con trai ruột giờ đây sứt đầu mẻ trán cỡ nào.

Không lâu sau, công ty mà ông ta một tay gây dựng nên sẽ từng chút một suy tàn.

Đả kích đó còn chưa lớn.

Tình nhân của ông ta phát hiện cái gọi là ông lớn sau khi ly hôn với vợ trước bị chia đi nhiều tài sản, lại công ty gặp nguy cơ, chẳng còn lại bao nhiêu tiền.

Một tối nọ, Hoàng Kiến Trung chạy vay cả ngày quay về nhà, phát hiện tình nhân cuỗm đi tiền trong két sắt của ông ta, dắt con bỏ trốn.

Chương 557: Vô Đề

Hoàng Kiến Trung lập tức báo cảnh sát, nhưng cảnh sát tra xét thật lâu vẫn không tìm được người.

Mất con trai, công ty cũng sắp phá sản, Hoàng Kiến Trung rốt cuộc buông bỏ tất cả, trở thành con ma men chỉ biết say xỉn cả ngày.

Mấy năm sau.

Cậu mợ Lý làm ăn khấm khá, sau khi Châu Chân Chân kết hôn, hai người đi cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ.

Là bé trai, khoảng mười tuổi, khuôn mặt giống cậu Lý ba phần.

Viện trưởng của cô nhi viện nói đứa nhỏ này mấy năm trước bị phát hiện vứt bỏ trước cửa cô nhi viện, không biết đã bị kích thích gì mà mất hết trí nhớ.

Giải quyết xong việc của nhà Châu Chân Chân, lại giao người hiểu chút tà môn ma đạo như Ngô Uy cho bộ trưởng La của Bộ Đặc Dị, tiện thể đề cập mắt của Châu Chân Chân, sau đó Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn chuẩn bị đi lấy đồ vật.

Bọn họ đã cẩn thận điều tra rồi, khu vực cảm ứng được mảnh nhỏ Tà Thần gần đây mới đào móc ra một mộ cổ.

Nói cũng kỳ lạ, những người thời xưa gặp thứ gì kỳ lạ không biết thì thích bỏ vào mộ chôn cùng.

Ước chừng chủ nhân của mộ cổ lấy được thứ phong ấn mảnh nhỏ Tà Thần, cảm thấy kỳ lạ nhưng không thể cởi bỏ được nên

xem như vật chôn cùng bỏ vào mộ của mình.

Khu vực đó bởi vì mới vừa khai quật ra không lâu, xung quanh có mấy quân nhân cầm súng gác, dường như chỉ có thành viên của đội khảo cổ mới được ra vào tự do.

Nhưng việc này không làm khó được nhóm Cố Khanh.

Lúc cô bị một anh lính ngăn lại đúng dịp trông thấy người quen trong đội khảo cổ.

Giáo sư Lục Hoài Dân khoa khảo cổ của đại học Bắc Kinh.

Lúc trước hai người đi cùng một chiếc máy bay, đoàn người của giáo sư Lục Hoài Dân dính phải âm sát khí trong mộ cổ, nhờ có Cố Khanh giúp cứu chữa kịp lúc.

Anh lính đứng chặn trước mặt Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, súng ngắn trong tay tràn ngập tính nguy hiểm:

“Nơi này cấm ra vào, mời quay về đường cũ."

Nghe câu này, Cố Khanh vốn định tạm rời đi sau đó dùng bùa Ẩn Thân gì đó cùng Khương Mặc Ngôn lén lẻn vào.

Nhưng khi nhìn thấy Lục Hoài Dân thì Cố Khanh nảy ra một ý: Có thể ngang nhiên đi vào thì tại sao phải lén lút?

Vì thế Cố Khanh cao giọng hét hướng nhóm giáo sư Lục Hoài Dân:

“Giáo sư Lục!!!"

Lục Hoài Dân ngước đầu nhìn qua, híp mắt lại, đó là

Lục Hoài Dân vội đi qua: “Thì ra là Cố đại”

Lục Hoài Dân suýt thốt ra tiếng Cố đại sư theo bản năng nhưng bị Cố Khanh dùng ánh mắt ngăn trở.

Cố Khanh kéo Lục Hoài Dân qua một bên, cô nói nhỏ: "Giáo sư Lục, đây là Khương Mặc Ngôn, chung ngành với tôi. Lần này chúng tôi nhận được một nhiệm vụ, trong mộ cổ mà các người khảo sát có thứ chúng tôi cần."

Lục Hoài Dân cau mày, ông ấy biết Cố Khanh lệ thuộc ngành đặc biệt của chính phủ, nếu cô tìm tới ông ấy, lại nói mấy lời này chắc là muốn ông ấy tìm cách dẫn họ vào.

Phát hiện giáo sư Lục dường như có chút do dự, Cố Khanh lại thêm một câu: "Giáo sư Lục, chắc hẳn ông cũng biết, nếu thứ chúng tôi muốn tìm thật sự có trong mộ cổ, vậy rất có thể trong mộ này sẽ có thứ khác tương tự"

Những nhà khảo cổ học bình thường như giáo sư Lục hiển nhiên không thể nào giải quyết mấy thứ đó.

"Được rồi!"

Giáo sư Lục cũng nhớ đến chính mình đã từng gặp phải những sự vật kỳ lạ quái dị, lập tức đồng ý.

"Đúng dịp ở đây một giáo sư có thể tìm hai trợ thủ hỗ trợ, hai học sinh của tôi vốn đi máy bay đến, thôi thì hai người hãy thay họ làm trợ thủ của tôi."

Bởi vì có giáo sư Lục dẫn đường, lần này hai người Cố Khanh không bị ngăn cản, trực tiếp đi vào.

Anh và cô xem như may mắn, đến kịp lúc.

Khoảng thời gian trước một công ty bất động sản trong quá

trình khai phá ngẫu nhiên phát hiện mộ cổ này. Công nhân đào nền lúc ấy đào được một ít đồ cổ, trộm lấy ra bán đi, bị cảnh sát bắt với tội danh trộm mộ, người đó khẩn trương khai hết ra.

Chương 558: Vô Đề

Đội khảo cổ lại đây khảo sát, phát hiện bên dưới có một mộ cổ, công việc khai phá của công ty bất động sản đành ngừng lại.

Mấy ngày hôm trước, nhóm người giáo sư Lục còn đang tiến hành khảo sát mộ cổ và đào móc sơ. Hôm nay đào trúng vị trí cửa mộ, chuẩn bị ngày mai đi xuống dò xét.

Giáo sư Lục dẫn theo hai người Cố Khanh đi vào, lúc gặp một ít nhân viên công tác thì ông ấy giới thiệu hai người bằng tên học sinh của mình, Ngô Thiến và Lý Hạo Nam.

Nhân viên không quen thuộc nghe Lục Hoài Dân giới thiệu như vậy sẽ thuận thế khen, học sinh của giáo sư nhìn liền biết thông minh, tương lai nhất định trò giỏi hơn thầy.

Nhưng hai người bạn tốt của giáo sư Lục, giáo sư Hoàng và giáo sư Triệu, sau khi nghe giáo sư Lục giới thiệu thì cùng nhướng cao chân mày.

Bọn họ từng gặp Ngô Thiến và Lý Hạo Nam rồi, bề ngoài không phải như vậy.

Hai người vốn định hỏi thăm, nhưng giáo sư Lục dùng ánh mắt ngăn bọn họ hỏi tiếp, hai giáo sư thuận thế giữ im lặng, xem hai người mới đến là Ngô Thiến và Lý Hạo Nam.

Hôm sau, đoàn người ăn sáng xong mang theo đầy đủ trang bị liền xuất phát.

Một đoàn có sáu giáo sư, mỗi giáo sư có thể mang hai trợ lý. Thêm vào vì bảo đảm an toàn, có sáu anh lính đi theo bọn họ.

Một cái hố thật sâu, đã dựng thang dọc theo hố, mọi người lần lượt đi xuống.

Bên dưới là một đường hầm đen ngòm mới bị đục mở không lâu.

Bật đèn trên nón bảo hộ, bọn họ dọc theo đường hầm đi vào trong.

Chốc lát sau đã tới đích.

Là một bức tường.

Nói là tường vì nó được mài bóng loáng, có hoa văn phức tạp.

Mắt Cố Khanh lóe tia sáng, dường như có chút linh khí lưu động trong hoa văn này?

Các giáo sư khảo cổ tiến lên, trước tiên dùng kính lúp cẩn thận nghiên cứu những hoa văn này, sau đó tỉ mỉ lần mò bức tường.

Qua một lúc lâu không thu hoạch được gì.

"Điều này không thể nào!" Giáo sư Triệu nhìn bức tường, lẩm bẩm: “Theo suy đoán thông thường thì cửa nên ở chỗ này.”

Giáo sư Triệu lại sờ hoa văn:

“Chắc chắn hoa văn này có vấn đề!"

Một đám người lần lượt tiến lên thử, tìm xem trong hoa văn phải chăng ẩn chứa manh mối.

Đang lúc Cố Khanh suy nghĩ có nên nói cho Lục Hoài Dân biết thứ mình nhìn thấy hay không thì bỗng nghe tiếng nổ, bức tường

tách ra hai bên, hình thành một cánh cửa.

Đứng ở đằng trước là đệ tử ruột của giáo sư Triệu, Lục Vân Khải.

Một đám giáo sư già tiến lên nhìn, phát hiện cửa thật sự mở ra nhưng không tìm được vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, tập thể cùng nhìn Lục Vân Khải, muốn hỏi nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

“Vân Khải, giỏi lắm!” Giáo sư Triệu thì không có băn khoăn đó, tiến lên vỗ vai của Lục Vân Khải: “Nói đi, cậu làm cách nào phát hiện vấn đề?"

Lục Vân Khải đẩy gọng kính trên sống mũi lên, nói: “Thật ra trong những hoa văn này có manh mối, chẳng qua tôi tinh mắt trùng hợp thấy có một mảnh hoa văn hơi khác với những hoa văn khác, thử ấn vào thì cửa đã mở.”

Bọn họ nhìn kỹ vị trí mà Lục Vân Khải nói.

Đúng thật, so với hoa văn bên cạnh quả nhiên có chút khác.

Nhưng sao vừa rồi họ không phát hiện ra?

Cố Khanh mím môi.

Hoa văn trên bức tường này có dao động linh lực, người bình thường dễ bị ảnh hưởng.

Người tên Lục Vân Khải này toàn thân không có dao động linh lực, nhưng có thể chuẩn xác tìm được vấn đề nằm ở đâu.

Khả năng lớn nhất là Lục Vân Khải có thiên phú đặc biệt về mặt huyền học, chẳng qua nhiều năm qua không có người phát hiện ra.

Các giáo sư cẩn thận xem xét hoa văn, đổ cơn mưa lời khen cho Lục Vân Khải và thầy của anh ta là giáo sư Triệu.

“Cậu trai giỏi lắm, rất tinh mắt!”

"Tư duy nhanh nhẹn, ánh mắt sắc bén, có tài năng làm nghề của chúng ta!”

“Lão Triệu, ông tìm bằng cách nào vậy? Đồ đệ này giỏi lắm!”

“Đúng đúng, Lão Triệu đã tìm được đồ đệ tốt mà giấu không nói, nếu không có việc khảo cổ lần này thì bọn tôi còn chưa phát hiện ra. Không được rồi, hôm nào ông phải mời bọn này đi ăn một bữa!"

Chương 559: Vô Đề

Lục Vân Khải cố gắng bình tĩnh, mặt không cảm xúc lại lần nữa đẩy gọng kính, thật ra trên mặt và vành tai đã đỏ rực.

Ngược lại giáo sư Triệu thì rất tự hào, vui vẻ nhận tất cả sự hâm mộ và ghen tỵ của đám người quen già.

Sau khi vào cánh cửa đầu tiên lại gặp một đường hầm khoảng trăm mét.

Hai bên đường hầm có tranh tường, nhìn sơ thì nhân vật chính của mỗi bức tranh tường đều là một đạo sĩ già mặc áo đạo.

Tranh vẽ đạo sĩ già chữa bệnh cứu người, có hình vẽ đạo sĩ già mang theo một đám người lạy trời cầu mưa, có miêu tả đạo sĩ già hàng yêu trừ ma. Có thể nhìn ra người vẽ tranh tường hiển nhiên là fan boy của đạo sĩ già.

Đạo sĩ già trong tranh tường phỏng chừng là chủ nhân của ngôi mộ này.

Không dừng lại ở đây lâu, đoàn người đi tới trước, rất nhanh gặp bức tường thứ hai.

Bên trên vẽ hơi giống hoa văn lại dường như không phải, hơn nữa đều là rối một nùi khiến người xem mơ hồ.

Cố Khanh nhìn một lúc thì tìm ra một ít manh mối.

Cô lại gần Lục Hoài Dân, thì thầm mấy câu.

Mắt giáo sư Lục Hoài Dân sáng rực, có hy vọng!

Lục Hoài Dân tiến lên mấy bước, thử di chuyển một cục gạch, ông ấy tỏ ra vui vẻ, đúng là có thể di động.

Lục Hoài Dân làm theo cách Cố Khanh chỉ dẫn, sắp hàng lại các cục gạch trên tường, dường như mơ hồ có thể nhìn ra là một bức tranh hoàn chỉnh.

“Là hình Cửu Cung Bát Quái!”

Không biết ai kêu một tiếng, khiến mọi người sực tỉnh ngộ, ồ đúng rồi! Giáo sư Lục dần ghép lại hình đúng là hình Cửu Cung Bát Quái!

Các cục gạch trên tường trở lại vị trí ban đầu, chính giữa trống một khối. Cố Khanh tiến lên, đặt tay lên chỗ trống đó rồi rót mấy sợi linh lực vào.

Cửa mở ra.

Giáo sư Hoàng và giáo sư Triệu tiến lên thân thiết choàng vai giáo sư Lục:

“Giỏi đấy Lão Lục, sao nghĩ ra được vậy?”

Giáo sư Lục không ôm công lao về mình, ông ấy chỉ hướng Cố Khanh:

“Là Ngô Thiến nhìn ra rồi nói cho tôi biết!”

Lại một cơn mưa lời khen đổ về phía Cố Khanh và giáo sư Lục.

Cố Khanh bình tĩnh không vui vì được khen không buồn vì bị chê, dù sao cô nhờ vào mắt tìm được phương pháp mở cửa, lại là thuật sĩ huyền học, xem như dùng kiến thức chuyên nghiệp của mình lấn lướt người khác.

Giáo sư Lục Hoài Dân vừa thầm vui mừng vừa hơi lúng túng.

Ông ấy hơi hâm mộ bạn tốt giáo sư Triệu thu được đồ đệ tốt, giờ ông ấy và 'đồ đệ' cũng nhận được đãi ngộ tương tự, trong lòng đương nhiên vui vẻ.

Nhưng dù ông ấy vui đến mấy thì Cố Khanh không phải đồ đệ của ông ấy!

Giáo sư Triệu và giáo sư Hoàng không ồn ào theo, hai người đá lông nheo với nhau: He he, Ngô Thiến? Đồ đệ?

Phía sau cánh cửa thứ hai lại là đường hầm gần trăm mét.

Hai bên đường hầm khắc chữ, dường như là kinh văn của Đạo gia, dùng chữ Vân Triện.

Dọc theo đường hầm đi tới trước, mơ hồ lại trông thấy một vách tường.

Lần này sáu giáo sư cùng xông lên trước, bỏ lại trợ lý của bọn họ. Mấy anh lính phản ứng nhanh, lập tức chia ra hai người đuổi theo.

Thật ra các giáo sư cũng không muốn như vậy.

Nhưng hai cửa trước bị mở ra làm tổn hại hình tượng giáo sư khảo cổ của họ, điểm mấu chốt mở cửa đều bị trợ thủ phát hiện, bọn họ làm giáo sư khảo cổ ngược lại giống như một đám quần chúng đứng xem.

Bọn họ nghĩ ít nhất nên có một cánh cửa để mấy giáo sư như bọn họ phá chứ?

Bọn họ đã tổng kết ra một vài thứ từ hai cửa trước, các cửa

đều có dấu vết để lần theo, có thể suy xét từ văn hóa Đạo gia.

Nhưng khi các giáo sư dùng tốc độ nhanh nhất xông đến trước cửa, tập thể xoe tròn mắt.

Cái này khác với đã hứa!

Trước mắt xuất hiện là quân đen và quân trắng, là một bàn cờ.

Giáo sư Hoàng bình thường thích chơi cờ, biết đôi chút về cái này.

Giáo sư Hoàng tiến lên xem, nói:

“Thoạt nhìn ván cờ này là quân đen chiếm ưu thế tuyệt đối, mấu chốt mở cửa rất có thể là khiến chúng ta nghĩ cách cho quân trắng sống.”

Giáo sư Triệu hỏi:

“Vậy ông làm được không, Lão Hoàng?”

Giáo sư Hoàng nghe hỏi thì trợn trắng mắt:

“Tôi là người có sở thích nghiệp dư, ông nghĩ xem tôi làm nổi không?”

Chương 560: Vô Đề

Trong đội ngũ có mấy người cũng biết chơi cờ vây, lần lượt tiến lên quan sát một lúc rồi cùng lắc đầu.

"Chúng ta có thể tìm người hỏi không?" Đồ đệ nhỏ của giáo sư Hoàng là một cô gái mặt búp bê hỏi nhỏ.

"Đúng rồi!" Mắt giáo sư Hoàng sáng rực: "Tôi biết một cao thủ trong đội cờ vây quốc gia, có thể hỏi đối phương biết phá ván cờ không."

Giáo sư Hoàng nói xong lấy di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Dù ở lòng đất vẫn có sóng điện thoại, tuy chỉ có một nấc.

Giáo sư Hoàng đi hướng bên ngoài, muốn cho tín hiệu mạnh chút.

Giáo sư Hoàng gọi điện thoại cho cao thủ cờ vây mà ông ấy quen, nói rõ tình huống, gửi hình chụp ván cờ cho đối phương.

Cao thủ có khác, cũng có thể nói là đông người thì sức mạnh lớn, một người không tìm ra đường sống được thì kêu thêm vài người, luôn có thể nghĩ ra biện pháp.

Sau khi giáo sư Hoàng quay lại thì đặt cờ vào vị trí đúng như hình chụp mà đối phương gửi qua điện thoại.

Cố Khanh cũng rót một ít linh lực vào.

Cửa mở.

Bên trong nháy mắt trống trải.

So với đường hầm trước đó chỉ đủ hai người song song thì sau khi cửa mở ra, đập vào mắt là một không gian trống trải rộng ba, bốn trăm mét vuông.

Hai bên trái phải đặt các loại vật phẩm chôn cùng, chính giữa đặt một cỗ quan tài.

Lục Hoài Dân tiến lên quan sát một lúc, dùng ngón tay gõ quan tài vài cái, quan tài dường như phát ra tiếng đá vàng va vào nhau.

“Đây là gỗ thiết hoa.”

Cái gì?

Một đám người vây quanh lại nhìn kỹ, cảm khái chủ nhân của mộ này khác biệt với mọi người.

Nghe đồn mức độ cứng rắn của gỗ cây thiết hoa còn hơn cây sồi gấp ba lần, cứng hơn sắt thép bình thường gấp đôi, là chất liệu gỗ cứng nhất trên thế giới, được gọi là vua gỗ.

Thời xưa chôn cất chú trọng thi thể nguyên vẹn, vì điều này mà bao nhiêu người muốn có một cỗ quan tài tốt nghìn năm không mục, hy vọng sau khi mình chết có thể yên nghỉ nghìn năm.

Quan tài tốt thường dùng những loại gỗ như gỗ mun, gỗ lim, gỗ bách để làm.

Trong đó tốt nhất là gỗ mun, nó là loại gỗ bị vùi trong lòng đất thiếu dưỡng khí, áp lực cao hơn nghìn năm bị hóa than, là lựa chọn tốt nhất để làm quan tài, nhưng một miếng gỗ cũng khó cầu.

Thứ hai là chế tạo bằng gỗ lim, đặc biệt là loại gỗ lim tơ vàng. Mùi gỗ lim thơm ngát, chịu được đất ăn mòn, tính chống phân hủy

rất tốt.

Gỗ bách, tùng đỏ phẩm chất tốt cũng có thể dùng làm quan tài.

Giáo sư Triệu vuốt hoa văn trên quan tài, cảm khái:

“Chủ nhân ngôi mộ này khá kỳ lạ, dùng loại gỗ có thể nói là cứng nhất thế giới để làm quan tài. Không biết thời xưa thiếu công cụ, người này dùng cách nào tìm được một khúc gỗ thiết hoa to lớn nguyên vẹn rồi cắt làm thành quan tài nữa.”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn giữ im lặng, từ ba cánh cửa lúc trước thì chủ mộ hẳn là một đạo sĩ huyền học lợi hại, đối với thuật sĩ tu luyện linh lực thì gỗ thiết hoa này không quá cứng.

Sáu vị giáo sư khảo cổ chia thành ba nhóm mang theo trợ thủ tách ra trái, phải, giữa.

Bên trái đặt một số tượng đất nung, đồ sứ. Tượng đất nung đưa mặt về phía quan tài làm tư thế quỳ lạy.

Bên phải thì xếp từng cuốn sách xâu bằng sợi chỉ, có một phần đã bị mục nát, một số khác cần được sửa chữa ngay.

Cố Khanh ngạc nhiên vì trong đống vật chôn cùng của vị đạo trưởng này dường như đa số đều là thứ bình thường, hơi không phù hợp thân phận thuật sĩ.

Chợt nghe một tiếng đùng.

Âm thanh vang khiến đám người hết hồn.

Mấy giáo sư vội buông đồ trong tay xuống, mới rồi suýt bị dọa làm rớt đồ.

Các anh lính phản ứng nhanh chóng nhất, họ chắn trước đám

người, cẩn thận quan sát một lúc, một anh lính nói: “Âm thanh dường như phát ra từ trong quan tài.”

Giọng nói của người này nghe hơi khô khốc, dường như khó tin.

Bọn họ tiếp thụ giá trị quan trung tâm xã hội chủ nghĩa, thường hay đối mặt can phạm giết người và kẻ cướp, lần đầu gặp thứ trong mộ cổ.

Cái gì?!

Chương 561: Vô Đề

Nghe vậy, mọi người cùng lùi lại vài bước.

So với mấy trợ thủ vừa sợ hãi vừa mơ hồ, sáu vị giáo sư khảo cổ có thể nói là kinh nghiệm đầy mình. Bọn họ vẻ mặt nghiêm túc quan sát quan tài, lại lấy ra một số dụng cụ cỡ nhỏ kiểm tra, dường như cũng không có gì không ổn.

Sau đó lại nghe một tiếng đùng.

Lần này càng thêm rõ ràng. Bởi vì mọi người đều nhìn chằm chằm quan tài, càng thêm tin tưởng âm thanh phát ra từ trong quan tài.

“Giáo giáo sư, tình huống gì vậy? Chúng ta có nên tạm lui ra không?” Có người nhát gan muốn đánh trống rút lui.

Lục Vân Khải dường như lại phát hiện ra cái gì, cư nhiên tiến lên mấy bước, anh ta đang định tới gần hơn thì bị một anh lính kéo lại.

Lục Vân Khải nói:

“Thầy ơi nhìn kìa, quan tài này dường như có điều gì kỳ lạ!"

Những người khác trán nổi gân xanh, có mắt đều thấy quan tài kỳ lạ! Bây giờ bọn họ nên suy xét là bên trong rốt cuộc có cái gì? Có nên nhanh chóng bỏ chạy không?

“Thầy” Lục Vân Khải lại lần nữa nói: “Các người mau nhìn đi, trên quan tài này căn bản không có đinh!"

Hả?

Mọi người nghe vậy nhìn hướng quan tài, đúng thật, nắp quan tài dường như không có dấu vết bị đóng đinh.

Nếu nghĩ theo chiều hướng trong quan tài thật sự có cái gì, tự nó có thể mở nắp quan tài chạy ra, cần gì đợi bọn họ đi vào, còn cố ý phát ra tiếng động?

Âm thanh này dường như nhắc nhở bọn họ đi đẩy nắp quan tài ra vậy.

“Lão Lục, anh thấy sao?”

Giáo sư Triệu và giáo sư Hoàng đều đứng gần giáo sư Lục, vẻ mặt nghiêm túc.

Ba người thật ra là người phụ trách chủ yếu của đợt khảo cổ này, bọn họ cần làm ra quyết định cho hành động kế tiếp.

Giáo sư Lục liếc hướng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ở một cạnh, siết nắm tay rồi thả ra.

Giáo sư Lục nói:

“Nếu mấy người chúng ta là người phụ trách thì phải chịu trách nhiệm mạng sống của mọi người ở đây. Chúng ta tạm rút ra, dùng người máy công nghệ cao dò xét bên trong quan tài rồi hãy làm ra quyết định.”

Người khác đều gật đầu đồng ý, cẩn thận mới là chuẩn tắc số một để tiếp tục đi với nghề khảo cổ này.

Mấy người trước tiên dời sách đến chỗ gần đó, mộ cổ đã mở, cần cố gắng nhanh chóng chữa trị số sách này, nếu để chúng tiếp tục bại lộ trong không khí sẽ có nguy hiểm bị hỏng hoàn toàn.

Mới làm được một nửa, quan tài đã không có tiếng động, đạo đức nghề nghiệp của người làm công việc khảo cổ khiến bọn họ làm phòng hộ sơ cho sách.

Nhưng chờ khi bọn họ đều phòng hộ sơ cho sách, mấy anh lính mở đường chuẩn bị quay về đường cũ thì phát hiện mấy cánh cửa lúc trước mở ra không biết từ khi nào cư nhiên đóng lại.

Muốn dùng cách mở cửa lúc trước, nhưng hoa văn trên cửa không hiện ra ở mặt này.

Thử đụng cửa, một tiếng nổ rất lớn, anh lính xoa vai, trên cửa không chút động tĩnh.

Bọn họ dường như bị nhốt trong này.

Có người nói:

“Phải rồi, còn điện thoại mà!”

Có vài người lấy điện thoại ra, muốn gọi cầu cứu người ở bên trên, kêu bọn họ xuống dưới mở ra cơ quan. Lại phát hiện sóng điện thoại lúc trước còn một gạch hiện tại hoàn toàn không còn.

Đang lúc mọi người không biết làm thế nào thì trong quan tài lại phát ra một tiếng đùng.

Giáo sư Triệu nói:

“Xem ra bắt buộc phải mở quan tài này.”

Giáo sư Lục nhìn anh và cô trước, thấy trên mặt của họ không có chút gì khẩn trương thì thầm thở phào. Lại nhìn thấy Cố Khanh nháy mắt với mình biểu thị có thể mở quan tài, ông ấy mới hạ quyết tâm.

"Tất cả mọi người lui về phía sau, hãy cầm lấy vũ khí tiện tay.” Giáo sư Lục hít một hơi thật sâu nói: “Để tôi mở quan tài này cho!”

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn theo sau lưng giáo sư Lục, biểu thị muốn bảo hộ ông ấy.

Giáo sư Hoàng lên tiếng:

“Này Lão Lục, để tôi làm cho!”

“Hai người giành cái gì!” Giáo sư Triệu sải bước đi tới gần quan tài: “Tôi đã đứng gần sát nó rồi, đương nhiên để tôi mở!”

Chương 562: Vô Đề

Giáo sư Triệu vừa kêu ‘mọi người hãy lùi lại’ vừa đẩy nắp quan tài ra.

Phụt!

Một luồng sương khói màu xanh từ bên trong bay ra ngoài.

“Nguy rồi, mau bịt miệng mũi!” Giáo sư Lục nói: “Túi! Trong túi có mặt nạ phòng độc!"

Giáo sư Triệu đóng lại nắp quan tài, nhưng làn khói xanh đã khuếch tán.

Cho dù mọi người dùng tốc độ nhanh nhất lấy mặt nạ phòng độc ra khỏi túi, đeo nó vào thì vẫn không kịp.

Người xỉu đầu tiên tự nhiên là giáo sư Triệu cách quan tài gần nhất.

Những người khác cũng lần lượt mềm nhũn ngã xuống đất, hôn mê.

Không gian rộng lớn chỉ có Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn cùng với Lục Vân Khải là còn giữ tỉnh táo.

Dọc đường đi Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn luôn dùng linh khí bao bọc toàn thân, cho nên không có hôn mê, nhưng không biết Lục Vân Khải tại sao còn tỉnh táo được?

Lục Vân Khải cũng rất hoang mang, anh ta phát hiện mình vẫn ổn liền xông đến chỗ giáo sư Triệu ngất xỉu cạnh quan tài, đẩy

người ông ấy:

“Thầy? Thầy ơi!”

Cố Khanh đi qua, nói: “Bọn họ hẳn là chỉ bị hôn mê, không sao đâu.”

Khói xanh vừa rồi tuy rằng khiến bọn họ hôn mê, nhưng dường như có công hiệu thay da đổi thịt nhẹ.

Nhìn vật chất màu đen bị loại bỏ từ người họ và khí tràng ổn định liền biết.

Cố Khanh lại mở ra quan tài, không ngờ rằng bên trong chẳng có ai nằm cả!

Trong quan tài đặt ba món đồ.

Khương Mặc Ngôn lập tức nhìn thấy có một hộp cơ quan giống hệt cái bị nhóm người A Anh cướp đi, anh vươn tay ra cầm lấy.

“Anh làm gì vậy!” Không ngờ Lục Vân Khải kéo Khương Mặc Ngôn lại.

Nhưng giây sau, Lục Vân Khải buông tay ra.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, trong quan tài có một viên tròn màu nâu giống như đan dược chợt bắn lên cao, tỏa mùi thuốc nồng nặc trong không khí.

Viên tròn bay qua lại trên đỉnh đầu ba người Cố Khanh nhanh chóng bắn thẳng về phía Lục Vân Khải, biến mất trên đầu của anh ta.

Cùng lúc đó, Lục Vân Khải ngất xỉu.

Cố Khanh nhìn lại thì thấy khí tràng xung quanh Lục Vân Khải bình thường, hơn nữa giữa hai chân mày mơ hồ có ánh sáng xanh tỏa ra, có lẽ anh ta được đến chỗ tốt gì, nên cô không đánh thức Lục Vân Khải dậy.

Khương Mặc Ngôn vươn tay cầm lên hộp cơ quan, Cố Khanh thì cầm một lá cờ nhỏ còn lại trong quan tài. Lá cờ có màu vàng ánh đỏ, mặt trên có hoa văn dường như thêu vài con rồng.

Phía sau bỗng có tiếng xé gió ập tới.

Mục tiêu nhắm thẳng vào Khương Mặc Ngôn đứng ở một bên.

Cố Khanh không ra tay, bởi vì người kia bị Khương Mặc Ngôn ngăn lại thế công.

“Đợi ông lâu rồi.” Cố Khan nói: “Giáo sư Hoàng, à không, ông chỉ là mượn thân phận của giáo sư Hoàng.”

Giáo sư Hoàng ở trước mặt đã chẳng còn mặt mũi hiền lành, mà là vẻ mặt dữ tợn, tay của ông ta bị kiềm chế, hung tợn nhìn bọn họ: “Các người phát hiện bằng cách nào?”

Cố Khanh cười ngây thơ vô số tội:

“Chúng tôi? Chúng tôi không phát hiện cái gì cả, chẳng qua trước đó chuẩn bị mấy đường thôi.”

“Hay là đám các người cảm thấy chúng tôi bị cướp một lần, còn cho các người cơ hội đến cướp lần thứ hai?!”

Người kia hừ lạnh một tiếng, phất tay công kích khiến Khương Mặc Ngôn buông ra bàn tay kiềm chế mình, tiếp đó nhanh chóng lui về phía sau hai bước.

Luồng sáng đen vụt qua trước mắt, thân hình của giáo sư

Hoàng dường như vặn vẹo một cái, giây sau giáo sư Hoàng biến mất, xuất hiện ở trước mắt là một người mặc áo choàng không thấy rõ mặt.

"Khụ khụ." Người kia ho khan hai tiếng, âm thanh nghe hơi già nua: “Biết điều thì giao đồ vật cho tôi, tôi sẽ cho hai người được toàn thây.”

Cố Khanh nghi hoặc nhìn người mặc áo choàng đen, ông ta có một mình, bên cô có hai người, ông ta lấy đâu ra tự tin dõng dạc tuyên bố cho bọn họ toàn thây?

Sau đó Cố Khanh đã biết lý do.

Người mặc áo choàng đen vỗ tay hai cái, có hai anh lính bỗng nhiên đứng lên, đi tới sau lưng ông ta.

Nhìn kỹ lại thì không phải hai anh lính, là người mặc áo choàng giống như ông ta, tay cầm loan đao, trên loan đao lóe tia sáng xanh u ám.

Chương 563: Vô Đề

Xem ra đối phương dường như đã sớm xếp tay trong vào.

Người mặc áo choàng đen nói:

“Tôi đếm mười tiếng, cậu ném đồ cho tôi, nếu không thì tôi sẽ giết một người.”

Ông ta chỉ hướng đám người giáo sư Lục còn hôn mê nằm dưới đất.

"Tồi tệ!" Cố Khanh mắng một tiếng.

Nếu như là so đấu huyền thuật, Cố Khanh đương nhiên cho rằng chính mình không sợ bọn họ. Nhưng nhiều người nằm dưới đất, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất thì cô cũng không thể trong một chốc cứu hết mọi người.

Khương Mặc Ngôn đột nhiên mở miệng:

“Ông là Khương lão gia đúng không?”

Dường như anh có phương pháp đặc biệt nhận thức người.

Người mặc áo choàng đen cứng người lại.

Cố Khanh đảo tròng mắt, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười:

“Anh nói bậy gì thế, sau khi Khương lão gia bỏ chạy đã là tội phạm truy nã quan trọng của quốc gia, đáng thương thế gia như nhà họ Khương chẳng còn lại gì. Sao Khương lão gia có thể ở đây được?”

Bàn tay giấu sau lưng Cố Khanh bỗng nhích nhẹ.

Người mặc áo choàng đen im lặng một lúc rồi bỗng kéo áo choàng xuống, cư nhiên thật sự là Khương lão gia đã mất tích một thời gian!

Khương lão gia cười khẩy nói:

“Con nhóc khốn kia, về chuyện của nhà họ Khương, tao sẽ từ từ tính sổ cặn kẽ với nhà họ Tạ chúng mày, còn có anh trai mày! Tao rất hận tại sao năm xưa không kêu bọn họ giết quách mày cho rồi! Sai lầm năm đó sẽ chấm dứt vào hôm nay!”

Trên tay của Khương lão gia dường như bốc cháy, là một ngọn lửa màu đen.

Khương lão gia nhìn dưới đất, sau mười giây ông ta sẽ thực hiện lời đã nói.

Nhưng sau đó ông ta tức giận quát:

“Chuyện gì thế này?!”

Mười mấy người lúc trước ngất xỉu bên cạnh bọn họ đột nhiên biến mất.

Hai người cùng mặc áo choàng đen đứng ở phía sau giống như con rối, Khương lão gia tức giận không khiến bọn họ cho chút phản ứng, vẫn đờ đẫn đứng đó.

Cố Khanh mỉm cười giơ lên cờ nhỏ màu vàng ánh đỏ:

“Cái này phải cảm ơn chủ mộ ở đây tặng một pháp khí lợi hại như vậy cho tôi.”

Thì ra khi Cố Khanh cầm cờ nhỏ màu vàng ánh đỏ thì có một đoạn hình ảnh đi vào trong óc của cô.

Trong hình ảnh là đạo sĩ lúc trước nhìn thấy trên tranh tường.

Mắt của đạo sĩ sáng rực, dường như đang nhìn Cố Khanh.

Đạo sĩ nói:

“Đạo hữu, bởi vì ta tự tiện suy tính thiên cơ, nhìn ngó đến cảnh tượng trăm năm sau, tổn thương tuổi thọ sống không lâu. Trước khi chết để lại đoạn hình ảnh này vì nhắc đạo hữu vài việc.”

“Một là người trẻ tuổi thu viên đan chế tạo đặc biệt của ta là truyền nhân môn phái này của ta, tất cả truyền thừa đều đã được quán đỉnh, hy vọng đạo hữu nghĩ tình ta tặng quà mà trông chừng nhiều chút.”

“Thứ hai là ta tặng Hạnh Hoàng Kỳ cho đạo hữu, nó vừa tấn công vừa phòng thủ được. Ưu điểm lớn nhất là có thể ngăn cách người bình thường và thuật sĩ trong hai không gian, thời gian tùy vào linh lực của người cầm cờ, mong đạo hữu có thể nắm chắc thời cơ.”

“Thứ ba, vị đạo hữu thông hành hai giới âm dương là sức mạnh mấu chốt đối kháng với đạo hữu cẩn thận "

Mấy câu cuối đứt quãng không thể nghe rõ.

Vừa rồi Cố Khanh sử dụng Hạnh Hoàng Kỳ ngăn cách đoàn người giáo sư Lục.

Lục Vân Khải còn đang hôn mê ở sau lưng bọn họ thì chỉ có thể cố gắng che chở anh ta.

Con tin trong tay bị vuột mất như vậy làm Khương lão gia nổi giận, ông ta phất tay, con rối ở hai bên cùng ngẩng đầu, trong mắt vụt qua một chút tia sáng đỏ, tiếp đó xông về phía hai người Cố Khanh.

Cố Khanh dùng linh lực ngưng tụ thành một thanh kiếm chém đầu một con rối, không ngờ con rối không tránh né, chỉ biết xông thẳng lên.

Con rối đã bị chém thành hai nửa, không ngờ trước mắt hoa lên, con rối bị chém ra thành hai con giống hệt nhau.

Cố Khanh sửng sốt nhìn, phát hiện hai con rối cùng xông tới tấn công mình, cô không chịu tin lại chém một nhát kiếm.

Nhát kiếm này cắt đứt đầu của một con rối.

Đầu rơi xuống đất lăn hai vòng, cư nhiên lại từ từ mọc ra thân thể. Thân thể đứt đầu khác cũng mọc đầu ra.

Chương 564: Vô Đề

Mới hai nhát kiếm mà hai người Cố Khanh đã đối mặt con rối từ hai nhân lên thành bốn.

Hai người đều không dám công kích, chỉ có thể bị động phòng thủ, vừa tránh né công kích của đám con rối vừa cố gắng tìm kiếm sơ hở.

Khương lão gia cũng xông tới, mục tiêu nhắm thẳng vào Cố Khanh.

Khương lão gia không sử dụng vũ khí, chỉ dùng bàn tay trần đã khiến người xanh mặt.

Khương lão gia đã lớn hàng trăm tuổi, râu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, nếu không phải mặc áo choàng đen và khuôn mặt dữ tợn thì trông giống ông Bụt tóc trắng mặt trẻ trung.

Lửa đen bốc cháy trên đôi tay trần của Khương lão gia, anh và cô cảm giác ngọn lửa này quái dị nên cố gắng tránh né không tiếp xúc với loại lửa này.

May mắn kiếm của Cố Khanh, xiềng xích của Khương Mặc Ngôn đều là dùng linh lực ngưng tụ mà thành, trước khi chưa tiêu hao hết linh lực thì vũ khí sẽ không biến mất.

Nhưng lửa này cho Cố Khanh linh cảm, nếu tách lìa thi thể không cách nào tách rời con rối, như vậy nếu dùng bùa Lôi nổ nát vụn chắc sẽ không có hàng nghìn, triệu con rối sống lại chứ?

Cố Khanh chưa kịp thử bùa Lôi thì Khương lão gia lại tấn công, cô vừa tránh né vừa kéo một con rối tấn công mình làm vật

đỡ, Khương lão gia vừa lúc vỗ trúng con rối.

Lửa màu đen đốt cháy con rối, ba giây, chỉ cần ba giây! Con rối đã bị đốt thành tro tàn.

Nhưng trước khi con rối bị đốt cháy sạch thì mắt Cố Khanh sáng lên, phát hiện ra một số thứ.

Con rối bị lửa màu đen đốt nhưng không biết giãy giụa, vẫn tiếp tục tấn công Cố Khanh.

Cố Khanh nhìn thấy phần ngực của con rối dường như có một hình xăm kỳ lạ, khi con rối hoàn toàn thành tro thì hình xăm kia còn bị cháy thêm vài giây mới hoàn toàn biến mất.

Trong này nhất định có vấn đề!

"Ngực của nó có hình xăm!" Cố Khanh hét hướng Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn lập tức hiểu ý của Cố Khanh, tốc độ cực nhanh dùng xiềng xích đâm thủng ngực của một con rối.

Bên dưới áo choàng rách loáng thoáng thấy hình xăm.

Khoảnh khắc xiềng xích xuyên thủng hình xăm lẫn trái tim thì trong mắt con rối lấp lóe tia sáng đỏ, sau đó vụt tắt, không còn hơi thở, con rối hóa thành làn khói biến mất.

Phát hiện phương pháp này có hiệu quả, Cố Khanh cũng trực tiếp xử lý một con rối, nó cũng hóa thành sương khói.

Nhưng khi số lượng con rối lại trở về hai thì anh và cô phát hiện, dù đâm thủng trái tim cũng không có hiệu quả.

Ngược lại, hai con rối thừa dịp trái tim bị vũ khí đâm xuyên

càng đến gần hai người Cố Khanh để tấn công.

Cố Khanh sơ sẩy bị một con rối cắt trúng tay, để lại một vết thương chảy máu không ngừng.

Khương Mặc Ngôn giúp Cố Khanh đỡ một lần công kích, vội hỏi:

“Cô có sao không?”

Cố Khanh cảm ứng một chút, máu là màu đỏ, linh lực vận chuyển cũng không có gì lạ thường.

Cố Khanh lắc đầu, nói:

“Tôi không sao, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì chưa chắc.”

Trong hầm mộ, sau lưng còn đám người bình thường giáo sư Lục, anh và cô đánh nhau hơi ném chuột sợ vỡ đồ, muốn chạy cũng không thể.

Bên cạnh quan tài.

“Ưm” Dường như có tiếng rên khẽ, có vẻ Lục Vân Khải sắp tỉnh lại.

Khương lão gia không cho bọn họ cơ hội xem trạng huống của Lục Vân Khải, ông ta lại tấn công.

Cố Khanh ném ra một lá bùa Lôi, muốn thử xử lý một con rối.

Bùa Lôi xẹt qua đường cong trong không khí rồi nhẹ nhàng rơi xuống người một con rối.

Ầm ầm ầm!

Tia chớp bắn tung.

Nhưng sau khi tia chớp biến mất thì con rối vẫn đứng đó, áo choàng đã thành tro bụi, chỉ còn vài miếng giẻ rách.

Nửa bên người con rối bị nổ thành tro bụi, có thể mơ hồ thấy da thịt nát vụn, lộ ra chút xương trắng, nhưng con rối không biết đau đớn chỉ chăm chăm công kích.

Bùa Lôi của Cố Khanh làm Lục Vân Khải giật mình tỉnh dậy.

Lục Vân Khải mơ màng ngồi dậy, ấn huyệt Thái Dương nhìn nhóm Cố Khanh, dường như còn không rõ ràng rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Chương 565: Vô Đề

Khương lão gia cũng ý thức được ông ta cực kỳ muốn giết Cố Khanh, đã mất quá nhiều thời gian với hai người. Ông ta nhớ đến thủ đoạn của chủ nhân, động tác càng mãnh liệt.

Khương lão gia nhìn hướng Lục Vân Khải mới tỉnh lại, ngón tay nhích nhẹ phát ra mệnh lệnh công kích cho hai con rối, còn ông ta thì lao nhanh tấn công Lục Vân Khải.

Lục Vân Khải cúi đầu, đáy mắt lóe tia sáng, sau đó ung dung đẩy quan tài bằng gỗ thiết hoa ở bên cạnh.

Nói cũng kỳ lạ, cỗ quan tài nặng như vậy mà Lục Vân Khải đẩy nhẹ một cái, quan tài từ chính giữa hầm mộ bị đẩy tới góc tường.

Từ vị trí quan tài ban đầu dâng lên một quan tài mới.

Bùm một tiếng, nắp quan tài bay ra.

Bên trong xuất hiện một cương thi mặc áo đạo sĩ?

Khuôn mặt của cương thi giống hệt đạo sĩ mà Cố Khanh nhìn thấy trong hình ảnh.

Một thuật sĩ huyền học cố ý biến mình thành cương thi?

Cố Khanh mơ hồ cảm thấy, đối phương dường như chuẩn bị tất cả cho hôm nay.

Cương thi này giống như có ý thức vậy, nó bỏ qua Lục Vân Khải cách gần nhất, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đang đánh nhau với con rối, nó bày ra tư thế công kích hướng Khương lão

gia.

Nhìn cương thi hành động trơn tru, trên người không có lông đặc biệt, lúc công kích còn bay vọt mấy cái, vẻ mặt của Khương lão gia hơi nghiêm túc.

Cương thi này đã đến cảnh giới phi cương!

Thông thường thì cương thi có tám đẳng cấp: tử cương, bạch cương, lục cương, mao cương, phi cương, du thi, phục thi, bất hóa cốt.

Cái gọi là phi cương tức là cương thi biết bay, thông thường đã tu luyện nghìn năm, loại cương thi này cực kỳ lợi hại, chẳng những không sợ ánh sáng mặt trời và đao kiếm, còn biết sử dụng pháp thuật, đạo sĩ bình thường không thể hàng phục nó.

Không biết chủ nhân ngôi mộ làm cách nào biến xác chết của mình thành đẳng cấp phi cương trong thời gian trăm năm.

Đây là một còn cương thi, còn là loại biết bay biết dùng phép!

Lửa đen trong lòng bàn tay của Khương lão gia đốt người cương thi, trừ đốt áo đạo sĩ thành tro ra, thân thể của nó không bị không tổn hao gì.

Ngược lại bởi vì cương thi có sức mạnh rất lớn, cộng thêm khi phi cương hành động thì có linh khí chuyển động, trên nắm đấm phủ một lớp linh lực màu đỏ, trông giống như găng tay quyền anh.

Khương lão gia đỡ vài đòn thì khóe miệng chảy ra một chút máu tươi.

Con rối bị Khương lão gia khống chế, phát hiện phi cương lợi hại, ông ta lập tức gọi hai con rối qua ngăn cản phi cương công kích, khiến bên Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn thoáng chốc thả

lỏng.

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn lùi lại chỗ Lục Vân Khải, không kiềm được hỏi: “Đây là chuyện gì thế?"

Lục Vân Khải ngẩng đầu nở nụ cười kiểu đạo trưởng với anh và cô, nói:

“Chào hai vị đạo hữu!"

Cố Khanh lập tức chĩa kiếm hướng Lục Vân Khải:

“Chuyện này là sao? Đoạt xá trọng sinh?! Ngươi không phải Lục Vân Khải!”

Đúng thế, nụ cười vừa rồi và tiếng chào đạo hữu khiến Cố Khanh khẳng định người nói chuyện là đạo sĩ mà cô nhìn thấy trong hình ảnh!

Mặc kệ người này có phải đứng về phía họ hay không, nếu y cưỡng ép chiếm thân thể của Lục Vân Khải mưu tính đoạt xá trọng sinh, Cố Khanh tuyệt đối sẽ không đứng nhìn!

"Đạo hữu an tâm." Đạo sĩ mang khuôn mặt của Lục Vân Khải trấn an nói: “Bần đạo đã chết trăm năm, hiện giờ chẳng qua là mượn thân thể của đồ đệ một thời gian giúp các đạo hữu trừ một mối họa."

Y chỉ hướng hai con rối: “Muốn hoàn toàn tiêu diệt hai con rối này thì đạo hữu hãy quan sát kỹ, trong người chúng có một loài sâu. Đạo hữu chú ý, cần một kích liền trúng.”

Tay ‘Lục Vân Khải’ vẫy nhẹ, một cây sáo nằm trong tay y.

Y đặt cây sáo bên môi thổi một khúc nhạc mà Cố Khanh nghe cảm thấy rất êm tai.

Nhưng Khương lão gia đang đánh nhau với phi cương khi nghe tiếng sáo này thì tái mặt.

Khi tiếng sáo vang lên, hành động của hai con rối liền trở nên chậm chạp, lúc tấn công lúc thì khựng lại.

Chương 566: Vô Đề

Mặt của con rối trở nên dữ tợn, có thứ gì bò trong cơ thể của chúng, từ phần bụng chậm rãi bò lên, đi tới cần cổ nổi lên một cục u nhỏ.

Sau đó bò lên mặt, dưới lớp da liên tục nổi cục u nhỏ, khi làn da bị rách toạc có thể mơ hồ nhìn thấy là một con sâu nhỏ màu đỏ.

Dường như không thể cưỡng lại tiếng sáo hấp dẫn, con sâu dần bò tới khoang miệng, bò ra khỏi miệng con rối trong khi Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đã sẵn sàng tấn công.

'Lục Vân Khải' nói:

"Ngay lúc này!"

Khi 'Lục Vân Khải' nói chuyện thì tiếng sáo cũng ngừng.

Tiếng sáo ngừng, con sâu nhỏ màu đỏ muốn nhanh chóng bò trở lại cơ thể con rối, nhưng đã không kịp.

Kiếm của Cố Khanh và xích của Khương Mặc Ngôn cùng bắn tới.

Hai con sâu nhỏ màu đỏ rơi xuống đất, cuối cùng hóa thành một bãi máu loãng. Hai con rối giống như xác chết bình thường, không còn tiếng động.

Thừa dịp này, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn lại lần nữa tấn công Khương lão gia, ông ta vốn chỉ miễn cưỡng chống cự phi cương, bây giờ tăng thêm hai người, sự thất bại của ông ta vốn là điều hiển nhiên.

Nhưng tâm tư của Khương lão gia quả nhiên không thể phỏng đoán.

Ở trong tình huống này đã không còn hy vọng trốn thoát, Khương lão gia bỗng bỏ dỡ chống cự khi đang đánh nhau.

Khương lão gia vươn cổ về phía răng nanh mơ hồ lộ ra của phi cương, ông ta muốn dùng linh lực và máu của mình nuôi dưỡng con cương thi này.

Trước khi chết, khóe miệng Khương lão gia nhếch cao nụ cười sung sướng:

“Phi cương chưa uống máu còn kiểm soát được, nhưng nó uống máu của tao thì các người rất nhanh cũng sẽ trở thành thức ăn trong miệng phi cương!”

Cố Khanh nhìn hướng ‘Lục Vân Khải’, nụ cười bên môi y vẫn không biến mất, dường như đã sớm đoán được.

Cố Khanh thầm giật mình.

Chẳng lẽ từ trăm năm trước người này đã tính trước tình cảnh hôm nay sao?

Khương lão gia chẳng còn hơi thở, nhưng phi cương không ngừng lại, nó rời khỏi người ông ta, còn rút quỷ hồn của ông ta ra.

Trên mặt quỷ hồn Khương lão gia lộ vẻ mặt kinh khủng: “Điều này không thể nào?! Tại sao "

Còn chưa kịp nói xong, Khương lão gia đã bị cương thi nhét vào trong miệng, linh hồn hoàn toàn vỡ nát.

Tình huống giống như Khương lão gia đã nói, phi cương hút

máu bị kích thích, dường như vẫn chưa ăn đủ, nó nhìn về hướng Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, rục rịch.

“Được rồi, đủ rồi.” Từ khi nào ‘Lục Vân Khải’ đã đi tới trước mặt cương thi.

Cương thi hơi tạm dừng, nghiêng đầu, dường như cảm giác khá quen thuộc với người trước mắt.

Nhưng sau đó ngửi được mùi thịt, bản năng ăn chiếm ưu thế.

Cương thi còn chưa há mồm ăn ‘đồ ăn ngọt ngào’ ở trước mắt liền phát hiện thức ăn bỗng nhiên không thấy bóng dáng.

‘Lục Vân Khải’ dịch chuyển đến sau lưng cương thi, tiếp đó bỗng nhiên bay lên, trong tay xuất hiện một cây kim bạc dài đâm thẳng vào huyệt Bách Hội của phi cương.

“Phụt!” Khoảnh khắc kim đâm vào, Lục Vân Khải cũng phun ra một ngụm máu, sau đó ánh mắt bắt đầu mơ hồ, mềm nhũn ngã xuống đất.

Phi cương khép mắt lại.

Ước chừng qua ba giây, Lục Vân Khải tỉnh lại, nhìn ánh mắt thì hẳn là chính anh ta.

Dường như Lục Vân Khải biết chuyện gì đã xảy ra, vái chào phi cương ở trước mắt, kêu một tiếng "Sư phụ". Tiếp đó, Lục Vân Khải đặt phi cương vào quan tài, lại để cỗ quan tài này chìm xuống đất.

Cố Khanh cởi bỏ ngăn cách không gian của Hạnh Hoàng Kỳ, đoàn người ngất xỉu lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt.

Cửa hầm mộ lại mở ra.

Bọn họ phát hiện giáo sư Hoàng thật và hai trợ thủ bị con rối thay thế đều bị đặt trong đường hầm phía trước.

Cố Khanh xem điện thoại, sóng điện thoại phục hồi bình thường, cô gọi điện cho bộ trưởng La, báo chuyện phát sinh ở đây, bên này cần bọn họ giúp dọn dẹp.

Cố Khanh dặn dò bộ trưởng La xong, cô đi hướng Lục Vân Khải:

“Anh biết mọi chuyện chứ? Đạo sĩ kia có nói gì với anh không?”

Lục Vân Khải lắc đầu: “Sư phụ rót vào trong đầu tôi toàn là truyền thừa của môn phái, trước khi rời đi ông ấy muốn tôi nói một câu với đồng bạn của cô.”

Lục Vân Khải nhìn về hướng Khương Mặc Ngôn: “Sư phụ nói, hy vọng anh đi theo lựa chọn trong lòng, đừng do dự."

Chương 567: Vô Đề

Lục Vân Khải đi hướng xác chết của Khương lão gia, lấy một lục lạc ra khỏi người ông ta, anh ta vừa lắc lục lạc không phát ra âm thanh vừa đưa cho Cố Khanh: “Nghĩ biện pháp phá giải thứ này, nếu không thì về sau vẫn sẽ có phiền phức."

Lục Vân Khải nói xong đi chăm sóc giáo sư Triệu đang hôn mê.

Về các việc vặt sau khi thành viên đội khảo cổ tỉnh lại trong mộ cổ, Cố Khanh đều nhờ bộ trưởng La người lớn làm nhiều việc.

Thông thường đối với loại tình huống này, phần lớn là cử thành viên nghiên cứu chuyên sâu về tinh thần trong ngành tạo ra một đoạn ký ức bình thường cho bọn họ.

Đương nhiên, nếu là người đã biết trên thế giới có một số tồn tại đặc biệt thì chỉ cần chứng minh với họ, ký một khế ước giữ bí mật, trên cơ bản là có thể an toàn quay trở về.

Đều không cần Cố Khanh nhắc nhở, bộ trưởng La thấy rộng biết nhiều trong lúc giải quyết việc vặt nhìn thấy Lục Vân Khải dìu giáo sư Triệu thì mắt sáng rực.

Chàng trai này có vẻ hơi không tầm thường!

Tuy Lục Vân Khải được rót ký ức vào nhưng vẫn chưa bắt đầu tu luyện, bởi vì đã bị sư phụ nhập xác một thời gian nên linh khí quanh thân dày đặc đến mức không ngăn được.

Ở trong mắt người tu luyện huyền học thì đó là linh khí tràn đầy!

Bộ trưởng La đã sớm cảm thấy thành viên trong ngành mình quá ít, công tác quá nhiều, siêu bận rộn, ông ấy cười tủm tỉm nhìn Lục Vân Khải, đưa ra mời chào:

“Chàng trai, có hứng thú làm nhân viên công vụ không? Năm hiểm một kim, được nghỉ phép nhiều, tiền thưởng cao, cậu thấy sao?”

(

) Thường nói về đãi ngộ có tính bảo đảm cho người lao động trong đơn vị, như bảo hiểm về hưu, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động, bảo hiểm thai sản và quỹ nhà ở.

Lục Vân Khải đẩy mắt kính, tỏ vẻ cần suy nghĩ đã.

Cố Khanh cảm thấy bộ trưởng La không có hy vọng mời chào người mới.

Không biết lúc Lục Vân Khải nhận ký ức rót vào đã biết bí mật gì, sau khi tỉnh lại thì trừ nói vài câu với Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ra, anh ta luôn giữ biểu cảm nghiêm túc.

Hỏi gì anh ta cũng không chịu nói, chỉ bí hiểm bảo sau này hai người sẽ biết.

Về ngôi mộ này, khi biết đó là mộ của một vị tiền bối huyền học, còn là một phi cương thành hình, hiện đang nằm trong quan tài bên dưới quan tài gỗ thiết hoa, bộ trưởng La lập tức báo cáo cho cấp trên.

Mang đồ cổ chôn cùng bình thường ra ngoài nghiên cứu thì không sao, nhưng mộ này tốt nhất phải bị niêm phong, tuyệt đối không thể để người bình thường tiến vào!

Kết quả của trao đổi là đám người giáo sư Lục suốt đêm mang theo một đống chai lọ và sách xâu bằng chỉ về.

Trước khi đi, giáo sư Lục u oán nhìn Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, ông ấy vốn đã biết Bộ Đặc Dị, tuy rằng giữa đường hôn mê, nhưng xem tình huống hiện tại thì khỏi nghĩ cũng biết là do hai người gây ra.

Nghĩ đến cửa cơ quan thần kỳ, quan tài trong mộ không cách nào tiến hành nghiên cứu, giáo sư Lục không tránh khỏi cảm thấy rất đáng tiếc.

Sợ đêm dài lắm mộng, sau khi giải quyết Khương lão gia, tạm thời an toàn, Cố Khanh lập tức đưa hộp cơ quan đi địa phủ.

Cho dù bọn họ không giải được hộp cơ quan, địa phủ bắt nhốt nhiều quỷ hồn trăm năm, nghìn năm, chắc không khó tìm ra một quỷ hồn có thể mở ra hộp cơ quan chứ?

Giải quyết chuyện bên này xong, anh và cô về thủ đô.

Bên thủ đô, đoàn người Tạ Giác vừa lúc trở về.

Đúng thế, lần này tìm kiếm mảnh nhỏ Tà Thần kỳ thực là binh chia làm hai đường, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đến thành phố Trường An, Tạ Giác mang theo Uông Diệc cùng Ngụy Thục Ngọc, họ cũng lấy danh nghĩa đi làm nhiệm vụ đến Tây Tạng, tìm được một mảnh nhỏ Tà Thần.

Vốn cho rằng phe Tà Thần đặt sự chú ý vào Khương Mặc Ngôn, chắc sẽ không phái thêm người chú ý đoàn người Tạ Giác. Nhưng khi phát hiện kẻ chặn lại mình là Khương lão gia, Cố Khanh có dự cảm bên Tạ Giác cũng sẽ bị ngăn trở.

Chương 568: Vô Đề

Đoàn người Tạ Giác sau khi đến Tây Tạng liền lao thẳng đến cung điện Potala, theo thông tin nhận được thì mảnh nhỏ Tà Thần giấu trong cung điện này.

Chẳng qua, cho dù là bộ trưởng của Bộ Đặc Dị quốc gia đến thì cũng không thể tùy tiện cứng rắn xông vào cung điện Potala.

Bọn họ bày tỏ ước muốn xin gặp Phật sống với Lạt Ma đón khách.

Không ngờ Lạt Ma này tuổi không lớn, da ngăm đen có chút ửng đỏ vì ở cao nguyên hơi vái chào, nói:

“Phật sống chờ đã lâu."

Có thể trở thành Phật sống Tây Tạng đều là có bản lĩnh thật, nên nhóm Tạ Giác không thấy bất ngờ khi đối phương đã sớm tính đến có người lại đây viếng thăm.

Bọn họ đi theo Lạt Ma trẻ tuổi tiến lên trước, dừng lại ở một căn phòng.

Khi cửa mở ra, trông thấy một đứa trẻ khoảng tám, chín tuổi ngồi trên bồ đoàn. Đứa trẻ ngồi nghiêm chỉnh, bảo tướng trang nghiêm, thoạt trông như vị cao tăng đắc đạo.

Chẳng qua hai gò má phúng phính hơi phá hủy khí chất cao tăng.

Uông Diệc cầm cây dù đen chứa Ngụy Thục Ngọc, nàng nói vào cung điện Potala bỗng cảm thấy bị cái gì áp chế làm khó chịu,

nên chuyên môn khiến Uông Diệc mang theo một cây dù đen để nàng có thể nấp dưới dù nghỉ ngơi.

Uông Diệc nhìn thấy đứa trẻ trước mắt thì ngẩn ra, còn cho rằng Lạt Ma đưa nhầm phòng.

Không ngờ Lạt Ma trẻ tuổi cung kính vái chào đứa trẻ, kêu 'Phật sống'.

Uông Diệc không phản ứng lại:

"Đây đây đây đây là Phật sống của các người?"

Đứa bé nhỏ xíu đã thành Phật sống Tây Tạng ư?

Lạt Ma trẻ chưa kịp nói chuyện thì Phật sống đã mở mắt ra.

Đó là đôi mắt như thế nào?

Chắc mọi người đều đã thấy mắt của con nít, ngây thơ, mơ màng, trắng đen rõ ràng, khiến người nhìn thấu suốt.

Nhưng mắt của Phật sống lại giống như trải qua vô số tang thương, trải qua vô số tháng năm nhưng vẫn giữ yên lặng, bình hòa.

Đó là sự thản nhiên sau khi trải qua bao sóng gió.

Một đứa trẻ sao mà có đôi mắt như thế được!

Uông Diệc trong hoảng hốt chợt nhớ Tây Tạng có cách nói linh đồng chuyển kiếp, chắc đứa trẻ này là Phật sống đầu thai, thức tỉnh ký ức.

Dường như sớm biết mục đích bọn họ đến đây, Phật sống nhìn Tạ Giác, mỉm cười nói:

“Chúng tôi đã chuẩn bị từ lâu thứ thí chủ muốn.”

Phật sống đứng lên từ bồ đoàn, đi tới cửa: “Thỉnh chư vị hãy đi theo tôi.”

Lạt Ma ban đầu dẫn đường không biết từ khi nào đã ra ngoài, không thấy đâu nữa.

Bọn họ đi trong cung điện to lớn này.

Cuối cùng đi vào một tòa điện đường, bên trong thờ các tòa tháp linh.

Tháp linh là một loại tháp Phật thờ cúng cất chứa Phật sống, pháp thể thượng sư hoặc tro cốt, là một loại kiến trúc mang hai tính chất tháp Phật và tháp chôn, đặc biệt chỉ có trong Phật giáo Tây Tạng.

Tháp linh được thờ trong điện này khác với tháp gạch trắng nhìn thấy ở bên ngoài, nó được đúc từ vàng, đủ loại đá quý.

Phật sống còn mang nét mũm mĩm của con nít, chỉ mới cao đến phần eo của Tạ Giác cung kính bái tháp linh, sau đó giới thiệu cho họ:

“Đây là tháp linh xá lợi của Phật sống kiếp thứ mười ba, đồ vật các người muốn lấy ở trong tháp linh này.”

“Chuyện này” Tạ Giác hơi do dự.

Đã nói là tháp linh xá lợi thì chắc chắn là nơi chứa tro cốt và xá lợi của đại sư, tùy tiện như vậy cho bọn họ mở ra?

Phật sống nhỏ tuổi hiểu ngay sự do dự của Tạ Giác, nói:

“Phật sống kiếp thứ mười ba đã sớm chuẩn bị tốt, truyền lời qua từng đời rằng sẽ có người đến lấy đi thứ trong tháp linh. Hơn nữa, vì trấn áp thứ bên trong mà Phật sống kiếp thứ mười ba đã chịu vất vả lâu rồi.”

Tạ Giác trầm mặc một lúc sau, trịnh trọng vái tháp linh, nói: “Cảm ơn quấy rầy."

Dưới sự chỉ đạo của Phật sống, Tạ Giác tự tay lấy ra mảnh nhỏ Tà Thần ở bên trong, lại vái tháp linh.

Dưới ánh mắt dõi theo của Phật sống, Tạ Giác và Uông Diệc từ từ rời khỏi cung điện Potala.

Không ngờ họ vừa ra ngoài đã bị ngăn chặn.

Ngăn trở bọn họ là A Anh và Bạch Hàng.

Chương 569: Vô Đề

Vừa trông thấy Bạch Hàng, mặt Uông Diệc xanh mét, bung dù đen ra ngay.

Ngụy Thục Ngọc bị thả ra, còn đang buồn ngủ, dụi mắt hỏi:

“Lo xong việc rồi hả?”

Uông Diệc cắn răng: “Thục Ngọc, tỷ nhìn xem trước mắt là ai!”

Ngụy Thục Ngọc giương mắt nhìn, là Bạch Hàng, nàng cũng lộ vẻ nghiến răng nghiến lợi.

“Tìm ngươi mãi không được, không ngờ còn dám chính mình đưa lên cửa, rất tốt! Ta sẽ khiến ngươi biết kết cục của việc lừa gạt ta!”

Bạch Hàng rụt cổ núp phía sau A Anh.

Bạch Hàng không muốn gặp hai người này, nhưng ai kêu chủ nhân ra lệnh! Hắn thức tỉnh dòng máu Ngoa thú, vốn cũng chỉ giỏi về biến hình và gạt người, lần này đụng tới Ngụy Thục Ngọc trạng thái nổi giận, Bạch Hàng chỉ có thể dựa vào A Anh che chở.

A Anh giơ cao roi, lấy ra một lục lạc. Nếu khiến Cố Thanh trông thấy thì cô sẽ phát hiện nó cùng loại với thứ Khương lão gia giấu trong ngực.

A Anh lắc lục lạc, dưới tuyết nhảy ra hai con rối.

Dường như đã sớm chôn ở đây.

A Anh giao lục lạc cho Bạch Hàng, khiến hắn khống chế con rối, tiếp đó cô ta thè lưỡi liếm môi son:

“Cậu đi giải quyết một người một quỷ, tôi chọn cái gọi là bộ trưởng Bộ Đặc Dị!”

Trận chiến đấu này có thể nói là hai bên cùng thua.

Tạ Giác bị thương.

Roi của A Anh không biết làm bằng gì mà khi quất trúng sẽ đau rát, có một luồng linh lực xâm thực vào thân thể, cần tĩnh dưỡng mới có thể đẩy ra linh lực đặc biệt này.

Đương nhiên, A Anh cũng không được đến chỗ tốt gì, vừa không cướp được đồ còn bị Tạ Giác một kiếm đâm xuyên qua bụng.

Thân thể của A Anh nói chính xác ra cũng không tính là loài người, cho nên có thể chậm rãi chữa trị vết thương trên thân thể.

Nhưng nhát kiếm trúng bụng làm hao tổn nhiều tinh khí của cô ta, khuôn mặt khó khăn mới giữ được này chỉ e

Ngụy Thục Ngọc rất quạo.

Nàng vốn cho rằng chỉ là một Bạch Hàng, nàng có thể nhẹ nhàng bắt lấy rồi đưa về Bộ Đặc Dị, cũng xem như nàng và Uông Diệc lấy công bù tội.

Nhưng không ngờ hai con rối đó quả thực là kỳ dị, chẳng những không bị giết còn tách rời ra!

Cho dù về sau nàng phát hiện ra bí mật của hình xăm, giải quyết con rối nhân ra, nhưng hai con ban đầu thì mãi không thể giết được.

Uông Diệc vốn làm hậu cần, lúc này ném ra bùa Hỏa, bùa Lôi ở bên cạnh hỗ trợ.

Nhưng Bạch Hàng kia siêu đáng ghét!

Phát hiện bọn họ bị con rối kiềm chế, Bạch Hàng bắt đầu không ngừng dùng ngôn ngữ công kích, âm thanh của hắn rất kỳ lạ, sơ sẩy một cái sẽ bị mất tập trung.

Bạch Hàng cười nhạo bọn họ ngốc, bị hắn lừa lâu như vậy cũng không phát hiện cái gì.

Ngụy Thục Ngọc nghe xong bùng cháy lửa giận.

Gió to thổi bốn phía, Ngụy Thục Ngọc chậm rãi bay lên cao.

Nàng cảm giác cơn giận của mình giống như núi lửa sắp phun trào ra.

Trang phục hiện đại trên người biến thành bộ đồ màu trắng, trên mặt nổi lên màu máu, quanh thân tuôn ra âm sát khí cuồn cuộn.

Dường như biết nàng muốn làm cái gì, Uông Diệc tái mặt hét hướng Ngụy Thục Ngọc ở trên cao:

“Dừng lại!"

Nhưng Ngụy Thục Ngọc không có ngừng, âm sát khí trên người nàng từ từ tăng lên.

Cuối cùng Ngụy Thục Ngọc mở mắt ra, chộp hướng Bạch Hàng.

Hai con rối che trước mặt Bạch Hàng bị Ngụy Thục Ngọc

xuyên thấu, chúng định xoay người tiếp tục ngăn trở, nhưng đã muộn, con rối thì sao nhanh hơn lệ quỷ được.

Bạch Hàng muốn né, nhưng động tác của hắn hơi chậm, một cánh tay bị Ngụy Thục Ngọc xé xuống.

"A!!!" Hắn phát ra tiếng la đau đớn: “A Anh, mau cứu tôi với, mau cứu tôi! Tôi biết tung tích của người kia, cô mau cứu tôi đi!”

Cũng vì câu nói này khiến A Anh rối loạn tâm thần, bị Tạ Giác một kiếm đâm trúng bụng.

A Anh di chuyển nhanh đến bên cạnh Bạch Hàng, chộp lấy hắn, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Hai con rối không bị lục lạc khống chế lại nằm xuống đất không nhúc nhích.

Ngụy Thục Ngọc không ngừng lại, âm sát khí vẫn liên tục tăng lên, dường như nàng không thể kiểm soát bản thân, lúc nhìn Uông Diệc và Tạ Giác giống như nhìn người lạ vậy.

Chương 570: Vô Đề

“Thục Ngọc, tỷ hãy tỉnh táo lại, từ từ khống chế bản thân.” Uông Diệc đi tới gần Ngụy Thục Ngọc: “Ta biết tỷ làm được.”

“Chẳng phải tỷ đã nói với ta sao? Tỷ nói vĩnh viễn cũng không muốn biến thành lệ quỷ chỉ biết giết chóc! Huống hồ lệ quỷ xấu xí lắm phải không? Thục Ngọc của chúng ta là tiên nữ, sao có thể khiến chính mình biến xấu chứ?”

"Chúng ta cùng nhau làm nhiều nhiệm vụ như vậy chỉ vì tích lũy công đức đánh tan âm sát khí trong thân thể của tỷ, lẽ nào tỷ muốn cho nỗ lực của chúng ta thoáng chốc thất bại trong gang tấc?”

“Còn nữa, tỷ biết rõ ta yếu như vậy, không có tỷ bảo hộ phỏng chừng cả đời chỉ có thể ở trong Bộ Đặc Dị sống cho qua ngày, không chừng ngày nào đó bị sự ngu xuẩn của mình hại chết? Tỷ đã nói sẽ bảo hộ ta nhớ không? Thục Ngọc”

Uông Diệc lảm nhảm một tràng, Ngụy Thục Ngọc đã bắt đầu mất kiểm soát cư nhiên thật sự từ từ bình tĩnh lại.

Nàng từ không trung đáp xuống đất, màu máu trong mắt từ từ rút đi, tuy rằng vẫn mặc váy trắng.

Nàng nói: “Uông Diệc "

Vừa mới nói hai chữ Ngụy Thục Ngọc đã hóa thành một luồng sáng chui vào trong dù đen.

“Sếp?” Uông Diệc khẩn trương nhìn Tạ Giác.

Tạ Giác luôn cầm kiếm cũng buông lỏng tay ra:

“Chắc là không sao.”

“Phù.” Uông Diệc thở phào một hơi, ngã ngồi dưới đất.

Tạ Giác sâu thẳm nhìn Uông Diệc ngồi dưới đất, không nói chuyện.

Giữa Uông Diệc và Ngụy Thục Ngọc có một loại ràng buộc đặc biệt, nên mới khiến nàng suýt chút hoàn toàn mất kiểm soát đã tỉnh lại.

Nhưng ràng buộc sâu sắc đó, thật sự là chuyện tốt sao?

Lúc nhóm Tạ Giác trở về thì đi con đường đặc biệt.

Sau khi liên hệ địa phủ, đưa mảnh nhỏ Tà Thần đi, nhóm Tạ Giác mang theo hai con rối trở lại thủ đô, nếu không đi con đường đặc biệt lỡ bị ai nhìn thấy bọn họ mang hai ‘xác chết’ đi lung tung thì phỏng chừng sẽ có rắc rối lớn.

Bên địa phủ liên tục nhận được hai mảnh nhỏ Tà Thần, phỏng chừng trong khoảng thời gian này cũng rất bận rộn, cần cố gắng nhanh chóng giải quyết chúng nó.

Thôi Phán Quan cũng nói tạm thời không tra xét ra vị trí của mấy mảnh còn lại, nếu có tin tức sẽ lập tức liên hệ Bộ Đặc Dị.

Chuyện này làm gần xong hết, tính thời gian thì Cố Khanh cần quay về trường học.

Báo cáo thực tập đã sớm đến tay cô, luận văn tốt nghiệp của Cố Khanh cũng bởi vì viết qua một lần, đã sớm hoàn thành nội dung đại khái, chỉ cần chờ tới lúc tốt nghiệp.

Từ khi thân thể của Khương Mặc Ngôn khỏe mạnh vẫn cứ bôn ba khắp nơi, lần này trở về thủ đô, anh liền bị cha mẹ gọi về nhà, nghe nói cha mẹ muốn anh ở nhà một thời gian với họ, phỏng chừng qua một thời gian nữa mới đi thành phố S.

Lại phải dỗ dành mèo trắng và chó mực giận dỗi vì bởi vì Cố Khanh không dẫn chúng cùng đi chơi. Trong khoảng thời gian này hai con vật luôn được cha Tạ Vọng Sóc nuôi, khiến chúng nó vốn đã mũm mĩm càng 'phúc hậu' hơn, trông phình to hơn lúc trước một vòng.

Tạ Vọng Sóc được bùa Khô Mộc Phùng Xuân chữa lành, nhưng tu vi lúc trước đã không còn bao nhiêu. Khoảng thời gian đó ông luôn ở nhà tu luyện, thuận tiện nuôi mập hai con vật.

Lúc này, Khương Mặc Ngôn không đi theo Cố Khanh về thành phố S, ngược lại là Tạ Vọng Sóc vẻ mặt dõng dạc mua thêm một vé lúc Cố Khanh mua vé máy bay, nói là muốn đi cùng con gái.

Khi Cố Khanh nhìn thấy hai cục lông một đen một trắng vùi trong tay ông, cô có lý do hoài nghi phải chăng cha càng không nỡ xa hai con vật mà ông một tay nuôi mập chăng?

Mặc kệ nói như thế nào, kết quả cuối cùng là Cố Khanh và Tạ Vọng Sóc lên máy bay, hai con vật tạm biến thành hình dạng thú bông nhét trong balo, bỏ lại 'ông anh già cô đơn' ở thủ đô.

Hướng đông nam ngoại ô Bắc Kinh.

Vẫn là ngọn núi vô danh cỏ cây um tùm, trong động đá voi ở bụng núi, vẫn có một đoàn khói đen không ngừng bốc lên.

Chương 571: Vô Đề

Vị trí trung tâm của khói đen có một tảng đá màu đen to bằng ngón tay cái, tựa hồ đang không ngừng phun ra nuốt vào khói đen. Chắc đây là mảnh nhỏ Tà Thần bị lấy ra từ hộp cơ quan lúc trước bị cướp đi.

Có hai người đứng trước khói đen.

Một người mặc áo đỏ, trong tay cầm một cây roi dài màu đỏ rực. Đây là cách ăn mặc của A Anh, nhưng khi nhìn khuôn mặt của cô ta thì hết cả hồn! Khuôn mặt rõ ràng là A Anh, nhưng từ thiếu nữ mười tám biến thành bộ dáng phụ nữ trung niên.

Mặc dù tuổi trung niên vẫn còn giữ lại rất nhiều phong tình, nhưng so với thời kỳ thiếu nữ đẹp tuyệt trần thì thật là kém xa!

Người còn lại là Bạch Hàng bị thiếu một cánh tay. Chỗ cánh tay đứt đã được băng bó, nhưng vẫn còn chảy máu, đau đến mức hắn toát mồ hôi hột, nhưng cố cắn chặt môi, không dám lên tiếng.

Khói đen toát ra uy áp quá mạnh, hai người đều có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa nguy hiểm như thế nào, bởi vậy không dám nói chuyện.

Vốn tưởng rằng dựa vào lần trước thành công cướp đá đen có thể khiến chủ nhân tha cho bọn họ một lần.

Nhưng sau khi bọn họ trở về mới biết được, Khương lão gia hoàn toàn thất bại, không còn về được nữa.

“Khốn kiếp! Đám vô dụng các ngươi ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không tốt, nếu như không phải bổn tọa còn chưa

hoàn toàn đột phá "

Trong khói đen cuồn cuộn, đá đen nhỏ trôi nổi lên xuống, không kiềm nén được cơn giận. Chỉ cần tìm được một mảnh, một mảnh nữa thôi! Sau khi dung hợp nó là hắn có thể tự do, không cần phải ở trong hang động này nữa, chỉ có thể chỉ huy tay sai đi làm việc.

Thật ra từ lâu rồi, khi Tà Thần xúi giục Khương lão gia làm việc cho mình, Khương lão gia đã tìm được một mảnh nhỏ giúp hắn, mảnh nhỏ đó bị hắn chôn bên dưới hang động làm hậu chiêu.

Năm đó, sau khi Tà Thần bị phong ấn bị chia ra thành chín mảnh nhỏ. Chỉ cần có ba mảnh dung hợp lại là Tà Thần có thể khôi phục hành động, không cần dựa vào một đám ngu xuẩn nữa!

"Các ngươi còn có một cơ hội cuối cùng, theo dõi đám người của Bộ Đặc Dị kia, cướp về đá đen! Đừng ép ta ra tay "

Tà Thần nghĩ đến Khương lão gia chết, hiện tại chẳng có ai để sai khiến, hắn đành cho A Anh và Bạch Hàng một cơ hội.

“Vâng thưa chủ nhân." A Anh và Bạch Hàng cung kính trả lời.

Khói đen không để ý tới bọn họ nữa, hắn cần tranh thủ thời gian dung hợp sâu hơn với bản thể.

Vào lúc này A Anh và Bạch Hàng hẳn là tự giác rời khỏi.

Bạch Hàng dùng tay trái còn sót lại của mình kéo quần áo của A Anh, ra hiệu cô ta cùng mình rời đi.

Nào ngờ A Anh phớt lờ Bạch Hàng, trực tiếp lên tiếng: “Chủ nhân. ”

"Chuyện gì?" Khói đen lại bắt đầu bốc lên.

A Anh hỏi:

“Khi nào ngài mới có thể nói cho ta biết, hắn ở nơi nào?”

"Ha ha ha!" Vừa nghe lời này, trong khói đen truyền ra tiếng cười: “Nhiều năm như vậy, A Anh, ngươi vẫn chỉ muốn hắn sao?”

Trong ánh mắt A Anh lộ ra dục vọng chiếm hữu kinh người: “Đúng vậy! Hắn chỉ có thể là của ta! Vì được đến hắn, ta nguyện ý vì ngài làm bất cứ chuyện gì!"

Tà Thần rất vừa lòng: “Ngươi yên tâm, ta để lại dấu ấn trong linh hồn của hắn, mặc kệ hắn đi nơi nào ta đều có thể tìm được.”

"Điều kiện tiên quyết là, ngươi nhất định phải cướp lấy một viên đá đen giao cho ta, vậy thì ta sẽ nói cho ngươi biết vị trí của hắn ở đâu.”

Trong ánh mắt A Anh dấy lên ngọn lửa, mặt lộ vẻ vui mừng: “Vâng. Chủ nhân!”

Khói đen tiến vào trong đá đen, lúc này, không còn tiếng động.

Hai người rời khỏi hang động.

Bạch Hàng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng mất một cánh tay, nhưng hắn lại một lần nữa sống sót.

Một giây sau, một bàn tay vươn ra dễ dàng bóp cổ hắn: “Cậu biết cái gì phải không?”

A Anh vốn mặc kệ sự sống chết của Bạch Hàng, nhưng câu ‘biết hắn ở đâu’ vẫn khiến A Anh do dự cứu hắn một mạng.

Chương 572: Vô Đề

Bạch Hàng bị bóp cổ tròng mắt đảo tròn, đang định nói chuyện chợt cảm giác cổ bị thít chặt hơn:

“A Tôi nói, tôi nói!”

Tay thả lỏng một chút, A Anh nhàn nhạt nói: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng hòng lừa tôi, nếu không thì”

“Không lừa cô, không lừa cô!” Bạch Hàng vội nói: “Chẳng qua có một lần tôi ngẫu nhiên nghe được chủ nhân đang lẩm bẩm, nói cái gì không thể để ngươi thành thân, ngươi chính là lợi thế dùng để hạn chế A Anh Những chuyện khác tôi đều không biết gì cả, tôi chỉ nghe thấy bấy nhiêu.”

A Anh thả tay ra, ném Bạch Hàng xuống đất.

A Anh nhanh chóng phân tích thông tin trong lời nói: Hắn đã chuyển thế đầu thai, dường như còn suýt chút cưới vợ!

Ánh mắt A Anh đỏ lên, cắn răng lẩm bẩm: “Đá đen!”

A Anh bước ra ngoài.

Cô ta đi được nửa đường thì ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Bạch Hàng còn ngã dưới đất:

“Sao còn chưa đi!”

Bạch Hàng vội vàng đứng lên đuổi theo.

Ra khỏi hang động, hai người trà trộn vào trong đám người.

A Anh giống như một quý bà trung niên, Bạch Hàng là kẻ theo hầu, chẳng qua bị cụt một tay trông hơi kỳ lạ.

A Anh lấy một tấm gương nhỏ ra khỏi túi, nhìn trái nhìn phải, trong gương hiện ra khuôn mặt người phụ nữ trung niên, dường như vặn vẹo một chút rồi lại khôi phục bình thường.

“Chậc!” A Anh rất không hài lòng, liếc qua Bạch Hàng: “Cậu hình như giỏi lừa người đúng không?”

Trở lại thành phố S, kỳ thật Tạ Vọng Sóc đã sớm mua một căn biệt thự lớn ở đây, đáng tiếc Cố Khanh cảm thấy ở một mình hơi là lạ, cô chỉ đồng ý ở trong căn hộ độc thân diện tích nhỏ chút.

Bây giờ có Tạ Vọng Sóc đi cùng, Cố Khanh chuyển hành lý vào biệt thự.

Năm tư ít bài học, Cố Khanh có thể ở chung với cha một thời gian, lúc khác sẽ ở lại ký túc xá.

Chạy về trường học, Cố Khanh cùng mấy người bạn tốt tụ tập với nhau, tặng quà này nọ, cô chọn một số chuyện ly kỳ không quá đáng sợ đã gặp gỡ trong kỳ nghỉ kể cho các cô gái nghe.

Hách Viện Viện cũng hấp tấp nói chuyện đi nhà cậu mình thực tập.

Chợt nghe tiếng cười và tiếng la giật mình từ bên ngoài phòng ngủ vọng vào.

"Wow, Bảo Châu, thứ này thật sự là phỉ thúy sao? To ghê luôn!” Đây là lời cảm thán khoa trương.

Một giọng nữ tràn ngập kiêu ngạo nói:

“Đương nhiên, lúc tôi và người nhà đi chỗ bán đá phỉ thúy ở Myanmar đã chọn nó, vừa gọt vỏ đá ra thì bên trong đã có một khối phỉ thúy to cỡ này!”

“Cha tôi nói đây là cục đá tôi mua nên phỉ thúy cũng thuộc về tôi, tôi định làm một bộ trang sức."

“Bảo Châu, cậu còn biết đổ thạch* hả? Giỏi quá đi!”

() Đổ thạch là một loại cá cược ăn may, chọn một cục đá, bên trong có thể có đá quý đắt tiền, hoặc không có gì, có thể là đá quý to hoặc siêu nhỏ, gọt vỏ đá từ từ cho đến khi lộ ra đá quý ở bên trong.

"Một khối phỉ thúy lớn như vậy, chắc có thể làm hai bộ trang sức.”

“Cha của cậu tốt với cậu thật đấy, Bảo Châu.”

Trong giọng nữ cao ngạo kia chất chứa đắc ý:

“Tôi không biết chơi đổ thạch, nhưng tôi may mắn. Chờ tôi dùng phỉ thúy làm trang sức xong, còn dư ra sẽ làm vài chiếc nhẫn tặng cho mấy cậu.”

Lại rộ lên tiếng la và tiếng ca ngợi.

Sau đó cô chủ Từ Bảo Châu kiêu kỳ này được mấy đồng bạn vây quanh, bắt gặp bốn người nhóm Cố Khanh nghe được âm thanh đi ra khỏi phòng xem náo nhiệt, cô ta nở một nụ cười không quá thân thiện, ung dung đi vào phòng ngủ của mình.

Từ Bảo Châu vừa đi vừa nói: “Cha tôi nói phỉ thúy này là băng chủng

, dù chỉ là khảm một chiếc nhẫn cũng đắt tiền lắm, tôi chỉ tặng

cho bạn tốt, còn người khác hâm mộ cũng vô dụng!"

(*) Phỉ thúy có nhiều loại, băng chủng là loại rất sáng bóng, từ bán trong suốt tới trong suốt, trông giống như băng, thuộc lớp giữa hoặc lớp giữa trên trong loại phỉ thúy.

Lời này rõ ràng là nói cho bốn người Cố Khanh mới đi ra phòng ngủ nghe.

Từ Bảo Châu và bốn người phòng ngủ của Cố Khanh ghét nhau ra mặt.

Chương 573: Vô Đề

Đúng vậy, muốn hỏi nguyên nhân họ ghét nhau thì phải ngược dòng trở về huấn luyện quân sự ở năm nhất.

Từ Bảo Châu, tên này thoáng nghe thì châu quang bảo khí, hơi tục. Nhưng cô ta ở trong nhà thật sự là 'bảo châu', từ nhỏ đã được người trong nhà yêu chiều đến lớn.

Gia đình cô ta làm nghề kinh doanh châu báu, nên cha mới đặt tên cho cô ta là Bảo Châu.

Huấn luyện quân sự năm nhất, Từ Bảo Châu yếu ớt trùng hợp đứng giữa Thẩm Thần và Cố Khanh, ba người tiếp xúc với nhau.

Từ Bảo Châu khinh thường Cố Khanh, khi ấy cô mới từ trong cô nhi viện đi ra thi lên đại học, là cô bé lọ lem cần liên tục làm thêm kiếm học phí.

Hoặc nên nói sau khi Từ Bảo Châu nhìn quanh một vòng, phân tích kỹ từ cách ăn mặc và các vật dụng thường ngày, cảm thấy gia thế của mọi người trong lớp đều kém hơn mình, cô ta khinh thường tất cả mọi người.

Trên thực tế, các bạn học cùng lớp vì không gây chú ý nên không dùng xa xỉ phẩm.

Đương nhiên, cho dù xem thường, Từ Bảo Châu cao ngạo cũng không định ăn hiếp 'cô bé lọ lem' Cố Khanh.

Nguyên nhân cô ta và phòng ngủ nhóm Cố Khanh ghét nhau nằm ở Thẩm Thần.

Trong mắt Từ Bảo Châu thì đối thủ lớn nhất của cô ta chính là Thẩm Thần. Bởi vì Thẩm Thần tuy rằng gia thế bình thường (không phải) nhưng mặt người ta đẹp.

Sau khi nhập học, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thần là Từ Bảo Châu đã ghét rồi.

Tất nhiên, rất nhiều người lúc làm quen đều tùy vào hợp mắt. Ấn tượng đầu tiên không thích, rất có thể đời này đều sẽ không cùng đối phương trở thành bạn.

Việc này cũng là bình thường.

Nhưng lúc huấn luyện quân sự đứng chung với nhau, có thể nói làm tăng thêm mâu thuẫn giữa hai bên.

Trước đó đã nói, Từ Bảo Châu lớn lên trong sự yêu chiều, tính cách đỏng đảnh còn đặc biệt thích làm tiêu điểm trong đám người.

Trong thời gian huấn luyện quân sự, huấn luyện viên đã cho cô ta làm tiêu điểm một thời gian dài, nhưng không phải chuyện vui gì, cô ta còn khóc rất lâu.

Bởi vì động tác của cô ta không chuẩn, huấn luyện viên sửa chữa cho cô ta, nhưng Từ Bảo Châu chỉ muốn ra vẻ đáng yêu mong huấn luyện viên buông tha cho mình.

Tiếc rằng Từ Bảo Châu gặp phải người mặt đen, làm nũng vô dụng, đối phương còn cố ý gọi cô ta đứng ra, luyện tập ở trước mắt bao người cho tới khi nào làm động tác đúng chuẩn mới được về hàng.

Khác với Từ Bảo Châu làm mẫu sai lầm, Thẩm Thần bởi vì trong nhà có quân nhân, nên cô ấy đã từng đi quân đội huấn luyện một khoảng thời gian, lúc đó cô ấy là khuôn mẫu trong mắt huấn

luyện viên!

Mỗi lần huấn luyện viên cảm thấy bọn họ làm không tốt thì sẽ gọi Thẩm Thần đi lên làm mẫu cho mọi người.

Rõ ràng việc này kéo thù hận, Từ Bảo Châu càng chán ghét Thẩm Thần.

Nhưng mọi người đều là người trưởng thành, không thích một người cùng lắm là làm lơ, không trao đổi, thấy đối phương sống không thuận lợi thì vui sướng khi người gặp họa, bỏ đá xuống giếng một phen.

Tóm lại không có thù lớn gì, chẳng qua là hai cô gái gai mắt ghét nhau thôi.

Tiện thể bởi vì bốn cô gái trong phòng ngủ của Cố Khanh thân thiết với nhau nên Từ Bảo Châu ghét lây.

Thẩm Thần luôn phớt lờ sự ghét bỏ của Từ Bảo Châu, không thù không oán, qua bốn năm đại học thì nói không chừng cả đời cũng sẽ không gặp lại, cần gì ghim trong lòng?

Nhưng Từ Bảo Châu nói chuyện có đôi khi thật khiến người thấy khó chịu, xúc động muốn cho ăn đòn.

Không biết đám con gái luôn vây quanh tâng bốc cô ta làm sao chịu đựng được?

Lúc này vừa trở về trường học liền nhìn thấy Từ Bảo Châu, Cố Khanh nhịn không được nhíu mày.

Cố Khanh từng thấy khí tràng của Từ Bảo Châu, nhưng sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?!

Tài vận rất mạnh, đồng tiền màu vàng tràn đầy vòng quanh

khí tràng của cô ta sắp phủ kín người.

Cố Khanh thậm chí cảm thấy, nếu bây giờ cô ta đi mua vé số sẽ trúng giải ngay!

Nhưng trừ tài vận đột nhiên siêu tốt ra, các mặt khác của Từ Bảo Châu không có gì không ổn, Cố Khanh nghi hoặc nhìn cô ta vài cái rồi thôi.

Chương 574: Vô Đề

Nhưng qua mấy ngày, khi lại nhìn thấy Từ Bảo Châu thì Cố Khanh lại phát hiện vấn đề, ngón tay của Từ Bảo Châu tỏa màu vàng nhạt.

Ngón tay được nhuộm một lớp vàng nhạt, điều này thực sự hơi kỳ lạ.

Hơn nữa dường như sau lần đổ thạch ở Myanmar thì Từ Bảo Châu cứ luôn may mắn.

Lúc lên lớp, thỉnh thoảng sẽ thấy có một đám con gái vây quanh Từ Bảo Châu, giống như các ngôi sao nâng mặt trăng.

Nghe nói gần đây Từ Bảo Châu trừ đưa nguyên khối phỉ thúy đi gia công thành trang sức thì dường như cô ta còn giúp gia đình chọn nhiều nguyên khối phỉ thúy, không phải nói cô ta chọn tảng đá này đều có phỉ thúy, nhưng trong đó có nhiều tảng đá chứa phỉ thúy chất lượng cao hiếm có, chỉ cần gia công ra trang sức hoặc đồ trang trí tuyệt đối có thể làm cho cha của Từ Bảo Châu kiếm được một khoản tiền lớn.

Cũng nhờ thế mà tiền tiêu vặt của Từ Bảo Châu thoáng chốc tăng lên mảng lớn.

Từ Bảo Châu rất vui.

Gia đình bọn họ có hai đứa con, một là người vợ đầu sinh con trai, sau đó hai người ly dị, cha của Từ Bảo Châu cưới mẹ cô ta, sinh ra một cô con gái, hết sức thương yêu như châu báu.

Nhưng thật ra Từ Bảo Châu không thích bị mẹ cưng chiều như

con nít.

Con người của Từ Bảo Châu rất kiêu căng, tự cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, lúc trong trường học luôn muốn mình là người nổi bật nhất.

Lúc cô ta về nhà cũng như vậy.

Nhưng Từ Bảo Châu có một điểm yếu, cô ta là con gái.

Châu báu họ Từ, cha Từ trong miệng không nói, nhưng từ việc anh trai cùng cha khác mẹ của Từ Bảo Châu là Từ Lương sau khi tốt nghiệp đại học liền được ông ta kéo vào công ty bắt đầu từ cơ sở là biết, cha Từ muốn truyền lại công ty cho con trai mình.

Còn con gái thì cho chút cổ phần làm cổ đông nhỏ, cả đời này cũng không lo.

Từ Bảo Châu không muốn như vậy!

Dựa vào cái gì cô ta là con gái thì không thể kế thừa công ty?!

Từ nhỏ đến lớn cô ta có chỗ nào kém hơn anh trai cùng cha khác mẹ?

Dù mẹ của cô ta nói ngọt nhạt mười mấy năm vẫn không thể thay đổi suy nghĩ của cha Từ truyền lại gia nghiệp cho con trai.

Cha Từ hiển nhiên là có chút trọng nam khinh nữ.

Biểu hiện ở chỗ con trai thì nên kế thừa gia nghiệp, gây dựng sự nghiệp, con gái thì nên được nâng niu chiều chuộng, không cần ra bên ngoài phấn đấu.

Cơ hội thay đổi phát sinh dạo gần đây.

Một đoạn thời gian trước, châu báu họ Từ xảy ra một chút vấn đề, nhà cung cấp phỉ thúy ban đầu không hợp tác với bọn họ nữa.

Cho nên, vì tìm nguồn hàng mới, cha Từ mới đi Myanmar.

Lúc ấy, cha Từ vốn muốn mang theo con trai Từ Lương, coi như cho anh ta luyện tập. Từ Bảo Châu quấn quýt đòi đi cùng, hơn nữa mẹ Từ nói vun vào, cha Từ mới miễn cưỡng đồng ý cho cô ta đi theo chơi.

Đúng vậy, cha Từ đồng ý mang theo Từ Bảo Châu chỉ xem như dẫn con gái đi chơi.

Nhưng không ngờ chuyến đi Myanmar lần này ngược lại thành công dao động một ít ý niệm để cho con trai kế thừa gia nghiệp của cha Từ.

Từ Bảo Châu thật sự rất may mắn.

Ban đầu Từ Bảo Châu muốn mua đá, cha Từ còn ra tay giúp.

Đợi đến khi Từ Bảo Châu dùng tiền tiêu vặt của mình mua một cục đá nhỏ để đổ thạch, sau khi mở ra phát hiện bên trong thật sự có phỉ thúy, cha Từ và anh Từ trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó, Từ Bảo Châu giống như là mở ra mô thức tài vận nhập người, mua lung tung, hôm đó giải thạch, tuy rằng không phải mỗi cục đá đều có phỉ thúy, nhưng chỉ cần bên trong có phỉ thúy thì nhất định là kiếm được rất nhiều tiền!

(

) Tức là gọt vỏ đá tìm ra bên trong có đá quý hay không trong đổ thạch. Trong đổ thạch, từ ‘giải’ ý là mở đá xem bên trong.

Buổi tối hôm đó sau khi trở về, cha Từ còn cố ý hỏi Từ Bảo

Châu biết đổ thạch không?

Được đáp án là Từ Bảo Châu hoàn toàn không biết, lúc ấy thấy tảng đá thuận mắt nên mua.

Cha Từ nghe xong lời này thì trầm ngâm.

Chương 575: Vô Đề

Đợi đến ngày hôm sau, cha Từ rút ra một số tiền lớn từ khoản tiền dùng để thu mua phỉ thúy, ông ta nói là muốn mua phỉ thúy mà Từ Bảo Châu đã giải ra.

Nói cũng kỳ lạ.

Rõ ràng Từ Bảo Châu không biết đổ thạch, nhưng hễ cô ta thích tảng đá nào thì có xác suất 60% bên trong có phỉ thúy.

Xác suất này còn cao hơn người đổ thạch lâu năm.

Nên sau khi trở về từ Myanmar, cha Từ cho rằng con gái của mình có tài vận!

Không ngờ mới trở về tựu trường vài hôm thì tài vận của Từ Bảo Châu lại bắt đầu.

Chuyện mới phát sinh vào hai hôm trước.

Bởi vì Từ Bảo Châu rất hào phóng, nói dùng phỉ thúy làm ra trang sức sẽ tặng vài cái cho các bạn mình. Mấy người xung quanh cô ta hoặc là gia cảnh cũng giàu có, hoặc là nịnh hót cô ta.

Cả đám đều khen ngợi cô ta may mắn, khuyến khích cùng nhau đi ăn uống no nê.

Trên đường đi ăn cơm, vừa vặn nhìn thấy một đại lý vé số, có người đề nghị cùng đi thử tài vận, mỗi người mua mười tấm vé cào, xem ai cuối cùng nhận được nhiều tiền nhất.

Từ Bảo Châu đồng ý ngay, dường như cô ta chắc chắn rằng

mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng, dẫn đầu đến đại lý vé số.

Một nhóm có năm người, mỗi người đều mua mười tấm vé cào, cào lớp sơn xong đối chiếu khu vực giải thưởng.

Có người may mắn la hét mình 'trúng trúng', mọi người xúm lại xem thì chỉ trúng được mười tệ, mười lăm tệ.

Đa số chẳng trúng được gì.

Xem xong mười tấm vé cào trong tay mình, mọi người xúm lại nhìn Từ Bảo Châu được 'ký thức kỳ vọng cao': "Bảo Châu, cậu thế nào, có được giải thưởng không?"

Sắc mặt Từ Bảo Châu có chút khó coi.

Cô ta đã cào bảy vé nhưng không trúng cái nào, điều này khiến Từ Bảo Châu luôn khoe khoang mình may mắn cảm thấy xấu hổ không dám nói thật.

Từ Bảo Châu không tin, cô ta cạo ba tấm vé cuối cùng, vừa cạo lớp sơn vừa thầm nhủ: Phải trúng, nhất định phải trúng!

Ở nơi Từ Bảo Châu không nhìn thấy, ngón tay của cô ta chậm rãi chuyển từ màu vàng nhạt sang màu vàng tinh khiết.

Cạo xong ba vé, Từ Bảo Châu cầm đến khu vực đổi quà tặng để so sánh, tay hơi run nhẹ.

Người ở phía sau thấy thế thì không dám hỏi.

"Trúng trúng rồi?"

Bọn họ nghe được thanh âm của Từ Bảo Châu, thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

Cô gái đề nghị tới đây chơi cào vé thở phào một hơi, bọn họ đều biết Từ Bảo Châu kiêu ngạo, nếu lại không cào trúng giải thưởng thì không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Trúng thì tốt rồi.

“Cậu trúng hả Bảo Châu? Tuyệt quá, trúng bao nhiêu tiền?” Cô gái hỏi.

Từ Bảo Châu trả lời:

“Một một trăm nghìn!”

Cái gì???

Bốn cô gái khác trợn tròn mắt, vội vàng vọt tới bên cạnh Từ Bảo Châu, thật sự trúng?!

Bọn họ so sánh vé cào của Từ Bảo Châu với khu vực đổi giải thưởng, xem đi xem lại vài lần mới xác nhận sự thật này.

“Bảo Châu, cậu may mắn thật đấy, như được Thần Tài nhập!”

“Đúng đúng, nếu biết trước thì lúc nãy đã kêu cậu chọn giùm rồi, tôi có thể ké vận may của cậu.”

Trên mặt Từ Bảo Châu khôi phục biểu cảm bình tĩnh:

“Đã bảo mà, tôi khá may mắn.”

Từ Bảo Châu đưa vé trúng thưởng cho ông chủ, đổi quà tặng, lấy tiền thưởng trong ánh mắt ngạc nhiên của ông chủ.

Sau khi mấy người trở về thì tuyên truyền chuyện này, chỉ vài ngày ngắn ngủi, chuyện Từ Bảo Châu siêu may mắn đã truyền khắp lớp, mấy khoa gần chỗ bọn họ đều biết, hệ Trung Quốc có

một Từ Bảo Châu được Thần Tài độ.

Trùng hợp là trong lớp bàn bạc, mọi người đều đã lên năm tư, ngày tụ hợp với nhau không còn bao nhiêu, thôi thì cùng nhau đăng ký một đoàn đi du lịch.

Đa số bạn học đều đồng ý, chờ lớp trưởng lên kế hoạch xong bọn họ sẽ giao tiền.

Nhưng có một vài người không muốn.

Không phải họ không giao nổi số tiền đó, mà do mọi người dù sao là học sinh, đôi khi làm việc không quá đáng tin. Vì đã thất bại một lần nên họ hơi do dự cho chuyến du lịch lần thứ hai.

Chương 576: Vô Đề

Cố Khanh còn nhớ rõ, lúc vào năm nhất đại học, bởi vì muốn thúc đẩy quan hệ giữa mọi người, trong lớp cũng tổ chức một chuyến du lịch.

Nhưng chuyến đi đó, ngoại trừ cảm giác luôn luôn ngồi xe, không có gì để làm cho mọi người cảm thấy thú vị. Trả tiền ra ngoài chơi mà chẳng có gì để mình chơi, một số bạn học cảm thấy bị lỗ, cũng cảm thấy lớp trưởng không đáng tin cậy.

Giờ đến năm cuối đại học, họ còn nhớ rõ chuyện ở năm nhất, không muốn lại trải qua chuyến du lịch như vậy.

Thật ra chính lớp trưởng cũng thấy oan ức.

Thời nay báo đoàn du lịch muốn đi nơi vừa vui vừa rẻ đâu có dễ!

Mỗi người muốn đi nơi khác nhau, khó mà đáp ứng được hết. Cuối cùng khó khăn lắm mới sắp xếp một lần nhưng vẫn có người không hài lòng.

Lần này lớp trưởng có nguồn tài chính mới, có thể chọn chỗ vui vẻ. Bạn học Từ Bảo Châu cho biết, mình ngoài ý muốn được một trăm nghìn tệ, sẵn lòng bỏ tiền ra mời mọi người ra bờ biển chơi một chuyến. Còn về hùn tiền thì mỗi người đưa một, hai trăm thôi, những thứ khác đều do Từ Bảo Châu bổ sung.

Đương nhiên, chuyện này Từ Bảo Châu trực tiếp thương lượng với lớp trưởng, chưa nói cho các bạn học, sợ bọn họ không muốn đi. Vì vậy, ngoại trừ lớp trưởng ra, mọi người không biết điều này.

Mọi người còn tưởng rằng lớp trưởng quá giỏi, chỉ cần nộp phí một, hai trăm là được đi biển chơi, còn được ăn cơm hải sản, tập thể vui vẻ đồng ý.

Cố Khanh cũng không biết bên trong còn có công lao của Từ Bảo Châu, mỗi ngày cô chỉ chú ý biến hóa của ngón tay Từ Bảo Châu.

Ngón trỏ tay trái của Từ Bảo Châu đã hoàn toàn biến thành màu vàng.

Dường như Từ Bảo Châu cũng có cảm giác, nói mấy ngày nay ngón trỏ tay trái luôn hơi đau, nhưng không quá đau đớn nên đoán là mình vô tình đụng trúng chỗ nào đó.

Đợi đến khi mọi chuyện đều sắp xếp ổn thỏa, mọi người lên xe bus đi bờ biển, Cố Khanh phát hiện ngón giữa tay trái của Từ Bảo Châu cũng bắt đầu nổi lên màu vàng nhàn nhạt.

Thế nhưng Cố Khanh vẫn không tìm được nguyên nhân sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Về tài vận của Từ Bảo Châu.

Nghe nói mấy cô gái luôn theo Từ Bảo Châu trong khoảng thời gian này học cô ta chơi cổ phiếu.

Kỳ lạ là Từ Bảo Châu mua vào cổ phiếu nào, dù không tăng mạnh cũng sẽ tăng nhẹ. Chờ sau khi Từ Bảo Châu bán ra cổ phiếu đó sẽ giảm xuống.

Mua vào bán ra cổ phiếu theo Từ Bảo Châu khiến mấy cô gái kiếm lời được nhiều. Chuyện này mơ hồ truyền ra, có không ít người rục rịch, muốn cùng nhau đầu cơ cổ phiếu!

Thẩm Thần, Hác Viện Viện, Hách Viện Viện đều không dao

động.

Một là vì gia cảnh của ba người không thiếu tiền. Thứ hai là bọn họ ở bên cạnh Cố Khanh lâu như vậy, đương nhiên biết đạo lý điều gì khác thường chắc chắn có chuyện.

Nhưng khi bọn họ hỏi Cố Khanh, cô trả lời là chưa tìm được vấn đề nằm ở đâu.

Cố Khanh không nhìn ra được tình huống của Từ Bảo Châu, nhưng cô nhìn thấu vài thứ từ những cô gái theo Từ Bảo Châu chơi cổ phiếu.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ chơi cổ phiếu theo Từ Bảo Châu đã kiếm được khá nhiều tiền, xem khí tràng quanh thân có thể thấy được tài vận của bọn họ tăng thêm, nhưng cùng lúc đó, vận may ở mặt khác tựa hồ đang nhanh chóng giảm bớt.

Ví dụ như một cô gái tên là Trình Thanh Viện, cô ta vốn có một người bạn trai tốt.

Cố Khanh từng nhìn thấy bọn họ ở chung với nhau, khí tràng quanh thân hòa hợp, hoa đào nở rộ rực rỡ, hiển nhiên hai người là cặp đôi trời sinh.

Nhưng chỉ trong vài ngày, Trình Thanh Viện chỉ lo chơi cổ phiếu kiếm tiền, dường như có rạn nứt với bạn trai.

Trong thời gian ngắn mọi người lên xe du lịch, Cố Khanh đều có thể nhìn thấy Trình Thanh Viện thỉnh thoảng nhắn tin điện thoại, sắc mặt khó xem.

Trong khí tràng, hoa đào vốn nở rộ dường như có xu thế héo tàn.

Chương 577: Vô Đề

Tình huống tương tự xảy ra trên người các cô gái chơi cổ phiếu, có người cảm thấy gần đây sức học của mình không ổn, có người cãi nhau với bạn trai, có người vốn thân thể khỏe mạnh bắt đầu bệnh vặt không ngớt, tóm lại tài vận tăng lên sẽ phải tiêu hao một thứ khác để bù đắp.

Dường như mọi người, bao gồm Từ Bảo Châu đều không hay biết về điều này.

Cố Khanh từng làm thử, cô dùng một số bùa chú như bùa trừ tà lặng lẽ dán lên người một cô gái, nhưng không có tác dụng.

Cố Khanh đi theo mọi người ra biển chơi vì muốn tìm được vấn đề, nếu cứ để thế này, càng ngày càng có nhiều người đi theo Từ Bảo Châu đầu cơ cổ phiếu kiếm tiền, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Xe bus xuất phát từ sáng sớm, khi đến bờ biển còn chưa tới mười giờ. Mọi người sớm bàn với nhau sẽ chơi ở đây cả ngày, giữa trưa ăn đồ nướng, buổi tối đi tiệm cơm ăn tiệc lớn hải sản, ở qua đêm, hôm sau về trường.

Đứng trên bờ cát màu hoàng kim đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy màu xanh mênh mông. Nước biển và bầu trời kết hợp thành một, không thể phân biệt được là nước hay trời.

Nước biển lấp lánh phản chiếu dưới ánh hoàng hôn, sóng biển như đứa trẻ nghịch ngợm không ngừng nhảy nhót, sắc vàng nhuộm mặt nước.

Một đám sinh viên xuống xe, giống như con nít nhìn thấy đồ

chơi thét chói tai chạy về phía biển cả.

Lúc này đã gần trưa, Hách Viện Viện đã sớm đói bụng, lôi kéo Trần Nhất Khả nói là đi tìm đồ ăn cho nhóm Cố Khanh.

Bờ biển có nhiều quán nhỏ bán đồ ăn, mấy thứ như giá nướng có thể thuê.

Cố Khanh thì bị Thẩm Thần kéo đến gần bờ hơn để ngắm biển.

Thật là thoải mái! Bước trên bờ cát, cảm thụ được nước biển vỗ nhẹ từng đợt vào gót chân. Gió biển thổi làn váy của các cô gái, khắp nơi đều là tiếng cười.

Ủa?

Cố Khanh và Thẩm Thần bước đi trên bờ biển, chợt phát hiện dường như có người ở chỗ đá ngầm gần đó.

Hai người lại gần nhìn thì thấy Từ Bảo Châu.

Từ Bảo Châu ngồi một mình trên tảng đá ngầm, giày đặt một bên, ngâm chân trong nước biển. Từ Bảo Châu cẩn thận kiểm tra ngón tay của mình, căn bản không phát hiện hai người Cố Khanh đến.

Từ Bảo Châu cảm thấy có chút lo âu.

Ngón tay của cô ta đã đau một thời gian, hiện tại từ đau ngón tay chuyển sang đau nguyên bàn tay.

Từ Bảo Châu từng xin nghỉ đi bệnh viện khám, thậm chí chụp X-quang, bác sĩ không kết luận được có vấn đề gì.

Từ Bảo Châu loáng thoáng cảm thấy có lẽ liên quan ‘thứ đó’, nhưng cô ta không dám nói ra. Chuyện huyền bí như vậy, nói ra

cũng không ai tin!

"Này! Từ Bảo Châu? Cậu không sao chứ?" Đang lúc Từ Bảo Châu lo lắng cái tay đau thì nghe thấy có người gọi mình.

Từ Bảo Châu lập tức đứng lên, hơn nữa theo bản năng giấu tay trái ra sau lưng.

Ngẩng đầu nhìn về phía thanh âm, Từ Bảo Châu sửng sốt. Phát hiện cư nhiên là Thẩm Thần cùng Cố Khanh, vẻ mặt của cô ta trở nên lạnh lẽo, tức giận nói:

“Tôi đương nhiên ổn!”

Từ Bảo Châu mặc vào giày đặt trên đá ngầm, chuẩn bị rời khỏi đây.

Cố Khanh đột nhiên lên tiếng: “Ngón tay của cậu thật sự ổn sao?”

Nghe xong lời này, Từ Bảo Châu càng cảm thấy ngón tay mình khó chịu, cô ta biết chắc chắn có vấn đề rồi.

Nhưng Từ Bảo Châu và Thẩm Thần, Cố Khanh luôn có mâu thuẫn, cô ta tự nhiên không muốn nói nhiều với họ:

“Liên quan gì mấy người, phiền quá, mặc kệ tôi!”

Từ Bảo Châu đối đãi với người mình không thích, luôn là thái độ này.

Những con sóng vỗ từng đợt vào đá ngầm.

Từ Bảo Châu chuẩn bị rời đi, qua khóe mắt tựa hồ nhìn thấy cái gì đó.

Từ Bảo Châu dừng bước chân, nhìn hướng mặt biển, cô ta trông thấy thứ gì đó đang bị sóng biển từng chút một đẩy lên bờ cát.

Cố Khanh và Thẩm Thần cũng nhìn thấy.

Tựa hồ có sức mạnh nào đó thúc đẩy sóng biển đưa đồ vật tới bên chân Từ Bảo Châu.

Nhìn hình dạng dường như là mai rùa, màu nâu vàng, bán trong suốt, ánh sáng dịu dàng trơn bóng, hoa văn trên mai rùa dường như còn có thể tổ thành một chữ.

Chương 578: Vô Đề

Cố Khanh nhận ra thứ này chắc là đồi mồi, xem kích cỡ mai rùa thì ít nhất một trăm năm.

Từ Bảo Châu khom lưng, muốn nhặt mai rùa lên.

“Đừng nhúc nhích!” Cố Khanh nói.

Cố Khanh ý thức được, đây có thể là một tài vận khác của Từ Bảo Châu, lúc Từ Bảo Châu khom lưng chuẩn bị nhặt mai rùa lên, khí tràng quanh người cô ta lại có nhiều đồng tiền màu vàng bắt đầu xếp chồng lên nhau.

Cố Khanh còn chưa rõ ràng tài vận và ngón tay vàng của Từ Bảo Châu là như thế nào, tự nhiên muốn ngăn cô ta lại, miễn cho tình huống chuyển biến xấu đi.

Nhưng Từ Bảo Châu vốn có quan hệ không tốt với bọn họ, sao chịu nghe lời?

Quả nhiên, khi nghe Cố Khanh nói đừng nhúc nhích, Từ Bảo Châu đầu tiên là dừng lại, sau đó tiếp tục khom lưng chuẩn bị nhặt mai rùa lên.

"Nếu cậu cầm thứ này trở về, phỏng chừng đến lúc đó, toàn bộ tay trái của cậu đều sẽ xảy ra vấn đề." Cố Khanh thản nhiên nói.

Từ Bảo Châu dừng lại, hơi e sợ không dám nhặt lên nữa.

Từ Bảo Châu nghi ngờ hỏi:

“Rốt cuộc cậu biết cái gì?!”

Không có lý nào bác sĩ cũng không thể kiểm tra ra cái gì, mà Cố Khanh liên tục nhắc ngón tay rồi bàn tay trái của Từ Bảo Châu, chắc chắn Cố Khanh biết gì đó!

Cố Khanh tiếp tục thản nhiên nói:

“Biết cái gì? Biết cái gọi là vận may của cậu đến rất kỳ lạ? Biết mỗi lần cậu được tài vận là bàn tay bị nặng hơn? Có lẽ cậu đã nhìn thấy thứ kỳ lạ nào chăng?”

Rõ ràng Từ Bảo Châu giật bắn người:

“Tôi tôi không biết cậu đang nói cái gì!”

Cố Khanh thở dài một hơi, cô biết không dễ thuyết phục Từ Bảo Châu buông cảnh giác nói ra sự tình.

“Tôi chỉ có thể cho cậu biết, nếu như vấn đề không giải quyết, hễ cậu được tài vận vốn không nên thuộc về mình thì cậu sẽ bị càng nghiêm trọng hơn, kết quả cuối cùng thế nào thì tự cậu hãy suy nghĩ.”

Cố Khanh nói xong không tiếp tục khuyên can Từ Bảo Châu không nên lấy mai rùa tình nghi là đồi mồi, cô và Thẩm Thần cùng rời đi, để Từ Bảo Châu một mình ở đó.

“Khanh Khanh, cậu ta Không sao chứ?” Thẩm Thần lo lắng hỏi một câu.

Cho dù hai bên có xích mích nhỏ, cô ấy cũng không muốn để cho một người bạn học đang khỏe mạnh gặp chuyện gì.

Cố Khanh lắc đầu, nói:

“Cậu ta không chịu nói cho tôi biết phát sinh cái gì thì tôi cũng

không có biện pháp giải quyết vấn đề. Chỉ có thể nhìn vào sự lựa chọn của cậu ta."

Cách đó không xa đã bắt đầu nướng thịt.

Hách Viện Viện phất tay kêu hai người qua, Cố Khanh cùng Thẩm Thần liếc nhau một cái, chạy đi. Hai người ăn ý không đề cập đã gặp Từ Bảo Châu.

Bên cạnh đá ngầm.

Từ Bảo Châu ngẩn người đứng một hồi.

Cô ta nhìn bùa vàng bị Cố Khanh nhét vào trong tay, mím môi.

Từ Bảo Châu lại nhìn mai rùa ở dưới đất, cuối cùng cô ta vẫn dán bùa vàng lên tay.

Khi Từ Bảo Châu mở mắt ra, bầu trời như cũ, biển vẫn sóng xô.

Nhưng khi Từ Bảo Châu vươn tay ra, nhìn ngón tay đã đau đớn thật lâu thì suýt hét lên, ngón tay của cô ta hoàn toàn biến thành màu vàng, không chỉ là đổi màu, phải nói là ngón tay biến thành kết cấu hoàng kim.

Đau đớn lúc trước tựa hồ đều là ảo giác, Từ Bảo Châu đã không cảm giác được ngón tay của mình tồn tại.

Từ Bảo Châu từng nhìn thấy màu vàng này, vận may của cô ta bắt nguồn từ đó.

Từ Bảo Châu nhớ lại lời Cố Khanh nói, mỗi một lần nhận lấy tài vận không thuộc về cô ta thì sẽ khiến một phần thân thể của cô ta biến thành hoàng kim sao?

Từ Bảo Châu không khỏi run rẩy một cái, nhìn về phía mai rùa trên mặt đất mà như trông thấy thứ quái dị chích người.

Từ Bảo Châu xoay người bỏ chạy, chạy hướng nơi đông người.

Một bữa thịt nướng, tất cả mọi người đều ăn thỏa mãn, chỉ có Từ Bảo Châu vẫn không yên lòng, ăn không nhiều lắm, còn thỉnh thoảng nhìn trộm Cố Khanh,

Những người bạn tốt hỏi Từ Bảo Châu có phải muốn bệnh không? Cô ta mỉm cười trả lời mình ổn.

Đợi đến khi mọi người hỏi gần đây mua cổ phiếu gì, Từ Bảo Châu lúc trước thường dõng dạc nói về cổ phiếu giờ đây không còn hứng thú, ngậm miệng lại.

Chương 579: Vô Đề

Đến buổi chiều, một số cô gái hẹn nhau đi bơi. Từ Bảo Châu tuy rằng trong lòng đầy tâm sự, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Cuối mùa hè và đầu mùa thu, gió biển thổi vù vù, các chàng trai đang chơi bóng chuyền bãi biển, các cô gái mặc đồ bơi đùa giỡn dưới nước.

Từ Bảo Châu cũng tạm thời quên đi phiền não trong lòng, cùng bạn bè chơi đùa.

Cô ta đang chơi vui chợt cảm giác dường như chân mình đạp trúng thứ gì đó cứng rắn.

Từ Bảo Châu thò tay vào nước biển, sau đó khuôn mặt trắng bệch.

Trình Thanh Viện phát hiện Từ Bảo Châu lạ thường, bơi tới hỏi: “Bảo Châu, cậu làm sao thế?”

Trình Thanh Viện thấy Từ Bảo Châu thò tay vào nước biển, tựa hồ cầm một thứ gì đó.

Cô ta giúp đỡ nâng thứ đó khỏi mặt biển.

"Đây là cái gì?" Cô ta hỏi.

Sắc mặt Từ Bảo Châu trắng bệch: “ đồi mồi.”

Cái gì?

Trình Thanh Viện qua một hồi mới phản ứng lại: “Đây là đồi

mồi?!"

Hai người nâng mai rùa lên bờ cát, Từ Bảo Châu nhìn sững sờ, lúc nãy ở bên cạnh đá ngầm rõ ràng cô ta không nhặt đồi mồi lên mà?!

Phát hiện động tĩnh bên này, bất kể là các cô gái đang bơi lội, hay là các cậu trai đang chơi bóng chuyền bãi biển đều xúm lại.

Không cần Từ Bảo Châu nói chuyện, Trình Thanh Viện đã tuyên dương thay cô ta.

“Đây là đồi mồi, một loại đá quý đặc biệt!”

“Bảo Châu vớt từ trong biển, tôi thấy tận mắt!”

"Bảo Châu rất lợi hại, chẳng những may mắn, nhìn thoáng qua đã nhận ra đây là đồi mồi, không hổ là trong nhà mở cửa hàng châu báu!"

Từ Bảo Châu tiếp tục giữ im lặng, mọi người còn tưởng rằng cô ta vớt được một đồi mồi lớn như vậy nên chưa kịp phản ứng.

Mấy người Cố Khanh cũng ở bên cạnh nhìn.

Từ Bảo Châu bỗng liếc qua, cô ta nhìn thẳng vào Cố Khanh, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

Đêm đó Từ Bảo Châu liền tìm tới.

Mọi người ở trong khách sạn, hai người một gian, Cố Khanh và Thẩm Thần ở chung một gian phòng.

Sau khi Từ Bảo Châu gõ cửa, nhìn thấy người mở cửa là Thẩm Thần, trên mặt Từ Bảo Châu hơi lúng túng.

"Tôi có việc gì đó muốn tìm Cố Khanh giúp.” Từ Bảo Châu nói.

Thẩm Thần tựa hồ đoán được Từ Bảo Châu sẽ đến, không quá bất ngờ, ngược lại trực tiếp gật đầu: “Khanh Khanh ở bên trong chờ cậu.”

Thẩm Thần cũng biết mình ở lại chỗ này, Từ Bảo Châu sẽ cảm thấy xấu hổ, không tiện nói ra yêu cầu, nên cô ấy nói sẽ tìm nhóm người Trần Nhất Khả tán gẫu, rời khỏi gian phòng.

Cố Khanh rót một ly nước đưa cho Từ Bảo Châu, rồi ngồi xuống trước mặt cô ta.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Từ Bảo Châu uống một ngụm nước, hít một hơi thật sâu mới chậm rãi bắt đầu nói đến chuyện này.

Sự tình phát sinh lúc nghỉ hè.

Giống như nhóm Cố Khanh chuẩn bị thực tập, Từ Bảo Châu cũng hoàn thành thực tập lúc nghỉ hè, địa điểm thực tập của cô ta tự nhiên là châu báu họ Từ của gia đình.

Cha Từ vốn định trực tiếp viết bài bình phẩm cho Từ Bảo Châu, cô ta không cần đi thực tập cũng được giải quyết xong xuôi.

Nhưng Từ Bảo Châu từ chối.

Cô ta nhớ Từ Lương thực tập lúc học đại học, bị cha Từ bắt học với các sư phụ trong công ty suốt ba tháng, đến lượt cô ta thì ông ta định trực tiếp viết bình phẩm, cô ta càng nhận rõ cha mình trọng nam khinh nữ cỡ nào.

Từ Bảo Châu làm nũng năn nỉ mãi, cha Từ cuối cùng đồng ý cho cô ta đi làm nhân vật bán hàng trong một cửa hàng, thời hạn

là một tháng.

Cha Từ cũng có chút mê tín dị đoan.

Cửa hàng châu báu của họ Từ đều có một ít đồ trang trí phong thủy.

Quầy hàng nơi Từ Bảo Châu đi làm đặt một con Tỳ Hưu mạ vàng.

Tỳ Hưu là một loại thần thú, truyền thuyết nó có miệng không có hậu môn, có thể nuốt vạn vật mà không bao giờ để thất thoát, có thể chiêu tài tụ bảo, chỉ vào không ra, thần thông đặc dị.

Là một loại đồ trang trí chiêu tài rất phổ biến.

Nhưng Từ Bảo Châu cảm thấy Tỳ Hưu đặt trong cửa hàng nhà mình có sự khác biệt.

Chương 580: Vô Đề

Hay nói người với người ở chung cần hợp mắt, giữa người với vật giống như vậy.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn vật trang trí Tỳ Hưu là Từ Bảo Châu đã vô cùng thích nó.

Trong thời gian thực tập, mỗi buổi sáng và buổi tối Từ Bảo Châu đều tự tay lau Tỳ Hưu.

Từ Bảo Châu cảm giác sau mỗi lần lau là vật trang trí Tỳ Hưu sẽ càng sáng mắt, hai đốm đen làm con mắt Tỳ Hưu cũng lóe sáng như đá quý.

Từ Bảo Châu không biết tại sao mình thích vật trang trí Tỳ Hưu này như thế, thậm chí từng nghĩ chờ kết thúc thực tập sẽ xin cha cho mang nó về nhà.

Nhưng thực tập còn chưa kết thúc, Từ Bảo Châu đã nghe được nguồn hàng phỉ thúy của gia đình gặp trục trặc, cha định dẫn anh trai cùng đi Myanmar một chuyến.

Lúc đó cô ta đề nghị đi theo để giúp đỡ, nhưng bị cha thẳng thừng từ chối.

Hôm sau đi làm Từ Bảo Châu vẫn cảm thấy phẫn nộ bất bình, dựa vào cái gì chỉ vì một người là nam, một người là nữ mà thái độ của cha khác nhau một trời một vực như vậy!

Lúc lau vật trang trí Tỳ Hưu, Từ Bảo Châu còn lẩm bẩm một mình:

“Nếu ta giống như ngươi có vận may chiêu tài tiến bảo thì tốt rồi."

Ngay lúc đó, Từ Bảo Châu thoáng nghe được ai đó đồng ý với mình, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, cô ta không phát hiện có gì khác lạ.

Buổi tối hôm đó, Từ Bảo Châu đi về nhà thì nằm mơ.

Trong giấc mơ, vật trang trí Tỳ Hưu mà cô ta lau mỗi ngày cư nhiên mở miệng nói chuyện.

Nó nói, giữa bọn họ có ‘duyên’, nếu cô ta đã xin thì nó bèn đồng ý phần ‘duyên’ này.

Sau khi tỉnh mộng, cô ta sẽ được vận may chiêu tài tiến bảo, nhưng được bao nhiêu tùy vào bản thân cô ta quyết định.

Được đến cái gì thì phải trả giá cái đó, khi cô ta giành được tài vận thì phải nhớ rằng đây là dùng vận may từ phương diện khác đổi lấy, cần phải thận trọng.

Nếu cô ta lòng tham không đáy, muốn đạt được càng nhiều tài vận thì không còn đường cứu vãng.

Dựa theo tình huống hiện tại, Từ Bảo Châu rõ ràng đã làm quá mức.

Nói xong toàn bộ vụ việc, vẻ mặt Từ Bảo Châu vừa mờ mịt vừa hối hận: “Cố Khanh, có biện pháp cứu tôi không?”

“Sau đó thì sao?” Cố Khanh hỏi: “Cậu có trở về cửa hàng kia xem vật trang trí Tỳ Hưu đó không?”

Nói đến đây thì vẻ mặt của Từ Bảo Châu hơi kỳ lạ:

“Tất nhiên tôi từng đi xem, nhưng thứ đó không đúng.”

Từ Bảo Châu có thể cảm nhận được, tuy vật trang trí Tỳ Hưu kia vẫn giống hệt như cũ nhưng không cho cô ta cảm giác quen thuộc kia nữa.

Thứ đó không phải vật trang trí Tỳ Hưu ban đầu! Hoặc nên nói, nó đã phát huy hết tác dụng của mình, trở thành một đồ trang trí bình thường.

Cố Khanh nghe, ra chiều đăm chiêu.

"Vậy cô có chắc chắn là trong tất cả cửa hàng chỉ có vật trang trí Tỳ Hưu đó là khác không?” Cố Khanh lại hỏi.

Từ Bảo Châu gật đầu:

“Tôi đã đi hết cửa hàng trong nhà rồi, nào là Tỳ Hưu, cóc vàng, Thần Tài, quả cầu phong thủy đều xem hết, nhưng lần đầu gặp thứ đó.”

Cố Khanh nói tiếp:

“Cậu từng nói cha của mình khá mê tín, nếu không thì cũng sẽ không đặt nhiều vật trang trí phong thủy trong cửa hàng. Vậy lúc cậu ở Myanmar, đột nhiên có tài vận tốt như vậy, cha cậu không nói gì sao?”

Lời nói của Cố Khanh giống như ám chỉ cái gì, làm cho Từ Bảo Châu lập tức thay đổi sắc mặt:

“Ý cậu là sao? Tức là những chuyện này là do cha tôi làm?”

Từ Bảo Châu giận run người, tuy cô ta biết cha mình trọng nam khinh nữ, nhưng cô ta được cha từ nhỏ nuông chiều lớn lên, cô ta hoàn toàn không tin cũng không thể tiếp thụ chuyện này có lẽ

dính dáng đến cha mình.

Từ Bảo Châu tức giận đứng lên.

Cô ta hối hận rồi, lẽ ra cô ta không nên đến đây!

Có nhiều đạo quan chùa miếu, chẳng lẽ cô ta không thể tìm được một cao nhân có thể giải quyết vấn đề?!

Biểu hiện của Từ Bảo Châu càng giống như bị Cố Khanh vạch trần cái gì đó.

Chương 581: Vô Đề

"Ý tôi là" Cố Khanh tăng thêm thanh âm: "Cậu xác định, cha của cậu hoàn toàn không biết gì?!"

Từ Bảo Châu dừng một chút, không nói gì.

Cô ta không chắc.

Từ Bảo Châu nhớ lại lúc ở Myanmar.

Ban đầu cha cô ta không cho chơi đổ thạch, nhưng sau khi cô ta thành công kiếm được tiền nhiều gấp vài lần từ tảng đá đầu tiên thì dường như cha rất khiếp sợ.

Còn kéo cô ta lại gần hỏi làm sao cô ta biết được bên trong tảng đá kia có phỉ thúy.

Từ Bảo Châu đương nhiên nói thẳng mình dựa vào trực giác.

Nhưng bắt đầu từ ngày hôm sau, cha trích ra một phần tiền cho cô ta mua phỉ thúy.

Ông ta thực sự không biết gì sao?

Từ Bảo Châu nhớ lúc ấy dường như Từ Lương ở trong phòng nói chuyện gì đó với cha.

"Là Từ Lương! Nhất định là anh ta! Nếu là con người cố ý sử dụng vật trang trí Tỳ Hưu thì chắc chắn là Từ Lương làm!" Bảo Châu đột nhiên nói.

Cố Khanh nhíu mày.

Cảm xúc của Từ Bảo Châu có chút quá kích động. Cô ta luôn cho rằng cha mẹ yêu thương mình, tuyệt đối sẽ không hại mình, cũng đinh ninh anh trai cùng cha khác mẹ sẽ ngáng chân làm hại mình.

Nhưng nếu thật sự giống như Từ Bảo Châu nói, là Từ Lương làm, cũng không đại biểu cha cô ta hoàn toàn không biết chuyện này. Dù sao, cha Từ còn đặc biệt cung cấp cho Từ Bảo Châu tiền vốn mua phỉ thúy nguyên đá.

Cũng vì cướp nhiều tài phú đổ thạch ở Myanmar mới khiến 'di chứng' đến với Từ Bảo Châu nhanh như vậy.

Từ Bảo Châu không muốn tiếp tục nói chuyện với Cố Khanh.

Cô ta đi vài vòng quanh phòng:

"Không được không được! Tôi muốn về nhà! Về nhà ngay!"

Từ Bảo Châu phải hỏi rõ ràng, chuyện quái gì đang xảy ra vậy.

Còn không đợi Cố Khanh nói chuyện, Từ Bảo Châu liền chạy ra khỏi phòng.

Cố Khanh đi theo đến cửa nhìn theo, Từ Bảo Châu đã sớm chạy không thấy bóng người.

Ngày hôm sau.

Lúc mọi người chuẩn bị đi xe buýt trở về, Cố Khanh nhìn thấy mấy người bạn của Từ Bảo Châu ôm đồi mồi được nhặt từ trong biển lên xe.

Nghe lớp trưởng giải thích thì trong nhà Từ Bảo Châu có việc gấp nên cô ta trở về trong đêm, kêu mọi người đừng quá lo lắng.

Còn sự thật thì chỉ có Cố Khanh, và cả Thẩm Thần đã nghe rải rác vài điều là biết chuyện.

Lúc Từ Bảo Châu chạy về nhà.

Cha Từ và Từ Lương cũng đang làm việc.

Cha Từ sắc mặt nặng nề nhìn Từ Lương: "Người kia con tìm được chưa?"

Từ Lương run rẩy: "Không, còn chưa. Người đó dùng tên giả, đã biến mất rồi."

Rầm!

Cha Từ vỗ mạnh xuống bàn, sắc mặt ông ta tức giận tái xanh: "Không tìm được người, con muốn cho em gái con làm sao bây giờ? Sao con có thể để em gái mình chắn tai cho con?!"

Trong ánh mắt Từ Lương hiện lên một tia không cho là đúng, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập vẻ hối hận.

"Con cũng không biết thứ kia cư nhiên là thật. Người đàn ông đó chỉ nói với con là có thể được giàu có vô tận từ vật trang trí Tỳ Hưu, nên con nghĩ nếu thành công thì nguy cơ của nhà họ Từ chúng ta được cởi bỏ rồi. Con không dám thử nên nên"

Trên thực tế, Từ Lương bị một người dụ dỗ mua vật trang trí Tỳ Hưu, nói chỉ cần gắn liền khí huyết với vật trang trí, bản thân khát vọng mãnh liệt với giàu có thì nguyện vọng sẽ thành hiện thực.

Từ Lương từng nghĩ sẽ tự mình làm thử.

Nhưng anh ta thông minh, không dám tự thí nghiệm, thế là

dùng nó lên người Từ Bảo Châu.

Nhà bọn họ cứ cách một thời gian sẽ kiểm tra sức khỏe, Từ Lương nhân cơ hội lấy được máu của Từ Bảo Châu, sau đó nhỏ vào trong miệng Tỳ Hưu, khiến Từ Bảo Châu và Tỳ Hưu gắn liền khí huyết.

Đây cũng là lý do tại sao Từ Bảo Châu vừa nhìn thấy vật trang trí Tỳ Hưu liền yêu thích.

Khoảng thời gian đó, Từ Lương còn liên tục chống đối với Từ Bảo Châu, khiến cô ta nhận rõ mặc kệ cố gắng làm cái gì đều không thể nào thay thế địa vị của Từ Lương trong lòng cha Từ.

Chương 582: Vô Đề

Cuối cùng anh ta bộc ra chuyện nguồn hàng phỉ thúy của châu báu họ Từ bị trục trặc cho Từ Bảo Châu biết.

Ở chung một nhà nhưng khác mẹ, hai anh em này từ nhỏ tới lớn dành yêu thương, giành địa vị.

Thường có câu hiểu rõ mình nhất không phải bạn của mình, mà là đối thủ của mình. Hiển nhiên Từ Lương nắm rõ tính cách của Từ Bảo Châu.

Từ Bảo Châu giành được đi Myanmar chung, mua một tảng đá liền mở ra một khối phỉ thúy, Từ Lương biết mình thành công.

Năng lực của Từ Bảo Châu có thể làm cho tài phú của nhà họ Từ tăng lên gấp mấy lần.

Hỏi Từ Lương hối hận lấy Từ Bảo Châu thay thế mình?

Tất nhiên là không hối hận.

Trên đời làm gì có chuyện hời như thế, muốn có tài phú là tài phú sẽ kéo đến ầm ầm sao? Chắc chắn phải trả giá.

Cái giá này do Từ Bảo Châu trả, tài phú thì nhà họ Từ chia sẻ, cuối cùng từ đứa con trai duy nhất của nhà họ Từ kế thừa, không phải vừa lúc sao?!

Còn về Từ Bảo Châu.

Làm bồi thường, Từ Lương sẽ không so đo chuyện mẹ cô ta cướp vị trí bà Từ của mẹ anh ta.

Trong lòng Từ Lương đã tính toán hết rồi.

Nhưng không ngờ từ lúc giải ra khối phỉ thúy đầu tiên thì cha Từ đã phát hiện Từ Bảo Châu khác lạ.

Cha Từ đương nhiên là muốn ngăn lại ngay.

Nhưng Từ Lương một mình tìm cha Từ nói chuyện.

Anh ta trực tiếp thừa nhận sai lầm của mình, dù sao cuối cùng cũng sẽ bị cha Từ tra ra, còn không bằng ngay từ đầu đã thừa nhận, nói mình bị lừa.

Cha Từ đương nhiên tức giận.

Sau khi hỏi rõ ràng, cha Từ muốn tìm cao nhân giải quyết vấn đề.

Nhưng Từ Lương đã ngăn cản ông ta.

Từ Lương nói: “Cha, con biết cha sốt ruột muốn giải quyết vấn đề cho Từ Bảo Châu, nhưng cha không nghĩ đến tập đoàn họ Từ sao?”

"Nguồn hàng phỉ thúy của chúng ta bị cắt đứt, mấy xí nghiệp châu báu khác nhất định sẽ nhân cơ hội chiếm lĩnh thị trường. Đến lúc đó, tâm huyết cả đời cha sẽ tan biến! Bảo Châu hiện tại có năng lực này, không bằng chúng ta chờ tập đoàn họ Từ vượt qua cửa ải khó khăn này rồi mới giúp Bảo Châu giải quyết vấn đề.”

Cha Từ do dự.

Từ Bảo Châu là viên ngọc quý trên lòng bàn tay ông ta, nhưng tập đoàn họ Từ là là tâm huyết cả đời của ông ta.

Ngày hôm sau của chuyến đi Myanmar, Từ Bảo Châu nhận được tiền vốn mua đổ thạch mà cha Từ đưa cho cô ta.

Dã tâm của Từ Lương đều chôn vùi trong lòng.

Sau khi trở về, tập đoàn họ Từ lấy được một lượng lớn phỉ thúy. Châu báu họ Từ giống như là bị rót vào sinh cơ mới, phát triển mạnh mẽ.

Cha Từ thúc giục Từ Lương tìm ra người lúc trước để giải quyết vấn đề.

Ngoài mặt thì Từ Lương giả vờ bị cha Từ thúc giục không ngừng tìm kẻ trước kia lừa gạt mình, tìm kiếm một số cao nhân, muốn giải quyết vấn đề trên người Từ Bảo Châu.

Nhưng rõ ràng anh ta chỉ làm cho có.

Đương nhiên cũng có mấy người có trình độ nhìn ra vấn đề, nhưng bọn họ vừa nghe cha Từ muốn giải quyết vấn đề này lại không chịu bị mất ích lợi, hơn nữa này nhìn liền biết là gia đình nội đấu, thế là họ từ chối bảo xem không thấu.

Mẹ Từ thì vẫn hoang mang: Hai hôm nay đạo sĩ, hòa thượng đến nhà mấy đợt rồi, chẳng lẽ là chồng lại muốn điều chỉnh phong thủy trong nhà?

Đang lúc mẹ Từ nghi hoặc tiễn một đại sư thoạt nhìn tiên phong đạo cốt thì Từ Bảo Châu đã trở lại.

Từ Bảo Châu một khắc không ngừng chạy về nhà.

Cô ta chào mẹ xong liền vọt lên lầu.

Từ Bảo Châu mở cửa phòng sách đi vào, liền nhìn thấy cha Từ và Từ Lương ngồi đối diện với nhau, không biết đang nói cái gì.

"Từ Lương! Anh đã làm gì tôi?" Từ Bảo Châu thét chói tai.

Lời này vừa nói ra, cha Từ và Từ Lương cùng nhau thay đổi sắc mặt: Từ Bảo Châu làm sao biết được?

Nhìn thấy sắc mặt hai người, trái tim của Từ Bảo Châu lạnh lẽo.

Cô ta không quan tâm Từ Lương, hai người nhất định sẽ phải đánh nhau một bên chết một bên sống trong lúc tranh gia nghiệp.

Chương 583: Vô Đề

Nhưng cha Từ, ông ta thật sự biết?! Biết mà không nói gì cho cô ta hay?

Đó là người cha cưng chiều cô ta từ nhỏ đến lớn, vậy mà khi biết rõ có người hại cô ta, chỉ vì người kia là Từ Lương, con trai quan trọng hơn con gái nên bao che phải không?!

Mắt Từ Bảo Châu rươm rướm lệ nhìn cha Từ:

“Cha? Cha biết hết rồi sao? Tại sao cha không nói cho con?”

Bị con gái mình nhìn như vậy, cha Từ trong nháy mắt cảm thấy rất chột dạ.

Ông ta vội nói:

“Bảo Châu à, anh của con cũng là bị người lừa gạt, con đừng trách anh con. Con yên tâm, cha đang tìm cao nhân giải quyết vấn đề giúp con”

Đến lúc này, cha Từ cố chối tội cho Từ Lương.

Ông ta chưa nói xong đã bị Từ Bảo Châu cắt đứt:

“Cha chỉ cần nói cho con biết, cha biết chuyện này từ khi nào?!”

Từ Bảo Châu cảm thấy đầu óc của mình rất tỉnh táo, dù rằng cô ta hy vọng mình có thể hồ đồ một chút.

Cha Từ nghẹn lời, đúng là ông ta sau khi biết chuyện này lựa

chọn tạm nhờ vào năng lực của Bảo Châu cứu châu báu họ Từ trước.

Thấy cha Từ không nói lời nào, Từ Bảo Châu đã hiểu tất cả.

Từ Bảo Châu xoay người qua, rơi nước mắt chạy thẳng ra ngoài.

Cha Từ thở dài, ông ta nhìn Từ Lương trầm mặc, nói:

“Cha định sau khi giải quyết xong chuyện này sẽ đưa một nửa cổ phần của cha cho em gái con.”

Đây là khoản bồi thường duy nhất mà ông ta có thể nghĩ ra.

Từ Lương hoàn toàn thay đổi sắc mặt: “Cha?! Cổ phần biến động như thế thì vị trí cổ đông lớn của cha”

Cha Từ ngăn cản anh ta nói tiếp:

“Cổ phần trong tay em gái của con, chỉ cần hai anh em không xích mích thì tập đoàn họ Từ vẫn còn ở trong tay nhà chúng ta!”

Đây cũng là bảo đảm mà ông ta để lại cho con gái, dù sao hành vi lần này của Từ Lương quả thực làm cho ông ta vô cùng thất vọng. Cha Từ tuyệt đối không muốn nhìn thấy cốt nhục hại nhau. Không phải ông ta hoàn toàn không biết gì cả, chẳng qua lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt.

Nhìn thấy con gái lại chạy ra cửa, mẹ Từ không kịp ngăn cản, đi lên lầu hỏi:

“Có chuyện gì vậy Lão Từ? Sao Bảo Châu khóc chạy ra ngoài?"

Cha Từ mệt mỏi xoa giữa hai chân mày:

“Không có gì, con bé không được tự nhiên thôi, chờ qua hai ngày là được, chờ qua hai ngày.”

Khi Từ Bảo Châu trở lại trường học, các bạn cùng lớp vẫn chưa trở về.

Cô ta kéo ghế chờ trước cửa phòng ngủ của nhóm Cố Khanh.

Chờ thật lâu cô ta mới thấy bóng dáng mọi người trở về.

Từ Bảo Châu chạy thẳng tới chỗ Cố Khanh nói:

“Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Cố Khanh nhìn mắt Từ Bảo Châu sưng đỏ tỏ rõ đã khóc, buông tiếng thở dài, đồng ý.

Hai người tìm chỗ yên lặng.

Vừa ngồi xuống, Từ Bảo Châu liền khẩn cấp hỏi:

“Cố Khanh, lúc trước cho tôi xin lỗi, tại tại tôi sốt ruột. Cậu có thể giải quyết vấn đề trên người của tôi không?”

Cố Khanh gật đầu.

Tình huống của Từ Bảo Châu có thể nói là bị mạnh mẽ thay đổi mệnh cách, tập trung tất cả vận may vào tài vận.

Nếu bị bóp méo thì tự nhiên có thể chỉnh lại được.

“Vậy cậu làm ơn giúp tôi với!” Từ Bảo Châu rơi nước mắt: “Chuyện này thật sự là Từ Lương làm, cha của tôi biết vậy mà còn giấu giếm!”

Cố Khanh tiếp tục gật đầu: “Nếu như giúp cậu cởi bỏ tài vận

kỳ dị này, số tiền lúc trước cậu kiếm được nhờ vào nó sẽ bị thất thoát đủ mọi đường trong thời gian ngắn nhất, cậu đồng ý không?"

Từ Bảo Châu nghe vậy sửng sốt.

Cô ta chiếm được tài phú có một khoản lớn là phỉ thúy mà tập đoàn họ Từ mới giải thạch ra, giá trị cỡ chục triệu!

Nếu bị thất thoát hết thì chắc tập đoàn họ Từ sẽ ra vấn đề nhỉ?

Cha nói đang tìm nhân giúp mình giải quyết vấn đề này, nếu cha biết giải quyết được vấn đề nhưng tập đoàn họ Từ sẽ bị mất nhiều tiền như thế thì còn chịu giúp mình không?

Từ Bảo Châu không kiềm được nghĩ vậy.

Cô ta không xác định.

Chương 584: Vô Đề

Trước kia, Từ Bảo Châu chắc chắn rằng cha yêu thương mình, tuyệt đối sẽ không tổn thương cô ta. Nhưng cô ta không sánh bằng Từ Lương, không sánh bằng châu báu họ Từ Từ Bảo Châu thầm nghĩ vẫn phải dựa vào bản thân.

Từ Bảo Châu cắn răng nói:

“Cậu hãy giúp tôi, tôi tôi sẽ trả thù lao cho cậu.”

Cố Khanh đồng ý, nói:

“Đại khái cần một ngày chuẩn bị đồ vật, ngày mai cậu hãy đến tìm tôi, tôi sẽ giải quyết giúp cho.”

Từ Bảo Châu thấp thỏm về phòng ngủ, chìm vào giấc ngủ.

Ở nhà họ Từ.

Từ Lương hận Từ Bảo Châu nghiến răng nghiến lợi, con nhóc khốn kiếp! Dựa vào lòng áy náy của ông già đó cư nhiên lấy được một nửa cổ phần.

Suy nghĩ cả đêm, Từ Lương không cam lòng!

Sáng sớm hôm sau, anh ta mang theo hai quầng thâm mắt ra khỏi nhà từ sáng sớm. Anh ta muốn đi tìm người, muốn ngăn cản cổ phần chia cho Từ Bảo Châu!

Nơi làm phép là một căn hộ độc thân mà Từ Bảo Châu thuê gần trường học. Bình thường cô ta ở lại trường, đôi khi muốn một mình sẽ đến căn hộ ở vài ngày.

Lúc Cố Khanh đến thì mang theo một túi đồ đạc.

Cô nhìn thoáng qua Từ Bảo Châu tò mò muốn nhìn cô mang theo thứ gì đó, ý bảo cô ta nằm trên giường.

Cố Khanh dọn một cái bàn đặt ở bên giường, nói với Từ Bảo Châu đang nằm:

“Chốc nữa tôi sẽ khiến cậu hôn mê, sau đó sửa lại mệnh cách của cậu. Trong thời gian này có lẽ cậu sẽ nằm mơ một số thứ liên quan tiền bạc châu báu, nhớ giữ gìn bản tâm. Hãy nhớ rằng nếu cậu có lòng tham thì làm phép sẽ thất bại.”

“Tôi ghi nhớ.” Từ Bảo Châu gật mạnh đầu hai cái, việc này liên quan đến số phận sau này của cô ta.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi thất bại?" Suy nghĩ một chút, Từ Bảo Châu nhịn không được hỏi.

Cố Khanh bày ra nhang đèn đồ cúng, liếc qua Từ Bảo Châu nằm bên tay trái mình:

“Nếu thất bại, tất cả vận may của cậu đều tập trung vào tài vận, trong một khoảng thời gian cậu sẽ vô cùng giàu có, nhưng cùng lúc đó cả người giống như tay trái của cậu vậy, chậm rãi biến thành kết cấu vàng. À phỏng chừng cuối cùng sẽ trở thành một pho tượng vàng chăng?”

Cố Khanh nói nhẹ tênh nhưng Từ Bảo Châu run bắn người.

Ngẫm lại bắt đầu từ tay trái rồi trơ mắt nhìn từng phần thân thể từ từ biến thành kim loại, không thể động đậy. Lan tràn đến cuối cùng, muốn nói chuyện cũng không được.

Nói không chừng, sau khi cô ta bị người phát hiện sẽ bị đưa

đến viện nghiên cứu làm nghiên cứu, hoặc là coi như vật phẩm đặc biệt trưng trong viện bảo tàng. Chỉ tưởng tượng thôi Từ Bảo Châu đã nổi hết da gà da vịt.

“Tôi tuyệt đối sẽ không bị bất cứ thứ gì hấp dẫn!" Từ Bảo Châu kiên định nói.

Vì khiến Từ Bảo Châu dù ở trong mơ cũng cảnh giác, Cố Khanh đã chuẩn bị trước.

Cố Khanh lấy ra một lá bùa đưa cho Từ Bảo Châu:

“Cậu cầm tấm bùa này, nếu như ở trong mơ cậu bị mê hoặc, lá bùa này sẽ nóng lên, nhắc nhở cậu kiên trì bản tâm.”

Từ Bảo Châu nhanh chóng cầm lấy nắm chặt trong tay.

Đốt một nén linh hương.

Đây là loại nhang chế tạo đặc biệt, có tác dụng làm yên giấc, cho nên sau khi thắp linh hương thì Từ Bảo Châu ngửi thấy mùi thơm đặc biệt này, nhìn đốm lửa lập lòe, cô ta dần buồn ngủ, cuối cùng ngã xuống giường mê man.

Cố Khanh lại lấy ra năm ngọn đèn, đặt ở năm phương hướng ngũ hành của Từ Bảo Châu.

Sau khi thắp sáng năm ngọn đèn thì hiện rõ vận may trên người Từ Bảo Châu.

Cố Khanh vừa mới đốt năm ngọn đèn, còn chưa kịp làm gì chợt nhìn thấy một luồng khói đen từ phương xa đánh tới, sau đó hướng về phía Từ Bảo Châu nằm trên giường.

Ánh mắt Cố Khanh sâu thẳm, xem ra đối phương chuẩn bị lấy mạng Từ Bảo Châu!

Cố Khanh phất tay, trong nháy mắt liền khởi động trận pháp phòng ngự thiết lập quanh người Từ Bảo Châu. Một mình làm phép mà không có người hộ pháp, Cố Khanh đã chuẩn bị sẵn nhiều thứ.

Chương 585: Vô Đề

Quả nhiên, luồng khói đen kia không kịp né đụng vào trận pháp phòng hộ bị bắn ngược ra ngoài.

Khói đen dừng ở góc gần cửa sổ, lộ ra bộ dáng của nó, tứ chi gầy gò khô héo, có một cái đầu cực lớn. Giống như một đứa trẻ không phát triển đầy đủ.

Chậc chậc!

Cố Khanh nhìn hàm răng sắc nhọn của 'đứa trẻ' này, nuôi quỷ anh, chắc đối phương cũng không phải người phe chính đạo.

Nếu vậy thì không cần khách khí.

Cố Khanh lật tay, tụ tập một đoàn linh lực ném về phía quỷ anh.

Quỷ anh dường như cũng biết người trước mắt vô cùng nguy hiểm với mình, nó lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng chủ nhân nuôi dưỡng nó sai khiến nó giết cô gái nằm trên giường, nó không thể làm trái lệnh.

Quỷ anh há miệng đầy răng nanh né qua công kích của Cố Khanh, nhào về phía cô.

Cố Khanh cũng đã ngưng tụ ra kiếm dài chém ra một nhát, đối với quỷ anh nho nhỏ thì mấy kiếm đủ rồi.

Phía bên kia.

Từ Lương nhìn người đàn ông trước mắt đổ mồ hôi làm việc, trong lòng cũng sốt ruột: “Xong chưa?!”

Sắc mặt người đàn ông khó coi nhìn anh ta:

“Anh xác định em gái của anh không tìm người hỗ trợ? Quỷ anh của tôi, quỷ anh mà tôi hết lòng chăn nuôi cư nhiên bị thương?!”

Từ Lương bị sắc mặt của ông ta dọa lùi lại một bước. Người đàn ông trước mắt chính là người cho anh ta vật trang trí Tỳ Hưu. Từ Lương biết là đối thủ cạnh tranh của châu báu họ Từ sai ông ta đưa vật trang trí Tỳ Hưu cho anh ta, mục đích chính là tạo thành hỗn loạn cho châu báu họ Từ.

Nhưng mà, nếu đối phương có thể mua chuộc người này, anh ta cũng có thể làm được!

Từ Lương bỏ ra rất nhiều tiền thu mua thuật sĩ này, còn về lúc trước anh ta nói với cha là không tìm được người, đương nhiên là nói dối.

Nghe cha Từ nói muốn đưa một nửa cổ phần cho Từ Bảo Châu, Từ Lương liền nổi lên sát tâm. Anh ta sáng sớm đi tới nơi này, mang theo máu của Từ Bảo Châu, đồng ý trả giá một khoản tiền lớn, khiến thuật sĩ này thần không biết quỷ không hay giết chết Từ Bảo Châu.

Hiện tại nghe thuật sĩ đặt câu hỏi, bên cạnh Từ Bảo Châu, cư nhiên có cao nhân?!

Cũng đúng.

Nếu như không phải có người nhắc nhở, với cá tính của Từ Bảo Châu sao mà đoán được vấn đề trên người của mình.

Từ Lương nhanh chóng kể chuyện Từ Bảo Châu vội vàng chạy về hỏi tội, sau đó nói: “Lúc nhỏ đó trở về thì vấn đề trên người chưa được giải quyết, tôi cho rằng nhỏ đúng dịp đụng phải một gà mờ thôi.”

“Đại sư có thể giải quyết được đúng không? Tôi có thể thêm tiền!”

Thuật sĩ kia nghe vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia tham lam: “Có thể, máu còn lại lúc trước đâu?”

Vừa rồi vì khiến quỷ anh tìm được vị trí của Từ Bảo Châu, đã cho nó ăn một giọt máu.

Bây giờ, thuật sĩ xoay người lấy một bình gốm sứ ra, cười tủm tỉm đổ hết máu vào bình.

Từ Lương lui ra phía sau vài bước, anh ta biết trong bình kia là cái gì, lần đầu tiên nhìn thấy nó anh ta suýt ói, bây giờ rút kinh nghiệm hoàn toàn không nhìn nó.

Tựa hồ cảm thấy điều này còn chưa đủ, thuật sĩ lại lấy ra một cái bình, sau khi mở ra thì mùi máu tanh nồng lan tỏa, ông ta đổ hết thứ bên trong vào bình gốm sứ đầu tiên.

Ông ta vừa đổ vào vừa lẩm bẩm:

“Bé ngoan, làm xong chuyện này, chủ nhân lại cho ngươi ăn ngon.”

Từ Lương che miệng mũi, lẳng lặng nhìn cảnh này.

Chỗ Cố Khanh, cô nhìn thấy Tiểu Quỷ trước mắt vốn bởi vì bị thương muốn chạy đi.

Tiểu Quỷ bỗng bùng nổ!

Nó giống như uống no máu, vết thương nhanh chóng khép lại, thân hình tăng vọt.

Lần này nó không lao về phía Cố Khanh mà vọt tới cạnh giường, trận pháp phòng ngự có tác dụng bảo vệ hữu hạn, chỉ cần nó dùng tốc độ nhanh nhất phá phòng ngự, hút khô máu của người nằm trên giường xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Cố Khanh lại vung kiếm, quỷ anh không trốn, nó liều mạng bị thương đụng vào trận pháp phòng ngự, trận pháp lắc lư hai cái, trên lưng quỷ anh hiện ra một vết kiếm.

Chương 586: Vô Đề

Nhưng quỷ anh rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn. Lần đầu tiên bị thương chảy máu xanh đầy đất, giờ thì lưng rách ra rồi lập tức khép lại.

Cố Khanh tạm thời không muốn giết chết quỷ anh này, cô cần dựa vào quỷ anh này tìm ra kẻ đứng sau.

Cố Khanh thu lại linh lực, kiếm biến mất, sau đó lục tìm trong nhẫn không gian lấy ra Hạnh Hoàng Kỳ.

Đây là vũ khí giam cầm rất tốt.

Cố Khanh ném lá cờ lên đầu quỷ anh, Hạnh Hoàng Kỳ tự động hình thành một kết giới nhốt nó lại.

Mặc quỷ anh ở bên trong va đụng cỡ nào thì Hạnh Hoàng Kỳ vẫn không dao động.

Cố Khanh bỏ mặc quỷ anh, tiếp tục làm phép giúp Từ Bảo Châu khôi phục mệnh cách.

Ánh lửa trong năm ngọn đèn ổn định, Cố Khanh thấy rõ các loại khí xung quanh thân thể Từ Bảo Châu.

Nguyên tay trái của Từ Bảo Châu đã biến thành màu vàng. Các loại khí trong thân thể gồm màu đỏ, xanh, vàng, trắng, xám đều dần biến thành vàng.

Điểm cuối của sự đổi màu nằm ở tay trái, vị trí ngón trỏ biến hóa đầu tiên có một lỗ hổng nhỏ xíu đến gần như bỏ qua.

Trong ngón trỏ của Từ Bảo Châu có hình tượng một con Tỳ Hưu tí hon.

Cố Khanh lấy ra kim bạc, lúc này nghĩ biện pháp bài trừ thứ đó ra là dễ giải quyết.

Đầu tiên dùng kim bạc phong kín phần từ cánh tay trái trở lên, phòng ngừa 'Tỳ Hưu' chạy trốn.

Tiếp đó, dùng kim bạc dọc theo huyệt vị từng tấc dò xuống, bởi vì tay đã thành kim loại, cần dùng linh lực mới có thể đâm vào.

Tỳ Hưu tí hon trên ngón trỏ nhích nhẹ, dường như cảm giác được nguy hiểm sắp đến, nó di chuyển về phía lỗ hổng đã chui vào.

Cố Khanh thầm nhẹ lòng, xem ra hữu dụng!

Đồng thời, trong kết giới do Hạnh Hoàng Kỳ tạo ra, quỷ anh giãy giụa càng kịch liệt.

Từng mũi kim một, bởi vì kinh mạch từ cánh tay trở lại đã bị phong lại, Tỳ Hưu không thể hấp thu được tài vận mà trở nên xao động.

Tỳ Hưu dần bò ra khỏi ngón tay của Từ Bảo Châu, trong khoảnh khắc đã bị một đôi đũa kẹp lấy.

Là đũa gỗ đào Cố Khanh cố ý chuẩn bị, Tỳ Hưu tí hon bị kẹp lấy không thể nhúc nhích, bị Cố Khanh bỏ vào một cái hộp gỗ đào nhốt lại.

Cố Khanh tắt đèn, rót một chút linh lực vào người của Từ Bảo Châu.

Từ Bảo Châu từ từ tỉnh lại.

Mới rồi Từ Bảo Châu nằm mơ, các loại vàng bạc châu báu quý giá hiện ra trước mặt cô ta, nếu không phải bàn tay nóng bỏng nhắc nhở bản thân thì cô ta thiếu chút nữa quên mất đây là một giấc mộng.

Từ Bảo Châu phát hiện trên người mình tựa hồ thoải mái hơn rất nhiều, từ trên giường ngồi dậy, cô ta mơ hồ hỏi: “Cố Khanh, đã giải quyết rồi sao?"

Cố Khanh thu thập đồ đạc: “Có thể giải quyết thì tôi đã làm xong rồi, muốn tay phục hồi thì cậu tốt nhất trong thời gian ngắn làm nhiều việc tốt tích lũy công đức, nếu để lâu e rằng sẽ bị ảnh hưởng.”

Cố Khanh lại chỉ hướng quỷ anh bên dưới Hạnh Hoàng Kỳ:

“Vừa rồi thứ này tới đây lấy mạng cậu, tốt nhất là cậu nên suy nghĩ kỹ là ai muốn hại cậu, nếu không thì lần sau chưa chắc tôi cứu được cậu.”

Từ Bảo Châu nhìn theo hướng Cố Khanh chỉ, giật mình vã mồ hôi lạnh ướt người, bởi vì vừa được làm phép nên mắt của cô ta có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng quỷ anh.

Nếu không phải Cố Khanh ở đây, sẽ bị quái vật này giết chết? Từ Lương tìm nó sao?

Từ Bảo Châu cắn môi, lần này cô ta tuyệt đối phải làm cho Từ Lương trả giá đắt!

Bên chỗ Từ Lương và thuật sĩ thì một đống hỗn độn.

Thuật sĩ vốn tưởng rằng sức mạnh của quỷ anh tăng cường, hẳn là có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Nhưng thật không ngờ, quỷ anh không trở về, ngược lại ông ta phun ra một ngụm máu, đó là lúc Tỳ Hưu tí hon bị Cố Khanh ép ra ngoài cơ thể của Từ Bảo Châu.

Thuật sĩ lập tức hiểu được mình đá trúng tấm sắt rồi.

Từ Lương còn ở bên cạnh quan tâm hỏi: “Đại sư, ngài làm sao vậy?”

Chương 587: Vô Đề

Nào ngờ thuật sĩ quát vào mặt anh ta:

“Xéo! Lấy lại tiền rồi biến đi! Nếu không tôi sẽ lấy anh làm thức ăn cho bé ngoan của tôi!”

Từ Lương vừa nghe lời này thì không dám nói gì nữa, dâng lên chi phiếu đã giao hẹn trước, trực tiếp xoay người chạy ra ngoài.

Sau khi Từ Lương rời đi, đạo sĩ bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Ông ta phải trốn thôi.

Pháp thuật bị người ta phá, chắc chắn bé ngoan đã bị bắt, ông ta phải trốn nhanh, nếu lỡ bị bắt thì toi.

Thuật sĩ chạy rất nhanh.

Đợi đến khi Cố Khanh dẫn người tìm đến đây chỉ thấy người đi lầu trống, trong phòng có cái bình chứa xác chết của quỷ anh còn bốc lên mùi máu tươi nồng đậm.

Bên kia, Từ Bảo Châu giải quyết vấn đề về nhà, rốt cục cũng biết vì sao lại có người muốn hại mạng sống của mình.

Cha vậy mà muốn giao một nửa cổ phần của ông ta cho cô ta?!

Thảo nào Từ Lương sốt ruột như vậy.

Từ Bảo Châu nghe mẹ nói Từ Lương ra ngoài từ sáng sớm còn chưa về, Từ Bảo Châu không sốt ruột, cô ta không nói ra chuyện phát sinh hôm nay, vô luận là về quỷ anh hay đã giải quyết xong

vấn đề của cô ta.

Từ Bảo Châu trước tiên tra xét tiền trong tài khoản của mình, lập tức chuyển khoản tiền thù lao đã đồng ý với Cố Khanh, sau đó cô ta quyên hết số tiền mà hiện tại mình có thể vận dụng được.

Còn về đồi mồi vớt được từ trong biển, Từ Bảo Châu định tìm người bán rồi quyên tiền tiếp.

Từ Bảo Châu đã nhìn thấu, cái gì cũng không quan trọng bằng mạng của mình!

Cô ta lặng lẽ chờ đợi.

Chờ từ Lương về đến nhà, biểu cảm giống như gặp quỷ khi nhìn thấy cô ta.

Từ Bảo Châu mới cười kỳ dị nói nhỏ vào tai của Từ Lương:

“Anh muốn có tập đoàn họ Từ đến thế sao? Vậy sao anh không dứt khoát giết cả nhà chúng tôi luôn đi?!”

Từ Lương hít sâu một hơi, rời xa Từ Bảo Châu ba mét. Bộ dáng này của Từ Bảo Châu đặc biệt giống như bị quỷ nhập vào người!

Nhưng chờ khi có mặt người khác thì Từ Bảo Châu trở lại bình thường.

Từ Lương cảm thấy, Từ Bảo Châu đã không còn là Từ Bảo Châu nữa rồi! Khẳng định là có lệ quỷ chiếm cứ thân thể Từ Bảo Châu, cô ta muốn giết anh ta!

Từ Lương bị biểu hiện của Từ Bảo Châu dọa sợ, liên tiếp mấy ngày không ngủ được.

Một buổi sáng nọ, chào đón Từ Lương là một cái tát giận dữ

của cha Từ.

Cha Từ chụp tờ báo vào mặt Từ Lương:

“Con nói rõ cho cha, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Từ Lương vẻ mặt mờ mịt cầm lấy tờ báo, nhìn thấy tiêu đề viết hoa in đậm: Châu báu họ Từ lấy thứ phẩm tráo hàng tốt, đá quý toàn là hàng kém?!

Từ Lương đọc kỹ thì nội dung bài báo đề cập cửa hàng do anh ta phụ trách.

Việc này vừa xảy ra, chắc chắn có nhiều người tiêu dùng đến tập đoàn họ Từ trả hàng, rồi còn giá cổ phiếu của tập đoàn, cha Từ nghĩ đến những thứ này là tức giận đến mức mặt đỏ rần.

Từ Bảo Châu âm thầm nhếch mép sung sướng hướng Từ Lương, hé môi không tiếng động nói: Đây là báo ứng của anh!

Từ Lương nhanh chóng nói: “Cha! Là Bảo Châu, là nhỏ đó hãm hại con! Nhỏ còn cười với con!”

“Vớ vẩn!” Cha Từ không ngừng giải thích: “Con thương tổn Bảo Châu thì cho rằng Bảo Châu cũng sẽ hại con sao?! Lấy hàng kém thay hàng tốt, chẳng lẽ là Bảo Châu ép con làm như vậy?!”

Sắc mặt Từ Bảo Châu còn có chút tái nhợt, nói:

“Cha, con thấy hơi khó chịu, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Cha Từ vốn có áy náy với Từ Bảo Châu, lập tức đồng ý. Sau đó ông ta vội vàng mang theo Từ Lương đi xử lý vấn đề tiếp theo, lần này, tập đoàn họ Từ tổn thất lớn.

Từ Bảo Châu trở về phòng, đốt một tấm danh thiếp của phóng

viên thành tro.

Mấy ngày sau Từ Bảo Châu mới trở lại trường học.

Châu báu họ Từ xảy ra chuyện đã sớm đồn khắp các bạn học. Từ Bảo Châu luôn cao ngạo lần này không thèm để ý mọi người xì xào bàn tán, trở nên khiêm tốn rất nhiều.

Những người vây quanh Từ Bảo Châu nói muốn chơi cổ phiếu với cô ta cũng giải tán.

Chương 588: Vô Đề

Lúc trước Từ Bảo Châu không có ở đây, vài người cảm thấy kiếm đã đủ rồi, rút tiền ra. Còn lại vài người không chịu bán ra, bị lỗ một số tiền lớn, hiện tại còn lại tiền phỏng chừng gần bằng với số tiền lúc trước bỏ vào, nếu vẫn không chịu bán ra e rằng sẽ lỗ to.

Mấy người kịp thời rút khỏi thị trường chứng khoán thì trong thời gian tới, phỏng chừng cũng sẽ xảy ra chút vấn đề nhỏ, khiến bọn họ tiêu hết một khoản tiền, trả lại số tiền lúc trước kiếm lời theo Từ Bảo Châu.

Tài phú không thuộc về mình thì dù tạm thời cầm trong tay, sớm hay muộn cũng sẽ mất đi.

Ở trong trường học qua mấy ngày.

Lúc cuối tuần Cố Khanh quay về biệt thự thăm cha mình.

Lúc trước Tạ Vọng Sóc nói là tới đây cùng con gái, nhưng trên thực tế cô vừa về đã đi học, không ở bên cha được vài ngày. Nhưng Tạ Vọng Sóc tỏ vẻ, một mình ông ở nhà tu luyện, còn có chó mèo bên cạnh, không thấy cô đơn.

Ngày này, Cố Khanh trở về nhà.

Vừa vào cửa cô đã nghe được tiếng nói chuyện và tiếng cười của hai người đàn ông, ở giữa xen lẫn vài tiếng mèo kêu và chó sủa.

Cố Khanh tò mò đi vào, nhìn thấy cha mình đang nói chuyện rôm rả với một người đàn ông trung niên lạ mặt.

Thấy con gái trở về, Tạ Vọng Sóc cười nói: “Khanh Khanh về rồi à?”

Tạ Vọng Sóc vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Mau tới đây ngồi xuống, cha giới thiệu một người cho con.”

Cố Khanh hiếm khi thấy cha mình có dáng vẻ thoải mái như vậy, nghe lời đi tới ngồi xuống.

Mèo trắng từ trên đùi Tạ Vọng Sóc di chuyển đến trên đùi Cố Khanh, nằm bẹp dí như tấm thảm, cầu vuốt ve.

Chó mực thì thừa dịp chiếm lấy vòng tay của cha Tạ, híp mắt lại, im lặng.

Tạ Vọng Sóc chỉ hướng người đàn ông trung niên khuôn mặt nghiêm túc, nhưng trong mắt tràn ngập ý cười ngồi phía đối diện, cười nói:

“Con có thể kêu vị này là bác Lâm, đây là bạn tốt của cha khi còn trẻ, đã lâu không liên lạc, không ngờ gặp nhau ở đây.”

Cố Khanh tò mò nhìn ‘bác Lâm’ không giận mà có uy, khí tràng này, còn có chính khí và sát khí đầy người, vừa nhìn liền biết là làm lính hoặc là làm cảnh sát.

Cố Khanh ngoan ngoãn hô một tiếng "Bác Lâm".

Lâm Nghiệp Cần cũng không ngờ gặp được bạn tốt nhiều năm không gặp tại đây.

Năm đó khi Tạ Vọng Sóc và Lâm Nghiệp Cần quen biết nhau, hai người đều là thanh niên trẻ tuổi.

Lúc ấy, Tạ Vọng Sóc ra ngoài rèn luyện đúng dịp gặp Lâm Nghiệp Cần mới làm cảnh sát hình sự.

Lúc ấy Lâm Nghiệp Cần đang đau đầu vì một vụ án giết người liên hoàn, Tạ Vọng Sóc tình cờ đi ngang qua phát hiện quỷ hồn của nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn, liền thuận tay giúp đỡ, đưa tin cho Lâm Nghiệp Cần.

Sau khi vụ án này bị phá, Lâm Nghiệp Cần bị đẩy ra trước mà nổi tiếng như cồn, song song đó biết đến một thế giới không ai biết, kết bạn với Tạ Vọng Sóc.

Hai người hợp tác phá nhiều vụ án, chẳng qua một người ở trước đài, một người ở phía sau màn.

Nhưng về sau, Tạ Vọng Sóc rèn luyện xong quay về gia tộc, cùng mẹ Cố Khanh yêu nhau, rồi xảy ra vụ Cố Khanh bị người ta trộm đi, vợ đau buồn qua đời, trong lúc ông tìm con thì bị đánh lén xảy ra một loạt sự tình.

Điều này khiến Tạ Vọng Sóc hối hận không bảo vệ tốt vợ con, cũng khép kín bản thân, đều cắt đứt liên lạc với bạn cũ.

Lần này là ngẫu nhiên gặp Lâm Nghiệp Cần.

Tạ Vọng Sóc cũng rất bất ngờ vì nhà của Lâm Nghiệp Cần ở khu này, sáng này lúc dắt chó mèo đi dạo ông tình cờ gặp lại bạn cũ.

Lâm Nghiệp Cần bây giờ đã không còn là một cảnh sát hình sự nho nhỏ, đã là cục trưởng cục công an thành phố S.

Đừng nhìn Lâm Cần vẻ mặt nghiêm túc, trên thực tế ông ấy rất có hảo cảm với Cố Khanh ngoan hiền, con gái thật tốt, ngoan ngoãn đáng yêu! Không như con trai, chỉ biết chọc người tức giận!

Nghe được Cố Khanh ngoan ngoãn chào hỏi mình, kêu ‘bác Lâm’, Lâm Nghiệp Cần càng ghét bỏ thằng nhóc thối nhà mình.

Chương 589: Vô Đề

Lâm Nghiệp Cần nhìn về phía Tạ Vọng Sóc: “Lão Tạ, hâm mộ ông thật, có con gái ngoan thế này. Không giống tôi, thằng nhóc thối trong nhà tuyệt đối không nghe lời! Đã gần ba mươi tuổi cũng không biết tìm bạn gái, suốt ngày lo điều tra vụ án, ba ngày hai đầu bị thương, lỡ như có điều gì bất trắc thì cha già như tôi biết sống sao đây?”

Con trai của Lâm Nghiệp Cần cũng giống như cha mình, đã chọn làm cảnh sát hình sự.

Bản thân Lâm Nghiệp Cần không thích cho con trai làm cảnh sát hình sự.

Đúng thế, mặc dù qua nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn rất yêu nghề cảnh sát, nhưng nghĩ đến con trai ra sống vào chết ở cương vị này, phải đối mặt với các loại tội phạm, làm cha thiệt tình không muốn nhìn thấy.

"Ồ?" Tạ Vọng Sóc nghe Lâm Nghiệp Cần càu nhàu lại cảm thấy con trai ông ấy rất tốt: “Như vậy không tốt sao? Con nối nghiệp cha, chắc ông làm tấm gương rất tốt cho con trai.”

Lâm Nghiệp Cần khiêm tốn khoát tay áo:

“Tấm gương gì chứ? Thằng nhóc đó giấu tôi lén đi làm cảnh sát hình sự, còn giấu cả tình huống gia đình của mình, lẽ nào người cha này khiến nó mất mặt sao?!”

Đừng nhìn Lâm Nghiệp Cần có vẻ bực bội, nhưng trong mắt tràn ngập tự hào, ước chừng ông ấy khá vừa lòng với con trai mình.

Bạn cũ gặp lại trò chuyện đến giờ cơm chiều, Lâm Nghiệp Cần tiện thể ăn cơm trong nhà Cố Khanh.

Sau khi xong cơm chiều, điện thoại của Lâm Nghiệp Cần reo chuông, xem màn hình thì là con trai gọi điện.

Hai người nói vài câu qua điện thoại, sau đó vẽ mặt Lâm Nghiệp Cần xin lỗi nói:

“Ngại quá Lão Tạ, con trai tới đón tôi, hôm khác chúng ta lại nói chuyện!”

Lúc trước trong cuộc nói chuyện, Tạ Vọng Sóc cũng biết con trai Lâm Nghiệp Cần gần đây đang vội vàng tra xét một vụ án, đã mấy ngày không về nhà.

Hiện tại con trai người ta đã trở lại, ông không muốn quấy rầy hai cha con này gặp nhau, đồng ý lần sau tán gẫu tiếp.

Tạ Vọng Sóc và Cố Khanh đưa Lâm Nghiệp Cần tới cửa biệt thự.

Cơm chiều qua đi thì sắc trời đã mờ tối.

Có một bóng dáng cao ráo dựa vào bên cửa.

Trong bóng tối, gần miệng có một chút tia lửa lóe lên, tựa hồ đang hút thuốc.

Lâm Nghiệp Cần hùng hổ hét to một tiếng:

“Thằng nhóc, lại đây cho cha!”

Đối phương đứng thẳng người, chậm rãi đi tới, lộ ra khuôn mặt đẹp trai nam tính.

Cố Khanh nhìn bác Lâm tóc lưa thưa, hơi mập, lại nhìn anh Lâm đẹp trai đến mức có thể đi làm người mẫu, không khỏi trầm mặc

Năm tháng đúng là một con dao giết heo.

Bác Lâm vỗ vai con trai mình, cười tủm tỉm giới thiệu: “Đây là con trai tôi, Lâm Ý.”

Tạ Vọng Sóc khen ngợi:

“Giống hệt Lão Lâm thời trẻ!”

Cố Khanh: ""

Lâm Nghiệp Cần trịnh trọng giới thiệu hai cha con Cố Khanh:

“Đây là bạn cũ của cha, con cứ gọi chú Tạ là được, đây là con gái của chú Tạ, em gái của con, sau này gặp nhớ chăm sóc chút.”

Từ lúc đi qua Lâm Ý đã dụi tắt điếu thuốc, thái độ nghiêm túc kêu ‘chú Tạ’ và ‘em gái’.

Chờ khi đi ra biệt thự nhà họ Tạ.

Lâm Ý mới hỏi:

“Chú Tạ này làm nghề gì vậy cha? Sao trước kia không nghe cha nhắc đến?”

Lâm Nghiệp Cần làm vẻ mặt nhìn cậu bé vô tri:

“Chú Tạ của con hả, nhà họ đều là đại sư huyền học! Đúng, là nó đấy, phong kiến mê tín trong miệng của con!”

Lâm Ý ngạc nhiên nhìn lại.

Lâm Nghiệp Cần nói:

“Đừng nhìn cha với ánh mắt đó, nói cho con biết, đừng không tin. Vụ án trên tay con nếu có chú Tạ và em gái con chịu giúp thì tốc độ giải quyết có thể nhanh hơn gấp đôi!”

Lâm Ý vẫn giữ nguyên ánh mắt không tin.

Lâm Nghiệp Cần vốn muốn nói gì nữa, cuối cùng im lặng, sự thật rất nhanh sẽ dạy con trai của ông ấy cách làm người.

Bên Cố Khanh.

Tạ Vọng Sóc đã bắt đầu tu luyện lúc này nheo mắt lại nhìn bóng lưng cha con nhà họ Lâm:

“Khanh Khanh, cha mới xem tướng mạo anh trai nhà họ Lâm của con dường như gần đây không được may mắn lắm.”

Cố Khanh gật đầu: “Tướng khốn đốn, nhưng có quý nhân tương trợ, sẽ không sao.”

Chương 590: Vô Đề

Con gái đã nói như vậy thì Tạ Vọng Sóc cũng yên lòng, con gái lợi hại hơn ông, nếu con gái đã nói không sao thì chắc chắn là ổn hết!

Đầu hẻm.

Trong một chiếc xe bình thường có hai người ngồi.

Lâm Ý và cấp dưới Vương Vạn Thành đã ngồi đây theo dõi rất lâu.

Đây là một vụ giết người hàng loạt.

Tất cả các nạn nhân đều là phụ nữ.

Người chết từ tuổi tác, nghề nghiệp, tính cách, ngoại hình và các khía cạnh khác đều không có điểm tương đồng, điểm duy nhất giống nhau là khóe mắt trái của người chết có nốt ruồi mỹ nhân.

Tất cả người chết đều là một nhát dao chết tươi.

Thời gian đều ở buổi tối.

Địa điểm là gần khu phố này.

Camera chỉ ghi lại hình ảnh mơ hồ của một người đàn ông trong bộ đồ thể thao màu đen, đội mũ và khẩu trang.

Cho đến nay đã có bốn người bị hại.

Mà đội cảnh sát hình sự bọn họ vẫn chưa tìm được tung tích

hung thủ.

Không còn cách nào khác, họ tìm thấy nữ cảnh sát có khóe mắt có một nốt ruồi để thực hiện kế hoạch mồi nhử.

Họ để nữ cảnh sát cải trang thành những người phụ nữ văn phòng tìm được công việc ở công ty gần đây, vì tiện cho công việc nên thuê nhà gần chỗ làm.

Nữ cảnh sát đã ngụy trang tan tầm lòng vòng ở chỗ này vài ngày rồi, ngay cả dì bán trái cây ở dưới lầu cũng biết đến cô ấy, còn nhắc nhở cô ấy cẩn thận một chút, gần đó có án mạng xảy ra.

Phỏng chừng hung thủ chắc cũng nhìn thấy cô ấy rồi.

Sắc trời dần tối, sắp đến giờ tan ca mỗi ngày của nữ cảnh sát.

Lúc tan ca cô ấy sẽ đi qua ngõ nhỏ này, đây là địa điểm phạm án tốt nhất mà bọn họ phân tích ra được.

“Đội trưởng, hình như có động tĩnh!” Vương Vạn Thành đột nhiên nói.

Lâm Ý vội vàng nhìn qua.

Từ xa trông thấy nữ cảnh sát của đội mặc bộ đồ vest chậm rãi đi tới.

Nhưng không biết từ lúc nào, ở góc đường có thêm một bóng dáng màu đen, quần áo thể thao màu đen, đội mũ, đeo khẩu trang, cách ăn mặc giống hệt người bị camera chụp được.

Người này xuất hiện khi nào?!

Đè xuống nỗi bất an, Lâm Ý và Vương Vạn Thành liếc nhau một cái, lặng lẽ ở trong máy thông tin nhắc nhở nữ cảnh sát cẩn

thận, sau đó hai người chậm rãi xuống xe.

Ngõ nhỏ này bốn phương thông suốt, vì có thể bảo chứng bắt được người, Lâm Ý sắp xếp người ở mỗi con đường, chuẩn bị bắt lươn trong rọ!

Gần, gần, người đàn ông đã lấy ra con dao giấu trong quần áo.

Tất cả mọi người chuẩn bị xong, Lâm Ý phát ra tín hiệu bắt người, anh ấy dẫn đầu xông lên trước.

Rất nhanh, hung thủ bị bao vây.

Nhưng dường như có cái gì không đúng?

Tại sao hung thủ này không chạy trốn?

Đúng vậy, từ khi Lâm Ý hạ lệnh mọi người bao vây, hung thủ này không lộ ra chút dấu hiệu muốn chạy trốn.

Lâm Ý cầm súng trong tay, cho dù đối phương không chạy anh ấy cũng không thể vì vậy mà buông lỏng cảnh giác.

“Buông dao trong tay anh xuống, bó tay chịu trói!"

Hung thủ đội mũ, bóng đêm mờ tối, chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng, không thấy rõ biểu cảm của hắn, nhưng khóe miệng lại kéo ra một nụ cười.

Hắn không bỏ dao xuống, ngược lại tốc độ cực nhanh đâm hướng ngực của nữ cảnh sát ở bên cạnh Lâm Ý, tốc độ quá nhanh, ước chừng trong khoảng hai, ba giây, đây căn bản không phải là tốc độ mà loài người có được!

Nếu như không phải Lâm Ý theo bản năng nắm lấy cánh tay nữ cảnh sát kéo qua, e rằng con dao không phải đâm trúng cánh

tay mà lại là một nhát giết chết cô ấy.

Súng của tất cả mọi người đã nhắm vào kẻ giết người.

“Đội đội đội đội trưởng, anh anh anh ta không có bóng dáng!" Vương Vạn Thành lắp bắp nói.

Mặt Lâm Ý đanh lại đưa mắt nhìn qua.

Quả thật, dưới ánh đèn đường, bóng dáng của bọn họ đều bị kéo rất dài, chỉ có hung thủ trước mắt cư nhiên không có bóng dáng!

Lâm Ý nhớ lại mới không lâu trước đó cha nói ‘phong kiến mê tín’, Lâm Ý không khỏi thầm mắng một tiếng xui xẻo, chắc không phải trùng hợp vậy chứ?

Chương 591: Vô Đề

Chờ khi hung thủ ngẩng đầu lộ ra đôi mắt thuần đen không có tròng trắng mắt thì linh cảm không may đó lên tới đỉnh điểm.

Tất cả mọi người đều ý thức được, cái gọi là hung thủ này rất có thể không phải là người, hẳn là yêu ma quỷ quái gì đó!

Nhưng trong tình huống hiện tại thì họ không thể rút lui!

Thấy hung thủ vung dao lại xông lên, một cảnh sát trẻ tuổi trong cơn hoảng loạn đã nổ súng.

Đoàng!

Hung thủ bị trúng đạn.

Nhưng viên đạn xuyên qua cơ thể hung thủ, ghim xuống đất.

Chẳng có một chút tổn thương.

Một phát súng này đã kích phát tính dữ của đối phương.

Còn chưa kịp chớp mắt, đã thấy đối phương bóp cổ cảnh sát trẻ tuổi.

Lâm Ý xông lên muốn cứu người, anh ấy vật lộn với hung thủ.

Trong lúc vật lộn Lâm Ý mới cảm giác được sức lực của đối phương mạnh mẽ, cánh tay va chạm vào nhau làm tay của anh ấy tê dại.

Hơn nữa dù đang vật lộn với Lâm Ý thì hung thủ vẫn bóp cổ

cảnh sát trẻ.

Xem bộ dạng thì cảnh sát trẻ sắp tắt thở.

Con dao của hung thủ rất nhanh.

Lâm Ý dựa vào thân thể cứng rắn chịu đựng vài vết dao, đã chảy nhiều máu.

Các đội viên khác cũng xông lên hỗ trợ, nhưng dưới tình huống giá trị vũ lực không đủ, rất nhanh cả đám đều bị đánh ngã xuống.

Kẻ giết người mất kiên nhẫn.

Người trong tay hung thủ dường như đã không còn thở, hắn vung tay ném đi, tập trung đối phó Lâm Ý, những kẻ nào ngăn cản hắn đều phải bị trừng phạt!

Người bình thường làm sao có thể chống cự công kích của quỷ quái, chỉ chốc lát sau ý thức của Lâm Ý trở nên mơ hồ, động tác tránh né chậm chạp dần, khi dao của đối phương sắp đâm vào ngực anh ấy thì anh ấy nhìn thấy một luồng sáng đỏ rực.

Trong lúc hoảng hốt, quỷ quái trước mắt tựa hồ bị thương nặng, biến thành một luồng khói đen bay mất.

Một cô gái tóc dài xinh đẹp mặc đồ đỏ rực, dáng người nóng bỏng đi hướng anh ấy.

Sau đó Lâm Ý hôn mê.

Lệ Hoan qua bên này làm nhiệm vụ, không ngờ cứu một đội cảnh sát. Cô ấy nhìn cảnh sát hôn mê nằm la liệt, bĩu môi lấy điện thoại di động ra gọi cho 110 và 120.

Khi Lâm Ý tỉnh lại đã là ở trong bệnh viện.

Vừa mở mắt ra anh ấy đã nhìn thấy khuôn mặt phóng to của Lâm Nghiệp Cần. Lâm Ý cố gắng nghiêng mặt qua để tránh cho mặt của hai cha con chỉ cách nhau 1cm.

Lâm Nghiệp Cần thấy con trai tỉnh lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới thảnh thơi ngồi trở lại ghế, lấy một quả táo ra khỏi giỏ trái cây đặt ở bên cạnh, cắn rôm rốp.

“Thằng nhóc này, rốt cuộc chịu tỉnh!” Lâm Nghiệp Cần vừa nhai táo vừa mơ hồ nói.

“Cẩn thận chút đi, cha của con chỉ có một đứa con trai, nỡ đành lòng khiến người đầu bạc tiễn người tóc đen sao?”

Lâm Ý tỉnh táo lại hỏi:

“Sao con ở đây? Có bắt được hung thủ không? Các anh em họ không sao chứ?”

Lâm Nghiệp Cần khịt mũi:

“Coi như mấy người tốt số, đều còn sống, nhưng mỗi người phải nằm trong bệnh viện ít nhất vài ngày.”

“Con giỏi lắm! Mang đội đi bắt người, cư nhiên đưa cả đội cảnh sát vào bệnh viện?!"

Lâm Ý nhớ lại cảnh tượng trước khi hôn mê nhìn thấy hung thủ hóa thành khói đen chạy trốn.

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Ý hỏi:

“Thứ đó rốt cuộc là cái gì?”

Lâm Ý mờ mịt.

Lâm Nghiệp Cần lại cắn một miếng táo: “Lúc trước nói cho con rồi, tại con không tin, còn nói cha già rồi phong kiến mê tín. Hiện tại chính mình gặp được vẫn khăng khăng không chịu tin. Thằng nhóc này, rốt cuộc di truyền từ ai vậy!”

Lâm Nghiệp Cần vừa nói vừa lật cổ áo của Lâm Ý:

“Nhìn đi, cha vất vả cầu bùa hộ mệnh cho con mà không chịu đeo, nếu con đeo thì lúc này cũng không đến mức toàn quân bị diệt.”

Lâm Ý lẩm bẩm: “Cho nên, đó thật sự không phải là con người sao? Vậy người đã cứu chúng con là ai, cha có biết không?”

Lâm Ý cẩn thận miêu tả bóng dáng đã nhìn thấy trước khi hôn mê cho Lâm Nghiệp Cần: một cô gái xinh đẹp, mặc đồ đỏ rực, tóc dài

Lâm Nghiệp Cần nhai táo, liếc xéo hỏi:

“Muốn biết không?”

Lâm Ý gật đầu, nếu đối phương có thể đuổi quỷ thì chắc cũng có thể bắt hung thủ?

Chương 592: Vô Đề

Nào ngờ Lâm Nghiệp Cần xòe tay nói:

“Tự mình viết báo cáo đi!”

Ông ấy không chịu tiết lộ tin tức cho con trai.

Đúng vậy, sau khi tiếp xúc qua huyền học, một phần nhân viên cảnh sát có thể biết được sự tồn tại của Bộ Đặc Dị. Chỉ có điều, cái này còn cần phải viết báo cáo sau đó được cấp trên duyệt mới có thể tiết lộ.

Trên khuôn mặt Lâm Nghiệp Cần vẫn là bộ dạng chính trực của cục trưởng cục cảnh sát, nhưng thật ra trong bụng cười thầm: Ai kêu không tin lời của bố mày, hối hận chưa?

Biết cha của mình không chịu tiết lộ tin tức gì cho mình, Lâm Ý cũng không nóng nảy, vẻ mặt ra chiều đăm chiêu, tựa hồ đang lên kế hoạch cái gì đó.

Phía bên kia.

Lệ Hoan gọi điện thoại đưa đám cảnh sát đi bệnh viện, sau đó nhặt con dao dưới đất lên.

Đây là kẻ giết người hóa thành khói đen đã đánh rơi con dao.

Tranh thủ lúc chờ xe cấp cứu, Lệ Hoan đã lợi dụng chức vụ điều tra rõ toàn bộ sự việc.

Cũng coi như đám cảnh sát này xui xẻo!

Bắt hung thủ của vụ án giết người liên hoàn, cư nhiên bắt trúng lệ quỷ.

Lệ Hoan cầm con dao, đây vốn coi như là chứng cứ, nên giao cho cảnh sát xử lý, nhưng bị cô ấy chặn lại.

Nếu đã gặp phải, lại biết rõ có liên quan đến quỷ quái. Dù sao vụ án này cuối cùng vẫn sẽ chuyển cho bộ môn của họ, chẳng bằng, tiết kiệm một đống bước, cô ấy trực tiếp nhận cho rồi.

Còn về chọn người làm nhiệm vụ thì Lệ Hoan nhớ tới Cố Khanh có một cái la bàn, vừa vặn thích hợp sử dụng.

Lệ Hoan đã chọn xong người nhận nhiệm vụ.

Vài ngày sau.

Cố Khanh đang đi học thì nhận được điện thoại của cha, nói anh Lâm hôm bữa gặp có việc muốn nhờ cô giúp, đang trên đường đi trường học tìm cô.

Ông cũng gửi số điện thoại của anh Lâm cho cô.

Cố Khanh đang suy nghĩ mới gặp qua một lần, anh Lâm này có chuyện gì cần cô giúp?

Sau đó Cố Khanh nhận được điện thoại của Lâm Ý, xuống ký túc xá, hai bên tìm một chỗ ngồi xuống, hỏi ra cô mới biết là vì vụ án đã làm anh ấy bị thương.

Mấy hôm trước Cố Khanh đã biết vụ án này, dù sao sau khi nhận nhiệm vụ Lệ Hoan giao, tất cả hồ sơ đều chuyển đến tay cô.

Cố Khanh sớm biết vụ án này ban đầu do anh Lâm quản lý.

Nhưng vụ án này nếu đã bàn giao cho Bộ Đặc Dị thì không còn

từ anh Lâm quản nữa, tại sao anh ấy đặc biệt chạy tới tìm cô? Cố Khanh tràn đầy thắc mắc.

Trên thực tế, Lâm Ý cũng không ngờ Cố Khanh cư nhiên là người tiếp nhận sau khi vụ án được cấp trên bàn giao.

Lâm Ý bị cha giấu giếm, vừa lo lắng tiến triển vụ án nên muốn tìm hiểu một ít chuyện huyền học.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh ấy chỉ có thể hỏi thăm bạn cũ của cha là chú Tạ và con gái, tuy mới gặp mặt có một lần.

Lâm Ý lựa chọn hỏi Cố Khanh chứ không phải trực tiếp hỏi chú Tạ vì anh ấy cũng có cân nhắc của mình.

Một là bởi vì, hai người bọn họ đều là người trẻ tuổi, tương đối dễ trao đổi một chút. Thứ hai, từ sau khi gặp lại chú Tạ, cha của anh ấy thường xuyên đi tìm chú Tạ tán gẫu. Nếu không may chú Tạ lỡ miệng khiến cha biết chuyện anh ấy đặc biệt tới hỏi mê tín dị đoan phong kiến, chỉ sợ sẽ chê cười anh ấy một thời gian rất dài.

Đợi đến khi anh ấy tìm được Cố Khanh, nói đến vụ án này.

Lâm Ý nói: “Tuy rằng vụ án này đã chuyển giao, nhưng dù sao tôi luôn theo vụ này, không biết hiện tại đã bắt được hung thủ hay chưa. Người trong huyền học mà tôi biết thì chỉ có chú Tạ và cô, nên muốn tìm cô giúp đỡ chút, loại tình huống này có thể tìm được hung thủ sao?”

Cố Khanh nghe vậy cười khổ nói:

“Kỳ thật vụ án này nó đã được đưa vào tay tôi.”

Lâm Ý nghe câu đó thì kinh ngạc nhìn thiếu nữ trước mắt, xem ra gia đình bạn cũ của cha không đơn giản.

Lâm Ý lập tức lại tập trung vào vụ án: “Vậy thế nào rồi? Có bắt được người kia không?”

Cố Khanh lắc đầu, lấy ra một con dao.

Đồng tử Lâm Ý co rút lại một chút, nhận ra ngay đây là vũ khí của hung thủ!

Chương 593: Vô Đề

Cố Khanh nói:

“Tôi có một cái la bàn, có thể thông qua hơi thở của một vài thứ tìm vật hoặc là tìm người, thứ này là của hung thủ, vốn hẳn là có thể thông qua la bàn tìm được đối phương. Nhưng không biết vì sao, luôn có thứ gì đó ngăn cách điều tra của tôi, dẫn đến hiện tại vẫn chưa tìm được hung thủ.”

Lâm Ý vừa nghe lời này thì trong lòng có chút thất vọng, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xét từ vụ án, lâu như vậy không bắt được hung thủ, cử ra người trong huyền học cũng không tìm được, khiến Lâm Ý hơi thất vọng.

Còn về thở phào nhẹ nhõm. Là bởi vì, từ sau khi biết hung thủ không phải là loài người, Lâm Ý tuy rằng trên mặt không có biểu lộ ra ngoài, nhưng trong lòng giữ cảnh giác với thế giới mình không quen thuộc. Bây giờ nghe nói Cố Khanh cũng không tìm được, trong lòng anh ấy cảm thấy nhẹ nhõm, ít nhất huyền học cũng không phải vạn năng.

Nhưng sau khi thở phào nhẹ nhõm, Lâm Ý lại lo lắng vụ án.

"Vậy còn cách nào khác để tìm ra hung thủ không?"

Cố Khanh gật đầu: “Tuy rằng không thể tìm được hung thủ, nhưng có thể xác định vị trí đại khái. Anh Lâm đến vừa lúc, tôi vốn cũng có việc muốn tìm cảnh sát hỗ trợ.”

Lâm Ý nghe vậy, nhướng mày hỏi:

“Hỗ trợ chuyện gì?”

Chuyện là, tuy không bắt được hung thủ, nhưng Cố Khanh đã vòng ra phạm vi đại khái.

Cô đưa cho Lâm Ý một tờ giấy ghi rõ khu dân cư đường Hòe Nam.

Cố Khanh dõng dạc nói:

“Xem trên tư liệu thì kẻ đó là một lệ quỷ. Nếu không tìm được quỷ, chúng ta có thể bắt đầu từ thân phận khi còn sống của hắn.”

“Tôi tìm ra vị trí đại khái nằm ở khu dân cư này, muốn nhờ anh Lâm điều tra giúp mấy tháng gần đây vùng dân cư đó có ai bị đột tử không, hoặc là có người mất tích”

Lâm Ý vốn đến vì vụ án này, thể giúp được, đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Là đội trưởng của một chi đội cảnh sát hình sự, động tác của Lâm Ý cũng tương đối nhanh. Gọi một cú điện thoại, không lâu sau tư liệu gì Cố Khanh muốn đều có.

Gửi một phần tư liệu cho Cố Khanh, bản thân Lâm Ý cũng đọc qua điện thoại di động.

Nhưng rất nhanh, tay anh ấy dừng lại.

Trong điện thoại di động xuất hiện một tấm ảnh của người đàn ông, giống hệt bộ dạng lệ quỷ mà anh ấy trông thấy ngày hôm đó.

Lật sang trang tiếp theo là ghi chép tư liệu của người đàn ông này.

Tên là Chu Triều An, ba mươi hai tuổi, sau khi cãi nhau với vợ ba tháng trước, hắn lao ra ngoài cửa, lái xe rời đi, sau đó không còn tin tức nữa.

Người báo cảnh sát là vợ của hắn, Châu An Ny, hai mươi tám tuổi, là cô giáo dạy múa. Khóe mắt Châu An Ny vừa vặn có một nốt ruồi mỹ nhân.

Cố Khanh lúc này cũng thấy được tư liệu của Chu Triều An: "Xem ra lệ quỷ này là muốn báo thù, nhưng giận chó đánh mèo lên người khác."

Những người đã chết phỏng chừng đều là thế thân của vợ hắn, Châu An Ny.

Nhưng tại sao hắn không trực tiếp giết Châu An Ny? E rằng phải gặp cô ta mới biết được.

Cố Khanh xem xong tư liệu, cười nói với Lâm Ý:

"Không biết anh Lâm có rảnh không? Có thể cùng tôi đi đường Hòe Nam một chuyến không?"

Lâm Ý trực tiếp đứng lên: "Ngồi xe của tôi đi, chúng ta lập tức xuất phát."

Từ tư liệu có sẵn, Lâm Ý đã nhìn ra trong vụ án còn có một vụ án khác.

Đường Hòe Nam.

Khu dân cư Hòa Nam, chung cư số 33, phòng 301.

Châu An Ny thở hổn hển bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Cô ta lại mơ thấy giấc mơ đó, mơ về một ngày của ba tháng trước, mơ thấy ánh mắt của Chu Triều An nhìn cô ta trân trân.

Châu An Ny và Chu Triều An kết hôn qua việc xem mắt.

Từ cái nhìn của hàng xóm xung quanh thì hai người không quá xứng đôi.

So với Chu Triều An bình thường, Châu An Ny làm giáo viên múa cực kỳ xinh đẹp.

Khi hai vợ chồng đi cùng nhau, có một loại cảm giác người hầu đi theo cô chủ.

Châu An Ny chịu gả cho Chu Triều An cũng vì không có sự lựa chọn khác.

Châu An Ny từng có một bạn trai.

Chương 594: Vô Đề

Cao lớn, đẹp trai, giàu có, hoàn toàn là đối tượng hoàn mỹ nhất trong tâm trí Châu An Ny.

Thật không may, người ta đã kết hôn.

Châu An Ny vẫn luôn tự cho mình rất cao, cứ đinh ninh mình có thể dụ dỗ bạn trai ly hôn với vợ chính thức, sau đó cưới cô ta.

Không lâu sau, cô ta bị vợ của bạn trai phát hiện ra.

Mụ đàn bà đó mang theo một đám người tới, kéo cô ta ra ngoài phố đánh một trận, vừa đánh vừa nói hết chuyện cô ta làm ra.

Người đàn ông kia từ đầu tới đuôi đều không xuất hiện.

Vào lúc ấy, Châu An Ny còn sống chung với cha mẹ, các hàng xóm biết việc này thì bàn tán xôn xao, cha mẹ cô ta nhanh chóng biết chuyện.

Cha mẹ luôn yêu thương cô ta nay cương quyết buộc cô ta chia tay với bạn trai, cả gia đình dọn khỏi chỗ ở cũ, cũng nhanh chóng sắp xếp coi mắt cho cô ta.

Lúc ấy cô ta quen Chu Triều An.

Chu Triều An trung thực nên được cha mẹ của cô ta thích.

Bởi vì chuyện lúc trước của cô ta nên cha mẹ chỉ muốn mau chóng gả cô ta đến một gia đình tốt, kết hôn rồi sẽ yên ổn lại.

Châu An Ny không muốn, cha mẹ đe dọa sẽ cắt đứt quan hệ

với cô ta.

Dưới sự ép buộc của cha mẹ, Châu An Ny cuối cùng vẫn gả cho Chu Triều An.

Chu Triều An đối xử rất tốt với Châu An Ny, tuy cô ta không yêu Chu Triều An, nhưng Chu Triều An luôn nghĩ biện pháp làm cô ta vui.

Châu An Ny từng nghĩ sẽ cùng Chu Triều An yên ả sống qua ngày.

Nhưng Châu An Ny không ngờ sẽ gặp lại oan gia kia!

Vào thời điểm đó, anh ta đã ly dị vợ mình, mặc dù không giàu có như trước đây nhưng có mở một công ty nhỏ.

Cô ta thì đã làm vợ người ta.

Anh ta nói sau khi cô ta bị đánh thì mình dứt khoát ly dị vợ cũ của mình, vì vậy mà anh ta trả giá hơn phân nửa gia tài cũng không để ý.

Nhưng đợi đến khi anh ta đi tìm Châu An Ny thì cả nhà cô ta đã dọn đi.

Châu An Ny tin điều đó. Hoặc nên nói là cô ta muốn tin rằng đó là sự thật.

Tình cũ của họ đã được nối lại.

Lúc yêu đương vụng trộm thì bị Chu Triều An bắt quả tang, bộc phát ra cãi vã kịch liệt.

Chu Triều An luôn thành thật trực tiếp lấy con dao trong phòng bếp, nói muốn giết đôi gian phu dâm phụ này.

Nhưng chính hắn mất đi mạng sống.

Lúc đó, Châu An Ny nhìn Chu Triều An cầm dao đâm về phía người yêu, cô ta không chút suy nghĩ cầm lấy gạt tàn trên bàn ném vào đầu Chu Triều An.

Lúc ngã xuống đất, Chu Triều An còn chưa chết, hắn trừng mắt nhìn thẳng một đôi gian phu dâm phụ này.

Họ không nói chuyện hoặc gọi xe cứu thương.

Người đàn ông định gọi cấp cứu nhưng bị Châu An Ny ngăn lại.

Một khi gọi xe cứu thương, gian tình của hai người sẽ bị phơi bày, sau khi Chu Triều An tỉnh lại cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Hơn nữa Chu Triều An tuy rằng nhìn bình thường, nhưng Châu An Ny là vợ của hắn nên biết, nhà Chu Triều An thuộc diện bị di dời nên trong tay có không ít tiền. Nếu Chu Triều An không còn nữa

Châu An Ny đợi đến khi Chu Triều An hoàn toàn tắt thở mới khiến người yêu của mình cải trang thành bộ dáng Chu Triều An, giả bộ hai vợ chồng cãi nhau, Chu Triều An một mình ra khỏi nhà.

Chu Triều An thật đã bị Châu An Ny cùng người yêu xẻ thịt từng chút một vận chuyển ra ngoài, sau đó tìm một nhà máy bỏ hoang, đốt không còn mảnh tro.

Nhưng!

Châu An Ny luôn cảm thấy, Chu Triều An vẫn còn ở đây!

Mỗi lần mơ thấy cảnh hại chết Chu Triều An, Châu An Ny đều cảm thấy nhiệt độ không khí bên này càng ngày càng lạnh.

Châu An Ny muốn dọn nhà đi, nhưng chỉ báo Chu Triều An bị mất tích, nếu cô ta vội vàng dọn đi rất dễ bị người hoài nghi.

Tương tự, để tránh nghi ngờ, tất cả các liên lạc giữa cô ta và người yêu đã bị xóa, họ đã không gặp nhau trong một thời gian dài.

Chịu đựng nó! Chờ qua khoảng thời gian này thì tốt rồi. Châu An Ny nghĩ như vậy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chương 595: Vô Đề

Châu An Ny mở cửa, một nam một nữ mặc thường phục đứng ở cửa, phía sau là một cảnh sát.

Vương Vạn Thành nhận được ra hiệu của sếp mình, tiến lên hỏi:

“Là cô Châu An Ny đúng không? Liên quan đến sự biến mất của chồng cô, ông Chu Triều An, mời cô về chỗ chúng tôi để nhận điều tra.”

Mặt Châu An Ny trắng bệch, cô ta cố gắng giả vờ trấn định gật đầu, nhưng trong lòng đã có dự cảm không tốt.

Kỳ thật, chuyện Chu Triều An mất tích, bên cảnh sát có người đang theo dõi. Chẳng qua không ai ngờ rằng hai người Châu An Ny xử lý rất cẩn thận, bọn họ tìm không thấy thi thể Chu Triều An nên không có cách nào điều tra thêm.

Nào ngờ án mạng của Chu Triều An chưa phá, hắn ngược lại trở thành lệ quỷ, làm ra vụ án giết người liên hoàn.

Phòng thẩm vấn.

Cố Khanh cách kính một chiều nhìn Lâm Ý và Vương Vạn Thành ở bên trong thẩm vấn Châu An Ny.

Châu An Ny rất kín miệng, là một ‘diễn viên’ hiếm có.

Vương Vạn Thành rút ra một tấm ảnh của Chu Triều An, ngón tay gõ trên đó:

“Là cô đã báo án, nói chồng cô mất tích?”

Châu An Ny cẩn thận gật đầu.

"Nói một chút tình huống cụ thể lúc đó." Lâm Ý nói.

Châu An Ny nghiêng đầu như thể đang suy nghĩ: “Ngày hôm đó, chúng tôi đã có một cuộc cãi vã."

"Triều An luôn trông chừng tôi rất gắt gao, bởi vì bề ngoài của tôi.” Châu An Ny cười khổ với nhóm Lâm Ý: “Anh ta luôn cảm thấy có ngày tôi sẽ bỏ trốn với người khác.”

Lâm Ý thầm tặc lưỡi lấy làm lạ, nếu không phải Cố Khanh đã suy đoán ra chân tướng sự tình, thật đúng là nhìn không ra, người phụ nữ yếu đuối trước mắt vẻ mặt khổ sở này cư nhiên lại là một hung thủ giết chồng.

Châu An Ny không hay biết rằng Lâm Ý đã đoán được gốc gác của cô ta, nói tiếp:

“Ngày đó, tôi và một người bạn cũ gặp nhau, tán gẫu vài câu, vừa vặn bị Triều An nhìn thấy. Sau khi về nhà, anh ta mắng tôi là dụ dỗ lung tung, dâm đãng, không an phận, anh ta còn đánh tôi!”

Châu An Ny vừa nói vừa che mặt, tựa hồ đến bây giờ đều có thể nhớ tới lúc ấy trên mặt đau đớn cỡ nào.

"Sau đó thì sao?" Lâm Ý trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, hỏi đoạn sau.

Châu An Ny nhìn bộ dáng này của Lâm Ý, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm, nhưng vẫn nói đúng như kịch bản đã đặt ra:

“Đây là lần đầu tiên anh ta đánh tôi. Tôi có thể chịu đựng

được chồng mình hẹp hòi thích ghen tuông, nhưng một người chồng đánh vợ thì tôi không chấp nhận được.”

"Tôi trực tiếp đề nghị ly hôn, nhưng Triều An không đồng ý, hơn nữa giống như bị chọc giận, điên cuồng đánh người. Tôi tôi ngay lúc đó bị đánh ngất đi "

"Sau khi tỉnh lại, tôi đã ở phòng khám gần nhà."

"Là hàng xóm gần đó nghe thấy tiếng cãi vã nên chạy ra xem, phát hiện cửa nhà chúng tôi mở ra, mà tôi nằm trên mặt đất với đầy rẫy vết thương, mới đưa tôi đến phòng khám."

Nói đến đây, Châu An Ny đã mặt đầy nước mắt.

"Họ nói Triều An lái xe ra ngoài. Nhưng qua hai ngày, anh ta vẫn không trở về, tôi gọi điện thoại cho anh ta thì không bắt máy, tôi lo lắng xảy ra chuyện nên mới có thể báo cảnh sát.”

Chậc chậc chậc! Diễn xuất này Oscar nợ cô ta một giải nữ hoàng điện ảnh!

Cố Khanh ở bên kia kính một chiều cảm thấy mình giống như đang xem phim vậy.

Lâm Ý lấy ra một tấm ảnh mới, đặt lên bàn: “Người này, cô biết không?”

Châu An Ny sửng sốt: “Không”

Châu An Ny định theo bản năng nói mình không biết, nhưng nghĩ đến cảnh sát nếu có thể lấy ảnh ra, khẳng định đã tra được cái gì, vì thế trực tiếp sửa miệng: “Tôi biết, anh ấy là bạn trai cũ của tôi.”

“Anh ta đã chết.” Lâm Ý thản nhiên nói, nhìn qua khóe mắt

quan sát phản ứng của Châu An Ny.

Lâm Ý cũng không ngờ, chờ bọn họ tìm được người thì phát hiện người đã chết.

Châu An Ny có chút kinh ngạc, người đàn ông trong ảnh mặc vest thắt cravat, để lại một chòm râu cắt tỉa ngay ngắn, tràn ngập sức hấp dẫn của người đàn ông thành công, đây là người cô ta từng yêu.

Chương 596: Vô Đề

"Anh ta chết rồi à? Anh ta chết như thế nào?"

Lâm Ý cũng không giấu diếm chút nào: "Nguyên nhân cái chết là cắt cổ tay tự sát. Nhưng bên trong còn có nhiều điểm đáng ngờ."

Người đàn ông này nằm chết trong bồn tắm của gia đình mình sau khi cắt cổ tay.

Nhưng lúc anh ta chết là mở mắt, đồng tử nở to, khuôn mặt lộ rõ sự kinh hoàng, không khớp với tự sát.

Kỳ lạ là, hiện trường không có dấu vết hung thủ tồn tại.

Vụ án này vốn chỉ có thể phán định là tự sát, nhưng với ánh mắt bị tổ hợp lại tam quan của Lâm Ý thì cho rằng chuyện này không đơn giản.

Châu An Ny lẳng lặng lắng nghe, cô ta không nói gì.

Biết tin người đàn ông chết, ban đầu cô ta khiếp sợ, nhưng phải công nhận là sau đó cô ta cảm thấy nhẹ lòng.

Chuyện đó là hai người cùng làm, hiện tại anh ta đã chết thì chỉ có một mình cô ta biết. Miễn là cô ta không thừa nhận điều đó, không ai có thể kết tội cô ta!

Sau đó Châu An Ny dường như không còn nỗi sợ, nói dối càng ngày càng lưu loát.

Cố Khanh nhìn thấy thẩm vấn rơi vào thế bí, cô gõ cửa thay thế Vương Vạn Thành.

Đổi một cô gái đi vào, Châu An Ny âm thầm bĩu môi, không nói gì.

Cố Khanh mới bắt đầu cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Châu An Ny.

Ánh mắt kia giống như là nhìn một người sắp chết, tràn ngập thương hại.

Bị ánh mắt này nhìn làm Châu An Ny cảm thấy gai người, rốt cuộc không kiềm được hỏi:

“Cô nhìn gì?”

Cố Khanh hỏi:

“Cô cảm thấy anh ta thật sự tự sát sao?”

“Tôi không biết." Đây là câu trả lời của Châu An Ny.

Nhưng trong lòng Châu An Ny biết người đàn ông kia căn bản không thể nào tự sát!

Cố Khanh lại hỏi:

"Gần đây cô thường gặp ác mộng, phải không?”

Châu An Ny không trả lời câu hỏi này.

"Có phải cô thường xuyên cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm vào mình không?” Cố Khanh hỏi tiếp.

Các câu hỏi của Cố Khanh thoáng nghe như tùy tiện hỏi không theo thứ tự trước sau, nhưng mỗi câu đều chọt trúng điểm yếu trong lòng Châu An Ny, tăng thêm nỗi hoảng sợ cho cô ta, cũng

càng cảnh giác với nhóm Cố Khanh.

“Cảnh sát các người rốt cuộc muốn làm gì, nếu không có chuyện gì thì khi nào có thể thả tôi đi?!" Châu An Ny không muốn ở lại đây nữa.

Cố Khanh liếc mắt nhìn vòng tay Phật trên tay cô ta, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói một tiếng: “Rất nhanh, cô sẽ sớm được thả đi.”

Loại cảm giác rõ ràng đối phương biết cái gì nhưng không chịu nói cho mình biết đúng là khó chịu!

Châu An Ny nghĩ như vậy.

Trong lúc tạm nghỉ giữa chừng.

Lâm Ý đi ra phòng thẩm vấn, hỏi:

“Tại sao cố ý nói cho cô ta biết cái chết của gian phu kia? Để làm trầm trọng thêm nỗi sợ hãi của cô ta à?”

Cố Khanh cười nói:

“Tôi chỉ muốn cảnh cáo cô ta hãy lấy đó làm gương, sau này ra ngoài cảnh giác một chút.”

“Dù sao chồng của ta phỏng chừng sắp đến tìm rồi.”

Lâm Ý đã hiểu, Cố Khanh đã xác định được một vài thứ, biết nạn nhân tiếp theo nhất định là Châu An Ny nên mới dẫn cô ta đến đây.

Châu An Ny bây giờ chính là mồi nhử tốt nhất.

Lâm Ý hỏi:

“Cô phát hiện ra cái gì?"

Cố Khanh nói: “Lệ quỷ sau khi thành hình, thì việc làm đầu tiên là báo thù cho mình. Lẽ ra Châu An Ny và gian phu kia phải lần lượt chết đi. Chẳng qua cô ta may mắn, đeo xâu chuỗi Phật giúp cô ta chắn tai ương vài lần.”

“Nhưng phỏng chừng xâu chuỗi Phật đó đã không còn tác dụng. Chu Triều An giết nhiều người như vậy để tăng cường sức mạnh của mình, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội giết chết Châu An Ny."

Nói đến chuỗi ngọc Phật, Lâm Ý phản xạ vuốt cổ mình. Từ sau chuyện lần trước, Lâm Ý về nhà liền lấy ra bùa hộ mệnh luôn bị đặt trong ngăn kéo.

Con người sống trên đời tốt nhất mang chút lòng kính sợ đi.

Sau 72 giờ.

Châu An Ny bước ra khỏi cổng cục cảnh sát.

Sau khi đi ra, Châu An Ny lập tức về nhà, sau đó lục lọi ngăn kéo hộc tủ, bắt đầu thu thập hành lý.

Chương 597: Vô Đề

Lúc được thả ra, lời nói như thầy bà của nữ cảnh sát (Cố Khanh) vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô ta.

Tự tử? Một cơn ác mộng? Hồn ma trả thù?

Châu An Ny trong lòng càng thêm hoảng hốt, tăng nhanh tốc độ thu dọn hành lý. Cô ta không thể ở lại đây nữa, cô ta phải chạy!

Một loạt các sự việc sau cái chết của Chu Triều An quá kỳ lạ.

Châu An Ny chợt cảm giác bốn phía dường như có hơi lạnh khuếch tán ra.

“Ai đó?!”

Châu An Ny vụt xoay người lại, nhưng trong nhà không có ai ngoại trừ cô ta.

Cảm thấy không đúng, Châu An Ny buông xuống hành lý đã dọn được một nửa, chuẩn bị đi ngay bây giờ.

Nhưng Châu An Ny kéo tay nắm cửa, không thể mở cửa ra.

Châu An Ny lấy điện thoại ra, phát hiện sóng điện thoại biến mất.

Châu An Ny hét to cứu mạng với bên ngoài, bên ngoài yên tĩnh, giống như là không có một hàng xóm nào.

Mùi máu tươi bay ra từ phòng vệ sinh.

Châu An Ny giật thót tim.

Ba tháng trước, cũng trong mùi máu tanh nồng nặc như vậy, cô ta và người yêu cùng nhau kéo Chu Triều An vào phòng vệ sinh, phân xác.

Nếu không mở cửa được, Châu An Ny dứt khoát to gan, đi về phía phòng vệ sinh.

Phải công nhận, Châu An Ny là người phụ nữ rất gan dạ.

Ngoài mặt trông cô ta xinh đẹp thanh lịch, mảnh mai.

Nhưng trong lòng to gan hơn bất cứ ai. Thí dụ như giết Chu Triều An, ví dụ như hủy thi diệt tích, kỳ thật đều do ta cô chủ đạo.

Châu An Ny không biết sau khi Chu Triều An hóa thân thành lệ quỷ đã giết mấy người phụ nữ khóe mắt có nốt ruồi mỹ nhân. Châu An Ny cho rằng Chu Triều An khi còn sống trung thực thì sau khi chết cũng không có gì phải sợ.

Cô ta có thể giết hắn lần đầu tiên thì có thể giết thêm lần thứ hai!

Châu An Ny lấy ra một con dao đặt dưới bàn trà.

Con dao này vốn dùng để cắt trái cây, sau khi dùng nó phân xác Chu Triều An thì cô ta luôn giấu nó dưới bàn trà.

Cầm con dao, cô ta từ từ đi đến cửa phòng tắm.

Mùi máu tươi càng lúc càng nồng đậm.

Cô ta nhìn vào trong, cho dù là lá gan lớn, cũng bị hoảng sợ!

Buồng vệ sinh rõ ràng đã dọn dẹp sạch sẽ nay nhuộm đầy máu

tươi.

Chu Triều An đã sớm bị chia thành mấy khúc, đốt không còn mẩu tro giờ đây còn nguyên vẹn nằm trên sàn gạch.

Hắn trừng mắt nhìn cô ta, giống như trong giấc mơ.

Châu An Ny do dự kêu lên:

“Triều Triều An?”

Chu Triều An nằm trên mặt đất chợt động đậy, hắn đứng lên, cả người đầy máu hỏi Châu An Ny: “Tại sao?!”

Châu An Ny tội nghiệp nói:

“Xin lỗi Triều An, lúc đó em chỉ muốn ngăn cản anh đánh người, rồi anh chảy nhiều máu. Kiến Hoa nói chờ anh tỉnh lại thì chúng tôi sẽ tiêu đời, anh ấy nói để anh chết thì hai chúng tôi mới được ở bên nhau. Anh đã khiến Kiến Hoa đền mạng, xin hãy tha cho tôi đi. Tôi hối hận, tôi đã hối hận!”

Những lời này hoàn toàn không có tác dụng trấn an.

Toàn bộ mắt Chu Triều An bắt đầu chuyển sang màu đen, đến lúc này mà người phụ nữ kia vẫn miệng đầy nói dối! Ngay cả quỷ cũng dám lừa!

Móng tay của hắn bắt đầu dài ra, biến thành đen, mất đi một con dao cũng không sao, cũng tốt, hắn không muốn để vợ mình chết gọn như vậy!

Dù Châu An Ny cầm dao thì vẫn chỉ là một người bình thường, một người phụ nữ yếu đuối.

Chu Triều An né qua con dao, rạch một nhát lên người Châu

An Ny, để lại vài vết cào đẫm máu.

Né con dao kia vì nó là một trong những hung khí giết Chu Triều An.

Đau đớn trên người khiến Châu An Ny thật sự hiểu rằng Chu Triều An biến thành lệ quỷ, không phải ảo giác do tinh thần phân liệt, cô ta gặp lệ quỷ!

Châu An Ny cũng rất bản lĩnh, quyết định thật nhanh đâm dao về phía Chu Triều An, không ngờ trúng thật.

Vết thương của Chu Triều An bốc lên khói đen.

Giữa hung khí và quỷ hồn có một loại quan hệ áp chế tự nhiên, con dao kia là một trong những hung khí giết chết Chu Triều An, có thể tiếp tục thương tổn hắn đã trở thành lệ quỷ.

Chương 598: Vô Đề

Giống như dao của đồ tể, dao của đao phủ thời xưa, bình thường đều có sát khí nồng đậm, lệ quỷ không dám đến gần.

Chu Triều An bị dao này đâm một cái càng kích phát tính dữ, chộp về phía cổ của Châu An Ny.

Châu An Ny cũng phát hiện, tuy dao của cô ta có thể tổn thương Chu Triều An, nhưng với trình độ của cô ta thì không đối phó được đối phương.

Châu An Ny chạy vào phòng bếp, tìm ra một túi gạo nếp, cô ta nghe người già trong nhà nói gạo nếp có thể xua đuổi quỷ, bây giờ chỉ đành làm thử.

Một nắm gạo nếp ném về phía Chu Triều An đuổi theo tới.

Xèo!

Trông giống như bị hắt axit sulfuric đậm đặc vậy, trên mặt Chu Triều An đụng phải gạo nếp liền hòa tan, đụng phải gạo nếp khiến hắn lập tức biến thành màu đen.

Cảm thấy đau đớn nóng bỏng, nhưng không ngăn cản được động tác của Chu Triều An.

Có đau không? Tất nhiên là đau.

Nhưng không thể so sánh với cái đau lúc bị phân thây và đốt cháy.

Vết cào trên người Châu An Ny chuyển màu đen, cô ta thở hổn

hển mềm nhũn ngã xuống đất.

Chu Triều An cũng không vội giết cô ta, cách một đoạn thời gian sẽ cào một cái lên người Châu An Ny.

Hắn muốn cho Châu An Ny từ từ chết trong đau đớn.

Châu An Ny vốn còn phản kháng vài cái, sau đó nằm yên dưới đất, tia sáng trong mắt dần mỏng manh.

“Đủ rồi chứ?”

Đột nhiên, một giọng nói đến từ phía sau.

Trong mắt Châu An Ny hiện lên một tia sáng, lập tức lại nhắm hai mắt lại, giống như hôn mê.

Chu Triều An xoay người, nhìn thấy một nam một nữ.

Cố Khanh trong tay cầm một thanh kiếm.

Vốn cô chỉ muốn một mình tới đây, nhưng Lâm Ý nhất định phải đi cùng. Cố Khanh nể mặt bác Lâm, cho Lâm Ý một ít bùa chú hộ thân, cũng dặn dò anh ấy đứng một bên xem thôi, tuyệt đối đừng ra tay.

Chu Triều An hiển nhiên cũng nhận ra Lâm Ý.

"Cảnh sát ngu ngốc!"

Hắn muốn đi công kích Lâm Ý, nhưng lại kiêng kỵ Cố Khanh cầm kiếm đứng bên cạnh.

Cố Khanh nhìn Châu An Ny máu thịt nhầy nhụa suy yếu, nói:

“Ta không ngờ lệ quỷ nhà ngươi khi giết người khác thì nhanh

gọn, lúc giết vợ mình cư nhiên bắt đầu do dự thiếu quyết đoán!"

Chu Triều An quát hướng Cố Khanh:

“Ta đương nhiên không thể cho ả chết nhẹ nhàng như vậy! Ta đau cỡ nào thì ả phải đau nhiều như thế!”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Gieo nhân nào gặt quả ấy. Vậy sau khi ngươi giết vợ, theo quy củ ngươi phải hồn phi phách tán, chắc ngươi cũng không có ý kiến gì chứ?”

Kiếm của Cố Khanh rục rịch.

"Các ngươi biết cái gì! Mấy người phụ nữ kia vô tội? Còn ta thì sao? Chẳng qua bởi vì cưới con mụ độc ác này nên ta xứng đáng không có tính mạng?!”Chu Triều An đương nhiên không muốn tiếp nhận kết cục hồn phi phách tán.

Chu Triều An nhìn về phía Lâm Ý: “Cảnh sát các ngươi cũng vô dụng! Rõ ràng hung thủ giết người ở chỗ này, các ngươi cư nhiên không bắt bọn họ! Nếu các ngươi bất lực thì chỉ có thể dựa vào ta tự báo thù!”

Chu Triều An vừa nói xong đã lao về phía Cố Khanh, ai cũng đừng hòng ngăn cản hắn báo thù!

Thế nhưng trình độ hiện tại của Cố Khanh, kiếm pháp vô danh đã luyện rất quen tay, chỉ giây lát đã đánh cho lệ quỷ liên tiếp lùi lại.

Kỳ thật lần trước Lệ Hoan có thể thu thập hắn, chẳng qua hắn bị đốt thành tro tàn, có hình thái đặc biệt, có thể mượn sương khói tạm thời che dấu chính mình, mới tránh được một kiếp.

Hiện tại hắn muốn chạy trốn, nhưng Cố Khanh đã dán hết bùa chú ở xung quanh nhà, khiến Chu Triều An không có đường chạy!

Chu Triều An không trốn thoát được, đành thỏa hiệp:

“Ngươi để ta giết con ả này, ta tự nguyện hồn phi phách tán!”

“Không thể!” Cố Khanh còn chưa nói gì, Lâm Ý liền vội vàng nói: “Cô ta giết người, hẳn là bị pháp luật quốc gia trừng phạt!”

Đây là điểm mấu chốt của Lâm Ý với tư cách là một cảnh sát!

Khói đen trên người Chu Triều An cuồn cuộn bốc lên.

Hắn còn chưa kịp hành động.

Phập!

Có thứ gì đó đâm vào ngực hắn.

Trong tầm mắt Cố Khanh và Lâm Ý, Châu An Ny không biết từ lúc nào đã đứng dậy, cầm hung khí kia lại đâm vào lồng ngực Chu Triều An.

Chương 599: Vô Đề

Khói đen trên người Chu Triều An không tiêu tán, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Cố Khanh cau mày, trước khi tình huống của Chu Triều An trở nên tồi tệ hơn, cô một kiếm chém đứt đầu hắn.

Chu Triều An hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Lúc này thì ngay cả hồn phách cũng không có.

Châu An Ny lộ ra nụ cười nhợt nhạt:

“Cám ơn các người đã cứu tôi”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Cố Khanh bọc khăn tay cầm lấy đao rơi trên mặt đất, giao cho Lâm Ý: “Nếu có hung khí thì chắc có thể định tội cô ta chứ? À mà chắc có thể kiểm tra vết máu trong phòng vệ sinh”

Lâm Ý hiểu ý gật đầu: “Đã sớm có đồng nghiệp theo dõi cô ta, hiện tại tìm được hung khí, vụ án cũng có thể nhanh chóng giải quyết.”

Châu An Ny hoàn toàn trắng mặt. Cô ta biết đời mình tiêu rồi.

Châu An Ny với hành vi phạm tội giết người phân xác bị Lâm Ý chuyển giao vào tay các đồng nghiệp cục cảnh sát. Lúc bị mang đi, Châu An Ny vết thương đầy người, nét mặt hoảng hốt.

Còn về vụ án giết người liên quan nốt ruồi mỹ nhân, ‘hung thủ’ thật đã tan thành mây khói, nội tình của vụ án không thể công

bố ra ngoài, nên dùng biện pháp xử lý cũ, âm thầm kết án, xử lý mơ hồ.

Giải quyết chuyện bên này xong, anh trai Lâm Ý đưa Cố Khanh về trường học.

Lúc lái xe, Lâm Ý mấy lần muốn nói lại thôi, khi sắp đến cổng trường anh ấy mới mở miệng hỏi: "Cố Khanh, cô là lệ thuộc cơ cấu đặc biệt quốc gia sao? Có thể nói đôi chút về bộ môn của các người không?"

Tuy đã làm đơn xin cấp trên, nhưng nếu có người giải thích tỉ mỉ trước về thế giới mà anh ấy không biết này thì càng tốt.

Cố Khanh gật đầu đồng ý:

"Được chứ, nhưng tôi chỉ có thể nói đại khái, tình huống cụ thể còn tùy vào về sau anh Lâm hợp tác với bộ môn chúng tôi."

Sự dứt khoát của Cố Khanh khiến Lâm Ý ngây ra:

"Làm vậy không trái với quy định của bộ môn các người à?"

Cố Khanh không quan tâm phất tay:

"Anh Lâm đã cùng tôi đi bắt quỷ còn gì, lừa dối gì được nữa."

Cố Khanh nói xong giới thiệu đại khái tình huống của Bộ Đặc Dị.

Cho dù chỉ là giới thiệu đơn giản cũng khiến Lâm Ý nghe say sưa, anh ấy còn hỏi:

"Nếu Cố Khanh lệ thuộc Bộ Đặc Dị, vậy có biết lúc trước đội cảnh sát bị Chu Triều An gây thương tích, là ai cứu chúng tôi không?"

Dường như cảm thấy hỏi câu này hơi đột ngột, Lâm Ý lại bổ sung một câu: “Ân cứu mạng không đền đáp sao cho hết, tôi cần biết ân nhân là ai để về sau tìm cách báo đáp.”

Lâm Ý nói xong gãi đầu, dường như cảm thấy có chút lúng túng.

Câu bổ sung này khiến Cố Khanh vốn không có suy nghĩ nhiều bỗng chốc sắc mặt kỳ lạ, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của Lâm Ý:

“Người anh nói chắc là bộ trưởng của chúng tôi, là chị Lệ Hoan cứu các người "

Lâm Ý hỏi kỹ Cố Khanh về mặt mũi của Lệ Hoan, xác định không có nhận sai người, anh ấy vừa lòng.

Đưa Cố Khanh đến trường còn ghé qua siêu thị, Lâm Ý mua một túi đồ ăn vặt đưa cho Cố Khanh, nói là anh trai tặng cho em gái ăn.

Xe lái đến dưới ký túc xá.

Cố Khanh phất tay từ biệt Lâm Ý, lúc đi lên lầu cô gặp phải Từ Bảo Châu.

Trong mấy ngày ngắn ngủi Từ Bảo Châu đã thay đổi rất nhiều, trở nên khiêm tốn, yên lặng hơn. Đôi khi nhìn Từ Bảo Châu một người ngồi trên ghế ngây người sẽ cảm thấy có chút âm u.

Tóm lại, giống như là thay đổi thành người khác vậy.

Cố Khanh cũng hiểu được nguyên nhân.

Từ Bảo Châu sẽ biến thành như vậy, một mặt là bị huyền thuật ảnh hưởng, tuy cô ta quyên góp một khoản tiền xóa bỏ một

số nhân quả, nhưng vận may và tay của cô ta còn cần thời gian chậm rãi khôi phục.

Ngoài ra, người nhà muốn hại tính mạng của mình, loại đả kích lớn này khiến người ta thay đổi tính cách hoàn toàn là bình thường.

Từ Bảo Châu thấy Cố Khanh thì cũng sửng sốt.

Môi Từ Bảo Châu mấp máy, không biết cô ta muốn nói gì.

Cố Khanh thì giống như nhìn thấy bạn học bình thường, chào hỏi cô ta.

Chương 600: Vô Đề

Cố Khanh đang định lên lầu tiếp chợt bị Từ Bảo Châu gọi lại.

"Cố Khanh!"

Cố Khanh quay đầu nghi hoặc nhìn cô ta.

Từ Bảo Châu hạ thấp thanh âm: “Tôi muốn hỏi cậu là cậu có nhận ủy thác không?”

Cố Khanh tiếp tục nghi hoặc nhìn Từ Bảo Châu, chẳng lẽ cô ta lại xảy ra chuyện? Nhưng khí tràng quanh thân không bị loạn!

Hay là cô ta muốn dùng huyền thuật trả thù người hại mình? Vậy cũng không được!

Cố Khanh nói thẳng: “Tôi sẽ không dùng huyền thuật hại người! Điều này sẽ làm tăng nhân quả của tôi. Cậu tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện đó, nếu không cố gắng làm nhiều chuyện tốt thì vận may trên người cậu sẽ không khôi phục được!”

Bị Cố Khanh hoài nghi mình muốn hại người, mặt Từ Bảo Châu đỏ lên, tức giận muốn mở miệng đốp chát lại, nhưng cô ta nhịn xuống.

Từ Bảo Châu đã học được và kiểm soát tính khí của mình.

Từ Bảo Châu nói:

“Không phải tôi, thật ra tôi muốn mời cậu ra tay giúp một người bạn của tôi.”

Cố Khanh biết mình hiểu lầm, cũng có chút ngượng ngùng.

Cô muốn hỏi rõ tình huống, chợt nhớ đang cầm túi đồ ăn vặt lớn, giơ lên cho Từ Bảo Châu xem:

“Tôi đi lên cất đồ đã, sau đó cậu cho tôi biết một chút tình huống cụ thể, tôi sẽ suy nghĩ có nên nhận ủy thác này hay không.”

Từ Bảo Châu gật đầu, lúc này cũng không vội vã đi xuống:

“Tôi đi lên với cậu.”

Bạn học Từ Bảo Châu luôn có xích mích với phòng ngủ của bọn họ vậy mà chủ động tới cửa, cho dù đã từ chỗ Cố Khanh biết được một chút tin tức trong nhà Từ Bảo Châu xảy ra chuyện, điều này vẫn khiến Hách Viện Viện, Thẩm Thần còn có Trần Nhất Khả kinh ngạc.

Cảm thấy Cố Khanh và Từ Bảo Châu muốn nói chuyện, Thẩm Thần vốn định cùng hai người khác đi phòng ngủ bên cạnh chơi một lát.

Không ngờ Từ Bảo Châu lần này không chút kiêng dè liền nói ra.

Dù sao nhóm Thẩm Thần không biết người bạn này của Từ Bảo Châu, mà dù biết cũng chẳng sao.

Chuyện này nói đến thì Từ Bảo Châu cũng không xác định có phải là chuyện huyền học hay không. Chẳng qua cô ta nghĩ rằng không chừng pháp thuật huyền học có thể giải quyết giúp.

Từ Bảo Châu làm cô chủ của châu báu họ Từ, bạn tốt của cô ta tự nhiên cũng là người có tiền.

Người nọ tên là Cảnh Húc, là cậu chủ nhỏ của công ty giải trí

Thịnh Thiên, lớn bằng Từ Bảo Châu.

Hai người này từ nhỏ thanh mai trúc mã, lúc còn học nhà trẻ đã chơi cùng một chỗ. Trường tiểu học và trung học cơ sở cũng chung trường, sau khi trưởng thành quan hệ vẫn tốt đẹp.

Năm xưa cha Từ còn từng muốn cùng cha Cảnh đính hôn cho hai đứa nhỏ!

Không ngờ tuy hai đứa nhỏ chơi thân nhưng giữa hai bên cũng không có tình yêu nảy mầm, coi nhau như anh em hoặc chị em tốt.

Trong nhà mở công ty giải trí, Cảnh Húc lại là con trai út, tuy cuối cùng anh cả sẽ kế thừa công ty nhưng chỉ riêng cổ phần cũng có thể khiến Cảnh Húc cả đời không lo ăn mặc.

Hơn nữa cậu ta nhỏ nhất nhà, được cưng nhất.

Cứ như vậy, Cảnh Húc khó tránh khỏi nhiễm một ít tác phong ăn chơi trác táng.

Cảnh Húc từ khi còn học trung học cơ sở đã không ngừng đổi bạn gái.

Đương nhiên, cậu ta thuộc loại phong lưu nhưng không hạ lưu, chú ý hai bên tình nguyện.

Dù hai bên chia tay cũng trong êm đẹp, chưa từng xảy ra chuyện gì. Ngược lại những người bạn gái cũ đều lui về quan hệ bạn bè với cậu ta, ở chung khá tốt.

Năm ba đại học, Cảnh Húc quen bạn gái mới, là thực tập sinh mới của công ty bọn họ, còn chưa chính thức ra mắt.

Cảnh Húc thích nhất chính là bạn gái mình đơn thuần, sạch sẽ ỷ lại mình, hoàn toàn khác với những hồ ly tinh quấn quýt cha

mình mà cậu ta nhìn thấy từ nhỏ đến lớn.

Nhưng đơn thuần luôn rất dễ dàng thay đổi, nên Cảnh Húc mới hết lần này đến lần khác yêu rồi lại chia tay.

Lần này cũng vậy.

Lúc đầu, hai người quả thật ngọt ngào qua một thời gian.

Nhưng nếu cô gái kia gia nhập công ty giải trí trở thành thực tập sinh thì chắc chắn ôm mộng ngôi sao. Lúc đầu đơn thuần chẳng qua là còn chưa hiểu quy tắc trong giới mà thôi.

Chương 601: Vô Đề

Cô gái phát hiện từ khi mình yêu đương với cậu chủ nhỏ của nhà họ Cảnh thì đãi ngộ của cô ta trong công ty trở nên khác biệt.

Các giáo viên hiền lành với cô ta, ký túc xá và đồ dùng sinh hoạt cô đều đổi thành tốt nhất, ngay cả người đại diện hung dữ trước kia cũng không dám lớn tiếng với cô ta nữa.

Đám thực tập sinh cùng thời kỳ bắt đầu nịnh bợ cô ta, tuy rằng trong mắt bọn họ tràn đầy hâm mộ ghen tị.

Dù sao còn trẻ tuổi, cô gái nhanh chóng mơ màng lên mây.

Cô gái bắt đầu thích những thứ đắt tiền, thích trang điểm và ăn diện, thích những lời khen ngợi của người khác. Thứ hấp dẫn Cảnh Húc dần biến mất khỏi người cô gái, từng chút một biến mất hầu như không còn.

Ban đầu Cảnh Húc còn cố gắng uốn nắn bạn gái trở về lúc đầu, nhưng cậu ta thất bại.

Bạn gái giả vờ đơn thuần như xưa, nhưng đôi mắt đã không còn sạch sẽ như trước.

Cảnh Húc nhanh chóng đề nghị chia tay, giống như nhiều lần trước đây.

Cô gái đương nhiên không muốn.

Cô ta biết rõ những gì mình đang có bởi vì là bạn gái của Cảnh Húc.

Chiêu thức quen thuộc của con gái đương nhiên là khóc lóc ăn vạ.

Nhưng Cảnh Húc vốn đã không còn tình cảm gì nữa, bị quấy phá khiến cậu ta đau đầu đánh mất luôn một chút tình cảm cuối cùng,

Bị quấn chặt, Cảnh Húc không kiên nhẫn trực tiếp chặn tất cả phương thức liên lạc, ra nước ngoài chơi một tuần.

Chờ khi Cảnh Húc trở về nhà.

Công ty nói cô gái kia mất tích, còn là từ lúc gặp Cảnh Húc lần cuối thì bặt tin.

Bây giờ cha mẹ của cô gái mang theo một đám người bà con cô bác tìm tới công ty đòi được giải thích.

Cảnh Húc trở thành người bị tình nghi số một trong vụ cô gái mất tích.

Hiện tại công ty của gia đình cậu ta cũng vì chuyện này mà gặp phải nguy cơ, trên mạng liên tiếp nói công ty giải trí Thịnh Thiên là nơi dơ bẩn, một cô gái đang yên lạnh cứ thế biến mất.

Cha mẹ cô gái đứng ra, muốn kiện Cảnh Húc và công ty giải trí Thịnh Thiên.

Trong khoảng thời gian này, Cảnh Húc và công ty giải trí Thịnh Thiên quả thực sứt đầu mẻ trán.

Đây cũng là tại sao Từ Bảo Châu xảy ra chuyện lớn như vậy, Cảnh Húc không đến thăm cô, bởi vì cậu ta là Bồ Tát bùn qua sông, bản thân khó bảo đảm.

“Thì ra bạn của cậu chính là Cảnh Húc công ty giải trí Thịnh

Thiên kia!" Bình thường Hách Viện Viện thích hóng chuyện nhất, sao không biết có chuyện lớn về công ty giải trí Thịnh Thiên được.

Từ Bảo Châu gật đầu: “Cảnh Húc là bạn của tôi, tôi có thể bảo đảm cậu ta tuyệt đối chưa từng làm chuyện hại người. Cậu rất nhát gan, ngoại trừ thích đổi bạn gái, tuyệt đối không dám làm loại chuyện này.”

Cố Khanh gõ mấy cái trên mặt bàn:

“Vậy cậu muốn tôi giúp chuyện gì?”

Đối với việc này, Từ Bảo Châu đã sớm nghĩ kỹ: “Tôi muốn nhờ giúp đỡ tìm cô gái mất tích kia.”

Cô gái đó chính là mấu chốt của sự việc! Chỉ khi nào tìm được cô ta mới có bước ngoặt.

Cố Khanh suy nghĩ một chút, nói: “Tôi có thể hỗ trợ, nhưng tôi cần gặp người tên Cảnh Húc trước.”

Nếu Cảnh Húc vô tội thì Cố Khanh đương nhiên đồng ý hỗ trợ.

Nhưng nếu cậu ta là người xấu, Cố Khanh có thể báo cảnh sát giùm.

Từ Bảo Châu nhanh chóng liên lạc với Cảnh Húc, sắp xếp cho hai bên gặp mặt.

Trước khi gặp nhau.

Từ Bảo Châu nói cho Cảnh Húc biết chuyện mình gặp được trong thời gian này, phòng ngừa Cảnh Húc nhìn thấy Cố Khanh quá trẻ cảm thấy cô không đáng tin cậy, tạo thành hai bên hiểu lầm.

Nào là vật trang trí Tỳ Hưu, nào là quỷ anh giết người, Cảnh

Húc trợn mắt há hốc mồm nghe.

Cảnh Húc vò rối tóc, vẫn không thể tin được: “Bảo Châu, những gì cậu nói đều là thật à?”

Từ Bảo Châu nhìn Cảnh Húc, tóc rối bời, sắc mặt nhợt nhạt, quần áo nhăn nhúm, đây không phải cậu chủ nhỏ của nhà họ Cảnh mà cô ta biết.

Từ Bảo Châu gật đầu, vươn tay trái ra: “Tay tôi hiện tại còn chưa khôi phục bình thường, không tin thì cậu hãy sờ thử.”

Chương 602: Vô Đề

Với quan hệ của hai người tự nhiên là không cần kiêng dè.

Cảnh Húc trực tiếp chạm vào, quả nhiên, tuy rằng bề ngoài nhìn không ra có cái gì khác, nhưng nắm tay trái của Từ Bảo Châu có cảm giác cứng như bóp kim loại.

"Sao có thể như vậy?" Dù gì là bạn tốt, Cảnh Húc lo lắng hỏi: “Cái này còn có thể khôi phục lại như cũ không?”

Từ Bảo Châu rút tay về:

“Hẳn là có thể, chẳng qua cần thời gian.”

Từ Bảo Châu lấy mình làm ví dụ khiến Cảnh Húc có chút tin tưởng dù chưa gặp Cố Khanh.

Sự tình khẩn cấp, Từ Bảo Châu dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp gặp mặt.

Sau khi gặp nhau.

Cố Khanh trước tiên nhìn khí tràng quanh người Cảnh Húc.

Ra ngoài dự đoán.

Vận may quanh thân Cảnh Húc khá tốt, thêm vào trên người có một chút kim quang công đức, chứng minh những năm gần đây cậu ta đã làm nhiều chuyện tốt.

Chẳng qua khói đen mơ hồ trên ấn đường chứng minh dạo này cuộc sống của cậu ta không thuận lợi.

“Cố đại sư? Đại sư xem có thể giúp tôi tìm được người kia không?” Cảnh Húc biết Cố Khanh là Từ Bảo Châu cố ý tìm tới giúp mình, cho nên luôn mỉm cười hiền hòa.

Cố Khanh gật đầu: “Có thể. Cậu có vật phẩm bên người nào của cô gái kia không?”

“Có có có!” Cảnh Húc nói: “Cô ấy ở ký túc xá công ty, đồ đạc vẫn còn ở đó, chưa ai động vào.”

“Vậy chúng ta hãy đi công ty của nhà cậu.” Cố Khanh đưa ra quyết định.

May mắn nơi hẹn gặp cách công ty giải trí Thịnh Thiên rất gần, ba người nhìn đám người thân của cô gái làm ầm ĩ trước cửa công ty đòi được giải thích, cộng với đám phóng viên chực chờ bắt được tin tức lớn, ba người tránh khỏi họ đi vào từ lối gara tầng hầm.

Cô gái đúng là dựa vào thân phận bạn gái Cảnh Húc đạt được không ít chỗ tốt.

Ở ký túc xá loại một người, xung quanh đặt lộn xộn quần áo, túi xách, mỹ phẩm, thoạt nhìn đều có giá trị không nhỏ.

Cố Khanh đi vào phòng ngủ, trực tiếp tìm kiếm trên giường, sau đó tìm được một sợi tóc dài, tóc xoăn màu hồng phấn.

"Đây có phải là tóc của cô gái đó không?" Cố Khanh hỏi.

Cảnh Húc gật đầu. Cậu ta còn nhớ cô gái từng nhuộm màu tóc này, cậu ta thì không thích, hai bên còn cãi nhau.

Bỏ tóc vào la bàn, kim bắt đầu quay.

Cố Khanh cảm ứng một chút, nhíu mày.

Cô nhìn về phía Cảnh Húc: “Cậu có ảnh chụp và ngày sinh tháng đẻ của cô ấy không?”

Cảnh Húc có hình, chứa trong điện thoại. Còn ngày sinh thì trong hồ sơ công ty chắc chắn là có.

Cố Khanh nhìn hình cô gái cười tươi như hoa trong điện thoại của Cảnh Húc, càng nhíu chặt chân mày:

“Cô ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ?”

Tướng mạo này rõ ràng là tướng chết sớm, sao có thể sống bình yên đến tuổi này?

"A?!" Cảnh Húc hiển nhiên cũng không biết: “Cái này chắc không thể nào? Công ty không có sắp xếp cho thực tập sinh đi làm thẩm mỹ!”

Cố Khanh liếc mắt nhìn Cảnh Húc, nghe lời của cậu ta thì một số nghệ sĩ ra nghề của công ty giải trí Thịnh Thiên sẽ bị yêu cầu đi phẫu thuật thẩm mỹ?

Ý thức được mình lỡ lời, Cảnh Húc vội vàng đổi đề tài: “Đại sư xem tiếp đi, đây là ngày sinh của cô ta.”

Cố Khanh bắt đầu bói:

“Ủa? Sao ngày sinh hình như cũng là giả?!”

Thôi bỏ đi, chỉ cần tìm được đối phương, hết thảy đều rõ ràng.

Mà muốn tìm được đối phương, một sợi tóc là đủ rồi.

Tìm cô gái kia là chuyện khá đơn giản.

Trên thực tế, cô ta không rời khỏi thành phố S.

Nhưng vấn đề là, khi họ tìm được người thì cô gái đang trong tình trạng hôn mê, đó là lý do tại sao khi Cố Khanh sử dụng la bàn thì phát hiện bên trong có chút không đúng, do đó hỏi ra ngày sinh tháng đẻ.

Cô gái hôn mê nằm trong phòng bệnh của một trại an dưỡng cao cấp.

Hỏi bác sĩ và y tá, họ không biết ai đưa cô gái đến, chỉ biết lúc đưa tới thì gửi một khoản tiền lớn, đủ để chăm sóc cô gái trong nhiều năm.

Trong lòng Cảnh Húc cũng không dễ chịu.

Khi không tìm được người, cậu ta một lòng cảm thấy là cô gái muốn trả thù mình, trả thù công ty giải trí Thịnh Thiên nên mới làm ra nhiều chuyện như vậy.

Chương 603: Vô Đề

Nhưng khi cậu ta nhìn thấy cô gái mặc quần áo bệnh nhân, nằm trên giường vô tri vô giác, lòng trắc ẩn đối với phụ nữ, đặc biệt là bạn gái cũ, lại dâng lên.

"Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy vậy? Cô ấy có thể tỉnh lại không? Đại sư, ngài mau giúp ui da!" Cảnh Húc còn chưa dứt lời đã bị Từ Bảo Châu nhéo tay, cậu ta ăn đau.

“Mắc gì cậu nhéo tôi?” Cảnh Húc cảm thấy Từ Bảo Châu càng ngày càng bạo lực.

Từ Bảo Châu lại nhéo mạnh Cảnh Húc, chỉ hướng cô gái nằm trên giường:

“Nhìn đi, cậu không nhìn ra vấn đề gì sao?"

Cảnh Húc dù sao chỉ là một cậu chủ ăn chơi, không biết mấy chuyện này, ngây thơ lắc đầu.

Từ Bảo Châu thở dài, nếu không phải nhà mình đã trải qua chuyện đó khiến cô ta trưởng thành rất nhiều, suy nghĩ nhiều hơn thì phải chăng cô ta cũng sẽ giống như Cảnh Húc?

“Cậu không ngẫm lại, một cô gái đang yên lành sao có thể đột nhiên hôn mê, bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!"

"Còn nữa, là ai trả số tiền lớn cho trại an dưỡng? Ai thông báo cho cha mẹ của cô gái đến gây sự?! Cậu không cảm thấy có điều gì mờ ám trong đó sao?”

Một loạt vấn đề này khiến Cảnh Húc bị hỏi có chút choáng

váng.

Nhưng bị đống câu hỏi đập vào mặt khiến Cảnh Húc cũng ý thức được, chuyện này tuyệt đối là có người cố ý nhằm vào.

"Vậy chuyện này?" Cảnh Húc cẩn thận nhìn bạn thân Từ Bảo Châu đã trở nên hơi khác xưa.

Từ Bảo Châu liếc xéo cậu ta:

"Chuyện này dựa vào cậu và tôi thì không giải quyết được. Đại sư cùng lắm cũng là giúp cậu tìm ra vấn đề. Bây giờ cậu gọi điện ngay cho anh Cảnh, nói là chúng ta tìm được người, bảo anh ấy âm thầm một mình lại đây, đừng cho ai biết."

"À à, được, gọi ngay!" Cảnh Húc lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho anh mình.

Cậu cả họ Cảnh tới rất nhanh.

Là người thừa kế của công ty giải trí Thịnh Thiên, Cảnh Diệu và Cảnh Húc hoàn toàn là hai loại hình khác nhau.

Nói theo lời của Cảnh Húc thì Cảnh Diệu là nguyền rủa của mình!

Khi còn bé, Cảnh Húc trèo cây đánh nhau lên nhà gạch ngói, còn Cảnh Diệu thì bắt đầu nhận giáo dục tinh anh, mỗi môn đều học giỏi.

Lớn thêm vài tuổi, Cảnh Húc cũng phải nhận giáo dục như vậy. Nhưng không biết có phải vì khi còn bé nhìn anh trai mình phải học bài mỗi ngày thảm quá, đến lượt cậu ta liền ăn vạ không chịu học, muốn đến trường học với các bạn.

Tuy Cảnh Húc nghịch ngợm nhưng miệng ngọt, từ nhỏ đã

được người trong nhà yêu thương, thấy cậu ta ghét học như thế, nghĩ rằng dù sao gia nghiệp có con cả kế thừa, vì thế họ không ép Cảnh Húc.

Bởi thế nên Từ Bảo Châu mới cùng Cảnh Húc làm bạn học nhiều năm như vậy.

Sau đó, Cảnh Diệu một đường học lên, lại đi du học vài năm, sau khi trở về liền từng chút một tiếp nhận sản nghiệp công ty giải trí Thịnh Thiên.

Nói tóm lại, Cảnh Diệu chính là một người con cưng của trời!

Vốn dĩ, công ty giải trí Thịnh Thiên dưới sự dẫn dắt của Cảnh Diệu đã dần triển lớn mạnh.

Không ngờ bởi vì em trai quen bạn gái mà gây ra những chuyện này.

Cảnh Diệu sau khi nhận được điện thoại báo là đã tìm được người liền đi tới nơi.

Cảnh Diệu nhìn 'nhân khẩu mất tích' nằm trên giường của trại an dưỡng, nhíu mày hỏi:

"Chuyện này là sao? Các người làm cách nào tìm được người?"

Cảnh Húc vừa định mở miệng đã bị Từ Bảo Châu chen sang một bên:

"Anh Cảnh, chuyện là vầy"

Từ Bảo Châu cảm thấy Cảnh Húc nói chuyện lề mề, để cô ta nói sẽ tốt hơn.

Từ Bảo Châu giải thích chi tiết toàn bộ quá trình.

Trọng điểm tự thuật lại sự lợi hại của đại sư Cố Khanh, và hoài nghi của cô ta đối với toàn bộ sự việc.

“Sự tình là như thế, anh Cảnh thấy thế nào?”Từ Bảo Châu nói miệng khô lưỡi khô, Cảnh Húc ở bên cạnh cũng ngẫu nhiên bổ sung vài câu.

Cảnh Diệu vẫn chăm chú lắng nghe.

Cho dù một ít lời của Từ Bảo Châu nghe vào tai anh ấy thật là khó tin.

Chờ Từ Bảo Châu nói xong, Cảnh Diệu lập tức biểu đạt cảm tạ với Cố Khanh.

Chương 604: Vô Đề

Còn về Cảnh Húc nhảy loi choi lên xuống muốn được khen, Cảnh Diệu chỉ cần liếc một cái là cậu ta ngoan ngay.

“Vậy thì Cố đại sư, người trên giường này rốt cuộc bị sao vậy?” Cảnh Diệu hỏi.

Cố Khanh trực tiếp nói: “Hồn phách của cô ta lìa xác.”

Mọi người nghe hiểu theo nghĩa đen.

Trầm mặc vài giây, Cảnh Diệu lại hỏi: “Có thể đánh thức cô ấy dậy không?”

Cố Khanh nhìn người đàn ông trước mắt một chút, ừm, là người có tiền.

“Được, nhưng phải tìm về hồn phách, giá tiền sẽ khác.”

Cảnh tổng tài tiền giàu rộng rãi tỏ vẻ đại sư cứ thoải mái làm.

Cố Khanh rất vừa lòng với người ủy thác như vậy.

Đúng thế, sau khi Cảnh Diệu tới, làm boss cuối cùng trả tiền, người ủy thác của Cố Khanh đã đổi thành anh ấy.

Cố Khanh lục lọi trong túi xách tay, thật ra là tìm trong nhẫn thế giới này, lấy một chiếc đèn dẫn hồn ra.

Cố Khanh nhìn sang Cảnh Húc:

“Quần áo cô ta thường mặc để ở đâu?”

Lúc nãy đi ký túc xá của cô gái, Cố Khanh kêu Cảnh Húc lấy quần áo cô ta thường hay mặc, giờ thì cần dùng rồi.

Cảnh Húc nhanh chóng lấy trong cái túi to ra một chiếc áo thun, ưm, còn là loại áo cặp, mua lúc hai người còn ngọt ngào, mỗi người một cái.

Cảnh Húc nịnh nọt đưa cho Cố Khanh: “Đại sư, áo đây.”

Cố Khanh nhìn thoáng qua, nói: “Đốt, giữ tro lại.”

"A?" Cảnh Húc còn chưa kịp phản ứng.

Từ Bảo Châu vội hé miệng làm khẩu hình: “Đốt!”

Cảnh Húc vội kiếm người đưa cho một chậu rửa mặt bằng inox, đốt cháy áo.

Sau khi áo bị đốt thành tro thì cậu ta vội đưa chậu rửa mặt cho Cố Khanh.

Cố Khanh lấy một nắm tro, bôi lên trán, tứ chi của cô gái nằm trên giường. Sau đó lại lấy một ít bỏ vào đèn dẫn hồn, lại dùng linh lực đốt đèn.

Cố Khanh đưa đèn cho Cảnh Húc:

“Cầm, giữ cho lửa đừng tắt, kêu tên cô gái kia.”

“Tôi tôi hả?” Cảnh Húc không ngờ mình cũng có nhiệm vụ: “Chẳng phải nên là đại sư làm sao? Tôi có biết gì đâu?”

Cố Khanh nhướng mày: “Cha mẹ cô gái này đang kiện tụng với các người, không thể nào đến đây giúp, trong những người ở đây chỉ có cậu là liên hệ hơi nhiều với cô gái này, trừ cậu làm ra thì còn ai nữa?”

“Nhớ kỹ, gọi tên cô gái này, nói nhiều lời ngọt ngào khuyên người ta trở về, hiểu không?"

Cảnh Húc rất muốn nói không hiểu, nhưng anh trai mắt lom lom nhìn mình, cậu ta đành tội nghiệp nhận lấy đèn, ai bảo mình yêu đương gây họa chứ!

Cố Khanh bắt đầu niệm chú.

Tùy theo Cố Khanh niệm chú, từ đèn dẫn hồn tỏa ra mùi hương rất hấp dẫn.

Cảnh Húc vội kêu người:

"Mạt Mạt, Lưu Mạt Mạt? Cô đang ở đâu? Cô mau trở về! tôi sai rồi, là lỗi của tôi, cô về đi được được hay không”

Sau một thời gian dài.

Chỉ thấy ánh lửa trong đèn dẫn hồn lóe lên, tựa hồ sáng hơn.

Trong ngọn lửa dường như có một bóng dáng của một cô gái.

Từ Bảo Châu và Cảnh Diệu đều ở bên cạnh nhìn, không dám nói chuyện.

Cố Khanh không biết từ lúc nào dừng niệm chú, sau đó đưa tay ra bóp lửa trong ngọn đèn.

Tay điểm vào giữa hai chân mày của Lưu Mạt Mạt nằm trên giường.

Hư ảnh của cô gái chậm rãi phóng lớn hợp vào người nằm trên giường.

Sau đó Cố Khanh liền thản nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, nói: "Được rồi, chờ khoảng mười phút là cô ta sẽ tỉnh lại."

Ba người Từ Bảo Châu lần đầu tiên nhìn thấy loại pháp thuật này, nghe Cố Khanh nói thế đều ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lưu Mạt Mạt trên giường, chỉ chờ mười phút sau xem thử cô ta có thật sự tỉnh dậy.

Lưu Mạt Mạt cảm giác mình đã đi rất lâu trong bóng đêm.

Cô ta cảm thấy lạnh đến nỗi không thể tìm thấy hướng.

Từ sau khi xin tiếp tục quen nhau với Cảnh Húc không thành công, Lưu Mạt Mạt một mình lang thang trên đường, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, lại mở mắt liền phát hiện mình đến một nơi bốn phía đen ngòm.

Kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, Lưu Mạt Mạt đã sớm hối hận.

Chia tay thì chia tay! Có gì to tát đâu.

Bị người ta chê cười thì kệ nó, sẽ không thiếu hai miếng thịt.

Chương 605: Vô Đề

Trong tay không có tiền, chờ lúc cô ta ra nghề có thể tự mình kiếm!

Dù thế nào đi nữa vẫn tốt hơn là không ngừng đi trong bóng đêm, không biết rốt cuộc ở nơi nào.

Lưu Mạt Mạt bỗng nghe thấy ai đó gọi tên mình.

Là Cảnh Húc!

Lưu Mạt Mạt vui mừng muốn đáp lại, để Cảnh Húc tới tìm mình.

Từ thanh âm của Cảnh Húc, trước mắt cô ta xuất hiện một luồng sáng, dường như có con đường trong ánh sáng.

Theo bản năng bước lên, cô ta có thể cảm thấy được đó là đường về nhà.

Lưu Mạt Mạt tắm trong ánh sáng cứ thế tiến lên.

Lại mở mắt ra, Lưu Mạt Mạt nhìn thấy chủ tịch công ty giải trí Thịnh Thiên - Cảnh Diệu, bạn trai cũ Cảnh Húc và hai cô gái xa lạ.

Có ba người nhìn cô ta không chớp mắt, khiến Lưu Mạt Mạt cảm thấy gai người.

Một người còn lại thì ung dung cắn táo.

"Là các người cứu tôi đúng không? Các người tìm được tôi ở đâu vậy? Có ai bắt cóc tôi sao?"

Dường như Lưu Mạt Mạt không biết lúc trước hồn phách của mình đã lìa xác.

Cảnh Diệu hỏi:

“Trước đó cô đã trải qua cái gì?"

Lưu Mạt Mạt kể lại những gì mình trải qua cho đám người vẻ mặt quái lạ nghe.

Cảnh Diệu dò hỏi tiếp:

“Cô nói là sau khi muốn quen lại với Cảnh Húc nhưng không thành công, đang đi thì trước mắt tối sầm lại, khi tỉnh dậy không biết mình đã đến nơi nào. Thế trước khi đó cô có gặp người hoặc chuyện gì kỳ lạ không?”

Lưu Mạt Mạt mờ mịt lắc đầu, thoạt nhìn cô ta thật sự cái gì cũng không biết.

Cảnh Diệu có chút thất vọng, anh ấy còn tưởng rằng có thể thông qua Lưu Mạt Mạt biết bàn tay đen sau màn hại công ty giải trí Thịnh Thiên!

Nhưng tìm được Lưu Mạt Mạt và khiến cô ta tỉnh lại, ít nhất có thể giải quyết chuyện cha mẹ Lưu Mạt Mạt quấy rối.

Lưu Mạt Mạt tỉnh lại, tựa hồ không còn tình cảm đặc biệt gì với Cảnh Húc, chỉ cảm ơn giọng nói của cậu ta đã cứu mình.

Cảnh Húc cũng nói ra chuyện cha mẹ của Lưu Mạt Mạt xuất hiện, còn đòi tố cáo Cảnh Húc và công ty giải trí Thịnh Thiên.

Không ngờ Lưu Mạt Mạt nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt:

“Cái gì? Làm sao họ tìm được đến đây?”

Trông vẻ mặt của Lưu Mạt Mạt dường như không chờ mong thân nhân của mình đến.

Thì ra quan hệ giữa Lưu Mạt Mạt và gia đình cũng không tốt.

Gia đình đến từ nông thôn, trong nhà còn có một chị gái và một em trai.

Trong nhà trọng nam khinh nữ, em trai cô là ưu tiên số một trong ba đứa con.

Chị gái thì bởi vì là đứa con đầu lòng, chiếm được tình thương ít ỏi sót lại của cha mẹ nhà họ Lưu.

Lưu Mạt Mạt xếp ở giữa, lại là con gái, nên cha không yêu mẹ không thương.

May mắn cô ta không bị hoàn cảnh gia đình đả kích mất đi tất cả tự tin.

Lưu Mạt Mạt dựa vào thành tích học tập chăm chỉ thi đậu rời khỏi thôn núi, nhờ vẻ ngoài ưa nhìn lọt vào mắt người săn ngôi sao, mới được gia nhập công ty giải trí Thịnh Thiên làm thực tập sinh.

Sau khi Lưu Mạt Mạt làm thực tập sinh, bởi vì có trợ cấp nên không bao giờ đòi tiền trong nhà nữa. Cô ta nói với gia đình là mình làm việc ngoài giờ, người trong nhà căn bản không biết cô ta làm thực tập sinh ở công ty giải trí Thịnh Thiên!

Cho nên, dùng ngón chân nghĩ Lưu Mạt Mạt đều có thể xác định, mình tựa hồ bị cuốn vào một âm mưu.

Cô ta hôn mê, cha mẹ xuất hiện, tựa hồ đều là tính toán trước,

huống hồ, Lưu Mạt Mạt cũng không cảm thấy cha mẹ mình cẩn thận nhát gan sợ đụng chuyện vậy mà học được cách kiện tụng đòi bồi thường.

"Cảnh tổng!" Lưu Mạt Mạt nhìn về phía Cảnh Diệu: “Tôi sẽ ra mặt thanh minh tất cả mọi chuyện. Kính xin Cảnh tổng Đừng so đo với cha mẹ tôi.”

Cảnh Diệu gật đầu: “Chỉ cần bọn họ kịp thời thu tay lại, tốt nhất có thể nói ra là ai ở sau lưng chỉ điểm bọn họ thì tôi sẽ không so đo.”

Lưu Mạt Mạt cảm kích biểu thị nhất định sẽ thuyết phục cha mẹ.

Lưu Mạt Mạt xem như gặp họa được phúc.

Lúc này hồn phách lìa xác khiến Lưu Mạt Mạt thoát khỏi trạng thái bay bổng lên mây.

Chương 606: Vô Đề

Lưu Mạt Mạt vốn là một người thông minh, lúc trước chẳng qua là trở thành bạn gái của Cảnh Húc, được nâng niu nên quên hết tất cả.

Hiện tại tỉnh táo lại, Lưu Mạt Mạt nhìn Cảnh Húc với ánh mắt chân thành:

“Cảnh Húc, cám ơn anh đã cứu tôi. Nhưng chúng ta thực sự không phù hợp làm người yêu, chúng ta hãy chia tay!”

Cảnh Húc:

Thì ra tình huống trước kia của bọn họ còn không tính là chia tay sao?!

Ngày hôm sau.

Công ty giải trí Thịnh Thiên tổ chức họp báo, nói muốn làm rõ một số tin đồn trên mạng gần đây.

Trong buổi họp báo, Lưu Mạt Mạt mặc đồ đẹp xuất hiện.

Cô gái mất tích trong lời đồn, thậm chí có thể bị giết người diệt khẩu giờ đây lành lặn xuất hiện trước mắt công chúng.

Theo như cô ta nói thì trước đây vì công ty có ý định cho cô nhận vai trong một bộ phim công ty sản xuất, cô ta bị đưa vào doanh trại để tiến hành huấn luyện khép kín, mãi đến hôm qua mới biết tin đồn trên mạng rằng cô ta đã "chết".

Người ta lành lặn xuất hiện, còn với tư thế được công ty hết

lòng nâng đỡ, các tin đồn lúc trước chắc chắn đều là gạt người!

Các antifan trên mạng im lặng.

Cha mẹ của Lưu Mạt Mạt và những họ hàng đó thì như chim sợ cành cong.

Lưu Mạt Mạt đã trở lại, vậy hành vi lúc trước của bọn họ là vu cáo!

Đám người vốn thấy cha mẹ nhà họ Lưu đòi bồi thường số tiền lớn, muốn chia một chén canh, giờ thấy không ăn được thì xin phép ra về.

Không lâu sau, chỉ còn lại cha mẹ nhà họ Lưu ở trong căn nhà thuê.

Chị cả của Lưu Mạt Mạt đã kết hôn, lần này không đi theo góp vui. Em út của cô ta còn học cấp 2, không thể đi theo.

Đang lúc hai vợ chồng bàn bạc nên bỏ chạy ngay hay tống tiền người gọi bọn họ đến rồi mới về nhà thì Lưu Mạt Mạt tới cửa.

Không biết trong nhà phát sinh cái gì.

Đợi đến khi Lưu Mạt Mạt lại đi ra thì đã lấy được thông tin từ cha mẹ nhà họ Lưu.

Người ủng hộ sau lưng bọn họ không tiết lộ mình là ai, nhưng cha mẹ nhà họ Lưu khôn khéo lén chụp hình người đó, chỉ cần điều tra là ra ngay.

Cầm ảnh chụp mà Lưu Mạt Mạt cung cấp, Cảnh Diệu rất nhanh tra được, đó là người của công ty giải trí Kim Đỉnh!

Công ty giải trí Thịnh Thiên và công ty giải trí Kim Đỉnh vốn

tranh đấu gay gắt. Cố Khanh không rõ tình hình cụ thể thế nào.

Hiện tại mấy scandal của nghệ sĩ nổi tiếng thuộc hai công ty giải trí cùng lúc bị bộc ra ngoài, khiến đám cư dân mạng ăn dưa no nê.

Hôm sau, Cố Khanh được hai anh em Cảnh Diệu và Cảnh Húc mời đến nhà bọn họ.

Dù sao công ty bị tổn hại bởi vì thủ đoạn đặc biệt của công ty giải trí Kim Đỉnh, bây giờ còn chưa tìm ra người huyền học đã giúp đỡ cho công ty giải trí Kim Đỉnh, hai anh em lo lắng người nhà của mình phải chăng cũng bị ảnh hưởng gì, nên mời Cố Khanh tới xem một chút.

Cố Khanh nghĩ dù sao gần đây không bận việc gì, thế là đồng ý.

Trên đường đi, Cảnh Húc phổ cập quan hệ thành viên của nhà họ Cảnh.

Cảnh Nguy, cha của Cảnh Diệu và Cảnh Húc, cựu chủ tịch của công ty giải trí Thịnh Thiên, một tay ông ấy sáng lập công ty giải trí Thịnh Thiên, và phát triển thành một công ty giải trí lớn.

Nhà bọn họ hơi rối loạn, Cảnh Nguy có ba người con trai.

Con trai lớn Cảnh Diệu và con trai út Cảnh Húc đều do vợ chính thức còn có một đứa con riêng là Cảnh Hoài, lúc ba tuổi mới được Cảnh Nguy từ bên ngoài ôm về, nói mẹ của đứa nhỏ ngoài ý muốn qua đời, bà Cảnh mới miễn cưỡng đồng ý nuôi ở Cảnh gia.

Nhờ đó, bà Cảnh giúp Cảnh Diệu chiếm được một phần lớn cổ phần của công ty giải trí Thịnh Thiên, anh ấy mới có thể thuận lợi khi tiếp quản công ty.

Số của bà Cảnh không tốt lắm.

Sau khi bà ấy sinh Cảnh Húc thì sức khỏe không tốt, sau đó bởi vì chuyện con ngoài giá thú mà làm ầm ĩ.

Về sau bệnh lâu không khỏi, đã qua đời.

Cho nên nói, hiện tại trong nhà họ Cảnh toàn là đàn ông.

Chương 607: Vô Đề

Lúc Cố Khanh đến thì cha Cảnh và Cảnh Hoài cũng ở đó.

"Đây là đại sư đến hỗ trợ giải quyết vấn đề lớn mà mấy người nói sao? Trông cũng bình thường thôi."

Cha Cảnh còn chưa mở miệng, Cảnh Hoài tiến lên trước, cẩn thận đánh giá Cố Khanh một phen, phát hiện cũng không có gì đặc biệt, liền cười nói.

Thái độ này, kiêu ngạo này thật là khác hẳn với Cảnh Húc, Cảnh Diệu.

Cố Khanh lười để ý Cảnh Hoài.

Cảnh Diệu hờ hững liếc qua Cảnh Hoài, Cố Khanh cảm thấy trong đôi mắt kia tràn đầy miệt thị, làm cho sắc mặt Cảnh Hoài đều tái xanh.

Cảnh Húc tuổi trẻ nóng nảy, nghe Cảnh Hoài tràn đầy hoài nghi nói ra câu đó thì thầm bực.

Cậu ta thấy tận mắt năng lực của Cố Khanh, giờ vất vả mời người ta đến nhà xem giúp, Cảnh Hoài bình thường nói chuyện gai góc thì thôi đi, hiện tại cư nhiên còn dám kéo chân sau!

"Cảnh Hoài! Anh nói kiểu gì thế hả? Có biết lễ phép không? Tôi và anh cả vất vả mới mời tới đại sư, lẽ nào anh không muốn để cho đại sư kiểm tra trong nhà, chẳng lẽ anh có vấn đề gì?"

Cảnh Hoài càng thêm không vui.

Từ nhỏ anh ta đã biết mình là con ngoài giá thú, trong ngôi nhà này, không ai chào đón anh ta ngoại trừ cha mình.

Nhiều lần bọn họ xung đột, Cảnh Diệu và Cảnh Húc đều bắt tay nhau chống lại cậu ta, còn cha bởi vì lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nên chỉ biết ở giữa giảng hòa.

Tuy rằng những năm gần đây ông ấy cho tiền tiêu không ít, bởi vì trong lòng có chút áy náy nên cho Cảnh Hoài nhiều bồi thường, nhưng loạt động tác hồi bà Cảnh còn sống khiến Cảnh Hoài hoàn toàn mất đi tư cách cạnh tranh công ty giải trí Thịnh Thiên.

Con ngoài giá thú vốn đã kém hơn người một bậc, dựa vào cái gì ngay cả cơ hội cạnh tranh cũng không có?! Cảnh Hoài trong lòng không phục.

Tuy rằng sau khi phát hiện Cảnh Diệu nắm quyền to công ty giải trí Thịnh Thiên, bản thân không còn hy vọng cạnh tranh ngược lại tự mở công ty.

Nhờ cậy mối quan hệ của nhà họ Cảnh và công ty giải trí Thịnh Thiên khiến công ty của Cảnh Hoài ăn nên làm ra.

Hiện tại trong lòng Cảnh Hoài đã bớt sự hậm hực, chẳng qua khi nhìn thấy Cảnh Diệu và Cảnh Húc thì luôn nhịn không được khiêu khích.

Quả nhiên, vừa thấy các con trai lại nổi lên xung đột, cha Cảnh quen miệng khuyên:

“Thôi thôi, có gì mà cãi nhau, mấy đứa thật là! Hiện tại Kim Đỉnh nhằm vào chúng ta, các con nên đồng lòng chống bên ngoài. Từ nhỏ tới lớn luôn xích mích, cãi mãi không thấy chán à?”

Cha Cảnh quay đầu nhìn Cố Khanh, quan sát cô, thấy cô bị

mình đánh giá nhưng vẫn mặt không đổi sắc, đáy mắt ông ấy lóe tia khen gợi. Vị đại sư này nhìn tuổi trẻ, thế nhưng khí chất trầm ổn, hẳn là có bản lĩnh thật sự.

Cha Cảnh nói:

“Làm phiền đại sư xem giúp, nhất định phải giúp chúng tôi kiểm tra cẩn thận.”

Cố Khanh gật đầu, kỳ thật vừa vào cửa cô cũng đã xem qua tình huống của bốn cha con này.

Không có vấn đề gì cả.

Đương nhiên, không có vấn đề gì tức là không ai dùng thủ đoạn huyền học thay đổi số mệnh của họ, căn nhà này cũng không có vấn đề phong thủy.

Nhưng

Cố Khanh cười nói:

“Gần đây vận may của ông Cảnh Hoài không tốt, thoạt nhìn sẽ bị lỗ một số tiền.”

Cố Khanh không phải loại người rộng lượng gì, cô thấy rõ coi thường trong mắt Cảnh Hoài, vừa lúc cho anh ta biết đạo lý rằng làm người cần khiêm tốn.

“Cô!”

Cảnh Hoài vẫn không tin tưởng bản lĩnh của Cố Khanh, Cố Khanh nhìn một vòng mà chỉ có mình anh ta bị nói là xui xẻo, Cảnh Hoài cảm thấy cô cố ý nguyền rủa mình.

Cha Cảnh cũng cho rằng như vậy, sắc mặt hơi không tốt.

Ngược lại Cảnh Diệu và Cảnh Húc, sau khi nghe Cố Khanh nói chuyện thì mắt sáng rực nhìn Cảnh Hoài, dường như muốn chứng kiến cảnh anh ta bị phá tài.

Thoáng chốc trong phòng khác hơi yên lặng.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của Cảnh Hoài vang lên.

Cảnh Hoài có chút do dự, điện thoại này

Cha Cảnh, Cảnh Diệu và Cảnh Húc đều nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của Cảnh Hoài.

Chương 608: Vô Đề

Cuối cùng, anh ta bắt máy.

Cảnh Hoài càng nghe điện thoại sắc mặt cũng càng khó coi.

Nhưng vì kiêng dè bị mọi người nhìn nên anh ta không dám chửi tục.

Cuối cùng sau khi cúp điện thoại, Cảnh Hoài nhìn chằm chằm Cố Khanh không nói lời nào.

Cô không sợ anh ta:

“Như thế nào? Những gì tôi nói đã trở thành sự thật?”

Cảnh Hoài hừ một tiếng, nhưng khi bị cha Cảnh hỏi thì anh ta trả lời:

“Nhà máy gọi điện thoại, nói gần đây có một nhóm quần áo có vấn đề.”

Cảnh Hoài làm nghề buôn bán quần áo, quần áo xảy ra vấn đề, quả nhiên là phá tài.

Cảnh Húc vui vẻ muốn nhảy dựng lên, nhưng sợ cha Cảnh rầy nên chỉ có thể ở bên cạnh thầm mừng trong bụng.

Lần này thì cha Cảnh tin Cố Khanh đúng là có năng lực lớn.

“Vậy đại sư giúp giùm, trừ con trai thứ hai của tôi ra, còn vấn đề gì khác không?”

Cố Khanh không có lập tức trả lời, mà là nói:

“Tôi có thể dạo một vòng chỗ này không?”

Cha Cảnh rối rít đồng ý:

“Được, được chứ. Xin đại sư nhất định phải giúp chúng tôi xem tất cả mọi nơi, vậy thì chúng tôi cũng yên lòng.”

Cố Khanh hiểu, lấy tiền đương nhiên phải làm việc.

Vị trí của nhà họ Cảnh không tệ, tuy rằng không thể nói là nơi phong thủy tốt, nhưng cũng xem như khiến người nhà khỏe mạnh sống lâu.

Vậy mà bà Cảnh vẫn bệnh chết ở nơi này thì sức khỏe đúng là rất kém.

Cố Khanh nhìn từ lâu trên đến lầu dưới, cũng chỉ ra mấy vấn đề nhỏ về phương diện phong thủy, cái này là nhờ cô thường trao đổi với Tư Nam.

Cha Cảnh biểu thị sẽ dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp lại mọi thứ đúng theo lời của đại sư.

Cuối cùng đến cửa một căn phòng.

Cố Khanh nhíu mày, trong này dường như có âm khí nhẹ, dù chưa mở cửa ra vẫn có thể cảm giác được.

Cố Khanh xoay tay nắm cửa, phát hiện phòng bị khóa.

Cảnh Húc tiến lên giải thích: “Nơi này vốn là phòng của cha mẹ tôi, sau khi mẹ tôi qua đời, cha sợ mọi người nhìn vật nhớ người đau lòng nên khóa căn phòng lại, ngẫu nhiên nhớ tới mẹ tôi mới đi vào ở một thời gian. Những người khác không được phép

vào!”

Cha Cảnh cũng vội vàng nói:

“Đúng vậy, đồ đạc trong phòng này đều là của vợ tôi, không thay đổi thứ gì.”

Thật ra cha Cảnh vốn rất ân ái với vợ, ở bên mẹ của Cảnh Hoài là một sai lầm!

Năm xưa cha Cảnh làm ông chủ của công ty giải trí phải chịu rất nhiều cám dỗ, nhưng nhiều năm qua ông ấy vẫn giữ mình trong sạch.

Có một lần ông ấy trúng kế của mẹ Cảnh Hoài nên mới có một đứa con rơi này.

Năm xưa mẹ của Cảnh Hoài xem như một nữ diễn viên của công ty, vì muốn lên cao hơn nên tính kế cha Cảnh trong một buổi tiệc.

Nhưng sau khi cha Cảnh tỉnh lại, lập tức điều tra rõ chân tướng, còn trực tiếp hủy bỏ hiệp ước với mẹ Cảnh Hoài, trả một khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng lớn coi như bồi thường, không phong sát bà ta, tự ông ấy cảm thấy mình đã nhân từ rồi.

Mãi đến lúc này mẹ Cảnh Hoài mới hiểu được mình tính kế sai người.

Bà ta tìm công ty mới, bận rộn làm việc, không ngờ ba tháng sau ngất xỉu trong một hiện trường sự kiện, đến bệnh viện kiểm tra thì được bảo là đã mang thai.

Cũng không biết mẹ cảnh Hoài nghĩ như thế nào, bà ta quyết định giữ đứa bé này lại, sau khi trả tiền vi phạm hợp đồng với công ty mới, bà ta liền biến mất trong giới giải trí.

Họ gặp lại nhau vào bốn năm sau, bà ta qua đời vì ngoài ý muốn, người nhà đưa đứa bé đến tay cha Cảnh, nói là con trai ông ấy, nếu không tin có thể đi xét nghiệm ADN, sau đó họ liền rời đi.

Cha Cảnh sau khi điều tra, xác nhận Cảnh Hoài là con trai của mình, bất đắc dĩ đành ôm con về nhà, nói sao thì cũng là con trai của ông ấy.

Cảnh Hoài không biết tất cả nội tình này, điều duy nhất anh ta biết là mình là con riêng của cha Cảnh.

Cố Khanh nghĩ, trong phòng này nếu như đều là đồ vật bà Cảnh khi còn sống, vậy âm khí nhàn nhạt này chẳng lẽ hồn ma của bà Cảnh vẫn còn ở đây?

Vì thế cô nói: “Nếu là nơi bà Cảnh còn sống, vậy mở ra đi vào xem một chút đi!”

Lời này của Cố Khanh làm cha con nhà họ Cảnh lòng khẽ động.

Chương 609: Vô Đề

Lúc này Cố Khanh xem nhà, tuy nơi nào cũng xem nhưng chỉ nhìn thoáng qua, hiện tại chủ động đưa ra muốn vào gian phòng này, lẽ nào

Nhưng chỉ là sửng sốt một chút, cha Cảnh vội vàng lấy chìa khóa mang theo bên người ra, mở cửa ra: "Nếu đại sư đã nói, vậy thì mở ra xem một chút đi!"

Cảnh Húc đã sớm muốn đi vào, nơi này, từ khi mẹ qua đời, trừ cha ra không ai được vào, khiến hai anh em mỗi lần nhớ mẹ chỉ có một quyển album để xem.

Cảnh Diệu tuy rằng vẫn mặt lạnh nhưng trong mắt cũng hiện lên một tia kích động.

Chỉ có Cảnh Hoài là bĩu môi, đi ở sau cùng.

Cố Khanh đi vào phòng, dường như đã có mục đích, đi thẳng đến bàn trang điểm.

Mở ngăn kéo ra, Cố Khanh từ bên trong lấy ra một cái vòng tay gỗ chạm khắc hoa văn:

"Ông Cảnh, không biết trong vòng tay này phải chăng có câu chuyện gì?"

Cha Cảnh sửng sốt: "Cái vòng tay này là tôi tặng cho vợ khi chưa kết hôn, bà ấy rất thích, đeo trên tay mấy chục năm, dù lúc qua đời cũng vẫn đeo."

Cha Cảnh nhớ lại vợ mình, giọng nói chất chứa nghẹn ngào.

Cố Khanh cảm thụ một chút âm khí trên vòng tay, thử rót vào linh khí.

Một làn khói trắng bay ra khỏi vòng đeo tay, tụ tập ở vị trí của cửa sổ, tạo thành một bóng người.

Cố Khanh nhìn ảnh chụp trên bàn trang điểm, bóng người này hiển nhiên chính là bà Cảnh.

Chỉ thấy lúc mới bắt đầu bà ấy hơi mờ mịt, nhưng khi nhìn thấy cha con cha Cảnh thì có vẻ rất vui.

Bà ấy muốn lại gần họ hơn để xem kỹ, nhưng do dự rồi dừng lại cách họ khoảng ba bước.

"Đại sư, gian phòng này có vấn đề gì sao? Hay là vòng tay này"

Cha Cảnh đột nhiên cảm thấy, bốn phía tựa hồ có chút lạnh.

Cố Khanh quay đầu:

"Tôi đã đi khắp nhà của các người, không thấy dấu vết người huyền học làm phép, nhưng hiện tại có một vấn đề "

"Vấn đề gì?" Cảnh Húc vội vàng hỏi.

"Bà Cảnh." Cố Khanh chậm rãi gằn từng chữ nói: "Không biết vì nguyên nhân gì mà bà ấy dường như không có đầu thai chuyển thế, vẫn dừng lại ở trong phòng này."

"Cái gì?!" Là tiếng hét đồng thanh của cha con nhà họ Cảnh.

Cố Khanh xác định gật đầu:

"Bà ấy gần cửa sổ, cách các người ba mét."

Cố Khanh còn muốn hỏi bọn họ có cần cô đưa cho bùa Linh Nhãn để gặp mặt không, mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì không có đầu thai, linh hồn bà Cảnh đã tương đối suy yếu, cho bọn họ thời gian người thân gặp nhau, sau đó Cố Khanh phải liên hệ với địa phủ mang người đi, nếu không thì qua một đoạn thời gian ngắn, bà Cảnh sẽ tan biến.

Cảnh Diệu mở miệng trước: "Xin đại sư hỗ trợ cho chúng tôi gặp mặt một lần, nhà họ Cảnh nhất định cảm kích đại sư!"

Câu nói này rất thú vị.

Chuyện Lưu Mạt Mạt lúc trước, Cố Khanh thu tiền làm việc, đó là thanh toán tiền hàng.

Mà hiện tại, ý của Cảnh Diệu là, cho dù sau vụ này Cố Khanh lại thu tiền, nhưng giúp họ người thân gặp nhau thì tất cả người nhà họ Cảnh đều nợ cô ân tình.

Không nói nhảm nhiều, Cố Khanh lấy ra mấy tấm bùa Linh Nhãn, đến lượt Cảnh Hoài, cô ngẫm nghĩ, không thể nặng bên này nhẹ bên kia, cũng nhét một lá cho anh ta, có dùng hay không thì tùy.

Sau đó Cố Khanh ra khỏi phòng, cho gia đình họ không gian tâm sự.

Dán bùa Linh Nhãn vào, nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp bên cửa sổ khiến Cảnh Húc hoảng hốt.

Lúc bà Cảnh qua đời thì Cảnh Húc còn nhỏ xíu, trí nhớ về mẹ toàn do anh trai kể từng chút cho mình.

Người trước mắt giống hệt trong hình là mẹ của cậu ta sao?

Cảnh Diệu cùng cha Cảnh đã nhịn không được nghênh đón: “Mẹ/Thuấn Hoa, thật sự là mẹ/Thuấn Hoa!”

Thời gian của bà Cảnh không nhiều lắm.

Còn chưa tới nửa giờ, Cố Khanh liền cảm giác không cần cô gọi, đã có quỷ sai cảm ứng được bên này có quỷ hồn, tiến đến mang bà ấy đi.

Khi Cố Khanh lại đi vào gian phòng kia, trong mắt của mỗi người đều rươm rướm nước.

"Quỷ sai sắp đến, các người Chuẩn bị một chút." Cố Khanh nói.

Chương 610: Vô Đề

“Thuấn Hoa!”

Cha Cảnh lưu luyến nhìn vợ nhiều năm không gặp, bà ấy vẫn đẹp như xưa, còn ông ấy đã thành một ông già.

Bà Cảnh mỉm cười: “Có thể gặp lại các người một lần, ta đã rất thỏa mãn rồi. Chồng đã dạy con của chúng ta rất tốt. Chuyện kia ta tha thứ cho chồng ta sẽ ở địa phủ chờ, nhưng chồng đừng đến sớm quá, bọn nhỏ còn cần chồng trông nom.”

“Được, ta hứa với em.” Cha Cảnh gật đầu. Một lời hứa đáng giá nghìn vàng, ông ấy nhất định sẽ làm được.

Bà ấy lại nhìn qua Cảnh Diệu:

“A Diệu! Mẹ đã nói với con rồi, đừng cứ nghiêm mặt như thế, như vậy về sau sẽ không tìm được vợ!”

“Thấy không? Đã ba mươi mấy tuổi rồi mà vẫn độc thân. Mau tìm bạn gái cho mẹ, kết hôn rồi sinh con, chẳng lẽ muốn cho mẹ mãi không được ôm cháu nội sao?”

Một câu nói khiến Cảnh Diệu trong lòng tràn ngập tình cảm bi thương lại sắp chia lìa với mẹ, lúc này cũng lộ vẻ mặt cứng ngắc, bất đắc dĩ kêu mẹ.

Cảnh Húc vốn còn đang khóc, nghe mẹ quở trách anh trai thì phì cười, lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy biểu cảm không biết nên làm sao của anh trai.

Có thể thấy được mẹ của cậu ta mới là người số một trong

nhà! Tiêu chuẩn lấy nhu thắng cương! Đáng tiếc năm đó cậu ta còn nhỏ, không nhớ kỹ mẹ. Lúc này trông thấy, ấn tượng mơ hồ trong lòng Cảnh Húc trở nên rõ ràng hơn.

Bà Cảnh lại nhìn về phía con út:

“Con cũng vậy nữa A Húc, đừng học theo anh của con, gặp được người thích liền sớm xuống tay, có biết hay không!”

Cảnh Húc không giống Cảnh Diệu, Cảnh Diệu ít nhất khi còn nhỏ được hưởng tình mẫu tử trọn vẹn, Cảnh Húc thì được cha và anh nuôi lớn.

Lúc này chẳng những được nhìn thấy mẹ ruột, còn cùng nhau nói chuyện.

Bà ấy thật xinh đẹp và dịu dàng như cậu ta nghĩ.

Cảnh Húc nghiêm túc gật đầu, sụt sịt mũi:

“Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ không học theo anh trai, con sẽ thúc giục anh ấy cùng nhau tìm vợ!”

Mà nếu không tìm được không biết đại sư có thể bói ra vợ tương lai của mình không, trực tiếp tìm được người rồi dắt đi kết hôn luôn.

Cảnh Húc suy nghĩ bay xa.

Cảnh Hoài rốt cuộc vẫn dán lá bùa Linh Nhãn lên.

Người đã qua đời cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mình, quả thật làm cho anh ta hết hồn.

Kế tiếp gia đình ôn chuyện với nhau, dường như không có gì liên quan đến anh ta.

Vẻ mặt của Cảnh Hoài hơi buồn.

Không biết mẹ của anh ta có phải cũng ở địa phủ hay đã sớm đầu thai chuyển thế.

Trước khi đi, bà Cảnh cũng có chuyện muốn nói với Cảnh Hoài.

“Ta đã gặp mẹ của ngươi.” Bà Cảnh nói: “Sau khi ta qua đời.”

Cha Cảnh vừa nghe lời này thì suy nghĩ lệch lạc:

“Có phải do cô ta làm?!”

Cha Cảnh cho rằng, mẹ Cảnh Hoài hóa thành quỷ hồn ở lại chỗ này hại vợ mình.

Bà Cảnh lắc đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn Cảnh Hoài:

“Sau khi mẹ của ngươi qua đời thì luôn ở cạnh ngươi.”

Cảnh Hoài nghe vậy mở to hai mắt, theo bản năng nhìn chung quanh, nếu như mẹ của anh ta ở đây thì không có lý do gì bà Cảnh hiện ra, lại không thấy mẹ của anh ta đâu.

Bà Cảnh nói: “Ngươi không cần tìm. Còn nhớ lúc ngươi bị đưa tới, trên người mang theo cái túi thơm nhỏ không?”

Cảnh Hoài móc túi hương nhỏ ra khỏi cổ, ngạc nhiên thấy trong túi tỏa ra ánh sáng xanh lập lòe.

“Bà ấy từ chối cơ hội đi địa phủ đầu thai chuyển thế, trở thành thủ hộ linh của ngươi, nói muốn ở bên ngươi, nhìn ngươi lớn lên "

Sau khi bà Cảnh trở thành quỷ hồn mới biết có loại thao tác này.

Bà ấy cũng muốn nhìn con trai trưởng thành, cưới vợ sinh con, nên dùng công đức mình tích lũy khi còn sống đổi lấy ở lại dương gian. Nếu làm thủ hộ linh thì bà Cảnh có chồng có con, một người không thể thủ hộ ba người!

Đa số thời gian bà Cảnh trốn trong vòng tay.

Nhưng bà ấy không ngờ!

Bà ấy vừa qua đời, cha Cảnh sợ thấy vật nhớ người nên khóa phòng lại.

Chương 611: Vô Đề

Hơn hai mươi năm qua, số lần bà ấy gặp con trai mình chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nghĩ đến đây, bà ấy lườm cha Cảnh một cái, khiến cha Cảnh vô cùng hoang mang.

Điều thứ hai không ngờ, đó là con trai nhà mình hơn ba mươi tuổi còn đang độc thân, khiến nguyện vọng được tận mắt mấy con trai cưới vợ sinh con lại một lần nữa tan vỡ.

Kỳ thật, nếu như Cố Khanh không vạch chuyện này ra, qua một đoạn thời gian, linh hồn bà Cảnh càng thêm suy yếu thì buộc phải chủ động đi địa phủ.

Cũng may, trước khi đó gia đình họ còn một lần cơ hội gặp mặt.

Cảnh Hoài nhìn về phía Cố Khanh: "Đại sư, lúc trước hoài nghi đại sư là lỗi tại tôi, đại sư có thể giúp tôi được gặp mẹ không?"

Túi thơm nhỏ vẫn tỏa ánh sáng xanh u ám dưới ánh mắt chăm chú của Cảnh Hoài, nhưng cũng không có bất kỳ linh hồn nào từ bên trong bay ra.

Cố Khanh nhìn một chút, trên người Cảnh Hoài có một tầng sáng trắng nhàn nhạt, giống như vòng phòng hộ vậy.

Ngoại trừ Cố Khanh lúc trước nói phá tài, vận thế của Cảnh Hoài không kém, dù có vấn đề gì thì không lâu sau sẽ có may mắn bù đắp.

Chắc là mẹ của anh ta dùng toàn bộ sức mạnh của mình để phù hộ Cảnh Hoài khỏe mạnh bình an thuận lợi, nên đến hiện tại cũng khó giữ được thân hình.

Cố Khanh cảm khái tấm lòng của người mẹ này, cho dù thấy được quỷ sai đã hiện ra trong hư không, Cố Khanh vẫn rót chút linh lực vào túi thơm để bà ta có thể thuận lợi đi ra.

Còn về quỷ sai, quỷ sai trẻ tuổi có chút lạnh run, thuật sĩ này tựa hồ rất lợi hại, quan trọng nhất là, tại sao trên người cô có hơi thở của mấy vị trùm địa phủ? Không lẽ là vị quan hệ cạp váy nào đầu thai lịch kiếp?

Mặc kệ trong đầu suy nghĩ lung tung cái gì, quỷ sai đã dán nhãn không thể đắc tội lên Cố Khanh.

Cho nên khi Cố Khanh dùng linh lực gọi ra nữ quỷ trong túi thơm, còn tỏ vẻ áy náy hy vọng quỷ sai cho thêm chút thời gian, quỷ sai lập tức đồng ý, dù sao cũng là quỷ đã chết nhiều năm, sớm muộn gì phải mang về, hiện tại có người hình như là sếp xin cho nữ quỷ, thế thì thu nữ quỷ đi muộn chút cũng không có gì.

Cảnh Hoài đã ngây người.

Cố Khanh vừa rồi có giải thích với anh ta, thủ hộ linh khác với loại quỷ hồn như bà Cảnh dùng công đức đổi lại ở dương thế, trở thành thủ hộ linh chính là phải trả giá thật lớn.

Đầu tiên, chắc chắn mất công đức, vốn có cơ hội sắp tới lượt đầu thai, bây giờ vào địa phủ có lẽ phải chờ nhiều năm mới đến lượt lần thứ hai. Tiếp đó là thân là thủ hộ linh phải giúp người mình thủ hộ triệt tiêu các loại tổn thương, còn phải hứng chịu nhân quả, nói cách khác, Cảnh Hoài làm chuyện xấu thì linh hồn của mẹ mình sẽ nhận trừng phạt thay anh ta.

Cảnh Hoài biết mẹ mình là ai, nhưng hoàn toàn không biết nội tình năm xưa.

Nhiều năm như vậy, anh ta rốt cuộc lại được gặp bà ta.

Linh hồn trước mắt thật sự quá suy yếu, ngay cả nói chuyện cũng không làm được, chỉ có thể nhìn Cảnh Hoài, mỉm cười vui sướng.

Cảnh Hoài xin giúp đỡ nhìn Cố Khanh, nhưng cô lắc đầu nói:

“Bà ấy là quỷ hồn, lại quá mức suy yếu, chịu không nổi quá nhiều linh lực.”

Vẻ mặt của Cố Khanh hơi đanh lại nhìn Cảnh Hoài:

“Trông bà ấy suy yếu như vậy liền biết những năm gần đây đã đỡ bao nhiêu tai ương, khó khăn cho anh!”

Sắc mặt Cảnh Hoài cũng không tốt lắm, hiển nhiên nhớ tới chuyện thời còn trẻ trâu mê đua xe, từng nhiều lần gặp nguy hiểm nhưng đều vượt qua hết.

Còn có nhân quả!

Cảnh Hoài không tính là người xấu, nhưng anh ta phải thừa nhận mình đã làm một ít chuyện không hẳn là tốt, cho nên những nhân quả kia đều do linh hồn suy yếu đến không thể nói chuyện trước mắt này gánh vác cho anh ta?

Cảnh Hoài nhìn về phía Cố Khanh: “Tôi không cần thủ hộ linh gì, cái này có thể giải trừ sao?! Nhân quả của tôi hãy để tôi tự chịu!”

Cố Khanh thay đổi cái nhìn về Cảnh Hoài, có thể chủ động yêu cầu giải trừ thủ hộ linh, người này coi như có chút đảm đương!

Nữ quỷ miễn cưỡng giữ được hình dạng vội lắc đầu với Cố Khanh.

Chương 612: Vô Đề

Cố Khanh: Thật ra mị không biết làm!

Cố Khanh nhìn về phía quỷ sai ở một bên.

Quỷ sai bị trùm nhìn chằm chằm thì gãi mặt: “Ta chỉ là một quỷ sai nho nhỏ, loại tình huống này ta cũng chưa từng gặp qua!”

Cố Khanh dời tầm mắt, xem ra vẫn phải tìm Khương Mặc Ngôn hỏi thăm còn đáng tin hơn!

Vì thế Cố Khanh nói với Cảnh Hoài: “Chuyện này tôi tạm thời không có biện pháp giải quyết, nhưng tôi sẽ tìm người hỏi một chút, tìm được rồi sẽ nói cho anh biết.”

Cố Khanh cũng không đồng ý việc một quỷ hồn cam nguyện trở thành thủ hộ linh, vì bảo hộ người khác trả giá hết thảy.

Sự sống chết của một người đều có định sẵn, chỉ cần không phải chết ngoài ý muốn, vậy sau khi trở thành quỷ hồn, bất kể là vì cái gì, tốt hay xấu, đều không nên dây dưa với người sống nữa.

Loại cách làm thay người khác thừa nhận tất cả, sau khi Cảnh Hoài biết được thì anh ta phải báo đáp như thế nào đây?!

Chờ về sau Cảnh Hoài cưới vợ sinh con, những người này làm sao chấp nhận một nữ quỷ mẹ chồng / bà nội ở trong túi thơm?

Bởi vì linh lực chỉ có một chút, mẹ Cảnh Hoài rất nhanh lại tiêu tán, một lần nữa trở lại trong túi thơm nhỏ làm vật chứa của mình.

Cảnh Hoài cẩn thận nhét túi thơm vào trong quần áo, kề sát vào ngực.

Cảnh Hoài biết mình luôn không cô đơn, mẹ vẫn ở bên anh ta, như thế đã đủ rồi.

Quỷ sai cũng nhìn thời gian, nói: “Canh giờ sắp đến, đại nhân, ta dẫn bà ấy về theo lệnh.”

Quỷ sai bay lên, bà Cảnh cũng bay lên, tự giác đi theo phía sau quỷ sai.

Cố Khanh nhìn quỷ sai gọi mình là "đại nhân", tuy rằng không biết đối phương tự tưởng tượng cái gì nhưng cô không nói nhiều.

Cha con nhà họ Cảnh tuy rằng không nỡ, nhưng cũng biết được gặp mặt một lần như vậy đã là cực kỳ may mắn, cũng không dám có oán hận gì.

Bọn họ cứ thế nhìn quỷ sai mang theo bà Cảnh rạch hư không hình thành một cái lỗ, chui vào.

Thù lao của nhà họ Cảnh có chút phong phú, khiến ví tiền của Cố Khanh căng phồng.

Tựa hồ trải qua lần này, bầu không khí giữa ba anh em nhà họ Cảnh cũng tốt hơn. Ít nhất giảm bớt khiêu khích nhau, cha Cảnh luôn cố gắng làm người hòa giải thật sự thở phào một hơi.

Về sau ba anh em phát triển ở ba ngành nghề khác nhau, đều làm ra thành tựu rất lớn, còn có danh hiệu ‘Tam kiệt họ Cảnh’, Cố Khanh không ngờ tới điều này.

Về chuyện thủ hộ linh, Cố Khanh đã tìm người hỏi rồi, anh trai và chị Lệ Hoan đều từng gặp loại tình huống này.

Có cha mẹ không nỡ bỏ lại con mình, họ làm thủ hộ linh ở lại bảo vệ người nhà, cũng có người yêu một người chết, một người sống, không đành lòng chia ly nên ở lại làm thủ hộ linh.

Nhưng chưa gặp trường hợp giải trừ thủ hộ linh.

Nói sao đây Thủ hộ linh lúc mới bắt đầu là vì thủ hộ người khác mà tự nguyện dừng lại ở nhân gian.

Nhưng mà, thế gian này có bao nhiêu người đồng ý luôn âm thầm trả giá không để ai biết, còn mình không nhận được báo đáp?

Ban đầu là tự nguyện thủ hộ. Nhưng ví dụ như tình nhân, phát hiện mình đồng ý bảo vệ người yêu nhưng sau khi mình chết thì tìm người yêu mới, lẽ nào còn đồng ý làm thủ hộ linh nhìn bọn họ ngọt ngào ân ái?

Không muốn làm thủ hộ linh, tự nhiên sẽ sinh ra phản kháng, rất dễ dàng từ thủ hộ linh trực tiếp chuyển thành lệ quỷ.

Tình huống của Cảnh Hoài, thủ hộ linh có thể yên lặng trả giá lâu như vậy, gánh chịu thay cho con trai thời kỳ trẻ trâu là đã quá vĩ đại rồi.

Còn có một ít thủ hộ linh tương đối bình hòa, nhưng người được thủ hộ thì bản tính tham lam, không muốn mất đi thủ hộ linh, cũng sẽ làm ra một số chuyện không thể cứu vãn.

Không hỏi ra được thứ mình muốn biết, Cố Khanh lại gọi điện thoại cho Khương Mặc Ngôn.

Nhưng cô phát hiện rõ ràng ngày hôm qua còn có thể gọi điện thoại cho Khương Mặc Ngôn, bỗng nhiên bây giờ không liên lạc được.

Cố Khanh trong lòng có chút bất an, cô cảm thấy có khi nào

Khương Mặc Ngôn đã gặp chuyện gì?

Chương 613: Vô Đề

Nhưng lúc này cô không ở thủ đô, đành báo cho anh trai biết chuyện không thể liên lạc với Khương Mặc Ngôn, để Tạ Giác đi xem thử.

Tạ Giác đồng ý với Cố Khanh sẽ lập tức đi xem Khương Mặc Ngôn thế nào, nhưng sau khi cúp máy thì anh ấy lại thở dài một hơi.

Một đoạn thời gian trước, thủ đô xuất hiện vụ án nữ giới mất tích, cảnh sát tra không ra bất kỳ manh mối nào, liền xin cấp trên cử Bộ Đặc Dị đến hỗ trợ điều tra.

Khương Mặc Ngôn vốn sắp khởi hành đến thành phố S, lại cảm giác được vụ án lần này không bình thường, chủ động yêu cầu đi qua hỗ trợ.

Nhưng ngày hôm qua, Khương Mặc Ngôn và mấy cảnh sát cùng nhau mất tích, hiện tại còn chưa tìm được tin tức gì.

Về mặt tình cảm, với tư cách là anh trai, Tạ Giác không hy vọng Cố Khanh tham dự vào chuyện này, bởi vì anh ấy mẫn tuệ cảm giác được bên trong nguy hiểm.

Nhưng chuyện này giấu được một lúc không thể giấu cả đời.

Cố Khanh rồi sẽ có lúc biết chuyện, đến lúc đó phải làm sao đây?

Tạ Giác mang theo đầy đủ trang bị, chuẩn bị đi điều tra vị trí cuối cùng của thiết bị định vị trước khi Khương Mặc Ngôn mất tích. Nếu như có thể thuận lợi mang người trở về là tốt nhất.

Nơi Khương Mặc Ngôn mất tích là ở gần núi Tây. Và núi Tây có thể nói là một điểm thu hút khách du lịch gần thủ đô.

Khương Mặc Ngôn là người sống sờ sờ đột nhiên mất tích, hơn nữa mấy người phụ nữ trong vụ án mất tích lúc trước đều có quan hệ với núi Tây, Tạ Giác định tra từ chỗ này.

Nhưng Tạ Giác đi một vòng quanh núi Tây cũng không phát hiện có bất kỳ chỗ nào không đúng.

Rốt cuộc người mất tích như thế nào? Đã đi đâu?

Lúc Tạ Giác ngồi trong quán cơm của một gia đình mở trên sườn núi vẫn còn suy nghĩ.

“Ài, tiếc quá, hôm nay chúng ta thức dậy muộn không thể lên núi ngắm mặt trời mọc. Em nghe nói ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi Tây, khi mặt trời phá vỡ sương mù dày đặc mọc lên thì rất đẹp.” Một cô gái trong cặp người yêu ở bên cạnh ăn cơm nói như vậy.

Cô gái còn trẻ nhưng rất đẹp.

Chàng trai an ủi: “Không sao đâu, còn ngày mai nữa mà! Ngày mai anh bảo đảm sẽ làm đồng hồ báo thức hình người của em, kêu em dậy, hai ta cùng đi ngắm mặt trời mọc.”

Cặp đôi đang yêu!

Cô gái làm nũng chỉ để nghe bạn trai an ủi.

Bây giờ đã nghe được rồi, cô gái vừa lòng, nhoẻn miệng cười:

“Tại em sợ về sau không thấy được nữa!”

Cô gái mỉm cười tựa đầu vào vai chàng trai:

“Em thấy trên mạng nói sương mù dày đặc mới xuất hiện ở núi Tây gần đây chỉ có vào khoảng sáu giờ sáng, kéo dài đến tám giờ là hết.”

“Lên núi trong khoảng thời gian đó sẽ không thấy rõ được người hoặc vật cách ba mét. Nghe nói nếu hai người yêu nhau bị lạc trong sương mù dày, bất kể họ chọn đi đâu, vào thời điểm mặt trời mọc mà gặp lại nhau đại biểu họ thật sự yêu nhau.”

“Hả? Còn có cách nói này? Vậy lỡ như”

Chàng trai hoàn toàn không tin cách nói nhìn liền biết là lừa mấy cô gái, nhưng người yêu chờ mong nhìn mình như vậy, cậu đành phải nuốt ngược lời muốn nói, gật gù:

“Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta hãy đi thử, anh nhất định sẽ tìm được em!”

Ngoài miệng nói kiên định, nhưng trong lòng cậu thầm nghĩ đêm nay sẽ cài trang bị định vị song hướng trong điện thoại của bạn gái, như vậy mới bảo đảm.

Đối thoại của cặp đôi vốn không có gì để nghe, nhưng Tạ Giác nghe được một mấu chốt, sương mù dày đặc, chỉ mới xuất hiện gần đây.

Tạ Giác lập tức lên mạng tìm kiếm tin tức về sương mù dày đặc núi Tây, cả câu chuyện tách ra sau đó gặp lại nhau là tình yêu đích thực. Anh ấy tra được không biết là ai truyền ra cách nói này, truyền qua truyền lại trở nên nổi tiếng.

Có mánh lới kiểm chứng tình yêu, các nam nữ trẻ tuổi đi du lịch núi Tây nối liền không dứt, họ đều muốn đi thử một lần.

Thành công thì lên mạng khoe khoang. Thất bại thì giữ kín nick của mình, coi như chưa từng đi.

Chương 614: Vô Đề

Những người phụ nữ mất tích có khi nào nghe được và tin vào câu chuyện núi Tây, đến xác minh tình yêu đích thực nên mới bị mất tích không?

Tạ Giác thầm nghĩ.

Người đến báo án nói mất tích đều là cha mẹ, người thân, bạn bè của bên gái, không rõ ràng về chuyện yêu đương của người mất tích.

Hơn nữa, tuy mất tích gần núi Tây, nhưng một người phụ nữ trong đó rõ ràng ghi chú là đến một trấn ở phía trước núi Tây để bàn bạc làm ăn, căn bản không có tin tức cho thấy cô ấy lên núi, về sau lại vô cớ mất tích. Bởi vậy nên người điều tra vụ án không nghĩ nhiều về sương mù dày đặc ở núi Tây.

Hơn nữa, nếu chuyện mất tích có liên quan đến sương mù dày đặc, vậy thì người phụ nữ đi cùng mấy cô gái mất tích vào trong sương mù ở đâu? Dường như không có bất kỳ tin tức nào, ngay cả báo cáo mất tích cũng không có.

Tạ Giác tập trung ánh mắt vào sương mù dày đặc ở núi Tây, định sáng sớm hôm sau đi điều tra, trước tiên ở lại một khách sạn dưới chân núi.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Tạ Giác chuẩn bị xuất phát, phát hiện đã có nhiều cặp đôi dậy sớm, chuẩn bị xuất phát đi kiểm chứng tình yêu đích thực.

Tạ Giác còn nhìn thấy cặp tình nhân trẻ tuổi trong quán cơm

hôm qua.

Tạ Giác động ý niệm, dán bùa Ẩn Thân lên người, định đi theo sau cặp đôi này thăm dò rõ.

Vừa lên núi, đi không lâu sau, quả nhiên bắt đầu có một tầng sương mù mỏng bao phủ quanh họ.

Tạm không tả kỹ cặp đôi này vừa đi vừa ngọt ngào ném thức ăn cho chó, Tạ Giác đi theo phía sau nhạy bén cảm giác được sương mù này dường như có dấu vết nhân tạo.

Lại đi lên một lát, sương mù càng lúc càng dày đặc, cảnh sắc chung quanh đã hơi khó thấy.

Cô gái trong cặp đôi lúc này không muốn thử nghiệm nữa, mới đến giữa sườn núi mà sương mù dày đặc như vậy, nếu cứ đi lên thì không thấy được người, cô ấy thật sự có chút sợ hãi.

Cô gái ôm chặt lấy cánh tay bạn trai: “A Phong, chúng ta đừng thử nữa, đi ngắm mặt trời mọc thôi được không?”

Cậu trai vốn không tin cái này, cảm thấy có chút không đáng tin cậy, lúc này nghe được bạn gái nói không thử cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu em đã nói không thử thì chúng ta bỏ vậy.”

Nhưng lúc này không phải hai người nói bỏ là bỏ được.

Tạ Giác đi theo phía sau trơ mắt nhìn đôi tình nhân trước mắt này, cô gái không biết đá trúng thứ gì mà ngã về phía trước, bạn trai của cô ấy không kéo lại kịp bị ngã ra sau, nhìn thêm lần nữa thì hai người đều không thấy.

Tạ Giác thay đổi sắc mặt, lập tức chạy đến chỗ bọn họ mất

tích tinh tế cảm ứng, là trận pháp!

Tạ Giác tốt xấu gì có chút trình độ về trận pháp, lập tức cảm giác ra đây là một trận Mê, cặp đôi này rơi vào hai trận Mê khác nhau.

Tạ Giác nhớ lại người mất tích đều là con gái, anh ấy trước tiên vào trận Mê mà cô gái rơi vào.

Trên người Tạ Giác còn dán bùa Ẩn Thân, sau khi Cố Khanh thăng cấp thì vẽ lá bùa phiên bản tăng mạnh cho anh ấy, có hiệu quả ẩn thân và giấu hơi thở siêu tốt, miễn không bị công kích hoặc là chủ động bại lộ, rất khó phát hiện ra sự tồn tại của anh ấy.

Trong trận Mê có rất nhiều người, đều là con gái.

Bọn họ không ngừng đi lòng vòng trong phạm vi nhỏ.

Nhưng kỳ lạ là, bọn họ có khi rõ ràng gần trong gang tấc nhưng không thấy được đối phương, trông giống như một mình lần mò trong sương mù dày.

Có mấy người sốt ruột lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện phần mềm trên điện thoại di động đều giống như không nhạy.

Có thanh âm gì từ xa đến gần tới gần, Tạ Giác càng cẩn thận ẩn mình, anh ấy nhìn thấy hai người quen, A Anh cùng Bạch Hàng.

A Anh che mặt không thấy rõ biểu cảm, ngược lại Bạch Hàng vẻ mặt miễn cưỡng.

"Đây là lần cuối cùng, chúng ta phải lập tức đi tìm đồ, cô có biết là chủ nhân đã rất bất mãn không?"

Tạ Giác phát hiện, rõ ràng lúc trước Bạch Hàng mất một cánh tay, hiện tại tay chân lành lặn.

Chương 615: Vô Đề

Chẳng lẽ Tà Thần này còn biết tái tạo chi đứt sao?

Nhìn kỹ thì tay trái bị đứt của cậu ta cứng ngắc, không quá linh hoạt.

Nghe Bạch Hàng nói, A Anh cũng gật đầu: “Cậu yên tâm, tôi cam đoan đây là người cuối cùng! Miễn là tôi khôi phục lại vẻ ngoài thì chúng ta lập tức xuất phát!"

“Được rồi, cô xem đi, muốn người nào?” Bạch Hàng chỉ vào từng cô gái trong trận Mê, dửng dưng như đang chọn súc vật.

Trước mắt A Anh sáng ngời:

“Từ từ đã, bị tôi chọn trúng nhất định đều là người đẹp hạng A!”

A Anh nhìn qua nhìn lại trong đám người, các cô gái mắc kẹt trong trận Mê đều không cảm giác được sự tồn tại của cô ta.

A Anh kén chọn:

“Người này làn da không đủ trắng, người này cằm hơi tròn. Trời ạ, người này cư nhiên là phẫu thuật thẩm mỹ! Còn người này nữa, trang điểm lên nhìn đẹp nhưng mặt thật dọa chết người!”

Chọn tới chọn lui, A Anh chọn trúng cô gái trẻ mà Tạ Giác âm thầm đi theo.

“Ừm, người này được.” A Anh hài lòng gật đầu: “Người trẻ tuổi đúng là tốt, không trang điểm làn da vẫn non như đậu hũ,

khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không tệ, chọn người này đi.”

A Anh kéo dài giọng nói, đã chọn mục tiêu.

Bạch Hàng tiếc hận nhìn cô gái kia, đúng là người đẹp, tiếc rằng vẻ ngoài rước họa.

Đến lượt Bạch Hàng ra tay.

Chỉ thấy cậu ta tiến lên hai bước, cô gái lỡ bị lạc với bạn trai bỗng mắt sáng rực reo lên:

“A Phong! Anh tìm được em rồi!”

Tạ Giác nhíu mày, trước mắt rõ ràng là Bạch Hàng, nhưng cô gái gọi là A Phong, là tên bạn trai của cô ấy!

Cô ấy bị mê hoặc!

Bạch Hàng không hổ là người thức tỉnh huyết mạch của Ngoa thú, nói vài câu đã khiến cô gái không chút hoài nghi đi theo cậu ta.

Đúng vậy, dưới tình huống bình thường làm gì có ai hoài nghi khuôn mặt quen thuộc trước mắt mình không phải là người quen của mình?

Bạch Hàng dẫn cô gái đi sang bên kia, A Anh không đi theo, cô ta đi hướng trận Mê ở bên cạnh, cũng đúng, còn có bạn trai A Phong thật của cô gái kia cần phải giải quyết.

Chỉ thấy A Anh đi đến trước mặt A Phong, tay ném ra bột phấn, A Phong liền mơ màng.

Tiếp đó, giống như là thuật thôi miên vậy, A Anh nói từng chữ rằng A Phong và bạn gái cãi nhau vì chuyện xuống núi, hai bên bàn

với nhau cần vài ngày bình tĩnh lại, nhưng cuối cùng mỗi người đi mỗi ngã.

A Phong đôi mắt mê ly xoay người đi xuống núi.

Tạ Giác định đi theo nhóm A Anh xem tình huống cụ thể, không ngờ trên vai bị người vỗ một cái, anh ấy xoay người nhìn thì ra là Khương Mặc Ngôn mất tích!

Không kịp hỏi Khương Mặc Ngôn tại sao lại ở chỗ này, làm cách nào nhìn thấu bùa Ẩn Thân, anh ấy và Khương Mặc Ngôn cùng đuổi theo hướng nhóm A Anh rời đi.

Tạ Giác hỏi:

“Cậu không sao chứ? Lúc trước tại sao đột nhiên bặt tin?”

Bởi vì Khương Mặc Ngôn tựa hồ biết đích đến cuối cùng của bọn họ, cho nên hai người bám theo không xa không gần.

"Nơi này có một huyệt động bí ẩn, thiết lập trận pháp đặc biệt, mỗi ngày từ sáu đến tám giờ nổi lên sương mù dày đặc mới có thể đi vào." Khương Mặc Ngôn nói.

"Trong sương mù dày đặc bọn họ thiết lập trận mê đặc biệt, sẽ nhân cơ hội lựa chọn người thích hợp sau đó mang đi, những người khác chờ khi sương mù dần tan thì có thể từ từ đi ra trận Mê."

"Vậy bọn họ bắt mấy cô gái này để làm gì?” Tạ Giác nhớ tới lời A Anh và Bạch Hàng nói người cuối cùng.

"Cung cấp cho A Anh kia hấp thu, để lấy lại vẻ ngoài của cô ta.” Khương Mặc Ngôn nói.

Lúc trước anh đến chậm một bước, cô gái mới mất tích lúc ấy

biến thành bà già, không còn sắc đẹp ban đầu nữa, đã chết, ngay cả linh hồn cũng không thấy đâu.

"Chỉ vì vẻ ngoài?" Tạ Giác cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Khương Mặc Ngôn nói: "A Anh này rất kỳ quái, lúc trước cô ta từng giao một mảnh nhỏ Tà Thần cho tôi, tôi cho rằng cô ta đứng về phía chúng ta.

Chương 616: Vô Đề

Nhưng sau này đụng mặt, cô ta cứng rắn cướp mảnh nhỏ Tà Thần không chút nương tay, cảm giác như người hoàn toàn khác với lúc trước."

"Hơn nữa cô ta không nhớ lúc trước cho tôi mảnh nhỏ Tà Thần."

Tạ Giác ngẫm nghĩ nói:

"Ý của cậu là?"

Khương Mặc Ngôn gật đầu: "Trên người cô ta rất có thể có một linh hồn khác bị đè lại."

Tạm thời không đào sâu hơn về A Anh, trong khi nói chuyện họ đã đến vị trí của hang động.

Ngẫm lại một cô gái xinh đẹp tuổi còn trẻ sắp biến thành bộ dạng bà cụ rồi chết, ngay cả linh hồn cũng không còn, hai người đi nhanh hơn.

Lúc nhìn thấy nhóm Bạch Hàng thì cậu ta đang thúc giục:

"Làm mau lên! Gây ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định đã có người chú ý tới chúng ta! Chờ cô hút xong người này rồi chúng ta đi ngay!"

Cô gái lúc này đã rơi vào hôn mê.

Móng tay đỏ rực của A Anh sờ khuôn mặt non nớt của cô gái: "Thật sự là xinh đẹp! Hút cô ấy thì tôi có thể trở nên đẹp hơn!"

A Anh đang định ra tay.

Trong hư không có một thanh kiếm bay tới!

Cô ta né ra sau, bị kéo giãn khoảng cách với cô gái.

Nhìn lại thì cô gái đã bị kéo đến phía sau Tạ Giác cùng Khương Mặc Ngôn.

“Lại là mấy người!” Bạch Hàng nghiến răng ken két, mối thù bị đứt tay đều là những người này hại!

Bạch Hàng muốn báo thù, nhưng biết rõ dựa vào thực lực của mình là rất khó.

Bạch Hàng nhìn về phía A Anh, mạng che mặt đã tháo xuống, cô ta trở lại bộ dạng hai mươi mấy tuổi, xinh đẹp động lòng người.

Nhưng đối với A Anh thì chưa đủ! Cô ta có thể càng đẹp hơn, chấp niệm của cô ta trừ ‘hắn’ ra là có được bộ túi da vĩnh viễn xinh đẹp.

Nhưng bây giờ đành tạm từ bỏ quyết định này.

A Anh tiếc nuối nhìn thoáng qua cô gái hôn mê, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có thể nhìn ra thêm vài năm sẽ đẹp đến mức nào.

Một mình Tạ Giác thì cô ta còn liều được, nếu cộng thêm Khương Mặc Ngôn? Bạch Hàng đi theo đúng là vướng chân!

A Anh còn nhớ tình Bạch Hàng giúp cô ta dụ mấy cô gái đến để phục hồi vẻ đẹp, nên cô ta cuốn lấy Bạch Hàng, giống như chim bay lao nhanh vào sâu trong hang núi.

Tạ Giác còn muốn đuổi theo, nhưng bị Khương Mặc Ngôn ngăn lại:

“Tôi từng kiểm tra hang núi này, bốn phương thông suốt rất dễ lạc đường, hơn nữa tốc độ của A Anh cực nhanh, hiện tại đuổi theo cũng vô dụng!”

Vì thế, hai người trước tiên mang theo mấy cô gái hôn mê xuống núi.

Phía bên kia.

A Anh và Bạch Hàng chạy đến một nơi an toàn.

Bạch Hàng hỏi:

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

A Anh nheo mắt nói:

“Thành phố S. Chủ nhân nói cảm ứng được có mảnh nhỏ mới xuất hiện.”

Vừa xuống núi, sắp xếp xong xuôi cho các cô gái hôn mê, sau khi cùng Tạ Giác gọi người đến giải quyết trận Mê trên núi Tây, Khương Mặc Ngôn liền gọi điện thoại cho Cố Khanh.

Cố Khanh còn nhớ lúc trước liên lạc với anh không được, giờ Khương Mặc Ngôn gọi điện đương nhiên bị cô hỏi.

Khương Mặc Ngôn thành thực trả lời, làm lộ Tạ Giác lúc trước vì tránh Cố Khanh lo lắng mà nói dối có ý tốt.

Cố Khanh tỏ vẻ, cô rất không hài lòng!

Cô đương nhiên là biết tâm trạng của anh trai không muốn cô rơi vào nguy hiểm, nhưng cũng không thể có chuyện gì liền gạt cô!

Xét thấy là Khương Mặc Ngôn gọi điện thoại, Tạ Giác đã sớm rời đi, Cố Khanh không thể lúc này yêu cầu để Tạ Giác nghe điện thoại biểu đạt tâm tình phẫn nộ của mình.

Nói xong chuyện riêng, Cố Khanh hỏi về thủ hộ linh.

Không ngờ Khương Mặc Ngôn cũng chịu bó tay.

Khương Mặc Ngôn nói: “Thật ra nói đến thì, thủ hộ linh và lệ quỷ là cùng một tính chất, nguyên nhân sinh ra đều là bởi vì chấp niệm quá nặng. Chỉ có điều một là vì bảo vệ, một là vì báo thù. Chỉ cần chấp niệm không tan biến thì không thể nào khiến bà ta trở lại là linh hồn bình thường đi địa phủ đầu thai chuyển thế.”

Đáp án này làm cho Cố Khanh câm lặng.

Cho dù tu luyện huyền học, có sức mạnh mà người thường không có, có một số việc cũng không cách nào làm được.

Chương 617: Vô Đề

Cố Khanh nói cho Cảnh Hoài biết kết quả.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng, Cảnh Hoài vẫn nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó cúp điện thoại.

Cố Khanh cảm thấy anh ta không chịu bỏ cuộc, có lẽ sẽ thử tự mình nghĩ biện pháp giảm bớt chấp niệm của mẹ mình.

Đang lúc Cố Khanh cho rằng sự tình chấm dứt có thể nghỉ ngơi vài ngày, cô nhận được điện thoại của Lệ Hoan:

“Em đến bộ môn ngay cho chị!”

Cố Khanh bị hoảng sợ, cơn tức hơi bị lớn.

Cố Khanh còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì lớn.

Cô vội vàng chạy đến Bộ Đặc Dị, cảnh tượng nhìn thấy hoàn toàn không giống với tưởng tượng của cô.

Các đồng nghiệp đều là biểu cảm hớn hở ‘quả dưa này ăn ngon’, họ nhìn một nam một nữ bị vây vào giữa, tiến hành bạn hỏi tôi đáp.

Một nam một nữ này, nữ tự nhiên là chị Lệ Hoan kêu Cố Khanh tới, nam thì là Lâm Ý anh Lâm đã mấy ngày không gặp.

Lệ Hoan thấy Cố Khanh đến, trước mắt sáng ngời: “Khanh Khanh, em rốt cuộc đến rồi, mau nói cho anh trai này của em biết

lúc trước chị cứu bọn họ là vì trách nhiệm, không cần báo ân! Còn nữa, tu luyện huyền học cũng cần thiên phú đặc biệt!"

Đúng vậy!

Sau khi trải qua thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, Lâm Ý bắt đầu có ý tưởng này, thay vì làm một cảnh sát hình sự bình thường, sau này một ngày nào đó lỡ như gặp phải yêu ma quỷ quái không biết tên nào đó bị mất mạng, còn không bằng chủ động đi tìm hiểu mấy thứ này, đạt được sức mạnh lớn hơn để bảo vệ mình, bảo vệ người nhà, bảo vệ dân chúng!

Tất nhiên, anh ấy cũng có chút lòng riêng. Bóng dáng đỏ rực đã cứu anh ấy gần đây luôn xuất hiện trong giấc mơ, khiến anh ấy mãi không thể quên.

Nhưng thật đáng tiếc.

Khi Lâm Ý rốt cuộc được duyệt đơn, nhận được tất cả thông tin về Bộ Đặc Dị, cũng tìm được ân nhân cứu mạng bộ trưởng Lệ Hoan mà Cố Khanh nói, anh ấy phát hiện muốn tu luyện huyền học cũng không đơn giản như vậy.

Thế này, huyền học là một hệ thống tu luyện, lấy toàn bộ phạm vi Trung Quốc, người có thiên phú tu luyện huyền học không tới 1 / 10.000.

Hơn nữa trong một phần mười nghìn đó chỉ có một số học được tu luyện, một số khác căn bản không phát hiện mình có loại thiên phú này.

Có thể tưởng tượng người tu luyện huyền học ít đến mức nào.

Lâm Ý nghe vậy tự nhiên cũng hiểu được có một số việc nhất định phải có thiên phú.

Nhưng người bình thường như bọn họ gặp phải những yêu ma quỷ quái kia cũng chỉ có thể bị động chạy trốn, hoặc là trở thành thức ăn trong miệng chúng nó sao?

Lâm Ý nghĩ rằng có thể thông qua khoa học kỹ thuật hiện đại kết hợp với pháp thuật huyền học không, chế tạo ra một ít vật phẩm huyền học mà người bình thường cũng có thể sử dụng không?

Lệ Hoan chỉ có thể từ chối với cái cớ là cấp trên không cho phép.

Có thể nghĩ ra chuyện như vậy đương nhiên không chỉ có mình Lâm Ý, có thể nói trước khi đó đã sớm có người thử làm rồi.

Cũng đã nghiên cứu ra loại vũ khí này!

Chẳng qua bị số ít người nắm giữ.

Có một câu Lệ Hoan cảm thấy nói rất chính xác, hiệp khách lấy võ vi phạm lệnh cấm.

Câu nói này ý tứ là những hiệp khách cổ đại sau khi có được vũ lực thường dễ sử dụng vũ lực đó vi phạm pháp luật quốc gia.

Đổi từ vũ lực thành linh lực cũng giống như vậy.

Đây cũng là tại sao sức mạnh huyền học bị quốc gia hợp nhất, nắm giữ trong tay số ít người. Dân chúng bình thường căn bản không biết những sự kiện linh dị tồn tại, còn tưởng là câu chuyện được người biên tạo ra.

Tuy rằng đã là đội trưởng cảnh sát hình sự, nhưng trong lòng Lâm Ý vẫn là một thanh niên nhiệt huyết, càng hy vọng mọi người đều có sức mạnh tự bảo vệ mình, dù anh ấy cũng hiểu điều này không thể nào thì vẫn muốn cố gắng, ít nhất khiến càng nhiều

quân nhân và nhân viên cảnh sát được trang bị vũ khí đặc biệt.

Ý tưởng của hai người đã phát sinh va chạm.

Chương 618: Vô Đề

Lệ Hoan phát hiện cô ấy và Lâm Ý nói không thông, nên cô ấy mới kêu Cố Khanh đến, nghĩ cách 'mời' vị đội trưởng cảnh sát hình sự ở lì trong Bộ Đặc Dị này đi về.

Cố Khanh thì có biện pháp gì? Cô và Lâm Ý mới quen biết vài ngày, cùng lắm là người lớn của họ là bạn cũ.

Lâm Ý không thể nào không hiểu lời Lệ Hoan nói, chẳng qua không muốn bỏ cuộc.

Ngẫm lại cũng đúng, lúc trước vì bắt Chu Triều An, nguyên đội cảnh sát của anh ấy bị thương, trong đó có mấy người bị thương quá nặng, cho dù khôi phục lại cũng không thể tiếp tục ở trong đội cảnh sát hình sự.

Thảo nào Lâm Ý muốn nắm giữ loại sức mạnh này.

Chẳng qua Lâm Ý đã tìm sai phương hướng, chuyện này cần được cấp trên đồng ý.

Đang lúc Cố Khanh rối rắm làm cách nào khuyên nhủ Lâm Ý.

Đổng Diệu Diệu nhận được tin tức: "Chị Lệ Hoan, nhiệm vụ khẩn cấp!"

Quảng trường Vạn Hòa hôm nay tổ chức một sự kiện, mời nhiều ngôi sao làm khách mời. Nhưng hiện tại, trong máy tính của Đổng Diệu Diệu lại nhận được tin tức khẩn cấp, chứng tỏ nơi đó có tình huống lạ thường xuất hiện!

Lệ Hoan nghe vậy vẻ mặt căng thẳng, lúc này cũng bất chấp

Lâm Ý dây dưa.

Phía sau quảng trường Vạn Hòa là một siêu thị thương mại lớn của thành phố, bình thường lưu lượng người cũng đã rất đông rồi, hiện giờ tổ chức sự kiện, mời ngôi sao! Nếu xảy ra chuyện gì e rằng không kiểm soát được.

Lệ Hoan vội vàng nói: “Mọi người nhanh chóng liên hệ với đồng nghiệp đang nghỉ phép, lập tức xuất phát đến quảng trường Vạn Hòa!”

Đổng Diệu Diệu là nhân viên văn phòng, ở lại làm người liên lạc.

Những người khác dùng tốc độ nhanh nhất thu thập những thứ mình cần mang theo, cùng nhau đi ra ngoài.

Lâm Ý muốn đi theo hỗ trợ.

Lâm Ý cảm thấy kỳ quái, nếu quảng trường Vạn Hòa xảy ra chuyện, tại sao cảnh sát bọn họ không nhận được bất kỳ tin tức gì?!

Lệ Hoan từ chối thỉnh cầu cùng đi hỗ trợ của Lâm Ý.

Có súng trong tay cũng không được! Cho dù trên người anh ấy mang theo bùa hộ mệnh, nhưng đôi lúc anh ấy đi theo cũng chỉ có thể bảo vệ mình!

Quảng trường Vạn Hòa đã rơi vào một loại trạng thái quỷ dị.

Sự kiện hôm nay mời nhiều ngôi sao nổi tiếng đến làm náo nhiệt.

Hát, nhảy múa, biểu diễn tiểu phẩm hấp dẫn một lượng lớn khán giả.

Trong số các ngôi sao, có Nhâm Đông Minh vì hoa yêu mẫu đơn xanh Lục Tú mà quen biết.

Hiện tại Nhâm Đông Minh càng lúc càng nổi tiếng, mấy bộ phim truyền hình đóng vai chính đều hot, mơ hồ có xu thế vào hạng A.

Điều khiến người hâm mộ ủng hộ anh ấy rất vừa lòng, 'công tử' Nhậm Đông Minh của họ vẫn giữ mình trong sạch, không có scandal với bất kỳ người phụ nữ nào. Cho nên, fan của Nhâm Đông Minh có thể nói là số lượng khổng lồ.

Không biết đám fan này nếu nhìn thấy thần tượng của các cô mỗi đêm sau khi về đến nhà sẽ tâm sự với một gốc mẫu đơn xanh mới mọc ra không lâu thì họ sẽ có phản ứng gì?

Từ sau khi Lục Tú một lần nữa hóa thành một gốc mẫu đơn xanh, Nhâm Đông Minh lập tức cố gắng hấp thu sức mạnh tín ngưỡng, anh ấy lấy một nửa để tu luyện, một nửa khác dùng để bảo dưỡng Lục Tú.

Nhâm Đông Minh vẫn chờ đợi ngày Lục Tú đáp lại anh ấy một chút.

Không ngờ, hôm nay anh ấy được mời đến quảng trường Vạn Hòa tham gia một hoạt động liền xảy ra chuyện lạ.

Nguồn gốc của sự việc hẳn là xuất phát từ một ngôi sao hạng bét tên là Dao Dao.

Nhâm Đông Minh hôm nay tới khá sớm, sau khi đến nơi anh ấy luôn ở trong phòng trang điểm tạm thời nghỉ ngơi.

Nhâm Đông Minh nhớ rõ trong lúc nghỉ ngơi thì nghe tiếng cãi vã, từ sau khi tu luyện thì ngũ giác của anh ấy tăng mạnh, mới có

thể nghe được thanh âm trong phòng trang điểm đối diện.

“Dao Dao, chuyện lúc trước là lỗi của anh, em hãy tha thứ cho anh. Anh thật lòng yêu em mà, anh bị con đàn bà kia dụ dỗ thôi!”

Đó là giọng nói của một thanh niên.

"Ha ha?" Một giọng nữ trong sáng cất lên: “Người ta cám dỗ anh, bộ anh không biết từ chối à? Có phải là một con heo nái dụ dỗ thì anh cũng sẵn sàng nếm thử cái mới không?!”

Chương 619: Vô Đề

Miệng quá độc, rất cay!

“Dao Dao! Đừng nói chuyện khó nghe như vậy! Anh đã nói là biết sai rồi. Hơn nữa Trương Lệ là bạn tốt của em, cô ta lấy thân phận bạn bè đến quyến rũ anh, chẳng lẽ em không có sai?” Người đàn ông nói tiếp.

Cửa phòng trang điểm bị gió thổi ra một khe hở, Nhâm Đông Minh nhìn thấy cửa phòng trang điểm đối diện nửa mở, một người đàn ông cao gầy nắm lấy cánh tay của một người phụ nữ tóc dài.

Người phụ nữ dường như đang đấu tranh để thoát khỏi tay của đối phương nhưng không được.

“Anh buông ra!” Dao Dao nói: “Tôi không biết anh là loại một người ghê tởm như vậy. Bạn trai và bạn thân gian díu với nhau, chẳng lẽ đây là lỗi của tôi?!”

“Anh không cần lo, tôi lười trả thù anh và cùng Trương Lệ. Sau này ba chúng ta ai đi đường nấy, gặp mặt coi như không quen, đồ cặn bã!”

Tựa hồ động tác giãy giụa và nội dung nói chuyện của Dao Dao làm cho đối phương thẹn quá hóa giận:

“Con điếm này! Nói tao ghê tởm? Quen nhau ba tháng, muốn hôn mày cũng không chịu, mày có phải là thánh nữ gì đâu! Tao cũng là đàn ông, cũng có dục vọng, bị người khác quyến rũ sao có thể trách tao?!”

Nhìn qua khóe mắt dường như thấy một luồng sáng đen vụt

qua, Nhâm Đông Minh mẫn tuệ phát hiện ra cảm xúc của bạn trai Dao Dao này càng táo bạo hơn.

“Quen lâu như vậy không ‘ăn’ được một lần, mày muốn chia tay cũng được, nhưng phải cho tao húp một miếng đã!”

Người đàn ông giam cầm Dao Dao, muốn hôn mặt cô ta.

Cốc cốc cốc!

Đó là tiếng gõ cửa.

Người đàn ông và Dao Dao đều giật mình, quay đầu liền phát hiện Nhâm Đông Minh đứng ở cửa phòng trang điểm, nhìn bọn họ.

Giống như trên đầu bị tưới một chậu nước lạnh, người đàn ông bỗng nhiên cảm thấy đầu óc tỉnh táo lại: Vừa rồi gã làm sao thế này? Rõ ràng chỉ là trong lòng có chút không cam lòng, sao đột nhiên lại muốn dùng sức mạnh bắt buộc?

Người đàn ông buông tay Dao Dao ra, vội vàng rời khỏi phòng.

“Cảm ơn nhé, tiền bối Nhâm.” Dao Dao nói tiếng cảm ơn.

Cô ta đương nhiên là nhận ra Nhâm Đông Minh.

Chẳng qua một người là hạng A dự bị, một người là hạng bét, Dao Dao nằm mơ cũng không ngờ có một ngày Nhâm Đông Minh đến giải vây giúp cô ta.

Nhâm Đông Minh cười cười: “Không sao, chỉ là tiện tay.”

Nhâm Đông Minh tỉ mỉ cảm ứng, không cảm giác được luồng sáng đen vừa rồi.

Nhâm Đông Minh cho rằng mình nhìn lầm, nói vài câu với Dao

Dao rồi rời đi.

Nhưng Nhâm Đông Minh không ngờ rằng, trên người Dao Dao đúng là có vấn đề.

Dao Dao biểu diễn tiết mục là ca hát, đương nhiên cũng không phải solo, mà là hát nhảy với mấy ngôi sao nữ hạng bét khác.

Lúc ấy Nhâm Đông Minh đã biểu diễn xong xuống đài.

Anh ấy nhìn thấy tùy theo Dao Dao hát, có một màu đen mông lung giống như sóng nước khuếch tán ra.

Ngay sau đó, tình huống xung quanh cũng có chút không ổn.

Nhâm Đông Minh thấy mấy cặp đôi, bạn bè rõ ràng vừa rồi còn đang thân thiết cùng nhau xem biểu diễn, nói được mấy câu đã đột nhiên cãi nhau, hơn nữa càng cãi càng to tiếng.

Có mấy người mua đồ ăn ở trung tâm thương mại, bỗng nhiên bắt đầu điên cuồng mua sắm, ăn uống.

Trong số khách mới có người trong giới làm ăn, thông thường doanh nghiệp giỏi nhất là khẩu Phật tâm xà.

Nhưng vừa rồi họ còn luôn miệng nói cùng nhau thảo luận phương án hợp tác bỗng trở nên ngạo mạn vô lễ, chỉ vào mũi mắng người.

Đây quả thực chính là vũ khí hủy diệt hàng loạt!

Nhâm Đông Minh lập tức gửi tin cho Bộ Đặc Dị, những người nghe được tiếng hát này sinh ra lạ thường, cần người của Bộ Đặc Dị mau chóng tới điều tra rõ nguyên nhân, thuận tiện kiểm tra một chút có ảnh hưởng gì không.

Gửi tin nhắn xong, Nhâm Đông Minh liền phát hiện chung quanh càng thêm rối loạn, có vài chỗ đang đánh nhau.

Bảo vệ ở hiện trường đi tới giữ trật tự, nhưng cũng bị liên lụy vào.

Một bài hát đã kết thúc, nhưng ảnh hưởng dường như không biến mất mà vẫn đang tăng lên.

Nhâm Đông Minh đi theo trở lại phòng trang điểm ở hậu trường.

Chương 620: Vô Đề

Trước khi người của Bộ Đặc Dị tới đây, anh ấy phải trông chừng Dao Dao này mới được.

Phòng trang điểm của nhóm người nằm ở đối diện phòng trang điểm của Nhâm Đông Minh.

Lúc Nhậm Đông Minh tới còn nghe các cô gái ở bên trong kinh ngạc nói chuyện.

"Hôm nay thật xui xẻo, sớm không loạn, muộn không loạn, đến lượt chúng ta hát thì hiện trường rối loạn!"

"Đúng vậy! Không biết những vệ sĩ kia làm ăn cái gì không biết, chẳng chút tác dụng!"

Càu nhàu vài câu xong, một cô gái lên tiếng:

"Này, mấy người biết phòng trang điểm đối diện là của ai không?"

Dao Dao đương nhiên biết, nhưng cô ta mím môi, lúc này giữ im lặng.

May mà có mấy cô gái khác cổ vũ, hỏi dồn.

Cô gái ban đầu lên tiếng cảm thụ nói:

"Tôi tìm hiểu rồi, đó là phòng trang điểm của Nhâm Đông Minh! Mấy người nói xem, lát nữa chúng ta có nên đi qua xin ký tên, chụp hình rồi bắt chuyện làm quen không?"

Dao Dao bởi vì chuyện lúc trước còn có chút xấu hổ: “Như vậy không tốt lắm đâu? Người ta là ngôi sao lớn, chúng ta lung tung xông vào”

Mấy cô gái khác nghe vậy thì không vui.

“Cậu không muốn đi thì đừng đi!”

“Chúng ta chỉ là đi xin ký tên, không phải làm chuyện gì không thể bị người thấy!”

“Hơn nữa thầy Nhâm là thần tượng chất lượng cao giữ mình trong sạch, nếu có thể làm chút scandal với anh ấy phỏng chừng chúng ta sẽ được vào hạng C ngay!”

Mấy cô gái trêu ghẹo nhau.

Nhâm Đông Minh rất bình thản đối với việc này.

Giới giải trí vốn là như thế này, ai hot thì đua nhau bu vào người đó. Nhưng Nhâm Đông Minh vào giới giải trí một là vì mình, hiện tại càng là vì Lục Tú, những thứ khác không liên quan đến anh ấy.

Xác nhận nhóm Dao Dao luôn ở trong phòng trang điểm, Nhâm Đông Minh ngồi trên sô pha, nhắm mắt lại, giống như rơi vào ngủ say.

Nhóm Cố Khanh tới hiện trường chỉ thấy cảnh tượng hỗn loạn.

Có khoảng hàng trăm người tại hiện trường rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Lệ Hoan vội vàng dẫn người phong tỏa hiện trường, bắt giữ và đánh xỉu những người tư duy hỗn loạn hoặc là còn cãi lộn đánh nhau.

Nhìn khói đen giữa hai chân mày bọn họ, Lệ Hoan nhíu mày.

Trong số những người này, mức độ ảnh hưởng hơi nhẹ cần uống nước bùa do Bộ Đặc Dị cung cấp để loại bỏ các trạng thái mặt trái.

Những người bị nghiêm trọng hơn, đánh nhau đến mắt đỏ lên, phỏng chừng tạm thời không thể trở về, cần phải nghe các phương trượng, đạo trưởng tụng chú Thanh Tâm vài ngày có thể chậm rãi khôi phục bình thường.

Có phương án giải quyết, lại đánh xỉu những người gây rối, hiện trường cũng dần dần khôi phục trật tự.

Mà bởi vì hiện trường bị phong tỏa, vô luận là Nhâm Đông Minh hay Dao Dao đều bị yêu cầu ở trong phòng trang điểm yên lặng chờ.

Biến cố này ngược lại khiến nhóm Dao Dao hơi bất an, không còn ý tưởng xin Nhâm Đông Minh ký tên, bắt chuyện làm quen nữa, anh ấy nhờ vậy mà tránh được một mớ rắc rối.

Nhóm Lệ Hoan, Cố Khanh xem tin nhắn của Nhâm Đông Minh đi tới phòng trang điểm điều tra, nhóm Dao Dao ở trong phòng cũng mất kiềm chế bắt đầu cãi nhau.

Nghe nội dung, nguyên nhân dường như là một cô gái sử dụng son môi yêu thích nhất của một cô gái khác.

Vì một thỏi son, hai cô gái yêu cái đẹp như mạng sống đã lao vào giật tóc, chọt lỗ mũi của nhau.

Dao Dao thì mờ mịt đứng bên ngoài, dường như không biết mình mới là ngòi nổ của tất cả mọi chuyện.

Một vũ khí hủy diệt hàng loạt như vậy, nhưng trước khi chưa tìm hiểu rõ ràng về Dao Dao thì Lệ Hoan cũng không dám cương quyết ra tay.

Vẻ mặt Lệ Hoan nghiêm nghị hô lên:

“Các vị, tôi là cảnh sát, nhận được tin báo quảng trường Vạn Hòa xảy ra bạo động. Cần phải tiến hành hỏi thăm từng người một, xin các người hãy phối hợp.”

Lệ Hoan cố ý hỗn hợp chút linh lực vào âm thanh, vậy thì người nghe được thanh âm của cô ấy đều sẽ bỗng nhiên cảm thấy đầu óc tỉnh táo lại.

Dân chúng bình thường rất có lòng kính sợ với cảnh sát.

Chương 621: Vô Đề

Dưới loại tâm lý này, các cô gái đều ngoan ngoãn đi theo nhóm Lệ Hoan, Cố Khanh lặng lẽ làm ghi chép, biết gì đều nói ra hết.

Lúc tới lượt Dao Dao, Cố Khanh đã tìm Nhậm Đông Minh hỏi qua tình huống, cũng thuật lại cho Lệ Hoan biết.

Dao Dao một mình vào phòng trang điểm, dường như vẫn còn một chút do dự. Sau khi ngồi xuống ghế, cô ta vẻ mặt mờ mịt mà luống cuống.

“Cô có biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài không?" Lệ Hoan nhìn Dao Dao hỏi.

Dao Dao nhẹ nhàng gật đầu: “Vừa rồi lúc chúng tôi biểu diễn, bọn họ tựa hồ có người cãi nhau, còn bắt đầu đánh nhau.”

"Vậy cô biết tại sao sẽ phát sinh loại chuyện này không? Hoặc cô có từng nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường?” Lệ Hoan tiếp tục hỏi.

Tuy Dao Dao không hiểu vì sao hỏi cô ta mấy chuyện này, nhưng vẫn thành thật lắc đầu: “Tôi không biết.”

Sắc mặt của cô ta có chút trắng bệch.

Dao Dao trong lòng có chút suy đoán không tốt.

Cô ta cảm thấy gần đây những người xung quanh mình dường như đều có sự thay đổi kỳ lạ.

Ví dụ như bạn trai của cô ta, tuy rằng có đủ loại tật xấu, đặc

biệt là hơi háo sắc, nhưng Dao Dao vẫn cảm thấy anh ta thuộc loại người tuy hám gái nhưng không có gan ghẹo gái.

Không ngờ tính cách của anh ta bỗng trở nên bạo lực hung dữ, chẳng những gian díu với chị em tốt của cô ta, còn dám bắt buộc cô ta.

Còn có Trương Lệ.

Hai người là bạn lớn lên từ nhỏ, Dao Dao biết Trương Lệ thích chiêu ong dẫn bướm, còn rất hưởng thụ khoái cảm được bạn trai người khác theo đuổi.

Nhưng Trương Lệ chưa từng che giấu mặt này với Dao Dao, thậm chí từng nói tuyệt đối sẽ không quyến rũ bạn trai của cô ta.

Lời nói vẫn còn bên tai, Trương Lệ đột nhiên giống như biến thành một người khác, bạn trai của người nào cũng phải thử quyến rũ một chút, giống như đây là bản năng vậy.

Còn có vừa rồi, Dao Dao nhìn thấy lúc cô ta đang hát có mấy người bỗng nhiên cãi nhau

Dao Dao không dám nói ra loại cảm giác này của mình, cô ta sợ bị người ta coi là bệnh tâm thần, càng sợ suy đoán nếu là thật sự thì mình sẽ bị người ta coi là xui rủi.

Trong khi Dao Dao rối rắm có nên nói hay không thì Cố Khanh, Lệ Hoan đã quan sát cô ta từ trên xuống dưới. Rất kỳ lạ, Dao Dao là người bình thường, trên người căn bản không có thứ gây ra hỗn loạn quy mô lớn này.

Một cô gái xinh đẹp bình thường như vậy, thật sự sẽ là người tạo ra hỗn loạn này?!

Cố Khanh không tin, lại quan sát Dao Dao từ tóc tới chân, vẫn

không phát hiện ra điều gì.

"Dao Dao, trong tư liệu nói gần đây bạn trai của cô chia tay với cô, hôm nay còn cãi nhau trong phòng trang điểm đúng không?" Lệ Hoan bất ngờ hỏi.

“A đúng vậy.”

Dao Dao cười gượng gạo:

“Nhưng chuyện này dường như không liên quan đến thứ các người muốn hỏi thì phải?”

Dao Dao cũng không thích trả lời câu hỏi như vậy, cô ta cảm thấy sự riêng tư của mình bị xâm phạm.

Lệ Hoan lại giống như hoàn toàn không cảm giác được Dao Dao bài xích, tiếp tục hỏi: “Vậy nguyên nhân hai người chia tay là gì? Nghe bạn bè của cô nói dường như là vì anh ta gian díu với bạn thân nhất của cô?”

Sắc mặt Dao Dao càng thêm khó coi, nụ cười cũng không còn:

“Cô cảnh sát, tôi không muốn trả lời câu hỏi này, cô làm ơn hỏi chuyện gì hữu dụng đi. Nếu không có chuyện gì khác muốn hỏi thì tôi xin phép đi.”

Lệ Hoan không để ý đến lời nói của cô ta: “Trên hành lang có một camera, trước đó tôi đã trích xuất camera giám sát, dường như nhìn thấy hình ảnh cô và bạn trai, à, còn có ông Nhâm Đông Minh nữa:

Lệ Hoan không hề nói bọn họ và Nhâm Đông Minh quen biết nhau.

Dao Dao dường như đã nhẫn nại đến điểm giới hạn:

“Đủ rồi, tôi đã kêu cô đừng nói nữa!”

Dao Dao rống to.

Khoảnh khắc cô ta phát ra âm thanh, Cố Khanh cùng Lệ Hoan đều kinh ngạc đứng lên, một tầng khí màu đen giống như sóng nước từng lớp khuếch tán ra.

Chương 622: Vô Đề

May mắn Lệ Hoan lúc trước vì an toàn mà khiến Cố Khanh dựng kết giới trong phòng. Khói đen sau khi đụng phải kết giới tựa hồ chậm rãi tiêu tán.

Nếu không thì hỗn loạn còn chưa lắng xuống, lại bắt đầu một cuộc hỗn loạn khác.

Sau khi rống một câu như vậy, Dao Dao cũng cảm giác được không đúng. Vừa rồi là sao?

Dao Dao đang định hỏi chợt cảm thấy thân thể mềm yếu, đầu choáng váng, cô ta lảo đảo ngã xuống ghế ở bên cạnh.

“Chuyện chuyện gì đang xảy ra vậy?" Dao Dao nhìn về phía Lệ Hoan.

Lệ Hoan cũng không định giấu diếm:

“Chắc vừa rồi cô đã phát hiện, trong giọng nói của cô dường như có một loại sức mạnh kỳ quái, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với người khác. Chúng tôi cần cô đi về với chúng ta, tìm hiểu rõ trạng huống này là gì.”

Loại tình huống này của Dao Dao quá nguy hiểm, hơn nữa cô ta còn không thể khống chế, nhất định phải mang trở về!

Dao Dao cảm giác được toàn thân mình vô lực, còn tưởng rằng Lệ Hoan muốn dẫn cô ta trở về nên sử dùng thủ đoạn gì, khẩn trương hỏi:

“Tại sao tôi không nhúc nhích được? Các người đã làm gì tôi?

Tôi không biết các người có ý gì, âm thanh ảnh hưởng xấu gì chứ, tôi chỉ là một người bình thường!”

Lệ Hoan bất đắc dĩ lắc đầu, đỡ Dao Dao dậy:

“Cô chẳng qua là dùng sức mạnh không thuộc về mình, thể lực cạn kiệt, không liên quan gì chúng tôi.”

“Bây giờ mời cô theo chúng tôi trở về hiệp trợ điều tra."

Lúc Lệ Hoan đỡ Dao Dao đi ra, toàn thân cô ta không có sức, ngay cả nói cũng không nói nên lời, nhìn thấy loại tình huống này, cho dù tất cả mọi người đều là tình chị em bằng nhựa vẫn có hai, ba cô gái tới hỏi thăm.

Khi Lệ Hoan trả lời là Dao Dao đột nhiên hôn mê, bị bệnh, cần phải lập tức đưa đến bệnh viện, các cô gái không hoài nghi, đây là cảnh sát! Sao có thể nghi ngờ cảnh sát?

Dao Dao vô lực nháy mắt với bọn họ, muốn cầu cứu.

Không ngờ rằng mấy cô gái kia nhìn thấy còn tưởng Dao Dao đang biểu đạt mình không sao, cảm ơn bọn họ quan tâm. Lúc sắp đi, bọn họ còn dặn Dao Dao cứ đi khám bệnh cho kỹ, chờ bọn họ rảnh sẽ đi thăm cô ta.

“Dao Dao, vậy cậu đi khám đi, chúng tôi còn bận làm việc nên không đi cùng cậu.”

“Ừ, chắc chị cảnh sát đi cùng thì cậu rất an toàn.”

“Dao Dao, nằm nghỉ cho khỏe trong bệnh viện nhé, khi nào rảnh tụi này sẽ đến thăm cậu!”

Dao Dao: Đột nhiên cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Dao Dao rốt cuộc có vấn đề gì thì còn cần thời gian tiến hành kiểm chứng.

Nhưng bên quảng trường Vạn Hòa, bởi vì tiếng hát của Dao Dao sinh ra ảnh hưởng tiêu cực rốt cuộc vẫn xảy ra chuyện lớn.

Ngoại trừ cãi nhau đánh nhau, trong tai nạn này còn chết một người!

Thi thể được tìm thấy trong nhà vệ sinh của trung tâm mua sắm, trên người có một nhát dao, máu chảy đầy đất, được nhân viên vệ sinh của trung tâm mua sắm phát hiện.

Lần này thì thật sự phải có cảnh sát hành động rồi.

Trước đó Lệ Hoan từ chối cho Lâm Ý đi theo, cuối cùng anh ấy vẫn lái xe đến, chẳng qua giữ khoảng cách với nhóm Lệ Hoan, không tiến lên.

Lúc này xuất hiện án mạng, Lâm Ý thân là đội trưởng cảnh sát hình sự tự nhiên là phải bảo vệ hiện trường trước.

Sau khi gọi điện báo cáo tình hình hiện trường, Lâm Ý lấy găng tay y tế từ trong túi ra, chuẩn bị điều tra sơ hiện trường vụ án mạng.

Người chết là nam tính, xem vị trí ngã xuống đất và tình huống chảy máu, hẳn là đang chuẩn bị từ nhà vệ sinh đi ra thì chạm mặt với ai đó.

Dường như còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã đâm trúng nạn nhân.

Nạn nhân sau khi bị trúng dao còn xảy ra đánh nhau với hung thủ, bởi vậy quần áo tương đối lộn xộn, trên người ngoại trừ vết thương trí mạng chảy máu quá nhiều ra còn có những vết trầy

xước khác.

Ví tiền và tiền mặt trên người nạn nhân đều ở đây, loại trừ khả năng cướp tài sản giết người.

Cuối cùng, người chết nắm chặt tay phải, móng tay có vết máu, có thể là để lại trong quá trình chiến đấu với kẻ giết người. Trong tay nạn nhân cầm một cái cúc áo.

Chương 623: Vô Đề

Hiện trường lưu lại dấu vết tương đối nhiều, thoạt nhìn khả năng đột nhiên nảy sinh ý định giết người càng cao hơn chút.

Còn về tình huống khác thì cần các tổ viên của Lâm Ý đến điều tra sâu hơn.

Nhóm Cố Khanh trước đó đã phong tỏa cung cấp chút thuận tiện cho vụ án này, rất có thể hung thủ vẫn còn ở chỗ này!

Sau khi các thành viên đội cảnh sát hình sự đến, họ vội vàng bắt đầu công tác điều tra.

Ngoài ra cúc áo đó cũng là một manh mối, dường như là loại cúc áo bán số lượng giới hạn của một nhãn hiệu nào đó.

Cố Khanh cùng Lệ Hoan lúc này đã mang Dao Dao đi, nên không nhìn thấy hiện trường vụ án mạng này.

Vụ án giết người bốc đồng này để lại rất nhiều chứng cứ, không quá khó khăn cho đội cảnh sát hình sự.

Trong lúc phá án Lâm Ý còn đang nghĩ: Nếu có năng lực đặc biệt như nhóm Cố Khanh, nhìn thấy quỷ để phá án thì phải chăng có phải chỉ cần tìm được quỷ hồn của nạn nhân hỏi một câu là giải quyết xong vụ án?

Rất nhanh tìm được hung thủ.

Lúc bị tìm thấy thì hung thủ đang ung dung uống cà phê trong một quán cà phê trong trung tâm mua sắm.

Hung thủ mua quần áo mới, cái cũ trực tiếp ném vào thùng rác.

Lúc này phải cảm ơn camera ở khắp mọi nơi, chụp được hình ảnh hung thủ vứt quần áo.

Chứng cứ vô cùng xác thực, hung thủ cũng thú nhận bộc trực.

Khi được hỏi tại sao đột nhiên muốn giết nạn nhân, cũng chính là đối tác của mình, hung thủ vẻ mặt hoảng hốt: “Thật ra tôi cũng không biết tại sao, lúc ấy cảm thấy ông ta thật đáng ghét! Mượn sự tiện lợi của hợp tác không biết đã lừa tôi bao nhiêu tiền, tôi liền muốn giết ông ta. Làm xong cũng hối hận, nhưng ông ta đã chết.”

Nhớ đến quảng trường Vạn Hòa hỗn loạn, Lâm Ý cũng đoán được hung thủ khác thường khẳng định có liên quan đến chuyện này.

Hung thủ này có lẽ chỉ là trong lòng có ác ý, âm thầm chán ghét đối tác của mình, chưa chắc sẽ giết người.

Lại bởi vì những thứ huyền học này ảnh hưởng dẫn đến vụ án này phát sinh.

Đưa hung thủ về đồn cảnh sát, Lâm Ý trở lại văn phòng, vẻ mặt mệt mỏi.

Lâm Ý ngồi xuống ghế, thò tay vào túi sờ, ủa? Còn sót đồ vật!

Chiếc cúc áo trong tay nạn nhân, vốn còn muốn dùng để điều tra hung thủ, không ngờ trực tiếp bắt được hung thủ trong quán cà phê, chiếc cúc áo này cũng bị Lâm Ý bỏ vào túi rồi quên luôn.

Lâm Ý ném nó lên bàn, sau đó nằm sấp trên mặt bàn, định chợp mắt nghỉ tạm, lát nữa sẽ đưa cúc áo về.

Không bao lâu sau, Lâm Ý liền rơi vào giấc ngủ.

Cúc áo nằm trong túi vật chứng trong suốt lẳng lặng để trên bàn, ngọc bích khảm trên đó lóe tia sáng xinh đẹp.

Có một bóng dáng mông lung chậm rãi từ trong cúc áo bay ra.

Nếu Lâm Ý bây giờ tỉnh lại, hơn nữa còn có thể nhìn thấy quỷ hồn thì sẽ phát hiện, cái bóng mơ hồ trước mắt rõ ràng chính là người chết hôm nay.

Vừa mới trở thành quỷ hồn không lâu, biểu cảm trên mặt còn có chút mờ mịt.

Nhưng dựa vào bản năng, quỷ hồn đến gần Lâm Ý, muốn bám lên người anh ấy hút dương khí.

Quỷ hồn mới chạm vào Lâm Ý thì từ người anh ấy bắn ra một luồng sáng vàng đánh quỷ hồn thành tro tàn.

Cùng một lúc.

Trong một phòng thẩm vấn nào đó của cục cảnh sát, một người đàn ông nghênh ngang nhìn nội dung thẩm vấn còn đang không ngừng bình luận, thoạt nhìn là quỷ khoảng mười bốn, lăm tuổi.

Cảm giác được tình huống trong văn phòng của Lâm Ý, nam quỷ lộ ra một nụ cười: “Thú vị!”

Sau đó nam quỷ bay đến phòng làm việc của Lâm Ý, bám vào cúc áo ngọc bích, rồi điều khiển cúc áo chui vào túi của anh ấy.

Lâm Ý không hay biết gì quay đầu ngủ tiếp.

Lúc Sở Du chết, mới được mười lăm tuổi.

Cậu ta bị hại chết, nhưng cảnh sát vô dụng phán định cái chết của cậu ta là một vụ đột nhập vào nhà cướp bóc, chết ngoài ý muốn. Sở Du oán hận thế là hóa thân thành lệ quỷ.

Sở Du là lệ quỷ hiếm hoi có thể hoạt động trong đồn cảnh sát mà không bị chính khí trong cục cảnh sát tổn thương.

Chương 624: Vô Đề

Quỷ hồn khác ở trong cục cảnh sát qua một khoảng thời gian, hoặc là chính khí hoàn toàn tiêu hao hầu như không còn, hoặc là nghĩ thông suốt tự nguyện đầu thai chuyển thế.

Chỉ có cậu ta ở lại chỗ này, có thể đi dạo trong phạm vi cục cảnh sát, nhưng không thể ra ngoài.

Sở Du chết cũng gần mười năm.

Cậu ta vốn sinh ra trong một gia đình hạnh phúc.

Cha là ông chủ lớn của một công ty giàu có, mẹ là một bà nội trợ xinh đẹp, một gia đình hạnh phúc sống với nhau.

Nhưng một tai nạn đã cướp đi sinh mạng của cha cậu ta.

Mẹ cậu ta khóc xé ruột xé gan trước di ảnh của cha, không chịu tin vào sự thật.

Trừ không muốn chấp nhận cái chết của chồng, cuộc sống của bà ta sau này không còn chỗ dựa, bà ta càng không muốn tin tưởng chồng cư nhiên sớm lập di chúc chuyển tất cả tài sản trên danh nghĩa của mình cho con trai họ.

Bà ta làm vợ mà trừ một căn biệt thự ra chẳng được gì.

Công ty thì ủy thác cho chuyên gia quản lý thay, đợi đến khi Sở Du tròn mười tám tuổi là có thể kế thừa công ty.

Sở Du lúc đó mới mười tuổi.

Sở Du lúc đó mới mười tuổi.

Chẳng bao lâu, mẹ anh ta đã tái hôn.

Đối tượng là một ông chủ nhỏ, mặc dù kinh doanh không lớn như cha Sở Du, nhưng có thể cho mẹ cậu ta không lo áo cơm.

Làm 'cục nợ' sở hữu khối tài sản lớn, Sở Du không ở cùng mẹ và cha dượng, bởi vì biệt thự là của mẹ, cho nên cậu ta ở trong một biệt thự khác.

Sau khi tái hôn, mẹ của Sở Du nhanh chóng mang thai, có con trai mới. Bởi vì không ở chung, mẹ chỉ ngẫu nhiên thăm cậu ta vài lần, hai mẹ con không thân thiết.

Khiến Sở Du ấn tượng khắc sâu là năm mười lăm tuổi, cũng là năm cậu ta qua đời.

Cha dượng thất bại trong việc kinh doanh, gia đình họ mất rất nhiều tiền, trong nhà vét hết tiền.

Mẹ đến tìm Sở Du, xin cậu ta giúp cho cha dượng cậu ta, nói em trai của cậu ta còn nhỏ, không chịu khổ được.

Lần đầu tiên thì Sở Du đồng ý cho tiền, cậu ta đưa một số tiền cho mẹ đủ để người bình thường chi tiêu căn bản trong một năm, nếu hai vợ chồng đi tìm công việc khác thì sẽ không sống quá vất vả.

Nhưng rõ ràng mẹ của Sở Du không hài lòng.

Trong vòng chưa đầy một tháng, bà ta lại đến nữa.

Lúc này bà ta lấy thân phận người mẹ nói chuyện, cầu xin Sở Du cho bà ta một số tiền.

Đợi đến lần thứ ba bà ta lại đến đòi tiền, Sở Du hiểu rằng bọn họ coi cậu ta là máy rút tiền, căn bản không muốn kiếm tiền dựa vào bản thân!

Lần này Sở Du thẳng thừng từ chối.

Mẹ cậu ta rất tức giận, đứng trước cửa biệt thự mắng tới mắng lui câu 'đồ bất hiếu'.

Nhưng Sở Du không dao động, cậu ta đã điều tra rồi, bọn họ còn ở trong biệt thự thuộc quyền sở hữu của mẹ, chứng minh bọn họ căn bản không có đến mức đường cùng cần xin tiền đứa con trai như cậu ta.

Sở Du lúc ấy còn tưởng rằng hoàn toàn trở mặt với mẹ rồi.

Không ngờ cách nửa tháng, mẹ lại đến. Lần này không phải để xin tiền, mà là đến xin lỗi.

Sở Du lúc ấy dù sao còn là một thiếu niên, hơn nữa nghĩ đó là mẹ ruột của mình nên thuận thế làm lành.

Từ đó về sau, mẹ cậu ta cách ba năm hôm lại đến thăm, thỉnh thoảng đưa em trai tới gặp cậu ta. Còn cha dượng, mẹ biết mâu thuẫn trong lòng Sở Du, rất ít khi mang người tới đây.

Sở Du không ngờ mẹ mình là mụ đàn bà độc ác như rắn rết!

Hôm ấy Sở Du ở trong phòng sách giải quyết một số chuyện trên máy vi tính, bởi vì tương lai sẽ kế thừa công ty, cậu ta từ lâu đã bắt đầu học cách xử lý những chuyện này.

Không hiểu sao Sở Du mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Sở Du nghe có người tiếng người đi vào từ cửa sổ.

Phòng sách có một cửa sổ sát đất rất lớn, thích hợp để lẻn vào.

Mà giờ này khắc này, Sở Du vừa mới tỉnh lại, đang ở trong phòng sách.

Sở Du đối mặt với tên cướp, thấy rõ bộ dạng của kẻ cướp đó!

Chương 625: Vô Đề

Sở Du phản ứng lại, trước tiên muốn chạy trốn, nhưng một thiếu niên mười lăm tuổi làm sao có thể chạy qua tên cướp cao lớn đây?!

Huống chi, trong tay đối phương có dao.

Sở Du bị giết.

Tên cướp đột nhập vào nhà để cướp, sau khi giết cậu ta, cướp những thứ có giá trị trong nhà liền bỏ chạy.

Ngày hôm sau, dì giúp việc đến nhà nấu ăn phát hiện xác chết của cậu ta.

Sở Du vốn cũng cho rằng mình xui xẻo, tên cướp này chính là hung thủ hại chết cậu ta.

Sở Du lang thang trong đồn cảnh sát, chờ tên cướp bị bắt lại, bị kết án tử hình

Nhưng từ lời khai của người kia, Sở Du phát hiện không đúng, tên cướp nói hắn vốn không biết đó là một con nhà giàu ở một mình, trong lúc hắn uống rượu có người vô tình tiết lộ ra!

Hơn nữa, Sở Du cũng cảm thấy mình bị mê man một lúc rất kỳ lạ.

Rất nhanh, suy đoán của Sở Du được chứng thực, mẹ cậu ta nói dối khi bị cảnh sát hỏi.

Bà ta nói con trai Sở Du bởi vì còn nhỏ lại phải lo việc của

công ty nên tinh thần vẫn không tốt lắm, có đôi khi không ngủ được sẽ uống thuốc ngủ.

Ngày hôm đó, rất có thể là uống thuốc ngủ thiếp đi giữa chừng thì bị tên cướp đánh thức, sau đó vì nhìn thấy vẻ ngoài của tên cướp mà bị giết.

Trời biết! Sở Du từ nhỏ thân thể đã rất tốt, cho tới bây giờ chưa từng uống thuốc ngủ, bà ta đang nói dối!

Bọn họ mới là thủ phạm hại chết cậu ta! Cư nhiên còn dám ở chỗ này mèo khóc chuột giả từ bi!

Đương nhiên, mẹ và cha dượng hại cậu ta cũng không được đến chỗ tốt gì.

Sau khi cha qua đời, Sở Du cũng đã hiểu rõ lòng tham của con người.

Cho nên, vì phòng ngừa có người vì tài sản trong tay mình mà nảy ý xấu, Sở Du cũng lập di chúc, sau khi cậu ta qua đời, tất cả tài sản trong tay sẽ được sử dụng cho tổ chức từ thiện.

Mẹ và cha dượng đi một vòng lớn, hại chết cậu ta nhưng vẫn không được gì!

Sở Du từng muốn tự tay báo thù lúc phát hiện sự thật về cái chết của mình.

Nhưng trở thành quỷ hồn, Sở Du không cách nào rời khỏi cục cảnh sát, hơn nữa ở trong này cậu ta bị hạn chế sức mạnh, không có cách nào giết người.

Vụ án của cậu ta cuối cùng bị phán định là ăn trộm vào nhà giết người.

Kể từ đó, mẹ không xuất hiện trong cục cảnh sát nữa.

Từng ngày qua đi.

Sở Du lang thang ở đây, nhìn cảnh sát và nghi phạm đấu tranh. Làm quỷ hồn thì không cần nghỉ ngơi, cậu ta học được rất nhiều thứ vốn không biết.

Sở Du cũng biết Lâm Ý.

Đội trưởng cảnh sát hình sự! Tuổi trẻ tài cao, còn là con trai của cục trưởng.

Nhưng lần trước xảy ra chuyện, sau khi trở về Sở Du phát hiện Lâm Ý trở nên hơi khác.

Lúc này Lâm Ý mang về cúc áo xanh ngọc bích càng là khiến người vui sướng bất ngờ, không ngờ có thể cất chứa linh hồn mà không bị lệ quỷ như cậu ta phát hiện.

Sở Du muốn thử xem.

Cậu ta bám vào cúc áo.

Có lẽ cậu ta có thể dựa vào cái này để đạt được tự do!

Lâm Ý nằm ngủ trên bàn làm việc, sau khi tỉnh lại liền nhận được điện thoại của cha già.

“Thằng nhóc khốn kiếp! Cha kêu con tìm hiểu rõ chuyện liên quan huyền học chứ không phải kêu con tùy tiện đi góp ý! Con không ngẫm lại mình, chỉ là một đội trưởng cảnh sát hình sự, con đưa ra ý kiến, người ta có thể coi trọng sao?!”

Thì ra sau khi thu xếp Dao Dao vào Bộ Đặc Dị, Cố Khanh trở về nhà vẫn nhớ những chuyện Lâm Ý đã nói trong Bộ Đặc Dị, vừa lúc

gặp bác Lâm đến nhà chơi cờ với cha, cô nhắc sơ với ông ấy.

Cái này không phải méc! Chẳng qua là cần bác Lâm nói chuyện rõ ràng với Lâm Ý.

Bác Lâm quả nhiên tức giận, tỏ vẻ sau khi trở về nhất định sẽ nói cho Lâm Ý biết.

Vì thế, Lâm Nghiệp Cần vừa về nhà đã liên tục gọi điện thoại lôi đầu Lâm Ý về.

Lâm Ý còn quá non tay.

Bác Lâm đang ngồi ở vị trí cục trưởng dù đưa ra trang bị vũ khí huyền học hóa cho nhân viên cảnh sát phỏng chừng cũng sẽ không được phê chuẩn.

Chương 626: Vô Đề

Huống chi Lâm Ý chỉ là một đội trưởng cảnh sát hình sự nho nhỏ!

Chỉ có thể nói, Lâm Ý còn chưa thấy xa.

Có lẽ việc trang bị vũ khí đặc biệt cho nhân viên cảnh sát có thể nâng cao khả năng chiến đấu của họ, nâng cao hiệu quả xử lý vụ án.

Tuy nhiên, về lâu dài, càng có nhiều người sở hữu vũ khí thì xã hội càng bất ổn.

Nhìn xem những quốc gia có bằng giữ súng đều có xác suất phạm tội cao hơn Trung Quốc nhiều!

Tìm Bộ Đặc Dị đàm phán hợp tác thất bại, sau khi trở về còn bị cha mắng một trận, Lâm Ý quay về phòng vô lực ngã xuống giường nghỉ ngơi.

Nhưng Lâm Ý mới nhắm mắt lại vài phút thì trong óc nhớ lại vụ án trong tổ đang điều tra.

Vụ án giết người ở trung tâm thương mại Vạn Hòa hôm nay không tính, trong tay bọn họ còn có một vụ án khác.

Thi thể được tìm thấy ba ngày trước, khi một du khách đi du lịch trên một ngọn núi ở ngoại ô.

Mấy du khách đó trước tiên là cắm trại trên núi, tổ chức ăn cơm dã ngoại.

Mấy người đàn ông cùng đi vào rừng cây tìm một ít cành cây khô, lá rụng để đốt, một người lỡ đạp hụt bị té ngã.

Mấy người nâng người kia dậy, cũng qua đó trông thấy một bàn tay thối rữa lộ ra từ trong đất.

Tiếng hét chói tai làm đàn chim hoảng sợ bay đi.

Đội cảnh sát hình sự đã được huy động, họ đào ra một xác nữ tại đó.

Nhưng trên người không có tin tức rõ ràng có thể chứng minh thân phận, bọn họ còn đang điều tra loại trừ.

Lâm Ý nhớ đến thi cốt không biết thông tin thân phận kia, ngẫm lại:

“Nếu như có thể nhìn thấy quỷ hồn, có thể hỏi cô ta rốt cuộc là ai, bị ai giết thì hay rồi.”

Lời này của Lâm Ý vốn chỉ là lẩm bẩm, không ngờ vừa dứt lời, nghe được bên tai có một thanh âm.

“He he, thì ra ngươi muốn biết cô ta là ai sao? Vậy ta nói cho ngươi, cô ta tên là Ngô Hiểu Linh, năm nay ba mươi hai tuổi, bị chồng giết sau đó chôn xác trên núi.”

"Là ai?!" Lâm Ý trong nháy mắt cảnh giác, vuốt bùa hộ mệnh đeo trên cổ.

Không ngờ câu nói kia vang lên xong thì không còn âm thanh.

Lâm Ý xác định vừa rồi mình có nghe âm thanh, xung quanh không có ai, như vậy chỉ có thể là quỷ?!

Lâm Ý kiểm tra toàn thân một lần, lại ngạc nhiên phát hiện rõ

ràng anh ấy đặt cúc áo ngọc bích trong văn phòng cục cảnh sát nhưng bây giờ nó nằm trong túi quần, còn là trong tường kép.

Ý thức được thứ này có gì kỳ lạ, Lâm Ý ném nó xuống đất, muốn lấy bùa hộ mệnh dán lên đó.

Nhưng nhớ tới nội dung câu nói vừa nghe được, Lâm Ý do dự, con quỷ đó nói là thật hay giả?

Ngày hôm sau.

Sau khi Lâm Ý đến cục cảnh sát, theo bản năng tìm kiếm cái tên "Ngô Hiểu Linh" trong số tất cả những người mất tích phù hợp điều kiện mà họ tìm được.

Không ngờ, thật sự tìm được!

"Đội trưởng?" Nữ cảnh sát mang tư liệu tới đưa cho Lâm Ý xem, thấy anh ấy đăm chiêu nhìn một trang giấy thì không kiềm được kêu một câu.

Lâm Ý phục hồi tinh thần lại, lại nhìn tư liệu trước mắt, hiện tại có mấy chục người mất tích phù hợp với tình huống, nếu sàng lọc từng người thì

Lâm Ý đưa ra quyết định, nhìn về phía nữ cảnh sát:

“Cẩn thận so sánh thông tin người bị hại với Ngô Hiểu Linh, xem thử có thể tìm được ADN của Ngô Hiểu Linh xác minh.”

“Rõ, đội trưởng!”

Tuy nữ cảnh sát không biết tại sao đội trưởng nhấn mạnh Ngô Hiểu Linh này, nhưng nếu đội trưởng dặn dò như vậy thì chắc chắn có đạo lý.

Nữ cảnh sát mang theo tài liệu đi tìm người so sánh.

Kết quả có thể nói là ngoài dự liệu nhưng hợp lý.

Ngô Hiểu Linh năm xưa đã phẫu thuật tim, bệnh viện còn lưu lại ca bệnh, sau khi so sánh thì đều trùng khớp. Kết quả xét nghiệm máu sẽ mất thêm một thời gian nữa.

Nhưng tình huống hiện tại cho thấy, thi thể kia rất có thể chính là Ngô Hiểu Linh!

Kết quả này, ngoại trừ Lâm Ý đã sớm có dự liệu, các đội viên khác đều sợ ngây người!

“Sếp, sao anh biết được?!" Vương Vạn Thành phục sát đất: “Cái này sao tra một phát đã trúng người hay vậy?”

Chương 627: Vô Đề

Nữ cảnh sát cũng kích động vô cùng, là cô ấy tự mình điều tra quan hệ giữa Ngô Hiểu Linh và thi thể nữ này, nên cô ấy hiểu rõ nhất quá trình điều tra thuận lợi cỡ nào.

Đối với việc này, Lâm Ý cũng không tiện giải thích mình tựa hồ là nghe được manh mối do một con quỷ đưa ra, qua loa biểu thị có đường dây cung cấp một ít manh mối.

Mỗi một cảnh sát hình sự đều có một số con đường đặc biệt để thu thập manh mối. Đối với việc này, Vương Vạn Thành cũng không hỏi nhiều, ngược lại xoa tay:

“Vậy thì sếp, hiện tại chúng ta đã cơ bản xác định được tin tức của người bị hại, kế tiếp nên điều tra cái gì?”

"Kiểm tra tình hình gia đình cô ấy, tập trung điều tra chồng cô ấy." Lâm Ý thốt ra, sau đó lại nhịn không được cắn đầu lưỡi mình một chút, nói quá nhanh.

Ngay cả tình huống cụ thể của nạn nhân cũng chưa từng điều tra qua, làm sao có thể lập tức yêu cầu điều tra người chồng?

May mắn lúc trước người chết mất tích, là người chồng báo án, nên Lâm Ý đề nghị điều tra chồng của nạn nhân cũng không khiến cho hoài nghi quá lớn.

Nhưng chuyện kế tiếp lại càng thêm thuận lợi, suôn sẻ đến mức khiến người ta không tin nổi.

Sau khi cảnh sát cử người thông báo cho chồng của của Ngô Hiểu Linh là tìm thấy xác của vợ gã, người chồng thoáng chốc

căng thẳng.

Tuy người chồng không biểu lộ cái gì trước mặt cảnh sát, nhưng sau khi bị cảnh sát hỏi chuyện thì gã thu thập đồ đạc định bỏ trốn.

Gã bị cảnh sát ở bên ngoài giám thị bắt được.

Vốn là một vụ án có thể sẽ bận rộn mấy ngày, thậm chí vài tuần, cứ như vậy một ngày đã khóa sổ?

Lâm Ý về nhà, nhìn cúc áo ngọc bích bị anh ấy bỏ vào ngăn kéo, còn dán một lá bùa, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Thế nào rồi? Vụ án đã bị phá chưa?"

Giọng nói lại vang bên tai.

"Có phải là cảm thấy suôn sẻ chưa từng có không? Phương thức phá án này rất thuận tiện đúng không?"

Lâm Ý từng suy nghĩ, tuy không biết mục đích của con quỷ này là cái gì, nhưng chắc chắn nó có việc cần anh ấy giúp, nếu không thì cũng sẽ không chủ động cho anh ấy manh mối phá án.

"Rốt cuộc ngươi là ai? Đi theo ta trở về có chuyện gì?" Lâm Ý bình tĩnh mở miệng hỏi.

"Ôi chà, có vẻ như ngươi khá gan dạ đấy." Sở Du cười hỏi: "Không sợ ta giết ngươi à?"

Lâm Ý nhìn xung quanh, vẫn chỉ có thể nghe thấy thanh âm, không nhìn thấy nửa bóng quỷ.

"Đừng nhìn." Sở Du lơ lửng ở trước mắt của Lâm Ý, nhưng anh ấy không thấy gì cả: "Ngươi là một người bình thường, có thể

nghe được thanh âm của ta đều là dựa vào ta hao phí sức mạnh truyền cho ngươi.”

"Ngươi có thể gọi ta là Sở Du.”

Sở Du.

Lâm Ý mặc niệm cái tên này, nghe như là tên thật, không biết có thể tìm ra hồ sơ của con quỷ này trong cục cảnh sát không.

"Ngươi có mục đích gì? Tại sao đi theo ta?" Lâm Ý lại hỏi.

"Chẳng qua là trùng hợp đúng dịp, phát hiện cúc áo ngọc bích này có thể làm một vật dẫn không tệ.”

Sở Du nói:

“Ta muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi.”

Không đợi Lâm Ý nói chuyện, Sở Du tiếp tục nói:

“Khoan vội từ chối, trước tiên nghe nội dung giao dịch của ta đã.”

“Ta chỉ có một yêu cầu, tìm ra kẻ thù giúp ta, cho bọn họ nhận được trừng phạt xứng đáng! Đổi lại, ta có thể ở trong cúc áo đi theo ngươi, gặp phải vụ án có thể cung cấp một ít trợ giúp."

Lâm Ý lạnh lùng nói: “Ta nghĩ, ta không cần một con quỷ hồn căn bản không quen biết cũng không đáng tin đến giúp mình.”

Sở Du biết Lâm Ý khát khao huyền học, nói:

“Đừng từ chối nhanh thế, chắc hôm nay lúc phá án ngươi cũng đã thể nghiệm rồi, có trợ giúp của ta, ngươi có thể nhanh chóng phá được vụ án, bắt được hung thủ, không tốt sao?”

Trong thanh âm Sở Du tràn ngập hương vị mê hoặc.

Lâm Ý nhíu mày, nhắm hai mắt lại, bọc cúc áo bằng bùa rồi nhét lại vào ngăn kéo.

Lâm Ý cho rằng Sở Du đã bị niêm phong trong tay áo.

Nhưng không ngờ quỷ hồn của Sở Du nhăn mặt ngay trước mắt Lâm Ý, tiếp tục vòng quanh căn phòng, không bị ảnh hưởng chút nào.

Chương 628: Vô Đề

Hôm sau thức dậy.

Lâm Ý rời giường ăn cơm, cục trưởng Lâm vừa nhìn liền phát hiện sắc mặt con trai không tốt lắm.

Ông ấy giũ tờ báo trong tay, hỏi:

“Sao vậy? Hôm qua không ngủ ngon à? Hoặc là cơ thể không khỏe?”

Lâm Ý nhanh chóng ăn xong bữa sáng trên bàn, nốc một hơi hết ly cà phê:

“Không có chuyện gì, con vội đi làm, đi đây.”

Lâm Ý nói xong vội vàng rời khỏi nhà.

Trong túi của Lâm Ý chứa cúc áo mà ngày hôm qua bị nhét vào ngăn kéo.

Nhìn bóng lưng con trai, cục trưởng Lâm mẫn tuệ cảm thấy có chút không thích hợp.

Ông ấy đi tới cửa, phát hiện bùa An Trạch dán sau cánh cửa không biết khi nào một góc biến thành màu đen.

Lâm Nghiệp Cần trầm ngâm, ăn sáng xong khép cửa lại, đi hướng biệt thự của Tạ Vọng Sóc, xem ra phải nhờ bạn cũ giúp đỡ.

Lúc cục trưởng Lâm đến trùng hợp Tạ Vọng Sóc và Cố Khanh đều ở nhà.

Thấy Lâm Nghiệp Cần đến chơi, Tạ Vọng Sóc liền nghênh đón:

“Không phải nói gần đây trong cục rất bận rộn à? Sao anh có thời gian rảnh đến chơi cờ với tôi?”

Tạ Vọng Sóc nói xong cẩn thận quan sát Lâm Nghiệp Cần:

“Anh đi chỗ nào mà sao trên người dính một tia âm khí?!”

Cục trưởng Lâm vừa nghe lời này, vẻ mặt càng lúc càng tối tăm.

Lâm Nghiệp Cần khẽ thở dài:

“Không phải tôi bị dính, sợ là con trai của tôi, không biết nó dính vào cái gì!”

“Thế là sao ạ?” Cố Khanh cũng tiến lại gần: “Mấy ngày trước khi con gặp anh Lâm Ý thì anh ấy còn khỏe mà?”

Cục trưởng Lâm không biết pháp thuật, nhưng bởi vì năm xưa quen biết người bạn Tạ Vọng Sóc, cũng chứng kiến nhiều chuyện người bình thường không được nhìn thấy, cho nên hết lòng tin theo huyền học.

Lâm Nghiệp Cần luôn mang theo bùa bình an, trong nhà dán bùa An Trạch, còn thờ Thổ Địa gia, bình thường đi công tác bên ngoài, rảnh rỗi đều sẽ đến chùa, đạo quan nổi tiếng địa phương mà vái lạy.

Nhiều năm qua, ông ấy và con trai vẫn bình an.

"Sáng sớm hôm nay tôi thấy sắc mặt Lâm Ý không tốt, còn phát hiện bùa An Trạch dán sau cửa bị đen một góc. Anh nói xem, đây không phải là dính vào quỷ quái thì là cái gì?!”

Bùa An Trạch mà cục trưởng Lâm dán trong nhà đương nhiên không phải vật bình thường, ông ấy tự mình đi núi Tích Vân xin phương trượng Từ Vân.

Nghe lời này, Cố Khanh cũng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Cô biết phương trượng Từ Vân, hiểu rõ trình độ bùa chú của phương trượng.

Nếu bùa An Trạch do phương trượng Từ Vân tự tay vẽ ra, vậy quỷ bình thường không có cả cơ hội vào cửa. Dẫn đến lá bùa biến thành màu đen thì chỉ có thể là lệ quỷ.

Nhưng nếu như là lệ quỷ, chỉ làm bùa bị đen một góc chứng minh đối phương đang thu lại âm sát khí của bản thân, lệ quỷ này có mục đích là gì?

“Anh Lâm Ý không nói gì sao? Anh ta không thấy có gì sai sao?” Cố Khanh hỏi.

Bác Lâm có chút ngượng ngùng:

“Tại bác sợ thằng đó tự mình mạo hiểm. Hai người cũng biết từ khi Lâm Ý biết sự tồn tại của huyền học thì chỉ muốn nhờ vào sức mạnh này nâng cao hiệu suất phá án. Bác sợ nó bị mê hoặc.”

Cố Khanh ngẫm nghĩ cảm thấy cũng có thể, cô còn nhớ thái độ kiên quyết của Lâm Ý khi đến Bộ Đặc Dị.

Cố Khanh hỏi:

“Vậy bác Lâm định làm thế nào?"

Bác Lâm ngượng ngùng xoa tay:

“Thế này, đêm nay bác mời hai cha con đến nhà ăn cơm, bác sẽ tự mình xuống bếp! Các người xem giúp Lâm Ý rốt cuộc có phải là xảy ra vấn đề gì hay không.”

Cố Khanh cùng Tạ Vọng Sóc liếc nhau một cái, đều gật đầu đồng ý.

Lâm Ý không biết cha mình mời bạn cũ và cháu gái đến nhà ăn cơm, chỉ chờ anh ấy về nhà sẽ ‘trừ tà’ giúp.

Bởi vì hôm qua trong vòng một ngày đã phá được một vụ án, áp lực của đội cảnh sát hình sự đột nhiên giảm bớt không ít, tuy rằng vẫn có vụ án mới đưa tới, nhưng cũng không vội vàng như trước.

Lâm Ý vừa đến cục cảnh sát liền chui vào trong phòng lưu trữ tìm đồ.

Chương 629: Vô Đề

Lâm Ý đã hỏi Sở Du rồi, chuyện của cậu ta phát sinh vào mười năm trước.

Mười năm trước, lại là vụ án đã kết thúc, phỏng chừng cũng chỉ có một phần hồ sơ giấy giữ lại.

Chốc lát sau Lâm Ý đã tìm được tư liệu của Sở Du.

Từ trong túi hồ sơ rơi ra một tấm hình, rõ ràng là Sở Du mười lăm tuổi.

Lâm Ý hoa mắt, nhìn thấy Sở Du trong hình con mắt đảo nhẹ, may mà anh ấy khá bình tĩnh, không run tay ném hình đi.

"Thế nào? Có tìm ra cái gì không?" Người trong hình miệng khép mở.

"Gấp cái gì, ta sẽ giúp ngươi tìm được chứng cớ, đưa bọn họ ra công lý!" Lâm Ý vừa lật tư liệu vừa nói.

"Ài." Sở Du rõ ràng không vừa lòng với cách làm này: "Rồi rồi, ngươi cứ tìm manh mối, nhưng chúng ta đã hứa rồi đó, khi đến thời hạn mà ngươi không thể nhốt bọn họ vào tù thì ta sẽ tự mình ra tay báo thù!"

Đó là thỏa thuận của cả hai.

Trong vòng ba tháng, Lâm Ý sẽ dùng mọi biện pháp điều tra chuyện năm đó, tìm cách đưa mẹ của Sở Du và cha dượng vào tù. Sở Du làm quỷ hồn sẽ cung cấp trợ giúp trong lúc Lâm Ý làm việc.

Nếu cho Sở Du lựa chọn thì chắc chắn cậu ta sẽ chọn tự mình ra tay báo thù ngay.

Nhưng Sở Du phát hiện sau khi bám vào cúc áo ngọc bích, tuy có thể tự do ra vào cục cảnh sát, nhưng không thể rời khỏi phạm vi trăm mét của cúc áo. Cậu ta vẫn phải dựa vào Lâm Ý mang theo.

Nên mới có giao hẹn này.

Vì bảo chứng hai bên không trái với giao ước, bọn họ còn thề với Thiên Đạo, được Thiên Đạo chấp thuận.

Nhưng chỉ dựa vào hồ sơ mười năm trước tự nhiên là không đủ.

Lâm Ý cần được trợ giúp.

Lâm Ý mang hồ sơ của Sở Du ra ngoài, đưa cho các đội viên của mình, dùng danh nghĩa cá nhân nhờ họ trong lúc làm việc chú ý dấu vết của vụ án này, bất kỳ manh mối nào cũng được!

Có quỷ hồn ở gần bên, trừ lúc phá án dựa vào trao đổi với quỷ hồn lấy được manh mối người thường không thể lấy, Lâm Ý còn biết nhiều tin đồn của cục cảnh sát.

Mới chỉ ngắn ngủi một ngày, Lâm Ý đã biết một đội trưởng cảnh sát hình sự khác của cục cảnh sát bọn họ ngày hôm qua xem mắt không thành công lần thứ năm mươi tám, hai nữ cảnh sát đẹp nhất cục cảnh sát có xích mích với nhau, cái đuôi của anh ấy - Vương Vạn Thành kỳ thật mê thế giới 3D phát cuồng, đủ thứ chuyện khác.

Vì vậy trong ngày này, vô luận nhìn thấy ai thì Lâm Ý đều cảm thấy áy náy vì biết bí mật nhỏ thầm kín của người ta, vừa cảm thấy có lỗi vừa buồn cười.

Nhưng khi Lâm Ý về nhà.

Nhìn thấy chú Tạ và Cố Khanh ngồi ở trong phòng khách, anh ấy liền cười không nổi.

Hai cha con Cố Khanh ngồi trên sô pha, trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Ý cùng lộ biểu cảm cau mày, nhìn anh ấy từ trên xuống dưới, ánh mắt rơi vào trong túi của anh ấy.

Ngắn ngủi mấy ngày không gặp, không chỉ vời đến một lệ quỷ, còn lập khế ước cùng đối phương dưới sự chứng kiến của Thiên Đạo, Cố Khanh phục rồi.

Bác Lâm nghe thấy thanh âm cũng từ trong phòng bếp đi ra: “Thế nào rồi? Có thể giải quyết không?”

Lâm Ý lập tức hiểu là cha mình đặc biệt mời người tới đây bắt quỷ.

Lâm Ý lặng lẽ lùi lại hai bước.

Vấn đề nằm ở chỗ, anh ấy đã hứa với Sở Du sẽ giúp cậu ta điều tra rõ chân tướng, không thể để cậu ta bị bắt.

Cố Khanh đối diện ánh mắt tràn đầy hy vọng của bác Lâm, đành nói lời thật:

“Vấn đề này tạm thời chỉ có thể dựa vào anh Lâm tự mình giải quyết.”

"Tại sao?!" Cục trưởng Lâm kinh ngạc.

Nghe ý tứ này không phải là không giải quyết được, mà là bọn họ không thể ra tay?

Cố Khanh chỉ hướng Lâm Ý, chuyện này để anh Lâm tự giải

thích với cha đi!

Lâm Ý cũng biết bị nhóm Cố Khanh nhìn chăm chú thì không thể giấu được gì.

Anh ấy chọn nói ra sự thật.

Bắt đầu từ vụ án giết người ở quảng trường Vạn Hòa, nói đến Sở Du bám vào cúc áo bị anh ấy mang về nhà, cũng nói luôn chuyện giao hẹn.

Chương 630: Vô Đề

Cục trưởng Lâm càng nghe càng tức giận, ngón tay run rẩy chỉ hướng Lâm Ý:

“Cái thằng này đồ bất hiếu! Lệ quỷ kia dễ ở gần sao? Con còn giao ước với nó, con chưa từng nghe câu ‘quỷ thoại liên thiên’ à?”

(

) Đại ý là nói dối luôn miệng, lời quỷ không thể tin.

Một bóng quỷ bay ra từ người Lâm Ý, ở trước mắt bao người hiện ra thân hình:

“Nói xấu ta như thế ngay trước mắt ta hình như không tốt lắm?”

Đây là Sở Du chủ động hiện ra thân hình, cho nên mới khiến mọi người có thể nhìn thấy.

Cố Khanh chắn ở trước mặt bác Lâm, phòng ngừa ông ấy bị quỷ khí tổn thương: “Ngươi muốn làm cái gì?!”

Sở Du thu lại một chút quỷ khí trên người, lộ ra bộ dáng vốn tuấn tú của mình, có hai cái răng hổ nhỏ, trông có chút đáng yêu.

Sở Du biết nơi này có hai thuật sĩ huyền học, người trước mắt không dễ chọc.

"Chị gái không cần sốt ruột, ta chỉ muốn nhờ vị cảnh sát này giúp ta tìm được hung thủ hại ta. Ngươi không tin thì nhìn xem, ta chưa từng hại ai.” Sở Du nhìn Cố Khanh cười nói.

Đó là sự thật!

Cố Khanh đã xem kỹ, tuy Sở Du là lệ quỷ nhưng không có huyết khí khi giết người, nếu không thì bây giờ cô đã không để yên như vậy.

“Kẻ thù của ngươi là ai?”

Khế ước đã được định ra, nếu Cố Khanh bỏ qua khế ước bạo lực xua đuổi Sở Du khỏi người Lâm Ý thì anh ấy sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt.

Vì vậy, ưu tiên hàng đầu là hoàn thành ước định của họ.

Chuyện liên quan đến con trai mình, cục trưởng Lâm đương nhiên hết sức hỗ trợ.

Hiện tại có hai vấn đề.

Một là tìm được chứng cứ chứng minh cái chết của Sở Du có quan hệ với cặp vợ chồng kia. Cho dù không tìm được chứng cứ hại Lâm Ý, cũng phải tìm được chứng cứ phạm tội khác của bọn họ, tống người vào tù.

Thứ hai là tìm người.

Theo tài liệu mà Lâm Ý tra được. Năm đó Sở Du gặp chuyện không may, tài sản đứng tên cậu ta đều được quyên góp cho tổ chức từ thiện, sau khi mẹ và cha dượng của cậu ta thất bại trong gang tấc, mang theo con trai bọn họ rời khỏi nơi này, hiện tại còn không biết đi đâu.

Ủa?

Vậy xem ra Sở Du là lệ quỷ, mười năm qua đều không hại

người, ngoại trừ bị trói buộc ở cục cảnh sát, cũng nhờ năm xưa cậu ta hiến tặng tài sản nhận được công đức.

"Chúng ta sẽ mau chóng giúp ngươi giải quyết sự tình." Cố Khanh lấy ra một cái nhẫn, đưa cho Lâm Ý đeo vào: “Cũng xin ngươi tự nguyện bám vào chiếc nhẫn này, bên trong đã được ta khắc trận pháp, chúng ta cần hạn chế ngươi một chút.”

“Được thôi.” Sở Du nhún vai, thân hình của cậu ta mờ dần, sau đó hóa thành sương khói chui vào chiếc nhẫn.

Lâm Ý cũng thở phào nhẹ nhõm, một mình ứng đối với lệ quỷ, còn cần phòng ngừa cậu ta nổi khùng lên giết người, anh ấy cũng chịu áp lực rất lớn. Còn nữa, cúc áo ngọc bích là vật chứng của vụ án, rốt cục cũng có thể đưa về.

Biển người mênh mông, rất khó để tìm một cặp vợ chồng đã rời khỏi đây từ mười năm trước.

Nhưng may mắn Sở Du có thể nói ra ngày sinh tháng đẻ của mẹ mình, nhóm Cố Khanh có thể dùng bói toán thu hẹp phạm vi.

Kỳ thật muốn nói đến thuật thôi diễn, Tạ Vọng Sóc giỏi hơn Cố Khanh.

Lúc trước ông bị thương nên không thể dùng linh lực thôi diễn, bây giờ đã khỏe rồi, mặc dù ông tu lại linh lực chưa nhiều bằng Cố Khanh, nhưng xác suất bói chuẩn vẫn cao hơn cô.

Bỏ ba quả Khai Nguyên Thông Bảo vào mai rùa, Tạ Vọng Sóc lẩm bẩm rồi lắc đồng tiền trong mai rùa.

Sau đó đặt mai rùa ngang trên giấy, khiến đồng tiền sắp hàng.

Tạ Vọng Sóc cẩn thận bói, cho ra kết luận: Họ vẫn ở trong nước, dường như ở phía đông bắc.

Nội dung chi tiết hơn thì cần cục trưởng Lâm dùng sức mạnh cảnh sát tìm kiếm.

Đồng nghiệp của Lâm Ý trong cục cảnh sát cũng tra được một số thông tin liên quan mẹ của Sở Du và cha dượng.

Theo như bọn họ biết thì quê hương cha dượng của Sở Du dường như nằm ở vị trí vùng Đông Bắc, về sau làm quản đốc kiếm được nhiều tiền nên mới mở một công ty.

Chương 631: Vô Đề

Lúc trước bọn họ không có tiền, rất có thể sẽ lựa chọn bán biệt thự trở về quê nhà của cha dượng cậu ta.

Bên Lâm Ý cũng gặp phải một vụ án khó giải quyết.

Vụ án này hẳn là bắt chước gây án.

Vụ án ban đầu xảy ra vài năm trước, có thể nói là gây chấn động một thời.

Vụ án năm đó hung thủ là một giáo sư của học viện Mỹ Thuật, chuyên về điêu khắc.

Giáo sư đó thích tìm người phù hợp với thẩm mỹ của mình, giết người kia, lấy người thật làm khuôn mẫu tạo ra một điêu khắc tràn ngập cảm giác nghệ thuật.

Xác chết thì bị giáo sư giấu trong tác phẩm điêu khắc.

Là một giáo sư trong một học viện Mỹ Thuật, cũng là một nhà nghệ thuật nổi tiếng, tác phẩm điêu khắc của ông ta luôn tăng giá.

Phát hiện xác chết trong một lần ngoài ý muốn.

Lúc ấy có một nhà giàu mở buổi triển lãm, trưng bày các loại tác phẩm nghệ thuật mà ông ta đã cất chứa nhiều năm, trong đó có một bức tượng.

Bức tượng được gọi là "Tướng quân", khắc họa cảnh một vị tướng trải qua trăm trận chiến, cuối cùng tang thương bị mũi tên đâm trúng trái tim chết đi.

Làm tướng quân, dù lúc đối mặt cái chết ông ấy lựa chọn đứng, chứ không phải ngã xuống.

Bức tượng đó là tác phẩm nổi tiếng của vị giáo sư nhà nghệ thuật đó, tên là Ngô Cảnh.

Trong buổi triển lãm đó.

Một đứa trẻ nghịch ngợm chạy xung quanh, sau đó không cẩn thận đẩy bức tượng.

Bức tượng rơi xuống đất, vỡ ra, lộ ra bàn tay người ở bên trong.

"A!!!" Hiện trường tràn ngập tiếng la hét.

Một buổi triển lãm ngược lại trở thành hiện trường vụ án mạng.

Theo điều tra của cảnh sát, Ngô Cảnh làm người tạo ra bức tượng nhanh chóng bị bắt.

Ngô Cảnh thành thật khai ra vụ này.

Về câu hỏi tại sao ông ta phải làm như vậy, Ngô Cảnh đưa ra lời giải thích là: Muốn làm ra một pho tượng hoàn mỹ thì phải biết mỗi phần của con người, có cách nào thích hợp hơn là tìm một người làm khuôn mẫu?

Ông ta không hề cảm thấy tội lỗi về những gì đã làm, cho rằng mình đang làm nghệ thuật.

Điều khiến người ta kinh hãi chính là, trong số những pho tượng mà Ngô Cảnh đã tạo hình nhiều năm qua, có rất nhiều tượng hình người.

Trong đó sẽ chứa bao nhiêu xác chết đây?

Trong phút chốc các phú ông sở hữu bức tượng do Ngô Cảnh chế tạo đều cảm thấy bất an. Bọn họ chủ động đưa bức tượng đưa vào cục cảnh sát kiểm tra, lấy đó biểu thị không dính líu với Ngô Cảnh.

Quả nhiên, trong những pho tượng kia đều có thi thể tồn tại.

Ngay cả một số tác phẩm điêu khắc chó, mèo, chim được đưa tới cũng phát hiện thi cốt của động vật tương ứng.

Có một số người có tính tò mò cao lựa chọn tiếp tục giấu tượng trong tay mình, không tiết lộ ra.

Cứ thế qua vài năm, Ngô Cảnh đã sớm bị thi hành án tử hình.

Trong thị trường giao dịch chợ đen, giá trị tác phẩm điêu khắc của Ngô Cảnh chẳng những không giảm còn tăng lên, tới mức vô giá.

Hôm nay vụ án vào tay Lâm Ý.

Nguyên nhân được xác định là bắt chước gây án là vì Ngô Cảnh đã sớm bị bắt và thi hành án tử hình từ mấy năm trước, hiện tại phát hiện bức tượng này không chỉ bắt chước tác phẩm của Ngô Cảnh thời kỳ đầu, trải qua giám định chuẩn xác thì thi thể đã chết khoảng một năm.

Điều này cho thấy, có lẽ xuất hiện một kẻ giết người đúc tượng biến thái khác xuất hiện!

Xác chết trong tay cảnh sát là chết khoảng một năm trước, vậy thì trong thời gian đó có phải là còn có rất nhiều người bị biến thành các bức tượng trong tay hung thủ không?!

Tình huống khẩn cấp, Lâm Ý một bên mang theo tổ viên tiến hành truy xét lai lịch pho tượng, đồng thời cũng âm thầm hy vọng Sở Du có thể tìm được hồn ma của thi thể trong pho tượng, hỏi rõ hung thủ là ai!

Hung thủ bắt chước giết người này cẩn thận hơn Ngô Cảnh năm xưa.

Bức tượng trong tay cảnh sát mặc dù được tặng ẩn danh cho một bảo tàng. Nếu là nặc danh, hơn nữa số điện thoại lưu giữ là số giả, hiển nhiên manh mối này đã bị đứt.

Chương 632: Vô Đề

Rơi vào đường cùng, Lâm Ý chỉ có thể ra lệnh điều tra trong đám bạn bè thân thích của Ngô Cảnh.

Nếu như là bắt chước phạm tội thì người kia nhất định là vô cùng tôn sùng Ngô Cảnh. Trước sự ra đi của Ngô Cảnh, rất có thể kẻ đó sẽ tiếp cận gia đình Ngô Cảnh để tưởng nhớ "thần tượng" của mình.

“Bà má nó! Kỳ lạ quá!” Giọng của Sở Du bỗng vang bên tai.

Lâm Ý vội vàng lấy điện thoại di động ra, đi ra ngoài, làm bộ đang gọi điện thoại: “Thế nào? Có quỷ hồn trong pho tượng không? Có hỏi ra cái gì không?”

Giọng nói của Sở Du hơi ủ rũ:

“Không có gì hết, dùng thủ đoạn giết người tàn nhẫn như vậy, niêm phong người vào pho tượng, cuối cùng chẳng có một bóng quỷ, ngươi nói xem có phải là kỳ lạ không?”

Sở Du không thể hiểu nổi tình huống này.

Nếu là cậu ta, bị thủ đoạn tàn nhẫn như vậy hại chết, những người bị hại kia hẳn là ai nấy đều thành lệ quỷ mới đúng!

Nhưng nghĩ lại, nếu quỷ hồn không đi theo thi thể, vậy rất có thể còn theo bên người hung thủ!

Sở Du có ý tưởng, nói bên tai Lâm Ý:

“Ngươi chờ một chút, ta đi tìm người hỗ trợ!”

Sở Du nói xong bay đi xa.

Chờ khi cậu ta trở về mới giải thích với Lâm Ý: Giữa quỷ và quỷ cũng có đường thông tin, vừa rồi cậu ta tìm mấy con lệ quỷ tồn tại khá lâu ở quanh đây, hỏi xem có phát hiện người nào bị nhiều lệ quỷ bám theo không.

“Chờ có tin tức, bọn họ sẽ lập tức phái Tiểu Quỷ tới thông báo cho chúng ta." Sở Du nói.

"Để cảm ơn bọn họ đã giúp đỡ, hôm nào ngươi hãy mua nhiều nhang nến và tiền giấy cho bọn họ, biết không?!" Đây là điều kiện trao đổi mà Sở Du đưa ra để có được manh mối.

“Được.” Lâm Ý đồng ý ngay.

Anh ấy không biết rằng khi mua nguyên một xe hương nến tiền giấy, đốt suốt một ngày thì hối hận cỡ nào lúc này mình đồng ý quá nhanh!

Mặc dù muốn dùng tốc độ nhanh nhất bắt được hung thủ, nhưng dưới tình huống thông tin thiếu thốn như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục điều tra và chờ đợi.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Vụ án rơi vào thế bí.

Lần lượt tìm được manh mối, truy tra thì phát hiện chỉ là ngõ cụt.

Đám quỷ già mà Sở Du nhờ vả cũng không có tìm được tin tức của hung thủ.

Hung thủ của vụ án bắt chước pho tượng không tìm được, dựa vào mấy quỷ già 'báo án' ngược lại thuận lợi phá được mấy vụ án cũ của cảnh sát, khiến người hơi bất ngờ.

Bên Cố Khanh và cục trưởng Lâm thì tiến hành rất thuận lợi.

Bọn họ đã tra ra, mẹ và cha dượng của Sở Du mười năm trước sau khi bán biệt thự thì dắt con quay về quê của ông ta.

Bây giờ họ mở một du lịch nông thôn, cuộc sống sung túc, dường như họ đã lãng quên Sở Du.

Còn về vụ án năm đó, vì qua rất lâu rồi nên không tìm được manh mối có lợi gì.

Lâm Ý mang theo Sở Du về nhà, vừa nghe được tin tức này, cậu ta muốn đi tìm mẹ và cha dượng ngay.

Nhưng Lâm Ý không thể lập tức đi, vụ án trong tay anh ấy mới là ưu tiên hàng đầu hiện tại! Ngày nào chưa giải quyết thì ngày đó anh ấy chưa đi được.

Lúc ăn cơm, Lâm Ý nói ra vụ án khiến người và quỷ đều cảm thấy hóc búa.

Cục trưởng Lâm ăn cơm, vẻ mặt kinh ngạc: "Vụ án trong tay con khó giải quyết như vậy sao không sớm nói?! Để chú Tạ bói giúp con, tuy rằng không thể thoáng chốc tìm ra hung thủ, có thể bói ra cát hung."

Năm xưa cục trưởng Lâm làm như vậy, đi ra ngoài thôi cũng nhờ Tạ Vọng Sóc xem tướng mạo cho mình.

Lâm Ý vừa nghe lời này, biểu cảm càng thêm kinh ngạc: “Huyền học có thể dùng theo cách này à?”

Hai người huyền học và một con quỷ cùng liếc qua, có vẻ như dù Lâm Ý đã cố gắng tìm hiểu nhưng còn chưa biết rõ sức mạnh của huyền học.

Ăn cơm tối xong, dưới ánh mắt nghi hoặc của Lâm Ý, Tạ Vọng Sóc bói ngay tại chỗ.

Quẻ tượng biểu hiện là liễu ám hoa minh, là cát.

Tạ Vọng Sóc nói với Lâm Ý:

“Ngày mai cháu đi điều tra hãy chọn hướng tây nam, hẳn là sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Chương 633: Vô Đề

Tạ Vọng Sóc quay sang nhìn cô:

“Mang theo Cố Khanh cùng đi, con bé sẽ giúp được các người.”

Cố Khanh vẻ mặt mờ mịt, cô không hiểu tại sao sự tình liên quan tới mình.

Lúc thuật sĩ huyền học thôi diễn thì không thể bói ra vận mệnh của mình, nếu cha bảo cô đi theo thì chắc đã nhìn thấy gì trên người cô.

Cố Khanh vui vẻ đồng ý.

Ngày thứ hai, Cố Khanh đi theo Lâm Ý đến cục cảnh sát, cô có giấy chứng nhận của Bộ Đặc Dị, có thể tự do ra vào nơi đây.

Lâm Ý vẫn không thể tin được, một lát nữa thật sự sẽ có manh mối xuất hiện sao?

Anh ấy nhanh chóng bị vả mặt, hai nhóm manh mối ập tới.

Có quỷ già đưa tin, nói phát hiện có nhiều quỷ hồn đi theo sau một người.

Bên đội viên của Lâm Ý trải qua mấy ngày điều tra cũng tập trung một người, Trần Âu, sinh viên năm hai của học viện Mỹ Thuật, yêu thích điêu khắc, từng điều tra tình huống vụ án Ngô Cảnh năm xưa.

Đồng thời, bọn họ cũng điều tra được, Trần Âu xuất thân từ cô nhi viện, Ngô Cảnh khi còn trẻ từng làm tình nguyện viên ở cô nhi

viện kia.

Hai nghi phạm ở hai vị trí khác nhau.

Lâm Ý lập tức nhớ tới quẻ của cha Cố Khanh bói ngày hôm qua.

Phương hướng tây nam là chỗ học viện Mỹ Thuật, vị trí của Trần Âu, điều này cũng cho thấy, điều tra Trần Âu là chính xác.

Khi biết được điểm này, Lâm Ý vừa thấy vui vì người bình thường điều tra chính xác hơn quỷ quái, vừa cảm thấy xấu hổ vì một đoạn thời gian trước mình vội vàng muốn đưa huyền học vào hệ thống cảnh sát.

Huyền học cũng không phải vạn năng, cũng sẽ xuất hiện vấn đề như vậy.

Huống chi, gia nhập huyền học vào hệ thống cảnh sát, Lâm Ý có thể cam đoan trong hệ thống cảnh sát, mỗi người đều là người tốt, hết lòng trung thành với đất nước sao? Anh ấy không thể bảo đảm.

Cho nên thứ như huyền học quả nhiên vẫn số ít người biết sẽ tốt hơn.

Lâm Ý dẫn đội, mang theo đội viên của mình, Cố Khanh đi học viện Mỹ Thuật ở hướng tây nam.

Bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Nhưng khi tới nơi thì được cho biết Trần Âu tựa hồ đã biết mình sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, ba ngày trước liền rời khỏi trường học, trốn mất biệt.

Nhưng ít ra Trần Âu chạy trốn đã chứng minh rằng chuyện

này rất có thể dính líu tới gã.

Phòng ngủ của Trần Âu còn nhiều vật dụng cá nhân, Cố Khanh tìm được gã chỉ cần vài giây.

Đội cảnh sát lái hai chiếc xe tới, Cố Khanh cùng Vương Vạn Thành ngồi trong xe Lâm Ý, những người khác thì ngồi một chiếc khác.

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Vạn Thành nhìn thấy cảnh tượng huyền ảo như thế, cảnh tượng trước kia đối phó Chu Triều An đã bị nhân viên hậu cần của Bộ Đặc Dị dẫn đội cải tạo trí nhớ.

Chỉ thấy Cố Khanh lấy ra một cái la bàn, cầm một sợi tóc tìm được trên gối Trần Âu, bỏ vào hốc nhỏ trên la bàn, sau đó dựa vào kim chỉ nam xoay trên la bàn chỉ phương hướng.

Đồng nghiệp đi theo xe không biết gì, nhưng Vương Vạn Thành thấy tận mắt đội trưởng Lâm Ý mà mình tôn sùng lái xe theo chỉ dẫn của Cố Khanh tìm hung thủ.

Quan trọng nhất là, thật sự tìm ra hung thủ!

Khi xe đến một khách sạn bình thường, dưới sự dẫn dắt của Cố Khanh bắt được Trần Âu ở trong phòng khách sạn, thế là Vương Vạn Thành chuyển sùng bái từ Lâm Ý qua Cố Khanh.

Tiện thể đặt luôn hình tượng người đưa tin bí ẩn vào người Cố Khanh.

Trên đường mọi người trở về, Vương Vạn Thành hỏi han ân cần với Cố Khanh, đưa nước đưa trà, biểu thị sùng bái khiến Lâm Ý thiếu chút nữa đuổi anh ta xuống xe.

Lúc bị bắt, trên người Trần Âu không có gì đáng giá.

Trần Âu luôn cười, miệng lẩm bẩm: “Thầy, bọn họ đều không thể hiểu được thầy, chỉ có em mới hiểu được quyết tâm hy sinh tất cả nghệ thuật của thầy! Họ là những kẻ ngốc dốt nát, họ là ngu ngốc!”

Trần Âu nhìn cảnh sát bắt mình, nói:

“Các người cho rằng, bắt chúng tôi, giết chúng tôi là mọi chuyện chấm dứt rồi sao? Sai!

Chương 634: Vô Đề

Nghệ thuật và cái đẹp là vĩnh viễn tồn tại! Chỉ cần hiểu được nghệ thuật của chúng ta, sẽ có càng nhiều người tham gia với chúng tôi! Chúng tôi là bất diệt!"

"Tên điên này!" Lâm Ý nhìn các đội viên còng tay Trần Âu áp lên xe.

Dưới ảnh hưởng cố ý của Sở Du, Lâm Ý có thể mơ hồ nhìn thấy bóng trắng rậm rạp bên cạnh Trần Âu.

Xem ra phải cẩn thận tra tìm pho tượng đang bán trên thị trường.

Điều tra quan hệ giữa Trần Âu và Ngô Cảnh cũng không quá phức tạp.

Khi còn nhỏ, vì bị cha mẹ bỏ rơi nên Trần Âu lớn lên trong cô nhi viện.

Từ nhỏ gã đã biết mình không giống với người khác.

Gã thiếu nhận thức về cảm xúc.

Trong y học, nó có thể được gọi là bệnh mất cảm xúc.

Ban đầu Trần Âu không biết cách che giấu, bị dì trong cô nhi viện ghét, đám nhỏ khác tẩy chay, bọn họ đều cảm thấy Trần Âu quá kỳ lạ. Không biết khóc, không biết cười, nhìn người mà như xem gà vịt heo chó.

Về sau vì bị xa lánh quá nhiều, Trần Âu học cách dán mặt nạ

cười lên mặt mình.

Trần Âu còn dùng tâm cơ và kỹ thuật diễn thành công được các dì trong cô nhi viện thích.

Bọn họ dần dà quên mất lúc Trần Âu mới đến đây là một đứa trẻ kỳ lạ cỡ nào, không khóc, còn lạnh lùng nhìn người khác.

Trần Âu đã thành cậu bé được yêu thích nhất trong cô nhi viện.

Ngô Cảnh thì lúc ấy làm thầy giáo, được một người bạn mời đến cô nhi viện làm tình nguyện viên.

Ngô Cảnh có một đôi mắt nhạy bén, lần đầu tiên gặp mặt liền phát hiện dưới vẻ đáng yêu của Trần Âu là một trái tim lạnh lùng.

Ông ta bắt đầu đến gần Trần Âu.

Ngô Cảnh dạy vẽ cho gã, dạy điêu khắc, dạy gã cảm thụ tình cảm trong các tác phẩm nghệ thuật.

Lần đầu tiên gặp mặt, Ngô Cảnh nhìn thấy Trần Âu ôm một con mèo mướp, đang vuốt lông mèo.

Kỳ thật, Trần Âu tuyệt đối không thích con mèo này, thậm chí đôi khi gã sẽ không kiềm được muốn bóp chết sinh mệnh nhỏ yếu này.

Nhưng Trần Âu không thể làm như vậy.

'Bé ngoan' Trần Âu nên là người thích động vật nhỏ.

Không ai phát hiện ra rằng khi Trần Âu vuốt mèo thì bàn tay cứng ngắc, rõ ràng đang kìm nén chính mình.

Lúc ấy Ngô Cảnh ngồi xổm trước mặt Trần Âu, cười nói: “Nếu không thích thì có thể không cần giả vờ.”

Trần Âu không trả lời.

Về sau Ngô Cảnh bắt đầu dạy cho Trần Âu, dạy gã hiểu được vẻ đẹp của nghệ thuật. Nhưng Trần Âu trời sinh đã thiếu tình cảm, thờ ơ với những cái gọi là tác phẩm nghệ thuật.

Mãi tới khi Trần Âu nhìn thấy Ngô Cảnh tự tay làm một điêu khắc chim nhỏ tặng cho gã, ưm, là một con chim sẻ.

Ngô Cảnh bắt được chim sẻ thì tiêm thuốc mê vào, biến chim sẻ sống thành một điêu khắc nhỏ xinh.

Trong nháy mắt đó, Trần Âu lần đầu tiên cảm giác được cái đẹp.

Đây là vẻ đẹp mà cuộc sống mang lại, có một không hai!

Trần Âu hưng phấn, gã yêu phải điêu khắc. Gã biết mình và Ngô Cảnh là đồng loại, gã không cô đơn!

Ba đầu Trần Âu sử dụng ‘nguyên liệu’ để làm điêu khắc đều là do Ngô Cảnh mang đến, lần đầu tiên gã hoàn toàn tự mình ra tay hoàn thành điêu khắc là một con mèo nhỏ, con mèo mướp mà gã ghét lâu rồi.

Khi Trần Âu đưa tác phẩm điêu khắc mèo mướp đã hoàn thành đưa cho Ngô Cảnh xem, gã nhìn thấy nụ cười vui mừng trên mặt Ngô Cảnh.

Sau này bởi vì kết hôn sinh con cộng thêm quan hệ công việc, Ngô Cảnh ít đến cô nhi viện hơn, nhưng hai người vẫn luôn liên lạc với nhau.

Ước mơ lớn nhất của Trần Âu chính là thi đậu học viện Mỹ Thuật, trở thành đệ tử được Ngô Cảnh thừa nhận, hai thầy trò có thể cho ra đời càng nhiều điêu khắc đẹp, khiến người đời thừa nhận, chỉ có vẻ đẹp chất chứa sinh mệnh này mới là rung động nhất.

Nhưng không ngờ, tác phẩm điêu khắc của Ngô Cảnh bị phát hiện vì một ngoài ý muốn.

Ngô Cảnh bị bắt, nhanh chóng bị tử hình.

Trần Âu lúc đó còn đang học trung học.

Mấy tháng sau, Trần Âu nhận được món quà cuối cùng thầy tặng cho mình, một quyển album.

Bên trong lưu giữ tất cả các tác phẩm của Ngô Cảnh.

Chương 635: Vô Đề

Đây cũng là lý do tại sao bức tượng của Trần Âu sẽ có phong cách ban đầu của Ngô Cảnh.

Trần Âu ngồi trong phòng thẩm vấn lộ ra một nụ cười: "Sứ mệnh của tôi là truyền ra ngoài cảm thụ về cái đẹp mà thầy đã trao cho tôi."

Từ lời khai của Trần Âu, Cố Khanh đứng ngoài phòng thẩm vấn, cô xuyên qua kính một chiều nhìn thấy gã mỗi khi nói một câu là lệ quỷ bám sau lưng giống như chịu đựng thống khổ to lớn, muốn tránh thoát trói buộc nào đó đối với hung thủ để báo mối thù đẫm máu này.

Các quỷ hồn có người lớn, trẻ em, có người già. Có những người phụ nữ trẻ đẹp, cũng có những người phụ nữ xấu xí. Ngoài ra còn có tất cả các loại động vật nhỏ.

Khác với thầy chỉ thích người đẹp, Trần Âu cảm thấy bức tượng đúc bằng sinh mệnh đều đẹp, những thứ khác chỉ là ngoài da, cho nên gã sẵn sàng giết bất kỳ thứ gì.

Những quỷ hồn này đều nhìn chằm chằm Trần Âu, tựa hồ bị thứ gì đó giam cầm.

"Chậc!" Lâm Ý nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm của Sở Du: "Còn thẩm vấn cái gì chứ! Đó là một bệnh thần kinh. Hay để ta giúp bọn họ đi, cục cảnh sát các ngươi cũng đỡ nhiều việc."

Lâm Ý vừa định hỏi Sở Du 'ngươi muốn làm gì?' thì nghe bên tai có tiếng búng tay.

Cảnh tượng trong phòng thẩm vấn đã thay đổi.

Những cảnh sát khác đều bình thường, cảnh tượng trước mặt Trần Âu lại thay đổi.

Đồng tử của Trần Âu rút lại cực nhỏ.

Trần Âu nhìn thấy những con người và động vật bị gã làm thành tác phẩm.

Bọn họ cứ nhìn gã, giương nanh múa vuốt, tựa hồ tràn ngập oán khí, muốn cùng chết với gã.

Nhưng Trần Âu cũng không sợ hãi.

Hoặc là nói, gã căn bản không biết cái gì gọi là sợ hãi.

"Thì ra các ngươi vẫn luôn ở đây sao? Vậy các ngươi có thấy không? Các ngươi thích tác phẩm của ta không?"

Có thể bình tĩnh hỏi quỷ hồn bị hại có thích dùng thi thể của bọn họ làm thành tác phẩm điêu khắc hay không, đợt thao tác này quá vượt sức tưởng tượng.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, đám quỷ hồn càng lúc càng bạo động.

Nhanh, rất nhanh, sắp được báo thù rồi!

Chúng nó tập hợp tất cả sức mạnh lại, cố gắng vùng vẫy.

Sau đó Lâm Ý nghe được bên tai lại vang tiếng búng tay.

Những lệ quỷ bị nhốt thật lâu cảm giác được một sức mạnh tăng cường thực lực của bọn họ. Cái loại trói buộc sau khi bị giết chỉ có thể đi theo Trần Âu rốt cục không còn.

Ánh mắt bọn họ biến thành màu đỏ như máu, báo thù đẫm máu là phút này đây! Trần Âu thì vẫn giữ vẫn vẻ mặt không sợ hãi.

Cho đến bây giờ, gã vẫn không cảm thấy mình làm gì sai.

Trong nháy mắt đó, Lâm Ý kêu: “Khanh Khanh, ngăn cản bọn họ!"

Cố Khanh ra tay.

Cô ném ra một pháp quyết, Trần Âu được bao bọc trong một luồng sáng trắng.

Phát hiện mình không cách nào đánh trúng Trần Âu, đám lệ quỷ kia đều quay đầu nhìn về phía Cố Khanh.

Thế nhưng công đức và linh lực trên người Cố Khanh quá dày, lệ quỷ bình thường không dám chọc, bọn họ lại nhìn thấy Lâm Ý lên tiếng.

Bị nhiều lệ quỷ như vậy nhìn chằm chằm, Lâm Ý cảm giác trên người lạnh lẽo, trước mắt bỗng hiện ra một bóng quỷ, Sở Du chắn trước mặt anh ấy.

Sức mạnh quỷ dồi dào khiến đám lệ quỷ cũng không dám ra tay.

Trần Âu nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì rất hưng phấn.

Đây là lần thứ hai gã cảm thấy hưng phấn, trừ lúc chế tạo pho tượng:

“Đây là cái gì? Thật thú vị!”

Hai cảnh sát thẩm vấn Trần Âu đều liếc nhau, bất lực thở dài:

Họ và bệnh tâm thần thực sự không thể giao tiếp.

“Tại sao không cho bọn họ tự mình ra tay?!” Sở Du nhìn Cố Khanh: “Trần Âu này rõ ràng có bệnh tâm thần, chưa chắc bị phán tử hình, thật không công bằng cho những nạn nhân kia!”

Cố Khanh kỳ thật cũng rất muốn khoanh tay đứng nhìn, cô nhìn về phía Lâm Ý. Chỉ cần Lâm Ý đồng ý mở một con mắt nhắm một con mắt là cô sẽ gỡ bỏ vòng phòng hộ ngay.

Cố Khanh cảm thấy ghê tởm với loại biến thái như Trần Âu!

“Không thể!” Lâm Ý nói: “Người có đạo người, quỷ có đạo quỷ, Trần Âu cần phải bị pháp luật trừng phạt!”

Chương 636: Vô Đề

Sở Du muốn phản bác: “Bọn họ đều là lệ quỷ không phải người, báo thù có thể dựa theo phương pháp của quỷ!”

Nhưng Sở Du bị Cố Khanh kêu qua.

“Ngươi làm gì vậy? Ta muốn lý luận với hắn!” Sở Du bị kéo đến bên cạnh Cố Khanh, còn đang không ngừng giãy dụa.

Bốp!

Cố Khanh giơ tay vỗ trán của cậu ta, sau đó cô nói nhỏ không để Lâm Ý nghe được:

“Ngươi ngốc à! Báo thù nhất định phải khiến chết sao?! Chưa nghe bốn chữ sống không bằng chết à?”

"Ta nghe nói Trần Âu này không có tình cảm mà loài người nên có, ngươi có thể khiến đám lệ quỷ kia từ từ dạy cho hắn cái gì gọi là cầu sống không được cầu chết không thể."

Sở Du ngây ra một lúc, tiếp theo lộ ra một nụ cười đáng sợ.

"Ngươi nói rất có đạo lý!"

Sở Du vung tay lên gọi tới đám quỷ hồn vây quanh Trần Âu, nói:

“Như vầy bla bla, nhớ kỹ, phải để người sống, không thể dính mạng người, hiểu chưa?”

Sở Du búng tay một cái, những cảnh tượng huyền ảo trước

mắt Trần Âu biến mất.

Sở Du lặng lẽ quay vào trong chiếc nhẫn của Lâm Ý.

Lâm Ý còn tưởng rằng Cố Khanh khuyên phục Sở Du, khen ngợi nhìn cô.

Cố Khanh: ". . ."

Tốt nhất đừng nói cho anh ấy biết sự thật.

Tóm lại, thẩm vấn thuận lợi kết thúc.

Trần Âu liên tục hỏi 'Đó là thứ gì? Bọn họ đâu? Sao không thấy nữa?', khụ, coi như gã lên cơn điên đi.

Tối hôm đó.

Trần Âu ở trong ngục giam nằm mơ.

Trong mơ, gã trải qua tất cả các loại cái chết, rất đau đớn, đau vô cùng.

Sau khi tỉnh lại, đau đớn trên người cũng không có biến mất, ngược lại nhói lên từng cơn, càng ngày càng đau.

Từ ngày đó về sau, cho đến khi chết mới thôi, Trần Âu không được ngủ yên một giấc nào.

Khiến Trần Âu ký ức khắc sâu là trơ mắt nhìn bản thân từ từ biến mình thành một bức tượng.

Trần Âu bị vùi trong pho tượng vẫn còn sống, chết dần chết mòn trong thống khổ.

Kẻ giết người điên cuồng vì vẻ đẹp rốt cuộc bắt đầu tan vỡ.

Trần Âu cảm thấy thống khổ, muốn được giải thoát.

Nhưng đám lệ quỷ kia dường như đã nghiện, không muốn cho Trần Âu chết dễ như vậy. Mỗi lần Trần Âu định tự sát đều sẽ bị kịp thời cứu lại.

Cứ như vậy, Trần Âu cùng một đám lệ quỷ do gã tự tay tạo ra bên nhau cả đời. Khoảnh khắc gã chết tự nhiên, một lệ quỷ cuối cùng mới được giải thoát.

Giải quyết xong vụ án giết người làm thành tượng, Lâm Ý cần mang theo hồn phách của Sở Du chạy tới Đông Bắc. Đây là thỏa thuận giữa hai người.

Bọn họ đã điều tra rồi, cặp vợ chồng trở về quê nhà mở du lịch nông thôn kia dường như định sống bình yên đến hết đời, không làm chuyện gì trái pháp luật.

Con trai của họ, con trai ruột, dường như bị báo ứng vì chuyện cha mẹ làm, tuổi nhỏ bị té gãy một chân, cho dù được đưa đến bệnh viện thì vẫn bị què.

Nhưng Sở Du không tin mẹ mình và cha dượng lựa chọn cuộc sống bình thường.

Năm đó, bọn họ có thể vì tài sản trong tay Sở Du mà tìm cách hại chết cậu ta, sao có thể hiện tại sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ, sống một cuộc sống bình thường?!

"Ta muốn tự mình đi xem tình hình hiện tại của họ." Sở Du nói.

Dưới sự nhờ vả của bác Lâm, Cố Khanh cũng đi theo.

Nếu Cố Khanh không đi theo, dựa vào Lâm Ý chỉ sợ không

khống chế được Sở Du.

Đông Bắc lúc này đã có tuyết rơi.

Sắc trắng phủ khắp núi đồi, tuyết dày qua mắt cá chân, đi một bước lún một bước.

Quê hương của cha dượng Sở Du là ở một khu thắng cảnh 3A, ngành du lịch rất phát triển, mấy người trong thôn mở du lịch nông thôn kiếm được khá nhiều tiền.

Lâm Ý và Cố Khanh đã sớm hỏi thăm rõ ràng, sau khi tới đích đến liền vào một nhà du lịch nông thôn có tên là 'Nhà Lão Dư'.

Cha dượng thiết kế rất đặc sắc, tên là Lão Dư, điểm nổi bật là cá nước lạnh dặc sản trong sông vùng này.

Hai người Cố Khanh lấy danh nghĩa anh em đi du lịch đăng ký ở trọ nhà du lịch nông thôn này.

Hai người đang ở trong phòng riêng ăn cá nước lạnh đặc sắc chợt nghe tiếng cãi nhau từ bên ngoài.

Chương 637: Vô Đề

“Em dâu, sao em có thể làm vậy? Quyền tài sản căn nhà du lịch nông thôn này đứng tên chồng của tôi, tiền mở nó cũng là chồng tôi đưa cho các người. Sao các người có thể nói cửa hàng này là của hai vợ chồng em?”

Khoảnh khắc nghe được thanh âm này, chiếc nhẫn trên tay Lâm Ý chấn động một chút: “Là bà ta!”

Thanh âm này rõ ràng là giọng của mẹ Sở Du, còn về tại sao chiếc nhẫn chỉ rung lên chứ cậu ta không đi ra, là bởi vì Cố Khanh sợ cậu ta làm loạn nên đã phong trong nhẫn, khiến cậu ta bình tĩnh lại chút.

Một giọng nói khác hẳn là em dâu nói:

“Chúng tôi đã kiếm tiền trả lại số tiền đó cho nhà chị còn gì? Còn về căn nhà thì chúng tôi cho anh trai một phần.”

"Những năm gần đây toàn là tôi và Chí Hào quản lý du lịch nông thôn, mấy món đặc sản cũng là hai chúng tôi nấu, từ khi các người về nhà chỉ biết lấy tiền, dựa vào cái gì du lịch nông thôn tính là của các người!"

Mẹ Sở Du đốp chát lại ngay:

“Chỉ bằng chồng tôi là con trai lớn trong nhà! Chỉ bằng cách tôi sinh ra đứa cháu trai duy nhất trong gia đình này!”

Lời này hiển nhiên đả kích đến em dâu, một lúc lâu sau không có thanh âm.

Cuối cùng, giọng nói của bà ấy mang theo một tia nghẹn ngào: “Cho dù là như vậy, tôi thà bán du lịch nông thôn chứ không giao cho các người!”

“Này, cô nói chuyện kiểu gì?! Chúng tôi thế nào hả? Mọi người phân xử đi, đây là em dâu của tôi, cô ta cảm thấy mình biết nấu ăn thì lên mặt, không hiếu thuận cha mẹ, cả ngày ở lì chỗ này, còn muốn chiếm đoạt sản nghiệp của nhà chúng tôi!”

Bà ta ngồi bệch dưới đất la làng, khiến người khó thể tưởng tượng người này từng là một quý bà.

Màn biểu diễn đặc sắc này khiến Sở Du bị phong trong nhẫn cười khẩy nói:

"Nhiều năm như vậy, thủ đoạn của bà ta vẫn chỉ có những thứ này! Đây là ‘cuộc sống bình yên qua ngày’ mà các người điều tra đó hả?”

Lâm Ý hơi xấu hổ: “Trong tư liệu ghi như vậy thôi được, đôi khi tư liệu không đáng tin cậy.”

Lúc Cố Khanh và Lâm Ý ra khỏi phòng riêng để xem náo nhiệt, hai người đàn ông vẻ ngoài hơi giống nhau đi tới, chia nhau kéo vợ mình lại, liên tục xin lỗi khách hàng:

“Rất xin lỗi, vô cùng xin lỗi!”

Một người là cha dượng của Sở Du, Dư Chí Cường, người còn lại là em trai của ông ta, Dư Chí Hào.

“Kỳ lạ, hai người vợ đỏ mặt tía tai như thế kia mà quan hệ giữa hai anh em khá tốt.” Lâm Ý thấy hai người dìu đi vợ của mình thì cảm thán nói một câu.

Cố Khanh yên lặng nhìn khói đen trên đầu Dư Chí Hào, không

nói chuyện.

E rằng là ngoài mặt và trong bụng khác nhau.

Ăn tối xong hai người đến phòng của Lâm Ý, bàn bạc hành động tiếp theo.

Sở Du rốt cục có thể ra khỏi chiếc nhẫn, dù cậu ta rất muốn giải quyết mẹ mình và cha dương ngay, nhưng dưới sự áp chế của Cố Khanh thì cậu ta thông minh lựa chọn buông bỏ.

Sở Du hiện hình, trên khuôn mặt đáng yêu của em trai quốc dân tràn ngập xem nhẹ: “Xem đi! Ta đã sớm nói rồi, hai người này tuyệt đối sẽ không yên phận!"

Lâm Ý bất đắc dĩ trấn an một câu:

“Rồi rồi, đừng kích động. Nếu bọn họ thật sự làm chuyện gì sai thì ta cũng có cớ bắt họ, hoàn thành thỏa thuận với với ngươi.”

Lâm Ý nói xong nhìn về phía Cố Khanh: “Khanh Khanh, vừa rồi cô có nhìn ra cái gì không?”

Vẻ mặt Cố Khanh nghiêm túc gật đầu: “Hai anh em này thoạt nhìn hòa thuận, trên thực tế tranh đoạt tài sản đã đến giai đoạn gay cấn. Vừa rồi tôi nhìn thấy trên người Dư Chí Hào kia có luồng khói đen, phỏng chừng sẽ có tai họa đổ máu, rất có thể nhóm Dư Chí Cường sẽ ra tay.”

"Chúng ta có thể ôm cây đợi thỏ, bắt tận tay.”

Lâm Ý và Sở Du đều đồng ý với đề nghị này của Cố Khanh, bọn họ cần có người đi theo Dư Chí Hào, như vậy mới có thể kịp thời nắm bắt nhược điểm.

Sở Du xung phong xin đi, dù sao cậu ta là quỷ hồn, nếu theo

dõi ai, chỉ cần không hiện hình thì không ai phát hiện được.

Chương 638: Vô Đề

Nhưng Cố Khanh và Lâm Ý cùng phủ quyết, lỡ như Sở Du thừa dịp đó tìm kẻ thù làm chuyện gì bậy thì sao?

Nếu để Lâm Ý suốt ngày đi theo bọn họ thì một người không có phép phân thân, dường như không tốt lắm.

Cuối cùng Cố Khanh nhớ ra thuật Điểm Linh của mình, gấp hai con hạc giấy, rót linh khí vào, sai khiến chúng giám thị tình huống của hai nhà Dư Chí Cường và Dư Chí Hào, chuyện này mới tính là giải quyết.

Dư Chí Cường kéo bà xã Văn Hân về nhà.

Văn Hân trở về nhà vẫn còn vùng vằng:

"Ông làm gì vậy! Không thấy tôi cãi nhau với con điếm đó à? Ông không giúp tôi thì thôi đi, vậy mà kéo tôi về! Vừa rồi ông nên để tôi xé mặt nạ giả tạo của bọn nó xuống!"

Dư Chí Cường nhìn người phụ nữ trước mắt.

Năm đó ông ta chỉ là một ông chủ nhỏ, quyết định cưới vợ góa Văn Hân mang theo đứa con, có thể nói một phần vì tiền trong tay bà ta, à thì tiền của con trai cũng coi như là tiền của bà ta.

Một lý do nữa là vì hư vinh. Ông ta là ông chủ nhỏ đi lên từ làm quản đốc, cưới một quý bà xinh đẹp như vậy, mang ra ngoài rất hãnh diện!

Lúc đầu, Văn Hân quả thật khiến Dư Chí Cường vừa lòng, đặc biệt là sinh ra một đứa con trai cho ông ta.

Nhưng hơn mười năm trôi qua.

Công ty nhỏ của Dư Chí Cường đã sớm phá sản, tài sản trong tay Sở Du lúc trước họ muốn cướp đoạt thì đã sớm được quyên góp cho tổ chức từ thiện, người vợ trước mắt từng cho ông ta hãnh diện cũng lột xác thành một bà tám bình thường.

À, bà ta còn sinh đứa con trai cho ông ta, nhưng thằng con trai dòng độc đinh nhà bọn họ bị què?!

Nghe Văn Hân cứ lải nhải nói du lịch nông thôn là của nhà họ, Dư Chí Cường có chút không kiên nhẫn:

"Được rồi! Bà trừ làm ầm ĩ ra còn có thể làm cái gì khác không?"

Không nghe lời này thì thế giới còn hòa bình, vừa nghe chồng của mình nói ra lời ghét bỏ mình thì Văn Hân nổi khùng lên:

"Ông chê tôi? Ông dám chê tôi hả? Ông không nghĩ lại tôi đã làm bao nhiêu chuyện vì ông? Tôi thậm chí làm con trai tôi"

Văn Hân chưa nói xong đã bị Dư Chí Cường che miệng:

"Bà câm miệng cho tôi! Chuyện này có thể tùy tiện nói lung tung sao?!"

Dư Chí Cường lại dỗ dành bà ta:

"Tôi biết bà vì tốt cho chúng ta, vì cả nhà này. Nhưng bà cãi nhau với em dâu thì được ích lợi gì? Chúng ta muốn giải quyết vấn đề thì phải vào tay từ em trai tôi."

Văn Hân giật mình một cái, bình tĩnh lại: "Vậy ông nói xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Dư Chí Cường lấy bao thuốc lá ra khỏi túi, rút ra một điếu châm lửa, hít một hơi, chậm rãi phun ra mấy vòng khói:

“Chuyện này thì bà không cần quan tâm nhiều, mấy ngày nay hãy yên phận đừng cãi nhau với họ nữa. Tôi bảo đảm, thứ thuộc về chúng ta vẫn sẽ là của chúng ta, ai cũng đừng hòng cướp được!”

Trong ánh mắt Dư Chí Cường hiện lên một tia sắc bén, ông ta đã hạ quyết tâm.

Văn Hân nghe vậy cũng yên phận, bà ta luôn tin tưởng thủ đoạn của Dư Chí Cường.

“Nếu ông đã nói vậy thì tôi đương nhiên nghe lời ông. Chẳng qua lấy được đồ vật rồi nhớ sau này phải để lại hết cho con trai của chúng ta! Vợ chồng em trai của ông, còn cha mẹ ông nữa, không ai được lấy một xu nào!”

Mắt Dư Chí Cường lấp lóe, không đáp lại vấn đề này, ngược lại chuyển đề tài: “Tiểu Vũ đâu? Còn đang học hả?”

Văn Hân cũng nhớ tới con trai mình, bởi vì đi ra ngoài cãi nhau nên bà ta không nấu cơm, không biết con trai đã ăn hay chưa.

Văn Hân đang định vào phòng con trai xem thử thì két một tiếng, cửa phòng khép hờ mở ra.

Một thiếu niên bước ra khỏi phòng, bề ngoài hơi giống Sở Du, chẳng qua khi đi khập khiễng, khiến người nhìn đã cảm thấy đáng tiếc. Một thiếu niên tốt đẹp vậy mà là người què.

Thiếu niên mỉm cười với Dư Chí Cường:

“Cha mẹ về rồi.”

Văn Hân vội vàng đi tới dìu con trai:

“Ừ, trong cửa hàng hơi bận rộn nên về trễ, con ăn cơm chưa?”

Dư Tiểu Vũ chớp chớp mắt: “Ăn xong rồi, con tự nấu mì.”

Chương 639: Vô Đề

Nhìn thấy con trai mình, sắc mặt Dư Chí Cường cũng trở nên dịu dàng: “Tiểu Vũ à, đừng học quá vất vả, phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Dư Tiểu Vũ cười tủm tỉm gật đầu: “Cha mẹ yên tâm, con không mệt. Làm xong bài tập nhanh lắm, lúc nãy con chỉ đang đọc sách thư giãn.”

Hai vợ chồng vui mừng gật đầu.

Có thể nói con trai là niềm tự hào lớn nhất của hai vợ chồng. Nhưng một đứa trẻ nghe lời ngoan hiền, có tài có đức như vậy mà cố tình bị què một chân!

Nghĩ đến đây, cảm xúc của hai vợ chồng hơi buồn bã.

Dư Tiểu Vũ dường như không phát hiện, tiếp tục cười tủm tỉm nói chuyện với cha mẹ, sau đó về phòng đọc sách tiếp.

Dư Tiểu Vũ nhìn quyển sách, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng u ám.

Sau khi trấn an Văn Hân ở nhà chăm sóc con trai, Dư Chí Cường lấy lý do trong cửa hàng còn có việc bận rời khỏi nhà.

Trên đường đi ông ta nhớ đến lời Văn Hân, tiền của ông ta phải để lại cho con trai mình. Nhưng Tiểu Vũ cái gì cũng tốt, mỗi tội què một chân, lúc trước sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bác sĩ còn nói với Dư Chí Cường là có thể ảnh hưởng khả năng sinh con của Tiểu Vũ.

Dư Chí Cường vẫn luôn giấu mọi người về chuyện này.

Về sau lúc Dư Chí Cường đi thị trấn thì gặp Tiểu Mai, một người hồi xưa cùng thôn. Chồng của Tiểu Mai đã chết, bà ta một mình ở thị trấn mở một cửa hàng trái cây.

Năm xưa Dư Chí Cường và Tiểu Mai từng có tình cảm với nhau, về sau ông ta đi ra ngoài làm quản đốc kiếm được tiền thì không về nữa, không ngờ gặp lại Tiểu Mai vào lúc này.

Dư Chí Cường còn ôm chút áy náy với Tiểu Mai, mỗi lần đi thị trấn sẽ ghé cửa hàng của bà ta mua trái cây, hai người qua đó nối lại tình cũ.

Hiện tại Tiểu Mai đã giúp ông ta sinh thêm một đứa con trai, năm nay mới ba tuổi. Con trai nhỏ thông minh và đáng yêu, rất khỏe mạnh.

Chờ ông ta lấy được quyền sở hữu du lịch nông thôn, Tiểu Vũ có một phần, Tiểu Mai và con trai nhỏ cũng phải được một phần!

Không bàn tới mơ mộng trong đầu Dư Chí Cường.

Bên kia, Dư Chí Hào và bà xã Tú Quyên cũng thiếu chút nữa cãi nhau.

"Anh kéo tôi lại làm gì! Anh không nghe chị dâu của anh nói gì sao? Chế giễu tôi không thể sinh con trai, như thể cửa hàng chúng ta dốc sức làm ra sẽ thuộc về chị ta vậy!" Trong mắt Tú Quyên có chút nước mắt.

Đây là tâm bệnh của Tú Quyên.

Tú Quyên gả vào nhà họ Dư này rất đặt nặng chuyện đẻ con trai trụ cột gia đình. Nhưng bà ấy gả cho Dư Chí Cường nhiều năm mà chỉ sinh được một đứa con gái.

Không phải không muốn sinh thêm một đứa, nhưng qua nhiều năm rồi không có bầu đứa thứ hai được.

Dư Chí Hào cũng biết ý đồ của vợ chồng anh trai, nhưng chung quy không nghĩ người ta xấu xa như vậy:

"Mặc kệ nói sao thì ngày xưa vợ chồng anh trai cho chúng ta mượn tiền, chúng ta mới mở được du lịch nông thôn này. Có một số việc, chỉ cần không chạm vào lằn ranh giới hạn thì chúng ta cứ cố nhịn đi! Còn chị dâu thì chúng ta cứ lơ chị ấy là xong."

Tú Quyên cực kỳ bất mãn với thái độ nhún nhường đó của chồng, nhưng chồng mình thì mình biết, Dư Chí Hào là người rất xem trọng người nhà.

Nếu không thì Tú Quyên chỉ sinh được một đứa con gái khiến cha mẹ chồng không vui, Dư Chí Cường vẫn yên ổn sống với bà ấy nhiều năm.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tú Quyên dịu xuống rồi giây sau tiếp tục đanh lại.

Tú Quyên nghiêm mặt nói:

"Lần này tôi tạm bỏ qua, nhưng tôi nói cho anh biết, Dư Chí Hào, nếu còn có lần sau thì tôi liều mạng với Văn Hân!"

Hạc giấy truyền lại cặn kẽ tình huống của hai nhà cho nhóm Cố Khanh.

Nghe đối thoại của Dư Chí Cường và Văn Hân là biết sự độc ác của họ, thậm chí biết Dư Chí Cường có vợ bé, còn sinh ra đứa con trai ba tuổi, và Dư Tiểu Vũ hơi khác lạ.

Chương 640: Vô Đề

Sở Du bật cười, cười rất sung sướng.

Giống như 'biết mấy người sống không vui là tôi thấy thích rồi'.

"Ha ha, bà ta hại ta vì gã đó, vậy mà gã đó chớp mắt đã phản bội bà ta, thú vị, rất thú vị! Ha ha ha ha ha ha!"

Sở Du đang cười, Cố Khanh cùng Lâm Ý lại cảm thấy cậu ta đang đau lòng.

Về cái chết của mình, Sở Du hận nhất chắc là mẹ.

Cha dượng không thích cậu ta là bình thường.

Nhưng mẹ cậu ta vì chồng và con trai mới, vì tiền mà đành lòng hại chết đứa con ruột thịt!

Đây mới là điều khiến Sở Du đau khổ nhất.

Thấy Cố Khanh và Lâm Ý không nói chuyện, Sở Du dần ngừng tiếng cười điên cuồng:

"Ta chống mắt xem sau khi mọi chuyện bị bộc lộ sẽ là cảnh tượng như thế nào!"

Mấy ngày kế tiếp.

Ngoài mặt, Cố Khanh cùng Lâm Ý dạo chơi khắp nơi.

Nhưng trên thực tế, luôn có hạc giấy theo dõi chặt chẽ tình

huống của nhà họ Dư.

Mỗi ngày trở về Cố Khanh sẽ cẩn thận nhìn khuôn mặt Dư Chí Hào, mấy ngày trôi qua, tai họa đổ máu ngày càng hiện rõ trên mặt ông ấy.

Cố Khanh phỏng chừng tới ngày mai chính là thời điểm xảy ra sự việc.

Đợi đến ngày hôm sau, lúc ăn sáng họ nghe được Dư Chí Hào và Tú Quyên nói muốn đi thị trấn nhập hàng.

Cố Khanh và Lâm Ý liếc nhau: Đến rồi!

Lúc Dư Chí Hào lái xe chuẩn bị ra cửa, Cố Khanh và Lâm Ý tiến lên.

“Này, ông chủ, chúng tôi sẽ ở lại đây thêm hai ngày nữa. Nhưng em gái tôi muốn đi thị trấn mua ít đồ, lúc nãy nghe nói ông định đi thị trấn một chuyến, ông có thể cho chúng tôi đi ké không?” Biểu hiện của Lâm Ý rất đáng khen, giống hệt một người anh trai yêu thương em gái.

Hai người ở mấy ngày qua, Dư Chí Hào tự nhiên cũng quen mặt họ rồi, hào sảng gật đầu: “Được rồi, các người lên xe đi!”

Cố Khanh ngồi hàng ghế sau, Lâm Ý ngồi ở ghế lái phụ.

Lâm Ý cố ý làm quen với Dư Chí Hào, hai người nói chuyện một lúc thì bắt đầu gọi nhau anh em.

Dư Chí Hào phải đi siêu thị trước rồi đến chợ.

Đúng dịp Cố Khanh lấy cớ là đi siêu thị mua chút đồ, nên giao hẹn với Dư Chí Hào sẽ đi chung, lúc về thì ông ấy tiện thể mang họ về luôn.

Trên đường đến siêu thị rất suôn sẻ.

Cố Khanh mua một đống đồ ăn vặt, diễn trọn vẹn vai em gái nhỏ thích ăn yêu chơi nhưng hơi thẹn thùng.

Dư Chí Hào không có chút gì hoài nghi.

Đến chợ ở thị trấn hơi khó đậu xe.

Người đến người đi, không có chỗ đậu xe, phải đậu ở chỗ xa hơn rồi đi bộ vào chợ.

Sau khi Dư Chí Hào xuống xe, Cố Khanh và Lâm Ý xuống xe theo, nói muốn đi chợ cho biết. Dư Chí Hào chỉ cho rằng hai người trẻ tuổi sợ ở trên xe quá ngột ngạt.

Ông ấy không biết rằng Cố Khanh luôn nhìn chăm chú vào mình, khói đen trên trán đã lan tràn ra ngoài, lập tức sẽ xui xẻo!

Cố Khanh nhìn chằm chằm Dư Chí Hào, nhìn ông ấy và Lâm Ý vừa đi vừa nói chuyện.

Cố Khanh chợt phát hiện trên trán Lâm Ý cũng toát ra khói đen.

Cô bản năng hét to:

“Hãy cẩn thận!”

Một chiếc xe đâm vào họ với tốc độ rất nhanh.

Lâm Ý phản ứng nhanh hơn, trong nháy mắt Cố Khanh hô lên thì anh ấy đã kéo Dư Chí Cường lui về phía sau một bước.

Chiếc xe lướt qua họ.

Sau đó rầm một tiếng, đụng phải một cửa hàng trái cây, dừng lại.

Người bên cạnh cẩn thận tới gần nhìn một chút, phát hiện dưới xe có cánh tay lộ ra, vội vàng nói: “Mau báo cảnh sát! Gọi xe cứu thương đi! Xảy ra mạng người!”

Dư Chí Hào giật mình toát mồ hôi lạnh, nếu như không phải Lâm Ý kéo ông ấy lại thì ông ấy có lẽ đã

Dư Chí Hào lau mồ hôi trán, lấy lại bình tĩnh, thanh âm còn mang theo chút run rẩy: “Anh em, thật sự cảm ơn cậu! Cậu đã cứu mạng tôi!”

Sau đó không đi chợ nữa.

Dư Chí Hào bị hoảng sợ, không lái xe được, lúc về là Lâm Ý lái.

Lúc Tú Quyên đi ra nghênh đón chồng mình, vẻ mặt bà ấy mờ mịt, lúc đi ra ngoài còn khỏe mà sao khi về túa mồ hôi như bị bệnh?

Chương 641: Vô Đề

Dư Chí Hào thấy vợ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông ấy ôm chặt Tú Quyên: “Vợ ơi! Tôi suýt chút nữa không thể gặp lại bà!”

Uống hớp nước, nghỉ ngơi một chút, Tú Quyên mới từ trong miệng Dư Chí Hào hiểu được ngọn nguồn sự tình.

Bà ấy rất vui mừng, rối rít cảm ơn nhóm Cố Khanh, còn chủ động miễn phí tiền ở lại của hai người lúc trước và sắp tới.

Dư Chí Hào còn đang sợ hồn vía lên mây, không biết rằng anh trai của mình, Dư Chí Cường, hôm nay cũng đi thị trấn.

Dư Chí Cường vui vẻ lái xe, chờ đợi "tin tốt". Ông ta chuẩn bị đợi lát nữa thuận tiện đi tìm Tiểu Mai, thăm con trai.

Nhưng khi Dư Chí Cường đến cửa hàng trái cây thì chỉ thấy đống đổ nát.

Một mảng tường sụp đổ, trái cây rơi đầy đất, trên mặt đất còn có một vũng máu

“Chuyện chuyện gì đang xảy ra vậy?" Dư Chí Cường có dự cảm không tốt.

Thợ sửa khóa của tiệm bên cạnh nói:

“Thảm quá! Ài, hai mẹ con bị một chiếc xe tải lớn đâm trúng! Nghe nói là say rượu lái xe, đạp ga đụng thẳng vào, người ta ở yên trong cửa hàng mà cũng bị đụng, thật sự là quá thảm!”

Dư Chí Cường trong đầu trống rỗng, chợ, xe tải, say rượu lái xe, hai mẹ con Rõ ràng là ông ta sắp xếp cho em trai ruột mà tại sao lại là mẹ con Tiểu Mai bị đụng?

Dư Chí Cường gắng gượng hỏi bác thợ khóa về hai mẹ con bị đưa đến bệnh viện nào, sau đó vội vàng chạy tới bệnh viện.

Tình huống trong tưởng tượng và hiện thực chênh lệch lớn khiến Dư Chí Cường có chút hoảng hốt.

Lo lắng cho tình hình của vợ bé và con trai út của mình, Dư Chí Cường vội vã đến bệnh viện, ông ta không phát hiện có người nhìn thấy ông ta trong bệnh viện rồi lặng lẽ đi theo.

Đi theo Dư Chí Cường là con gái duy nhất của Dư Chí Hào và Tú Quyên, Dư Lỵ Lỵ đang học trường cấp 3 ở thị trấn.

Dư Lỵ Lỵ bắt gặp Dư Chí Cường chỉ là một ngoài ý muốn.

Hôm nay, một cô gái cùng phòng của Dư Lỵ Lỵ đang học thì bị đau bụng, đau đến toát mồ hôi lạnh, nên xin phép giáo viên cho đi bệnh viện khám.

Dư Lỵ Lỵ chung phòng ngủ với cô ấy, cũng là bạn tốt, vì vậy xung phong đi theo để giúp đỡ.

Không ngờ, trong lúc Dư Lỵ Lỵ chờ bạn tốt đi khám bệnh, liếc mắt qua bắt gặp bác cả chạy vội vào.

Dư Chí Cường xông vào bệnh viện, hỏi y tá:

“Vừa rồi có một vụ tai nạn, tài xế đụng vào cửa hàng trái cây, có hai mẹ con được đưa tới, tình hình của bọn họ thế nào rồi? Bây giờ đang ở đâu?”

Y tá hiển nhiên có ấn tượng với trường hợp này.

Cũng đúng, chiếc xe đâm vào cửa hàng dẫn đến chấn thương là chuyện rất hiếm gặp.

“À, anh nói hai mẹ con đó hả.”

Y tá lật xem ghi chép:

“Tình trạng của người mẹ ổn định, chỉ bị thương nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian là khỏe. Nhưng đứa trẻ thì bởi vì còn quá nhỏ, lại bị va chạm, bây giờ còn cấp cứu. Tài xế kia rõ ràng là say rượu lái xe, đâm người bị thương cư nhiên đến bây giờ vẫn chưa tỉnh "

Dư Chí Cường đã nhận được tin tức mình muốn biết.

Nghe tin con trai út bị thương nặng vẫn đang cấp cứu, trong lòng ông ta sốt ruột, sau khi hỏi rõ phương hướng, vội vàng chạy về phía phòng mổ.

Dư Lợ Lợ ở bên cạnh nghe lén cảm thấy kỳ lạ: Bác cả gấp gáp như vậy, người bị thương trong tai nạn xe rốt cuộc có quan hệ gì với bác cả?

Dư Lợ Lợ nổi lên lòng tò mò, đánh tiếng với bạn tốt đang khám bệnh sau đó cô ấy lặng lẽ đi theo.

Dư Chí Cường nhìn thấy Tiểu Mai ở cửa phòng phẫu thuật.

Trên quần áo của bà ta đầy máu, trán và tay được băng bó sơ.

Vừa nhìn thấy Dư Chí Cường, bà ta xông tới ôm chặt cánh tay ông ta:

“Chí Cường, em sợ quá! Bảo bối bảo bối”

Tiểu Mai rớt nước mắt.

Dư Chí Cường nhìn đèn đỏ trên phòng giải phẫu, an ủi vỗ lưng Tiểu Mai: “Không sao, con trai chúng ta nhất định sẽ không có việc gì!”

Chương 642: Vô Đề

Lúc hai người cùng nhau lo lắng cho đứa con trai đang phẫu thuật, Dư Lỵ Lỵ lén lút bám theo nấp ở góc tường trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Con trai?! Đây là con của bác cả?

Bác cả ngoại tình với người phụ nữ đó?!

Dư Lỵ Lỵ bịt chặt miệng, sợ mình kinh hoàng hét ra tiếng.

Dư Chí Cường và Tiểu Mai vẫn đang nói chuyện.

Dư Chí Cường hỏi Tiểu Mai:

"Sao đang yên đang lành ở trong cửa hàng mà gặp chuyện?"

Tiểu Mai lau nước mắt: "Em cũng không biết là chuyện gì xảy ra, em và bảo bối đang ở trong cửa hàng thì thấy bên ngoài có một chiếc xe tải lớn lao thẳng đến sắp đụng trúng người, nhưng hai người kia phản ứng nhanh né qua, không hiểu sao chiếc xe đó quẹo đầu đụng về phía em. Lúc ấy em ngồi ở bên trong sửa sang lại trái cây, bảo bối chơi ở đằng trước, nên hu hu hu"

"Chí Cường, anh nhất định không thể bỏ qua cho tài xế kia, em thấy anh ta chính là cố ý! Làm gì có ai lái xe vào cửa hàng của người ta! Em phải kiện anh ta!" Tiểu Mai nhớ tới đứa con trai toàn thân đẫm máu của mình, bà ta sắp nổi điên.

Dư Chí Cường trong lòng cũng tức giận, lúc này ông ta còn chưa kịp phản ứng lại chiếc xe bị ông ta sắp xếp đụng em trai mình là cùng xe với chiếc đụng Tiểu Mai và con trai.

Dư Chí Cường cảm thấy quá trùng hợp, ông ta sắp xếp người đi theo em trai, tìm đúng cơ hộ đụng người, không ngờ chưa nhận được tin em trai gặp tai nạn thì vợ lẽ và con trai của ông ta đã bị thương.

Dư Chí Cường nhìn giải phẫu vẫn đang diễn ra, nói với Tiểu Mai:

"Bà ở đây trông chừng con trai, tôi đi xem rốt cuộc là ai dám thương tổn các người!"

Dư Chí Cường biết tài xế không bị thương nặng gì, hiện tại vẫn còn say rượu bất tỉnh.

Sau khi hỏi rõ số phòng bệnh, Dư Chí Cường liền tìm tới.

Dư Lỵ Lỵ do dự một chút, vẫn lựa chọn đi theo.

Cho dù là ai cũng không có cách nào hình dung tâm trạng của Dư Chí Cường khi phát hiện tài xế đâm vào người yêu và con trai mình chính là tài xế được ông ta mua chuộc đụng em trai mình.

Dư Chí Cường nhẫn nhịn, nhưng không nhịn được.

Dư Chí Cường xông lên nắm lấy cổ áo người còn đang ngủ trên giường bệnh:

"Mày mau tỉnh lại cho tao, nói rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

Dư Lỵ Lỵ ở ngoài phòng bệnh nghe lén bỗng chốc cau mày, nghe giọng điệu nói chuyện này, bác cả tựa hồ quen biết với tài xế gây tai nạn

Tài xế bị lắc mạnh vài cái, mơ màng mở mắt ra, còn tưởng

rằng mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Anh anh đến đưa nốt tiền hả? Sao? Vừa lòng với nhiệm vụ đã hoàn thành của tôi không?”

Dư Chí Cường khẩn trương nhìn bốn phía, cắn răng thấp giọng nói: “Mày đang nói nhảm gì vậy?! Tao kêu mày đụng em trai của tao, mày nghĩ mình đã đụng vào ai hả?”

Người lái xe che đầu mình, gã nhớ là đã nốc rất nhiều rượu, tiếp đó nhìn thấy mục tiêu, giẫm lên chân ga vọt qua, dường như không đụng trúng?

Gã muốn thắng xe lại, nhưng lúc đó đầu óc gã dường như không khống chế được, quẹo đầu xe tông thẳng vào cửa hàng trái cây ven đường.

Tài xế đã nhớ ra:

“Tôi vốn định tông người kia, nhưng anh ta tránh được. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, không kiểm soát được, lỡ leo lên lề tông vào cửa hàng trái cây.”

Dư Chí Cường thật sự muốn đánh người này một trận, nếu không phải ông ta luôn giữ kín quan hệ với Tiểu Mai rất kỹ, ông ta hoài nghi người này phải chăng bị em trai mua chuộc để trả thù mình!

Dư Chí Cường hung hăng nhìn chằm chằm tài xế: “Mày không hoàn thành nhiệm vụ, còn đụng vào người nhà của tao, tạm thời tao không tính sổ với mày. Nhớ kỹ, mày chỉ là uống rượu say, không cẩn thận đụng vào người. Nếu cảnh sát hỏi, mày nên biết cái gì nên nói cái gì không, hãy nghĩ về con của mày!”

“Vâng, biết, tôi biết rồi.” Tài xế đồng ý.

Vì người này cho gã một số tiền dùng để mổ cho con của gã, nên gã mới đồng ý tông xe người khác.

Chương 643: Vô Đề

Hiện tại sự tình vẫn chưa thành công, gã sợ Dư Chí Cường lấy lại tiền, nên răm rắp nghe theo lời ông ta.

Dư Lỵ Lỵ ở ngoài cửa nghe được một bí mật kinh động trời, đã nhanh chóng bỏ chạy.

Dư Lỵ Lỵ chạy tới chỗ bạn thân, được biết bạn thân cần truyền nước biển thì vẻ mặt xin lỗi: "Hoan Hoan, nhà tôi xảy ra chuyện, tôi phải lập tức trở về một chuyến. Cậu cứ ở trong bệnh viện, tôi sẽ nhanh chóng quay lại được không?"

Dư Lỵ Lỵ vẻ mặt quá mức lo lắng, bạn tốt Hoan Hoan lập tức đồng ý, còn dặn dò lúc đi về nhớ cẩn thận, đừng quá gấp gáp.

Dư Lỵ Lỵ đồng ý, vội vàng chạy về nhà.

Bên kia, Cố Khanh cùng Lâm Ý trở về phòng.

Cố Khanh lôi Sở Du ra khỏi chiếc nhẫn:

"Nói đi! Có phải ngươi làm không?"

Mới nãy Lâm Ý kéo Dư Chí Hào tránh thoát xe tải, Cố Khanh cảm giác rõ ràng xe tải bị thứ gì ảnh hưởng nên mới đụng vào cửa hàng trái cây, Sở Du có hiềm nghi lớn nhất!

Sở Du vẻ mặt oan uổng: "Cho dù ta muốn làm cái gì, bị hai người trông chừng thì sao ta dám làm. Ta thật sự không làm gì cả!"

Hoặc nên nói Sở Du muốn ra tay, nhưng chậm một bước.

Trên người Sở Du cũng không có gia tăng nhân quả, ngược lại bởi vì lúc trước biết chuyện phiền phức của gia đình Dư Chí Cường mà lòng vui vẻ, cởi bỏ chút khúc mắc, nhìn từ điểm này thì hẳn là không phải Sở Du làm.

Nếu không phải cậu ta thì là ai?

Đang lúc Cố Khanh cùng Lâm Ý thảo luận xe tải lạ thường, Dư Lỵ Lỵ cũng vội vàng trở về nhà.

Nhìn thấy con gái đang đi học đột nhiên về nhà, còn thở hồng hộc, Dư Chí Hào và Tú Quyên vội vàng tiến lên:

“Lỵ Lỵ, hôm nay có lớp mà, sao con về nhà? Có phải là xảy ra chuyện gì?"

Dư Lỵ Lỵ nhìn cha mình, trong lòng đau xót, thiếu chút nữa, chỉ còn thiếu chút nữa thôi là cha có thể sẽ

Dư Lỵ Lỵ hít một hơi thật sâu: “Con không sao, cha mẹ, con trở về là có chuyện quan trọng muốn nói cho cha biết.”

Dư Lỵ Lỵ kể lại chuyện mình hôm nay đến bệnh viện như thế nào, làm sao phát hiện ra Dư Chí Cường, hiện tại cô ấy không muốn kêu người này là bác.

Dư Lỵ Lỵ nói chuyện Dư Chí Cường có vợ bé và con riêng, còn đặc biệt tìm người tông cha cô ấy, bởi vì trong bệnh viện hơi ồn ào, chỉ một mình cô ấy nghe được, không thể ghi âm.

Cho nên Dư Lỵ Lỵ cũng không biết kể chuyện khó tin này với cha mẹ thì liệu họ có tin cô ấy hay không.

Tú Quyên sửng sốt trong chốc lát, tiêu hóa tin tức con gái mang về, sau đó vỗ đùi một cái: “Dư Chí Cường khốn kiếp, dám

thuê kẻ giết người! Báo cảnh sát, chúng ta hãy báo cảnh sát để bắt hắn!”

Tú Quyên lấy điện thoại di động ra muốn ấn 110, bị Dư Chí Hào ngăn lại, Tú Quyên trợn mắt nhìn: “Đến bây giờ ông còn ngăn cản tôi?! Ông không nghe con gái nói gì à? Anh của ông muốn lấy mạng ông!”

Dư Chí Hào lau mặt một cái: “Tôi biết, nhưng bây giờ bà báo cảnh sát, chỉ dựa vào lời nói một phía của con gái, người ta cắn chết không thừa nhận, chúng ta cũng không có biện pháp!”

Tú Quyên chợt nhớ ra:

“Đúng rồi, không có chứng cớ, con gái nói nhìn thấy thì cũng không tính vào được. Cho dù cảnh sát lập án điều tra, tra được một ít dấu vết, nhưng cha mẹ chồng sẽ để bọn họ đưa Dư Chí Cường vào tù sao?”

“Vậy ông nói nên làm cái gì bây giờ? Cũng không thể buông tha hắn ta như vậy chứ?”Tú Quyên có chút nhụt chí.

Dư Lỵ Lỵ nóng nảy, đã đến lúc này rồi, Dư Chí Cường thậm chí muốn giết cha, vậy mà cha mẹ vẫn do dự!

Dư Lỵ Lỵ đảo tròng mắt, nghĩ ra một cách:

“Vẫn phải báo cảnh sát, cha mẹ nói với cảnh sát hôm nay gặp phải một tai nạn xe cộ, nghi ngờ có vấn đề gì, còn về chuyện của bác thì khiến cảnh sát đến điều tra.”

"Những chuyện còn lại cha mẹ không cần lo, để con lo cho.”

Tiếp theo.

Vô luận vợ chồng Dư Chí Hào gặn hỏi cỡ nào Dư Lỵ Lỵ cũng

không nói ra tính toán của mình.

Chương 644: Vô Đề

Chuyện không nên chậm trễ, Dư Lỵ Lỵ nghĩ còn phải quay lại bệnh viện với Hoan Hoan, sau khi dặn dò cha mẹ báo cảnh sát, Dư Lỵ Lỵ đi đến nhà Dư Chí Cường.

Dư Chí Cường lúc này đương nhiên còn chưa trở về, ông ta còn ở bệnh viện thành phố cùng vợ bé chờ kết quả phẫu thuật của con trai.

Dư Lỵ Lỵ đi vào liền thấy Văn Hân bộ dáng nhàn nhã cắn hạt dưa, xem TV.

Vừa nhìn thấy Dư Lỵ Lỵ, Văn Hân cười nói:

“Ôi chà, Lỵ Lỵ về rồi.”

Là người lớn, Văn Hân vẫn sẽ làm chút xã giao bên ngoài.

Dư Lỵ Lỵ kêu tiếng ‘bác gái cả’, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Văn Hân đương nhiên chú ý tới, cũng không biết con nhóc này định nói gì với bà ta.

Văn Hân bị khơi dậy lòng tò mò:

“Lỵ Lỵ có lời gì muốn nói với bác à?”

Dư Lỵ Lỵ dừng một chút, cuối cùng nuốt một ngụm nước miếng, nói:

“Bác gái, bác trai có ở nhà không?”

Văn Hân nhíu mày, lời này dường như có ý nghĩa đặc biệt.

“Ông ấy nói hôm nay muốn nhập hàng, đi thị trấn rồi." Văn Hân nói.

Dư Lỵ Lỵ nghe câu này thì sắc mặt thay đổi.

Văn Hân không thèm cắn hạt dưa, hỏi dồn:

“Rốt cuộc cháu muốn nói gì với bác?”

Dư Lỵ Lỵ nhìn sắc mặt Văn Hân, chậm rãi nói: “Hôm nay, con đi với bạn học đến bệnh viện khám, nhìn thấy bác trai. Bác trai ôm một người phụ nữ, người phụ nữ kia đang khóc, dường như nói gì mà con trai bọn họ nhất định sẽ không có việc gì "

Lời này nói xong, Dư Lỵ Lỵ nhìn Văn Hân đờ người ra, cô ấy nói:

“Bác gái, con chỉ là thấy bác trai chứ không biết gì hết! Con con về đây!”

Dư Lỵ Lỵ nói xong chạy đi.

Lúc Dư Lỵ Lỵ chạy ra trên mặt còn mang theo nụ cười: Chờ các ngươi làm ầm ĩ mới có cơ hội tra ra càng nhiều chuyện.

Lúc Dư Tiểu Vũ trở về, Văn Hân còn đang ngẩn người.

Dư Tiểu Vũ cũng học ở thị trấn, học lớp chín, nhưng vì chân nên cậu ta cần mỗi ngày về nhà xoa bóp ngâm thuốc, bởi vậy học ngoại trú.

Vừa vào cửa, Dư Tiểu Vũ liền phát hiện mẹ khác lạ, nhíu mày hỏi:

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Văn Hân có chút hoảng hốt: “Tiểu Vũ à, cha con ông ấy hình như bên ngoài có người "

Dư Tiểu Vũ "Ồ?”Một tiếng, tựa hồ là đang kinh ngạc, lại cảm giác hơi giả tạo.

Văn Hân không để ý, bà ta nói ra hết điều mình biết, sau đó nắm lấy tay Dư Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ à! Cha con có vợ bé, còn có con riêng! Sao có thể! Tất cả của cha con nên thuộc về con!”

Biểu cảm trên mặt Văn Hân liên tục thay đổi, cuối cùng dừng lại ở vẻ hung hăng:

“Mẹ tuyệt đối sẽ không cho phép có người cướp đồ của con!”

Dư Tiểu Vũ an ủi vỗ tay Văn Hân: “Mẹ, chuyện này không phải còn chưa xác nhận sao! Chờ cha về, mẹ hỏi rõ ràng trước rồi nói sau. Hơn nữa mẹ cũng nói người ta vào bệnh viện mổ, lỡ như không chịu đựng nổi mẹ cần gì làm ồn ào trước.”

Văn Hân nghe lọt tai:

“Con nói đúng, mẹ phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!”

Hai mẹ con an ủi nhau vài câu, Dư Tiểu Vũ liền đi vào phòng.

Dư Tiểu Vũ lấy một tờ giấy kẹp trong một quyển sách ra, mỉm cười.

Còn chưa chết sao? Vậy thì không bằng để cậu ta đốt thêm lửa!

Trong bệnh viện trung tâm huyện.

Đèn phòng mổ đổi màu xanh lá.

Dư Chí Cường và Tiểu Mai nghênh đón, bác sĩ mở miệng, trong ánh mắt mang theo đồng tình: “Xin lỗi, đứa bé Không vượt qua được!”

Tiểu Mai trợn trắng mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Dư Chí Cường giống như dã thú mất đi con non, mắt đỏ hoe.

"Là ai đã giết con trai tôi?!!”

Đúng vậy!

Dư Chí Cường tuyệt đối không tin tài xế đâm vào cửa hàng trái cây của Tiểu Mai là chuyện ngoài ý muốn, trong này khẳng định là có người động tay động chân.

Có khả năng cao nhất đương nhiên là ‘em trai tốt’ của ông ta, thằng hai trông thành thực!

Dư Chí Cường nhìn con trai nhỏ phủ vải trắng bị đẩy ra, cố gắng kiềm chế nước mắt của mình, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua những người hại con trai của mình!

Chương 645: Vô Đề

Ngày hôm sau.

Văn Hân cuối cùng vẫn không nghe lời khuyên của con trai, bà ta không thể chịu đựng được!

Ở trong lòng Văn Hân thì quan hệ của bà ta và Dư Chí Cường hẳn là thân thiết hơn vợ chồng.

Năm đó sau khi chồng Văn Hân qua đời, Dư Chí Cường xuất hiện bên cạnh bà ta, nói là sẵn lòng làm bạn với bà ta, chống đỡ bà ta cùng đi tiếp. Hai người có cùng một quan điểm về cuộc sống và có "bí mật" chung.

Trong đầu Văn Hân nghĩ giữa bà ta và Dư Chí Cường thì bà ta mới là người ở kèo trên, dù sao năm đó là Dư Chí Cường chủ động theo đuổi bà ta.

Nhưng sự thực vả mặt.

Trong lúc bà ta không biết gì thì Dư Chí Cường dám tìm vợ bé, còn sinh con! Quả thực là kéo da mặt của Văn Hân vứt xuống đất, đạp lên.

Văn Hân đi bệnh viện, bà ta muốn tự mình đi nhìn xem, rốt cuộc là ai dám cướp chồng mình!

Khi Văn Hân đến bệnh viện, Tiểu Mai vẫn còn hôn mê.

Dư Chí Cường vốn định trở về thăm dò sự tình có liên quan đến em trai hay không, nhưng hiện tại Tiểu Mai hôn mê bất tỉnh, ông ta không yên lòng nên ở lại chăm sóc.

Văn Hân hỏi thăm rõ ràng phòng bệnh, lúc tới nhìn thấy chính là cảnh Dư Chí Cường nắm tay Tiểu Mai, lo lắng nhìn bà ta.

Trong đầu Văn Hân như nổ bom.

“Ông giỏi lắm, Dư Chí Cường! Thảo nào suốt ngày không ở nhà, thì ra ông nuôi vợ bé!”

Trong giọng nói Văn Hân mang theo trào phúng:

“Tôi vắt óc suy nghĩ tốn công cho gia đình chúng ta, còn ông thì hay lắm, ông làm như vậy có xứng đáng với tôi không? Có xứng đáng với Tiểu Vũ không?!”

Dư Chí Cường nhìn Tiểu Mai đang hôn mê vẫn nhíu mày, tựa hồ có xu hướng tỉnh lại, vội vàng đứng lên kéo Văn Hân sang một bên:

“Sao bà tới đây? Ai đã nói với bà?”

Dư Chí Cường nhạy bén cảm thấy Văn Hân xuất hiện ở chỗ này quá mức trùng hợp.

Nhưng Văn Hân hiện tại cái gì cũng nghe không lọt.

Văn Hân la lớn hơn:

“Sao nào? Tôi không thể đến?! Tôi không đến làm sao biết ông và con điếm kia ngọt mật tới cỡ nào? Ông nói đi, sao không đưa ra ly hôn với tôi cho rồi?”

Văn Hân chợt nhớ đến điều gì, nói:

“À, vào bệnh viện như thế nào nhỉ? Phải rồi, là vợ bé và thằng con hoang bị xe đụng phải không? Ha ha ha, thật sự là báo ứng!”

Nhắc tới đứa con trai vừa tròn ba tuổi kia, ánh mắt Dư Chí Cường lại đỏ lên: “Tôi cảnh cáo bà, yên lặng chút đi, có một số việc sau đó tôi sẽ giải thích cho bà!”

Dư Chí Cường nhớ tới con trai lớn què chân lại không có năng lực sinh dục, con trai út bị tai nạn xe liền mất mạng, không khỏi bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ thật sự là báo ứng? Là ông trời muốn Dư Chí Cường này bị tuyệt hậu sao?”

Dư Chí Cường cố chịu đựng đau thương, cắn răng: “Nói! Có phải là vợ chồng thằng hai nói cho bà biết không?!”

Nhìn biểu cảm của Dư Chí Cường giống như muốn giết người, hơi bị khủng bố.

Văn Hân run rẩy, cuối cùng nhẹ giọng nói:

“Đúng, là Lỵ Lỵ nói cho tôi biết.”

Lỵ Lỵ? Dư Chí Cường suy tư một chút, điều này không phù hợp với suy đoán của ông ta, nếu là thằng hai giở trò thì tuyệt đối không thể nào khiến con gái của mình xen vào một đống chuyện này.

Điều khiến Dư Chí Cường không thể tưởng tượng được chính là, phiền toái của ông ta không chỉ có vậy.

Dư Lỵ Lỵ trở về trường học, nhưng trước khi đi cô còn dặn dò mẹ mình một chuyện, bà nội của cô ấy chắc chắn còn chưa biết chuyện mình có một đứa cháu trai nhỏ, hiện tại em họ út không biết còn sống hay đã chết, biết chuyện mình có một đứa cháu trai nhỏ, hiện tại nên thông báo với ông bà nội một tiếng.

Chỗ ông bà nội của Dư Lỵ Lỵ cách nhà bọn họ không xa, đều là một thôn, chỉ cách vài bước chân.

Lúc Tú Quyên đi qua, bà Dư đang bóc ngô trong sân.

Tú Quyên cẩn thận đi tới bên cạnh bà nội Dư, sợ quấy rầy bà cụ, nhỏ giọng hô một tiếng "Mẹ".

Bởi vì chỉ sinh một con gái nên bà nội Dư vốn đã không vừa mắt đứa con dâu này, về sau con trai thứ hai chống đối bà cụ bảo vệ vợ mình, càng khiến người làm mẹ như bà nội Dư thấy ngậm ngùi.

Chương 646: Vô Đề

Cho nên khi thấy Tú Quyên lại đây, bà nội Dư cũng chỉ là giương mắt lên:

“Cô tới đây làm cái gì?”

"Mẹ." Tú Quyên cẩn thận nói: “Hôm nay Lỵ Lỵ trở về, nói là nhìn thấy bác cả trong bệnh viện.”

Tú Quyên chịu đựng chán ghét, bà ấy không muốn nhắc đến Dư Chí Cường chút nào.

Bà nội Dư ngừng tay bóc ngô:

“Chí Cường gặp chuyện?”

Tú Quyên vội vàng nói: “Không, không ạ! Chẳng qua Lỵ Lỵ thấy bác cả đến bệnh viện thăm một cặp mẹ con bị tai nạn xe hơi, còn nói còn nói đó là vợ con của bác ấy. Lỵ Lỵ nói đứa nhỏ mới ba tuổi, bị thương rất nghiêm trọng "

Không cần nhiều lời, đầu óc bà nội Dư đã tự suy đoán, ý tứ này, chẳng lẽ là nói Chí Cường nhà bà cụ ở bên ngoài có người? Còn có con trai?!

Tâm tử của người làm vợ và người làm mẹ đương nhiên không giống nhau, không giống với sự phẫn nộ của Văn Hân, bà nội Dư đầu tiên là vui vẻ, nhớ tới Tú Quyên nói đứa nhỏ bị thương không nhẹ bà cụ lại có chút sốt ruột.

Nghe rõ là bệnh viện trên trấn, bà nội Dư cố gắng bình tĩnh, rầy Tú Quyên không được nói bậy bạ:

“Cô sinh không ra con trai thì thôi đi, còn dám tới chỗ tôi mách chuyện thằng cả, tôi thấy cô không muốn tiếp tục ở lại nhà họ Dư nữa rồi!”

Tú Quyên vốn chỉ sợ mẹ chồng, giờ thấy bà cụ tức giận thì nhanh chóng chạy về.

Bà nội Dư sau khi nhìn thấy con dâu thứ hai chạy đi cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vào nhà tìm bạn già cùng đi thị trấn, tìm con trai!

Tai nạn của Dư Chí Cường đã đến.

Không lâu sau khi ông ta nghe vợ Văn Hân nói là Dư Lỵ Lỵ để lộ ra chuyện, ông ta lại nghênh đón cha mẹ già.

Ông bà nội Dư ôm hy vọng tìm đến.

Đương nhiên, Dư Tiểu Vũ cũng là cháu nội lớn mà họ yêu.

Nhưng cháu nội lớn bởi vì ngoài ý muốn bị què chân, lại là dòng độc đinh nhà họ Dư, bây giờ nếu có thêm một đứa cháu nội, mặc kệ là con trong giá thú hay con rơi thì đều là chuyện tốt!

Nhưng không ngờ, khi bọn họ hào hứng chạy tới thì nghe tin dữ, đứa nhỏ đã qua đời?

"Cháu nội của tôi!! Bà nội chưa kịp nhìn con một cái, sao con nỡ ra đi!” Bà nội Dư ngã xuống trước mặt Dư Chí Cường và Văn Hân, khóc toáng lên.

Văn Hân hừ lạnh một tiếng, nghe giọng điệu này thì mẹ chồng còn tiếc nuối thằng cháu hoang mà bà cụ chưa từng gặp mặt?

Văn Hân không muốn dìu loại mẹ chồng như vậy.

Dư Chí Cường nhìn phòng bệnh, Tiểu Mai đã tỉnh. Nhưng nghe được tiếng ồn ào bên ngoài, bà ta yên lặng ngồi trên giường nhìn, không nói lời nào.

Nếu bây giờ mà ông ta vội vàng vào phòng chắc Văn Hân sẽ xốc nóc luôn.

"Cha, mẹ, các người lại đây có phải là nhà em hai thông báo hay không?" Dư Chí Cường hỏi.

Bà nội Dư nghe vậy lại khóc một tiếng: "Thế nào? Không cho chúng tôi đến à? Nếu không phải Tú Quyên đến nói cho tôi biết thì có phải là anh không định để vợ chồng già này biết chuyện đứa nhỏ không?!"

Lại là nhà thằng hai giở trò!

Dư Chí Cường tức giận, hiện tại chỉ có thể tập trung trấn an người nhà trước.

Không ngờ, còn chưa nói được mấy câu đã có hai cảnh sát tới:

"Là ông Dư Chí Cường đúng không?"

Dư Chí Cường gật đầu, nói:

"Tôi đây, các người đến hỏi vụ tai nạn xe đúng không?"

Dư Chí Cường nhìn Tiểu Mai trong phòng bệnh: "Nạn nhân vừa tỉnh."

Hai cảnh sát liếc nhau, nói với Dư Chí Cường: "Lời khai của nạn nhân thì đồng nghiệp của chúng tôi sẽ ghi lại. Còn bây giờ, ông Dư Chí Cường, chúng tôi hiện tại có manh mối chứng minh ông có quan hệ với vụ tai nạn xe do người gây ra này, hy vọng ông

cùng chúng tôi về đồn cảnh sát để hỗ trợ điều tra.”

Văn Hân buông lỏng bàn tay nắm lấy Dư Chí Cường, tai nạn xe cộ có quan hệ với Dư Chí Cường?

Ông bà nội Dư đều phản ứng không kịp: “Đồng chí cảnh sát, không không thể nào. Đứa bé kia là con của Chí Cường nhà chúng tôi mà!”

Hai cảnh sát cũng cảm thấy không thể tin được.

Chương 647: Vô Đề

Nhưng vừa rồi, khi bọn họ đi hỏi chuyện tài xế, tài xế kia lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, la hét có quỷ muốn hại gã, chạy lung tung trong phòng bệnh, cuối cùng trong những lời linh tinh thì lộ ra tai nạn xe cộ này là Dư Chí Cường dùng tiền mua gã làm!

Đương nhiên, mục tiêu vốn không phải là hai mẹ con này, mà là em trai Dư Chí Cường là Dư Chí Hào. Bọn họ cũng nói chuyện điện thoại với Dư Chí Hào, Dư Chí Hào thừa nhận lúc đó ông ấy quả thật thiếu chút nữa gặp tai nạn xe cộ.

Hiện tại bọn họ đưa Dư Chí Cường về đồn là muốn đào ra càng nhiều tin tức từ miệng ông ta.

Dư Chí Hào và Tú Quyên biết Dư Chí Cường vào đồn cảnh sát, đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ tin rằng các đồng chí cảnh sát chắc chắn có thể làm rõ sự thật, đưa Dư Chí Cường ra trước công lý.

Hai vợ chồng vui vẻ nấu một bàn tiệc cá, phải cảm tạ ơn cứu mạng của Lâm Ý và cả Cố Khanh.

Trong bữa tiệc, Cố Khanh phát hiện, Dư Chí Hào tựa hồ ho khan có chút nhiều.

Cứ cách một chút Dư Chí Hào lại ho khục khặc.

Cố Khanh nheo mắt lại, Dư Chí Cường đã bị bắt vào đồn cảnh sát, tại sao ấn đường của Dư Chí Hào lại bị đen?

“Ông Dư, nếu thấy không khỏe hay là đi bệnh viện khám đi?”

Cố Khanh hỏi.

Dư Chí Hào khoát tay áo: “Chỉ là có chút cảm lạnh, qua vài ngày là tốt rồi, không sao.”

Dư Chí Hào nói xong tiếp tục mời rượu Lâm Ý.

Vui vẻ ăn uống, đợi đến khi ăn xong bữa này, Dư Chí Hào ngà ngà say. Ngược lại là Lâm Ý vẫn luôn cùng uống, vẻ mặt tỉnh táo không có dấu hiệu say.

Cố Khanh và Lâm Ý có phòng ở tầng trên du lịch nông thôn, Dư Chí Hào và Tú Quyên thì phải về nhà.

Tú Quyên đỡ Dư Chí Hào say khướt vừa ra khỏi cửa hàng liền nhìn thấy một bóng người vọt tới, trong tay cầm một con dao đâm về phía Dư Chí Hào. Tú Quyên cố gắng né tránh, nhưng Dư Chí Cường vẫn bị đâm trúng bụng, máu nhuộm đỏ mặt đất.

Cố Khanh cùng Lâm Ý vội vàng lao ra, Lâm Ý khống chế bóng dáng kia, người đó mặc quần áo bệnh nhân, rõ ràng là Tiểu Mai vốn nên nằm viện.

Tinh thần Tiểu Mai tựa hồ có chút không bình thường, bà ta nhìn con dao dưới đất và Dư Chí Hào đổ máu không ngừng, lẩm bẩm:

“Người chết nên là anh! Tại sao anh không chết đi? Tại sao liên lụy đến con trai tôi? Anh đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!"

Cố Khanh đi qua hỗ trợ, nhân cơ hội sờ mạch đập của Dư Chí Hào, kiểm tra một chút vết thương, cũng may, nhìn chảy máu tương đối nhiều nhưng không có tổn thương chỗ yếu hại.

Cố Khanh lén nhét một lá bùa vào cổ áo của Dư Chí Hào, phù hộ ông ấy bình an vượt qua một kiếp này.

Chờ cảnh sát và xe cấp cứu đến, chia nhau mang người đi.

Cố Khanh mới đi đến bên cạnh Lâm Ý nói: “Chuyện này có người ở phía sau thúc đẩy! Lúc nãy ăn cơm tôi phát hiện ấn đường của Dư Chí Cường bị đen, nhưng không đến mức nhanh như vậy liền bộc phát. Chắc chắn có người ở sau màn thúc đẩy hết thảy!”

Cố Khanh thì thầm vào tai Lâm Ý vài câu, anh ấy ngẫm nghĩ, gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động gọi điện thoại.

Ngày này thật sự là rung động mạnh.

Khi Văn Hân về đến nhà thì cảm thấy mệt mỏi chưa từng có.

Chồng bà ta dính líu đến mạng người, bị đưa vào đồn cảnh sát.

Văn Hân cũng đi theo, cố gắng tìm cách đưa chồng ra ngoài.

Chẳng ngờ không lâu sau nhìn thấy Tiểu Mai mặc quần áo bệnh nhân hai tay nhuộm máu tươi đi vào đồn, bà ta hành hung trên đường phố, cầm dao đâm bị thương hai vợ chồng chú út?

Đúng vậy, theo như thông tin Văn Hân biết thì Tiểu Mai thừa dịp bất ngờ đâm trúng Dư Chí Hào và Tú Quyên, nghe nói Tiểu Mai liều mạng đâm tới tấp, đâm trúng chỗ hiểm, hai vợ chồng chú út hiện tại còn đang cấp cứu ở bệnh viện!

Cha mẹ chồng thì một ngày liên tục nhận được nhiều "tin dữ" như vậy, cũng nhập viện nốt.

Văn Hân không biết mình nên thấy vui hay đau lòng.

Chương 648: Vô Đề

Đúng vậy, Dư Chí Cường rất có thể sẽ phải ngồi tù, nhưng con ả kia cũng phải ngồi tù luôn!

Hai vợ chồng chú út còn đang cấp cứu, lỡ như không qua khỏi giống đứa nhỏ kia thì nhà này, những gia nghiệp này chẳng phải đều thuộc về con trai của bà ta sao? Còn Dư Lỵ Ly, một con nhóc mà thôi, bà ta có thể bảo đảm dưới sự trông chừng của ông bà nội Dư, cô ấy sẽ không lấy được một xu!

Văn Hân ngẫm kỹ lại, cảm thấy mình vui nhiều hơn hết.

Đang lúc Văn Hân thả hồn tưởng tượng ngày tháng sau khi tiếp quản tất cả tiền tài của nhà họ Dư.

"Mẹ." Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai, làm bà ta giật mình.

Văn Hân vụt ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện Dư Tiểu Vũ không biết lúc nào đứng bên cạnh mình.

"Tiểu Vũ à " Văn Hân cố gắng tìm từ ngữ: “Cha của con xảy ra chuyện!”

Dư Tiểu Vũ không ngoài ý muốn chút nào, ngược lại trực tiếp nói ra đáp án:

“Ông ấy đã vào đồn cảnh sát?!”

Văn Hân vẻ mặt kinh ngạc:

“Sao con biết?”

Văn Hân nhìn kỹ thì phát hiện trên mặt con trai chẳng có chút lo lắng, ngược lại không thèm để ý Dư Chí Cường sống chết thế nào.

Dư Tiểu Vũ cười: “Làm sao con biết hả? Con biết hết!”

“Con biết sau vụ ngoài ý muốn kia, chẳng những què chân, về sau có lẽ không có con được!”

“Con cũng biết cha đã sớm gian díu với thanh mai trúc mã Tiểu Mai, còn sinh thêm một đứa con trai khỏe mạnh!"

"Con còn biết, cha mua chuộc một tài xế xe tải, khiến kêu ông ta tông chú hai, vì mưu đoạt sản nghiệp của chú hai!”

“À phải rồi, bà điên Tiểu Mai đã giết chú thím hai chưa?”

Dư Tiểu Vũ lộ ra một nụ cười như ánh mặt trời, nhưng nội dung nói ra đủ để Văn Hân sinh lòng sợ hãi.

“Con con?!” Văn Hân bị dọa tê người.

Dư Tiểu Vũ cười trấn an Văn Hân:

“Mẹ xem, khiến bọn họ tự giết lẫn nhau, vậy thì cuối cùng mọi thứ sẽ thuộc về con.”

Văn Hân hỏi:

“Vậy còn cha của con?”

Khi Dư Tiểu Vũ nói đến Dư Chí Cường thì không mang theo chút gì dịu dàng:

“Nếu ông ta muốn có một đứa con trai mới, vậy con có nhận

ông ta hay không cũng không quan trọng.”

Văn Hân cảm thấy người trước mắt căn bản không phải con trai mình, hắn ta quá xa lạ, giống như một ma quỷ chiếm cứ thân thể con trai bà ta.

Nhưng Văn Hân không dám thét chói tai, gắng gượng mỉm cười vui vẻ:

“Con nói đúng! Mấy thứ này nên là của con!”

Dư Tiểu Vũ rất hài lòng với sự thức thời của Văn Hân.

Hắn ta nói:

“Mẹ yên tâm, mẹ không giống cha, mẹ không phản bội con. Cho nên con có cái gì đều sẽ để lại một phần cho mẹ.”

Thật ra tinh thần của Dư Tiểu Vũ hơi có vấn đề.

Sau khi què một chân, hơn nữa ngoài ý muốn biết được chính mình không có năng lực sinh dục thì Dư Tiểu Vũ chịu áp lực lớn.

Dư Tiểu Vũ không thể để cha mẹ nhìn ra, hắn ta luôn mỉm cười với họ, nói ‘không sao’. Nhưng trong lòng hắn ta dần thối rữa, từ từ trở nên điên cuồng.

Biết cha ngoại tình, có con riêng là một ngòi nổ. Mẹ suốt ngày lẩm bẩm gia sản thuộc về hắn ta là đổ thêm dầu vào lửa.

Thật ra cha ẩn giấu rất tốt, nếu không thì đứa nhỏ đã ba tuổi mà mẹ, ông nội bà nội đều không hay biết gì.

Nguyên nhân Dư Tiểu Vũ phát hiện là do sau khi bị thương, hắn ta trở nên quá mức mẫn cảm. Hắn ta có thể cảm giác được, có một khoảng thời gian thái độ của cha đối với chính mình đã thay

đổi.

Trước kia, trong mắt cha tràn đầy yêu thương đối với mình. Dù hắn ta bị thương ở chân, cha luôn tìm cách đưa hắn ta đi khám bác sĩ, an ủi Dư Tiểu Vũ là sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho hắn ta. Nhưng về sau, cha không còn không đề cập đến việc đi khám bác sĩ, ánh mắt nhìn Dư Tiểu Vũ tràn ngập đáng tiếc, nhưng yêu thương vơi đi.

Lúc ấy Dư Tiểu Vũ nghĩ rằng bởi vì bệnh của mình không chữa được, cha cuối cùng đã thất vọng với mình, mãi khi hắn ta tình cờ nhìn thấy cha mình và một người phụ nữ không quen biết ôm một em bé trên mặt tươi cười đi trên phố, hắn ta đã hiểu.

Chương 649: Vô Đề

Hắn ta đi điều tra.

Thì ra sau khi Dư Tiểu Vũ bị tai nạn, không lâu sau cha đã dan díu với người phụ nữ tên Tiểu Mai kia, rồi nhanh chóng có con.

Dư Tiểu Vũ đã hiểu thấu, dù là cha mẹ ruột cũng chưa chắc đáng tin. Cho nên, trong mắt của hắn ta lần đầu tiên xuất hiện dã tâm.

Chỉ cần hắn ta nắm trọn tài sản trong nhà thì bọn họ phải nghe lời của hắn ta! Sẽ không bao giờ có ai muốn bỏ rơi và phản bội hắn ta nữa!

Khiến tài xế đâm người, để Dư Lỵ Lỵ khuấy một hồ nước đục, để Tiểu Mai đâm chú thím hai, tất cả đều có bàn tay của Dư Tiểu Vũ.

Dư Tiểu Vũ không làm gì nhiều, chẳng qua chọn lúc thích hợp khiến đầu óc của họ rối loạn, nhận ý tưởng của hắn ta truyền đến. Tất cả những vật dụng cần chuẩn bị chẳng qua là vài tờ giấy đặc biệt.

Bởi vì thời gian cũng chỉ ngắn ngủi mấy chục giây, sau đó làm như thế nào thì tùy vào phải xem ý chí của bọn họ có đủ mạnh hay không.

Dư Tiểu Vũ tuyệt đối không sợ mình bị phát hiện, dù sao hắn ta chẳng làm gì cả, đúng không nào?

Dư Tiểu Vũ học được thứ này cũng do ngoài ý muốn.

Có một đạo quan bị bỏ hoang ở sườn núi phía sau thôn. Bà nội từng nói với Dư Tiểu Vũ đó là do năm xưa phá bỏ tư tưởng cũ thì hủy luôn đạo quan.

Lúc đó hắn ta còn chưa bị thương, tính tình tương đối nghịch ngợm, từng đến đó xem thử. Một nơi lý tưởng cho Dư Tiểu Vũ và đám bạn chơi trò trốn tìm.

Kết quả là, Dư Tiểu Vũ tình cờ tìm thấy một nửa tờ giấy giấu trong một bức tường đổ, trên giấy ghi chép phương pháp giống như công kích tinh thần từ xa.

Dư Tiểu Vũ vốn không tin thứ này cư nhiên thật sự hữu dụng.

Nhưng khi biết cha phản bội bọn họ, vào lúc Dư Tiểu Vũ bất lực nhất đã làm thử, phát hiện thật sự có thể làm được.

Con của nhà hàng xóm bị cha mẹ ảnh hưởng luôn thích trêu hắn ta, kêu hắn ta là ‘thằng què’.

Lần đầu tiên Dư Tiểu Vũ làm thử là xúi người mẹ yêu thương con mình hung hăng đánh đòn nó mà không vì lý do gì.

Hắn ta thành công.

Tiếng khóc thê thảm của thằng nhóc đêm đó thật là khiến người nghe thể xác và tinh thần sung sướng!

Tại sao lúc đó Dư Tiểu Vũ không lập tức thực thi kế hoạch? Là bởi vì hắn ta chưa quen tay, còn chưa lập ra kế hoạch đầy đủ.

Bây giờ thì mọi thứ rất nhanh sẽ là của hắn ta.

Dư Tiểu Vũ sung sướng ‘chia sẻ’ nỗ lực mình đã làm mấy năm nay cho mẹ.

Sau khi nói xong, Dư Tiểu Vũ nhìn về phía mẹ mình, phát hiện bà ta hoảng sợ nhìn cửa.

Có một tiếng vỗ tay vang lên từ cửa.

Hắn ta quay đầu, thấy trước đó rõ ràng không có một bóng người, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người.

Chú thím hai vốn nên ở bệnh viện giờ đây đứng trước cửa, khó tin nhìn Dư Tiểu Vũ.

Cha vốn bị cảnh sát giam giữ, trên tay đeo còng tức giận nhìn Dư Tiểu Vũ. Tiểu Mai còn có chút hoảng hốt, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phía sau còn có hai cảnh sát, đây là hai cảnh sát liên lạc khá nhiều với Bộ Đặc Dị địa phương, sẽ không cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Cố Khanh và Lâm Ý đứng ở phía trước, cô là người vừa mới vỗ tay.

“Có thể tính kế người đến mức này thì tôi phục cậu thật.” Cố Khanh nói.

Nếu không phải Cố Khanh và Lâm Ý vừa vặn tới nơi này, phỏng chừng Dư Tiểu Vũ thành công lừa dối.

Dư Tiểu Vũ cũng biết, việc hắn ta làm đều bị những người này nghe được.

Dư Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng:

“Dù tôi tính kế nhiều hơn nữa vẫn sẽ bị các người phát hiện ra!"

Dư Chí Cường vẻ mặt bi phẫn, cảm giác bị con trai ruột hãm hại rất tồi tệ:

“Tiểu Vũ, tại sao con có thể biến thành như vậy?!"

Dư Chí Cường vẫn luôn cho rằng, con trai Tiểu Vũ là một đứa trẻ ngoan, tuy hắn ta bị thương nhưng vẫn là con ruột của ông ta.

Dư Tiểu Vũ lười nhìn Dư Chí Cường:

“Tôi biến thành như vậy? Như vậy là như nào? Tôi là con ruột của ông, di truyền gen của ông, không nên giống ông sao?”

Chương 650: Vô Đề

“Ông nhớ không? Lúc tôi năm tuổi, tôi nhớ kỹ mình có một anh trai, đó là con của mẹ với chồng trước, ở trong căn nhà lớn, rất giàu!”

Lâm Ý cảm giác chiếc nhẫn trên tay giật nhẹ, hiển nhiên bị em trai khác cha nhắc đến mình khiến nỗi lòng của Sở Du có dao động.

Dư Chí Cường và Văn Hân đồng thời run lên, năm con trai năm tuổi Bọn họ vẻ mặt hoảng sợ, đều ý thức được Dư Tiểu Vũ muốn nói cái gì.

"Con trai, con trai. Cha xin lỗi con và mẹ, cha xứng đáng ngồi tù! Cha xin lỗi con, con đừng tức giận, được chứ?” Dư Chí Cường dịu giọng nói.

Văn Hân cũng run rẩy đứng lên: “Đúng vậy, Tiểu Vũ à, mẹ vẫn luôn rất yêu thương con, con đừng dọa mẹ. Chúng ta bỏ qua hết đi, cả gia đình yêu thương nhau mà sống được không con?”

Dư Tiểu Vũ đã không nghe lọt tai những lời này, trên mặt hắn ta hiện lên vẻ điên cuồng, cười cười: “Như thế nào? Sợ tôi nói ra?!”

Hắn ta tựa hồ rơi vào hồi ức:

“Tôi còn rất thích anh trai kia, mỗi lần đến chỗ anh ấy là tôi có đồ ăn ngon, còn có đồ chơi để chơi. Hôm đó, khi các người bàn bạc cho anh ấy uống thuốc ngủ tạo thành cái chết ngoài ý muốn do bị trộm đột nhập vào nhà thì tôi nghe được hết. Lúc đó còn nhỏ chưa hiểu gì nên giấu trong lòng, sau khi lớn lên đã hiểu, đương

nhiên phải bắt chước mấy người rồi!”

Hai cảnh sát ngoài cửa lại liếc nhau một cái, ghê thật, không ngờ lại liên lụy đến một vụ án năm xưa.

Dư Chí Cường bị còng tay không tiện hoạt động, Văn Hân đã quên mất nỗi sợ hãi đối với đứa con trai này, xông lên muốn che miệng hắn ta lại:

“Đồng chí cảnh sát, con trai tôi chẳng qua chịu không nổi đả kích, đầu óc có chút hồ đồ, lời nói của nó không thể coi là thật!”

Dư Tiểu Vũ hất tay Văn Hân ra: “Đừng tưởng rằng tôi cái gì cũng không hiểu! Các người vì tài sản mà có thể giết người, vậy tôi làm tất cả những chuyện này có khác gì với các người? Các người không cảm thấy tôi rất giống các người sao?"

Dư Tiểu Vũ nhếch mép lộ ra nụ cười quái dị.

Chiếc nhẫn trên tay Lâm Ý ngừng rung, không biết Sở Du đang nghĩ gì.

“Là mày!” Tiểu mai bỗng nhiên ngước đầu lên, vọt tới bóp cổ Dư Tiểu Vũ: “Mày hại con trai của tao! Là mày!”

Nguy rồi!

Cố Khanh vội vàng tiến lên, giơ tay chặt vào cổ Tiểu Mai và Dư Tiểu Vũ, đánh xỉu bọn họ.

Cô giải thích:

“Tiểu Mai hẳn là bị kích thích quá lớn, tinh thần rối loạn.”

"Nhưng Dư Tiểu Vũ nhờ vào nửa tờ giấy học được một chút pháp thuật huyền học, trong thời gian ngắn lại liên tục dùng nhiều

lần, linh khí toàn thân tán loạn, tinh thần bị hao tổn "

Nói nhiều như vậy, nói tóm lại chính là tình huống của Dư Tiểu Vũ rất nghiêm trọng, tuy rằng không đến mức ảnh hưởng đến tuổi thọ, nhưng đầu óc nhất định là xảy ra vấn đề, cũng không biết có thể khôi phục hay không.

Văn Hân đã ngã quỵ.

Những lời Dư Tiểu Vũ nói lúc trước, cảnh sát nhất định sẽ đi điều tra, hai vợ chồng cũng sẽ bị coi là nghi phạm hình sự mang về cục cảnh sát.

Cho dù chuyện đó đã qua mười năm, Văn Hân hiểu rằng bị đám người có 'năng lực đặc biệt' ép hỏi thì bà ta không thể nào ngậm chặt miệng không khai.

Hơn nữa, không tra được chứng cứ lại như thế nào?

Mọi thứ của bà ta đã bị phá hủy.

Chồng vào tù, con trai điên rồi, vợ chồng Dư Chí Hào biết mọi thứ chồng và con trai bà ta làm, họ tuyệt đối sẽ không tiếp tục ở chung hòa thuận với bà ta.

Cho dù không vào tù, cuộc sống sau này của bà ta sẽ ra sao?

Lúc này, không biết có phải do Dư Tiểu Vũ nhắc đến chuyện kia hay không, Văn Hân nhớ lại đứa con trai bị bà ta hại chết.

Văn Hân từng thật lòng yêu thương cậu ta.

Tuy nhiên, Văn Hân yêu chính mình nhiều hơn con trai.

Lúc ấy bà ta nghĩ gì nhỉ? Văn Hân bắt đầu nhớ lại.

À đúng rồi, là Dư Chí Cường nói, rằng bà ta đang là một quý bà giàu có, sau khi gả cho ông ta thì hết được sống sung sướng, cảm thấy có lỗi với bà ta.

Chương 651: Vô Đề

Dư Chí Cường lại nói chồng cũ của bà ta quá đáng, đưa hết tài sản cho con trai, cho vợ cư nhiên chỉ có một biệt thự!

Nói nhiều lần, Văn Hân bắt đầu cảm thấy đứa con trai càng lúc càng đáng ghét.

"Ha ha ha " Lúc bị cảnh sát kéo lên, Văn Hân đang cười.

Nhưng cười được một lúc thì Văn Hân khóc: Tại sao bà ta biến cuộc sống trở nên như thế này?

Mọi thứ đã được giải quyết xong.

Cố Khanh và Lâm Ý thả ra Sở Du giấu mình trong nhẫn, phát hiện âm sát khí quanh người cậu ta đã vô cùng mơ nhạt.

Ánh mắt Cố Khanh sáng lên: “Ngươi đã buông xuống?”

Sở Du nở nụ cười, lộ ra hai cái răng hổ: “Bỗng nhiên cảm thấy, không cần ta ra tay cũng có thể khiến bọn họ thống khổ hơn một chút. Biết bọn họ sau này sống không thoải mái là ta yên lòng.”

Thân hình Sở Du càng mờ dần, nhìn về phía Cố Khanh: “Không cần cố ý tìm quỷ sai đến dẫn ta đi. Ta từng gặp được một quỷ già, tặng cho ta một tấm thẻ, nói ta khi nào nghĩ thông suốt có thể đi địa phủ tìm hắn.”

Cố Khanh nhìn thẻ ngọc mà Sở Du lấy ra, hẳn là một loại lệnh thông hành đặc biệt.

Quả nhiên, lệ quỷ có thể giữ ý thức tỉnh táo mười năm không

hại người thì chắc chắn là có chút lai lịch.

Trong khoảnh khắc, Sở Du hóa thành một làn khói xanh, biến mất ở trước mắt Cố Khanh và Lâm Ý.

Lâm Ý cảm giác được trên người buông lỏng, giao hẹn giữa anh ấy và Sở Du được Thiên Đạo chứng kiến nay đã cởi bỏ trói buộc vô hình.

Giải quyết xong chuyện, hai người Cố Khanh liền bước lên đường trở về thành phố S.

Trước khi đi, hai vợ chồng Dư Chí Hào rối rít cảm ơn, bọn họ cũng biết, nếu không phải hai người Cố Khanh giúp đỡ thì không chừng bọn họ liền vô duyên vô cớ bị giết chết.

Hai vợ chồng không ngờ gia đình anh trai điên cuồng như vậy, vì tranh đoạt tài sản mà xem mạng người như cỏ rác, ngay cả mạng người cũng không coi trọng. Càng đừng nói mười năm trước bọn họ cũng vì tiền mà hại chết một người, còn là con ruột của Văn Hân!

Từng chuyện nghe rớt tam quan.

Cũng vì vậy mà bọn họ thật lòng cảm kích chính mình có thể lành lặn thoát khỏi chuyện này.

Cố Khanh một đường thông suốt trở lại thành phố S, lại nhận được một tin xấu từ Lệ Hoan, Lưu Mạt Mạt biến mất.

Đúng vậy, Lưu Mạt Mạt, ngôi sao nữ hạng bét có giọng nói có tác dụng mở rộng cảm xúc tiêu cực kia đã biến mất!

Sau sự kiện quảng trường Vạn Hòa, Lưu Mạt Mạt đã được đưa về Bộ Đặc Dị.

Cô ta cần bị kiểm tra tìm hiểu lý do tại sao giọng nói có sức ảnh hưởng tiêu cực mạnh như vậy, phải bị kiểm soát hoặc loại bỏ năng lực mới được thả tự do.

Không phải Bộ Đặc Dị giam cầm Lưu Mạt Mạt, mà là lực phá hoại của cô ta quá mạnh, nếu để mặc cho cô ta tham gia hoạt động khắp nơi trong xã hội, lỡ như lại có mấy vụ giết người do cảm xúc tiêu cực dẫn đến thì ảnh hưởng rất ác liệt.

Kỳ thật bọn họ cũng nói rõ ràng với Lưu Mạt Mạt. Trước khi mọi thứ được làm rõ, cô ta cần được theo dõi bởi Bộ Đặc Dị, không được phép tham gia vào bất kỳ sự kiện công khai lớn nào.

Ban đầu Lưu Mạt Mạt cũng bị dọa, cô ta chưa bao giờ biết giọng nói của mình cư nhiên còn tạo thành giết người!

Hơn nữa Bộ Đặc Dị thuộc cơ quan chính phủ, sau khi Lưu Mạt Mạt cân nhắc thì đồng ý tiếp nhận kiểm tra.

Nhưng Lưu Mạt Mạt rất nhanh chán ghét cuộc sống như vậy, suốt ngày đều sống dưới sự giám thị của người khác, còn phải chịu đựng đủ loại kiểm tra kỳ quái, chỗ này chỗ kia không được đi, cả ngày kiểm tra lại không có kết quả cụ thể gì.

Phải chăng nếu cả đời tra không ra thì cô ta sẽ bị giám thị suốt đời?

Lưu Mạt Mạt bỏ chạy.

Có lẽ, ý định ban đầu của cô ta không phải là chạy trốn, chỉ là muốn có được một chút không gian tự do.

Bởi vì trước đó cô ta luôn rất ngoan ngoãn, rất phối hợp. Dẫn đến nhân viên giám sát cũng không phát hiện ra cô ta lén lút cải trang rời đi.

Chương 652: Vô Đề

Sau khi phát hiện Lưu Mạt Mạt bỏ chạy, dẫn người đi tìm thì bọn họ không phát hiện được tung tích của cô ta trong toàn bộ thành phố S.

Thông tin họ có thể tìm thấy là một số video giám sát.

Đoạn video cho thấy, sau khi Lưu Mạt Mạt cải trang rời khỏi nhà thì trước tiên là cùng một người bạn đi ăn cơm, hát karaoke.

Phỏng chừng Lưu Mạt Mạt đã được phổ cập khoa học, cũng hiểu 'sức mạnh' giọng nói của mình nên không hát. Quán Karaoke đó không xảy ra chuyện gì.

Sau khi thấy Lưu Mạt Mạt ra khỏi quán, tạm biệt bạn bè, dường như định về nhà.

Nhưng qua một góc đường, ở góc chết của camera giám sát, Lưu Mạt Mạt biến mất.

Cho đến nay vẫn chưa tìm ra cô ta ở đâu.

À, còn về điều tra tình huống của Lưu Mạt Mạt, bọn họ phát hiện năng lực của cô ta dường như bắt nguồn từ trong thân thể cô ta, có thứ gì 'cộng sinh' với cô ta.

'Năng lực' đó nói chính xác ra không phải của Lưu Mạt Mạt, mà là thứ trong thân thể cô ta có được.

Xét thấy nếu Lưu Mạt Mạt rơi vào tay một số tội phạm sẽ tạo thành nguy hiểm rất lớn cho xã hội, Lệ Hoan báo cáo chuyện này lên.

Điều này cũng có nghĩa là, anh trai Tạ Giác sẽ đến.

Lưu Mạt Mạt cũng không biết tại sao sự tình lại biến thành như vậy.

Cô ta chỉ cảm thấy mình đã bị theo dõi trong một thời gian dài rất bức bối, muốn lẻn ra ngoài ăn tối với bạn bè, quẩy một bước rồi quay về.

Dù sao Lưu Mạt Mạt biết vấn đề trên người mình vẫn phải dựa vào những người ở Bộ Đặc Dị hỗ trợ giải quyết.

Nhưng sau khi ra khỏi KTV, vừa chuẩn bị trở về thì trước mặt cô ta đột nhiên xuất hiện một nam một nữ.

Lưu Mạt Mạt giữ cảnh giác.

Hai người này xuất hiện đột ngột mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào. Sau khi biết Bộ Đặc Dị gồm những người nào, Lưu Mạt Mạt luôn giữ cảnh giác với loài người có thể tùy tiện giải quyết mình.

Người phụ nữ rất đẹp, mặc một chiếc váy màu đỏ, giống như một cây anh túc nở rộ.

Người đàn ông đi theo phía sau, khuôn mặt thanh tú, trông giống như tay sai của người phụ nữ.

“Các các người là ai?!" Cảm giác được nguy hiểm, Lưu Mạt Mạt nắm chặt túi xách của mình, nhìn bốn phía, cư nhiên một bóng người cũng không nhìn thấy!

Người phụ nữ, cũng chính là A Anh mỉm cười, đến gần hai bước: “Em gái, đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn mượn một thứ của em.”

A Anh vừa dứt lời, trước mắt Lưu Mạt Mạt xuất hiện một làn khói đỏ, sau đó trước mắt tối sầm không còn hay biết gì nữa.

Lưu Mạt Mạt bị A Anh đưa vào một biệt thự.

Đây là một loài người bị A Anh mê hoặc tặng biệt thự cho cô ta ở, A Anh khá vừa lòng với chuyện này.

Lưu Mạt Mạt bị ném lên giường, Bạch Hàng nhìn cô ta, hỏi:

"Mảnh nhỏ đá đen ở trong tay cô ta?"

Bạch Hàng nghi hoặc, toàn thân Lưu Mạt Mạt này đều không có dấu vết tồn tại của mảnh vụn đá đen.

A Anh nở nụ cười, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra: "Phải nói là mảnh vụn ở bên trong thân thể chứ không phải trong tay cô ta."

Bạch Hàng đã hiểu:

"Vậy có phải là chúng ta chỉ cần lấy mảnh vỡ trong cơ thể cô ta ra là coi như hoàn thành nhiệm vụ?!"

Ngón trỏ của A Anh đặt lên môi:

"Đâu có đơn giản như vậy?! Bởi vì bị phong ấn trong thân thể cô gái này đã lâu, ảnh vụn hơi dung hợp với cô ta, nếu trực tiếp lấy ra sẽ phá hư mảnh nhỏ!"

Lời này vừa nói ra, Bạch Hàng liền mất tinh thần: "Vậy bắt cô ta có ích lợi gì?!"

Bắt người bị Bộ Đặc Dị chú ý về sẽ chỉ đánh rắn động cỏ!

A Anh lộ ra nụ cười thần bí: "Muốn thuận lợi lấy ra mảnh vụn

đá đen thì trước hết hãy để cô gái này tuyệt vọng! Chỉ khi cô ấy tuyệt vọng, tự sát mà chết, mới có thể hoàn toàn xóa bỏ liên hệ giữa cô ta và mảnh nhỏ đá đen.

"Muốn làm được điểm này, chúng ta có thể dùng cái này!" A Anh xòe tay ra, lộ ra một viên trân châu đen to bằng ngón tay cái trong lòng bàn tay.

"Đây là kết tinh của thú Mộng Yểm?" Bạch Hàng thức tỉnh huyết mạch của Ngoa thú, được truyền thừa một số kiến thức.

Chương 653: Vô Đề

A Anh gật đầu: “Đúng vậy! Tôi ngẫu nhiên có được nó. Với thứ này thì chúng ta có thể bện một đám cảnh mơ khiến cô gái này thống khổ, mãi cho đến khi tự sát!”

Hơn nữa giấc mộng của một người bình thường chỉ khoảng vài phút trong thời gian hiện thực. Dệt mấy chục giấc mộng thống khổ, Lưu Mạt Mạt không bị tuyệt vọng mới là lạ. Giấc mơ bện bằng kết tinh Mộng Yểm rất chân thật, sẽ làm cho người ta cảm thấy mình trải qua một cuộc đời khác.

Sau khi Lưu Mạt Mạt tỉnh lại, phát hiện tình huống không đúng!

Dường như cô ta xuyên việt?

Lưu Mạt Mạt tỉnh lại trong một căn phòng cổ kính, giường ngủ là loại giường thiên công bát bộ* như thiên kim tiểu thư thời xưa ngủ.

(*) Đơn giản là loại giường khép kín, có vách ngăn rỗng ở ba góc, chừa lại một góc làm đường lên giường, công dụng là để mắc mùng ngủ.

Một cô gái búi tóc đi đến bên giường, gọi cô ta là ‘tiểu thư’.

Lưu Mạt Mạt dù gì đã đọc nhiều tiểu thuyết, biết nhiều lối mòn. Lưu Mạt Mạt dựa vào diễn xuất ngôi sao nhỏ hạng bét của mình thành công dò hỏi nhiều thông tin tức tiểu nha hoàn.

Phụ thân cô ta là tri huyện, trong nhà còn có mấy người đích huynh đích tỷ, thứ huynh thứ tỷ. Lưu Mạt Mạt là thứ xuất, sinh ra

đã không có mẹ, được đích mẫu nuôi, cô ta ngoan ngoãn làm công cụ trong tay đích mẫu, sống thật cẩn thận.

Lưu Mạt Mạt có chút buồn bực, đến bây giờ cô ta vẫn không hiểu tại sao mình xuyên việt, hiện giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn cùng nhau tới đây.

Họ đến thành phố S có hai việc.

Thứ nhất, là bọn họ điều tra được rằng sau khi nhóm A Anh rời khỏi núi Tây tựa hồ đi tới gần thành phố S, chỉ sợ có hành động gì đó.

Thứ hai là ngôi sao nhỏ kỳ lạ Lưu Mạt Mạt trong báo cáo của Lệ Hoan.

Sau khi phán đoán ra năng lực của Lưu Mạt Mạt xuất phát từ một sức mạnh nào đó bên trong cơ thể, Lệ Hoan dẫn cô ta đi kiểm tra toàn thân.

Bây giờ kết quả đã ra: Trong trái tim của Lưu Mạt Mạt dường như có thứ gì đó.

Nghĩ đến năng lực có thể mở rộng cảm xúc tiêu cực của người khác mà Lưu Mạt Mạt sở hữu, sau khi nhóm Tạ Giác nghiên cứu rất nhanh đoán được thứ nằm trong trái tim của cô ta, mảnh vụn Tà Thần.

Tạm thời không bàn về tại sao thứ này nằm trong cơ thể Lưu Mạt Mạt, nhưng bọn họ phán đoán, mục đích của A Anh tới nơi này rất có thể chính là Lưu Mạt Mạt.

Thậm chí, hiện tại Lưu Mạt Mạt rất có thể đang ở trong tay bọn họ!

“Các người làm thế nào mà để mất người?!” Khi Tạ Giác nghiêm túc thì trông rất đáng sợ.

Lệ Hoan có chút tự trách, là cô ấy phái người phụ trách nhìn chằm chằm Lưu Mạt Mạt. Đều là người đã được huấn luyện mà để cho người bình thường chạy thoát như vậy, cô ấy làm người phụ trách, khó thoát khỏi trách nhiệm.

"Tất cả là lỗi của tôi!" Lệ Hoan trực tiếp thừa nhận sai lầm, ngăn cản đám cấp dưới định tiến lên gánh trách nhiệm.

“Tôi sẽ tự mình mang người về!”

Nhìn vẻ mặt kiên định của cục cảnh sát, Cố Khanh có thể tưởng tượng lỡ như Lưu Mạt Mạt xảy ra chuyện gì, chị Lệ Hoan nhất định sẽ ôm hết trách nhiệm vào mình.

Nhưng nhóm A Anh mang Lưu Mạt Mạt đi, mà không phải trực tiếp "lấy ra" mảnh vỡ Tà Thần, phỏng chừng trong này còn cần điều kiện tiên quyết gì, Lưu Mạt Mạt tạm thời không có nguy hiểm quá lớn.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm được bọn họ càng sớm càng tốt.

Bộ Đặc Dị nhanh chóng ra lệnh, các cục cảnh sát đều có được chân dung nhân vật của A Anh, Bạch Hàng và Lưu Mạt Mạt, bên ngoài nói A Anh và Bạch Hàng là kẻ giết người, Lưu Mạt Mạt là con tin mà bọn họ ngoài ý muốn mang đi.

Lưu Mạt Mạt còn đang cố gắng sống trong giấc mộng được thêu dệt.

những người hiện đại xuyên việt cổ đại đứng trên mọi người, hoặc là thứ nữ nghịch tập gì đó toàn là lừa đảo!

Chương 654: Vô Đề

Sinh ra là một thứ nữ, cô ta tự nhiên bị đích mẫu đè đầu, mọi việc, bao gồm hôn nhân sau này đều cần đích mẫu làm chủ.

Lúc đầu Lưu Mạt Mạt cũng cố gắng thay đổi.

Cô ta lấy lòng đích mẫu, đích mẫu làm như không thấy. Bởi vì những thứ nữ khác đều làm như vậy.

Lưu Mạt Mạt cũng thử làm một ít phát minh gì đó. Nhưng cô ta là ngôi sao nhỏ hạng bét, lúc đi học là một học sinh dở, tốt nghiệp xong trả lại hết kiến thức cho thầy cô, chỉ biết làm thủ công này nọ.

Lưu Mạt Mạt chưa kịp lấy nó kiếm tiền đã bị đích mẫu và phụ thân biết cách chế tạo, tăng thêm mối làm ăn cho cửa hàng đồ cưới của đích mẫu.

Lưu Mạt Mạt cũng cố gắng rời khỏi đây.

Nhưng một cô gái ở trong nhà sâu sân rộng, bên ngoài còn có hộ vệ, không ra được! Cho dù đi ra ngoài, nếu như bị bắt trở về, phụ thân huyện lệnh của cô ta phỏng chừng sẽ lấy danh nghĩa bại hoại thanh danh gia tộc làm cho cô ta lặng lẽ 'chết bệnh'.

Ngày này qua ngày khác, ở dây phải thỉnh an hàng ngày, viết chữ vẽ tranh, thêu thùa, Lưu Mạt Mạt sắp bị ép đến phát điên!

Đừng hoài nghi, nếu là một người lớn lên trong hoàn cảnh như vậy thì có thể không có cảm giác gì, nhưng Lưu Mạt Mạt là một người hiện đại, đã quen được tự do, sao chấp nhận luôn bị nhốt trong sân như vậy!

Không lâu sau, ngày dường như bị tua nhanh.

Lưu Mạt Mạt sắp xuất giá.

Kết hôn với một người mà cô ta không biết.

Nguyên nhân đích mẫu lựa chọn người kia vì có ích cho đường làm quan của phụ thân, còn về nhân phẩm của đối phương tốt hay xấu đều không quan trọng.

Lưu Mạt Mạt không thể phản kháng, bị bắt gả đi.

Cuộc sống không tốt chút nào.

Một cô gái lớn lên ở một đất nước bình đẳng giới, một vợ một chồng làm sao có thể đồng ý sống với một con heo nhiều vợ?

Nhưng Lưu Mạt Mạt là loại người biết mua vui trong buồn khổ.

Chồng không thích cô ta, càng tốt, Lưu Mạt Mạt cũng không thích con heo đó!

Cô ta sống một mình cũng rất hạnh phúc.

Nhưng cuối cùng Lưu Mạt Mạt vẫn chết, không phải tự sát, mà là một tiểu thiếp của chồng vì giành vị trí vợ cả mà xuống tay đầu độc cô ta.

Lúc sắp chết, Lưu Mạt Mạt trải qua rất yên tĩnh.

Vô luận là xuyên không trở về hay là hồn về địa phủ, đối với cô ta đều là một loại giải thoát.

Trong biệt thự.

A Anh ngạc nhiên nhìn Lưu Mạt Mạt:

“Giỏi đấy, trong hoàn cảnh như vậy mà chưa từng nghĩ tới tự sát?!"

Phải biết rằng, cô độc là một thứ đáng sợ, sống trong hoàn cảnh cô độc và áp lực thời gian dài rất dễ dẫn đến trầm cảm, làm cho người ta muốn tự tử.

Lưu Mạt Mạt này ở trong giấc mơ như một con chim trong lồng, cư nhiên chưa từng nghĩ tới tự sát?!

"Xem ra phải làm thêm lần nữa.”

A Anh đặt đá Mộng Yểm lên giữa hai chân mày của Lưu Mạt Mạt, định tiến hành đợt ‘xuyên việt’ tiếp theo.

Bạch Hàng ở bên cạnh dùng một loại ánh mắt đáng thương nhìn Lưu Mạt Mạt đang mê man, tra tấn tinh thần như vậy càng thống khổ hơn là hành hạ về thể xác.

Bên kia, nhóm Tạ Giác giăng lưới điều tra thật sự có hiệu quả.

Phỏng chừng A Anh và Bạch Hàng cho rằng Bộ Đặc Dị luôn làm việc không gây chú ý, trước đến giờ đều là cố gắng giảm bớt dân chúng hiểu biết huyền học, khiến bọn họ không ngờ mình xuất hiện trong danh sách lùng bắt của cảnh sát với hình thức tội phạm truy nã.

Nhưng sau khi phát mệnh lệnh xuống, Tạ Giác cũng trịnh trọng nhắc nhở, trong tay bọn tội phạm có vũ khí hủy diệt lớn, khi phát hiện tung tích lập tức báo cáo, tuyệt đối không thể tự mình hành động, nếu không trực tiếp cắt chức không được làm cảnh sát nữa!

Phát hiện ra dấu vết của A Anh, nói chung cũng là một trùng

hợp ngẫu nhiên.

Một trong những cảnh sát nhỏ của cục cảnh sát trực thuộc gia cảnh hơi giàu.

Lúc anh ta bận rộn cả ngày trở về nhà ăn cơm, nhớ tới bọn tội phạm bị đội cảnh sát toàn thành phố lùng bắt, anh ta phổ cập cho cha mẹ, chị và anh rể biết, miễn cho không cẩn thận gặp được còn không biết, dẫn đến nguy hiểm gì đó.

Chương 655: Vô Đề

Cha mẹ anh ta thì không có gì.

Cha nhìn kỹ hình vẽ tội phạm, lẩm bẩm:

“Bọn tội phạm bây giờ đều đẹp như vậy sao?”

Hiển nhiên cha đang nói đến A Anh.

Mẹ nghe xong cũng gật đầu: “Quả thật, hai tên bắt cóc này và con tin đều đẹp.”

Ở góc khuất mọi người không nhìn thấy, mẹ nhéo đùi cha.

“Ui!” Cha hút ngụm khí lạnh, nhanh chóng nói bù vào: “Nhưng dù đẹp cỡ nào cũng không bằng mẹ của mấy đứa!”

Mẹ nghe mát dạ, buông tha cho bắp đùi đã xanh tím.

Xem xong chân dung tội phạm, hai vợ chồng bắt đầu ngọt ngào với nhau.

Bên kia, anh rể xem hình xong thì đưa cho chị xem, vẻ mặt không yên lòng.

“Sao vậy, anh rể? Anh đã gặp họ hả?” Anh cảnh sát hoài nghi nhìn trán anh rể rịn mồ hôi lạnh.

Thấy vợ cũng nghi ngờ nhìn qua, anh rể càng rúa ra nhiều mồ hôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy bức chân dung là hắn ta nhận ra ngay,

đúng là lúc trước hắn ta nổi lên tính háo sắc thu nhận hai chị em kia.

Nghe ý của cậu em vợ là, hai người này là kẻ giết người, trong tay còn có một con tin?!

Anh rể bắt đầu hoảng loạn.

Hắn ta bắt đầu hồi tưởng lại, hắn ta gặp được hai hai chị em này ở đâu?

Ủa?

Hắn ta càng luống cuống, phát hiện mình không nhớ được.

Hình như là ở trên con đường nào đó, lúc lái xe thiếu chút nữa đụng phải người. Sau đó hắn ta xuống xe, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy đỏ, sau đó đầu óc mơ hồ.

Hắn ta còn nhớ mình nổi máu dê bày tỏ với người phụ nữ váy đỏ kia như thế nào. Trời biết, hắn ta căn bản không biết đối phương tên là gì!

Nếu như không phải nhìn thấy chân dung tội phạm, hắn ta cũng không nhớ được hai người này bị hắn ta sắp xếp ở trong biệt thự mình mua bằng tiền riêng.

“Em em trai, anh rể của em hình như trúng tà!” Anh rể cảm thấy mình giống như một con cá bị ném vào bờ, thở khá khó khăn.

Cảnh sát nhỏ cũng xác nhận, nheo mắt lại: “Anh đã nhìn thấy chúng!"

Âm thanh khá chắc chắn.

Nhìn cha mẹ vợ và vợ, anh rể rốt cuộc còn có chút xấu hổ, kéo

em vợ vào phòng nói chuyện.

Lúc này anh rể cũng không dám giấu diếm: “Bọn họ đang ở ở biệt thự mà anh mua lén.”

Cảnh sát chưa kịp nói chuyện thì hắn ta vội vàng nói: “Nhưng mà em trai! Hai người kia có yêu pháp! Biệt thự kia vốn là anh mua để đầu tư chờ tăng giá, có một ngày lái xe gặp phải bọn họ, anh giống như bị người phụ nữ kia mê hoặc, nói cái gì anh liền đồng ý cái gì đó.”

"Nhưng ngay khi về nhà thì anh quên mất hai người đó. Nếu không phải hôm nay em lấy ra chân dung thì anh không nhớ nổi.”

Cảnh sát không biết lời này của anh rể là thật hay là vì từ chối trách nhiệm, lúc này cũng bất chấp la rầy anh rể dám giấu quỹ đen, cảnh sát hỏi rõ địa chỉ biệt thự liền nhanh chóng báo cáo.

Còn anh rể?

Cảnh sát nhỏ mở cửa và nhìn thấy chị gái nghe lén bên ngoài cửa, lại thấy chị huơ nắm tay.

Ưm, để anh rể lại cho chị giáo dục đi!

Cảnh sát không chút gánh nặng rời khỏi phòng, chuẩn bị cùng cha mẹ trò chuyện thêm một lúc nữa.

Bên kia, đám người Tạ Giác nhận được tin tức liền xuất phát đi biệt thự.

Trong biệt thự.

Lưu Mạt Mạt đã không biết đây là lần xuyên việt thứ mấy của mình.

Cô ta từng làm tiểu thư nhà quan, từng làm kỹ nữ thanh lâu, còn làm ăn mày ven đường, mỗi lần đều không được chết tốt!

Lưu Mạt Mạt cảm thấy hơi mệt, rất mệt.

Trong đầu vẫn có một giọng nói bảo với Lưu Mạt Mạt rằng muốn kết thúc tất cả điều này, chỉ cần tự mình chấm dứt là thanh thản.

Mặc dù đã chết vô số lần, Lưu Mạt Mạt vẫn không muốn tự sát.

Cô ta còn nhớ hồi nhỏ người bà yêu thương mình nhất từng nói rằng: Phải luôn yêu quý mạng sống của mình, không được dễ dàng từ bỏ.

Cô ta không muốn bỏ cuộc.

Lưu Mạt Mạt tiếp tục vật lộn trong giấc mơ thêu dệt của A Anh, cô ta đang chờ đợi ai đó đến cứu mình.

Chương 656: Vô Đề

Bạch Hàng có chút sốt ruột: “Sao có thể như vậy?! Nhiều lần trải qua giấc mơ như vậy, người bình thường không nói là tự sát, nổi điên hủy diệt thế giới cũng không có gì lạ! Sao cô gái này có thể vẫn giữ bản tính của mình?”

Trên mặt A Anh cũng lộ ra một chút mệt mỏi.

Cho dù có kết tinh của thú Mộng Yểm, liên tục chế tạo nhiều giấc mơ làm A Anh hơi cật lực.

Hơn nữa, những giấc mơ này không thể trống rỗng tạo ra.

A Anh sống rất nhiều năm, từ cổ đại đến hiện đại, cô ta trải qua quá nhiều, cũng trông thấy nhiều vui buồn hợp tan.

A Anh biến câu chuyện của những người bi thảm trong trí nhớ của mình thành một giấc mơ, để Lưu Mạt Mạt trải qua những nỗi đau đó, đồng thời cũng là khiến A Anh nhớ lại những ký ức này.

Người trong những câu chuyện đó có khi tự sát, có lúc hóa thành lệ quỷ báo thù, có người dùng hết thảy của mình giao dịch với A Anh, nhưng rất ít người giống như Lưu Mạt Mạt vẫn nhớ rõ mình rốt cuộc là ai.

“Tôi sẽ thử lại lần cuối." Anh Anh nói: "Nếu giấc mơ này không thể khiến cô ta tự nguyện từ bỏ mạng sống thì thà liều mảnh vỡ đá đen bị hư hại, chúng ta cũng phải lấy đồ ra trước!”

Giấc mơ lần này A Anh sẽ giở trò trong ký ức.

Lưu Mạt Mạt lại một lần nữa xuyên việt.

Trải qua nhiều lần như vậy, Lưu Mạt Mạt đã hơi chết lặng.

Mỗi lần xuyên việt, một số kỹ năng, những điều vui vẻ trong trí nhớ sẽ bị xóa sổ, chỉ để lại nỗi đau vô tận.

Lần này, Lưu Mạt Mạt thành một em bé sơ sinh trong một thôn ở thập niên tám mươi.

Đúng vậy, em bé mới chào đời.

Có cha có mẹ, còn có một người anh trai, cô ta là con gái nhỏ được yêu thương nhất trong gia đình.

So với xuyên không, cái này giống như đầu thai chuyển thế, chẳng qua cô ta không uống canh Mạnh Bà.

Trong sự chăm sóc của gia đình, cô ta lớn lên từng ngày. Đời này, cô ta vẫn tên Lưu Mạt Mạt.

Mỗi ngày cô ta và bọn nhỏ trong thôn chơi khắp nơi, leo lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá, cuộc sống vô cùng vui vẻ.

Dần dần, nỗi đau trong lòng được xoa dịu, tang thương trong mắt cũng biến mất, cô ta hoàn toàn coi mình là một cô gái bình thường.

Cô gái chậm rãi lớn lên, quên đi những ký ức thống khổ lúc trước, ngay cả ký ức ban đầu thuộc về Lưu Mạt Mạt đều theo bản năng quên đi.

Lưu Mạt Mạt không hay biết bị ai đó giở trò trong trí nhớ.

Khi Lưu Mạt Mạt mười sáu tuổi thì thích một chàng trai cùng thôn, hai người lén yêu nhau.

Rồi một phút nông nổi, ăn trái cấm, họ có con.

Việc này là chuyện lớn trong thôn, nếu bị người biết, cha mẹ cô ta làm sao nhìn đời?

Nhưng con gái đã mang thai, cũng không thể mặc kệ!

Vì thế cha mẹ đành mặt dày đến nhà bạn trai của Lưu Mạt Mạt bàn chuyện hôn sự.

Hôn sự cuối cùng vẫn đàm phán xong.

Chẳng qua, có một nhược điểm như Lưu Mạt Mạt nên đối phương đòi một khoản tiền của hồi môn rất nhiều, còn yêu cầu cha mẹ nhà họ Lưu phải nâng đỡ con trai của họ lên đại học!

Đúng vậy, so với học sinh dở Lưu Mạt Mạt, bạn trai của cô ta có thành tích học tập rất tốt, rất có thể sẽ thi đậu đại học. Lúc trước nhà bọn họ nghèo nên chưa biết có học lên hay không, hiện tại có gia đình Lưu Mạt Mạt chu cấp thì chắc ăn rồi.

Bạn trai thi đậu đại học, ra ngoài học tiếp, Lưu Mạt Mạt sinh được một đứa con trai ở nhà chồng làm trâu làm ngựa, bận rộn trở thành một bà thím.

Vốn cô ta còn có cha mẹ, anh trai, thấy tình cảnh cô ta như vậy chắc chắn sẽ giúp đỡ, nhưng vì cô ta kết hôn, còn nuôi chồng cô ta học đại học, trong nhà dùng một số tiền lớn, người yêu chia tay anh trai cô ta.

Điều này khiến anh trai trách Lưu Mạt Mạt, mặc kệ cô ta.

Hơn nữa sau này cha mẹ bởi vì lao động lâu dài, tổn thương thân thể, trong nhà càng thêm nghèo khó.

Bọn họ muốn giúp Lưu Mạt Mạt cũng bất lực.

Lưu Mạt Mạt nhìn mình càng ngày càng già nua, cùng với đứa con trai nhỏ gầy, rốt cục hạ quyết tâm, cô ta muốn rời khỏi nơi này!

Chương 647: Vô Đề

Lưu Mạt Mạt thừa dịp đêm khuya đóng gói hành lý ôm con trai ra khỏi thôn. Cô ta quyết định đi tìm cha của thằng bé, tính ra thì hắn ta sắp tốt nghiệp, tìm công việc thì hẳn là không đến mức nuôi không nổi hai mẹ con.

Trong bốn năm đọc sách, thời gian trở lại của chồng có hạn, cô ta bận rộn công việc nhà nên không tiếp xúc nhiều với chồng, dẫn đến có nhận thức sai lầm về chồng.

Có cha mẹ như thế, chồng cô ta thật sự hoàn toàn không biết gì sao?

Lưu Mạt Mạt mang theo đứa con trải qua muôn vàn khó khăn rốt cuộc tìm được chồng.

Lúc ấy Lưu Mạt Mạt tay dắt con, lưng cõng hành trang, một lớn một nhỏ quần áo tả tơi, giống như hai kẻ ăn mày.

Chồng cô ta thì đang dìu một người phụ nữ trẻ ưỡn bụng to đi vào nhà hàng Tây bên kia đường.

Lưu Mạt Mạt không còn ký ức kiếp trước thì chỉ là một bà nhà quê bình thường. Cô ta bất chấp nhân viên phục vụ ngăn trở, dẫn con xông thẳng vào.

Lưu Mạt Mạt chưa bao giờ ngờ rằng mình gả cho một người khốn nạn như vậy.

Hắn ta từ chối thừa nhận mối quan hệ của họ, nói cô ta đến để lừa tiền, đòi kêu bảo vệ tới đuổi cô ta và con ra.

Trong lúc xô đẩy thì đứa bé bị ngã, đúng dịp đụng trúng bụng bà bầu.

Lưu Mạt Mạt còn chưa kịp thở ra thì thấy chồng thay đổi sắc mặt, đẩy con ra, sau đó ôm bà bầu kia hỏi han ân cần, không thèm nhìn đứa con ngã dưới đất khóc toáng lên.

Số tiền còn lại quá ít ỏi, hai mẹ con ở trong nhà trọ xập xệ.

Lưu Mạt Mạt nghe ngóng được hắn ta lại kết hôn, đối phương là bạn học đại học. là một cô gái nhà giàu.

À, hắn ta không dính tội tùng hôn, bởi vì năm đó lúc mang thai cô ta chưa đến tuổi, căn bản là không có giấy chứng nhận kết hôn.

Lưu Mạt Mạt lại đi tìm hắn ta.

Chồng lén lút tránh đi người vợ hiện tại, đưa cho Lưu Mạt Mạt một số tiền:

“Tôi xin cô, đừng đến để làm phiền cuộc sống của tôi nữa! Thứ tôi muốn chỉ có gia đình vợ tôi mới cho được! Số tiền này xem như bồi thường cho cô, cô hãy tìm người khác kết hôn đi!”

Lưu Mạt Mạt không kiềm được nước mắt, uất nghẹn hỏi:

“Vậy còn con? Anh cũng không cần?”

Người đàn ông bản năng nhớ tới mấy ngày trước nhìn thấy bộ dạng như ăn xin của con, trong lòng đột nhiên dâng lên ghét bỏ: “Còn nói nữa?! Con của tôi đang yên lành mắc mớ gì cô mang nó ra? Đưa về cho cha mẹ tôi, họ sẽ chăm sóc nó!”

Hắn ta nghĩ rằng Lưu Mạt Mạt gả cho người khác, đưa con trai cho anh của hắn ta nhận nuôi, chuyện này coi như chưa từng xảy ra. Hắn ta có thể cùng người vợ thành phố của mình sống bình

yên.

Lưu Mạt Mạt mất hồn mất vía rời đi.

Không đi chứ ở lại làm gì?

Một phụ nữ nông thôn, mang theo đứa con, không có đường ỷ lại, không tìm được việc làm

Lưu Mạt Mạt chỉ có thể lựa chọn trở lại trong thôn.

Vốn cho rằng trong thôn còn có chỗ cho cô ta.

Không ngờ mới ngắn ngủi nửa tháng, hết thảy đều thay đổi.

Sau khi Lưu Mạt Mạt mang theo con trai rời khỏi nhà tìm cha đứa nhỏ, nhà chồng lấy danh nghĩa con dâu bỏ trốn còn bắt cóc cháu trai đến nhà mẹ đẻ cô ta làm ầm ĩ, đòi bồi thường.

Cha mẹ đều bị bệnh vì tức giận, bọn họ biết con gái sống không tốt, nhưng chỉ cần cô ta về nhà chịu thua, người một nhà làm gì có chuyện thù dai qua một đêm?

Thế nhưng con gái một câu cũng không nói mang theo con mình bỏ trốn, để lại cục diện rối rắm cho nhà mẹ đẻ.

Ông Lưu tức giận nói thẳng cắt đứt quan hệ với con gái.

Lưu Mạt Mạt vừa về thôn liền có người thông báo cho nhà chồng cô ta.

Nhà chồng kỳ thật đã sớm biết chuyện con trai út ở trong thành một lần nữa tìm được con dâu, sợ Lưu Mạt Mạt nói lung tung, trực tiếp kéo cô ta và con trai đi.

Bọn họ cảm thấy Lưu Mạt Mạt ở lại trong thôn vẫn quá nguy

hiểm, liền nghĩ ra chủ ý xấu xa

Chương 658: Vô Đề

Bọn họ bán Lưu Mạt Mạt, bán vào trong núi sâu. Sau đó nói dối Lưu Mạt Mạt đánh bị thương mẹ chồng rồi trốn chạy nữa.

Cứ như thế, Lưu Mạt Mạt bị bán vào trong núi.

Lưu Mạt Mạt ở trong núi sâu nhiều năm, cho đến khi sinh con cho người đàn ông đã mua cô ta. Người đàn ông buông lỏng cảnh giác với Lưu Mạt Mạt, cô ta tìm một cơ hội chạy về.

Nhưng khi Lưu Mạt Mạt về thôn thì mọi thứ đã khác biệt.

Cha mẹ bởi vì thiếu chữa bệnh và thuốc mà chết bệnh.

Nhà chồng mấy năm trước được tên cặn bã kia đón đi, nói lên thành phố sinh sống.

Con trai cô ta nghe nói là bởi vì ham chơi đã chết đuối dưới sông của thôn.

Anh trai cô ta bởi vì nghi ngờ lời nói của nhà chồng, muốn giúp cô ta đòi công bằng, cuối cùng không biết bị ai cắt đứt một chân, cho đến nay vẫn còn là một người độc thân.

Lưu Mạt Mạt Cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng!

Nếu không có những ngày hạnh phúc trước đó, nỗi đau sẽ không rõ ràng như vậy. Tất cả thống khổ này còn là do một tay cô ta gây ra.

Lưu Mạt Mạt quên mất bản thân vốn là ai, lựa chọn treo cổ trong nhà tổ của gia đình chồng, cô ta muốn hóa thành lệ quỷ, đời

đời kiếp kiếp khiến gia đình họ không chết tử tế được!

A Anh và Bạch Hàng nở nụ cười: Cuối cùng cũng thành công.

Trên người Lưu Mạt Mạt bốc lên khói đen cuồn cuộn, nhưng cả người vẫn đang ngủ say.

A Anh lấy ra một con dao nhỏ, rạch ngực cô ta.

Thình thịch thình thịch!

Lưu Mạt Mạt không hề hay biết, trái tim cô ta vẫn đang đập theo quy luật.

Dùng mũi dao hất lên, một viên đá đen cỡ móng tay cái rơi ra, kỳ lạ là trái tim không bị tổn thương.

Bạch Hàng thấy đã lấy được thứ mình muốn, vội vàng nói: "Chúng ta đi thôi!"

Ý tứ là để mặc Lưu Mạt Mạt bị xé mở ngực lại đây.

Bạch Hàng vội vàng rời đi là bởi vì thêu dệt giấc mơ làm lãng phí quá nhiều thời gian, trong lòng hắn có loại dự cảm không tốt.

Huyết mạch Ngoa thú dù gì là yêu thú, có đôi khi rất mẫn cảm với nguy hiểm.

A Anh lại không muốn từ bỏ.

Tay cô ta chậm rãi xẹt qua khuôn mặt Lưu Mạt Mạt, tuy rằng chỉ là ngôi sao hạng bét, nhưng Lưu Mạt Mạt vẫn rất đẹp.

"Bỏ cô ta lại đây quá lãng phí, dù sao cũng sắp chết, không bằng tăng thêm vài phần vẻ đẹp cho tôi."

Lòng A Anh rạo rực, chỉ cần dâng viên đá đen cho chủ nhân là có thể biết tung tích của hắn! Trước đó tranh thủ lấy lại chút sắc đẹp cũng tốt.

A Anh cúi người, đang chuẩn bị môi chạm môi hút ra hồn phách của Lưu Mạt Mạt thì đột nhiên!

Bên ngoài có tiếng động.

A Anh buộc phải dừng lại, bực bội nói:

“Ghét thật, đến nhanh quá!”

A Anh kéo Bạch Hàng nhanh chóng chạy trốn khỏi đây.

Tạ Giác mang theo mọi người tiến vào biệt thự.

Cảm ứng được hai người A Anh mới vừa đi, Khương Mặc Ngôn dẫn người đuổi theo.

Những người còn lại vội vàng tìm được Lưu Mạt Mạt. Lệ Hoan đi trước, trước tiên đã tìm được Lưu Mạt Mạt ở trong phòng.

Cô ta chưa chết.

Nhưng cũng sắp, tuy trái tim không có bị thương, nhưng sau khi bị xẻ ngực thì không ngừng chảy máu.

Nhìn thấy trên giường có một người bị xẻ ngực mà chưa chết, vẫn đang mê man thì khá kỳ dị.

"Chúng ta đến trễ." Tạ Giác nói.

Phần trái tim của Lưu Mạt Mạt đã không còn gì khác thường, đồ vật bị lấy đi.

Lệ Hoan sốt ruột nói:

“Còn cứu được mà, chúng ta cứu người quan trọng hơn!”

Là Lệ Hoan trông chừng Lưu Mạt Mạt, lại đánh mất cô ta, Lệ Hoan không muốn cõng một mạng người.

Tạ Giác cầm lấy tay Lưu Mạt Mạt bắt mạch, tìm một viên đan dược nhét vào miệng cô ta.

Đan dược này tuy rằng có thể trong thời gian nhất định khôi phục sinh cơ của Lưu Mạt Mạt, ngực bị xé ra thì làm thế nào?

Họ không có bác sĩ ở đây, không giải quyết được gì. Nếu đưa đi bệnh viện, nâng người trên đường đi liên tục đổ máu, chưa tới bệnh viện đã chết rồi.

Cố Khanh lục tìm thứ mình có, bùa chú dạng phục hồi thường chủ yếu là tẩm bổ, không giải quyết được loại vết thương này.

Chương 659: Vô Đề

Bùa Khô Mộc Phùng Xuân có thể giải quyết một lần là xong, nhưng sau khi chữa khỏi cho cha thì Cố Khanh không thử vẽ nữa.

Cuối cùng tìm được một cách vô cùng bất đắc dĩ.

Cố Khanh đưa bùa cho Tạ Giác, anh nhận lấy nhìn nó, nhíu mày hỏi:

“Bùa Hóa Đá?”

Cố Khanh gật đầu: “Sau khi dán bùa Hóa Đá, cả người sẽ hóa đá trong một thời gian nhất định, như vậy máu toàn thân sẽ không lưu động, thừa dịp trong khoảng thời gian này đưa người đến bệnh viện, lại giải trừ hóa đá, tìm bác sĩ cứu mạng.”

Biện pháp này là Cố Khanh học từ vụ toàn bộ tay Từ Bảo Châu biến thành hoàng kim.

Mọi người nghe xong ồ lên, đúng là một cách bất đắc dĩ, có thể làm thử!

Bùa Hóa Đá vốn dùng để tấn công, ai mà ngờ còn có thể vào phút then chốt cứu người.

Cứ như vậy, Lưu Mạt Mạt bị hóa đá bị người ta khiêng đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, gỡ bùa Hóa Đá ra, bộ dạng gặp can phạm giết người biến thái của Lưu Mạt Mạt làm bác sĩ và các y tá sợ hết hồn.

Cũng may, giấy tờ "cảnh sát" của nhóm Lệ Hoan không khiến

bác sĩ suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nạn nhân vừa được cứu khỏi hiện trường vụ án mạng.

Sau khi mổ xong bác sĩ còn cảm khái: “May mắn bệnh nhân này được kịp thời đưa tới đây, xem ra hiện trường vụ án mạng khá gần với bệnh viện. Nếu mà khoảng cách xa hơn một chút, cô gái này đã bị chảy khô máu trên đường đưa tới rồi.”

Đám người Bộ Đặc Dị cùng lộ ra biểu cảm một lời khó nói hết, phải biết rằng, chỉ từ khu biệt thự đưa người tới đây đã mất bốn mươi phút lái xe.

Lúc này cũng chỉ có thể cười gượng phụ họa vài câu với bác sĩ.

Bên kia.

Khương Mặc Ngôn dẫn người đuổi theo một đường, bất đắc dĩ A Anh vốn giỏi về tốc độ, bọn họ không đuổi kịp, chỉ có thể tay không trở về.

Lưu Mạt Mạt hôn mê ba tháng mới tỉnh lại.

Cô ta đã tự tử trong giấc mơ của mình, vì vậy tiềm thức nghĩ rằng mình đã chết.

Sau khi mổ cô ta trở thành một người thực vật.

Nhưng không giống như những người thực vật khác, cô ta có thể bị đánh thức.

Chỉ cần làm cho Lưu Mạt Mạt hiểu được mọi thứ lúc trước chỉ là mơ.

Lệ Hoan tự mình làm điều này, mất ba tháng mới khiến Lưu Mạt Mạt tỉnh lại mà không chút thống khổ.

Ký ức giấc mơ đều bị phong ấn ở sâu trong đầu, có thể cả đời cũng sẽ không nhớ tới.

Lưu Mạt Mạt không còn ký ức trong mộng, vẫn là Lưu Mạt Mạt như cũ. Cô ta cảm thấy áy náy vì mình lén bỏ trốn, xin lỗi Lệ Hoan.

Nhưng trải qua lần này có lợi cho Lưu Mạt Mạt.

Lưu Mạt Mạt là một ngôi sao nhỏ hạng bét, bình thường hát nhảy đóng phim, miễn có tiền kiếm là cô ta làm hết.

Sau khi hết 'bệnh', Lưu Mạt Mạt đột nhiên tăng mạnh khả năng diễn xuất.

Phim cổ trang, phim dân quốc, phim thập niên, dường như loại phim nào Lưu Mạt Mạt cũng thể hiện được một số điểm đặc biệt của thời ấy, cô ta rất giỏi diễn mấy cảnh đau khổ.

Nhờ thế mà Lưu Mạt Mạt trở nên nổi bật, trở thành diễn viên có chút tiếng tăm, thật khiến người bất ngờ.

Cũng xem như gặp họa được phúc.

Phía bên kia.

Sau khi A Anh và Bạch Hàng thoát khỏi truy bắt, thừa dịp Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn ở thành phố S, hai người suốt đêm chạy về thủ đô.

"Chủ nhân!" A Anh cung kính dâng lên mảnh đá đen.

"Tốt, tốt lắm, ha ha ha ha ha ha!" Khói đen cuồn cuộn trong hang động biểu thị sốt ruột hưng phấn.

"Chủ nhân, ngài đã đồng ý với ta " A Anh bỏ đá đen vào trong

khói đen, vội vàng nhắc nhở.

Khói đen không chút tức giận, có mảnh đá đen này là hắn có thể biến hóa rời khỏi nơi này!

Vì điểm này, A Anh nên được thưởng.

“Người ngươi muốn tìm ở thành phố Hoành, tên là Vu Cảnh.”

Chút tin tức này đã quá đủ với A Anh.

Nhưng thành phố Hoành? A Anh thường ở bên ngoài đi lại, cũng biết nơi đó nổi danh nhất là thành phố điện ảnh. Chẳng lẽ kiếp này của hắn là một diễn viên?

Bạch Hàng cũng có phần thưởng.

Tà Thần sắp được tự do rộng rãi đồng ý cho Bạch Hàng đưa ra một yêu cầu.

Chương 660: Vô Đề

Yêu cầu của Bạch Hàng cũng rất đơn giản: Muốn có sức mạnh càng mạnh hơn nữa!

Bạch Hàng không muốn làm tay sai theo sau người khác nữa, hắn muốn mạnh hơn!

Tà Thần lập tức đồng ý, hắn không sợ tay sai có dục vọng và dã tâm, người không có hai thứ này mới càng thêm khó khống chế.

Một đoàn khói đen bị đánh vào trong thân thể Bạch Hàng.

Hắn cảm giác được đau nhức, hắn lăn lộn trên mặt đất, giãy giụa, nhưng không phát ra một tiếng rên nào.

Bạch Hàng cảm giác được trong thân thể của mình xuất hiện một sức mạnh cường đại.

Qua cả buổi Bạch Hàng mới lảo đảo đứng dậy, vuốt tay trái rồi siết chặt nắm tay, cánh tay hắn hoàn toàn khôi phục.

Bàn tay mở ra, một ngọn lửa màu đen đang cháy, đây là sức mạnh mới của hắn.

Thành phố điện ảnh thành phố Hoành.

Trên một con phố tràn ngập hương vị dân quốc.

Một bộ phim truyền hình mới đang quay.

Nam Nguyên vai nữ chính trong bộ phim dân quốc sản xuất lớn này, từ một cô chủ nhà giàu ngây thơ đến vợ lẽ bị cha và anh

bán đi, rồi đến chiến binh cách mạng tuyệt vọng sau đó sống lại.

Trong những năm gần đây, Nam Nguyên dựa vào vẻ ngoài sự kiên trì rèn luyện khả năng diễn xuất của mình không ngừng, cô ấy đã là một trong bốn ngôi sao nữ thế hệ mới.

Bộ phim dân quốc mà Nam Nguyên đang đóng vốn là tác phẩm nổi tiếng của tiểu thuyết gia Ngọc Cảnh. Sau khi bản quyền được công ty điện ảnh và truyền hình mua lại, mời tác giả gốc làm biên kịch, còn mời đạo diễn lớn Trương Chính Lương đến quay phim.

Bây giờ vẫn chưa đến cảnh Nam Nguyên diễn, cô ấy đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Đang đóng cảnh trên phố cũng là một trong bốn ngôi sao nữ, Úc Vi.

Úc Vi và Nam Nguyên đều là ngôi sao nữ nổi tiếng, một người diễn vai nữ chính, một người diễn vai nữ phụ. Nhân vật nữ phụ là một cô gái xinh đẹp nhưng sinh ra trong nghèo đói, để kiếm sống phải đến vũ trường để trở thành một nữ ca sĩ.

Trong kịch bản, nữ chính nữ phụ vì nam chính sẽ có màn đối đầu kịch liệt, cuối cùng không ai được ở bên nam chính.

Một người thì cả đời cống hiến cho sự nghiệp cách mạng, người kia sau khi nhìn thấu mọi thứ thì lựa chọn rời đi, bắt đầu cuộc sống mới.

Tóm lại là phim bi kịch.

"Dừng lại!" Đạo diễn hét lên.

Cảnh này lại không được rồi.

"Xin lỗi đạo diễn!" Úc Vi vội vàng xin lỗi, cô ta cảm thấy có

chút mệt mỏi.

Úc Vi không phải diễn viên chính quy, được thành tích như bây giờ đều dựa vào chính mình liều mạng mà ra.

Nhưng rất nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào liều mạng là có thể làm được.

Nhân vật vũ nữ này tính cách trước sau thay đổi rất rõ ràng. Lúc đầu hơi nhút nhát, sau khi làm nữ ca sĩ thì phải tràn đầy quyến rũ, phút cuối buông tất cả phải có sự lạnh nhạt nhìn thấu tất cả

Úc Vi cảm thấy quá khó khăn!

Úc Vi bị đạo diễn tuyển trúng chẳng qua là vì tuổi tác phù hợp với hình tượng nhân vật, cũng có đủ độ hot hấp dẫn khán giả. Chứ về diễn xuất thì cô ta kém xa.

Trước kia Úc Vi chỉ diễn vài nhân vật nhỏ trong web drama, yêu cầu diễn xuất không cao như vậy. Bây giờ tự nhiên được đóng trong phim sản xuất rầm rộ, đạo diễn lớn, nên dễ bị bới lông tìm vết.

Màn diễn chạy ra khỏi nhà tìm người mượn tiền này Úc Vi đã diễn hơn mười lần vẫn không đạt.

Đạo diễn cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, ông ta nói với Úc Vi: "Cho cô nửa tiếng, cô hãy suy nghĩ thật kỹ rốt cuộc nên diễn như thế nào!"

Sau đó đạo diễn tuyên bố quay cảnh tiếp theo trước.

Úc Vi gật đầu, chịu đựng ánh nhìn xem trò hay của đám người lủi thủi về phòng trang điểm, khóa cửa lại, cô ta nhịn không được bật khóc.

“Hu hu hu hu hu hu”

Úc Vi vùi đầu khóc không phát hiện, phía sau cô ta có một cái bóng như ẩn như hiện.

Cái bóng chậm rãi đến gần Úc Vi.

Cô ta cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nhưng không ngẩng đầu lên, tiếp tục khóc.

Cái bóng mờ ảo làm tư thế ôm chậm rãi nhập vào thân thể của Úc Vi.

Phòng trang điểm lại mở ra.

Úc Vi từ bên trong đi ra.

Chương 661: Vô Đề

Khóc làm nhòe lớp trang điểm trên mặt Úc Vi, vành mắt đỏ hoe, nhưng mắt sáng lấp lánh.

"Đạo diễn, tôi đã sẵn sàng!" Úc Vi đứng trước mặt đạo diễn Trương Chính Lương râu ria, tự tin nói.

Trương Chính Lương từ trên xuống dưới đánh giá Úc Vi một chút, cuối cùng vẫy tay với bên cạnh: “Chuyên gia trang điểm đâu? Trang điểm lại cho cô ấy!”

Chuyên gia trang điểm vội vàng chạy tới trang điểm cho Úc Vi một lần nữa, che đi vết đỏ ở khóe mắt.

Các khâu chuẩn bị xong xuôi, đạo diễn phất tay, action!

Úc Vi yên lặng đứng trước cửa nhà của nữ phụ, biểu cảm của cô ta thay đổi.

Úc Vi bắt đầu diễn xuất của mình.

Trong mắt cô ta bỗng ánh lên tia hoảng loạn, lảo đảo lao ra ngoài cửa.

Bệnh của mẹ cô ta trở nặng, cần tìm bác sĩ khám bệnh cho thuốc! Nhưng tiền trong tay mẹ con họ sớm bị cha đánh bài thua hết.

Cô ta chạy trong ngõ nhỏ, vỗ cửa từng nhà hàng xóm:

“Chú Lưu, thím Vương, chị Tiểu Nguyệt! Mẹ tôi bị bệnh nặng, các người giúp tôi với, giúp tôi!”

Những người hàng xóm xưa nay thân thiết với mẹ cô ta đều chạy ra. Nhưng sống trong ngõ nhỏ này đều là người nghèo, mỗi ngày có cơm ăn áo mặc đã là ghê gớm lắm rồi, làm gì có dư tiền? Dù có cũng không thể nào đủ trả tiền bác sĩ khám mãi được.

Bọn họ cho chút ăn uống, nhưng đòi hỏi nhiều hơn nữa thì không có. Thời này mỗi người cảm thấy bất an, làm gì có ai đồng ý lấy tiền mình vất vả tích góp được lấp cái hố không đáy nhà hàng xóm!

Cô ta tiếp tục chạy ra ngoài

Không biết từ khi nào, bầu trời bắt đầu đổ mưa nhỏ.

Người qua đường vội vã, không ai chú ý đến cô ta, cũng không ai giúp đỡ.

Cô ta ngước nhìn lên bầu trời, trong mắt không biết là mưa hay nước mắt.

Cô ta thẫn thờ đi tới trước, tay khẽ run, có lẽ cô ta có thể tìm một người giàu có ‘giúp đỡ’ chút tiền?

Cô ta dừng lại ở một ngã tư đường, nghe tiếng nhạc, đưa mắt nhìn qua.

À, thì ra là ‘Đại Thượng Hải’.

Là phòng khiêu vũ nổi tiếng nhất ở Thượng Hải, nơi những người giàu có tụ tập. Trong này xa hoa trụy lạc, quần áo thơm phức, hoàn toàn khác với thế giới của cô ta.

Cô ta nhìn bản thân, mái tóc khô vàng buộc thành hai bím, bộ đồ có mấy miếng vải vá, giày há mỏ, không hợp với nơi này chút nào.

Nhưng nhớ tới mẹ hấp hối, cô ta cắn răng, trong mắt tựa hồ có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, cho dù là bán mình thì cô ta cũng phải mang tiền về!

“Cut!”

Một tiếng hô của đạo diễn đánh thức tất cả mọi người xung quanh.

Vừa rồi bọn họ giống như bị diễn xuất của Úc Vi đưa vào thời đại kia, nhìn một cô gái xinh đẹp cô đơn không nơi nương tựa từ từ tuyệt vọng. Đây là diễn xuất của Úc Vi?!

Úc Vi còn có chút hoảng hốt, đạo diễn Trương nhìn cô ta một lúc lâu, yên lặng phun ra một câu:

“Khá lắm.”

Các nhân viên lập tức bắt đầu sắp xếp hiện trường, chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Nam Nguyên vuốt bùa hộ mệnh của mình, lúc nãy xem Úc Vi biểu diễn, ngực cô ấy dường như nóng lên một chút, nhưng bây giờ không có cảm giác gì nữa.

Chẳng lẽ là ảo giác? Nam Nguyên có chút nghi hoặc nhìn bùa hộ mệnh còn nguyên vẹn không tổn hao gì.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đạo diễn Trương để râu giờ phút này hết sức kích động:

“Đạo diễn Trương! Đúng là cách diễn này! Tiểu Mạn trong lòng tôi nên như vậy!”

Người đàn ông nhìn Úc Vi còn đang nhập vai, trong ánh mắt lộ

ra si mê.

Đương nhiên không phải là vì háo sắc.

Người đàn ông này chính là tác giả Ngọc Cảnh viết tiểu thuyết gốc của bộ phim này, tên thật là Vu Cảnh.

Sự phấn khích và si mê của hắn ta ở chỗ Úc Vi diễn ra bộ dạng nhân vật mà hắn ta thích nhất. Khiến Tiểu Mạn từ một nhân vật trong sách biến thành người có máu có thịt.

Vu Cảnh rất có tình cảm với tác phẩm này.

Đây là tác phẩm đầu tiên của hắn ta, cũng là tác phẩm đưa hắn ta đi lên, mỗi nhân vật trong truyện đều do một tay hắn ta mài giũa tỉ mỉ.

Chương 662: Vô Đề

Ngày xưa Vu Cảnh tình cờ tìm được một cuốn nhật ký của người lớn trong nhà vào thời đại kia, tưởng tượng thành một câu chuyện và viết ra.

Không ngờ Vu Cảnh nhờ đó mà nổi tiếng luôn.

Sau này Vu Cảnh viết nhiều truyện bán chạy khác, nhưng chỉ có truyện này là khác biệt.

Làm biên kịch cho bộ phim này là yêu cầu của Vu Cảnh lúc bán bản quyền. Hắn ta không nỡ để tác phẩm của mình bị người khác phá hư, cứng rắn đòi tham dự vào từ khâu tuyển diễn viên.

Vu Cảnh còn đầu tư tiền cho trang phục và bố trí bối cảnh.

Vì có thể phục dựng lại giống nhất, Vu Cảnh cố ý nhờ một người anh em tốt chuyên chơi đồ cổ cho mượn một đống đồ vật, một bộ sườn xám quý giá thời dân quốc, để nhà thiết kế đạo cụ tham khảo.

Đương nhiên, việc này cũng dẫn đến mấy nhà thiết kế đạo cụ, phục trang hoảng hồn, lắp đầy camera trong căn phòng chứa những thứ này, khóa ba ổ, chia chìa khóa cho ba người giữ.

Vì sợ sơ sẩy làm hỏng hoặc mất cái gì thì không đền nổi.

Bộ sườn xám đó rất đẹp.

Qua trăm năm mà y như mới may xong, trên vải màu xanh thẳm thêu hoa văn màu bạc, chỉ nhìn sườn xám này có thể tưởng tượng ra phong tư của những mỹ nữ mặc sườn xám thời ấy.

Úc Vi bị tiếng ‘cut’ của đạo diễn đánh thức.

Cô ta mờ mịt sờ khuôn mặt ướt sũng của mình, vừa rồi Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao mọi người nhìn mình như thế?

Trợ lý cầm khăn mặt một đường chạy tới giúp Úc Vi lau vết nước trên người, luôn miệng khen ngợi:

“Chị Vi Vi, vừa rồi chị diễn tốt quá! Tôi ở bên cạnh nhìn bộ dáng Tiểu Mạn còn suýt khóc.”

Úc Vi giật bắn người, cô ta nhìn trợ lý, vẻ mặt bình tĩnh hỏi:

“Màn vừa rồi đạo diễn cho qua rồi?”

Trợ lý gật mạnh đầu:

“Qua chứ, bị kẹt nhiều lần như thế rốt cuộc cho qua. Chị Vi Vi lợi hại, đi vào phòng hóa trang điều chỉnh hơn mười phút, bước ra đã làm bọn họ chấn động!”

Úc Vi có chút bối rối, cô ta nhắm mắt lại cố nhớ, vừa rồi cô ta dường như đúng là diễn một lần liền thành công!

Nhưng người vừa rồi diễn xuất không phải cô ta!

Mấy cảnh tiếp theo không có phân cảnh của cô ta, Úc Vi lại vào phòng hóa trang, hơn nữa còn lấy cớ muốn ăn bánh ngọt nhỏ chỉ có một cửa hàng bánh ngọt gần đó bán, đuổi trợ lý ra ngoài.

Cô ta nhìn mình trong gương, nhéo mạnh mặt mình. Úc Vi vẫn là Úc Vi, không có vấn đề gì.

Cô ta thở phào nhẹ nhõm, cho rằng mình đầu óc mơ màng thôi. Úc Vi nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi một lát.

Đến màn quay tiếp theo của Úc Vi, trợ lý vào gọi, cô ta mới đi ra.

Nhưng khi Úc Vi đứng ở vị trí được chỉ định, nghe một tiếng "action!" của đạo diễn, cô ta cảm thấy chóng mặt.

Khi Úc Vi lại mở mắt ra thì đã trở thành "Tiểu Mạn" trong phim.

Thời gian quay mất khoảng nửa tháng.

Không chỉ Nam Nguyên, rất nhiều người trong đoàn làm phim phát hiện Úc Vi không ổn.

Nhưng ngoại trừ Nam Nguyên, đa số người đều cho rằng Úc Vi hẳn là quá mức nhập vai, nên mới cảm giác lúc đóng phim và lúc bình thường là hai người khác nhau. Hơn nữa lần đầu tiên tham gia loại sản xuất lớn này, áp lực lớn nên trông Úc Vi gầy guộc.

Nam Nguyên thì hoàn toàn phát hiện không ổn sau một cảnh quay tay đôi với Úc Vi.

Trong cảnh đó, Nam Nguyên cần bắt tay với Úc Vi.

Khoảnh khắc bắt tay, bùa hộ mệnh của Nam Nguyên nóng rực, nhưng kỳ lạ là nó không tấn công Úc Vi.

Dường như nóng chỉ là một lời nhắc nhở rằng người này có nguy hiểm.

Úc Vi cũng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Nam Nguyên, khiến màn này không qua được, hai người đều bị đạo diễn mắng một trận.

Sau đó Nam Nguyên bắt đầu có ý thức trốn tránh Úc Vi. Về chuyện của Úc Vi, Nam Nguyên khá rối rắm gửi tin nhắn cho Cố

Khanh.

Xem tình huống trước mắt thì ngoại trừ Úc Vi ngày càng gầy đi, đoàn làm phim không có vấn đề gì.

Bản thân Úc Vi cũng hơi sợ.

Cô ta biết có cái gì chiếm cứ thân thể của mình, nhưng chỉ giới hạn trong lúc đóng phim.

Chương 663: Vô Đề

Úc Vi từng nghĩ có nên tìm đại sư xem giùm, nhưng hơi luyến tiếc.

Trong khoảng thời gian này, 'diễn xuất' của cô ta rất đáng khen, được đạo diễn khen ngợi nhiều lần. Những người vốn cảm thấy Úc Vi chỉ là một diễn viên web drama, hiện tại gặp cô ta sẽ gọi 'cô Úc'. Nếu bắt thứ bám trên người thì cô ta biết đóng phim như thế nào đây?

Vì thế Úc Vi cứ kéo dài, định bụng đóng xong bộ phim này rồi tính tiếp. Bởi vì thời gian dài bị bám vào người, dù Úc Vi không tổn thương ai nhưng bởi vì bị âm khí ăn mòn mà ngày càng gầy yếu.

Khi bộ phim truyền hình quay được hơn một nửa, biên kịch của đoàn làm phim, thầy Vu Cảnh hơi thay đổi.

Vu Cảnh bắt đầu thích ngây người, ngẫu nhiên đột nhiên bật cười. Lúc Vu Cảnh ngồi một mình thì bầu không khí đượm hồng.

Vu Cảnh đang yêu.

Lúc Vu Cảnh hơn hai mươi tuổi từng yêu một lần, khắc cốt ghi tâm, lúc ấy còn thiếu chút nữa cầu hôn với đối phương.

Nhưng gặp nguyên nhân thực tế. Khi đó Vu Cảnh còn là một nhân viên văn phòng quèn, còn chưa viết ra cuốn sách đầu tiên. Bạn gái không chịu nổi áp lực từ thực tế, thế là chia tay với Vu Cảnh, chớp mắt yêu đương với trai giàu.

Vu Cảnh không trách bạn gái, sẽ lựa chọn như vậy là chuyện

thường tình của con người. Hơn nữa, sau khi chia tay bạn gái mới nhận sự theo đuổi của trai giàu, xem như có nguyên tắc.

Cũng vì điều này mà mấy năm sau đó Vu Cảnh tập trung viết lách, chuẩn bị lập nghiệp trước rồi mới lập gia đình, không yêu đương nữa.

Nhưng lần này, hắn ta cảm thấy gặp đúng người.

Trong lúc Vu Cảnh đi dạo thành phố điện ảnh ngẫu nhiên gặp cô gái, chỉ khuôn mặt đã khiến hắn ta sản sinh thiện cảm.

Không phải cô gái đó đẹp như tiên, mà là đặc biệt phù hợp với thẩm mỹ cá nhân của Vu Cảnh, khiến hắn ta nhìn sao cũng thấy thích.

Đối phương ăn cơm trong thành phố điện ảnh, phát hiện quên mang theo tiền, Vu Cảnh đứng ra hỗ trợ trả tiền. Sau đó cô gái tìm hắn ta trả lại tiền, hai người qua lại tự nhiên quen biết.

Sau đó Vu Cảnh được biết đối phương làm hướng dẫn viên du lịch, thường xuyên đến thành phố điện ảnh, hai người thỉnh thoảng hẹn ăn cơm gì đó.

Nửa tháng sau, Vu Cơ chính thức rời hội FA.

Vu Cảnh cảm thấy bạn gái là ông trời ban bầu bạn linh hồn cho hắn ta! Từ ngoại hình đến tính cách đến mọi khía cạnh đều thỏa mãn ảo tưởng của Vu Cơ về bạn gái.

Ngoài ra, bạn gái của Vu Cảnh có một cái tên rất dễ nghe, tên là A Anh.

Cố Khanh vốn không định tới chỗ Nam Nguyên.

Nếu chỉ là có chút hoài nghi, hơn nữa cũng không chết người

thì chắc không phải việc lớn gì. Chỉ cần Cố Khanh nói một tiếng với Bộ Đặc Dị địa phương, sai người đi qua điều tra một chút là được, không cần cô tự mình đến.

Hơn nữa lần này sắp nghỉ đông, cha và anh trai đều tới thành phố S, Cố Khanh càng không muốn động đậy.

Tuy nhiên, có một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Nhóm người Hách Viện Viện, Thẩm Thần nói còn một học kỳ là mọi người tốt nghiệp, muốn thừa dịp nghỉ đông cùng nhau đi ra ngoài chơi một chuyến, lần trước lớp tổ chức đi biển hơi đông người, chơi chưa đã ghiền.

Cố Khanh ngẫm lại thấy cũng đúng.

Sắp tốt nghiệp rồi, về sau nói không chừng mỗi người một phương, thời gian lâu chưa chắc có thể gặp lại một lần. Trước đây cô bởi vì bước vào lĩnh vực huyền học, có rất nhiều chuyện phải xử lý, thời gian ở chung với bạn không nhiều như kiếp trước.

Đúng dịp trong phương án chọn nơi đi có thành phố Hoành, Cố Khanh nhìn lâu chút đã khiến cho Thẩm Thần chú ý.

Thẩm Thần hỏi:

“Khanh Khanh muốn đi thành phố Hoành chơi hả?”

Cố Khanh không giấu diếm: “Các người còn nhớ rõ Nam Nguyên không?”

Hách Viện Viện tiếp lời:

“Sao mà quên được, siêu hoa hậu mà! Bây giờ người ta là một trong bốn nữ ngôi sao thế hệ mới, nổi tiếng lắm.”

Cố Khanh gật đầu, nói tiếp: “Cô ấy nói một nữ diễn viên trong đoàn làm phim của họ, tên là Úc Vi thì phải, hình như có gì không bình thường.”

Chương 664: Vô Đề

Hách Viện Viện lập tức phản ứng lại:

“Phim có cả Nam Nguyên và Úc Vi trong bốn ngôi sao nữ thế hệ mới hiện đang quay ở thành phố Hoàng, không lẽ là ‘Dân quốc yên vân’ của đạo diễn Trương Chính Lương? Đây là một bộ phim sản xuất lớn!”

Không hổ là Hách Viện Viện, nắm rõ ràng những tin tức trong giới giải trí. Cố Khanh một lần nữa tiếc nuối Hách Viện Viện không học làm phóng viên.

Trần Nhất Khả cũng mắt sáng ngời, hiện tại cô ấy xem như ngôi sao mới nổi trong giới viết văn trên mạng, tác giả gốc của bộ ‘Dân quốc yên vân’ Ngọc Cảnh này rất nổi tiếng trong giới văn học mạng, là tiền bối lớn, thần tượng!

Nếu hai người đều cảm thấy hứng thú với chuyện này, Cố Khanh và Thẩm Thần tự nhiên quyết định đi thành phố Hoành chơi vài ngày.

Mấy ngày sau, bốn người liền xuất phát. Thẩm Thần đã có bằng lái xe, người nhà mua cho cô ấy một chiếc xe, thừa dịp này lái xe đi.

Đến thành phố điện ảnh ở thành phố Hoành, nhóm Cố Khanh không vội đi tới đó, mà là dạo một vòng các nơi trong thành phố điện ảnh. Trên đường gặp rất nhiều du khách, họ mặc đồ xưa, đi ở đây cảm giác như thời không đan xen. Điều đáng tiếc duy nhất là có một số nơi vì có đoàn đang quay phim nên không cho vào thăm.

Đi dạo đã ghiền, bốn người mới mua chút đồ ăn ở siêu thị đi

hướng phố dân quốc nơi có đoàn phim của Nam Nguyên.

Trước lúc đi Cố Khanh đã gửi tin nhắn cho Nam Nguyên. Dù sao cũng là đoàn làm phim, bên ngoài hẳn là có người canh gác, không ai hướng dẫn e rằng bốn người không được cho vào.

Nam Nguyên lập tức nhắn lại, nói đang là giờ đoàn phim nghỉ ăn cơm, cô ấy sẽ lập tức đi ra ngoài dẫn các cô gái vào.

Nam Nguyên đã nói như vậy, bốn người Cố Khanh đi đến chỗ bị người ta ngăn lại bảo 'nơi này không được vào', họ yên lặng đứng chờ.

Không bao lâu sau, một mỹ nữ mặc trang phục thời dân quốc đi tới, rõ ràng chính là Nam Nguyên.

"Anh Tiểu Trương, bốn người này là bạn của tôi, đến đưa đồ cho tôi"

Nam Nguyên còn chưa nói xong, anh Tiểu Trương đã phất tay tránh đường:

"Nếu là bạn của cô Nam thì mấy người vào đi."

Nhóm Cố Khanh liếc nhau, xem ra Nam Nguyên thật sự có tiếng tăm rồi, quả nhiên là đãi ngộ của nữ chính!

Có thể tận mắt nhìn thấy đoàn làm phim lớn như vậy quay phim, bốn người đi vào trong tò mò nhìn nhân viên tới lui.

Bọn họ cũng biết chính mình được Nam Nguyên dẫn vào, nên giữ kẽ, cũng không quấy rầy quay phim. Trương Chính Lương nhìn qua khóe mắt thấy Nam Nguyên dẫn người vào, các cô gái đều yên lặng nên ông ấy không nói gì.

Đến bên cạnh xe van của Nam Nguyên, ngồi xuống, trợ lý

bưng đồ uống tới, thuận tiện lấy đồ ăn mà nhóm Cố Khanh đem tới chia cho cả đoàn, vào đây với danh nghĩa đến thăm thì phải đóng sao cho giống.

Nam Tranh ngồi ở bên cạnh Cố Khanh, uống một ngụm trà sữa nói: "Đợi lát nữa ăn cơm xong, màn diễn đầu tiên là của Úc Vi, Khanh Khanh xem giúp cô ấy có vấn đề gì không."

Cố Khanh gật đầu.

Nói thật lòng, cô cũng hơi tò mò.

Nghe miêu tả trước đó của Nam Nguyên, Úc Vi hiển nhiên là bị quỷ nhập.

Nhưng bị quỷ nhập mà ngoại trừ âm khí ăn mòn tổn hại tinh lực, còn lại không bị gì. Hơn nữa quỷ quái cũng không có mượn thân thể của cô ta để hại người, lần đầu Cố Khanh gặp trường hợp này.

Đoàn làm phim ăn cơm và làm việc đều nhanh nhẹn, chờ các bên chuẩn bị xong, Úc Vi đi ra phòng hóa trang. Gần đây Úc Vi gần đây tiều tụy rất nhiều, cần chuyên gia trang điểm giấu làn da ố vàng và quầng thâm mắt.

Úc Vi đứng trước máy quay. Đang quay cảnh cô ta làm nữ ca sĩ, trên người cô ta mặc sườn xám màu đỏ, xung quanh sườn xám có hoa văn ren màu đen. Một chiếc váy như vậy làm nổi bật làn da trắng như tuyết sau khi trang điểm của Úc Vi, vô cùng quyến rũ động lòng người.

Thấy Úc Vi làm một động tác tay đã sẵn sàng, đạo diễn Trương Chính Lương vung tay lên: "Action!"

Chương 665: Vô Đề

Úc Vi nhắm hai mắt lại, cô ta đang chờ đợi, chờ cảm giác choáng váng quen thuộc kia ập tới.

Một giây, năm giây, mười giây

Không có gì xảy ra.

Úc Vi mở mắt ra, ánh mắt có chút bối rối, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Thứ bám trên người cô ta đâu rồi?

Đạo diễn Trương vốn tưởng rằng Úc Vi sắp bắt đầu biểu diễn, nhưng không ngờ cô ta mở mắt ra thì tất cả cảm giác biến mất hết.

Bộ dạng đó không giống Tiểu Mạn gì cả!

"Dừng lại!" Ông ấy vội lớn tiếng hô ngừng, trong lòng nghẹn một hơi muốn mắng người.

Nhưng nhớ tới biểu hiện hoàn mỹ của Úc Vi một đoạn thời gian trước, đạo diễn Trương hít một hơi thật sâu, nhịn xuống không nổi giận.

“Úc Vi, chuyện gì xảy ra vậy?!" Ông ấy hỏi.

Nghe được giọng nói của đạo diễn, Úc Vi càng thêm kinh hoảng: “Đạo diễn, đạo diễn, thực xin lỗi, trạng thái của tôi có chút không đúng "

"Vậy bây giờ có thể làm lại lần nữa không?" Đạo diễn Trương lại hỏi.

Úc Vi cắn môi, cuối cùng vẫn làm ra vẻ mặt không thoải mái: "Đạo diễn, tôi nghĩ tôi cần nghỉ ngơi một lát, tôi có chút không thoải mái."

Úc Vi có thể diễn được không? Cô ta không thể!

Trong khoảng thời gian này, Úc Vi đã quen với việc chưa đến lúc diễn xuất sẽ bị chiếm cứ thân thể, cũng quen hưởng thụ lời khen ngợi của người khác đối với khả năng diễn xuất của mình. Úc Vi chỉ qua loa xem màn diễn này một lần, thậm chí không nhớ kỹ lời kịch thì sao mà diễn đây?

Đạo diễn Trương nghẹn một hơi, vẫn đồng ý cho cô ta nghỉ ngơi mười phút.

Cố Khanh, nhóm người Hách Viện Viện cùng nhìn về phía Nam Nguyên, đây là Úc Vi sau khi bị quỷ quái nhập kỹ thuật diễn đột nhiên tốt hơn, cảnh nào cũng chỉ là quay một lần mà Nam Nguyên đã nói sao?

Nam Nguyên có chút xấu hổ, cô ấy khó khăn lắm mới kêu Cố Khanh đến xem vấn đề của Úc Vi, sao biến thành bộ dạng ban đầu rồi?

Nam Nguyên vội vàng giải thích: "Buổi sáng cô ấy còn không phải như thế này!"

Cố Khanh khoát tay áo: "Không cần giải thích, cô ta quả thật có vấn đề."

Cố Khanh đã nhìn ra, bước chân chếch choáng nhẹ hẫng, mắt không ánh sáng, cộng với vận thế thấp, đây là nguyên bộ bị quỷ nhập.

Nhưng bọn họ đến xem thì quỷ không xuất hiện, chẳng lẽ sợ bị

Cố Khanh thu?

Nghĩ tới đây Cố Khanh bật cười. Nếu thật sự là như vậy thì con quỷ kia quá nhát gan, nhát thế mà dám bám vào người thường?

Cố Khanh đánh tiếng với các cô gái, sau đó cô theo quỷ khí mơ hồ đi tìm, ưm, ở hướng phòng đạo cụ. Đúng thế, là phòng đạo cụ chứa đầy đồ cổ thời dân quốc, lắp một đống camera, ba ổ khóa ở cửa.

Úc Vi được đạo diễn cho phép tạm nghỉ, vội vàng chạy về phòng trang điểm, hơn nữa còn đẩy tiểu trợ lý ra ngoài phòng.

Bây giờ Úc Vi còn đang hoảng hốt, sao có thể như vậy? Tại sao không được? Lỡ như lát nữa vẫn như vậy thì cô ta làm sao quay cảnh tiếp theo đây?

Úc Vi lấy ra kịch bản, chuẩn bị ở trong phòng hóa trang thử diễn lại một lần nữa, xem có thể gọi về 'thứ kia' không.

Nhưng mặc cho Úc Vi biểu diễn cỡ nào, đọc lời thoại như thế nào thì vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ Úc Vi đã biết cái tệ của việc nhập xác diễn xuất.

Úc Vi chỉ có tài diễn xuất phim mạng, đột nhiên bị quỷ nhập khiến mọi người xung quanh đều cho rằng diễn xuất của cô ta cao siêu. Dưới sự tâng bốc của những người đó, Úc Vi đã thói quen, cũng hoang phế luôn chút kỹ thuật diễn còm cõi kia.

Úc Vi bối rối đi tới đi lui trong phòng trang điểm, cắn ngón tay.

Cô ta suy xét có nên giả bộ té bị thương không, tạm lừa dối qua hôm nay đã.

Cố Khanh đi về phía phòng đạo cụ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ba cái khóa trên cửa cùng với camera trên hành lang.

Cố Khanh đảo tròng mắt, bình tĩnh đi hướng nhà vệ sinh cách trăm mét, sau đó lấy ra một lá bùa Ẩn Thân dán lên người.

Cố Khanh đi bộ trở về cửa phòng đạo cụ.

Không cần mở cửa ra.

Chương 666: Vô Đề

Cố Khanh lấy ra một tờ giấy nhỏ đã cắt sẵn thành hình người, cũng dán bùa Ẩn Thân, tiếp đó nhét qua khe cửa.

Trên người giấy bám chút sức mạnh tinh thần của Cố Khanh, nên khi nó chui vào phòng đạo cụ thì cô cùng chung tầm nhìn với nó.

Khống chế người giấy nhỏ đi hướng khung thủy tinh treo trên tường.

“Ra đi.” Người giấy phát ra âm thanh của Cố Khanh.

Một hư ảnh chậm rãi hiện ra từ sườn xám màu xanh thẳm.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp.

Trên người mặc bộ sườn xám xanh thẳm, người phụ nữ chỉ bay lơ lửng, không nói chuyện, trông rất đẹp, tràn ngập phong tình.

Tiếc rằng không ai thưởng thức vẻ đẹp này.

Giọng nói của Cố Khanh lại phát ra từ người giấy tí hon.

“Đi theo ta, ta có chuyện hỏi ngươi.”

Người giấy chui ra khe cửa, nhảy lên tay Cố Khanh, nữ quỷ mặc sườn xám xuyên tường mà ra, nhìn Cố Khanh, vẻ mặt sợ hãi?

Cố Khanh ngẫm nghĩ, nơi này người tới người đi, nếu nói chuyện với nữ quỷ bị người nhìn thấy thì không tốt lắm.

Vì thế Cố Khanh mang nữ quỷ về chỗ Nam Nguyên, định mượn xe van của cô ấy.

Nhìn thấy Cố Khanh trở về, Hách Viện Viện là người đầu tiên xông lên: “Khanh Khanh, sao rồi? Giải quyết chưa?”

Cố Khanh nhìn thoáng qua nữ quỷ bay ở phía sau, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nói với Nam Nguyên:

“Cho tôi mượn xe van của cậu chút, tôi có chuyện muốn nói với”

Nhóm Hách Viện Viện và Nam Nguyên cùng cảm thấy ớn lạnh, ý tứ là thứ kia đi theo?

Bốn người đá lông nheo với Cố Khanh, cô gật đầu, giải thích rằng:

“Không hại người, bộ dạng rất đẹp, mặc sườn xám trông hơi giống nữ phụ trong phim của mấy người.”

“Cô ta bám vào một chiếc sườn xám, trong phòng đạo cụ, cái phòng có ba ổ khóa.”

"Ồ!" Nam Nguyên nhớ lại: “Tôi đã thấy rồi! Đó là biên kịch nhờ bạn bè đưa tới, nói là cho tổ đạo cụ và tổ trang phục tham khảo. Những thứ bên trong đó đều là hàng thật!”

Cố Khanh nghe vậy lắc đầu.

Tuy là hàng thật, nhưng xem bề ngoài của nữ quỷ thì lúc chết mặc bộ sườn xám kia, không biết người sưu tầm biết đó là cởi từ thân thể người chết thì sẽ nghĩ sao?

Trong cái gật đầu cứng ngắc của Nam Nguyên, Cố Khanh mang

theo nữ quỷ lên xe van, đóng cửa lại.

"Nói đi, rốt cuộc là tình huống gì?" Cố Khanh khá hiền lành đối với quỷ không tạo sát nghiệt.

Vị nữ quỷ này ngoan ngoãn kể lại câu chuyện của mình, không chút giấu giếm.

Thì ra, tên cô ta là Thanh Uyển, thân thế rất giống với nữ phụ trong bộ phim nhóm Nam Nguyên đang quay, tức là nhân vật mà Úc Vi diễn.

Cô ta là một ca sĩ nổi tiếng trong thời kỳ dân quốc, trong Đại Thượng Hải, có vô số người theo đuổi, nhưng chết oan chết uổng.

Cô ta bị một người hâm mộ của mình muốn cưỡng bức mà không thành công, bị bóp chết trong nhà. Sau khi chết, người theo đuổi chạy trốn, bỏ lại xác cô ta ở nhà, sau này bị người giúp việc phát hiện.

Sau đó quỷ hồn của cô ta bám vào chiếc sườn xám thích nhất khi còn sống, trăm năm cũng chưa từng đi ra.

Cô ta bị bộ phim này kích thích, cảnh tượng quen thuộc, vận mệnh quen thuộc, nhưng kết cục không giống nhau, khiến cô ta rất có hứng thú với nhân vật Tiểu Mạn.

Nhưng mà

"Cô gái đó diễn không tốt!" Thanh Uyển nói đến đây thì tiếc nuối: “Không nên diễn như vậy, cô ta diễn không đúng!”

Mặt Cố Khanh không cảm xúc hỏi:

“Cho nên ngươi bám vào người cô ta, diễn giùm người ta? Lẽ nào ngươi không biết nhập xác sẽ tổn hại thân thể của cô ta sao?”

Thanh Uyển đương nhiên là biết. Mỗi con quỷ đều biết hậu quả của việc nhập xác.

Nhưng nhìn biểu hiện của cô gái kia thì rõ ràng là đồng ý mà.

Thanh Uyển nghiêng đầu, cảm thấy mình không sai.

Cố Khanh chưa kịp răn dạy nữ quỷ thì bên ngoài có động.

Là tiếng quát tức giận của đạo diễn:

"Úc Vi, rốt cuộc cô có diễn được hay không? Nếu không được thì nói sớm đi! Khả năng diễn lúc tốt lúc dở, cô đang lãng phí thời gian của mọi người!"

Sau đó là tiếng khóc, hiển nhiên là của Úc Vi.

Nữ quỷ trên mặt hiện ra lo lắng, còn không đợi Cố Khanh nói chuyện, liền trực tiếp nhập vào người Úc Vi, muốn ngăn cũng không được.

Úc Vi đứng chính giữa đang bị đạo diễn răn dạy khóc như mưa thoáng chốc thay đổi vẻ mặt, nói:

"Đạo diễn, xin hãy cho tôi một cơ hội khác!"

Chương 667: Vô Đề

Nhìn cách diễn xuất hoàn toàn khác lúc trước của Úc Vi, nhóm người Hách Viện Viện suy nghĩ sơ qua cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Trước đây diễn dở tệ, hiện tại thì diễn xuất đưa người vào cảnh đó luôn.

Nhớ tới Cố Khanh nói đó là một nữ quỷ, có diễn xuất như thế, sắc mặt của mấy cô gái đều trở nên hơi kỳ lạ.

Cố Khanh thở dài một hơi, chuyện này thật đúng là rất khó xử lý.

Cô vốn cho rằng trực tiếp bắt Thanh Uyển là được.

Dù sao người và quỷ khác nhau, tuy Thanh Uyển không hại người, nhưng chỉ riêng chuyện nhập xác đủ để Cố Khanh bắt cô ta.

Nhưng vấn đề là bộ phim truyền hình này đã được quay một nửa!

Nhìn Úc Vi lúc trước khóc thê thảm, cùng với tiếng quát của đạo diễn, hiển nhiên diễn xuất của Úc Vi không đủ để chống đỡ nữ phụ của bộ phim này.

Nếu Cố Khanh bắt Thanh Uyển, Úc Vi trở lại như xưa, vậy thì hướng đi sắp tới của bộ phim này sẽ không được tốt lắm.

Đương nhiên, đạo diễn phát hiện Úc Vi không có kỹ năng diễn xuất rất có thể sẽ cắt bớt phân cảnh của cô ta, hoặc trực tiếp đổi diễn viên, nếu vậy thì đa số cảnh đã quay sẽ không sử dụng được

nữa.

Thanh Uyển hiện tại một lòng tập trung vào bộ phim này.

Cố Khanh cảm thấy không phải Thanh Uyển đam mê diễn xuất, chỉ vì nhân vật Tiểu Mạn này quá giống cô ta, dẫn tới cộng hưởng, chẳng qua kết cục của hai người hoàn toàn khác nhau, một người cuối cùng chết oan uổng, một người khác thì tiêu sái thoát ra, sống thọ và chết tại nhà.

Thanh Uyển muốn nương bộ phim này thỏa mãn giấc mơ của mình, có một cuộc đời khác.

Thanh Uyển tuyệt đối sẽ không đồng ý cảnh quay của mình bị xóa bỏ.

Cảnh này của Úc Vi rốt cuộc được cho qua.

Cố Khanh thầm nghĩ sẽ tìm Úc Vi tâm sự tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Không ngờ sau một tiếng cut, Thanh Uyển thoát khỏi thân thể của Úc Vi, hóa thành một làn khói xanh không thấy tung tích.

Úc Vi hôm nay bị giày vò như vậy, hơn nữa áp lực trong lòng quá lớn, cô ta lảo đảo rồi ngất xỉu.

Lúc một đống người vây quanh nhìn tình huống của Úc Vi, Vu Cảnh biến mất cả buổi sáng nắm tay bạn gái chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy hiện trường một mảnh hỗn loạn, trên mặt hắn ta mang theo mê mang:

“Có chuyện gì vậy?”

Cũng may, Úc Vi cũng chỉ là gần đây tổn thất tinh khí, áp lực

quá lớn nên bị choáng váng một chút, bị người dìu đến một bên ghế nghỉ ngơi trong chốc lát đã khỏe hơn.

Xem tình huống của Úc Vi như thế, đạo diễn Trương cũng biết mấy cảnh tiếp theo phỏng chừng cô ta không thể quay được, trong lòng đã điều chỉnh phương án mới.

Thấy Úc Vi còn không ổn nên ông ấy cho cô ta nghỉ nửa ngày, trở về nghỉ ngơi, ngày mai bổ sung lại màn ảnh.

Đạo diễn Trương định bụng như thế, cuối cùng rảnh rang nhìn biên kịch đã biến mất cả buổi sáng:

"Ô, mang em dâu tới hả?"

Nên mới nói đạo diễn rất biết cách ứng xử.

Đạo diễn Trương Chính Lương ngoại trừ lúc quay phim thì khạc ra lửa, thường ngày tốt tính, đi đâu cũng được người mến.

Như mới gặp mặt, câu nói đầu tiên đã khiến một nam một nữ này cười tươi.

Vu Cảnh cũng không nhăn nhó, tay đặt lên vai A Anh, giới thiệu: "Đạo diễn Trương, đây là bạn gái tôi, Văn Anh, cô ấy nghe nói chúng ta đang quay phim nên cảm thấy tò mò, tôi dẫn cô ấy đến đoàn làm phim xem một chút!"

Vu Cảnh muốn bày ra thế giới của mình cho Văn Anh xem.

"Được rồi, vậy cậu hãy dẫn em dâu đi dạo chơi." Đạo diễn Trương khá dễ tính đối với biên kịch.

"Nhìn này A Anh, bọn họ đang quay bộ phim cải biên từ tác phẩm thành danh của anh tên là 'Dân quốc yên vân', chính thức phát sóng phỏng chừng phải đợi sang năm, khoảng tháng năm."

Được đạo diễn đồng ý, Vu Cảnh hào hứng giới thiệu với A Anh.

Lỗ tai Cố Khanh nhạy bén giật nhẹ.

A Anh Cố Khanh liếc hướng Vu Cảnh, cái tên này sao trùng hợp thế?

Nhưng cô gái đập vào mắt khác với trong tưởng tượng của Cố Khanh.

A Anh đã đấu với bọn họ nhiều lần, rất đẹp, đẹp rực rỡ, đẹp đầy nguy hiểm, giống như một đóa hoa anh túc, mang theo độc tính.

Chương 668: Vô Đề

A Anh đi bên cạnh biên kịch thì ngũ quan không quá bắt mắt, nhưng rất ưa nhìn, Có một loại khí chất dịu dàng động lòng người, làm cho người ta sinh ra thiện cảm.

Phỏng chừng chỉ là trùng hợp thôi?

Cố Khanh nghĩ thế.

Ủa?

Sao Trần Nhất Khả bỗng nhiên đi hướng đó?

Cố Khanh tận mắt thấy Trần Nhất Khả ngày thường làm cái gì cũng tương đối bình tĩnh, bây giờ thì mắt sáng long lanh nhìn Vu Cảnh: "Thầy Ngọc Cảnh, có thể ký tên cho em được không ạ?"

Vu Cảnh rất hiền lành, thấy Trần Nhất Khả chuyên môn cầm sách của mình và bút đến xin chữ ký, liền biết là fan trung thành, nếu không thì nơi đây đầy rẫy ngôi sao, muốn xin chữ ký sao không xin bọn họ?

Vu Cảnh nhận lấy giấy bút trong tay Trần Nhất Khả, dứt khoát ký tên, lúc đưa trả thì tay hai người vô tình chạm vào nhau.

Trong nháy mắt đó, Trần Nhất Khả cảm thấy mình gặp nguy hiểm rất lớn, giống như bị hồng hoang cự thú nào đó nhìn chằm chằm, khiến cô ấy run rẩy.

Nhưng Trần Nhất Khả nhìn bốn phía không có gì lạ.

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt thúc đẩy Trần Nhất Khả nói:

“Thầy Ngọc Cảnh và vợ rất xứng đôi, thôi em còn bận việc, xin phép đi.”

Vu Cảnh nhìn Trần Nhất Khả giống như thỏ con bị dọa vội vàng chạy đi, cảm thán rằng:

“Có thể gặp được một fan hâm mộ trong đoàn làm phim cũng không dễ dàng, trước kia fan của anh chỉ đến hội ký tên, bình thường đi trên đường thấy mặt anh chưa chắc nhận ra. Fan nhỏ này có cặp mắt tốt thật.”

Móng tay của A Anh từ màu đỏ thắm lặng lẽ biến thành màu hồng, nửa thật nửa giả cười nói: “Vậy chẳng phải tốt lắm sao, không cần bị ai quấy rầy hẹn hò giữa hai ta.”

"Ha ha ha " Vu Cơ gật đầu: “A Anh nói đúng.”

Trần Nhất Khả chạy về chỗ Cố Khanh, cô ấy không nói chuyện ngay mà là cảnh giác nhìn chung quanh, sau đó gửi tin nhắn qua điện thoại: Vừa rồi tôi đi tìm Vu Cảnh xin chữ ký, cảm giác bị thứ gì đó theo dõi, đặc biệt nguy hiểm! Bùa hộ mệnh cậu tặng cho tôi suýt làm tôi bị bỏng!

Ồ?

Cố Khanh bình tĩnh nhắn lại: Đừng lộ ra, coi như không biết gì cả.

Cố Khanh gửi tin nhắn cho Tạ Giác, báo về chuyện A Anh. Mặc kệ là thật sự có vấn đề hay là ảo giác thì luôn phải chuẩn bị sẵn sàng.

Cố Khanh nhìn chung quanh, đi về phía phòng trang điểm mà Úc Vi đang nghỉ ngơi.

Khi Cố Khanh vào trong thì Úc Vi đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe được tiếng bước chân, Úc Vi tưởng là trợ lý nên không thèm ngẩng lên, không kiên nhẫn nói:

“Tôi đã nói là muốn nghỉ ngơi! Không được để bất cứ ai làm phiền rồi mà?!”

Qua một lúc không nghe thấy ai trả lời, cô ta mới ngẩng đầu lên.

Úc Vi thấy đứng ở cửa là một cô gái không quen biết, phản ứng đầu tiên là có fan trà trộn vào.

Úc Vi không chút lúng túng khi bị người nhìn thấy thái độ kém của mình, xụ mặt hỏi:

“Cô là ai? Sao trà trộn vào được?!”

Úc Vi đang rất bực mình, mặt ngoài cố tỏ ra bình tĩnh, trong lòng suy nghĩ không biết lúc fan này vào có chụp hình, ghi âm gì không. Lỡ như fan ra ngoài đồn cô ta làm cao thì giải quyết làm sao đây?

Cố Khanh cũng không biết Úc Vi trong thời gian ngắn ngủi suy nghĩ nhiều như thế.

Cố Khanh nói:

“Tôi đến bàn bạc với cô về việc giải quyết thế nào khi bị quỷ nhập vào người.”

Úc Vi bị hù dọa nhảy dựng lên, đã bị người phát hiện?!

Úc Vi trầm mặc một lúc sau mới lúng túng nhìn Cố Khanh:

“Cô biết tôi đang gặp vấn đề gì?”

Cố Khanh gật đầu, chỉ vào trong hư không, bóng dáng Thanh Uyển dần hiện ra.

Thanh Uyển vốn định chạy trốn, nhưng sườn xám vẫn còn ở chỗ phòng đạo cụ, cũng chưa diễn xong câu chuyện của mình, không trốn thoát được nên quay về.

“Đó đó đó đó là gì?!” Úc Vi lui về phía sau hai bước.

Có người chính là như vậy, rõ ràng biết trên người mình đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy không sao cả. Đợi đến khi chân chính nhìn thấy mới bày ra một bộ dáng khác.

Chương 669: Vô Đề

Cố Khanh cũng không muốn giải thích nhiều với Úc Vi, đơn giản nói:

"Đây là quỷ nhập vào người cô, hiện tại đã bị tôi khống chế được, tôi sẽ nhanh chóng mang quỷ đi. Nhưng vấn đề hiện tại chính là, cô Úc Vi, cô có thể diễn nổi nhân vật này không?"

Lời này của Cố Khanh không phải là nghi vấn, thật sự chỉ là hỏi.

Úc Vi lại bị lời này tức giận đến đỏ bừng mặt.

Diễn xuất thua cả quỷ, cần nhờ quỷ nhập mới diễn được, còn bị người phát hiện, Úc Vi cảm thấy mình đủ mất mặt rồi.

Tuy nhiên, Úc Vi buộc phải suy nghĩ cho kỹ vấn đề thực tế.

Nếu như cô gái trước mắt bắt quỷ, Úc Vi có thể tưởng tượng trong khoảng thời gian dài sắp tới sẽ phải hứng chịu lửa giận của đạo diễn như thế nào. Không chừng bị đuổi khỏi đoàn phim luôn.

Nghĩ như vậy, cô ta vội vàng nói:

"Cô không thể bắt cô ta được! Ít nhất phải chờ tôi đóng xong bộ phim này thì cô mới được bắt!"

Ý tứ này là Úc Vi muốn tiếp tục bị quỷ nhập vào người?

Cố Khanh nhắc nhở một câu:

"Chắc cô cũng cảm thụ được, sau khi bị quỷ nhập, cho dù quỷ

không chủ động hại người, tinh lực của cơ thể con người đều sẽ hao tổn ở một mức độ nhất định. Tình huống cô bây giờ là qua một đoạn thời gian nữa phỏng chừng sẽ hao tổn tuổi thọ "

Úc Vi nghe vậy hoảng hồn, sẽ hao tổn tuổi thọ? Cô ta không ngờ sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nhưng nghĩ lại, cô ta đang là một trong bốn ngôi sao nữ mới nổi của giới giải trí, nhưng diễn xuất vẫn bị người ta chỉ trích. Bây giờ có cơ hội diễn một nhân vật khiến người ghi nhớ cả đời, cho cô ta được lợi suốt đời.

Nếu chỉ là vài năm tuổi thọ thì cô ta có thể chấp nhận!

“Tôi cần cô ta giúp tôi hoàn thành bộ phim này." Úc Vi gằn từng chữ nói: “Đây là tôi tự nguyện, tôi đồng ý hao tổn tuổi thọ của mình đổi lại cô ta trợ giúp.”

Úc Vi lúc này dường như không hề sợ hãi.

Thanh Uyển mừng rỡ nhìn về phía Cố Khanh, nếu hai bên tự nguyện thì cô không thể nhúng tay vào.

Cố Khanh lắc đầu, vì thành danh mà hao phí tuổi thọ của mình, không biết tới khi Úc Vi bảy mươi, tám mươi tuổi thì có hối hận quyết định hiện tại của mình hay không?

Nếu Thanh Uyển phải ở lại chỗ này quay xong bộ phim, Cố Khanh cũng không nói nhiều, trực tiếp báo tin này với Bộ Đặc Dị địa phương, khiến bọn họ có thời gian thì đến trông chừng một chút, đừng khiến quỷ này hấp thu quá nhiều tinh khí hại chết người.

Sau khi Cố Khanh trở về có nói cho Nam Nguyên biết về chuyện này.

Nam Nguyên nghe xong vẻ mặt kinh ngạc: “Không ngờ một con quỷ vì nhân vật trong một bộ phim mà làm đến mức này "

Sự lựa chọn của Úc Vi cũng khiến Nam Nguyên có chút khó tiếp nhận.

Trong mắt Nam Nguyên thì không có thứ gì quan trọng bằng mạng sống, sức khỏe của mình. Úc Vi dùng tuổi thọ đổi lấy một hơi nổi tiếng qua bộ phim này, thật là một người làm liều, ác với bản thân. Nam Nguyên bản năng tránh xa loại người này.

Đương nhiên, lần này đi thành phố Hoành tuy không giải quyết được quỷ nhập vào người Úc Vi, nhưng Cố Khanh không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Cố Khanh đã cho Tạ Giác biết thông tin về Văn Anh.

Tạ Giác cũng đã điều tra.

Quả thật có một người tên Văn Anh, nhưng người này đã mất tích một thời gian.

Hơn nữa, Văn Anh trong tư liệu tra được so với người mà Cố Khanh nhìn thấy trong đoàn phim từ bề ngoài đến tính cách, nghề nghiệp hoàn toàn không giống nhau!

Rất hiển nhiên, Văn Anh này có vấn đề!

Nhưng cô ta có khi nào là ‘A Anh’ không? Mục đích của cô ta ở đây là gì?!

Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn đã nhanh chóng chạy tới bên này.

Tâm trạng hôm nay của A Anh không được tốt lắm.

Cô ta không ngờ hóa thành một người bình thường tới tìm "hắn", cư nhiên chạm mặt với người của Bộ Đặc Dị!

May mắn là cô ta đã chuẩn bị đầy đủ từ trước. A Anh tự tin, cho dù người của Bộ Đặc Dị có hoài nghi cũng tuyệt đối không thể nào nhìn thấu hóa thân của cô ta.

Chương 670: Vô Đề

A Anh hiện tại là con người, một người bình thường. Những người trong Bộ Đặc Dị không thể xuống tay với cô ta.

Có lẽ sẽ có lẽ thấy lạ tại sao A Anh dùng tên của mình kết bạn với Vu Cảnh, bị người của Bộ Đặc Dị nhìn thấy không phải là chọc vào hoài nghi sao!

A Anh, A Anh, A Anh

A Anh cười ngọt ngào, cái tên này có ý nghĩa đặc biệt đối với cô ta, sẽ không bao giờ thay đổi!

Lúc này, Vu Cảnh và A Anh đang ngồi trong quán cà phê.

Mặc dù là biên kịch của một bộ phim, nhưng Vu Cảnh không cần ở trong đoàn phim từng giây từng phút. Hắn ta là tác giả gốc, nhưng không phải biên kịch phim chuyên môn, nhiều lúc cần sửa chữa một số tình tiết mới mời Vu Cảnh đến giúp.

Hơn nữa, nghề nghiệp chính của Vu Cảnh là nhà văn, phải gõ chữ hàng ngày.

Trước kia Vu Cảnh một mình ngồi trong quán cà phê này gõ chữ.

Hiện tại có người ở bên hắn ta.

Vu Cảnh viết xong một đoạn, lúc ngẩng đầu nghỉ ngơi vừa lúc nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt A Anh.

Vu Cảnh giơ tay khều mũi của cô ta, cười hỏi:

“Nghĩ cái gì vậy? Cười vui vẻ như vậy?!”

Bị động tác này của hắn ta làm cho sửng sốt, A Anh giống như nhìn thấy thật lâu trước kia, một người đàn ông mặc áo thư sinh cũng làm động tác này với một cô gái dịu dàng.

Cô ta có chút hoảng hốt:

“Em cảm thấy giống như là đang nằm mơ vậy. Chúng ta gặp nhau, biết nhau, yêu nhau ".

Cô ta ngẩng đầu nhìn Vu Cơ: “Anh sẽ luôn yêu em chứ?”

Câu hỏi thẳng này khiến Vu Cơ có chút ngượng ngùng, đỏ từ mặt đến mang tai.

Nhưng hắn ta vẫn kiên định gật đầu: “Kỳ thật anh cũng cảm thấy như đang mơ. Anh có cảm giác từng gặp em trong mơ, nên lúc thấy em trong hiện thực thì đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên.”

Nghe xong lời này, vẻ mặt của A Anh trở nên có chút kỳ quái.

Đầu tiên là có chút bi thương, sau đó lại biến thành ghen tị, cuối cùng quay về bình tĩnh, trở lại bộ dạng dịu dàng:

"Ồ?" Cô ta hỏi: “Vậy trong giấc mơ của anh thì em trông như thế nào?" ”

Vu Chương không nghi ngờ A Anh:

“Thì bộ dạng như hiện giờ của em, dịu dàng, biết lễ nghĩa, luôn ở cạnh anh, không chê anh nói nhiều. Anh nhớ trong mơ em thích mặc váy màu xanh”

A Anh khó khăn giữ nụ cười:

“Vậy là anh mơ sai rồi, em thích mặc đồ đỏ hơn!”

“Thế à, vậy sau này anh sẽ mua váy đỏ cho em.” Vu Cảnh nói như vậy, trong thanh âm lại giống như mang theo một tia tiếc nuối. Không hiểu sao, hắn ta cảm thấy cô ta thích màu xanh.

Uống cà phê xong, Vu Cảnh đưa A Anh về nhà, cô ta thuê nhà ở đây, rất gần khách sạn nơi Vu Cảnh ở.

Hẹn thời gian và địa điểm ngày mai gặp mặt Vu Cảnh, chờ hắn ta rời đi A Anh mới tức giận đấm vào tường, trên mặt bởi vì ghen tị mà có vẻ xấu xí: “Tại sao? Tại sao? Tại sao?! Tại sao anh ấy yêu là mày chứ không phải tao!”

A Anh đi vào toilet, nhìn mặt mình trong gương, giơ tay ra, chậm rãi vuốt ve trên mặt: “Vô luận là mặt, tên hay là anh ấy, chung quy đều sẽ là của tao!”

Khuôn mặt trong gương dường như lộ ra bi thương.

Người của Bộ Đặc Dị đến nhanh hơn trong tưởng tượng.

Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn ngày hôm sau liền gõ cửa nhà A Anh.

Còn về Cố Khanh, vì cô cùng bạn bè ra ngoài chơi, tình huống bên A Anh không rõ, Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn kêu cô cứ lo chơi với bạn.

Xuất trình giấy tờ cảnh sát của mình, sau đó hai người Tạ Giác được Văn Anh cho vào nhà.

“Là cô Văn Anh đúng không?" Tạ Giác hỏi.

A Anh gật đầu.

"Xin cô giải thích chuyện từng biến mất một năm lẻ hai tháng theo như trong tư liệu điều tra.” Tạ Giác lật xem tư liệu.

A Anh sớm đã có chuẩn bị, lộ vẻ mặt khó thể mở miệng:

“Tôi tôi trong khoảng thời gian đó bị một tên biến thái bắt!”

"Ồ? Vậy làm sao cô thoát khỏi bị nhốt được? Tại sao không báo cảnh sát?!” Khương Mặc Ngôn hỏi.

Chương 671: Vô Đề

Khuôn mặt của A Anh đỏ rực:

“Người kia thích khuôn mặt của tôi, nên tôi rạch mặt mình, thừa dịp hắn kích động quá độ tìm thuốc cho tôi thì tôi nhanh tay đánh xỉu hắn, sau đó bỏ chạy!”

"Nếu các người điều tra rồi thì chắc tra được tôi từng báo cảnh sát, chẳng qua cảnh sát đến phát hiện người kia đã bỏ chạy "

Đúng là trong tư liệu có ghi như vậy.

Vừa rồi Khương Mặc Ngôn hỏi tại sao cô ta không báo cảnh sát là một loại thăm dò.

Tạ Giác hỏi tiếp:

“Sau khi cô thoát rồi thì sao? Chúng tôi tra được cô không về nhà.”

A Anh sờ cái ly trong tay, hợp thời lộ ra cười khổ: “Cha mẹ của tôi rất truyền thống, họ sẽ không chấp nhận tôi bây giờ. Hơn nữa, mối quan hệ của tôi với họ Khi tôi còn học đại học đã bắt đầu tự kiếm tiền giao học phí."

“Sau chuyện đó tôi đã đến Hàn Quốc để phẫu thuật thẩm mỹ. Tôi muốn quên tất cả mọi thứ trước đây, bắt đầu lại.”

Thật sự là Câu trả lời hoàn hảo!

Tất cả những gì A Anh nói đều trùng khớp với tình huống trên tư liệu!

A Anh lúc này bắt đầu hỏi ngược lại:

“Anh cảnh sát, các người đến tìm tôi có gì không?”

“À.” Tạ Giác nói: “Cha mẹ cô từng báo án ở cục cảnh sát, nói cô mất tích. Nhưng trong thời gian gần đây, chúng tôi tìm thấy dấu vết cô xài thẻ tín dụng, nên mới tìm tới đây hỏi thăm.”

Tạ Giác nói cũng đều là thật, cha mẹ Văn Anh từng tìm con gái mình.

Chỉ có điều mấy tháng trước cả hai đều bị tai nạn chết.

Nếu không thì Tạ Giác phỏng chừng sẽ tự mình dẫn họ đến xem người trước mắt này rốt cuộc có phải là Văn Anh hay không! Dù sao không có cha mẹ nào mà không nhận ra được con của mình, đúng không?

Quả nhiên, nghe nói đến cha mẹ mình thì A Anh lại ‘hợp thời’ rơi nước mắt: “Cha mẹ tôi Khi tôi về nước mới biết bọn họ xảy ra chuyện, đây cũng là lý do tại sao tôi rời nhà đi tới nơi này "

Có thể nói là sau buổi trò chuyện chẳng hỏi được gì.

A Anh vì thân phận hiện tại, vì ở lại bên cạnh Vu Cảnh đúng là đã tốn nhiều công sức.

Ra khỏi nhà A Anh, Tạ Giác hỏi:

“Cậu thấy sao?”

Khương Mặc Ngôn cười cười: “Quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến siêu thực.”

Hai người đều hiểu được suy nghĩ của đối phương, chuẩn bị đi

Bộ Đặc Dị địa phương canh chừng. Nếu thật sự là A Anh kia, cô ta tới nơi này khẳng định có mục đích riêng, bây giờ bọn họ cần tìm ra mục đích đó.

Hai người lướt qua Vu Cảnh đi hướng bên này.

Vu Cảnh nằm mơ.

Hoặc nên nói hắn ta nhận ra mình đang mơ.

Sau khi 'tỉnh lại' ở nơi này, Vu Cảnh tự nhéo mình nhưng không đau, hiển nhiên là vì hắn ta mơ.

Cũng không biết có phải bởi vì gần đây định đọc truyện thời xưa nên trong giấc mơ của hắn ta là cảnh tượng kiến trúc cổ đại.

Phương xa dường như truyền đến âm thanh nói chuyện, Vu Cảnh định đi xem là ai.

Đây là một cái sân kiểu vườn Tô Châu, một nam một nữ đứng trong một cái chòi giữa hồ sen, không thấy rõ vẻ ngoài, có vẻ như hai người hợp tác vẽ tranh.

Vu Cảnh muốn lại gần thêm một chút nhưng phát hiện chính mình không cách nào tới gần.

Vu Cảnh bỗng phát hiện trên núi giả phía sau chòi có một người đứng, tựa hồ đang nhìn trộm một nam một nữ trong chòi.

Nhìn người đó đã cảm thấy tràn ngập ác ý.

Vu Chương cảm thấy mình là người tốt, cho dù đây chỉ là một giấc mơ của hắn ta.

Vì thế Vu Cảnh định cao giọng nhắc nhở một nam một nữ trong chòi là có người ở trên núi giả.

Nhưng không ngờ Vu Cảnh mới kêu một tiếng ‘này’ chợt nhìn thấy người không thấy mặt trên núi giá hóa thành bóng ma một hơi nuốt trọn cô gái trong chòi.

Người đàn ông bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Bóng ma kia lắc người biến thành hình dạng cô gái đã bị ăn thịt, đứng đó chờ người đàn ông tỉnh lại.

Sau khi người đàn ông tỉnh lại, thấy cô gái không bị gì thì cho rằng mình bị trúng nắng mơ màng gặp ác mộng.

Vu Cảnh muốn nhắc nhở đối phương đó là yêu quái, lại phát hiện mình nói không nên lời.

Chương 672: Vô Đề

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, là ở trong một gian phòng.

Vẫn như cũ nhìn không rõ mặt, nhưng Vu Cảnh biết, đó là người đàn ông trong chòi lúc trước, và cô gái do quỷ quái biến ra.

Hai người ở chung một phòng, xem ra một nam một nữ kia vốn là vợ chồng.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Vu Cảnh nhịn không được muốn che mắt.

Người phụ nữ kéo người đàn ông, áo ngủ mở rộng lộ ra cái yếm đỏ thắm ở bên trong, tràn ngập quyến rũ. Không biết người đàn ông nói cái gì, kiên quyết đẩy người phụ nữ ra, rời khỏi phòng ngủ.

Điều này làm cho Vu Cảnh thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông coi như thông minh, tựa hồ đã phát hiện vợ của mình không ổn.

Cảnh tượng biến đổi nhanh hơn.

Cảnh tượng đều là người phụ nữ do yêu quái biến ra ân cần đủ điều với người đàn ông, bị từ chối thì buồn bã, rồi tiếp tục lại gần người đàn ông.

Vu Cảnh hơi hoang mang.

Yêu quái kia thích người đàn ông đó sao?

Nói là thích, cô ta ăn vợ của người đàn ông, giả thành người vợ, bị từ chối nhiều lần nhưng không bùng nổ tổn thương người.

Là một yêu quái, tính khí của nó khá tốt.

Nhưng sự thật nhanh chóng phá vỡ ấn tượng của Vu Cảnh về "tính khí tốt" của yêu quái.

Lại một lần khắc khẩu, Vu Cảnh rốt cuộc nghe được nội dung cãi vã của họ.

Người đàn ông kia nói: “Ngươi giả trang dù giống đến mấy cũng không phải nàng! Ta không thể nào yêu ngươi, hiểu chưa?! Ngươi chỉ là một con quái vật đã giết thê tử của ta!”

Sau đó Vu Cảnh nhìn thấy yêu quái kia khóc.

Ả vừa khóc vừa moi tim của người đàn ông ra.

Ả nhai từng miếng cho đến ăn trọn trái tim của người đàn ông.

Ả nói:

“Không có được người của chàng thì ta phải được trái tim của chàng!”

Vu Cảnh bị bừng tỉnh.

Vu Cảnh không biết tại sao mình lại mơ như vậy, hơn nữa sau khi tỉnh còn nhớ rõ ràng.

Hôm sau lúc hai người đi chơi, Vu Cảnh kể lại câu chuyện này cho A Anh nghe.

Sau khi Vu Cảnh nói xong, vẻ mặt hoang mang nói:

“Em nói xem giấc mơ này sao chỉ có một khuôn mặt là không thể xem rõ nhỉ? Đúng là kỳ lạ.”

Tay A Anh nắm chặt dây đeo túi xách, chặt đến mức dây đeo hơi biến dạng.

Ngoài mặt A Anh lộ vẻ thú vị hỏi:

“A Cảnh, vậy anh cảm thấy yêu quái trong giấc mơ kia có đáng chết không?"

“Hửm?”

Vu Cảnh không rõ tại sao A Anh lại hỏi cái này:

“Còn tùy vào xem nguyên nhân và hậu quả nữa đúng không? Dù sao trong giấc mơ của anh chỉ có khúc yêu quái ăn người phụ nữ, lừa gạt người đàn ông, sau đó ăn luôn anh ta.”

“Nhưng theo góc độ của anh thì bất kể là người hay yêu, anh không thích loại ăn thịt người, mượn thân phận của người khác.”

Vu Cảnh cho rằng thân phận và tên của một người là cực kỳ quan trọng. Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cướp đoạt tên và thân phận của người khác chẳng khác nào xóa đi người kia.

Hơn nữa, người và yêu không chung đường, Vu Cảnh tất nhiên nhìn vấn đề từ khía cạnh con người.

Sắc mặt A Anh có chút trắng bệch.

Nhưng cô ta lập tức lại cười cười: “Chẳng qua chỉ là một giấc mơ, sao anh nói nghiêm túc thế?”

Vu Cảnh thật sự nghiêm túc, ánh mắt hắn ta sáng quắc nhìn A Anh: “Trước kia anh chưa từng viết tiểu thuyết về cổ đại, em thấy nếu anh mở rộng giấc mơ này viết một truyện ngắn thì sao nhỉ?”

Làm nghề viết văn như Vu Cảnh rất chú trọng vào cảm hứng,

hắn ta cho rằng giấc mơ này là một nguồn cảm hứng để viết một câu chuyện hay.

A Anh càng khó giữ nụ cười hơn.

Cô ta không muốn câu chuyện liên quan tới mình bị người ta xem, dù không ai biết đó là chuyện thật sự từng phát sinh.

Nhưng A Anh không thể nói thẳng Vu Cảnh đừng viết, vì thế chuyển đề tài: “Anh nói chuyện cổ đại thì em từng nghe một chuyện, là bà ngoại đã qua đời của em kể, trừ bà ấy ra không còn ai kể câu chuyện giống như vậy nữa, hay em kể cho anh nhé?”

Vu Cảnh bị A Anh gợi lên hứng thú: “Vậy em kể đi.”

Anh Anh bắt đầu kể.

Thời xưa có một huyện lệnh, ông ta có hai người con gái, một người vô cùng xinh đẹp, một người bình thường đến mức hơi xấu.

Chương 673: Vô Đề

Cô con gái lớn xinh đẹp tập hợp những ưu điểm của vợ chồng huyện lệnh, khiến hai vợ chồng vô cùng yêu thương cô ấy.

Con gái út chẳng những mặt không đẹp, nghe nói lúc chào đời là chân ra trước, khiến phu nhân huyện lệnh khó sinh, từ lúc sinh ra đã không được cha mẹ yêu thích.

Về sau, phu nhân huyện lệnh vì khó sinh nên sức khỏe yếu, rất nhanh bởi vì bệnh mà qua đời, dẫn đến huyện lệnh đổ lỗi cái chết của vợ lên con gái út, cho rằng cô ta sinh ra khắc mẹ, càng xem cô ta là người vô hình.

Nói cũng kỳ lạ, sau khi con gái út chào đời, không chỉ sức khỏe của phu nhân không tốt, con gái lớn ba ngày hai đầu bị bệnh. Còn huyện lệnh lúc xử án liên tục phạm lỗi nhỏ, nếu không phải kịp lúc bù lại thì đã sớm bị cắt chức.

Huyện lệnh trong lòng bất an, mời một vị đại sư nổi danh ở địa phương đến nhà xem xét.

Không ngờ, đại sư này không cần dẫn đường liền trực tiếp tìm đến chỗ ở của con gái út, chỉ vào con gái út đang chơi đùa với nha hoàn, nói: Vị thí chủ này mệnh phạm cô sát, hình khắc lục thân. Nếu không trấn áp sớm muộn gì cũng sẽ khiến cả nhà mất mạng!

Huyện lệnh sợ hãi.

Ông ta làm theo lời đại sư nói, xóa tên con gái út trên gia phả, tuyên bố con gái út đã bệnh nặng bỏ mình, đặt lại cái tên khác là A Sửu, cho làm nha hoàn của con gái lớn. Đại sư nói mệnh cách của con gái lớn có thể ngăn chặn con gái út.

Ban đầu tuy huyện lệnh làm theo nhưng vẫn có chút hoài nghi. Nhưng không bao lâu sau ông ta tin, A Sửu thành nha hoàn mới vài ngày, huyện lệnh liền nhận được thông báo thăng chức.

Từ đó về sau, huyện lệnh không còn xem A Sửu là con gái nữa, trực tiếp coi cô ta là nha đầu bên cạnh con gái, ngày thường không muốn gặp mặt.

Lúc A Sửu trở thành nha đầu tuổi còn quá nhỏ, lớn lên dần dần quên mất mình cũng là con gái của huyện lệnh. Hơn nữa huyện lệnh đã thanh lý nô bộc trong nhà, những người cũ biết chuyện đều bị đuổi đi, cam đoan không ai sẽ nói cho A Sửu chuyện năm đó. Cho nên cô ta vẫn cho rằng mình là nha hoàn bị mua về trong phủ.

Trong nhận thức của mọi người, huyện lệnh quả thật từng có một đứa con gái nhỏ, nhưng lúc nhỏ cô bé bị bệnh nặng rồi qua đời.

Tuy đã thanh lý người hầu, không còn ai nhắc tới thân phận A Sửu, nhưng người chị thì vẫn nhớ, cho A Sửu làm nha hoàn thiếp thân của mình.

“Cô ta một mặt không dám làm trái quyết định của cha, mặt khác sợ em gái khắc mình, nên không nói gì, coi như mình không biết gì cả!” Khi A Anh nói đến chỗ này thì trong giọng nói mang theo châm chọc.

Vu Cảnh ở bên cạnh nghe, buông lời đánh giá:

“Như vậy xem ra, vị cô nương tên là A Sửu này thật sự vô tội. Không có duyên phận với cha mẹ, chị ruột bỏ mặc, tất cả đều là lời của một mình vị đại sư kia nói.”

Vu Cảnh không quá tin vào chuyện khắc lục thân, hắn ta cảm thấy đây là một loại trùng hợp, cô gái bất hạnh làm đối tượng oán hận của mọi người.

A Anh rất vui với lời nói của Vu Cảnh:

“Em biết ngay anh sẽ nói như vậy!”

A Anh tràn đầy dịu dàng nhìn Vu Cảnh, chàng ngày xưa cũng là bộ dạng này.

A Anh nói tiếp.

Thời gian trôi qua nhanh, con gái của huyện lệnh lớn lên thành mỹ nhân nổi tiếng gần xa, đã đến tuổi nên lấy chồng.

Huyện lệnh chỉ có một con gái như vậy, đứa con gái khác bị ông ta lãng quên, cho nên lựa chọn con rể hết sức kỹ lưỡng.

Cuối cùng ông ta chọn một thanh niên có tài tên là Lục Tử Lãng.

Người thanh niên này tuy rằng gia cảnh bần hàn, nhưng sớm thi đậu tú tài, thoạt nhìn là có tiền đồ.

Hơn nữa ông ta gả con gái thấp như vậy, còn chuẩn bị nhiều đồ cưới. Lục Tử Lãng thi cử cần có nhạc phụ như ông ta chỉ dạy, chắc nhà bên đó không dám bạc đãi con gái của ông ta.

Tiểu thư huyện lệnh rất hài lòng với hôn sự này.

Cô ấy chưa từng nói với cha rằng mình từng gặp Lục Tử Lãng.

Hôm đó cô ấy đi chùa Vạn An thắp hương, trên đường trở về xe ngựa bị lún trong bùn, không thể đi tiếp.

Chương 674: Vô Đề

Cô ấy và nha hoàn xuống xe, ở trong chòi nghỉ tạm, chờ xa phu tìm người kéo xe ngựa ra.

Cô ấy gặp Lục Tử Lãng ở trong chòi kia.

Hai bên giữ lễ không nói gì, hơn nữa Lục Tử Lãng đội mũ, không biết mặt của tiểu thư huyện lệnh.

Lý do tiểu thư huyện lệnh biết cái tên Lục Tử Lãng là vì cô ấy vô tình nhìn thấy hắn ta vẽ tranh trong chòi.

Tiểu thư huyện lệnh nhớ đến bề ngoài tuấn tú của đối phương và tài vẽ tranh cao siêu, đã đồng ý mối hôn sự.

Trong lúc tiểu thư huyện lệnh thẹn thùng vì lập gia đình, không phát hiện 'nha hoàn' A Sửu mất hồn mất vía.

Chiêng trống vang trời, kiệu hoa đỏ thắm xuyên qua con phố, tiểu thư nhà huyện lệnh lấy chồng!

Khăn trùm đầu vén lên.

Tân lang tân nương nhìn nhau.

Một người dịu dàng động lòng người, một người nhã nhặn tuấn tú, ấn tượng đầu tiên là khá vừa lòng.

Nửa tháng ngắn ngủi, hai vợ chồng phát hiện rất hợp tính đối phương, cùng nhau đàm luận cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, tình cảm bắt đầu từ vừa ý bề ngoài tăng lên đến thích tính cách, học thức.

Hai vợ chồng cầm sắt hòa minh, không phát hiện A Sửu làm nha hoàn của hồi môn, trong lòng ghen tị càng ngày càng sâu!

A Sửu cũng từng gặp Lục Tử Lãng, không phải trong chòi mà càng sớm hơn.

A Sửu là nha hoàn, ngẫu nhiên cũng cần đi ra ngoài mua một vài thứ cho tiểu thư, ví dụ như son phấn, bút mực giấy mực các loại.

Lần đó, cô ta gặp một tên trộm.

Tên trộm là một người ăn xin nhỏ, ăn cắp túi tiền của cô ta, sau khi bị cô ta phát hiện thì nhăn mặt trêu ghẹo, gọi cô ta là 'đồ xấu xí!'.

Người xung quanh xem náo nhiệt cười ồ lên.

A Sửu tức giận toàn thân run rẩy.

Phải biết rằng, A Sửu để ý nhất chính là vẻ ngoài của mình.

Vì không đẹp nên lão gia ban cho cái tên A Sửu, khiến cô ta là 'Sửu nha đầu' nổi tiếng trong phủ.

Người trong phủ mắng cô ta, lúc đầu A Sửu cũng chửi lại, cuối cùng ồn ào bị tiểu thư biết thì hơn phân nửa là phạt cả hai bên. Còn nếu ồn ào tới trước mặt lão gia thì đều tính là lỗi của A Sửu.

A Sửu bị phạt nhiều, sau khi trong phủ ai nói cô ta xấu thì cô ta đều ráng nhịn, trong bụng ghi nhớ chờ đợi cơ hội trả thù!

Nhưng bây giờ ngay cả một người ăn xin nhỏ cũng dám mắng cô ta xấu?! A Sửu nhìn chung quanh, cảm giác mỗi người đều đang cười mình, từng người đều chỉ trỏ nói cô ta xấu xí!

Cô ta đỏ mắt, hốc mắt ngấn lệ.

Là Lục Tử Lãng!

Hắn ta giúp cô ta.

Lục Tử Lãng sơ tán đám đông cười đùa, quát nạt tên ăn mày nhỏ, còn đòi lại túi tiền của A Sửu.

Lục Tử Lãng nói với A Sửu rằng cô ta không xấu, hơn nữa vẻ đẹp hay xấu của con người không thể chỉ nhìn vào bề ngoài.

Chỉ là một lần như vậy, chỉ vài câu ngắn ngủi, A Sửu đã thích Lục Tử Lãng.

Dưới ý bảo của huyện lệnh, cả phủ đều không ngừng đả kích, áp chế A Sửu, Lục Tử Lãng là người đầu tiên an ủi nói cô ta không xấu.

Nhưng hiện tại Lục Tử Lãng đã hoàn toàn quên cô ta, trở thành tướng công của tiểu thư rồi!

Nếu như vẫn không biết thân thế của mình, nói không chừng A Sửu cũng sẽ tiếp tục làm một nha hoàn nhỏ, mặc cho trong lòng ghen tị tràn lan thì vẫn mãi làm tròn bổn phận nha hoàn.

Nhưng thật đáng tiếc.

Năm đó đại sư đi ra ngoài vân du, lần này trở về lại một lần nữa bị huyện lệnh mời đến phủ.

Huyện lệnh gọi con gái, con rể về, A Sửu tự nhiên cũng về theo.

Thì ra huyện lệnh muốn hỏi đại sư mệnh cách của A Sửu có

phải đã hoàn toàn bị áp chế hay không. Bởi vì từ lần trước thăng quan, con đường làm quan của ông ta không tiến thêm được nữa.

Đại sư nhìn xong ngạc nhiên.

Đại sư nói mệnh cách của A Sửu không những không bị ngăn chặn, cư nhiên mơ hồ bắt đầu có dấu hiệu cắn trả.

Sợ mình bị con gái này khắc mình, huyện lệnh nảy ra một ý nghĩ.

Lúc A Sửu đi theo tiểu thư, cô gia đi ngắm sen ở bên ngoài thì gặp chuyện ngoài ý muốn.

Chương 675: Vô Đề

Lúc ấy tiểu thư và cô gia cùng ngồi trên một chiếc thuyền neo ở giữa hồ ngắm sen.

A Sửu ở trên bờ không biết bị ai đẩy một cái.

A Sửu không biết bơi, giãy giụa kêu cứu mạng. Nhưng đám người hầu đứng bên bờ cúi gằm mặt, giống như không nhìn thấy cô ta đang vùng vẫy.

A Sửu dần đuối sức, chìm xuống nước.

Chờ khi tiểu thư và cô gia chơi hồ trở về thì thấy người hầu cứu A Sửu lên bờ, nhưng đã không còn hô hấp.

Mặc dù A Sửu chết đuối trong hồ, nhưng cô ta bị hại chết!

Hồn phách của A Sửu đi theo một nha đầu bên người khác của tiểu thư là Tiểu Liên, kẻ đã đẩy cô ta vào trong hồ. A Sửu nhìn Tiểu Liên đến chỗ lão gia báo cáo, lĩnh một số tiền thưởng lớn.

A Sửu đang thấy lạ tại sao lão gia muốn lấy mạng của mình thì nhìn thấy tiểu thư chạy vào.

Lão gia cùng tiểu thư cãi nhau.

Qua cuộc cãi vã này khiến A Sửu rốt cuộc biết sự thật, cô ta là muội muội ruột của tiểu thư?! Thì ra cô ta vốn cũng là thiên kim tiểu thư?!

Chỉ vì đại sư nói cô ta khắc phụ mẫu, khắc người thân nên bọn họ bỏ cô ta? Biến cô ta thành nha hoàn nuôi ở trong phủ? Họ còn

muốn mạng sống của cô ta???

Sự thật khiến A Sửu hoàn toàn điên cuồng.

Người đầu tiên cô ta muốn giết không phải là huyện lệnh và tiểu thư, mà là đại sư kia!

Đại sư đã chết. Thật ra ông ta cũng chẳng phải đại sư gì, chỉ là một đệ tử bị trục xuất của một môn phái lớn, có chút bản lĩnh nhưng chuyện của A Sửu đều là ông ta thêm mắm thêm muối nhảm nói nhảm.

Ông ta rất sợ chết, vì sống sót đã trao đổi một số thứ thú vị cho A Sửu, nhưng cô ta vẫn giết ông ta.

Trong đống đồ đại sư đưa, A Sửu nhìn thấy một môn pháp thuật, thuật cắn nuốt.

Môn pháp thuật này là dùng để cắn nuốt cái khác biến thành của mình.

A Sửu có một ý tưởng mới, cô ta muốn cắn nuốt những cô gái xinh đẹp, sau đó làm cho mình đẹp.

Người đầu tiên, là Tiểu Liên.

Ả này hại cô ta, tuy rằng được một số tiền lớn, nhưng trong lòng Tiểu Liên vẫn có chút sợ hãi. Người như vậy dễ bị dọa chết nhất.

Tiểu Liên đang rửa mặt bỗng thấy A Sửu bò ra từ trong chậu nước thì bị dọa tắt thở.

Linh hồn của Tiểu Liên bị làm vật thử nghiệm.

A Sửu vui sướng bất ngờ phát hiện cách này dùng được. Sau

khi cắn nuốt Tiểu Liên, mắt của cô ta đẹp hơn, giống mắt của Tiểu Liên khi cười tựa như vầng trăng khuyết.

Từ đó không thể cứu vãn được nữa.

A Sửu giết các cô gái xinh đẹp trong phủ, khiến mình dần đẹp hơn. Cô ta không động vào huyện lệnh và tiểu thư, cô ta muốn bọn họ chờ đợi cái chết trong sự hoảng sợ.

Cũng có người bị mời tới trừ tà bắt quỷ, cuối cùng hoặc là bỏ chạy hoặc là hóa thành chất dinh dưỡng của A Sửu.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, trong phủ huyện lệnh không còn ai muốn ở lại. Tiểu thư dọn về chăm sóc cho người cha bị bệnh của mình.

Lục Tử Lãng vốn cũng muốn tới đây, nhưng bị cha mẹ trong nhà khóc ngăn cản.

A Sửu biến thành quỷ, vẫn nhớ mãi không quên Lục Tử Lãng.

Có thể nói ngoại trừ báo thù, Lục Tử Lãng chính là chấp niệm của cô ta.

Bây giờ cô ta đã trở nên đẹp rồi, đẹp còn hơn tiểu thư!

A Sửu hiện hình thành một cô gái đến nhà họ Lục tìm người thân, mê hoặc cha mẹ nhà họ Lục, trở thành em gái họ ngoại xa của Lục Tử Lãng.

A Sửu nghĩ rằng gia đình huyện lệnh vì chuyện bị ma ám mà thất thế, Lục Tử Lãng có khi nào không còn thích tiểu thư nữa, ngược lại thích mình không?

Kể đến đây thì A Anh dừng lại, cô ta hỏi:

“A Cảnh, nếu anh là Lục Tử Lãng thì sẽ làm như thế nào?"

Vu Cảnh không ngờ được nghe bạn gái kể câu chuyện như vậy, giống như nghe truyện Liêu Trai vậy.

Vu Cảnh khẽ thở dài:

“A Sửu kia vừa đáng thương lại đáng hận! Mà vị tiểu thư kia ngược lại rất đáng kính đáng ngưỡng mộ!”

“Tại sao?!” Giọng nói của A Anh hơi the thé, cô ta không hiểu không rõ tại sao Vu Cảnh lại cảm thấy tiểu thư đáng kính đáng ngưỡng mộ?!

Trong giọng nói của A Anh tràn ngập sự không hiểu và phẫn nộ, khiến Vu Chương kinh ngạc: A Anh bình thường không phải như vậy.

Cách đó không xa, cảm giác được A Anh vì tức giận mà tiết lộ một chút hơi thở, Tạ Giác cùng Khương Mặc Ngôn bố trí một trận pháp lấy hai người kia làm trung tâm, chực chờ khởi động.

Chương 676: Vô Đề

Vu Cảnh bởi vì nhìn thấy dáng vẻ khác với thường ngày của A Anh, trong lòng không khỏi cảm thấy cô ta rất xa lạ. Bởi thế nên trong ánh mắt, động tác của Vu Cảnh mang theo vài phần kháng cự.

Ánh mắt đó của Vu Cảnh càng khiến A Anh cảm thấy khó chịu hơn.

Nhưng vì là Vu Cảnh, A Anh nhẫn nhịn không nổi cáu.

Điều này ngược lại khiến Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn canh giữ ở gần đó bị bất ngờ, vốn tưởng rằng chỉ là một lần "săn bắn" của quỷ quái, hiện tại xem ra, tựa hồ A Anh có tình cảm thật với Vu Cảnh?

A Anh không có bại lộ chân thân, điều này tạo thành khó khăn cho việc bắt cô ta. Hơn nữa Vu Cảnh ở bên cạnh A Anh, rất dễ dàng trở thành con tin. Lúc này chỉ có thể tiếp tục chờ đợi thời cơ.

Cũng may, cuộc nói chuyện giữa hai người vẫn tiếp tục.

Vu Cảnh cảm thấy đầu mình hơi đau.

Đặc biệt là sau khi A Anh kể cho hắn ta nghe câu chuyện này, đầu Vu Cảnh càng thêm đau đớn. Khi Vu Cảnh nghe một số sự kiện trong câu chuyện này khiến hắn ta tràn đầy cảm xúc, một vài chi tiết trong đó rõ ràng hắn ta chưa nghe bao giờ, nhưng trong lòng mách bảo hắn ta sự thật không phải như thế.

Đầu Vu Cảnh càng ngày càng đau.

Hắn ta không kiên trì được nữa, tay ôm đầu, không ngừng gõ vào đầu. Trán nổi gân xanh, Vu Cảnh cảm thấy dường như một cái gì đó trong cơ thể của mình đang dần thức tỉnh.

A Anh cũng bị hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy hắn ta: “Vu Cảnh? Vu Cảnh, anh làm sao vậy?!”

Vu Cảnh đã có chút hoảng hốt, hắn ta nghe được A Anh kêu gọi, ngẩng đầu lộ ra một nụ cười, muốn nói với cô ta rằng ‘anh không sao’, nhưng chưa kịp nói gì đã ngất xỉu.

A Anh lúc này cũng bất chấp.

Cô ta đặt tay lên ngực Vu Cảnh, một luồng sương mù màu đỏ toát ra, tựa hồ muốn chui vào trong thân thể Vu Cảnh.

Không ngờ thân thể Vu Cảnh đột nhiên toát ra một luồng sáng trắng đẩy lùi sương mù màu đỏ và A Anh vài bước.

A Anh ngạc nhiên nghi ngờ nhìn.

Ánh sáng trắng tắt đi, một Vu Cảnh nằm dưới đất, một ‘Vu Cảnh’ lơ lửng trên cao.

“Chàng chàng là” A Anh kích động, mặt đỏ lên, giống như thiếu nữ thẹn thùng.

A Anh chỉ lo nhìn Vu Cảnh hình dạng linh hồn ở trước mắt, không quan tâm Vu Cảnh nằm dưới đất.

Nhưng ‘Vu Cảnh’ trên cao thì vẻ mặt hờ hững:

“Đừng dùng khuôn mặt này, ngươi không xứng!”

Vẻ thẹn thùng trên mặt nhanh chóng phai nhạt, A Anh giả vờ bị tổn thương hỏi:

“Tướng công? Chàng đang nói gì vậy? Ta là A Anh đây! Tướng công không biết ta sao?”

"Tướng công, sau khi ta bị yêu vật kia nuốt, ý thức cũng không có biến mất, vẫn trốn ở chỗ tối nhân cơ hội đánh lén, về sau thành công chiếm cứ thân thể yêu vật. Tướng công, ta thật sự là A Anh!”

‘Vu Cảnh’ không dao động:

“Ta chưa bao giờ nhận lầm thê tử của mình. A Sửu, luôn mang tên của người khác, khuôn mặt của người khác, ngươi không cảm thấy thống khổ sao?!"

A Anh cũng biết gạt không được, cô ta từng tìm hắn ta mấy kiếp, mỗi lần hắn ta đều không muốn ở bên cô ta, nhưng cô ta vẫn cứ muốn thử một lần.

Thu lại nụ cười dịu dàng trên mặt, A Anh lộ ra một nụ cười quyến rũ, nụ cười như vậy mới là của cô ta.

“Ta không cảm thấy thống khổ chút nào, miễn là có được chàng thì ta không chút thống khổ!”

‘Vu Cảnh’ nhắm mắt lại: “Nhưng ta rất thống khổ!”

"Đời thứ nhất, ta thừa nhận ngươi sống rất khổ, nhưng ngươi không nên hại tính mạng của rất nhiều người vô tội! A Anh, A Anh luôn giúp ngươi!”

“Ngươi nghĩ lúc mình còn nhỏ, phụ thân của ngươi không muốn giết ngươi sao?! Đó là A Anh đã khuyên ngăn phụ thân của nàng, tuy ngươi thành nha hoàn bình thường nhưng ít ra không bị tổn hại tính mạng!”

“A Anh luôn cố gắng làm tròn trách nhiệm làm tỷ tỷ, bảo hộ

ngươi. Trước khi ngươi xảy ra chuyện, nàng còn nói cho ta biết thân thế của ngươi, nói muốn tìm một phu quân tốt cho ngươi, khiến ngươi gả cho một người bình thường, sống cuộc sống bình thường vui vẻ "

Chương 677: Vô Đề

“Xì!” A Anh, không, A Sửu khinh thường.

“Nếu cô ta thật sự thương ta, yêu ta thì lẽ nào không biết ta thích chàng? Cô ta cướp chàng là ác ý lớn nhất với ta!”

Trong kiếp đó, sau này A Sửu hóa thành em gái họ xa của Lục Tử Lãng, sau khi huyện lệnh bị cô ta dọa chết, A Anh về nhà mẹ đẻ, A Sửu tìm mọi cách quyến rũ Lục Tử Lãng, nhưng đều không thành công.

Cuối cùng A Sửu định một hơi nuốt A Anh, thay thế cô ấy trở thành phu nhân của Lục Tử Lãng, lại bị Lục Tử Lãng phát hiện ra!

Rất đáng tiếc, A Anh đã chết, A Sửu chưa kịp cắn nuốt linh hồn A Anh, nhưng Lục Tử Lãng cư nhiên vì ngăn cản cô ta mà chết luôn. Hai vợ chồng cùng vào địa phủ, để lại cô ta một mình lẻ loi trên đời này. Thế là A Sửu buông thả bản thân, chuyên ăn người đẹp.

Vu Cảnh, hoặc là Lục Tử Lãng, không để ý tới cô ta.

Lục Tử Lãng nói tiếp:

“Kiếp thứ hai là ta và A Anh lại cầu nhân duyên một đời. Không ngờ, ngươi cư nhiên lại tìm tới, còn nuốt A Anh, khiến nàng ấy không còn lại hồn phách!”

"Không sai!" A Sửu chẳng chút áy náy.

"Nếu chàng thích cô ta như vậy, thế thì cô ta bị ta nuốt, trở thành một bộ phận trong thân thể ta, vậy là chàng có thể thích ta

rồi!”

Chấp niệm của A Sửu đối với Lục Tử Lãng đã đến mức điên dại.

Lục Tử Lãng ở kiếp thứ hai tận mắt nhìn thấy thê tử của mình bị yêu quái A Sửu nuốt chửng. Cho dù lúc đầu bị hoảng sợ cho rằng đó là ảo giác của mình, nhưng rất nhanh phát hiện ra manh mối.

Hắn ta kiên quyết cự tuyệt A Sửu, khiến A Sửu tức giận ăn luôn trái tim của hắn ta.

Sau này Lục Tử Lãng ý thức được vô luận đầu thai chuyển thế bao nhiêu lần, A Sửu xem hắn ta là chấp niệm đều sẽ không buông bỏ, nên khi Lục Tử Lãng hồn về địa phủ đã làm giao dịch với Phán Quan.

Lục Tử Lãng đồng ý dùng công đức và phúc vận mấy đời của mình đổi lấy một cách ngăn chặn A Sửu tìm ra mình.

Lục Tử Lãng thành công.

Mỗi kiếp hắn ta đều sống yên ổn.

Cho đến kiếp này.

Cho dù Vu Cảnh không có ký ức kiếp trước, nhưng linh hồn khi đụng phải A Sửu cũng sẽ chủ động cảnh báo!

Giấc mơ đó là một loại báo động trước.

Nhưng hiển nhiên Vu Cảnh không xem trọng, cộng thêm bị câu chuyện của A Sửu kích thích, khiến linh hồn của Vu Cảnh vô tình thức tỉnh ký ức của Lục Tử Lãng.

Nhưng cho dù như vậy, Lục Tử Lãng cũng chỉ là một hồn phách bình thường.

Mà A Sửu, trải qua trăm ngàn năm tu luyện, trên người không biết nhuộm máu của bao nhiêu người, sớm đã khác xa trước kia.

Đối mặt với A Sửu như vậy, Lục Tử Lãng ngoại trừ lời nói cự tuyệt, hoặc là tự nguyện hồn phi phách tán ra, không có bất kỳ phương pháp đối phó với cô ta.

A Sửu khôi phục vẻ ngoài quyến rũ, mắt dần ửng đỏ, giống như mang theo sức hấp dẫn:

“Lục lang, Lục lang, chàng nhìn ta đi, chàng thật sự không thích ta chút nào sao?”

Trên mặt Lục Tử Lãng hiện lên nét giãy giụa, ánh mắt bắt đầu tan rã mà trống rỗng.

A Sửu lộ vẻ vui mừng, trải qua nhiều năm như vậy, cô ta không quan tâm dùng phương pháp gì, chỉ muốn Lục Tử Lãng yêu mình, ở bên cạnh mình, vô luận lấy hình thức gì.

Mắt của A Sửu càng đỏ, cô ta muốn cho Lục Tử Lãng tin rằng hắn ta yêu mình sâu đậm.

Vèo!

A Sửu khựng lại.

A Sửu nhìn ngực của mình bị một sợi xích và một thanh kiếm xuyên thấu!

Vẻ mặt Lục Tử Lãng cũng lập tức tỉnh táo lại, sau khi hiểu được trước mắt rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn ta không chút do dự đánh một chưởng vào người A Sửu.

Nói thật, cái đánh này không chỉ vì vợ A Anh, tình cảm đậm sâu cỡ nào sau khi đầu thai chuyển thế, ký ức qua vài kiếp cũng trở nên nhạt nhòa, Lục Tử Lãng càng nhiều là cho chính mình!

Trên mặt A Sửu rõ ràng đều là khiếp sợ và khó tin.

Nhưng giây sau mặt của A Sửu thay đổi, biến về bộ dáng của A Anh, cô ta cười với Lục Tử Lãng, gọi hắn ta là ‘tướng công’.

Chương 678: Vô Đề

Lục Tử Lãng vốn tưởng rằng A Sửu đang mê hoặc mình, nhưng một giây sau hắn ta liền nhận ra, là A Anh! Là A Anh thật!

“A Anh!” Lục Tử Lãng muốn nắm lấy tay của A Anh.

Nhưng A Anh lại chảy nước mắt, lắc đầu:

“Thấy tướng công khỏe mạnh, hơn nữa còn nhớ A Anh, A Anh thỏa mãn rồi. Tướng công hãy sống hạnh phúc.”

Cơ thể A Anh bắt đầu bốc cháy. Đây là A Anh đang dùng ý thức còn sót lại của mình phá hủy thân thể của A Sửu.

Nhân cơ hội này, Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn nhét hồn phách Lục Tử Lãng vào lại trong thân thể của hắn ta, sau đó ném cho nhân viên Bộ Đặc Dị ở bên ngoài trận pháp.

Trong trận pháp chỉ còn lại A Sửu, Tạ Giác cùng Khương Mặc Ngôn.

Linh hồn của A Anh thật hiển nhiên là vô cùng suy yếu, cho dù cô ấy thiêu đốt chính mình muốn đốt cháy A Sửu thì chỉ qua ba, năm giây sau cô ta đã lấy lại ý thức.

A Sửu chỉ nhìn thoáng qua lập tức lùi lại, vùng thoát xích và kiếm dài trên người, để lại hai lỗ máu.

A Sửu không ngờ A Anh bị nuốt từ nghìn năm trước thật sự chưa tan biến, vẫn luôn trốn trong ý thức của cô ta, nhân cơ hội này gặp lại Lục Tử Lãng, còn thiêu đốt hồn phách tổn thương cô ta!

Vết thương của A Sửu đang dần khép lại, nhưng khuôn mặt đẹp như hoa thì bắt đầu nhanh chóng già đi. Không lâu sau, A Sửu đã trở thành một bà già với khuôn mặt nhăn nheo.

"Các ngươi Tất cả đều đáng chết!"

Roi dài màu lửa đỏ trên người cô ta hóa thành một con rắn lửa bắn về phía Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn.

Sau lưng cô ta bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người phụ nữ khuôn mặt xinh đẹp nhưng cứng ngắc.

"Đây là hình nhân!" Khương Mặc Ngôn trầm giọng nói.

Cái gọi là hình nhân tức là sau khi cắn nuốt hồn phách của một người thì dùng phương pháp đặc biệt biến thân thể của người đó thành con rối.

Những con rối này không có cảm giác, không sợ chết. Hơn nữa dưới sự khống chế của chủ nhân có thể tăng cao độ cứng của thân thể giống như cương thi.

A Sửu lui ra phía sau những người này, lấy ra một cây sáo xương, bắt đầu thổi.

Mấy chục hình nhân bao vây Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn vung xiềng xích ghép thành một cây kiếm dài rồi chém về phía người trước mắt. Hình nhân nghiêng người, bả vai xuất hiện một vết kiếm, nhưng vẫn xông về phía Khương Mặc Ngôn.

Tạ Giác cũng thử một lần: "Thân thể của những người này ít nhất cứng cỡ mao cương, cẩn thận với thân thể của họ, dường như mang theo độc!"

Tạ Giác phát hiện trong móng tay của một hình nhân lóe tia sáng màu xanh đậm.

A Sửu trong trạng thái bùng nổ đã hoàn toàn tiến vào hình thức liều mạng.

Qua trăm ngàn năm, Lục Tử Lãng chẳng những liếc mắt một cái liền nhận ra A Anh, còn không chút do dự muốn giết mình! Lục Tử Lãng quả nhiên chưa từng yêu mình!

Hiện tại A Sửu không còn muốn khiến Lục Tử Lãng yêu mình nữa, chỉ muốn giết hai tên chướng mắt ở trước mặt mình, sau đó nuốt sống Vu Cảnh là kiếp sau của Lục Tử Lãng.

Dung hợp thành một thể, cô ta không cần hết lần này đến lần khác tìm kiếm hắn ta nữa.

Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn rơi vào khổ chiến.

Không phải đánh không lại hình nhân, nhưng cơ thể của chúng nó quá cứng, còn mang theo độc tố, đánh nhau hơi bó tay bó chân.

Mắt thấy A Sửu đã bắt đầu công kích kết giới, Khương Mặc Ngôn biết không thể kéo dài thêm nữa.

Khương Mặc Ngôn nhìn về phía Tạ Giác, ánh mắt sáng quắc:

“Tôi có một kiếm có thể trừ tà, nhưng cần thời gian, anh giúp tôi kéo dài một thời gian.”

Tạ Giác gật đầu, che chở Khương Mặc Ngôn sau lưng mình, anh ấy sử dụng bùa chú và kiếm pháp, đơn độc ngăn cản công kích của hình nhân.

Tạ Giác cảm giác hơi thở sau lưng mình thay đổi, từ hơi thở

của người tu luyện huyền học bình thường biến thành uy áp mạnh mẽ.

Chỉ thấy một người mặc áo choàng đen từ phía sau Tạ Giác bay ra, giơ cao kiếm lớn:

“Cửu thiên huyền sát, hóa thành thần lôi, huy hoàng thiên uy, lấy kiếm dẫn chi!"

Chương 679: Vô Đề

Mũi kiếm mang theo tia chớp lấp lóe, hơn nữa càng lúc càng dày đặc.

"Một kiếm trừ tà!"

Kiếm chém về phía đám hình nhân và A Sửu ở đằng sau.

Vô số tia chớp giáng xuống, tia chớp này tựa hồ mang theo tác dụng tinh lọc.

Khoảnh khắc đánh vào hình nhân giống như đang thanh lọc thứ dơ bẩn, hình nhân nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Kéo dài hơn mười giây, toàn bộ kết giới tràn ngập tia chớp, khiến người không thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi tia chớp tắt đi, cả góc trời sạch sẽ.

À không, A Sửu vẫn còn đứng đó.

Tạ Giác liếc hướng người mặc áo choàng đen lơ lửng trên cao, định tiến lên chém thêm một kiếm.

A Sửu từ từ vỡ ra.

A Sửu biết mình sắp tan biến.

Tiếc nuối duy nhất của cô ta trong cuộc đời này chính là không thể có được tình yêu của thiếu niên kia.

Trước mắt A Sửu dường như nhìn thấy cảnh tượng thật lâu

trước kia.

Khi cô ta còn là một cô bé.

Có một thiếu niên nho nhỏ tuấn tú cười nói với cô ta:

“Nàng không xấu.”

Thật muốn lại được nhìn thấy thiếu niên cười với nàng một lần thôi.

A Anh hoàn toàn tiêu tan.

Tạ Giác ngước đầu nhìn hướng bầu trời: “Có chiêu lợi hại như vậy sao không sớm sử dụng?”

Người mặc áo choàng đen không nói chuyện, hóa thành một luồng sáng bay vào trong thân thể Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn mở mắt ra, sau đó ho sặc sụa, sắc mặt tái nhợt, trán ướt mồ hôi.

Tạ Giác thấy không ổn vội chạy lại nâng Khương Mặc Ngôn:

“Chuyện gì vậy?”

Khương Mặc Ngôn lộ ra một nụ cười khổ.

Lúc chưa bắt đầu tu luyện thì anh còn có thể tự do chuyển đổi giữa Khương Mặc Ngôn và Âm Dương Tuần Tra Sử.

Nhưng sau khi bắt đầu tu luyện là mặc nhận quá trình thân thể và linh hồn dần đồng bộ, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn khiến cơ thể anh luôn chịu áp lực cực lớn.

Hồn phách lìa xác phục hồi thực lực của Âm Dương Tuần Tra

Sử khiến thân thể của anh yếu đi một chút, không đến bất đắc dĩ thì anh không muốn làm như vậy.

Nhìn biểu cảm của Khương Mặc Ngôn thì Tạ Giác đã hiểu, chắc Khương Mặc Ngôn phải trả giá rất lớn để sử dụng chiêu vừa rồi.

Tạ Giác không nói gì nữa, dìu Khương Mặc Ngôn chậm rãi đi ra kết giới.

Vừa ra ngoài.

Người của Bộ Đặc Dị nghênh đón:

“Bộ trưởng Tạ”

Tạ Giác nhìn về phía người dẫn đầu kia: “Sự tình đã giải quyết xong, giao cho các người giải quyết chuyện sau đó.”

“Vâng!” Người dẫn đầu kích động đồng ý.

Phương xa, Bạch Hàng chứng kiến tất cả liều mạng chạy trốn về phương xa.

Còn Vu Cảnh, sau khi tỉnh lại tiếp tục làm việc trong đoàn phim, nhưng đã quên hết ký ức từng quen bạn gái, bao gồm ký ức về Lục Tử Lãng, A Anh, A Sửu.

Một năm sau, Vu Cảnh viết một cuốn sách mới.

Tên của cuốn sách là A Sửu.

Cố Khanh cũng không biết Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn lừa gạt mình, trực tiếp giải quyết A Anh.

Lúc Cố Khanh cùng các bạn đi dạo phố thì cũng gặp được một

việc.

Bọn họ vốn chỉ đi dạo quanh các điểm du lịch khác nhau ở thành phố Hoành.

Đang đi thì thấy một bà bác nâng một phụ nữ mang thai bụng lớn đi ở phía trước họ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Mộc Mộc, con phải đi theo mẹ tìm đạo trưởng kia nhìn xem trong bụng của con rốt cuộc là cháu nội trai hay gái.” Mẹ chồng ân cần dìu người phụ nữ dường như đang mang thai.

Mộc Mộc từ chối gay gắt:

“Mẹ! Nếu mẹ muốn biết thì chờ vài tháng nữa đến bệnh viện hỏi bác sĩ! Hơn nữa, dù là trai hay gái đều là con của con, không có sự khác biệt! Sao mẹ cứ khăng khăng đòi cháu trai chứ!”

Mộc Mộc biết mẹ chồng mình chỉ muốn có cháu nội trai.

Lúc trẻ Mộc Mộc và chồng yêu nhau rồi kết hôn, sau đó cùng nhau phấn đấu cho sự nghiệp của mình.

Lúc ấy đất nước chưa cho sinh con thứ hai, cộng với thời gian làm việc bận rộn, bị mẹ chồng giục mãi hai người mới bắt đầu chuẩn bị mang thai.

Mười tháng sau, con gái Cục Bột sinh ra.

Mộc Mộc và chồng không quan tâm nam nữ, Cục Bột là con gái thì sao chứ? Con bé đáng yêu biết bao, có câu nói con gái là áo bông nhỏ của cha mẹ! Hai vợ chồng nâng niu con gái như báu vật.

Chương 680: Vô Đề

Mẹ chồng không vui lắm, nhưng Mộc Mộc làm kinh doanh, chồng là nhân viên công vụ, muốn có thêm đứa con thứ hai hơi khó.

Với điều kiện tiên quyết cứng rắn như thế, dù mẹ chồng có bất mãn tới đâu cũng không thể nói ra. Hơn nữa cháu gái đúng là ngoan ngoãn đáng yêu, bà ta dần chấp nhận.

Hiện nay quốc gia đã mở rộng chính sách sinh con thứ hai.

Mẹ chồng lập tức hưng phấn, bắt buộc hai vợ chồng phải đẻ cháu nội trai cho bà ta.

Mộc Mộc và chồng suy nghĩ, con gái một mình cũng hơi cô đơn, nếu có thêm một đứa nhỏ làm bạn cũng tốt.

Vì thế họ dự định sinh con thứ hai, nhưng sinh con trai hay con gái khó mà bảo đảm được, về mong mỏi của mẹ chồng đành xem ý trời.

Mẹ chồng thích cầu thần bái Phật, sau khi phát hiện con dâu có đứa con thứ hai liền vội đưa cô ta ra ngoài, nói phải đi tìm đạo trưởng xem cái thai này là trai hay gái.

Nhóm Cố Khanh theo ở phía sau nghe tranh chấp giữa mẹ chồng nàng dâu.

Con dâu không muốn xem mấy thứ mê tín dị đoan, nhưng không thuyết phục được mẹ chồng.

Còn mẹ chồng chỉ muốn có cháu nội trai, khăng khăng kéo con

dâu đi xem bói để yên lòng.

Nếu không phải cháu trai thì bà ta muốn nhờ đạo trưởng tìm cách biến đứa con trong bụng con dâu thành trai.

Trần Nhất Khả kéo ống tay áo Cố Khanh, hỏi nhỏ vào tai cô:

“Là trai hay gái có thể nhìn ra được sao?”

Người phụ nữ kia bụng còn chưa phồng ra, nếu không phải mẹ chồng cẩn thận dìu cô ta và nội dung cuộc nói chuyện thì không thể đoán được mang thai.

Nhóm người nghe lén, vừa lúc có nhân viên chuyên nghiệp Cố Khanh nên muốn hỏi thật giả.

"À Cái này thì” Cố Khanh cười gượng: “Cũng phải xem tình huống.”

Giới tính của thai nhi không thể xác định dựa theo giới tính của quỷ đầu thai.

Bình thường dựa theo thủ tục của địa phủ đầu thai chuyển thế là trực tiếp đánh linh hồn vào bụng người ta, chờ tới lúc có thể nhìn ra giới tính thai nhi thì dụng cụ của bệnh viện cũng có thể kiểm tra ra.

Còn có một ít tình huống đặc biệt, cho dù uống canh Mạnh Bà cũng không lập tức quên kiếp trước, sẽ quanh quẩn cạnh người mẹ một đoạn thời gian, đợi đến khi hoàn toàn quên hết thảy sẽ chui vào thân thể mẹ, trường hợp này không cách nào xác định nam nữ.

Ví dụ như Cố Khanh ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy một nam quỷ đi theo bên cạnh một phụ nữ mang thai, hai bên bị một sợi dây thai nối liền, có lẽ nam quỷ này sẽ đầu thai thành nữ.

Nghe Cố Khanh nhỏ giọng giải thích vài câu, Thẩm Thần bị gợi lên hứng thú, chỉ hướng phụ nữ mang thai đi phía trước:

“Còn người đó thì sao? Có thể xem được không?”

Cố Khanh nhìn thoáng qua, lắc đầu: “Còn không đến lúc đó "

Trong lúc nói chuyện, hai mẹ chồng và con dâu đã ngừng lại.

Họ rẽ phải vào một cửa hàng ven đường.

Cửa hàng không có bảng hiệu, bên trong có một nhân viên bán hàng rất xinh đẹp. Các quầy xung quanh trông trống rỗng, nhưng tất cả đều bị khóa.

Mẹ chồng tiến lên nói hai câu với nhân viên bán hàng, đối phương tựa hồ tra cứu máy tính một chút, xác định có hẹn trước, dẫn hai người lên lầu hàng.

Khi nhân viên xuống lầu thì trong cửa hàng có thêm bốn người khác.

Bốn người Cố Khanh hào hứng đi dạo trong cửa hàng.

Cố Khanh phát hiện chủ cửa hàng này dường như có chút bản lĩnh.

Đầu tiên là cửa hàng này trình bày bố cục ngoài tròn trong vuông, cửa hàng có hình dạng lỗ vuông, cái này được gọi là rơi xuống đất sinh tiền. Sau đó ở vị trí tiền đặt một pháp khí cóc chiêu tài, hút tài vận đến một chỗ, lấy tài sinh tài.

Cửa hàng được bố trí cục phong thủy chiêu tài, có thể nói là hút gần 70% tài vận ở khu vực này vào cửa hàng.

Hơn nữa đừng thấy trong quầy trống rỗng, trên thực tế bên

trong đặt các loại bùa chú, chẳng qua bị trận pháp ngăn cách không thể nhìn thấu tác dụng của bùa thế nào.

Hách Viện Viện rất hứng thú với kết quả xem bói của hai mẹ chồng con dâu kia, cô ấy giả vờ cảm thấy hứng thú với bói toán, hỏi nữ nhân viên tiếp khách:

“Chị ơi, lúc nãy tôi nghe hai mẹ con đi ở đằng trước nói chỗ chị có một vị đạo trưởng bói linh lắm hả?”

Chương 681: Vô Đề

Nữ nhân viên niềm nở với mọi khách hàng, nhưng không quên báo giá trước:

“Đạo trưởng Đạo Chân thật sự rất linh! Xem tướng bình thường một lần mười nghìn, xem tướng chuẩn xác một lần trăm nghìn, nghiệp vụ khác thì tùy vào khó khăn bàn lại giá.”

"Trăm nghìn?!" Hách Viện Viện bị dọa nuốt nước miếng: “Đắt vậy?!”

Hai mẹ chồng nàng dâu kia thoạt nhìn bình thường vậy mà hóa ra là nhà giàu?

Không phải nhóm bọn họ không trả nổi mười nghìn, chẳng qua có cao nhân như Cố Khanh, lúc bình thường cô chỉ lấy ‘giá bạn bè’, khiến các cô gái không ngờ một đạo trưởng không biết thật giả đòi giá xem bói cao đến thế.

Khác với suy nghĩ của nhóm Hách Viện Viện, Cố Khanh nghe báo giá cũng nhíu mày.

Nếu như là người bố trí cục phong thủy trong cửa hàng, một quẻ trăm nghìn là còn rẻ.

Nhưng thông thường thì đại sư có thực lực cỡ đó làm gì thiếu tiền đến mức cần mở cửa hàng?! Dù sao, một số nhà giàu cầu tới cửa xin được cúng tiền đủ nuôi một môn phái rồi.

Vậy thì ai dám trắng trợn mở cửa hàng ở chỗ này, hơn nữa dường như căn bản không đi đăng ký với Bộ Đặc Dị địa phương?

Đạo trưởng này là thật hay hàng giả?

Nữ nhân viên thấy mình báo giá khiến các cô gái dường như hết muốn xem bói, vội bổ sung thêm:

“Đạo trưởng Đạo Chân thật sự rất lợi hại! Ông ấy nói một câu đủ cho các cô hưởng thụ suốt đời. Như tôi đây, Chân đại sư từng cứu mạng của tôi!”

Bốn cặp mắt nhìn qua, dường như nói: Nào, chị gái, kể chuyện nghe chơi.

Nữ nhân viên thấy vậy hắng giọng, kể tỉ mỉ.

Đạo trưởng Đạo Chân này nghe nói là một đạo trưởng trong Thiên Nhất Quan, một đạo quán cực kỳ nổi tiếng của thành phố Hoành.

Ông ta xuống núi mở một cửa hàng bói toán, nghe nói là muốn ‘luyện tâm chốn hồng trần’ để đột phá.

Nữ nhân viên năm đó đột nhiên bị bệnh nặng, đi khám tất cả bệnh viện ở vùng này vẫn không tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Người trong nhà cầu Thiên Nhất Quan.

Khi đó, vừa lúc đại sư Đạo Chân tìm kiếm đột phá chuẩn bị xuống núi, quan chủ liền giao cho đại sư Đạo Chân chữa.

Đại sư Đạo Chân đi theo cha mẹ của nữ nhân viên xuống núi, đến nhà bọn họ. Vào cửa liền nói trong nhà bị Tà Linh vào, làm cha mẹ của cô ta sợ hết hồn.

Lúc ấy cô ta đã bệnh rất nặng, luôn hôn mê, ngẫu nhiên mới có thể tỉnh lại vài phút.

Không ngờ đại sư Đạo Chân tìm một chén nước sạch, hòa tan một lá bùa vào rồi cho nữ nhân viên uống. Cô ta ói ra một bãi màu đen, thoáng chốc tỉnh táo lại.

Trải qua hỏi thăm mới biết được nguyên nhân dẫn đến chuyện này, lúc nữ nhân viên đi chơi với bạn vô tình nhìn thấy một pho tượng Tà Linh trong núi hoang.

Đám yêu tinh quỷ quái kia vì muốn có được sức mạnh càng mạnh có khả năng rất cao tạo một pho 'tượng thần' để hấp dẫn tín đồ. Nhưng phần lớn đều là Tà Linh, cho dù có người thờ thì cuối cùng chúng nó không nhịn được ăn luôn người thờ mình, vì thế mà dần dà không còn ai tin vào chúng.

Cô gái và các bạn không làm gì cả, nhưng Tà Linh đã quá đói, khó khăn lắm mới nhìn thấy vài loài người, lấy lý do bọn họ đá đổ bát của nó, đi theo cô gái và các bạn bè, không ngừng hút sức sống của họ.

Thật ra phía trước bức tượng bỏ hoang làm gì có cái bát nào, phỏng chừng chỉ là lỡ chân đá trúng một cục đá ven đường.

Đạo trưởng Đạo Chân trừ Tà Linh, còn giúp chữa cho cô gái và các bạn. Vì cảm tạ đạo trưởng Đạo Chân, biết đạo trưởng định 'luyện tâm chốn hồng trần', mấy nhà hợp tác mua cửa hàng này tặng cho đạo trưởng.

Còn nữ nhân viên, cô ta làm việc được đạo trưởng trả lương, còn lương cao hơn nhân viên văn phòng, cô ta tuyệt đối không phải bởi vì cảm thấy thế giới quá nguy hiểm mới trốn ở đây!

Nhóm Cố Khanh nghe nữ nhân viên 'người thật nói việc thật' có ấn tượng tốt hơn với vị đạo trưởng này.

Trên lầu vẫn đang nói chuyện.

Mẹ chồng đè con dâu không kiên nhẫn ngồi xuống ghế, bà ta ngồi xuống chiếc ghế khác, xoa xoa tay nhìn đạo trưởng mặc áo đạo sĩ ở trước mặt:

“Đạo trưởng Đạo Chân, xin ngài xem giúp con dâu của tôi. Mong muốn của tôi có thể trở thành sự thật không?”

Chương 682: Vô Đề

Đạo trưởng Đạo Chân để một dúm râu, ông ta vuốt râu, lẳng lặng nhìn trong chốc lát mới chậm rãi lấy ra một tờ giấy, một cây bút, đưa cho Mộc Mộc: “Viết chữ.”

Mộc Mộc biết đây là muốn bói chữ.

Mộc Mộc ngẫm nghĩ, nghỉ đông sắp bước qua năm mới, cái gọi là nhất nguyên sơ thủy, cô ta chậm rãi viết một chữ ‘nguyên’ trên giấy.

Nhìn thấy chữ này, đạo trưởng Đạo Chân giật thót tim.

Nguyên là hình thứ hai mươi tám, thuộc quẻ tốn, mà quẻ tốn là sinh con gái. Đứa con trong bụng người phụ nữ này là con gái!

Đạo trưởng Đạo Chân không nói ra ngay, mà là nhìn mặt mẹ chồng.

Ừm, tuổi trẻ chết chồng, làm người cứng rắn, trán hơi đen, dường như tương khắc với cháu nội gái chưa sinh.

Đạo trưởng Đạo Chân đang cố gắng tổ chức ngôn ngữ.

Mẹ chồng dù không biết bói chữ, nhưng thấy đạo trưởng mãi không nói chuyện liền biết sự thật có lẽ không theo ước mong của bà ta.

Mẹ chồng xụ mặt xuống.

Đạo trưởng Đạo Chân trầm ngâm trong chốc lát, rốt cục mở miệng:

“Nữ này mệnh quý.”

Tức là mặc dù sẽ sinh con gái nhưng cô bé này là một quý nhân!

Mẹ chồng vẻ mặt không vui, con gái dù mệnh có quý đến đâu cũng không thể nào làm hoàng hậu!

Đạo trưởng Đạo Chân không nói nhiều, lấy bùa hộ mệnh mình tự làm ra đưa cho Mộc Mộc: “Mang theo bên người, có thể bảo vệ bình an cho cô.”

Hy vọng bùa hộ mệnh này có thể giúp đứa bé trong bụng cô ta tránh được một kiếp nạn.

Mộc Mộc vươn tay nhận lấy bùa hộ mệnh:

“Cảm ơn đạo trưởng.”

Mẹ chồng và nàng dâu xuống lầu, vẻ mặt khác hẳn lúc trước.

Trước đó mẹ chồng vẻ chờ mong, hiện tại lại tràn ngập thất vọng.

Con dâu lúc trước vẻ mặt không tình nguyện, hiện tại khóe miệng cong lên.

Đạo trưởng này phỏng chừng thật đúng là có chút bản lĩnh!

Cố Khanh phát hiện người phụ nữ mang thai lúc trước thai khí bất ổn bây giờ ổn định lại, hẳn là đạo trưởng cho cô ta cái gì.

Hách Viện Viện hào hứng hỏi:

“Khanh Khanh, hay là tôi xem bói thử?”

Còn không đợi Cố Khanh nói chuyện, trên lầu cư nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Đạo trưởng Đạo Chân nhìn Cố Khanh: “Khách quý đến chơi, Đạo Chân thất lễ không từ xa nghênh đón.”

Ba người Hách Viện Viện và nữ nhân viên đứng thành một hàng, nhìn Cố Khanh lại ngó đạo trưởng Đạo Chân, cùng chống cằm hóng phim.

Bạch Hàng chạy trốn, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mình tìm được chủ nhân Tà Thần.

Tà Thần hiện tại đã có thể tự do hành động, hắn tạm thời đoạt xá một loài người, không biết đang âm mưu hành động gì.

Lúc Bạch Hàng tìm được Tà Thần thì dường như hắn đang phê duyệt văn kiện.

"Chủ nhân." Bạch Hàng quỳ xuống: “A Anh đã tan biến.”

"Ồ?" Người đàn ông trước mắt đã không còn là một đoàn sương đen nữa, giương mắt nhìn Bạch Hàng đang quỳ trên mặt đất: “Không phải đi tìm người à? Tại sao khiến chính mình tan biến?”

Bạch Hàng cẩn thận miêu tả cảnh tượng nhìn thấy ngày hôm đó, sau đó nói: “Chủ nhân, Khương Mặc Ngôn kia cực kỳ không đơn giản!”

Tà Thần không nói ra thân phận Khương Mặc Ngôn, ngón tay hắn gõ vào mặt bàn: “Xem ra sự hy sinh của A Anh vẫn có giá trị!”

Hắn đã sớm biết Khương Mặc Ngôn là Dương Tuần Tra Sử chuyển thế, thoạt trông chuyển thế đầu thai đã áp chế hồn thể của

anh nhiều, thật tốt!

Tà Thần nhớ đến một thuộc hạ mình mới mê hoặc gần đây.

Có thể làm thêm vài lần chiến lược quấy rối như vậy.

Nhà Mộc Mộc.

Mẹ chồng nàng dâu về nhà, Mộc Mộc cảm thấy mẹ chồng đã hỏi đạo trưởng xong rồi chắc cũng yên phận, cô ta thừa dịp hiện tại còn chưa lộ bụng tranh thủ kiếm tiền nuôi gia đình.

Mà mẹ chồng ở nhà nấu cơm, càng nghĩ càng không cam lòng.

Lẽ nào đời bà ta không có số có cháu nội trai sao?

Bà ta lau tay vào tạp dề, móc điện thoại ra gọi cho một dãy số:

“Em gái, lúc trước em nói xin được thuốc sinh con từ thần bà, hiệu quả thế nào?”

Mộc Mộc đang ở phòng sách mở hội nghị từ xa cảm giác thân thể lạnh lẽo.

Mộc Mộc hai ngày nay cảm thấy có chút không đúng.

Mẹ chồng mấy hôm nay quá ân cần với cô ta.

Điều này khiến Mộc Mộc cảm thấy hơi vinh hạnh không dám nhận?

Chương 683: Vô Đề

Lẽ ra sau khi tìm đạo trưởng xem bói, biết Mộc Mộc mang thai con gái thì mẹ chồng nên thất vọng một khoảng thời gian mới phải, tại sao không thấy bà ta buồn gì hết? Mỗi ngày bưng trà rót nước, nấu canh cho Mộc Mộc, như thể cô ta đang mang thai bảo bối.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Mộc Mộc nói cho chồng nghe điều kỳ lạ này.

Dương Minh nghe xong ngáp một cái:

“Em xem mẹ anh là thú dữ hay nước lũ sao? Đừng lo, dù sao đi nữa em mang bầu cháu nội của bà, tất nhiên phải thương em chứ. Anh phỏng chừng mẹ nhớ Cục Bột nên bồi bổ cho em.”

Mộc Mộc nghe xong bật cười:

“Sao lại có chuyện nhớ cháu gái thì nấu canh cho con dâu!”

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Mộc Mộc cũng hơi nhớ con gái. Lần này mang thai, vì cái thai không ổn định nên hai vợ chồng tạm thời gửi con gái đến chỗ ông bà ngoại chăm sóc, mẹ chồng thì ở nơi này chăm sóc Mộc Mộc.

Tuy thường đi thăm con gái, nhưng vẫn thấy nhớ con.

Ngày hôm sau, mẹ chồng lại hầm canh cho Mộc Mộc, ân cần đưa đến phòng sách.

Đây là tấm lòng của mẹ chồng, Mộc Mộc cho dù chán uống canh rồi vẫn cố uống.

Không ngờ khi Mộc Mộc bưng chén lên thì ngửi được mùi hôi ở bên trong.

Mộc Mộc vội vàng buông chén xuống: “Mẹ? Bên trong nấu cái gì mà có mùi kỳ vậy?”

“Hả?” Bà Dương bưng chén lên ngửi: “Có gì đâu.”

“À, có phải là con ngửi được mùi thuốc?” Mẹ chồng vỗ tay: “Hai hôm trước mẹ cùng con đi khám trung y, mẹ lén hỏi một thầy thuốc, ông ta nói cái thai của con không ổn định nên cho toa thuốc đông y, nấu chung với canh bồi bổ.”

Mộc Mộc có chút hoài nghi lần thứ hai bưng chén lên, lại ngửi thử.

Kỳ lạ, vừa rồi ngửi được mùi thối, bây giờ không có mùi gì cả, trong canh có thoảng mùi thuốc.

Thấy Mộc Mộc còn bưng chén không uống, mẹ chồng thúc giục:

“Mộc Mộc, con mau uống khi canh còn nóng, thầy thuốc nói dược thiện phải uống lúc nóng.”

Mộc Mộc gật đầu, ghé môi vào vành chén định uống.

Bùa bình an mà đạo trưởng Đạo Chân đưa cho Mộc Mộc chợt nóng lên, cô ta cảm giác dạ dày quặn thắt buồn nôn.

“Ọe!” Không kịp nói chuyện, cô ta đặt chén lên bàn, vừa bịt miệng vừa lao vào toilet.

"Ôi ôi! Sao lại bất cẩn như vậy?” Mẹ chồng cẩn thận ổn định chén, đau lòng nhìn ra một nửa nước canh đổ ra, đây chính là

Mộc Mộc ở trong nhà vệ sinh nôn ói một hồi lâu mới dần bình tĩnh lại.

Mộc Mộc vỗ ngực điều chỉnh hơi thở, thầm cảm thấy lạ, cô ta mang thai một thời gian, vẫn ăn uống ngon lành, không chút khó chịu, tại sao vừa rồi khi định uống canh thì buồn nôn?

Mộc Mộc ra khỏi toilet, trong phòng sách đã không còn bóng dáng của mẹ chồng, cũng không thấy bát canh trên bàn đâu.

Mộc Mộc thầm nghi hoặc đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, mẹ chồng cũng đang đau lòng.

Bà ta bỏ ra số tiền lớn mới mua được thuốc sinh con trai. Thần bà kêu em gái bà ta chuyển lời lại là một lần phải uống hết nguyên gói mới có thể phát huy tác dụng thay đổi hoàn toàn giới tính. Uống ít một chút cũng khiến hiệu quả kém hơn nhiều.

Bà ta không ngờ bỏ thuốc vào canh gà bưng cho con dâu uống, rõ ràng cô ta đã đưa chén sát môi rồi mà không uống, còn làm đổ nửa chén!

May mắn!

Bà ta vì phòng ngừa nên mua thêm một gói.

Mẹ chồng một lần nữa múc đầy một chén canh gà, mở một gói giấy nhỏ chuẩn bị đổ thuốc vào.

Sau lưng bà ta bỗng truyền đến một giọng nói u ám:

“Mẹ, mẹ định làm gì?”

Bà Dương sợ hết hồn, tim đập nhanh, thấy sắc mặt con dâu rất

khó coi nhìn mình, vội vàng giải thích: “Đây là thuốc an thai lần trước do thầy thuốc trung y kê toa, muốn mẹ bỏ vào canh.”

Mộc Mộc tức giận cắn răng, đến lúc này rồi bà ta còn không chịu nói thật! Thuốc đông y sẽ là nghiền tất cả thành dạng phấn kiểu này sao? Mới rồi còn bảo là dược thiện, giờ thành thuốc bột?

"Được rồi! Nếu mẹ đã nói như vậy thì chúng ta cầm thứ này đi tìm thầy thuốc trung kia hỏi xem, hoặc tìm cơ cấu chuyên môn kiểm tra?”

Chương 684: Vô Đề

Mộc Mộc dám khẳng định gói thuốc này chắc chắn có vấn đề!

Mẹ chồng nghe nói phải mang thuốc bột đi kiểm tra thì bối rối nói:

"Không được! Đây là thuốc bí truyền mà mẹ đặc biệt xin về, không thể để người ta kiểm tra!"

Thuốc bí truyền? Mộc Mộc nghe được từ khóa, mẹ chồng xem trọng như vậy thì đủ hiểu tác dụng của thuốc đó là gì.

Mộc Mộc gặng hỏi:

"Thuốc sinh con trai? Mẹ mua nó?"

Nếu đã nói ra hết thì bà Dương cũng không giấu diếm: "Mộc Mộc, con yên tâm, thuốc này thật sự hữu dụng! Em gái của mẹ, dì của Dương Minh, lúc trước con dâu của em ấy đi bệnh viện kiểm tra nói mang thai con gái, em ấy cầu thần bà cho một gói thuốc, thừa dịp chưa đầy năm tháng uống, sinh ra một con trai nặng bốn ký!"

Nói đến con trai thì mắt bà Dương sáng rực.

Mộc Mộc bật cười vì sự hoang đường này.

Mẹ chồng của cô ta vì muốn cháu nội trai mà cho cô ta uống mấy thứ không rõ nguồn gốc này.

Về sau ai biết có khi nào bà ta vì cháu nội trai mà muốn hại chết cô ta không?

Mộc Mộc lấy điện thoại ra gọi cho Dương Minh.

Dương Minh lúc này đang đi làm, bình thường cô ta sẽ không gọi điện thoại vào thời điểm này quấy rầy công việc của anh ta.

Đường dây kết nối, thanh âm Mộc Mộc tương đối bình tĩnh: "Dương Minh, anh lập tức xin nghỉ phép trở về một chuyến, nói rõ ràng với mẹ của anh. Nếu không chúng ta sẽ ly dị!"

Mộc Mộc nói xong cúp máy.

Dương Minh ở đầu dây bên kia vẻ mặt mờ mịt.

Cố Khanh trò chuyện với đạo trưởng Đạo Chân một lúc thì cảm thấy tương đối thú vị.

Đạo trưởng Đạo Chân này cách nói năng cử chỉ không có vấn đề, vậy ông ta nói luyện tâm chốn hồng trần là gì? Đã bắt đầu chưa? Kết thúc chưa?

Nhóm người Hách Viện Viện cũng rất vừa lòng, đạo trưởng Đạo Chân nể tình Cố Khanh là đồng nghiệp, giúp bọn họ bói sơ vận thế trong thời gian gần, không lấy tiền.

Nói chuyện một lúc thì Cố Khanh cũng hỏi đạo trưởng Đạo Chân tại sao lại mở cửa hàng ở chỗ này.

Bình thường người có sư môn đi ra ngoài rèn luyện sẽ đến Bộ Đặc Dị báo cáo. Bộ Đặc Dị sẽ nhận bọn họ làm thành viên tạm thời, làm nhiệm vụ trả thù lao đủ cho bọn họ trang trải, tại sao phải mở một cửa hàng ở đây?

Đối với việc này, đạo trưởng Đạo Chân lộ ra nụ cười khổ.

Năm đó đạo trưởng Đạo Chân ra khỏi Thiên Nhất Quan, sư

phụ cho ông ta một túi gấm, dặn xuống núi hãy mở ra.

Đạo trưởng Đạo Chân xuống núi, đầu tiên giúp giải quyết chuyện trong nhà của nữ nhân viên, sau đó mở túi gấm ra, nhìn thấy trên đó viết: Một ngày chín quẻ, thầy bói ba năm.

Tuy rằng không rõ mỗi ngày bói toán giúp ích gì cho việc luyện tâm chốn hồng trần, nhưng trên tờ giấy sư phụ viết như vậy, đạo trưởng Đạo Chân làm theo.

Nhưng sắp tròn ba năm, đạo trưởng Đạo Chân dường như vẫn giậm chân tại chỗ không thể tiến bộ.

Sau khi Cố Khanh trở về, rốt cuộc biết chuyện anh trai Khương Mặc Ngôn và lén giấu cô đi giết A Anh.

Cố Khanh tỏ vẻ rất tức giận!

Bề ngoài nhìn hai người không bị thương gì, nhưng vấn đề của Khương Mặc Ngôn phỏng chừng có chút nghiêm trọng. Thân thể và linh hồn càng không khớp với nhau, tu vi càng bị áp chế, trừ phi mau chóng đột phá thì thân thể của anh mới ổn định hơn.

"Không sao. Có thể diệt trừ A Anh, so sánh thì tôi chỉ bị vấn đề nhỏ.” Khương Mặc Ngôn an ủi.

Cố Khanh bỗng sững người lại.

Trong đầu cô, sách ngọc lâu ngày không thấy động tĩnh vừa mới giật nhẹ, để lại một bài tu luyện pháp thuật: Thuật luyện thể dưỡng hồn.

Nhìn tên đủ biết là thiết kế riêng cho Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh dùng ánh mắt quỷ dị nhìn thoáng qua Khương Mặc Ngôn hoàn toàn không biết gì cả, lập tức viết ra bài tu luyện pháp

thuật này cho anh.

Theo lý thuyết, Cố Khanh đột ngột đưa tặng một bài pháp thuật hoàn toàn thích hợp với tình trạng thân thể của Khương Mặc Ngôn, Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn nên lấy làm lạ, gặng hỏi cô mới đúng.

Chương 685: Vô Đề

Nhưng bọn họ đều ăn ý không hỏi.

Có bí mật thì sao chứ? Chỉ cần vẫn là Cố Khanh thì đủ rồi.

Dương Minh nhận được điện thoại, liền biết trong nhà khẳng định xảy ra chuyện.

Anh ta lập tức tìm cấp trên xin nghỉ, sau đó vội vã về nhà.

Về đến nhà, nhìn thấy mẹ mình ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, vẻ mặt luống cuống.

"Mẹ? Có chuyện gì vậy? Sao Mộc Mộc đột nhiên gọi điện thoại kêu con về?" Dương Minh nhìn cửa phòng đóng chặt, vợ anh ta hẳn là ở trong phòng.

Bà Dương nhìn thấy con trai trở về, giống như có cột trụ tinh thần.

“Minh Minh, mẹ mẹ chỉ là vì tốt cho hai đứa!”

Bà ta đỏ mắt nói:

“Mộc Mộc, tại sao con bé không thể hiểu cho mẹ?”

Nhìn người mẹ luôn kiên cường đỏ mắt, Dương Minh cũng hoảng hốt, xem ra đúng là có chuyện lớn rồi.

Dương Minh vội vàng vỗ vai mẹ an ủi: “Mẹ, mẹ đừng khóc, đừng khóc! Thôi nào, nói cho con biết trước đã, rốt cuộc có chuyện gì?”

Rầm!

Cửa phòng bị mở ra.

Mộc Mộc đi ra, nhìn thấy bộ dáng mẹ chồng đỏ khóe mắt, cô ta nhếch mép:

“Con còn chưa khóc mà mẹ khóc cái gì?!”

Dương Minh thấy Mộc Mộc chanh chua như thế thì vội nói:

“Vợ, em đừng như vậy, mẹ là người lớn hơn mình.”

Mộc Mộc hừ một tiếng: “Đúng vậy, tôi xem bà ấy là người lớn, nhưng anh hỏi coi bà ấy làm cái gì? Trong chén canh mà bà ấy kêu tôi uống đã bỏ thứ gì!”

Dương Minh nhìn về phía bà Dương.

Bà Dương co rúm lại một chút:

“Thì là thuốc sinh con trai bí truyền mẹ xin được”

Dương Minh nghe vậy hoàn toàn thay đổi sắc mặt, buột miệng thốt ra:

“Sao có thể ăn lung tung thứ như vậy được?”

Dương Minh nhìn kỹ biểu cảm của mẹ mình, trên mặt bà ta mang theo sợ hãi, nhưng là sợ bị con trai xa lánh, dường như bà ta hoàn toàn không cảm thấy mình sai trong chuyện cho con dâu ăn thuốc sinh con trai.

Dương Minh bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi: “Mẹ, lẽ nào mẹ không thích Cục Bột sao?”

Bà Dương sửng sốt, lẩm bẩm: “Đây là cháu gái mẹ, đương nhiên thích!”

Rồi giọng bà ta nhỏ dần:

“Nhưng để nối dõi dòng giống thì con vẫn cần phải có con trai”

“Dương Minh, anh nghe chưa?” Mộc Mộc cảm thấy thật là không thể nói lý.

Có thể thông cảm bà Dương muốn có cháu nội trai, nhưng sinh trai hay gái sao có thể dựa vào sức mạnh bên ngoài giải quyết? Trộn thứ không rõ nguồn gốc vào canh cho con dâu mang thai ăn, vì cháu trai, bà Dương còn có chuyện gì không làm được?!

Dương Minh còn chưa kịp nói chuyện, chuông cửa vang lên.

Anh ta đi ra mở cửa, thấy người đến:

“Anh cả?”

Người này là anh ruột của Mộc Mộc, Dương Minh cũng kêu anh trai.

Anh cả không để ý tới Dương Minh, đi thẳng vào nhà:

“Mộc Mộc, thu thập đồ đạc xong chưa? Anh mang em về nhà.”

Mộc Mộc đã sớm thu thập xong, kéo vali ra khỏi phòng, đưa thuốc sinh con trai mà cô ta cướp được từ tay mẹ chồng đưa cho anh trai:

“Anh, mang thứ này đi tìm người kiểm tra giúp em, sau đó nói cho bọn họ biết thứ này là gì!”

Mộc Mộc nhìn hướng Dương Minh dáng vẻ hoảng hốt lo sợ:

“Dương Minh, tôi không thể ở lại đây, trước khi mẹ của anh suy nghĩ rõ ràng, chúng ta hãy ở hai nơi, bình tĩnh lại một thời gian.”

"Dù sao tôi cũng nhớ Cục Bột, tôi về nhà cha mẹ mình ở một thời gian. Nếu anh muốn ly hôn, tìm người sinh con trai cho anh thì tôi cũng có thể chấp nhận, miễn là con gái thuộc về tôi.”

Mộc Mộc nói xong đi theo anh của mình không chút do dự rời khỏi nhà này.

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại.

Dương Minh lau mặt.

Bà Dương vẻ mặt thật cẩn thận dè dặt nói:

“Minh Minh, con đừng trách mẹ, mẹ thật sự là vì tốt cho con!”

Dương Minh không trả lời.

Mộc Mộc trở về nhà mẹ đẻ, tìm thời gian đi cửa hàng của đạo trưởng Đạo Chân để cảm ơn.

Sau này khi Mộc Mộc ngẫm lại, lần đó đột nhiên buồn nôn hình như là sau khi bùa bình an nóng lên một chút, nhờ buồn nôn mà cứu mạng cô ta và con.

Về gói thuốc sinh con trai kia bị anh của Mộc Mộc nhanh chóng tìm người kiểm nghiệm giúp, kiểm tra ra bên trong có nhiều vật chất có độc như rết, bò cạp, cóc tía, và có một số thành phần

không rõ bên trong.

Chương 686: Vô Đề

Mộc Mộc lập tức gửi báo cáo cho Dương Minh, anh ta không trả lời, hoặc phải nói là giải thích với Mộc Mộc như thế nào.

Cha mẹ Mộc Mộc nghe xong chuyện này cũng lẩm bẩm ông trời phù hộ, mắng bà Dương quá đáng!

Sau đó nghe trong chuyện này còn liên quan một vị tên là đạo trưởng Đạo Chân, bói toán linh nghiệm, cho bùa bình an giúp Mộc Mộc, thế là mẹ của cô ta nhớ tới một chuyện.

Bà ấy nói:

“Chúng ta tất nhiên phải đi cảm ơn người ta, nhưng nếu đạo trưởng này bói rất linh thì có thể hỗ trợ tìm người không?”

Thấy Mộc Mộc không hiểu ra sao, bà ấy mới chậm rãi giải thích: “Dì cả của con ngày xưa từng bị lạc một đứa con trai, tìm mấy chục năm cũng không tìm được, đến nay vẫn chưa bỏ cuộc.”

“Mẹ nghĩ nếu đạo trưởng mà con nói có chút tài năng thì nhờ người ta tìm giúp, con cũng biết gia đình dượng cả của con, không thiếu tiền, cũng coi như giúp người ta giới thiệu một mối làm ăn."

“Nếu nếu không tìm được hoặc là đứa nhỏ năm xưa đã cũng coi như khép lại mong mỏi của dì con, nếu không thì dì cả mang tâm bệnh này đến nổi điên.”

Lần đầu Mộc Mộc biết thì ra dì cả có một đứa con trai, còn bị lạc?!

Ngày hôm sau.

Mộc Mộc đến tìm đạo trưởng Đạo Chân biểu đạt cảm tạ, nhân đó nói ra chuyện này, mang theo ngày sinh tháng đẻ của con trai dì cả.

Đạo trưởng Đạo Chân tự nhiên là đồng ý hỗ trợ.

Ông ấy căn cứ ngày sinh tháng đẻ bấm đốt ngón tay tính.

Càng tính chân mày càng nhíu chặt, cuối cùng đạo trưởng Đạo Chân không chịu nổi phun ra một ngụm máu.

Mộc Mộc hoảng sợ, vừa định hỏi ông ấy có bị sao không thì thấy đạo trưởng Đạo Chân chỉ hướng danh thiếp Cố Khanh để lại trên bàn: “Gọi cho cô "

Sau đó ngất xỉu.

Trong bóng tối, đạo trưởng Đạo Chân cảm thấy mình chờ đợi suốt ba năm rốt cuộc cũng chờ được giây phút này.

Cố Khanh có thể giúp được mình.

Lúc Cố Khanh chạy tới, đạo trưởng Đạo Chân còn đang hôn mê, bị đặt nằm trên sofa.

Mộc Mộc đã lớn bụng và nữ nhân viên dè chừng nhìn nhau, đã hơn nửa ngày không động đậy.

Bởi vì đạo trưởng đột nhiên hộc máu hôn mê, nữ nhân viên nghe tiếng động chạy lên lầu thấy cảnh này, lập tức tạm dừng kinh doanh, trông chừng Mộc Mộc không cho đi. Nếu không phải thấy cô ta bụng to, là bà bầu thì không chừng nữ nhân viên đã trực tiếp ra tay bắt người!

Mộc Mộc bị một cô gái trông chừng như phòng ngừa tội phạm

cũng có chút dở khóc dở cười.

Mộc Mộc không định rời đi.

Đạo trưởng Đạo Chân bị hộc máu hôn mê trong lúc bói tung tích con trai ruột của dì cô ta, chuyện này đúng là có dính líu tới Mộc Mộc.

Nhưng Mộc Mộc không hiểu, chỉ là bói nơi ở của một người mà sao nghiêm trọng đến mức hộc máu?

Vừa thấy Cố Khanh tới, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Cố Khanh nhìn đạo trưởng Đạo Chân sắc mặt tái nhợt thì rất kinh ngạc hỏi:

“Sao vậy? Hai hôm trước còn khỏe lắm mà?”

Mộc Mộc vẻ mặt áy náy: “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra!"

"Hôm nay tôi chủ yếu muốn cảm ơn đạo trưởng. Lúc trước mẹ chồng tôi dẫn tôi tới xem bói, đạo trưởng có cho tôi một lá bình an " Mộc Mộc kể lại chuyện mẹ chồng nhà mình lén bỏ thuốc sinh con trai vào canh gà cho cô ta uống, sau đó vẻ mặt cảm kích: “Nếu không có đạo trưởng Đạo Chân thì tôi và đứa nhỏ trong bụng hiện tại không biết sẽ ra sao.”

Theo lời kể của Mộc Mộc, khuôn mặt nghiêm túc của nữ nhân viên dịu lại.

Nếu đạo trưởng Đạo Chân đã cứu cô ta và con, chắc không phải là cô ta hại đạo trưởng bị như vậy.

Mộc Mộc tiếp tục áy náy nói:

“Trừ cảm ơn ra còn một việc nhờ đạo trưởng Đạo Chân giúp. Tôi có một người dì, con trai bà đã mất tích mấy chục năm mãi không tìm được. Tôi nghĩ đạo trưởng Đạo Chân bói linh như vậy, có thể giúp tìm đứa nhỏ năm đó ở nơi nào, hoặc là chết hay sống.”

Chương 687: Vô Đề

"Không ngờ đạo trưởng lấy ngày sinh tháng đẻ ra bói một lúc thì hộc máu, tôi cũng không biết tại sao nữa."

Cố Khanh kiểm tra cẩn thận tình huống của đạo trưởng Đạo Chân, thở phào nhẹ nhõm: "Vấn đề không lớn, chẳng qua lúc bói bị cắn ngược tổn thương tâm thần, tạm nghỉ một lúc tỉnh lại là khỏe."

Cố Khanh nhìn về phía Mộc Mộc:

"Ngày sinh tháng đẻ ở đâu? Cho tôi xem."

Cố Khanh biết, đạo trưởng Đạo Chân kêu Mộc Mộc mời cô đến chắc chắn là có việc cần giúp.

Mộc Mộc sửng sốt, lập tức phản ứng lại, đưa tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ cho Cố Khanh.

Cố Khanh lười bói, trực tiếp lấy ra la bàn đã giúp cô rất nhiều lần, bỏ tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ vào hốc nhỏ.

Cố Khanh giải thích cho hai người phụ nữ tò mò nhìn mình:

"La bàn này tìm người, tìm vật đều rất linh. Tôi vừa bỏ tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ vào, chỉ cần còn tồn tại trên thế giới này, vô luận là người hay quỷ nó đều có thể tìm ra!"

Mộc Mộc và nữ nhân viên cùng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn la bàn bình thường kia.

Cố Khanh cũng không nói nhiều, trực tiếp rót chút linh khí vào

trong, cây kim bắt đầu xoay tít.

Kim quay càng lúc càng chậm, từ từ, cuối cùng dừng lại ở hướng đạo trưởng Đạo Chân?

Mộc Mộc che miệng, mở to hai mắt: “Cái này không lẽ nào?”

Mấy cô gái không biết tuổi của đạo trưởng Đạo Chân, xem ra không chỉ có phụ nữ là giữ bí mật về tuổi, người đàn ông cũng vậy.

Xem khuôn mặt của đạo trưởng Đạo Chân trông như thanh niên hai mươi mấy, nhưng vì để chòm râu dê khiến người cảm thấy hơn ba mươi tuổi.

Hơn nữa người tu đạo trung bình trẻ hơn tuổi thật nhiều, dù nói cho nhóm Mộc Mộc tuổi thật của đạo trưởng Đạo Chân là năm mươi thì bọn họ cũng tin ngay, không chừng còn xin bí quyết bảo dưỡng.

Nhưng vấn đề bây giờ là

Kim la bàn chỉ hướng đạo trưởng Đạo Chân, lẽ nào đây là người anh họ mất tích lâu năm của Mộc Mộc?

Mộc Mộc tỏ vẻ cần bình tĩnh lại.

Đợi đến khi Đạo Chân đạo từ từ tỉnh lại, còn chưa kịp phản ứng mình bị gì đã bị ba cặp mắt sâu thẳm nhìn chăm chú làm hết hồn.

“Mấy mấy người làm sao vậy?” Đạo trưởng Đạo Chân điều chỉnh lại hô hấp.

Vẻ mặt của Mộc Mộc kích động, xen lẫn chút không xác định, không biết nên mở miệng như thế nào, hoặc nên xưng hô người

trước mắt ra sao.

Nữ nhân viên đã biết rõ tình huống, vẻ mặt rối rắm, đạo trưởng và người phụ nữ này là thân thích? Không biết đạo trưởng có muốn nhận bọn họ hay không, cô ta có nên nhắc khéo cho đạo trưởng?

Cuối cùng là Cố Khanh mở miệng trước: “Đạo trưởng Đạo Chân tỉnh rồi? Vết thương có ổn không?”

Đạo Chân ngồi dậy khỏi ghế:

“Cảm ơn đạo hữu đến giúp.”

Đạo Chân nhớ lại vừa rồi bị thương, thì thào:

“Tại sao không bói ra được?”

Cố Khanh nghe vậy, mỉm cười: “Không biết đạo trưởng Đạo Chân năm nay bao nhiêu tuổi? Đến Thiên Nhất Quan từ bao giờ?”

Đột nhiên bị Cố Khanh hỏi vấn đề như vậy, đạo trưởng Đạo Chân tuy cảm thấy kỳ lạ, vẫn trả lời:

“Tôi được sư phụ nhặt, vào Thiên Nhất Quan lúc năm tuổi, sau đó luôn học hành trong quan, nay đã ba mươi hai tuổi.”

"Con trai dì tôi cũng mất tích lúc năm tuổi, từ đó bặt tin, tính ra năm nay cũng ba mươi hai tuổi!” Mộc Mộc vội xen lời.

Câu này đột ngột còn hơn câu hỏi của Cố Khanh.

Đạo trưởng Đạo Chân ý thức được cái gì, cau mày nhìn Mộc Mộc vẻ mặt kích động, sau đó lại nhìn về phía Cố Khanh.

Cố Khanh cho hắn đáp án xác định: “Nếu la bàn của tôi không

bị trục trặc thì anh hẳn là đứa nhỏ mất tích kia. Thầy bói không thể tự bói, anh bị cắn ngược."

Đạo trưởng Đạo Chân đờ người ra, hé môi muốn nói cái gì đó, lại không biết nên nói cái gì, khép miệng lại.

Cố Khanh thấy hai bên vẫn bâng khuâng, bèn nói:

"Nếu đạo trưởng không tin, dù sao Mộc Mộc ở chỗ này, các người có thể thử phép thuật kiểm tra thân thuộc."

Đạo Chân tự nhiên là muốn tự mình làm kiểm tra.

Hắn nhìn Mộc Mộc:

"Xin cư sĩ cho mượn một giọt máu."

Chương 688: Vô Đề

Mộc Mộc gật đầu, vươn tay ra, vẻ mặt lúng túng:

“Cho máu như thế nào? Cắn rách ngón tay sao?”

Bây giờ đầu của cô ta ù đặc rồi.

Đạo trưởng Đạo Chân lấy một cây kim bạc ra, tốc độ siêu nhanh đâm vào ngón trỏ của Mộc Mộc.

Khi rút kim ra thì mũi kim dính một giọt máu tươi.

Đến phần mình thì càng nhanh gọn, đạo trưởng Đạo Chân vươn ngón trỏ ra, linh lực đè ép nặn ra một giọt máu.

Đạo Chân nhắm mắt lại, mặc niệm chú ngữ, hai giọt máu giống như bị lực kéo nào đó bay ra khỏi cây kim và ngón tay, lơ lửng trong không khí rồi từ từ đến gần nhau.

Cuối cùng một phần máu hòa vào nhau, một phần khác bay ra. Điều này có nghĩa là Đạo Chân và Mộc Mộc đúng là có quan hệ huyết thống nhưng không phải trực hệ.

Đã xác nhận hai lần, Mộc Mộc lập tức móc điện thoại ra:

“Tôi gọi cho mẹ và dì ngay đây.”

Đạo Chân có chút bối rối.

Hắn không nhớ rõ ký ức trước lúc năm tuổi.

Năm xưa khi sư phụ gặp Đạo Chân thì toàn thân hắn rách rưới

như ăn xin.

Bởi vì đói khát, hơn nữa sốt cao, hắn cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống trước mặt sư phụ, lúc ấy sư phụ xuống núi làm việc đang trên đường trở về.

Sư phụ nhìn tướng mạo của hắn, phát hiện có duyên với Đạo môn nên mang về Thiên Nhất Quan.

Sau khi Đạo Chân hạ sốt tỉnh lại, hắn quên luôn mình tên họ là gì.

Lúc ấy sư phụ chỉ vuốt đầu hắn nói: "Đây đều là số phận."

Sau đó Đạo Chân được thu vào Thiên Nhất Quan.

Đạo Chân lấy lại tinh thần, nhìn Mộc Mộc kích động nói chuyện với điện thoại di động.

Cho nên, hắn sẽ có người thân sao?

Đây chính là nguyên nhân sư phụ bảo hắn xuống núi rèn luyện sao?

Trong lòng đạo trưởng Đạo Chân dâng lên niềm mong đợi.

Lúc Đạo Chân hôn mê thì dì của Mộc Mộc, Liễu Mi đang đứng ngồi không yên ở trong nhà Mộc Mộc chờ đợi.

Cục Bột ngồi trong vòng tay bà ngoại, kêu 'bà bà', vẫy tay nhỏ với bà dì, tiếc rằng bà dì ngó lơ bé.

Cục Bột ngẩng đầu nhìn bà ngoại, tiếc rằng bà ngoại lo lắng cho em gái nên cũng lơ cô bé, ngược lại đưa bé sang cho ông ngoại ngồi bên cạnh bế, bà an ủi ôm vai em gái mình:

“Em đừng lo, đã nhiều năm như vậy, bất kể như thế nào cũng nên có kết quả.”

Trên mặt Liễu Mi vẫn tràn đầy sầu muộn, con trai của bà ấy, đứa con trai hoạt bát đáng yêu năm đó rốt cuộc còn sống hay không?

Con còn sống thì bà ấy vẫn còn cơ hội bù đắp tình thân bị mất mấy năm qua, nếu con trai bất hạnh qua đời, Liễu Mi nghĩ mình sẽ sống trong áy náy cả đời.

"Chị, chị nói xem, có thể tìm được thằng bé không? Nó sẽ hận em chứ? Có khi nào không muốn nhận em không?” Liễu Mi căng thẳng nhéo ngón tay mình.

Đúng lúc này, điện thoại của mẹ Mộc Mộc reo chuông.

Tay Liễu Mi đang cầm tay chị mình bỗng chốc siết chặt.

Mẹ Mộc Mộc thấy là do con gái gọi tới cũng có chút khẩn trương, nhận điện thoại:

“Alo? Mộc Mộc, tình huống thế nào? Tìm được không?”

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì, mẹ Mộc Mộc trợn tròn hai mắt:

“Con nói sao? Thật hay giả?! Xác định chưa???”

Khi nghe Mộc Mộc nói vị đạo trưởng kia chính là con trai của em gái mình, thứ đầu tiên hiện ra trong đầu mẹ Mộc Mộc là: Không lẽ là kẻ lừa đảo?

Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy?! Vừa lúc em gái tìm con trai, đúng dịp nghe nói đạo trưởng Đạo Chân bói linh nghiệm, trùng hợp Mộc Mộc tìm đến nhờ bói toán, rồi lại tình cờ làm sao

Đạo Chân chính là con trai của em gái?

Kịch bản phim truyền hình cũng không máu chó như vậy, bà ấy cho rằng có lẽ đây là âm mưu.

Có lẽ Mộc Mộc là con mồi trong vụ này, nên biết vì sản nghiệp gia đình chồng của em gái, những kẻ mất trí phát cuồng kia có thể làm bất kỳ chuyện gì.

Mẹ Mộc Mộc không thấy tận mắt pháp thuật kiểm tra thân thuộc thần kỳ nên tự nhiên tỏ vẻ hoài nghi.

Không ngờ con gái không đứng về phía bà ấy, ngược lại nói:

“Nếu bên mẹ không tin thì lại đây ngay đi, chúng ta trực tiếp đến bệnh viện xét nghiệm DNA, vậy là không có vấn đề rồi chứ?”

Chương 689: Vô Đề

Xét nghiệm! Đương nhiên phải xét nghiệm!

Mẹ Mộc Mộc nhìn Liễu Mi dường như nghe được vài điều mà lộ biểu cảm kích động, lập tức quyết định, kêu Mộc Mộc trực tiếp đưa người đến bệnh viện Vân Hoa, anh của Mộc Mộc là bác sĩ ở đó, để anh ta xét nghiệm thì bà ấy mới yên tâm.

Mẹ Mộc Mộc dặn dò chồng chăm sóc cho cháu gái, dưới ánh mắt lưu luyến của Cục Bột, bà ấy kéo Liễu Mi nhanh chóng ra khỏi cửa.

Bà ấy vừa đi vừa nói cho Liễu Mi biết nội dung Mộc Mộc báo qua điện thoại.

Sự tình trùng hợp thành như vậy, Liễu Mi đương nhiên cũng hoài nghi.

Nhưng Liễu Mi vẫn muốn đi bệnh viện gặp đối phương có đúng là người bà ấy muốn tìm không. Dù sao mấy năm nay Liễu Mi đã thất vọng quá nhiều lần, thất vọng thêm một lần nữa cũng không sao.

Hai người vội vàng chạy tới bệnh viện, anh của Mộc Mộc đã chờ ở bên ngoài, nhóm người Mộc Mộc cũng đến.

Ánh mắt của Liễu Mi thoáng chốc dừng lại ở một người mặc áo đạo sĩ.

Liễu Mi đã sắp sáu mươi tuổi, bỗng cảm thấy nhịp tim của mình đập hơi nhanh.

Liễu Mi bước tới trước thật chậm.

Không cần xem kết quả xét nghiệm làm gì, cảm giác, trái tim mách bảo với bà ấy rằng đó là con trai của mình!

Mẹ của Mộc Mộc cũng sửng sốt.

Công nhận, nhìn thoáng qua thì Liễu Mi và đạo trưởng Đạo Chân không có chỗ nào giống nhau.

Nhưng khi Liễu Mi lại gần, hai người đứng chung một chỗ, con mắt và lông mày của cả hai giống hệt.

Chẳng qua một người thì khí chất thanh thoát nhẹ nhàng, một người quanh năm nét mặt sầu khổ nên thoạt nhìn không giống nhau, Mộc Mộc đã gặp hai người rồi cũng không nhận ra.

Nhưng vẫn cần làm xét nghiệm DNA, đây là xác nhận cuối cùng, nhà chồng của Liễu Mi cần bản báo cáo xét nghiệm này.

Vì có anh của Mộc Mộc nên chỉ có hai tiếng là ra kết quả.

Hai mẹ con gặp mặt đều có chút xấu hổ, không biết nói cái gì cho phải.

Hai người ngồi trong chòi ở bên ngoài bệnh viện, những người khác biết điều rời đi, cho họ có không gian ở chung.

“Con mấy năm nay thế nào?” Liễu Mi mở miệng trước.

Đạo Chân sờ ngực, có một cảm giác kỳ lạ, đây là mẹ của hắn.

Hắn nghiêm túc trả lời:

“Con sống rất tốt, sư phụ đối xử với con giống như con ruột, dạy tất cả bản lĩnh cho con, con không chịu khổ gì.”

Đạo Chân nói như thế khiến Liễu Mi cảm thấy nhẹ lòng một chút.

Những năm gần đây, Liễu Mi sợ nhất chính là đứa nhỏ đang chịu khổ, bình thường xem tin thời sự bọn nhỏ bị lừa bán, đứt tay què chân thì Liễu Mi không dám nhìn. Bà ấy thường xuyên làm từ thiện, chính là vì cầu ông trời phù hộ con trai mình được sống khỏe mạnh.

Liễu Mi lại hỏi:

“Vậy con còn nhớ chuyện lúc trước không?”

Đây là điều Liễu Mi luôn thắc mắc: Tại sao con trai năm tuổi rồi mà bị lạc? Tại sao không về nhà?!

Đạo Chân vẻ mặt lạnh nhạt: “Lúc con bị sư phụ cứu thì phát sốt, sau khi tỉnh lại không còn nhớ gì nữa.”

Lúc Đạo Chân mới nhìn thấy Liễu Mi, thật ra trong lòng hiện lên một cảm giác quen thuộc, trong đầu tựa hồ hiện lên mấy ký ức, nhưng hắn không nói ra.

Đạo Chân nói nhẹ tênh, nhưng Liễu Mi lại vẻ mặt đau lòng.

Cho dù đến đạo quan không chịu khổ, thời gian đi lạc kia đến mức bị bệnh phát sốt thì chắc chịu khổ, chẳng qua con trai quên mất.

Bên kia.

Trong lúc Đạo Chân trình diễn cảnh mẹ con gặp lại nhau.

Chồng của Mộc Mộc, Dương Minh cứng ngắc nằm ở trên giường không cách nào động đậy, trơ mắt nhìn mẹ mình nghênh

đón một bà già mặc đồ cũ nát, chống nạng vào cửa.

Mẹ cung kính hỏi bà già kia:

“Ngụy bà bà, con trai của tôi bị trúng tà hả?”

“Ư ư ô!” Dương Minh muốn nói cái gì đó, hung tợn nhìn chằm chằm cái gọi là Ngụy bà bà này.

Dường như Ngụy bà bà chú ý đến ánh mắt của Dương Minh, nở nụ cười tràn đầy ác ý, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn bà Dương:

“Đúng vậy, con trai của bà trúng tà! Xem tình huống là bên vợ của cậu ta có chuyện.”

Chương 690: Vô Đề

Vẻ mặt bà Dương hiểu ra, tức giận nói:

“Không ngờ là nhóm Mộc Mộc làm, quá đáng! Tôi chỉ muốn có một đứa cháu trai, vậy mà họ hại con trai của tôi!"

“Ư ư!” Dương Minh muốn nói với mẹ mình rằng không phải như vậy, thần bà này không phải là người tốt!

Nhưng Dương Minh không cách nào động đậy, cũng nói không ra một chữ nào.

Lúc anh của Mộc Mộc cầm báo cáo giám định đi ra, mọi người bản năng nín thở.

Anh Mộc Mộc đưa báo cáo giám định cho Liễu Mi, bà ấy nhận lấy, trực tiếp nhìn trang cuối mấu chốt nhất. Khi thấy trên tờ báo cáo ghi rõ quan hệ máu mủ là 99,99% thì Liễu Mi rơi nước mắt.

Tìm kiếm nhiều năm, cuối cùng bà ấy chờ được ngày này!

Liễu Mi bản năng kéo cánh tay Đạo Chân:

“Con trai, mau cùng mẹ về nhà!”

Nói xong liền kéo Đạo Chân đi.

Đạo Chân có vẻ luống cuống.

Hắn thật sự cứ như vậy tìm được thân nhân? Ngoài người ‘mẹ’ này ra, còn có người thân khác trong nhà?

Mẹ Mộc Mộc mặc dù thông cảm cho hành động của em gái, nhưng vẫn kéo lại Liễu Mi tâm trạng kích động:

“Em, nhà của em phiền phức chỉ có chồng và con gái em là thật lòng ngóng trông con trai em trở lại.”

Liễu Mi ngẩn ra, lẩm bẩm: “Đúng vậy. . . A Sâm nhà em không trở lại thì họ sẽ có cơ hội thừa kế gia sản. Em luôn hoài nghi năm đó tại sao A Sâm đi lạc!”

Hoắc Sâm là cái tên vốn có của đạo trưởng Đạo Chân.

Cố Khanh nghe đến đây thì cảm thấy cảnh này hơi bị quen.

Bản thân cô lúc trước cũng là bị người ta trộm đi, là bác gái cả Khương Dung tìm người bắt cóc!

Nếu tình huống của Đạo Chân giống như cô, vậy thì người nhà của hắn rất đáng ngờ.

Thảo nào cô và Đạo Chân nói chuyện hợp như vậy, thì ra là "đồng bệnh tương liên".

Đạo Chân không hứng thú với cái gọi là gia sản, làm một đạo sĩ, hắn theo đuổi chính là đại đạo, là bản thân tu luyện.

Hơn nữa, thân là thầy bói, mấy người giàu còn phải xin nhờ hắn giúp.

Nghe Liễu Mi nói hắn là con của nhà họ Hoắc, chính Đạo Chân cũng sửng sốt.

Lão gia nhà họ Hoắc, theo quan hệ huyết thống thì hắn là ông nội ruột của Đạo Chân, từng nhờ bạn kiếm Đạo Chân xem bói giúp. Nhưng hôm đó trùng hợp Đạo Chân đã đủ chín quẻ, thầm than một tiếng "Vô duyên", sau đó từ chối ông cụ.

Vậy tức là hắn từng từ chối xem bói cho ông nội mình?

Nghĩ như vậy, thật đúng là có chút xấu hổ nhỉ?

Đạo Chân quyết định trước tiên giấu nhẹm chuyện này, chờ khi nào hắn hiểu rõ tình huống nhà họ Hoắc rồi tính.

Bởi vì Liễu Mi lôi kéo Đạo Chân mãi không chịu buông, cũng không chịu quay về nhà họ Hoắc. Cuối cùng đoàn người đi nhà Mộc Mộc trước.

Bởi vì Cố Khanh có mặt ở đây giúp đỡ nên cũng được Liễu Mi, gia đình Mộc Mộc biết ơn, mời cô về nhà họ ăn cơm.

Không ngờ rằng đơn giản là ăn bữa cơm tối vậy mà xảy ra chuyện.

Tình huống lúc ấy là, Mộc Mộc đang cùng người trong nhà miêu tả tình huống cô ta đi tìm Đạo Chân hỗ trợ tìm người, lược sơ chuyện Đạo Chân bị cắn ngược hôn mê, chỉ nói là bói toán không thể tự bói cho mình nên nhờ Cố Khanh giúp.

La bàn tìm người của Cố Khanh, phương pháp xét nghiệm máu thần kỳ đều khiến mẹ Mộc Mộc và Liễu Mi kinh hô liên tục.

Tìm được con trai, hơn nữa biết con trai có bản lĩnh lớn như vậy, Liễu Mi là người vui vẻ nhất.

Tuy rằng hai người hiện tại còn có chút xa lạ, con trai chưa gọi bà ấy một tiếng mẹ, nhưng Liễu Mi đã rất thỏa mãn.

Khi tất cả mọi người đang vui thì đột nhiên cạch một tiếng.

Mộc Mộc ôm bụng, đũa trong tay rơi xuống đất.

“Con bị sao thế?” Mẹ Mộc Mộc nhanh chóng dìu con gái, phát hiện trong làn da con gái của mình tựa hồ phồng lên một cục nhỏ, còn liên tục di động.

Khiến mẹ Mộc Mộc cảm thấy sởn gai ốc là, bàn tay dìu con gái của mình cũng nổi lên một đống cục u.

Bà ấy cảm giác có thứ gì đó ở trong thân thể của mình không ngừng di động. . .

“Các người đừng tới đây!” Mẹ Mộc Mộc quát lớn một tiếng, ngăn những người khác lại gần.

Chương 691: Vô Đề

Bé gái ở trong ngực cha Mộc Mộc nhìn mẹ mình thích nhất và bà ngoại đau đớn ngã xuống đất, bé bị dọa sợ, nhịn không được khóc toáng lên.

“Mẹ, bà ngoại, hu hu, con muốn mẹ! Con muốn bà ngoại!” Cô bé vươn tay hướng mẹ và bà ngoại.

Cố Khanh cùng Đạo Chân cũng phát hiện mẹ con Mộc Mộc khác lạ, vội kêu Liễu Mi và cha Mộc Mộc ôm bé gái cách xa một chút.

Cố Khanh lấy ra Hạnh Hoàng Kỳ bao phủ hai mẹ con, phòng ngừa thứ trong thân thể bọn họ lan tràn ra, cô dùng linh lực dựng lên một lớp bảo hộ.

Đạo Chân vận chuyển linh lực khắp người, tiếp đó ra hiệu Cố Khanh thả mình vào kết giới Hạnh Hoàng Kỳ.

Liễu Mi sợ con trai gặp nguy hiểm muốn ngăn cản, nhưng bên trong chính là chị ruột và cháu gái ruột của bà ấy, chọn sao cũng không được, nên bà ấy không nói, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện bọn họ đều không sao.

May mắn, sau khi đi vào, tình huống Đạo Chân vẫn bình ổn.

Đạo Chân kiểm tra Mộc Mộc và mẹ cô ta, cau mày, lấy kim bạc ra đâm vào một cục u trên người mẹ Mộc Mộc. Lúc Đạo Chân rút kim bạc ra, có một con sâu nhỏ giống như sợi chỉ màu đỏ không ngừng vặn vẹo.

"Là cổ trùng!" Đạo Chân nói.

Cố Khanh chán ghét nhìn thoáng qua, bổ sung: “Là Huyết Cổ!”

Huyết Cổ, đúng như tên gọi, sống dựa vào máu thịt. Cần mẫu trùng người nắm giữ "Xử phạt", Huyết Cổ ngủ say trong cơ thể con người mới có thể thức tỉnh, bắt đầu cắn nuốt máu người.

Chỉ cần tiếp xúc, trùng hợp chỗ tiếp xúc có vết thương là Huyết Cổ có thể chui vào thân thể của một người khác.

Mẹ của Mộc Mộc mấy hôm trước lúc nấu cơm sơ sẩy cắt trúng ngón tay.

Cố Khanh hỏi:

“Đạo trưởng Đạo Chân, anh biết giải cổ không?”

Mặt Đạo Chân lộ vẻ khó xử:

“Tôi biết làm. Nhưng Huyết Cổ sinh sản cực nhanh, mà tôi cứu chữa một người ít nhất cần ba ngày "

Ý tứ là, nếu không có cách khống chế Huyết Cổ trong thân thể người còn lại, có thể ba ngày sau, mạng người kia sẽ không còn.

Sắc mặt mẹ Mộc Mộc tái nhợt:

“Cứu cứu con gái của tôi trước!”

Lúc này bày ra sự vĩ đại tình thương của mẹ.

Trên mặt Đạo Chân không thể ức chế lộ ra bi thương, hắn vốn tưởng rằng, hôm nay hắn tìm được thân nhân, là một chuyện vui lớn. . .

Cố Khanh lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cắt đứt cảnh

tình mẹ bao la hy sinh tất cả này, cô vỗ vai Đạo Chân:

“Trời, tôi còn tưởng có chuyện gì chứ.”

Cố Khanh lấy ra một lá bùa hươ trước mặt Đạo Chân:

“Đố anh, biết đây là bùa gì không?”

Đạo Chân trơ mắt nhìn Cố Khanh dán một tấm bùa Hóa Đá lên người mẹ Mộc Mộc, biến bà ấy thành một khối đá hình người.

Đúng vậy! Bùa Hóa Đá lại lập công!

Huyết Cổ sinh tồn dựa vào cái gì? Hút máu!

Một tấm bùa Hóa Đá dán vào, máu thịt toàn thân đều tạm thời hóa đá, sâu kia không có máu để hút thì phải ngủ đông thôi.

Đương nhiên, muốn lấy hết cổ trùng ra khỏi người vẫn cần Đạo Chân ra tay, Cố Khanh chỉ phụ trách cung cấp bùa Hóa Đá cam đoan mẹ Mộc Mộc trong vòng ba ngày không chết.

Nói về cổ trùng, trong đầu Cố Khanh từng hiện ra phương pháp nuôi cổ, giải cổ. Nhưng chỉ giải quyết được một, hai con sâu, còn loại cổ trùng rậm rạp sinh sôi cực nhanh như Huyết Cổ, không đến lúc bất đắc dĩ thì Cố Khanh từ chối học tập, chỉ nhìn một đống sâu đã khiến người mắc bệnh sợ rậm rạp.

Thấy mẹ Mộc Mộc lập tức hóa thành tượng đá, Liễu Mi và cha Mộc Mộc suýt xông lên, sau khi nghe Đạo Chân giải thích mới biết được đây là vì kéo dài thời gian cứu mạng mẹ Mộc Mộc, hai người tiếp tục yên lặng dỗ dành đứa nhỏ.

Nâng tượng mẹ Mộc Mộc qua một bên, để Mộc Mộc nằm dưới đất, Đạo Chân chuẩn bị giải cổ. Trong bụng Mộc Mộc còn có em bé, nếu không kịp thời giải cổ, phỏng chừng đứa nhỏ qua một

ngày sẽ chết.

Huyết Cổ hòa tan trong máu, lại số lượng đông đảo, lấy ra từng con là không thực tế.

Chương 692: Vô Đề

Đạo Chân dùng cách kết hợp y thuật và pháp thuật.

Cho Mộc Mộc ăn một viên đan dược trước, có thể tạm thời dịu lại trạng thái cổ trùng bò lúc nhúc, chúng nó sẽ không tiếp tục sinh sản.

Sau đó lấy ra một đống kim bạc, phong lại toàn thân Mộc Mộc, không cho cổ trùng tự do di động.

Trước tiên xử lý phần thân của Mộc Mộc, nơi này có một sinh mệnh nhỏ, cần ưu tiên sinh mệnh nhỏ. Tứ chi thì tạm gác lại sau.

Đạo Chân lấy một bình ngọc ra khỏi ngực, mở nắp ra, nhỏ một giọt tinh huyết vào trong, rồi đặt miệng bình gần mũi của Mộc Mộc.

Làn hương thơm thoang thoảng bay ra từ cái bình.

Cố Khanh nhìn thao tác chuyên nghiệp này, nhíu mày, một đệ tử Đạo gia chính thống tại sao quen thuộc với cách giải trừ cổ thuật như vậy?

Mùi thơm từ bình ngọc giống như ngòi dẫn thu hút Huyết Cổ nấp trong máu nhanh chóng di chuyển về phía miệng mũi của Mộc Mộc.

Một đám cục u mang theo từng sợi đỏ, trông rất kỳ dị.

Cảm giác tới đây là đủ, Đạo Chân xoay mặt Mộc Mộc dán xuống đất, sau đó ném bình ngọc xuống sàn.

Mùi thơm khuếch tán, Mộc Mộc ọc ra một bãi màu đỏ, lúc nhúc như sợi tơ. Những Huyết Cổ này lăn lộn trong bãi chất lỏng mùi thơm, dần to ra.

Đạo Chân bởi vì mất đi một giọt tinh huyết, phản ứng chậm chạp hơn nhiều. Cố Khanh dùng linh lực châm lửa ném xuống đất, đốt Huyết Cổ thành nắm tro tàn.

Đạo Chân nhìn sắc mặt Mộc Mộc thoải mái hơn, hắn thở phào nhẹ nhõm: "Biện pháp hấp dẫn Huyết Cổ tốt nhất chính là dùng máu ẩn chứa càng nhiều linh lực dụ chúng nó ra khỏi thân thể, sau đó một hơi đốt chết."

"Tôi hiện tại mất đi một giọt tinh huyết, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới có thể giải quyết tiếp phần sau."

Cố Khanh xem Đạo Chân dường như định một mình giải quyết:

"Anh chưa từng nghĩ tìm Bộ Đặc Dị giúp sao?"

Tinh huyết tương đương với máu có tinh hoa nhất trong cơ thể con người, người tu luyện mất đi một giọt tinh huyết là mất một phần tu vi, cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian mới bổ lại được.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao rõ ràng Cố Khanh ở chỗ này, nhưng Đạo Chân không nhờ cô giúp.

Lãng phí vài giọt máu vì người không thân quen là điều mà người bình thường khó thể làm được.

Nhưng nếu như tìm thêm vài người của Bộ Đặc Dị để chia sẻ một chút, không chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết, tu vi hao tổn cũng sẽ không quá lớn, cớ sao không làm?!

Đạo Chân nghe vậy hơi động lòng, nhưng nhớ năm xưa sư phụ

nói, không nên tùy tiện tìm người hỗ trợ, phải dựa vào chính mình giải quyết mới là rèn luyện.

Nghĩ đến chuyện này liên quan đến hai mạng người, không tìm được cổ sư ở sau màn, tình huống khẩn cấp, hắn liền gật đầu với Cố Khanh: "Kính xin đạo hữu giúp tôi liên lạc một chút."

Trời ạ, Đạo Chân vậy mà không có phương thức liên lạc của Bộ Đặc Dị!

Cố Khanh gọi điện thoại, báo chuyện ở đây cho anh trai Tạ Giác.

Biết được có cổ sư hại người, Tạ Giác trầm ngâm một lát, trực tiếp từ tổng bộ điều ra một bình máu yêu.

Máu ẩn chứa linh lực thì không biết dùng máu yêu có được không? Nếu không được thì kêu người Bộ Đặc Dị địa phương 'hiến máu nghĩa vụ', xong chuyện lại tìm Thiên Nhất Quan trả thù lao.

Như vậy cũng tốt, một lần giải quyết, cũng không cần Cố Khanh cung cấp bùa Hóa Đá khiến người ta hóa đá ba ngày, hóa đá lâu không biết có để lại di chứng gì không.

Trong lúc Đạo Chân nghỉ ngơi khôi phục thể lực.

Bộ Đặc Dị đã dùng thời gian nhanh nhất mang theo máu yêu và nhân viên tới nơi.

Tiếp theo là thực nghiệm, phát hiện máu yêu cũng có thể hấp dẫn cổ trùng, tới bước học cách giải trừ cổ trùng ngay tại chỗ.

Ngoại trừ Cố Khanh ra, Tạ Giác còn có Khương Mặc Ngôn, bao gồm tất cả chi nhánh Bộ Đặc Dị thành phố Hoành có mặt tại đây, tất cả đều mắt sáng rực nhìn Đạo Chân: Cổ trùng! Bọn họ chưa được thấy vật thực bao giờ, đã trừ một đống quỷ quái, nhưng

chưa từng có cổ xuất hiện ở chỗ của họ.

Chương 693: Vô Đề

Một thành viên có sở thích xem hồ sơ sự kiện đặc biệt của Bộ Đặc Dị giơ tay, tỏ vẻ thành phố Hoành từng có vụ án thả cổ hại người, nhưng thời gian lâu lắm rồi, ước chừng hai mươi tám năm trước.

Bởi vì nguyên vật liệu sung túc, Đạo Chân đang giải cổ giúp mẹ Mộc Mộc, hắn nghe vậy thì đầu ngón tay khẽ động một cái: hai mươi tám năm trước, đó chẳng phải là năm sư phụ nhặt hắn về sao?

Nhớ tới sư phụ mấy năm nay vẫn giục hắn học thuật giải cổ mà sư huynh đệ khác không cần học, Đạo Chân có chút suy đoán về người hạ cổ.

Phía bên kia.

Nhà của Dương Minh.

Người hạ cổ thật sự, thần bà chỉ phun một ngụm máu nhỏ, nhìn sang bà Dương ở bên cạnh bởi vì đau nhức mà hôn mê, hừ lạnh một tiếng: “Đạo sĩ thối không biết xấu hổ! Lại dám tìm người giúp đỡ!”

Bà ta nhìn về phía Dương Minh nằm cứng ngắc trên giường chỉ có thể rơi nước mắt, cái gì cũng không làm được, cười với anh ta:

“Nếu mẹ của mày không giúp được gì thì tới lượt mày!”

Bà ta bẻ miệng của Dương Minh ra, một con sâu từ tay bà ta bò vào trong.

Dương Minh nằm trên giường nhắm mắt lại, ngất xỉu.

Thần bà dường như cảm ứng được cái gì, lấy tốc độ không phù hợp tuổi tác của mình nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thành viên Bộ Đặc Dị chừa lại một con Huyết Cổ cảm ứng mẫu trùng đuổi theo đến đây, khi mở cửa ra thì thấy Dương Minh nằm cứng ngắc ngất xỉu trên giường, và bà Dương đang hôn mê trên mặt đất.

Mẫu trùng của Huyết Cổ nằm trên người bà Dương.

Hai mẹ con cùng được đưa về, chờ họ tỉnh lại mới có thể hỏi rõ lai lịch của cổ trùng.

Mộc Mộc và mẹ nằm chung với nhau, được cha Mộc Mộc và Liễu Mi chăm sóc, sau khi họ nhận được tin, biết là mẹ chồng đã gieo cổ trùng vào người Mộc Mộc thì giật mình ngây người.

Có thù sâu oán nặng gì mà nhất quyết hại con dâu và cháu gái ruột như vậy?

Nếu không phải Đạo Chân, Cố Khanh ở đây, phỏng chừng cả nhà họ đều ngủm củ tỏi rồi.

“Con mụ già đó bị điên hay sao?” Mẹ Mộc Mộc ăn cháo trắng do cha Mộc Mộc đút, thì thào.

“Thì đấy.” Cha Mộc Mộc phụ họa: “Lúc trước không nên gả Mộc Mộc vào nhà đó! Dương Minh tuy rằng thành thật, nhưng có một người mẹ như vậy là nét bút hỏng lớn nhất!”

Mộc Mộc trầm mặc ăn cháo trắng do Liễu Mi đút, không nói gì.

Trong khoảng thời gian này, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện đã

làm cho cô ta kiệt sức, cô ta cần phải suy nghĩ kỹ con đường tiếp theo.

Nhìn thấy bộ dáng này của Mộc Mộc, mẹ vội đá lông nheo với cha.

Cha Mộc Mộc vội vàng nói: “Nhưng những chuyện này Dương Minh hiển nhiên là không biết.”

“Cha đã hỏi thăm Đạo Chân, nghe nói Dương Minh bị khóa ở trên giường không thể nhúc nhích, đã mấy ngày rồi."

Nghe vậy, ánh mắt Mộc Mộc khẽ động, nhưng giây sau bình tĩnh lại.

Dù Dương Minh không biết gì, không tham dự, hoặc bị giam giữ. Nhưng sau chuyện này, giữa hai người tồn tại vấn đề, rồi còn mẹ chồng, Mộc Mộc không thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, chung sống như trước kia.

Khi Mộc Mộc gặp lại Dương Minh, hai vợ chồng đều sắc mặt tái nhợt, họ nhìn nhau thật lâu nhưng không nói một câu.

Sau khi bà Dương tỉnh lại thì đã bị trúng gió, miệng méo không nói nên lời, chỉ có thể phát ra tiếng khóc ú ớ.

Sau khi Đạo Chân giúp đỡ dẫn ra hai cổ trùng trong thân thể bà Dương, một con mẫu trùng Huyết Cổ và một con Mê Tâm Cổ thì bà Dương rốt cục hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mê Tâm Cổ này hẳn là đã bị đưa vào người bà Dương ngay từ lần đầu gặp thần bà.

Sau đó, dưới ảnh hưởng của cổ trùng, bà Dương khăng khăng muốn cháu nội trai, sau đó bị thần bà mê hoặc, cộng với nhà em gái tự mình đứng ra chứng minh, khiến bà Dương mua Huyết Cổ

và thuốc sinh con trai.

Lúc ấy bà Dương không biết đó là Huyết Cổ, thần bà nói rằng đó là thuốc dẫn của thuốc sinh con trai. Trong lúc bà Dương nấu canh đã bỏ nó vào cho con dâu ăn, Huyết Cổ không màu không mùi, Mộc Mộc tự nhiên là không có phát hiện.

Chương 694: Vô Đề

Nhưng thuốc sinh con trai bởi vì mùi quá nồng nên bị phát hiện ra ngay, mới khiến Mộc Mộc tức giận bỏ nhà ra đi.

Sau đó Mộc Mộc trở về nhà mẹ đẻ, cũng không đưa cháu gái về. Con trai Dương Minh lạnh nhạt với bà ta, anh ta vài lần nói chuyện với bà Dương nhưng không thể đi đến kết quả chung, từ đó anh ta về nhà càng lúc càng muộn.

Cuối cùng, bà Dương bị Mê Tâm Cổ ảnh hưởng nặng gọi điện thoại cầu cứu thần bà, dễ dàng khống chế được con trai không muốn về nhà, khóa ở trên giường không cho đi đâu hết, anh ta không thể nói ra lời khiến bà ta đau lòng nữa.

Nhưng bấy nhiêu chưa đủ!

Bà Dương cho rằng Mộc Mộc và người nhà của cô ta cản trở con trai và cháu nội trai của mình, làm xích mích tình cảm mẹ con của hai người, dưới sự trợ giúp của thần bà, bà Dương không chút do dự lựa chọn thúc đẩy mẫu cổ Huyết Cổ trong thân thể Mộc Mộc.

Trong lúc Đạo Chân giải cổ cho hai mẹ con Mộc Mộc thì bà Dương bị cắn ngược, đột quỵ chỉ là bề ngoài, trên thực tế tuổi thọ của bà ta cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi tỉnh táo, bà Dương mới hiểu được rằng chỉ là một chút tư tưởng trọng nam khinh nữ trong lòng, vậy mà bà ta bị thần bà và cổ trùng ảnh hưởng làm nhiều chuyện điên rồ như thế, thật sự quá đáng sợ!

Nhưng bà Dương không thể chối bỏ rằng mình hoàn toàn là vô

tội.

Dù sao, thần bà và cổ trùng chỉ có tác dụng mê hoặc, phóng lớn suy nghĩ trong lòng bà Dương, vì bà ta có lòng bất chính nên mới bị mê hoặc.

Nghĩ đến con trai cứng ngắc nằm trên giường mấy ngày cuối cùng hôn mê, cùng với con dâu không xuất hiện lần nào nữa từ sau khi bà ta bị bắt, bà Dương chỉ có thể phát ra tiếng khóc hối hận.

Hai mẹ con này vào bệnh viện, căn bản không có ai đến chăm sóc.

Gia đình Mộc Mộc không muốn tới thăm.

Cuối cùng là Mộc Mộc suy nghĩ một ngày, quyết định gặp mặt Dương Minh một lần, nói chuyện đàng hoàng.

Không ngờ khi Mộc Mộc đến, hai vợ chồng nhìn nhau không nói gì.

“Em em tới rồi?" Trầm mặc trong chốc lát, vẫn là Dương Minh mở miệng trước.

Lúc Dương Minh nằm trên giường không thể nhúc nhích, đã được cho biết chuyện mẹ của mình làm với Mộc Mộc và gia đình cô ta.

Dương Minh cảm thấy không còn mặt mũi gặp vợ và con, gia đình họ về sau còn có thể tiếp tục sống chung dưới mái nhà không? Dương Minh thầm nghĩ.

Lời nói của Mộc Mộc đã phá vỡ ảo tưởng của anh ta: “Chúng ta ly hôn đi!”

Lời nói của Mộc Mộc rất nhẹ, rất nhạt. Nhưng nhìn biểu cảm

trên mặt cô ta liền biết là đã suy nghĩ kỹ càng mới đưa ra quyết định này.

Mộc Mộc nói:

“Mẹ của anh tôi không cách nào tiếp tục sinh hoạt với bà ta nữa. Anh là con trai của bà ta, không thể nào bỏ mặc. Tôi nghĩ, chúng ta xa nhau là quyết định tốt nhất.”

Tay Dương Minh nắm chặt ga giường, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì, hỏi:

“Vậy còn con?”

"Đương nhiên là thuộc về tôi! Tất nhiên, anh có thể thường đến thăm con, tôi sẽ không ngăn cản anh.” Mộc Mộc sớm suy nghĩ về vấn đề này.

Mộc Mộc không thể để con mình ở cùng một người trọng nam khinh nữ, còn định tổn thương bọn họ, cho dù đó là bà nội ruột của chúng!

Khoảnh khắc đó, Dương Minh muốn năn nỉ cứu vãn.

Dương Minh muốn nói xin lỗi Mộc Mộc, đều là lỗi tại anh ta, là anh ta đã không có xử lý tốt quan hệ giữa mẹ và Mộc Mộc, anh ta muốn xin Mộc Mộc cho mình một cơ hội khác.

Nhưng cuối cùng, Dương Minh nhớ đến mẹ trúng gió nằm trên giường.

Dương Minh biết, ngày nào mẹ còn vắt ngang giữa bọn họ thì Mộc Mộc vĩnh viễn sẽ không cởi bỏ gút mắt trong lòng.

Thế là Dương Minh nói:

“Được, chúng ta ly hôn!”

Anh ta biết nếu cứ tiếp tục như vậy, cô ta sẽ không vui, vì vậy anh ta chọn buông tay.

Có vẻ như Mộc Mộc không ngờ Dương Minh sảng khoái như vậy, cô ta sửng sốt, cuối cùng cắn môi nói:

“Cảm ơn.”

Mộc Mộc cuối cùng thêm một câu: “Ngày mai tôi sẽ dẫn Cục Bột đến thăm anh.”

Chương 695: Vô Đề

Nào ngờ Dương Minh cự tuyệt: "Bộ dáng này của tôi tốt nhất đừng để con thấy. Trong thời gian này em và con tốt nhất không nên đi ra ngoài, mụ già hại người kia còn chưa bị bắt được, cũng không biết mục đích cuối cùng của bà ta rốt cuộc là cái gì. . .”

Mộc Mộc kỳ thật biết nhiều hơn Dương Minh một chút.

Cô ta biết, thần bà kia biết cổ thuật, tựa hồ những năm gần đây luôn hoạt động ở nông thôn, đã hại không ít người.

Em gái của bà Dương, gia đình đó dùng cái gọi là thuốc sinh con trai bí truyền để con dâu sinh ra cháu trai, nghe nói thì ra đứa nhỏ kia căn bản không phải cháu ruột của họ!

Lúc trước, bởi vì uống thuốc sinh con trai khiến thân thể con dâu nhà đó luôn khó chịu, sau đó một lần trở về nhà mẹ đẻ liền sinh non!

Đứa bé sinh ra đã không giữ được, nghe nói bị dị tật, sứt môi.

Con dâu kia biết gia đình chồng luôn muốn cháu nội trai, cảm thấy con mất rồi mình sẽ bị trách cứ, lại cảm thấy là tại thuốc sinh con của mẹ chồng hại cô ta, cũng hại đứa con.

Dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, cô ta ôm một đứa con trong gia đình quá đông con không nuôi nổi, coi như là mình đẻ ra.

Bây giờ chuyện của thần bà phanh phui, vụ này tự nhiên cũng bị đào ra.

Hiện tại con dâu kia đã ly hôn với chồng cũ, mang theo đứa con trai mình ôm về, thân thể của cô ta đã bị thuốc sinh con trai kia phá hỏng hoàn toàn, về sau sẽ không có con nữa.

Tuy nhiên, gia đình chồng của cô ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Không nói đến nhiều lần cúng một mớ tiền cho thần bà, còn chuyên môn mua 'thuốc' bổ thân thể cho con trai cũng phá hỏng thân thể chồng trước.

Sau khi nghe được những chuyện này, bà Dương vốn bị trúng gió cảm giác tình trạng của mình càng nghiêm trọng hơn.

Còn về thần bà tại sao lợi dụng nhà họ Dương đối phó nhà Mộc Mộc?

Một mặt là vì bà Dương chủ động tìm tới cửa, lại để cho thần bà vừa vặn biết chuyện bà ta từng tìm Đạo Chân bói toán.

Thần bà và sư môn Đạo Chân có thù lớn!

Năm xưa, cũng tức là hai mươi bảy năm trước, thần bà còn là một thiếu nữ người Miêu xinh đẹp.

Đúng vậy!

Đừng nhìn bộ dáng tuổi già sức yếu của bà ta, thật ra hiện tại thần bà chưa tới năm mươi tuổi.

Năm xưa bà ta yêu một người đàn ông đến thôn của họ làm ăn.

Người đàn ông kia lớn hơn bà ta mười tuổi, nhưng bà ta không quan tâm, bà ta thích sự trưởng thành của người ấy!

Người đàn ông đó đã có vợ và con, bà ta không ngại. Có vợ thì có thể ly hôn, bà ta sẵn lòng làm mẹ kế cho con của người ấy.

Nhưng bà ta dùng đủ mọi cách bày tỏ với người đàn ông kia, thậm chí trực tiếp quyến rũ, nhưng ông ấy không dao động.

Cuối cùng, bà ta làm trái lời thề đã từng thề với mẹ, dùng cổ với người đàn ông không yêu bà ta, tình cổ.

Tình cổ này không phải loại cổ trùng khi đã gieo vào, nếu có một bên phản bội thì sẽ bị cắn phá trái tim mà chết.

Cái gọi là tình cổ là chỉ cần trồng vào, dù là hai người vốn không muốn yêu, tùy theo tình cổ ở càng lâu trong thân thể sẽ hấp dẫn lẫn nhau, sau đó yêu say đắm không thể ngừng.

Đúng như dự đoán của bà ta, người đàn ông rốt cuộc có thái độ mềm hóa. Ông ấy nói thích bà ta, nhưng trong nhà có vợ, cần về nhà ly hôn rồi hai người mới có thể đường đường chính chính ở cùng nhau.

Bà ta rất vui, đồng ý cùng người đàn ông về nhà giải quyết tất cả mọi thứ.

Bà ta vô cùng tin tưởng tình cổ, chưa từng nghĩ đến người đàn ông kia sẽ lừa mình!

Đúng vậy, lúc ấy người đàn ông kia trúng tình cổ, cũng quả thật sinh ra thiện cảm với bà ta, nhưng ông ấy đúng dịp mang theo một món pháp khí hộ thân, khiến ông ấy nhận ra thiện cảm này đến rất kỳ lạ.

Thừa dịp còn có thể chống cự thiện cảm ngày càng sâu sắc này, người đàn ông dụ cô gái người Miêu ra, nói cho cha mình biết sự khác lạ của mình.

Chương 686: Vô Đề

Cha của người đàn ông xem như trùm một phương, biết con trai bị tính kế, trực tiếp mời Thiên Nhất Quan đến hỗ trợ.

Lúc ấy xuống núi giúp chính là sư phụ của Đạo Chân, đạo trưởng Dư Nhất.

Khi ấy đạo trưởng Dư Nhất biết y thuật, biết pháp thuật, nhưng không rành về cổ thuật.

Thế là bọn họ đặt một cái bẫy.

Lợi dụng sự tín nhiệm của cô gái người Miêu đối với người yêu, dụ cô ta vào trận pháp do đạo trưởng Dư Nhất bố trí, mê hoặc cô ta nói ra phương pháp giải cổ.

Tất nhiên họ đã thành công.

Nhưng khoảnh khắc giải trừ tình cổ, cô gái người Miêu bị cắn ngược mãnh liệt, từ một thiếu nữ thanh xuân biến thành một bà già da mặt nhăn nheo.

Tức là, thần bà đã ở trong hình hài tuổi già sức yếu này hai mươi bảy năm.

Suốt hai mươi bảy năm, rõ ràng là một cô gái xinh đẹp lại mang khuôn mặt bà già, dù là ai cũng sẽ trở nên biến thái, huống chi là cô gái người Miêu vốn đã quá mức thiên chấp!

Bà ta bị thương, trong hai mươi mấy năm trước chỉ có thể dựa vào chậm rãi mê hoặc người khác kiếm sinh cơ để bảo dưỡng.

Gia đình người đàn ông hại bà ta quen người Thiên Nhất Quan nên tự nhiên có mấy thứ như bùa hộ mệnh, khiến bà ta tạm thời không thể động đến bọn họ.

Bà ta ngủ đông nhiều năm như vậy là vì tìm cơ hội trả thù!

Nhưng khi bà ta được bà Dương cho biết Thiên Nhất Quan có đệ tử tới nơi này thì không kiềm được nữa!

Tại sao bà ta lại chọn nhà Dương Minh.

Đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng cũng không hoàn toàn là tình cờ.

Năm xưa, người đàn ông khiến thần bà vừa yêu vừa hận đó họ Hoắc.

Tức là người cha về mặt sinh lý học của Đạo Chân.

Tức là dượng của Mộc Mộc. Đối phó với đạo sĩ Thiên Nhất Quan, còn có thể gây phiền toái cho người có liên quan nhà họ Hoắc, cớ sao không làm?

Chuyện Đạo Chân mất tích năm xưa thì không liên quan gì tới thần bà, lúc ấy bà ta chạy trốn xuống làng quê để dưỡng thương.

Đạo trưởng Dư Nhất lúc ấy đều biết Hoắc lão gia, cha của Đạo Chân là Hoắc Dư, khi nhìn thấy Đạo Chân bộ dạng ăn mày liền nhận ra là con của ai.

Nhưng ông ấy xem tướng mạo của Đạo Chân, duyên cha mẹ nông, nếu đưa về nhà hoặc là bị biết thân thế, e rằng sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Bởi vậy đạo trưởng Dư Nhất thu Đạo Chân làm đệ tử, trước khi hắn học đủ bản lĩnh thì không cho phép xuống núi, luôn giữ

kín thân thế của hắn.

Nhưng đạo trưởng Dư Nhất có tiết lộ đôi chút cho Hoắc lão gia. Khi ông cụ biết cháu nội của mình có duyên với Đạo môn, vô duyên với thương nghiệp thì từ bỏ ý định đón đứa nhỏ về, chỉ là âm thầm lặng lẽ chú ý.

Vì an toàn của Đạo Chân, ông cụ mặc kệ vợ chồng con trai cả tìm con, không cho chút gợi ý nào. Dù con trai xin giúp đỡ, ông cụ cũng từ chối ngay.

Nhóm người Liễu Mi không biết những chuyện này.

Liễu Mi thấy chuyện nhà Mộc Mộc đã giải quyết xong, muốn gọi điện thoại cho chồng và con gái báo cho biết tìm được Tiểu Sâm rồi.

Không ngờ con gái gọi điện thoại cho Liễu Mi trước.

Cô con gái này là em của Tiểu Sâm, rõ ràng là con gái nhưng từ nhỏ đến lớn đã rất có đầu óc kinh doanh, rất được ông cụ thích.

Con gái học Quản trị Kinh doanh trong trường đại học, sau khi tốt nghiệp thì vào công ty.

Ông cụ dường như có xu hướng muốn giao công ty cho chồng Liễu Mi rồi truyền lại cho con gái bà ấy.

Chẳng qua vì là con gái nên ông cụ còn đang do dự.

Liễu Mi từng nghe con gái lén nói ông nội hỏi cô ấy sau này muốn lấy chồng hay kén rể.

Đây quả thực như là đang hỏi cô ấy có muốn kế thừa công ty hay không!

Con gái lúc ấy còn chưa từng suy nghĩ tới vấn đề này nên đánh trống lảng.

Nhưng hiện tại Tiểu Sâm đã trở lại, nhà họ Hoắc sẽ như thế nào?

Liễu Mi chưa kịp làm rõ suy nghĩ rối rắm chợt nghe giọng của con gái mang theo tiếng khóc: “Mẹ ơi, cha mất tích rồi!”

Mất tích?

Chương 697: Vô Đề

Trong đầu Liễu Mi trong nháy mắt trống rỗng, dưới chân mềm nhũn: Tại sao chồng mất tích?

“Xảy ra chuyện gì?” Liễu Mi bắt buộc mình bình tĩnh, trầm giọng nói: “Nói rõ ràng từ đầu đến cuối cho mẹ nghe!”

Hoắc Nhạc nhìn ông nội, ông cụ ra hiệu cô ấy đưa điện thoại di động qua.

Hoắc Nhạc đưa điện thoại di động cho Hoắc lão gia, ông cụ cầm lấy:

“Alo? Cha đây, con về một chuyến đã, tiện thể mang Tiểu Sâm về.”

Liễu Mi kinh ngạc cúp điện thoại: Sao cha biết bà ấy tìm được Tiểu Sâm?

Thời gian khẩn cấp, Liễu Mi không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp mang theo Đạo Chân trở về nhà họ Hoắc.

Lúc trở về, các thành viên nhà họ Hoắc nên tới hoặc không đều có mặt.

Bởi vì giám đốc điều hành hiện tại của tập đoàn họ Hoắc, Hoắc Dư mất tích.

Cảnh sát đã thu thập manh mối xung quanh.

Tư liệu hiện có cho thấy Hoắc Dư là tự mình rời khỏi công ty, sau đó mất tích không thấy.

Camera của công ty ghi lại cảnh Hoắc Dư từ trong văn phòng xuống lầu, sau đó lái xe rời đi.

Sau đó, bọn họ tìm được xe của Hoắc Dư, bị vứt bỏ ở chân núi.

Hoắc Dư, không thấy bóng dáng.

Trong lúc Liễu Mi đặt tất cả hy vọng tìm được chồng lên người Đạo Chân.

Tạ Giác mang đội, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn đi theo sau tầm tung tích thần bà.

Cổ trùng của thần bà này thật sự là quá mức nguy hiểm, giống như Huyết Cổ có tính truyền nhiễm cực cao. Chỉ cần chỗ tiếp xúc có một vết thương nho nhỏ, Huyết Cổ có thể theo vết thương tiến vào cơ thể con người sinh sản rất nhanh.

Thứ như vậy nếu lan tràn sẽ là một sự khủng hoảng xã hội to lớn.

Bọn họ tìm được dấu vết thần bà chạy trốn lên một ngọn núi.

Cha của Đạo Chân là Hoắc Dư dường như mất tích ở ngọn núi này.

Trên núi, trong một đỉnh núi ẩn khuất ở sâu trong rừng.

Hoắc Dư, tổng giám đốc điều hành của tập đoàn họ Hoắc bị người ta không chút do dự ném xuống đất, làm bạn với bùn đất.

Hoắc Dư đã gần năm mươi tuổi, bởi vì bảo dưỡng thích hợp, thoạt nhìn vẫn giống như một người đàn ông tráng niên chưa tới bốn mươi tuổi.

Thời gian dường như đặc biệt lưu luyến người đàn ông này, gần năm mươi tuổi, ông ấy giống như rượu đỏ thơm nồng, càng trở nên hấp dẫn.

Nhưng lúc này dù có sức hấp dẫn lớn đến mấy cũng vô dụng.

Trước mặt ông ấy là người đàn bà hận ông ấy, hận nhà họ Hoắc thấu xương.

Khi Hoắc Dư nhìn thấy cổ trùng vừa lạ vừa quen trên bàn làm việc trong văn phòng thì ông ấy biết rằng người phụ nữ năm đó đã trở lại một lần nữa.

Hoắc Dư không kịp nói cho cha biết chuyện này, trong sự kinh ngạc, ông ấy bị trợ lý của mình khống chế, lấy đi pháp khí hộ thân trên người ông ấy.

Hoắc Dư thậm chí còn không biết trợ lý bị khống chế từ khi nào.

Sau đó, Hoắc Dư mất đi pháp khí hộ thân dễ dàng bị cổ trùng khống chế, không tự chủ được rời khỏi công ty, lái xe đến chân núi, sau đó bị người phụ nữ này bắt lên núi.

Hoắc Dư thở hổn hển nhìn bà già trước mắt:

“Rốt cuộc cô muốn sao?!”

Hoắc Dư biết, nếu bà ta không giết ông ấy ngay mà tốn công khống chế cổ trùng mang ông ấy tới đây, vậy chắc sẽ không dễ dàng ra tay giết ông ấy.

Thần bà thay trang phục người Miêu đã hai mươi mấy năm chưa mặc.

Đây là bộ đồ năm ấy bà ta mang từ trong nhà ra, mặc lúc bà ta còn là cô gái tuổi xuân thì.

Nhưng bây giờ thần bà mặc đồ đẹp, đeo trang sức bạc, bộ dạng thì già nua không hợp chút nào.

Thần bà lạnh lùng nhìn Hoắc Dư một cái: “Tôi muốn làm gì ư? Tất nhiên là trả thù các người! Tôi sẽ cho anh nếm mùi thống khổ mà mấy năm qua tôi đã chịu đựng!”

Hoắc Dư thật không hiểu.

Ông ấy nói:

“Năm xưa cô thích tôi, tôi đã từ chối thẳng thừng, tôi không cảm thấy mình có sai!”

“Sau đó cô hạ tình cổ cho tôi, ta tìm người giải cổ cũng là tự cứu mình, cha và đạo trưởng Dư Nhất đều giúp tôi. Nếu cô muốn báo thù thì cứ nhằm vào mình tôi, đừng hại thêm người khác!”

Thần bà cười phá lên:

“Làm gì có chuyện tốt như vậy!

Chương 698: Vô Đề

Anh phong cảnh nửa đời người, có vợ, có con trai con gái, còn tôi thì như chuột thối trong cống ngầm trốn nhiều năm như vậy. Chỉ có một mạng của anh là không đủ!

Thần bà nhếch miệng cười với Hoắc Dư:

“Để tôi nói cho anh biết một tin tức mà anh tuyệt đối không biết nhé?”

“Đồ đệ của thằng già trụi lông Thiên Nhất Quan đó đến đây, anh biết không? Ha ha ha, anh nhất định không biết đó là ai!”

Thần bà lấy ra một tấm gương đồng, cắn rách ngón tay bôi lên người, sau đó niệm chú ngữ, trên người bà ta tỏa làn khói đen.

Mặt gương trong tay bà ta lóe tia sáng, xuất hiện hình ảnh.

Hoắc Dư trợn mắt há hốc mồm nhìn, vợ Liễu Mi mang theo một người mặc áo đạo sĩ gặp mặt cha mình.

Nhìn vợ có động tác thân thiết với người mặc áo đạo sĩ, kết hợp lời nói bỏ lửng của thần bà, Hoắc Dư đã suy đoán ra thân phận của đối phương:

“Người người đó là con trai của tôi? Hoắc Sâm?!”

Thần bà gật đầu, cười hỏi:

“Có phải là rất kỳ diệu không? Khi cha con gặp nhau là ngày cả gia đình cùng xuống Suối Vàng, thật sự là cốt truyện hoàn mỹ!"

Hoắc Dư còn muốn nói cái gì đó, thần bà vung tay lên, cả người ông ấy cứng ngắc.

Gia đình Mộc Mộc đã biết tin Hoắc Dư mất tích.

Mộc Mộc đang cùng Dương Minh thương lượng chuyện ly hôn.

Vừa nghe được tin dượng mất tích, cả nhà Mộc Mộc vội chạy tới nhà họ Hoắc.

Trong lúc vội vàng, sau khi lái xe đi mới phát hiện Dương Minh vốn nên ở lại bệnh viện cũng ngồi trên xe.

Dương Minh cười khổ nói:

“Tôi thần bà kia cũng hại cả nhà tôi, tôi đã gặp qua mụ ta, muốn giúp một chút.”

Vốn cảm thấy Dương Minh và nhà bọn họ đã không còn quan hệ, bọn họ muốn đưa Dương Minh trở về, nghe được câu nói cuối cùng của anh ta, bọn họ do dự một lúc cuối cùng vẫn mang anh ta cùng đi nhà họ Hoắc.

Đợi khi đến nhà họ Hoắc, họ được cho biết Đạo Chân đã tính ra vị trí đại khái của thần bà, mang theo Hoắc lão gia, Liễu Mi và Hoắc Nhạc chạy tới vị trí ngọn núi kia.

Gia đình Mộc Mộc nghĩ cô ta còn mang thai, nên để cô ta ở lại nhà họ Hoắc chờ tin tức, cha Mộc Mộc chở mẹ cô ta và Dương Minh đã được kiến thức thủ đoạn của thần bà đuổi theo đi.

Mẹ Mộc Mộc âm thầm gửi tin nhắn cho Liễu Mi, sau đó giả vờ như không có chuyện gì thúc giục cha Mộc Mộc đuổi theo.

Liễu Mi nhận được tin nhắn, xem nội dung xong nhíu mày thì thầm với Đạo Chân, tiếp tục lái xe đi hướng ngọn núi thần bà ẩn

náu.

Lúc này.

Tạ Giác dẫn dắt người của Bộ Đặc Dị cũng sắp đến cửa hàng.

Bởi vì đi theo bộ trưởng tổng bộ cùng làm nhiệm vụ, mấy thành viên bình thường của Bộ Đặc Dị siêu hưng phấn. Dưới sự nhắc nhở của Tạ Giác, họ kiểm tra trang bị của mình một lần nữa, đối thủ là một cổ sư, cho nên không thể thiếu công kích bằng lửa.

Thần bà có chút bản lĩnh.

Cửa hang bố trí rất nhiều tầng phòng ngự, Tạ Giác cũng không tùy tiện tiến công.

Bởi vì anh ấy nhìn thấy trong hang đột nhiên chạy ra một con nhện to bằng nắm tay, tựa hồ là đi dưới chân núi đưa tin.

Nghĩ đến phỏng chừng phía sau còn có người đến, Tạ Giác liền để cho người tạm không hành động.

Không bao lâu sau, dưới chân núi có người chậm rãi đi lên.

Đạo Chân đỡ Liễu Mi, hai vệ sĩ nâng Hoắc lão gia.

Vừa rồi con nhện kia truyền tin, bảo bọn họ đi lên, không được mang theo người khác, nếu không sẽ trực tiếp giết Hoắc Dư.

Lo lắng đến thân thể già nua của Hoắc lão gia, vệ sĩ nâng người lên rồi mới rời đi.

Đương nhiên, nói là rời đi, kỳ thật chỉ là mai phục cách đó không xa, tùy thời chuẩn bị xông lên giúp.

Hoắc lão gia đi tới vị trí cửa hang, cất giọng nói: “Chúng tôi tới

rồi.”

Cấm chế ở cửa hang lặng lẽ tan biến.

Hoắc lão gia đi trước, đến tuổi của ông cụ thì không còn sợ gì nữa.

Mới rồi trên xe Liễu Mi được Hoắc lão gia cho biết về cô gái người Miêu, lúc này bà ấy hơi trầm mặc đi theo Đạo Chân vào hang núi.

Chương 699: Vô Đề

Trước khi Đạo Chân vào hang dường như cố ý vô tình liếc hướng nhóm Tạ Giác, lắc người một cái làm rơi một hạt châu ở vị trí cửa hang.

Ba người đi vào, cấm chế ở cửa hang lại phục hồi.

Tạ Giác mang theo nhóm người đã dán bùa Ẩn Hơi Thở tiến lên, nhìn một hạt châu đỏ dưới đất, cười khẽ:

“Vốn còn tưởng rằng cần bạo lực phá vỡ cấm chế, làm vậy thì sẽ kinh động người bên trong. Hiện tại đã có người giúp chỉ đường, tiện lợi hơn nhiều.”

Xem ra, Đạo Chân ngoại trừ bói toán giải cổ, ngay cả trận pháp cũng biết đôi chút.

Cố Khanh cảm thán, sau đó nhìn anh trai giống như rút tơ bóc kén, âm thầm mở ra từng lớp cấm chế.

Lúc này mọi người đã gặp nhau trong hang.

Khác với bộ dáng bà lão già lúc trước, sau khi nhóm người Hoắc lão gia tiến vào, nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc trang phục người Miêu, giống hệt hai mươi bảy năm trước.

Trong cổ trùng có loại giúp tạm thời khôi phục vẻ ngoài, chẳng qua tương đối khó nuôi, hơn nữa thời gian khôi phục quá ngắn.

Nếu như không phải đang trong giờ phút quan trọng như vậy, thần bà sẽ không nỡ sử dụng.

Nhìn gương mặt xinh đẹp như mận đào của bà ta, trên mặt Hoắc lão gia tràn ngập chán ghét: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?! Chuyện năm đó lẽ nào cô không nhận thức được sai lầm của mình sao?!”

Dường như bị kích thích, thần bà hét lên the thé:

“Tôi không sai! Là các người sai! Các người hại tôi, hủy hoại tình yêu của tôi, còn làm hại nhà của tôi!”

Ủa?

Đạo Chân nghe được điều gì khác lạ từ miệng thần bà, hỏi:

“Nhà của bà?”

“Đúng vậy!” Thần bà chỉ vào Hoắc lão gia: “Chính là thằng già quái vật này! Hại tôi còn chưa đủ, tìm người bắt hết người trong trại chúng tôi! Tôi muốn các người chôn cùng bọn họ!”

Hoắc lão gia bình tĩnh thậm chí không thèm nhúc nhích mí mắt:

“Những người trong trại của cô lén nuôi cổ trùng, từng hại người qua đường để lấy lợi ích, tôi chỉ là báo chuyện này lên trên, làm tròn nghĩa vụ của một công dân tốt!”

Hoắc lão gia cảm thấy mình làm không sai, Nếu như những người của trại Miêu là người tốt thì sợ gì bị điều tra?

Nhưng Hoắc lão gia cảm thấy mình không sai càng dẫn đến thần bà phẫn nộ.

Thần bà lấy ra một cây sáo nhỏ, thổi ra một tiếng vang, từ trong góc tối truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Nghe được thanh âm quen thuộc, Liễu Mi vội vàng chiếu đèn pin qua, mới phát hiện chồng mình Hoắc Dư vẫn luôn ở trong góc đó, bị một con rắn khổng lồ quấn lấy toàn thân không thể nhúc nhích, trên mặt tựa hồ rất thống khổ.

Hoắc lão gia nhìn thấy cảnh này thì biểu cảm trên mặt rốt cục thay đổi: "Yêu nữ! Lúc trước tôi không nên tha mạng cho cô!"

Thần bà hừ lạnh một tiếng:

"Tôi được tha mạng bao giờ? Tôi có thể thoát khỏi đuổi giết năm đó của ông chỉ có thể nói là ông trời cho tôi cơ hội tìm các người báo thù!"

Thần bà cảm thán một câu: "Thật sự là đáng tiếc, thằng già trụi lông Dư Nhất không ở chỗ này, nếu không thì các người cùng xuống Suối Vàng là hay nhất."

Đạo Chân chắp tay sau lưng, lặng lẽ mở ra một cái bình thuốc nhỏ, một luồng khói chậm rãi bay ra.

Thần bà dường như tự tin vào mình trăm phần trăm, quan sát Liễu Mi từ đầu đến chân:

"Vì một mụ già như mày mà Hoắc Dư không thèm tao?"

"Xem ra hắn ta mù thật rồi!" Thần bà gật gù tự khẳng định.

Liễu Mi run rẩy, không nói gì. Nhưng Liễu Mi lúc nhìn thần bà, trong mắt tràn đầy đều là xem thường. Khinh thường sự dây dưa của bà ta, khinh thường cái gọi là báo thù.

Thần bà đột nhiên cảm thấy nhàm chán.

Thần bà vươn tay ra, một con rắn nhỏ màu xanh biếc quấn quanh tay bà ta:

“Nếu là vì mày mà Hoắc Dư không chịu thích tao, vậy thì mọi thứ chấm dứt từ mày đi!”

Con rắn nhỏ xanh biếc tựa hồ nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, há miệng lộ ra răng độc, nhanh chóng táp hướng Liễu Mi Đạo Chân đứng bên cạnh!

Đúng vậy, mục tiêu của thần bà ngay từ đầu chính là Đạo Chân.

Nói thật ra, Đạo Chân vốn không am hiểu công kích.

Chương 700: Vô Đề

Hơn nữa lúc trước bói toán bị cắn ngược, giúp đỡ giải cổ tiêu hao một phần linh lực, nếu như không phải Cố Khanh gọi Tạ Giác mang theo máu yêu đến, phỏng chừng Đạo Chân hiện tại không có chút sức chống cự.

May mắn là Đạo Chân khó khăn tránh được rắn độc, còn bóp vào bẫy tấc, giây sau, một cây đao Miêu chém về phía Liễu Mi.

Đạo Chân vội vàng đẩy Liễu Mi ra, bản thân bị cắt trúng cánh tay.

Vết thương nhanh chóng chuyển sang màu đen.

Đạo Chân nhanh chóng nuốt vào hai viên đan dược, tuy rằng ngăn chặn độc tính lan tràn, nhưng linh lực bản thân cũng bị áp chế.

"Ha ha, vô dụng. Độc này là tao chuyên môn dùng để khắc chế những tu sĩ huyền học mấy người. Hôm nay, các người hãy chôn cùng người thân của tao đi!"

Bà ta lấy ra cây sáo, bắt đầu thổi một khúc nhạc.

Rất êm tai, nhưng nghe cảm giác có chút kỳ dị.

Trên đỉnh núi bắt đầu truyền ra thanh âm rất nhỏ, lạo xạo, dường như có thứ gì đang bò.

Ngay sau đó, dưới ánh đèn lờ mờ, Liễu Mi đỡ con trai che miệng mình lại: Trên mặt đất rậm rạp các loại bọ cạp, rết và rắn, đều tụ tập bên cạnh thần bà.

Không đợi bầy sâu rắn độc này theo tiếng sáo khống chế cắn người thì từ cửa hang bắn vào ngọn lửa, không tổn thương ai, nhưng bầy sâu rắn độc đau đớn quay cuồng trong lửa.

Nhìn thấy đám người Tạ Giác chạy tới, Đạo Chân thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng hắn bày ra hậu chiêu, nhưng nếu không có nhóm Tạ Giác, hắn không biết dưới tình huống Thần Bà phát cuồng thì mình có thể đảm bảo an toàn cho ba người Liễu Mi hay không.

Thần bà nhìn thấy đám người Tạ Giác cũng sửng sốt.

Cấm chế ở cửa động là do bà ta bố trí, nếu như bị người cứng rắn phá giải thì bà ta đã có cảm ứng.

Nhưng bây giờ, không biết những người này vào đây khi nào, ngăn cản bà ta trả thù.

Cảm nhận được linh lực sung túc của nhóm người này, thần bà biết kẻ đến không có ý tốt.

"Mấy vị, tôi chỉ muốn báo thù cho cha anh người thân của mình, xin đừng nhúng tay vào!" Thần bà đảo tròng mắt, bất ngờ năn nỉ nhóm người Tạ Giác, xem ra là muốn khuyên bảo bọn họ rời đi.

Không ngờ Tạ Giác trực tiếp cự tuyệt:

“Nếu bà đang nói chuyện trại Lam Nguyệt hai mươi bảy năm trước thì tôi biết.”

Đây là vụ án mà bộ trưởng Bộ Đặc Dị cũ đã xử lý, Tạ Giác đương nhiên đã điều tra.

Quả nhiên, lời này khiến thần bà chú ý:

“Cậu biết? Vậy bọn họ đều ở đâu? Cha, mẹ, anh của tôi, và người trong trại nữa?”

Tạ Giác cũng không giấu giếm:

“Trại chủ của trại Lam Nguyệt Ô Lãng lợi dụng cổ trùng hại người cướp tiền, trong lúc Bộ Đặc Dị bắt người vẫn ngoan cố chống cự, cuối cùng đánh chết.”

“Vợ ông ta bị trồng Đồng Tâm Cổ, sau khi Ô Lãng bị đánh chết thì cũng chết theo cùng lúc.”

“Con trai của Ô Lãng là Ô Mộc bị bắt, vẫn còn nhốt trong ngục giam đặc biệt.”

“Người trong trại, ai từng hại người đều tùy vào tội khác nhau mà cân nhắc mức hình phạt vào tù cải tạo, còn lại người bình thường hoặc là người bị hại thì xóa đi một phần ký ức đưa về quê hương hoặc đưa tới các nơi.”

Nghe Tạ Giác nói, thần bà từ giận điên lên đến tỉnh táo lại:

"Thì ra là các người! Vậy vừa lúc, các người cũng ở lại chỗ này đi!”

Một thành viên trẻ của Bộ Đặc Dị theo ở phía sau không kiềm được cười khẩy một tiếng: Thần bà này mới có một mình, bọn họ có cả đội, bà ta dựa vào cái gì tự tin có thể hạ gục mọi người?

Tên thật của thần bà là Ô Đóa.

Bà ta từ sau lưng lấy ra một chiếc gương bằng đồng.

Cố Khanh nhíu nhíu mày, khói đen cuồn cuộn trên gương này

khiến cô có cảm giác rất tệ.

Chỉ thấy Ô Đóa lấy ra một con dao nhỏ cứa cổ tay, máu tươi liền chảy xuống gương đồng, bị nhanh chóng hấp thu.

Sau đó gương bộc phát ra khói đen nồng đậm, bao phủ tất cả mọi người.

Khuôn mặt Ô Đóa càng thêm tái nhợt, nhưng ý cười trên mặt lại càng tươi.

Nhóm người Cố Khanh nhìn bốn phía, nhịn không được mở to hai mắt, bầy sâu rắn độc lúc trước bị thiêu cháy phục hồi như cũ trong làn khói đen này, hơn nữa hình thể tăng vọt gấp đôi.

Chương 701: Vô Đề

Tùy theo khói đen càng lúc càng dày đặc, càng nhiều sâu, rắn độc tụ tập lại đây, chốc lát sau trong hang núi đã đầy ắp.

May mà nhóm Cố Khanh dùng bùa kết giới phòng ngự đặc biệt bao phủ đám người Hoắc lão gia, Liễu Mi trong một phạm vi an toàn.

Chẳng qua, Hoắc Dư còn bị một con rắn to quấn lấy không thể nhúc nhích, bọn họ không cách nào cứu ông ấy ra ngay được.

Ô Đóa bị mất nhiều máu, khó khăn giữ vẻ ngoài xinh đẹp giờ đây nhanh chóng già nua, già còn hơn lúc trước.

Ô Đóa run rẩy như thể giây sau sẽ tắt thở.

Ô Đóa nở nụ cười kỳ dị với nhóm Cố Khanh, sau đó phát động hiệu lệnh tiến công.

Những tà vật này lớn gấp hai ba lần so với sâu độc, rắn độc bình thường bắt đầu công kích.

Kết giới phòng ngự dưới công kích của chúng nó đang từ từ rút nhỏ lại.

Bên Hoắc Dư tuy rằng không có độc vật đến công kích ông ấy, nhưng rắn to quấn càng lúc càng chặt, ông ấy cảm giác nội tạng bị nghiền ép. Đây chính là hiệu quả mà Ô Đóa muốn: làm hoắc Dư cảm thấy thống khổ, lại không cho ông ấy chết ngay, nhìn mọi người chết đi, không có một chút hy vọng, rồi mới cho ông ấy nhắm mắt chết.

Cố Khanh, Tạ Giác cùng Khương Mặc Ngôn lúc này đã từ trong kết giới đi ra, những người còn lại ở trong kết giới bảo hộ người thường. Ba người đi ra, cố gắng tiêu diệt sâu độc càng lúc càng nhiều.

Khương Mặc Ngôn cảm giác gương đồng kỳ dị kia có vấn đề.

“Bên trong tựa hồ có hơi thở Tà Thần!” Khương Mặc Ngôn nói.

Anh mới nói xong đã bị Cố Khanh chộp lấy cổ tay, cô nghiêm túc nói:

“Không đến lúc bất đắc dĩ anh không thể dùng phương pháp hồn phách lìa xác!”

Lúc trước vì giết chết A Anh, Khương Mặc Ngôn đến nay vẫn chưa khỏe lại, nếu lần thứ hai hồn phách lìa xác thì càng bị thương nặng hơn.

Khương Mặc Ngôn gật đầu.

Nhưng tình huống trước mắt này, số lượng sâu độc thật sự quá nhiều, rất khó tiêu diệt hết.

"Khụ khụ." Đạo Chân trong kết giới ho khan hai tiếng, phun ra một ngụm máu độc nói: “Đừng lo, tôi nghĩ đã tới lúc rồi.”

Đạo Chân vừa nói xong, Ô Đóa luôn nhìn bọn họ như xem người chết đột ngột tái mặt:

“Chuyện chuyện này là sao?”

Ô Đóa phát hiện mình không thể khống chế sâu độc.

Ô Đóa lập tức nghĩ đến cái gì, hung hăng nhìn về phía Đạo Chân: “Là mày giở trò?”

Đạo Chân cười khẽ hai tiếng: “Xem ra sư phụ của tôi sớm đoán được bà sẽ tìm được cơ hội quay lại tìm chúng tôi báo thù. Trước khi tôi xuống núi, sư phụ đặc biệt cho tôi một bình thuốc, là sư phụ những năm gần đây chuyên môn nghiên cứu chế tạo, dùng để đối phó cổ sư.”

Thuốc này không màu không vị, sau khi mở ra sẽ phát tán vào không khí. Người bình thường ngửi thấy không có ảnh hưởng gì, nhưng cổ sư sau khi ngửi được sẽ khiến cho sâu trong thân thể bạo động!

Xem ra, bạo động trong thân thể Ô Đóa đã bắt đầu.

Sau đó, ở trước mắt bao người.

Ô Đóa bắt đầu kêu gào, thân thể chảy máu, từng con sâu kỳ lạ đủ màu đủ hình dạng bò ra từ trong thân thể bà ta.

Sâu độc bò đầy dưới đất ngửi được mùi máu tươi đều quay sang tấn công Ô Đóa lăn lộn dưới đất.

Ô Đóa cũng không kịp nói một câu đã bị sâu độc phủ kín, chờ khi sâu độc tản ra thì đã biến thành một đống xương trắng.

Ô Đóa chết khiến sâu độc dưới đất công kích trở nên tán loạn, công kích chính xác của nhóm Cố Khanh cuối cùng cũng có hiệu quả.

Phát hiện "thức ăn" bên này tương đối khó đối phó, sâu độc chuyển sang tấn công rắn to đã mất chủ nhân. Thừa dịp này, Tạ Giác nhanh chóng tiến lên, chém đôi con rắn to, cứu ra Hoắc Dư đã hôn mê bất tỉnh.

Thừa dịp đám sâu độc đều đi gặm cắn thi thể rắn to, bọn họ dẫn người nhanh chóng rời khỏi hang, sau đó nổ tung cửa hang.

Sau tiếng nổ, có mấy vệ sĩ từ cách đó không xa chạy tới.

Bọn họ chạy đến trước mặt Hoắc lão gia: “Ông chủ, sau khi các người đi vào, nhóm người này sau đó cũng vào theo. Mấy anh em chúng tôi cũng muốn vào, nhưng cửa hang dường như có gì đó, nhìn thấy nhưng không vào được.”

Chương 702: Vô Đề

Vệ sĩ bọn họ đi theo Hoắc lão gia ăn cơm, tự nhiên phải giải thích kỹ nguyên nhân lúc trước bọn họ không xông vào.

Hoắc lão gia tuổi già sức yếu, nghe vậy khoát tay áo: "Không trách các người, hiện tại các người giúp tôi che chở A Dư. Nó bị thương hơi nặng, không thể nhúc nhích."

Cũng đúng.

Tuy Hoắc Dư thoát hiểm từ miệng rắn, được Tạ Giác cứu ra, nhưng bị rắn to siết nguyên người bị thương rất nặng, gãy xương sườn, nội tạng cũng bị thương, may có đan dược của Đạo Chân tạm thời áp chế tình trạng vết thương. Nhưng phải đưa Hoắc Dư đến bệnh viện ngay lập tức.

Mấy vệ sĩ vội vàng lấy ra công cụ từ trong bao mang theo bên người, nhanh nhẹn ghép lại thành cái cáng đơn giản, nâng Hoắc Dư xuống.

Dưới chân núi.

Cha mẹ Mộc Mộc đang lo lắng chờ đợi.

Bọn họ không có chú ý tới, vừa rồi Dương Minh đột nhiên biến sắc, giữa hai chân mày có một con cổ trùng bò ra rồi thụt vào.

Vừa lúc khi ấy Ô Đóa tắt thở.

Từ xa thấy nhóm Tạ Giác xuống núi.

Thấy nhóm Tạ Giác, Cố Khanh cũng ở trên núi, mẹ Mộc Mộc

chỉ bị bất ngờ một giây rồi chuyển hướng em gái mặt xám mày tro, em rể hôn mê nằm trên cán.

“Trời ạ!” Bà ấy vội vàng tiến lên đỡ Liễu Mi, sau đó hơi hạ thấp giọng: “Tình huống thế nào rồi? Bắt được vị thần bà kia chưa?!”

Liễu Mi mấy ngày nay đã trải qua quá nhiều chuyện. Nhớ tới Ô Đóa, vẻ mặt bà ấy phức tạp, lắc đầu:

“Bà ta đã chết rồi.”

"Chết rồi sao? Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.” Mẹ Mộc Mộc xác nhận tin tức này thì vui vẻ ra mặt.

Rốt cuộc diệt trừ thần bà suýt hại cả gia đình họ, nếu không thì về sau ngủ đều không thể an tâm!

Mẹ Mộc Mộc định nói thêm vài câu với em gái, bỗng nhiên nghe được phía sau có người đang hô: "Cẩn thận!”

Bà ấy giật thót tim, quay lại liền nhìn thấy Dương Minh vốn yên lặng đứng ở một bên đột nhiên sắc mặt dữ tợn cầm một con dao găm đâm về phía Hoắc lão gia.

Sau đó Dương Minh khựng lại, giữa hai chân mày bị ghim một cây kim bạc.

Đạo Chân ho khan hai tiếng, buông tay cầm kim bạc xuống “Lần này. . . Hẳn là đã hoàn toàn chấm dứt.”

Giữa trán của Dương Minh, mũi kim bạc hoàn toàn chặn lại một con cổ trùng màu trắng.

Lúc trước lên xe mẹ Mộc Mộc đã cảm thấy Dương Minh có chút gì đó không ổn, rõ ràng anh ta và Mộc Mộc thương lượng

muốn ly hôn, nghe được chuyện nhà họ Hoắc thì nhiệt tình muốn đi cùng, nghe khá phi lý.

Nên mẹ Mộc Mộc liền gửi tin nhắn cho Liễu Mi, mà Liễu Mi thì nói cho Đạo Chân biết.

Lúc ở dưới chân núi nhìn thấy Dương Minh, Đạo Chân liền nhớ tới Liễu Mi nhắc nhở, luôn chú ý anh ta.

Không ngờ Dương Minh đã bị kiểm tra thân thể rồi mà còn sót lại một cổ trùng.

Mệnh lệnh cuối cùng trước khi chết của Ô Đóa đối với cổ trùng chính là giết Hoắc lão gia.

Đối với Hoắc Dư, phần lớn là cố chấp. Đối với Liễu Mi, hẳn là ghen tị. Nhưng đối với Hoắc lão gia hại cả nhà bà ta thì cảm xúc là căm thù.

Tiếc rằng bước cuối cùng này của Ô Đóa cũng vô dụng.

Dương Minh ngất xỉu.

Không biết sau khi anh ta tỉnh lại sẽ ứng đối thế nào.

Trong sơn động, tấm gương bằng đồng tỏa hơi thở Tà Thần của Ô Đóa bị Khương Mặc Ngôn thuận tay mang theo.

Có thể thông qua một ít vật phẩm để phát triển tín đồ, xem ra thực lực của Tà Thần càng tiến thêm một bước. Cũng may lúc trước tìm được mảnh vỡ Tà Thần, đã phá hủy nó, Tà Thần muốn càng mạnh hơn thì trừ phi làm ra động tĩnh lớn, nếu không cũng chỉ có thể trốn ở chỗ tối chậm rãi phát triển.

Cái gương bằng đồng này là một món pháp khí, chẳng qua bị hơi thở Tà Thần ô nhiễm, sau khi thanh lọc có thể tiếp tục sử

dụng.

Chuyện bên thành phố Hoành xử lý xong xuôi.

Trong ánh mắt nhìn ‘phản đồ’ một mình đi chơi của nhóm người Hách Viện Viện, Cố Khanh rối rít xin lỗi, mãi khi cô nói cho họ biết chuyện mình làm mấy ngày nay mới được các bạn tha cho.

Đợi đến khi đoàn người trở về thành phố S.

Mới không được mấy ngày, Cố Khanh liền nhận được một cuộc điện thoại, là lớp trưởng thời trung học gọi điện thoại, nói vài hôm nữa sẽ tổ chức tiệc họp mặt, mời Cố Khanh đi.

Chương 703: Vô Đề

Trong điện thoại, lớp trưởng đã lâu không liên lạc còn đùa rằng bốn năm đại học, chúng ta chỉ tổ chức họp lớp cấp 3 có hai lần. Lần đầu tiên cậu nói là bận đi làm nên từ chối, lần này chắc đến được chứ?

Cố Khanh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Kỳ thật, Cố Khanh thời trung học cũng không quen người bạn nào thân thiết, dù là bạn học chung phòng ngủ thì quan hệ chỉ tốt hơn mới quen một chút.

Xét cho cùng thì nguyên nhân nằm ở chỗ Cố Khanh.

Cô khi ấy chỉ là một con bé lớn lên từ cô nhi viện, mỗi ngày trong đầu chỉ có kiếm tiền, học tập.

Bình thường mọi người đàm luận về ngôi sao, anime, tiểu thuyết, mỹ phẩm, Cố Khanh lúc ấy không có thời gian nếm thử.

Vì lòng tự trọng, mỗi khi đến lúc này Cố Khanh sẽ đặc biệt im lặng. Điều này cũng dẫn đến, mấy người bạn của cô đa số là nói về học hành.

Bây giờ sắp tổ chức họp lớp cấp 3.

Nói thật, Cố Khanh cũng không biết sau khi gặp mặt có thể nói cái gì. Hoặc nên nói, những người này có còn nhận ra cô được không.

Nhưng mà, chuyện này sau khi bị Tạ Vọng Sóc biết được thì lệch sang hướng khác.

Trong nhận thức của Tạ Vọng Sóc thì nghĩ, tại sao thời cấp 3 Cố Khanh không có bạn? Bởi vì cô bận rộn kiếm tiền và học tập để thay đổi số phận của mình.

Vậy tại sao cô cần phải làm điều đó? Bởi vì cô vẫn chưa tìm thấy cha mình!

Hiện tại Cố Khanh tìm được người nhà, ông không thiếu tiền, đương nhiên phải trang điểm cho con gái đi họp lớp.

Tạ Vọng Sóc nghe nói họp lớp bây giờ đều là tụ hội khoe giàu, mấy người lăn lộn không tốt đi dự tiệc rất dễ bị người chế nhạo.

Cha Tạ nhìn con gái rõ ràng có tiền mà vẫn mặc áo thun trắng, quần bò, cảm thấy như vậy không được!

Vì thế, Cố Khanh may mắn chứng kiến quá trình cha mình từ tu sĩ toát ra vẻ tiên phong đạo cốt biến hình ông bố ngốc cái gì cũng mua cho con gái, không sợ tốn tiền.

Đến ngày thứ bảy, tới lúc họp lớp.

Cố Khanh mặc váy thiết kế cao cấp mà cha mua, tay mang túi xách hàng hiệu. Tạ Vọng Sóc còn đặc biệt bảo Tạ Giác lái xe, đưa con gái đến địa điểm tụ hội, nhất định phải để cho con gái nhà mình lóe sáng lên sân khấu.

Đúng là xuất hiện lấp lánh.

Khi Cố Khanh được anh trai ân cần dẫn xuống xe, Hà Thụy Tuyết làm lớp trưởng cùng tổ chức hoạt động, đứng ở cửa nghênh đón các bạn học lập tức sợ ngây người.

Đây Đây là Cố Khanh?

Tha thứ cho Hà Thụy Tuyết kinh ngạc, sau khi tốt nghiệp trung học thì cô ấy không còn liên lạc với Cố Khanh, ở trong ấn tượng của cô ấy, Cố Khanh vẫn là bạn học suốt ngày mặc đồng phục học sinh, có chút u ám không thích nói chuyện.

Cố Khanh hiện tại và trước kia quả thực là hai bộ dạng!

Trong lúc Hà Thụy Tuyết khiếp sợ thì Tạ Giác đã hẹn mấy giờ tới đón cô, còn cố ý dặn dò Cố Khanh không được uống rượu.

Cố Khanh vẫy tay chào Tạ Giác, đi tới trước mặt Hà Thụy Tuyết, mỉm cười: “Lớp trưởng? Sao thế? Không nhận ra tôi hả?”

Hà Thụy Tuyết phục hồi tinh thần lại, cảm thán nói:

“Cậu thay đổi nhiều như thế, tôi thật sự suýt không nhận ra. Người vừa đưa cậu tới là bạn trai hả?”

Hà Thụy Tuyết suy đoán làm cho Cố Khanh cười ra tiếng, vội vàng giải thích: “Không phải không phải, đó là anh trai của tôi, anh ruột!”

“Anh của cậu?” Vẻ mặt Hà Thụy Tuyết kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải cậu”

Cố Khanh là một cô nhi, đa số bạn học trong lớp có lẽ không biết, nhưng Hà Thụy Tuyết làm lớp trưởng tất nhiên biết.

Cố Khanh gật đầu: “Tôi tìm được người nhà.”

Cố Khanh chỉ nói câu đó, không muốn nói nhiều thêm.

“Ồ, ra là vậy, thế thì chúc mừng cậu.” Hà Thụy Tuyết thầm nghĩ xem ra Cố Khanh tìm được thân nhân khá giàu, còn đối xử tốt với cô, bạn học cũ này đáng giá kết bạn.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Hà Thụy Tuyết mang theo Cố Khanh đến phòng riêng của nhà hàng, sau đó đi ra ngoài tiếp tục chờ các bạn cùng lớp.

Chương 704: Vô Đề

Trong phòng riêng.

Đã có ba nữ một nam tới.

Cố Khanh cẩn thận phân biệt một chút, đều không quen thuộc, cô không nói nhiều, chỉ là ngồi ở một bên uống trà.

Cố Khanh bỗng cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống.

Cố Khanh nhìn qua, người kia thuận thế mỉm cười với Cố Khanh.

Cố Khanh ngẫm nghĩ, cô gái này là Hồ Ngải.

Hồ Ngải thay đổi rất lớn, từ một chị đẹp trai tóc ngắn, hành động tùy tiện bây giờ để tóc dài, ra dáng thiếu nữ thướt tha.

Hồ Ngải hiển nhiên cũng nhận ra Cố Khanh, tiến đến bên cạnh cô: “Cố Khanh thay đổi nhiều thật.”

Cố Khanh cười cười, trả lời một câu: “Cậu cũng đổi khác nhiều.”

Hai người cứ như vậy trò chuyện đôi câu.

Trò chuyện được một nửa, tựa hồ nghe được mấy cô gái đến sớm nhất đang nói chuyện, đề tài là về một bạn nữ cùng lớp khác còn chưa đến.

Một cô gái hỏi:

“Này, gần đây hai người có liên lạc với Uông Thần Thần không?"

Một cô gái khác lắc đầu: “Đã lâu không liên lạc được. Lúc trước có xem Moment, dường như cậu ấy sắp kết hôn với bạn trai?”

Cô gái đầu tiên vội vàng nói: “Tin tức của cậu lạc hậu rồi, biết gì chưa? Chồng sắp cưới của Uông Thần Thần đã chết!”

“Gì? Gì cơ?” Hai cô gái khác ngạc nhiên, nhanh chóng sáp lại gần hỏi tình huống cụ thể.

Cô gái mở ra đề tài này nói:

"Nhà của tôi và Uông Thần Thần là cùng một thị trấn.”

"Một đoạn thời gian trước tôi nghỉ phép về nhà, mẹ tôi mới nói cho tôi biết, chồng sắp cưới của Uông Thần Thần bị người lái xe đâm chết! Nghe nói bọn họ vốn định lĩnh giấy kết hôn, hôm ấy đi mua đồ trang trí phòng tân hôn. Chồng sắp cưới hình như muốn đi bên kia đường mua đồ ăn cho Uông Thần Thần, kết quả bị xe tông. . .”

“Trời ạ, bi kịch quá.”

"Đúng vậy, cũng không biết hôm nay Uông Thần Thần có tới hay không."

Nhiều năm không gặp các cô gái vốn còn có chút xa lạ, nhưng nhờ có đề tài này mà lại thân thiết với nhau.

Cố Khanh và Hồ Ngải nghe được nội dung nói chuyện của bọn họ, hai cô gái liếc nhau, tỏ vẻ không ham đề tài kiểu này.

Không lâu sau, người đến gần như đông đủ.

Lúc trước có hơn bốn mươi bạn học trung học, hôm nay đến một nửa đã là tốt lắm rồi.

Uông Thần Thần đến sau khi mở tiệc.

Ăn mặc rất bình thường, trên mặt cô ta cũng có chút tái nhợt.

Cô gái nhiều chuyện đã truyền bá chuyện Uông Thần Thần và chồng sắp cưới cho bạn học nghe thấy thế liếc hướng hai cô gái bên cạnh, ý bảo bọn họ nhìn xem tình huống này của Uông Thần Thần, cô ta kể đúng chứ không đơm đặt!

Uông Thần Thần làm như không thấy các bạn cùng lớp âm thầm quan sát.

Cô ta uống rượu, uống hết ly này đến ly khác.

Uông Thần Thần không hiểu tại sao chính mình gặp phải chuyện như vậy!

Cô ta và bạn trai yêu nhau tổng cộng ba năm, hai bên cũng đã sớm gặp cha mẹ.

Hai người đã bàn với nhau rồi, mấy tháng nữa tốt nghiệp sẽ cưới nhau.

Ngày hôm đó, họ đi xem đồ nội thất đặt trong nhà mới, khi đi ra cả hai đều rất hạnh phúc, họ chọn gia cụ gỗ anh đào mà cả hai đều thích, giá cũng vừa túi tiền.

Uông Thần Thần thấy bên kia đường có một ông bác bán khoai lang nướng.

Đó là món cô ta thích ăn vào mùa đông nhất.

Uông Thần Thần làm nũng kêu bạn trai mua giúp mình, cô ta lười băng qua đường.

Bạn trai thật sự đối xử tốt với cô ta, đồng ý ngay, chạy qua đường mua khoai lang nướng cho cô ta.

Nhưng khi bạn trai hai tay cầm hai củ khoai lang từ bên kia đường chạy về, một chiếc ô tô vọt tới, tông chàng trai cười với cô ta bay lên trời.

Bạn trai của cô ta vì muốn tới với cô ta thật nhanh nên không đi trên vạch kẽ, cũng không nhìn vào đèn giao thông.

Cả đời này Uông Thần Thần không muốn ăn khoai lang nướng nữa.

Chuyện về sau, Uông Thần Thần cảm giác tinh thần mình hoảng hốt.

Cô ta bấm gọi 120, kêu ‘cứu mạng’, cô ta gọi điện thoại cho cha mẹ mình, nhưng không dám báo cho cha mẹ bạn trai.

Uông Thần Thần theo xe cứu thương đến bệnh viện, sau đó nhìn cha mẹ của cả hai vội vã đến.

Đợi đến khi bác sĩ nói với bọn họ "Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức", Uông Thần Thần cảm thấy bầu trời của mình tăm tối.

Chương 705: Vô Đề

Cô ta tự trách mình, cô ta cảm thấy tội lỗi.

Cha mẹ, chú dì đều hỏi Uông Thần Thần, nhưng cô ta chỉ biết khóc.

Uông Thần Thần không dám nói ra, nói bạn trai là vì mua khoai lang nướng cho cô ta mới băng qua đường bị xe tông.

Uông Thần Thần mất ngủ hàng đêm, trong giấc mơ cô ta lần lượt trải qua khoảnh khắc bạn trai bị xe đụng bay.

Lần này họp lớp là mẹ bắt cô ta đi.

Mẹ nói, đi ra ngoài đổi gió, như vậy mới có thể nhanh chóng quên đi nỗi buồn.

Lúc ấy, Uông Thần Thần mặt không chút thay đổi nghe.

Quên?

Làm sao quên?!

Uông Thần Thần từng giây từng phút đều cảm giác bạn trai còn ở đây, còn ở bên cạnh nhìn cô ta.

Uông Thần Thần một mặt yêu bạn trai, mặt khác trong lòng lại tràn ngập áy náy.

Uông Thần Thần cảm thấy mình sắp không kiên trì được nữa.

Uông Thần Thần nốc rượu liên tục, muốn mượn cồn tê liệt

bản thân.

Cố Khanh sớm phát hiện lạ thường của Uông Thần Thần.

Âm khí trên người Uông Thần Thần hơi nặng.

Theo lý thuyết, bạn trai cô ta đã chết khoảng một tháng. Thời gian đau đớn nhất nên trôi qua, dù buồn đến mấy cũng không đến mức uống rượu như thế trong buổi họp lớp.

Uông Thần Thần làm như không thấy ánh mắt quái dị của các bạn học bên cạnh nhìn mình.

Cuối cùng vẫn lớp trưởng Hà Thụy Tuyết nhìn không được, giật lấy ly rượu của Uông Thần Thần:

“Được rồi! Có ai như cậu không, các bạn học mấy năm không gặp, mới gặp lại nhau ai lại uống say mèm thế kia!”

Uông Thần Thần tốt xấu gì cũng có lý trí, bị Hà Thụy Tuyết ngăn cản như vậy cũng vội vàng xin lỗi: “Gần đây tôi xảy ra chút chuyện, tâm tình không tốt. Mọi người không cần phải quan tâm đến tôi, cứ ăn uống vui vẻ đi!”

Cô gái trước đó truyền bá tin chồng sắp cưới của Uông Thần Thần qua đời đứng lên nói: "Đúng vậy! Thần Thần gần đây tâm tình không tốt, chồng sắp cưới của cậu ấy qua đời, nên mọi người đừng trách cậu ấy làm gì!”

Giọng nói châm chọc mỉa mai.

Hà Thụy Tuyết lại gần Cố Khanh nói:

“Lúc cấp 3 nghe đồn Uông Thần Thần và Lương Gia Văn không hợp nhau, có vẻ như đúng là thật. Đã nhiều năm như vậy, Lương Gia Văn bắt được cơ hội là sẽ trào phúng Uông Thần Thần vài

câu!”

Cố Khanh có chút kinh ngạc chớp chớp mắt, thời trung học qua đã lâu rồi, cô thật sự không nhớ được ai xích mích với ai.

Uông Thần Thần không nói gì, chỉ cau mày.

Có một luồng khói đen cẩn thận quấn lấy mắt cá chân của Lương Gia Văn.

Cố Khanh vốn muốn yên ổn, khiêm tốn tham dự xong buổi họp lớp này, nhưng không được.

Dù sao còn có một hạng mục luôn có trong họp lớp, hỏi về tình hình gần đây của tất cả mọi người.

Xét thấy một số người đã đi làm, một số khác gần tốt nghiệp, đương nhiên phải hỏi bạn học có tìm được công việc mình thích không.

Vì thế Cố Khanh ăn diện nhìn liền đắt tiền tự nhiên sẽ dẫn tới chú ý.

Dù sao lúc Cố Khanh học cấp 3 suốt ngày mặc đồng phục khiến họ ấn tượng khắc sâu. Cho dù không biết Cố Khanh là một cô nhi, nhưng họ biết gia cảnh cô không tốt.

Nhưng hiện tại, đồ trên người Cố Khanh, chỉ riêng túi xách đã bằng tiền lương mấy tháng của họ.

Nhiều người đá lông nheo với nhau, thầm đoán nguyên nhân Cố Khanh thay đổi nhiều như thế: Thay đổi lớn thế thì không lẽ?

Không biết Lương Gia Văn bị gì nữa, lúc trước vạch ra chuyện chồng sắp cưới của Uông Thần Thần bị tai nạn xe qua đời, Uông Thần Thần không đáp lại, có lẽ đã làm Lương Gia Văn thấy bất

mãn nên chĩa mũi dùi vào Cố Khanh.

Lương Gia Văn nhìn Cố Khanh, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười: “Cố Khanh, cậu đẹp hơn trước kia nhiều, xem ra đã tìm được bạn trai khá lắm nhỉ?”

Cố Khanh: ???

Cố Khanh có thể xác định thời trung học cô tuyệt đối không tiếp xúc nhiều với Lương Gia Văn. Ba năm trung học, số lần hai người nói chuyện mười ngón tay đều có thể đếm hết.

Mà bây giờ, Lương Gia Từ lại trực tiếp chĩa mũi nhọn vào Cố Khanh, đây là đang cắn người lung tung!

Chương 706: Vô Đề

Cố Khanh nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Tôi không có bạn trai."

"Không có bạn trai?" Lương Gia Tĩnh vẻ mặt không tin: “Cậu là sinh viên chưa tốt nghiệp, đừng nói với tôi là cậu đã tìm được một công việc lương vài chục ngàn một tháng có thể mua nổi quần áo, giày dép túi xách như vậy?!”

Trong mắt Lương Gia Tùy tràn ngập khinh bỉ.

Cố Khanh thấy, theo nội dung Lương Gia Thư nói chuyện càng ngày càng quá phận, khói đen trên người cô ta càng ngày càng nồng đậm.

Đối với Cố Khanh thì giải quyết loại vấn đề này chỉ là tiện tay.

Nhưng dựa vào cái gì?

Đối với một bạn học nữ căn bản không quen thuộc, còn tùy ý vu khống mình, Cố Khanh dựa vào cái gì phải phí sức giúp cô ta?

Thế nên Cố Khanh mặc kệ khói đen quanh người Lương Gia Văn, chỉ nói:

“Đây là người nhà mua cho tôi, cậu làm ơn đừng nói bậy! Còn nữa, kẻ nói chuyện lung tung đi đường cẩn thận một chút, nếu không thì dễ dàng gặp báo ứng!"

Nhìn phản ứng bình tĩnh của Cố Khanh, các bạn học rất ngạc nhiên, xem bộ dạng của cô không giống như nói dối.

Bọn họ đều là quần chúng ăn dưa, liền quay đầu về phía

Lương Gia Văn, chờ xem cô ta nói sao.

Còn Lương Gia Văn, cô ta vốn đã bực mình, Cố Khanh ăn mặc "có tiền" như vậy, chỉ là muốn tìm người trút giận. Nhìn thấy Cố Khanh nói chuyện bình tĩnh một chút cũng không chột dạ, Lương Gia Văn không định nói tiếp.

Nhưng khói đen quấn quanh chân Lương Gia Văn bốc lên, cô ta không tự chủ được muốn châm chích người khác.

"Giả vờ gì vậy! Ai không biết cậu đi ra từ cô nhi viện, người trong nhà mua? Cha nuôi sao?!" Lương Gia Văn vừa nói ra đã cảm thấy hối hận, cô ta làm sao vậy?

Hồ Ngải ở bên cạnh không kiềm được quát:

“Lương Gia Văn, cậu khùng hả?”

"Ngay từ đầu cậu đã không ngừng gây sự, thích cãi nhau tại sao không ra bên ngoài chửi đi? Cậu còn như thế này nữa thì đến họp lớp làm gì? Chỗ chúng tôi không chào đón cậu!”

Hồ Ngải tuy rằng để tóc dài, thoạt nhìn là một cô gái dịu dàng, nhưng kỳ thật bản tính vẫn là chị đẹp trai.

Là người tổ chức buổi tụ hội bạn học lần này, Hà Thụy Tuyết cũng không thể ngồi nhìn bầu không khí tiếp tục cứng ngắc, vội vàng đứng lên nói: “Lương Gia Văn, cậu đừng nói bậy, Cố Khanh đã tìm được người nhà của mình, vừa rồi anh trai cậu ấy đưa cậu ấy tới, tôi thấy tận mắt!”

Tuy rằng qua bốn năm, nhưng uy nghiêm của lớp trưởng Hà Thụy Tuyết vẫn còn.

Nếu lớp trưởng đã nói mọi người đương nhiên đều tin tưởng.

Học sinh nghèo thời trung học đột nhiên tìm thấy gia đình của mình, thành con gái nhà giàu, giống như một bộ phim công chúa nghèo vươn lên.

Cảm giác cuộc sống đột nhiên giống như đóng phim truyền hình, không ít người đến hỏi thăm tình hình của Cố Khanh, cũng biểu đạt chúc mừng.

Thế là Lương Gia Văn trở nên lúng túng.

Thời gian tiếp theo, Lương Gia Văn lặng im cho đến kết thúc họp lớp.

Chờ khi ra nhà hàng, thấy Tạ Giác lái xe tới đón Cố Khanh, đám bạn học vốn nửa tin nửa ngờ chuyện cô tìm được người thân lúc này rốt cục cũng tin.

Cố Khanh ngồi lên xe, đang chuẩn bị cùng Tạ Giác rời đi.

Đột nhiên, Cố Khanh nghe thấy không xa có tiếng hét.

Cô quay đầu lại nhìn lại, người phát ra âm thanh chính là Lương Gia Văn.

Thì ra lúc Lương Gia Văn rời đi thì đầu tiên là cảm giác đau chân, sau đó phát hiện bị gãy gót giày.

Lương Gia Văn đang không biết phải làm sao bây giờ, một chiếc xe đạp đi ngang qua nơi này, không hiểu sao xe lao về phía cô ta.

Lương Gia Văn chật vật tránh xe đạp, nhưng cũng ngã xuống đất, đầu gối bị trầy xước một mảng da lớn.

Đám bạn học trợn mắt há hốc mồm nhìn, xui như bị sao chổi chiếu!

Nhiều người đều không tự chủ được nhớ lại câu Cố Khanh đã nói: “Kẻ nói chuyện lung tung đi đường cẩn thận một chút, nếu không thì dễ dàng gặp báo ứng!"

Bây giờ nhớ lại, có phải là ứng nghiệm hơi bị chuẩn?

Trong khi mọi người thầm nghĩ Cố Khanh có phải là hơi miệng quạ đen, Uông Thần Thần lặng lẽ rời khỏi nơi này khóe môi cong lên.

Chương 707: Vô Đề

Lúc trước Lương Gia Văn phanh phui ra riêng tư của Uông Thần Thần, cô ta rất tức giận, nên thích thú thấy Lương Gia Văn gặp xui xẻo.

Tạ Giác nhìn từ kính chiếu hậu, hỏi Cố Khanh: "Có cần đi hỗ trợ không?"

Tạ Giác cũng cảm giác được Lương Gia Văn có chút vấn đề.

Cố Khanh lại trực tiếp lắc đầu:

"Cô ta chỉ bị vấn đề nhỏ. Hơn nữa xui xẻo vài ngày cũng có thể cho cô ta một bài học, để cho cô ta biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói."

Ý thức được cái gọi là bạn học này có lẽ không quá thân thiện với em gái mình, Tạ Giác tự nhiên cũng không nói nhiều, trực tiếp lái xe rời khỏi nơi này.

Uông Thần Thần trở về nhà.

Mẹ cô ta thấy con gái sau khi trở về thì sắc mặt khá hơn trước nhiều, bà ấy vui vẻ luôn miệng nói:

"Thấy chưa, mẹ đã bảo mà, đi ra ngoài chơi với bạn nhiều chút mới không suy nghĩ lung tung."

Nhưng bà ấy vừa nói xong thì Uông Thần Thần thay đổi sắc mặt, trở lại vẻ mặt không cảm xúc:

"Mẹ, con mệt, đi về phòng đây."

Uông Thần Thần vào phòng, đóng cửa lại, nằm ở trên giường bắt đầu ngây người.

Khoảnh khắc Lương Gia Văn gặp xui xẻo, Uông Thần Thần dường như cảm giác được chồng sắp cưới Trần Gia Hoa vẫn còn ở bên cạnh mình.

Trần Gia Hoa là như vậy.

Khi cô ta bị người khi dễ, hắn sẽ không nhẫn nại, sẽ trực tiếp tìm cơ hội giúp cô ta trả thù trở về.

Nhưng khi lấy lại tinh thần, Uông Thần Thần biết rằng đó chỉ là ảo giác của cô ta.

Cô ta nhịn không được có chút muốn khóc: “Gia Hoa, em nhớ anh.”

Uông Thần Thần không biết mình ngủ như thế nào.

Nhưng cô ta biết rõ, mình còn ở trong mộng.

Uông Thần Thần lần nữa nhìn thấy hắn.

Vẫn là con đường đó, Trần Gia Hoa băng qua đường, trong tay cầm khoai lang nướng cô ta thích ăn nhất, cười tươi với cô ta.

Uông Thần Thần thay đổi sắc mặt, hét to:

"Cẩn thận!”

Xe lại một lần nữa nhanh chóng lao về phía Trần Gia Hoa.

Uông Thần Thần vốn cho rằng mình sẽ một lần nữa phải trải qua nỗi đau mất đi người yêu.

Nhưng lần này Trần Gia Hoa trốn thoát!

Sau khi xe chạy đi, Uông Thần Thần vội kéo Trần Gia Hoa về, quan sát từ trên xuống dưới:

“Tốt quá, anh không sao, tốt quá rồi!”

Uông Thần Thần không kiềm được bật khóc, lại cười lên.

Trần Gia Hoa hoang mang hỏi:

“Em đang nói gì vậy Thần Thần? Em bị chiếc xe vừa rồi dọa à?”

Uông Thần Thần ôm cánh tay của Trần Gia Hoa:

“Em không sao, chỉ là bị dọa.”

Uông Thần Thần đã dần dần quên mất đây là giấc mơ của mình.

Cô ta bắt đầu cảm thấy nơi này thật tốt.

Trần Gia Hoa còn chưa chết, hắn còn ở lại bên cạnh cô ta, hai người có thể bên nhau cả đời, tuyệt quá rồi.

Mẹ Uông cảm thấy con gái mình đã thay đổi.

Kể từ sau buổi họp lớp, con gái Uông Thần Thần đã thay đổi.

Lúc đầu mẹ Uông nghĩ tụ họp với bạn học, bạn bè khiến tình huống của con gái khá hơn chút.

Lúc con gái trở về đúng là tâm trạng dường như phục hồi một chút.

Không ngờ sau đó tình huống lại càng thêm nghiêm trọng!

Uông Thần Thần ngủ một ngày, khi tỉnh dậy dường như quên mất Trần Gia Hoa đã qua đời, cười rất vui.

Mẹ Uông cảm thấy mừng, nhưng không ngờ sau đó Uông Thần Thần ngày càng ngủ nhiều hơn, cảm giác tựa hồ muốn ngủ chết trong mơ.

Có một ngày, bà ấy cứng rắn kéo Uông Thần Thần dậy bắt ăn cơm, nghe cô ta nói ăn xong phải đi hẹn hò với Trần Gia Hoa, nếu không thì trễ giờ.

Mẹ Uông bị dọa làm rớt đũa xuống mặt bàn, cha Uông luôn im lặng cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Con mới nói cái gì?” Mẹ Uông hỏi với giọng run run.

Rõ ràng Uông Thần Thần cứ ngủ suốt, nhưng sắc mặt lại giống như mấy ngày không ngủ.

Cô ta ngẩng đầu nói:

“Con nói là Gia Hoa hẹn con lát nữa cùng đi dạo, mẹ và cha không cần chờ con ăn cơm chiều.

Mẹ Uông biết chuyện không ổn rồi.

Tình huống của con gái bà ấy thoạt trông rất nghiêm trọng!

Hơn nữa, rõ ràng Uông Thần Thần nói là chồng sắp cưới hẹn đi chơi, sau khi ăn xong cô ta lại như du hồn vào phòng ngủ tiếp.

Mẹ và cha Uông ở ngoài phòng nhìn Uông Thần Thần, biểu cảm nghiêm túc.

Mẹ Uông kéo cha Uông:

“Cha nó ơi, ông nói xem Thần Thần bị sao vậy?”

Cha Uông nói: “Tôi cảm thấy Thần Thần bị trầm cảm, bà có thời gian dẫn con bé đi bệnh viện khám xem.”

Chương 708: Vô Đề

Cha Uông cố gắng sử dụng các phương pháp khoa học để giải thích sự bất thường của con gái, có khả năng lớn nhất là tâm lý dẫn đến hoảng loạn tinh thần.

Nhưng mẹ Uông lại không nghĩ như vậy.

"Một tháng trước, con bé đau lòng như vậy mà vẫn không có vấn đề gì, sao có thể đến bây giờ mới bắt đầu trầm cảm?! Tôi nghĩ. . . Thần Thần nhìn giống như là trúng tà, ông nói xem có phải là Gia Hoa không chịu đi?"

Mẹ Uông rất thích Trần Gia Hoa.

Đều nói mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng hài lòng. Mẹ Uông đối với Trần Gia Hoa chính là như vậy.

Nhưng có hài lòng đến đâu, Trần Gia Hoa đã qua đời rồi! Con gái của bà ấy không thể giống như thời cổ đại để tang chồng sắp cưới chứ? Mẹ Uông bênh con gái, hy vọng cô ta nhanh chóng bước ra khỏi chuyện này, lại tìm một người yêu khác.

Nghĩ đến Trần Gia Hoa quấn quýt con gái mình, mẹ Uông ngồi không yên: "Không được! Tôi phải tìm một cao nhân đến xem!"

Mẹ Uông nói xong không đợi cha Uông nói chuyện, vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Sau khi Cố Khanh trở về, cô không liên lạc lại với đám bạn học, chỉ để lại phương thức liên lạc của Hà Thụy Tuyết và Hồ Ngải.

Hồ Ngải và Hà Thụy Tuyết thuộc loại người có khả năng giao tiếp rất mạnh, vẫn giữ liên lạc với các bạn cùng lớp.

Vài ngày sau, lúc Hồ Ngải cùng Cố Khanh nói chuyện điện thoại có nhắc tới chuyện phát sinh sau họp lớp.

“Khanh Khanh, cậu biết gì không, Lương Gia Văn gặp xui xẻo lớn!”

Trong giọng nói Hồ Ngải tràn ngập ý cười: “Lúc trước họp lớp cậu ấy suýt bị xe đạp đụng trúng, nhớ không? Nói cậu nghe, Lương Gia Văn vậy mà tìm chủ xe đạp đó đòi tiền thuốc men.”

Cố Khanh nghe vậy bật cười:

“Phỏng chừng cậu ta muốn ăn vạ.”

“Chưa xong đâu, chủ xe không muốn bồi thường, nói căn bản không đụng trúng cậu ta, trong lúc hai người xô đẩy, Lương Gia Văn cư nhiên đẩy xe đạp của người ta ngã xuống đất, làm hỏng xe luôn.”

“Thế là xong phim, không lấy được tiền bồi thường, ngược lại bị người ta bắt đền cậu ta bồi thường xe đạp." Hồ Ngải vừa nói vừa cười.

Cố Khanh thầm nghĩ chỉ là một chiếc xe đạp, chắc Lương Gia Văn không đến mức không đền nổi chứ?

Chợt nghe Hồ Ngải nói:

“Cậu không biết đâu, xe đạp kia siêu đắt tiền. Nghe nói là một thương hiệu nước ngoài nổi tiếng, đổi ra tiền trong nước cỡ mấy chục nghìn tệ một chiếc, muốn sửa phải gửi ra nước ngoài sửa, Lương Gia Văn sắp bị chuyện này làm nổi điên.”

Hai người tám một lúc chuyện Lương Gia Văn gặp xui, vừa cúp điện thoại thì Hà Thụy Tuyết gọi điện tới.

So với Hồ Ngải thuần túy gọi điện thoại tám nhảm, Hà Thụy Tuyết cố ý hỏi thăm tình huống của Cố Khanh.

Sau khi nghe nói Cố Khanh và anh trai đều làm việc trong chính quyền, đặc biệt là anh trai làm bộ trưởng, ngữ khí của Hà Thụy Tuyết rõ ràng càng thêm thân thiết.

Có điều cuộc gọi này mang đến một số tin tức khác.

Hà Thụy Tuyết ở trong điện thoại nói đến Uông Thần Thần.

"Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nghe nói mẹ cậu ấy khắp nơi cầu thần bái Phật tìm đại sư, nói Uông Thần Thần bị quỷ quấn lấy, chính là chồng sắp cưới đã chết của cậu ấy! Khanh Khanh, cậu thấy chuyện này có thật không?" Hà Thụy Tuyết nhớ tới mẹ của Uông Thần Thần đặc biệt tới tìm mình hỏi về buổi họp lớp, lại dẫn cô ấy đi xem Uông Thần Thần, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Quả thực bộ dáng hiện tại của Uông Thần Thần hoàn toàn khác với mấy hôm trước ở buổi họp lớp.

Lúc trước Uông Thần Thần chỉ là tinh thần không tốt lắm, có chút tiều tụy. Nhưng hiện tại, Uông Thần Thần đã hoàn toàn gầy không thành hình người.

Cố Khanh nhớ tới khói đen đột nhiên xuất hiện trên người Lương Gia Văn, đang định cẩn thận hỏi tình huống của Uông Thần Thần bỗng nghe tiếng hét của Hà Thụy Tuyết từ trong điện thoại:

“Có quỷ!”

Cố Khanh thoáng chốc không phản ứng lại, nhanh chóng hỏi:

“Sao vậy? Cậu ổn không?”

Một lát sau mới có thanh âm truyền đến.

Thanh âm của Hà Thụy Tuyết rất bối rối:

“Khanh Khanh, hình chụp buổi họp lớp của chúng ta dường như chụp được quỷ!”

Cố Khanh cúp điện thoại, nhìn ảnh Hà Thụy Tuyết gửi tới, nhíu mày.

Chương 709: Vô Đề

Cố Khanh cẩn thận xem xét ảnh chụp Hà Thụy Tuyết gửi tới.

Đại khái có hai mươi mấy tấm, tất cả đều được chụp trong lúc ăn.

Hầu hết các bức ảnh đều bình thường, Cố Khanh tập trung quan sát mấy tấm chụp Uông Thần Thần.

Tấm thứ nhất là chụp nhanh lúc ăn cơm.

Tấm này không chụp được quỷ hồn, nhưng vị trí Uông Thần Thần ngồi, nơi đặt dao kéo dường như có một bàn tay trong suốt nằm ở đó.

Bức ảnh thứ hai là Uông Thần Thần chụp cùng vài bạn thân.

Trong ảnh, bốn cô gái đứng cùng nhau cười như hoa, nụ cười của Uông Thần Thần nhìn có chút miễn cưỡng.

Điểm mấu chốt là gần chỗ bọn họ đứng, góc sô pha tựa hồ có một khuôn mặt quỷ, chẳng qua trông hơi mơ hồ.

Tấm cuối cùng là rõ ràng nhất, đó là tấm hình dọa sợ Hồ Ngải.

Hình chụp chung hai mươi mấy bạn học.

Mọi người đứng ở sảnh nhà hàng cùng chụp chung.

Bởi vì Hà Thụy Tuyết là người tổ chức, cho nên cô ấy biết rõ có hai mươi ba người tham gia họp lớp lần này.

Nhưng lúc Hà Thụy Tuyết gọi điện thoại cho Cố Khanh, định gửi hình đi thì nhìn thấy có một cậu trai đứng cạnh Uông Thần Thần, Hà Thụy Tuyết chắc chắn người đó không phải bạn học của họ!

Hà Thụy Tuyết đếm kỹ lại, có hai mươi bốn người.

Hà Thụy Tuyết lấy làm lạ nhìn kỹ hơn, cậu trai xa lạ trong ảnh đứng sát bên dường như rất thân thiết với Uông Thần Thần.

Hà Thụy Tuyết biết chuyện chồng sắp cưới của Uông Thần Thần qua đời.

Cô ta nhìn từ đầu đến chân, sau đó không tự chủ được phát ra một tiếng thét chói tai, cậu trai kia không không có chân!

Cố Khanh ngẫm nghĩ, hỏi Hà Thụy Tuyết cho số điện thoại di động và địa chỉ nhà của Uông Thần Thần, định tìm thời gian hỏi han tình huống.

Lúc này.

Trong nhà Uông Thần Thần đang tiến hành một nghi thức trừ ma.

Mẹ và cha Uông sắc mặt tiều tụy, lo lắng nhìn trong phòng.

Uông Thần Thần đã hoàn toàn không ăn không uống, chỉ ngủ trên giường.

Mẹ Uông đã thử qua các phương pháp khác nhau, gọi cô ta, khuếch đại âm nhạc, bạo lực đánh tỉnh cô ta, nhét cục đá, tất cả đều vô dụng.

Cùng lắm là Uông Thần Thần ngẫu nhiên nói mớ, nhưng không biết nói gì.

Bây giờ người ở trong nhà là ‘đại sư’ mà mẹ Uông mời tới.

Đại sư này bốn, năm mươi tuổi, mặc quần áo đạo sĩ giống như trong phim, đặt hương án trong phòng khách, bên trên bày các loại "đạo cụ chuyên nghiệp".

"Châu đại sư, làm ơn giúp con gái của tôi với! Con bé đã ngủ trên giường lâu lắm rồi!” Vẻ mặt mẹ Uông lo lắng.

Vị Châu đại sư này trước đó đã đi khắp nhà, tỏ ra định liệu trước:

“Bà Uông yên tâm, chỉ là một quỷ hồn thành hình không lâu, vụ án như vậy tôi đã làm không ít rồi.”

"Được rồi, vậy xin kính nhờ ngài. Ngài yên tâm, chúng tôi đã sớm chuẩn bị thù lao.” Bà Uông nghe Châu đại sư nói như vậy, cuối cùng cũng thoáng an tâm một chút.

Cha Uông ở bên cạnh vỗ bả vai bà ấy, an ủi nói: "Thần Thần nhất định sẽ không sao!”

Hai người đang chờ Châu đại sư làm phép chợt nghe có tiếng ồn ào từ xa đến gần.

“Uông Thần Thần! Cô ra đây cho tôi! Nói cho tôi biết, cô gửi tin nhắn này rốt cuộc là có ý gì? Cô ra đây cho tôi!”

Một cặp vợ chồng trung niên hùng hổ xông tới, luôn miệng la hét.

Mẹ Uông nhìn kỹ, đây là sui gia cũ của họ, cha mẹ của Trần Gia Hoa.

“Này này, mẹ Gia Hoa, các người làm gì thế?” Mẹ Uông vội

vàng tiến lên ngăn cản, không để cho bọn họ quấy rầy đại sư làm phép.

Mẹ Trần vẻ mặt phẫn hận:

“Bà hỏi tôi đến làm gì à? Tôi muốn hỏi mấy người đây! Con gái của các người đều đã thừa nhận, chính là cô ta hại chết Gia Hoa nhà chúng tôi!”

Mẹ Trần lấy điện thoại di động ra, trên đó là một tin nhắn thật dài, gửi từ di động của Uông Thần Thần.

Nội dung tin nhắn ghi rõ Trần Gia Hoa băng qua đường mua đồ ăn cho Uông Thần Thần, cuối cùng mới gặp tai nạn xe.

Cuối cùng, Uông Thần Thần còn để lại một câu: "Bác gái, con biết con hại Gia Hoa, xin lỗi hai người. Nhưng các người yên tâm, sau này con sẽ ở cùng Gia Hoa. . . Cả đời.”

Chương 710: Vô Đề

Mẹ Uông run rẩy đọc xong tin nhắn: "Chuyện này không thể nào! Đây không phải là giọng điệu của Thần Thần nhà chúng tôi, con bé tuyệt đối sẽ không gửi tin nhắn như vậy!"

Mẹ Uông biết con gái mình đau lòng, nhưng không bao giờ đau lòng tới mức muốn tự sát.

Bà ấy thậm chí còn không biết Uông Thần Thần gửi tin nhắn từ khi nào.

Bởi vì xem thời gian gửi tin nhắn thì lúc ấy Uông Thần Thần rõ ràng đã mê man kêu không tỉnh!

Nhìn thấy mẹ Uông hụt hơi, mẹ Trần càng thêm hùng hổ dọa người:

"Sao hả? Còn chưa chịu đi ra? Uông Thần Thần là đồ sao chơi, cô hại chết con trai tôi mà không dám ra đây?!"

Mẹ Uông rốt cục nhịn không được:

"Bà đừng la nữa, đừng hét nữa! Thần Thần nhà chúng tôi xảy ra chuyện, nó nó bị con trai nhà các người quấn lấy!"

Tiếng kêu của mẹ Trần đột nhiên dừng lại, bà quay đầu nhìn về phía mẹ Uông:

"Bà nói cái gì?!"

Không đợi mẹ Uông giải thích.

Chợt thấy ở cửa có một bóng dáng to lớn bị đụng bay ra, là Châu đại sư.

Châu đại sư hiển nhiên là trải qua một phen chiến đấu, quần áo trên người đều bị rách, còn có không ít vết thương. Châu đại sư ôm ngực, còn nôn ra một ngụm máu.

Sắc mặt mẹ Uông lập tức trở nên trắng bệch:

“Châu Châu đại sư, ngài thế nào rồi?”

Mẹ Trần nghi ngờ nhìn cảnh tượng trước mắt, hoài nghi có phải nhóm người mẹ Uông đang diễn kịch.

Châu đại sư thở hổn hển:

“Bà Uông, bà xác định quấn lấy con gái của bà là quỷ hồn mới chết vài tháng sao?”

Con quỷ này rất dữ, ông ta không giải quyết được.

“Vậy vậy con gái tôi phải làm sao bây giờ?” Mẹ Uông thấy Châu đại sư bị đánh ra, cửa phòng cư nhiên bị đóng lại, chồng bà ấy đang cố gắng mở cửa.

Mẹ Uông ý thức được không đúng, vội vàng cũng tiến lên giúp đỡ mở cửa, nhưng rõ ràng là dùng chìa khóa rồi mà vẫn không mở được.

Mẹ Uông vội vàng vỗ cửa: “Thần Thần? Là con phải không Thần Thần? Mở cửa ra đi con”

Gọi người, cũng đụng cửa. Nhưng cảm giác tựa hồ có cái gì đó to lớn chặn cửa, thế nào cũng không mở cửa được.

Mẹ Trần nhìn mẹ Uông chảy nước mắt nước mũi, rốt cuộc tin

tưởng không phải đang diễn kịch.

Cho nên, thật sự là con trai bà ta, là quỷ hồn của Trần Gia Hoa quấn lấy Uông Thần Thần sao?

Tâm tình mẹ Trần có chút phức tạp.

Con trai là vì Uông Thần Thần mới qua đời, nhưng đây là một tai nạn ngoài ý muốn, trong lòng bà ta cũng hiểu điều đó.

Đây cũng là nguyên nhân bà ta không báo cảnh sát, chỉ tìm tới cửa gây sự.

Nhưng bây giờ mẹ Trần được biết rằng quỷ hồn của con trai dường như trở về, định mang 'con dâu' Uông Thần Thần của bà đi, việc này hơi làm nát tam quan của bà ta.

Một bên là con trai, bên kia là quan niệm cơ bản của một 'con người'.

Cuối cùng mẹ Uông lựa chọn tìm cảnh sát giúp đỡ.

Cũng không biết là trên người cảnh sát mang theo chính khí hay là như thế nào, sau khi hai cảnh sát tới giúp phá cửa, cánh cửa mãi không thể mở ra vậy mà giờ bật mở.

Mẹ Uông là người đầu tiên xông vào.

Tuy nhiên, sau khi bà ấy đi vào thì thấy con gái ngồi dậy từ trên giường.

Nhưng mẹ Uông chắc chắn đây không phải là con gái của bà ấy.

Con gái bà ấy không thể nào dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn bà ấy.

Rất nhanh mẹ Trần đi vào, ánh mắt của ‘Uông Thần Thần’ thay đổi.

Mẹ Uông có cảm ứng:

“Ngươi ngươi không phải Thần Thần! Ngươi là Gia Hoa!”

Mẹ Trần khó tin nhìn mẹ Uông, nhưng khi thấy ánh mắt của ‘Uông Thần Thần’ thì bà ta sửng sốt.

Không phải người mẹ nào không nhận ra con mình được.

"Gia Hoa? Phải con không Gia Hoa?”

Tiếc rằng sự xuất hiện của mẹ Trần chỉ khiến ánh mắt của ‘Uông Thần Thần’ hơi thay đổi.

Chờ khi hai cảnh sát cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút hoang đường, tiến lên muốn hỏi mẹ Uông báo cảnh sát vì chuyện gì.

Hai người vừa tới gần, liền nhìn thấy "Uông Thần Thần" ngã về phía sau, ngất đi.

“Thần Thần!” Mẹ Uông vội vàng tiến lên đỡ con gái mình.

Mẹ Uông nắm bả vai Uông Thần Thần lắc vài cái:

"Thần Thần, Thần Thần, con hãy tỉnh lại!”

Uông Thần Thần mơ màng mở mắt ra, lúc này là Uông Thần Thần thật.

Chương 711: Vô Đề

Cô ta đã suy yếu đến mức sắp nói không nên lời: “Mẹ, cứu con. . . giúp con với. Gia Hoa nói, nói muốn dẫn con đi Mẹ, mẹ cứu con. . .”

Mẹ Uông vừa gật đầu vừa rơi nước mắt: “Mẹ nhất định sẽ cứu con! Chắc chắn sẽ cứu con!”

Nói xong lập tức nhìn về phía Châu đại sư còn đang ở phía sau: “Đại sư! Cứu con gái tôi đi!”

Châu đại sư điên cuồng lắc đầu: Hung dữ như vậy, ông ta giải quyết không nổi.

Tuy Châu đại sư không giải quyết được, nhưng biết nên tìm ai giúp.

Làm một đại sư tại chức từng đăng ký ở Bộ Đặc Dị, Châu đại sư đã sớm học được: đánh không lại, tìm Bộ Đặc Dị.

Không lâu sau, Bộ Đặc Dị đã nhận được tư liệu liên quan chuyện này.

Mà Lệ Hoan phát hiện Uông Thần Thần là bạn học của Cố Khanh, liền trực tiếp chuyển hồ sơ cho cô.

Sau khi Cố Khanh nhận được tin tức, lập tức chạy tới nhà Uông Thần Thần.

Hai vị cảnh sát giúp phá cửa vẫn còn ở bên trong, bị mẹ Uông giữ lại không cho bọn họ đi, chỉ sợ Uông Thần Thần lại xảy ra chuyện gì.

Lúc nhìn thấy Cố Khanh, không ai phát hiện cô là ‘chuyên gia’ mà Châu đại sư tìm tới.

Ngoại trừ ‘đồng nghiệp’ Châu đại sư.

Mới đầu Cố Khanh cũng không nói ra, nhìn thấy người trong phòng đều hoảng loạn, cô trước tiên giới thiệu mình là bạn học của Uông Thần Thần.

Mẹ Uông bây giờ không rảnh tiếp đãi bạn học với chả bạn học.

Mẹ Uông nói thẳng:

“Chuyện đó, ngại quá, nhà chúng tôi đang gặp nhiều chuyện, hơi rối loạn, cô chờ qua một thời gian lại đến tìm Thần Thần được không?”

Cố Khanh cũng có chuẩn bị, lấy điện thoại di động ra:

“Mẹ Uông, chuyện là vầy, cháu đến đây vì hình chụp họp lớp mấy hôm trước có vấn đề. Dường như có quỷ.”

Hiện tại nhóm người mẹ Uông cực kỳ mẫn cảm với chữ ‘quỷ’, vội lại gần hỏi:

“Đâu? Tấm hình đó đâu?”

Mẹ Uông nhận lấy hình từ tay Cố Khanh, khi xem tấm ảnh chụp chung thì tay bà ấy run rẩy.

Nhưng mẹ Uông bình tĩnh lại, phóng lớn ra:

"Đúng vậy! Chính là Trần Gia Hoa! Nó luôn đi theo Thần Thần của chúng tôi! Nó nó chết rồi mà sao có thể làm như vậy!”

Mẹ Uông nhịn không được lại khóc.

Mẹ Trần cũng khóc, nhưng bà ta khóc vì kích động.

Khi thấy chàng trai đứng cạnh Uông Thần Thần trong hình chụp mẹ Trần mới xác định con mình vẫn còn tồn tại trên thế giới này, mặc dù là hình thức quỷ hồn.

Đợi đến khi tâm tình của nhóm người mẹ Uông ổn định một chút, Cố Khanh mới biểu lộ thân phận:

“Mẹ Uông, thật ra hôm nay cháu đến để giải quyết chuyện của Thần Thần, hy vọng bác cho cháu gặp Thần Thần trước đã.”

“Đúng đúng!” Châu đại sư vội vàng chứng minh: “Vị đại sư này pháp lực cao thâm, tôi không sánh bằng! Nhanh cho cô ấy thử đi!”

Mẹ Uông nửa tin nửa ngờ, nhưng ngẫm lại là Cố Khanh mang hình đến, lúc cô nói đến quỷ dường như không sợ chút nào, bà ấy hơi tin.

“Vậy cô đến xem giúp.”

Cha và mẹ Uông dẫn Cố Khanh đi phòng ngủ của Uông Thần Thần.

Một nhóm người đi theo phía sau.

Hai cảnh sát bị mẹ Uông kéo đi, bà ấy cảm thấy có cảnh sát nhân dân ở đây, có thể kinh sợ quỷ hồn.

Hai cảnh sát câm nín trước việc bị mẹ Uông lợi dụng như thần giữ cửa, hai người này khá trẻ tuổi, lần đầu tiên gặp phải chuyện kỳ dị như vậy trong lòng cũng rất tò mò.

Cha mẹ Trần đi theo là vì sợ con trai mình bị tổn thương, cho dù biến thành quỷ hồn thì vẫn là con của họ, bọn họ quyết không cho phép có người thương tổn con trai của bọn họ!

Cố Khanh muốn đến gần một chút.

Tình hình hiện tại của Uông Thần Thần đã rất tệ.

Ý thức của Uông Thần Thần vẫn tỉnh táo, nhưng sức khỏe cực kỳ suy yếu.

Nhưng Cố Khanh vừa tới gần liền phát hiện bên cạnh Uông Thần Thần đột nhiên xuất hiện một hình thể linh hồn.

Hắn kháng cự Cố Khanh tới gần, hé miệng làm khẩu hình: xéo.

Ôi chao!

Cố Khanh tức giận bật cười, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy quỷ hồn kiêu ngạo như vậy!

"Ngươi là một quỷ hồn, hiện tại còn dây dưa với người còn sống, như vậy không tốt lắm."

Chương 712: Vô Đề

Trong mắt nhóm người mẹ Uông thì Cố Khanh đột nhiên nói chuyện với bên giường Uông Thần Thần, hơn nữa lời này hiển nhiên không phải nói với "người".

Nhưng bọn họ nhìn về phía đó lại không thấy gì cả.

Quỷ hồn kia, hoặc là nói Trần Gia Hoa cười lạnh một tiếng: “Tại sao không thể quấn lấy, giữa ta và Thần Thần có giao ước!”

Trần Gia Hoa nhìn về phía Uông Thần Thần, ánh mắt dịu dàng mang theo sự tàn nhẫn: "Chúng ta đã hẹn nhau, muốn ở bên nhau cả đời.”

Xem bộ dạng thì Trần Gia Hoa quyết mang Uông Thần Thần theo cùng.

Uông Thần Thần ở trên giường nhắm mắt lại không nhìn Trần Gia Hoa, khóe mắt chảy ra nước mắt.

Mẹ Trần chen ra phía trước, sắc mặt mang theo kích động: "Gia Hoa, Gia Hoa, là con sao? Con cho mẹ thấy con đi! Mẹ nhớ con rất nhiều!”

Mẹ Trần muốn đi về phía trước hai bước, bị một vách ngăn vô hình chặn lại.

Quỷ hồn của Trần Gia Hoa dần hiện ra.

Bộ dạng không đẹp.

Trên người vẫn là bộ đồ lúc bị tai nạn xe, mặt đầy máu, chân

gấp khúc mất tự nhiên, rõ ràng là bị đụng gãy.

Đây là bộ dáng lúc chết của hắn. Cố Khanh nhìn quen quỷ hồn nên không có cảm giác gì, vợ chồng nhà họ Uông, Trần, thậm chí hai cảnh sát trẻ tuổi đều bị hoảng sợ.

"Mẹ, cha." Trần Gia Hoa lộ ra một nụ cười đẫm máu: “Các người yên tâm, cho dù chết, con và Thần Thần cũng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Mẹ Uông trực tiếp bùm một tiếng quỳ xuống đất:

“Gia Hoa, trước kia mẹ Uông cũng đối đãi với con như con trai. Mẹ xin con, tha cho Thần Thần nhà chúng ta đi, nếu không thì hai vợ chồng già này về sau làm sao sống?”

“Con yên tâm, Thần Thần đã sớm nói với chúng tôi rồi, sau này con bé sẽ thay con chăm sóc cho cha mẹ con, nó chăm sóc bốn người đã rất vất vả, van xin con hãy tha cho nó đi!”

Trần Gia Hoa nghe xong lời này, trong ánh mắt hiện lên một tia dao động, nhưng lập tức bị kiên định thay thế: “Không được! Ta phải giữ đúng ước hẹn của chúng ta!”

Quỷ hồn không giống người, loại quỷ hồn hình thành không lâu như Trần Gia Hoa trong lòng đều là chấp niệm lớn nhất của mình trước khi chết, những cảm xúc còn lại ít ảnh hưởng được hắn.

Hiển nhiên, Trần Gia Hoa hiện tại chỉ có chấp niệm cùng Uông Thần Thần bên nhau.

"Này! Hai người ở chỗ này tự nói chuyện với nhau, đã suy nghĩ qua ý kiến của Uông Thần Thần chưa?”

“Nhà ngươi là quỷ hồn dám ở trước mặt ta nói muốn mang đi

một người sống, đã hỏi ý của ta chưa?!”

Lời của Cố Khanh khiến Trần Gia Hoa tập trung cơn giận lên người cô:

“Ngươi muốn ngăn cản ta?"

Nháy mắt cảm giác một luồng âm khí ập về phía Cố Khanh.

Cố Khanh mặt không đổi sắc vận dụng linh lực bao vây mình, sức mạnh của Trần Gia Hoa ở trong mắt cô là không quá mạnh, chẳng qua cô muốn biết tại sao hắn có thể ở lại đây, còn đòi mang Uông Thần Thần đi.

Cố Khanh được linh lực bao bọc nên chẳng bị gì, ngược lại mấy người bình thường đứng ở cạnh cửa đều run cầm cập.

Trần Gia Hoa cũng phát hiện sức mạnh của mình không đủ, rõ ràng đánh không lại Cố Khanh, còn hại cha mẹ bị âm khí ảnh hưởng, hắn đành phải cố gắng thu lại âm khí.

"Ta thừa nhận ngươi lợi hại hơn ta, nhưng ngươi cũng không ngăn được ta mang Thần Thần đi.”

Trần Gia Hoa vươn tay ra: “Nhìn thấy không, đây là bằng chứng ước hẹn của chúng ta!”

Cố Khanh có thể nhìn thấy từ cổ tay Trần Gia Hoa đến cổ tay Uông Thần Thần có một sợi chỉ đỏ, đây là nhân duyên giữa bọn họ.

Nhưng bây giờ một nửa sợi chỉ màu đen, một nửa màu đỏ. Quan trọng nhất là, đường màu đỏ rõ ràng đã sắp đứt, cư nhiên còn buộc chặt vào tay Uông Thần Thần, đồng thời có một tia sự sống từ chỗ Uông Thần Thần truyền đến chỗ Trần Gia Hoa.

Xem ra Trần Gia Hoa chính là dựa vào phương pháp hấp thu sự sống của Uông Thần Thần, nên mới chỉ trong vài tháng ngắn ngủi hắn đã trở nên lợi hại như vậy.

Cố Khanh chỉ vào sợi chỉ đỏ: “Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy mình đang hấp thu sự sống của Uông Thần Thần sao?

Chương 713: Vô Đề

Nếu không thì lấy tình huống của ngươi, ngươi đã sớm nên đi địa phủ! Đây là tình yêu của ngươi dành cho cô ấy sao?!"

"Còn nữa, đây vốn là nhân duyên của hai người, nhưng sau khi các người âm dương cách biệt, sợi chỉ nhân duyên này cũng nên đứt. Ta không biết ngươi dùng biện pháp gì cưỡng ép níu giữ sợi chỉ nhân duyên vốn nên đứt này, còn trở thành công cụ của ngươi. Nhưng ta nói cho ngươi biết, đợi đến khi ngươi hại chết Uông Thần Thần, hai người vĩnh viễn không thể ở cùng một chỗ!"

Không đợi Trần Gia Hoa nói chuyện, Cố Khanh tiếp tục nói: "Nếu ngươi hại chết Uông Thần Thần, trên người của ngươi sẽ có nhiều nợ nghiệt, vào địa phủ sẽ phải đi địa ngục chịu trừng phạt. Uông Thần Thần thì có thể lại đầu thai, hai người vẫn không có quan hệ gì!"

Cố Khanh vừa nói vừa đưa tay ra sau lưng, dường như ngưng tụ thứ gì đó.

Quả nhiên, Cố Khanh vừa mới nói xong.

Hơi thở xung quanh Trần Gia Hoa đông lại:

"Vậy thì thế nào?! Ai nói chúng ta chết nhất định phải đi địa phủ?! Chúng ta ở nhân gian, trở thành một đôi vợ chồng lệ quỷ, không được sao?"

Trên mặt của hắn viết đầy bốn chữ: Ngoài mạnh trong yếu.

Mẹ Trần ở bên cạnh, bà ta không nghe thấy thanh âm của quỷ hồn, chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình. Trần Gia Hoa nói nhiều lời,

bà ta không biết con trai đang nói cái gì.

Nhưng chỉ nghe lời bên phía Cố Khanh đủ làm mẹ Trần sợ tới mức chân mềm nhũn.

"Con trai, con không cần như vậy! Con như thế khiến mẹ cảm thấy sợ hãi! Mẹ chỉ hy vọng con khỏe mạnh, bình an đầu thai chuyển thế, có một cuộc sống mới."

Nhưng lời nói của mẹ Trần không gợi lên tình thân trong lòng Trần Gia Hoa, ngược lại khiến hắn cảm thấy tức giận!

Bọn họ đều không hiểu hắn, bọn họ đều không muốn giúp hắn!

Không khí trong phòng lại trở nên lạnh lẽo.

Uông Thần Thần suy yếu ho khan hai tiếng, giọng nói của cô ta giống như tiếng muỗi kêu: "Gia Hoa, hãy buông tha cho ta đi! Ngươi như vậy sẽ chỉ khiến ta hận ngươi "

Rồi xong phim.

Một câu này có hiệu quả còn hơn một đống lời trước đó.

Trần Gia Hoa trực tiếp biến đen, tăng tốc độ rút ra sự sống:

"Thần Thần, đợi đến khi ngươi giống như ta thì sẽ hiểu được ta. Ngươi sẽ biết, ta làm như vậy mới là cách tốt nhất cho hai ta!"

Cố Khanh ý thức được, đây là thời cơ tốt nhất!

Bởi vì Trần Gia Hoa tăng nhanh tốc độ hấp thu, sợi chỉ đỏ vốn như ẩn như hiện trở nên rõ ràng, trông như có máu đang chảy.

Cố Khanh thừa dịp lúc này, nhanh chóng tiến lên, đỡ khói đen

từ bàn tay Trần Gia Hoa vỗ tới, sau đó chém hướng sợi chỉ đỏ.

Sợi chỉ đỏ vốn hư ảo không thể bị đụng chạm, cũng không cách nào bị người chém đứt lúc này cư nhiên có thể bị đụng phải.

Lưỡi đao Cố Khanh ngưng tụ ra rõ ràng không bén đến mức có thể chặt đứt chỉ đỏ, điều này nói lên Trần Gia Hoa đã làm gì đó thay đổi tính chất của chỉ đỏ.

Sợi chỉ đỏ thành tà vật, nên khi bị lưỡi dao ngưng tụ từ linh khí chạm vào liền đứt.

Trần Gia Hoa ngẩn ngơ.

Điều này không thể nào! Sao chỉ đỏ bị đứt được?

Chuyện của mình tự mình rõ ràng. Trần Gia Hoa biết hắn có thể ở lại trần gian là dựa vào chỉ đỏ nối với Trần Gia Hoa.

Người đã chết, duyên chưa dứt. Bởi vì có sợi chỉ đỏ cho nên quỷ sai không đến mang hắn đi.

Nhưng bây giờ chỉ đỏ đã bị cắt đứt! Điều này có nghĩa là hắn bị cắt đứt chút liên hệ cuối cùng ở trần gian.

Trần Gia Hoa nhìn vòng xoáy to lớn đột nhiên xuất hiện trong phòng, Trần Gia Hoa biết, quỷ sai sắp tới.

Hắn theo bản năng muốn chạy trốn, lại phát hiện ngoại trừ Cố Khanh, đường lui của mình cũng không biết khi nào bị Châu đại sư ngăn trở.

"Hắn lừa ta! Hắn nói với ta có chỉ đỏ là có thể vĩnh viễn cùng Thần Thần bên nhau, hắn lừa ta!"

Trần Gia Hoa dựa vào rút sức sống của Uông Thần Thần mà

sinh ra quỷ hồn, bây giờ sợi chỉ đỏ đã bị đứt, hắn không còn nguồn sức mạnh để chiếm lấy, Châu đại sư có thể thu thập hắn.

Chương 714: Vô Đề

Thế nhưng Cố Khanh lại nghe được trọng điểm: "Ai lừa ngươi? Ai nói với ngươi biến chỉ đỏ thành như vậy?"

Nhưng mãi khi quỷ sai ra khỏi vòng xoáy bắt Trần Gia Hoa mang đi, hắn cũng không có nói ra người kia là ai.

Hắn mới nói mấy câu đã biến thành quỷ hồn không có ý thức.

Trên thực tế, đây mới là trạng thái bình thường của quỷ hồn.

Quỷ hồn đã chết, tình cảm với trần gian sẽ giảm đi nhiều, trong tình huống không có chấp niệm đặc biệt thì sẽ rơi vào trạng thái vô ý thức, chờ quỷ sai đến mang bọn họ đi.

Mà tình huống hiện tại, chính là chấp niệm của Trần Gia Hoa đối với Uông Thần Thần biến mất.

Khoảnh khắc sợi chỉ đỏ đứt, nhóm người mẹ Uông không còn nhìn thấy Trần Gia Hoa nữa.

Nhưng giây phút Trần Gia Hoa bị quỷ sai mang đi, bọn họ rõ ràng cảm giác được quanh thân trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Ý thức được hồn quỷ của Trần Gia Hoa có thể đã bị mang đi, mẹ Uông sau khi được Cố Khanh gật đầu xác nhận liền chạy tới ôm con gái mình, hai mẹ con ôm đầu khóc.

Cha Uông trầm mặc ít nói cũng kích động, tiến lên ôm lấy vợ con.

"Vị đại sư này, Gia Hoa nhà chúng tôi sẽ không sao chứ?" Mẹ

Trần dè dặt nhìn Cố Khanh.

Cố Khanh trầm ngâm một lát, nói: “Hắn còn chưa hại chết Uông Thần Thần, thoạt nhìn lúc còn sống đã làm một ít chuyện tốt, hẳn là không gặp vấn đề lớn gì.”

Lại nhìn sắc mặt vợ chồng Trần gia vẫn không yên tâm, Cố Khanh nói tiếp:

“Nếu như các người vẫn lo lắng, có thể lấy danh nghĩa con trai các người làm nhiều việc tốt, như vậy sẽ có một phần công đức chuyển cho con trai các người, tình huống của hắn ở địa phủ cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Có đôi lúc chuyện là như thế, nói thẳng mọi thứ không sao, bạn sẽ cảm thấy trong lòng không an ổn. Chỉ cho bạn một số phương pháp tốn công tốn sức bảo bạn làm, ngược lại khiến bạn cảm thấy yên lòng.

Hai vợ chồng nhà họ Trần cũng giống như vậy.

“Được được, chúng tôi nhất định sẽ làm theo!”

Quả nhiên, được phương pháp có thể trợ giúp con trai, sắc mặt vợ chồng họ Trần khá hơn nhiều.

Làm ra chuyện như vậy, phỏng chừng nhà họ Trần và Uông về sau không qua lại nữa.

Lỗi tại Uông Thần Thần mà Trần Gia Hoa chết vì tai nạn xe.

Nhưng sau khi Trần Gia Hoa trở thành quỷ hồn cũng suýt hại chết Uông Thần Thần.

Mặc kệ nói như thế nào, hai nhà sau này nếu gặp nhau chắc chắn trong lòng sẽ lấn cấn.

Có lẽ thời gian có thể từ từ làm nhạt những điều này.

Uông Thần Thần bị rút ra sức sống, thân thể suy yếu, cần bồi bổ rất nhiều trong thời gian ngắn. Chuyện này Cố Khanh cũng đã nhắc nhở mẹ Uông.

Chẳng qua có bổ cỡ nào thì qua vụ này vẫn tổn thương tuổi thọ của Uông Thần Thần, sau khi Cố Khanh nói chuyện với cô ta thì lựa chọn không cho cha mẹ cô ta biết.

Khi bị hỏi về sợi chỉ nhân duyên, Uông Thần Thần vẻ mặt mờ mịt, Cố Khanh phỏng đoán là sau khi Trần Gia Hoa chết, quỷ hồn gặp được cái gọi là "hắn".

Lúc Cố Khanh đi, Uông Thần Thần trịnh trọng biểu đạt lòng biết ơn: “Cố Khanh, cảm ơn cậu! Lần này nếu không có cậu thì tôi có thể đã”

Uông Thần Thần cũng không ngờ Cố Khanh thời cấp 3 suốt ngày âm u vậy mà trở thành một đại sư huyền học, còn cứu mạng cô ta.

Cố Khanh khoát tay áo: “Đây là chuyện trong bổn phận của tôi. Nhưng chồng sắp cưới cũ của cậu dường như rất bảo vệ cậu, tại sao về sau trở thành dữ như vậy?”

Cố Khanh ám chỉ:

“Trong buổi họp lớp, Lương Gia Văn gặp được xui xẻo là Trần Gia Hoa ra tay đúng không?”

Uông Thần Thần gật đầu: “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, sau khi Lương Gia Văn gặp chuyện không may, tôi liền hoài nghi Gia Hoa vẫn còn ở bên cạnh tôi.”

"Sau đó tôi bắt đầu nằm mơ, vốn ở trong mơ tôi và Gia Hoa tiếp tục cuộc sống vui vẻ, nhưng không hiểu sao anh ấy càng ngày càng nóng nảy, càng ngày càng cố chấp. . . Sau đó anh ấy nói muốn cùng tôi vĩnh viễn bên nhau, rồi thành ra thế này."

Cố Khanh trầm mặc, không nói nhiều.

Biết rõ là mơ nhưng vẫn chìm đắm vào, thật ra Uông Thần Thần cũng có trách nhiệm trong chuyện này.

Chương 715: Vô Đề

Nếu như nhận thấy không đúng lập tức nói cho cha mẹ, hoặc là tìm một chùa miếu bái lạy thì có lẽ sự tình sẽ không đến nước này như hôm nay.

Nhìn dáng vẻ của Uông Thần Thần, Cố Khanh cảm thấy cô ta phỏng chừng trong một thời gian dài sẽ không nghĩ đến chuyện yêu đương kết hôn.

Bóng ma này hình như hơi bị lớn.

Về chuyện sợi chỉ đỏ bị thay đổi tính chất, Cố Khanh trở về lập tức báo cáo.

Nhưng không ngờ chuyện về chỉ đỏ không chỉ có vụ này.

Trong khoảng thời gian này, những vụ án tình người quỷ chưa dứt có vẻ khá nhiều.

Vụ án của Uông Thần Thần không phải ngoại lệ.

Cố Khanh, Lệ Hoan, đạo trưởng Huyền Thanh khi nhận nhiệm vụ đều gặp tình huống người yêu, vợ chồng có một bên chết ngoài ý muốn rồi kẹt lại ở trần gian, muốn mang đi một nửa khác.

Trong những vụ án đó, sợi chỉ đỏ là trọng điểm.

May mắn là đạo trưởng Huyền Thanh trong một lần làm nhiệm vụ, thành công hỏi được một ít tin tức hữu dụng từ miệng quỷ hồn, tuy không nhiều.

Quỷ hồn của người phụ nữ đó sau khi nói ra mấy chữ, rất

nhanh liền biến thành trạng thái vô ý thức, bị quỷ sai mang đi.

Lúc ấy cô ta nói dường như là Nguyệt Lão?

Bộ Đặc Dị tập hợp lại với nhau để thảo luận về "Nguyệt Lão và sợi chỉ đỏ".

Thông tin mà đạo trưởng Huyền Thanh chặn lại được là Nguyệt Lão nói cho các quỷ hồn biết phương pháp chuyển biến tính chất sợi chỉ đỏ.

Nhưng điều này rõ ràng là không thể!

Nguyệt Lão được nhân gian thờ cúng, quản nhân duyên, tự nhiên biết người quỷ không chung đường, tuyệt đối không thể nào để cho sợi chỉ đỏ nhân duyên trong tay mình biến thành công cụ hại người!

Hơn nữa, quỷ sai địa phủ đi tới nhân gian đều sẽ bị hạn chế thời gian và thực lực, nói gì đến Nguyệt Lão!

Nên biết bây giờ dù dùng bùa Rước Thần, muốn mời phân thân của thần tiên cấp cao một chút cũng siêu khó.

Lúc trước Cố Khanh dùng một tấm bùa Rước Quỷ mời Âm Dương Tuần Tra Sử đến đã dọa sợ một đám người.

Làm gì có chuyện chỉ là vài quỷ hồn tầm thường tùy tiện gặp gỡ Nguyệt Lão?

Cho nên, chuyện này rất có thể chính là có người tìm được phương pháp lợi dụng sợi chỉ đó, sau đó mượn danh nghĩa Nguyệt Lão để bồi dưỡng tay sai!

"Vậy vấn đề là, chúng ta bây giờ nên tìm kiếm Nguyệt Lão như thế nào? Chúng ta thậm chí không biết đó là người hay quỷ!"

Thẩm Du nói.

Lệ Hoan gật đầu:

“Đúng vậy! Hơn nữa. . . bây giờ trong tay chúng ta có mấy vụ án nhưng tôi cảm thấy còn phát sinh nhiều vụ khác mà chúng ta không biết.”

Nói cách khác, rất nhiều người đang bị ảnh hưởng bởi sợi chỉ đỏ, bị ‘người yêu’ của mình giết, cuối cùng kết án là ngoài ý muốn hoặc tự tử.

Suy xét chuyện này liên quan sợi chỉ đỏ, bọn họ quyết định chia thành hai nhóm. Một nhóm người truy tìm tất cả những gì liên quan Nguyệt Lão, sợi chỉ đỏ trong toàn thành phố. Một nhóm người khác điều tra các vụ án hiện có, tìm ra vụ nào do sợi chỉ đỏ dẫn phát.

Muốn điều tra có phải là vụ án sợi chỉ đỏ thì khá đơn giản.

Yếu tố đầu tiên, một cặp người yêu hoặc là vợ chồng.

Yếu tố thứ hai, sau cái chết của một người, một người khác cũng chết trong vòng vài tháng.

Yếu tố thứ ba, trong vụ án chỉ đỏ, nếu cả hai bên đã chết thì không thể gọi quỷ hồn của họ đến.

Sau khi sàng lọc, vụ án có liên quan chỉ đỏ không giao vào tay Bộ Đặc Dị có đến hai mươi mấy vụ.

Điều này có nghĩa là, cái gọi là ‘Nguyệt Lão’ này thời gian hành động lâu hơn bọn họ nghĩ.

Lúc này nhóm Cố Khanh nhận được một nhiệm vụ mới, ông chủ của một công ty niêm yết trong thành phố nghi ngờ bị vợ đã

qua đời của mình quấn lấy.

Sau khi cân nhắc, Tạ Giác quyết định tự mình đi một chuyến, mang theo Cố Khanh cùng Khương Mặc Ngôn, thử xem có thể tìm được càng nhiều manh mối hay không.

Lúc họ gặp tổng giám đốc giàu có kia là ở trong biệt thự riêng của ông ta.

Do thư ký dẫn dắt nhóm người Tạ Giác đến, bọn họ nhìn thấy một đám bác sĩ và y tá đang bận rộn, phòng ngủ đã được cải tạo thành một phòng bệnh vip, tất cả các thiết bị y tế cần thiết đều có ở đây.

Chương 716: Vô Đề

Chủ nhân của căn biệt thự này, La Văn Sinh nằm trên giường, đang treo bình nước biển.

Trong khoảng thời gian "bị quỷ hồn của vợ quấn quýt", tinh khí của ông ta nhanh chóng tiêu hao, cần được chữa bệnh.

Đừng nhìn xung quanh đều là thiết bị y tế, trên thực tế, dựa vào ánh mắt của Tạ Giác cùng Cố Khanh có thể cảm giác được chung quanh giường bệnh La Văn Sinh có một lớp khí tràng vô hình, dùng để ngăn cản quỷ hồn tới gần.

Tuy nhiên, điều đáng nói là nó chỉ đơn giản là ngăn chặn các quỷ hồn đến gần, nhưng không có thứ gì để trục xuất hoặc làm tổn thương quỷ hồn.

Phỏng chừng ông La Văn Sinh này có lẽ không muốn làm tổn thương vợ mình.

Đợi đến khi những người xung quanh rời khỏi, chỉ để lại con trai của La Văn Sinh là La Lai ở bên cạnh, Tạ Giác mới mở miệng hỏi thăm:

“Ông La, chúng tôi muốn hỏi tình huống lúc ông nhìn thấy vợ mình.

La Văn Sinh đỡ hơn tình huống của Uông Thần Thần mà Cố Khanh từng nhìn thấy, ông ta chậm rãi nói về "trải nghiệm gặp quỷ" của mình.

La Văn Sinh đã kết hôn với hai người vợ.

Người vợ đầu tiên cùng ông ta gây dựng sự nghiệp, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, cũng là mẹ ruột của La Lai.

Nhưng người vợ đầu tiên của ông ta không tốt số, khi công ty của ông ta vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, bắt đầu phát triển nhanh chóng, bà vợ vì những năm trước mệt nhọc quá độ đã mắc bệnh nặng.

Bà ấy không sống sung sướng được vài ngày đã khuất.

“Lúc ấy tôi thật sự muốn chết.” La Văn Sinh nói: “Tôi cảm thấy đời này sẽ không cưới người thứ hai nữa!”

Đây là những gì La Văn Sinh từng nói với người vợ bệnh nặng, ông ta nói sẽ không tái hôn, sẽ giao hết tất cả cho con trai của họ.

Tuy nhiên, có lẽ thời gian thực sự có thể làm nhạt tất cả mọi thứ.

Vài năm sau, La Văn Sinh phá vỡ lời hứa, cưới người vợ thứ hai, Ngô Vận.

Ngô Vận không phải là một phụ nữ trẻ, nhưng bà ta rất xinh đẹp.

Bà ta bằng tuổi La Văn Sinh.

Cả hai từng là bạn cùng trường đại học.

Thời trẻ hai người có thiện cảm với nhau, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà không ở bên nhau, sau khi tốt nghiệp, hai người không còn liên lạc.

Lúc ở tuổi trung niên hai người gặp lại nhau, một người mất vợ một người góa chồng, cộng thêm thiện cảm năm xưa làm nền móng, rất nhanh đến giai đoạn cưới hỏi.

Người vợ thứ hai, Ngô Vận không có con, cũng biểu thị sẽ không sinh con. La Văn Sinh nói ý định muốn tái hôn với La Lai, anh ta tỏ vẻ không có ý kiến gì.

Vì vậy, ông ta đã tái hôn.

Lúc nói đến chuyện này, trên mặt La Văn Sinh rõ ràng đầy áy náy:

“Tôi biết mình đã làm trái với lời hứa, nhưng đời người dài như vậy, tôi cũng sẽ cảm thấy cô đơn, muốn tìm một người nào đó để sống với nhau suốt đời.”

Lúc La Văn Sinh nói lời này, La Lai ở bên cạnh mặt không chút thay đổi.

Không biết có phải vì số La Văn Sinh xui, người vợ thứ hai Ngô Vận vào năm thứ bốn sau khi họ kết hôn cũng mắc căn bệnh không thể chữa khỏi, ở trên giường bệnh giãy giụa thật lâu sau thì qua đời.

Lúc ấy La Văn Sinh suy nghĩ phải chăng mình có số khắc vợ.

Qua đầu thất của Ngô Vận thì bắt đầu có việc lạ.

"Lúc đầu, tôi chỉ cho rằng mình quá đau buồn nên sinh ra ảo giác. Có đôi khi ở nhà, cảm thấy Ngô Vận đứng ở nơi đó nhìn tôi. Nhưng nhìn kỹ lại thì không thấy bóng người.”

“Sau đó cảm giác trong góc luôn có thứ gì đó đang nhìn mình, luôn nhìn chằm chằm.”

“Vô luận tôi đang làm gì, trong lúc làm việc, ăn cơm, tắm rửa, ngủ, đều cảm thấy ai đó đang nhìn tôi!” Nhớ tới đoạn thời gian đó, La Văn Sinh đều cảm thấy sởn tóc gáy.

Khiến La Văn Sinh suy đoán quỷ hồn của Ngô Vận thật sự đi theo mình là vì một chuyện ngoài ý muốn.

Thư ký bên cạnh La Văn Sinh là một nam giới, ông ta muốn cho vợ yên lòng nên cố ý chọn người như vậy, đã đi theo ông ta một thời gian dài.

Tuy nhiên, công việc của thư ký rất nhiều, có vài trợ lý dưới tay giúp đỡ, trong đó có nam cũng có nữ.

Chương 717: Vô Đề

Hôm đó thư ký bận việc đột xuất, sai một nữ trợ lý đưa văn kiện quan trọng đến văn phòng của tổng giám đốc.

Một việc rất bình thường.

Nhưng vấn đề là, nữ trợ lý kia rất xinh đẹp, cũng. . . rất tham vọng.

Ngày hôm đó, mặc dù nữ trợ lý mặc đồ tây, nhưng cố ý cởi cúc áo sơ mi, xõa tóc.

Lúc đưa văn kiện cho La Văn Sinh, cô ta còn cố ý tiến đến bên cạnh La Văn Sinh, tóc lướt qua chóp mũi La Văn Sinh, còn dùng bộ ngực cọ xát ông ta.

Rõ rành rành muốn dụ dỗ.

La Văn Sinh cũng không phải chưa từng gặp phải tình huống như vậy, trước kia ông ta không chấp nhận, bây giờ vợ chết rồi cũng vẫn không chấp nhận.

La Văn Sinh thẳng thừng cự tuyệt nữ trợ lý, còn mắng một trận.

Cô gái kia có thể ngồi vào vị trí trợ lý của thư ký tổng giám đốc đương nhiên không chỉ dựa vào khuôn mặt và vóc dáng.

Vừa thấy sự tình không ổn, cô ta lập tức xin lỗi:

“Tổng giám đốc, là lỗi của tôi! Sau này tôi cũng không dám nữa, xin tha cho tôi lần này.”

La Văn Sinh nghĩ tình cô ta vi phạm lần đầu, bình thường năng lực làm việc lại không tồi, cho cô ta cơ hội này, nhưng vẫn trừ hai tháng lương để cảnh cáo.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy chấm dứt.

Nữ trợ lý này hôm đó tan ca về nhà như bình thường.

Không ngờ sáng sớm hôm sau, cô ta bị phát hiện nhảy từ sân thượng công ty xuống, chết tươi.

Cảnh sát tới hỏi thăm, tự nhiên từ trong miệng La Văn Sinh biết được chuyện nữ trợ lý cố ý quyến rũ ông ta nhưng bị nghiêm khắc từ chối.

Xét thấy hiện trường không tìm thấy dấu vết giết người, vụ án được xác định là nữ trợ lý tự sát.

La Văn Sinh lại biết, sự thật không phải như vậy!

Vào ngày nữ trợ lý tự tử, La Văn Sinh ở trong nhà, ông ta nằm mơ.

La Văn Sinh mơ thấy quỷ hồn của Ngô Vận theo nữ trợ lý trở về nhà, sau đó bám vào trên người nữ trợ lý.

Ngô Vận khống chế thân thể nữ trợ lý đi tới sân thượng của công ty, sau đó nhảy xuống.

La Văn Sinh còn nhớ rõ, trước khi nhảy xuống, Ngô Vận khống chế thân thể nữ trợ lý làm một khẩu hình với ông ta: Ngươi là của ta.

“Nhưng tôi cảm thấy đó không phải là Ngô Vận mà tôi biết!” Đây là điều La Văn Sinh rối rắm.

Ngô Vận mà La Văn Sinh biết là một người phụ nữ dịu dàng lương thiện.

Hai người đến tuổi này, giữa họ càng nhiều là từ thiện cảm phát triển ra tình cảm trên tình bạn, dưới tình thân, ổn định hơn tình yêu.

“Cho nên, Ngô Vận không thể nào nói lời như thế với tôi.”

Cố Khanh chú ý lúc La Văn Sinh hình dung Ngô Vận trong mắt mình, tuy La Lai không xen lời nhưng nét mặt không đồng tình.

Xem ra không thể hoàn toàn tin vào lời nói từ một bên của La Văn Sinh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Cố Khanh và Lệ Hoan không có ấn tượng tốt với La Văn Sinh.

Vợ ông ta qua đời, muốn cưới người khác thì không có vấn đề.

Cố tình ông ta mới thề sẽ không cưới, không lâu sau đã trái với lời thề, vậy còn không bằng lúc đầu cái gì cũng không nói!

La Văn Sinh nói rằng lúc ông ta tái hôn thì La Lai không có ý kiến, phỏng chừng là người ta cho dù có ý kiến, La Văn Sinh căn bản cũng sẽ không nghe!

Sau đó cưới người vợ thứ hai, ông ta lại nói đó không phải là tình yêu, chỉ là muốn có người bên cạnh. Nếu người vợ thứ hai của ông ta nghe được sẽ nghĩ như thế nào?!

Đây không phải là vừa làm gái vừa muốn làm thánh nữ à?

Cố Khanh và Lệ Hoan đều cảm thấy, La Văn Sinh này mặt ngoài tình thâm, trên thực tế chính là một tên cặn bã.

Lại nói đến Ngô Vận.

Lấy chồng, không có con, qua vài năm đã bị bệnh nặng chết. Bà ta thật sự cam tâm sao? Bà ta thật sự là một người phụ nữ dịu dàng lương thiện sao? Quỷ hồn của bà ta thật sự là bị chỉ đỏ ảnh hưởng mới có thể biến thành bộ dạng như vậy?

Cố Khanh tìm cơ hội đến gần La Lai, nói là muốn hỏi riêng anh ta về chuyện của Ngô Vận.

Tâm lý phòng bị của La Lai hơi nặng, không thích nói nhiều, mới bắt đầu nghe thấy Cố Khanh hỏi thăm thì lộ vẻ cảnh giác.

Chương 718: Vô Đề

Nhưng có lẽ nghĩ rằng Ngô Vận đã chết, có lẽ là Cố Khanh tỏ vẻ chung quanh bày ra kết giới không ai nghe được khiến La Lai an tâm, hoặc đơn giản là nghẹn lâu muốn tìm người nói một chút, La Lai bắt đầu kể Ngô Vận trong mắt mình.

Ngô Vận là một người phụ nữ kỳ lạ.

Bà ta kết hôn với La Văn Sinh không phải vì tiền của ông ta, không phải vì muốn tìm một bến đổ yên ổn.

Bà ta thật sự yêu La Văn Sinh.

Lúc trước Ngô Vận gả vào, La Lai ôm địch ý với bà ta.

Nhưng sau khi Ngô Vận gả vào, chưa từng ra vẻ mẹ kế, cũng không tranh chấp với La Lai.

Thậm chí trong mấy năm Ngô Vận gả vào, hai người không trao đổi vài câu, có thể nói chính là hai người xa lạ ở trong một biệt thự.

Lực chú ý của Ngô Vận đều đặt hết lên người La Văn Sinh.

“Tôi cảm thấy bà ta ghét tất cả phụ nữ gần gũi với cha tôi!" La Lai nói: “Tôi từng nhìn thấy nhiều lần, bà ta nhìn những phụ nữ đứng gần cha tôi giống như muốn giết bọn họ vậy!”

Nhưng Ngô Vận hiển nhiên rất giỏi diễn kịch.

La Văn Sinh không hề hay biết Ngô Vận yêu ông ta, yêu đến mức hơi biến thái điên cuồng.

Ngô Vận trong vô hình chậm rãi ngăn cách những người phụ nữ đến gần La Văn Sinh.

“Hiện giờ nếu các người nói là quỷ hồn của Ngô Vận quấn lấy cha tôi thì tôi tin, những gì bà ta làm tuyệt đối là vì sau khi thành quỷ thì bại lộ bản tính!” La Lai nói.

Phải biết rằng lúc Ngô Vận còn sống chỉ là âm thầm ra tay.

Hiện tại biến thành quỷ hồn, trực tiếp khiến những người phụ nữ đến gần La Văn Sinh, từ già tới trẻ miễn là nữ đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít lây dính âm khí mà xui xẻo.

Bác sĩ, y tá bên cạnh La Văn Sinh, thậm chí người làm trong nhà đều đổi thành nam giới.

Cố Khanh thầm nghĩ lỡ người nào bên cạnh La Văn Sinh thích đồng giới thì không biết Ngô Vận sẽ phản ứng như thế nào?

"Vậy anh. . . chưa từng nói những chuyện này với cha mình sao?” Cố Khanh hỏi.

La Lai nhún vai:

“Tôi có nói ông ấy cũng sẽ không tin, ấn tượng của ông ấy đối với người phụ nữ kia quá tốt, nhất định sẽ cảm thấy tôi đang cố ý bôi nhọ. Có nói cũng như không thôi, dù sao bà ta yêu sâu như thế, sẽ không làm tổn thương cha tôi.”

La Lai nói là Ngô Vận lúc còn sống, Ngô Vận đã chết hiển nhiên không phải nghĩ như vậy.

Hai cha con này miêu tả Ngô Vận hoàn toàn khác nhau.

Điều này khiến Cố Khanh sản sinh lòng tò mò Ngô Vận là loại

người như thế nào.

Nếu đã là có liên quan vụ án chỉ đỏ, vậy thì Ngô Vận nhất định sẽ đi tới bên cạnh La Văn Sinh.

Tất cả những chuyện này, chỉ có sau khi nhìn thấy Ngô Vận mới biết được đáp án.

Bọn họ bố trí phòng ngự chung quanh La Văn Sinh, lẳng lặng chờ Ngô Vận xuất hiện.

Ngô Vận rất nhanh liền tới.

Dường như bà ta không sợ người của Bộ Đặc Dị.

Ngô Vận đột nhiên xuất hiện gần bàn cách La Văn Sinh khoảng ba mét.

Ngô Vận tràn đầy tình yêu nhìn La Văn Sinh, dường như trong mắt chỉ có một người này.

Nhóm người trong giới huyền học như Tạ Giác, Cố Khanh dường như vô hình trong mắt Ngô Vận.

“Ngô Vận, rốt cuộc tại sao ngươi làm như vậy? Ngươi ngươi muốn giết ta sao? Vì sao chứ? Ta làm gì có lỗi với ngươi sao?”

La Văn Sinh rất là hoang mang:

“Còn có Tiểu Sở, nữ trợ lý kia tuy làm sai nhưng tội không đáng chết!”

Ngô Vận nói chuyện trông hơi khó nhọc.

Quỷ hồn nói chuyện, người bình thường không thể nghe thấy, trừ phi có bùa đặc biệt. Nhưng lệ quỷ có thể dựa vào ảnh hưởng

sóng não đưa ý tứ của mình qua.

Đám người Cố Khanh vốn có thể trực tiếp bắt được quỷ hồn của Ngô Vận, nhưng La Văn Sinh nhất định phải cùng Ngô Vận tiến hành nói chuyện một lần, chính miệng hỏi bà ta rốt cuộc là vì cái gì?!

Ngô Vận không chút áy náy đối với việc hại chết nữ trợ lý tên là Tiểu Sở:

“Con ả đó dám quyến rũ ngươi! Ả đáng chết!”

Ngô Vận nói chuyện, trong mắt tràn ngập máu đỏ, xem bộ dạng còn chưa giết đã tay.

Chương 719: Vô Đề

"Ngươi là của ta, một mình ta. Tất cả những kẻ muốn đến gần ngươi đều đáng chết!”

La Văn Sinh không rõ, Ngô Vận khi còn sống và sau khi chết tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy.

"Ngô Vận, ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước kia ngươi không phải như vậy.”

La Văn Sinh lúc trước kết hôn với Ngô Vận là vì khí chất dịu dàng khiến người bình tâm của Ngô Vận.

Còn Ngô Vận ở trước mắt, La Văn Sinh hoàn toàn không tìm được chỗ giống nhau với trước kia.

Có lẽ là biến thành quỷ, Ngô Vận cũng lười giả vờ.

Ngô Vận cười với La Văn Sinh, nụ cười làm ông ta sởn gai ốc: “Đây mới là ta, ta vốn là người như thế.”

Ngô Vận sinh ra trong thôn, lớn lên trong một gia đình nghèo, trọng nam khinh nữ.

Có lẽ là bởi vì từ nhỏ đã không được người nhà đối đãi tốt, từ nhỏ bà ta đã học được cách nghiền ngẫm lòng người, hơn nữa lợi dụng điểm này để thu hoạch thứ mình thích.

Ngô Vận muốn rời khỏi ngôi làng miền núi kia, vì vậy mà cực kỳ cố gắng chăm học. Cha mẹ không cho Ngô Vận học, muốn bà ta lập gia đình sớm, bà ta liền lấy cớ cô gái học đại học càng thêm được hoan nghênh, có thể đòi nhiều lễ hỏi hơn.

Bọn họ bị Ngô Vận thuyết phục, trả học phí một học kỳ đầu, nhưng học phí đại học về sau và chi phí sinh hoạt thì Ngô Vận phải tự kiếm.

Ngô Vận thích La Văn Sinh, là một lần anh hùng cứu mỹ nhân lúc năm ba đại học. Trước đó, Ngô Vận và La Văn Sinh cũng không có quá nhiều giao tiếp.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy cuộc gặp gỡ như thế hơi bị drama.

Nhưng Ngô Vận làm đương sự thì cảm thấy đột nhiên gặp ăn cướp, còn muốn cướp tiền cướp sắc mình, có một người giống như anh hùng đứng ra cứu mình.

Trong nháy mắt đó rất dễ đánh mất trái tim.

Vì thế Ngô Vận yêu phải La Văn Sinh, nhưng La Văn Sinh chỉ cảm thấy đây là ông ta tiện tay giúp một cô gái, ông ta giả vờ đã báo cảnh sát dọa tên cướp bỏ chạy, thậm chí không nhớ bộ dạng của cô gái kia.

Ngô Vận bắt đầu có ý thức tìm kiếm tất cả tin tức của La Văn Sinh.

Ngô Vận biết gia cảnh của La Văn Sinh bình thường, dựa vào chính mình cố gắng thi đậu vào đại học danh tiếng. Ông ta có tư duy nhanh nhẹn, là hội trưởng của câu lạc bộ biện luận. Ông ta quen nhiều bạn bè, khoa nào cũng có người quen.

Ngô Vận còn biết La Văn Sinh vẫn chưa có bạn gái.

Ngô Vận biết mình chú ý La Văn Sinh hơi nhiều, nhưng không thể kiềm chế bản thân.

Ngô Vận muốn ở bên La Văn Sinh, muốn ông ta chỉ thấy một

mình bà ta, rất rất muốn.

Vì vậy, Ngô Vận gia nhập câu lạc bộ biện luận, giả vờ tình cờ đi khoa của họ nghe giảng bài, từ từ làm sâu sắc liên hệ với La Văn Sinh.

Nhưng bấy nhiêu là chưa đủ!

Sau khi trở thành bạn với La Văn Sinh, Ngô Vận bắt đầu bài xích ông ta tiếp xúc với nữ giới khác.

Đương nhiên, bản thân La Văn Sinh cái gì cũng không biết.

Ngô Vận âm thầm xua đuổi tất cả cô gái tới gần La Văn Sinh, làm cho bọn họ biết khó mà lui, hoặc là tự giết lẫn nhau.

Cuối cùng, người vẫn ở lại bên cạnh La Văn Sinh cũng chỉ có một mình Ngô Vận.

Ngô Vận muốn ở bên cạnh La Văn Sinh.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến đổi.

Lúc Ngô Vận và La Văn Sinh tốt nghiệp, bà ta vốn định tỏ tình với ông ta.

Nhưng người nhà của Ngô Vận tìm đến, cưỡng ép bắt bà ta về.

Bọn họ nói đã chọn một mối hôn sự tốt cho bà ta.

Bởi vì Ngô Vận là sinh viên đại học, đối phương cho lễ hỏi cao gấp ba lần bình thường.

Vì thế Ngô Vận đã bị người nhà thiển cận của mình bán đi.

Ngô Vận là một người đàn bà lợi hại.

Bà ta không khóc không quấy phá, ngược lại vô cùng dịu dàng săn sóc người chồng mới của mình.

Ngô Vận tốn nhiều công sức mới nắm chặt trái tim của chồng, dỗ dành ông ta cho nhà mẹ đẻ khốn kiếp của mình một bài học nhớ đời.

Sau khi xử lý xong nhà mẹ đẻ, Ngô Vận rảnh tay rồi mới biết La Văn Sinh cư nhiên đã kết hôn!

Chương 720: Vô Đề

Lúc ấy Ngô Vận từng nghĩ người chồng hiện tại rất trân trọng mình, bà ta nói gì cũng nghe theo, hay là quên La Văn Sinh đi, yên ổn sống cả đời với chồng?

Ngô Vận đã thử rồi, nhưng bà ta không quên được La Văn Sinh.

La Văn Sinh, có thể nói là một chấp niệm của Ngô Vận, chấp niệm nhất định phải giữ lấy bằng được!

Ngô Vận và chồng nhiều năm không có con, hai người đến bệnh viện khám thì được biết bà ta bẩm sinh không thể sinh con.

Vì lý do này, Ngô Vận đã nộp đơn ly hôn với chồng.

Bởi vì thái độ của Ngô Vận cực kỳ kiên quyết, chồng bà ta cố níu giữ nhưng vô dụng, đành đồng ý ly hôn, hơn nữa còn cho nhiều bồi thường.

Không còn nhà mẹ đẻ vướng víu, Ngô Vận lại độc thân, bắt đầu đến gần La Văn Sinh.

Nhưng lúc này khác với thời đại học.

La Văn Sinh đã có vợ và con trai.

Ngô Vận chỉ có thể ở trong một góc tối nhìn lén ông ta, tưởng tượng mình là vợ của La Văn Sinh.

Ngô Vận nghĩ rằng có ngày khi không kiềm chế được dã thú trong lòng nữa thì bà ta sẽ giết vợ của La Văn Sinh.

Bởi vì người phụ nữ kia dễ dàng có được thứ Ngô Vận muốn mà không thể chạm vào.

Ông trời cũng đang giúp bà ta!

Vợ của La Văn Sinh bị bệnh, bệnh rất nặng.

Ngô Vận không làm chuyện gì, bà ta chỉ mua chuộc y tá trong bệnh viện thay đổi lượng thuốc của vợ La Văn Sinh.

Bà ta không hại người, chẳng qua là đẩy nhanh quá trình chết mà thôi.

Sau đó Ngô Vận yên lặng chờ.

Chờ tình hình bệnh của vợ La Văn Sinh, chờ ông ta đau lòng tuyệt vọng.

Ngay lúc ấy Ngô Vận sẽ chậm rãi đến gần, an ủi La Văn Sinh, cho ông ta ấm áp.

Đúng như dự đoán, La Văn Sinh yêu Ngô Vận trong hình tượng đóa hoa thấu hiểu lòng người.

Hai người kết hôn.

Nhưng sau khi kết hôn, Ngô Vận vẫn chưa được thỏa mãn.

Trái tim Ngô Vận kêu gào: không đủ, không đủ!

Ngô Vận muốn La Văn Sinh chỉ thuộc về một mình bà ta!

Ngô Vận biết, nếu như tất cả những gì bà ta làm đều bị La Văn Sinh biết, đừng nói là yêu, La Văn Sinh phỏng chừng sẽ hận chết bà ta.

Nên Ngô Vận vẫn nhẫn nại, đóng vai người vợ tốt trong mắt La Văn Sinh.

Nhưng cảnh đẹp không dài.

Có lẽ là bởi vì chuyện Ngô Vận làm với người vợ đầu tiên của La Văn Sinh đã báo ứng, Ngô Vận cũng bị bệnh.

Ngô Vận rất thống khổ, nhưng vẫn giãy giụa muốn sống sót.

Ông trời không cho bà ta thêm một cơ hội, Ngô Vận nằm trên giường bệnh giãy giụa thật lâu sau vẫn chết.

Ngô Vận rất không cam lòng, bà ta không muốn rời khỏi La Văn Sinh, cho dù đã là quỷ hồn.

Trước khi quỷ sai đến đưa Ngô Vận đi thì bà ta gặp một người.

Hoặc không nên nói là người, phải là thần tiên nhập xác người mới đúng.

Một ông già tóc bạc mặt hồng hào, ông ta tự xưng là Nguyệt Lão.

Ông ta nói giữa Ngô Vận và La Văn Sinh vốn nên có một đoạn nhân duyên mỹ mãn, đáng tiếc hiện tại một bên đã chết, nhân duyên này lập tức sẽ đứt.

Nguyệt Lão tỏ vẻ không đành lòng hai người có tình bị chia ly, cho Ngô Vận chỉ đỏ làm đường dẫn, dạy phương pháp vợ chồng cùng sống cùng chết.

Ngô Vận là một người phụ nữ thông minh.

Ngô Vận tự nhiên sẽ không tin tưởng đối phương là Nguyệt

Lão, rất vớ vẩn.

Nhưng bà ta không quan tâm, chỉ cần khiến bà ta và La Văn Sinh vĩnh viễn bên nhau, cứ xem người đó là Nguyệt Lão cũng chẳng sao.

Ngô Vận nhìn la Văn Sinh trên mặt rõ ràng tràn đầy hoảng sợ, vẫn thâm tình nói: “Văn Sinh, nhanh thôi, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Nên mới nói La Văn Sinh là tên cặn bã.

Lúc quỷ hồn của Ngô Vận chưa xuất hiện thì ông ta nói có tình cảm này nọ, nói bà ta trước kia không phải như vậy, muốn nói chuyện với bà ta.

Hiện tại vừa xác định bản tính Ngô Vận chính là một mụ đàn bà độc ác có dục vọng chiếm hữu cực mạnh, hơn nữa nhất định phải lấy mạng của La Văn Sinh.

La Văn Sinh lập tức thay đổi.

"Mấy vị đại sư, Ngô Vận đã thành ác quỷ rồi! Xin các vị đại sư cứu tôi với, trừ bỏ ả đi!”

Chương 721: Vô Đề

Liên quan đến tính mạng của mình, La Văn Sinh không chút do dự vứt bỏ cái gọi là tình cảm kia.

Ngô Vận cũng không quan tâm.

Ngô Vận hiểu rõ La Văn Sinh còn hơn chính ông ta.

Ngô Vận biết La Văn Sinh bề ngoài là một quý ông tốt, trên thực tế yêu mình hơn hết thảy.

Nhưng bà ta đã yêu thì bất chấp, chỉ cần sau này La Văn Sinh đều ở bên bà ta là được.

Sợi chỉ đỏ thẫm quấn quanh một người một quỷ, La Văn Sinh cảm thấy mình đang nhanh chóng suy yếu đi.

Cố Khanh, Tạ Giác, Khương Mặc Ngôn đồng thời ra tay.

Tạ Giác phụ trách đối phó Ngô Vận.

Mà Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn thì định cắt đứt sợi chỉ đỏ như ẩn như hiện.

Linh lực hóa thành lưỡi dao chém hướng chỉ đỏ.

Nhưng dao chạm vào sợi chỉ đỏ mà chỉ không đứt, bắn ngược lại lưỡi dao của hai người.

Một kích này không thành công, càng chọc giận Ngô Vận.

Toàn bộ đồng tử của Ngô Vận biến thành màu đỏ, mở miệng

rít gào:

“A!!!”

Thanh âm này truyền khắp biệt thự.

Nếu không phải nhóm Cố Khanh bố trí kết giới bên ngoài biệt thự, phỏng chừng sáng sớm hôm sau sẽ bị tố cáo quấy nhiễu dân chúng.

La Văn Sinh ở trong nhà bị thanh âm chấn động bất tỉnh, lỗ tai còn chảy máu.

Đa số người ở trong biệt thự đều cố gắng che lỗ tai trong tiếng quỷ hú, cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Phát hiện không thể chém đứt sợi chỉ đỏ, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn kịp thời thay đổi phương hướng, đi giúp Tạ Giác.

Thực lực của ba người dư sức trừ bỏ Ngô Vận.

Nhưng khi nào chưa cắt đứt chỉ đỏ, trước khi Ngô Vận bị trừ bỏ, La Văn Sinh sẽ chết vì sự sống nhanh chóng xói mòn.

Trong một chốc, bọn họ trừ bắt lấy Ngô Vận, lại dùng pháp thuật khống chế bà ta để không thể rút đi sức sống, không còn cách nào khác nữa.

Trong lúc họ đang gặp khó khăn.

Cố Khanh nhìn qua khóe mắt La Văn Sinh ngất xỉu dưới đất.

Trên cổ tay của ông ta ngoại trừ sợi chỉ đỏ thắm nối với Ngô Vận còn ẩn giấu một sợi chỉ đỏ nữa.

Sợi chỉ đỏ kia thoạt nhìn vừa rách vừa cũ, trông như bị mài

mòn đến mức sắp đứt.

Tình huống này chẳng lẽ là người vợ đầu của La Văn Sinh chưa đi địa phủ đầu thai?!

Cố Khanh bị suy đoán này làm cho kinh hãi.

Phải có vận khí cỡ nào mới khiến hai đời vợ đều nhớ nhung ông ta, không muốn đi địa phủ đầu thai?

Óc Cố Khanh lóe linh quang: Có lẽ dựa vào sợi chỉ đỏ thứ hai này có phương pháp giữ được mạng của La Văn Sinh.

Không biết người vợ đầu tiên của La Văn Sinh ở đâu, Cố Khanh cố ý cao giọng quát:

“Anh! Trên cổ tay La Văn Sinh kia cư nhiên có hai sợi chỉ đỏ!”

Tạ Giác đang bận đấu với Ngô Vận, không rảnh trả lời.

Cố Khanh vẫn nói:

“Sợi chỉ đỏ lẽ ra chỉ có một. Anh nói xem nếu sợi chỉ đỏ thứ hai ăn sợi chỉ thứ nhất, vậy phải chăng nhân duyên ban đầu sẽ đứt?”

Ngô Vận cười lạnh: “Ngươi đừng uổng phí sức lực, đầu bên kia sợi chỉ đỏ của Văn Sinh chỉ có thể là ta! Sợi chỉ đỏ ban đầu là người vợ đầu của anh ấy, hiện tại đã đứt lâu rồi, vô dụng!”

Ngô Vận không biết rằng chỉ đỏ hoàn toàn đứt thì sẽ biến mất.

Ngô Vận vừa dứt lời, sợi chỉ đỏ sờn rách trên tay La Văn Sinh nhích nhẹ, nhanh chóng quấn lấy chỉ đỏ của Ngô Vận.

Một bên cố rút ra sức sống, một bên cố ngăn cản.

“Chuyện chuyện này không thể nào!” Ngô Vận ngạc nhiên bỗng chốc lộ ra sơ hở, bị Khương Mặc Ngôn một kiếm đâm vào bụng.

Không được bổ sung sức mạnh, Ngô Vận lại bị thương nặng, nhanh chóng suy yếu.

Trông thấy cảnh này, sợi chỉ đỏ cũ nát kia quấn càng ngày càng chặt, mơ hồ có xu hướng bao bọc chỉ đỏ của Ngô Vận.

“Hoàng Lệ Phương, ngươi giỏi lắm! Cư nhiên nhịn lâu như vậy!” Ngô Vận đột nhiên nói với không khí.

Hoàng Lệ Phương chính là tên người vợ đầu tiên của La Văn Sinh.

Một quỷ hồn suy yếu mặc quần áo bệnh nhân chậm rãi hiện lên trước mắt.

Hoàng Lệ Phương nhìn Ngô Vận: “Ngươi vì một người đàn ông như vậy mà hại tính mạng của ta! Ta ẩn giấu mấy năm nay chỉ vì chờ ngày này! Ta muốn ngươi cũng giống như ta!”

“Mùi vị nằm trên giường bệnh từng ngày chờ chết không dễ chịu chứ?"

Chương 722: Vô Đề

Hai nữ quỷ đều làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Ngô Vận vì một người đàn ông, mua chuộc y tá sửa liều thuốc đẩy nhanh cái chết của Hoàng Lệ Phương.

Nhưng Hoàng Lệ Phương hiển nhiên cũng không hiền lành gì, bà ta ẩn núp, lợi dụng đặc điểm quỷ hồn của mình ảnh hưởng đến Ngô Vận, cho đến khi Ngô Vận cũng mắc bệnh nặng.

Cố Khanh lần thứ hai bi ai ba giây giùm La Văn Sinh, số phận kiểu gì mà cưới trúng hai người vợ 'lợi hại' thế?

Sợi chỉ đỏ quấn lấy nhau tương đương với đấu pháp giữa Ngô Vận và Hoàng Lệ Phương, Cố Khanh nhìn thấy chính là thân hình hai quỷ hồn từng chút mờ đi.

Ngô Vận biết Hoàng Lệ Phương muốn chết chung với mình.

Hoàng Lệ Phương đến nay vẫn chưa đi đầu thai, chấp niệm của bà ta không phải là La Văn Sinh, mà là con trai La Lai của mình.

Ngẫm lại, Ngô Vận đã chết.

La Văn Sinh bị quỷ hồn của Ngô Vận hại chết.

Người được lợi cuối cùng chẳng phải là con trai của Hoàng Lệ Phương, La Lai sao?

Ngô Vận bỗng nhiên cười: "Ngươi cho rằng làm như vậy ngươi có thể thắng ta sao? Ta nói cho ngươi biết, không thể nào!"

Chỉ đỏ trên tay Ngô Vận bỗng ngừng giãy giụa, chủ động dung hợp vào sợi chỉ mới.

“Ta không chiếm được, ngươi cũng đừng mong có được!”

Ôm tâm tình như vậy, hai sợi chỉ đỏ hợp thành một biến mất theo hai nữ quỷ tan biến.

Không ai nhìn thấy, trên ngực La Văn Sinh có thêm một nốt ruồi nhỏ màu đỏ thẫm.

Về sau chỉ cần La Văn Sinh đến gần phụ nữ, ngực ông ta sẽ phát ra đau đớn kịch liệt.

Bởi vì bệnh ẩn như vậy, La Văn Sinh càng ngày càng ru rú trong nhà, cố gắng nhanh chóng giao công ty cho con trai La Lai.

Cái này đại khái coi như là. . . hai nữ quỷ đều được toại nguyện?

Nhóm Cố Khanh hoàn thành nhiệm vụ, cũng có được thông tin mình muốn. Trước khi Ngô Vận tan biến làm khẩu hình với bọn họ, đạo nhân Xích Tùng.

Chắc là đang nói cho họ biết đạo hiệu của người giả mạo Nguyệt Lão, đây là sự trả thù của một người phụ nữ đối với người lừa gạt trước khi bản thân tan biến.

Tạ Giác lập tức sai người điều tra về người tên đạo nhân Xích Tùng.

Có danh hiệu, bất luận là thật hay giả thì luôn có thể tìm thấy một số tin tức.

Không bao lâu sau, trong điện thoại của Tạ Giác liền truyền

đến thanh âm của Đổng Diệu Diệu: “Đạo nhân Xích Tùng, nam, 73 tuổi, hiện tại đang ở nhờ tại Thái Thanh Quan của thành phố S.”

Ôi chà, Thái Thanh Quan nổi tiếng như vậy, đến nay vẫn chưa bị phát hiện bất thường, nếu như không phải tìm nhầm người thì tức là vị đạo nhân Xích Tùng này không e sợ ai.

Đạo nhân Xích Tùng từng là một nhân vật nổi danh.

Nghe đồn ông ta là một doanh nhân, còn kinh doanh khá lớn. Năm ba mươi tám tuổi, Xích Tùng đột nhiên nói muốn vào Đạo giáo, tu luyện để trường sinh.

Người thân và bạn bè vốn tưởng rằng ông ta chỉ tìm một tín ngưỡng, tìm một ngôi chùa đạo quán quyên góp chút tiền làm đệ tử tục gia một thời gian ngắn. Không ngờ Xích Tùng dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp vợ con mình đi nước ngoài, sau đó bán đi sản nghiệp, một mình đi các môn phái huyền học, muốn tìm sư phụ.

Xích Tùng còn nói sau khi bái sư sẵn sàng dâng ra tất cả tài sản của mình.

Có điều Xích Tùng tuy có thiên phú huyền học nhưng rất thấp.

Ước chừng chính là ông ta tu luyện một tháng, tương đương với trình độ tu luyện một ngày của người ta.

Trình độ như vậy tương đương không có thiên phú huyền học, thông thường người trong huyền học gặp phải sẽ xem như không nhìn thấy, để yên cho người ta làm phú ông bình thường không tốt sao? Cần gì dấn thân vào huyền học, chịu đả kích vì thiên phú của mình?

Huống chi lúc Xích Tùng muốn nhập đạo thì đã quá lớn tuổi, sắp bốn mươi rồi, làm gì có tiến bộ nổi chứ?

Nếu có người nhận Xích Tùng, không chừng sẽ bị môn phái khác chỉ trích nói là ham tài sản của người ta.

Lúc ấy Xích Tùng bị mấy môn phái từ chối, khiến nhiều người nhớ có một người lớn tuổi còn muốn đi học.

Chương 723: Vô Đề

Về sau không biết như thế nào, Xích Tùng biến mất.

Đợi đến vài năm sau lại xuất hiện, ông ta đã thành công bắt đầu tu luyện, cũng tự xưng là đạo nhân Xích Tùng.

Hỏi về những gì trải qua, ông ta nói trong quá trình hỏi đạo gặp một ông già ở một đạo quan trong núi, thấy ông ta một lòng cầu đạo không chịu buông tha, cảm thấy tinh thần của ông ta đáng khen ngợi nên đồng ý thu làm đệ tử.

Sau này có người tò mò đi tra, quả thật có một đạo quan như vậy, nhưng ông già trong đạo quan đã qua đời.

Nhìn thấy Xích Tùng đã bắt đầu tu luyện, các môn phái tuy rằng không thu ông ta vào môn hạ, nhưng cũng không đến mức bài trừ tán tu như vậy. Đạo nhân Xích Tùng liền dựa vào bản lĩnh bói toán xem tướng của mình đi khắp nơi.

Thông thường Xích Tùng sẽ ngủ lại ở đạo quan hoặc chùa ở nơi mình đến.

Nói cũng kỳ lạ, đạo nhân Xích Tùng rõ ràng thiên phú không tốt, thế nhưng tốc độ tu hành của ông ta không thua gì người tu luyện bình thường. Dựa vào điểm này, ông ta bảy mươi ba tuổi mà nhìn mặt chưa tới sáu mươi, chẳng qua tóc đã hoàn toàn trắng.

Đây cũng là một điểm khiến người lấy làm lạ. Nếu không phải từng có lão tiền bối lợi hại xem khí tràng quanh người Xích Tùng trung chính bình hòa, không chừng sẽ có người cho rằng ông ta là tà tu!

Nhưng hiện tại xem ra, nếu Xích Tùng này chính là Xích Tùng mà Ngô Vận nói, vậy tốc độ tu luyện của ông ta hẳn là có liên quan sợi chỉ đỏ chuyển biến.

Tạ Giác quyết định nhanh chóng, sau khi đánh thức La Lai kêu anh ta gọi dậy vệ sĩ xung quanh, Tạ Giác liền dẫn người chạy tới Thái Thanh Quan.

Thái Thanh Quan nằm trên núi Nhạc phong thủy khá tốt ở thành phố S, nhìn từ xa, từ chân núi đến đỉnh núi, một mảng lớn đều là kiến trúc Thái Thanh Quan, tuy rằng không phải bao phủ toàn bộ nhưng cũng coi như là quy mô hoành tráng.

Tạ Giác mang theo Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn tới cửa, lấy danh nghĩa là nhờ giúp đỡ.

Bởi vì là bộ trưởng Bộ Đặc Dị tới cửa, quan chủ Thái Thanh Quan đang bế quan, cho nên người đến chiêu đãi bọn họ là thiếu quan chủ.

Vừa nghe là người của Bộ Đặc Dị đến tìm đạo nhân Xích Tùng ở trong quan của họ nhờ ông ta giúp đỡ, thiếu quan chủ tích cực sai tiểu đạo đồng dưới tay đi tìm người.

Nhưng không ngờ.

Qua một lúc, tiểu đạo đồng chạy trở về, trong mắt ngấn lệ nói:

“Nguy rồi, thiếu quan chủ! Đạo nhân Xích Tùng đã biến mất!”

"Cái gì?!" Thiếu quan sát chủ vỗ bàn đứng dậy.

Nhóm Cố Khanh liếc nhau, bọn họ còn chưa tìm đến mà người đã chạy rồi, xem ra đúng là Xích Tùng kia.

Tiểu đạo đồng cảm thấy mình không hoàn thành tốt nhiệm vụ,

lại bị thiếu quan chủ lớn tiếng, nước mắt rốt cục chảy xuống, nghẹn ngào nói:

“Tôi đi trong phòng ông ta tìm rồi, không thấy đồ vật của ông ta đâu, tôi hỏi sư huynh canh gác thì nói là ông ta đi từ sáng tinh mơ.”

Nghĩ đến cho dù hiện tại đuổi theo phỏng chừng cũng không đuổi kịp người, Tạ Giác nói: “Kính xin thiếu quan chủ dẫn chúng tôi đến phòng đạo nhân Xích Tùng xem một chút, thuận tiện cho chúng tôi biết tình huống của Xích Tùng lúc trong đạo quan.”

Thiếu quan chủ tự nhiên là đồng ý, dẫn nhóm Tạ Giác đi đến phòng đạo nhân Xích Tùng.

"Đạo nhân Xích Tùng ở nhờ tại Thái Thanh Quan chúng tôi đã mấy tháng, nhưng ông ta không tiếp xúc nhiều với người trong quan, thường ngày đi dưới chân núi bày hàng bói toán. Mấy tháng này ông ta dường như rất nổi tiếng.”

Khi thiếu quan chủ nói đến Xích Tùng xem bói xem tướng thì trên mặt không lộ vẻ tò mò, anh ta cho rằng đạo nhân Xích Tùng có được truyền thừa dù thế nào cũng không bằng truyền thừa mấy trăm năm của Thái Thanh Quan.

Tiểu đạo đồng đi theo bên cạnh lộ ra biểu cảm sợ hãi, xen vào nói:

“Đạo trưởng Xích Tùng hơi đáng sợ.”

Thiếu quan chủ bình thường rất ít tiếp xúc với đạo nhân Xích Tùng, nghe được tiểu đạo đồng như vậy, trên mặt lộ ra kinh ngạc: “Lời này là có ý gì?”

Chương 724: Vô Đề

Tiểu đạo đồng đã khóc nên mắt còn hơi đỏ, nghe vậy lộ ra một chút ngượng ngùng:

“Lúc trước có một lần tôi cùng Thanh Quang đi sau núi, vì định bắt gà rừng ăn”

Nói đến đây, mấy người Cố Khanh bao gồm thiếu quan chủ đều lộ ra ý cười hiểu rõ.

Thái Thanh Quan không ăn chay, nhưng vì tu luyện càng giỏi, thức ăn của các đệ tử chủ yếu thanh đạm.

Những tiểu đạo đồng này nhịn không được đi sau núi tự mình bắt chút con mồi để ăn cũng không hiếm thấy.

Thiếu quan chủ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, bỏ qua chuyện này, nhắc nhở tiểu đạo đồng: “Nói trọng điểm!”

Tiểu đạo đồng nghe vậy, vội vàng lược qua đoạn này:

“Hôm đó lúc chúng tôi tắt lửa định rời đi bỗng nghe tiếng xào xạc, sau đó liền thấy đạo trưởng Xích Tùng lên núi.”

"Tôi và Thanh Quang cảm thấy tò mò nên vụng trộm đi theo ông ta, thấy ông ta đi vào một cái hốc cây sau núi, lấy ra một pho tượng."

"Và sau đó? Là tượng gì?” Thiếu quan chủ nghe đến đây cũng trở nên nghiêm túc.

Vốn từ chuyện Xích Tùng biến mất khiến thiếu quan chủ ý

thức được, Xích Tùng có thể là đã làm một ít chuyện không tốt.

Bây giờ nghe tiểu đạo đồng kể chuyện thì Xích Tùng lén thờ tượng thần khác ngay trên địa bàn của Thái Thanh Quan bọn họ?

Quả thực không thể nhịn được!

Thiếu quan chủ âm thầm cắn răng.

Cách làm của Xích Tùng quả thực chính là ăn uống ở nhà bạn, còn đâm dao bạn.

Tiểu đạo đồng cắn ngón tay suy nghĩ thật lâu: “Tôi cảm thấy. . . hình như là tượng Nguyệt Lão, nhưng hơi khác với tượng tôi từng thấy.”

Được rồi, câu này là đủ rồi.

Tạ Giác vội vàng hỏi:

“Cậu còn nhìn thấy cái gì?”

Tiểu đạo đồng tiếp tục nói:

“Tôi thấy ông ta vái lạy tượng thần kia, sau đó có một đoàn khí màu đỏ đi vào trong thân thể ông ta. Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng khi đó đạo trưởng Xích Tùng thoạt nhìn khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái, cảm thấy rất khủng bố.”

"Tôi và Thanh Quang không dám lên tiếng, đợi đến khi đạo trưởng Xích Tùng đi xa chúng tôi mới xuống núi."

"Với thực lực của hai người lẽ nào không bị ông ta phát hiện?” Thiếu quan chủ vẻ mặt hoài nghi.

Tiểu đạo đồng giơ tay nhỏ mũm mĩm chọt ngón tay với nhau:

“Tôi tôi và Thanh Quang lúc ấy cho rằng có sư huynh tới bắt chúng tôi nên dùng một lá bùa Ẩn Hơi Thở mà lần trước sư phụ cho.”

Tiểu đạo đồng nói xong liền đáng thương nhìn thiếu quan chủ, thỉnh cầu anh ta tuyệt đối đừng nói cho sư phụ biết chuyện này.

Thiếu quan chủ bất đắc dĩ lắc đầu, bùa Ẩn Hơi Thở rõ ràng là cho đệ tử môn hạ học tập, lúc gặp nguy hiểm thì dùng để giữ mạng, không ngờ ma xui quỷ khiến sử dụng.

“Bây giờ cậu hãy đi kêu Thanh Quang tới, sau đó dẫn chúng tôi đi xem hốc cây kia.” Thiếu quan chủ nói.

Mặc dù biết Xích Tùng mất tích khẳng định sẽ mang theo tượng thần kia, nhưng đi xem hiện trường không chừng có thể tìm được cái gì.

Tạ Giác suy nghĩ một chút, để Khương Mặc Ngôn đi phòng Xích Tùng tìm manh mối, chính mình thì mang theo Cố Khanh đi sau núi.

Thanh Quang nhanh chóng bị đưa đến, biết chuyện mình cùng sư đệ lên núi ăn vụng đã bị phát hiện, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

May mà không bắt tội hai người, chỉ nói:

“Đưa chúng tôi đi chỗ Xích Tùng giấu vật ở sau núi mà hai người nhìn thấy trước đã.”

“Dạ!” Hai đứa nhỏ vì lấy công chuộc tội nên tương đối tích cực dẫn đường ở phía trước.

Chốc lát sau đã đến mục tiêu, chỗ một cổ thụ.

Cổ thụ này phát triển rất lớn, có lẽ cần hai người ôm mới hết.

Thế nhưng rất kỳ lạ, rõ ràng lá cây phía trên vẫn màu xanh biếc, nơi này cũng linh khí sung túc, trên thân cây này lại mơ hồ toát ra tử khí.

"Sinh cơ của cây này đã hoàn toàn bị cướp đi.” Tay thiếu quan chủ ấn trên cây trong chốc lát, nói.

Mặt thiếu quan chủ hơi đen, trên núi phía sau nhà mình xuất hiện tà vật như vậy, thiếu quan chủ như anh ta lại không hề hay biết, quả thực là thất trách.

Lại nhìn vào hốc cây, quả nhiên đã trống rỗng.

“Cái đó cái đó” Mũi chân Thanh Quang ma sát trên mặt đất, tựa hồ có chuyện gì muốn nói.

Chương 725: Vô Đề

Cố Khanh chú ý tới, mỉm cười hiền hòa với cậu ta, vội hỏi:

“Có phải Thanh Quang biết chút gì không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn qua.

Thanh Quang thấy tất cả mọi người nhìn mình, thanh âm nhỏ hơn:

“Tôi tôi lần trước lén lấy một thứ ở chỗ này, cảm thấy rất kỳ dị lại không biết vấn đề xảy ra ở nơi nào, vốn định mang đi hỏi sư phụ, không biết có ích gì không.”

Thanh Quang nói xong lấy ra một sợi chỉ đỏ từ ống tay áo.

Trước đó Thanh Quang tò mò phát hiện trong hốc cây trừ một pho tượng ra còn có một nắm chỉ đỏ, lén lấy một sợi để chơi, sư đệ đi chung với cậu ta cũng không biết chuyện này.

Sợi chỉ đỏ vừa giao cho Tạ Giác, Thanh Quang đã bị thiếu quan chủ xách lên, đứa nhỏ xui xẻo này, cái gì cũng dám chạm vào, cũng không biết có thể bị ảnh hưởng gì hay không.

May mắn sợi chỉ đỏ này là tà vật nhằm vào người yêu nhau.

Thanh Quang là một tiểu đạo đồng, đừng nói là đạo sĩ, tuổi này còn chưa biết yêu là gì.

Bởi vậy Thanh Quang cầm chỉ đỏ vài ngày mà vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Thiếu quan chủ xách hai tiểu đạo đồng lên kiểm tra một lần, phát hiện đều rất khỏe mạnh, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến thiếu quan chủ phục hồi tinh thần lại, mới nhìn về phía Tạ Giác hỏi: "Đây rốt cuộc là cái gì?!"

Tạ Giác trầm ngâm một lát, nói ra vụ án chỉ đỏ và mục đích bọn họ đến đây hôm nay.

Thiếu quan chủ nghe xong trợn mắt há hốc mồm: "Chuyện này không thể nào! Ông ta ở Thái Thanh Quan dùng tà pháp tu luyện, làm sao có thể không bị ai phát hiện?"

Tạ Giác sắc mặt không thay đổi:

"Vậy tượng thần và chỉ đỏ trong tay tôi thì giải thích như thế nào?!"

Thiếu quan chủ câm nín, cuối cùng cắn răng nói:

"Tôi và các người đi bắt Xích Tùng!"

Giọng nói kiên quyết không cho phép từ chối.

Nguyên nhân thiếu quan chủ nói như vậy vì lo lắng đến thanh danh Thái Thanh Quan. Xích Tùng này rõ ràng là một tà đạo, nếu bị các môn phái khác biết Thái Thanh Quan thu nhận tà đạo mà còn không biết gì thì phỏng chừng Thái Thanh Quan mất hết mặt mũi.

Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là do thiếu quan chủ như anh ta ra mặt, cùng Bộ Đặc Dị bắt được Xích Tùng, cứu vãn thanh danh Thái Thanh Quan.

Sau khi cân nhắc, Tạ Giác đồng ý.

Có chỉ đỏ, bọn họ có thể nhờ nó tìm được vị trí đại khái của Xích Tùng, có thể nghiên cứu kỹ cách loại bỏ chỉ đỏ.

Mấy người xuống núi hội hợp với Khương Mặc Ngôn.

Như đã dự đoán, Xích Tùng dọn dẹp căn phòng sạch sẽ, trừ đồ vật của ông ta ra, không để lại một cọng tóc.

Đây cũng là thói quen của người tu luyện huyền học, móng tay tóc bị người khác lấy được rất dễ bị ếm bùa, nên thường sẽ đốt tóc và móng tay.

Nếu như không phải Thanh Quang bướng bỉnh lấy trộm một sợi chỉ đỏ, nói không chừng lúc này thật đúng là manh mối gì cũng tìm không thấy!

Vì thế, ba người Cố Khanh lại đây, lúc đi thì tăng thêm một anh đẹp trai mặc áo đạo sĩ màu trắng, đầu đội quan, đeo kiếm Thất Tinh.

Thiếu quan chủ đi chung với Tạ Giác, Khương Mặc Ngôn cực kỳ bắt mắt, nếu không phải có công chuyện, Cố Khanh không muốn đi chung với họ chút nào.

Chỉ đỏ là tà vật, la bàn của Cố Khanh có thể không chịu nổi tà vật, nhưng có thể dựa vào thứ này để bói toán.

Vì chuẩn xác, Tạ Giác và thiếu quan chủ đều dùng phương pháp khác nhau của mình để bói toán, cuối cùng kết luận là cùng một phương hướng.

Hướng tây nam, nhà cao tầng, nơi đông người.

Điều này có nghĩa là Xích Tùng vẫn còn ở thành phố S!

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn cố gắng nghiên cứu chất liệu

của chỉ đỏ trong khi xe chạy hướng tây bắc.

Đầu tiên là dùng linh lực bao phủ lên bàn tay, Cố Khanh phát hiện sợi chỉ đỏ được bện từ mười sợi chỉ mảnh hơn.

Mỗi sợi chỉ mảnh bên trong rỗng, thoạt nhìn như những cái ống nhỏ.

Dùng dao không thể cắt đứt.

Đốt bằng lửa nó sẽ co rút lại, chờ lửa tắt thì dần giãn ra kích cỡ như cũ.

Chưa nghiên cứu rõ Cố Khanh đã thấy xe ngừng lại dưới một tòa cao ốc.

Chương 726: Vô Đề

Sợi chỉ đỏ dường như cảm ứng được cái gì đó, mãnh liệt nhảy nhót trong tay Cố Khanh, vươn dài hướng cao ốc.

Cố Khanh biết, bọn họ tìm đúng nơi rồi.

Mấy người Cố Khanh theo phương hướng sợi chỉ đỏ vươn ra cuối cùng dừng trước cửa phòng tạp vật của cao ốc này.

Nhìn chỗ này, ánh mắt Cố Khanh có chút phức tạp, từ Thái Thanh Quan đến tạp vật, đạo nhân Xích Tùng này rất biết giấu mình.

Ai mà ngờ được, một tà đạo bị Bộ Đặc Dị truy bắt sẽ trốn trong một phòng tạp vật nhỏ hẹp ở một cao ốc nằm trong khu đô thị náo nhiệt nhất?

Chuẩn bị sẵn sàng bùa và pháp khí, Tạ Giác đá bung cửa.

Điều khiến Cố Khanh không ngờ chính là, chỉ đỏ cảm ứng lẫn nhau, Xích Tùng đã sớm cảm ứng được bọn họ đến, chẳng qua bởi vì không kịp chạy trốn nên còn ở đây.

Phòng tạp vật này vốn là chủ nhà mua để những người không có tiền mà muốn ở trung tâm thành phố thuê lại.

Tạ Giác đạp mở cửa, cảnh tượng bên trong vô cùng kỳ dị: toàn bộ căn phòng tựa hồ hoàn toàn bị chỉ đỏ bịt kín, chỉ đỏ vươn hướng nơi có người, như những con sâu màu đỏ, ai mắc chứng sợ hãi dày đặc e rằng không chịu nổi, tay Cố Khanh theo bản năng run lên ném ra một lá bùa Linh Hỏa.

Giống như đụng phải thứ gì đó đáng ghét, những sợi chỉ đỏ rút về phía sau.

Chỉ đỏ không di chuyển nhiều, nhưng toàn bộ căn phòng giống như động Bàn Tơ khiến người cảm thấy ớn lạnh.

Phía sau đống chỉ đỏ che khuất tầm mắt, có một giọng nói già nua mở miệng nói chuyện: “Không ngờ các người tới nhanh như vậy!"

“Xích Tùng!” Thiếu quan chủ nghe thấy thanh âm này liền nghiến răng nghiến lợi: “Tà đạo này, ông núp trong Thái Thanh Quan chúng tôi rốt cuộc có mục đích gì?! Ông đã làm gì trong Thái Thanh Quan?!”

“Ồ?” Thanh âm Xích Tùng có chút kinh ngạc: “Thiếu quan chủ cũng tới?”

Thiếu quan chủ hừ lạnh một tiếng: “Ông lợi dụng Thái Thanh Quan của tôi làm nơi nương náu hại người, tôi thân là thiếu quan chủ, có trách nhiệm bắt bắt ông về!”

Xích Tùng khẽ thở dài:

“Vốn mượn chỗ Thái Thanh Quan các người làm nơi để Nguyệt Lão đại nhân hấp thu linh khí, tôi thấy ngại không muốn động vào người của Thái Thanh Quan, nay xem ra tôi đã mềm lòng.”

Xích Tùng chậm rãi từ phía sau đi ra, trong tay cầm một pho tượng, chính là tượng Nguyệt Lão mà tiểu đạo đồng nói.

Pho tượng quả thật rất giống tượng Nguyệt Lão thường được thờ cúng, một tay cầm sổ nhân duyên, một tay cầm dây đỏ.

Chỉ có điều, trên mặt Nguyệt Lão này chẳng chút hiền hòa, ánh

mắt giống như muốn ăn thịt người!

Xích Tùng trong tay cầm pho tượng, thật giống như ông ta không chút sợ hãi, tùy tiện đi ra.

Thiếu quan chủ nóng lòng tẩy thoát oan khuất chứa chấp tà đạo của Thái Thanh Quan, anh ta ra tay.

Bởi vì lúc trước nhìn thấy Cố Khanh thử nghiệm, biết chỉ đỏ sợ Linh Hỏa, thiếu quan chủ phủ một lớp Linh Hỏa lên kiếm Thất Tinh của mình.

Kiếm Thất Tinh vốn lóe tia sáng lạnh, nay phủ Linh Hỏa biến thành màu lửa đỏ, đẹp mắt mà uy lực kinh người.

Một kiếm đâm về phía Xích Tùng.

Xích Tùng lại không hề nhúc nhích, trong tay vẫn cầm pho tượng, dường như đó là thứ quan trọng hơn mạng của ông ta.

Dự cảm được nguy hiểm, bức tượng tỏa ánh sáng đỏ bao phủ Xích Tùng.

Không chỉ như thế, một đống chỉ đỏ vốn e sợ Linh Hỏa bỗng chống hăng tiết gà tấn công thiếu quan chủ.

Trước đó đã nói pháp khí bình thường không thể chém đứt chỉ đỏ, Linh Hỏa cũng vô dụng, chỉ đỏ vòng quanh thiếu quan chủ như muốn trói anh ta lại.

Nếu thiếu quan chủ bị trói thật thì tiêu.

Trông thấy cảnh này, đám người Tạ Giác vội vàng tiến lên hỗ trợ.

Bùa không cần tiền ném vào bên trong, thiếu quan chủ cũng

nhân cơ hội nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Cho dù có nhanh hơn nữa, lúc thiếu quan chủ chạy ra cũng không khỏi bị quấn lấy chân. May mắn chỉ đỏ dường như bị giới hạn phạm vi công kích, sau khi thiếu quan chủ chạy ra phòng tạp vật thì chúng nó nhanh chóng rụt về.

Nhưng dù vậy, trên người thiếu quan chủ có nhiều vết máu.

Chương 727: Vô Đề

Thiếu quan chủ chật vật ổn định thân hình, xoay người nhìn sợi chỉ đỏ vẫn bình thường giăng đầy phòng:

“Thứ này rốt cuộc làm bằng gì mà kỳ dị thế?”

Xích Tùng vốn còn có chút khẩn trương, sau khi phát hiện thiếu quan chủ Thái Thanh Quan đều không làm gì được mình, lập tức thả lỏng tinh thần:

“Mấy vị hãy đi mau, miễn cho ta mời Nguyệt Lão đại nhân ra, để cho các người có tới không trở về!”

Tạ Giác nhíu mày: “Vớ vẩn! Thờ một Tà Thần giả làm Nguyệt Lão, ông không sợ mình sớm muộn gì cũng bị cắn nuốt?!”

Xích Tùng nghe vậy, trên mặt trắng bệch.

Xích Tùng đương nhiên biết mình thờ cái gì.

Nhưng còn cách nào khác?

Ông ta đi tới bước này đều là những người trước mắt bức ép!

Xích Tùng nói với nhóm người Tạ Giác:

“Tôi nghe theo Nguyệt Lão đại nhân điều khiển, kẻ phải chết đương nhiên sẽ là các người! Tôi sẽ biến thành như vậy chẳng phải toàn do đám chính đạo mấy người không chịu thu nhận tôi sao?”

Ước mơ ban đầu của Xích Tùng là kiếm được nhiều tiền, lấy

vợ sinh con, già đi làm phú ông.

Nhưng con người, đại đa số đều sợ chết.

Một lần tình cờ Xích Tùng gặp được một thầy bói, bên cạnh mang theo tiểu đồ đệ.

Thầy bói này rất lợi hại, Xích Tùng chưa nói gì, đối phương chỉ xem tướng đã nói gần đúng một số điều Xích Tùng trải qua, còn chỉ ra trong thời gian gần ông ta sẽ gặp một rắc rối nhỏ.

Xích Tùng vì thế mà tôn sùng thầy bói kia làm khách quý, hy vọng đối phương có thể giúp mình lúc gặp rắc rối.

Thầy bói đương nhiên cũng thích ngày tháng nhàn nhã, bị thế công tiền tài của Xích Tùng làm xiêu lòng, trở thành khách quý của riêng nhà ông ta.

Xích Tùng vốn cho rằng, thầy bói này thoạt nhìn cũng chỉ năm, sáu mươi tuổi.

Nào ngờ tiểu đồ đệ có một lần nói lỡ miệng, khiến Xích Tùng biết thầy bói đã hơn chín mươi tuổi.

Sau khi Xích Tùng kinh ngạc thoáng chốc nảy ý muốn tu luyện.

Xích Tùng nói chuyện này với thầy bói, còn nói chỉ cần thầy bói dạy cho ông ta phương pháp kéo dài tuổi thọ, ông ta sẵn lòng hiến dâng nhiều tài sản.

Không ngờ thầy bói vừa nghe liền từ chối, nói Xích Tùng không có thiên phú này.

Xích Tùng nhiều lần thỉnh cầu, thầy bói trực tiếp mang theo đồ đệ biến mất vào một ngày nọ.

Nên mới có chuyện Xích Tùng sau này đi tới các môn phái bái sư.

Về sau Xích Tùng bị từ chối, đi đến đạo quan mà ông ta đã nói.

Lúc Xích Tùng đến, phát hiện đạo sĩ già của đạo quan kia có chút bản lĩnh xem tướng, nhưng chỉ là cơ bản, đạo sĩ già không có phương pháp tu luyện giúp người sống lâu.

Có chút ít còn hơn không, Xích Tùng đi theo đạo sĩ già học vài ngày, ông ta nghĩ đạo quan này cũng truyền thừa nhiều năm như vậy, không chừng có thuật tu luyện gì, chỉ là lão đạo sĩ thử thách ông ta nên không lấy ra.

Không ngờ pháp thuật này không phải là lão đạo sĩ cho, mà là Xích Tùng ở dưới chân núi ngẫu nhiên thấy được một hộ thôn dân sắp chuyển nhà, ném đồ đầy đất.

Xích Tùng nhìn thoáng qua chợt trông thấy một pho tượng Nguyệt Lão.

Xích Tùng là phú ông, tự nhiên có chơi đồ cổ. Sau đó ông ta xem xét cẩn thận, phát hiện đây là một pho tượng cổ, có lịch sử mấy trăm năm.

Xích Tùng mang pho tượng về đạo quán lén lút giấu đi, không để cho lão đạo sĩ biết.

Không ngờ đêm đó ông ta mơ thấy một ông già giống hệt như pho tượng, tự xưng là Nguyệt Lão.

Đối phương nói có duyên với ông ta, biết ông ta cầu đạo nên ban cho một phần tiên duyên.

Nguyệt Lão điểm vào trán Xích Tùng, ông ta liền ngất đi.

Khi ông ta tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Xích Tùng tỉ mỉ nhớ phương pháp đột nhiên xuất hiện trong đầu, đó là kéo tơ hồng ‘giúp’ người yêu bên nhau, do đó lấy ra một ít sinh khí để tu luyện, ông ta không ngốc, tự nhiên nhìn ra bên trong có chút tà môn.

Nhưng đường chính đạo đi không thông, vì trường sinh, Xích Tùng đi lên con đường tà đạo chỉ vì bị đám người chính đạo ép buộc!

Chương 728: Vô Đề

Xích Tùng dứt khoát cắn răng thực hiện.

Đang lúc Xích Tùng nhớ lại lúc trước mình dấn thân vào tà đạo như thế nào.

Cố Khanh đứng ở phía sau Tạ Giác và thiếu quan chủ, nháy mắt với Khương Mặc Ngôn bên cạnh.

Tay cô lén cầm hai lá bùa lóe tia sáng vàng.

Đó là bùa Rước Thần và bùa Rước Quỷ.

Bùa Rước Quỷ là mời trong địa phủ, bùa Rước Thần thì đúng như tên gọi, đương nhiên là rước thân thể thần tiên trên trời.

Cố Khanh đang do dự có thể sử dụng hai lá bùa này không.

Dùng bùa Rước Quỷ? Với kết quả thử nghiệm mấy lần của Cố Khanh, nếu cô sử dụng không chừng sẽ mời ra hồn phách Âm Dương Tuần Tra Sử của Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh không dám thử.

Dùng bùa Rước Thần thì không xác định công hiệu.

Trên trời có nhiều thần tiên như vậy, ai biết mời trúng vị nào không chút sức tấn công, còn hao phí nhiều linh lực, không có lời.

Nhưng hiện giờ không có cách khác nhanh mà có hiệu quả hơn.

Cố Khanh cho rằng Tà Linh trong pho tượng tự xưng là Nguyệt Lão, tính công kích chắc không quá mạnh.

Vấn đề lớn nhất là làm sao giải quyết sợi chỉ đỏ đầy phòng.

Khương Mặc Ngôn lắc đầu với Cố Khanh, tựa hồ đã nghĩ tới cái gì đó.

Anh làm khẩu hình: Lửa, lửa càng lợi hại hơn!

Cố Khanh nhìn thấy, thầm đoán.

Ý của anh là dùng linh lực đốt bùa cháy lửa còn chưa đủ lợi hại?!

Cố Khanh nỗ lực nhớ lại, nghĩ đến một lá bùa, bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa.

Đây là một lá bùa cao cấp, tương tự như kỹ năng quần công phiên bản tăng cường.

Cái gọi là Nghiệp Hỏa, chỉ có một loại lửa trong địa phủ có thể thanh lọc tất cả tội ác trên đời.

Nghe nói bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa có thể dẫn tới Nghiệp Hỏa địa phủ trợ giúp thanh trừ tội ác của nhân gian.

Nhưng vấn đề là, bùa này. . . Cố Khanh còn chưa vẽ thành công!

Cố Khanh vẽ bùa chú không lười biếng một ngày nào.

Đoạn thời gian trước cô lại có chút đột phá, nhưng bởi vì có kinh nghiệm cần hao phí công đức vẽ bùa Khô Mộc Phùng Xuân, nên Cố Khanh không dám thử vẽ nhưng lá bùa cùng cấp bậc.

Bao gồm bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa.

Nhưng lúc này, cũng chỉ có thể thử một lần.

Cố Khanh cắn răng một cái, ý bảo Khương Mặc Ngôn yểm hộ cho mình.

Sau đó cô vụng trộm xoay người, lấy ra một cây bút bùa chấm chu sa, thử vẽ bùa trong hư không.

Cố Khanh mới gần đây học được vẽ bùa trong hư không.

Hiện tại cô có thể vẽ bùa bình thường bằng cách này, nhưng chưa từng thử cấp bậc cỡ bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa.

Khi bút của Cố Khanh vừa động, Tạ Giác cùng thiếu quan chủ liền có phản ứng.

Hai người vững vàng chiếm cứ vị trí cửa, thoáng di động bước chân che kín thân hình Cố Khanh.

Nhưng không lâu sau đó.

Khi công đức của Cố Khanh rót vào phù bút, bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa bắt đầu chậm rãi thành hình.

Chỉ đỏ trong phòng bắt đầu rung nhẹ, giống như là phát hiện ra cái gì khiến chúng nó sợ hãi.

Xích Tùng phản ứng hơi chậm rốt cục cũng chú ý tới, thay đổi sắc mặt: “Các người đang làm cái gì vậy?!”

Xích Tùng vung tay hướng nhóm người Tạ Giác, mấy sợi chỉ đỏ bắn về phía tứ chi của họ.

Quả nhiên phạm vi hoạt động của chỉ đỏ có giới hạn.

Vượt qua cửa phòng tạp vật thì chỉ đỏ yếu đi nhiều, bị Linh Hỏa trong tay Tạ Giác bức lui.

Xích Tùng bất đắc dĩ ôm tượng tiến lên vài bước, xem ra phạm vi công kích của chỉ đỏ sẽ mạnh hơn khi ở gần pho tượng.

Tạ Giác và thiếu quan chủ nghênh đón, phụ trách ngăn cản chỉ đỏ lại bắn tới.

Khương Mặc Ngôn phụ trách hộ pháp cho Cố Khanh, đánh lui một ít "cá lọt lưới".

Cố Khanh biết bùa này hữu dụng, vẽ càng thêm nghiêm túc, một bước cũng không dám sai lầm.

Nhưng rất nhanh, cô cảm thấy hụt hơi.

Công đức là Thiên Đạo đưa ra phần thưởng cho người có trợ giúp thế gian, dùng một ít để vẽ bùa còn được.

Nhưng muốn dùng nhiều hơn, đó là tuyệt đối không thể. Càng nhiều công đức bị Thiên Đạo cấm sử dụng.

Tình huống hiện tại của Cố Khanh là sử dụng công đức rất ít.

Cũng may, Khương Mặc Ngôn chú ý tới loại tình huống này.

Chương 729: Vô Đề

Anh ném một lá bùa Linh Hỏa đẩy lùi hai sợi chỉ đỏ thoát ra, sau đó quay người đặt tay lên vai Khương Mặc Ngôn.

Trong khoảnh khắc, Cố Khanh cảm giác công đức dày đặc từ bả vai, qua cánh tay, chảy đến đầu bút.

Khương Mặc Ngôn là ai? Âm Dương Tuần Tra Sử chuyển kiếp!

Nên biết lúc trước bởi vì sức mạnh và thân thể không hợp nên Khương Mặc Ngôn mới yếu ớt nhiều bệnh. Dựa vào công đức vẫn tích góp được có thể làm cho cả người lấp lánh ánh sáng vàng, mới bình an sống sót.

Công đức này dày tới cỡ nào?

Ngòi bút của Cố Khanh vẽ càng suôn sẻ, trong mơ hồ cô hơi hiểu ra.

Vân Triện ngưng tụ thành hình, bắt đầu nhanh chóng nóng lên, còn toát ra chút tia lửa.

Cố Khanh vẽ nét cuối cùng, ánh sáng vàng ngưng tụ, thành công!

Cố Khanh nói với Tạ Giác và Khương Mặc Ngôn:

“Mau lùi lại!”

Cố Khanh nói xong vỗ chưởng, đánh Vân Triện màu đỏ rực cháy lửa vào phòng tạp vật.

Lửa dính vào chỉ đỏ liền cháy hừng hực.

Không cần điều khiển, lửa dường như có ý thức, không có thiêu hủy bất cứ thứ gì khác, chuyên môn chọn chỉ đỏ đầy phòng, Xích Tùng và pho tượng trong tay ông ta.

Xích Tùng rít gào trong lửa:

“Tôi không phục, tại sao sẽ như vậy?! Tôi không phục!”

Chờ khi lửa tắt, chỉ trong phòng bị đốt sạch.

Không còn chỉ đỏ, những tàn hồn của cặp tình nhân vốn bị chỉ đỏ giam cầm cũng tan biến.

Nhưng trong phòng tạp vật không có dấu vết bị lửa đốt, rất sạch sẽ.

Xích Tùng nằm trên mặt đất, trên người không có vết bỏng nào, nhưng những thứ ông ta tu luyện dựa vào tà pháp đều mất hết.

Với tuổi của Xích Tùng, không có tu vi, phỏng chừng sắp chết. Tội nghiệt mà ông ta gây ra phải chờ sau khi chết đưa đến địa phủ thanh toán.

Dù vậy, Xích Tùng vẫn nắm chặt bức tượng Nguyệt Lão kia, trong miệng lẩm bẩm: “Tôi không phục, không nên như vậy. . .”

Từ tượng Nguyệt Lão chui ra một luồng hơi thở đỏ lén lút chui vào cơ thể Xích Tùng.

Nhóm Cố Khanh không phát hiện ra.

Nhìn thấy Xích Tùng ngã xuống, Cố Khanh thở phào nhẹ nhõm, cô cảm thấy người suy yếu, chân mềm nhũn suýt té.

Bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa vừa rồi hao phí công đức và nhiều linh khí, khiến Cố Khanh không chịu nổi.

Nhưng một lần như vậy nhận được lợi ích rất lớn.

Một tà đạo hại không ít người như Xích Tùng, trừ bỏ ông ta, Thiên Đạo phản hồi công đức cho Cố Khanh nhiều còn hơn số lượng tiêu hao. Cố Khanh vẽ ra bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa, đạt được công đức nhiều hơn nhóm người Tạ Giác rất nhiều.

Chẳng qua những công đức này còn bao bọc ngoài người, cần phải chậm rãi hóa thành của mình.

Tạ Giác bảo Cố Khanh nghỉ ngơi một chút, anh ấy mang theo thiếu quan chủ và Khương Mặc Ngôn đi vào trong.

Nghiệp Hỏa đã đốt sạch sợi chỉ đỏ trong phòng, nhưng bức tượng Nguyệt Lão trong tay Xích Tùng vẫn còn nửa cái.

Tạ Giác đi đến bên cạnh Xích Tùng, muốn đưa tay trực tiếp hủy bức tượng này, không ngờ vừa đưa tay ra, cánh tay đã bị Xích Tùng bắt được.

Trong mắt Xích Tùng có lóe tia sáng đỏ:

“Các người Đừng hòng trừ bỏ ta!"

Thanh âm này nghe già nua, nhưng căn bản cũng không phải là giọng của Xích Tùng lúc trước.

Tạ Giác ý thức được đây chính là Tà Linh trong pho tượng đã chiếm cứ thân thể Xích Tùng. Anh ấy thầm nghĩ không ổn, trực tiếp một kiếm đâm vào người Xích Tùng.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, sinh cơ còn sót lại của Xích

Tùng nhanh chóng biến mất, một sợi chỉ màu đỏ xuyên thủng lớp linh khí trên người Tạ Giác, quấn quanh cổ tay anh ấy rồi biến mất.

Bức tượng Nguyệt Lão rơi trên mặt đất trực tiếp hóa thành tro tàn.

Xích Tùng cũng tắt thở.

Lúc chết ông ta còn mở to hai mắt, hiển nhiên là chết không nhắm mắt. Chỉ sợ ông ta nằm mơ cũng không ngờ mình chết nhanh như vậy, chết trong tay 'Nguyệt Lão' mà mình thờ.

Cố Khanh vốn là tựa vào tường nghỉ ngơi, nhìn thấy cảnh này nhanh chóng vọt tới, cầm lấy cổ tay Tạ Giác từ trên xuống dưới đánh giá một lần, nhưng không tìm thấy sợi chỉ đỏ đâu.

Cố Khanh lo lắng nhìn Tạ Giác:

"Anh? Có cảm giác thế nào? Không sao chứ?"

Tạ Giác sờ cổ tay mình, lại cảm ứng linh lực toàn thân một lần, không có chút khác thường nào.

Chương 730: Vô Đề

"Hẳn là không có việc gì, cảm giác rất bình thường." Tạ Giác an ủi Cố Khanh.

Tạ Giác còn muốn tiếp tục xử lý chuyện Xích Tùng, không ngờ lại bị Cố Khanh cứng rắn kéo dậy, lôi ra ngoài:

“Không được, em không tin lời anh! Chúng ta lập tức trở về kiểm tra!”

Xích Tùng có là gì, sao quan trọng bằng sự an toàn của anh trai mình. Cố Khanh hạ quyết tâm lập tức kéo anh trai trở về làm kiểm tra chi tiết.

Về phần thi thể, có thể giao cho người khác xử lý. Thiếu quan chủ còn ở đây, cũng có thể giao cho thành viên khác của Bộ Đặc Dị đến giải quyết chuyện tiếp theo.

Cố Khanh kéo Tạ Giác ra cao ốc, Khương Mặc Ngôn đi theo phía sau, nhìn cổ tay Tạ Giác, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Mới đi ra, bọn họ đang đi hướng chỗ đậu xe thì nghe một tiếng hét rung động tâm can:

“Anh họ!”

Nhóm Cố Khanh cùng quay đầu nhìn.

Cố Khanh và Tạ Giác thấy một anh đẹp trai tóc xoăn, mặc đồ thoải mái, tay cầm mực nướng, vẻ mặt vui sướng bất ngờ nhìn hướng họ.

Người này hình như không quen?

Ngược lại Khương Mặc Ngôn vẻ mặt kinh ngạc: “Từ Ngạn, sao em ở đây?”

Từ Ngạn là em họ ngoại của Khương Mặc Ngôn. Khương Mặc Ngôn và Từ Ngạn khi còn bé quan hệ rất tốt, chẳng qua sau này bệnh của anh ngày càng nặng, hai người dần ít liên hệ, chỉ gặp vào ngày lễ Tết.

Khương Mặc Ngôn cảm thấy kỳ lạ, thằng nhóc này không phải đang ở thủ đô sao? Sao đến thành phố S?

Từ Ngạn gãi tóc xoăn, chỉ một nam hai nữ bên cạnh:

“Em và bạn đi du lịch.”

Nhìn theo hướng ngón tay Từ Ngạn chỉ, phía xa một trong hai cô gái đặc biệt xinh đẹp ngây thơ.

Lại nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Từ Ngạn, Khương Mặc Ngôn liền hiểu: Đây là đuổi theo cô gái.

Khuyến khích vỗ vai em họ, anh hỏi: “Chuẩn bị đi đâu chơi? Có cần anh giới thiệu vài chỗ cho không?”

Khương Mặc Ngôn cảm thấy mình ít nhất ở thành phố đã lâu, tuy luôn làm nhiệm vụ nhưng chắc chắn quen thuộc hơn nhóm người em họ.

Từ Ngạn đảo tròng mắt, lắc đầu, cười tươi:

“Chúng em đã lên kế hoạch rồi.”

Từ Ngạn nhìn Cố Khanh và bạn học đứng đợi cạnh xe, ý thức được Khương Mặc Ngôn tựa hồ có việc phải làm, vội vàng nói:

“Anh bận việc thì đi trước đi, em chỉ muốn chào hỏi với anh. Bạn em đang gọi em, đi đây.”

Khương Mặc Ngôn gật đầu, cũng biết chuyện của Tạ Giác quan trọng hơn, mấy người nhanh chóng trở về Bộ Đặc Dị trước rồi nói sau.

Bộ Đặc Dị.

Lệ Hoan nhận được tin tức của Cố Khanh dẫn người đi xử lý những chuyện còn lại của vụ Xích Tùng.

Xích Tùng này là một quái nhân.

Xích Tùng đưa chỉ đỏ cho một số cặp tình nhân bị chết một người, vậy mà ông ta còn để lại cuốn sổ ghi.

Trong này có mấy nạn nhân còn sống, cần bọn họ nhanh chóng chạy đi cứu chữa. Tà Linh tự xưng Nguyệt Lão cuối cùng tựa hồ thông qua chỉ đỏ trói buộc Tạ Giác, đại biểu cho những nạn nhân bị chỉ đỏ trói vẫn không có hoàn toàn giải thoát.

Bọn họ cần dựa theo cuốn sổ ghi chép tìm được những người này, cắt đứt chỉ đỏ.

Những thành viên khác của Bộ Đặc Dị và Tạ Vọng Sóc nhận được tin tức vội vàng chạy tới đều vây quanh Tạ Giác, dùng các loại phương pháp kiểm tra tình huống của anh ấy.

Nói cũng kỳ lạ, các loại phương pháp đều đã thử qua, vẫn không kiểm tra ra chút lạ thường nào.

Cuối cùng Tạ Vọng Sóc không có biện pháp nào, còn tự mình giúp con trai bói một quẻ, lén bói bằng Thiên Cơ Bàn.

Không ngờ kết quả là: Không đáng ngại, có lợi.

Ý tứ là chỉ đỏ kia đối với Tạ Giác không có bất kỳ chỗ xấu nào, ngược lại có lợi.

Đã thế thì những người khác cũng yên tâm, chỉ cần vô hại, tuy rằng không biết sẽ có tác dụng gì nhưng chắc không có vấn đề.

Bên kia.

Em họ của Khương Mặc Ngôn là Từ Ngạn đang bắt đầu hành trình mạo hiểm cùng các bạn.

Ngoại trừ Từ Ngạn ra, ba người khác gồm có Trình Thanh, Lâm Thư Ngọc cùng với Vương Mậu.

Bốn người là sinh viên chung trường đại học, nhưng chỉ chung câu lạc bộ chứ không phải bạn học cùng lớp.

Bọn họ gia nhập câu lạc bộ được gọi là Hiệp hội những người đam mê linh dị.

Chương 731: Vô Đề

Ban đầu, câu lạc bộ này cũng là để chia sẻ một số sự kiện kỳ lạ mà mọi người nhìn thấy và nghe được, xem phim kinh dị, thảo luận về sự kiện linh dị nào đó bằng cách khoa học.

Nhưng lần này hội trưởng nói những chuyện này chơi nhiều hơi chán.

Hội trưởng đã đưa ra một đề nghị.

Các thành viên trong câu lạc bộ chia thành các nhóm, tìm được một số địa điểm thú vị bị ma ám, sau đó đi tìm kiếm thử xem rốt cuộc có thật sự tồn tại quỷ quái hay không.

Từ Ngạn gia nhập câu lạc bộ này không phải vì rất có hứng thú với linh dị, đơn thuần là lúc câu lạc bộ nhận người mới, bị đàn chị trên một khóa Lâm Thư Ngọc hớp hồn, mơ màng điền vào đơn xin gia nhập câu lạc bộ.

Nói thật, bản thân Từ Ngạn rất sợ thứ này, chẳng qua vì theo đuổi đàn chị mà cố gồng.

Lúc này trở về thành phố S là bởi vì gần nhà Lâm Thư Ngọc vừa vặn có một "nhà ma" khá nổi tiếng, bọn họ chọn căn nhà ma quái này làm địa điểm thám hiểm.

Lâm Thư Ngọc phỏng chừng là trước khi học đại học bị người nhà quản lý tương đối nghiêm ngặt, nên vừa lên đại học thì bung lụa luôn.

Lâm Thư Ngọc sớm muốn thăm dò nhà ma ở gần nhà mình, chẳng qua bởi vì vừa về nhà đã bị cha mẹ nghiêm cấm không được

đi nơi nguy hiểm, nên đến tận bây giờ cô ấy cũng chưa đặt chân vào đó.

Lúc này trở về thành phố S, Lâm Thư Ngọc không báo cho gia đình biết, coi như mình đi du lịch.

Nếu lỡ bị người quen nào đó nhìn thấy, chờ cha mẹ cô biết, phỏng chừng cả nhóm đã thám hiểm nhà ma xong hết.

Vương Mậu là người quay phim duy nhất trong bốn người, gã có một chiếc camera cầm tay, trên đường đi đã mở máy quay.

Lần này gã cần quay lại quá trình bọn họ đi thám hiểm nhà ma làm ký lục.

Vương Mậu hỏi Lâm Thư Ngọc ở bên cạnh:

"Tiểu Ngọc, cái nhà ma mà cậu nói rốt cuộc là sao vậy?"

Lâm Thư Ngọc cau mày vì sự ân cần của Vương Mậu, cô ấy đi gần sát Trình Thanh:

"Đừng gọi tôi là Tiểu Ngọc, xin hãy kêu tôi là Lâm Thư Ngọc."

Sau khi nhấn mạnh một lần gọi tên đầy đủ của mình, Lâm Thư Ngọc phớt lờ vẻ mặt xấu hổ của Vương Mậu, biểu cảm chút vui sướng khi người gặp họa của Từ Ngạn, ngược lại nói đến chuyện nhà ma.

Ngôi nhà ma ám này ban đầu có gia đình năm người ở, gồm bà nội, cha, mẹ, anh trai và em gái.

Đêm đó, dường như là kẻ thù của cha đến cửa, chém chết cả gia đình năm người trong giấc ngủ.

Đợi đến ngày hôm sau hàng xóm thức dậy, thấy cửa nhà bọn

họ mở rộng, nhìn vào bên trong liền phát hiện thi thể của năm người.

Cảnh sát đã nhanh chóng mở một cuộc điều tra và nhanh chóng xác định được hung thủ.

Nhưng thật kỳ lạ, khi cảnh sát tìm thấy kẻ giết người thì hung thủ đã chết.

Lúc chết, hung thủ mở to mắt, tựa hồ nhìn thấy cái gì khiến người ta sợ hãi. Toàn thân hung thủ không có một miếng da lành lặn, tựa hồ là bị thứ gì đó cắn chết.

Nhưng nơi đối phương chết rõ ràng là ở trong phòng một khách sạn, căn bản không thể nào có dã thú cắn chết người.

Hung thủ đã chết, lại không tra được là ai giết hung thủ, vụ án diệt môn khép lại, vụ án hung thủ tử vong ngược lại trở thành vụ án chưa được giải quyết.

Vốn cho rằng mọi thứ chấm dứt, chủ nhà cho người khác thuê nhà với giá rẻ.

Không ngờ chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Người thuê nhà trông thấy bóng ma ngay hôm dọn vào ở, bóng ma thoắt ở chỗ này, thoắt ở chỗ kia.

Người thuê gan dạ ban đầu còn chưa bị dọa, một ngày nọ lúc hắn đang tắm, ngâm mình được một nửa chợt phát hiện nước trong bồn đều biến thành máu đặc sệt.

Hắn chưa phản ứng lại, đầu dường như bị ai đè xuống máu loãng.

Hắn liều mạng giãy giụa nhưng không nhúc nhích được, chậm

rãi mất đi ý thức.

Người thuê nhà coi như may mắn, chỉ bị đuối nước và hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, hắn sợ hãi không dám ở lại, kiên trì nói mình nhìn thấy quỷ, muốn chủ nhà trả lại tiền thuê nhà.

Chương 732: Vô Đề

Không còn cách nào khác, chủ nhà đã trả lại tiền thuê nhà cho người này.

Chủ nhà lại một lần nữa giảm giá, tìm thấy một người thuê nhà mới.

Lần này, chủ nhà nói rõ ràng.

Rằng căn nhà này xảy ra vụ án diệt môn, tựa hồ còn bị ma ám nên mới cho thuê với giá thấp.

Người thuê mới phất tay nói không tin những thứ đó, dứt khoát ở lại.

Mấy ngày đầu bình an vô sự, người thuê nhà mới còn cười nhạo chủ nhà nhát gan.

Nhưng không lâu sau, người thuê mới sức khỏe yếu dần, mỗi ngày đều là bọng mắt đen thui.

Vài ngày ngắn ngủi, từ một người đàn ông vạm vỡ thành một ma ốm như gậy tre.

Gã đi bệnh viện khám nhưng không tra được có bệnh gì, chỉ là sức khỏe yếu.

Lúc này gã cũng ý thức được có lẽ căn nhà có vấn đề.

Người này không thèm đòi lại tiền thuê nhà, vội vàng gói ghém đồ rời khỏi nhà ma kia.

Từ đó về sau, nhà ma ám hoàn toàn không cho thuê được.

Không chỉ như thế, hàng xóm xung quanh dần cảm thấy nhà ma này rùng rợn, lục tục dọn đi.

Tòa nhà này liền trực tiếp bỏ hoang.

Lúc Lâm Thư Ngọc nói tới đây, trong nhóm chỉ có Từ Ngạn lá gan bình thường là sắc mặt đã có chút tái nhợt.

Từ Ngạn cười gượng gạo với Lâm Thư Ngọc:

“Đàn chị, sao chị lại biết rõ ràng như vậy?”

Lâm Thư Ngọc nghe vậy, cười thẹn thùng:

“Tôi rất hứng thú với nhà ma này, đã sớm thu thập tư liệu. Lần này vừa vặn có thể đi thăm dò rõ!”

Vừa đi vừa nói chuyện bọn họ liền đến đích của chuyến đi này.

Đều nói tòa nhà quỷ ám kia đã bỏ hoang, trước mắt bọn họ chính là một tòa nhà bốn tầng thoạt nhìn được kiến tạo từ thập niên bảy mươi, tám mươi.

Nhà ma đó là phòng 401 tầng bốn.

Bình thường nhóm người nói đến sự kiện linh dị khá hào hứng, bây giờ nhìn thấy tòa nhà hoang phế này, hơn nữa bị gió lạnh chung quanh thổi qua, trong lòng ngược lại bắt đầu có chút hoảng hốt.

"Tiểu Ngọc, tôi cảm thấy nơi này quả thật có chút quái lạ." Trình Thanh kéo tay Lâm Thư Ngọc, nói.

Lâm Thư Ngọc nói:

“Đó đó là do mấy cậu tự dọa mình thôi!”

Nghe như đang thuyết phục đối phương hoặc với chính mình.

“Tiểu bạn học Thư Ngọc, chúng ta phải đi vào thật sao?" Vương Mậu muốn đánh trống rút lui, nhưng không muốn mất mặt mũi trước Lâm Thư Ngọc.

Về phần Từ Ngạn, đừng nhìn cậu ấy đứng yên trầm lặng, kỳ thật là đã bị dọa nói không nên lời.

Lâm Thư Ngọc tuy rằng cũng có chút hoảng hốt, nhưng vẫn cố gắng lấy lại tinh thần, nhìn Vương Mậu: “Như thế nào? Cậu không dám sao? Cậu sợ à?”

Bị mục tiêu mình định cua nhìn bằng ánh mắt đó, Vương Mậu lập tức ưỡn lồng ngực lên: “Sợ? Tất nhiên là tôi không sợ! Vậy thì chúng ta đi lên thôi, tôi sẽ đi đầu!”

Vương Mậu nói xong trước tiên bước lên tầng bốn.

Những người khác cũng đi theo.

Từ Ngạn là người cuối cùng đi lên, nói là chặn phía sau cho hai cô gái.

Tòa nhà này bị bỏ hoang đã lâu, khắp nơi đều là bụi bặm và mạng nhện, tay vịn cầu thang đã rỉ sét, phỏng chừng vừa chạm vào sẽ sập.

Một đường thuận lợi đi tới lầu bốn, bốn người không khỏi thở dài một hơi.

Ngay lập tức đứng ở cửa 401.

Cửa này không biết vì sao không bị khóa, đẩy nhẹ liền mở ra.

Bởi vì bỏ hoang, nơi này đã sớm mất điện, một mảnh tối đen như mực, bốn người đều cầm đèn pin chiếu sáng.

Vương Mậu nuốt một ngụm nước miếng, cầm chặt camera, dẫn đầu đi vào căn nhà ma nổi tiếng này.

Gia cụ trong phòng vẫn còn, chẳng qua bên trên đầy tro bụi. Chủ nhà cũng sợ quỷ, xếp nơi này vào vùng đất cấp tuyệt đối không đến gần.

Sau khi nhóm Lâm Thư Ngọc vào cửa, chậm rãi di chuyển trong phòng, một động tĩnh nhỏ cũng có thể làm nhóm người trẻ tuổi tự xưng to gan này hoảng sợ.

Từ Ngạn cảm thấy xung quanh có chút lạnh lẽo, trong lòng có loại cảm giác không ổn, đèn pin chiếu về phía trước, Vương Mậu còn cố gắng chống đỡ dẫn đường. Hai cô gái rất gan dạ, lúc mới vào còn lo sợ, đi vào một thời gian ngắn phát hiện không có gì xảy ra thì thả lỏng nhiều.

Chương 733: Vô Đề

“Đã xem xong rồi, hay là chúng ta đi?” Từ Ngạn nói, giọng hơi run.

Lâm Thư Ngọc lắc đầu: “Chờ một chút, dù sao đã vào đây, mình đi hết các căn phòng đi, như vậy thì quay vid mới có thể nộp cho hội trưởng.”

Lâm Thư Ngọc nói cũng có đạo lý.

Gia nhập Hội những người yêu thích linh dị đều là một đám tự xưng là to gan, nếu cuối cùng mọi người đều giao trải nghiệm thám hiểm của mình, còn nhóm họ chỉ vào cửa dạo một vài phút, nhất định sẽ bị đám người giễu cợt!

Lúc Lâm Thư Ngọc nói chuyện, cô ấy cảm thấy nhiệt độ bàn tay Trình Thanh hơi lạnh.

Lâm Thư Ngọc nghĩ rằng Trình Thanh cũng sợ, cô ấy vỗ tay đối phương nói: “Đừng sợ, tôi thấy căn phòng này tựa hồ không có quỷ! Lúc trước những người đó đều là tự mình dọa mình!”

Ánh đèn pin mờ ảo chiếu xuống, Trình Thanh cười với Lâm Thư Ngọc, gật đầu:

“Ừ! Tôi không sao, chỉ thấy hơi lạnh.”

Khoảnh khắc Trình Thanh cúi đầu, đáy mắt lóe tia sáng u ám.

Vương Mậu lúc trước đi dẫn đầu giờ thì bất chấp hình tượng trước mặt cô gái mình thích, quay đầu lớn tiếng nói:

“Các người nhanh một chút! Chúng ta chụp hết mọi nơi rồi đi ngay!”

Họ di chuyển từ phòng khách đến vị trí phòng ngủ.

Có ba phòng ngủ, phòng ngủ chính lớn nhất từng là phòng của ông bà chủ, hai phòng khác một là của bà nội, một là giường tầng cho bọn nhỏ ở.

Cũng không biết có phải do quá mức sợ hãi sinh ra ảo giác hay không, sau khi mở phòng ngủ bọn nhỏ ra, Từ Ngạn cảm thấy mình loáng thoáng nghe được tiếng cười của con nít.

“Mấy mấy người có nghe được thanh âm gì không?" Từ Ngạn nhịn không được hỏi: “Giống như có tiếng con nít đang cười.”

Đáp lại Từ Ngạn là ánh mắt ngạc nhiên của ba đồng bạn, bọn họ không nghe thấy gì cả.

“Có lẽ tôi nghe lầm nhỉ?” Từ Ngạn cười gượng gạo, tay không kiềm được sờ bùa hộ mệnh đeo trên cổ, lúc trước ăn Tết anh họ Khương Mặc Ngôn tặng cho họ hàng mỗi người một cái, Từ Ngạn thấy hoa văn đặc biệt nên đeo vào.

Lúc này cũng chỉ có bùa hộ mệnh mới có thể mang đến cho Từ Ngạn một chút an ủi.

Đi phòng tiếp theo, trong phòng bà nội có một cái máy may, lúc Vương Mậu đi vào không biết giẫm trúng chỗ nào mà máy may phát ra một tiếng két sắc nhọn, khiến mấy người hoảng sợ.

Phòng ngủ chính là đáng sợ nhất.

Từ Ngạn đứng ở cửa, căn bản không dám đi vào, cậu ấy nhìn thấy trên giường có một bóng tối như mực, còn có một đôi mắt lóe ánh sáng xanh trong bóng đêm, sợ tới mức níu chặt khung cửa

không chịu vào.

Mới đầu nhóm Vương Mậu cũng hết hồn, cho rằng là có quỷ. Không ngờ cầm camera đi về phía trước, chợt nghe được một tiếng méo chói tai, bóng đen với đôi mắt xanh nhanh chóng nhảy đến cửa sổ, biến mất hút.

Hóa ra là một con mèo hoang.

Nhà bếp không có vấn đề gì, ngôi nhà ma ám này chỉ còn lại phòng tắm vẫn chưa đi dạo qua.

Lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng Từ Ngạn cũng lên đến đỉnh điểm, chỉ muốn xem buồng vệ sinh bằng tốc độ nhanh nhất rồi kéo cả nhóm rời đi.

Thế là sau khi xem xong buồng vệ sinh, Từ Ngạn bất chấp tất cả rời khỏi vị trí hàng cuối của mình, sau khi Vương Mậu ra ngoài thì cậu ấy cũng chạy ra.

Đột nhiên có tiếng hét, là thanh âm của Trình Thanh.

Lâm Thư Ngọc cảm giác người Trình Thanh ghì xuống, suýt kéo cô ấy ngã chung.

Lâm Thư Ngọc hỏi:

“Có sao không Thanh Thanh?”

Miệng Trình Thanh kề bên tai Lâm Thư Ngọc: “Tiểu Ngọc, chân của tôi dường như bị cái gì bắt lấy!"

Lâm Thư Ngọc trợn to mắt, phản ứng đầu tiên chính là kéo Trình Thanh chạy tới cửa phòng vệ sinh.

Nhưng chờ đợi Lâm Thư Ngọc là rầm một tiếng, cửa phòng

tắm bị đóng lại.

Cảm giác được bên người có chút không đúng, Lâm Thư Ngọc chậm rãi quay đầu nhìn qua, phát hiện Trình Thanh không biết từ lúc nào té trên mặt đất hôn mê, tay cô ấy đang cầm một nữ quỷ lạnh lẽo, toàn thân chảy máu.

Chương 734: Vô Đề

“A!!!” Lâm Thư Ngọc phát ra một tiếng thét chói tai.

Ngoài cửa, Từ Ngạn cùng Vương Mậu sau khi phản ứng lại lập tức vọt tới, cửa bị khóa, hai người đụng vài cái cũng không mở được.

"Thư Ngọc? Đàn chị? Chị sao vậy? Chuyện gì đang xảy ra trong đó?! Chị nói gì đi!”

Họ đập cửa, đáp lại họ là tiếng thét của Lâm Thư Ngọc, cô ấy căn bản không nghe được thanh âm của bọn họ.

"Làm sao bây giờ?" Vương Mậu nhìn về phía Từ Ngạn.

Từ Ngạn đã mở điện thoại di động ra, vừa gọi điện thoại vừa nói:

“Còn có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là báo cảnh sát tìm người giúp đỡ!”

Tuy nhiên, rõ ràng có sóng, 110 luôn trực tuyến hai mươi bốn tiếng vậy mà bây giờ hoàn toàn không gọi được.

Từ Ngạn cảm giác lạnh lẽo, nói với Vương Mậu:

“Đi! Chúng ta đi ra ngoài trước, tôi gọi 110, còn cậu tìm người xung quanh giúp đỡ!”

Từ Ngạn cảm thấy bùa bình an trên cổ mình bắt đầu nóng lên.

Cậu ấy nhìn về phía Vương Mậu, phát hiện Vương Mậu trợn

mắt há hốc mồm nhìn phía trước, một con mèo to như sư tử đang mở miệng to như chậu máu nhào về phía họ.

Từ Ngạn rất may mắn.

May mắn là cậu ấy có anh họ như Khương Mặc Ngôn, còn tặng cho bùa hộ mệnh.

Lá bùa hộ mệnh này giúp Từ Ngạn thoát khỏi miệng con mèo đen kỳ dị giống như sư tử kia.

Sau khi chạy thoát, Từ Ngạn lập tức gọi điện thoại cho anh họ Khương Mặc Ngôn:

“Anh họ, mau tới cứu em với! Em gặp quỷ!”

Bây giờ Từ Ngạn biết rõ so với cảnh sát thì anh họ nhà mình càng giỏi đối phó những thứ kỳ dị kia hơn.

Từ Ngạn nói rõ sự tình cho Khương Mặc Ngôn, sau khi nhận được mệnh lệnh "Đứng tại chỗ đừng nhúc nhích" mới cúp điện thoại, một lần nữa gọi 110:

“Alo? Tôi muốn báo cảnh sát! Tôi hiện tại ở”

Lúc Khương Mặc Ngôn vội vàng chạy tới, nhìn thấy em họ đứng trước tòa nhà bỏ hoang, trông mong nhìn phía trên.

Nhìn thấy Khương Mặc Ngôn đến, trong lòng Từ Ngạn kích động muốn khóc:

“Anh họ rốt cuộc đến! Vừa rồi có hai cảnh sát tới đây, đã đi lên rồi. Em nói họ chờ anh đến rồi cùng đi, nhưng bọn họ không chịu, trực tiếp chạy lên lầu.”

Từ Ngạn không dám đi lên, bùa hộ mệnh của cậu ấy đã bị

thiêu rụi.

Khương Mặc Ngôn nghe vậy, ném cho Từ Ngạn bùa hộ mệnh mới, dặn cậu ấy tiếp tục ở tại chỗ đừng nhúc nhích, sau đó nhanh chóng vọt tới lầu bốn.

Sau khi đi lên, anh lao thẳng vào 401.

Khương Mặc Ngôn nhìn thoáng qua liền nhìn thấy hai người mặc đồng phục cảnh sát và một con mèo khổng lồ đang giằng co.

Trên mặt đất còn có một người nằm, trên người đều là máu. Nhưng có thể nghe thấy tiếng hít thở yếu ớt, người này chưa chết.

Con mèo khổng lồ nhìn thấy lại có một người tiến vào, dường như có uy hiếp rất lớn với nó, nó kêu meo hướng bọn họ, lộ ra răng nanh sắc nhọn, không có chút vẻ đáng yêu của quàng thượng, ngược lại trông rất hung hăng.

Hai cảnh sát đã rút súng chĩa hướng mèo khổng lồ, nhưng chân của họ không ngừng run rẩy. Trong lúc hành nghề bọn họ cũng từng gặp một số tội phạm giết người hung hăng, nhưng lần đầu tiên gặp phải quái vật như vậy.

Khương Mặc Ngôn hừ lạnh một tiếng, ném bùa Trấn Tà hướng mèo khổng lồ.

Bùa giống như có người chỉ dẫn, rơi vào trên người mèo khổng lồ, nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trên người toát ra một luồng khói đen.

Khói đen tán đi, con mèo khổng lồ đã biến mất.

Trước mắt là một con mèo đen kích cỡ bình thường, tuy thấy một con mèo đen ở chỗ này hơi kỳ kỳ, nhưng hoàn toàn không đến mức được xưng là yêu quái.

Hai cảnh sát ngơ ngác ngó nhau, vừa rồi là ảo giác?

Nếu Từ Ngạn ở chỗ này hoặc là Vương Mậu còn tỉnh sẽ phát hiện, quái thú trước mắt bị Khương Mặc Ngôn "đánh trở về nguyên hình" rõ ràng chính là con mèo chạy trốn mà bọn họ nhìn thấy ở phòng ngủ chính.

Con mèo kia vốn tràn đầy địch ý nhìn cảnh sát và Khương Mặc Ngôn, nhưng bị anh ném một lá bùa đánh trúng, khi nó lại mở to mắt thì tràn đầy mờ mịt.

Chương 735: Vô Đề

Nó dường như bị mấy người trước mắt dọa sợ, bỏ chạy.

Khương Mặc Ngôn bảo hai cảnh sát đưa Vương Mậu mất máu quá nhiều hôn mê đi xuống lầu.

Hai cảnh sát lúc này cũng ý thức được tại sao lúc mới tới, chàng trai ở dưới lầu níu kéo không cho bọn họ đi lên. Bọn họ ở chỗ này chẳng giúp được gì.

Hai người ở hai bên nâng Vương Mậu dậy, nói cảm ơn Khương Mặc Ngôn, dặn dò anh cẩn thận, sau đó xuống lầu.

Khương Mặc Ngôn thì còn cần tìm hai cô gái còn lại.

Khương Mặc Ngôn lần theo vị trí Từ Ngạn nói, một cước đá văng cửa phòng vệ sinh.

Bên trong, một cô gái đang nằm sấp trên người một cô gái khác, cố bóp cổ cô gái kia.

Cô gái phía trên là Trình Thanh, phía dưới là Lâm Thư Ngọc liều mạng chống cự.

Loại trình độ này căn bản không tới mức bị quỷ nhập, chẳng qua là bị quỷ mê hoặc tâm trí mà thôi, Khương Mặc Ngôn cũng ném một lá bùa, Trình Thanh liền ngất xỉu ngã xuống người Lâm Thư Ngọc.

Lâm Thư Ngọc vốn đã là nỏ mạnh cuối cùng, nhìn thấy Khương Mặc Ngôn xuất hiện chẳng khác nào cứu tin, cô ấy biết Khương Mặc Ngôn là anh họ của Từ Ngạn.

Ai xem phim Đại Thoại Tây Du: Nguyệt Quang Bảo Hạp đều biết, Tử Hà tiên tử có một câu nói nổi tiếng: Ý trung nhân của ta là một anh hùng cái thế, có một ngày hắn sẽ đạp mây bảy màu đến cưới ta.

Ở trong mắt Lâm Thư Ngọc thì Khương Mặc Ngôn giờ phút này chính là anh hùng cái thế của cô ấy.

Lâm Thư Ngọc đợi một lúc, phát hiện Khương Mặc Ngôn căn bản không muốn nâng cô ấy và Trình Thanh dậy, cô ấy đành ai oán liếc anh, gian nan đỡ Trình Thanh dậy.

"Cám ơn anh cứu tôi." Lâm Thư Ngọc nhìn Khương Mặc Ngôn, cảm thấy có chút đỏ mặt, trái tim cũng đập thình thịch.

"Đi nhanh đi, rời khỏi nơi này." Khương Mặc Ngôn trực tiếp xoay người.

Nơi này có quỷ, hơn nữa còn là lệ quỷ. Nhưng tồn tại lâu như vậy nơi này cũng không có chuyện lệ quỷ giết người, có thể thấy được lệ quỷ nơi này tựa hồ không muốn hại người. Tình huống cụ thể còn cần phải trở về bàn bạc với người trong bộ môn.

Khương Mặc Ngôn ở phía trước mở đường, Lâm Thư Ngọc đỡ Trình Thanh đi theo.

Nhưng chưa đi hai bước thì Khương Mặc Ngôn bỗng nhiên xoay người, dán một lá bùa lên người Lâm Thư Ngọc.

Đầu óc Lâm Thư Ngọc bỗng tỉnh táo, vừa rồi cô ấy bị sao thế?

Lâm Thư Ngọc đỏ mặt, cô ấy tự cho rằng mình là bình thường, thì ra vẫn bị quỷ quái ảnh hưởng. Nếu không thì làm gì có người bình thường nào trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy còn có tâm tư dại trai.

Lần thứ hai hiểu được tính nguy hiểm của những quỷ quái này, Lâm Thư Ngọc bước nhanh hơn, đỡ Trình Thanh xuống lầu.

Từ Ngạn chờ đợi đã lâu liền vọt tới, giúp Lâm Thư Ngọc đỡ Trình Thanh:

"Đàn chị Thư Ngọc, không sao chứ?"

Lâm Thư Ngọc lắc đầu, chỉ là bị hoảng sợ.

Cô ấy nhìn bốn phía, hỏi: "Vương Mậu đâu? Cậu ta có sao không?"

Thời điểm Vương Mậu xảy ra chuyện, hai cô gái bị nhốt trong toilet nên không biết gì.

Từ Ngạn vội vàng nói: "Vương Mậu bị thương, chảy rất nhiều máu, nhưng vừa rồi cảnh sát đã đưa đến bệnh viện, hẳn là sẽ không có việc gì. . ."

Lâm Thư Ngọc hít sâu một hơi: "Đều là lỗi của tôi! Nếu không phải tôi đề nghị đến đây để thám hiểm, cũng sẽ không gặp phải những điều như vậy!"

Từ Ngạn lắc đầu: "Đây đều là cả nhóm đồng ý, sao có thể trách đàn chị. Nhưng. . . Trải qua chuyện này, tôi cũng biết trên thế giới có nhiều chuyện chúng ta không hiểu, cũng không dám đi những nơi nguy hiểm kia nữa."

Nếu là trước khi gặp nguy hiểm lần này, không chừng Lâm Thư Ngọc sẽ cảm thấy đàn em này quá nhát gan. Nhưng trải qua đợt này, Lâm Thư Ngọc cũng bị sợ. Nếu hỏi lựa chọn của cô ấy, phỏng chừng sau này đều sẽ tránh xa nhà ma ba mét.

Lúc hai người đang nói chuyện, Trình Thanh mơ màng mở

mắt: “Tôi đây là. . . ? Không phải đang ở trên lầu sao? Đi xuống rồi?”

Trình Thanh vừa đi lên đã bị quỷ khống chế, nên biết ít nhất.

Chương 736: Vô Đề

Sau khi Lâm Thư Ngọc cùng Từ Ngạn nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ba người lo lắng tình huống của Vương Mậu, họ báo với Khương Mặc Ngôn một tiếng rồi đi bệnh viện.

Khương Mặc Ngôn lúc này cũng nhận được một ít tin tức về nhà ma.

Một gia đình năm người bị sát hại dã man này thật ra không rời khỏi nhà.

Bọn họ đều trở thành quỷ hồn, nhưng chỉ có một lệ quỷ, là chủ nhà này.

Con mèo kia dường như là thú cưng lúc trước gia đình này nuôi, sau khi năm người bị giết thì nó trở thành mèo hoang.

Lúc trước hung thủ giết cả nhà bọn họ bị chủ nhà trở thành lệ quỷ quay về báo thù giết chết.

Phương pháp rất đơn giản, trực tiếp nhập xác thú cưng tức là con mèo kia, sau khi tìm được hung thủ, lợi dụng sức mạnh của lệ quỷ mê hoặc hung thủ.

Hung thủ nhìn thấy một con mèo yêu khổng lồ giống như hổ, thật ra là một cảnh ảo chân thực do lệ quỷ tạo ra.

Nếu ý chí của bạn đủ mạnh mẽ, sau khi bị mèo yêu cào trúng hoặc cắn bị thương có thể ý thực được đây là giả thì sẽ không bị thương.

Nhưng nếu tiềm thức của bạn cảm thấy rằng đây là sự thật,

vậy thì khi mèo yêu cắn bạn đến chết, cơ thể của bạn sẽ xuất hiện vết thương tương ứng.

Đây chính là nguyên nhân lúc trước hung thủ kia bị kiểm tra ra là bị dã thú cắn chết.

Về phần gia đình năm người kia sau khi báo thù, tại sao không muốn rời khỏi đó.

Chỉ có thể nói, đó là nguyện vọng của lệ quỷ.

Sau khi chủ gia đình chết thảm biến thành lệ quỷ, khống chế thú cưng trong nhà giết chết hung thủ. Nhưng hắn không muốn đầu thai, cũng không muốn cho người nhà đầu thai.

Hắn tạo ra một cảnh ảo cho người nhà, khiến cả gia đình tiếp tục sinh hoạt ở cùng nhau.

Bởi vì chết khi đang ngủ, cho nên trừ chủ nhà lệ quỷ ra, các thành viên khác sau khi biến thành quỷ hồn căn bản không biết mình đã chết, hơn nữa có chủ nhà che chở, cũng tiếp tục vui vẻ sống trong cảnh ảo.

Đó là lý do tại sao nghe thấy tiếng cười của con nít, tiếng máy may.

Không chỉ như thế, vì phòng ngừa người nhà của mình ở trần gian quá lâu mà không đi đầu thai sẽ bị ảnh hưởng không tốt gì, hắn còn dùng sức mạnh của mình nuôi dưỡng hồn phách của người nhà.

Quỷ sai cũng từng tới, dù sao lệ quỷ này xem như đã giam giữ bốn quỷ hồn, ảnh hưởng đến bọn họ đầu thai chuyển thế.

Nhưng chủ nhà lệ quỷ ngoan cố chống cự, kiên quyết không vào địa phủ, nếu không được như ý thì thà cả gia đình biến thành

tro.

Suy xét đến hắn trừ báo thù ra không hại người khác, lúc trước cũng chỉ dọa mấy khách thuê bỏ đi, Bộ Đặc Dị giúp đỡ cho chủ nhà có thể cùng người nhà sống hết đời trong cảnh ảo.

Chủ nhà đồng ý, chờ hết đời này sẽ mang theo người nhà cùng nhau đi địa phủ.

Cứ như thế, bởi vì nguyên gia đình quỷ ở, 'người bên trên' can thiệp khiến tòa nhà lặng lẽ trở thành một tòa nhà bỏ hoang.

Không ngờ bị mấy sinh viên tìm đường chết mò tới, quấy rầy sự yên ổn của gia đình họ.

Lúc này, trong bệnh viện.

Nhóm Từ Ngạn tìm được Vương Mậu.

Thật là giày vò vất vả.

Trong bốn người, một người mất máu quá nhiều vào bệnh viện, hai cô gái vì bị quỷ ám sức khỏe yếu. Chỉ có Từ Ngạn xem như bình yên vô sự.

Thừa dịp giữa đi mua cơm cho mọi người, Từ Ngạn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

Sau tiếng tút tút, đầu dây bên kia vang lên giọng nói:

"Alo?"

Từ Ngạn nghe được thanh âm này, ánh mắt tối sầm, hô một tiếng:

"Cha."

Đầu dây bên kia dừng lại một chút, mới hỏi: “Gọi điện thoại tới tìm cha có chuyện gì?”

Nghe có vẻ không giống như cha và con trai nói chuyện, càng giống đối thoại của cấp trên và cấp dưới.

Ánh mắt Từ Ngạn vụt tắt, nhưng dường như đã quen với phương thức đối thoại như vậy, cậu ấy nói:

“Cũng không có chuyện gì, hôm nay con đi du lịch với bạn, vừa lúc gặp anh họ nên nói cho cha biết một tiếng.

Từ Ngạn vốn định nói với cha về chuyện mình gặp ma, nhưng giọng nói bên kia đầu dây lạnh lẽo khiến cậu ấy cảm thấy dù nói ra cũng không có ý nghĩa gì, dứt khoát không nói, chỉ báo rằng gặp Khương Mặc Ngôn.

Chương 737: Vô Đề

Không ngờ, nói đến Khương Mặc Ngôn khiến cha cậu ấy hứng thú còn lớn hơn nghe được con trai mình gọi điện thoại.

"Ồ?" Thanh âm ở đầu dây bên kia hỏi: “Con gặp Mặc Ngôn? Gần đây thằng bé thế nào rồi? Sức khỏe vẫn không tốt hả?”

Từ Ngạn cảm thấy trong lòng có chút buồn bực. Cậu ấy biết cha quan tâm anh họ, nhưng quan tâm còn nhiều hơn con trai ruột có phải là quá đáng lắm không?!

Tuy lòng oán giận, Từ Ngạn vẫn ngoan ngoãn trả lời:

“Anh họ khỏe, bây giờ anh ấy lợi hại lắm! Cha, cha còn nhớ bùa bình an mà anh họ tặng khi ăn Tết không? Cái kia rất linh nghiệm, cha nhớ thường xuyên mang theo.”

Từ Ngạn do dự một lúc, nhắc nhở một câu.

Đầu dây bên kia hờ hững ậm ừ, lại hỏi:

“Còn chuyện gì không? Nếu không có thì cha cúp máy.”

“A.” Không còn lời nào để nói, Từ Ngạn chỉ có thể đáp một tiếng.

Sau đó liền nghe được tiếng tiếng tút tút.

Trong phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, cha Từ Ngạn cúp điện thoại sau đó lấy lá bùa bình an ra khỏi túi.

Ông ta cẩn thận nhìn kỹ một lần, sau đó tiện tay ném lên bàn

làm việc.

Bùa bình an trên bàn rõ ràng đã biến thành một mảnh đen.

Cố Khanh gặp một người bạn đã lâu không gặp.

Hướng Vi, trong khoảng thời gian Cố Khanh mới sống lại, hai người từng có giao tiếp, nhưng về sau hầu như không liên hệ.

Cho nên lúc này Hướng Vi tìm đến khiến Cố Khanh rất bất ngờ, thoáng cái liền đoán được, nhất định là có chuyện cần cô giúp.

Hướng Vi cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Bình thường không liên lạc, lúc có việc lại đột nhiên tìm đến người ta, cảm giác như 'có việc nhờ thì ân cần, không có việc gì thì biến mất'.

Cố Khanh ngồi trong quán cơm nhỏ bên cạnh trường học, uống một ngụm nước, sau đó nhìn Hướng Vi:

"Kêu tôi đi ra có chuyện gì không?"

Hướng Vi lúng túng sờ tóc mình: "Cố Khanh, tôi tôi biết cậu rất lợi hại, có thể nhận một công việc không? Có một người dì tôi quen xảy ra chút chuyện."

Cố Khanh không có lập tức đồng ý, mà là hỏi rõ tình huống:

"Cậu trước tiên nói rõ có chuyện gì thì tôi mới biết có giúp được hay không."

Hướng Vi bắt đầu chậm rãi nói về tình huống của người dì kia của cô ta:

“Dì kia tên là Viên Hàm. . .”

Viên Hàm là một người theo chủ nghĩa độc thân.

Năm nay bà ta đã hơn bốn mươi tuổi, sống một mình.

Nhưng Viên Hàm cũng không thiếu tiền.

Cha mẹ Viên Hàm qua đời sớm, để lại di sản lớn. Bà ta làm phiên dịch, công việc tự do, trước đến giờ không phải buồn rầu về vấn đề sinh hoạt.

Viên Hàm sống một mình và rất thích động vật nhỏ, đặc biệt là mèo.

Nên trong nhà bà ta nuôi mười mấy con mèo đủ loại.

Những con mèo này, một số là mua từ cửa hàng thú cưng, một số là nhận nuôi mèo hoang, Viên Hàm yêu thương mỗi một con mèo.

Lần này Viên Hàm gặp phải chuyện kỳ lạ cũng có liên quan tới mèo.

Nguyên nhân là một con mèo cam được nuôi lâu nhất trong nhà Viên Hàm.

Con mèo cam đó thật sự quá già, già đến mức bên miệng biến thành màu trắng, giống như râu bạc của ông cụ.

Buổi sáng một ngày nọ, Viên Hàm như thường lệ cho các quàng thượng ăn, nhưng không thấy bóng dáng của mèo cam đâu.

Viên Hàm tìm nó suốt ba ngày vẫn không thấy.

Cuối cùng, trong một góc rất xa xôi của khu phố, xác mèo cam

đã được tìm thấy, nó yên lặng ra đi, dường như không muốn cho chủ nhân chứng kiến tử vong của mình mới trốn đến nơi này.

Viên Hàm chôn cất mèo cam, buồn suốt mấy hôm.

Sau đó phát sinh việc lạ.

Những con mèo còn lại trong nhà Viên Hàm đôi khi sẽ kêu meo meo về một hướng, không biết là nguyên nhân gì.

Thỉnh thoảng Viên Hàm cũng sẽ cảm giác được có lông xù quét qua bắp chân, cúi đầu nhìn thì không thấy gì.

Còn có một lần, Viên Hàm đi siêu thị mua đồ, lúc trở về băng qua đường, đang chuẩn bị đi chợt nghe thấy một tiếng meo meo quen thuộc.

Khoảnh khắc Viên Hàm quay đầu nhìn, một chiếc xe vượt đèn đỏ nhanh chóng chạy qua trước mặt bà ta.

Viên Hàm hoài nghi “Đại Quất" nhà mình không đi, vẫn ở bên cạnh bà ta.

Chương 738: Vô Đề

Viên Hàm ban đầu biết quàng thường còn quanh quẩn bên mình đương nhiên rất vui, nhưng lý trí mách bảo như vậy không phải là trạng thái tốt.

Vì thế trong một lần gặp mặt mẹ của Hướng Vi, bà ta buột miệng nói ra, nên Hướng Vi đến nhờ Cố Khanh giúp đỡ.

Dù sao đây cũng không phải là đuổi quỷ, mà là hy vọng biết rõ nguyên nhân "Đại Quất" còn ở lại chỗ này, đưa nó bình an rời đi.

Nghe đến đây, Cố Khanh đã hiểu Hướng Vi nhờ mình giúp cái gì.

Cố Khanh nói:

“Chuyện cậu nói đúng là tôi giúp được.”

“Thật không?” Vẻ mặt hướng Vi vui mừng: “Vậy khi nào chúng ta có thể đi qua, dì của tôi nói luôn sẵn sàng, tốt nhất là càng sớm càng tốt!”

Cố Khanh cười cười, nói: “Vậy. . . Ngày mai! Tôi cần chuẩn bị một vài thứ.”

Hướng Vi gật gù thông cảm.

Thật ra đôi khi đưa quỷ hồn động vật đi, đặc biệt là động vật có chủ thì khó còn hơn đưa quỷ hồn con người đi.

Đây là về đưa đi bình an chứ không phải loại bắt buộc.

Bởi vì động vật không thể nói chuyện, đôi khi con người không hiểu sự kiên trì của chúng, lúc này cần phải cởi bỏ chấp niệm khiến chúng nó tự nguyện rời đi, việc này khó hơn.

Nhưng Cố Khanh có diệu kế.

Cố Khanh về nhà, tìm được mèo trắng gần đây vẫn được Tạ Vọng Sóc cho ăn, thân hình càng mũm mĩm. À, bây giờ chúng nó không còn nhỏ nữa, Tạ Vọng Sóc đặt tên cho mèo trắng và chó mực là Hoan Hoan và Nhạc Nhạc.

Có thể tưởng tượng hai động vật đã có linh tính này khi nghe cái tên được đặt thì ghét bỏ, mắt trợn trắng cỡ nào.

Nhưng ai kêu đó cha của quan xúc phân mà chúng nó chọn, huống chi còn nắm giữ đồ ăn của chúng nó.

Đặt tên dở tệ cũng đành chịu đựng vậy.

Mèo trắng tên là Hoan Hoan, khi nhìn thấy quan xúc phân của mình thì xoay người, dùng cái mông lông xù mập mạp hướng về phía Cố Khanh, làm ra vẻ ‘ứ thèm quan tâm’.

Cố Khanh sờ đầu nó, hơi lấy lòng nói: “Hoan Hoan, giúp chị một việc được không?”

Hoan hoan không nhúc nhích.

Cố Khanh dùng linh lực chải vuốt toàn thân nó một lần, Hoan Hoan kêu meo, tựa hồ là thoải mái, nhưng vẫn không dao động. Trẫm đã không còn là mèo trước kia, không dễ dụ đâu nhé!

Cố Khanh suy nghĩ một chút, lại lấy ra một cái bình ngọc, bên trong đựng Dưỡng Khí Đan, cô lắc bình hướng Hoan Hoan:

“Giúp chị một việc, ưm, là giúp một đồng loại của cưng, sau

đó chị sẽ tặng bình Dưỡng Khí Đan này cho cưng!”

Cố Khanh mở bình ngọc ra, mùi vừa bay ra Hoan Hoan lập tức kích động nhào tới, giấu bình ngọc dưới bụng mình.

"Meo, meo!" Ý tứ này hẳn là đồng ý.

Cố Khanh cười híp mắt, dậy nắp bình lại đưa cho Hoan Hoan, sau đó sờ rối bộ lông óng mượt của nó, dù chảnh mèo tới đâu cũng phải nghe lời cô!

Ngày hôm sau, lúc Hướng Vi tới tìm Cố Khanh, phát hiện cô không mang theo cái gì, tay ôm một con mèo trắng cảm giác rất là quý sờ tộc.

"Cố Khanh, đây là. . . thứ cậu chuẩn bị sao?” Hướng Vi nhìn thoáng qua con mèo trắng ngoan ngoãn ngồi trong ngực Cố Khanh.

Cố Khanh đương nhiên gật đầu:

“Đúng rồi, có nó mới giao tiếp được.”

Hai người cùng nhau đến nhà Viên Hàm.

Viên Hàm ôm một con mèo tam thể mở cửa cho bọn họ.

Vừa mở cửa, bọn họ còn chưa nói gì đã nghe thấy mèo trong ngực họ kêu méo mèo meo, chủ nhân người chưa kịp chào, lũ mèo đã đánh tiếng trước.

“Ô, đây là Cố Khanh mà Vi Vi nói tới phải không? Hoan nghênh!” Nhìn thấy Cố Khanh mang theo một con mèo tới, Viên Hàm lập tức tăng lên thiện cảm với cô.

“Cô đừng gọi tôi là dì.” Vừa thấy Cố Khanh chuẩn bị mở miệng chào, Viên Hàm vội nói: “Kêu tôi là chị Viên được rồi.”

Cố Khanh cười nói:

“Vì tình huống đặc biệt của chị Viên nên tôi tìm một trợ thủ nhỏ ấy mà.”

Cố Khanh nói xong sờ cằm Hoan Hoan, buông nó xuống: “Đi đi! Hôm nay nhờ vào cưng!”

Hoan Hoan bị Cố Khanh buông xuống, liền tự mình hành động.

Cố Khanh nhìn về phía Hướng Vi và Viên Hàm vẻ mặt tò mò”

“Được rồi! Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi một chút, chờ Hoan Hoan nhà tôi tìm xem Đại Quất có phải ở chỗ này hay không.”

Chương 739: Vô Đề

“À ừ, vậy cùng nhau đi uống trà nào.” Viên Hàm hiển nhiên bị thao tác đơn giản của Cố Khanh làm giật mình, nhanh chóng phản ứng lại mời Cố Khanh và Hướng Vi đi uống trà chiều.

Không bao lâu sau, Hoan Hoan trở về.

Trong mắt Cố Khanh nhìn thấy phía sau mèo trắng có thêm một con mèo cam to hơn Hoan Hoan gấp hai lần nhưng rất nhanh nhẹn.

Mười con mèo cam béo hết chín, quả nhiên danh bất hư truyền!

Con mèo cam kia đầu tiên là đi theo Hoan Hoan lại gần vòng quanh Cố Khanh một vòng, sau đó đi tới bên chân Viên Hàm, nằm sấp xuống.

Phát hiện Cố Khanh vẫn nhìn chằm chằm bên chân mình, Viên Hàm cảm giác được ấm áp lông xù quen thuộc, bà ta kích động hỏi:

“Có có phải là nó không?”

Cố Khanh gật đầu.

Cô ra hiệu cho Hoan Hoan, khiến nó đi Cố Khanh gật đầu.

Cô ra hiệu cho Hoan Hoan kêu meo meo, không biết nói cái gì.

Biện pháp của Cố Khanh chính là sau khi Hoan Hoan trở về thì sẽ tiến hành thông qua cảm ứng với nó, tức là đọc sóng điện não

của Hoan Hoan tìm ra nguyên nhân Đại Quất không chịu rời đi.

Động vật nhỏ bình thường không thể làm được, vì động vật bình thường tiến hành thông qua cảm ứng chẳng những nhận được thông tin hỗn độn vô dụng, chính động vật nhỏ đó sẽ bởi vì không chịu nổi mà bị bệnh thậm chí là chết.

Vài phút sau, Cố Khanh buông Hoan Hoan xuống, vẻ mặt nghiêm túc: Hình như sự tình không đơn giản như họ nghĩ.

Cố Khanh tổng kết thông tin nhận được, nói:

“Có người muốn hại chị.”

"Ồ? Đó là ai vậy?” Viên Hàm có chút hứng thú hỏi.

Là một người làm việc tự do, Viên Hàm thành viên hiệp hội trạch, không có nhiều bạn bè, bình thường nơi hay đi nhất là thư viện và siêu thị. Người như vậy thì ai muốn hại bà ta chứ?

Cố Khanh tiếp tục cảm ứng kỹ hơn ý tứ của Hoan Hoan:

“Meo! Đàn ông, cao, hôn, là người xấu!”

Cố Khanh lấy lại tinh thần, vẻ mặt kỳ lạ:

“Đại Quất nói là một người đàn ông cao gầy, từng hôn chị. Đại Quất cảm thấy người đàn ông kia muốn hại chị, nên nó vẫn ở lại chỗ này bảo vệ chị.”

Viên Hàm nghe miêu tả liền biết là ai: “Đại Quất nói là Thôi Bân? Anh ấy là bạn trai tôi! Tại sao lại hại tôi?”

Viên Hàm cảm thấy có chút không thể tin được: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đám quàng thượng nhà tôi tựa hồ cũng không thích tiếp xúc với Thôi Bân. Tôi còn tưởng rằng anh ấy trời sinh

không được đám lông xù thích.”

So với điểm này thì Cố Khanh và Hướng Vi càng thêm kinh ngạc một điểm khác.

“Chị/dì có bạn trai?!" Cố Khanh và Hướng Vi đồng thanh hỏi.

Viên Hàm đương nhiên gật đầu, không cảm thấy có gì không đúng.

"Tôi là một người độc thân, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không yêu đương! Tôi chỉ là tận hưởng tình yêu nhưng không muốn kết hôn và có con, có bạn trai đâu có gì lạ.”

Cố Khanh hít sâu một hơi: “Trước tiên nói về tình huống bạn trai của chị đi.”

Cố Khanh cảm thấy trực giác của tiểu động vật luôn minh mẫn hơn con người, Đại Quất và những con mèo khác do Viên Hàm nuôi không thích bạn trai Thôi Bân của bà ta, trong này khẳng định có vấn đề!

Viên Hàm tin tưởng, Đại Quất muốn bảo vệ bà ta mới ở lại chỗ này. Nhưng Viên Hàm không thể tin rằng bạn trai hiện tại vẫn còn trong thời kỳ tình yêu nóng bỏng muốn làm hại chính mình.

Viên Hàm cảm thấy mình hiểu rõ con người của Thôi Bân.

Thôi Bân năm nay hai mươi ba tuổi, là ca sĩ quán bar.

Đúng vậy.

Bạn trai trong tình yêu nồng nhiệt của Viên Hàm trẻ hơn bà ta mười mấy tuổi.

Tuy rằng đi trên đường rất dễ bị người ta cho là phi công lái

máy bay, bao nuôi này nọ, nhưng Viên Hàm cảm thấy giữa bọn họ có tình yêu.

Cuộc gặp gỡ giữa Viên Hàm và Thôi Bân là trong một quán bar, Thôi Bân là ca sĩ của quán bar.

Ngày đó, Viên Hàm ngồi bên cạnh quầy bar, nghe Thôi Bân hát một bài Tình yêu bất đắc dĩ, trong khoảnh khắc đã thích giọng hát của gã.

(

) Bài hát Tình yêu bất đắc dĩ, do Dữu Trừng Khánh hát.

Đương nhiên, lúc đó chỉ là thuần túy thích thanh âm của Thôi Bân mà thôi.

Chương 740: Vô Đề

Bởi vì thích thanh âm này, Viên Hàm ghé quán bar kia nhiều hơn, còn đặt vài bài hát muốn Thôi Bân hát, cứ thế qua lại hai người quen nhau.

Viên Hàm lúc đó đang tạm thời không có ai, mới chia tay bạn trai, hình tượng của Thôi Bân hoàn toàn khác với bạn trai cũ dần gợi lên hứng thú của Viên Hàm.

Viên Hàm chủ động theo đuổi Thôi Bân.

“Tôi luôn cảm thấy ánh mắt tò mò mà nhát gan giống con thỏ của anh ấy rất đáng yêu!"

Lúc Viên Hàm nói như vậy, không chú ý tới biểu cảm của Cố Khanh và Hướng Vi càng ngày càng kinh ngạc.

Điều này hoàn toàn khác với những gì đã biết!

Đây là tiếng lòng của Hướng Vi.

Ở trong mắt hướng Vi thì Viên Hàm là hình tượng của một người phụ nữ độc lập tự do, có hiểu biết, có tư tưởng có nội hàm.

Nhưng khi biết Viên Hàm tuyên truyền chủ nghĩa độc thân nhưng vẫn yêu đương, Hướng Vi có cảm giác khác.

Hình tượng Viên Hàm trong lòng cô ta lập tức trở thành một người phụ nữ thích tận hưởng lạc thú trước mắt, ưm, hơi cặn bã.

Mặc dù Hướng Vi không đồng tình quan điểm tình yêu này, cũng không thể can thiệp vào sự lựa chọn của Viên Hàm, cô ta

đành phải tập trung vào lúc Viên Hàm và Thôi Bân ở chung có mâu thuẫn gì không.

"Không thể nào! Hoàn toàn không thể!" Viên Hàm trả lời chắc chắn: "Từ lúc chúng tôi yêu nhau đến bây giờ vẫn hòa thuận. Tôi đã giao kèo trước với anh ấy rồi, chỉ yêu đương không kết hôn, cả hai đều đồng ý. Nên tôi mới thấy lạ, tại sao Đại Quất cho rằng Thôi Bân sẽ thương tổn tôi?"

Viên Hàm huơ điện thoại di động về phía Cố Khanh và Hướng Vi: "Vừa rồi tôi đã nhắn tin kêu Thôi Bân đến, có vấn đề gì tốt nhất là làm rõ ba mặt một lời."

Viên Hàm vẫn luôn dứt khoát nhanh gọn như vậy. Có thể giải quyết vấn đề ngay lập tức, tại sao kéo dài tới về sau?

Thôi Bân đến rất nhanh.

Khoảnh khắc nhìn thấy gã, Hướng Vi liền hiểu tại sao Viên Hàm không muốn tin tưởng Thôi Bân sẽ tổn thương bà ta.

Chàng trai hơn hai mươi tuổi này trông giống như một con thỏ hoặc một con nai con, đáng yêu mà không có tính công kích, lúc gã cười có chút thẹn thùng.

Trong thời đại hiện tại, một chàng trai vừa tuấn tú vừa sạch sẽ ngây ngô rất hiếm hoi.

Không giống với Hướng Vi, khi Cố Khanh nhìn thấy Thôi Bân thì không tự chủ được ngồi thẳng người.

Cơ hồ là một loại phản ứng bản năng, Cố Khanh cảm thấy gã rất nguy hiểm.

Nhưng nhìn khí tràng quanh người gã thật sạch sẽ, không có chút tính nguy hiểm, hoàn toàn khác với cảm giác của cô.

Thôi Bân hiển nhiên rất quen thuộc nhà Viên Hàm, sau khi tiến vào chào hỏi hai người Cố Khanh thì vào phòng bếp pha trà cho mình.

Hướng Vi ngồi ở bên cạnh Cố Khanh, hạ thấp thanh âm hỏi: “Thế nào? Cố Khanh, có nhìn ra cái gì không?”

Cố Khanh lắc đầu, vuốt Hoan Hoan trong ngực bởi vì nhìn thấy Thôi Bân mà xù lông: “Tôi cũng không biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào. Tóm lại. . . thật kỳ lạ!”

Thôi Bân pha trà xong, bưng một tách trà ra, ngồi xuống bên cạnh Viên Hàm:

“Vội vã kêu anh đến có chuyện gì không?”

Cố Khanh nhìn thoáng qua bên chân Viên Hàm, lúc Thôi Bân ngồi xuống, con mèo cam tên là "Đại Quất" đã thành cục bông nhím, phát ra tiếng gầm đầy uy hiếp với gã.

Đây rốt cuộc là có vấn đề gì vậy?! Cố Khanh cố gắng tự hỏi.

Viên Hàm đương nhiên không tiện nói thẳng với Thôi Bân là ‘Mèo nhà tôi chết rồi còn vấn vương ở đây vì sợ anh là người xấu tổn thương tôi’.

Viên Hàm chọn nói một nửa, nói cho Thôi Bân biết gần đây bà ta luôn cảm giác được Đại Quất vẫn còn ở bên cạnh, nên tìm một người có năng lực đến xem giúp.

Cố Khanh nhạy bén cảm giác được lúc nhắc tới mèo, trên mặt Thôi Bân tuy giữ nụ cười nhưng toàn thân toát ra phản cảm, thoạt nhìn rất ghét mèo.

Một người trẻ tuổi đẹp trai như vậy, biết ca hát, không thích

mèo, tại sao yêu đương với một người phụ nữ lớn tuổi đến mức có thể làm mẹ mình, còn nuôi một đống mèo? Dù đối phương biết cách bảo dưỡng thì tuổi tác vẫn rành rành ra đó.

Chương 741: Vô Đề

Lúc nãy Viên Hàm kể về Thôi Bân có nói là sau khi hai người yêu nhau, Thôi Bân chưa từng xin tiền bà ta.

Không lẽ tình yêu đích thực?!

Cố Khanh cảm thấy khẳng định không phải!

Khi hai người yêu nhau ở cạnh nhau, khí tràng xung quanh sẽ chuyển sang màu hồng.

Nhưng vừa rồi Thôi Bân ngồi bên cạnh Viên Hàm, hai người nhìn giống như tình nhân, nhưng chỉ có khí tràng bên Viên Hàm là chuyển màu hồng phấn, bên Thôi Bân không chút thay đổi. Rõ ràng, gã chưa từng thích Viên Hàm.

Thú vị thật.

Mãi đến lúc này Cố Khanh mới hoàn toàn xác nhận, Thôi Bân tiếp cận Viên Hàm là có mục đích khác.

Nhưng mục đích của gã là gì?!

Cố Khanh thông tin của Thôi Bân cho Đổng Diệu Diệu, nhờ cô ấy điều tra giúp về tình huống của Thôi Bân.

Cố Khanh có dự cảm, từ tình huống gia đình Thôi Bân nhất định có thể tìm được một ít thứ hữu dụng.

Đổng Diệu Diệu rất nhanh gửi tin đến.

Mang theo một vài dấu chấm than viết hoa.

Cố Khanh mở tệp đính kèm ra, nhìn thấy một Thôi Bân hoàn toàn khác với lời Viên Hàm kể.

Cha Thôi Bân là giáo sư của đại học Truyền Thông thành phố S, mẹ là y tá.

Thuở nhỏ vì cha mẹ bận việc công tác lơ là chăm sóc, khiến nuôi thành cá tính Thôi Bân tự lập.

Cộng thêm về sau cha mẹ bởi vì tính cách không hợp mà ly hôn, tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Thôi Bân, gã thiếu cảm giác an toàn rất nhiều, thích nữ giới lớn tuổi hơn mình.

Thành tích học tập của Thôi Bân không tốt, thích hát.

Tốt nghiệp trung học xong Thôi Bân không thi đậu đại học, cha bắt gã học lại, gã trực tiếp bỏ nhà đi, không bao giờ trở về nữa.

Cố Khanh nhìn chàng trai ngây ngô sạch sẽ trước mắt, lại nhìn chàng trai trong hình chụp điện thoại con mắt tràn ngập thô bạo. Họ trông giống nhau, nhưng chắc chắn không phải là cùng một người!

Bởi vì trong tư liệu của Đổng Diệu Diệu cho thấy, Thôi Bân mấy năm trước cùng bạn đi tham gia môn thể thao mạo hiểm đã chết vì ngoài ý muốn.

Người trước mắt này không phải Thôi Bân, chắc gã là em trai của Thôi Bân, Thôi Giản.

Không giống như anh trai Thôi Bân, em trai Thôi Giản là học sinh giỏi, lúc cha mẹ ly hôn thì đi theo mẹ.

Thôi Giản trong hình và người đang ngồi cạnh Viên Hàm giống nhau.

Sau khi Thôi Bân chết vì tai nạn Thôi Giản mới xảy ra vấn đề.

Mẹ Thôi phát hiện, sau khi con trai lớn qua đời, đứa con trai út vốn không biết hát đột nhiên có thể hát và chơi guitar. Ban đầu chỉ uống trà không uống cà phê, bây giờ gã uống cả hai loại. Thôi Giản vốn không biết đánh nhau, đột nhiên có thể lấy một địch hai.

Mẹ Thôi là một y tá, lần đầu tiên đưa con trai đến bệnh viện khám. Khám xong họ cho rằng bởi vì anh trai Thôi Bân qua đời nên Thôi Giản mắc chứng tâm thần phân liệt, trong đầu tách ra một Thôi Bân.

Về phần tại sao đột nhiên biết hát, chơi guitar đánh nhau, bọn họ không thể giải thích.

Mẹ Thôi đưa con trai vào trại an dưỡng tiến hành trị liệu.

Trải qua một khoảng thời gian chữa trị, bọn họ phát hiện tình huống của Thôi Giản tương đối ổn định.

Tính cách của gã vẫn tính cách của Thôi Giản, chỉ là bỗng nhiên học được một vài thứ vốn nên là Thôi Bân biết làm.

Nhưng về chủ quan gã cho rằng mình là Thôi Bân chứ không phải Thôi Giản.

Xác nhận ngoại trừ nhận thức bản thân có vấn đề, Thôi Giản không có bất kỳ lạ thường nào, bà Thôi liền đón Thôi Giản trở về. Dù sao tình huống của Thôi Giản tựa hồ khác với tâm thần phân liệt, được bác sĩ đồng ý, tốt nhất cho gã trở về cuộc sống của người bình thường.

Thôi Giản liền lấy tên Thôi Bân học xong đại học, cuối cùng lựa chọn làm ca sĩ trong một quán bar nhỏ.

Sau đó, gã quen biết Viên Hàm.

Điều đáng chú ý là Viên Hàm và Viên Hàm và cha của hai anh em họ Thôi này biết nhau.

Viên Hàm từng học ở đại học Truyền Thông thành phố S, cha của hai anh em họ Thôi là thầy của bà ta.

Cố Khanh cảm thấy cô đã có thể đại khái chắp vá ra một ít tin tức.

Chương 742: Vô Đề

Cô đưa điện thoại cho Hướng Vi ở một bên tràn đầy tò mò nhưng ngại nhìn lén, sau đó thản nhiên mở miệng.

“Là anh Thôi Bân phải không?”

Thôi Bân nghiêng đầu nhìn Cố Khanh: “Tôi nghĩ vừa nãy tôi đã tự giới thiệu một lần.”

Tựa hồ Thôi Bân đang tò mò tại sao Cố Khanh hỏi lại một lần nữa.

Cố Khanh không có giải đáp nghi hoặc của gã, tiếp tục câu hỏi thứ hai của mình: “Xin hỏi, anh biết Thôi Giản sao?”

Vấn đề này khiến mí mắt Thôi Bân giật nhẹ, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên:

“Tất nhiên tôi biết! Thôi Giản là em trai của tôi.”

"Ồ?" Cố Khanh cười cười: “Vậy sao tôi nghe nói anh mới là Thôi Giản?”

Cố Khanh trực tiếp vạch trần, cô không có thời gian vòng vo với đối phương.

Viên Hàm lúc này cũng nghe ra vấn đề: "Thôi Bân? Thôi Giản? Các ngươi đang nói cái gì?!"

Hướng Vi đã đọc xong tất cả tư liệu đi tới, đưa điện thoại di động cho Viên Hàm, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai kéo bà ta sang một bên, cách xa Cố Khanh và Thôi Bân.

Thôi Bân này rất có thể là một bệnh tâm thần!

Thôi Bân nghe xong câu hỏi, thân thể căng thẳng một chút, sau đó lập tức thả lỏng: "Là Thôi Bân hay Thôi Giản thì có gì quan trọng?

Cố Khanh lắc đầu, nói:

"Không quan trọng lắm, tôi chỉ muốn biết năm xưa chị Viên học đại học, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì với một giáo viên họ Thôi, khiến nhiều năm như vậy người ta còn tìm tới cửa."

Viên Hàm bị Cố Khanh điểm danh khi nhìn thấy Thôi Bân không phải Thôi Bân mà là Thôi Giản thì đã hoang mang, lúc này nghe được hai từ khóa là đại học và giáo viên Thôi liền nhớ ra.

Lúc Viên Hàm còn ở trường đại học thì là nhân vật nổi tiếng trong trường.

Thầy Thôi là tiến sĩ học ở Pháp về, mới dạy học trong đại học Truyền Thông.

Một giáo viên phong độ nhẹ nhàng, có khí chất văn nghệ, nói tiếng Pháp lưu láot, còn điển trai, cho dù đã hơn ba mươi tuổi vẫn hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của các cô gái, tôn sùng ông ta là nam thần trong trường.

Được tung hô như vậy đối với một người phụ nữ đã có gia đình, có con không phải là chuyện tốt gì.

Lúc trước Viên Hàm thanh xuân mơn mởn, cũng nằm trong số người thích thầy Thôi.

Chẳng qua tình cảm của Viên Hàm rất hàm súc, trước đến giờ không có biểu lộ ra.

Nhưng khiến Viên Hàm không ngờ là bà ta thích thầy Thôi, thầy giáo cũng có thiện cảm với bà ta.

Hai người biết tình cảm của nhau, nhưng chưa từng lộ ra. Viên Hàm biết thầy Thôi có gia đình, không muốn làm người thứ ba.

Nhưng khoảng thời gian đó có một cô gái khác yêu thầy Thôi đến cuồng si.

Cô ta thỉnh thoảng gửi một số tin nhắn thân thiết cho thầy Thôi, thậm chí gọi điện thoại, nếu ông ta không bắt máy thì cô ta sẽ viết thư tình, còn cố ý nhét vào nhà hòm thư của nhà họ. Cô ta thậm chí gọi điện thoại cho vợ của thầy Thôi, xin bà vợ cho hai người đến với nhau.

Nói tóm lại, sự tình rất nhanh lớn chuyện.

Vợ của thầy Thôi đề nghị ly hôn, chuyện náo loạn chỉ là ngòi nổ, nguyên nhân quan trọng nhất là bà ấy phát hiện chồng đã không còn yêu mình.

Thầy Thôi cũng biết mình ngoại tình trên tinh thần, ôm áy náy cố gắng bù đắp cho vợ trước và hai đứa con.

Viên Hàm sau khi biết thầy Thôi ly hôn, cuối cùng cũng không có lựa chọn đến với ông ta.

Trong cuộc ly hôn này, hai đứa nhỏ bị tổn thương lớn nhất lục tìm được hình chụp ông ta và Viên Hàm bị thầy Thôi cất giấu, đổ lỗi nguyên nhân gia đình tan vỡ cho Viên Hàm.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân Thôi Bân xuất hiện bên cạnh Viên Hàm.

Liên tưởng đến loạt chuyện này, cùng với mối quan hệ giữa Thôi Bân, Thôi Giản và thầy Thôi năm xưa, cho dù là một kẻ ngốc cũng có thể biết trong đó có vấn đề.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Viên Hàm thích Thôi Bân, lựa chọn chủ động theo đuổi Thôi Bân, hơn nữa còn yêu Thôi Bân không chừng là vì nhìn thấy bóng dáng mối tình đầu thời thanh xuân từ trên người gã.

“Thôi Bân, cậu đến tìm tôi báo thù?” Viên Hàm đứng trong góc hỏi, vẫn thói quen gọi gã là Thôi Bân.

Chương 743: Vô Đề

Khi Cố Khanh hỏi ra cái tên Thôi Giản, Thôi Bân biết phỏng chừng mình đã bại lộ.

Hiện tại bị Viên Hàm dùng khẩu khí chất vấn kích thích, trên mặt Thôi Giản không còn vẻ đóng kịch:

“Đúng vậy! Năm đó nếu không phải tại bà thì gia đình của tôi đã không tan vỡ, cũng sẽ không biến thành như bây giờ. Tất cả đều tại bà!”

Cố Khanh chăm chú nhìn, trong khoảnh khắc vừa rồi khí tràng vốn sạch sẽ của người trước mắt này biến đổi, quanh thân tăng thêm một đoàn khí màu đỏ đen. Lại nhìn vẻ mặt của gã, cách nói chuyện hơi lưu manh, rõ ràng là dáng vẻ của Thôi Bân thật đã chết.

Hướng Vi cảm thấy chân mình lại run rẩy: “Rốt cuộc anh là Thôi Bân hay là Thôi Giản?!”

Tâm thần phân liệt thực sự sẽ làm cho một người triệt để như vậy?! Cũng chỉ vài giây trước sau, người trước mắt giống như đổi thành một người khác.

Ánh mắt Thôi Bân như hai mũi tên nhọn bắn về phía Hướng Vi, khiến cô ta rụt người lại.

"Ta? Ta có thể là Thôi Bân, cũng có thể là Thôi Giản.” Thôi Bân nói, trên mặt tràn đầy đắc ý.

"Một thân thể hai linh hồn?” Cố Khanh vạch ra tình huống hiện tại của Thôi Bân.

Hiện tại rõ ràng là thân thể của em trai Thôi Giản, nhưng dường như linh hồn của em trai và anh trai dùng chung thân thể này.

“Ngươi giỏi đấy, để em trai mình thực hành kế hoạch báo thù của ngươi, còn ngươi thì trốn trong thân thể em trai không ra tiếng. Nếu không phải ngươi chủ động đi ra, ta không thể xác định ngươi rốt cuộc là tâm thần phân liệt hay là một thân thể hai linh hồn.” Cố Khanh rất khinh thường loại hành vi này.

Viên Hàm tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, bắt đầu phản bác Thôi Bân: “Tôi thừa nhận, thời đại học, tôi quả thật có thiện cảm với thầy Thôi, nhưng tôi chưa từng có hành vi vượt rào nào! Lúc ấy cha mẹ cậu ly hôn là vì có một cô gái khác dây dưa thầy Thôi, còn tìm đến mẹ của cậu gây rối!”

Đúng vậy, thời trẻ bồng bột, Viên Hàm thích thầy giáo đã có vợ, hiện tại bà ta cũng rất hối hận. Nhưng lúc ấy nhiều người thích thầy Thôi, Viên Hàm cũng chỉ là một trong số đó, hơn nữa không có áp dụng bất cứ hành động.

Có lý nào bởi vì thầy giáo có thiện cảm với bà ta mà đổ hết mọi chuyện lên đầu bà ta chứ?!

Nhưng một quỷ hồn từ nhỏ gia đình tan vỡ vốn đã rất cực đoan, sau đó ngoài ý muốn chết, sao có thể nghe lọt tai lời giải thích của bà ta?

Nếu như có thể nghĩ thông suốt, hắn cũng không cần mượn thân thể em trai của mình, đã sớm đầu thai chuyển thế rồi!

Đáng tiếc. . . cục diện tốt đẹp bị con nhỏ này phá hỏng!

Thôi Bân hung hăng nhìn chằm chằm Cố Khanh.

Ý thức được đối phương đang trách cứ mình, Cố Khanh buồn cười nói:

“Chắc ngươi sẽ không cho rằng tại ta mà ngươi không thành công báo thù chứ?”

Thôi Bân đương nhiên gật đầu: “Đương nhiên là lỗi của ngươi! Ta đã sắp xếp nhiều lần, sử dụng tất cả các loại phương pháp, thuốc ngủ, chậu hoa, tai nạn xe hơi Muốn tạo thành người phụ nữ này chết vào ngoài ý muốn, nhưng mụ ta nhiều lần trốn thoát, không phải ngươi thì còn ai nữa!”

Cố Khanh cười nhìn thoáng qua cục bông cam xù lông ngồi trước mặt Viên Hàm:

“Xem ra sau khi ngươi và em trai ngươi dùng chung một thân thể, ngay cả năng lực cơ bản làm quỷ cũng không có.”

Nếu không thì quỷ hồn của một con mèo cam rõ rành rành như vậy mà Thôi Bân không thấy được.

Nhưng, không nhìn thấy quỷ hồn cũng có nghĩa là. . . Cố Khanh lần thứ hai cẩn thận nhìn hai hồn phách trong thân thể Thôi Giản.

Sau đó cô ngạc nhiên.

Thì ra linh hồn của hai anh em trong thân thể này bất giác đã dung hợp một phần, hai linh hồn dây dưa cùng nhau, không thể phân chia.

Theo tình huống trước mắt, quỷ hồn Thôi Bân dù muốn ra khỏi thân thể của em trai cũng không được.

Về sau hiện tượng tinh thần phân liệt do một thân thể hai linh hồn mà ra cũng sẽ trở thành sự thật, có lẽ mười mấy hai chục năm

sau, linh hồn hai anh em có thể dung hợp thành một cũng chưa biết chừng.

Chương 744: Vô Đề

Sau khi Cố Khanh nói cho Viên Hàm biết tình huống này, bà ta biết chuyện lúc trước không thể kiểm chứng, dù ngoài miệng cương quyết phủ nhận, nhưng trong lòng vẫn hơi chột dạ với chuyện năm xưa.

Vì vậy Viên Hàm chỉ gọi điện thoại báo cho mẹ của Thôi Giản, nói gã lại phát bệnh tâm thần phân liệt, hơn nữa có tính công kích, chuyện khác thì bà ta không truy cứu.

Điều đáng chú ý là.

Khi mẹ Thôi Giản vội vàng chạy tới, nhìn thấy Viên Hàm, nghe bà ta báo cho biết vụ việc thì trên mặt tràn đầy phức tạp, có vẻ như bà ấy cũng biết Viên Hàm.

Như vậy xem ra, năm đó hai vợ chồng ly hôn, không chừng Viên Hàm có tác dụng mấu chốt trong chuyện ấy.

Nhưng thủ phạm của chuyện này tính ra thì nên là cha của Thôi Giản, thầy Thôi. Thôi Bân đổ hết mọi chuyện lên đầu Viên Hàm có vẻ như muốn tẩy sạch tội cho cha mình.

Từ đầu đến cuối giáo sư Thôi chưa từng xuất hiện.

Cố Khanh nhận thù lao mà Viên Hàm trả, rất dày.

Cô từ chối lời mời ăn cơm của bà ta, cùng Hướng Vi đi ra khỏi nhà Viên Hàm.

Đại Quất ở lại bên cạnh Viên Hàm vì lo lắng bà ta bị Thôi Bân tổn thương. Hiện tại chuyện của Thôi Bân đã bại lộ, chính hắn

cũng bị mẹ mình dẫn đi, Viên Hàm đã có cảnh giác với Thôi Bân, Đại Quất tự nhiên liền rời khỏi.

Một con mèo cam trung thành bảo hộ chủ như vậy, chắc kiếp sau nhất định có thể đầu thai tốt.

Hướng Vi cảm thấy có chút ngượng ngùng, cô ta không ngờ mời Cố Khanh tới giúp sẽ lôi ra chuyện cũ như vậy.

Không thể nói Viên Hàm có lỗi, dù sao ai mà chẳng có lúc tuổi trẻ bồng bột thầm mến ai đó, chẳng qua bà ta thương nhầm đối tượng.

Sau chuyện này, Hướng Vi phỏng chừng về sau cô ta và Viên Hàm gặp mặt đều có chút xấu hổ, không biết nên ở chung như thế nào.

"Cố Khanh, hôm nay thật sự là làm phiền cậu quá, tôi mời cậu ăn cơm nhé?" Hướng Vi nói: "Tôi biết gần đó có một quán lẩu vị Tứ Xuyên chính thống, siêu ngon!"

Cố Khanh xem đồng hồ, cũng tới giờ ăn cơm rồi, cô trực tiếp đồng ý với Hướng Vi.

Hai người lái xe đến một nhà hàng lẩu có tên Thục Hương.

Đang là giờ ăn cơm, trong cửa hàng đã có không ít người ngồi.

Bởi vì chỉ có Cố Khanh và Hướng Vi nên không vào phòng riêng, mà là chọn một cái bàn bốn người.

Gọi món xong, không bao lâu sau, một nồi cay được đặt lên bàn, sau đó là từng đĩa thịt và rau.

Bị mùi cay thơm của nồi cay kích thích, hai người đều trực tiếp cầm lấy đũa ăn ngấu nghiến, toát mồ hôi.

Cố Khanh đang ăn ngon lành bỗng vành tai giật nhẹ, tựa hồ nghe được thanh âm nói chuyện ở bàn bên cạnh.

Bàn bên cạnh cũng là hai cô gái, thoạt nhìn tuổi xấp xỉ với nhóm Cố Khanh. Cả hai đều có mái tóc ngắn và trông rất xinh đẹp.

"Tiểu Linh, gần đây cậu làm sao vậy? Bộ dạng ủ rũ.” Một cô gái hỏi.

“Ài.” Tiểu Linh thở dài không nói, hỏi ngược lại đối phương: “Tiểu Tuệ, gần đây cậu ở cục cảnh sát thực tập, có gặp phải chuyện gì lớn không?”

Dường như là hai sinh viên của trường cảnh sát, đang thực tập ở cục cảnh sát.

Tiểu Tuệ khoát tay áo:

“Cục cảnh sát mà tôi thực tâm ở nơi khỉ ho cò gáy, kiếm ăn trộm còn khó, lấy đâu ra việc lớn.”

Trong giọng nói của Tiểu Tuệ chất chứa tiếc nuối.

Nghe vậy, Tiểu Linh lại thở dài một hơi:

“Hâm mộ cậu ghê, ước gì không có chuyện gì xảy ra, trực tiếp hết kỳ thực tập thì hay rồi.”

Tiểu Tuệ nghe câu này nhạy bén bắt được mấu chốt:

“Ý cậu là cục cảnh sát mà cậu thực tập có vụ án lớn?”

Cái gọi là vụ án lớn không phải ăn cắp, ăn cướp, tống tiền, ở trong mắt đám sinh viên trường cảnh sát mới ra đời nóng lòng lập công như họ thì xảy ra mạng người mới là vụ án lớn!

Quả nhiên, Tiểu Tuệ đoán đúng.

Chỉ nghe Tiểu Linh than thở một tiếng:

“Có chuyện lớn thật! Tại sao tôi gặp phải nó trong khi thực tập! Mặc dù tôi không phải là cảnh sát hình sự, nhưng là một thực tập sinh chạy trước chạy sau, nhìn thấy thi thể cũng rất khủng khiếp! Mấy ngày nay tôi không thèm ăn rồi.”

Chương 745: Vô Đề

Nhắc đến chuyện này, Tiểu Linh cảm thấy lẩu cũng mất ngon.

Tiểu Tuệ và Tiểu Linh hoàn toàn trái ngược nhau, cô ta nghe có vụ án lớn thì hào hứng hỏi:

“Mau, nói nghe chơi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tiểu Linh có chút do dự nhìn chung quanh, lại nhìn vẻ mặt hưng phấn của bạn tốt.

Cô ấy hạ thấp giọng: “Chuyện này còn đang giữ bí mật, tôi chỉ có thể nói đại khái với cậu, nghe xong cậu phải quên ngay, biết không?”

Tiểu Tuệ giơ tay lên thề:

“Tôi cam đoan! Cậu biết con người của tôi mà, kín miệng nhất!”

Tiếp theo chính là Tiểu Linh nhỏ giọng kể lại tình huống vụ án.

Đến lúc này thì dù ngồi ở bàn kế bên, hai cô gái nói nhỏ, cộng thêm nhà hàng lẩu ồn ào như thế thì khó mà nghe được gì.

Nhưng ai kêu ngồi cạnh họ là Cố Khanh!

Cô nghe rõ ràng tình huống vụ án mà Tiểu Linh kể.

Thì ra ở khu vực quản lý của cục cảnh sát mà Tiểu Linh thực tập gần đây có thể đào được một xác nữ từ trong đất.

Bởi vì thi thể thối rữa, không thấy rõ bộ mặt, hơn nữa trên người không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận. Dù bọn họ đã thông qua khám nghiệm tử thi biết được cô gái kia bị người giết, nhưng vẫn không thể tra ra.

Gần đây trong cục bởi vì thi thể này mà bận rộn bù đầu.

Tiểu Tuệ nghe xong, trong lòng thất vọng, còn tưởng rằng đây là vụ án lớn động trời gì chứ.

“Thì ra chỉ là phát hiện thi thể, còn chưa tra ra được gì.”

Tiểu Tuệ thất vọng, không phát hiện bạn tốt Tiểu Linh sau khi nói xong nét mặt rối rắm, hiển nhiên là giấu giếm một số chuyện.

Hai người cũng biết chuyện này không thể tán gẫu nhiều, rất nhanh liền chuyển sang đề tài khác.

Cố Khanh ăn cơm xong, từ biệt Hướng Vi, bỏ lại vụ án này sang một bên.

Nhưng Cố Khanh không ngờ mình và ‘Tiểu Linh’ rất nhanh lại gặp mặt.

Tiểu Linh về cơ bản là một cô gái nhút nhát hướng nội.

Cô ấy thi vào trường cảnh sát là bởi vì khi còn học trung học từng suýt bị một tên biến thái kéo vào trong hẻm nhỏ.

Khi ấy Tiểu Linh rất tuyệt vọng, không đánh lại, kêu cứu cũng chẳng ai nghe. Cái miệng thối khiến người ta ghê tởm kia đang tiến tới gần mặt cô ấy, một tiếng "Không được nhúc nhích", kéo cô ấy ra khỏi tuyệt vọng.

Thì ra đó không phải là lần đầu tiên tên biến thái kia phạm tội.

Cảnh sát phụ trách điều tra đã giải cứu cô ấy vào thời điểm quan trọng nhất.

Sau chuyện này.

Tiểu Linh nghỉ học một năm vì đả kích tinh thần và một số tin đồn trong trường. Một năm sau, Tiểu Linh học ở trường cấp 3 khác, đặt mục tiêu thi vào trường cảnh sát.

Có thể tưởng tượng được, một cô gái yếu đuối nếu muốn thi đậu vào trường cảnh sát sẽ phải cố gắng rất nhiều.

Tiểu Linh rất vui vẻ, cô ấy hy vọng sẽ trở thành một cảnh sát, điều này khiến cô ấy rất có cảm giác an toàn.

Nhưng từ khi thực tập bắt đầu, Tiểu Linh có rắc rối mới.

Lần đầu tiên xảy ra vấn đề là khi biết có người đào được một thi thể nữ.

Là một thực tập sinh, cô ấy không cần phải đến hiện trường.

Lúc nhìn thấy thi thể là khi Tiểu Linh đến chỗ pháp y lấy báo cáo khám nghiệm tử thi.

Tiểu Linh loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc của ai đó, là giọng nữ, tiếng khóc nghe buồn nẫu ruột.

Tuy nhiên, khi Tiểu Linh gõ cửa đi vào thì chỉ nhìn thấy một bác sĩ pháp y.

Thi thể nằm trên bàn giải phẫu, Tiểu Linh không dám xem.

Tiểu Linh hỏi:

"Pháp y Lý, báo cáo khám nghiệm tử thi đã có chưa? Bên đội

trưởng Vệ cần gấp.”

Tiếng khóc bên tai không dừng lại, Tiểu Linh nhịn không được hỏi một câu:

“Pháp y Lý, mới nãy anh đang xem phim hả?”

Pháp y Lý là một người trung niên, xem Tiểu Linh giống như con gái mình, ông ấy đưa báo cáo khám nghiệm tử thi cho Tiểu Linh.

“Tôi làm gì rảnh rỗi xem phim, đang trò chuyện với cô gái này thôi.”

Pháp y Lý chỉ tay về phía ‘cô gái’ nằm trên bàn giải phẫu.

Pháp y Lý chỉ nói đùa, Tiểu Linh lại giật mình một cái, bên tai thoáng nghe tiếng khóc dường như truyền đến từ đài giải phẫu.

Chương 746: Vô Đề

Tiểu Linh sợ hãi không dám đi tìm tòi nghiên cứu rốt cuộc là chuyện gì, cơ mặt cứng ngắc nói đùa vài câu với pháp y Lý rồi lập tức rời khỏi nơi này.

May mắn là Tiểu Linh từng bước rời đi thì tiếng khóc bên tai cũng dần biến mất.

Lúc đầu Tiểu Linh còn tưởng mình bị ma ám, lập tức rời khỏi nơi này.

Sau lần đầu nghe tiếng khóc, Tiểu Linh phát hiện hễ đến gần xác chết trong vòng mười mét sẽ nghe được âm thanh của xác chết, Tiểu Linh từng thử nghiệm với xác chết khác trong phòng giải phẫu.

Tiểu Linh nghe được âm thanh nhưng không nghe rõ đang nói cái gì, ngoại trừ tiếng khóc là rõ ràng nhất.

Tiểu Linh nhìn tất cả mọi người ở cục cảnh sát bận rộn sứt đầu mẻ trán vì thi thể vô danh này, rất muốn giúp đỡ.

Thế là Tiểu Linh lại đến phòng giải phẫu, lại nghe thấy tiếng khóc.

Lần này Tiểu Linh không giả vờ như không nghe được gì, hỏi xác chết kia:

“Ngươi tên là gì?”

Tiếng khóc bên tai dừng lại.

Sau đó Tiểu Linh nghe được thanh âm đứt quãng: “Lạc. . . Văn. . . Văn. . .”

Tiếng khóc tiếp tục.

Tiểu Linh có được một cái tên, không biết nên báo cho đội trưởng Vệ của đội cảnh sát hình sự về cái tên này như thế nào. Ngẫm lại bộ phận kỹ thuật đang chỉnh mặt của nữ thi, Tiểu Linh định điều tra tư liệu của Lạc Văn Văn trước, chờ có kết quả điều chỉnh khuôn mặt là có thể sử dụng.

Thế là không lâu sau khi đội trưởng Vệ lấy được hình ảnh phục dựng đầu của nữ thi từ tiểu tổ kỹ thuật, phát hiện thực tập sinh mới tới trong cục, Tôn Linh yếu ớt như đóa hoa nũng nịu hấp tấp chạy về phía mình.

"Đội trưởng!" Tiểu Linh vui vẻ hô lên: “Tôi tìm được rồi!”

Tìm được cái gì? Lúc đầu đội trưởng Vệ còn chưa phản ứng lại, đợi đến khi nhìn hình trong điện thoại của Tiểu Linh thì ánh mắt lập tức sắc bén lên.

“Cô làm cách nào tìm được nó?" Đội trưởng Vệ hỏi.

Trong lúc đội trưởng Vệ hỏi thì đã cầm lấy điện thoại di động của Tiểu Linh cẩn thận lật xem.

Tiểu Linh có chút khẩn trương nhìn xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mắt đội trưởng Vệ.

“Tôi tôi đoán nữ thi có thể là người mất tích nên lục tìm trong kho tư liệu người mất tích gần đây. Tới khi nhìn thấy hình phục dựng thì phát hiện dường như đã từng thấy trong kho tư liệu người mất tích, nên nhanh chóng tìm được.”

Đội trưởng Vệ bởi vì sốt ruột đọc tư liệu, cho rằng Tiểu Linh

chỉ là thói quen nhút nhát, có chút sợ đội trưởng như mình, anh ấy không hoài nghi nhiều.

Xác nhận Tiểu Linh tìm đúng người, đội trưởng Vệ vỗ cái bộp lên vai cô ấy, làm Tiểu Linh suýt té sấp mặt.

Đội trưởng Vệ cười lớn:

“Cô bé, giỏi lắm! Đã giúp việc lớn!”

“Này, mọi người mau lại đây, đã tìm được manh mối của thi thể nữ! Chúng ta lại đây thảo luận bước tiếp theo nào!” Đội trưởng Vệ hét hướng các đội viên.

Lạc Văn Văn, nữ, hai mươi chín tuổi, chưa lập gia đình, không có bạn trai.

Lạc Văn Văn là một sinh viên giỏi điển hình, từ nhỏ đã là học sinh giỏi, thi đậu trường đại học danh giá ở nước ngoài, học đến thạc sĩ sau đó về nước, làm giám đốc sáng tạo của một công ty nước ngoài.

Ba tháng trước, Lạc Văn Văn mất tích, công ty chỉ nhận được một tin nhắn từ chức qua điện thoại di động của cô ta, từ đó không có bất kỳ tin tức nào của Lạc Văn Văn nữa. Nội dung của một số hạng mục mà trước đây cô ta phụ trách cũng không được bàn giao, đồ dùng cá nhân trên bàn làm việc cũng không mang đi.

Theo các đồng nghiệp khai thì năng lực của Lạc Văn Văn rất mạnh, nếu không thì chẳng thể nào vừa từ nước ngoài trở về đã làm giám đốc sáng tạo.

Nhưng cũng chính vì Lạc Văn Văn rất lợi hại, lại là sinh viên giỏi về nước nên ở chung không hòa thuận với các đồng nghiệp khác, luôn đưa ra rất nhiều ý kiến đối với nội dung công việc của

họ, cho dù đa số ý kiến là đúng, vẫn khiến rất nhiều người oán giận.

Nói tóm lại là điển hình có IQ cao nhưng EQ thấp.

Sau đó, một người như vậy mất tích, chết cũng không ai biết.

Chương 747: Vô Đề

Bởi vì Lạc Văn Văn không có bạn bè ở đây, báo án mất tích trong cục cảnh sát là cha mẹ xa ở nước ngoài phát hiện ra con gái thật lâu không có tin tức, nên hai vợ chồng đặt hy vọng lại đây báo án.

Hiện tại rốt cuộc tìm được con gái, nhưng cô ta đã vĩnh viễn rời khỏi bọn họ.

Lúc nhận được tin báo, cha mẹ Lạc Văn Văn khóc ngất trong cục cảnh sát.

Thi thể đã bị phân hủy không thể nhìn ra mặt mũi, bọn họ chỉ có thể phân biệt được dựa vào phục dựng mặt người chết và một vài vật phẩm trên người cô ta.

À, DNA thì phải chờ một thời gian mới có kết quả.

Nhưng mẹ Lạc lập tức xác nhận đây là con gái của mình!

Con gái bà ấy lúc nhỏ học xe đạp từng té gãy chân trái.

Cái răng thứ hai bên trái hàm dưới là răng sâu, trước lúc mất tích Lạc Văn Văn còn từng càu nhàu bị đau răng, phải sắp xếp thời gian đi khám nha sĩ.

Còn quần áo Lạc Văn Văn mặc trên người nữa, tuy dính đầy bùn đất nhưng mẹ Lạc nhận ra ngay đây là bộ đồ hai mẹ con mua lúc đi shopping.

Sau khi xác minh danh tính, đội cảnh sát cần sàng lọc các mối quan hệ của Lạc Văn Văn.

Lạc Văn Văn bị người giết, một đao đâm vào ngực, trực tiếp mất mạng.

Thủ đoạn như vậy hiển nhiên không phải người bình thường có thể làm được.

Nhưng bọn họ cẩn thận điều tra tất cả những người liên quan đến Lạc Văn Văn, từng kết thù với cô ta, bọn họ đều không có động cơ giết người.

Vụ án một lần nữa rơi vào bế tắc.

Tiểu Linh muốn hỗ trợ, trong khoảng thời gian này có thể nói là thường xuyên chạy vào phòng giải phẫu, ngày càng quen thuộc với pháp y Lý.

Lần này Tiểu Linh đứng bên cạnh xác chết vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của Lạc Văn Văn, khi hỏi nội dung khác, "Hung thủ là ai? Hung khí ở nơi nào?" thì cô ấy chỉ nghe tiếng ồn không rõ ràng.

Hành vi quái dị như vậy của Tiểu Linh tự nhiên là không thể nào gạt tất cả mọi người.

Giống như đội trưởng Vệ, pháp y Lý, ban đầu có thể họ không hoài nghi, nhưng Tiểu Linh hành động kỳ lạ quá nhiều khiến họ phát hiện ra một số vấn đề.

Đặc biệt là pháp y Lý, ông ấy nhiều lần nhìn thấy Tiểu Linh rõ ràng sợ hãi và ghê tởm, một chút cũng không muốn tới gần thi thể, rồi lại nhịn xuống bài xích trong lòng, vụng trộm tới gần thi thể, hỏi thi thể vấn đề. Trông giống như. . . cô ấy có thể nghe thấy thi thể nói chuyện!

Đưa ra một suy đoán như vậy, pháp y Lý cũng cảm thấy trí

tưởng tượng của mình bay hơi xa, nhưng ông ấy cảm thấy đây là suy đoán có khả năng cao nhất.

Đừng nhìn pháp y Lý chỉ là một pháp y bình thường, ông ấy đã gặp nhiều việc và người kỳ lạ.

Nhớ năm đó, pháp y Lý từng tận mắt nhìn thấy cấp trên phái một người xuống phá một vụ án giết người liên hoàn. Người kia ăn mặc bình thường, nhưng ngay cả cục trưởng cũng tương đối cung kính với người đó.

Pháp y Lý lúc đó còn là pháp y phụ, lòng tò mò tràn đầy.

Người kia đi tới phòng giải phẫu, yêu cầu không ai được lại gần, ông ấy lén đi phòng bên cạnh, dựa vào khe hở trên vách tường nhìn thấy tình huống bên trong.

Chỉ thấy đối phương vung tay lên ném ra một lá bùa dán lên trán thi thể, tiếp theo bắt đầu hỏi. Một hỏi một đáp, pháp y Lý rõ ràng nghe được có hai thanh âm.

Pháp y Lý lúc ấy sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, vội vàng bỏ chạy.

Tiếp theo chờ người kia ra phòng giải phẫu.

Hung thủ là ai, hiện tại ở đâu, dùng hung khí gì, có chứng cứ gì. . . Tất cả mọi thứ đều rõ ràng. Vụ án giết người hàng loạt đã làm phiền nhiễu đội cảnh sát trong một thời gian dài cứ như thế bị phá?!

Sau khi nhanh chóng bắt được hung thủ, pháp y Lý không còn gặp lại người có năng lực kia nữa. Sau đó, cục cảnh sát cũng gặp phải vài vụ án kỳ lạ, pháp y Lý phát hiện, những vụ án kỳ lạ này đều sẽ bị cục trưởng niêm phong, đưa lên trên.

Chương 748: Vô Đề

Một khoảng thời gian sau, pháp y Lý nghe tin vụ án kết thúc với một loại kết quả nghe khá bình thường.

Pháp y Lý biết những vụ án kia đều đưa đến một bộ môn đặc biệt.

Ông ấy đoán, Tiểu Linh rất có thể là cùng một loại người như những người đó.

Vì thế, khi lần thứ hai nhìn thấy Tiểu Linh đến gần xác chết của Lạc Văn Văn, dường như định hỏi gì thì pháp y Lý không tiếp tục giả vờ không thấy gì.

Pháp y Lý dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tiểu Linh: “Tiểu Linh, trong khoảng thời gian này cô vẫn đến chỗ tôi làm cái gì tôi đều nhìn thấy. Tôi chỉ muốn hỏi, cô có phát hiện manh mối mới nào không?”

Lời nói của pháp y Lý khiến Tiểu Linh giật nảy mình.

Cô ấy vẫn nghĩ rằng mình che giấu rất tốt.

Trong lòng Tiểu Linh biết không giấu được, trong khoảng thời gian này Tiểu Linh cũng bị bí mật này tra tấn áp lực có chút lớn.

“Chú Lý.” Tiểu Linh thở dài: “Nói thật ra, trong lòng tôi rất sợ, căn bản cũng không biết chuyện này là sao.”

Tiểu Linh chậm rãi kể chuyện nghe thấy tiếng khóc như thế nào, to gan hỏi rõ tên nữ thi cho pháp y Lý biết.

Pháp y Lý cũng cảm thấy kỳ lạ.

Như vậy xem ra, Tiểu Linh là kỳ nhân ‘dân gian’?

Pháp y Lý đang định hỏi thêm thì Tiểu Linh bỗng làm động tác yên lặng với ông ấy. Pháp y Lý hiểu ý, không nói nữa, lẳng lặng chờ đợi cái gì đó.

Tiểu Linh dựng thẳng lỗ tai lên, tỉ mỉ phân biệt nội dung cô ấy nghe được.

"Khổng Tuyết! Mua. . . hung thủ giết người! Tại sao?! Tại sao?! Tại sao!!”

Tiểu Linh cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Thanh âm này lưu loát hơn lúc trước cô ấy nghe được rất nhiều, hơn nữa trong thanh âm này tràn ngập hận thù, Tiểu Linh chỉ nghe đã cảm thấy toàn thân rét run.

Pháp y Lý cách tương đối xa, nhìn thấy Tiểu Linh bỗng nhiên toàn thân phát run, vội vàng chạy tới kéo cô ấy ra xa một chút, sau đó hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lúc pháp y Lý chạy tới kéo Tiểu Linh đi cũng cảm giác lạnh lẽo.

Răng Tiểu Linh va lách cách:

“Cô ta nói Khổng Tuyết là kẻ giết người! Chú Lý, giọng nói của cô ta thay đổi, tôi nghe được liền cảm thấy toàn thân rét run!”

Pháp y Lý cũng là một người có kinh nghiệm, nghĩ lẽ nào sắp biến thành lệ quỷ?

Ý thức được chuyện này không phải ông ấy và Tiểu Linh có

thể giải quyết, vội vàng tìm đội trưởng Vệ, nói rõ sự tình ra.

Pháp y Lý nói:

“Đội trưởng Vệ, chuyện này chỉ sợ không phải tìm được hung thủ là có thể giải quyết. Theo tôi thấy anh nên nên nhanh chóng báo cáo, để cho cấp trên phái người xuống đi! Nếu không thì con quỷ trong phòng giải phẫu nổi tính dữ lên thì tiêu đời.”

Đội trưởng Vệ nghe vụ việc như trong tiểu thuyết, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

"Cho nên, thủ phạm là Khổng Tuyết, ra tay là một sát thủ chuyên nghiệp?!"

Cảnh sát đã cẩn thận điều tra Khổng Tuyết.

Khổng Tuyết và Lạc Văn Văn là đồng nghiệp chung công ty.

Nghe nói, trước khi Lạc Văn Văn về nước làm giám đốc sáng tạo, mọi người đều nói Khổng Tuyết là người có khả năng lên chức nhất, nhưng cuối cùng Lạc Văn Văn đến, tất cả tính toán của Khổng Tuyết đều thất bại, cô ta bị cười nhạo.

Về sau, Khổng Tuyết và Lạc Văn Văn trong công tác cũng có nhiều lần ma sát, hai người vẫn luôn chống đối nhau.

Lúc trước khi cảnh sát điều tra, phát hiện trong thời gian Lạc Văn Văn mất tích thì Khổng Tuyết bị cử đi nước ngoài công tác, có chứng cứ ngoại phạm.

Nay xem ra cái gọi là chứng cứ ngoại phạm rất có thể là Khổng Tuyết cố ý làm ra cho cảnh sát xem.

Đội trưởng Vệ vừa điều tra Khổng Tuyết sâu hơn vừa đưa đên lên xin trợ giúp.

Cố Khanh đến cục cảnh sát trong hình thức này.

Vốn nhiệm vụ này là cho Cố Khanh mà, lúc Cố Khanh đi ra gặp được Khương Mặc Ngôn, anh tiện thể đưa cô đến cục cảnh sát.

À, còn mang theo một cái đuôi là Từ Ngạn.

Nhóm Từ Ngạn xảy ra chuyện, Vương Mậu còn bị thương, khẳng định không giấu được cha mẹ mình.

Chương 749: Vô Đề

Ba người khác đều đã bị cha mẹ của mình mang về, chỉ còn lại Từ Ngạn, cha không đến đón cậu ấy, bản thân không muốn trở về, thế là bám lấy Khương Mặc Ngôn không chịu đi.

Cố Khanh nhìn thấy Tiểu Linh trong đám người nghênh đón thì cô rất kinh ngạc, không ngờ gặp cô ấy ở chỗ này.

Tiểu Linh không biết mình và Cố Khanh từng gặp nhau trong quán lẩu, lúc này trong lòng cô ấy đang thấp thỏm.

Mấy người trước mắt là loại người giống mình? Trong lòng Tiểu Linh có chút chờ mong.

Tiểu Linh sau khi phát hiện mình có thể nghe được thi thể nói chuyện vẫn không dám bại lộ, sợ giống như tiểu thuyết đã đọc, người như cô ấy sẽ bị bắt vào phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.

Nhưng với tình huống hiện tại, những người như cô ấy hóa ra đã có quốc gia thành lập tổ chức thu nạp.

Đưa nhóm người Cố Khanh vào phòng họp, chỉ có Tiểu Linh, pháp y Lý, đội trưởng Vệ ở lại, giải thích vụ việc cho Cố Khanh.

Cố Khanh lúc này mới biết được, thì ra Tiểu Linh này còn có năng lực có thể nghe thấy quỷ hồn nói chuyện.

Nếu báo chuyện này lên trên, phỏng chừng Tiểu Linh lại là một thành viên của Bộ Đặc Dị cần thu nạp.

Nhưng chuyện này không vội. Cố Khanh nói: “Chúng ta nên đi xem thi thể Lạc Văn Văn trước đi!”

Dứt lời, từ pháp y Lý dẫn đường, đoàn người đi vào phòng giải phẫu.

Trên đường đi, Từ Ngạn nhìn Tiểu Linh, vẻ mặt tò mò, cậu ấy nhịn không được lại gần hỏi cô ấy:

“Này, cô thực sự có thể nghe thấy âm thanh của quỷ hả? Sao làm được vậy?”

Lúc Từ Ngạn trong nhà ma gặp một con mèo khổng lồ do lệ quỷ sai khiến, bùa hộ mệnh đỡ cho một lần, cậu ấy nhanh chân bỏ chạy nên chưa thấy quỷ bao giờ. Lúc này nghe nói Tiểu Linh có năng lực thần kỳ như vậy, nhịn không được lại gần hỏi.

Tiểu Linh vẻ mặt kỳ lạ, ba người này không phải đi cùng nhau sao? Tại sao hai người đi đằng trước thoạt nhìn rất lợi hại, còn người này có vẻ như không hiểu gì cả?

Tiểu Linh hỏi ngược lại:

“Anh chưa thấy quỷ bao giờ?”

Từ Ngạn vừa nghe liền biết Tiểu Linh hiểu lầm.”Tôi không phải là. . . chậc! Tôi là một người bình thường, đi theo tới đây để mở rộng kiến thức! Tôi nói cô nghe, mặc dù tôi là một người bình thường, nhưng tôi từng đi nhà ma đó! Lúc ấy”

Này này, cậu bạn Từ Ngạn, có phải cậu đã quên đàn chị Lâm Thư Ngọc rồi không?

Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn ở phía trước nghe Từ Ngạn khoác lác mình giỏi giang dũng cảm cỡ nào với Tiểu Linh, hai người lộ vẻ mặt câm nín.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đến phòng giải phẫu.

Pháp y Lý từ lần trước cùng Tiểu Linh đi ra thì không bước chân vào phòng giải phẫu nữa, dù là ai khi biết có một quỷ hồn tùy thời sẽ trở thành lệ quỷ trong chỗ làm việc của mình thì đều không dám tới gần.

Nhóm Cố Khanh không có loại băn khoăn đó.

Đẩy cửa phòng giải phẫu ra, đoàn người trong nháy mắt cảm thấy nhiệt độ xung quanh thấp hơn nhiều.

Từ Ngạn mới rồi còn hào hứng ba hoa bỗng chốc trong lòng run rẩy, vội vàng ngậm miệng, tay sờ lên bùa hộ mệnh treo trên cổ, trong lòng thầm niệm thần phật đầy trời phù hộ.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía vị trí thi thể La Văn Văn, nhưng có thể nhìn thấy quỷ hồn của La Văn Văn cũng chỉ có Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn.

Tiểu Linh có thể nghe thấy âm thanh. Nhưng lúc này oán khí trên người Lạc Văn Văn càng ngày càng nặng, trong lòng bị thù hận lấp đầy, phát ra tiếng khóc cũng tràn ngập sức mạnh tối tăm oán hận, khiến Tiểu Linh nghe xong cảm thấy đầu óc đau đớn.

Từ Ngạn đứng một bên thấy thế vội lấy một bùa hộ mệnh ra khỏi túi áo nhét vào trong tay Tiểu Linh, mới làm cho Tiểu Linh thở phào nhẹ nhõm.

“Có oan khuất oán hận gì, cứ nói đi!” Cố Khanh nhìn nữ quỷ trước mắt: “Nơi này có người của cảnh sát và bộ môn đặc biệt, có thể giúp ngươi tìm được hung thủ báo thù. Nếu không thì chờ ngươi thành lệ quỷ, không khống chế được chính mình, muốn đầu thai chuyển thế cũng khó!”

Chương 750: Vô Đề

Lạc Văn Văn nghe vậy, dừng lại tiếng khóc nhìn về phía Cố Khanh, trên mặt cô ta chảy xuống một hàng huyết lệ: “Khổng Tuyết đáng chết!”

Lạc Văn Văn ngoài miệng hung hăng nhưng trong lòng biết rõ, cô ta chỉ là lệ quỷ mới ‘biến hình’, đụng phải hai thuật sĩ trước mắt không có chút phần thắng.

Vì có thể tận mắt nhìn thấy hung thủ hại mình bị báo ứng, Lạc Văn Văn đành kiềm chế khí thế thô bạo quanh người, án binh bất động.

Kỳ thật sau khi Tiểu Linh nói ra tên Khổng Tuyết, cảnh sát đang khẩn trương điều tra, hiện tại Khổng Tuyết phỏng chừng đã bị mang vào cục cảnh sát.

Lạc Văn Văn hiển nhiên là có thể cảm ứng được Khổng Tuyết đến. Khoảnh khắc Khổng Tuyết bước vào cục cảnh sát, Lạc Văn Văn rất muốn xông tới giết Khổng Tuyết báo thù cho bản thân, tiếc rằng bị Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn khống chế, cô ta không thể động đậy.

“Ta muốn gặp ả!” Lạc Văn Văn nói với Cố Khanh: “Ta muốn để cho chính miệng ả thừa nhận hại chết ta!”

Cố Khanh nghe vậy, cảm thấy yêu cầu này coi như hợp lý. Vì thế cô quay đầu nhìn về phía đội trưởng Vệ: “Đội trưởng Vệ, thẩm vấn Khổng Tuyết Chúng tôi có thể đứng xem không?”

Đội trưởng Vệ nhìn Tiểu Linh một chút, cô ấy làm khẩu hình với anh ấy, chỉ hướng không khí bên cạnh Cố Khanh:

“Cô ta muốn đi”

Đội trưởng Vệ liền hiểu.

Anh ấy gãi đầu:

“Muốn đứng ngoài nghe cũng được, tôi có thể làm chủ. Nhưng hai vị có thể bảo chứng an toàn không?”

Ý tứ chính là Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn cần phụ trách khống chế Lạc Văn Văn, như vậy đội trưởng Vệ mới dẫn bọn họ đi nghe thẩm vấn. Cố Khanh tự nhiên là đồng ý.

Đoàn người lại chuyển đến phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, Khổng Tuyết đã ngồi ở bên trong.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Khổng Tuyết, hơi thở của Lạc Văn Văn tăng vọt rồi chậm rãi hạ xuống. Lạc Văn Văn nhìn xuyên qua thủy tinh, nhìn Khổng Tuyết ở bên trong cố gắng giữ bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên đó giống như đang nhìn người chết.

Khổng Tuyết ở trong phòng thẩm vấn đã sớm hoảng hốt. Lần này cô ta bị cảnh sát đưa về, nhốt vào phòng thẩm vấn nhưng không có ai đến hỏi, liền biết sự tình không ổn.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, trong lòng Khổng Tuyết càng thêm nôn nóng.

Đây là thời cơ tốt nhất để thẩm vấn.

Đội trưởng Vệ đưa người vào phòng thẩm vấn, anh ấy chuẩn bị tự mình thẩm vấn.

“Nói đi, cô và Lạc Văn Văn rốt cuộc có thù oán gì khiến cô phải

giết nạn nhân bằng được?!" Đội trưởng Vệ thoạt nhìn tràn đầy tự tin, giống như nắm giữ chứng cứ quan trọng.

"Đội trưởng Vệ, anh nói lời này cần có chứng cứ, nếu không thì tôi sẽ cáo các người tội phỉ báng!"

Khổng Tuyết không bị dọa, trong khoảng thời gian Lạc Văn Văn mất tích, Khổng Tuyết có bằng chứng ngoại phạm, kẻ ra tay giết người không phải cô ta, chuyển khoản ngân hàng cũng không dùng thẻ của cô ta, Khổng Tuyết không tin trong tình huống như vậy cảnh sát có thể tra ra được gì.

Khổng Tuyết nói đúng, cảnh sát quả thật không tra được chứng cứ hữu lực gì, nhưng Khổng Tuyết sẽ không biết, trên thế giới này cư nhiên còn có quỷ hồn tồn tại!

Mắt thấy đội trưởng Vệ ở bên trong đấu miệng với Khổng Tuyết hồi lâu vẫn không cạy được miệng của cô ta, Cố Khanh cảm giác hơi thở của Lạc Văn Văn lại bắt đầu không ổn định.

Cố Khanh phỏng chừng để mặc tiếp tục cãi nhau như vậy cũng không có ý nghĩa gì. Đôi khi vụ án đặc biệt có thể áp dụng biện pháp đặc biệt.

Cố Khanh cùng Lạc Văn Văn nói mấy câu, sau khi Lạc Văn Văn gật đầu thì cô để lại một dấu ấn lên linh hồn của cô ta.

Cố Khanh nói với Tiểu Linh:

“Cô, đúng vậy, là cô, đợi lát nữa cô hãy đi vào hỗ trợ đội trưởng của các người.”

Ngữ khí đương nhiên của Cố Khanh khiến Tiểu Linh sửng sốt, cô ấy chỉ tay vào mình:

“Tôi ư?”

Cố Khanh gật đầu, nói:

“Cô cũng muốn vụ án này mau chóng giải quyết chứ? Hãy đi vào trong đó, tôi sẽ dạy cô phải làm gì.”

Chương 751: Vô Đề

Cố Khanh thì thầm vài câu vào tai Tiểu Linh.

Tiểu Linh nghe xong gật đầu với Cố Khanh, vẻ mặt mang theo một tia hưng phấn tạm thời rời khỏi nơi này.

Từ Ngạn ở một bên tò mò muốn chết, gãi tai gãi má nhưng không dám tiến lại gần hỏi tình huống.

Cuối cùng Từ Ngạn lại gần anh họ của mình:

“Anh họ yêu dấu, anh có bùa chú gì có thể cho em nhìn thấy quỷ hồn không?”

Khương Mặc Ngôn liếc Từ Ngạn, thằng nhóc này mấy ngày không gặp lại bắt đầu bung lụa! Thật đúng là không sợ chết!

“Em không sợ quỷ?" Khương Mặc Ngôn hỏi.

Từ Ngạn đặc biệt có tự tin vỗ ngực mình:

“Tất nhiên là không, em từ nhỏ đã không sợ quỷ rồi!”

Từ Ngạn nói xong cảm giác bên người hơi lạnh, lại hèn nhát cười ruồi với Khương Mặc Ngôn:

“Bởi vì có anh họ ở đây mà!”

Khương Mặc Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, cho Từ Ngạn một lá bùa Linh Nhãn.

Ánh mắt Từ Ngạn sáng ngời, lập tức cầm lấy, nhưng không

dán ngay mà đưa tay về phía Khương Mặc Ngôn:

“Cho em thêm một cái nữa.”

Khương Mặc Ngôn tự nhiên biết Từ Ngạn muốn xin cho ai, tức giận trừng thằng em họ này:

“Không có!”

Từ Ngạn vừa nhìn liền biết Khương Mặc Ngôn nói đùa với mình, vội nói:

“Anh họ, em đang giúp các người đấy!”

“Anh nghĩ đi, Tiểu Linh có thể nghe âm thanh của quỷ quái, không chừng sau này sẽ được thu nạp vào bộ môn của các người. Nhưng cô ấy chỉ có thể nghe không thể nhìn, chẳng bằng thừa dịp này thử lá gan của cô ấy.”

Lời này suýt khiến Khương Mặc Ngôn tin Từ Ngạn tốt bụng muốn giúp.

Tuy nói giỡn, nhưng Khương Mặc Ngôn không keo kiệt một lá bùa Linh Nhãn, tự nhiên là cho Từ Ngạn.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Linh trở về, trong tay cầm mấy chai nước khoáng. Cố Khanh cầm lấy một lọ, dùng linh lực vẽ bùa lên chai.

Từ Ngạn cũng nhân cơ hội đưa bùa Linh Nhãn cho Tiểu Linh.

Sau khi hai người dán bùa Linh Nhãn liền nhìn không khí bên cạnh Cố Khanh.

Tiểu Linh đã xem nhiều xác chết, lúc này nhìn thấy Lạc Văn Văn cũng không quá sợ hãi. Từ Ngạn hít sâu một hơi, đang định

hét rầm lên, chú ý tới Tiểu Linh bình tĩnh đứng bên cạnh thì cố gắng ngăn lại tiếng thét sắp vuột khỏi cổ họng.

Cố Khanh đã vẽ xong, đưa lại chai nước khoáng cho Tiểu Linh, đá lông nheo với cô ấy:

“Tiếp theo tùy vào cô.”

Tiểu Linh gật mạnh đầu, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa vào phòng thẩm vấn.

Tiểu Linh đi vào, Lạc Văn Văn cũng vào theo.

“Đội trưởng, uống chút nước trước đi!” Tiểu Linh nói.

Sau đó đưa nước khoáng trong tay cho đội trưởng Vệ và đồng nghiệp Nhâm Tiêu ở bên cạnh, Tiểu Linh cầm chai nước mà Cố Khanh vẽ bùa đưa cho Khổng Tuyết.

"A, cám ơn." Đội trưởng Vệ phản ứng rất nhanh.

Tiểu Linh lúc này tiến vào đưa nước, khẳng định là có nguyên nhân. Vì phối hợp, anh ấy trực tiếp mở nắp chai uống một hớp.

Nước khoáng vừa lấy ra, nilon trên nắp chai chưa khui, Khổng Tuyết căn bản không ngờ rằng chai nước này cư nhiên sẽ bị động tay chân.

Khổng Tuyết cùng đội trưởng Vệ nói lâu như vậy, đã sớm khát nước, vì thế cũng mở ra uống mấy ngụm.

Khổng Tuyết không phát hiện, khi Tiểu Linh vào cửa thì có luồng gió mát thổi vào khiến cần cổ mình nổi da gà.

Vững vàng tâm tình một chút, Khổng Tuyết nhìn về phía đội trưởng Vệ: “Đội trưởng Vệ, những gì nên nói tôi đều đã nói với các

người. Các người không có bằng chứng mà cứ bắt tôi vào, còn oan uổng tôi giết người, tôi a!!!”

Nói đến một nửa, Khổng Tuyết nhìn thấy phía sau nhóm người đội trưởng Vệ có một bóng quỷ nhe răng cười với mình. Khổng Tuyết bị dọa sợ, không kiềm được phát ra một tiếng thét chói tai.

Khổng Tuyết la lên:

"Có có quỷ!”

Khổng Tuyết nhìn nhóm người đội trưởng Vệ ngó trái ngó phải, dường như không thấy gì cả.

Khổng Tuyết rất nhanh trông thấy quỷ hồn của Lạc Văn Văn bày ra trạng thái thê thảm lúc chết của mình, ngực không ngừng chảy máu, thịt thối trên mặt và thân thể bong ra từng mảnh rớt xuống.

Lạc Văn Văn dường như không cảm giác được đau đớn, đi hướng cô ta.

Khổng Tuyết càng thêm sợ hãi: “Đừng lại đây! Đừng đến đây! Không phải tôi, không phải tôi! Các người mau ngăn cô ta lại đi!”

Khổng Tuyết hét to hướng đội trưởng Vệ vẻ mặt mờ mịt.

Chương 752: Vô Đề

Đội trưởng Vệ đoán được là quỷ hồn Lạc Văn Văn tiến vào, tuy anh ấy hơi lo lắng, nhưng nghĩ đến Cố Khanh cam đoan, cộng thêm mãi chưa hỏi ra manh mối có lợi cho vụ án này.

Đội trưởng Vệ lặng im, xem như mình không biết gì cả, mờ mịt nhìn chung quanh.

Lúc này chính là lúc khảo nghiệm diễn xuất của Tiểu Linh, cô ấy run rẩy chỉ vào phương hướng Lạc Văn Văn: “Đội đội trưởng quỷ hồn của Lạc Văn Văn ở đằng kia!”

Lời này vừa nói ra, Khổng Tuyết lập tức giống như tìm được đồng minh, không phải ảo giác, không phải tinh thần hoảng hốt, thật sự là Lạc Văn Văn!

Khổng Tuyết lôi kéo Tiểu Linh:

“Cô cũng nhìn thấy đúng không, là Lạc Văn Văn đúng không?!”

Lạc Văn Văn tiếp tục đến gần Khổng Tuyết, cô ta cảm thấy trên người càng ngày càng lạnh, tựa hồ ngửi được mùi thi thể thối rữa và mùi máu tươi nồng nặc, làm cho người ta nhịn không được muốn nôn.

“Là cô đã giết cô ấy đúng không? Nếu không thì tại sao cô ấy tìm đến cô?” Tiểu Linh bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Khổng Tuyết nhìn thấy tay Lạc Văn Văn chộp về phía mặt mình, nghe câu hỏi của Tiểu Linh thì đầu óc tỉnh táo:

"Không phải ta giết ngươi, là Tiền Hổ, là Tiền Hổ! Ta đưa tiền

cho hắn, hắn ra tay giết ngươi!"

Bàn tay dừng lại.

Khổng Tuyết rốt cuộc chịu thừa nhận!

Lúc này Lạc Văn Văn muốn bùng nổ tổn thương người, nhưng linh hồn bị trói buộc không thể ra tay.

Nhân cơ hội này, Tiểu Linh vội vàng tiếp tục hỏi: “Tiền Hổ là ai? Cô biết người đó ở đâu không? Hiện tại Tiền Hổ ở đâu?”

Khổng Tuyết đã bị dọa đến mức não đặc sệch, rốt cuộc không còn tâm tư giấu giếm gì nữa.

Nghe Tiểu Linh hỏi, Khổng Tuyết bản năng trả lời:

“Anh anh ta là người yêu của tôi. Chúng tôi gặp nhau trong quán bar. Tôi nói muốn giết Lạc Văn Văn, anh ta chủ động nói mình rất rành về cái này, chẳng qua làm xong cần một khoản tiền chạy trốn. Anh ta dặn tôi trong khoảng thời gian kia hãy đi công tác đừng trở về, chờ khi tôi về thì biết Lạc Văn Văn mất tích. Tôi không còn gặp Tiền Hổ nữa.”

Lạc Văn Văn cố gắng khống chế sát tâm của mình, không hay biết Cố Khanh ở bên ngoài phòng thẩm vấn nghe được cái tên "Tiền Hổ" thì nhịn không được siết chặt nắm đấm.

Cái tên này Thật đúng là đã lâu không gặp!

Kiếp trước người đàn ông râu quai nón xông vào nhà hại chết cô, Cố Khanh vẫn nhớ rõ tên của hắn, Tiền Hổ.

Những người hại cô trên cơ bản đều bị báo ứng. Chỉ có Tiền Hổ này, lúc trước hắn là được thuê, sau khi nhà họ Hoắc xảy ra chuyện, Cố Khanh tìm thật lâu cũng không tìm được người.

Không ngờ nghe được cái tên này tại đây.

Cố Khanh kiềm nén xung động đi vào hỏi Khổng Tuyết, hiện tại chỉ là một cái tên, chưa thể khẳng định được gì.

Cố Khanh đi theo đội cảnh sát cùng nhau đi tới địa điểm mà Khổng Tuyết khai ra, nơi cô ta và Tiền Hổ lén gặp nhau.

Đó là một căn nhà do chị của Khổng Tuyết đứng tên, nên lúc trước không ai tra được.

Căn hộ rõ ràng đã được dọn dẹp.

Nhưng nếu Tiền Hổ từng ở đây thì khẳng định có thể tìm được một ít đồ đạc hắn để lại.

Cố Khanh có thể bằng vào cái này tìm được Tiền Hổ!

Lúc Cố Khanh ở cục cảnh sát đã thăm dò rồi, cô vẽ hình Tiền Hổ râu quai nón dựa trên ký ức, tuy râu kia có thể là ngụy trang.

Thế nhưng Khổng Tuyết vẫn nhận ra, lông mày Tiền Hổ có một vết sẹo.

Tuy rằng kiếp này, Tiền Hổ còn chưa kịp đầu vào dưới tay nhà họ Hoắc, cũng không thương tổn cô. Nhưng điều này cũng không cản trở Cố Khanh giúp những người vô tội khác, ví dụ như Lạc Văn Văn báo thù.

Dù sao, Tiền Hổ thật sự giết người đúng không nào?

Cố Khanh dùng la bàn tra được, Tiền Hổ còn ẩn nấp gần thành phố S chưa rời đi. Lúc tìm chỗ ở của Tiền Hổ, ngoại trừ đội cảnh sát, còn mang theo Lạc Văn Văn.

Lý do là sợ Lạc Văn Văn ở cục cảnh sát không khống chế được giết chết Khổng Tuyết.

Chương 753: Vô Đề

Vì thế, tình huống liền biến thành Khương Mặc Ngôn, Cố Khanh, Từ Ngạn, Tiểu Linh cộng thêm quỷ hồn Lạc Văn Văn ngồi chung một chiếc xe, đội trưởng Vệ dẫn người ngồi một chiếc xe khác.

Dọc theo đường đi, Từ Ngạn và Tiểu Linh đều thật cẩn thận giữ khoảng cách với người giấy tí hon ở hàng ghế sau, dù trông dễ thương cỡ nào thì đó cũng là một con quỷ!

Tiền Hổ rất biết trốn, hắn không rời khỏi thành phố S, mà lựa chọn lấy danh nghĩa người thích leo núi di chuyển ở các thôn núi quanh thành phố. Tiền Hổ không phải là lần đầu tiên giết người, rất có thể là một sát thủ chuyên nghiệp. Các hoạt động bắt giữ đòi hỏi phải cẩn thận vô cùng.

Hỏi người trong thôn gần đó, biết được Tiền Hổ sáng sớm đã đi leo núi, bọn họ vội vàng đuổi theo.

Không ai phát hiện, người giấy nhỏ vốn bị Lạc Văn Văn bám vào đã biến mất khỏi chiếc xe từ bao giờ.

Đợi đến khi cảnh sát đi theo Cố Khanh tìm được Tiền Hổ, phát hiện Tiền Hổ đã hôn mê.

Tiền Hổ nằm dưới đất, bị một cây thô cỡ eo người gãy ngang đè lên thân thể. Quần áo xốc xếch, trên chân chỉ còn một chiếc giày, có thể thấy trước đó Tiền Hổ cắm đầu chạy thục mạng.

Đội trưởng Vệ nghi ngờ nhìn Cố Khanh, lúc này mới phát hiện người giấy nhỏ mà Lạc Văn Văn bám vào đã mất tiêu.

"Cố đại sư, quỷ hồn của Lạc Văn Văn đâu?" Đội trưởng Vệ hỏi.

Cố Khanh ho khan hai tiếng, xòe tay:

"Hai đầu sỏ gây nên chuyện đã bị bắt, cô ta vừa mới bị quỷ sai mang đi!"

Lời Cố Khanh nói nửa thật nửa giả. Lạc Văn Văn và Cố Khanh giao hẹn sẽ không giết người, đúng là Lạc Văn Văn không giết Tiền Hổ, chẳng qua là dọa hắn nổi điên, thuận tiện làm cây đè hắn liệt nửa người.

Còn Khổng Tuyết phỏng chừng cũng bị dọa khùng, hiện tại còn ở cục cảnh sát lẩm bẩm "Không phải ta giết ngươi, không phải ta giết ngươi!".

Cố Khanh tặng cho Lạc Văn Văn một lá bùa Nhập Mộng, để cô ta gặp mặt cha mẹ lần cuối, kế tiếp sẽ có quỷ sai dẫn cô ta đi.

Đội trưởng Vệ đoán được Cố Khanh thả lỏng cho Lạc Văn Văn báo thù, nhưng anh ấy không thể lấy ra chứng cớ, hơn nữa Tiền Hổ quả thật tội ác tày trời. Đội trưởng Vệ đành thở hắt ra, mang người đi bệnh viện trước.

Sự tình đã xong, nhóm Cố Khanh có thể trở về.

Lúc Cố Khanh rời đi, cho Tiểu Linh một tấm thẻ liên lạc, cô ấy mới xuất hiện năng lực, hiện tại còn hơi yếu, tốt nhất là đến Bộ Đặc Dị nhận huấn luyện chuyên môn, coi như là Cố Khanh giúp Lệ Hoan đào một người trở về.

Trong ánh sáng mờ, một phòng ngủ với màn lụa đỏ.

Tiếng thở dốc của nam nữ phát ra sau tấm màn che, tràn ngập hương vị ái muội.

Một chuỗi tiếng thở mạnh, sau đó trong phòng an tĩnh lại.

Một lúc lâu sau, một cô gái xinh đẹp mặc váy ngủ hai dây bằng tơ tằm bước ra khỏi màn lụa đỏ.

Cô gái có mái tóc xoăn đen, làn da mịn màng săn chắc, môi mọng nước. Bàn tay sơn móng đỏ cầm ly rượu đỏ đặt trên bàn lắc nhẹ, móng tay đỏ và rượu vang đỏ tôn lên vẻ đẹp của nhau.

Đây đúng là một người đẹp.

Tách riêng ngũ quan thì cô ta không phải loại người đặc biệt đẹp, nhưng kỳ lạ là khi kết hợp lại tạo nên khí chất độc đáo của riêng mình, cho cảm giác đẹp như tiên.

Cô ta nhìn vào phòng ngủ, bể cá mà cô ta chuyên dùng để nuôi cá, bên trong có hơn mười con cá rồng đỏ bơi duyên dáng. Đây là vật nuôi mà cô ta thích nhất.

Tiêu Tiêu ngắm một lúc thì có người dán sát lưng cô ta, hôn lên mái tóc khiến làn da cô ta khẽ run.

“Nuôi cá rồng đỏ khéo thật, Tiêu Tiêu quả nhiên lợi hại "

Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười, khiến cho người bên cạnh lại ngất ngây.

“Tôi nuôi cá bằng thức ăn đặc biệt tự tay tôi làm, đương nhiên phải khéo rồi. Con cá này dù người ta bỏ ra trăm nghìn tệ tôi cũng không bán.”

Tiêu Tiêu vừa nói vừa cầm thức ăn cho cá đặt bên cạnh, đổ một ít vào bể cá.

Chương 754: Vô Đề

"Ồ?" Người đàn ông ngạc nhiên: “Thức ăn là gì mà ghê gớm vậy?”

Tiêu Tiêu nũng nịu cười, xoay người lại, dùng ngón tay điểm vào chóp mũi người đàn ông: “Đây là một bí mật!”

Bộ dáng xinh đẹp này làm cho người đàn ông càng thêm ngứa ngáy: “Nếu Tiêu Tiêu không muốn nói thì chúng ta về giường tâm sự tiếp đi.”

Nói xong, người đàn ông đã ôm lấy eo Tiêu Tiêu, bế cô ta đi hướng giường. Người đàn ông không phát hiện so với ba ngày trước quen biết Tiêu Tiêu thì mình đã tiều tụy rất nhiều.

Tiêu Tiêu hờ hững ôm cổ người đàn ông, quay đầu lại nhìn bể cá của mình, trong bể cá dường như có vô số khói đen muốn toát ra.

Ngay sau đó lại là một trận mây mưa.

Mới vài hôm, nhóm Cố Khanh đã gặp Tiểu Linh do dự trước cửa Bộ Đặc Dị.

“A, Tiểu Linh, cô rốt cuộc tới!” Từ Ngạn chào hỏi Tiểu Linh, bộ dáng đương nhiên như thể coi mình là người của Bộ Đặc Dị.

Tiểu Linh lúng túng cười, khiến cô gái trẻ như cô ấy đến một nơi hoàn toàn xa lạ làm cô ấy hơi thấp thỏm. May mắn gặp nhóm người Cố Khanh ở trước cửa, khiến Tiểu Linh thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không đợi bọn họ vào cửa đã nghe thấy tiếng chuông

điện thoại di động của Từ Ngạn vang lên.

Từ Ngạn nhìn thoáng qua màn hình, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận điện thoại:

“Cha?”

Khương Mặc Ngôn nghe được là cha của Từ Ngạn, cũng là cậu út của mình gọi thì hơi ngạc nhiên.

Cậu út này, nên nói thế nào đây, trời sinh lạnh lùng, cho dù đối đãi với đứa con ruột Từ Ngạn thì thái độ cũng không dịu dàng hơn chút nào.

Cũng vì thái độ đó của ông ta nên Từ Ngạn mới không chịu về nhà, ở lì chỗ của Khương Mặc Ngôn, anh biết hết những điều này.

Bây giờ cậu út gọi điện thoại tới, chẳng lẽ rốt cục cũng biết quan tâm con trai của mình một chút? Khương Mặc Ngôn thầm nghĩ.

Không ngờ lời kế tiếp càng khiến Khương Mặc Ngôn kinh ngạc.

"Cái gì?! Cha nói là tới đón con về?” Từ Ngạn cũng bị cuộc gọi điện của cha làm hết hồn, thật sự là cha của mình gọi chứ không phải ai giả trang sao?

Nhưng đầu dây bên kia lại nói vài câu, Từ Ngạn lập tức khôi phục bình thường. Biết ngay mà, cha mình đâu dễ đổi tính như vậy.

Thì ra là cha của Từ Ngạn vừa lúc cần bàn một mối làm ăn, đi thành phố S một chuyến nên ‘tiện thể’ mang con trai về luôn.

Từ Ngạn nhìn về phía nhóm Khương Mặc Ngôn:

“Em không vào với mấy người, cha nói sẽ đi bàn việc làm ăn với người ta, chốc nữa đón em cùng đi tiệc rượu, muốn em qua gặp ngay bây giờ.”

Khương Mặc Ngôn gật đầu thấu hiểu, dù cậu út là người hờ hững tới đâu thì Từ Ngạn về sau cũng sẽ kế thừa việc kinh doanh của ông ta, trước tiên bồi dưỡng cũng là chuyện nên làm.

Từ Ngạn lại nói:

“Anh họ, cha nói lâu rồi không gặp anh, muốn anh đi với em, anh thấy sao?”

Từ Ngạn hy vọng Khương Mặc Ngôn cùng đi. Có Khương Mặc Ngôn thì cha cậu ấy thường dễ nói chuyện hơn.

Nhưng Khương Mặc Ngôn lắc đầu, nói:

“Anh không hứng thú với loại tiệc tùng này, em đi đi.”

Từ Ngạn gật đầu, xoay người chuẩn bị đi tìm cha mình, thì thào:

“Làm như em thích đi dự tiệc lắm vậy.”

Sau khi Từ Ngạn đi, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn mang Tiểu Linh vào Bộ Đặc Dị.

Mọi người rất hứng thú với Tiểu Linh, một người không học pháp thuật huyền học theo hệ thống, càng giống như là đột nhiên thức tỉnh năng lực đặc biệt.

Tiểu Linh lần đầu tiên tới đây, sau khi cùng mọi người hơi quen thuộc một chút, cô ấy bị kéo đi làm các loại thí nghiệm. Cũng may Tiểu Linh là một cô gái tính tình hiền lành, nếu không thì bị

một đám người không quen thuộc bắt thử cái này thử cái kia không chừng sẽ nổi giận đánh người.

Nhưng thử nghiệm như vậy cũng có ích.

Sau khi kiểm tra, bọn họ có thể xác định lỗ tai Tiểu Linh có thể nghe thấy thanh âm của quỷ hồn, hẳn là không phải là dị năng gì, mà là Phật gia nói "Thiên Nhĩ Thông".

Thiên Nhĩ Thông là thông qua âm thanh gián tiếp biết tâm niệm của chúng sinh, vui buồn thiện ác nhân quả.

Chương 755: Vô Đề

Tiểu Linh có thể thức tỉnh Thiên Nhĩ Thông chứng minh có duyên với Phật. Rất có thể một kiếp nào đó là Phật tử sùng đạo của Phật giáo, hoặc tích lũy đủ thiện duyên trên người.

Đồng thời, điều này cũng cho thấy, nếu như Tiểu Linh tu luyện thần thông của Phật Môn sẽ có hiệu quả gấp bội.

Các đồng nghiệp ở Bộ Đặc Dị cực kỳ hâm mộ Tiểu Linh có thể thức tỉnh thiên phú thần thông như vậy.

Lệ Hoan mời Tiểu Linh gia nhập Bộ Đặc Dị, nào là cho công pháp, nhiều phúc lợi, y chang hồi xưa khuyên Cố Khanh gia nhập.

Nhưng Cố Khanh hiện tại cũng là một thành viên của Bộ Đặc Dị, tự nhiên là nói vun vào cho bộ môn của mình. Mỗi phần mà Lệ Hoan đưa ra đều không lừa dối, Cố Khanh cũng được hưởng thụ những ưu đãi đó, ngoài việc phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn.

Tiểu Linh sau khi suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng đồng ý gia nhập Bộ Đặc Dị.

Đó là một lựa chọn thông minh.

Tiểu Linh có năng lực đặc biệt như vậy, có thể nói là nhân tài khan hiếm của đội cảnh sát, đi đến đâu cũng sẽ được hoan nghênh.

Nhưng điều kiện tiên quyết là năng lực của Tiểu Linh đủ mạnh. Giống như bây giờ, Tiểu Linh chỉ có thể nghe được tiếng nói chuyện đứt quãng của quỷ hồn bình thường, đụng phải lệ quỷ thì đành bó tay, giúp đỡ ít ỏi cho việc phá án.

Hơn nữa loại tình huống này của Tiểu Linh, nếu như không gia nhập Bộ Đặc Dị thì Lệ Hoan khẳng định sẽ không miễn cưỡng. Nhưng Tiểu Linh nhất định sẽ bị đưa vào đối tượng chú ý đặc biệt, phòng ngừa một người có năng lực đặc biệt như vậy bởi vì chuyện nào đó mà đi lạc lối.

Lúc trước Cố Khanh gia nhập Bộ Đặc Dị cũng có suy xét mấy vấn đề này.

Phùng Cương, trùm bất động sản thành phố S tổ chức tiệc rượu ở nhà hàng lớn Thịnh Thế.

Trong tiệc rượu đều là người nổi tiếng trong giới kinh doanh, và cả cậu ấm nhà giàu, một đám người đẹp còn hơn hoa, tăng thêm sắc màu cho sảnh tiệc.

Lúc này Từ Ngạn đi theo cha mình là Từ Bác Văn vào sân.

Từ Ngạn sửa sang cà vạt trên cổ mình, cảm thấy khó chịu. Tại sao cậu ấy buông tha cơ hội đi theo anh họ hiểu biết thần kỳ của thế giới, đến đây chịu khổ chứ?

Quần áo gò bó rất khó chịu, cậu ấy đói bụng nhìn bàn thức ăn đầy bàn lại không thể ăn uống no nê.

Cậu ấy phải đi theo cha, mỗi khi cha giới thiệu cậu ấy cho người nào là cậu ấy phải bày ra khuôn mặt tươi cười được huấn luyện đặc biệt, làm bộ làm tịch trò chuyện vài câu với đối phương.

Từ Ngạn cười đến cơ mặt cứng ngắc.

Tâm tình của Từ Ngạn rõ ràng không tốt đẹp, nhưng cha Từ Bác Văn lại giống như không nhìn thấy, tiếp tục giới thiệu con trai mình với các bạn làm ăn.

Đợi đến khi Từ Ngạn thật vất vả mới có cơ hội thở dốc, chợt nghe Từ Bác Văn nói: “Bây giờ con cũng đã lớn, một ngày nào đó cần phải đón gánh nặng trên người của cha. Sau này con sẽ có nhiều cơ hội tham gia tiệc rượu như thế này, cha hy vọng con làm tốt hơn nữa, con sẽ làm được chứ?”

Tuy ngữ khí vẫn không cao không thấp, nhưng đây là lần đầu tiên Từ Bác Văn đưa ra yêu cầu như vậy đối với Từ Ngạn. Dựa theo trước kia, ông ta không quan tâm Từ Ngạn làm chuyện gì.

Từ Ngạn dường như bị khích lệ, theo bản năng ưỡn ngực lên:

“Con làm được!”

"Rất tốt." Từ Bác Văn gật đầu: “Cha giới thiệu cũng đầy đủ rồi, giờ con có thể tự do đi lại, thuận tiện kết bạn xã giao cho riêng mình.”

Từ Bác Văn nói xong mặc kệ Từ Ngạn, đi tìm người bàn chuyện làm ăn. Từ Ngạn thì đi về một hướng khác.

Phương hướng Từ Ngạn đi là chỗ một đám người trẻ tuổi tụ tập, mấy người này trông giống như cậu ấy, đều là dựa vào bối cảnh trong nhà tiến vào. Nói trắng ra là một đám cậu ấm.

Từ Ngạn lại gần nghe nội dung mới biết những người này chẳng phải thảo luận chuyện lớn lao gì, mà là bình phẩm các cô gái xinh đẹp trong bữa tiệc, thí dụ như người nào đẹp người nào xấu, người nào có gian díu với ai đó.

Chương 756: Vô Đề

Từ Ngạn: Mị bỗng nhiên hết muốn tìm đồng bọn rồi!

Không đợi Từ Ngạn quyết định gia nhập hay không, trong nhóm cậu ấm kia đã có người phát hiện ra cậu ấy.

Tuy rằng đều là ăn chơi trác táng, nhưng tốt xấu gì cũng có chút bản lĩnh nhìn người, danh nhân trong giới kinh doanh như Từ Bác Văn dẫn người vào, còn nghiêm túc giới thiệu cho người khác biết đây là con trai của mình, nghĩ cũng biết tương lai của Từ Ngạn không thể đo lường.

Vì thế, không cần tốn nhiều công sức, Từ Ngạn đã bị kéo vào vòng tròn này.

"Này! Thấy gì không?"

Đứng bên cạnh Từ Ngạn nói chuyện là Phùng Lỗi, con trai của Phùng Cương.

Từ Ngạn nhìn theo hướng Phùng Lỗi chỉ, muôn hoa khoe sắc lóa cả mắt.

"Nhìn thấy gì?" Từ Ngạn hỏi.

Phùng Lỗi cảm thấy Từ Ngạn này có chút không thông suốt, hận rèn sắt không thành thép lại ra hiệu lần nữa:

“Ngắm gái chứ gì! Nhìn bên kia đi, người phụ nữ mặc váy đỏ, làn da đặc biệt trắng. Tôi nói cho cậu biết! Cô ấy chắc chắn là người phụ nữ xinh đẹp nhất nơi đây!”

Có người phụ họa:

“Đúng rồi, người phụ nữ này dáng người rất tuyệt, là cực phẩm!”

Từ Ngạn lần thứ hai nhìn qua, rốt cục nhìn thấy người đẹp váy đỏ mà Phùng Lỗi nói, nhưng cậu ấy vẫn không có cảm giác gì:

“Trông khá đẹp, nhưng chỉ có thế.”

“Này, mắt nhìn người của cậu kém vậy!” Phùng Lỗi rất bất mãn với đánh giá của Từ Ngạn: “Hàng ngon thế mà cậu cảm thấy bình thường, ánh mắt của cậu cao lên trời à?”

Phùng Lỗi lại hỏi: “Có ai biết hàng ngon kia là ai không?”

Xem bộ dạng của Phùng Lỗi thì thật sự vừa mắt người phụ nữ kia.

Một người phụ nữ hấp dẫn chú ý của đàn ông như thế, tự nhiên không thể nào không ai biết tới cô ta.

Tư liệu nhanh chóng vào tay Phùng Lỗi.

Người phụ nữ này tên là Tiêu Tiêu.

Là một bông hoa giao tế nổi tiếng trong xã hội thượng lưu gần đây.

Đưa Tiêu Tiêu vào giới này là một ông trùm xã hội đen đã tẩy trắng, không ai dám động đến cô ta.

Khoảng thời gian trước ông trùm xảy ra chuyện, đóa hoa Tiêu Tiêu bại lộ trước ánh mắt của công chúng.

Nghe nói trong khoảng thời gian này cô ta đã thay đổi vài bạn

trai.

“Lỗi Tử, Tiêu Tiêu này rất lợi hại! Có người nói cô ta giống như một yêu tinh, đàn ông bình thường một đêm cũng không chịu nổi.” Có người khuyên Phùng Lỗi không nên trêu chọc Tiêu Tiêu.

Không ngờ điều này ngược lại khơi dậy hứng thú của Phùng Lỗi: “Chẳng lẽ là một quả phụ đen sao? Tôi muốn nếm thử cho biết!”

Phùng Lỗi nói xong nâng ly rượu lên, đi về phía Tiêu Tiêu.

Phùng Lỗi là con trai của người tổ chức yến hội, coi như là chủ nhà. Gã đi về phía Tiêu Tiêu, mấy người trẻ tuổi khác cũng đều muốn xem náo nhiệt, cũng đi theo. Từ Ngạn tự nhiên theo cùng.

Một đám người vây quanh Phùng Lỗi đi tới, tựa như đàn sao quay quanh trăng.

“Chào cô Tiêu Tiêu.” Phùng Lỗi cố gắng thể hiện phong thái quý ông của mình: “Tôi là Phùng Lỗi, có thể mời cô uống một một ly không?”

Tiêu Tiêu xoay người lại, lộ ra vẻ ngoài xinh đẹp và đường cong chữ S đáng tự hào của mình: “Cậu chủ của địa ốc Gia Thành, Phùng Lỗi, cậu chủ Phùng mời rượu, sao Tiêu Tiêu dám từ chối?”

Tiêu Tiêu cầm lên hai ly rượu từ trên bàn, đưa một ly cho Phùng Lỗi.

Phùng Lỗi có thể rõ ràng cảm giác được, tay Tiêu Tiêu lúc đưa rượu cho gã thì cào nhẹ lòng bàn tay mình.

Phùng Lỗi cười càng vui vẻ.

Phùng Lỗi và Tiêu Tiêu nâng ly chạm nhẹ, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Đám cậu ấm ở phía sau phải công nhận Tiêu Tiêu quả nhiên là hàng ngon.

Nhưng nếu Phùng Lỗi tỏ vẻ có hứng thú, bọn họ tự nhiên sẽ không nhúng tay vào lúc này.

Phía sau đám người, chỉ có Từ Ngạn vuốt ve trái tim mình đang nhảy điên cuồng, sợ chết khiếp.

Mới rồi cách xa nên Từ Ngạn không phát hiện, khi đi theo đám người này đến gần, cậu ấy mới cảm giác được bùa hộ mệnh trên người nóng phỏng da.

Tiêu Tiêu này rõ ràng là có vấn đề!

Phản ứng đầu tiên của Từ Ngạn sau khi đã bị nhóm anh họ đúc lại tam quan là nhanh chóng bỏ chạy, cách người phụ nữ tên Tiêu Tiêu thật xa.

Nhưng Từ Ngạn biết nặng nhẹ.

Chương 757: Vô Đề

Tiêu Tiêu rõ ràng không phải loại người lương thiện, đám cậu ấm ở đây, đặc biệt là Phùng Lỗi đã bị mê hoặc.

Nếu như xảy ra chuyện gì phỏng chừng sẽ chết một đám người.

Từ Ngạn đút tay vào túi quần, kỹ thuật gõ chữ mù luyện tập để qua mắt giáo viên lúc còn học cấp 3 phát huy công hiệu.

Từ Ngạn khẩn cấp cầu cứu Khương Mặc Ngôn: Anh họ, cứu em! Trong buổi tiệc có nữ yêu quái, cảm giác rất lợi hại! Các người không đến nhanh thì em phỏng chừng người ở đây đều tiêu đời!

Tiêu Tiêu câu được câu không trò chuyện với Phùng Lỗi. Đám cậu ấm ở phía sau nhìn hai người đã bắt chuyện với nhau, bọn họ không dám quấy rầy, lần lượt rời khỏi nơi này tìm cô gái mình thích lân la làm quen.

Từ Ngạn sau khi gửi tin nhắn cầu cứu thì không dám ở lại thêm một giây, trước tiên chạy về bên cạnh Từ Bác Văn, Tiêu Tiêu này kỳ dị như vậy, cũng may cậu ấy xin anh họ một mớ bùa mang theo trên người, đi theo bên cạnh cha để tiện thể bảo vệ ông ta!

Trên thực tế, Từ Bác Văn không cần Từ Ngạn bảo hộ.

Từ lúc Tiêu Tiêu bước chân vào phòng tiệc này đã nhìn tất cả đàn ông ở đây, những người này đều là con mồi của cô ta.

Trong đó, Từ Bác Văn – Từ tổng là con mồi ngon lành nhất trong mắt Tiêu Tiêu, không biết ông ta bảo dưỡng như thế nào, hơn bốn mươi tuổi, năng lượng ẩn chứa trong thân thể nhiều còn

hơn thanh niên hai mươi mấy, Tiêu Tiêu nhìn cũng muốn chảy nước miếng.

Tiêu Tiêu lúc này muốn bày ra sức hấp dẫn của mình, khiến Từ tổng bị người ta gọi là lạnh nhạt này tự tìm đến mình.

Nhưng thật không ngờ, Tiêu Tiêu còn chưa lại gần đã bị Từ Bác Văn phát hiện cô nhìn trộm.

Một ánh mắt liếc qua, Tiêu Tiêu cảm thấy mình tựa hồ bị thứ gì đó đâm vào đầu, chóng mặt suýt té.

Đó là Từ Bác Văn!

Tiêu Tiêu lập tức ý thức được, đau đớn trong đầu nói cho cô ta biết, người đàn ông này không thể trêu chọc!

Tiêu Tiêu ở bên cạnh bàn ăn nghỉ ngơi lấy sức, đang suy nghĩ hôm nay ra đường không coi ngày, có lẽ tìm không thấy con mồi tốt gì.

Không ngờ cậu chủ nhà họ Phùng tự mình đến.

Người ta chủ động tìm tới cửa, Tiêu Tiêu tự nhiên không từ chối. Hai người uống mấy ly rượu, sau đó theo lời mời của Phùng Lỗi đi ra phòng tiệc.

Vì thế khi Khương Mặc Ngôn vội vàng chạy tới, nhìn thấy chính là Từ Ngạn lẽo đẽo đi theo phía sau cha mình, trong phòng tiệc không có gì khác lạ.

“Anh họ!” Từ Ngạn thấy Khương Mặc Ngôn tới thì thở phào nhẹ nhõm: “Anh mà còn chưa đến chắc em không chống đỡ nổi”

Khương Mặc Ngôn mặc kệ cậu ấy đầy bụng oán giận, hô một tiếng ‘cậu út’ với Từ Bác Văn, sau đó hỏi Từ Ngạn:

“Người đâu?”

Từ Ngạn ủ rũ nâng tay chỉ về phía bàn ăn: “Không phải ở đó sao ủa? Người đâu rồi?”

Từ Ngạn xòe tròn mắt:

"Vừa rồi rõ ràng còn ở nơi này "

Từ Ngạn nhìn quanh bốn phía, phát hiện Tiêu Tiêu cùng Phùng Lỗi đều không thấy, thầm nghĩ không tốt.

“Anh họ! Mới nãy em lo trông chừng cha nên không phát hiện bọn họ rời đi từ khi nào.”

Từ Bác Văn lúc này vỗ bả vai Khương Mặc Ngôn: “A Ngôn à, một thời gian dài không gặp, em họ của con nói bây giờ con rất lợi hại, gần đây đang làm cái gì?”

Khương Mặc Ngôn bất đắc dĩ muốn lau mặt: Vào lúc thế này, cậu và em họ trông đều không đáng tin!

Khương Mặc Ngôn trò chuyện với Từ Bác Văn vài câu, tay không cần bấm điện thoại, chờ Đổng Diệu Diệu điều tra chỗ của Phùng Lỗi giúp mình.

Từ Bác Văn rời đi, Khương Mặc Ngôn nói chuyện cũng bớt đi vài phần kiêng dè:

“Khi em nhìn thấy người phụ nữ kia thì có cảm giác gì, miêu tả chi tiết cho anh. Anh cần phán đoán yêu ma quỷ quái kia cấp bậc cỡ nào.”

Phải công nhận, Từ Ngạn khi phát hiện Tiêu Tiêu và Phùng Lỗi cùng nhau rời đi, tuy trong lòng hơi lo cho gã nhưng càng nhiều là

thở phào nhẹ nhõm.

Chương 758: Vô Đề

Từ Ngạn cảm giác Tiêu Tiêu kia quá nguy hiểm.

Nghe được Khương Mặc Ngôn hỏi, Từ Ngạn nhanh chóng nhớ lại:

“Ban đầu em không phát hiện lạ thường. Về sau Phùng Lỗi, là cái kẻ biến mất cùng Tiêu Tiêu, anh ta cứ nói rằng cô ta là người đẹp nhất chỗ này, muốn đi tán tỉnh.”

“Khi em lại gần một chút cảm thấy bùa hộ mệnh đeo trên cổ bắt đầu nóng lên, giống như bị lửa đốt vậy. Em nhớ anh từng nói quỷ quái càng lợi hại tới gần thì bùa hộ mệnh càng nóng, nên vội báo cho anh biết.”

Từ Ngạn sờ cằm:

“Chi tiết thì em không dám nhìn nhiều, cảm thấy đàn ông ở xung quanh đều sẽ không tự chủ được bị cô ta hấp dẫn. Còn nữa, có người nói Tiêu Tiêu kia là một nữ yêu tinh, đàn ông nào quen cô ta sẽ nhanh chóng suy yếu.”

Nghe Từ Ngạn miêu tả, Khương Mặc Ngôn đại khái có chút hiểu biết. Xem tình huống, tuy rằng không biết đối phương là người hay quỷ, nhưng hiển nhiên ăn tinh khí của đàn ông.

Nhưng có thể công khai xuất hiện ở chỗ này thì chắc cũng có chỗ dựa.

Khương Mặc Ngôn đang suy nghĩ thì điện thoại reo chuông, Đổng Diệu Diệu gọi tới: "Khương Mặc Ngôn, vừa mới điều tra được, Phùng Lỗi lái xe chở một người phụ nữ đến biệt thự của

anh ta ở khu Hải Điền.

Đợi đến khi Khương Mặc Ngôn cúp điện thoại, Từ Ngạn tiến lại gần:

“Anh đi qua đó ngay bây giờ à?”

Khương Mặc Ngôn gật đầu.

Tuy anh chưa gặp người phụ nữ tên Tiêu Tiêu, nhưng anh tin tưởng Từ Ngạn sẽ không báo động giả. Nếu người phụ nữ kia có vấn đề, vậy tự nhiên là thà rằng giết nhầm chứ không bỏ sót!

Từ Ngạn gật đầu, nói:

“Vậy anh đi đi, em sẽ không thêm phiền.”

Từ Ngạn gật đầu với Khương Mặc Ngôn, đi về phía Từ Bác Văn.

Khương Mặc Ngôn thì lái xe đuổi theo phương hướng Phùng Lỗi rời đi.

Phùng Lỗi cảm thấy, Tiêu Tiêu này thật sự là một yêu tinh!

Toàn thân cao thấp, không có một chỗ không đẹp, chỗ nào cũng hấp dẫn gã.

Chỉ riêng ở trong xe, gã đang lái xe, Tiêu Tiêu ngồi ở ghế sau, bộ dạng say quyến rũ khiến người gã nóng ran.

Nếu như không phải ý chí Phùng Lỗi kiên cường, không chừng đã ở trong xe

Dù Phùng Lỗi đã cố gắng nhịn, chờ vất vả tới đích, vừa xuống xe, gã đã không kiềm được hôn Tiêu Tiêu.

Hai người liền dùng tư thế như vậy mở cửa vào biệt thự. Đợi đến khi buông nhau ra hít thở, Phùng Lỗi nhịn không được cảm thán một câu: “Tiểu yêu tinh, em đúng là muốn mạng của anh mà!”

Phùng Lỗi nói xong lại muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Tiêu Tiêu né tránh một chút, trong ánh mắt có ánh sáng u ám, thanh âm tràn ngập lực hấp dẫn: "Vậy nếu như em thật sự muốn mạng sống của anh, anh sẽ đưa nó cho em chứ?”

Lời nói ra dường như là trêu đùa, sâu trong ánh mắt lại tràn ngập ý tứ nghiêm túc.

Phùng Lỗi không hề phát hiện ra:

“Nếu em muốn đương nhiên đều cho em! Chỉ cần em chịu mãi mãi ở bên anh!”

Phùng Lỗi vừa nói vừa tiếp tục hôn.

Tiêu Tiêu lúc này không né tránh, ngược lại kề sát môi, thì thào:

“Hứa rồi nhé, em sẽ vĩnh viễn bên anh, mạng của anh thuộc về em!”

Mây mưa xong, Phùng Lỗi cuối cùng cũng hiểu được sự lợi hại của Tiêu Tiêu mà các anh em đã nói.

Phùng Lỗi tuy hơi rượu chè gái gú nhiều, nhưng ít nhất người còn trẻ, thể lực không tệ.

Không ngờ đụng phải Tiêu Tiêu, cô ta rên vài tiếng đã làm Phùng Lỗi đầu trống rỗng, khi tỉnh táo lại thì hành sự xong rồi.

Tuy có cảm giác lâng lâng trên mây, nhưng thân thể thì như bị vét sạch.

Một người phụ nữ như vậy, có vẻ như gã không chịu nổi.

Phùng Lỗi trì độn cảm thấy mình chọn nhầm đối tượng. Vốn tưởng rằng đối phương là con mồi của mình, nay xem ra không chừng là ngược lại.

Nhưng dù trong lòng hiểu rằng không nên chạm vào người phụ nữ này, chờ khi đôi tay ngọc choàng qua cổ mình, Phùng Lỗi lại không kiềm được lâng lâng.

Chương 759: Vô Đề

Khi Khương Mặc Ngôn từ xa nhìn thấy biệt thự của Phùng Lỗi thì cảm thấy tình huống không đúng.

Trên bầu trời biệt thự này bị một mảnh sương mù màu hồng đào bao phủ.

Tác dụng của sương khói này chẳng có gì nhiều, con người bị nó bao phủ sẽ rơi vào dục vọng không ngừng nghỉ.

Khương Mặc Ngôn tiến lên, bấm chuông cửa biệt thự.

Theo tiếng chuông cửa vang lên, sương mù màu hồng đào trên không trung ngắn ngủi bị hấp thu vào trong biệt thự, không thấy một chút dấu vết.

Qua một hồi lâu, mới có người đi ra mở cửa.

Người mở cửa là Phùng Lỗi.

Phùng Lỗi choàng áo ngủ, ngáp dài, lẩm bẩm hỏi ‘ai đó’ vừa mở cửa.

Khương Mặc Ngôn nhìn trạng thái hiện tại của Phùng Lỗi, rõ ràng tinh khí tổn thất.

“Anh là ai?” Phùng Lỗi thấy Khương Mặc Ngôn không nói chuyện thì hỏi lại lần nữa.

Phùng Lỗi chắc chắn người trước mắt này xa lạ với mình, tại sao nhấn chuông cửa nhà mình?

Khương Mặc Ngôn có thể cảm nhận được, sương mù màu hồng đào đang tụ tập trong nhà, hơn nữa chậm rãi biến mất.

Khương Mặc Ngôn không kịp giải thích với Phùng Lỗi, anh kéo gã ra, dường như anh cảm giác được thứ gì, chỉ giây lát đã tìm được phương hướng phòng ngủ của Phùng Lỗi.

“Này này! Sao anh lại đột nhập vào nhà tôi? Ra khỏi đây cho tôi! Nếu anh không ra ngoài, tôi sẽ gọi cảnh sát!” Phùng Lỗi lúc bị kéo ra thì sửng sốt một chút, sau đó nổi giận, thời nay có người dám chơi trò xâm nhập nhà dân bất hợp pháp?

Tiếc rằng mặc dù tốc độ của Khương Mặc Ngôn có nhanh hơn nữa thì vẫn bị chậm một bước.

Chờ anh mở cửa phòng ra, nhìn thấy chính là Tiêu Tiêu đang ngồi dậy từ trên giường, quấn áo nửa che nửa hở.

"A!!! Có lưu manh!!!" Tiêu Tiêu phát ra một tiếng thét chói tai, khóe miệng lại để lộ ra ý cười.

Khương Mặc Ngôn nhíu mày nhìn Tiêu Tiêu.

Đây là một con người?

Tiêu Tiêu trước mắt, ngoại trừ bộ dạng quyến rũ một chút, từ đầu đến chân là loài người bình thường.

Chuyện này là sao?

Khương Mặc Ngôn còn chưa xác nhận rốt cuộc là tình huống gì, Phùng Lỗi đã đuổi theo tới nơi, phía sau gã còn có thêm hai bảo vệ.

“Hai người hãy bắt tên kia lại!” Phùng Lỗi ra hiệu cho hai người ở phía sau.

Hai nhân viên bảo vệ đang muốn ra tay, Khương Mặc Ngôn mở miệng: “Từ Ngạn gọi tôi tới.”

“Chờ một chút!” Nghe được tên Từ Ngạn, Phùng Lỗi theo bản năng hô ngừng: “Anh nói là Từ Ngạn kêu anh lại đây? Để làm gì?”

Khương Mặc Ngôn nói thật:

“Cậu ta nói anh có nguy hiểm, kêu tôi đến cứu anh.”

Để chứng minh quan hệ giữa anh và Từ Ngạn, Khương Mặc Ngôn còn chủ động gọi điện thoại cho Từ Ngạn.

Phùng Lỗi thấy thế liền biết Khương Mặc Ngôn nói hẳn là nói thật, gã dồn sự chú ý vào Khương Mặc Ngôn nên không phát hiện sắc mặt của Tiêu Tiêu vừa rồi hơi thay đổi.

Vừa nhìn thấy hai bảo vệ tiến vào, Tiêu Tiêu đứng sang một bên chỉnh lại quần áo, lúc này đi thẳng tới trước mặt Phùng Lỗi:

“Nếu cậu Phùng bận việc thì tôi đi về trước.”

Giọng nói kia rất đẹp.

Nhưng dường như cô ta sốt ruột muốn đi?

Phùng Lỗi vẻ mặt mê ly:

“Được được được! Hôm khác tôi lại đến tìm cô.”

Rất kỳ lạ! Rõ ràng trong lòng Phùng Lỗi muốn cách Tiêu Tiêu xa một chút, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Tiêu liền quên hết mọi thứ, nhịn không được tới gần cô ta.

Tiêu Tiêu thấp thỏm, từng bước một đi ra biệt thự, Khương

Mặc Ngôn không ngăn cản.

Đợi đến khi không thấy bóng dáng Tiêu Tiêu, Khương Mặc Ngôn mới dán bùa Thanh Tâm lên người Phùng Lỗi.

Phùng Lỗi cảm giác có một chậu nước lạnh ụp xuống đầu mình, óc tỉnh táo.

Phùng Lỗi hỏi:

“Tôi bị sao vậy?”

Cố Khanh thản nhiên nói:

"Chẳng qua là bị dục vọng làm choáng váng, bị lạc tâm trí.”

“Ui!” Ngắn ngủi một câu, Phùng Lỗi đã nghiệm ra được vài thứ.

Thảo nào thằng nhóc Từ Ngạn kêu người đến cứu mình!

Phùng Lỗi tuy rằng háo sắc, nhưng có thể ngồi vững vị trí con trai của ông trùm bất động sản, được cha mình tự thân bồi dưỡng, chứng minh gã không phải là một người ngu xuẩn. Tiêu Tiêu này, quả nhiên là có vấn đề lớn!

Chương 760: Vô Đề

Ý thức được sinh mệnh của mình dưới tình huống này không được bảo đảm, Phùng Lỗi vội cười tươi với Khương Mặc Ngôn:

“Anh em, mấy lá bùa này anh còn nhiều không? Bán không?”

Tiêu Tiêu vội vàng chạy về nhà.

Hôm nay thực sự là hơi nguy hiểm.

Cô ta suýt chút nữa là bị bắt rồi.

Kỳ thật, với tình huống như cô ta thì tốt nhất chính là trà trộn vào một số nơi tương đối hỗn loạn, ví dụ như quán bar.

Bằng cách này, dù có người ‘mất tích’ cũng không tra được cô ta.

Nhưng Tiêu Tiêu không cam lòng!

Những công tử có tiền này dựa vào cái gì sau khi đùa bỡn con gái thì có thể vung tay áo rời đi?

Cho bọn họ cũng nếm mùi vị bị người đùa bỡn, để cho bọn họ không còn có năng lực đùa bỡn những người khác! Đây là chấp niệm của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu vơ lấy một nắm thức ăn cho cá đặt trên bàn, cho cá rồng đỏ mình thích nhất ăn, sau đó lộ ra một khuôn mặt tươi cười: “Đừng nóng vội, bây giờ ta sẽ làm thức ăn mới cho các ngươi!”

Cô ta xoay bình hoa trên giá sách, ván giường lún xuống, lộ ra

cửa động có thể một mình đi qua.

Tiêu Tiêu chậm rãi đi xuống.

Bên trong là nguyên liệu để cô ta làm thức ăn cho cá.

Trong một căn phòng bí mật dưới lòng đất tối tăm, có một bóng đen hình người nằm trên giường kim loại chế tạo đặc biệt.

“Khụ khụ khục” Thứ hình người kia phát ra mấy tiếng kêu nhưng không biết có ý nghĩa gì.

Tiêu Tiêu không cảm thấy sợ hãi, từng bước chậm rãi tới gần hắn.

"Người" trước mắt này, toàn thân gầy đến mức da bọc xương, cơ hồ nhìn không thấy trên người có thịt tồn tại. Hốc mắt lõm xuống, xương gò má trũng sâu, thoạt nhìn rất giống thây khô trong phim.

Nhưng hiển nhiên, hắn còn sống.

Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh hắn, lấy tay chậm rãi vuốt ve mặt hắn, vẻ mặt kia tràn đầy dịu dàng như ở trước mặt người mình yêu.

"A a " Thây khô phát ra âm thanh không rõ nghĩa.

Tiêu Tiêu lại giống như nghe hiểu, cô ta gật đầu trấn an đối phương: “Tôi biết, tôi biết!”

Tiêu Tiêu dán môi son lên trán đối phương:

“Tôi đã hứa với anh sẽ mãi bên anh, đổi lại, anh đưa thân thể cho tôi, cho các bảo bối của tôi ăn no nê, đây là giao dịch công bằng.”

Tiêu Tiêu đã không nhớ rõ mình ước hẹn mãi mãi bên nhau với bao nhiêu người đàn ông.

Hiện tại, những người đàn ông kia đều đã hóa thành chất dinh dưỡng của cá rồng đỏ trong bể cá, mãi mãi ở lại nơi đó. Tiêu Tiêu hứa rằng họ sẽ ở bên nhau mãi mãi, cô ta không nói dối họ.

Những con cá rồng đỏ này sẽ được cô ta nuôi cho đến khi chúng chết tự nhiên.

Oán khí dây dưa trong bụng hồng long ngư chính là minh chứng cho những người đàn ông đã chết kia còn tồn tại trên cõi đời.

Họ sẽ ở bên cô ta mãi mãi, đúng không nào?

Tiêu Tiêu không giết người đàn ông như thây khô chỉ còn sót lại một hơi thở, lẳng lặng đợi đến khi hắn không còn hô hấp, xác nhận hắn đã chết, cô ta mới đeo găng tay, bắt đầu chế biến thức ăn cho cá tươi mới.

Trong phòng Tiêu Tiêu, hơn mười con cá rồng đỏ vô ưu vô lự bơi trong nước.

Nhưng trong cơ thể chúng, oán khí màu đen đang chậm rãi thành hình, tựa hồ đang hình thành một giống loài mới.

Lệ Hoan nhận được tin tức của Khương Mặc Ngôn, lúc dẫn người đến chỗ ở của Tiêu Tiêu mà bọn họ tra được thì không tìm được người.

Bọn họ đã hành động rất nhanh.

Nhưng Tiêu Tiêu giống như nhận được tin tức sớm, đã biến mất tăm, chỉ mang đi một ít quần áo đơn giản và cá của cô ta.

Thứ bị để lại là một chuỗi danh sách nam giới mất tích sau khi tiếp xúc với Tiêu Tiêu.

Nói thật, Bộ Đặc Dị và cảnh sát khi tra được tình huống này thật sự là chấn động!

Tiêu Tiêu rất thông minh, cũng rất có chừng mực.

Những người đàn ông mất tích kia đa số quen ở quán bar, hộp đêm, bởi vì đến đó một mình, nên khi họ theo Tiêu Tiêu rời khỏi, chỉ cần chú ý tránh camera giám sát một chút, căn bản sẽ không có người phát hiện.

Chương 761: Chương 761

Còn một số nhà giàu và cậu ấm, Tiêu Tiêu cũng rất chú ý chừng mực. Sau khi họ quen với Tiêu Tiêu, trong thời gian ngắn ngủi xuất hiện tình huống thận hư, tinh lực không đủ.

Sau khi xác nhận bọn họ mất đi năng lực của nam giới, Tiêu Tiêu sẽ tìm cớ rời khỏi bọn họ.

Những người đàn ông kia còn tưởng rằng chỉ là Tiêu Tiêu quá lợi hại, ép khô tinh lực của bọn họ, cần phải điều dưỡng một thời gian ngắn, có một số nhà trai chủ động rời đi. Nhưng bọn họ căn bản không biết, bọn họ có thể cả đời này đều mất chức năng kia.

Vì không cho đám nhà giàu, cậu ấm sau khi biết được sự thật thì trả thù xã hội, tạo thành ảnh hưởng lớn, Bộ Đặc Dị quyết định trước tiên giấu giếm chuyện này, cho họ giữ lại kỳ vọng tốt đẹp.

Cố gắng bồi bổ thì vẫn có một chút hy vọng có thể khôi phục một ít, đúng không?

Còn những nam giới cơ bản xác nhận không có khả năng sống sót.

Bọn họ đã tìm được một ít vết máu còn sót lại trong mật thất dưới gầm giường trong nhà Tiêu Tiêu, cùng với máy làm thức ăn.

Liên tưởng đến bể cá trống rỗng trong nhà Tiêu Tiêu, tung tích của những người đàn ông kia cũng rất dễ suy đoán.

Nhưng vấn đề bây giờ là

Khương Mặc Ngôn tận mắt nhìn thấy Tiêu Tiêu.

Tuy rằng trước khi vào nhà Phùng Lỗi nhìn thấy có sương mù màu hồng đào tụ tập trên bầu trời biệt thự.

Nhưng Tiêu Tiêu quả thật là loài người bình thường, không có linh lực quấn quanh người.

Một người bình thường như vậy, dựa vào thủ đoạn gì biến thành bộ dáng quyến rũ như bây giờ, hấp dẫn và sát hại nhiều người đàn ông như vậy?!

Ảnh chụp Tiêu Tiêu mà nhóm Lệ Hoan tra được cũng xinh, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với bộ dạng hiện tại của cô ta.

Tên thật của Tiêu Tiêu vốn không phải là Tiêu Tiêu, cô ta tên Vu Hiểu Hà.

Ban đầu cô ta chỉ là một cô gái miền núi bình thường, lúc ấy cô ta xinh nhất thôn, mỗi ngày trôi qua trong đơn giản mà vui vẻ.

Bắt đầu từ bao giờ cô ta khao khát thế giới bên ngoài?

Có lẽ là khi nhìn thấy chị Tiểu Lệ, con gái nhà trưởng thôn mặc đồ đẹp mà cả đời cô ta chưa được thấy, lái xe ô tô về thôn?

Lúc ấy cô ta nghĩ rằng: Tại sao? Dựa vào cái gì chị Tiểu Lệ không đẹp bằng cô ta, không giỏi bằng cô ta nhưng được mặc đồ đẹp, được lái xe hơi?

Vậy nên khi chị Tiểu Lệ nói muốn dẫn theo một số cô gái trong thôn, bao gồm cô ta ra ngoài kiếm tiền, cô ta đồng ý ngay.

Tuy nhiên, khi các cô gái đi theo Tiểu Lệ rời thôn, nhìn thấy thế giới phồn hoa bên ngoài, sau đó đến nơi gọi là ‘kiếm nhiều tiền, các cô mới biết mình bị lừa.

Đây không phải nơi kiếm nhiều tiền, là bắt bọn họ làm nghề bán thân!

Bọn họ bị hạn chế tự do, bị ép tiếp khách Mãi đến khi hoàn toàn thỏa hiệp.

Tiêu Tiêu, à không, là Vu Hiểu Hà. Cô ta là người đầu tiên thỏa hiệp.

Cô ta cho rằng cái này gọi là kẻ biết thời thế mới là anh hùng.

Ban đầu cô ta cũng từng nghĩ sẽ không chấp nhận, tìm cơ hội trốn thoát, báo cảnh sát tự cứu mình.

Nhưng khi nhìn thấy một cô gái cùng thôn trong lúc định chạy trốn thì nhanh chóng bị bắt về, bị những người kia đánh đáp, rồi tùy tiện để một người đàn ông phá trinh, Vu Hiểu Hà liền lùi bước.

Cô ta xem như được đãi ngộ khá tốt, vì đẹp nhất trong các cô gái. Những người đó cần giữ cô ta lại phục vụ cho những người giàu có.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cô ta sớm nhận ra sự tàn khốc của hiện thực, tiếp tục đi trên con đường này. Nhưng cố tình số phận cho cô ta gặp gỡ người đàn ông kia!

Đây là lần đầu tiên Vu Hiểu Hà tiếp khách.

Cô ta rất vui, vị khách đầu tiên của mình không phải heo ngốc tai to mặt lớn, hoặc là trung lão niên năm mươi mấy tuổi.

796 chữ

Chương 762: Chương 762

Đó là một người đàn ông thoạt nhìn hơi ngại ngùng.

Anh ta trông giàu có, nhưng hẳn là lần đầu tiên tới nơi như vậy.

Mấy người bạn của anh ta lén dặn má mì tìm một gái trinh sạch sẽ cho anh em của họ lần đầu xé tem.

Sau đó, Vu Hiểu Hà được chọn.

Một đêm qua đi, người đàn ông sau khi tỉnh lại nhìn thấy vệt máu trên giường, nói cho Vu Hiểu Hà rằng anh ta sẵn lòng dẫn cô ta rời khỏi đây, nuôi cô ta.

Điều này quá tốt!

So sánh với việc bán da thịt của mình cho những người đàn ông khiến người ta buồn nôn, chỉ bán cho một người đàn ông, còn là người mà cô ta có thiện cảm đương nhiên là quá tuyệt vời.

Vu Hiểu Hà đồng ý ngay, sốt ruột muốn rời khỏi hố lửa này.

Sau khi người đàn ông trả một khoản tiền cho hộp đêm, xem

như chuộc thân, Vu Hiểu Hà đi theo người đàn ông đến biệt thự anh ta mua.

Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Vu Hiểu Hà.

Người đàn ông cách một khoảng thời gian sẽ đến tìm Vu Hiểu Hà, rất dịu dàng với cô ta.

Anh ta cho Vu Hiểu Hà tiền, tặng quà, còn cô ta thì giặt quần áo nấu cơm cho anh ta.

Khi đó, Vu Hiểu Hà cảm thấy bọn họ giống như là một đôi vợ chồng vậy.

Nhưng Vu Hiểu Hà chưa bao giờ ngờ rằng cô ta yêu người đàn ông này, nhưng anh ta chỉ coi cô ta là một con chim vàng anh xinh đẹp.

Ngày vui không dài lâu.

Là Vu Hiểu Hà nhìn lầm người đàn ông này.

Những sự dịu dàng, ngại ngùng kia đều là ngụy trang của anh ta!

Sau khi chán Vu Hiểu Hà, anh ta tặng cô ta cho người khác, đổi lấy ích lợi càng lớn.

Thật sự chuốc say Vu Hiểu Hà, đưa cô ta đến bên người đàn ông khác.

Đợi đến khi tỉnh lại, ý thức được đã xảy ra chuyện gì, Vu Hiểu Hà suy sụp.

Cô ta suýt tự sát.

Nhưng người đàn ông giải thích, nói rằng anh ta bị ép buộc, nói rằng anh ta cũng rất đau khổ, rằng người kia

nắm thóp việc kinh doanh của mình nên anh ta đành bất đắc dĩ.

Khi người đàn ông rơi nước mắt thì Vu Hiểu Hà tin tưởng, đi theo anh ta trở về.

Không ngờ từ nay về sau, cơn ác mộng bắt đầu.

Người đàn ông lần lượt lợi dụng sự tin tưởng của cô ta, hoặc chuốc rượu hoặc nài nỉ, lợi dụng tình cảm của hai người bắt buộc Vu Hiểu Hà chịu đựng tất cả điều này.

Cuộc sống như vậy có khác gì với các cô gái cùng thôn ở hộp

đêm đâu?

Uổng công lúc trước Vu Hiểu Hà rời đi còn lên mặt nói với chị Tiểu Lệ "Chúng ta không giống nhau!", hiện tại

nhớ lại, quả thực buồn cười!

Rốt cuộc, sau khi dập tắt chút tình cảm cuối cùng với người đàn ông kia, Vu Hiểu Hà ra tay đánh bị thương phần thân dưới của anh ta rồi rời khỏi nơi này.

Cô ta biến mất.

Đợi đến khi xuất hiện lần nữa, cô ta đã là Tiêu Tiêu.

Về chuyện Tiêu Tiêu mất tích, trong một chốc cũng không tìm được người.

Lệ Hoan đã cùng cục cảnh sát liên hợp lên kế hoạch bắt giữ, chỉ cần Tiêu Tiêu còn ở trong nước, xuất hiện ở bất

kỳ một địa phương nào, bị camera giám sát chụp được thì đều sẽ có tin tức truyền đến.

Lệ Hoan còn gửi tin cho Tạ Giác đang ở thủ đô làm việc biết về chuyện này. Dù sao tình huống của Tiêu Tiêu, vừa nhìn đã biết phía sau còn có người.

Chuyện này tạm thời bỏ sang một bên, con trai Lâm Ý của bạn cũ Lâm Nghiệp của Tạ Vọng Sóc lại tìm đến Cố Khanh, nói có một vụ án cần cô hỗ trợ.

Khoảng thời gian trước, đội cảnh sát của họ đã phá một vụ giết vợ.

Trong vụ án, hai vợ chồng mở quán cơm nhỏ.

Sau đó có một thời gian, khách đến nhà hàng nhỏ ăn cơm liền phát hiện bà chủ tựa hồ mấy ngày cũng không tới.

Ông chủ nói bà chủ cãi nhau với mình đã bỏ về nhà mẹ đẻ, nhưng bên nhà mẹ vợ thì nói là con gái không trở về,

hoài nghi là ông chủ giết con gái của họ, còn báo cảnh sát!

815 chữ

Chương 763: Chương 763

Ông chủ cố gắng bình tĩnh, giả vờ không biết gì cả.

Cảnh sát nhanh chóng tìm thấy thi thể của bà chủ, bà ấy bị ông chủ trát xi măng vào tường.

Nếu như không phải cha mẹ bà chủ kịp thời báo án, khiến cảnh sát có thể nhanh chóng sưu tầm thì đã không thể

nào phát hiện bức tường rõ ràng mới được tô trát lại, nhanh chóng tìm được xác chết.

Tìm được thi thể, ông chủ đương nhiên thú nhận sự thật mình giết vợ

Nhưng điều kỳ lạ xảy ra ở đoạn sau.

Sau khi thi thể được tìm thấy, thay vì trả lại cha mẹ nạn nhân thì bị đưa vào cục cảnh sát.

Ngày đầu tiên, để làm rõ nguyên nhân cái chết, bác sĩ pháp y đã cạo mái tóc của nạn nhân.

Nhưng ngày thứ hai phát sinh chuyện lạ.

Xác chết bị cạo trọc đầu thế mà mọc ra một lớp ngắn ngủn.

Trời ạ,

làm người ta sợ đứng tim!

Một pháp y dày dạn kinh nghiệm trực tiếp tìm Lâm Ý, không dám tới gần thi thể kia nữa.

Sau đó họ lại phát hiện sợi tóc mà pháp y đã cạo cũng biến mất.

Lúc ấy Lâm Ý lập tức muốn tìm Bộ Đặc Dị giúp.

Vốn muốn trực tiếp tìm Lệ Hoan, nhưng Lệ Hoan đang bận chuyện Tiêu Tiêu mất tích, vì thế tìm đến Cố Khanh

tương đối rảnh.

Cố Khanh cũng cảm thấy chuyện người chết lại mọc tóc khá thần kỳ, đồng ý với Lâm Ý đi qua xem rốt cuộc là

tình huống gì. Trong khi Cố Khanh đi theo Lâm Ý xem xác chết mọc tóc trong một đêm.

Tạ Giác ở thủ đô xa sôi sau khi hoàn thành một nhiệm vụ, bị một cô gái mình cứu quấn quýt.

Cố Khanh đi theo Lâm Ý đến cục cảnh sát, trước tiên đi thăm vị hung thủ giết vợ kia.

Ông chủ hiền lành trong mắt các khách hàng hiện tại đã vò đã

mẻ lại sứt:

“Tôi đã khai rồi, lúc cãi vã với bà ấy thì lỡ tay giết, sợ bị người phát hiện mới giấu xác. Các người còn muốn hỏi gì

nữa?!”

Rõ ràng gần đây ông ta ngủ không ngon, bọng mắt to thâm đen, sắc mặt nhợt nhạt, cộng với giọng điệu thiếu

kiên nhẫn, tất cả đều chứng minh rằng sau khi bị bắt trong lòng ông ta luôn ở trạng thái khủng hoảng.

Đúng vậy!

Trong lời thú tội của ông chủ thì chỉ lỡ tay giết vợ.

Sự tình xét cho cùng đều là vì tiền. Năm đó, sau khi vợ chồng họ kết hôn suy xét đến hai bên đều không có văn hóa, ông chủ chỉ có tài nấu ăn của

gia đình truyền xuống. Sau khi vợ chồng bàn bạc, ông chủ mở một quán ăn nhỏ. Chồng nấu ăn, vợ phục vụ

khách.

Dựa vào tay nghề của ông ta, quán cơm nhỏ mới đầu rất đắt khách.

Nhưng hai vợ chồng không biết kinh doanh, sau khi kiếm được tiền không trang trí lại quán, tiếp tục nấu ăn trong quán nhỏ.

Quán ăn còn là thuê, bọn họ nghĩ tiết kiệm được đồng nào hay đồng này.

Chờ khi xung quanh đều mở các loại tiệm cơm, mãnh liệt áp bức không gian sinh tồn của quán cơm nhỏ, cộng thêm chủ nhà nói không cho bọn họ thuê quán nữa, hai người mới phát hiện với số tiền trong tay, họ muốn mua một cửa hàng ở vị trí tốt trong thành phố S giá nhà tăng cao này thì còn thiếu rất nhiều.

Sau đó, trong lúc sốt ruột vì tiền, ông chủ nhỏ tình cờ phát hiện số tiền mà vợ ghi có gì đó không đúng. Mấy năm nay, số tiền lớn trong nhà ông ta đều đưa cho vợ gửi ngân hàng, nhưng ông ta nắm rõ đại khái số tiền.

Hiện tại cần dùng tiền, ông ta tính nhẩm phát hiện bị thiếu, ít nhất hụt một phần ba!

Hơn nữa, một phần ba này đều là gần đây bị vợ rút ra.

Ông chủ đã phát hiện chuyện này thì tự nhiên muốn hỏi vợ mình. Hai vợ chồng xưa nay chưa từng cãi nhau bỗng

chốc cãi lộn đỏ mặt.

Thì ra mấy năm nay vợ ông ta vẫn lén lút lấy tiền trong nhà đi nuôi em trai du thủ du thực, còn ở nhà cho cha

mẹ nuôi!

Cha mẹ, em trai, em dâu của vợ đều biết chuyện này, chỉ lừa mỗi thằng ngốc như ông ta.

Hai tháng này chi tiêu lớn là vì cậu em vợ đánh bạc thua, nợ tiền người ta, vợ lấy tiền của nhà họ đi trám lỗ thủng

đó.

793 chữ

Chương 764: Chương 764

Ông chủ lúc ấy sắp nổi điên.

Ông ta cố gắng bao nhiêu năm thì ra đều dùng để nuôi cậu em vợ mà mình không thích? Tiền của ông ta đều vứt

vào cái lỗ không đáy?!

Ông ta nhớ lại mấy năm nay hai vợ chồng toàn ăn chút đồ thừa dưới đáy nồi khi nấu cho khách, muốn mua cái gì cũng tiếc tiền, vợ luôn miệng bảo lo kiếm tiền rồi mới sinh con, mọi thứ trào dâng trong lòng ông ta.

Vợ có thật sự xem ông ta là chồng không? Ông ta hoài nghi điều này. Nếu không thì tại sao bà ta đương nhiên

trộm tiền của ông ta như thế, không thèm nói cho ông ta biết một tiếng?

Vì vậy, họ cãi nhau, cãi nhau rất dữ dội, trong thời gian đó họ ở dưới một mái nhà, nhưng gặp nhau không nói chuyện, nếu nói vài lời tất nhiên sẽ cãi nhau!

Ông chủ muốn hai bên bình tĩnh lại, nên chỉ lấy lại sổ tài khoản mà vợ giữ.

Tuy nhiên, sự mềm lòng của ông ta không nhận lại lời xin lỗi từ vợ và gia đình họ, ông ta phát hiện vợ muốn ly

hôn với mình, lăm le chia đều tiền trong tay ông ta. Bởi vì số tiền lúc trước lấy đi trả nợ không đủ, còn thiếu một

chút.

Quả thực là vô sỉ!

Lần này, bọn họ từ đấu miệng chuyển sang đấu võ, trong lúc xô đẩy vợ, bà ta không cẩn thận ngã ra sau, đụng

vào góc bàn trúng ngay thái dương, chết tại chỗ.

Lúc ấy ông chủ còn cho rằng vợ muốn làm ra chứng cứ mình bạo hành gia đình để đòi thêm một mớ tiền, nên lại

gần đá đối phương hai cái.

Chờ khi ông ta phát hiện tình huống không đúng, thăm dò hơi thở và nhịp tim của vợ thì phát hiện người đã

chết.

"Chuyện sau này cảnh sát các người đều điều tra được." Ông chủ nói.

Hiện tại ngẫm lại, vì một gia đình khốn nạn như vậy mà hại bản thân, ông ta rất hối hận.

Cố Khanh trầm ngâm một lát, cũng không có phát hiện trong nhà tiểu ông ta có chỗ nào không đúng, vì thế tiếp

tục hỏi: "Vậy ông có phát hiện vợ mình có hành động kỳ lạ nào không? Hoặc quen biết một người kỳ lạ?"

Ông chủ sửng sốt, rõ ràng là câu hỏi này nằm ngoài dự đoán của ông ta.

"Các người hỏi cái này làm gì? Cô ấy có phải là ra vấn đề gì?!"

Cô ấy ý chỉ vợ của ông ta.

Lâm Ý không giấu giếm, dù sao bọn họ còn cần ông chủ cho biết một ít manh mối có giá trị: "Thi thể vợ ông tựa

hồ có vấn đề, người chết rồi nhưng tóc vẫn mọc dài ra. Hơn nữa, ban đầu bởi vì làm khám nghiệm tử thi mà cạo

tóc cũng biến mất.

"Ý của cậu là " Ông chủ hiển nhiên là lần đầu tiên nghe được chuyện kỳ dị như vậy, còn phát sinh trên người vợ

mình, giọng ông ta hơi run:

"Vợ tôi thi biến?"

Cố Khanh và Lâm Ý liếc nhau một cái, sau đó nói: “Có khả năng này. Cho nên hiện tại cần ông cố gắng nhớ lại, vợ

ông có chỗ khác lạ nào không?”

Cố Khanh còn tưởng rằng ông chủ cần thời gian để nhớ lại, nào ngờ ông ta lập tức nói:

“Tôi biết! Tôi biết rồi! Chắc chắn là Bồ Tát mà bà ta vái có vấn đề!”

Lâm Ý lại kinh ngạc. Anh ấy nhớ trong tư liệu lấy được từ đồng nghiệp, trong nhà của ông chủ không phát hiện

có dấu hiệu thờ thần phật.

“Pho tượng đâu? Chúng tôi không tìm được bức tượng trong nhà của ông!”

Ông chủ bắt đầu nhớ lại: “Đó là khoảng hai tháng trước khi xảy ra chuyện, bà ta từ bên ngoài hưng phấn chạy về,

nói là cô họ hay mợ họ gì đó của cô ta lôi kéo nhập hội Thiên Quang Bồ Tát, tóm lại là Bồ Tát mà tôi chưa từng

biết

tên”

“Bà ta nói Bồ Tát này rất linh, nói gần đây trong cửa hàng làm ăn không tốt, muốn thỉnh Bồ Tát về đổi vận. Theo

tôi thấy còn không bằng thỉnh Thần Tài về!” Ông chủ nói đến đây không khỏi bĩu môi. “Tôi vốn không phát hiện ra vấn đề gì, hiện tại nghe mấy người nhắc, vợ tôi ngày càng kỳ lạ cũng bắt đầu từ khi

thỉnh Bồ Tát về.

797 chữ

Chương 765: Chương 765

Nếu không thì dù bà ta lén trộm lấy tiền trong nhà nuôi em vợ, cũng chỉ trộm một khoản tiền nhỏ, tuyệt đối sẽ

không lấy nhiều tiền đến mức bị tôi phát hiện ra ngay.

“Tôi không động vào pho tượng kia, chắc vẫn còn ở trên kệ nhỏ trong phòng khách nhà tôi, sao có thể không

thấy được?" Nghe nói tượng Bồ Tát không cánh mà bay, ông chủ cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đã hiểu, giờ có thể tập trung đối tượng đáng ngờ rồi.

Lâm Ý vội vàng gọi người đi điều tra trong số thân nhân của người bị hại có ai thờ Thiên Quang Bồ Tát, cụ thể

đây là Bồ Tát gì.

Sau

đó Lâm Ý cùng Cố Khanh đi đến phòng giải phẫu.

Từ khi pháp y phát hiện thi thể mọc tóc, chạy ra ngoài khóa cửa lại thì không ai mở ra phòng giải phẫu nữa.

Người ta cũng từng xuyên qua cửa thủy tinh nhìn vào trong phòng.

Bởi vì không ai dám chạm vào thi thể, Lâm Ý tìm Cố Khanh mới một ngày, cho nên xác chết còn nằm trên bàn

giải phẫu.

Nhưng chỉ qua một ngày, nhìn từ xa thì xác chết lại mọc tóc dài ra hơn.

Lâm Ý lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng giải phẫu, sau đó cùng Cố Khanh đi vào.

Một đám cảnh sát và pháp y lòng tràn đầy tò mò lặng lẽ đi theo phía sau, dừng lại ở vị trí cửa, muốn nhìn lại

không dám tiến vào.

Lúc này, Cố Khanh đã đeo găng tay, hơn nữa trên tay bao trùm một tầng linh lực bắt đầu kiểm tra tình huống thi

thể.

Bây giờ nhìn thì tóc trên xác chết đã kiểu đầu đinh như con trai.

Cố Khanh có thể nhìn thấy trên xác chết và sợi tóc mọc dài đều có chút âm khí. Xác chết trước mắt trong vài

ngày ngắn ngủi dường như bắt đầu chuyển hóa thành cương thi.

Đây không phải là một hiện tượng tốt!

Cố Khanh cầm lấy kéo cắt một đoạn tóc mới mọc ra, tóc và âm khí trong thân thể mất liên kết, thoáng chốc biến

mất trong tay cô, chẳng còn lại gì.

Cố Khanh lại cầm tay trái của xác chết, đè cổ tay bắt mạch.

Động tác như trung y đó khiến Lâm Ý ở bên cạnh, pháp y và đám cảnh sát đứng ngoài cửa không dám tiến vào

sợ ngây người. Chẳng lẽ người này còn sống?

Qua thật lâu, khoảng hơn ba phút, Cố Khanh mới cảm giác mạch đập của xác chết nhảy nhẹ.

Cố Khanh buông cánh tay xuống. Hiện tại có thể xác nhận, người phụ nữ trước mắt sau khi chết, à, khả năng lúc

ấy bà ta chưa chết hẳn, mà là thông qua phương thức nào đó chuyển hóa thành cương thi.

Ông chủ kia nên thấy mừng vì vụ án giết vợ giấu sát bị phát hiện sớm. Nếu không thì chờ cương thi hoàn toàn

thành hình, phỏng chừng sẽ phá tường ra cắn chết ông ta!

Nhưng cương thi nói đến cùng chính là thi biến, linh hồn trong thi thể này đã sớm biến mất, không biết có đã đi

địa phủ hay không.

Thấy Cố Khanh kiểm tra xong, Lâm Ý vội vàng hỏi: “Cố Khanh, mới nãy cô tra mạch đập của xác chết là vì sao?” Lâm Ý rất quan tâm đến vấn đề này.

Pháp y ở ngoài cửa lập tức dựng thẳng lỗ tai lên cẩn thận nghe. Phải biết rằng, ông ấy đã giải phẫu xác chết một

lần, nếu lúc này có người nói cho ông ấy biết đó là một người sống Pháp y cảm thấy cần phải xem xét đổi nghề.

Cố Khanh trực tiếp dùng lời đơn giản nhất giải thích: “Người đã sớm chết.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trước tiên thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng ” Cố Khanh nói: “Thi thể này đã bắt đầu chuyển hóa thành cương thi, nhất định phải nhanh chóng hỏa

táng, thừa dịp còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành cương thi!”

Cố Khanh nhìn bốn phía:

“Ai từng chạm vào thi thể này, xin cố gắng nhanh chóng tìm

được tất cả mọi người đến, để tôi kiểm tra kỹ.

Lời nói của Cố Khanh khiến tất cả mọi người ở hiện trường hoàn toàn cứng đờ, cương thi?! "Những người đã đụng vào thi thể nào trùng hợp trên tay có vết thương, rất có thể sẽ nhiễm virus khiến thi thể

biến thành cương thi, sinh ra hậu quả khó lường" Cố Khanh giải thích một câu.

829 chữ

Chương 766: Chương 766

Nghe Cố Khanh giải thích, Lâm Ý cũng nóng nảy: "Nhanh chóng sai người tìm tất cả người từng tiếp xúc thi thể

này, pháp y và người lúc trước vận chuyển xác chết cũng kêu đến!"

Nhưng rắc rối dường như không dừng lại ở đó.

Những sợi tóc ban đầu bị cắt xuống biến mất dường như chưa bị tìm được.

Trong cục

cảnh sát có trộm!

Là một bà dì thường làm công việc dọn dẹp lấy đi sợi tóc.

Bởi vì bà dì thấy tóc đẹp như vậy, đem bán làm thành tóc giả rất đáng giá tiền.

Đây không phải là lần đầu tiên bà ấy làm chuyện này, trước kia xác chết bị đưa đến cục cảnh sát nếu có mái tóc

rất đẹp thì bà ấy sẽ lén lấy đi bán.

Thi thể được trả lại cho người nhà, cho dù bị phát hiện, người nhà cũng chỉ cho rằng là cục cảnh sát không trả

lại tóc nạn nhân, có oán hận cũng không dám nói.

Tuy nhiên, vấn đề bây giờ không phải là trừng phạt bà dì kia, mà là tìm về sợi tóc bị bán!

Các tinh anh của cục cảnh sát đều hành động, chỉ vì tìm về một nắm tóc.

Bên kia, Tạ Giác có chút bực bội nhìn cô gái theo sau lưng

mình:

“Cô đừng đi theo tôi!”

Cô gái nở nụ cười ngọt ngào với anh ấy:

“Tôi cứ theo”

Tạ Giác bất đắc dĩ quay đầu, cau mày.

Chuyện này coi như là trùng hợp.

Tạ Giác sau khi trở về thủ đô liền bắt đầu nhận nhiệm, anh ấy muốn giải quyết một số vụ tồn đọng trong bộ

môn.

Mấy hôm trước Tạ Giác nhận một nhiệm vụ tạm thời, điều tra được một nhóm bạn leo núi rồi mất tích, cần cố gắng nhanh chóng tìm người về.

Vụ án này đưa tới Bộ Đặc Dị là bởi vì phạm vi của ngọn núi rất lớn, hơn nữa có sương mù, trực thăng không thể

qua, thông qua tìm kiếm kiểu trải thảm rất khó kịp thời tìm được nhóm bạn. Mà thông qua biện pháp huyền học,

đôi khi có thể dễ dàng hơn rất nhiều.

Nói tóm lại chính là Tạ Giác dùng phương pháp bói toán, rất nhanh tìm ra nhóm bạn mất tích, nhưng thiếu một

cô

gái.

Tạ Giác cử người đưa nhóm người chịu đói khổ lạnh lẽo xuống núi trước, còn anh ấy thì đi tìm một người mất

tích.

Sau đó Tạ Giác tìm được người trong một quặng mỏ bỏ quang.

Lúc ấy cô gái đã sắp đói xỉu.

Cô gái kia mơ màng nhớ kỹ mặt Tạ Giác, đợi đến khi khỏe lại liền xuất viện, không biết làm cách nào tìm được Bộ

Đặc Dị, lẽo đẽo theo Tạ Giác, đuổi đi không được.

Nếu như là một người bình thường, được gái đẹp ngưỡng mộ đi theo chính mình, trong lòng dù thế nào cũng sẽ

mừng thầm.

Nhưng Tạ Giác lại khác.

Ban đầu Tạ Giác chỉ cảm thấy là một cô gái bình thường hơi

rắc rối chút.

Mãi khi Tạ Giác phát hiện mình cư nhiên không tự chủ được bắt đầu sinh ra thiện cảm với cô gái này, hơn nữa sợi

chỉ đỏ trên tay lúc trước tàng hình bây giờ như ẩn như hiện, anh ấy bắt đầu cảnh giác.

Sợi chỉ đỏ kia là Tà Thần giả danh Nguyệt Lão biến ra, hiện tại có liên hệ với một cô gái thoạt nhìn bình thường,

trực giác nói cho Tạ Giác, trong này có âm mưu! Đây cũng là nguyên nhân anh ấy không quyết liệt đuổi cô gái kia đi.

Tạ Giác lén sai người điều tra thông tin thân phận của cô gái, không có vấn đề gì. Nhưng thoạt nhìn thân phận

quá mức hoàn mỹ đã là vấn đề lớn nhất!

Tạ Giác muốn nhìn xem cô ta rốt cuộc định giở trò gì!

Khá may mắn là chuyện tóc bị trộm được phát hiện sớm.

Trong tự thuật của bác gái lao công than thở khóc lóc, bọn họ biết được đầu đuôi vụ việc.

Thì ra bà lao công được làm việc trong cục cảnh sát là rất có mặt mũi với họ hàng bạn bè.

Bởi vì thường xuyên ở trong cục cảnh sát, không ai chú ý bác lao công nên bà ấy có thể nghe được một số thôngtin không ai biết, mỗi khi nói chuyện với người khác, thấy ánh mắt kinh ngạc của họ khiến bà lao công cảm thấy thoải mái về thể xác lẫn tinh thần.

Nhưng người nhà mình biết chuyện nhà mình!

Làm người dọn dẹp trong cục cảnh sát nghe khá tốt, nhưng vẫn chỉ là lao công. Trên thực tế không khác gì với người quét rác ngoài đường lĩnh tiền lương.

775 chữ

Chương 767: Chương 767

Chồng của bác gái hồi trẻ nghỉ việc làm tài xế lái taxi, hai vợ chồng kiếm tiền cũng không nhiều, vừa phải lo phí sinh hoạt vừa phải trích tiền ra cho con gái, hơi túng thiếu.

Sau này bác gái ngẫu nhiên kể cho em họ nghe một nữ thi bị

đưa vào cục cảnh sát:

"Chậc chậc, người ta đẹp lắm. Mắt to da trắng, tóc đen nhánh, cô gái kia còn trẻ vậy mà chết, thật tiếc. Nghe nói là nhảy lầu chết, nhưng người nhà cô ta khăng khăng nói là bị trường học ép chết"

Người em họ kia cũng không có bản lĩnh gì, thường đi khắp hàng cùng ngõ hẻm thu một ít đồ điện cũ và tóc dài. Thu được tóc bán cho tiệm cắt tóc làm tóc giả, nếu là hàng ngon có thể kiếm mấy trăm tệ.

Nghe chị họ nói trong cục cảnh sát có thi thể, lúc khám nghiệm tử thi sẽ cạo hết tóc, có lúc cần chị họ giúp đi quét dọn, anh ta liền nảy sinh ý định.

Đi đường phố thu tóc thì anh ta còn phải cò kè mặc cả, nếu lấy tóc của người chết thì là vốn không đồng

Em họ bị tiền che mắt xúi bà lao công lấy trộm tóc đẹp nhìn thấy trong phòng giải phẫu của cục cảnh sát, chờ anh ta qua tay bán đi hai người chia nhau tiền bán.

Bà lao công nghe vậy tự nhiên cũng động lòng.

Không thể làm thử một lần, trộm tóc đưa cho em họ, cuối cùng cảnh sát và gia đình nạn nhân không ai hỏi tóc biến đi đâu rồi, bà ấy biết chuyện này có triển vọng! Chỉ một lần mà bà ấy nhận được năm mươi tệ!

Về sau, lá gan của bà ấy từ từ to ra, làm nhiều vụ nữa, đôi khi lấy được tóc còn phàn nàn các pháp y không chải tóc cho suôn, báo hại bà ấy về nhà phải chải chuốc lại, phiền phức.

Tục ngữ nói, đi đêm nhiều có ngày gặp ma!

Không ngờ, lúc này thật sự gặp phải chuyện!

Bà lao công hôm nay không đến làm việc, lúc bị tìm thấy đưa về đồn thì sắc mặt đã trắng bệch. Cố Khanh nhìn tay bà ấy, có một ít vết trầy xước, miệng vết thương hơi đen.

Cố Khanh dán một lá bùa trừ tà lên người bác gái, khiến thân thể lạnh lẽo cứng ngắc của bà ấy cảm giác có dòng nước ấm chảy xuôi, cảm giác thoải mái một chút.

"Cứu cứu tôi với!" Giọng bà ấy rất nhỏ, mang theo âm rung.

Cố Khanh gật đầu, hỏi:

“Bà hãy trả lời tôi trước, sau khi lấy được tóc thì bà đã làm cái gì?”

Bác gái nhớ lại, sắc mặt vừa mới hơi hồng hào lại bắt đầu trắng bệch: “Tôi thấy tóc kia thật đẹp, chẳng qua trên mặt có tro trắng còn chưa rửa sạch, tôi liền dùng nước nóng rửa thật kỹ ”

Quả nhiên là một bác gái lợi hại! Lá gan quá to!

Cầm tóc của người chết mà còn nghĩ đến rửa sạch sẽ bán giá cao hơn, tuyệt đối là điển hình về lấy tiền không cần mạng.

Tóc sau khi được rửa sạch thì càng đẹp, như gấm lụa, vuốt tóc cảm giác đen bóng mượt. Bác gái suýt không nỡ đưa cho em họ, chỉ muốn giữ lại. Con gái của bà ấy bẩm sinh ít tóc, bà ấy định làm thành tóc giả đưa cho con, dỗ con vui.

Nhưng cuối cùng tâm tư kiếm tiền chiếm ưu thế, chờ khi có tiền muốn mua cái gì mà chẳng được? Bác gái nghĩ như vậy, đưa tóc cho em họ đến thu hàng.

Bây giờ ngẫm lại, may mắn không giữ tóc, nếu không thì con gái của bà ấy sẽ nguy hiểm.

Bác gái cảm giác xương cốt dần ấm áp, nói chuyện cũng càng thêm lưu loát: “Em họ tôi bình thường đều đến tiệm cắt tóc ở trung tâm thành phố, tiệm đó tên là Tinh Tú để bán tóc. Các người mau ngăn nó lại!” Bác gái lại không biết, em họ sớm bị bắt khi ở trong nhà.

Khi cảnh sát phá cửa xông vào, tình trạng của anh ta còn kém hơn cả bà lao công sắc mặt xanh trắng. Nếu không phải Cố Khanh có dự kiến trước tặng một lá bùa cho cảnh sát dẫn đội thì không chừng anh ta đã mất mạng.

797 chữ

Chương 768: Chương 768

Khi hỏi em họ, anh ta nói mình không làm gì cả, đặt mái tóc thu được lên bàn, định ngày mai mang đi bán, không ngờ ngủ một giấc khi tỉnh lại thì lạnh đến mức không nhúc nhích được.

Cố Khanh nhận được tin tức, nói tình huống của em họ

nghiêm trọng hơn của bà lao công, đúng là kỳ lạ.

Bà lao công là kiểu vết thương tiếp xúc với tóc của thi thể, thi độc và âm khí trong xác chết chui vào thân thể bác gái là chuyện bình thường.

Nhưng em họ của bà ta không làm gì mà tại sao tình huống còn nghiêm trọng hơn bà ta?

Mãi khi cảnh sát trở về, trong tay mang theo hộp gỗ để đựng tóc mà Cố Khanh đưa cho, còn dán bùa phong ấn lên hộp, cô nhìn nó mới có manh mối mới.

Điều khiến Cố Khanh không ngờ, quỷ hồn của bà chủ này cư nhiên còn ở đây?! Không đi theo thi thể của mình hoặc là đi theo chồng bà ta, ngược lại bám vào tóc?!

Bà ta thích tóc của mình nhiều cỡ nào? Sau khi chết không theo xác của mình mà đặc biệt bám vào tóc!

Cố Khanh bấm pháp quyết dẫn quỷ hồn của bà chủ ra khỏi tóc. Đây là một con quỷ đột tử bình thường, dường như không ôm oán hận với người chồng ngoài ý muốn giết chính mình.

“Nói tình huống đi!” Cố Khanh thản nhiên ngồi xuống, uống một ngụm trà, thuận tay đưa cho Lâm Ý một tấm bùa Linh Nhãn.

Lâm Ý vốn còn muốn cảm ơn Cố Khanh, liền nghe cô lẩm bẩm:

“Tiền lá bùa trong nhiệm vụ lần này chờ lát nữa tôi gửi tin nhắn cho anh, chắc các người có thể báo cáo hoàn trả

chứ?”

Lâm Ý: Hừ! Đột nhiên cảm thấy giây trước cảm động thật phí công!

Chuyện hoàn trả gác lại sau, bùa thì vẫn phải dùng. Lâm Ý dán bùa Linh Nhãn, chịu đựng ánh mắt tò mò hâm mộ của đám cấp dưới, nhìn thấy quỷ hồn của bà chủ ở trước mặt Cố Khanh.

Mà quỷ hồn của bà chủ sau khi xác nhận người trước mắt có thể nhìn thấy mình, bà ta sửa sang lại suy nghĩ, cũng bắt đầu nói chuyện.

“Ta không trách hắn, là lỗi tại ta trước. Bà chủ nói: “Ta cũng biết lấy tiền của chồng cho nhà mẹ đẻ là không tốt,

nhiều năm như vậy, ta chỉ dám lén lút lấy chút ít tiền cho bọn

họ.

“Sau khi thỉnh Thiên Quang Bồ Tát về nhà, ta cầu Bồ Tát phù hộ cho cả nhà bình an vui sướng. Ban đầu rất linh! Ta cảm giác được! Thái độ của cha mẹ đối với ta tốt hơn rất nhiều, còn kêu ta và chồng sống yên ổn, em trai cũng bắt đầu tích cực ra ngoài tìm việc làm. Quán cơm nhỏ của chúng ta cũng đông khách hơn chút” “Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, ta cảm thấy người hơi khó chịu, dần nóng nảy, tình cảm đối với người nhà từ từ nhạt đi. Ta biết là vấn đề của ta, nhưng hễ cãi nhau thì trong đầu của ta tràn ngập phá hoại, muốn chửi um lên, muốn giết người, ta cũng không biết vì sao?

“Khoảnh khắc ta chết mới thoát khỏi loại cảm xúc nóng nảy này. Sau đó ta liền nhìn thấy từ tượng Bồ Tát bay ra một luồng khói đen chui vào trong thân thể ta, sau đó bức tượng vỡ thành bột.

“Vậy còn hai người này?” Cố Khanh chỉ hướng bà lao công và em họ của mình.

Hai người này không nhìn thấy quỷ hồn, nhưng liên tưởng đến chuyện kỳ dị phát sinh trên người mình, hơn nữa thấy Cố Khanh nói chuyện với không khí, trong nháy mắt liền quỳ trên mặt đất van xin:

“Cô gì ơi, ngài người lớn rộng lượng xin hãy tha cho chúng ta! Chúng chúng ta chỉ muốn kiếm ít tiền, thiệt tình không ngờ chọc đến ngài! Xin ngài hãy bỏ qua cho chúng ta!”

Hai người dập đầu hướng vị trí không khí mà Cố Khanh nói chuyện.

Bà chủ cho đến bây giờ còn rất tức giận: “Khi còn sống ta nâng niu mái tóc đen của mình nhất, lúc bình thường

lỡ làm đứt mấy cọng đã rất đau lòng. Sau khi chết ta không nhập vào xác được, đành bám vào tóc, đang nghĩ chờ xác chết bị đốt cháy sẽ đi địa phủ”

“Nhưng không ngờ! Hai người này ngay cả tóc người chết cũng dám trộm!”

814 chữ

Chương 769: Chương 769

Bà chủ chỉ vào bà lao công:

“Người phụ nữ kia ít nhất còn giúp rửa sạch tóc của ta, nhưng cái gã đàn ông đó, hắn dựa vào cái gì lấy tóc của

ta đi! Còn tùy ý động chạm!”

“Thôi đủ rồi” Cố Khanh đã hiểu, đây là một con quỷ có thể vì tóc bảo bối của mình mà liều mạng với người khác. “Chỉ cần đốt cháy ngươi và tóc bảo bối của ngươi là ngươi có thể ra đi đúng chứ?”

Bà chủ gật đầu: “Đúng! Các người cố gắng nhanh chóng đốt đi, ta cũng biết có gì đó không ổn với thi thể của ta”

Bà chủ không để ý chuyện nhìn xác mình bị đốt, Cố Khanh ngược lại cảm thấy mình ngồi đây thảo luận biện pháp giải quyết xác của bà ta hơi kỳ dị.

Lâm Ý là người duy nhất nghe được đối thoại của Cố Khanh và quỷ hồn bà chủ, mắt anh ấy sáng ngời nhìn.

Chuyện này chốt kèo như vậy.

Xác chết vốn nên trả lại cho người nhà, do người nhà hỏa táng. Hiện tại thi thể chẳng những thi biến, ai chạm vào đều có thể bị dính thi độc, đương nhiên là cảnh sát hỏa táng rồi giải thích với người nhà sau. Với sự giúp đỡ của toàn bộ lực lượng cảnh sát, mọi vật dụng dùng để hỏa táng nhanh chóng chuẩn bị xong.

Tận mắt nhìn thấy mình bị đẩy vào phòng đốt xác, hết thảy đều hóa thành tro tàn, bà chủ thở phào nhẹ nhõm,

cùng quỷ sai không biết từ lúc nào chạy tới rời khỏi nơi này.

Trước khi rời đi, bà ta nói với Cố Khanh:

“Nói lời xin lỗi với ông ấy hộ ta, ta vốn muốn có cuộc sống bình yên với ông ấy”

Chồng của bà ta đã không thể chính tai nghe được lời này.

Vấn đề của xác chết tạm chấm dứt, những người đã tiếp xúc với thi thể, bao gồm bà lao công và em họ của bà ấy

đều bị Cố Khanh kiểm tra và thanh lọc.

Cái gọi là Thiên Quang Bồ Tát gì đó, Cố Khanh cảm thấy còn

có tiếp diễn.

Quả nhiên.

Khi cảnh sát điều tra người dì mang đi Bồ Tát mà bà chủ thỉnh về, phát hiện tín đồ của Thiên Quang Bồ Tát

dường như đã phát triển.

Ít nhất, thôn của dì bà chủ và mấy thôn gần đó có nhiều người thờ Thiên Quang Bồ Tát trong nhà.

Hỏi bọn họ học theo ai, bắt đầu từ đâu thì họ khai là không rõ nữa.

Từ sau khi thờ Thiên Quang Bồ Tát, những người này ít nhiều đều bắt đầu có chút chuyển biến, trở nên nóng nảy. Một số vấn đề nhỏ chỉ cần xin lỗi nhau là bỏ qua được, hiện tại đều biến thành cãi lộn quy mô lớn.

Tình huống này Thật không đúng!

Cố Khanh gọi điện thoại cho Tạ Giác, nhờ anh ấy giúp điều tra tỷ lệ báo án gần đây của cục công an thành phố S, cả nước. Cô không chỉ xuất hiện ở thành phố S.

Tạ Giác cúp điện thoại, khóe mắt nhìn thoáng qua con đĩa Lâm Lâm còn đang ở ngoài văn phòng chờ mình. Qua đã lâu mà Tạ Giác không có biểu hiện mắc câu, dường như cô ta hơi không kiềm được muốn bại lộ bản tính!

Tạ Giác nhớ đến lúc trước ngẫu nhiên trông thấy cảnh tượng Lâm Lâm và một người đàn ông thân mật tán tỉnh nhau, khóe miệng anh ấy lộ ra một chút mỉm cười, xem ra cô ta sắp không nhịn được.

Lâm Lâm xác thực rất bức bối.

Cô ta nhận được nhiệm vụ đến gần Tạ Giác, khiến Tạ Giác thích mình, thậm chí yêu mình, sau đó tìm thời cơ

cho anh ấy một kích trí mạng.

Mới đầu Lâm Lâm rất mừng.

Dù sao trên người Tạ Giác linh khí sung túc, bộ dạng lại đẹp trai, quả thực chính là một cực phẩm! Nhưng chẳng được bao lâu Lâm Lâm phát hiện nhiệm vụ này khó khăn cỡ nào, Tạ Giác hoàn toàn không có sợi

dây thần kinh tình yêu!

Lâm Lâm đã biểu thị rõ ràng muốn lấy thân báo đáp, còn cả ngày đều đi theo Tạ Giác, làm vẻ mặt vô tội mặc anh

ấy thích làm gì cũng được, nhưng Tạ Giác không dao động.

Tạ Giác thậm chí chủ động kéo rộng khoảng cách giữa hai người!

Lâm Lâm ý thức được những thủ đoạn của mình đều vô dụng.

Lâm Lâm hôm nay rốt cục không đi tìm Tạ Giác, mà là vụng trộm cải trang sau đó từ cửa sau chuồn ra ngoài.

807 chữ

802.

Chương 770: Chương 770

Lâm Lâm đi lòng vòng vài chỗ đánh lạc hướng, sau đó đi vào một tòa nhà.

Tầng 8, phòng

Cô ta gõ cửa.

Không lâu sau, cánh cửa được mở ra, một bàn tay sơn móng màu đỏ vươn ra, kéo Lâm Lâm vào rồi đóng cửa lại.

Trước mặt Lâm Lâm là một người đẹp, một người đẹp mặc sườn xám.

Nếu như đám người Lệ Hoan ở chỗ này sẽ phát hiện, trước mắt chính là Tiêu Tiêu đột nhiên mất tích ở thành

phố S.

“Tại sao cô đến đây? Không phải tôi nói tốt hơn là đừng tìm tôi à?!” Dù mặt Tiêu Tiêu lạnh băng vẫn rất đẹp.

Lâm Lâm phớt lờ vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Tiêu, ngược lại lắc tay cô ta, làm nũng nói: “Chị Tiêu Tiêu, thì tại vì không có biện pháp mới tới tìm chị

“Tạ Giác đó như khúc gỗ, em đã thử bất kỳ phương pháp nào, nhưng anh ta không chút dao động với em!”

Tiêu Tiêu trầm ngâm một lát:

“Không thể nào. Chủ nhân đã tính rồi, mệnh cách của em và

Tạ Giác hợp nhau nhất, em còn học mị thuật, hắn

nên sớm động tâm mới đúng!"

Lâm Lâm nghe xong lắc đầu: "Tuyệt đối không có! Lúc đầu anh ta còn dịu dàng với em, về sau không biết tại sao

lạnh lùng, hiện tại phỏng chừng ước gì đuổi em đi. Chị Tiêu Tiêu, em thật sự không có biện pháp!"

Tiêu Tiêu trực giác cảm thấy không đúng.

Chẳng lẽ kế hoạch của họ bị nhìn thấu?

Nhưng không thể nào, Lâm Lâm luôn được âm thầm bồi dưỡng, mị thuật của cô ta càng khó phát hiện, làm sao

có thể bị nhìn thấu chứ!

Tiêu Tiêu ý thức được không thể tiếp tục như vậy, bọn họ cần phải lên kế hoạch trước.

Tiêu Tiêu kề tại Lâm Lâm nói:

"Tiếp theo em hãy"

Lâm Lâm nghe xong gật đầu:

"Chị Tiêu Tiêu yên tâm, chuyện này cứ giao cho em!"

Lúc Cố Khanh nhận được tin tức từ Tạ Giác đã là mấy ngày sau.

Theo Tạ Giác thống kê, gần đây dường như toàn quốc đều tăng số lượng vụ án. Đánh nhau ẩu đả, giết người

phóng hỏa, gây sự Rõ ràng là một chuyện nhỏ lại diễn biến thành việc lớn ở khắp nơi.

Hơn nữa, những người đó dường như có hành động thay đổi tín ngưỡng. Hoặc là nhà thỉnh tượng thần gì đó,

hoặc từng cùng người nhà đi đâu lạy Phật. Tóm lại ít nhiều đều dính líu đến huyền học, cẩn thận điều tra lại không tra ra được thứ cụ thể.

Hai anh em đều có cảm giác mưa gió sắp tới.

Đối với chuyện này, Cố Khanh cũng tìm cơ hội nói với Lệ Hoan, Khương Mặc Ngôn. Hai người nghe xong vẻ mặt

nghiêm túc. Tỷ lệ vụ án trên cả nước đều tăng lên, đây không phải vấn đề bình thường.

So với Lệ Hoan, Khương Mặc Ngôn nghĩ nhiều hơn một chút.

Khơi dậy ham muốn trong trái tim của người dân, khuếch đại cảm xúc tiêu cực của họ, còn là hành động phạm

vi toàn quốc. Hẳn là Tà Thần đã đạt được một phần sức mạnh, chuẩn bị hùng mạnh quay về.

Nhưng bởi vì hạn chế giữa trần gian và địa phủ, địa phủ không có cách nào phái quỷ sai khắp nơi đi tra tung tích

Tà Thần, không thể ở trần gian lâu. Phần lớn chỉ có thể dựa vào nhóm Khương Mặc Ngôn tự mình tìm. Trừ bên Tà Thần từng bước ép sát, nhiệm vụ của Bộ Đặc Dị cũng ùn ùn kéo tới.

Lần này Lệ Hoan giao nhiệm vụ cho Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn, chỉ nhìn nội dung đã khiến người ta cảm

thấy kỳ lạ. Trong đó nói về một họa sĩ trẻ đầy triển vọng, một chủ cửa hàng hoa và một bà già tình yêu tam giác!

Đúng vậy! Đó là tình yêu tam giác!

Lúc nhìn thấy ba chữ này, Cố Khanh trước tiên dụi mắt mình, không nhìn lầm!

Theo lời kể của họ hàng bạn bè.

Họa sĩ trẻ tuổi tài năng Mục Dương tình cờ gặp chủ tiệm hoa Tề Dung.

Hai người trai tài gái sắc, tính cách hiền hòa lễ phép dễ ở chung. Có thể nói là trời sinh một đôi. Họ nói về hoa và

cỏ, nói về bức tranh, đi du lịch cùng nhau, tình cảm nhanh chóng ấm lên.

Lúc ấy bà già kia chỉ là hàng xóm ở tầng trên của Tề Dung.

Mục Dương và Tề Dung vốn ngọt ngào bên nhau, sắp đến bước đám cưới luôn rồi.

866 chữ

Chương 771: Chương 771

Nhưng không biết Mục Dương nghĩ gì mà dần xa cách với Tề Dung, rồi càng lúc càng thân thiết với bà già hàng

xóm, cuối cùng còn nói muốn cưới bà ta!

Đối với bạn bè và người thân, Mục Dương từ thích một người

phụ nữ đến muốn cưới một bà cụ hơn sáu mươi

tuổi, đây quả thực là tiếng sét giữa trời xanh, như bị ếm bùa!

Nhưng Mục Dương tỏ vẻ chính mình căn bản không có vấn đề.

Có vấn đề Là Tề Dung!

Mục Dương nói, trong thân thể Tề Dung hiện tại không phải Tề Dung. Mà Tề Dung thật ở trong thân thể bà già

kia!

Mục Dương kiên quyết nói như vậy. Cho dù cảm thấy lời nói của anh ta quá mức kỳ dị, bạn bè thân thiết vẫn đặt

ánh mắt hoài nghi hướng về phía Tề Dung.

Nếu cha mẹ Tề Dung còn sống, cha mẹ sẽ không nhận nhầm con mình. Thật không may, cha mẹ cô ta đã

từ khi còn nhỏ.

Đối mặt với hoài nghi, Tề Dung lại không hề sợ hãi chút nào, khẳng định mình là Tề Dung chân chính, Mục

Dương chẳng qua là bị bà già kia mê hoặc.

Lúc đó bà già lên tiếng, cũng nói mình không phải Tề Dung!

qua

đòi

Bà ta nói đã giải thích với Mục Dương nhiều lần rằng mình không phải Tề Dung, nhưng Mục Dương không tin,

khăng khăng trong thân thể bà ta chứa linh hồn Tề Dung, bà ta cũng đành bó tay.

Ba người đều có cách nói khác nhau, khiến mọi người hoang mang.

Dưới tiền đề không thể phân biệt được rốt cuộc ai nói thật ai nói giả, ba người đều bị đưa đến Bộ Đặc Dị.

Chuyện này vốn coi như đơn giản, muốn biết giữa bà già và cô gái đẹp, ai mới là Tề Dung thì chỉ cần nhìn trạng thái linh hồn của họ là được!

Khi người bị đưa đến Bộ Đặc Dị, Cố Khanh liền nhìn trạng thái linh hồn của hai người phụ nữ.

Thật bất ngờ, à thì cũng ngờ tới rồi.

Mắt của Cố Khanh không thể nhìn thấu. Linh hồn vững vàng

cố định trong thân thể, khiến cô muốn xem rõ

trạng thái là trạng thái gì cũng không được.

Tình huống này, hoặc là không có vấn đề, hoặc trên người cả hai có thứ gì che đậy hồn phách biến hóa. Nhưng hai người này một người kiên trì mình là Tề Dung, một người cũng kiên trì mình là bà Như hàng xóm, đều

khớp, vậy chẳng lẽ vấn đề nằm ở Mục Dương?

Cố Khanh đặt sự chú ý vào Mục Dương, phát hiện đôi mắt anh ta trong suốt, không giống kẻ hồ đồ nhìn lầm

người

yêu.

Chuyện này rốt cuộc là sao?!

Mục Dương cảm thấy mình sắp điên rồi.

Tháng sáu ngăm ngoái trong lúc Mục Dương vẽ vật thực thì gặp một cô gái.

Cô gái đứng trên cánh đồng hoa, tay cầm bó hoa tươi, đang mỉm cười.

Hình ảnh đó thực sự là quá đẹp, là một họa sĩ, Mục Dương nhanh chóng lưu lại hình ảnh này trên giấy.

Nhưng khi anh ta ngẩng đầu lên một lần nữa, cô gái đã biến mất.

Mục Dương không ngờ gặp lại cô gái nhanh như vậy.

Mục Dương đi du lịch đến thành phố này, theo thói quen tìm một quảng trường, vẽ phác thảo cho người dân

kiếm ít tiền đi đường.

Không ngờ trong một cửa hàng hoa ở rìa quảng trường, cô gái xuất hiện với tư cách là chủ cửa hàng.

Cô gái rất tốt, dịu dàng với mọi người, yêu hoa, có cái nhìn độc đáo về nghệ thuật và sự sống.

Mục Dương nghĩ chắc là mình đã yêu.

May mắn thay, chủ cửa hàng hoa Tề Dung cũng thích anh ta.

Hai người quen nhau.

Hơn nữa sau sáu tháng hẹn hò, nhân dịp năm mới, bọn họ gặp cha mẹ hai bên, đính hôn.

Bà Như là hàng xóm tầng trên phòng Tề Dung đang thuê.

Bởi vì là người già neo đơn nên quan hệ với các láng giềng không được tốt.

Ngọn nguồn Tề Dung và bà Như thân với nhau là từ một con mèo sọc được bà nuôi, lúc ấy cô ta chưa quen

Mục Dương.

Lúc trước mèo sọc của bà ta nghịch ngợm chạy ra ban công, định len qua khe hở cửa sổ phòng trộm chạy mất,

chỉ thiếu một chút, thân thể đã luồn ra ngoài nhưng đầu bị kẹt lại.

Tiếng kêu thê thảm của nó hấp dẫn sự chú ý Tề Dung ở dưới lầu.

Lúc ấy tuy đã gọi điện thoại kêu nhân viên chuyên nghiệp giúp, nhưng bà Như vẫn sốt ruột vì tiếng kêu thê thảm

của bé cưng.

Vì bảo đảm mèo sọc sẽ không bị khe hở cửa sổ phòng trộm kẹp tắt thở trước khi nhân viên chuyên nghiệp đến,

Tề Dung kéo ghế ra ban công, giúp nâng thân thể mèo sọc.

843 chữ

Chương 772: Chương 772

Tiếc rằng Tề Dung không đủ cao, không thể trực tiếp nâng mèo lên.

Cứ như vậy, vì chờ chuyên gia tới, Tề Dung nâng mèo ước chừng hai mươi phút mới có người dám đến cứu mèo

ra.

Từ đó về sau, Tề Dung mới coi như chính thức quen với bà Như, bình thường gặp mặt chào hỏi vài câu, tiện thể

trò chuyện về tình trạng của mèo.

Sau khi Tề Dung và Mục Dương yêu nhau, đương nhiên cô ta thường xuyên được Mục Dương đưa đón, anh ta đã

gặp bà Như vài lần. Trong lòng Mục Dương, đây chính là một người hàng xóm có quan hệ tương đối tốt mà thôi.

Sau đó, vấn đề xảy ra.

Trong tháng ba, Tề Dung đi đến một vườn hoa nằm ở khu vực ngoại ô có quan hệ làm ăn với cửa hàng hoa.

Lúc trở về, Tề Dung bị tai nạn giao thông, chấn động não hôn mê được đưa vào bệnh viện.

Mục Dương vội vàng chạy tới bệnh viện chăm sóc.

Nhưng đợi đến ba ngày sau Tề Dung tỉnh lại, Mục Dương lại cảm giác, Tề Dung tựa hồ có chút không giống.

Ban đầu Mục Dương cũng chỉ cho rằng đó là ảo giác của mình. Nhưng theo thời gian ở chung càng lâu, anh ta càng có thể phát hiện Tề Dung không thích hợp!

Sự ăn ý giữa linh hồn hai bên khi ở cùng Tề Dung, ăn ý giữa bạn đời với nhau nay biến mất. Cách nói chuyện của cô ta không còn dịu dàng như trước. Có đôi khi Tề Dung nổi nóng thì càng chua ngoa hơn.

Lúc ăn cơm, Mục Dương nhớ rõ Tề Dung ghét nhất cà tím, hiện tại cư nhiên có thể ăn cà tím ngon lành.

Tuy rằng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác mách bảo với Mục Dương rằng Tề Dung hiện tại

không phải là người anh ta yêu.

Sau đó Mục Dương có phát hiện hơn.

Anh ta phát hiện ai đó đang theo dõi chính mình.

Sau khi thất bại nhiều lần, Mục Dương thành công bắt được người theo dõi mình.

Người kia đeo mũ, đeo khẩu trang và kính râm, bọc kín mít.Sau khi lột hết những ngụy trang đó ra, Mục Dương phát hiện đây là người hàng xóm của Tề Dung mà mình từng gặp, bà Như.

Đã bắt được kẻ theo dõi, nhưng tại sao bà ta theo dõi anh ta?

Bà Như không trả lời câu hỏi của Mục Dương, không biết phải giải thích chuyện như thế nào.

Lúc này Mục Dương ngạc nhiên phát hiện từ trong ánh mắt bà Như cho cảm giác như Tề Dung đang nhìn.

“Tề Dung! Em là Tề Dung?”

Vừa nói ra miệng, ngay cả Mục Dương cũng cực kỳ kinh ngạc,

tại sao anh ta hỏi một câu khó tin như vậy?

Bà Như dường như có chút kinh ngạc trước vấn đề này, hé môi dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại và lắc đầu.

Nhưng nhìn động tác ngồi trên ghế, tay đặt trên bàn bất giác xoay cổ tay của Tề Dung, mắt Mục Dương càng lúc càng sáng, cô ta là Tề Dung! Chỉ có Tề Dung mới làm động tác này khi khẩn trương

Mục Dương nhận ra người yêu của mình, nhưng Tề Dung và bà Như phủ nhận khiến mọi người không tin những gì anh ta nói mới là sự thật.

Bọn họ đều hy vọng Mục Dương quay đầu là bờ, rời khỏi sương mù, sau đó kết hôn với Tề Dung hiện tại. Ba người bị sắp xếp ở chung một phòng họp, những người khác ở bên ngoài quan sát qua camera. “Thật lâu rồi không có chuyện phiền toái như vậy” Đổng Diệu Diệu mặt không chút thay đổi nói.

“Đúng vậy đúng vậy!” Thẩm Du gật đầu: “Bình thường có vấn đề gì, chúng ta dùng phương pháp huyền học đều giải quyết rất nhanh. Hiện tại không làm được, căn bản cũng không biết ba người bên trong rốt cuộc là tình huống gì!”

“Các người nói xem, có khi nào ngay từ đầu yêu đương với Mục Dương là linh hồn của bà Như trong thân thể Tề Dung không?” Cố Khanh sờ cằm hỏi.

Cố Khanh đưa ra giả thiết cũng hợp lý, nhưng không biết nếu như suy đoán là thật, Mục Dương biết mình yêu đương với một người phụ nữ có linh hồn sáu mươi tuổi thì sẽ nghĩ sao?”

“Ồ” Đổng Diệu Diệu lắc đầu: “Vậy thì chênh lệch quá lớn, có khác gì là lừa đảo hôn nhân?”

Khương Mặc Ngôn nhìn camera trong phòng, nói ra suy đoán của mình: “Mặc kệ ai là linh hồn của ai, linh hồn lúc trước yêu đương với Mục Dương đang ở trong thân thể bà Như, đây là xác định

831 chữ

Chương 773: Chương 773

Ánh mắt bà Như lén nhìn Mục Dương, quỷ đều có thể nhìn ra trong này có vấn đề!

Kỳ thật, nếu đến cuối cùng thật sự không có biện pháp, nhóm Cố Khanh có thể trực tiếp tìm cách rút linh hồn của hai người ra khỏi thân thể, vậy là sẽ biết hết mọi thứ ngay.

Nhưng tùy ý kéo linh hồn ra khỏi thân thể sẽ tổn thương lớn với người đó, nên nhóm Cố Khanh xếp vào thủ đoạn cuối cùng.

Lệ Hoan đã kêu Lâm Ý dẫn người tới hỗ trợ, lúc này dùng biện pháp của đội cảnh sát hình sự, nói không chừng sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Khi Lâm Ý nhận được điện thoại cũng khá bất ngờ: Bộ Đặc Dị muốn tìm đội cảnh sát hình sự hỗ trợ? Cư nhiên không phải đang nằm mơ?!

Lâm Ý mang theo cao thủ thẩm vấn, chuyên gia đọc biểu cảm nhỏ trên mặt nhanh chóng tới nơi.

Biết được sự tình, phản ứng của Lâm Ý coi như bình thường, cao thủ thẩm vấn và chuyên gia đọc nét mặt thì choáng váng.

Tuy rằng đi theo đội trưởng, bọn họ cũng thoáng biết một ít thế giới mà bọn họ biết không phải là thế giới đầy đủ, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã bị bắt tự mình thể nghiệm, còn thẩm tra giúp.

Nhìn hai chuyên gia bị mang đến đều có chút không dám động, Lệ Hoan trực tiếp nói: “Có cái gì phải sợ! Chúng tôi có rất nhiều người ở đây theo dõi! Các người chỉ cần phụ trách điều tra rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, những chuyện khác đều giao cho chúng tôi xử lý!”

Lâm Ý cũng giơ nắm đấm uy hiếp: “Đừng làm đội chúng ta mất mặt!”

Ngẫm kỹ lại, được thẩm vấn một vụ án quái dị như vậy hình như là lần đầu trong đời họ. Trong lòng ngoại trừ có chút sợ ra, tựa hồ còn có chút hưng phấn!

Cao thủ thẩm vấn và chuyên gia biểu cảm liếc nhau, cổ vũ cho

đối phương xong đi vào phòng họp.

Đúng là chuyên nghiệp có khác.

"Tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Có quan hệ gì với Mục Dương? Lần đầu tiên hai người gặp nhau là khi nào? Ai thổ lộ với ai trước?"

Tách ba người ra, thẩm vấn lần lượt từng người.

Một loạt các câu hỏi của cao thủ thẩm vấn liên tiếp như pháo nổ.

Cao thủ thẩm vấn hỏi rất nhanh, người bị thẩm vấn phải trả lời siêu nhanh, vào lúc này thì câu trả lời thường là suy nghĩ đầu tiên thoáng hiện. Trong hỏi đáp không có thời gian suy nghĩ này dễ bị lộ ra dấu vết nhất. Phụ trách bắt lấy những dấu vết này là chuyên gia biểu cảm nhỏ ở một bên chuyên tâm quan sát.

Xem qua camera, nhóm Cố Khanh chờ ở bên ngoài có thể phân biệt rõ ràng trong ba người thì Tề Dung là bình tĩnh nhất.

Khi cô ta trả lời các câu hỏi thì chậm rãi từ tốn, nhưng đều là không suy nghĩ nhiều, cũng phù hợp với ký ức Tề Dung, có thể nói là hoàn mỹ!

Nhưng trả lời câu nào cũng đúng đó so sánh với hai người khác hơi có vẻ hoảng loạn trong mục hỏi đáp, ngược lại càng đáng hoài nghi hơn!

Dù sao, Tề Dung và Mục Dương đều là thanh niên bình thường, căn bản chưa từng bị cảnh sát thẩm vấn. Lần đầu tiên đối mặt với thẩm vấn, hoảng loạn, bối rối, nói năng lộn xộn Tất cả đều có thể xảy ra.

Còn như Tề Dung thành thạo trả lời câu hỏi, hoặc là tố chất tâm lý của cô ta quá tốt, hoặc là cô ta sớm đoán trước, chuẩn bị sẵn những đáp án này.

Làm người ngoài cuộc quan sát biểu hiện của ba người này, nhóm Cố Khanh đã có suy đoán về sự thật rốt cuộc là thế nào.

Quả nhiên!

Sau khi cao thủ thẩm vấn và chuyên gia nét mặt đi ra, bọn họ giảng giải tỉ mỉ thông qua video camera, cuối cùng kết luận:

"Mặc dù tôi cũng cảm thấy không thể tin được, nhưng chúng

tôi đã đi đến kết luận rằng những gì Mục Dương nói là đúng sự thật. Bà Như biến thành Tề Dung, Tề Dung biến thành bà Như!"

"Vì phòng ngừa phán đoán sai lầm, chúng ta trước tiên bạn bè họ hàng của Tề Dung miêu tả tính cách cô ta, cái nhìn khác nhau của hàng xóm đối với Tề Dung và bà Như

Tề Dung trước kia rất được yêu thích, tính cách dịu dàng, biết lắng nghe người khác và an ủi đúng mức, là lựa chọn làm bạn tốt nhất.

815 chữ

Chương 774: Chương 774

Cô ta cũng thân thiện với hàng xóm, khi gặp mặt đều nhiệt tình chào hỏi, có đôi khi làm món ăn nhẹ đều sẽ chia cho mọi người ăn.

Mọi người đánh giá bà Như đều khá tiêu cực. Bọn họ tỏ vẻ, bà Như có chút quái gở, bình thường chỉ có Tề Dung là thân thiết với bà ta, bà Như không qua lại với hàng xóm khác.

Hơn nữa bà Như đặc biệt không thích con nít của nhà hàng xóm tầng trên, bởi vì đứa trẻ từng ở dưới lầu cùng bạn bè đá bóng, đá vỡ kính nhà bà Như, còn thường ồn ào ở tầng trên, quấy rầy bà Như nghỉ ngơi. Trong quá trình thẩm vấn từng cố ý nhắc đến hàng xóm của họ, đặc biệt nhắc tới đứa trẻ kia.

Thế nhưng, biểu cảm trên mặt bà Như hiện tại khi nghe đến đứa nhỏ kia rõ ràng là thích nó, hơn nữa tựa hồ rất quen thuộc với đứa nhỏ kia. Ngược lại Tề Dung thì lén bĩu môi, âm thầm trợn trắng mắt, hiển nhiên không có thiện cảm với đứa trẻ.

Biểu hiện như vậy càng thêm chứng minh phỏng đoán của bọn họ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao bà Như lại làm như vậy?

Một bà già đã hơn nữa trăm tuổi, chẳng lẽ vì muốn đạt được một thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh nên dùng phương pháp đặc biệt gì trao đổi linh hồn với Tề Dung? Tại sao phải là Tề Dung? Chẳng

phải quan hệ giữa hai người rất

tốt sao?

Những nghi vấn này đều cần bà Như, tức là 'Tề Dung hiện tại tự mình trả lời.

"Được rồi, trên đây chính là tất cả phỏng đoán chúng tôi đưa ra, chứng minh hiện tại trong thân thể Tề Dung chính là linh hồn của bà Như"

"Vậy bà Như, bà có gì muốn nói về chuyện này không?" Cố Khanh nhìn "Tề Dung" trước mắt.

Thật ra hiện tại đã có đáp án, quay đầu ngẫm lại có một số chứng cứ nhỏ có thể chứng minh. Thí dụ như cách ăn mặc của Tề Dung hiện tại, đeo trang sức, làm kiểu tóc dường như đều thiên hướng chững chạc, hơi khác với Tề

Dung trước kia.

Bà Như dường như không chút bất ngờ mình bị vạch trần thân phận.

"Các người sẽ không hiểu loại tâm tình này của tôi, thống khổ của tôi, có ai hiểu thấu chứ?" Tề Dung mang linh

hồn bà Như nói:

"Bất kể là chuyện gì cũng không thể coi như là cái cớ để bà làm tổn thương người khác" Khương Mặc Ngôn mặt không chút thay đổi nói.

Bà Như nhìn về phía Khương Mặc Ngôn: "Không sai, là nét mặt đó! Tất cả mọi người khi nhìn tôi đều là nét mặt này! Giống như nhìn thấy một con kiến bò qua đường, không thèm quan tâm!"

Thật ra bà Như ngày xưa là con của chủ đất, thời ấy thân phận này mang đến cho bà ta không phải sự giàu sang, ăn no mặc ấm, áo lụa quần là mà là vô tận nhục nhã và rắc rối.

Bà ta có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng gia đình bối cảnh tốt không ai chịu cưới người vợ như bà ta về nhà.

Nhưng về sau bà ta vẫn lấy chồng, gả cho một thầy bói, xem như đồng cảm chung số phận. Thầy bói đối xử với bà ta rất tốt, không để bà ta đói, không hờ hững với bà ta. Tuy bà ta không yêu người đó,

nhưng lúc ấy nhu cầu sinh tồn cơ bản còn không thể bảo đảm, hai người cùng nhau sống qua ngày kỳ thật rất

tốt.

Ước chừng thầy bói thường có ngũ tệ tam khuyết gì đó, tuổi thọ của ông ta không dài, cuộc sống mới tốt được một chút thì ông ta mắc bệnh, không lâu sau qua đời.

Bỏ lại bà ta bơ vơ một mình, hai người thậm chí không có con.

Bà Như dùng số tiền thầy bói trước đây dành dụm được mua một căn hộ, là tầng trên chỗ của Tề Dung. Bà ta

không muốn tìm người đàn ông khác, chỉ nuôi một con mèo sống qua ngày.

Tề Dung xem như là một màu sắc tươi sáng trong sinh mệnh của bà Như.

Cô ta rất dịu dàng, rất tốt bụng, sẽ không cảm thấy bà ta là một bà già neo đơn cô độc không hợp với đám đông.

Bà Như xem Tề Dung là con gái của mình, bạn của mình, trút hết thống khổ cô độc cho cô ta nghe.

Nói thật, ban đầu, Tề Dung yêu đương, bà Như mừng thay cho cô ta.

840 chữ

Chương 775: Chương 775

Nhưng rất nhanh, vui vẻ biến mất.

Bà Như xem Tề Dung là người quan trọng, nhưng trong suy nghĩ của cô ta thì bà Như tựa hồ chẳng qua chỉ là

một người hàng xóm bình thường.

Sau khi có bạn trai thân thiết, hàng xóm hay gì đó càng không quan trọng.

Đối với một người cao tuổi, cảm giác cô đơn là một điều khủng khiếp, nó sẽ ăn mòn trái tim của bạn, khiến bạn

hoài nghi, trở nên tối tăm và đố kỵ.

Bà Như bắt đầu chán ghét, ghen tị với Tề Dung.

Cùng là phụ nữ, dựa vào cái gì?

Tuy Tề Dung mất đi cha mẹ nhưng vô tư lớn lên trong giàu có, còn bà ta thì lớn lên trong sự vũ nhục chửi rủa

của mọi người?!

Tề Dung có thể tìm được bạn trai yêu nhau, kết hôn sinh con, còn bà ta chỉ có thể tìm đại một người sống chung

đã là đủ thỏa mãn?

Dựa vào cái gì bà ta xem Tề Dung quan trọng như vậy, nhưng bà ta chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng với

cô ta?

Bà ta muốn trở thành Tề Dung!

Sau khi ý niệm này xuất hiện, tựa như cỏ dại lan tràn trong lòng, không cách nào ngăn chặn.

Vì thế, "tình tay ba khiến người trong Bộ Đặc Dị dở khóc dở cười đã mở màn với phương thức này.

Bà Như biết một số huyền học pháp thuật, người chồng đã chết của bà ta để lại một số sách. Trong năm tháng

cô độc dài dòng, bà ta đọc đi đọc lại những cuốn sách kia. Có vẻ như bà ta có thiên phú còn hơn chồng mình.

Bà Như bói ra được Tề Dung sẽ có một tai nạn xe hơi nho nhỏ, sau đó mượn tai nạn xe cộ này, phát động pháp

thuật trên bùa hộ mệnh đưa cho Tề Dung, lấy hồn phách của cô ta ra.

Tiếp theo, linh hồn bà ta rời khỏi thể xác nhập vào bên kia.

Bởi vì là cưỡng ép nhập vào thân thể không thích hợp nên bà ta mất ba ngày, chịu nhiều đau khổ.

Tốt quá rồi, vậy là bà ta có thể sống lại một lần, có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tề Dung thì sẽ nếm thử mùi vị cô độc bất lực kia.

Nhưng

Bà Như không ngờ nhanh như vậy đã bị Mục Dương phát hiện vấn đề.

Lúc ấy bà ta không sợ, dù biết thì sao chứ? Dù sao bọn họ không thể đổi trở lại.

Một người bạn gái xinh đẹp, một bà già, người bình thường

biết nên chọn ai chứ?

Nhưng Mục Dương không nghĩ như vậy!

Anh ta kiên quyết nói:

“Tôi yêu linh hồn Tề Dung! Tôi tình nguyện làm bạn với Tề Dung thật trong thân thể già nua, cũng không muốn

kết hôn với một linh hồn xấu xí sống trong thân thể Tề Dung!”

Còn về tại sao Tề Dung thật không chịu thừa nhận thân phận của mình, đó là vì bị bà Như uy hiếp.

Bà ta nói nếu Tề Dung câm miệng yên phận làm bà Như thì bình an vô sự. Nhưng nếu Tề Dung thừa nhận thân

phận của mình, như vậy tính mạng Mục Dương tùy thời đều có thể

Uy hiếp đơn giản nhưng cực kỳ có hiệu quả.

Nghe bà Như nói ra nguyên nhân, cộng thêm Mục Dương và Tề Dung bổ sung, mọi người trong Bộ Đặc Dị và ba

người nhóm Lâm Ý trưng ra vẻ mặt: Cái quái gì?

Chỉ vì mình cảm thấy cô độc nên ghen tị người ta sống tốt sao? Muốn chiếm dụng cuộc sống của người khác?!

Không lẽ ở một mình lâu quá nên bị hỏng não luôn?

Cảm giác như đang xem một vở kịch có quá nhiều thứ để nói, trong lòng tràn đầy buồn bực, bọn họ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, cho bà Như biết trong ngục giam đặc biệt không hề cô đơn! “Chuyện là vậy đấy, chúng tôi có thể đổi lại thân thể của cô, chẳng qua cô bị đổi hồn hai lần, thân thể chắc chắn

sẽ có ảnh hưởng, có lẽ sẽ yếu ớt rất nhiều, ngẫu nhiên vào ngày âm khí nặng còn dễ dàng gặp quỷ. Cô có đồng ý

để chúng tôi đổi hai người như cũ không?”

Cố Khanh không giấu giếm, nói rõ mọi việc cho Tề Dung thật biết.

“Thì ra còn có thể đổi lại. Tề Dung mang khuôn mặt bà Như cảm thán.

“Tôi còn tưởng đâu sẽ cả đời giống như vậy. Bà ta nói với tôi là đã sử dụng một phương pháp đặc biệt, linh hồn

và cơ thể của chúng tôi đã được gắn chặt với nhau, không thể

thay đổi”

Cố Khanh hừ lạnh một tiếng:

“Cô đừng nghe bà ta nói bậy!”

851 chữ

Chương 776: Chương 776

“Tôi đã xem quyển sách của bà ta rồi, đều là chút pháp thuật nhỏ, thuật đổi hồn lợi hại nhất đã dùng trên người

cô, không có phương pháp đặc biệt nào khác!”

Cố Khanh đã xem, nguyên nhân lúc trước nhìn không ra trạng thái hồn phách của bọn họ là vì đã sử dụng pháp

thuật liên hệ giữa linh hồn, cộng thêm pháp khí định hồn.

Bởi thế mắt Cố Khanh nhìn thấy trạng thái linh hồn của hai người tương tự, không phân biệt được ai là ai.

“Vậy nhờ cô làm phép!” Tề Dung nói: “Dù chịu thống khổ lớn hơn nữa tôi cũng sẵn lòng!”

Mục Dương luôn yên lặng ngồi bên cạnh lúc này nắm tay Tề Dung, dù khuôn mặt cô ta đầy nếp nhăn, nhưng anh

ta có thể nhìn thấy linh hồn mà mình yêu trong đôi mắt kia.

Nếu Tề Dung đồng ý, vậy có thể bắt đầu đổi hồn.

Bà Như? Ý kiến của bà ta không quan trọng

Sau khi đánh bà Như ngất xỉu đặt lên một cái giường, Tề Dung chủ động nằm ở một cái giường khác.

Vì để cho thời gian đổi hồn càng ngắn, giảm bớt thống khổ, Cố Khanh trực tiếp mời quỷ sai đến, mượn xích câu

hồn.

Quỷ sai địa phương là chú út của Lệ Hoan đã lâu không gặp, sau khi biết vụ việc thì cũng ngây người.

Nhưng

mà

Chú út bỗng hỏi:

“Bà già này tên là gì?”

“Tất cả mọi người đều gọi bà ấy là bà Như, chúng ta đã điều

tra tên thật của bà ấy là Phùng Uyển Như” Cố Khanh

nói.

“Phùng Uyển Như, để ta tra thử” Chú út lấy điện thoại di động ra bấm vài cái: “Ủa, không đúng. À, thì ra là vậy,

chậc.

Một lúc sau chú út ngước đầu lên nói:

“Bà già này đúng là rảnh rỗi sinh nông nỗi, không muốn sống!”

Lệ Hoan hỏi:

“Sao vậy chú út?”

Chú út thốt ra một câu làm dậy sóng:

“Bà này từ lúc hai mươi chín tuổi sớm nên chết bệnh!”

Đám người lặp lại như vẹt:

“Bà ta sớm nên chết?”

“Đúng vậy! Năm đó bà ta bệnh sắp chết, là người chồng nghịch thiên sửa mệnh, chuyển dời tuổi thọ của mình

cho bà ta. Chẳng những vậy, quỷ hồn của thầy bói kia hiện tại còn chưa đầu thai! Ở địa phủ làm quỷ sai tích lũy

công đức, tất cả đều cho Phùng Uyển Như, loại bỏ thiếu sót nghịch thiên sửa mệnh. Chú út cảm thấy bà già này không biết tích phúc.

Nghe câu này, hoàn toàn là một cú xoay ngược té sấp mặt!

Bà Như cảm thấy sống quá cô độc, quá thống khổ, nhưng thì ra bà ta sớm nên chết? Nói gì mà cùng chồng chỉ

là sống cho qua ngày, nếu chỉ như thế thì tại sao người ta mất mạng vì nghịch thiên sửa mệnh cho bà ta, làm quỷ còn giúp bà ta tích lũy công đức?!

“Thôi được rồi, mấy chuyện này đều là ngoài lề. Chờ mọi người tiêu hóa gần xong, chú út lấy xích câu hồn ra:

“Vậy ta ra tay nhé?”

Lúc này, Cố Khanh phát hiện bà Như vốn nên hôn mê trong thân thể Tề Dung dường như khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt.

Pháp thuật đổi hồn rất thành công, cơ hồ không tốn bao nhiêu công sức.

Mục Dương sau khi biết linh hồn Tề Dung đã trở lại bên trong thân thể thì luôn ngồi yên bên cạnh, nắm tay cô

ta.

Mục Dương bỗng cảm giác bàn tay trong tay mình giật nhẹ, anh ta nhìn qua, mí mắt Tề Dung cũng giật giật,

chậm rãi mở mắt ra.

Sau khi nhìn thấy mình trong mắt Tề Dung, Mục Dương thở phào nhẹ nhõm, cùng Tề Dung nhìn nhau mà cười.

Còn bà Như, sau khi bà ta tỉnh lại trong thân thể mình thì không nói chuyện, vẫn ngơ ngác không biết đang suy

nghĩ cái gì.

Một con mèo sọc không biết từ lúc nào chạy tới, nằm bên chân bà ta kêu meo meo.

Chuyện của bà Như giải quyết được vài hôm thì, sáng sớm hôm nay, Cố Khanh nhận được điện thoại của Tam

Kim.

Nói thật, tuy rằng Tam Kim là cấp dưới tương đối thân cận của anh trai Tạ Giác, Cố Khanh cũng để lại số điện

thoại của anh ấy, nhưng hai người không gọi điện cho nhau.

Đột nhiên nhận được điện thoại của Tam Kim như vậy, Cố Khanh liền có dự cảm không tốt, vội vàng nhấn nút

nghe.

“Cái gì?! Anh nói anh trai tôi mất tích?!” Cố Khanh kinh ngạc từ trên ghế đứng lên.

“Sao có thể chứ? Hôm qua tôi còn nói chuyện với anh ấy mà, anh ấy nói gần đây có manh mối quan trọng nào

đó, chờ về thành phố S sẽ bàn bạc với mọi người!”

828 chữ

Chương 777: Chương 777

Cố Khanh sốt ruột hỏi: “Anh ấy mất tích lúc nào, ở nơi nào?! Anh có tìm thấy manh mối gì không?”

Đầu dây bên kia, Tam Kim nói: “Thật ra tôi cũng không biết rõ

nữa. Khoảng thời gian trước sếp làm một nhiệm

vụ, cứu một cô gái, sau đó bị cô ta quấn quýt, chắc cô biết chuyện này chứ?"

Cố Khanh nhíu mày nói:

"Anh ấy có nói một chút với tôi, nói là cô gái kia có vấn đề, anh ấy để lại bên cạnh chờ xem đối phương muốn giở

trò gì?

"Sự tình có quan hệ với người phụ nữ tên Lâm Lâm kia. Sếp đã tra được sau lưng người phụ nữ này có dấu vết

của người khác, cũng xác định đại khái vị trí ẩn núp của đối phương" Tam Kim nói.

"Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, chúng tôi điều tra được chính là đêm qua sau khi sếp về nhà, Lâm Lâm tìm

đến sếp, rồi sếp lái xe rời đi cùng với cô ta.

"Chúng tôi đã tìm được xe của sếp, nhưng không thấy sếp và Lâm Lâm kia đâu. Chúng tôi hoài nghi sếp còn ở

khu vực gần đó, đang điều tra "

Cố Khanh cúp điện thoại, trước tiên nói cho Tạ Vọng Sóc biết Tạ Giác mất tích, hai cha con bàn bạc rồi quyết

định lập tức trở về thủ đô một chuyến.

Cố Khanh cùng Tạ Vọng Sóc vừa ra cửa, liền nhìn thấy Khương Mặc Ngôn ở cửa chuẩn bị xuống xe.

Nghe Cố Khanh báo tin Tạ Giác mất tích, Khương Mặc Ngôn tỏ vẻ muốn theo bọn họ cùng trở về thủ đô, anh

cũng muốn giúp một tay.

Sau khi máy bay ngừng tiếng gầm rú.

Ba người Cố Khanh dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới vị trí mà Tam Kim nói trong điện thoại.

Chẳng những người của Bộ Đặc Dị đều hành động, bọn họ còn vận động cảnh sát ở xung quanh sàng lọc bất cứ

chỗ

nào

đáng

ngờ.

Cố Khanh nhìn thấy Tam Kim nhận được điện thoại liền chạy tới đón họ, cô hỏi:

"Thế nào? Tìm được người rồi sao?"

Tam Kim gật đầu lại lắc đầu: "Sếp để lại manh mối, chúng tôi dựa vào ký hiệu mà sếp để lại tìm được một căn hộ,

nhưng lúc tìm được thì người đã đi mất. Hỏi người quản lý căn hộ, họ nói rằng có một người phụ nữ xinh đẹp

sống ở đó, thỉnh thoảng có một cô gái đẹp khác đến tìm.

"Chúng tôi đã phân biệt rồi, một người phụ nữ là Lâm Lâm, một người khác tình nghi là người phụ nữ tên Tiêu

Tiêu bị truy nã trong khoảng thời gian trước.

"Manh mối sếp để lại bị đứt đoạn"

Nghe cái tên Tiêu Tiêu, Khương Mặc Ngôn cau mày.

Người phụ nữ ở thành phố S bị Khương Mặc Ngôn phát hiện manh mối, hiện tại cư nhiên ngàn dặm xa xôi đi tới

thủ đô, còn bồi dưỡng một người phụ nữ khác tiếp cận Tạ Giác, trong này rốt cuộc có âm mưu gì?!

Tạ Vọng Sóc nói:

"Chúng ta hãy đến căn hộ đó trước đã"

Tạ Vọng Sóc không tin con trai mình không để lại một chút manh mối. Ông hiểu con trai mình, dù bị người

khống chế cũng sẽ tìm đủ mọi cách đưa thông tin hữu dụng ra ngoài.

Ba người đi tới căn hộ, trải qua một phen kiểm tra tỉ mỉ, căn hộ này thật đúng là thu dọn sạch sẽ, giống như căn

bản không có người ở chỗ này.

À không, vẫn có một chút manh mối.

Cố Khanh phát hiện chỗ bị tấm thảm lót che đậy tựa hồ đang bốc lên khói đen.

Cố Khanh xốc thảm lên, nhìn thoáng qua không thấy có gì.

Tam Kim tiến lại gần, vội vàng che mũi mình lại, đây là mùi vị gì?!

Một mùi thối rữa, tanh hôi toát ra.

Những người ở đây cùng cau mày.

Nhìn kỹ lại, cuối cùng bọn họ tìm được một mảnh vảy cá nhỏ màu đỏ trong khe hở của sàn nhà.

Khương Mặc Ngôn nhớ tới: "Tiêu Tiêu kia dụ dỗ đàn ông, sau khi hấp thu tinh khí của bọn họ, thi thể tựa hồ bị

biến thành Thức ăn cho cá"

Như vậy xem ra, những miếng vảy này hiển nhiên rơi ra từ thân cá quanh năm ăn xác.

Rơi xuống đất, còn bị thảm phủ lên, chắc chắn đây là manh mối Tạ Giác để lại.

"Vảy này có âm sát khí rất nặng, phỏng chừng ăn nhiều xác chết, mấy con cá đó đã trở thành một loại quái vật

mới." Khương Mặc Ngôn nói.

"Trong lúc thế này vẫn mang cá đi, chắc chắn bọn họ mang theo cá bên mình!"824 chữ

Chương 778: Chương 778

Cố Khanh cầm lấy một mảnh vảy cá nhìn một chút: "Chúng ta có thể căn cứ vào vảy cá này tìm được vị trí của bọn họ!"

Về phần tìm người như thế nào, Tạ Vọng Sóc cầm Thiên Cơ Bàn nên chuyện này dễ như chơi, năm xưa nhà họ Tạ lập nghiệp nhờ vào bói toán.

Tạ Vọng Sóc lấy Thiên Cơ Bàn ra chuẩn bị bói, chợt nhớ chuyện này rốt cuộc vẫn có liên quan đến con trai mình, bình thường bói chuyện nhỏ thì không sao, vào giây phút quan trọng liên quan đến tính mạng này, nếu muốn tính chính xác thì cần người khác bói.

Tạ Vọng Sóc nhét Thiên Cơ Bàn vào tay Khương Mặc Ngôn:

"Tôi nói, cậu làm theo. Nhớ kỹ, không thể sai một bước!"

Khương Mặc Ngôn hiển nhiên cũng hiểu được băn khoăn của Tạ Vọng Sóc, anh nhận lấy Thiên Cơ Bàn, hiểu

cách dùng cơ bản liền chuẩn bị bắt đầu.

Cách dùng Thiên Cơ Bàn vô cùng đơn giản, khó ở chỗ nội dung bói toán hiện ra bằng ký hiệu đặc biệt, cần phương pháp giải quẻ

truyền nhiều đời của nhà họ Tạ mới đọc ra nội dung được.

Lần này đọc ra nội dung khiến người khó hiểu: Tình huống hiện tại của Tạ Giác là hung, nhưng trong hung có cát, chứng minh hiện tại anh ấy không có nguy hiểm lớn. Quẻ bói biểu hiện muốn tìm được Tạ Giác phải quay về điểm khởi đầu.

Điểm khởi đầu là ở đâu?

Cố Khanh nhớ tới thông tin liên quan Tiêu Tiêu.

"Tiêu Tiêu tên thật là Vu Hiểu Hà, trong tư liệu nói cô ta xuất thân từ một cái thôn nhỏ, chẳng lẽ cô ta quay về thôn?" Cố Khanh nói.

Tam Kim cúp điện thoại, vừa rồi cục giao thông gọi điện tới.

Vừa mới nhận được tin tức, bọn họ phát hiện ra Lâm Lâm lái xe, trong xe có một nam một nữ đã rời khỏi phạm vi thủ đô, phương hướng rời đi hình như đúng là hướng tây bắc, vị trí quê hương của người phụ nữ tên Tiêu Tiêu. Nếu có thể tìm được tung tích, còn nhìn thấy Tạ Giác, vậy đúng là anh ấy thật sự không có nguy hiểm gì.

Điều này là tốt, họ có thể đuổi theo hướng này, một đường điều tra qua.

Một con đường mòn làng quê vắng bóng người.

Một chiếc xe dính đầy bùn chậm rãi dừng lại ở ven đường.

Lâm Lâm thở ra một hơi, trao đổi vị trí với Tiêu Tiêu, ngồi xuống phía sau trông coi Tạ Giác.

Giờ phút này Tạ Giác rõ ràng mở to hai mắt nhìn phía trước, nhưng dường như không hay biết mọi thứ xung quanh. Bánh quy đưa đến bên miệng thì anh ấy máy móc ăn, nước đưa tới bên môi thì bản năng uống, còn những chuyện khác đều không có phản ứng.

Lâm Lâm hỏi:

"Chị Tiêu Tiêu, còn bao xa mới tới?"

Lâm Lâm chưa bao giờ trốn chạy lâu như vậy, cảm thấy rất mệt mỏi. Nhan sắc mà cô ta cố gắng gìn giữ đã có hai quầng thâm đen thui.

Lúc này Tạ Giác vô tri vô giác ngược lại có vẻ thoải mái hơn.

Tiêu Tiêu cũng rất mệt mỏi, nhưng cô ta phải cố chịu đựng:

“Còn một đoạn đường nữa là chúng ta tới nơi, em nghỉ một lát rồi chị gọi cho em?

“Thôi em tám chuyện với chị một lúc, tránh cho chị mệt mỏi ngủ thiếp đi.” Lâm Lâm nói: “Chị Tiêu Tiêu, chúng ta đi quê của chị để làm gì? Tại sao phải đưa anh ta qua?”

Lâm Lâm chỉ vào Tạ Giác ngồi bên cạnh.

Tiêu Tiêu cười cười: “Chỉ cần giao hắn lên là chúng ta sẽ có sinh mệnh vô cùng vô tận và sắc đẹp. Cùng lúc đó muốn làm cái gì thì làm cái đó! Em nói xem có nên mang người này qua đó không?”

Mắt Lâm Lâm sáng rực:

“Nên chứ, nên chứ! Vậy chị Tiêu Tiêu, chỉ cần đưa anh ta qua là sau này em có thể lợi hại như chị sao?”

Tiêu Tiêu cười khẽ một tiếng: “Đương nhiên có thể

Hai người phụ nữ lo nói chuyện, không phát hiện Tạ Giác vốn nên không có cảm giác gì với xung quanh bỗng đáy mắt lóe tia sáng rồi nhanh chóng vụt tắt.

Tiêu Tiêu biến mất bốn năm, ngoại trừ không ngừng săn bắn ra, cô ta từng chút một biến thôn nhỏ quê mình thành căn cứ cỡ nhỏ của bản thân.

Bọn họ dừng xe trước cửa thôn

Thôn này quả thực rất kỳ lạ.

Trong thôn có nhiều người, nhưng trạng thái của họ rất giống trạng thái hiện tại của Tạ Giác.

820 chữ

Chương 779: Chương 779

Bọn họ biết ăn cơm, ngủ, nói chuyện tán gẫu, dọn dẹp cày cấy, nhưng dường như đây chỉ là động tác máy móc.

“Chị Tiêu Tiêu, thôn thôn này hơi là lạ?” Lâm Lâm né tránh những thôn dân kỳ lạ kia.

Những thôn dân này nhìn thấy Tiêu Tiêu giống như chó nhìn thấy xương, nhưng tựa hồ lại sợ hãi cái gì, không dám tiến lên.

Tiêu Tiêu đi ở phía trước quay đầu lại:

“Em hỏi bọn họ à? Bọn họ chỉ là không còn là người sống nữa. Đó là một con rối.

Lúc trước Vu Hiểu Hà sau khi trải qua bị lừa gạt bị vứt bỏ, cô ta liền quay về thôn.

Trải qua thống khổ như vậy, cô ta hy vọng nhất là về vòng tay của cha mẹ, được họ an ủi.

Nhưng cô ta không biết mình trở về sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho cha mẹ.

Chị Tiểu Lệ e sợ Tiêu Tiêu trở về phơi bày cái gọi là con đường kiếm tiền tốt, thế nên cô ta và các cô gái bị hộp

đêm tẩy não mỗi lần trở về thôn đều bôi đen Tiêu Tiêu.

Nói Tiểu Tiêu không biết tự ái, làm vợ lẽ cho người giàu, bán đứng thân phận và linh hồn của mình, sớm muộn gì cũng sẽ bị vứt bỏ. Cách làm của bọn họ là để Vu Hiểu Hà quay về nói ra sự thật, không bằng bôi đen trước, khiến trong thôn người đều không tin cô ta.

Thật ra cũng không phải bôi đen gì, những điều này đều là sự thật.

Bọn họ xác thực thành công.

Trong thôn miền núi xa xôi như vậy, lại có rất nhiều cô gái cùng thôn làm chứng, trong lòng dân làng đã dán

nhãn ‘giày rách cho cô ta, bao gồm cha mẹ cô ta cũng bị khinh bỉ.

Vu Hiểu Hà trở về, nhìn thấy chính là cha mẹ bị tinh thần tra tấn đã bệnh không chịu nổi, ánh mắt coi rẻ của

đám người láng giềng.

Cha mẹ cô ta bị bệnh sắp chết, không ai muốn giúp đỡ đưa họ đến bác sĩ?!

Vu Hiểu Hà muốn dẫn cha mẹ rời đi, nhưng cha mẹ cả đời sống trung thực giãy giụa hỏi:

“Lời của nhóm người Tiểu Lệ có thật không? Con thật sự làm những chuyện nhơ nhuốc như vậy sao?!”

Vu Hiểu Hà quả thật đã làm, cô ta không cách nào phủ nhận.

Cho dù cô ta phủ nhận cũng tuyệt đối không thể gạt được ánh mắt của cha mẹ.

Cột trụ tinh thần luôn chống đỡ cha mẹ bỗng chốc sụp đổ, bọn họ tức giận, bệnh nặng hơn, dù vậy bọn họ không muốn dùng một xu của Vu Hiểu Hà.

Vu Hiểu Hà chưa kịp khuyên nhủ cha mẹ thì từ xa xa truyền đến tiếng bước chân của rất nhiều người.

Cha mẹ tựa hồ ý thức được cái gì đó, bọn họ đóng chặt cửa, khóa lại, giãy giụa đẩy Vu Hiểu Hà chạy ra sau núi.

Trong thôn truyền lại quy củ, phụ nữ vô liêm sỉ như vậy phải bị trừng phạt.

Vu Hiểu Hà nhớ lại quy củ đó, mặt trắng bệch, nhanh chóng trốn vào trong núi.

Vu Hiểu Hà trốn trong núi mấy ngày, sau đó biết tin cha mẹ qua đời.

Người trong thôn đơn giản chôn cha mẹ cô ta, dùng gỗ dựng bia, không làm thêm gì khác.

Cho nên sau khi Vu Hiểu Hà có được phương pháp khiến mình trở nên xinh đẹp, mạnh hơn thì không chút do dự nhận đối phương làm chủ nhân.

Vu Hiểu Hà một bên săn bắn lớn mạnh chính mình, nhiều lần về thôn biến các thôn dân thành bộ dáng như bây

giò.

Nhóm chị Tiểu Lệ có vài người trở về, bị Vu Hiểu Hà làm thành con rối. Còn có mấy người nghe tiếng gió không dám quay lại, cô ta cũng dùng phương pháp của mình bắt tất cả về làng.

Bình thường bọn họ hành động máy móc qua ngày.

Nếu khi Vu Hiểu Hà tức là Tiêu Tiêu hiện tại cần thì người cả thôn sẽ biến thành người ủng hộ điên cuồng của cô

ta, làm bất cứ chuyện gì cho cô ta.

Tiêu Tiêu chỉ vào Tạ Giác nói:

“Đưa hắn lên núi trước” Mấy thôn dân vẻ mặt ngơ ngác áp giải Tạ Giác, nâng bể cá đi theo Tiêu Tiêu, Lâm Lâm lên núi.

Bên kia, đám người Cố Khanh theo dấu đã đến gần vị trí thôn.

Trong mấy ngày Tạ Giác mất tích, Cố Khanh đã hỏi qua Lệ Hoan, tựa hồ tỷ lệ tội phạm của cả nước vẫn đang

tăng lên từng chút một, không dừng lại.

Nguy hiểm Đang đến gần.

837 chữ

Chương 780: Chương 780

Bọn họ lên núi, đi tới một chỗ độ dốc hơi bằng phẳng.

Trên núi không biết từ khi nào dựng một mái nhà tre.

Cây cối xanh tươi, một dòng suối trong vắt, những con vật nhỏ đáng yêu thỉnh thoảng đi ngang qua, ở một nơi

như vậy có hơi hướm ẩn sĩ.

Tiêu Tiêu và Lâm Lâm dừng lại trước nhà tre, một thanh niên đeo mặt nạ bước ra.

Tiêu Tiêu cung kính kêu lên:

“Thần sử đại nhân!”

Lâm Lâm thấy thế cũng vội cúi đầu kêu:

“Thần sử đại nhân”

Thần sử chỉ khẽ gật đầu, sau đó đặt ánh mắt lên người Tạ Giác bị áp giải ở phía sau.

“Các người đã hoàn thành nhiệm vụ, điều này rất tốt! Có thể ước nguyện với thần linh đại nhân, thần linh sẽ thỏa

mãn một nguyện vọng của các người!” Thần sứ nói.

Lúc hắn nhìn Tạ Giác, trong mắt tràn đầy ác ý!

Cho dù mang theo mặt nạ, Tạ Giác vẫn nhận ra đây là Bạch Hàng mất tích thật lâu!

Xem ra, tất cả những chuyện này quả nhiên là do Tà Thần làm ra.

Trên mặt Lâm Lâm tràn đầy hưng phấn, nguyện vọng của cô ta rất đơn giản, muốn lợi hại như Tiêu Tiêu, cô ta

muốn tất cả đàn ông đều quỳ gối dưới chân mình!

Lúc trước Tiêu Tiêu tìm được Lâm Lâm có bát tự hợp với Tạ Giác, dạy cho Lâm Lâm một số kỹ xảo và bí pháp

quyến rũ người khác, nhưng toàn là cơ sở, Lâm Lâm muốn học thứ ghê gớm hơn.

Lâm Lâm trực tiếp thông qua Bạch Hàng chỉ dẫn, đi vào nhà tre để ước nguyện.

Tiêu Tiêu thì hơi do dự, hỏi: "Thần sứ đại nhân, thần linh đại nhân có thể khiến người chết sống lại không? Thí dụ như cha mẹ của tôi.

Tiêu Tiêu có ước nguyện là muốn cha mẹ mình sống lại!

Bạch Hàng sửng sốt, suy nghĩ một chút mới trả lời:

"Thần cũng không thể hồi sinh người chết. Nhưng sau khi chết, mọi người đều có linh hồn, linh hồn của cha mẹ

cô dường như vẫn còn quanh quẩn ở đây chưa đi. Cô có thể ước nguyện với thần linh đại nhân, vậy thì linh hồn

của cha mẹ cô sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

Tiêu Tiêu lộ ra nụ cười hài lòng. Đương nhiên Tiêu Tiêu biết giữ quỷ hồn ở bên người là không tốt, nhưng đối với cô ta, từ khi còn là Vu Hiểu Hà, mất đi tiền tài, tình yêu, mất hết tất cả, thứ duy nhất nhớ nhung là cha mẹ của mình, nhưng bọn họ lại chết.

Hiện tại đối với Tiêu Tiêu, vô luận là người hay là quỷ, chỉ cần tìm về cha mẹ, khiến họ mãi ở bên cạnh cô ta mới

là quan trọng nhất.

Hai người phụ nữ lần lượt vào nhà tre.

Bạch Hàng thản nhiên đi tới trước mặt Tạ Giác.

"Đường đường là bộ trưởng Bộ Đặc Dị, thế mà không trốn thoát tính kế của hai cô gái yếu đuối, thú vị thật nhỉ?"

Bạch Hàng nhìn Tạ Giác.

"Nhưng mày nghĩ tao sẽ tin mày thật sự không có chút tri giác nào sao?!"

Bạch Hàng biến tay thành móng vuốt chộp về phía Tạ Giác.

Mắt Tạ Giác lóe tia sáng, dường như mềm như bông gòn vùng thoát con rối kiềm kẹp, lui lại hai bước tránh thoát

công kích.

"Ha ha! Tao biết ngay mà!" Bạch Hàng lộ ra ý cười.

"Tiêu Tiêu, Lâm Lâm, bộ trưởng Tạ Giác muốn chạy, sao không

mau đi ra giữ hắn lại!" Bạch Hàng không ra tay,

kêu hai người phụ nữ trong nhà tre ra.

Tiêu Tiêu và Lâm Lâm nghe thấy thanh âm liền đi ra.

Chỉ trong chốc lát, hình tượng Lâm Lâm đã thay đổi rất nhiều, trông rạng rỡ hẳn ra, chỉ một nụ cười đã tràn

ngập sức hấp dẫn.

Tiêu Tiêu thì tựa hồ chưa kịp ước nguyện, trên mặt còn mang theo lo lắng. Cô ta đi ra thấy Tạ Giác có thể tự do

hành động liền lấy ra một cây sáo nhỏ, thổi nhạc.

Những con rối bắt đầu hành động. Không chỉ con rối trên núi, các con rối trong thôn dưới núi cũng bắt đầu leo lên núi.

Khi nhóm Cố Khanh chạy tới nơi thì trông thấy cảnh tượng một đám con rối leo núi.

"Ôi mợ, đây là di cư lớn hay sao vậy?" Tam Kim nhịn không được nói. Chuyến đi này nhóm Cố Khanh mang người từ thủ đô đến, bên Lệ Hoan nghe tin Tạ Giác mất tích cũng kéo

người qua. Có thể nói các tinh anh đều hành động, lái mấy chiếc xe đến.

Không ngờ lúc xe sắp chạy đến thôn là quê quán của Tiêu Tiêu thì gặp được người quen.

851 chữ

Chương 781: Chương 781

Cậu út của Khương Mặc Ngôn, Từ Bác Văn mang theo hai vệ sĩ và một nữ thư ký đậu xe ở ven đường.

Hỏi họ mới biết là đến làm khảo sát đầu tư, không ngờ xe bị chết máy dọc đường.

Nghĩ là người quen biết, nhóm Cố Khanh chừa chỗ trống mang theo luôn.

Vốn định tìm được một thôn liền cho nhóm người Từ Bác Văn xuống, không ngờ dọc theo đường đi không nhìn

thấy thôn khác, lại để cho bọn họ chứng kiến cảnh con rối lên núi.

Từ Bác Văn tinh anh giới kinh doanh run giọng hỏi:

“Mặc Ngôn, chuyện chuyện gì thế này?” Khương Mặc Ngôn chần chờ một chút, vẫn trả lời:

“Cậu, nhiệm vụ của cháu là giải quyết những chuyện kỳ lạ này. Bây giờ có nguy hiểm ở đây, cậu và những người

đi cùng hãy tạm trước ở lại trong thôn, khóa cửa lại. Chúng cháu cần phải lên núi”

Từ Bác Văn lắc đầu: “Cậu của cháu dù gì cũng học võ một chút, hơn nữa còn có hai vệ sĩ. Các người chỉ có vài

người, sao mà đánh lại một đám người? Hơn nữa cháu không thể cam đoan ở lại chỗ này liền an toàn”

Khương Mặc ngôn không nói gì thêm, lời này có lý.

Cuối cùng đoàn người cùng nhau lên núi.

Đi tới vị trí ước chừng giữa núi, nghe được phía trước có thanh âm đánh nhau.

Nhóm Cố Khanh bước nhanh hơn.

Bọn họ trông thấy Tạ Giác đang đánh với con rối cả thôn.

Bởi vì những người này không sợ đau, cũng không sợ chết, lại đông đúc, tuy không khó đối phó nhưng tốn sức,

đặc biệt là còn có hai người phụ nữ và Bạch Hàng thỉnh thoảng quấy rầy.

Nhóm Cố Khanh đến quả thực chính là một trận mưa đúng lúc!

Không cần nói nhiều, các thành viên Bộ Đặc Dị tự động xông vào đánh mấy con rối, giảm bớt áp lực cho bộ

truong.

“Anh không sao chứ?” Thấy Tạ Giác lui xuống, Cố Khanh vội vàng hỏi.

Tạ Giác lau mồ hôi:

“Anh không sao. Là âm mưu của phe Tà Thần! Người đàn ông đeo mặt nạ đằng kia là Bạch Hàng”

Vừa nghe tới Tà Thần, sắc mặt Khương Mặc Ngôn biến đổi, bỗng nhiên cảm giác được chung quanh có một cái

kết giới thật lớn hình thành. “Nguy rồi! Chúng ta dường như trúng kế!” Khương Mặc Ngôn nói.

“Ha ha ha! Hiện tại biết thì hơi muộn rồi!” Bạch Hàng cười nói: “Các người cho rằng tại sao tôi để cho hai người

bình thường học mị thuật bắt giữ Tạ Giác? Đương nhiên là muốn dẫn tất cả các người tới đây, sau đó một lưới

bắt hết!”

Tạ Giác chỉ kiếm về phía Bạch Hàng:

“Giết anh thì hết thảy tính kế đều thất bại!”

Tạ Giác vừa dứt lời, Cố Khanh, Khương Mặc Ngôn, Lệ Hoan, Tam Kim đứng bên cạnh lục tục lấy ra vũ khí của

mình, vận sức chờ phát động.

Bạch Hàng trước một bước đi vào nhà tre, chừng nào ngôi nhà này không sập thì hắn sẽ không có bất cứ nguy

hiểm.

Khoảnh khắc Bạch Hàng vào trong, nhà tre xinh đẹp dường như thay đổi, biến thành một căn nhà xếp bằng xương trắng, bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Tiêu Tiêu cùng Lâm Lâm lúc này cũng biết bọn họ thờ cúng không phải là thần linh. Không! Phải nói là bọn họ kỳ

thật đã sớm đoán được.

Hai người đành phải ra lệnh cho đám con rối tiếp tục công kích.

Nhóm Cố Khanh tấn công nhà xương, không ngờ có tiếng nổ.

Nhà xương biến mất, trước mắt có thêm một con rồng xương.

“Chỉ là bộ xương!” Tạ Giác nói.

Tạ Giác nhìn thấy Bạch Hàng ở trong đầu con rồng xương điều khiển tất cả.

Tất cả mọi người đều đi công kích rồng xương.

Nhưng xương của con rồng này quá cứng, tất cả công kích đều bị bắn ngược trở về.

Vũ khí linh lực không làm gì được nó cũng không lạ, nhưng các pháp khí cũng bị khói đen cuồn cuộn trên người

rồng xương ăn mòn!

Tạ Giác cắn răng một cái: “Các người che giấu giúp tôi, tôi đi lên!”

Giải quyết rồng xương rất tốn sức, Tạ Giác quyết định bắt kẻ điều khiển.

Mấy người Cố Khanh đều không cần nói chuyện, ăn ý phân công hợp tác, người thì quấn lấy đầu rồng, người thì

khống chế đuôi rồng.

Tạ Giác thừa dịp này bám lấy một móng vuốt rồng nhảy lên trên.

Bạch Hàng tự nhiên không thể nào ngồi yên chờ bị bắt, hắn ngay sau đó điều khiển mình rồng điên cuồng đong

đưa, khiến Tạ Giác lảo đảo suýt té.

Mình rồng đong đưa quét bay đám người rối, một số thành viên Bộ Đặc Dị cũng đều bị thương, không thể động

đây.

852 chữ

Chương 782: Chương 782

Trong lúc này, mấy người Từ Bác Văn cũng biết mình không giúp được gì, cố gắng trốn ở một bên.

Cũng may Tạ Giác rất nhanh nhẹn, chẳng những không bị hất xuống, còn thành công dùng tốc độ cực nhanh chạy đến vị trí đầu rồng.

Tạ Giác tới chỗ Bạch Hàng, đâm kiếm ra.

Bạch Hàng phản ứng cũng nhanh, xoay người chạy khỏi đầu rồng.

Kỳ lạ là không có Bạch Hàng khống chế, rồng xương này có vẻ càng thêm thô bạo, tựa hồ không kiểm soát được

dục vọng muốn phá hoại mọi thứ.

Khương Mặc Ngôn động ý niệm, dùng xích khóa miệng rồng, trong lúc con rồng giãy giụa thì anh hét hướng Cố

Khanh:

“Vảy ngược!”

Cố Khanh lập tức hiểu ý.

Rồng có vảy ngược, chạm vào đó là chết. Nguyên nhân đụng

vào vảy ngược của rồng sẽ bị nó giết vì vị trí vảy

ngược đó chính là tử huyệt của rồng

Cố Khanh đâm kiếm vào một khúc xương đen ngòm dưới cằm rồng xương.

Ầm ầm!

Rồng xương khựng lại, sau đó nổ tung, sóng xung kích hất bay nhóm Cố Khanh, Tạ Giác và Bạch Hàng chiến đấu

ở vị trí đầu rồng.

Vị

trí Khương Mặc Ngôn té ngã vừa lúc gần chỗ Từ Bác Văn.

Từ Bác Văn vội vàng đỡ Khương Mặc Ngôn dậy: "Mặc Ngôn, cháu không sao chứ?"

Khương Mặc Ngôn vừa định nói không sao, bỗng nhiên cảm giác được bụng đau nhức.

Khương Mặc Ngôn cúi đầu, thấy một con dao găm đen kịt cắm vào bụng mình, anh vỗ chưởng vào Từ Bác Văn:

"Ông không phải Từ Bác Văn!"

Nhưng trước khi bị chưởng vỗ trúng thì Từ Bác Văn đã biến mất tại chỗ.

Hoa mắt một cái, Từ Bác Văn xuất hiện bên cạnh Bạch Hàng.

Bạch Hàng chậm rãi quỳ xướng trước Từ Bác Văn, kêu lên:

"Chủ nhân!"

Từ Bác Văn không ngờ là Tà Thần?!

"Khương Mặc Ngôn, không ngờ tới đúng không?"

Từ Bác Văn, không, hoặc nên nói là Tà Thần chiếm cứ thân thể Từ Bác Văn vẻ mặt tự đắc.

"Ta cũng thật không ngờ, sau khi phục hồi khả năng hành động, tìm được một thân thể thích hợp với mình vậy

mà có quan hệ thân thích với ngươi! Thấy sao hả? Ta bố trí cục trong cục tốt lắm đúng không?" "Lần trước bị các người ngăn cản kế hoạch của ta! Lúc này địa phủ bị kiềm chế không thể hành động, Âm Dương

Tuần Tra Sử lại bị thương nặng, phỏng chừng hồn phách vừa rời khỏi là thân thể sẽ chết ngay. Ta chờ xem còn ai

có thể ngăn cản ta!”

“Chúng ta đều sẽ ngăn cản ngươi!” Cố Khanh che ở trước mặt Khương Mặc Ngôn.

Cố Khanh cảm giác được sách ngọc trong đầu mình đang điên cuồng nhảy lên, tựa hồ muốn nói cho cô biết cái

gì đó.

“Chỉ bằng vào các người sao?” Tà Thần lộ vẻ khinh thường: “Loài người quá nhỏ yếu, nhưng ta khá thích ác ý và dục vọng mà bọn họ sản sinh ra”

Tà Thần nhẹ vung tay hướng bọn họ, gió rít ập tới, Cố Khanh và mấy người lợi hại một chút chỉ lùi vài bước rồi

ngừng lại. Số khác bay ra ngoài.

Ngón tay Tà Thần chỉ về phía Bạch Hàng, Bạch Hàng trong nháy mắt hóa thành một luồng khói đen dung hợp

vào trong thân thể hắn, thì ra Bạch Hàng thật đã sớm chết, hóa thành chất dinh dưỡng của Tà Thần.

Tiêu Tiêu và Lâm Lâm không ngừng kêu rên, lúc trước rồng xương trùng kích đánh ngã bể cá, cá rồng đỏ không

có nước, giãy giụa

trong chốc lát rồi lần lượt chết đi.

Sau khi cá rồng đỏ chết, âm sát khí ẩn giấu trong bụng cá giống như đạt được tự do, hóa thành đám đầu quỷ

không

ngừng cắn xé

thân

thể Tiêu Tiêu.

Lâm Lâm bởi vì hơi thở giống Tiêu Tiêu nên cũng bị đầu quỷ ‘chăm sóc.

Quá thống khổ, bị cắn một chút cũng sẽ không xuất hiện vết thương, bởi vì những vết thương kia không ở trên

người mà là trên linh hồn bọn họ, đau đớn đến từ linh hồn tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu

đựng được.

Nhưng!

Vị thần mà hai người thờ cúng, Tà Thần làm ngơ tiếng kêu gào của họ.

Rốt cuộc khi không chịu nổi đau đớn nữa, hai người phụ nữ quay mặt về phía đối phương bóp cổ nhau đến chết.

Lúc chết, trên mặt họ còn mang theo nụ cười giải thoát.

Nhưng hai người không ngờ rằng không có thân thể bảo hộ, khoảnh khắc trở thành quỷ hồn bọn họ đã bị cắn

nuốt

sạch

sẽ.

Tà Thần ngoắc ngón tay, những đầu quỷ biến ra từ khói đen bay tới, chui vào người hắn.

Tà Thần nói:

“Được rồi, kế tiếp đến lượt các ngươi”

856 chữ

Chương 783: Chương 783

Khương Mặc Ngôn nghe vậy muốn tiến lên, nhưng vết thương không ngừng chảy máu đen khiến Khương Mặc

Ngôn không thể nhúc nhích.

Khương Mặc Ngôn biết chỉ bằng vào sức mạnh của đám người ở đây là không cách nào chiến thắng Tà Thần.

Khương Mặc Ngôn sâu thẳm nhìn Cố Khanh, sau đó vỗ chưởng vào người.

Uy áp cực đậm bay ra từ người Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn ngất đi, Âm Dương Tuần Tra Sử xuất hiện!

Khương Mặc Ngôn vừa thoát ra ngoài thân thể liền ném xích khóa hồn về phía Tà Thần.

Có thể thấy, cho dù là trạng thái hình thể linh hồn thì bụng Khương Mặc Ngôn vẫn có một vết thương đang hạn

chế hành động của anh, chẳng qua bởi vì khôi phục thực lực Âm Dương Tuần Tra Sử nên tạm thời áp chế tìnhtrạng vết thương.

Bọn họ cần dùng tốc độ nhanh nhất giết chết Tà Thần!

Sau khi ý thức được điểm này, nhóm Cố Khanh nhanh chóng đi theo Tạ Giác tấn công.

Liên tục công kích mấy chục cái, phát hiện công kích của bọn họ thật giống như đang gãi ngứa cho Tà Thần, hắn không thèm trốn, chỉ khi bị Âm Dương Tuần Tra Sử tấn công thì Tà Thần mới ứng đối nghiêm túc.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

Lúc này, Cố Khanh phát hiện, kết giới chung quanh rốt cục có dấu hiệu muốn vỡ vụn.

"Đi phá hủy kết giới trước!" Cố Khanh nói với nhóm người Tạ Giác, Lệ Hoan.

Linh khí trong kết giới này có hạn, cần phải phá vỡ kết giới mới có thể hấp thu linh khí nhiều hơn, tăng thêm thời gian sử dụng bùa Rước Quỷ.

Cố Khanh lấy ra một xấp bùa Rước Thần và bùa Rước Quỷ, thực lực không đủ thì lấy vận may bù vào!

Lá thứ nhất mời tới Thôi Phán Quan. Sau khi được Cố Khanh mời tới, Thôi Phán Quan chưa kịp nói gì đã cảm ứng được hơi thở Tà Thần nồng đậm.

Thôi Phán Quan nhanh chóng tiến lên cùng Khương Mặc Ngôn đấu với địch.

Ngoại trừ Tạ Giác và Lệ Hoan đang tiếp tục phá hư kết giới, những người còn sức lực đều đứng ở phía sau Cố Khanh, chuẩn bị tùy thời tùy chỗ cung cấp linh lực cho cô.

Mười phút, Thôi Phán Quan chỉ chiến đấu được mười phút đã bị hạn chế của quy tắc trời đất trả về địa phủ.

Thôi Phán Quan rời đi khiến thế cục từ ngang tay lập tức nghiêng hướng Tà Thần, áp lực của Khương Mặc Ngôn đột nhiên tăng lên.

Cố Khanh không dám chậm trễ, đốt lá bùa Rước Quỷ thứ hai.

Ảo ảnh của Chung Quỳ hiện ra trên bầu trời, ông ta cau mày hét hướng Tà Thần:

"Yêu nghiệt! Xem chém!"

Một luồng kiếm khí cuồn cuộn như sóng lớn chém về phía Tà

Thần.

Quả nhiên không hổ là Chung Quỳ.

Đối phó với tà ma ngoại đạo, sức sát thương của Chung Quỳ tăng gấp đôi.

Một luồng kiếm khí chém tới, Tà Thần định né nhưng bị xích khóa hồn của Khương Mặc Ngôn cầm chân.

Cho dù chỉ là vài giây cũng quá đủ.

Cánh tay trái của Tà Thần bị một vết thương sâu tận xương, hiện tại hắn còn dùng thân thể Từ Bác Văn. Vết thương này tựa hồ chọc giận hắn.

"Chung Quỳ? Lại là các ngươi! Người của địa phủ luôn khiến người ta chán ghét!"

Tà Thần lật tay phải đẩy ra một chưởng, rõ ràng trông rất chậm chạp, nhưng người nhìn thấy một chưởng này đều cảm thấy khó mà động đậy.

Ảo ảnh Chung Quỳ giơ kiếm lớn đỡ chưởng, nhưng thân hình lảo đảo, ảo ảnh mờ nhạt hơn nhiều.

Cố Khanh nhanh chóng tiếp tục vận chuyển linh lực cho Chung Quỳ có càng nhiều thời gian gia nhập chiến đấu. Rốt cuộc, sau khi có thiên sư hàng ma Chung Quỳ gia nhập thì Tà Thần bắt đầu bị áp chế, trên người hắn bắt đầu xuất hiện từng miệng vết thương.

Đương nhiên, Chung Quỳ và Khương Mặc Ngôn cũng bị thương, chẳng qua bị thương trên hình thể linh hồn hơi khó thấy.

"Thật là phiền phức. Ta khá vừa lòng với thân thể này!" Tà Thần phát hiện thân thể bị thương làm ảnh hưởng khả

năng hành động thì ra tay với đám con rối ở phía xa.

Đám con rối kia đã không còn linh hồn, nhưng vẫn còn một ít tinh khí. Sau khi bị Tà Thần hút đi, đám con rối biến thành cát sỏi biến mất trong tầm mắt mọi người.

"Kết giới, kết giới phá rồi!" Đột nhiên có người hét lên.

Cố Khanh lập tức nâng cao tinh thần, nhìn về phía Tạ Giác.

Kết giới to lớn trên bầu trời bị Tạ Giác và Lệ Hoan hợp sức đánh thủng một lỗ lớn, sau đó vỡ nát.

844 chữ

Chương 784: Chương 784

Tạ Giác và Lệ Hoan chạy về.

“Người bị thương không thể tham dự chiến đấu hãy xuống núi trước” Tạ Giác nói: “Cố gắng sơ tán mọi người trong phạm vi trăm dặm, nếu bọn họ bị chiến đấu ở đây lan đến thì e rằng”

Những người bị thương kia vốn định ở lại giúp đỡ, không thể chiến đấu nhưng bọn họ có thể cung cấp linh lực. Nhưng bộ trưởng nói cũng có lý, ý nghĩa tồn tại của Bộ Đặc Dị là lúc gặp những chuyện như thế này phải bảo đảm an toàn cho người dân.

Thế là nhóm người bị thương dìu nhau xuống núi.

Tạ Giác thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi còn một điều anh ấy không nói ra, Tà Thần sau khi bị thương sẽ hấp thu hết thảy mọi thứ để bổ sung cho mình, như vậy bước tiếp theo có thể là những người bị thương dễ bị hấp thu này.

Đưa bọn họ xuống núi cũng vì nghĩ lỡ như thì Bộ Đặc Dị còn có người đưa tin ra ngoài.

Ảo ảnh Chung Quỳ dần không chống chọi nổi nữa, biến mất ở trước mắt.

Cố Khanh đang định dùng lá bùa khác thì bị Tạ Giác nắm tay ngăn lại.

“Anh và Lệ Hoan chống chọi một lát, em hãy hồi sức đã”

Hai người dùng bùa Rước Thần.

So với địa phủ, dường như thần tiên bị hạn chế lớn hơn một chút.

Sau khi dùng bùa Rước Thần, Tạ Giác và Lệ Hoan tỏa ánh sáng vàng, dường như thần đã nhập vào người, nhưng không biết mời về vị thần nào, chỉ cảm giác có thêm sức mạnh.

Có thể tự tay đối phó Tà Thần, đối với Tạ Giác lúc trước bởi vì không tổn thương được Tà Thần mà đành chịu bực bội thì thật là cơ hội tốt.

Tạ Giác vung kiếm vài cái, cảm giác sức mạnh đang tăng lên, anh ấy giống như một tia chớp lao về phía Tà Thần, Lệ Hoan cũng theo sát.

Ba người đánh với Tà Thần, không ngờ miễn cưỡng ổn định thế cục, cảm giác như Tam Anh đấu với Lữ Bố.

Cố Khanh khôi phục linh lực, trầm ngâm một lát, lén lấy ra một tờ bùa màu vàng từ trong ngực, sau sự kiện chỉ đỏ cô lén vẽ một lá bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa.

Tam Thiên Nghiệp Hỏa thanh lọc hết thảy tà ác, chắc cũng sẽ có hiệu quả với Tà Thần?

Cố Khanh nghĩ như vậy.

Thế là trong lúc Tà Thần và ba người Khương Mặc Ngôn đánh túi bụi, Cố Khanh chộp lấy một khe hở ném bùa

Tam Thiên Nghiệp Hỏa về phía Tà Thần.

Bùa dán vào người Tà Thần, lửa nhanh chóng bốc lên.

Thật sự làm được!

Cố Khanh hưng phấn siết chặt nắm tay.

Trông thấy cảnh này, nhóm Tạ Giác, Khương Mặc Ngôn thừa dịp thắng truy kích, vũ khí liều mạng đâm vào

người Tà Thần.

Lửa cháy càng lúc càng mãnh liệt.

Sau khi cơ thể Tà Thần bốc cháy, khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Tà Thần rốt cục ngã xuống.

Cả người Tà Thần bị Nghiệp Hỏa hoàn toàn thiêu đốt hầu như không còn.

Thật lâu sau.

“Kết kết thúc sao?” Cố Khanh hỏi.

Tất nhiên là không

Cố Khanh thấy bốn phương tám hướng xuất hiện khói đen nồng đậm hội tụ về bên này, nhuộm một góc trời

thành màu đen.

Thân thể Tà Thần – Từ Bác Văn tan biến, lại một đoàn khói đen mới nhanh chóng thành hình.

Ba người Tạ Giác phản ứng lại một lần nữa tấn công Tà Thần.

Nhưng Tà Thần không có thân thể, chỉ là một đoàn khói đen, kiếm đâm vào thì có lỗ, kiếm rút ra liền lấp đầy.

Công kích căn bản không có hiệu quả.

“Các người cho rằng ta đã chết?”

Đoàn khói đen tụ thành hình người, không có mặt, chỉ có hai đốm lửa ở vị trí hốc mắt đen thui, một cái lỗ ở

phần dưới mặt miễn cưỡng có thể gọi là miệng.

“Ta vĩnh viễn sẽ không chết!”

Tà Thần dứt lời, đoàn khói đen hình thành một bàn tay khổng lồ vỗ về phía ba người Cố Khanh.

Ầm ầm!

Ba người khó khăn lắm mới tránh thoát được, nhưng cũng bị khí lưu bên cạnh bàn tay hất ngã xuống đất. “Hắn nói đúng” Khương Mặc Ngôn chống mặt đất, thở hổn hển: “Năm xưa bởi vì không thể tiêu diệt Tà Thần, cuối cùng địa phủ đành đưa hắn vào địa ngục Vô Gián. Nhưng không ngờ hắn có thể trốn ra khỏi địa ngục!” Thân thể của Tà Thần vốn là một cục đá màu đen hấp thu tất cả ác niệm và dục vọng của trần gian, khi nào trần gian còn ác niệm, có người xấu, hắn có thể dựa vào những thứ này lần lượt sống lại.

821 chữ

Chương 785: Chương 785

“Ha ha ha ha! Ngươi nói đúng! Cho nên các ngươi không tiêu diệt được ta, không bằng ngoan ngoãn đứng ở nơi

đó, để cho ta đưa các người đi làm bạn với những người địa phủ, được không?” Tà Thần lại phục hồi hình người.

Sau khi mất thân thể, Tà Thần càng khó đối phó.

Cố Khanh cắn răng, chuẩn bị vẽ thêm một tấm bùa Tam Thiên Nghiệp Hỏa.

Nhưng cô mới lấy bút ra, vừa hạ ngòi bút đã bị Tà Thần công kích.

“Người hủy hoại thân thể của ta là ngươi đúng không? Chậc chậc, thật đúng là rất lợi hại, ta thích nhất chính là

thiên tài huyền học. Hấp thu sức mạnh của loại người này đặc biệt tinh khiết.

Tà Thần nói xong, Cố Khanh cảm giác có gió mạnh thổi qua bên người.

Trong khoảnh khắc, xung quanh Cố Khanh đã bị sương đen bao phủ!

"Cố Khanh/Khanh Khanh!" Nhóm Tạ Giác hoàn toàn ngăn cản không được, trơ mắt nhìn Cố Khanh bị khói đen

bao phủ.

Cố Khanh có thể cảm giác được linh lực trong thân thể mình từng chút một biến mất. Các loại công kích của cô hoàn toàn không đánh trúng.

Mới chốc lát, Cố Khanh cảm giác mình yếu dần, sắp không nâng tay lên nổi.

Làm sao đây? Mình phải làm sao? Trong khoảnh khắc đối mặt với sống chết, lựa chọn nhắm mắt lại, cảm nhận được sách ngọc trong đầu điên

cuồng nhảy lên.

Khoảnh khắc này.

Cố Khanh rốt cục hiểu được thông tin mà sách ngọc muốn truyền cho mình.

"Trấn Áp!"

Không sai! Tà Thần lớn mạnh vì ác niệm và dục vọng của con người, hắn là bất tử bất diệt.

Đối với Tà Thần, bọn họ không cách nào tiêu diệt, chỉ có thể trấn áp!

Cố Khanh bình tâm lại, cô nhắm mắt, điều động linh khí còn sót lại trong thân thể, ép sách ngọc thoát ra ngoài

thân thể. Đám người Tạ Giác nhìn thấy Tà Thần vốn không ai bì nổi sau khi cắn nuốt Cố Khanh thì bỗng hét to:

"Không thể nào! Sao nó ở đây được? Điều này không thể nào!"

Trong âm thanh cư nhiên tràn ngập kinh khủng.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy khói đen bao phủ Cố Khanh bị đánh tan.

Khói đen nhanh chóng tụ lại với nhau, bọn họ nhìn thấy Cố Khanh khỏe mạnh đứng yên nhắm mắt, một cuốn

sách dường như làm bằng ngọc lơ lửng trước mặt cô.

Ngay sau đó, Cố Khanh mở mắt ra, điểm nhẹ vào sách bạch ngọc, sách ngọc nhanh chóng bay vút lên cao, bao

phủ bên trên Tà Thần, biến to ra.

Tà Thần dường như khá kiêng kỵ với sách ngọc này, tăng tốc độ hấp thu ác niệm từ các nơi.

Nhưng thân thể làn khói của Tà Thần càng to thì sách ngọc cũng to dần.

Cố Khanh vận dụng tất cả công đức mình có lên sách bạch ngọc.

Trong khoảnh khắc, sách ngọc lóe tia sáng vàng, tăng mạnh áp lực lên Tà Thần.

Sau khi xem hiểu tình hình, Tạ Giác, Lệ Hoan, những người có thể động đậy ở đây đều đưa công đức vào sách

bạch ngọc.

Lợi hại nhất vẫn là Khương Mặc Ngôn, toàn thân rực rỡ công đức vàng chóe, lúc đưa vào sách ngọc thì trông

như một con sông màu vàng.

Tà Thần bị áp chế, hắn bắt đầu bị áp súc.

Nhưng vẫn là câu cũ, công đức bị giới hạn rất nhiều.

Nơi đây trừ Khương Mặc Ngôn ra, những người khác nhanh chóng dùng hết công đức có thể vận dụng.

Thấy cảnh này, Tà Thần cười phá lên:

“Muốn trấn áp ta cần có tám nghìn công đức, nhưng hiện giờ có thể làm được điểm này chỉ có một Âm Dương

Tuần Tra Sử”

“Nhưng khi không còn công đức, không biết Âm Dương Tuần Tra Sử có thể tiếp tục tồn tại trên thế giới này hay

không?”

Nghe câu này, Cố Khanh biến sắc mặt, nhìn về hướng Khương Mặc Ngôn vẫn liên tục đưa công đức vào sách

bạch ngọc:

“Khương Mặc Ngôn! Dừng lại!”

Khương Mặc Ngôn không có dừng lại, mà là vận chuyển tất cả

công đức trên người mình vào sách.

Khương Mặc Ngôn nhìn Cố Khanh:

“Tôi rốt cuộc biết tại sao phải là tôi đến trần gian tìm Tà Thần, thì ra tôi cũng là một mắt xích trấn áp Tà Thần

không thể thiếu. Tất cả trong vô hình đã có ý trời.

Tà Thần cuối cùng bị sách ngọc hoàn toàn ngăn chặn, hình thành một hạt châu, bị sách ngọc bọc lại, chỉ kịp để

lại một câu:

“Chẳng qua là lại bị trấn áp trăm nghìn năm, ta chờ được!”

855 chữ

Chương 786: Chương 786

Sau đó không còn động tĩnh.

Mây đen trên trời biến mất, lộ ra bầu trời màu xanh thẳm.

Khương Mặc Ngôn nói với Cố Khanh:

“Chờ tôi quay lại. Sau đó anh biến mất trước mặt cô.

Cố Khanh nhìn thân thể Khương Mặc Ngôn nằm trên mặt đất, giống như ngủ say.

Cô biết anh nhất định sẽ trở về.

Cố Khanh làm xong công việc cả buổi tối, bay vào từ đường cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống giường, hợp nhất với

thân xác đang nằm.

Cố Khanh ngủ vài tiếng thì trời sáng, cô không cảm thấy buồn ngủ, chẳng qua tư thế đứng lên hơi khó khăn.

Nặng quá!

Đúng vậy! Cố Khanh nói chính là thân thể của mình thật nặng

Sau trận chiến lớn lúc trước, Tà Thần bị sách ngọc trấn áp phong ấn, quỷ sai bị Cố Khanh gọi ra mang đồ về địa

phủ, nghe nói Diêm Vương bỏ bản thể của Tà Thần vào bình luyện yêu, đổ nước Suối Vàng vào bình, quăng vào

địa ngục Vô Gián, tóm lại là làm mấy lớp phòng hộ.

Trong đại chiến, Cố Khanh vốn đã là nỏ mạnh hết đà, còn luôn nỗ lực chống đỡ khống chế sách ngọc trấn áp Tà

Thần, khi thấy mọi chuyện chấm dứt thì khép mắt lại, ngất xỉu.

Cố Khanh ngủ suốt ba ngày, khi tỉnh lại thì phát hiện không đúng.

Cố Khanh nằm trong phòng bệnh không động đậy được, nâng tay cũng cảm thấy nặng trịch.

Cô nhìn lại mình, toàn thân sáng rực sắc vàng công đức, suýt chói mù mắt. Sau khi nhóm Tạ Giác thảo luận, đưa ra giải thích là trấn áp Tà Thần giải cứu thế giới, Thiên Đạo giáng xuống

công đức thật lớn, không biết tại sao phần lớn rơi xuống người Cố Khanh, phần nhỏ đưa cho đám người Bộ Đặc

Dị tham dự đại chiến.

Còn Khương Mặc Ngôn tựa hồ bị mang về địa phủ, thân thể vẫn hôn mê không tỉnh lại, không biết công đức có giáng xuống cho anh không, hoàn toàn không biết tin về anh.

Tình huống hiện tại của Cố Khanh đại khái giống như Khương Mặc Ngôn trước kia.

Thân thể và sức mạnh linh hồn gần như không hợp nhau, khiến cô trong một thời gian dài làm gì cũng như bệnh

nhân tê liệt đang tập vật lý trị liệu.

Qua ba tháng, Cố Khanh mới miễn cưỡng hành động như người bình thường.

Chẳng qua trông Cố Khanh càng yếu ớt hơn, đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài.

Tạ Vọng Sóc nấu bữa sáng.

Tạ Giác trấn giữ Bộ Đặc Dị ở thủ đô, một tháng sẽ đến thành phố S hai lần. Tạ Vọng Sóc thì luôn ở lại thành phố

S, chăm sóc cho con gái ‘ốm yếu.

Cố Khanh ăn sáng xong, buông đũa xuống: “Cha, con đi làm.

Tạ Vọng Sóc tự nhiên thu dọn bàn: “Đi đi, nhớ kỹ buổi tối sớm trở về, anh trai con hôm nay trở về ăn cơm tối”

“Biết rồi” Cố Khanh gật đầu, trước khi ra cửa cô vuốt mèo trắng Hoan Hoan càng lúc càng mập ú, và Nhạc Nhạc

đã thành con chó to lớn.

Thời gian đã trôi qua một năm.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi này, không biết chị Lệ Hoan làm cách nào mà cua được anh trai cô.

Cố Khanh vốn cho rằng anh của mình không có nhân duyên!

Dù sao lúc trước có chỉ đỏ của Xích Tùng và Tà Thần cố ý tìm người đến dụ dỗ cũng không mê hoặc được anh

hai, vậy mà giờ bị chị Lệ Hoan tha về ổ?

Tạ Vọng Sóc đưa ra lời giải thích hợp lý.

Cha bảo chỉ đỏ kia tuy là vật tà ác nhưng tốt cho Tạ Giác. Tạ Giác xác thực không có sợi chỉ nhân duyên, trong

số mệnh đã định sẵn không có vợ. Lúc trước Tạ Vọng Sóc còn chuyên môn tìm người xem, đều nói là số trời

không thể sửa. Không ngờ sau khi Tà Thần bị phong ấn, Tạ Giác tắm trong công đức, chỉ đỏ trên tay cư nhiên tự động chuyển hóa thành chỉ đỏ của riêng anh ấy, từ nay có nhân duyên.

Sau đó, chị Lệ Hoan từ chức bộ trưởng chi nhánh, đi tổng bộ thủ đô làm việc, chỉ vài tháng đã cua được.

Bộ trưởng chi nhánh nhà họ Tạ hiện nay là ai?

Kẻ hèn bất tài, người đó là tại hạ

Tuy ban ngày Cố Khanh không thể hành động, nhưng thực lực thật của cô khá kinh người, không cần cô lên

tiếng, có người trực tiếp đẩy cô lên ghế bộ trưởng chi nhánh.

Con đường đến chỗ làm, vì thể lực nên Cố Khanh bước chậm.

Trên đường nhìn thấy mấy con quỷ hồn còn chưa qua đầu thất lãng vãng ở trần gian, chúng nó tiếp xúc ánh mắt

với Cố Khanh đều run cầm cập, hoặc chạy té khói.

838 chữ

Chương 787: Chương 787

Cố Khanh làm như không phát hiện, tiếp tục ăn kem cây.

Cô chậm rãi đi vào cửa lớn của Bộ Đặc Dị.

“Bộ trưởng!” Vừa vào cửa đã thấy Từ Cẩn đẩy ghế tới.

Nhìn Cố Khanh đi chậm cũng thấy mệt giùm, Từ Cẩn đẩy ghế

qua cho cô ngồi rồi đẩy đi, cô cảm giác mình

giống như một người tàn tật.

Đổng Diệu Diệu cũng tới báo tin: “Bộ trưởng, sáng sớm hôm nay nhận được tin tức, vụ án máy vi tính giết người

liên hoàn phía bắc thành lại thêm một người chết, cảnh sát nhờ chúng ta giúp.

Đây là sự kiện giết người liên hoàn trong phòng kín mới xảy ra gần đây.

Giữa mấy người chết không có điểm giống nhau nào rõ rệt.

Điểm chung duy nhất là họ chết trước bàn để máy vi tính, khi chết thì máy còn hoạt động.

“Người của chúng ta đi hiện trường xem qua chưa?” Cố Khanh hỏi.

“Xem rồi, trên máy tính quả thật tỏa ra âm khí, nhưng xung quanh không có quỷ hồn, chúng tôi hoài nghi quỷ

hồn trốn qua internet. Đổng Diệu Diệu nói.

“Còn nữa, Tôn Linh cũng xem thi thể nạn nhân, phát hiện trước khi bọn họ chết dường như đều đang nói chuyện

phiếm với cư dân mạng, sau đó tự dưng chết”

Tôn Linh chính là cảnh sát thực tập Tiểu Linh có thể nghe âm thanh quỷ hồn, hiện tại là thành viên chính thức

của Bộ Đặc Dị.

Người chết nói là chat với bạn, nhưng cảnh sát đã kiểm tra máy vi tính còn mở, không tìm được đoạn chat nào,

chứng minh có người hoặc là có quỷ xóa xóa nội dung trò chuyện

Không ngờ thời nay quỷ cũng bắt đầu tiến bộ hơn, có thể chạy trốn qua internet, công nghệ cao.

Cố Khanh sờ cằm thầm nghĩ.

Cuối cùng cô nói:

“Đêm nay tôi sẽ đi xem

Tiếp theo là phân công việc khác, Cố Khanh ban ngày là vật biểu tượng may mắn của bộ môn, chỉ có thể làm loại

công việc này.

Lúc Cố Khanh chậm rãi về nhà thì Tạ Giác và Lệ Hoan đã đến.

Chị Lệ Hoan thay đổi khá nhiều, ít khí chất nam tánh hơn, khi đứng bên cạnh anh trai thì toát ra vẻ dịu dàng.

Lúc ăn cơm, Tạ Vọng Sóc giới thiệu cho con trai, con gái, con dâu tương lai món nào ngon, đột nhiên hỏi Tạ

Giác một câu:

"Đã quen nhau nửa năm rồi, khi nào kết hôn?"

Tới rồi, hiện trường thúc giục đám cưới!

Cố Khanh lập tức nhìn về phía Tạ Giác, chuẩn bị ăn dưa.

"Cha, chúng con không vội" Tạ Giác thở dài một hơi nói.

Lệ Hoan đương nhiên là nghe theo Tạ Giác:

"Đúng rồi chú, chúng con nói với nhau rồi, lo sự nghiệp trước.

Tạ Vọng Sóc hít sâu một hơi, quay sang nói với Tạ Giác:

"Con không sốt ruột, nhưng cha thì có! Tự nhìn lại mình đi, đã hơn ba mươi tuổi, có bạn gái lại không kết hôn,

khi nào cha mới được ôm cháu hả?"

Dục vọng của con người không có giới hạn.

Lúc trước Tạ Giác không có chỉ đỏ, Tạ Vọng Sóc không ôm hy vọng anh ấy kết hôn sinh con.

Chờ khi có chỉ đỏ, có nhân duyên, quen bạn gái.

Tạ Vọng Sóc bắt đầu được voi đòi tiên, muốn ôm cháu nội!

Mỗi khi đến lúc này, Cố Khanh sẽ vô cùng cảm kích còn có anh trai đứng ở phía trước, khiến cô không cần đối

mặt tình huống giục kết hôn.

Tạ Giác liếc qua Cố Khanh hăng hái ăn dưa, tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô.

Trước người cha 'đến thời mãn kinh, Tạ Giác tiếp tục mặt không chút thay đổi giải thích:

"Con và Lệ Hoan đã sắp xếp hết rồi, hơn nữa Tà Thần tuy rằng bị phong ấn, nhưng ảnh hưởng lúc trước của Tà

Thần vẫn làm tăng cao xác suất sản sinh quỷ quái ở các nơi, thật sự là không có thời gian"

Làm cha mẹ luôn không thắng nổi con cái.

Tạ Vọng Sóc đối diện Tạ Giác, mỗi lần đều chỉ có thể áp dụng

chính sách thuyết phục, nói cha già cô đơn lẻ loi

muốn được bế cháu, trời biết ông bề ngoài mới bốn mươi mấy, mỗi ngày cùng bác Lâm leo núi, câu cá thì cô đơn

chỗ nào?!

Tóm lại kết quả vẫn là qua loa cho xong, chờ bữa cơm tiếp theo lại giục kết hôn.

Sau bữa tối.

Cố Khanh theo thường lệ tu luyện trong chốc lát, khiến linh hồn và thân thể phù hợp.

Đợi đến tám giờ tối, cô đúng giờ nằm xuống ngủ.

Cố Khanh vừa nhắm mắt lại liền linh hồn xuất khiếu.

Công việc buổi tối bắt đầu.

831 chữ

Chương 788: Chương 788

Một quỷ sai mặc âu phục mang theo xiềng xích xuất hiện ở cửa sổ phòng Cố Khanh, cung kính hô một tiếng:

“Đại nhân!”

Không nghe nhầm!

Từ khi Âm Dương Tuần Tra Sử nhiệm kỳ trước Khương Mặc Ngôn bởi vì phong ấn Tà Thần đánh mất nhiều công

đức, sản sinh ảnh hưởng không rõ nào đó không thể quay về trần gian.

Cố Khanh cũng bởi vì phong ấn Tà Thần đạt được công đức lớn, bị Thôi Phán Quan mang đến thủ lệnh của Diêm

Vương, ủy nhiệm cô tạm nhận chức Âm Dương Tuần Tra Sử.

Đây là công tác cô cần làm sau khi buổi tối ly hồn.

Cố Khanh khẽ ừ, hỏi:

“Các ngươi có tin tức gì về lệ quỷ trốn trong internet không?”_____

Vẻ mặt quỷ sai lộ ra khó xử: “Đại nhân! Anh em chúng ta đã cực lực truy bắt hắn, vừa cảm ứng được có người chết bất thường sẽ đuổi theo, nhưng phương thức chạy trốn của hắn đặc biệt.

“Chỉ cần có internet là hắn có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong phạm vi trăm mét có kết nối mạng”

“Hiện tại khu vực hoạt động của hắn chỉ ở khu bắc, đợi đến khi hắn giết thêm vài người, lực lượng tăng cường, muốn bắt được hắn càng khó khăn hơn!”

“Không sao? Cố Khanh đã có nắm chắc: “Mấy ngày nay ta đã báo cáo lên. Khu vực phía bắc hôm nay sẽ mất điện và mất mạng một đêm. Nơi duy nhất có internet là cục cảnh sát lớn nhất khu vực phía bắc.

“Chúng ta chỉ cần ở nơi đó ôm cây đợi thỏ!

Thành phố S vào ban đêm, đèn đuốc sáng trưng.

Bốn hướng đông nam tây bắc, chỉ có khu phía bắc tối đen.

Đa số người biết khu vực phía bắc mất điện nên đã di chuyển đi những khu vực khác của thành phố S, một số người ở lại thì hùng hổ càu nhàu phàn nàn.

Cố Khanh mang theo quỷ sai chạy tới cục cảnh sát, ẩn thân chờ đợi.

Vào ban đêm, gần mười hai giờ.

Nữ cảnh sát cúp điện thoại, ngáp dài.

Không biết đây là cuộc gọi thứ mấy trong hôm nay, nói thật là cô ta không hiểu tại sao cấp trên nhất quyết cắt điện, cắt net cả đêm, đối mặt với khiếu nại cô ta chỉ có thể dịu dàng giải thích.

May mắn là chỗ của cô ta còn lên mạng được.

Nữ cảnh sát đột nhiên nhìn thấy biểu tượng QQ phía dưới bên phải của màn hình máy tính đang nhảy.

Cô ta giật mình, đó là đàn anh thời học đại học của cô ta.

Từ khi còn ở trường nữ cảnh sát đã thầm mến đối phương, nhưng người ta dường như chỉ xem cô ta là đàn em, không có ý nghĩ gì khác.

Sau khi tốt nghiệp, nữ cảnh sát làm trong cục cảnh sát, công việc văn phòng. Gia đình từng sắp xếp xem mắt cho cô ta, nhưng mỗi lần cô ta không kiềm được so sánh đối tượng xem mắt với đàn anh.

Đã lâu không liên lạc, đàn anh bỗng nhiên nhắn tin, cảm giác

như nằm mơ.

Nữ cảnh sát mở ra xem nội dung tin nhắn của đàn anh.

Đàn anh nói đã chia tay với bạn gái cũ, bởi vì nhiều năm qua không thể quên cô gái đáng yêu lặng lẽ đi theo bên mình.

Anh ta nói đến hiện tại mới nhận ra mình thích cô ta.

Là một nữ cảnh sát, phản ứng đầu tiên của cô ta là lừa đảo tiền.

Sau đó thông qua nội dung trò chuyện lại dần dần phát hiện, thật sự là đàn anh! Anh ta tỏ tình với cô ta?

Nữ cảnh sát cảm thấy trái tim mình tan chảy.

Giấc mơ trở thành sự thật là gì? Đó là đây!

Cô ta và đối phương trò chuyện càng ngày càng vui vẻ, càng hợp ý.

Đầu của cô ta dần để sát vào máy vi tính.

Chỗ Cố Khanh và quỷ sai ẩn thân, bọn họ nhìn thấy nữ cảnh sát cười khờ với màn hình máy vi tính tối đen, cũng chủ động kề sát vào.

Trong máy vi tính chậm rãi vươn ra một đôi tay bóp cổ nữ cảnh sát, dần siết chặt.

Nữ cảnh sát vẫn cười ngây ngô vô tri vô giác.

Đang lúc đôi tay trong suốt này định siết chặt hơn nữa thì bỗng bên cạnh có một sức kéo bắt lấy nó, kéo mạnh một quỷ hồn thoát ra màn hình máy vi tính.

Quỷ hồn chưa kịp chống cự, trong căn phòng tràn ngập uy áp khiến hắn không thể động đậy.

Cố Khanh đợi đến khi quỷ sai hoàn toàn còng tay lệ quỷ này mới thu về uy áp.

827 chữ

Chương 789: Chương 789

Nữ cảnh sát đã hôn mê ngã xuống bàn máy tính, hẳn là không nguy hiểm đến tính mạng.

Một hồi nguy cơ tiêu tan, quỷ sai áp giải lệ quỷ về địa phủ báo

cáo, Cố Khanh quay về cơ thể của mình, chìm vào giấc mơ đẹp.

Cố Khanh đang ngủ không phát hiện trên bàn đặt một tấm thiệp mời màu đỏ.

Khi Cố Khanh tỉnh ngủ thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Cô nhìn thấy 'bom màu đỏ trên bàn, xuống lầu hỏi mới biết được là ngày hôm qua Tạ Vọng Sóc nhận được tấm thiệp mời Cố Khanh đi tham gia lễ cưới, khi nhớ ra thì cô đã ngủ, nên ông đặt trên bàn.

Nói thật ra Cố Khanh không ngờ mới tốt nghiệp một năm đã nhận được 'bom màu đỏ. Dù sao kiếp trước khoảng thời gian này cô đi thủ đô lăn lộn, những người bạn quen biết đều là hai mươi bảy, tám tuổi mới kết hôn. Tấm thiệp viết người sắp kết hôn là Hách Viện Viện.

Hách Viện Viện kết hôn sớm hơn kiếp trước vài năm, đối tượng không thay đổi.

Cố Khanh khắc sâu hoài nghi có phải là bởi vì cô tặng bùa đào hoa cho nhóm bạn Hách Viện Viện hay không,

khiến nhân duyên của họ đến nhanh hơn.

Đám cưới sẽ diễn ra vào thứ bảy tuần sao.

Nói đến bùa đào hoa khiến Cố Khanh nhớ tới Lâm Ý.

Từ sau khi biết Lệ Hoan và Tạ Giác trở thành người yêu, Lâm Ý – anh Lâm tựa hồ cố ý cách nhà bọn họ xa một chút, bác Lâm thì vẫn như cũ hẹn Tạ Vọng Sóc đi chơi.

Điều này cũng dễ hiểu.

Lúc trước chị Lệ Hoan mỹ nữ cứu anh hùng, Lâm Ý sinh ra thiện cảm với cô ấy, tiếc rằng trong lòng người đẹp sớm có người, anh Lâm đành buồn bã đặt hết tâm tư vào phá án, một năm ngắn ngủi đã lập công bậc hai mấy lần.

Ngoài mặt Cố Khanh không nói gì, nhưng khi bác Lâm càu nhàu với cha cô việc Lâm Ý lớn hơn Tạ Giác một tuổi nhưng chưa có bạn gái, cô đưa tặng mấy lá bùa đào hoa, không biết đội cảnh sát hình sự trong cục cảnh sát tràn ngập dương khí và sát khí, bùa đào hoa có hiệu quả không nữa.

Hai ngày trước hôn lễ.

Hách Viện Viện hẹn bốn người cùng phòng đi ra ngoài họp mặt.

Hách Viện Viện mang theo vị hôn phu, Thẩm Thần mang theo bạn trai.

Bên Hách Viện Viện thì ai cũng biết, Thẩm Thần khiến người kinh ngạc, cô ấy không tiết lộ chút tin tức gì sẽ dẫn bạn trai đến.

Hỏi mới biết đây là anh trai từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chẳng qua vào lúc ấy tuổi nhỏ, đối phương đi nước ngoài du học nên không phát triển thêm thiện cảm.

Sau khi tốt nghiệp, Thẩm Thần giống như kiếp trước làm nghề thời trang, mới gần đây cha mẹ tụ họp với bạn cũ, cũng gặp lại ‘anh trai.

Hai người đang trong giai đoạn có thiện cảm với nhau, chưa phải là người yêu.

Nhưng anh trai này chăm sóc chu đáo cho Thẩm Thần khiến Cố Khanh và Trần Nhất Khả bị ép ăn no thức ăn cho chó, ngán chết.

Đợi đến khi Cố Khanh đi vệ sinh một chuyến, Thẩm Thần đi theo, cô mới biết tại sao Thẩm Thần mang theo anh trai còn chưa tới giai đoạn người yêu đến đây.

“Khanh Khanh, cậu nhìn giúp tôi xem anh ấy có phải là hoa đào của tôi không?” Thẩm Thần khẩn trương nắm lấy

tay Cố Khanh hỏi.

Cố Khanh đã hiểu.

Lúc trước Hách Viện Viện và chồng sắp cưới mới quen nhau, Cố Khanh từng xem và phán hai người là hoa đào định mệnh, sau này bên nhau sẽ hạnh phúc.

Thẩm Thần biết bản lĩnh của Cố Khanh, nghe xong một câu này thầm ghi nhớ, giờ tới lượt cô ấy nên không kiềm được hỏi Cố Khanh.

Nhưng nhân duyên chỉ có thể nhìn đại khái qua tướng mạo, về sau như thế nào phải dựa vào bản thân.

Cố Khanh giải thích: “Tôi chỉ có thể nói, anh trai kia thoạt nhìn Hồng Loan động lòng, ứng hòa với cậu, hiển nhiên hai người đều

thích nhau. Xem tướng mạo thì anh ta có vẻ không tệ"

"Nhưng nhân duyên có nhiều biến đổi, đôi khi một thay đổi nho nhỏ sẽ tạo thành hậu quả khác nhau, là cần các người tự mình kinh doanh"

Cũng giống như một số người kết hôn vì thích nhau, sau mười năm, hai mươi năm hết yêu thì ly dị. Số phận đều là dựa vào chính mình mà thay đổi.

989 chữ

Chương 790: Kết phiên ngoại

Thẩm Thần nghe xong như có điều suy nghĩ, ngược lại không cưỡng ép truy vấn nữa.

Đợi đến khi trở về, anh trai này và Thẩm Thần trao đổi với nhau nhiều hơn, thân thiết rất nhiều.

Cố Khanh mỉm cười nhìn, nếu không phải thích người ta thì Thẩm Thần đã không cố ý hỏi cô.

Trong ba người bạn, hai người đã có người yêu, Cố Khanh mới gần đây thấy anh mình bị giục kết hôn, cô đâm ra

lo âu.

Cộng thêm đồng đội Trần Nhất Khả lúc này ăn cơm luôn thả hồn theo gió.

Cố Khanh đẩy Trần Nhất Khả: "Nhất Khả, sao cậu không nói chuyện? Gần đây tiểu thuyết viết thế nào rồi?"

Trần Nhất Khả hiện tại viết tiểu thuyết thu nhập còn nhiều hơn nhân vật văn phòng bình thường. Chẳng qua bởi

vì muốn không ngừng đánh chữ mỗi ngày, còn cần vắt óc tìm kiếm linh cảm, Trần Nhất Khả hiện tại càng thành

trạch nữ.

Hôm

nay nếu không phải là mấy người bạn tốt hẹn cô ấy ra ngoài, không chừng Trần Nhất Khả vẫn trồng nấm trong nhà.

"A?" Trần Nhất Khả từ trong mê mang ngẩng đầu lên.

Ủa?

Cố Khanh lúc này mới phát hiện, trong khí tràng quanh thân Trần Nhất Khả từ khi nào có thêm một nụ hoa? Còn là hoa đào? Chẳng qua nụ còn nhỏ xíu nên lúc trước Cố Khanh không chú ý. "Nhất Khả, gần đây cậu gặp ai đó không tệ hả?" Cố Khanh dừng một chút, mới chậm rãi hỏi.

Trần Nhất Khả sửng sốt, ý thức được Cố Khanh hỏi cái gì, nhớ tới người gặp trong tiệc cuối năm của trang web,

mặt cô ấy ửng hồng.

Thì ra trong bốn người bạn, chỉ còn mình cô là cô đơn sao?!

Cố Khanh bỗng nhiên cảm thấy cuộc đời u tối quá.

Cuộc tụ hội bạn bè tràn ngập bong bóng màu hồng chấm dứt, Cố Khanh nhịn không được lấy điện thoại di động

của mình ra nhìn một chút.

Cố Khanh có hai điện thoại di động.

Một cái là công cụ liên lạc cô thường dùng, một cái khác là dụng cụ liên lạc địa phủ đưa đến sau khi cô đại lý Âm Dương Tuần Tra Sử, nghe nói được kỹ thuật viên phần mềm của địa phủ chuyên môn cải tạo. Trong danh sách liên lạc của điện thoại địa phủ có một hàng nhân vật nổi tiếng, nào là bốn Phán Quan, Đầu Trâu Mặt Ngựa, Hắc Bạch Vô Thường. Tên của Khương Mặc Ngôn xuất hiện ở vị trí đầu tiên trong danh sách. Lúc Cố Khanh mới lấy được điện thoại cũng từng gửi tin nhắn cho Khương Mặc Ngôn, chẳng qua đều như đá

chìm đáy biển.

Đợi đến khi thân thể và linh hồn của cô gần như vừa khớp hoàn mỹ, có thể giống như người bình thường, cô mới nhận được tin nhắn đầu tiên từ Khương Mặc Ngôn.

Khương Mặc Ngôn: Cố Khanh, tôi còn sống, xin chờ tôi trở về, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Còn Cố Khanh? Cô trả lời đơn giản chỉ một chữ à.

Ngẫm lại đi, chỉ để lại một dòng chờ tôi trở về không rõ ràng, sau đó đi địa phủ bặt tin mấy tháng, đây là có ý

gì?

Đương nhiên, ở chung thời gian dài như vậy, Cố Khanh cũng

biết Khương Mặc Ngôn có thiện cảm với mình.

Nhưng

Không có tỏ tình, không tặng hoa, cứ như vậy để lại một câu, Cố Khanh cảm thấy mình đáp lại anh đã là rộng

lượng lắm rồi.

Khương Mặc Ngôn tựa hồ ý thức được cái gì, vội vàng giải thích cho Cố Khanh, cô mới biết được công đức trên người anh đều dùng vào việc trấn áp Tà Thần.

Thiên Đạo có giáng công đức xuống lần nữa, nhưng chậm chạp đến lạ.

Mà không có công đức áp chế, bởi vì linh hồn quá mạnh nên Khương Mặc Ngôn bị bài xích không thể vào trần

gian.

Muốn trở về phỏng chừng phải chờ thêm thời gian dài.

Sau đó, Cố Khanh và Khương Mặc Ngôn bắt đầu trở thành cư dân mạng, mỗi ngày đều tán gẫu vài câu.

Quan hệ của hai người chắc cũng giống bên Thẩm Thần, trên tình bạn, dưới tình yêu.

Chẳng qua, Khương Mặc Ngôn trước kia mỗi ngày đều nhắn tin vài câu với cô, nay đã ba ngày không liên lạc,

khiến Cố Khanh hơi lo.

Nỗi lo này kéo dài đến ngày Hách Viện Viện kết hôn.

Cố Khanh, Thẩm Thần và Trần Nhất Khả làm phù dâu.

Hách Viện Viện tổ chức đám cưới kiểu phương Tây, ở nhà thờ từ linh mục chứng kiến quan hệ hôn nhân của bọn

họ, sau đó hỏi hai bên có đồng ý đối phương trở thành vợ/chồng của mình, sau đó trao đổi nhẫn.

Rồi đến ném hoa.

Có tin đồn nói rằng người bắt lấy bó hoa sẽ là người kết hôn tiếp theo.

Cố Khanh tự nhiên là sẽ không đi cướp hoa, chẳng qua thời khắc hạnh phúc của bạn khiến cô bất chợt nhớ đến

'cư dân mất tích nào đó.

Cố Khanh nhìn đám người ở phía trước giành giật cướp bó

hoa, bỗng cảm giác có một người đứng cạnh mình từ
bao giờ.

Cố Khanh ngẩng đầu nhìn qua.

Sau đó, cô mỉm cười.

Làm người thực vật một năm, Khương Mặc Ngôn gầy như một cây gậy trúc cứ như vậy xuất hiện trước mặt cô.

Anh vươn tay về phía cô, cười nói: “Tôi đã trở lại, muốn tự mình nói với em rằng tôi thích em, em làm bạn gái của
tôi được không?”

Cố Khanh nhìn anh, chậm rãi đáp lại:

“Được”